Livijn, Clas / Arvidsson, Adolf Ivar

Efterlämnade handskrifter

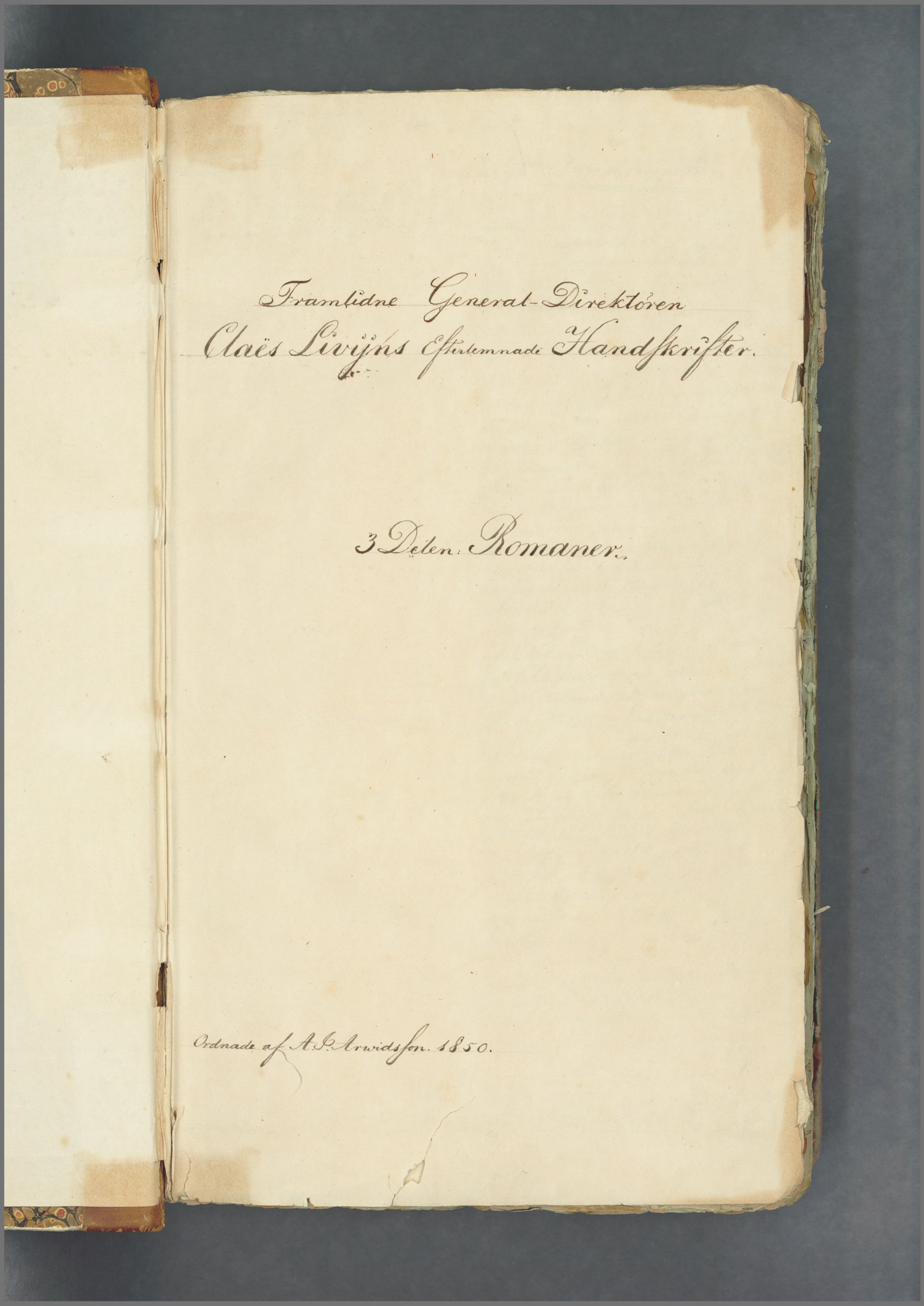

Framlidne General-Direktören
Claës Livijns Efterlemnade Handſkrifter.

3 Delen. Romaner.

Ordnade af A. I. Arwidsſon. 1850.

Handskrift // Vf 146:3

Tillkomstår ca 1850

Digitaliserad år 2017

National Library
of Sweden

Vf. 146:3.

Framlidne General-Direktören
Claës Livijns Efterlemnade Handſkrifter.

3 Delen. Romaner.

Ordnade af A. I. Arwidsſon. 1850.

Biografi

Börjad i
Afskrifven

Biografi 1.

Börjad i Uppsala Mars 1805 —
Renskrifven på Ulfsmanstorp d. 22 Aug. 1820 —

Biografi

funnen på sista bladen af en Bibel.

Jag ~~Pehr Philipp von Nötheftelt~~ undertecknad är först född hit till verlden i Tuskebo Socken den ~~7 October~~ ~~23 April~~ 21 November 1748 och bar min nu med döden afgångna saliga Farmoder Fru Barbara Sabina v. Schlammerbach mig till det heliga dopet. Vid kommandet min födelse ihogkommer jag för det närvarande intet mera, än att min Moder då saligen lades sina ögon tillsammans af sin födelsesmärta, hvilket kostat mig ~~många~~ ymniga tårar, ty jag kan ej påminna mig om hon liknat det porträit som hänger i familliesalen. Hon var annarst min Fars endaste glädje och gjorde honom med sin död stor sorg, emedan hon var en mäkta flosaktig hustru, som på den tidens grannlåt förstörde nog ansenliga summor. Varande hon för öfrigt rike Grosshandlaren Lehrenbergs dotter, hvilket ovedersägligen lände till hennes beröm, i affseende på hennes stora hemgift.

Jag blef sedan jag sett dagsljuset den angifna följande October döpt till ofvanstående namn. Alla mina meriter till mitt tionde år kan jag ej så noggrant uppgifva, det enda jag tycker mig höra är min faders varnande utrop, hvarje gång jag nalkades visthuset: Pehr Philip! Pehr Philip! du äter mig husfattig. Hvilket jag kan hända och så trefrat på, ty jag har, Gud vare lof och pris! alltid varit hugnad med särdeles matlust, om han vårdat skafferit såsom sin ögnasten. Vid nyssberörde tid fick jag Informator. Den förste var Student, en spefull gök, som satt uppe halfva ~~nu~~ halfva nätterne, under förebärande att läsa för sig sjelf, ehuru min faders sade, ~~att~~ det vara ett förgifvande för att kunna på godt manér bränna opp ~~ett~~

Del III

hederligt folks hus, ville trätta sig till 600 d:r kmt. om året och hafva pretensioner; hvarföre ocksa min fader, som aldrig kunnat tåla scholæfuxar, sedan den tiden han sjelf låg vid academien körde honom ifrån sig; hvilket skedde i en välsignad stund, ty han höll redan på att göra mig till fritänkare; man kan ~~[illegible]~~ lätteligen föreställa sig hans afsigt, då han lät mig lägga bort catechesen och ville i dess ställe tvinga mig att förstå en bok kallad Salighets Karan. Denne efterträdare ~~x~~ var en uppbygglig prestman för 20 plåtar om året. Han hade i allting samma smak som min fader, lade sig klockan 6 om kvällen och steg opp klockan 8, icke destomindre var hans favorit rätt gröt och mjölk, men om söndagarne slog han sig lös ~~och~~ och spelade Verkehren med min far om ett rundstycke, ty då var det andra tider, ~~Väl underbygd~~ och han var i alla afseenden en skicklig karl. ~~Väl~~

Väl underbygd, sedan jag ~~läst~~ hade 4 gånger genomläst Bibeln, 6 gånger psalmboken och rispertigen tjugu gånger glosboken kom jag till Academien i Uppsala. Men här liksom kom jag in i en ny verld och en hård profession började. Saken var af den beskaffenhet. Min min kära frände, då finner dessa anteckningar, som jag ~~[illegible]~~ börjat till min Herranom afsomnade sons undervisning, så kom alltid ihåg att jag noggrant upptecknat alla mig mötande händelser, äfven de ringaste, på det du alltid må känna och vara beredd emot illsinnige skalkars grep och list. Men återvändom till min Academie-tid. Utom en hop oinlösta pantkläder hängde min salige morfaders af rödt skarlakan och bara maltnade opp uti min faders Garderobe; då jag nu skulle framträda på skådeplatsen och uppföra mig, som det ägnar en man af vårt stånd, lät han sockenskräddaren utsöka de bästa och taga ur dem i lifvet och armarne, så att de passade mig som hade de varit sydde på mig; hvilket hela förſamlingen ſade med en mun, intygande att jag var grann ſom prins, då jag Sondagen före min afreſa prydde herrſkaps ſtolen, klädd i min grannaſte rock. Likväl och ſådant oaktadt var jag nöjſeligen kommen till Upſala och blifven Studioſus rite inſcriptus, innan de öfrige af Studenterne började ej mindre att ſkratta åt mig och hviſka vid hvarandra, än uppenbarligen på gatorne ſpringa efter mig och drefva apſpel med mig. Ja, när jag en gang mycket tranquil ſatt hos Kyronius och drack öl, kom en näsvis yngling, inſtigande, fattade mig i axlarne, förde mig ut på golfvet ~~och~~ vände mig rundt omkring och rifte mig för ſitt ſällſkap, hvilket utbragt i ett gällt ſkratt och ſade en bland dem: jag har tangat! Då ſteg en annan, ſom jag då tyckte, ~~ehuru han ſed~~ hederlig ſtudent, ehuru han ſedermera beklageligen befants vara knoſſatſer, från ett bord, opp och ſade: Herrn underſtår ſig att i närvaro af dygdens och oſkuldens vänner, förolämpa en fredſam yngling. Nu blef jag ocksa ond och ſade åt den ~~Herrn~~ ynglingen, ſom vände mig om: Herren ſkall vara beſkedlig en annan gang, och om Ni ej har råd att ſkaffa er en röd ſcharlakans rock, ſå ſkall ni inte förtryta på att jag har en ſådan. Men han var näſvis och ſade, att jag var ſäkerligen fallen från månan och dylika ſpegloſor. Min beſkyddare tvang honom att tiga och tog mig med ſig in i ett annat rum, der jag träffade ett ſällſkap, kalladt dygdens och oſkuldens vänner. Man proponerade mig ~~[illegible]~~ att ingå i detta ſamfund, hvilket jag beſjakade ſå framt det ſanna folk comme il faut. Min beſkyddare, ſom kallade ſig Gyllencarpus, preſenterade genaſt ~~[illegible]~~ Stormäſtaren Adlerſtjertz, då jag beſlöt att ingå i detta förbund. Straxt gjordes alla anſtalter

till min reception. De grufliga frestelser jag med
förbundna ögon undergick, kan jag svårligen
omtala. Först föll jag för ~~ett~~ lifvens sparror
som det kallades men jag tror ~~att~~ att det
egentligen var ett bräde; sedermera höll jag
på att qväfvas under förlåten till det
allraheligaste; ~~sed~~ derefter skulle mina
händer och fötter ~~genom~~ ~~[illegible]~~ stingas hvilket
medförde mycken sveda, men då krigsknek-
ten skulle genomborra mitt hjerta, dåna-
de jag och man nödgades upphöra med
ceremonien. Likväl hade jag dess för-
innan fått tämmeligt af ordens galla,
hvilket ej var annat än ~~upplöst~~ smält Engelskt
salt och af dess sottina, som, jag tror
blott bestod i upplöst manna, för at i
flera dagar deraf känna följderne.
Men allt detta var som jag sedermera kom
under väder med ett tillställning, för att locka
af oförfarne ~~ädlingar~~ ynglingar några bouteiller rackt
vin och öl, ty sällskapets ändamål var blott
att skrifva satirer öfver yngste ledamoten,
och den som kallade sig Gyllencarpus hette
i sjelfva verket Stattberg. När jag häröfver
gjorde dem de bittraste förebråelser, togo
de bladet ifrån munnen, skrattade blott
åt mig, samt hotade kasta mig öfver
Dombron derest jag derom nämnde ett ord,
och jag tror nog så bestialiska menniskor
om att hålla ~~ord~~ sitt löfte, ~~[illegible]~~ derest jag ej kunnat
~~hålla~~ tigit ~~min mun~~. Men öfver allt detta
blef jag nu så förargad att jag skref till
min fader; hvilken försäkrade mig att
~~dess~~ decriner voro i högsta mode på hans tid,
samt bad mig alldeles icke vårda mig efter de
der grinarne, som voro fattige stackare och
högst sällan folk af börd, hvilket jag sjelf
skulle upptäcka derest jag lade min vinning
derom. Hvad det första angick, så fann jag
efter mogen öfverläggning, ~~att~~ att man bör lefva
med sin tid och dess decriner ej brukades för
det närvarande; men i det andra hade min fader
ganska rätt, ty de värsta bespottarena voro
till större delen Stattbergs gelikar, prestsöner
och dylikt folk, som ofta lupo hela staden

Biografi 3.

Biografi 2.

omkring för att få låna sig ett tredalers stycke till en middag, och hvilkas permissioner voro merendels i ett ganska ~~[illegible]~~ bofälligt tillstånd; då jag deremot dageligen åt mina tre mål, deribland ej inbegripne ostarne jag hade i min klädkoffert att freta på, och förändrade hela min ~~[illegible]~~ parure. Der tog jag min examen och mina lärare gåfvo mig ett allmänneligit beröm, ~~men~~ likväl utan att sjelf skryta, så var jag äfven rätt snäll; jag kunde hela min Moral Philosophie utantill och Lagboken kände jag med Balkar, Kapitel och paragrapher i botten. Detta var ocksa ej underligit. Jag hade Collegium Privatissimum hos de examinerande Professorerne och betalte derföre dubbelt mera än någon af mina Camerater, och min far, som anade att jag en gång skulle blifva Nothusvredska familjens lustre, insåg att hvad han här utlade, skulle jag tiofaldigt uppskära och såleds ständ ej till munnen på dem som arbetade.

Härefter begaf jag mig till Stockholm och engagerade mig uti * * såsom Auscultant samt * såsom Extra Ordinarie Cancellist. Under mitt vistande i detta verk har jag alltid vunnit mina förmäns aktning och mine kamraters vänskap; ty att en eller annan knarrig gubbe ville med våld tvinga mig att [illegible] mening i mina expeditioner, och att några ~~[illegible]~~ sjelfkloke kamrater ~~[illegible]~~ bakom min rygg läste öfver hvad jag sjelf sammanfattadt, räknar jag ej för annat än den afvund hvarmed man oftast öfverhöljes förtjenster i synnerhet då de finnas hos folk af en högre class i samhället. Då jag reste hem var sommar vann jag alltid i mine redlige förmäns sinne, ty min far, som gerna ville stå väl för sina processers skull, lät ~~mig~~ alltid föra ~~med~~ till mig ~~ett~~ stundom skinka, några pund smör och dylikt som jag disponerade. Under en af dessa färder tilldrog sig en händelse som föranledde en långvarig process.

Då jag en mörk afton anlände till Sturra-rydo gästgifvaregård, tog jag der läger qvarter, och tillbragte aftonen i brist på annat nöje med att räkna mina penningar. Men när jag om morgonen kom till nästa gästgifvaregård och der skulle betala skjutsen saknade jag ~~en~~ 8 öre silfvermynts stycke. Jag mindes nu tydeligen, att ~~jag~~ det aftonen förut fallit från bordet och att jag icke kunnat igen få det samma, utan låtit de ligga qvar i hopp dess återfående vid dagsljuset, men då olyckligtvis glömt det. Jag återvände genast men utan lycklig framgång. Värden anklagades då af mig, men han nekade sig hafva minsta underrättelse derom. Ibland andra utlåtelser ~~fäll~~ yttrade jag äfven i hettan, att han skulle efter förna bruk och gällande sedvanor hängas såsom en liten tjuf. Den menniskan blef häröfver så förbittrad, att förrän jag kunde ana det fick jag en stämning tillsänd mig. Nu blef jag också arg, jag tog genstämning på Gästgifvaren för det han försåtligen, lönligen och orättfärdeligen åt sig kommit mig tillhörige 8 öre S:mt. Jag infann mig personligen vid Tinget för att bevaka min sak, och fick här Process med en Landsman, för det han behagat sätta ~~mitt~~ ~~namn~~ mig långt ned på bötmålslistan ibland en hop hafvande qvinnor och annan tross då ~~jag~~ mitt namn likväl borde stått öfverst. Denna sak bortblandades så af Tingshjeltarne, att Häradshöfdingen slutligen som en vän styrkte mig till förlikning, hvilket kostade mig penningar, och är detta orsaken hvarföre jag i egenskap af principal afskyr processer. Då jag återkom till Stockholm blef jag extra Notarie, hvilken beställning jag innehade i flera år, sedermera vice Notarie.

Vid denna tiden tilldrog sig en den mäst förundransvärda händelse i naturen, som likväl synbarligen bidrog till min

Biografi 4.

lycka. Se så obegripeliga äro Guds vägar. En natt då jag låg och sof väcktes jag af ett buller i förstugan. Jag såg opp, men i det samma öppnades dörren och jag såg någon ting svart inträda i rummet, jag fann snart att det var ett spöke och drog täcket öfver hufvudet; men huru förfärad blef jag ej när tydeligen hörde att spöket ställde sin gång fram till min pulpet ~~och~~ öppnade den och började ramla uti min penninge låda. Penningarne ville jag ej mista, kramade mig huru det om jag gick opp, jag var i den gruffligaste ångest, så att jag sluteligen emot min vilja utbrast i högljudd gråt, af mina suckar och min jemmer merkte spöket att det var menniskor i rummet och sprang sin väg. Ehuru jag låg uti den mest haftiga svettning, steg jag opp, så snart tuppen hade galit och det började dagas, ~~och~~ då jag ~~fan~~ vid räknandet af mina penningar endast saknade 3 R:dr 27 s:r 5 rst:r mest kopparmynt, ~~ehuru~~ ~~jag~~ min i lådan der bredvid hade jag liggande 20 dukater 83 R:dr i silfvermynt och sedlar samt flera 100 R:dr som jag fått af min far i Obligationer, som nu befunnos orörda, och bedröfven jag blef så glad, att jag genast med klar röst sjöng: Nu tacker Gud allt folk &c. och beslöt att derpå följande söndag skänka såväl på kyrkan som de fattiga. Samma söndag, då jag just klädt mig en gallas och hörde huru presten på predikstolen uppläste, att en hederlig man, på ett obegripeligt sätt genom Guds försyn bergad ur den förfärligaste fara såsom ett ringa offer skänkt detta Herrans hus (nemligen Maria kyrka) 8 R:dr och församlingens fattige lika ~~myc~~ mycket, det var N:B. om mig som han läste, reste jag mig opp ur bänken och såg mig omkring på alla sidor. Då blef jag varse mitt emot mig en allt för erbar flicka, som såg beständigt genom solfjädren hade Polonaise af Drottningtyg och [illegible] band, samt var kort och undersätsig till växten. Hon väckte gex min

näst min uppmerksamhet, och som jag i det
samma fick se Secreter Gyllenparfume,
som efter sin vana begapade flickorna, och kände hvar och en åtminstone till nam
gick jag till honom och frågade hvem hon
var. Derpå erhöll jag till svar. Den
der klotrunda röd bufsiga menar du, det
vet jag just intet, sådana satanishor
har jag ej på min lista — men vänta!
förlåtsan, der står hon: hon har ett
arf af tre tunnor guld till vänta och
är dotter af den der gamle Assessoren
Stressenberg. Jag sade Gyllenparfume
att gåfvorna äro mångahanda, att en
är gifvit detta, en annan ett annat, men
att skönhet är en guds gåfva, som
han delar hvarjom och enom såsom
honom täckes. Dertill ~~sade~~ svarade han
det visste jag ifrån första ögonblicket jag
såg dig, och när jag gick till kyrkodör-
ren för att der se när hon gick ut, ropa-
de hon efter mig: Prosit die Mahlzeit
åtminstone [illegible] fastna inga ben i halsen.
Så snart jag fick se med hvilket behag
fröken Stressenberg handterade penstycket
hon lade i Bäckenet, bockade jag mig
ganska djupt. Hon upptäckte mig
genast, rodnade dervid, slog ned ögonen
vände sig emot mig och neg. Jag under-
rättade mig straxt om huset der hon bodde,
men kunde ej träffa någon bekant för
att der presentera mig. En ny klädning
lät jag göra mig från topp till tå, hvilken
kostade 13 Rdr, och gick med en stor
pappersbunt under armen dageligen tre eller
fyra gånger utan för frökens fönster, men
utan att ändå väcka hennes uppmerksamhet.
Nu uppsökte min bekanta Notarien Weller
som ofta gifvit mig goda råd och frågade
honom hvad som var till görandes. Han
berättade mig, att då man gick ut på
ägta kärlek som min nu var, skulle han
börja med att förklara sig, hvilket lärer
vara brukligt i alla romaner, och för sin

del

var och en åtminstone till nam

Biografi 4.

då tyckte han att jag bäst passade till spåkäring. Sjelf stälde han mig kläder hvilka voro ganska trasiga och klädde dem på mig, hvarefter han åtföljde mig insvept i en gammal kapprock med en stor plåsterlapp på näsan. När jag kommit in och sagt som han hade lärt mig, half öppnade han dörren stack in hufvudet och ~~sade~~ ropade: jag har den äran presentera extra Notarien Rothufsud; jag beder om förlåtelse! Vive Notarie, sade jag och sprang min väg,# och var der ett stort sammqväm af fruar, som blefvo så förfärade öfver detta uppträde, att tvänne släpte thekopparne, hvilket var stor skada ty de voro, som jag sedermera fick veta äkta. Jag förebrådde honom ganska strängt sitt ofog, men det var en öfvergifven sälle, när han ej var skyldig mig penningar, och hotade att han skulle slå ihjel mig, hvarpå jag teg; i fattig var han dessutom. Nu hade jag ingen menniska jag kunde förtro mig till, i synnerhet som Bellery omtalade öfverallt min händelse, hvar~~öfver~~ utaf jag påstod att han hade större skam än jag, då han narrat mig. Men då gjorde jag en lycklig upptäckt. En af mina vänner omtalade att han hade en process uti * Collegium, som Assessor Dressenberg refererade, hvarföre han skulle gå till honom. Jag lofvade min vän hela arfvodet och ett par bålar till om han åt mig ville afstå fullmäktigskapet. Härtill biföll han och jag gjorde genast Herr Assessoren min uppvaktning för att tala om saken. Andra dagen skulle ~~k~~ jag komma åter med ett papper jag glömt, men jag gick genast på Fisktorget och uppköpte ett par stora gäddor och skickade genast till Herr Assessoren. När jag kom med papperet blef jag bjuden att äta middag, det var en söndag. En af mina gäddor var stekt och fröken åt med mycken appetit

ty han tog först till flykten, skrattande med full hals

och jag ſammalunda, ty jag viſte hvad ſom bedröfvade mig. Men när jag åt för glupſkt ſåg fröken på mig, då jag merkte att hon anſåg mig för en ſtorätare och lät ſedan bli att truga en enda bit i mig. När maten var ſlut ſtego vi från bordet och jag tackade Aſſeſſorn, hvilken ſåſom en krasslig man gick att taga ſig en ~~[illegible]~~ middagslur då jag blef enſam med Fröken Juliana Dorothea Preſsenberg, ſom ſedan blef min älſkade maka. Nu tyckte jag att ett bättre tillfälle aldrig kunde bjudas mig att fria, hvarföre jag började att hosta; fröken ſåg då på mig, och jag på henne mycket ömt, hvarpå jag med vilja fälde en af de nya ducaterne jag ſtoppat i byxfickan, för att ſyſſelſätta fingrarna med och låta höra, det ~~att~~ jag ej var någon fattig karl. När jag tog opp dukaten ſade

Fröken Jag tror det var en ny dukat?

Jag Ja bevars! Han är ſpitſ ſprångande ny, och ſå blank och vacker ſom Fröken ſjelf. Vill fröken ſe på honom?

Fröken Ja men.

Jag. Nog är fröken ändå vackrare.

Fröken Smickrare! Alla karlar äro nu för tiden bra elaka.

Jag Intet jag. Jag är en Rothafvud, och de ha alltid varit anſedda för beſkedligt folk. Så att det tål jag aldrig.

Fröken. Vars. Kan Ni ej förſtå att de var bara narri.

Jag Ja ſå! Var det intet annat? Nådig fröken! Vill hon hafva ducaten min ſöta vän. (Så hade Peller lärt mig att man ſkulle börja när man hade att göra med flickor, men nu råkade jag illa ut, ty fröken blef ond.)

Fröken Ty! Hvem tager ni mig för? ~~Nåd~~

Jag (Nu rodnade jag och ſtorknade och hon rodnade äfven) Jag — jag — förlåt mig! Nådiga fröken! Kära ~~[illegible]~~ hjertans Nådiga fröken. Jag — jag älſkar Er, och

det

Då köpte jag ett par orrar på jemtorget och ſkickade dit, och ſtrax derefter lät Aſseſsorn bjuda mig till middagen. När jag då kom dit, ſå var en af mina orrar ſtekt, hon åt med mycken appetit, och jag ofven, ty jag viſste hvad de koſtade mig. Men när jag åt för glupſkt ſåg hon på mig, då jag märkte att hon anſåg mig för en ſtorätare, och lät ſedan intet tuga en enda bit i mig. När maten var ſlut, tackade jag Herr Aſseſsorn, och han åter mig, hvarpå gubben ſåſom en kraslig man ~~lade ſig att ſ~~ gick att ta ſig en lur, jag blef qvar, och aldrig har jag haft ſå roligt i hela min lifstid, jag mins hela ſamtalet ord från ord. Jag hoſtade förſt. Vill fröken ~~få~~ en ~~dukat~~ ſpelſprångande ny dukat ſade jag. H. Ja men. Jag Här är han. ~~Hon~~ Han är bra blank och vacker, juſt ſom fröken ſjelf. Hon Smickrare! alla karlar äro nu förtiden bra elaka! Jag Intet jag, jag är en Nöthufvud;

Biografi funnen på ſiſta bladen i en Bibel.

Jag Pehr Philip Nöthufvud är förſt född hit till verlden i Luckebo Socken den 24 April 1748, och bar min farmor Barbara Sabina v. Schlammerback mig till det heliga dopet. Angående min födſel mins jag intet utom det, att min mor då lade ſina ögon ihop af ſtor födelſe-ſmärta, hvaröfver min far fällde ymnoga tårar, ty hon hade varit en mäkta ſlöſaktig hustru, och förſpillt på granlåt ſtora penningar. Hon var annars rike Groſshandlaren Lurenbergs dotter, hvilket länder till hennes beröm. Jag blef ſedan jag ſett dagsljuset döpt den 6 April till ofvanstående namn. Jag kan ej ſå noga omtala mina förtjenster tills mitt 10 år; det enda jag derom mins är att min far ofta ſade: Pehr Philip! Pehr Philip! du äter mig husfattig; hvilket ~~k~~ jag kan hända ockſå gjort, ty jag har Gud vare lof och pris alltid haft en god matluſt, om han ej fått ett vakſamt öga på Skafferiet. Vid nyſsnämde tid fick jag Informator. Den förſte var en Student, ſatt länge oppe om aftnarne, fordrade 600. Dr och hade prætenſioner, hvarföre min far, ſom aldrig tålt Skolfuxar, ſen den tiden han låg i Uppſala, körde honom ifrån ſig. Hans eftertrådare var en uppbygglig preſtman, ſom nöjde ſig med 30 plåtar, lade ſig klockan 6 och ſteg opp klockan 8 om vintern, ſamt tärde ſåledes ej på min fars ljus. Hans favorit rätt var deſsutom gröt och mjölk; deſsutom läſte han pſalmboken med mig, ſpelte ſonkern med min far om 1. runſtycke om aftnarne och var i alla afseenden en ſkicklig karl. Väl underbyggd, ty jag hade 3 gånger genomläſt Bibeln, 6 gånger pſalmboken och väl 20 gånger glosboken kom jag till Uppſala. Men här måſte jag ſäga: att min pröfvotid begynntes. Saken var den. Utom en hop pantkläder, hänge min ſalige Morfars af rödt Scharlakan min far i vägen och bara mulltnade oppi. Då jag nu ſkulle uppföra mig ſom en man af mitt ſtånd egnar och anſtår, lät han Sockenſkräddaren taga ur den i lifvet och armarne, ſå att de

---

in akta maka
lf luſt.
na Er förut.
ni mig, då Herr
ltdr annars
s far är Bor-
, men jag ſuſ-
vid Akademien,
Notarie, ſamt
ng circa 4 å
bli närmare
Pouſin.
gående be-
Couſin
in mening
Aſſeſsorn,
mig ſin
de förſta,
till mun
Hvarpå
ſnart
ſtrax
till ſvar
efter mig.
en innom
ndat för
t ſam-
ll ſam-
Stock-
t öfverens
ſå läm-
celebre-
ket för-
på Olſson
ng af
ſkulle
månader
de min
höfde
gånger
loſti om

och jag ſammalunda, ty jag viſte hvad ſom koſtade mig. Men när jag åt för glupſkt ſåg fröken på mig, då jag merkte att hon anſåg mig för en ſtorätare och lät ſedan icke truga en enda bit i mig. När maten var ſlut ſtego vi från bordet och jag tackade Ulferſorn, hvilken ſåſom en krasslig man gick att taga ſig en ~~tur~~ middagslur då jag blef enſam med Fröken Juliana Dorothea Preſſenberg, ſom ſedan blef min älſkade maka. Nu tyckte jag att ett bättre tillfälle aldrig kunde bjudas mig att fri

-jade a
mig, och
jag med
ne jag
ſjelfſatta
jag ej
för opp
Fröken
Jag
nej,
Frök
Fröken
Jag. N
Fröken
för
Jag In
de ha
folk.
Fröken. N
bara
Jag Ja
Fröken
föta
man
göra
ut, ty
Fröken
Jag (N
rodn
Klädg
Häld

paſſade mig fullkomligt. Jag var grann ſom en Prin
hvilket hela förſamlingen ſade, när jag Söndagen innan
min afresa var i kyrkan med min grannaste rock. Men de
oaktadt, var jag knappt kommen till Uppſala och inskr
ven, innan de andra Studenterne började att ſkratta åt
mig, ſpringa efter mig och hviſka vid hvarandra; om
hvardagarne gick det väl än, men när jag hade helgdag
kläderne på mig, ſå voro de rent af beſatte; kan ta
ka en dag kom en till mig och frågade: hur det ſto
till i månan? nu blef jag förargad och ſkref genast
hem till min far derom; han förſäkrade mig väl att de
çtrainer voro i högſta mode på hans tid, ſamt bad mi
icke rätta mig efter de der grinarne, ſom voro fattige
ſtackare och högſt ſällan af ſtånd, hvilket jag ſjelf ſk
ſkulle finna om jag ſåg efter det. Hvad det förſta angi
hade min far orätt, ty jag fann efter mogen öfverläggnin
att man bör lefva med ſin tid och att ducrainer ej brukade
då, men i det andra hade han ganska rätt, ty ſtörre
delen af de värſta beſpottarne lupo ofta hela ſtaden o
kring för att få låna ſig ett 1 dalersſtycke till en midda
och permiſſionerne voro merendels i ett ~~[illegible]~~ briſtfälligt tillſtånd,
då jag tvärtom, utom oſten jag hade i min klädkoffert a
freta på, åt vanligtvis mina 3 mål om dagen, och föra
drade hela min garderob. Jag tog der min examen, och m
na lärare gåfve mig ~~att~~ ett allmänneligt beröm; men utan
att ſkryta ſå var jag rätt ſnäll, jag kunde min moral
philoſophie utantill och lagboken med balkar, Capittel och
paragrapher kände jag i botten; det var ockſå ej underlig
jag hade privatiſſime hos alla examinatorerne och betal
dubbelt mer än mina Camerater, ty min far ſom ~~ſåg~~ ſåg att ja
var familjens ſtöd, ~~fann~~ inſåg att hvad han här utſådd

del

Då ſöpte j
derefter
det, ſå v
ofven, ty
ſåg hon ſ
lät ſedan
jag Herr
man ~~lade~~
har jag ſ
ord från
ne dukat
blank o
är nu ſ
och de
Ni intet
hon ſa
bli bara
afven, ſ
älſka ä
~~mig~~ int
är korne
men, är
~~[illegible]~~ Ah n
kuagen,
Håller
jag tala
handen,
kyſſa de
å ſuar

n förſta
penningar o
parmynt,
33 blanka
obligationer
~~af~~ diſſa ſ
at jag ge
o ~~b~~ gaf 4
ſåd ur de

var grann som en strin
när jag Söndagen innan
granaste rock. Men de
r till Uppsala och inok
började att skratta åt
vid hvarandra; om
när jag hade helgdag
nt af besatte; kan ta
frågade: hur det sto
argad och skref genast
åkrade mig väl att de
hans tid. samt bad mig
rne, som voro fattige
rd, hvilket jag sjelf fri
Hvad det första angi
ter mogen öfverläggnin
tt ducatainer ej bruka
anska rätt, ty stora
upo ofta hela staden o
alersstycke till en midda
ett ~~omkl~~ bristfälligt tillstånd,
de i min klädkoffert a
t om dagen, och föra
der min examen, och m
ligt beröm; men utan
kunde min moral
ed balkar, Capittel och
t var också ej underlig
minatorerne och betal
min far som ~~fa~~ han att ja
vad han här utsabb

Då köpte jag ett par orrar på jemtorget och skickade dit, och strax derefter lät assessorn bjuda mig till middagen. När jag då kom dit, så var en af mina orrar stekt, hon åt med mycken appetit, och jag ofver, ty jag visste hvad de kostade mig. Men när jag åt för glupskt såg hon på mig, då jag märkte att hon ansåg mig för en storätare, och lät sedan intet truga en enda bit i mig. När måten var slut, tackade jag Herr Assessorn, och han åter mig; hvarpå gubben såsom en krasslig man ~~lade sig att h~~ gick att ta sig en lur, jag blef qvar, och aldrig har jag haft så roligt i hela min lifstid, ja jag minns hela samtalet ord från ord. Jag hostade först. Vill fröken ~~få~~ en ~~dukat~~ spitsprångande ny dukat sade jag. H. Ja men. ~~Jag~~ Här är han. ~~H.~~ Han är bra blank och vacker, just som fröken sjelf. Hon Smickrare! alla karlar äro nu fortiden bra elaka. Jag Intet jag, jag är en Nothafvud, och de ha alltid varit ansedda för ~~bra~~ godt folk! H. Kors förstår ni intet att det var bara narri. J. Ja så var det intet annat, vill hon ha dukaten min söta vän. H. Fy! hvem tar ni mig för. J. Ach bli bara intet ondt, jag— nu rodnade jag och storknade, och hon rodnade åfven, jag— — jag älskar er och ville ha er till min ekta maka, och älska er i nöd och lust. H. ~~Jag~~ Jag måste känna er förut! J. Känner ni ~~mig~~ intet att jag heter ~~Noth~~ G. A. D. v. Nothufvud och min far är kornet och bor på Lunneberg, jag har ~~gått~~ legat 1½ år vid Akademien, är ~~ex~~ ordinarie notarie i hofrätten, och ärfver 3 tunnor guld. H. Åh min söta vän vi måste kallar hvar andra för kusin. J. Ja söta kusin, men angående ofvanrorde giftermål, hvad säger kusin derom. Håller kusin ~~utaf~~ af mig!. H. Tyst min man skall den få socker. Skall jag tala vid Assessorn derom. Hon slog ned ögonen och räckte mig handen, jag förstod då intet hvad hon menade, men jag skulle kyssa den och slutligen sade ~~jag~~ hon henne sjelf till mannen. Så snart Assessorn vaknade talade jag vid honom gick sedan hem ~~och~~ skref.

n första det begynte dagas gick jag opp räknade mina penningar och saknade endast 4 R:dr 26 s:r 5 r:st mest kopparmynt, i lådan bredvid hade jag liggande 20 dukater 33 blanka Riksdalrar och omkring 500 R:dr i sedlar och obligationer, som jag till större delen fått af min far, men af dessa ~~saknades~~ befunnos orörda, jag blef häröfver så glad att jag genast med klar röst sjöng: nu tackar Gud allt folk &c. och gaf 4 s:r åt Maria kyrka efter jag blifvit så lyckligen räddad ur denna vådeliga händelse. Samma söndag

in ekta maka
lf lust.
na Er förut.
ni mig, do Hers
ledr annars
s far är Kor-
, men jag sjelf
vid Akademien
Notarie, samt
ing circa 4 à
bli närmare
Cousin.
gående be-
Cousin
in menne,
Assessorn,
mig sjelf
e första,
till mun-
hvarpå
hvart
strax
till svar
efter mig.
en innom
edat för
t fasn-
lls fasm-
l Stock-
l öfverläggn
så läm-
celebre-
ket för-
så blifvon
ing af
skalle
månader
de min
höfde
gånger
löfte om

Samma söndag då jag ~~stod i~~ satt i kyrkan och just ~~gladde mig~~ fröjdade mig då prästen omtalade att en erlig men gifvit detta herrans hus och tempel hvarmed han mente mig, såg jag ~~at~~ mig omkring, då varsnade jag ~~på~~ bänken mitt emot en allt för erbar flicka, hon såg beständigt genom solfjädern, hade pollonaise af drottningtyg, ~~och gaf~~ samt oppsvällade band och gaf ett runstycke i håfven; jag frågade genast en bekant, hvem hon var, som sade mig att det var assessoren v. Bukenhjelms dotter, välborna fröken Juliana Dorothea Bukenhjelm, men sade mig tillika att hon var ett troll, men ägde 2 tunnor guld. Jag sade at gåfvorna äro mångahanda, en är gifvit de en annan eh annat ett annat, och att skönhet är en guds gåfva som han delar hvarjem och enom såsom honom täckes. Jag ställde mig vid kyrkodör och när hon gick ut, bockade ~~de~~ jag mig ganska djupt, hon rodnade den slog ned ögonen vände sig emot mig och neg. Jag kände ej hennes far, utan frågade en af mina vänner huru jag skulle blifva bekant der. Han sade att jag borde göra som det står i romaner och att jag först bo de klä ut mig, och hon tyckte att jag passade bäst till spåkärag. Han stälde mig kläder, ~~och följde mig dit~~, ~~jag vande nästan~~ hvilka voro ganska trasiga och satte en plåsterlapp på näsan, sjelf svepte han [illegible] in sig i en kapprock och följde med. När jag kom in och hade nigit, som han sagt mig; ~~sade han: jag har den äran att pre~~ var rummet fullt med erbara fruar. Han sade då: jag har den äran att presentera Notarien von Nothafred och sprang på dörren, hvarvid jag ~~blef så~~ förfärad att jag sprang efter, och fruntimmern ~~blefvo~~ så skrämde att tre eller fyra tappade kaffekopparne. hket var skada ty de voro ostindiska Jag förebrådde honom litt ofog, men han var en bestialiskt menniska och sade att han skulle slå ihjel mig; hvarpå jag teg; fattig var han dessutom. Jag lät nu göra mig en ny klädning från topp till tå, hvilken ~~som~~ kostade 15 Rdr och ~~jag~~ gick hvar dag med en stor pappersrunt förbi hennes fönster, men det hjelpte intet

---

att man bör lefva med sin tid och att dectainer ej brukade då, men i det andra hade han ganska rätt, ty största delen af de värsta bespottarne lupo ofta hela staden o kring för att få låna sig ett 3 dalersstycke till en midda och permissionerne voro merendels i ett ~~[illegible]~~ bristfälligt tillstånd, då jag tvärtom, utom osten jag hade i min klädkoffert a freta på, åt vanligtvis mina 3 mål om dagen, och förär drade hela min garderob. Jag tog der min examen, och mi na lärare gåfvo mig ~~att~~ ett allmänneligt beröm; men utan att skryta så var jag rätt snäll, jag kunde min moral-philosophie utantill och lagboken med balkar, Capittel och paragrapher kände jag i botten; det var också ej underlig jag hade privatissime hos alla examinatorerne och betal dubbelt mer än mina Camerater, ty min far som ~~jag~~ fann att ja var familjens stöd, ~~fann~~ insåg att hvad han här utsådd

del

---

och jag sam
kostade mi
såg fröken
ansåg mig
lika trugat
ten var fo
jag tackad
en kraslig
middagsleu
Juliana
sedan ely
te jag att
des bjudad
– jade
mig, och
jag med
ne jag
felfatta
jag ej
tog opp
Fröken
Jag
ny
Frök
Fröken
Jag. N
Fröken
för
Jag Ini
de ho
folk.
Fröken. N
bara
Jag Ja
Fröken
sota
man
gora
ut, ty
Fröken
Jag (N
rodn
Klädy
Klädy

---

skref till m
bröllopp, ho
35 år ofam
hvarför jag
ligen fat
afledo falig
och jag
en som Gi
alexander
gaf honom
att från
min kära
nojt vi
het i ver
som Zur
noga på
snäll f
Gom pen
en strom
tolk.
jag län
4 (3 ar
Rdr pa
han som
gynnare
Klå de

n första
penningar o
parmynt,
33 blanka
obligationer
af dessa f
at jag ge
o k gaf 4
såd är de

...st ~~gladde mig~~ fröjdade mig
...ta herrans hus och tempel
... då varsnade jag ~~på~~ benken
...standigt genom solfsådern,
...otvättade band och gaf ett
... hvem hon var, som sade
...r, välborna fröken Juliana
..., att hon var ett troll, men
...o månganda, en är gifvit den
...t är en guds gåfva som han
... Jag ställde mig vid kyrkodö...
...noka djupt, hon rodnade den
...ag kände ej hennes far, utan
... blifva bekant der. Han
...naner och att jag först b...
...apsade bäst till språkära...
... ~~jag vardt då natt~~ hvilka
...op på nasen, sjelf svepte
...de med. När jag kom en
... ~~sade han: jag har~~
...med erbara fruar. Han
...tiva Notarien von Not...
... jag blef nu förfärad att
~~...fva~~ få skrämdes att tre
Dotty de voro ostindiska
...es. Jag förebradde honom
... menniska och sade
...enpå jag teg; fattig var
...g en ny klädning från
~~...ag~~ gick hvar dag med
...konster, men det hjelpte
intet

... dictainer ej brukade
...noka rätt, ~~att~~ ty stor...
...upo ofta hela staden o...
...lersstycke till en midda...
...ett ~~ovikligt~~ bristfälligt tillstånd,
...de i min klädkoffert a...
...l om dagen, och föra...
...der min examen, och m...
...ligt beröm; men utan...
... kunde min moral...
...ed Balkar, Capittel och
...t var också ej underlig...
...minatorerne och betal...
... min far som ~~fa~~ fann att ja...
...hvad han har utsådd...

---

skref till min far och fick hans välsignelse. Den 27 april 1783 stod vårt
bröllopp, hvilket celebrerades i mycket förnämt folks närvaro, jag var då
35 år gammal och min kära hustru 30. Samma år blef jag assessor
hvarför jag gaf 500 Rdr 6 år derefter Hofrättsråd, och har nu siste
ligen fått afsked såsom vice president. Min far och svärfar ~~voro~~
afledo saligen i herranom ~~femme~~ år ett innan jag blef hofrättsråd
och jag har nu deras egendom. Med min hustru har jag haft
en son Gustaf Adolf Bogislaus Alexander v. Nothusfred. NB.
~~Alexander hette~~ han efter morfadren, som stod fadder och
gaf honom i faddergåfva ett gullur, men Herren har behagat
att från mig kalla denna dyra pant. Jag lefver nu med
min kära hustru på min fädernesgård och gud skall veta huru
nöjt vi tillbringa vårt lif. Jag har sett och erfarit myc-
ket i verlden och vet huru de går till. Du min kära kusin-
son ~~Jonas Bogis~~ Christofer Bogislaus v. Nothusfred lägg
noga på hjertat följande anmärkningar, som ~~en gång~~ du engång
skall få läsa, när du blir min arfvinge.

Gör penningen, han kommer som daggreng, men ~~rinner~~ försvinner,
en ström. Det som ej hafva penningar äro merendels dumt
folk. Man kan ~~altid~~ få ~~för~~ gjort allting för penningar,
jag lät skrifva allt hvad jag sjelf skulle författa för
4 ß arket. Man kan bli allting, jag ~~gaf~~ lånte Grefve B 5000
Rdr på 1 år mot ränta och inteckning och då blef
han som förut skrattat åt mig på en gång min vän och
gynnare, och skaffade mig v. presidents titeln och akord.
Slå dig aldrig på vitterlek, sådant folk förstå ej

... samma ...
...n första det begynte dagas gick jag opp räknade mina
penningar och saknade endast 4 Rdr 26 ß 5 rst mast kop-
parmynt, i lådan bredvid hade jag liggande 20 dukater
33 blanka Riksdalrar och omkring 500 Rdr i sedlar och
obligationer, som jag till större delen fått af min far, men
af dessa ~~saknades~~ befunnos orörda, jag blef häröfver så glad
att jag genast med klar röst sjöng: nu tackar Gud allt folk &c.
och gaf 4 ß:r åt Maria kyrka efter jag blifvit så lyckligen
...sad ur denna vådeliga händelse. Samma söndag

... min äkta maka
...P olf lust.
...anna Er förut.
...ken mig, då Hers
...n hjelt annars
...nitt far är Cor-
...eon, men jag gick
...r vid Akademien
... Notarie, sant
... gång circa 4 å
...föra bli närmare
...n Cousin.
...ående be-
... Cousin
...in mine,
...assessorn,
... mig sjelf
...e: första,
... till mun
...t varpå
... snart
...trane
... till svar
... efter mig.
...en innom
...edat för
...t famn-
...lt fam-
... Stock-
...t öfverens
...så läm-
... celebre-
...ket för-
...å blifven
...ing af
...skäll
...månader
...de min
...höfde
... gånger
...löfte om

penningens värde och måſte ofta låna. Köp aldrig böker de rentera ej, jag ger dig ett vackert bibliotek, ty jag har alltid köpt Allehanda ſamt In- och poſttidningen af Vaktmäſtarne och lätit inbinda dem, och på det ſättet fått ett vackert bibliotek, hvilket är rätt roligt att läſa uti för de dödas ſkull. Du ſkall aldrig bli van med fattigt folk, det ſuger i längd.

1782
1746

36

Förmodeligen behöfver jag ej att ~~ſäga~~ erinra ~~någon~~ en enda läſare derom att något Råd varit ſå dumt eller ſå ſnält,

att man bör lefva med ſin tid och att dueraines ej brukades då, men i det andra hade han ganska rätt, ~~st~~ ty ſtörre delen af de värsta beſpottarne lupo ofta hela ſtaden omkring för att få låna ſig ett 3 dalersſtycke till en middag och permiſsionerne voro merendels i ett ~~[illegible]~~ bröſtfälligt tillſtånd, då jag tvärtom, utom oſten jag hade i min klädkoffert att freta på, åt vanligtvis mina 3 mål om dagen, och förändrade hela min gardetob. Jag tog der min examen, och mina lärare gåfvo mig ~~att~~ ett allmänneligt beröm; men utan att ſkryta ſå var jag rätt ſnäll, jag kunde min moral-philoſophie utantill och lagboken med Balkar, Kapittel och paragrapher kände jag i botten; det var ockſå ej underligt jag hade privatiſsime hos alla examinatorerne och betalt dubbelt mer än mina Camerater, ty min far ſom ~~ſa~~ ſåg att jag var familjens ſtöd, ~~ſann~~ inſåg att hvad han här utſådde

del

och jag ſam
koſtade m
jag fröken
anſåg mig
lika trog
ten var ſ
jag tacka
en kraſl
middags
Juliana
ſedan o
te jag att
dess bjuda
– jade
mig, och
jag med
ne jag
ſelſatt
jag ej
for opp
Fröken
Jag
my,
Fröken
Fröken
Jag. N
Fröken
for
Jag Tri
de g
folk.
Fröken. N
bara
Jag Ja
Fröken
ſöta
man
göra
ut, ty
Fröken
Jag (R
rodn
Råd
Råde

ſkulle jag
holm, unga
tills jag
af mina f
par trägu
mina exp
mig en gr
ſå obegripe
jag väckte
juſt i det
trädde, jag
ver hufvu
tydeligen
nade den
ne ville ja
opp, jag va
kraſt ut i
var hemma
en förſta
penningar o
parmynt,
33 blanka
obligationer,
af deſsa
att jag gen
och gaf 4
ſåd är den

...a köp aldrig böker
...r bibliotek, ty jag
...als posttidningen af
... och på det sättet
... är rätt roligt att
...skall aldrig bli van
...ng?.

...~~någon~~ en enda läsare derom
...smält,

...duct ainer ej brukades
...ka rätt, ~~st~~ ty större
... ofta hela staden en
...rsstycke, till en middag
...t ~~[illegible]~~ bristfälligt tillstånd,
... i min klädkoffert at
... om dagen, och förän
...r min examen, och m...
...igt beröm; men utan
... kunde min moral-
... Calkar, Capittel och
... var också ej underligt
...natorerne och betal...
...min far som ~~fag~~ fann att ja...
...ad han här utfådd...

---

vill hafva Nådiga fröken till min äkta maka och älska Nådiga fröken i nöd och lust.

Fröken Nog fastigt. Jag måste känna Er förut.

Jag. Känner inte Nådiga fröken mig, då Herr Assessoren presenterat mig. Jag heter annars Nehr Philip Rotsufved, och mitt far är Cornet och bor på ~~[illegible]~~, Glosheim; men jag upp har legat ett och ett halft år vid Akademien, 26 år gammal, och nu Notarie, samt ärfver efter min far en gång circa 4 à 5 tunnor Guld.

Fröken Ach! Min söta vän, vi böra bli närmare bekanta, och kalla hvarandra Cousin.

skulle jag tiofallt uppskära. Jag begaf mig derpå till Stockholm, engagerade mig i xx. Rätt, jag tillbrakte derstädes flera år tills jag slutligen blef ordinarie Notarie, altid afhållen af mina förmän, ty jag reste hem hvar sommar, utom af ett par trägubbar samt ~~[illegible]~~ bröder hade något att klandra vid mina expeditioner. Under mitt vistande i Stockholm ~~hände~~ mötte mig en gruflig händelse, hvilken dock ledde till min lycka, så obegripeliga äro Guds vägar. Jag låg en natt och sof, då jag väcktes af ett buller i min ~~kammare~~ förstuga, jag såg opp och just i det samma öppnades dörren och någon ting svart inträdde, jag fann att det var ett spöke och drog täcket öfver hufvudet, men huru förfärad blef jag ej när jag tydligen hörde att spöket gick till min pulpet öppnade den och ramlade i min penninge låda; penningarne ville jag ej mista, krama mig kunde det om jag gick opp, jag var i den gruffligaste ångest, då jag slutligen brast ut i gråt, ~~[illegible]~~ af mina suckar märkte spöket att jag var hemma och sprang sin väg. Jag låg i häftig svettning, men första det begynte dagas gick jag opp räknade mina penningar och saknade endast 2. Rdr 26 s:r 5 rst: mest kopparmynt, i lådan bredvid hade jag liggande 20 dukater 33 blanka Riksdalrar och omkring 500 Rdr i sedlar och obligationer, som jag till större delen fått af min far, men af dessa ~~saknades~~ befunnos orörda, jag blef häröfver så glad att jag genast med klar röst sjong: nu tackar Gud allt folk etc. och gaf 4 s:r åt Maria kyrka efter jag blifvit så lyckligen [illegible] ur denna vådeliga händelse. Samma söndag

...nående be-
...Cousin
...in mening,
...Assessorn,
...mig sju
...e försto,
...till min
...tt var så
...svart
...trase
...till svar
...efter mig,
...en innom
...ordat för
...t sam-
...lt sam-
...Stock-
...l öfvertygi
...så läm-
...celebre-
...ket för-
...å blifvin
...ing af
...skall-
...månader
...de min
...höfde
...gånger
...löfte om

penningens värde och måste ofta låna. Köp aldrig böcker de rendera ej, jag ger dig ett vackert bibliotek, ty jag har alltid köpt Allehanda samt In- och posttidningen af Vaktmästarne och låtit inbinda dem, och på det sättet fått ett vackert bibliotek, hvilket är rätt roligt att läsa uti för de dödas skull. Du skall aldrig bli van med fattigt folk, det suger i längd.

och jag sam
kostade mi
jag fröken
ansåg mig
lika trag
ten var p
jag tacka
en krasl
middags le
Juliana
sedan ol
te jag att
de bjuda
– jade
mig, och
jag med
ne jag
felsatt
jag ej
for opp
Fröken
Jag
ny,
Fron
Fröken
Jag. N
Fröken
för
Jag Fri
de hj
folks.
Fröken.
bara
Jag Ja
Fröken
fota
man,
göra
ut, ty
Fröken
Jag (K
rodn
Klädj
Kläd

24
6
144
6
864
16
5184
864
13824

La Quart

dil

vill hafva Nådiga fröken till min äkta maka och älska Nådiga fröken i nöd och lust.

Fröken Nog hastigt. Jag måste känna Er förut.

Jag. Känner inte Nådiga fröken mig, då Herr Assessoren presenterat mig. Jag heter annars Pehr Philip Nöthufvud, och min far är Cornet och bor på [illegible], Gloheim, men jag upp. har legat ett och ett halft år vid Akademien, 56 år gammal och nu Notarie, samt ärfver efter min far en gång circa 4 à 5 tunnor Guld.

Fröken Ach min söta vän, vi böra bli närmare bekanta, och kalla hvarandra Cousin.

Jag. Ja visst. Söta Cousin. Men angående besagde giftermål, hvad säger Söta Cousine derom, håller söta Cousine af mig.

Fröken (Slår sig på munnen) Tyst min mun, Skall du få Socker!

Jag Ja så. Då får jag tala vid Herr Assessorn, när han vaknar om den saken.

Fröken Slog då ned ögonen och räkte mig sin hand hvilken jag fattade, ty jag kunde förstå, att det var hennes mening och förde till munnen och kysste flerfaldiga gånger. Hvarpå vi blefvo så söta vänner, att så snart Assessoren vaknade, sade jag honom straxt mitt åliggande. Hvarpå jag erhöll till svar att han skulle närmare höra sig om efter mig. Sådant var en lofvärd försigtighet, men inom åtta dagar hade han om mig inhemtat så goda underrättelser, att han skref samma gång som jag till min far om allt sammans. Min fader reste då sjelf till Stockholm och Gubbarne kommo så väl öfverens ~~[illegible]~~ och att vår förmögenhet kunde så lämpeligen förenas, att vårt bröllop celebrerades den 27 April 1777 uti mycket förnämt folks närvaro och var jag då blefven protonotarie, ~~i affse~~ en beställning af mycken vigt i affseende på tourens skull. Min hustru var då 29 år och 11 månader.

Vid denna tiden tyckte både min och svärfar ~~at~~ att jag ej längre behöfde tjena Staten, särdeles som jag flera gånger blifvit förbigången emot erhållit löfte om en Actuarie-beställning. De lofvade derföre att skaffa mig en lämpelig karakter, och nedsatte jag i denna afsigt hos Stats Secreterarens Z:s Commissionair Cancellie Rådet Id: en summa af 500 R:dr hvarpå jag hugnades med Assessors namn, heder och värdighet. Jag flyttade sedermera med allo på landet och min svärfar nedlade sina penningar uti en ägendom helt nära min Faders. Här tillbrakte jag ett ganska lycksaligt lif, begåfvad af min äkta maka med en son, kallad Philip Alexander, och bar han det sednare namnet efter min svärfar som stod fadder på honom och gaf sonen i faddergåfva ett guldur, men Herran har behagat att från mig kalla denna dyra pant. Min salige fader och salige svär fader afledo sedermera saligen i Herranom med en stilla död några år derefter. Jag har under min långa förenings tid med min hustru tillbragt ett sällt och lycksaligt lif. Inga motgångar hafva mött oss under 20 års sammanlefnad, och hafva vi aldrig varit hemsökte med fåsjuka och missvext hvilka olyckor ofta drabbat våra grannar. Älskade och ärade af hela orten hafva vi vid alla tillfällen blifvit ansedde på sätt vår rang tillkommer. Likväl har en gång ett undantag härifrån ägt rum. Såsom det är ett bevis på denna verldenes ondska så kan jag ej undgå att till ~~en~~ varning för efterkommande anteckna denna händelse. På Gabbarp, en ägendom i vårt grannskap, bodde en ung fänrik Råsenfeldt, hvilken han ärft efter sina fromma föräldrar, mina hjerteligen goda vänner. Den unga Herren var hvad man kallar en Spelevinker och lefde dagligen i sus och dus. Det skar både mig och min kära hustru innerligt i själen, att höra det den ~~med möda~~ mödosamt samlade förmögenheten skulle öfverdådigt förspillas.

Biografi 4.

Jag kallade den unga Herren till mig och moraliserade honom från alla sidor, då han lofvade bot och bättring, samt att ~~han~~ flyttas till oss på det att anledning till penningeslöseri skulle förekommas. Min glädje öfver räddandet af en menniska från total ruin, blef snart störd deraf, att jag märkte att ej öfvertygelse om våra förmaningar och begär att bättra sitt lefverne fört honom i vårt hus, utan snarare min hustrus vackra kammarjungfru, för hvars oskuld han uppställt dåliga giller. Hans ofog med pigor samt kommande och gående tillbog dageligen, men slutligen måste jag sjelf jemte min hustru falla ett offer för hans list. På några dagar antog han ett ganska sedigt och anständigt lefverne, så att jag började tro det mina förmaningar bitit ~~[illegible]~~, jag blef häröfver mäkta glad, men då lismade han sig in hos mig och berättade att min älskade hustru hvarje afton förklädd till karl, hvilket i anseende till hennes långa och corpulenta växt väl anstod henne, besökte en älskare i trägården, det var länge innan jag trodde honom, men slutligen öfvertygade han mig så, hvilket jag tror skedde genom hin ondes list, att jag lät narra mig att i fruntimmerskläder en afton leta ut denna hemligheten. På lika sätt hade han under tiden intalat min hustru, att jag ingått närmare förening med ladugårdspigan och klädd i qvinnodrägt för att ej igenkännas, med henne stämt möte i trägården. På utsatt tid inträffade vi bägge, och hvilken kan förtänka oss om vi, oaktadt den Christeliga kärlek som förljufvat vårt äktenskap, gingo häftigt på hvarandra med de spörår hvilka vi tagit med oss för att derigenom corrigera hvarandras lefverne. Säkerligen hade detta ledsamma uppträde icke slutats utan blodvite och kan hända en af oss hafvit döden, ty vi voro alldeles förblindade genom den gudlösa menniskans tillställningar, om ej han röjt sig sjelf. Utan vår vetskap hade han följt oss på spåren, samt fördolt sig bakom en häck hvarest han röjde ſin ~~tillvarelſe~~ tillvarelſe genom ett högljudt ſkratt. Det rann mig genaſt i hågen att det kunde vara en tillſtällning, hvarföre jag ockſå bad min kära Hustru calmera ſig något litet. Detta ſkedde ock; då vi vid närmare underſökning uppdagade ſammanhanget. Denna menniſka måſte genaſt ur huſet, hvilket var hög tid, ty de flaſta pigorne klagade ſedermera ömkeligit öfver honom i egenſkap af mödrar. Det dröjde ockſå ej länge innan han fatt utaf med hela ſin förmögenhet. Gabbarp, eller ſom jag nu ſkrifver det Gubbarp föll då jemte några löpande ſedlar i min hand, och ſelfver han nu för de ſednare på högvakten i Stockholm, der jag önſkar att han måtte ändra ſitt ſyndiga lefverne och ej längre löpa hela verlden omkring.

I denna ſtillhet väntar jag nu ſlutet på min lefnad. Nöjd och tranquil under alla de ſkiften ſom föreſtå mig på min jordiſka bana kan jag ej tillfyllest lofſäga för den goda helſa ſå väl jag ſom min kära huſtru njuta på vår ålderdom, ehuru det behagat förſynen att ej förſe oſs med några lefvande lifsfrukter. Likväl och på det att ej vår ſammanbragta förmögenhet måtte komma i annans mans hand och vårt namn förſvinna ur verlden, har jag med moget och ſundt förnuft ~~ej allenaſt~~ dragit förſorg ej mindre om epithafium öfver mig och min Juliana, än vår förmögenhets anſlående till ett fideicommiſs åt den närmaſte af ~~våre~~ mine fränder, hvilken vi till oſs tagit och från hans ſpäda ungdom upptuktat uti Kriſteliga dygder, på det han må kunna lefva enligt fideicommiſs brefvet. Kommande det att förfärdigas af god och förſvarlig Svenſk Marmor, och bör det föreſtälla min och min huſtrus portrait i Medaillon. Deſsa uppbäras, hvad mitt vidkommer, utaf ſtatuas och Juſtitia eller Klokhetens och rättviſans gudinna, hvilka deröfver hålla en krans; anbelangande min hustrus åter, få ~~bli~~ blifva det Amicitia och Venus ſom höja genius bild mot högre regioner, der den omfattas af en ur kyrkovalfvet framſträckt arm i det ſamma dödens mäktiga lia, ſkiljer den från nämnde gudinnor, ſom betyda ſkönheten och vänſkapen, och kommer en nätt copia af hela gruppet att utgöra piedeſtalen; ty det är billigt att wi ſom under ~~er~~ vår mödoſamma lefnad hopaſlagat ſå mycket, derföre efter döden njuta anſtändig hedersbevisning, och hvarföre ockſå ſtoften ~~för~~ bör erhålla en ganſka hederlig likſtol.

Hvad för öfrigt iakttagas bör, kan du, kär Pehr Philip inhemta af vårt Teſtamente, ty denna lefvernesbeſkrifning är i ſynnerhet affattad till din egen inſtruction och underviſning, och kan du deraf inhämta, huru man bör ſin verld oſtraffeliga genomgå. Kaſenſvärd bör du likväl ej ſläppa ut innan han ångrat ſina ſynder. Mitt bibliothek bör du vårda och årligen öka med Inrikes Tidningen, hvilken är högſt nödvändig för de giftas och dödas ſkull.

5

Biog

a
f
h
r
a
fu
fu
om
na
di
ple
~~[illegible]~~
fra
ul
Ku
Vr
od
du
pom
hva
Juf

Biografie 5:

Dictamen

till Protocollet den 17 Aug. 1787.

~~Utan~~ Med beſtörtning och harm emot ſådane medborgare, ſom villja lägga hyende under armarne på illvillige menniſkor på det de ~~böra~~ måga kunna framhärda på lika ſätt ſom de börjat, har jag förnummit, det någon projecterat: att den creditor hwilken låter i häkte inmanas ~~någon hwilken~~ ſin debitor, utan att denna bliſvit bedragit med ſvek och bedrägeri eller af uppenbar ovilja ej vill betala ſin ſkuld, bör åläggas att underhålla honom enligt ſitt ſtånd och Kongl. förordningen om Traktamente ~~underhålla honom~~ den tiden han i häkte ſitter. Detta är ett himmelsſkriande projekt, ſom ingen annan än en gäldſkyldig perſon uppfunnit, en gäldſkyldig perſon dicterat, och ſlutligen en gäldſkyldig perſon till Protocollet intagit; ty hwilken förnuftig menniſka ſkulle kunna handla ſå oförnuftigt, Lagens ſtadgande är i detta fall ſå tydligt, att det ej bör vara underkaſtadt granſkning ännu mindre ändring. Fyra öre ſilfvermynt eller 2ne ſkillingar, äro ju en ganſka tillräklig ſumma för att nödtorfteligen lifnära perſoner ſom bedraga hederligt folk på ſina penningar, hwilket dem med rätta tillkommer, ty annars bleſve ju ej ſvek och bedrägeri hindradt.

Det är en afgjord ſanning att hvar och en, ſom lånar penningar är en ſkälm och bedragare, då han ej kan betala dem,

ſin lifstid.

N° 1.

N:o 1.

Johan David Lifbergs

Lefverne.

1:a Capitlet.

Om Hjeltens och följakteligen äfven Romanens namn.

Måhända torde mången läſare tro, att en romans döpelſe är en ibland de lättaſte ſaker i verlden, men mången läſare bedrager ſig ſå väl deruti, ſom i mycket annat. Oftaſt är döpelſen den icke minſt brydſamma acten bland dem, ſom tarfvas för att bringa i ſamhället en ny medborgare, det må vara i den politiſka eller litteraira ſamfundsinrättningen; ~~på~~ och mången ~~man~~ far har då, icke utan förundran, ja till och med ~~under~~ känning af en viſs klåda i pannan förmerkt ſin trogna makas ſynnerliga tycke för ett namn det hvarken han ſjelf bär eller någon af hans förfäder burit. Koſtar det ſå mycket på en far, att, ~~finna~~ ett ~~paſſande namn~~, midt ibland ett familie-råd, beſtående af tillkallade far- och mormödrar ſamt tillkomne tanter och kuſiner, hvilka alltid i händelſe af hufvudverk, ſpara all möda oſpard att hålla patientens hufvud i behörigen varmt; finna ett paſſande och klanderlöſt namn; Huru mycket ſvårare lär det då icke vara för mig? Hvem ſkall jag bjuda till fadder? Hvem vill åtaga ſig anſvaret för mitt barns chriſtliga upptuktelſe? De öfrige Skriblererne, mine bröder i Chriſto? Nej benägne läſare! de ſe alla bort, när någon af dem ſtapplar, och ſkulle mitt barn hafva den olyckan ~~att~~ falla innan det lärt ſig ~~att~~ gå, är jag ſäker, det de ej ſkola uppreſa det ſamma. Det enda vore, om jag upptoge ett deras namn ſåſom ~~till exempel~~ Pendant Uno von Traſenberg; men jag fruktar-jag fruktar mycket: ty jag är ej aldeles fri från M:r Walter Shandys fördom, att döpelſe namnet ej är utan inflytande på en menniſkas lynne och framtid; ſå att till exempel den, hvilken är döpt till Jöns kommer att heta ſå i hela ſin lifstid.

Kallar jag min Bok: Julie eller den förlorade men genom ånger och ſamvetsagg förbättrade oſkulden. ſå kan väl ingen neka ~~denna~~ titeln vara ganſka uppbygglig och hjertrörande, i ſynnerhet för de Damer, ſom med alfvarſ villja ſtudera ſednare hälften af min Bok. Men jag ſkrifver för Svenſka qvinnor ~~at de~~ och de behöfva det ej, i trots af en mycket mager Stockholmsboes yttrykliga förſäkran, hvilken ville genom räkenſkaperne öfver en inrättning, ſom tål vara värd mycken recommendation, Kallad pro Patria, bevisa, att ſkilnaden emellan dem ſom med och utan fördel kunde läſa ~~min~~ denna ~~bok~~ roman, ſkulle förhålla ſig ſom 5 till 1. Detta lemnar jag i ſitt värde. Det äro de egentligen ſå kallade ~~critici~~ ſtadsfruarna ſom ſkrämma mig från ~~detta~~ bruket af detta ~~namn~~ tittel; i ſynnerhet då ~~det kunde~~ hände det ſig att en liten criticus, ſnarare en bokhållare kunde få det infallet att fråga, juſt under det han förläſer denna min bok vid thébordet: hvad vill det der ſäga? hur ſkall det gå till? Och deraf blef nödvändigt följden, att babiloniſka ſpråkförbistringen uppſtod bland de äldre damerne, ehuru en och annan ſäkerligen i ſitt ſinne ſuckade, hvi ~~Komedien boker~~ ſkref ej det der ~~tet~~ för 20 år ſen; att ~~de~~ flickorna ſökte efter ſina ſottrier i ridiculerne: att bokhållaren fick en mera liflig färg: att min bok lades ſakta på bordet och att mitt rykte innom den lärda verlden qväfdes i ſin linda mig till ſorgrämelſe och min förläggare till ännu ſtörre ſkada.

Orlandino, Rudgiero eller Durindana ſkulle onekeligen göra en kraftig verkan på mina läſares inbildningskraft. De

Lifberg 2 Häftet
1.

Johan David Lifbergs
Lefverne.
Comisk Roman
2 Häftet

---

1 Kapitlet
Hvarföre skall Fru Borgmästarinnan ligga i bäcken?

Min Gunstige Herre! Derföre att Rådman Lifberg slagit henne? Hvarföre skulle Rådman Lifberg slagit Fru Borgmästarinnan? Derföre att Rådman Lifberg föll. Hvarföre föll Rådman Lifberg? Derföre att Rådman Lifberg snafvade. Hvarföre snafvade Rådman Lifberg? — ~~[illegible]~~ Min Gunstige Herre! Detta går för långt. Vet ni ej, att en dåre kan fråga mera än tio vise män kunna besvara, säger den vise Salomo; ja, sjelfva den store Leibnitz kunde ej uppgifva pourquoi des pourquoi. Och denne man var verkeligen icke ~~[illegible]~~ sådan Philosofus uti egen inbildning, hvarom Baron Hollberg högst efterlåtenheligen skrifver, ~~utan en man, som ej skrifvit att~~ som genom en Philosofisk afhandling om spök en nödgas kommentera sin upplysning? Är nu en sådan man, säger jag, ej kunna uppgifva ett orsak till allt; huru kan man då begära, att jag skulle kunna vara i stånd att sens commun-enligt utreda hvad Fru Borgmästarinnan hade att göra i bäcken. Nej. Ära den ära bör. Philosophien är ej för unga folk, som jag, hvilket ~~som~~ läsaren redan lärer insett, utan för fullmogna personer. När jag en gång hunnit den åldren att jag philosofiskt kan omröra hjernorna, då skall jag bli så förståndig som sjelfva förståndet. Jag skall utföra storverk, bygga pyramider, skrifva;

Kallade jag min Bok: Julie eller den förlorade men genom ånger och ſamvetsagg förbättrade oſkulden. ſå kan väl ingen neka ~~denna~~ titteln vara ganſka uppbygglig och hjertrörande, i ſynnerhet för de Damer, ſom med alfvare villja ſtudera ſednare hälften af min Bok. Men jag ſkrifver för ſvenſka qvinnor – ~~och~~ och de behöfva det ej, i trots af en mycket mager Stockholms bos ytryckliga förſäkran, hvilken ville genom räkenſkaperne öfver en inrättning, ſom lät vara värd mycken recommendation, kallad pro Patria, bevisa, att ſkilnaden emellan dem ſom med och utan fördel kunde läſa ~~min~~ denna ~~bok~~ roman, ſkulle förhålla ſig ſom 5 till 1. Detta lemnar jag i ſitt värde. Det äro de egentligen ſå kallade ~~critici~~ ſtadlofrena ſom ſkrämma mig från ~~detta~~ bruket af detta ~~namn~~ tittel; i ſynnerhet då ~~det kunde~~ händelſevis att en liten criticus, ponera en bokhållare kunde få det infallet att fråga, juſt under det han förläſer denna min bok vid thebordet: hvad vill det der ſäga? hur ſkall det gå till? Och deraf blef nödvändigt följden, att babiloniſka ſpråkförbiſtringen uppſtod bland de äldre damerne, ehuru en och annan ſäkerligen i ſitt ſinne ſulkade, hvi ~~kom ej den boken~~ ſkref ej det den ~~tet~~ för 20 år ſen; att ~~de~~ flickorna ſökte efter ſina ſottier i ridiculerne: att bokhållaren fick en mera lifleg färg: att min bok lades ſakta på bordet och att mitt rykte innom den lärda verlden qväfdes i ſin linda mig till ſorgrämelſe och min förläggare till ännu ſtörre ſkada.

Orlandino, Rudgiero eller Durindana ſkulle onekeligen göra en kraftig verkan på mina läſares inbildningſkraft. De

Lifberg 2 Häftet.
1.

Johan David Lifbergs
Lefverne.
Comisk Roman
2 Häftet

---

1 Kapitlet
Hvarföre ſkall Fru Borgmäſtarinnan ligga i bäcken?

Min Gunſtige Herre! Derföre att Rådman Lifberg ſläppte henne. Hvarföre ſkulle Rådman Lifberg ſläppa fru Borgmäſtarinnan? Derföre att Rådman Lifberg föll. Hvarföre föll Rådman Lifberg? Derföre att Rådman Lifberg ſnafvade. Hvarföre ſnafvade Rådman Lifberg? — ~~M~~. Min Gunſtige Herre! Detta går för långt. Vet ni ej, att en dåre kan fråga mera än tio viſe män kunna beſvara, ſäger den viſe Salomo; ja, ſjelfve den ſtore Leibnitz kunde ej uppgifva pourqvoi des pourqvoi. Och denne man var verkeligen icke ~~[illegible]~~ ſådan Philoſofus uti egen inbildning, hvarom Baron Holberg högſt eftertänkeligen ſkrifver, ~~utan en man, ſom i ſkolft~~ ſom att genom en Philoſofisk afhandling om ſpök en nödgås documentera ſin upplysning. När nu en ſådan man, ſäger jag, ej kunna uppgifva ett urſkäl till allt; huru kan man då begära, att jag ſkulle kunna vara i ſtånd att ſens communs enligt utreda hvad fru Borgmäſtarinnan hade att göra i bäcken. Nej. åta den åta bör. Philoſophien är ej för unga folk, ſom jag, ~~ſom~~ hvilket läſaren redan lärer inſett, utan för fullmogna perſoner. När jag en gång hunnit den åldern att jag philoſofie kan omröra Byxorna, då ſkall jag bli ſå förſtåndig ſom ſjelfva förſtåndet. Jag ſkall utföra ſtorverk, bygga pyramider, ſkrifva;

en historia om filosofien, för att
visa att jag ej vet hvad historia är, och
~~tott~~ och förfärdiga ett så splitter nytt
system ~~för att~~ som bör ungt folk enfaldeligen
förehållas, ~~på det~~ att de deraf måga ~~ingen~~
handgripeligen fatta ~~xxx att~~ det jag ej har
något redigt begrepp om allt hvad jag
bringar på papperet. Ja! benämne läsa-
re! då skolen I ~~[illegible]~~ uti mig finna
en man, lika så uppreßt till spirit, som
grundsjup till kunnist(*) för att tol-
ka filosofiens under och lefnads öter.

Men dermed lärer det ej blifva nog;
ty jag ernar ~~utstänka att mitt~~ så hopp-
veckla mitt system, att jag nödvän-
digt får en professor till uttolkare.
Hvar och en som som under sina stu-
dier idkande hos salige Floberg och
Öhmark i Uppsala, lärt sig inse, hvil-
ken oskattbar guds gåfva filosofien
är, känner nogsamt huru förträffligt
det är att hafva en professor till
uttolkare, särdeles om han af naturen
har fallenhet för mörker och obegripelig-
het; ty ~~likasom det i det från tyskan~~
~~[illegible] tyska öfversättare, annars berom-~~
~~värda Archivum för resor omtalas kon-~~
~~sten att utkläcka kycklingar~~ man ~~[illegible]~~
~~[illegible] att ägg [illegible] i en stein-~~
~~fler hallar~~ utom allt detta, blir äfven
det måhända omskrikna men derföre icke
bäst uttänkta system likasom ett ~~half-~~
~~kläckt ägg~~ missfall eller rättare
ett halfkläckt ägg. Men på samma
sätt som ett dylikt ägg bör, enligt Kloka
gummors anvisning insvepas i en stein-
fall, och hållas i en viss varme till
dess kycklingarne utkläckas, så skall
mitt system, eller rättare, mina defini-
tioner insvepas uti föreläsningar, hvar

---

* Någon, som ej rättsliga visste hvad detta
af en förste [illegible] i svenska språket
införda ord betydde, ville henleda det från
latinska ordet Cunnus, men ingalunda
var det Hr. Professorens mening.

Lifbergs 2 Häftet

Johan David Lifbergs
Lefverne.
Komisk Roman.
2. Häftet.

> Mykelstil snemma kom eg i marga stade, enn ofsid i suma. Öl var uppdrucked, sumt ulagad, sjalldann hitter leipur i Lid.
>
> Haavamal.

---

1. Capitlet. Ho will draga oxen utur Brunnen?

Detta är en ganska kinkig fråga. I närvarande belägenhet kunna hvarken Postmästaren Ekersten eller fältväbel Dracander hjelpa den olycklige Lifberg jemte fru Borgmästarinnan, desse hafva af fasa och kärlek betagne släppt sina dyrbara Börder och Mamsell Gretha, står redan i vattnet till knät. Herr Cancellie-Råd! Huru skall jag nu förhålla mig? De stackars menniskorna samka sig säkerligen en flussfeber på halsen. Hvem skall jag få att draga opp den i dy och smälek så djupt sänkte Lifberg senior? Men jag föreställer Edert [illegible]den som lät honom falla, — och det var, — — författaren den åsnan.

Hade jag nu varit så klok, att genom ett litet pasquill öfver en betydande men klok man tillvinna mig en annan betydande, men derföre icke klok mans ynnest, så hade saken lätt varit hjelpt, ty då hade jag kastat Lifberg med sin följeslagarinna i min Mecenats armar; hade jag genom förklenande af verkeligen store mäns rykte eller det ännu farligare uppdagandet af mäktige mäns fel kunnat samla en folkskock omkring mig, så hade blott behöft ropa om hjelp — och fru Borgmästarinnan vore redan på det torra; hade jag genom sammanfogande af sladder, men icke destomindre, dråpeliga namns- och födelsedags verser, hvaruti lagar skola med våld svara mot dagar och ärans kransar förenas med glädjens dansar, samt minst en million hjertan brinna, så hade jag kanhända redan en liten årlig pension, hvilken svårighet vore det då för mig att ge en garderkarl några skillingar för Borgmästarinnans bergning ty hon hörer, Gudske lof, ingalunda under Dykeri-Compagniet. Men nu lärer det ej blifva annan utväg än att tillitas den förste och bäste, som kan gå i författning om hennes räddande. Men när jag rätt betänker denna saken, så vore detta just ett tillfälle för mig att göra min lycka; antagom att jag med mitt arbete under armen inträde till Generalen A. Presidenten B. Justitiæ Rådet C eller Landshöfding D, att jag i en lämplig dedication med mång dundrande ord omförmälte Herr Generalens mandom, Herr Presidentens arbetsdrift, Herr Justitiæ Rådets rättvisa och Herr Landshöfdingen ordning, jag tar för afgjort att snille anses såsom ett oumgängeligt bihang till alla dessa egenskaper, så gjorde jag mig tvifvelsutan förtjent af en Auditeurs- en Vice Advocatfiscals- en Cancellist i Justitiæ Revision eller en Lands Kamererare-fullmakt. Men om nu Herr Generalen i en fasansfull yra sprungit för ett lika antal fiender: om Herr Presidenten genom en gäskande beställsamhet hopfört redan förut sammantrasslade saker; om Herr Justitiæ Rådet låtit Råd gå för rätt, och, aldeles icke för mutor, ty sådana kan ej ett Justitiæ Råd taga, utan blott för att se sina barn och fränder något till godo eller ocksä för att få något mera fart uppåt, besett sakerne något skeft och, såge man ej, sökt utrota upplysningen, utan blott näpsa den så mycket att den ej blir förvärt: om slutligen Herr Landshöfdingens ordning så liknar villervalla, att de ej vid ett hastigt påseende ej kunna skiljas åt, då, Benägne Läsare! fruktar jag, att hela min språkligt hopsatta dedication behandlas som en Parodie — Farväl med dig du på afstånd skymtande fullmakt; jag lär svårligen erhålla biträde till min hjeltes räddande ur den ögonskenligaste fara.

När man har ett så ömt och sensibelt hjerta

Sjöberg.

N° 2

Detta blir en
rande belägenh
ssmästaren
Francuser hy
timte spar
afval af fasa
tyrbara bordn
tter reden i
Herr Banell
n förhålla
kördes ~~längo~~ sam
Ulf feber
ra så som dr
tag förutser
hvem falla
den ärnen.

Lifberg. 2 Häftet

No 2

~~ſväfde emellan himmel och jord. Jag kände huru hans drakvingar likaſom iſkalla blodet i mina ådror, ty han hade förmodeligen nyſs ~~ſköljt~~ ſköljt [illegible] åſkſlag i ſtråkets baſiliſkerbetter. Jag ſvor, jag perſementade med honom; men han ſläpte mig ej. Jag uppräknade mina menniſkoagnelige projecter; jag omtalade mitt ömma — — — ömma hjerta. Men den karlen är hård ſom ſten. Slutteligen började jag i min ångeſt, att läſa opp alla böner jag kunde påminna mig. Se! det hjelpte. Han ſläppte mig och jag föll med den häftighet att jag vaknade derwid. — Det var redan dager. Jag ſteg opp, genomſökte hvar enda ficka i förmodan att någon fyra ſkillings ſtycke, kunnat till äfventyrs förſticka ſig, ſedan ſiſta quartalet. men. O död!!! Jag vandrade med ſorgliga känſlor och ett beklämdt hjerta förbi Dorſiſas kaffehus.~~

~~Känſloſamheten. Hårde! Barbariske man! (*)~~

Hvem vill draga dem utur

Detta blir en ganſka kinkig fråga. I när-
rande belägenhet. kunde hvarken
mäſtaren Eterſten eller fältwäbeln
dören hjelpa den olyckliga Lifberg
ämte hans Borgmäſtarinna, deſſe
ſvat af faſa och kärlek ſläppt ſina
yrbara borden och Mamſell Gretha
ſtår redan i vattnet öfver knät.
err Bandellie Råd! Huru ſkall jag
u förhålla mig, de ſtackars menni-
ſkorna ~~[illegible]~~ ſjamka ſig ſäkerligen en ~~[illegible]~~
luſſ-feber på halſen. Hvem ſkall
a ſå ſom drager opp Lifberg. Men
ag förutſer ert ſvar: Den ſom lot
kron falla. Och det var Författaren
den åſnan.

1a Capitlet

~~Gode rådåre dyra!~~ Brunnen.

Huru länge ſkall Fru Borgmäſtarinnan ligga i bäcken? — Tils deſs någon hjelper henne. Nå ſå hjelp da opp henne ſjelf den ~~[illegible]~~ ſtackars menniſkan ådrager ſig ſäkert en förkylning. Jag ſjelf är ~~rådlös~~; poſtmäſtaren och faltvabeln hafva af faſa och kärlek ſläppt ſina borden och Mamſell Gretha ſtår redan i ~~vattnet öfver knät. Som ſagt, Gode rådåre dyra.~~

Hade jag nu varit ſå klok, att genom ett litet ſpåſqvill öfver en betydande men klok man ~~folk~~ tillvinna mig en ~~annan~~ betydande men derföre icke kloks mans ynneſt, ſå hade ſaken lätt varit hjelpt, ty då hade jag kaſtat Lifberg med ſin borgmäſtarinna i min Mæcenats armar; hade jag genom förklenande af verkligen ſtora mans rykte, och det ännu farligare uppdagandet af mäktige mäns fel, kunnat ſamla en folkſkock kring mig, ſå hade jag blott ~~[illegible]~~ ropat om hjelp, och Borgmäſtarinnan vore redan på ſtranden; hade jag genom ſammanfogande af ſadda men icke deſsmindre dråplige namns- och födelſedags verſar, hvareſt lagar ſkola med våld ſtrida mot dagar, och ärans kranſar förenas med

---

x. Jag kan förſäkra, kan ej förefalla någon läſare, ſå fräckt, ſom den förefaller mig ſjelf. Men betänk, ~~[illegible]~~ kära ſjelf! att det är Kotzebue jag förſatt mig att imitera.

Lied ſåg Lifberg opp, gjorde ett förſök att

~~[illegible]~~ med glädjens dansar och minst en million hjertan brinnant; så hade jag kanhända redan en liten artig pension, och hvilken swårighet vore det då för mig att ge en Gardieskarl några skillingar för Borgmästarinnans bergning; ty hon bör Gudskelof! ingalunda under dykeri-kompagniet. men nu lärer det ej blifva annan utväg än att tillita den första och bästa som kan gå i författning om hennes räddande. ~~[illegible]~~ Nu vore det ypperligen tillfälle för mig, att med mitt arbete under armen inträda till General A, Presidenten B. Justitie Rådet C, ~~Justitie~~ eller Landshöfdinge D, att i mångdundrande ord omförmäla Herr Generalens mandom, Hr Presidentens arbetsdrift, Herr Justitie Rådets rättvisa, ~~Herr~~ och Herr Landshöfding ordning, jag har för afgjort att ställe ~~[illegible]~~ anses som ett oundvikeligen bihang till dessa egenskaper, och att sålunda göra mig förtjent af en Auditeurs- en vice Advocats Fiskalns en Canzlists i Justitie revision eller och en Lands-Kamererare fullmakt; men om nu Generalen ~~och~~ uti en ~~såsomfallt yra~~ sprungit för ett lika antal fiender, om Herr Presidenten i en fjäskande beställsamhet hopfört redan förut sammanträsslade saker, om Herr Justitie Rådet låtit Råd gå för rätt, ty ~~och för bröders eller fränders skull~~, och alldeles icke för mutor, ty sådane kan ej ett Justitie Råd taga, utan blott för att se sina bröder och fränder något till godo ~~et~~ eller ocksa för att få någon liten fart oppåt, besedt sakerne något skeft, och alldeles icke sökt ~~hennes~~ utrota upplysningen ~~och förånad~~ utan blott hejda henne så mycket att hon ej blir förvärst; om slutligen Herr Landshöfdingens ordning så liknar villervallan att de vid ett hastigt påseende ej kunna skiljas åt, så benägne läsare befarar jag att hela min dedication fastnar i halsen; farväl då med min fullmakt jag torde knappt erhålla nödigt biträde till min borgmästarinna.

När man har ett så ömt och sensibelt hjerta som jag, bör ingen undra om i ångesten äfven de mäst aflägsna räddningsmedel tillgripas. Ha! det är så ljuft att lindra en lidande likes ~~[illegible]~~ nöd. ~~[illegible]~~ ~~en menniskas uppmerksamhet~~ Sålides bör det ej väcka förundran om jag nu vänder mig till Najaderne. – Till Najaderne! – Ja. Hvarföre intet! Sterne, mine Herrar! den curiösa Sterne dedicerade

sin Tristram Shandy, kallt månan, på
det den skulle hafva något tidsfördrif
då den drack på qvällarne. Och jag
ser ingen ting, som a priori kan hindra
najaderne att läsa min bok, om hon anser dem, för denskull.

4 Capitlet Dedication

Skönaste fröknar!

Dygden ~~och~~ oskulden vandrade en gång ut
för att plocka några blommor på ljusgröna
~~och~~ ängar; våren var skön, en glättig
krets ~~af~~ flickor mötte dem, skönheten
anförde ~~dem~~ den ~~och~~ och dygden och oskulden
~~funno~~ funno i dem sina trogna afbilder
det voren I, skönaste fröknar! — — —
Kors! bevare mig väl! hvilka fröknar
menar ni nu, min kära N:? — Nådigaste
~~Hofmar~~ Öfverhofmästarinna! det var sannerligen najaderne. — Ja så! kära N:! för
misstags ~~skulle~~ skull, så kan ni en annan
gång utsätta namn och Caracter! ~~Lord~~
~~N:~~ förlåt N:, kära N:! det är obehagligt, att så der blifva tagen för en helt främmande person.

Gifves det en olyckligare person än jag
författaren nemligen, hvad helst jag må företaga mig, så råkar jag alltid illa ut, och
stöter ~~alltid~~, som man säger på patrull!
Det enda jag tror mig lyckas uti vore att
att aldeles ej taga vidare befattning med
detta arbete och låta det hvila; men nu
är jag af en mycket envis och ilsk karakter, ~~att jag~~ så att jag ej gerna gör ~~som~~ hvad
folket vill, och som jag merkt att friherre v. Dolk åstundar att detta arbete ej
må vidare täfla med hans fördelel mästerstycken utan ~~[illegible]~~ derföre med
största beredvillighet i verlden vill följa
lilla Lifberg, i händelse han i sina
späda år skulle öfvertryckas till ~~förden~~ grafven,
så kan jag ~~försäkra~~ berätta att min hjelte kommer att lefva, åtminstone i åtta häften,
med den uttryckliga försäkran att vi ej
~~på verlden~~ skola mötas på våra skilda banor och jag, hvarken eftertrår eller afvundas hans ära att vara behaglig, instruktif, läsbar och fattlig för
svakmadammer.

Men detta är nu aldeles icke någon
dedication till Najaderne, ännu mindre en
uppgift på deras karakter för att skydda
våra välborna jungfrur för den vådan att
blifva tagne för najader. Visserligen har
jag i fordna dagar läst Hesiodus, som

Hid såg Lifberg opp, gjorde ett försök att

uppgifvit en fulſtändig Monſterrulla
på deſſa damer, men det är på det bar-
bariska Grekiska ſpråket, med barbariſk
~~förſtår~~ menar jag här ett ſådant ſpråk, ſom
Voltaire hvarken förſtått eller ſkrifvit
på; för att likväl kunna få reda på
dem, jag menar ~~hv~~ vågar jag en öfverſätt-
ning af hans verſar i detta ämne, förſt
för pedanter, hvilken bör öfverhoppas
af ſanſärdeligen upplyſt folk; ſedan
för vittert och bildadt folk, hvilken
åter pedanterne kunna ~~öfvergå~~ förbi-
gå, ſå framt det ej ſkulle ~~lätta~~ fröjda
dem, att beſe, kyſsningens, men ~~[illegible]~~ lector Benevole var nu ej nog elak att mena
~~icke~~ ytligheters pedantisme.

Öfverſättning för Pedanter.

Proto, Eukrate och Sao, Amfitrite och
Eudore och Thetis och Galene och Glaukonoë
Kymotoë, Speio, Thoë och ljuſa Talia,
Sköna Melite och Eulimene och hulda Agave
Paſithea, Erato och roſenarmade Doto,
Proto och Euneike, Oferuſa och Dynamine och
Neſaie och Aktaie och Protomedeia,
Danope, Galateia och den ſkönblickande Doris,
Hippotoë och Hipponoë med blomſtrande armar,
Kymodoke, ſom böljorna på det mörknande hafvet
Jemnar lätt och den ſkönvadade Amfitrite
Och ſom vindarnes ras med milda Kymatolege
Eionē och Alimene och ſkönbekranſade Kymo
Den mildt leende Glaukonome och Portoporeia,
Leiagore och Euagore och Laomedeia,
Polynome och Autonoë och Lyſianaſſa
Euarne till ſjälen ſå god ſom vanklös till ſkapnad
Och Samathe med behaglig kropp och ädla Menippe,
Naſo och Eupompe och Jeniſto och Pronoe och
Nämartes ſom äger ſin fars odödliga ſinne.

Öfverſättning för vittert och bildadt folk.

O mjör! hvilka böljor på vågens armar buren
Beherrſken vindens ras och fröden af naturen;
Med mannens ſtora kraft och qvinnans ſmå behag,
Gen ſeglarn bord och lugn och tyda vindens lag.
För eder träder jag! Jag ſjunger Er, I Sköna!
Må ſångens blyga lön den blyga ſångarn löna.
Dig älſkande Semir! Och hvad du hviſar mig
Du än på kallans ſtrand i ſkugg hvilar dig,
Än på en roſenäng med Sefir yr du danſar

nu ej nog elak att mena

d. 28 April

Lifbergs Lefverne 2 Häftet

7. Arket

Och i Emilias hår du flätar rosens kransar;
Jag älskar, Julia! Så hymeneiskt öm,
Att när jag skådar ~~dig~~ den jag byxorna[4] förglömt.
Nu, Gud! jag irrar vild och mållsjuk och förtrogen
Att möta Fannys blick i lofbeprydda skogen.
O! Rosali, som så origell nu skattad,
Att den dig skatta vet, Original ej fattad
Comtesse! gynnen mig, en Gud jag genast blir!
Kom ila i min famn: o Hildur o! Themir!
O Sildar! Och för dig den ömma skalden brinner
bv för grymma Thaïs dig en ~~tår~~ strömar rinner.
O Cloe, Zulma! och sköna Emili!
Kom skänken hjertat lugn vid sferers harmoni
Och du Charlotte, som lik en doftande reseda,
Kan med en himmelsk fläkt den blyga vandrarn leda
I nöjets fosterland, der Cora kransad går.
Och Laura blomsterprydd bredvid dess sida går
Sen grymma älskarn först för Elsans hade visat,
Har mången rimsvens nöd med ädelmod hon lisat.
Och du à la Francoise Svenskt smyckade Louise.
Fast jag i Norden bor är ej mitt hjerta is.
Mig älske den Marie, hvars hjerta står att hyra.
Hjelp Hedda! mig när jag ej min Pelie kan styra.
O Sköna Selma! Du som husets nödrop får —
Men Hjelkens qunst en vald bland hela skocken når.
O sköna Tilma och du qvidande Alida!
Vid Månans matta sken, kom vandra vid min sida.
Och sist Serafia, jag egnar dig min tro
Ha! sköna tropp uti mitt bröst du lefs och bo.

Himlar! Ack! Rosor. O! Medalljoner! Haa! Denna öfversättning har jag skrifvit af Flaccus lärd. Likväl alldeles icke den Romerske, utan den lille behändige Svenske, och jag trotsar till och med den Herren, som för några år sedan ~~utaf~~ utgaf ett Skaldebref under Titel Försök öfver Konsten att öfversätta Poëmer, att i denna ~~af~~ sköna drägt igenkänna den gamle Narren Hesiodus, som dessutom på ~~titel~~ Tittelbladet i min edition är aftagen med ett förskräckligt långt skägg. Jag tycker annars att karlen nu för tiden kunde

---

[4] Jag förmodar ingen läsare anser mig så utan all smak, att det här kan vara fråga om andra plagg, än Skaldestycket byxorna.

Gud ~~Jag~~ Lifberg opp, gjorde ett försök att raka ſig. Hade han blott gjort det, då hade redan min vän Walter Waſte Wandel Vanitenberg gjort hans bekantſkap och lånt något af honom. Huruvida han hade mått efter lånet, ſe det blir en helt annan ſak.

Emellertid tycker jag att det nu ligger öppet i dagen huru förvändt Pedanterne alltid bära ſig åt. Hvad är det för ett namn Lysianaſſa! Jag ville nappeligen kalla min hund ſå, ännu mindre min älſkarinna. Men ſe: Ma belle Louise, ma charmante Charlotte, det äro helt andra namn. Mina Nådiga Najader, när jag nu varit ſå artig för ~~att~~ döpa om er, och ſålunda ſatt er i ſtånd att med fördel viſa er på alla aſſembléer och piqueniquer, ſom ni behaga gå på, ſå hoppas jag att I ſkåden min dedication med blida anleten:

Nådigaſte Fröknar!

Vattnet är ett ſkönt element. Man kan genom det ſamma uträtta allt hvad man vill. Att det ej här kan bliſva fråga om qvarnar, ſprutverk eller andra maſchiner, finnen I lätt; att det ej är frågan om ſkönhets-vatten, vatten ſom borttar fräknar ſolbränna och ſå vidare, torden I icke ſå lätt finna; men att det här är frågan om vatten i poëtiſkt hänſeende, det torde förefalla er ganska underligt. Likväl är det ſå. ~~Det är~~ Jag vill alldeles ej omtala den gräſliga ~~händelſen~~ [illegible], då det föll ~~Poeſien~~, Svenſka Poeſien in att promenera på Dalterne, hvarunder den råkade att förkyla händer fötter ja tå och med ſjelfva näſan, denna händelſe är för tragiſk uti en komiſk roman. Alldeles icke ~~är det frågan~~ vill jag här vidröra ~~om~~ det epiſka ſtorverket Oceanen, hvarom Herrar Originalerne lemna underrättelſe, ty det är blott en bild aflad innom pannan, ſom, ehuru den tycker böra angå Er, Nådiga Najader! egentligen är till fröken Roſalies förluſtelſe. Med vatten menar jag här Svenſk Poëſie, modellerad efter Svenſk-franſka klaſſiker. Ni anſe denna jemförelſe ſå bakvänd att den alldeles icke kunnat ~~ingå~~ födas af en förnuftig hjerna. Emellertid vill jag förſöka räddningen af den ſmala förnuft, jag ehuru omſvallad af bruſande filoſofiſka afhandlingar, t. ex den om förnuftshatet å den ena och det nya förnufts-[illegible] å den andra ſidan, Om förnuftets frihet och ſå vidare, lyckligen bergat på förſtets klippor. För att beviſa detta antar jag trenne hufvudgrunder, hvarom I! Nådiga Fröknar, bättre än någon annan kunden vara underrättade, nemligen att vattnet är ett tunt ämne, ett flytande ämne och ett svekfullt ämne, hvarefter jag practiskt vill bevisa hvad jag yrkar.

Att vattnet är tunt, det lärer ingen våga neka. att vår så kallade klassiska poesie, med undantag att ett eller annat poëm igenkänligt af dess mera egna form af sammansättning, har samma egenskaper ~~faller hvarje läsare i ögonen;~~ torde ej behöfva synnerligen vidlyftiga ~~raisonnementer~~ deduction; ~~jag vill blott såsom grund för ett hädiskt eller sådant ansagt tunt kallar det som ikke är hållning uten uten hållning, och att bara~~ Om vi blott medgifva tunheten vara ett negatift tillstånd af form och ämne så är detta ~~kaiker~~ kännemärke likaså användbart ~~på~~ det ena som det andra af de nu förevarande materierne; skulle ombytlighet och svaghet härtill kunna läggas, så nådiga Najader! är den saken ~~I~~ på sätt och vis uppgjord. ~~Att riget~~ ~~Det~~ ~~så ofta tala om en lätt och flytande~~ Att en lätt och flytande vers ~~af~~ är ett non-plus-ultra af menskligt snille hafven I väl så ofta hört, upprepad att jag ~~[illegible]~~ befrias från den mödan att bevisa ~~det~~. och kräfven Ni vittnen ~~på~~ till bestyrkande att poeteriet, likasom vattnet är ett svekfullt ämne, så låter jag instämma min vän Walter Waste Wanne Wanitenberg. — Ja käre ~~Walter~~ W. W. W. Wanitenberg kit till mitt älskande hjerta. Du är ond: jag vet det; men jag kräfver dig till vittne, och du lärer likaså litet som ett membrum Collegii Sanitatis undandraga dig, att på själ och salighet afgifva ditt betyg om jag frågar: W. Wanitenberg säg mig nu uppriktigt: är ej den poetiska göt lika så svekfull som andra puttar. Men jag ser din rodnan förut jemmerliga fysionomi ~~öfvergå till att~~ antaga ett mera lifvande ~~[illegible]~~ uttryck. Håll broder. Najaderne äro öfvertygade, jag vill ej vara nog elak att tala om resp. ti ~~[illegible]~~ hans mans tal.

Nådigaste Fröknar och Najader. Jag har redan anspråk på ert biträde till lifbergs och Fru Borgmästarinnans räddning, ty min dedication har flere anstöter af platthet, och kan täfla med flera med vignetter öfver sig. Ni måste således hjelpa mig; skulle Ni ~~ej förse tid så kan~~ vara bortbjudne att dricka the, dansa eller agera, så äger I säkerligen någon

---

vid hans återkallande till ...

Gid jag lifberg opp, gjorde ett försök att älskling hvars hand i kunnen nyttja till att ert menniskokärligt värf, ju ~~[illegible]~~ och då skall jag blifva, så godt er som den skickade frälsaren ~~är~~ ödmjukaste tjenare och evige förebedjare intill min blekas död

Olof Modbergsson.

3 Capitlet

I minom ände
Din hjelp mig sänd.
~~[illegible]~~

Herre annamma min ~~Ande~~ ~~[illegible]~~ suckade Lifberg då han dumpade under den ~~[illegible]~~ frodiga borgmästarinnan, men borgmästarinnan hade sin nya kjol. Fältväbeln står förtvillad unga mamsell Fredenia vrider tröstlöst sina händer. Med en ~~[illegible]~~ af smärtor omtöknad blick skådar slottmästaren på sina tillförene hvita strumpor och mamsel Gretha Lisa suckar min Mor, min ömma mor. Hastigt blef man på den förbilöpande landsvägen varse ~~dam~~ ett uppstigande dam, och ~~[illegible]~~ uppstoj i ögonblicket klagligare skrän än någon tidnings utropare; det ögonblick man lagar honom för begångne synder. Hjelp! hjelp! Mamma drunknar! Rådman drunknar! skallade det; ~~den~~ [illegible] de merkte detta och vagnen höll. En ~~[illegible]~~ välklädd man steg derutur, följd af sin betjent; ~~En~~ på hans bröst glänste en stjerna och han var i tal och åtbörder ~~[illegible]~~ lika en annan vanlig menniska. Han skyndade till bäcken; knapt fick han veta hvarom det var frågan, förr än han utbrast: Hvad tänken I stadsboar! då I här med fåfänga händer låten Eder medborgare förgå. Veten I ej, att i farans stund är ögonblicket värdt millioner. Kom – – – I det samma sprang betjenten i watnet, och det lyckades honom att med fältväbelns ~~[illegible]~~ tillhjelp få fru Borgmästarinnan på det torra; Slottmästaren ~~[illegible]~~ gjorde ett försök till Lifbergs bergning, men just som han ville fatta uti honom nedsjönk han sjelf till medjan i gyttjan och fick blott tag i sin väns hatt och peruk. Den okände ~~[illegible]~~ gick då fram och sedan han vidligen så ~~[illegible]~~ ställt sig på ~~[illegible]~~ stränder och ~~någon~~ en af de kringliggande stenarne, lyckades det honom att få tag i Lifbergs hyllning; sålunda höll han honom öfver vattnet till dess de öfrige hunno ~~hjelpa~~ ~~honom~~ till ~~[illegible]~~ biträde, då Rådmannen

fördes

Lifberg 2 Häftet.

N:o 4.

undanvind hör hallat; skudert vred-

fordet i land, utan att gifva något tecken till lif; man gjorde flere ~~fåfänga~~ fruktlösa försök att gjuta känslan uti hans ~~af~~ dufna ledamöter, men då intet lyckades, uppstod frågan hvad som borde göras? Hofforts låg ganska nära, ~~det behöfdes~~ blott några stenkast återstodo för att hinna dit. Efter någon öfverläggning tillsades skjutsbonden att ~~[illegible]~~ taga vägen omkring, under det öfriga sällskapet ~~tog~~ begaf sig till fots dit. Comminister Giselkors, ~~som af~~ underrättad af det ~~ute~~ med bångseln sysselsatta arbetsfolket, om åtskilliga fremmades ankomst ifrån backen begaf sig jemte sin hustru ~~på vägen att möta~~ emot dem ~~framnande~~, då de först mötte ~~den ädel~~ Lifbergs ädelmodige frälsare bärande hans hatt och peruk, derefter ~~den~~ den olyckelige Lifberg, sjelf utan tecken till lif buren af främlingens betjent jemte tvänne närvarande vänner, och slutligen borgmästarinnan ledsagad af sina tvänne döttrar, af hvilka den ena, ~~[illegible]~~ hon, den förderfvade uppsvällda mossan och sökte återgifva den sin fordom ståtliga form, under det ~~hon~~ frun sjelf, dränkt i tårar, klagade öfver förlusten af Lifberg, och förskämningen af sin kjol, ~~[illegible]~~ hvilken hon med dess tillbehör beständigt ruskade.

Så snart ~~Lifberg~~ Gubben Giselkors fick se detta sorgliga tåg, ~~[illegible] han~~ sprang han genast fram till ~~den~~ Lifberg, lade sin hand på hans hjerta och utropade derefter ~~[illegible]~~ med en mot himlen riktad blick. Gudske lof han lefver, hjertat rör sig ännu. Derefter ~~[illegible]~~ sökte han att på alla sätt underlätta bördan för de som dermed voro betungade. ~~Deras~~ Deremot uttryckte kommministerskan Giselkors med tårar och klageliga åthäfvor den sorg hon kände öfver fru borgmästarinnans olycksöde ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Snart kom man till Hofforts. Gubben Giselkors sprang förut och öppnade dörrarne och innan kort låg den andelösa Lifberg uti Stina Grettas säng.

Nu först började man alla försök till hans återupplifvande. Han rullades och omvändes flere gånger på flerahanda sätt, men fåfängt. Slutligen lade man honom på ett af Stina Grettas lakan och skakade honom — i hast drog han en djup suck, en liflig rodnad göt sig på hans kinder, få ögonblick derefter frågade han hvar är jag? I min säng svarade Mamsell Stina Gretta, hvilken varit mest ofortruten vid hans återkallande till lifvet. Vid detta steg Lifberg opp, gjorde ett försök att åſklingar ſpård ~~d~~ hand i kunnen nyttja till

ſtiga opp under det han yttrade: Hort i Herrans namn. det går nu ~~om~~ intet an, men återföll afmattad ~~[illegible]~~ i ſängen. Der hvilade han. Hans öga ſökte ~~den ſydelſlatta~~ Stina Gretha ſom ſkyndade fram och åter, med ſyſſlor hon anſåg tjenligt till den hederliga mannens vederqvickande ~~hans ſag~~ kunne, och anſedrägten lättade, frieret ſlog det halfſtelnade hjertat under det en purpurrodna gjöt ſig på hans kinder. Så ſnart nu Löfberg be~~[illegible]~~fann ſig bättre, ~~[illegible]~~ ~~kom in hos~~ återträdde den förut glömda kraſſligheten till ſin rätt. Comminiſtern märkte nu hvilken förnäm gäſt han hade i ſitt hus, ſtrax ref med haſt mössan af ſig, bockade ſig och ſade ſtammande tackty ej min nådige herre, och det öfriga ſällſkapet inträda i ſtugan. Om Stina Gretha ſtadnar qvar hos Rådman lärer viſſerligen ingen nöd gå på honom.

4 Capitlet.

Nº4

[illegible] D [illegible] bör hållas i ständigt vård [illegible] [illegible] hand i kunnen nyttja till

ſom nyſt ~~läſt~~ med rörelſe läſt den ~~dråpliga verſen:~~ ~~[illegible]~~
~~2. Nérö [illegible]~~
dråpliga verſen:
Menſkor! ſpridda öfver jordens zoner,
Detta hjerta, vidgadt, famnar er; &c

Sparlakansſång

hvarmed ungdomen bör hållas i ſtändigt rörelſe, tils deſs de med eller utan lagerkranſar bliſva ſannfärdige filoſofungar. Ty ſedermera hoppas jag att du hvarken i ſmod eller iſkall ſkola efterſträfva Britannias hoppar.

Du ſtore man, ſom nu är begripen uti utfunderingen af ett nytt Syſtem; ~~[illegible]~~ öfvergif Secreterarnes gille, de äro hvarken kalle eller varme, och ſkaffa dig anhängare vid Akademien. Det blir förviſſerligen nödigt att med rötterne upprycka det nu öfver hand tagande idealiſtiſka ogräſet, men du är ju ingen fremling, och rak och vaſt ſtå dig ju ännu öppne.

2. Capitlet

En Duodrama ~~i Kotzebües~~ Stilen af Kotzebüe

Känſloſamheten. Kära du. Det var illa gjort, att låta fru Borgmäſtarinna gåta ner ſig, ſjummarket ſom hon ſkulle på viſit.

Författaren. ~~[illegible]~~ ~~ovilloga gjöl~~. Sannerligen om jag rår för det.

Känſloſamheten. Hvem annars?

~~Författaren~~ Det oblickeliga ödet.

Känſloſamheten Du endaſt rår för det. ty du har ett elakt hjerta, och gläder dig åt din näſtas fall.

Författaren. Nej. Gud ſkall veta att jag ej gör det. ty jag har, tro mig ſiu kyſſen — ett godt, ~~[illegible]~~, ädelt och lättrördt hjerta, ſom kan ömma öfver näſtans fall.

Känſloſamheten. Det tror jag ej!

Författaren Har du glömt huru djupt rörd jag blef häromdagen, när jag ſåg Gardeskarlen dela ſtillen med ſin huſtru.

Känſloſamheten. Det var idel utrop och declamationer, ditt hjerta var dervid ſå kallt ſom en tekiſs.

Författaren Det var väl ſäin heller. Det var ſublima och höga känſlor utaf och öfver den huslige ſällheten. Ö hvi kom blott hjerna jag ſade ſnyſtande; ſälle är, den man, ſom vid ſin huſtrus ~~armar~~ ~~kom~~ måſte glömma den yra kärleken; ſom vid ſitt potatis fat lär att förakta högheten kryddade rätter, ſom vid tobakspipa och literaturjournalen ej hörer

Stridens dån — — som — — som! Aj! aj! jag kan ej återhålla mina tårar? O! hvart förer i mig fantastiska drömmar? Denna lycka blef ej jordens lott. Ha! ha!

~~Känslosamheten~~ Författaren. Det äro de också; både när jag vakar och när jag sofver?

Känslosamheten. När du sofver?

Författaren. Mest när jag sofver. Man kan aldrig föreställa sig mina tröstrika drömmar. För några nätter sedan drömde jag det jag kunde göra guld. Strax beslöt jag göra någon millioner trillioner Riksdaler, låna ut mina penningar på ränta mot inteckning och ge hela menniskoslägtet öfver hufvudet en pension af 1 r:dr i qvartalet.

Känslosamheten. Se det kallar jag en allmän menniskokärlek.

Författaren. Jag ändrade snart mitt projekt. Min menniskokärlek är ej partial utan total, likasom ~~som~~ ~~hans~~ # ~~det~~ hvilken slår skallen emot månan och kör näsan ned i grafvarne, och som jag fruktade att ej kunna göra alla lika mätt, lät jag så gerna ~~blifva~~.

den mannens, hvilken är så stor att han b på en gång slår.

Känslosamheten. Du fattade väl genast ett annat lika ädelmodigt project.

Författaren. Visserligen. Jag ernade att i enlighet med St Magdalenas hospital i London, anlägga ett dylikt för utslåpade men omvända tjenstemamseller.

Känslosamheten. Lika skönt! lika ädelt!

Författaren. Men de fattigarne, som nu fått rätt på sin bestämmelse [illegible] Grinnan och Uppfostraren, hvaraf de blifvit så ytterst moraliska, att jag fruktade bygga mitt hus för ro skull.

Känslosamheten. Oädle man! Dessa utflykter uppsökte girigheten.

Författaren. Nej mitt hjerta är fjerran från denna snöda kärlek till en lumpen metall. Jag skjörde derföre strax opp det förslaget att betala hela verldens krontlagor.

Känslosamheten. Oklanderligt!

Författaren. Men hurudant tror du att slutet blef på allt detta?

Känslosamheten. Jag kan ej tro att menniskorna fallit så långt under menskligheten, att de förgätit sin välgörare, utan afsände Landtmarskalken med en tacksägelse address för din godhet.

Författaren. Jo jo! Lita man på det. Tvärt om tyckte jag att hin håle sjelf gott på att föra bort mig. Han hade redan fått tag i mitt moderna Titus hufvud och svafvade

---

Lifberg 2

Lifberg. 1.

Börjad i e

4 Cap. Genomsed

Renskriften

ilken är så stor att han b

Lifberg 2

ta mine läsare se mig nog bliko och spitsfundiga

Lifberg 1.

Började i Stockholm 1806 – Juli och Aug:
1 Cap. genomsedde i Maij 1809 i Marstrand –
Renskrifven Började d. 11 April 1810.

1. Capitlet.

Om Hjeltens och följaktligen äfven Romanens namn

Må hända torde mången läsare tro, att en Romans döpelse, är en af de lättaste saker i verlden; men mången läsare bedrager sig likaså väl deruti, som i mycket annat. Oftast är döpelsen den icke minst brydsamma acten af dem, som tarfvas för att bringa i huset en ny medborgare, det må vara i den politiska eller litteraira samfunds inrättningen; ja mången far har då, ej utan förundran, till och med under känning af en viss slags klåda i pannan, förmerkt sin trogna äkta hälfts synnerliga tycke för ett namn, det hvarken han sjelf bär eller någon af hans förfäder burit. Kostar det så mycket på en far, att midt ibland ett Famille-Råd, bestående af tillkallade far- och mormödrar ~~och~~ samt tillkomne tanter och cousiner, hvilka alltid i händelse af [illegible] hufvudverk hafva all möda ospard att hålla patientens hufvud behörigen varmt, finna ett passande och klanderlöst namn; huru mycket svårare skall det då icke vara för författaren af denna roman! Hvem skall han bjuda till fadder? Hvem vill åtaga sig ansvaret för den nyföddas kristeliga upptuktelse? Måske ingen. Om ej Friherre von Dolck, hvilken jag vid detta tillfälle tänker bjuda, för att [illegible] förestalla Kejsarinnans af Stora Mogul person; ty då man, för att gifva mera lyster åt sin afkomling, förherrligar honom genom förnäma faddrar, gör man alltid sina vänner den äran att låta dem representera. Dessutom är han den ende, af hvilken jag har skäl att förmoda, ~~att~~ det han uppreser mitt barn, i händelse det skulle hafva den olyckan att stappla och falla, innan det lärt sig ~~att~~ gå; ty derom ~~är~~ jag säker, de öfrige skriblerne[#] skola icke göra det; de glädja sig ~~att~~ allt för mycket åt ~~till~~ allt att i sina Journaler kunna med massiv prosa kringbasa den lidande, ~~om~~ derst hans söta pappa ej är behörig~~en~~ delägare i embets lådan. Men

[#] mine Broder i Kristo

strident dån — bom — bom! Ai! ai! jag kan

~~men jag nu~~ jag är ännu lika osäker om det namn jag skall välja. (Den fördömde Master Walter Shandy har, som man plägar säga, satt myror i hufvudet på mig med sin besynnerliga idée; att goda eller dåliga namn, såsom han kallade dem, gaf vår caracter och vårt uppförande ett ~~besynnerligt~~ obegripligt slags ~~obegriplig och emo~~ oemotståndelig fallenhet. ~~Är det~~ och det är fruktan för att träffa ett af dessa ominösa namn som ~~ofta~~ uppehåller mig i valet, ty flere exempel hafva ådagalagt riktigheten af denna Shandyska hypothes; i synnerhet som jag alltid märkt, att de ~~som~~ hvilka äro döpte till Jöns, eller Samuel eller Mats hetat så till sin dödsdag.)

Kallade jag min bok: Julie eller den förirrade men genom ånger och samvetsagg på rätta vägen tillbakavisade Oskulden, så skulle väl ingen neka, att denna titel vore ganska uppbygglig och hjertrörande, i synnerhet för de Damer som med alfvare vilja studera sednare hälften af min bok. Men jag skrifver för Svenska Läsarinnor, och de behöfva det ej; i trots af en mycket ~~ss~~ mager Stockholms-bos uttryckeliga försäkran, hvilken ville genom räkenskaperne öfver en inrättning som lär vara värd mycken recommendation, kallad Pro Patria, bevisa, att skilnaden emellan dem, som med och utan fördel, kunde läsa en sådan Roman, skulle förhålla sig som sex till ett. Detta lemnar jag i sitt värde. Det äro de egentliga tadlerena ~~eller critici~~, som förmå mig att lemna en så hjertligt-moralisk titel, helst då det hända kunde, att en liten criticus, ponera en Bokhållare, kunde få det infallet att fråga, just under det han föreläste min bok vid Thebordet: hvad vill det der säga? — Hur skall sådant gå till? Och deraf blef nödvändigt följden, att Babyloniska språkförbistringen uppstod bland de äldre damerne, ehuru måhända en och annan ~~i fött~~ innom sig sjelf suckade: hvi skref ej ett så gyllene klenodium för tjugu år sedan? att flickorne sökte efter sina sotticer i ridiculerne: att bokhållaren fick en mera lifslig färg: att min bok lades fasta på bordet och

midt

Lifberg 2

Lifberg 2

ta mine läſare ſo mig nog bleka och ſpitsfundiga

mitt rychte i den lärda verlden qväfdes i ſin linda, mig till ſtor grämelſe och min förläggare till ännu ſtörre ſkada. —

Orlandino, Ruggiero eller Durindana ſkulle onekeligen göra en kraftig verkan på mine läſares inbildningskraft. De hade då af ſjelfva namnet anledning ~~att~~ vänta en ſå hiskelig röfvare-historia, att den täflade i Gufva mord och ſpökſcener med hvarenda af dem herrar A: H: K: och E: W: D: öfverſatta på ett ſpråk, ſom de kalla ~~[illegible]~~ det Svenska. Jag behöfde då endaſt ſkildra en hjelte, än tapper, ſtolt och ädel, än kärſlapp och fånig ſåſom Rinaldini, ~~men~~ och blott framför allt hafva en älskarinna i beredſkap för honom på hvarje nattherberge; men, lofvad vare himlen, mitt fädernesland är ej productift på dylika eröfrare i ſmått; det är emellan Calabriens, ej Nordens klippor, ſom dylika lagrar gro och ſkäras. Dit nödgades jag ~~för denſkull~~ fölljande förlägga ſcenen, eller ock emellan Appenninerne; ~~men~~ och jag fruktar att mina rörelſer och företag, utan kännedom af localen, utan tillförlitliga chartor och utan ſäkra ſpioner, ſkulle blifva allt för ofta gjorda på fri hand och endaſt ſätta de ſakkunniges löje, ej ~~öfver~~ åt min hjelte utan åt mig ſjelf, ~~af de ſakkunnige, det~~ hvilket jag ej gerna äfventyrar. Det är väl icke utan, att Sverge äfven hyſt en eller annan hjelte af det åtkommande ſlaget; men de hette rätt och ſlätt ~~[illegible]~~ Anders Perſſon, Bengt Olſſon eller något dylikt, och jag hemſtäller till mina läſarinnors egen urſkiljning, om de ej ſkulle finna ett något platt, när den berykta älſkarinnan Kajſa Liſa, under ſitt hjertats ſällhet utropade: ach ädle Anners Perſa! du är ſtor ſom en Gud och öm ſom en dufva. —

Jag är ganſka öfvertygad derom, att en Riddar-Roman ſkulle göra mycken lycka, ~~i ſynnerhet~~ beſynnerligen i våra dagar, då man ej äger mera qvar af alla egenſkaper, prydande deſſa ſköna tider, än Romanerne. Men här möter jag ock af flera ſvårigheter. Antingen ſkulle jag göra deſſe ſtrånge Riddares ~~[illegible]~~ bekantſkap i Skottland och Wallis; hvarifrån oſäkerheten om Venerandi Conſiſtorii Permiſſion och total briſt på Res-penningar hindra

Stridens dån lem- -som! Ai, ai! jag kan

Lifberg 2

mig, eller ockſå ſkulle mine hjeltar öfverflytta till Sverige, och medföra allt hvad ſom tarfvades till en beſättning. Således nödgades jag utom Riddare Ehrenreich och ſlaver Fuchsſvansius, låta utifrån inkomma, ſnikna miniſtrar och underjordiſka gångar, ſtridsſvärd och ſtänkor, villiga flickor och feta kapellaner, allt ſammans produkter ſom torde vara till införſel utifrån förbjudne: inpracktiſeringen ~~torde~~ kunde blifvit nog kinkig. och när jag ändtligen efter mitt begrepp, bragt alla deſsa raritéterne i ſäkerhet, kunde de beläggas med beſlag. och jag enligt Lurendrejerie-förordningen, ſkyldig, kännas ej mindre att förlora ſjelfva varan än böta deſs fulla värde. Huru högt kunde icke detta ſkjuta? Slutligen ~~torde~~ blifver jag måske genom detta företag ~~blifva~~ en ruinerad man. Icke att förgäta, det jag ſjelf kunde förklaras ovärdig ~~att~~ bekläda någon befattning ſom fordras allmänt förtroende, och således ſpilla både min egen och mina barns välfärd, emedan jag, för att på något ſätt kunna ſe dem till godo, ennars tänkt ~~att~~ ſkaffa mig röſter vid något riksdagsmansval, om det så vore nu, ſom i ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ partie-tiderne, dem Salig Vår beſkrifvit.

Nej mitt beſlut är tagit. Man må läſa min bok, eller icke: hon må ligga på ſybordet eller i boklådorne: hon må vandra ur den ena ridiculen in i den andra; eller ~~bod~~ från bod till bod och från kök till kök ſkydda och omfatta Indiens brännande krydda (se! så förgiufvar en författare aningen om ſin odödlighet!); med ett ord: Tedrickarne må antingen finna henne förbannadt qvick, eller Bodbetjenterne förbannadt ſkör, jag kan ändå icke lemna henne någon glans af ett lysande namn; utan kommer hon att helt rätt och ſlätt kallas efter hjelten, hvilket blifver --- ſe

2. Capitlet

Om hjeltens namn.

Han heter --- Nej vänta! enligt all förnuftig Chronologie måſte man födas innan man döpes, ty så innehåller vår handbok och förden ſkull nödgas jag beſkrifva uti

3. Capitlet

Hjeltens födelse.

Men emedan och ålder ſtund ingen ännu blifvit frambragt i verlden utan föräldrar, ty

Lifberg 2

ty mine läſare ſe mig nog bleka och ſpitsfundiga ut, för att ſätta tro till Ovidii berättelſe om den ſtengaren Deucalion och den ſtengarinnan Pyrrha hvilka ſedan de ſkörtat opp om ſig, gjorde folk af ſtenar, och hvaraf det äfven lär komma enligt ſamma författares anmerkning att vi äro blit ſå ganska hårdt ſlägte(*); alltſå nödgas jag väl omröra i det

4 Capitlet

Hjeltens Föräldrar

Hans faders fader var – – – Nej. kära min gunsti-ge gynnare! hör jag läſaren ropa; vi äro lika nöjde att veta hans anor, berätta oſs nu något om hans födelſe, det intreſſerar oſs föga, att höra uppräknas en ofrälſes ättartal; det förfaller oſs preciſt, ſom när en fet proſtinna berättar om ſin ſaliga mor, mormor och mormorsmor. Ja ſå; det vore en helt annan ſak. Jag kan emellertid förſäkra läſaren, det jag kändt en ganska lärd och äfven klok karl, ſom med ſtörſta flit ſamlade ſådana vanbördingars ſlägtregiſter; likväl måſte jag för rättviſans ſkull anmerka, att han ſjelf, oaktadt mycket förſkande, ej kunde räkna ſlägtſkap på annat än möderneſidan. Emedan

~~Ty~~ för det första, ſade alltid den ~~lärde~~ kloke mannen, är en ſådan kännedom ej utan mycken nytta vid arfſkiften och proceſſer derom. Läſaren akte ſig likväl att ſå förſtå min mening, ſom ſkulle min hjelte, då han i framtiden, måhända kommer att bli kär i någon rik eller förnäm dame, kunna genom mig, författaren nemligen, komma i beſittning af en ſtörre förmögenhet. Ty jag kan på min heder förſäkra, att han har ingen ting att vänta efter mig, och allt hvad jag, ehuru jag för honom hyſer den hjertligaſte ömhet kan förſkaffa honom, är på ſin höjd – ſervivance på gäldſtugan.

Ty för det andra ſade den lärde mannen, kan det lätteligen hända, att en ofrälſe bliver, i anſeende till ſtädſe ådagalagd utmerkt ſkicklighet, (deribland räknas ock papperspenningar) och ſynnerligt välförhållande, begåfvad med adelig ſköld och ~~[illegible]~~ vapen. Benägne läſare! den der näſans rynkning förſtod jag ockſå; den vill ſäga ſå mycket ſom: författaren

---

(*) – – – – ſaxa
Miſſa viri manibus faciem traxere virilem;
Et de femineo reparata est femina jactu;
Inde genus durum ſumus, experiensqve laborum
Et documenta damus, qva ſimus origine nati.
Ovid: Metamorph. Lib. 1. v. 411.

tänker lemna oſs en teckning af en lyckſökare, och viſa huru man ſkall bringa ſig opp till välboren. — Fromme läſare! du far vill, det är ſannerligen icke min mening; jag vet ſjelf ej ännu om han har ~~[illegible]~~ erforderlig ſkicklighet+ åtminſtone tillbägenhet till att göra en lyſande carrière. Jag känner honom näſtan lika ſå litet ſom läſaren; jag undrar ſjelf om han blir fogel eller fiſk; det är ganſka möjligt, att han är adelsman ehuru namnet ej dertill föranleder. Allt hvad jag för det närvarande vet, är det, att antingen måtte han blifva en luſtig man eller och utföra luſtiga dater, ty jag har helt oförtänkt kommit att ſkrifva komiſk roman på titelbladet.

+ erforderligt

Inga hiſtorier, min Gunſlige Herre! hvem var hans far? Jo. Jo. Hans far? — Den var ſon af en Komminiſter hvars far var proſt.

Med ſkrällande trumpeter,
Och ſkinande Mousquetter:
Och detta folk är våra landsmän
Min Gud! hvad det förſtås.

På de Theatrarne, hvarest allmänheten har rätt, att fritt yttra ſitt omdöme medelſt ſtampande och bultande i golfvet# har jag alltid märkt, att ~~orcheſtern~~ vid ſådana tillfällen med kantater, berörde allmänheten till foglighet genom en liten favorit-vals; och af ſamma ſkäl anför jag denna vers ur den underſköna Operetten Sargines; för att på något ſätt hegna de ſtormande ſinnena. —

när entreakterne blifva ~~nog~~ otillbörligt långa,

Sedan du nu blifvit mera tranquil, benägne läſare! får jag äran berätta dig, det hjeltens farfars far verkeligen var proſt; hafvandes jag ingenting märkeligt att om honom förtälja. Likväl gifver jag, att han ſom alla andra Proſtar åt hvarje Söndag ſin kål med fläſk uti ſitt anletes ſvett: att han ex mandato utredde Salomos höga viſa för ſin hustru, och förmodar man icke utan ~~ſkäl~~ anledning, att hjeltens farfar verkligen ledde ſitt urſprung från deſſa föreläsningar. Oaktadt denne hade en ſå hög, religieuſe och poëtiſk föranledning till ſin varelſe, kunde han likväl ej bringa ſig högre än till Comminiſter. Må hända hade hans

Fader

otillbörligt
ne blifva ~~nog~~ långa,

fader mitt under ſitt bemödande blifvit afbruten af sin hustru med ett utrop: allt är förgängligt; likaſom Mistreſs Shandy vid ett dylikt tillfälle gjorde ſin man den högſt olägliga frågan, om han dragit opp klockan. När ~~han~~ Komminiſtern hunnit detta önskade mål, nedſatte han ſig i fred och lugn, följde de heliga patriarkernes exempel, utſände ſin klockare att fria, han hade ingen Inspector ſåſom Isaac, och denne kom hem, då Magistern for bort, ~~och~~ ſamt kom ockſå hem någon tid derefter, men med en hustru; mången reſer i våra dagar bort, men kommer hem med något helt annat. Hvad? Åh! jag menade blott;
med en tom taſkbok.

Derefter aflade herr Komminiſtern barn och födde ſöner och döttrar, ibland hvilken ſkara min hjeltes fader var en. Den goda modren naturen, ſom ofta nog hört omtalas, huru ſedſamma excentriska menniskor äro, i ſynnerhet när man ſpelar långtok, vid Pharao-bord taga de ſig bra ut; och derigenom rönt, huru ſkadlig all öfverdrift är; fick nu det infallet att genom denna man exempelvis framſtälla hvad ſå kallad ſtadga och allvarſamhet ville ſäga. Således var den ſpeda plantan i sin ungdom ganska förſtändig, och hade alltid hela byxor: under ſin Scholetid var ~~min~~ hjeltens ~~hjelte~~ fader ganska flitig och behöfde aldrig någonſin gömma ſina händer för Rector: under ſitt vistande vid Gymnaſium, ~~han~~ var han ganska tidigt oppe och kände noga alla de genie-ſtreck hans kamerater beginge; likväl var han härmed ſå förtegen ſom muren, undantagande mot en eller annan förtrogen bland lectorerne; träget beſökte han vid Academien alla de Profeſſorernes Lectioner, hvilke vid den förestående examen hade rätt att framſtälla frågor, dessutom fanns han aldrig utan penningar på fickan; och då han ſedermera ingick i ett af Rikets Hof Rätter, hade han alltid ſina Protocoller veckan efter ſeſſionen juſterade och röda roſor på ſina kinder. Gör det efter, min kära herr Extra Notarie, ſå ſkall ni ~~snart nog~~ likſåväl ſom min hjeltes fader snart nog få edert eget brödſtycke; ty han blef Litterat Rådman i en ſtad. Hvar? — Ja, det var en liten ſtad, belägen antingen i Svea eller Götha rike, eller ockſå i Storförſtendömet Finland.

a för en

3

Oss kan det göra det samma ~~att~~ först vid denna tidpunkt ~~blir~~ ~~han~~ ~~merkvärdig~~ ådrager han sig vår uppmärksamhet för oss; i afseende på de händelser, som föregingo vår hjeltes hitkomst till verlden, hvilken jag skulle, enligt löfte, beskrifva i detta capitel.

Innan denna inträffade, hade herr Rådmannen en merkelig hypothes, som han sjelf benämnde denna idée, ~~och~~ den ~~hvilken~~ som jag ej kan undgå att ~~ar~~ berätta, emedan den hade ett så nära sammanband med herr Rådmannens husliga glädje, och hans sons vår hjeltes födelse; hvarföre jag nödgas lemna den ett eget Capitel i min Bok.

5te Capitlet.

Hypothesen.

En dag begaf det sig att herr Rådmannen insteg i Rådstufvu Rättens Sessions-rum med ett ansigte, hvarpå man såg eftertanken och den djupa forskningsanden tecknade; under sin Distraction lade han hatt och handskar på golfvet vid kakelugnen, men käppen mycket varsamt på Stadens Archif (*) Öfver ett så förunderligt förhållande förvånades hela den sittande Magistraten högeligen, sägande med en mun: "Bror Lifberg är confuse ~~Hvartill~~ Herr Rådman Lifberg — — —

Jag ber om förlåtelse för det jag faller i talet: Således heter vår hjelte Lifberg? Ja min qvistige Herre! Hvad är det för ondt i det? Men det är ju ett ganska underligt namn? Ni är ju ingen förnuftig menniska — — — Hvar sak för sig, min Gunnare! Låt mig nu få berätta. Rådman Lifbergs svar: "Man sof ju." / "Det gjorde han intet, sade Borgmästaren, han är vaken han var vaken då han stal och skall blifva vaken, när han får sno; se det skall jag svara man före. Dessutom får jag supplicera hos herr Rådmannen, att herrn behagade, i händelse han menar mig, spara sina pikar." —

ny rad/

"Högädle Herr Borgmästare!" tog Rådmannen till orda: det var ta mig fan — — —

"Herr Notarie, inföll Borgmästaren, upplås 1. §. af 3 Cap: uti Missgernings Balken, och — Notarien läste: "Brister någor ut i Eder och swordom vid Gudstjensten, plikte med fyratio daler eller fängelse vid vatten och bröd. Gör det någor inför sittande Rätt —

---

*) Så kallades det Blå ~~målade~~ skåpet med herr Borgmästarens, och samtelige herrar Rådmännens ~~Initial~~ ~~Bokstäfver~~ rödmålade Initial Bokstäfvor, hvari Stadens handlingar förvarades.

Lifberg B.

icke hvarken dig eller mig: Dig för det du ~~föjt~~

Rätt; vare bot hälften mindre. — —

„Merk noga: ſittande Rätt, ropade Borgmäſtaren; dock fortfar Herr Notarie."

„Sker det af öfverdåd började Notarien, men afbröts i det ſamma af yngsta Rådmannen, ſom ſade: Hvad öfver det den, Herr Notarie; Bror Lifberg är ingen öfverdådig ſälle. —

Nu kom Herr Rådman ~~för~~ ſig till att tala, och yttrade: låt mig få tala till punkt.

Ja, ja, ſade Borgmäſtaren, låt oſs höra hvad Herr Rådman Lifberg kan hafva att andraga, ty det bör honom ingalunda vägras att ſina ord och mening förklara."

Derpå talade Herr Rådman Lifberg ſålunda: „Icke var det min mening, det ſkall Gud veta, att i någon måtto tadla eller mäſtra den Välloflige Rådſtugu Rättens viſa åtgärder uti och angående den igår förevarande ranſakningen, rörande den karlen, ſom vid underſökningen förgifvit ſig hafva den vanan att gå i ſömnen, och derunder företaga ſig åtſkilliga gerningar, hvilka han om dagen afſkyr, och deribland förnämligaſt den, att ſamma natt, ſom han låg hos Traiteur Krogerus, taga miſte om ſin och ſina grannars fickor, i anledning hvaraf en af de ſednares ſaknade taſkböcker vid hållen underſökning befunnits i den förres ägo; ty, ehuru jag ej kan lagligmätigt frikänna honom, anſer jag likväl ett ſådant hans förgifvande, [illegible] obeſtyrkt, nog med ſannolikheten öfverensſtämmande: dock detta allt underſtälts den Välloflige Magiſtratens mogna pröfning; utan detta, händelſevis fallna, men ej tillbörligt ſlutbragta ord och uttryck, hvilket ådragit mig näpſt af min älſkade förman, ſamt mine embetsbröders attention eller illvilja, förorſakades deraf, att jag, föranledd af denna händelſe, hvarefter jag igår, ſedan jag lagt mig på ſängen, raiſonnerade både hit och dit, ſlutligen kom på den frågan: hvarföre man ej är vaken under det man ſofver? Ehuru jag tänkte ſå, att jag verkligen ſvettades dervid, (Skratta ej deråt Herr Rådman ty mina tankar äro ~~allt~~ verkeligen ſolida) kunde jag likväl ej utreda orſaken härtill, ej en gång uppgöra en ~~förnuftig~~ fantig antithes eller hypothes, heller hvad de lärda hafva för ett

Oss kan det göra det samma ~~att~~ först vid

Latinskt namn, på sådana der reflectioner, sedan jag legat vaken till klockan var visserligen tio, så kom jag med mig sjelf derom öfverens att framlägga min hypothes för mina Respective embetsbröder, hvilka, derpå är jag säker, skola klart upplysa denna saken. Detta allt taget likväl icke till protocollet.

Rådman Lifberg intog sin vanliga plats under det en tystnad rådde inom Magistraten, hvilken slutligen afbröts af yngsta Rådmannen lofl. Klensmedsåldermannen Kreissenberg, ~~hvilken~~ den der öppnade sin mund sålunda utbrysande: Ja den Bror Lifberg! Han är min sanno ingen dummer stut han; han har hufvudet på rätta ändan. Det der som han sade, hade jag aldrig kunnat spekulera ut i alla mina dagar, men jag hör också blott till illiterata Klassen; ära den ära bör.

Det fägnar mig, utbrast Borgmästaren, att i vår ringa stad finna en man, med den djupa forskningsanda, med det outsläckliga begär efter sanning, att han användér de få ögonblick en trägen tjenstgöring lemnar öfrige, för att intränga i Philosofiens dunklaste vrår och sysselsätta sig med Physiologiens djupaste hemligheter. Herr Rådman Lifberg! Herr Rådmannen är ett lysande exempel på den dolda förtjensten, och om jag nyss förfördelade Herr Rådmannen med ord eller uttryck; så räcker jag nu Herr Rådmannen min hand, ej mindre såsom ett betyg på min smärta deröfver, än till ett bevis på min innerligaste vänskap. Likväl och som jag sjelf aldrig lagt mig på philosophia rationalis, ~~ty~~ ty så vill jag minnas att dylika djupa saker kallas, kan jag ej utreda denna fråga. Mina Herrar Embetsbröder! Eder spörjer jag, huru skola vi tillfredsställa vår hederlige Embetsbroders forskningslystnad? Kan någon uppgifva medel dertill, så tale han.

Svaret Nej - gick som en löpeld från den yngsta Rådmannen ända opp till den äldsta.

Derpå fortfor Borgmästaren: egenteligen hör detta, sådant borde jag förr hafva ihogkommit icke till Magistratens ompröfvande; det är verkeligen stridande emot Författningarne, att då man bekläder den heliga Domstolens säte sysselsätta sig med annat än rättvisa; ty vi äro ej så förnäma Herrar att vi besöka våra Embets-

Sid

~~förklaring~~

på något frim

~~såsom att hindra~~

Lil 2

ike hvarken dig eller mig. Dig för det du ~~följt~~
melse att hela detta Capitel är näſtan

rum för att ~~få~~ ſköta vår privata correſpondence, men obſervation var verkeligen curieuſe nog, hvilket kom mig att glömma hvar vi voro. Likväl tror jag vår ſkyldighet vara, i ſynnerhet då denna fråga ej allenaſt hänleder ſig ifrån utan äfven till en del kunde upplyſa ett här anhängigt mål, att taga denna ſak på annan tid och ort i närmare öfvervägande. Ring efter Vaktmäſtaren, Herr Notarie, ſå att får kalla in Parterne.

När det varat en liten ſtund ſtötte Herr Rådman Corylander Rådman Lifberg, ſidan hviſkande: ſe hvilka fukter ~~Rådman~~ Ålderman Kneiffenberg gör. Jag har betraktat honom ~~en~~ länge ~~ſtund~~. Antingen funderar han på ~~ſin hustru och till följd deraf på någon tillökning till ſvenſka ſkatten~~ ~~Förklaring öfver Ord~~ ~~Indiens~~ Boſſuets Cap. och 33 vers. # ~~på ſöndagen eller trinitatis~~, eller ockſå har andan kommit öfver honom." I ſamma ögonblick Lifberg ſåg upp från Lagboken blef han varſe den merkvärdiga flygt Kneiffenbergſka peruken tog ifrån ägarens högra till vänſtra öra, på det han med ſå mycket ſtörre lätthet ſkulle kunna handtera håret på förra ſtället, under det ~~han~~, än klådde ſig i pannan, än tog ſig om näſan, än drog hårpungen till rätta och än knäpte i bordet med venſtra handen. Juſt ſom Lifberg var i begrepp att inkalla ſtadstjenaren, för att låta hemföra Kneiffenberg hvilken han förmodade vara ſjuk, reſte denne ſig från ſtolen och ropade: "håll! vänta, vänta! jag har fått rätt på allt ſammans."

"På Anna Månsdotters kjortel ockſå?" frågade Borgmäſtaren förvånad; hvar fick Herr Rådmannen rätt på den?"

"Herr Borgmäſtare, inföll Rådman Kneiffenberg, då jag tänker, tänker jag aldeles intet — — ; det ſamma mumlade den förgiftige ſkämtaren Stads-Notarien; den mannen förtjente en högre plats; men Kneiffenberg, ſom ſatt i Rådet, lät att aldeles icke oroa ſig af ſmåfolkets anmerkningar, utan fortfor: då jag tänker, tänker jag aldeles icke på ~~kjortlar och~~ jordiſka ting, det vill ſäga kjortlar, och dylike — jag hade, Gud förlåte mig, ſå när ſagt, gröfre ſmiden, utan jag ſträfvar dageligen hos Traiteur Krogerus, att af det reſpective ſällſkapets beſlut angående jemvigten i Europa och Aſien, inhemta mig inſikter prydande mitt kall och embete. Nu var jag ſyſſelſatt med utredandet af Rådman Lifbergs anthites; och ſe ~~här~~ den har jag nu på mina fem fingrar. Bror Lifbergs tanke var den, att

man

#
~~Förklaring öfver Syrachs Bok 35 Cap.~~
~~33 v.~~ och Hymeneisk ſång
på något frieri, ~~eller något dylikt projekt,~~
~~ſåſom att ſpinna~~

Och kan det göra det samma ~~att~~ först vid

aldeles ike är vaken när man sofver, och se
det begriper jag också nu; men sedan Bror
Lifberg hunnit så långt, till han ändteligen
vetat hvarföre han ike är vaken då han
sofver. Det är just sjelfva knuten. För den
saken vet jag ock råd, då det klokast lär
vara att vi fråga prosten. Han har läst
sig till prest, och känner till punkt och
pricka hela helfvete, samt hvar, de som
ej betala sin tionde riktigt, och de der teisterne, de der ej tro att Christus är Gud, komma att hamna efter döden, hvilket hade
lade så uppbyggligt ut i söndags, ehuru jag
ej tror, att det finnes någon enda af det
sednare slaget i hela staden.

Borgmästaren yttrade sig derefter sålunda: Rådmannen har ju hört, det den saken
kommer att uppskjutas till i morgon eller
till annat, lagligt tillfälle. Dessutom
lemnar ju vår gång till prosten ingen
upplysning uti en så outgrundelig fråga: kan
händas få vi gå derifrån lika kloka, som
vi gingo dit.

"Hvarföre uppbär Prosten tionde? Hvarföre betala vi honom både vid vår ~~ingång~~ in-
och utgång ~~i denna~~ här i verlden? Skrek Kneiffenberg, om ej derföre att han skall vara
klokare än vi allesammans."

Rådman Lifberg åter anmärkte: att
det var långt från honom att på något sätt
draga prostens klokhet och lärdom i tvifvelsmål, men förmodade, det hvar och en
af den Lofliga Magistraten skulle och borde anse sig för fullt så klok, som prosten,
likväl trodde han Herr Rådman Kneiffenbergs nu gifna råd ej vara ytterligare att
förkasta.

"Jag tycker det vara vackert att vi hunnit
så långt," sade en annan Rådman, och Rådman Corylander voterade, som öfven följo:
och för Prosten.

Då Herr Borgmästaren såg sig öfverröstad gick han straxt på det rådande partiets
sida; ~~Da~~ hvarefter man beramade: att samma dag
klockan 4 på eftermiddagen mangrant
samlas hos Borgmästaren; hvarifrå man
lika som händelsevis, skulle begifva sig till
Prosten, der man i samtlige Ledamöternes närvaro skulle framställa hypothesen.

Stads Notarien tillspordes ej om detta
beslut; tvärtom låtsade man ej höra, då
han i sitt hjertas menlöshet för sig sjelf
framsuckade:

Sätt mig ike på det hala!

Benägne Läsare! Jag begriper sannerligen
ike

Lifberg

Lifberg 4.

icke hvarken dig eller mig. Dig för det du ~~följt~~ icke ännu märkt, att hela detta Capitel är nästan utan allt moraliskt syftemål; och mig för det jag aldeles icke talat ett enda förnuftigt ord, som kunde lända till mina medmenniskors upplysning och bästa. Tror du dock ej, att i afseende på hvad förut blifvit taladt om Råd och Rådsläggningar, en liten nätt afhandling om goda och oförståndiga råd här skulle pryda sitt rum? Men jag glömmer att jag sedan på mindre tid än halftannat år, sammlat en sådan stor mängd råd, att i blått papper ~~band~~, ty så ut hårda välska band, att jag liksom kämner en Jällenhet för sömsjuka när jag ~~ta~~ lyfter på bingen, hvaraf jag slutar, att ~~flute~~ större delen af dessas författare bildadt sig efter Rådgifvaren uti Ritter Blaubart af Peter Lebrecht. [L. T] kunnande jag ej nog recommendera honom för dem som ännu sakna mönster. (*)

6. Capitlet.

Prosten

Samma dag på förut utsatt timma (och stund).

* Som ej alla af våra skarpaste Rådgifvare måhända äro det Tyska språket vane, så vill jag till deras tjenst öfversätta åtskilliga fragmenter ur Riddar Blåskägg, och för dem framställa Rådgifvaren ~~[illegible]~~ ur tvenne serskilda synpunkter.

Rådgifvaren i sitt upphöjelse till stånd.

(Sal på Slottet Wallenrod)

Riddar Heymon von Wallenrod. Hans Bror Riddar Conrad. Deras Frände Martin von Jelsberg. Flere Riddare:

Conrad. Innan vi företaga vårt tåg, skulle vi väl ändå fråga vår Rådgifvare.

Martin Hvem är det?

Heimon En gammal man, och på ganska långt håll slägtinge, han är redan, som sagt, något ~~[illegible]~~ till och till åren, och derföre har han ocksa i synnerhet lagt sig på Rådgifveri. Men han ger er också förträffliga råd, det kan jag vara man före.

okostig ~~skaftig~~

Conrad. Ja han har redan gifvit oss månget dugtigt råd, som det hade varit väl bra, om vi hade följt.

Conrad. Der kommer han just.

Rådgifvaren kommer in

Heymon. Nå! Sätt ~~er~~ när! Sätt ner. – Sålunda mine församlade vänner! äro vi nu tillkomne i afsigt att tala ett förnuftigt ord med hvar andra! (det klappar). Hvem klappar derute? – Kom in!

Claes Narr kommer in.

Conrad. Åh! det är bara vår Narr.

ca, och som förefaller dess mig, ...

församlade Lifberg, Corylander och Kneisenberg
jemte trenne andra Rådmän hos Herr Borgmä,

Martin: I har justt ett rätt väl arrangeradt hushåll.

Conrad. Gud ske lof! det felas oss ingen ting. Narren der, som Ni ser för Er, är en klen karl, men han har en förträfflig, outslitelig qvickhet i sig. Man kan skratta en hel afton åt honom, om han också ej säger ett enda ord. Annars ~~är det en rätt besvärlig menniska.~~ gör han ingen något förnär.

Claës. Mina Herrar! Tillåtes det en narr att få tillträde till en förnuftig Råds församling.

Hejmon. Om du vill vara stilla.

Conrad. Herre Gud! han är ju en narr, man måste väl, ändå unna honom sitt lilla oskyldiga nöje. — Sätt dig, Narr, och vi andre förståndiga skola ockå sätta oss. (alla sätta sig.)

Hejmon. Nu så råder jag sålunda ännu en gång till krig, på det vi må blifva den det odrägliga Riddar Berner qvitt. Han ligger justt nu i fält emot Herman Warbeck, om vi nu i hast tågade dit, så finna vi honom innan han ännu nått sitt fasta slott. — Hvad tror Ni, Kusin Rådgifvare?

Rådgifv. Om jag nu skall gifva Er ~~mitt~~ ett klokt råd, — så ~~menar~~ är det min oförgripliga tanke, att Ni har rätt, i ~~af~~ betraktande deraf, att ni är en förståndig och ~~fullkomligen~~ alldeles ~~ut~~ fullvuxen Riddare. — Ni har rätt, jag är fullkomligen af Er mening.

Hejmon. När vi nu ändtligen öfvervunnit honom, så bestorma vi hans slott, taga hans hustru till fånga och dela hans rikedommar oss emellan.

Claës. Men blifver då Blåskägg utaf?

Hejmon. Din Narr! Han omkommer ju i slaget.

Conrad. Och om han också ej omkommer, så sätter man ~~fonika~~ honom fonika i arrest.

Hejmon. Men det lär han aldrig vilja gå in på; det är bättre han stupar i

Rådgifvaren. Riktigt. Det är vida bättre, att han stupar, det, Riddar Hejmon, är precist min tanke.

Conrad. Men om han ~~nu~~ ändå icke stupar?

Rådgifvare. Ja så! — En riktig anmerkning af Er Bror, — verkeligen. — om han nu ej stupar. — Han gör bättre om han stupar, — det är mycket säkert — men menniskorna äro ofta alltför besynnerliga. — Ja, hvad menen I då?

Martin. Ni är ju Rådgifvare.

Rådgifvaren Ganska riktigt, — ja, då är det mitt råd, — att man sedermera tänker på det; ~~he~~ när vi först hunnit så långt. I hafven ju honom ~~i allen~~ tillstädes, och kunna göra med honom, hvad I velen.

Conrad. Det är ockå sant; hvarföre ska vi nu bråka vårt hufvud med sådant?

Heimon. Nå, så låt oss då intet dröja, utan

strax ~~fryta~~

förnera,

staren, Sedan man ordat något om hypothesen, och ~~den~~ Drostens nyss köpte häst, hvil-

strax bryta opp. (De vilja gå.)

Claës. Men halt! vänta litet! — ~~Hafven~~ I så litet tålamod, att I i vill springa ~~[illegible]~~ i slagtningen; som skulle det bara åstad att äta frukost? Den som går långsamt, möter ända för bittida döden.

Conrad. Döden?

Claës. Om I ej vinna, utan bli öfvervundne? och Blåskägg afskär retraitten för er? Hur skall det så gå till? — — Om I nu blifven öfvervundne, säger jag? ty man kan intet så noga veta allt ting, man måste ~~i alla fall~~ tänka på alla möjliga fall: en god fältherre skall också sörja för det.

Hejmon. En god fältherre, säger han? För tusen, han har rätt. och det skall nu strax tänkas på.

Claës. Ja visst! så tänk — Rådgifvare, tänk en gång rätt dukteligt!

Rådgifvaren. Ja, den lilla der, har rätt, så liten han också är, och sålunda råder jag derföre, efter mogen öfverläggning, att I ännu, pro primo låten ~~til~~ hela fälttåget vara.

Hejmon. Är det Ert råd?

Rådgifvaren När vi något närmare betragta saken, lär det ändå gå ut på något dylikt.

Hejmon. Det går icke an, Rådgifvare. Något bättre.

Rådgifvaren. Ni tror väl, att man kan skaka ett gott råd, så der ur armen. Jag vet ej något bättre.

Conrad Hm!

Hejmon! —

Martin Hm!

En Riddare. Men Herr Riddare, ni glömmer ju helt och hållit, att Claës är bara en narr.

Conrad. Riktigt! der sitter knuten! Och ändå stå vi här ~~och~~ allesamans och öfverlägga!

Rådgifvaren Vi ha allesammans låtit narren skicka oss April.

Hejmon. Hedanefter tiger du, till dess man frågar dig.

Claës. Förlåt! det skedde ~~för~~ bara för att få mig ett litet tidsfördrif medelst orationer. Ni vet, jag snackar gerna, och då väger jag orden ej så noga förut: det är likväl snart förbi när man talar, och då lönar det ej mödan, att man tar ~~det~~ så noga.

Hejmon. Så viljom vi uppbryta!

Martin. Tagom vi Rådgifvaren med oss?

Hejmon. Ja det förtjenar öfverläggning.

Rådgifvaren. Lemnen mig heller hemma, mine högtärade Herrar, jag är ~~för~~ gammal, och känna väl ordspråket: goda råd komma alltid efter, och då kunde jag ge Er ett allt för dåligt Råd

ca, och strax förefaller dess mig, som skulle ken Kniffenberg i dag skott, trodde Corlander, apropos af hästen, det man borde gå

---

råd, om I hadde mig på stället.

Conrad. Det är sannt. Vi är ändå en klok karl, men narren ska vi taga med oss.

Claës. Mig? — Ack, mina herrar! Jag är helt och hållit obrukbar i fält, jag kan intet slå en trumma utan att få kolik, jag sitter alltid hos Marketenterne och stegrar blott opp priset på lifsmedlen, ~~som~~ Till Soldat duger jag alldeles intet, emedan jag utaf ångest glömmer Lösen — Hvarföre vill ni ta mig med Er?

Conrad, För det första till straff, på det du må se, att vi skola ändå segra; för det andra, på det vi ändå må ha en narr ibland oss. För det tredje, att förarga fienden med din person; och för det fjerde skall du följa med.

Claës. Det här ~~et~~ sista skälet, är så förbannat skäligt, att man deremot kan invända ingen ting af betydelse. — Nå, efter ~~den~~ det skall så vara, vill jag bara snöra igen min ränsel och göra mitt Testamente.

Heimon. Ditt Testamente?

Claës. Utaf min narr~~[illegible]~~ kåpa låter en herrlig Commando staf göra sig, man behöfver endast bry~~taf~~ta utaf åsnehufvudet der oppe; den testamenterar jag Er! — Min mössa, Er Bror Conrad, öronen äro redan temmeligen utslitna; ~~mit~~ min qvickhet Rådgifvaren der, och min krycka, dem, som blott med ett ben linkar ifrån fältslaget.

Rådgifvaren. Din qvickhet kan du behålla sjelf, den är så barsliten att man kan räkna hvar tråd.

Claës: Vi kan ändå alltid lappa ert förnuftiga råd dermed, ty jag tror att förståndet ej kan finna något bättre underfoder än dårskapen. Jag försäkrar Er att ingen ting håller en så varm, och bevarar så väl från hosta och snufva, svindel och dylika saker som en bröstlapp af ~~[illegible]~~ bastant dårskap. Brukade Ni Herr Riddare blott din, under ert pansar, skulle ni befinna er mycket väl derutaf, då blef ni heller hemma och roade Er ~~med jakt~~ ~~tapperligt~~ populairt med mig, eller med Rådgifvaren, eller också gick ni på jagt. Hvarföre skall det just nödvändigt vara krig? Krig är ett farligt spel: jag kan ej en gång lida sjelfva ordet: tro mig, derom läser är det mycket ~~bättre~~ bättre läsas i böcker, än stå derute och nysa, — och passa — och när man nu sitter i efterhand och fienden får Matadorerne.

Heimo

Lifberg 5

gå till proſten. Härpå uppbröt ſällſkapet, och tågade breggatan framåt till proſtegården.

Hejmon. Narren pladdrar och vet aldrig att ſluta. Du ſkall förkorta marchen för oſs med dina fabler.

Claës Skall jag rida eller gå?

Conrad Gå.

Claës. Nå, Gud välſigne Er! då lär jag komma att gå på mitt ~~ego~~ vis.

Hejmon Kom, Kuſin Martin — kom Riddare! Segren vinkar oſs, vi villja ej ~~be~~finnas långſamme.

Conrad. Om vi ~~blot~~ endaſt upphänga de eröfrade fanorne! (alla gå)

Rådgifvaren: ſitt förnedringstillſtånd.

Öppet fält.

Rådgifvaren. Claës.

Claës. Här ſka vi hvila en ſtund. Vi komma ändå i tids nog. — Sätt Er, här i ſkuggan. Budſkickning vill lika litet enſſa mig och min krycka. — Ja, ſådant är menniſkans öde, det händer nog att man nödgas ömſa tjenſt.

Rådgifvaren. Hvad pratar du om tjenſt? — Jag har aldrig tjent.

Claës. Nå kalla det hvad ni behagar. Våre herrar äro döde, och det är ändå väl, att Blåſkägg vill ta ſig ~~af~~ an oſs, ſå behöfva våra ſtalanger juſt ej att gå och ligga. — Se der, drick Blåſkäggs ſkål.

Rådgifvaren. Men jag hade nu blifvit ſå hemmavan i det Slottet —

Claës. De tiderne äro forbi. — Men jag är likväl nyſiken, ſäg mig nu en gång — ſå långt jag kan minnas tillbaka, har jag alltid hört Er kallas rätt och ſlätt Rådgifvaren. Hur heter, Ni då egentligen? — Eller har Ni måske ej något ~~namn~~ annat namn?

Rådgifvaren. Din Narr, har jag ~~intet~~ ej något annat namn? — Jag hade annars förr i verlden ett ganska förträffligt namn, — men jag måſte bekänna, att under den långa tiden har jag nästan glömt det, — jag kan blott dunkelt erinra mig derom. — Så händer det menniſkoſjälsnaturen: jag har vant mig att ſtändigt lyſtra efter den titeln Rådgifvare, och alltid ~~anſe mig~~ betrakta mig ſjelf ſom en ſådan: — vänta! Ferdinand af Ekſten hette jag fordomdags: — Ja! — Men de tiderne äro förbi. Vanan, ſäger man med ~~x~~ ſkäl, är den andra naturen: när jag nu endaſt hör talas om råd, eller ett ordſpråk: här äro goda ~~R~~åd dyra, — goda råd komma efteråt — kommer dag, kommer råd — ſå tänker jag dervid ſtrax på mig ſjelf —

Claës. Alldeles på ſamma ſätt händer det mig. — man behöfver bara tala om en narr i Africa, och ſtrax förefaller det mig, ſom ſkulle ken Knipffenberg i dag skott, frodde Cory.

Mor ropade ſtroſſen, med full hals, läggande pipan ifrån sig: "ut med ſkruken Magistraten kommer." Det är förmode-

det nödvändigt vara frågan om mig. — Sålunda har man aldeles ingen ricktig ro i kroppen. — Säg mig blott, hvarföre döpes man, om dopnamnet aldeles icke skall ~~döpas~~ brukas.

Rådgifvaren. Det är orätt.

Claes Se Er nu bra före, jag tror att Blåſkägg lär anſtälla en ſträng examen med Er.

Rådgifvaren. Herre min Gud, hvad kan han fråga, hvarpå jag ej kan gifva ett godt råd.

Claës. Ho då måſte ni vara vara rätt durkdrifven i ert kall.

Rådgifvaren. En narr, ſom du, kan visserligen ej begripa något ſådant. — Det grämer mig blott, att jag så der måste resa i ditt ſällſkap, i deſsa dåliga omſtändigheter; hvad ſkall man tänka om mig.

Claës. Det ſkall anſe Er för en blind paſſagerare, ſom juſt ej har nog vishet hos ſig, för att hjelpa ſig fort på annat ſätt.

Rådgifvaren. Vi ſkulle åtminstone undvika ſtora landsvägen.

Claës. Dårskapen går aldrig annorlunda.

Rådgifvaren Vi hafva ~~likväl~~ redan mött ſå många profeſſioner

Claës Och då har Ni väl ej ſkämts för min ſkull? — Dårskap med vishet — det är det bäſta ſällſkap.

Rådgifvaren. Ja för narren, — men den viſa mannen kommer dervid nog mycket till korta.

Claës Ni behöfver ju blott taga ett exempel af mig, för att få allt mer och mer afsky för dårskapen; ſe, på det ſättet kan jag ändå gagna Er. Jag är då en ſlags moralisk fogelſkrämma, en karl, ſom ~~vist~~ egentligen ej är ſammanſatt af annat än lumpor, men ändå inom ſin verknings-krets, uträttar allt hvad han förmår.

Rådgifvaren Du är en pratmakare.

Claës. Men kom, det blir nog ſent, — Vi måſte åter gifva oſs utaf. — !!

Rådgifvaren. Jag önſkade, att vi redan vore framme.

Claës. Kommer tid, kommer Rådgifvaren. ~~Ni~~ Ni känner väl det ordſpråket — båda gå.

Rådgifvaren på ſtrof.

Petter Berner, äfven Blåſkägg kallad. Claes och Rådgifvaren komma in!

Petter. I komma temmeligen ſen, och juſt i lagom tid, för att ſe mig reſa bort.

Claës Vi två äro juſt ej särdeles ſtarka fotgångare, Herr Riddare, och det har uppehållit oſs något på vägen.

Petter. Ni är väl den ſå kallade Rådgifvaren! — Tag ej illa opp, om jag måſte ſkratta åt den ~~tokiga till~~ narraktiga titeln.

ligen med remonstrationer emot förhöjning af qviktionde-afgiften. Men, det svär jag.

Rådgifvaren. Det är just jag.

Claës. På vägen gaf han alltid det rådet, att taga in på ~~[illegible]~~ hvartenda värdshus, som fanns. Jag hoppas att Ni skall till dato blifva varse spår derutaf på honom.

Peter Ni ~~tillåter ju~~ ~~[illegible]~~ ~~platt~~er säger ju aldrig ett ord.

Rådgifvaren Narren der låter mig ju ej få fram ett enda ord.

Claës Jo jo! Tala men! Tala men! Det skall visa sig om Ni vet att föra fram något förnuftigt till torgs. Ni är den första menniska här i verlden, som säger att Jag hindrat från att tala. — Folk, som hör sådant, kunde ganska lätt falla på den tanken, att jag är en gräselig storpratare.

Rådgifvaren. Herr Riddare! Ni ser, att han omöjligen kan tiga. — Om jag esomoftast kan tjena er med mitt råd, så — — —

Peter Om det endast är godt.

Rådgifvaren. Det passar sig icke, att jag rosar det; ~~[illegible]~~ hvar och en vara bör egentligen tala för sig sjelf; men fråga blott narren der — — —

Claës Hans råd hafva alltid varit ~~öfvers~~ öfversinneligen sköna, och det bästa är, att han ~~alltid~~ beständigt på en och samma gång, ger ut flera sorter, så att om man ej vill följa det ena, men i alla fall kan taga sin tillflykt till det andra, hvilket vanligtvis är rakt stridande mot det första.

Peter Nå godt! jag tågar nu i fält, min fiende är starkare än jag, bör jag angripa honom?

Rådgifvaren Vänta ett ögonblick. — Om ni tänker att underkufva honom, så råder jag er sjelf, att angripa honom.

Peter Menar Ni, att det är bra?

Rådgifvaren. Åtminstone har jag aldrig kunnat fördragit, att man angrip mig.

Peter. Men om jag nu blir slagen?

Claes (sakta till Rådgifvaren) För Guds skull, samla nu alla edra tankar, annars så är det förbi med ert näringsfång.

Rådgifvaren. Om ni blir slagen? — Ja då är ni, min själ, uti en dålig belägenhet.

Peter. Men hvad är då att göra?

Rådgifvaren. Om man betraktar den saken från alla sidor, så lär det ändå blifva det bästa, att ni retirerar.

Peter. Men om retraitten afskares mig?

Rådgifvaren. Då — vänta, — då — det är en kinkig belägenhet. — (han går fram och åter) då — nu har jag det! — då — tålamod ett ögonblick! — det har ännu aldrig förekommit under min praktik — hm! hm! — Men huru faller Ni på sådana tokiga idéer? — Det kallar jag, att taga en på det ömma. —

Peter Nå?

skott trädde Corn

på, att låter jag mig nöja med Er en silfvermynt i ~~[illegible]~~ kyrkogångs penningar för ~~deras~~ Borgerskapets barn, så skola de till det minsta betala en daler för sina kalfvar.

Knappt hade skrotten hunnit att ajustera sig, förr än dörren öppnades och Magistern

---

Rådgifvaren. Strax! Strax! — kan Ni då intet komma undan?

Peter. När retraitten är afskuren, omöjligt.

Rådgifvaren. Ja då må Hin ge Er Råd! — Jag tror, jag kunde tänka hela riket igenom, och utspekulerade ändå ingen ting klokt. — En narr kan på en dag, — Ni känner väl det ordspråket?

Claes. För Guds skull, Herre, gör honom intet ondt, Ni ser ju huru han griper sig an.

Peter. Om jag nu lät hänga opp dig här ~~uta~~ utanför fönstret? — Jag har nu ej tid, annars skulle jag åtminstone pina dig ännu en ~~[illegible]~~ stund.

Claes. Ack, han är redan pint nog, se blott, huru svetten står i pannan på honom. Jag sade Er det, Rådgifvare, att ni skulle genomgå en NB svår pers. — Han har hitintills gifvit ~~råd~~ råd, så der, efter sin beqvämlighet, ~~att~~ det är något nytt för honom, att det skall ske ~~så hastigt~~ just en gång, och då felar det mannen visserligen öfning.

Rådgifvaren. Nu faller det mig något in: — Då kunne ni åtminstone sätta i saviserne, att ni hade kringrändt fienden, och man skulle med nästa courir få vidare underrättelse.

Petter. Nå, gå bara, jag ser redan hvar till Ni duger. Den skarpsinnigaste är Ni just ej, men annars en rätt beskedlig karl. Gå, låt gifva Er bådas något till mat, det rådet kostade dig tigt på Er.

Claes. Han lär väl ändå i alla fall, få afsked med pension, och då får jag kanhända hans plats.

Rådgifvaren. Du? När har du någonsin gifvit något råd?

Claes. Oh, jag måste lära det utaf Er, I måste lemna mig ~~vella~~ visa timmar. — Så länge Ni ännu är här i verlden, förtviflar jag aldrig.

Rådgifvaren. Det lär akta mig före ~~att~~ gå in på.

Claes. Kom blott, vi ska nu först spisa tillsammans. (båda gå.)

Petter. Ha ha ha; ett par herrliga narrar, i synnerhet den gamle. — Och derom har han uttänkt en förnuftig titel för sin dårskap; han spelar en affair-karl, för att bibehålla ett visst värde. #

Nu ~~k~~an herr Rådet ~~trygt~~ fri tryggt ~~mot~~ ~~stolen~~ för land
hufvut luta,
Och ~~låta~~ långsamt ögat ~~sig~~ till, som förut tankens slut
~~för~~ För denna verldens bråk, ty vår Justicecanzler;
Vill ingen illa och är så beskedliger.

Nu, fridlige Rådgifvare! kan jag
~~Som~~ säga som Syrus hos Terentius:
~~Glömmom ej denna Terentii mening~~,
eademjukum tibi jam faxo omnem mi
in aurem utramvis otiose ut ~~damias~~ dormias.

NB. Heauton. Act. II. Scen. III.

Lifberg C

#

, ehuru der är ng
eller fornemma

för tant
~~frugt~~ trygg mot stolt
hyfsat lutro,
som förut tanken stolt
råk, tys var sjelfelan-
ler;
så beskedeliger.

Rådgifvare! kan jag
Syrus hos Terentius:
~~Terentii mening~~,
k jam facio omnem mi
otiose ut ~~domi~~ dormias.

l. Scen. III.

Lifberg 6

ten inträdde. Med något tvär mine helsades den välkommen af Prosten, men det sednares anlåte upklarnade merkeligen allt mer och mer i mån af Rådman Kneiffenbergs förklaring af afsigten med alla samteligas ankomst. När Herr Prosten af Herr Borgmästaren hvilken slutligen sjelf måste taga ordet, blifvit upplyst hvarom det egentligen var frågan, ropade han med förnöjd stämma: "Mor! skaffa opp öl och magistren!"

Jag är ej den ende, hvilken trott mig märka ett synnerligt sammanhang emellan öl och magistrar. Sällan, ja nästan aldrig inbäres ölkannan i ett ordentligt presthus, utan att ju icke Magistren följer i släptåg. Det är väl sant, att deras sätt att vara eller representera sig är något olika; ty den ena inkommer ganska stolt och styf, den andra åter ganska ödmjuk och böjlig, men någon attractions kraft lär likväl ej kunnat nekas. Förgrymma sig bara ej Herr Magister, emot mig arme syndare, utan fast hellre i sitt minne de gyllene orden: såsom vi &c. Blifver Herr Magistren så ond att han kritiserar denna min boks första del, så må han vara säker derpå att mer hjelte prestfriges i andra; hvarefter jag kommer att inskränka mig till blotta teckningar efter naturen.

Tanken, begrafven ~~til~~ tjugt hos Magistraten,
Lik slöes in qvaft försmäktande låg;
Enskildta hatet, som närdes af maten,
Vallt uppå likstol och tionde såg.
Vänskapen njöt icke pigans förhoppning,
Smog i fragdrikats smaklösa spår;
Samtlige qvaldes af tungans förstoppning,
Som en poët när han priset ej får.

\# \#

Hvart ilar bryggdens vana mö?
Skall hon i källarn nederstiga?
Att ölets färg på näsan strö,
Och bjuda hemska tystnan tiga.
Som galliens sång är kannan blank.
I handen blinka nycklars glafvar;
Se! ~~Nu~~ ~~är~~ hon står fram med utslackt dank,
Och efter henne lärdom trafvar.

För att spara mina läsare den mödan att återgenomgå desse versar, och kanhända ändå ej ~~förnimma~~ # deras innehåll, ~~[illegible]~~ anser jag min ~~pligt~~ skyldighet, att erinra, det jag blott författat i en mera lyrisk genre, historien om ölkannans och magistrens inkomst.

fard med ett eller annat pöem af pappa;

#

, ehuru der är nog platta ord, begripa eller förnimma

Herr Prosten, styrkt och förberedd af öl-kannan, upplät derefter sin mund för de församlade med följande ord: hypothes, Herr Borgmästare! är till sitt ursprung ett grekiskt ord, herledande sig från Grekiska orden: ὑπὸ under och τιθημι ställa eller sätta, samt betyder således egentligen en underställning. Definition på detta ord, sedan det blifvit gängse uti Philosophien är efter Meaning -- hå! hå! hå! - jag är så besvärad af bröstverk. Herr Magister, hur lyder den der definition? Herrn har nyligare kommit från Academien, der man ~~t~~ bråkar sitt hufvud med sådant. Jag har i sednare tider blott vinnlagt mig om Theologia Polemica, för att alltid vara rustad och på min vakt emot kättare, fritänkare och atheister. Denna ur afgrunden utspottnad hop, endast diktande och traktandet, like sin fader som går omkring som en rytande lejon sökande att leda fåren på villovägar till den orätte herden, hvilken afkläder dem deras bröllopskläder och störtar dem [illegible] gråt och tandagnisslan. Men de bära ock vilddjurets merke på sitt anläte --- göra ~~att~~ de det inföll Rådman Kneiffenberg, så är ingen ting lättare, än att känna igen dem och förbjuda Besökarne att släppa in dem genom Tullarne. Hittills dato hafva vi, Gud vare lofvad, icke förmerkt dylika kräftar i vår Stad: jag skall ocksa ansvara för, att de skolat ligga hedan, om Herr Prosten endast lär mig att spana ut dem.

Nu Herr Magister, sade Borgmästaren, skolat tvänne frågor besvaras; först hvad betyder och menas med hypothes, och för det andra: hvarför är man ej vaken under det man sofver? Härtill svarade Magistern: Den första af dessa frågor har min vördade förman, Herr Prosten, mer än tillräckligen utredt; dess betydelse är den sedan bekanta eller en underställning. — Då, sade Rådman Corylander borde man äfven kunna kalla ett underställnings-mål en hypothes; men Stads Notarien, som under tiden ankommit tillade blott: när det angår crimen lesæ majestatis. Den andra frågan, tog Magistern derpå till orda, är oändligen svårare att utreda. Philosophien är egentligen ej min sak, och under de sex veckorne jag studerade vid Lunds Academie, hade jag så många göromål, att de ej lemnade mycken tid öfrig till mera abstracta studier, emellertid skall jag med tillhjelp af Baumeisters Philosophie, söka uppfinna ett tillfredsställande svar.

Gästerne qvarstannade till qvällsvard. Under måltiden kom man åter helt oförmerkt på Lifbergska antithesen, hvilken i synnerhet brydde Rådmannen och Klensmedsåldermannen Kneiffenbergs hufvud. Ganska oförvantadt yttrade Borgmästaren: det vore visserligen värdt tvänne plåtar, om man hade den saken utredd med en liten satirisk tillämpning först på nattmössor, och sedan på vissa andra mössor i allmänhet. Detta förslag biföll Rådman Lifberg med löfte om en plåt; Rådman Kneiffenberg förtjustes till den grad öfver ett så lyckligt påfund, att han genast framtog sin penningekatta och uppräknade sin plåt på bordet. Det var redan för sent att återtaga sina ord. De sammanskjutne penningarne bestego sig till åtta plåtar, hvaraf något strax betaltes. För att ej vara sämre än de andre utlofvade Prosten till den, som bäst upplyste denna fråga, en af de sköna grisarne, hvilka för en kort stund sedan utgjort hela sällskapets ögnalust.

Ehuru jag, sade Magistrats Notarien, ~~icke~~ i afseende på mina svaga villkor, icke har något att sammanskjuta till ett så berömvärdt ändamål, och följaktligen ej bör råda något i denna saken; tror jag likväl för min del bäst vara, att framställa denna hypothes som en prisfråga, vid hvilkens besvarande hvar och en har rättighet att täfla; Utländska tidningar upplysa, att det på sådant sätt går till i andra riken, såsom Holland, der den som har nog medel att köpa sig förnuft eller smak, eller också blott ett namn i handlingarne, kan fritt fråga hvad han behagar. Men på det ~~att~~ prisämnet ej allenast må blifva bekant i staden, utan äfven inskränkas innom den samma, torde det vara bäst, ~~att~~ läsa opp en liten kungörelse härom nästa Söndag. Det är jag med om: sade Kneiffenberg, och vid detta beslut stadnade man, oaktadt både Borgmästaren och Lifberg fälde ett eller annat ord om löjlighet och dylikt. #

Men när något vittert påfund kommer i ett Kneiffenbergiskt hufvud, så får man arbeta både med händer och fötter om det skall gå den.

7. Capitlet.

Kungörelse.

Då denna Stadsens Magistrat, äfven såväl som Religionens och Lärdomens första vän och ~~tjenare~~ häri staden, funnit, att Philosophien är en källa, hvarifrån alla nyttiga kunskaper herflyta, och menniskoför-

befordrare

fård med ett eller annat pöem af Jeppas

sonisk

nuftets högre odling och finner naturens stigande till fullkomlighet utrinner: att man endast genom Philosophisk vishet i stånd sättes, ej mindre att fatta och känna, än upplösa och utreda de mäst svåra och inveklade frågor; och att den kan rätt använd, gagna hvarje yrke, Alltså hafva några Herrar och män, för att hos Stadens invånare utbreda nyttiga kunskaper, uppmana till studier och framlocka den dolda talangen, beslutit sammanskjuta en mätelig summa till vinnande af detta ändamål. Den fråga som isynnerhet ej undfallit dessa Herrars uppmerksamhet är: Skälet och orsaken hvarföre man ej är vaken under det man sofver. Den i taka hän der nedsatta belöningen af sexton daler Silfvermynt och en grt. kommer att tilldelas honom, hvilken vid den granskning, som af vederbörande anställas skall, befinnes hafva bäst uppfyllt det åsyftade ändamålet. Inom sex veckor, från denna dag räknade, böra alla täflingsskrifterne, likväl författade utan all bijwinning philosophie och försedda med valspråk samt namnsedel vara inlemnade hos Magistrats Notarien härstädes. Af Stadens Rådhus den 8 Junii 1770.

Borgmästare och Råd.

8 Capitlet.

Om Genier i Allmänhet.

Hela werlden vet huru sällan ett sant Genie födes och huru svårt det är en finna en verkligt stor man. Så ofta behöfver naturen flera secler innan den kan frambringa en Martinus Scriblerus, en Voltaire och en ~~Rousseau~~ Jonas; ty den har vanligen så ~~mat~~ utmattat sig genom ~~dessa vidunders~~ födslorna, att den behöfver i flera år vattengröt om aftnarne och hafversoppor innan den kan åter få sina krafter. För att likväl afhjelpa denna brist, och utan mycket besvär kunna complimentera sina goda vänner och bekanta, har man i tysthet öfverenskommit att anse, hålla, kalla och benämna hvar och en som är något mera snitlig än mängden för ett genie, eller hvad man i allmänhet kallar ett förbannadt godt hufvud. Af detta slaget funnos trenne i stade~~n~~, ~~af det slaget~~ af hvilka jag, med läsarens gunstiga minne,

då

det förstnämnda flutit ur Postmästarens Efterskra v-

då de måhända framdeles komma att visa sig i denna berättelse, lemnar hvar och en sitt särskilda Capitel.

9 Capitlet
Om det Bruka Geniet i synnerhet.

HAt2U3.rUS JEPPASONIUS.
Cantor hu=
us ecklesiae
invenixit et pinxit
Anum Domini.
1769.

lydde inscriptionen på den teckning af de obotfärdigas ~~för~~hinder, hvilken Klockaren i Staden Jeppason målat på Jungfru Marias Stoftet. Länge hade den goda frun befunnit sig uti ett ganska omkansvärdt tillstånd. Hon som i sin ungdom firades och vördades af alla, kämpade på sin ålderdom med glömska och förakt. Dock röja vår tids erotiska oder, att hon delar detta öde med flere, såframt förakt innehåller något erotiskt. Redan nalkades den stunden då hon skulle utdricka ~~[illegible]~~ draggen af smartans bittersta kalk och flyttas ifrån vapenhuset till hvalfvet öfver kyrkan, om ej den nykomne Klockaren rörd af hennes olyckliga öde erbudit sin åtgärd gratis till hennes förskönande medelst korpsvart hår, purpur kinder, rosenläppar, asur-ögon, ~~alabaster~~ svane=barm med gyllene vårtor och slöja af samma metall, på hvars hängande kanter någon lämplig målning skulle anbringas. Kyrkorådet, som förspört, det man någor annorstädes i Riket på sådant sätt reparerat en Minerva af alabaster, emottog med tacksägelse detta anbud. Få dagar derefter skimrade så väl den omtalta teckningen som inscriptionen på himladrottningen; Och vare detta nog sagt om Jeppasons förtjenster såsom målare.

Men detta snille inskränkte sig ej innom målare-konstens tränga gränsor, han lät äfven opp ådern på hästar, svartade kanterne på förnämt folks personalier och satte i londom band på utslitna catecheser. Utom det han blåste på Oboë gjorde han också brud= och grafskrifter, samt andra tillfällighets styckena så goda, som Janke Jensen, eller någon annan orator och constituerad dansmästare i choret innom någon orden eller gille uti en för stad, kan förfärdiga dem. Som läsaren efter all sannolikhet framdeles torde komma i färd med ett eller annat pöem af Jeppas

Snillt

nuftets högre odling och sinnenaturens sti-
gande [illegible]

Joniskart, så torde jag få erinra honom, att ej gå illa åt författaren, ty det är alfvarligen förbudit i skriften, att förarga en af dessa små, vider botum, att med en qvarnsten om halsen pejla hafsens djup.

10 Capitlet

Om det grå Geniet.

Till skilnad från Vrantorn, hvilken alltid uppehöll sig uti en grå råck, kallar jag Postmästaren i staden Ekersten, som gerna trifdes i grå kläder, det grå geniet. Att han var ett sannfärdigt Genie, derom ~~[illegible]~~ voro alla stadens cousiner öfverens. Då det läsaren ej mindre må veta, hvilka således benämndes, än jag sjelf undgå, att, enligt Noterne till Omarbetningen af Stjernhjelms ~~Nya~~ Hercules, då jag nyttjar detta ord, anses för half- eller hel-liderlig, måste jag anmerka; det alla stadens yngre damer härmed menades, emedan de kallade hvarannan inbördes Cousine. Jag förmodar ej någon vilja klandra ett af så sköna munnar fällt utslag, särdeles om de lemnade hvarje klandrare en timmas dispositions-rätt öfver sina yngsta döttrars läppar. Jag, jemte alla, som hört med hvilket eftertryck de sednare nu sjunga om sin lillaste petit, nöjer oss strax med hvad de hafva gjort eller låtit.

Ekersten var kär i Borgmästarens äldsta dotter; så berättades det i hela staden, och skulle äfven gifta sig med henne; ty hvarföre talade han annars beständigt med henne? hvarföre hade han eljest skrifvit visan om Thirsis i den gröna lunden? En eller annan läsare torde det må hända roa, att se denna visa, hvilken väckt stor uppmerksamhet i hela staden. Jag medger mycket gerna, att den ej är något mästerstycke i synnerhet för Polymniæ courtiseurer, ehuru den för hvarje kunnig granskare bär starka spår af den ljufligaste amaranth-rosen-violblomsterbed.

Thirsis i den gröna lunden.

När Thirsis lade sig inunder gröna häckar,
Att hvila sig en stund, hon var så mycket trött;
Vid sakta sorl utaf de tvänne ängens bäckar
Hon somnade så ljuft och sött.

Men bäst hon låg så from. Hon ej behöfde mycket
Af det som lyckan ger, för att bli lycklig här;
Så nalkades en man, som ej vet af betrycket,
Och får en vän som han har kär.

Lifberg 8.

det förstnämnda flutit ur Postmästarens Eterskra v-
[illegible]

Det herden Damon var förutan flärd och ränker
Med hjertat fromt och godt och rent och oförställdt
Då Chloris hvarje dag och hvarje natt han tänker.
Se det gör Damons hjerta sällt.
Han smyger sig på tå och väcker opp den sköna
Och säger: söta vän! med utkomst af min flit
Kan du försöka att min trogna låga löna
Och fäst på mig och Gud din lit.
Kom följ med mig min vän i lifvets bistra öden
Skall vi förlyckligas och vandra hand i hand;
Och var du säker på, att döden, endast döden
Skall slita ett så hjertligt band.

Läsare! drag dina skor utaf dig! Det är mitt alfvare, om du ej ~~vill~~ har nog snille och smak att sjelfmant göra det efter läsningen af ett så dråpeligt poëm. Så gjorde åtminstone Mademoiselle Greta Lisa Skudenius, Borgmästaren Skudenii äldsta dotter, ~~vid~~ ty då hon, ~~emottog~~ under det hon ~~satt utan~~ sömmande på söta fars nya nattrock af salig farmors brudklädning, småningom skudit skorna ifrån sig, och emottog detta poëm råkade hon deröfver i en sådan förtjusning, att hon i tankarne sprang på blotta strumporna till bryggehuset för att visa sin Moder den vackra versen hon fått. År 1770 fanns det rätt lydiga döttrar i landet.

Elljest var Eversten ganska skicklig i ~~flera~~ andra grenar, ty han hade ~~hade~~ utredt en process, ~~på hvil~~ hvars hårstråd, hvarken Borgmästarn eller Lifberg, som ansågos för starka jurister, varit i stånd till att få reda på.

11. Capitlet.

Om det gula och blå Geniet

Så kallar jag med anledning af uniformen fältväbel Dracander, hvilken mellan mötestiderne uppehöll sig i staden. Denne var en hygglig karl, muntor och glad, samt spelade * med lika nöje, att döma efter utseendet, ~~som det tycktes~~, små slaft med fäderne som han lekte blindbock med döttrarne. Dessutom ägde han von Dalins verk, hvilket charme han ofta utlånte det till vettgiriga Cousiner, likväl sjelf så studerade, att han kunde ~~vid~~ ~~till~~ vid alla tillfällen anföra versar ur det samma, så apropos att de förtjuste alla ~~dem~~ som hörde dem. Han, ~~hvilken~~ som förut aldrig skrifvit ~~något~~ annat än rapporter lät nu öfvertala ~~sig~~ sig af Cousinerne, hvilka togo mycken del i denna lärda ~~skrift~~ hemmalsfrågan ~~att~~ ~~skrifva~~ ~~en~~ ~~att~~ [illegible] ~~besvara~~ ~~en~~ ~~fråga~~: ~~om~~ hvarföre man ej är vaken under det man sofver. Detta försök uppläste han en söndagseftermiddag i ett stort sällskap af flickor, hvilka funno det förträffligt, men genast drog Eversten opp ett papper ur sin ficka, ~~hvilket~~ äfven innehöll ande en afhandling i sam-

nyttets högre odling och finnes naturens fri-
vandet

ma ämne, ~~med~~ samt frågade: hvilket dera var bättre. Man kan lätteligen föreställa sig ~~hvil~~ den förlägenhet Cousinerne skulle råka vid en så benig sak, besynnerligen då de saknade Magistratens visdom, men en liten qvick Cousin ~~rådd~~ fick i det samma ett förträffligt infall. Hon tog fem nötskal och kastade först för Eversten och sedan för Bracander, hvars skrift, då nötskalen bildade ett fullkomligt kors, befanns bäst. Emot detta Cousinernes Utslag vågade likväl Postmästaren till lofs: Rådstugu Rätten! Men som Åtta plåtar och en gris kunna sätta det bästa hufvud i låga och skärpa den slöaste eftertanke, hopsatte äfven Klockaren en philosophisk undersökning, den han upplåste för Adjunkten, hvars så väl odelade bifall som correction i stafningen han erhöll.

12. Capitlet
Prisskrifterne

Och forskarn ser, vid lampan böjd,
Ur hennes fjärrglas, arm och nöjd,
Det lius han genom sekler sträcker
Leopold.

Innom den utsatta tidens förlopp hade till Notarien blifvit inlemnade fyra skrifter försedda med behörige valspråk och namnsedlar, nemligen

N:o 1 Med valspråk:

Oui, nous sommes, grand Dieu, si l'on en croit nos sages,
le chef-d'oeuvre, le fin, le but de tes ouvrages.
Voltaire

omrörde ~~bevisste~~, att menniskan var det förträffligaste på jorden, ~~at~~ och att hon nödvändigt måste sofva; hvilket tydligen ådagalades bland andra praktiska exempel ~~med~~ genom en sqvaltre-qvarn, som ej kan gå oftare än man förut någon tid oppdämt vattnet.

N:o 2. med valspråk:

Svenska friheten af Dalin.

bevisste farligheten af allt för mycken sömnaktighet, ej mindre uti stora och små Militairiska företag, än andra hufvud- och stats-actioner; desslikes ~~och~~ förmälte ~~äfven~~ något [illegible] om soldater ~~som~~ somnande på sin post, och bonden som förlorat sin Taskbok. Till detta verk ansåg man ej utan skäl Fältväbel Bracander som författare, äfven som man man förmodade att

god och trängsel nä

Löfberg 8.

god och stadig natur.

det förstnämnda flutit ur Postmästarens Eterstra-pennan.

No 3.

Var lustig i ditt tal dock ingen stads förgriplig;
Försiktig mot dig sjelf mot androm oförgriplig.
Columbus.

lydde valspråket till ett besatt qvickt stycke, som enligt berättelserne föranledande, var författadt af klockaren. I stället för att uppdaga sin tid med frågans besvarande, anförde Scribenten åtskilliga lefnadsregler, genom hvilkas iakttagande han förmodade, ~~att man~~ hvarochen borde ~~såsom ganska~~ ha en ganska # ~~trygght~~: NB: med oförgriplig förstod ~~Autor~~ Auctor, det man ej borde gripa miste om sina och andras saker, och gjorde denna del af Afhandlingen, den ganska läsbar för Kyrkovärdar, samt annat godt folk, som hafva allmänna medel eller handcassor under händer.

No 4. Författaren härtill kunde ingen utgrunda, ehuru man uppsnapade flera gånger efter hvarannan valspråket

Nej det går aldrig Er an, I mos-grisar, Edra bedrifter
Måste befordra Er Heer; era hönska föraktliga miner,
Ert höga Mod, stora ord, er Prakt, och spratter i vadress
Är hos oss allt i förakt och i vrak, om dygden är borta.
Lindskold.

Men som denna afhandling vann det utsatta priset, torde den samma hel och hållen böra till mina läsares tjenst införas.

Alla dessa skrifter kommo hos Magistraten under behörig pröfning, men som tankarne om deras inre värde voro ganska delade, ty Kreyfenberg förfäktade med mycken ifver Jeprasonska sedelspråken, beslöt man att remittera dem till Herr Prosten. Då han emottog dessa, lät han helsa till Herr Borgmästaren och samtlige Rådmän med förmälan, att han med allra första skulle låta höra utaf sig.

13 Capitlet.

Calaset.

En Lördags förmiddag utgingo sändebud från Herr Prostens Sarsashus, till flera i grannskapet boende Prostar och Comministrar, ~~jemte~~ Häradsskrifvaren, samt Borgmästaren, Rådmännen, Post- och Tull Inspectorerne jemte flera ~~grannskapet~~ stadens innevånare med hustrur och barn, med begäran att de följande dagen ville vara af den godheten och dricka Caffe hos Herr Prosten. Man kan lätt föreställa sig hvilken förvåning ~~en~~ och åtgång på stärkelse en så oförmodad kallelse skulle förorsaka, i synnerhet

skors olika känslodaning! Under [illegible] kom detta het, som man trodde sig förstå att man möjligen kunde få sig en liten dans.

Vid ankomsten följande dagen, emottogos de ankommande af Fru Prostinnan, men Magistraten, Clereciet samt andre bekante män infördes i Herr Prostens Kammare rummit. ~~Kammaren~~ Någon stund derefter inträdde allesammans ~~i salen~~ till fruntimmerne, hvarest man talade om åtskilliga saker. Med en hemlighetsfull vink åt ~~Herr~~ Borgmästaren gaf Prosten armen åt Fru Borgmästarinnan; hvilken artighet Borgmästaren besvarade derigenom, att han convojerade Fru Prostinnan. De öfrige gästerne följde par om par Prosten till den så kallade sockenstämmosalen.

Sedan alle satt sig på ~~ut~~ de redan i ordning ställde stolarne, ~~fra~~ framsteg Herr Prosten och intog sin plats vid ena ändan af ett framför spegeln stående bord, hvaruppå Fru Prostinnan ringde.

I det samma uppslogs dörren, genom hvilken inträdde ~~inträdde~~ klockaren Pehrsson åtföljd af flere embetsbröder, dem han för dagens högtidlighet skull inkallat från angränsande församlingar, allesammans musicerande på valdthorn, trompetter och oboër. Efter desse följde Stadstjenaren med stafven i handen framföre fyra kyrkodrängar och vaktkarlar, hvar och bärande på fatt med en röd silkesnäsduk öfverdragit, hyende en af de fyra täflingsskrifterne, ~~hvarefter~~ Kyrkovaktaren klädd i full tjensteskrud slutade tåget med ~~stofven~~ käppen. Sedan skrifterne blifvit nedlagde på bordet framför prosten, stadnade musikanterne och vaktkarlarne vid dörren med stadstjenaren och kyrkovaktaren fattade stånd vid bordet.

Efter musikens slut, uppsteg Prosten, hostade och höll följande tal: Mine Herrar och Damer! Den känsla hvarmed jag för Eder framträder, kan hvarken döljas eller uttryckas; då jag i Eder ser en samling af rättvise och tänkande dommare, som med mig skola granska de skrifter, hvilka i anledning af lofl. Magistratens kungörelse inkommit. I kännen och delen med mig den lyckan, att innom denna stadens stakett hyses en man, hvilken sysselsätter sig med de djupaste forskningar; [Härvid uppsteg Rådman Lifberg och bockade sig ganska djupt för Prosten.] hvilken ej en flyktig böjelse för lätta och jolrande yrken, afhåller från filosofiens gränsor; hvilkens klara förnuft ej bortskym-

fattare, äfven som man man förmodade att

---

men ä den and
förmodadt ~~ifstad~~ genom or
intitvethoodmans

men ~~samt~~ ~~ex~~ den andra
ytelighefer
teler

mes af dit djupa vettet ovärdige ting, utan genomtränger de tjockaste töcken och framilar till de mest aflägsna regioner; endast sysselsatt med mu rättvisan och hennes skipande, förglömsk af politiken och hennes irrgångar, himlarymden och dess lysande kroppar; med flere sådane föremål, hvilka blända men ej värma vårt slägte, följer han endast sanningen på spåren och söker att med hennes fackla upplysa den sal, hvarest måhända fordom den blinda rättvisan famlat. Hvem igenkänner ej i honom en medlem af den älskade Magistraten, [nu stod Magistratens Ledamöter upp och bugade sig] hvilken till denna stadens båtnad och anseende styrer den samma. Med lika berömvärdt nit för sanningens uppdagande, Ljusets kringspridande, förnuftsodlingens utbredande, kunskapers förallmänligande och den lugna dygdens prisande hafva de med frikostiga anslag räckt sin med broder handen och bisprungit hans lofvärda forsknings kostnad. Se här orsaken, ändamålet och afsigten, hvarföre jag hitkallat Eder, Mine Herrar Embetsbröder och vänner, samt äfven dig du täcka kön! ehuru jag ej vågar påstå att dessa Philosophiska undersökningar behaga dig. Jag utbeder mig af Eder en stunds tålamod medan jag för Eder uppläser den skrift jag, jemte flere ~~[illegible]~~ franska upplyste och ~~[illegible]~~ lärda oväldige dommare funnit ~~bäst~~ mäst hafva nalkats sitt mål.

Derpå blåste Musikanterne tonen till Begrafnings salmen N:o   och herr Drosten nedsatte sig, sägande: de skrifter, hvilka i anledning af hr. Rådman Lifbergs väckta fråga, och Magistratens till följd deraf utlofvade pris inkommit, äro fyra; dem han derpå i förr omtalte ordning uppräknade, och är detta den fjerde.

14. Capitlet.

Hvarföre är man ej vaken under det man sofver.?

Magistratisk Prisfråga.

Menniskosinne-naturen sträfvande till fullkomlighetens ernående utvecklar sig uti verkningar bestående till det hela ~~fö~~ i framställande å ena sidan genom ~~Stan~~ affectation af ~~besyn~~ rå-kraft, besynnerligheter och ofantligheter # ~~Men de genomskådade~~ Dessa ~~otjänliga~~ ändamålsenliga medel, ehuru måske ~~[illegible]~~ såsom förträffliga ansedde af författare, hvilkas miss gynnade känslodaning, ~~[illegible]~~

genuder [illegible] af [illegible]
skors olika känslodaning! Undersökom detta

men å den andra ~~utan~~ genom perfectibilité ~~stiftad~~ förmodad genom ordfogningar, ytligheter och intet hvad man sägeriteter.

men ~~samt~~ ~~å~~ å den andra ~~sidan~~, utan perfectibilité ~~[illegible]bligheter~~ sannen genom ordfogningar ytligheter och intet hvad man sägeri-teter.

~~tur~~ osammanhängande tank-odling, ~~hvilka~~
svarfundigare hjernors ~~natur~~ kraft, ~~hvilka~~ någsta
det ~~silene~~ lede värde och absoluta ~~ofattlighet~~ ~~infiniterhet af~~ begreppslöshet
~~af~~ i en lycklig stund af ordens och sjelfbe-
undran, förmå, dem att tro sig vara styf-
va knektar i filosofien, och endast behöf-
va huggvärjor för att öfvertyga, ~~kunna~~ desse, säger jag, åstadkomma
likväl ej alltid ~~hos~~ den tänkande man-
nen, att den känsla för storståtlighet
och djupsinnighet de önska sig. Undersökom
detta något närmare. Ligger ~~det~~ det förträf-
liga i dessa sällsamma påhitt af ord,
som de ej sjelfve förstå, ~~eller~~ för att ut-
trycka själsbegrepp, dem de ~~dess~~ ej kunna ej redogöra,
~~göra sig reda för~~ hvarken hvarifrån de
komma, eller hvart de taga vägen, ehu-
ru de synas dem riktiga, ovanliga och
förmästerliga. Men det är ej det jag
ville säga, ehuru en vidunderligt hop-
skrufvad sammansättning af mångstaf-
viga ord och vansmaksande begrepp för
en stund hindrar publiken att upptäcka
deras nullitet, och ~~deras~~ tankebrist, ~~min~~
~~mening är att denna~~; min mening var,
att allt detta, henfördt till ursprungsgrun-
derne icke kan ~~söka~~ på annat sätt
förklaras än derigenom att man ej
är vaken under det man skrifver.

Läsaren akte sig att så missförstå
mig ~~mening~~, som skulle jag på något sätt
vilja betaga dem ~~in~~ sjelfbeundran och
~~deras anspr~~ till stoppa beundringsbrunnen för deras
anhängare, ~~ty i~~ hvilket strider mot de
tänkesätt af högaktning och välvilja ~~som~~ man ~~är skyldig~~ bör inbönas uti för
desse tankeförmågans Nimroder, Hercu-
ler, Starkottrar och Hornklofvar. Nej.
Må de ständigt skryta af deras mästares
himmelsstigande vidd, allförtjusande
behag, medborgeliga nit och fläckeliga
begär efter sanning, ty ~~såsom~~ ~~der~~ en
~~Voltaire~~ Fransos tillbedjansvärdt säger:
Un sot trouve toujours un plus sot qui
l'admire

Se flyga en skock af vildgäss. En leder
kosan. Denna ~~är den~~ ~~ifc~~ framställer för

fattare, aften som man man formodar att

Lifbera

Lifber

styggå för d
~~Och~~ Då på en
vattendykare, ur

n:o 402

Lifberg 10 kreditorer, hvilke [illegible]

Lifberg 9

~~ſkyggå för den knäfallna mängden.~~ folkſkocken

~~Och~~ Då på ena ſidan ſatt ſom vattendykare, ur hans tankedjup ſkyggå

n:o 402

den ~~mißfundig~~ ~~ſkyggande~~ efterſoppade mängden djuptänkaren i egen perſon. På ena ſidan fått # ~~ſtälktas~~ ur hans tankedjupet åtſkilliga, med ſig ſom ett högſta ~~vaſandeliga~~ vederbart och ſoga allmänneligen gagnande ſjälbegrepp, ſåſom ideer ſom populaire filoſofie och jägerikonſten. Deſſe, förenade med den oeftergifveliga fordran, att äfven vara läsbare under det man icke är vaken, falla derföre ~~der~~ icke efter ~~hin~~ omåtligt hins forſkande ſå mycket ſtarkare i ögonen, ſom, till äfventyrs juſt händer deraf, att en ſådan ~~ſanning~~ vetenſkapsſanningens ~~forſkare~~ ſökare icke ſå lätt märker öfverenſſtämmelſerna.

Ljuset, ſedt är nödvändigt att ſäga dettas, är ej ett med mörkret. Det upplyſer och förtjuser. Hvaremot mörkret förlyngar vår ſinnes natur. Att ſofva är icke det ſamma ſom att vaka; att drömma icke det ſamma ~~ſom att ſe~~ ~~ſätta~~ ſamvetsligen ofvriſſigt ~~ſaker känſlor att ſe tydligt~~. Men ehuru man ~~af~~ någon gång ſett folk drömma, att de ſe ganſka tydligt, och derunder icke blott förſäkra publiken, att de äro, på ſamvete ſagt grund= ~~djupa~~ tänkare, ~~ſå är~~ ſå utan ~~och derunder någon gång~~ öfverrumpla enfalden; ſå varar en ſådan ſjälfvilla, om den ock för ett ögonblick förſtummar, icke länge, utan deſſe ~~ſjelftänkare~~ ~~de~~ hafva alla ſina vådorſfolanges vanliga öde, ~~att ingen vet hvadan de kommo eller hvart de taga vägen~~, att efter mycket brak föda ett — laugt väder.

Någon torde le häråt; men den känner då aldeles icke den ſkefhet i ſunt förnuft ſom alltid medföljer medelmåttans grundighet. Ty ehuru man icke på en gång ſofver och vakar, drömmer och är redig, ſå ~~hafva~~ hafva likväl några ſig ſå ~~troende~~ ſjelftroende ~~ſkin~~ lärde ~~tänkare~~ man velat finna och bruka en dylik ſeſåderhet. Men att ſe ſå der vaka, är det ſamma, ſom att ſe ſå der födas eller ſe ſå der jordfäſtas. Det finnes intet ſe ſå der i deſſa ämnen. Antingen ſofver eller vakar man; antingen födes eller jordfäſtes man. ~~Lyckliga de ſom ſofva~~.

Det är ganſka ſant, vare ſig af hvilka ſkäl ſom helſt, att ſömnen är vigtigare än vakandet. Ehuru ~~man~~ någon gång ~~er~~ ſkiljaktigheter i omdömena härom uppſtått, men detta henleder ſig blott af åtſkilligheten af menniſkors olika känſlodaning! Underſökom detta

r inbönas uti för

~~hos~~ osammanhängande tank-odling, ~~hvilken~~
hvarken [illegible] kraft [illegible]

något närmare. Hvilke äro vakandets vänner? Om ej ~~unga~~ ungt folk, som en gång satt sig i hufvudet att tänka sjelfva. Desse anse allt hvad grant, förnämt och ~~[illegible]~~ perkenteligt är, ur samma synpunkt, som det hvardagsmässiga, gemena och oarbetade. Allt använda de som materialier till en byggnad, hvilken gärna är bygd på lösan sand, så framt det ej lyckas dem att lägga rangen, rikedomen, anorna och smicket såsom hörnstenar. Och ofta, såsom det, ~~[illegible]~~ begripa de ~~af~~ under greppet af sin tillernade verldens underverk. ~~Hvilket äro sömnens vänner~~ Men såsom vår blick på sömnens tillbedjerare, desse äro, antingen sådane, som i en stark drömvilla förmodat sig varit vakne, ~~men nu~~ men nu återgångne till tankehvilan på sjelfbeundrans kyende med misslycke anse alla dem, hvilke i yrseln af en inbillad ~~tänkestyrka~~ och bergstorhet våga angripa den ~~[illegible] för tanke~~ de uppresta mur, kring de ~~tanke~~ ~~förnuft~~ irringens tecken, men deremot ~~törs~~ undervisa, hugsvala och trösta dem som med tillbörlig vördnad ~~dese~~ derat förstånds-undersökningar, och ej gå så nära muren att den synes i sin ~~rätt~~ sanfärdiga skapnad — en mullvadshög.

Sägom nu här ett slags öfversigt af det föregående.

1o Ega alla dessa föreställningar en tydlig tvåfaldighet, så att de framställa ~~[illegible]~~ föremålen [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ en bevisnings-grund, som den ena skattar men den andra ~~[illegible]~~ saknar; således bör ej vara svårt att se både den goda och svaga sidan, det vill säga utröna skiljaktigheten i begreppen.

2o Finnes det ingen skiljaktighet i dessa ämnen, åtminstone ingen af betydenhet, ty det ligger ~~ingen~~ ringa skilnad, för den som ~~den~~ dömmer efter tycke och smak emellan mörker och ljus, somn och vaka — skymningen slumret t. ex.

3o Om ~~vanan~~ vanan ~~[illegible]~~ att ständigt fästa sig vid naturhemmingen, slutligen föder ~~[illegible]~~ åtskilliga fördomar, så hindra de likväl ej den som för tingen är en sannare dager.

I följd af allt detta lär det ej blifva svårt att utveckla grunden ~~till~~ hvarföre man ej är vaken under det man sofver, ~~hvilken~~ hvars förallmänligande och framdragande i ljuset utgör vårt ämne. Men undvikom finheter. Skälet är tydligt, ty man sofver ju.

Littera 10

kreditorer, hvilka [illegible]

* namnsedeln

Kommissierades herrligt. Hvarefter Prosten fortfor: i denna skrift har jag funnit en djup och liflig forskningsanda, ett utsträckt genie, en blomstrande bildnings-gåfva och drag af verklig känsla hvilket allt föranledt magistraten jemte den samma adjungerade lärdoms-vännerne att öfverkänna författaren det utsatta priset; och kommer sålunda* att upbrytas.

15. Capitlet.

Korss! Hvem får priset?

Hvad? sade Prosten mycket långsamt, sedan han uppbrutit och läst namnsedeln, ~~[illegible]~~ under det han räckte den åt Borgmästaren. Bevara mig! utropade Borgmästaren ännu långsammare och räckte papperet åt sin maka, Fru Borgmästarinnan; hvilken med nog öppna läppar stirrade på det samma, och syntes liksom fråga sig sjelf: drömmer jag eller är jag vaken?

Nu kunde man ej längre styra sin nyfikenhet, från alla sidor ropades: hvem är det? Söta Fru Syster! Säg! Läs! min Nådiga Fru Borgmästarinna! Söta Moster! låt oss få höra! Läs opp namnet! dundrade Prosten, som nu först fick mål igen, jag väntade emedlertid annat, än att författaren till en så merkelig skrift skulle på det sättet förhålla sig. Hvem är det? frågade åter hela ~~samfundet~~ sällskapet om hvarannan. Tyst! sade Prosten. och Borgmästarinnan läste: Rolle i tjenst hos Herr Borgmästaren. ~~Kors i Herrans namn~~. Ett osammanhängande sorl hördes nu, ur hvilket man blott kunde urskilja utropet: Kors i Herrans namn! När detta något tystnat, uppstod Rådman Kneiffenberg, steg fram till bordet, sägande: det står intet så! Det är intet möjligt. Intet möjligt, ~~[illegible]~~ svarade Borgmästarinnan med en hvass ton, så kan ~~kan~~ Herr Rådmannen sjelf läsa om han behagar. Se der är sedeln.

Nu satte Kneiffenberg på sig sina glasögon, läste och yttrade derefter: allt det här, är skrifvit och tillställdt för att chicanera staden, och magistraten, och presterskapet, och lagarne och regeringsformen och bibeln, och Majestätet och gud sjelf; och jag påstår att stadsfiscalen skall på embetets vägnar tilltala författaren, med hvilken man skall nagelfara enligt hela lagboken.

Nå nå, intet så häftigt sade Borgmästaren, man vet ju ej, hvilken som är författare. Vet man intet det, afbröt honom Kneiffenberg, hvartill tjenar namnsedeln då; det står ju [illegible]

~~tan~~ oſammanhängande tank-odling, ~~hvilka~~

tryckeligen i kungörelſen att namnet ſkall ſtå i namnſedeln. Ja der ſtår ju ockſå ſvarade Borgmäſtaren ſmåleende, att det är min Rolles. "Då ſätta vi in den ſå länge, yttrade Rådman Lifberg, till deſs han ger opp ſina, medbrottslige; jag ſkall på ſtunden ſpringa aſtad ~~och~~ laga att hans klorvarne blifva bra atſkrufsade. Nej tack tackert inföll borgmäſtaren, han ſkall gå för plogen i morgon, deſsutom är ju han ett oſkäligt djur. Gud bevara mig! hvar har jag bevist mig åt? ſade nu Rådman Kneiſſenberg helt ſaktmodigt; jag blef ſå häftig ond öfver denna ſkymf, hvarmed de kan hända mena mig, emedan jag allt ſom oftaſt har den äran ~~att vara~~ gå in och ut hos herr Borgmäſtaren, att jag ej i hettan kom ihog ~~atten~~ det en ove, hvarken kan läſa eller ſkrifva. Likväl förſäkrar jag hr Borgmäſtaren, ſå ſannt jag är en ſyndig menniſka! att jag hvarken har författat ſkriften eller ~~att~~ ens vet, hvilken ſom har författ den. En ſådan miſstanke, ſade Borgmäſtaren, har aldrig kunnat falla på herr Rådmännen, ſå välkänd för ſitt nit, ~~för~~ omtanke, och möda ~~för~~ ſtadens heder, och gagn; men här finnes, Gudnås! nu likſom ~~ſk~~ kaſtade herr Borgmäſtaren en blick åt den ſtackars Stadsnotarien Claude, hvilken placerat ſig ytterſt vid dörren; åt ſkillige andre glopar, ſom endaſt fundera på att förlöjliga allt ſom ej paſsar deras dumma ſkallar, ehuru det är ſådana ſaker, # vid hvilka man i flera år ſinnit ſig ganſka väl, utan något hufvudbrymen — man hittar dem väl, deraf kunna de vara öfvertygade. ~~Och~~ ~~Och det före~~ Helſa och ſäg dem det! ty det förſäkrar jag på min heder, att om jag tag på en af dem, ſkall jag ta-mig-katten! ſå lefva honom, att han aldrig ſkall glömma reſpecten för mig och rådſtufvu bordet mina gevär ~~[illegible]~~ ſe det lofvar jag, och Borgmäſtare Studenius ock!

Kära Bror! ſade Proſten; hvarföre ſkall Bror taga denna ſaken ſå hett? kan hända är det blott ett plaiſanterie af författaren, han ~~kom~~ ger ſig nog tillkänna, när han får veta ſig hafva vunnit priſet. Atta plåtar och en gris, äro juſt ej ſå aldeles att förakta; i ſynnerhet om han är i behof af penningar. Jag kommer i hog det jag en gång läſt uti någon utländſk tidning, att en ~~gå~~ i ſin egen inbildning ganſka ſtor författare till en dylik ſkrift gjorde ſig ſjelf ſå ſäker om priſet, för en ~~dylik~~ frågas beſvarande, att han beſtällde alla ſina creditorer, krögare, peruckmakare, ſkräddare och flere till ſig dagen efter prisutdelningen. Att deſsa kommo är lätt att förutſe, men ſom min man aldeles icke fått något pris, ty lotten föll då på en annan, ſå hade han ingen lisig att ſända i penningar. Hand

Lifberg 10.

‡ det alsvåldiga

kreditorer, hvilke anſågo ſig gäckade, gingo ſlutligen ſå långt uti näsviſheten, att de tvingo honom att i bränvin ſupa brorskål med dem; hvaraf ~~har~~ hadde han ſedermera ~~[illegible]~~ nytt ganſka väl ty det ~~är~~ var juſt deſſa krögares bröder, ſom utropade hans namn och poëmer, att kring-ſpridde kring hela riket. Men detta hör ej hit. Emedlertid tror jag, att vi deponera penningarne i kyrko-Caſſan, ty Griſen ſkall jag ännu fjorton dagar ~~dagar~~ draga förſorg om, ſamt upplyſa ~~på~~ från predikſtolen att författaren kan inom den tiden anmäla ſig. Eller hvad tycker herr Rådman Lifberg?

~~Hvad~~ Hvartill tjenar det att tala med den, uttrade ſig Rådman Kneiffenberg; ~~[illegible]~~ allt ſedan han ſatte ſig ned, har han ſett ut ſom ett dödslik; icke en enda gång rört ſig. Nå men hvad funderar herr Rådmannen uppå? återtog proſten. Nå aldeles intet — på den ejeptänkta priſſkriften ſvarade Lifberg. Men hvad Lifberg ~~[illegible]~~ tänkte på ſkall läſaren ~~[illegible]~~ ſedermera få veta; ty juſt nu kommer ~~[illegible]~~ Proſtinnan ~~och~~ in för att ~~[illegible]~~ bjuda gäſterne: gå ut och taga appetit-ſupen. Den ſaken, benägne läſare fordrar några minuter offrade åt förflutna lyckligare tider och en djup ſuck.

16 Capitlet.

Ett Ljufligt ~~[illegible]~~ och gladt Budſkap.

Behagar herrſkapet ſtiga in i matſalen! Proſten erbjöd nu ſin qvinliga granne, med mycken artighet armen och ett ~~vidt~~ långvarigt complimenterande började. Redan vid inträdet uti ſockenſtemmo-ſalen ~~ſa~~ hade ödet ſå fogatt, att ~~han~~ Rådman Lifberg kommit ~~att~~ föra Mademoiſelle Stina Greta Giſſelkors, Comminiſterns i Stökhult Ephraim Giſſelkors och deſs kära Maka Barbara Magdalena Wenkovia's enda dotter. Jemte henne hade han under högtidligheten intagit ſin plats, och nu nalkades han henne med frågan: får jag den äran? Då hon på gifven vink af ſin mor, ſådant tillſtådde, yttrade ~~herr Råd~~ Lifberg, under det hennes ~~hand~~ arm hvilade mot hans ~~hjerta~~ bröſt: jag hoppas ~~[illegible]~~ Mademoiſelle mår väl. När detta bejakades, fortfor Lifberg: Mademoiſelle kan aldrig tro, huru mycket hennes välmåga fägnar mig. Stina-Greta förſäkrade då ~~att h~~ ſig dela ſamma känſlor, hvaruppå Lifberg klagade deröfver, ~~att det~~ att det är ſå ſvårt att finna en ſann vän. Härpå ſvarade Mademoiſelle, att det var faſeligen varmt ute.

Lucinde 1.e Theil. 37 s:

Härpå satte man sig till bords, då Lifberg åter försäkrade sig om sin plats bredvid sin vackra vän. ~~Hur~~ Under det man åt skinkan yttrade det ingen ting, men efter den blef han något litet dyfnare och vågade en blick innom hennes tredubbla halsduk. Förut hade Lifberg, i stället för att låna prelosskriften sin uppmärksamhet, blott betraktadt Stina Grethas blå ögon; nu upptäckte han ~~[illegible]~~ ett par purpurfärgade luranter på snöhvit botten, dolde under ett bålverk af snörlif och kragar. Det uppgick som ett ljus för hans själ, och nu först begrep han, huru det var möjligt att synda emot sjette budet — just i det han afbröts af sin vackra granne, som sade: akta sig! Herr Rådman ~~tappar~~ gaffeln. Också höll Lifberg gaffeln i handen, ehuru en tallrik oloft stod framför honom. Om någon blifvit förvirrad, så var det visserligen Lifberg, hvilken nu svarade: Ja, ja Mademoiselle.

Ehuru Lifberg aldrig förr, under hela sin lefnad varit särdeles talträngd, utan alltid lagt ett särdeles värde på enstafviga ord, så vågade han nu att småningom gifva sig i tal med den älskade. Ja han glömde ~~[illegible]~~ ~~både~~ vid hennes ljufva smålöje, både hvar han var, och hvilka som omgåfvo honom, till dess han slutligen ~~vid skålar~~ uppväcktes ur sin dvala af klockaren, som vid skålarnes drickande efter ett herrligt bugande på allahanda instrumenter stod fram och sjöng:

Det i Prostegården församlade respective Sällskapets välgångs skålar.

Bachus blinkande[*] ur kannans djup,
Vinkar Prosten glädjen öfver laget;
Kom nu Charon med sin gamla slup,
Fick han ingen forslig uti draget.
Nej! bevars! förty vår Prost är värd,
Och törstfördrifvande Ölkannan räcker,
Han hvar gäst, förutan falls och flärd
All hjertklämmande sorg utsläcker.

Celadongrönglänsande Rebrong!
Som betäcker fru Prostinnans länder;
Braskjär fjasigt när i husligt språng
Hon skär tårtan med sina egna händer.
Eder skål. Värd och värdinna storst.
Så Borgmästar-parets skål bör tömmas.
Sen Bror Lifbergs! Ej uti vår törst
Stadsens Magistrat och älske glömmas.

(*) för att ej såsom Esopi kråka vilja skryta med lånta fjädrar, måste ~~jag~~ utgifvaren tillkännagifva, att denna kostliga compositions-idée ~~[illegible]~~ egentligen tillhör ~~mig~~ cantor Jeppasen, ~~utan har stor likhet med en skaldare~~ ehuru den blifvit begagnad ~~utan en stor skald som fager~~ af en yngre skald salunda qvädande:
Tofverblinkande ur lostens sky!

Stadens skål! Och landets äfven ock!
Våra jungfrur våra ungersvännar
Dricker jag, men önskar välment dock,
Att snart ~~Amors~~ Cupido pilar någon bränner.

Se det kallar jag dråpelig vers sade Kneiffenberg, och hela sällskapet bejakade denna anmerkning: med undantag likväl af slottmästaren Ekerstén, som ej häruti instämde, förmodeligen af pur envie de métiere, utan svarade: bättre har jag läst. Det är nästan omöjeligt ~~[illegible]~~ utropade straxt Kneiffenberg, ty hvar skulle Herran hafva läst den; och då skulle jag hafva orätt. Rätt eller orätt, återtog ~~sade~~ Ekerstén, så förhåller det sig likväl så. Ingalunda! utbrast Kneiffenberg; ty jag vet hvad vers vill säga; jag har sjelf läst vers, jag har sjelf lånt penningar åt en skrifmakare gesäll som skref vers, och denne är min tilldanare i qvickhetsväsendet. Herrn tror väl att han ensam skall få säga hvilken vers som är god eller ej; men det är emot skråordningarne, ty alla hafva lika rätt vid lådan. Dessutom tror jag, att om vi skrida till votering om Cantor Zeppasons verser icke äro fina och rara, så får jag alla rösterne med mig mitt för näsan för visst folk, som tro sig så förbannade väl i vissa saker, ehuru ~~det~~ ej ~~fsn~~ Cantorn# ~~ej~~ nämner ett enda ord, om Thyrsis och Damon och Amaryllis och ~~sådana dem~~ torkadera tyska mamseller, om hvilka man icke vet om de varit foglar eller fiskar ännu mindre erbara hustrur. Om det är mig Klensmedsåldermannen syftar åt, sade Ekerstén, med sina rimmare, så får jag härmed försäkra, att jag omöjligen tror eller kan tro, att ett skaldestyckes värde bestämmes af det större eller mindre antal röster, som försäkra dess godhet; ty förnöjes icke den dumma hopen mera utaf den gamla slagdängan: I Kalmar stad finnes ingen qvast o. s. v. än af Dalins förblindade verld. Jag har arbetat i Kalmar, skrek nu Kneiffenberg förbittrad och vet att der finnas både qvastar och verser.+ Men om Mademoisellerne och Cousinerne vilja som jag, så vakra vi på oss ända af bordet, om icke Zeppasonska visan var ganska vacker.

Men i det samma steg man opp från bordet och jag från mitt, der sannerligen icke ringaste spår af ett prestcolas glanser, utan endast min gamla vän, Doctor Swift visar sig i nog utnött klädnad och tyckes vänta bättre tider.

likſom andra rimmare,

+ Staden är ej så dålig heller.

[illegible] und um das [illegible]
Lucinde 1r Theil. 37 S:

17. Capitlet

Om fingrarnes poëtiska bestämmelse.

Nu var man stigen från bordet, men Sapphoniska sångmöns paladin lät icke ändå ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ tejda sin ifver för hennes ära. Läsaren akte sig att så förstå mig, som skulle jag här mena klockarens madam, hvilken nu thronade i grosskasets spis och der, under det hon utvecklade bålstora talanger i kokkonsten mera liknade ~~[illegible]~~ en af de gipselstingande Gudinnorne än ~~de~~ ~~fru~~ ~~Quinde~~ ~~Nordiska~~ en af stundens herskarinnor. Det ~~af~~ var för den af de förstnämnda, som trodde inspirera klockaren, Rådman Kreijsenberg nu drog emot Elersten uti en lärd envige på lif eller ~~och~~ död. ~~Han~~ It samlade ~~fram~~ de flesta ~~alla~~ stadens döttrar omkring sig, föreställde dem på det beveklighaste, huru Flottmästaren liksom tillvällade sig ensam domsrätt öfver allt vackert och förträffligt, ~~[illegible]~~ fastän det fanns flere upplyste män i staden; huru han alltid ville

Orsaken till denna harm emot Flottmästaren var, såsom Lifsberg visskade till Mamsell Gipselkors, ~~som~~ ~~hvilken~~ nu ~~stod~~ sittande ~~bredvid~~ i fanstret, att Kreijsenberg uti sitt enkemanna tillstånd, sedan han ~~blifvit~~ upphöjts på ärans trappa genom Rådmansvalet, lyft sina ögon upp till Mamsell Studenias, och af henne ej blifvit aldeles ratad, in till dess Elersten genom sin Thirsis i den gröna lunden gjort henne mycket genstörtig och stormodig.

Så snart alla ~~ha~~ förstått hvarom det egentligen var frågan, en omständighet som vid åtskilliga rösteningar sällan iakttages, talade Kreijsenberg ~~[illegible]~~ sålunda: Herrskapet hörde väl allesammans de vackra versarne herr Cantorn sjöng vid bordet, och funno dem rätt vackra, nu påstår någon att det icke så är, hvarföre jag också beder ~~alla~~ Cavaliererne, att de som hålla med mig räcka fingrarne i vädret.

Himmel! hvad ser jag? Alla damernes fingrar uppräkta stående, olike ~~[illegible]~~ ~~en~~ # kolonner af alabaster, eller ~~likt~~ också den prydnad de ämna sine blifvande makar. Ingen saknas. Alla synas liksom vilja hemnas på Elersten, för det han ej skrifvit en visa ~~[illegible]~~ om dem, och ~~midt~~ i omsluten af denna sköna krets Kreijsenberg, ur hvars blickar glädjen lyste; kan någon skönare syn möta vårt öga? Nej benägne läsare! nej. Hurra för fingrar och poëmer.

Men nu en alfvarsam fråga; månne man ej skulle genom en ~~[illegible]~~ noggrann observation och oförtruten flit kunna slutligen ~~denna~~ sluta

till

penningar. Han

sedan Klensmedsåldermannen

hafva ~~sin åsigt~~ sitt rätt ~~ordet~~; huru han
versar ~~voro~~ blott ~~riktade~~ berömde ett
fruntimmer: och huru med ett ord, han
ville vara ~~näst~~ så klok ~~som~~ ~~nästan~~
så vers som Kreissenberg, ~~som~~ hvilken utan
att berömma sig sjelf, enligt Stat
Notariens, ~~hvilken~~ som var en förträff-
lig karl, om han ej voro så språk
intygande, var just en ~~bäst~~ i s
mäkeriet —

Oldgesäll

(# äfven så många)

Lä

Lifsberg

& Wiler läsaren; i
per ~~[illegible]~~ så hårt,
~~som~~ som af en purpurros
ligen ej det Xeni
man har fått;

...öldermannen

Satt
...ratt
...~~ftmodet~~; hann han
...~~...~~ berömde ett
... mid ett ord, han
...så klok ~~som nuy~~
...ffenberg, ~~som~~ hvilken utan
... själf, enligt Stat...
...~~ken~~ var en förtraf...
... ej voro så spefu...
...jast en ~~bufte~~ i s...

Coldtgesäll

Lifsberg II

& ställer läsaren i hop händerne och knäpper ~~näfven~~ så hårt att nästippen ~~ändar~~ änkar ~~som~~ som af en purpurros, så smakar säkerligen ej det Xenium /: betyder ärestänks man har fått;

delen af kroppen tillbaka bröst... ganska

ett poëms värde af fingrarnes olika verkningssätt under det man läser ett sådant. Jag vill framställa: dessa hypotheser, ~~...~~ hvilka ~~efter föregån~~ besannade af erfarenheten, må hända slutteligen genom ett Consilii oecumenici poëtici beslut, kunde antagas som gifne ~~...~~ normer vid åtskilliga tillfällen.

1:o Det poëm under hvars läsning, man ~~hålle~~ upplyfter langfingret midt för näsan och derefter fäller den ganska långsamt mot bordet, kommer att anses ~~ett ett~~ såsom skämtsamt, ty denna geste förutsätter att man ~~ej~~ måningom, ~~förstår~~ föraktar dess innehåll.

2:o ~~Delad åter~~ Uppresas åter bägge fingrarne och klyfvas så, att de bilda en ~~tri~~angel, i hvilken näsan hvilar, har man ~~...~~ otvifvelaktigt ett lofpoëm för sig öfver någon stor bedrift.

3:o Knäpper man hastigt långfingret förbi pekfingret, så att de vidröra näsan, bildas man ~~otvifvelaktigt~~ ovedersägeligen till epigrammatiskt.

4:o Kröker en vacker ~~läsarinna~~ namnde fingrar och fogar dem under ~~det hon läser~~ genom genom läsandet af ett poëm sakta till läppen ~~under~~ mid ett lätt småleje, äger det ~~erotiska~~ hon läser, redan något erotisk värde; förer hon derefter dessa fingrar mot blotta kroppen, så att de ~~...~~ vidröra bröstets medelpunkt med en lätt tryckning, ~~så äger~~ ~~ett~~ skönjes uti älskarens arbete mycken förtjenst; ~~hon~~ väljer hon andteligen samma ställning midt under sin förtjusning, som Wilhelmina uti Schlegels Lucinde, må älskaren vara öfvertygad, att han ej suckar obönhörd.

5:o Vidröres man bägges ögonvinklarne med ~~finger~~spitsarne af pek och langfingret och drager dem sakta ~~långs~~ ned på kindbenen, inträffar man ett didactico-philosophico-moralico-lyriskt poëm; ~~...~~ har läsaren under tiden en ganska jemmerlig physionomie, kan man taga för afgjort, att författaren derföre erhållit något pris.

Ganska många dylika anmerkningar skulle ännu kunna göras, men de öfverlämnas åt den uppmärksamme och sakkunnige läsaren. Kan hända skulle denna upptäckt kunna drifvas så långt, att man af blott instinkt, ~~finner~~ kan bedömma hvarje föremål för de

---

"Habe ich etwa unrecht, wenn ich die Sittlichkeit bey Kinder, Zartheit und Zierlichkeit in Gedanken und Worten vornehmlich beym ~~...~~ weiblichen Geschlecht suche? — Und nun sieh! diese liebenswürdige Wilhelmine findet nicht selten ein unaussprechliches Vergnügen darin auf dem Rücken liegend mit den Beinchen in die Höhe zu gesticuliren, unbekümmert um ihren Rock und um das Urtheil der Welt."

Lucinde 1:r Theil. 37 s:

17. Capitlet

sköna konsterne; hvilket ingen ifrigare kan önska än jag jemte min vän Walter Skotte Wanus Wanitenberg, ty då blifve vi menniskor, efter Platoniska Definitionen, alldeles qvitt den der estetiken, som gör oss ett knäflabråk.

Men i glädjen öfver denna nya och lyckliga idée, har jag nära glömt, att läsaren väntar slut på Kneuffenbergs och Eterskéns disput; och om man ej ledsnat vid det föregående, kan den läsas uti

18 Capitlet.

Om höga ord och pannkakor

Om också hela verlden sträcka fingrarne i vädret, sade Postmästaren med en vrång blick på det läcka könet, som nu så plötsligen öfvergifvit honom, så duga ändå y Cantor Ztyrasons verser, åtminstone för sådant folk som piquera sig af snille och smak.

Det göra de, svarade Rådmannen, eller, hvad har min gunstige Herre! att ~~invända~~ anföra deremot? invände Eterskén.

Jo för det första, dugde alldeles intet orden; för det andra voro bilderne oriktige, för det tredje fanns det hvarken rim eller raison och meter och för det fjerde var det rasande allt i höjd.

Ja så, dugde intet orden? frågade Kneuffenberg: det var roligt! Är ej hvart enda ord som just uttrycker hvad jag vill säga, dugligt.

Jo bevara oss! visserligen för klensmeder och annat olärdt folk, fortfor Postmästaren! Men alldeles icke för vittra personer. Måhända skulle Celadons gröngläsande, Bacchusblänkande och törstfördrifvande kunna passera. Men har någon sin hört omtalas vals och flärd utom vid fråga om oduglige mästerstycken inför skrå lådor. Dessutom kan visserligen ingen annan framkomma med så platta uttryck ~~för~~ uti en Poësi, som Bönor hifberg, äfven ock samt mera dylikt. Den första fordran man är berättigad till är ordens tillbörliga höghet.

Nå men om Poëm är det samma, som vers med rim i änden; ytrade sig Kneuffenberg, så förstår jag ändå ej hvad höga ord villja säga!

Härpå erhöll han till svar: Höga ord äro sådana ord, som äro verkeligen höga, som ej förekomma i hvardagstalet, utan blott rinna en i hogen när man vill ~~samla~~ sätta ~~det et det~~ tillsammans en ny vers; de äro ett förnäm-

detta och tillika g
flor som vid ett
gå uti ~~fitt~~

delen af kroppen tillbaka böj [illegible] vänstra.

sta ingredienterne uti alla skaldestycken, ty hafver man endast en mång dylike ord upptecknade i sin planbok så får man nog idéer sedermera som passa i hop dem: dessa göra poesien hög och ansenlig; under det låga ord, det vill säga sådane som förekomma i hvar enda Drängs mund, som hvar ~~enda~~ piga förstår och hvilka man endast behöfver se för att begripa, alltid göra poesien låg, oansenlig ~~samt~~ och ~~alltid göra den~~ osmaklig för förnämt folk, hvilka ej villja hafva något gemensamt med packet.

~~Men huru blir poesien hög?~~ Nu kom Kneiffenberg fram med den frågan: huru blir poesien hög? Jag begriper rätt väl hvad Herr Postmästaren talar men förstår ändå icke skilnaden emellan höga och låga ord.

Men ~~Kasper~~ fick till svar: Begriper ~~Herr~~ då ~~den~~ skillnaden ~~som är~~ emellan ett fat med pannekakor och ett fat med gåsmunkar. De ~~ena~~ förra ligga platta och timida på fatet, då deremot de sednares svällande barm, synes lika som under sin upphöjning sträfva mot ~~himmelens~~ luftens regioner, och derigenom på dubbelt sätt reta och skärpa appetiten. Så framt herren merkt # och ~~känt detta~~ bör herren ~~hans~~ lätt inse skilnaden emellan höga och låga ord.

detta och tillika gifvit akt på de känslor som vid ett sådant tillfälle föregå uti ~~sitt u~~ sitt inre, så

Nu förstår ~~det~~ jag det fullkomligen utropade Kneiffenberg. Höga ord äro det samma som gåsmunkar och låga ord kallas pannkakor. Jag finner dessutom nu tydeligen, att emedan Jeppasons verser ej väckte samma aptit hos mig som gåsmunkar, ~~alltså~~ så dugde de ~~ej~~ icke heller ~~ik~~ för alla Mademoisellerne etc. Känner jag således att jag haft orätt och anhåller att framdeles få i ett glas försäkra mig om herr Postmästarens bror- och vänskap.

Huru lycklig gjorde ej denna ~~[illegible]~~ tvist Lifberg! han ville nödvändigt sitta bredvid ~~mi~~ Stina Greta och tala~~de~~ med ~~vid~~ henne; men hela hans förråd var uttömt; då han härigenom fick tillfälle att berätta hvilken han trodde hafva rätt.

19 Capitlet.

En hjeltedikt i Sockenstämmo-Salen.

Ingalunda må man föreställa sig, att alla critiska kämpadater här med upphörde. Som jag förut berättat hade fältväbel Bracander äfven besvarat den framställda prisfrågan, alldeles icke, efter förmodan, i afsikt ~~på~~ att vinna den utsatta belöningen, utan snarare för att på sådant sätt ~~för~~

gifva nytt lif åt det anſeende han hoſ alla för-
njutit, men hvilket nu genom Poſtmäſtarens
mellankomſt beklageligen ſyntes aftaga. Åt-
minſtone är det ſäkert, att Mamſell Greta
Liſa, efter wiſan om Skiepet i den gröna
lundet börjat ~~[illegible]~~, betrakta Bracander
med helt andra ögon. Vid tillfälle hade
han ſåledes förſatt ſig, att låta Herſten
känna ſin ſtyrka och med det ſamma
lära honom reſpect för militairiſkt folk.
Nu var han i ſynnerhet förbittrad på ſin
Rival, för ett yttrande denne fällt vid bordet.
Men äfven utan detta, hade ej en oenighet
kunnat förekomma. Ty hvem vet ej att en
ſvartſjuk älſkare är den farligaſte och
illſundigaſte fiende, en man kan få i den-
na verlden; ja att Kärleken ~~[illegible]~~ redan före Trojanſka
kriget åſtadkommit buller och oväſende,
hvilket Horatius tydeligen ſäger:
Nam fuit ante Helenam [redacted] teterrima belli
cauſa: Satyr. Lib. 1. Sat. 3. v. 107.
~~Ehuru jag förmodar [illegible]~~ Läſare verſen, ſom jag ej af fruktan för Abedeſſan; [illegible], vågar ordagrant införa,
Att det ~~[illegible]~~ låter oändeligen bättre på Latin
än ſvenſka, kan jag heligt förſäkra mina
läſarinnor, men ſkulle någon det oaktadt
derom behaga ſöka upplyſning, kunna de
endaſt anlita ſine erbare Fäſtmän, hvilke, derom
är jag ſäker ſkola med nöje åtaga ſig ej allenaſt ~~ett~~ uppletandet utan ock
utläggningen deraf.

Men hvad Helena var för Paris och
hjeltarne uti det Trojanſka kriget, Lavinia
för den ~~qu~~ beſkedlige Æneas och Turnus,
det var nu Gretha Liſa för kämparne här
i ſtaden; Och faſtän hon ej hade den äran
att för ſin ſkönhets ſkull förpaſſa några
tuſende ~~Greker o~~ Trojaner och Rutuler, till
evigheten, ty ~~[illegible]~~ vår tids konungar har
ſannorligen nog vigtigare ſaker än flickor
att ſlåſs om, ſå ſatte hon likväl ~~ſvärdet~~ vapen
i handen på blomman af ſtadens ungdom,
~~[illegible]~~ ſom dock ſluteligen fick en gan-
ſka oväntad utgång.

Då jag omformäler denna ſtrid, borde
jag efter en liten bordsbön till Muſerna
fatta Epikens-ropare i min hand och förkun-
na allt folk att jag ſjunger; men ſom
jag omöjligen ~~kan~~ ſkrifva Alexandriner,
om man ockſå hotade mig med belöningar
eller tumſkrufvar, ſå måſte läſaren nöja
ſig med min berättelſe, hvaruti jag talar
om Fältwäbel Brakanders ſtällning med
~~[illegible]~~ Högra foten, på en half alns afſtånd i
rätt vinkel mot ſatt på den venſtra ~~foten~~, med öfra

v.107.

ndovilltet, sägan

tandt utan och

Lifberg 12.

delen af kroppen tillbaka böjd och vänstra armen i sidan, under det han gjorde Postmästaren Eversten den näsvisa frågan: har min kära bror! hafft sin hand uti det stycket som i dag blifvit bekant: hvarpå den tillspörde gaf det enkla svaret: nej. Denna fråga föranledde till ett nog långvarigt samtal, som just ej förtjenar att ~~up~~tecknad för sin märkvärdighet skull. Benägne Läsare! om det skulle falla dig in att göra en dylik anmärkning öfver hela denna bok, så har ingen ting att sätta emot sådana ulfliga anfall, än min egen fåraktighet. En egenskap som efter all ~~[illegible]~~ verldskännedom a posteriori borde gifva mig stora anspråk på förtjenster och talanger, åtminstone, caracterer och befordringar i Autors-vägen. Men jag kunde om jag på detta sättet längre fortfor, slutligen ~~fortfa~~ förirra mig så lådt, att jag alldeles förgat slutet på saltvåfelns tal så lydande: "Min Gunstige Gynnare! tro ~~[illegible]~~ det, att visst folk äro rätt så goda som visst folk; den som ~~[illegible]~~ intet vill tro mig, är en lymmel och jag skall derom öfverbevisa honom genom en circumflex på näsan." Just i samma ögonblick kände Postmästaren Eversten en knapp på näsan och upphöjdes sålunda till lymmels heder och värdighet; kangånda medföljde ock titel och befordrings rätt.

Det der var ju att skämta nog mycket med en hederlig karl. Eversten försäkrade således, att lymlar och circumflexar på näsan lika litet anstodo honom, och den som ville längre än hem, den skulle han circumflexa så, att han aldrig skulle glömma honom, derest han ej gjorde offentlig afbön. Gud miskunde dig! de börja rättna på att slåss, sade Mamsell Gisselkors halft gråtande. Bygg sitt hopp på mig svarade Rådman Lifberg, jag är ansedd för en af stadens hörnstenar uti ordningens bibehållande, ~~för~~ derför jag skall nog hindra dem från att göra sådant infört

envige ~~[illegible]~~ kämpades ~~på~~ i från luften

13

sjelfva rättvisans ögon. I det samma gick Lifberg fram för att göra passande föreställningar, men Greta Lisa/Studenta kastade sig emellan de stridande, och bad dem med gråtande tårar, hålla sig för Guds skull i styr. Men hvarken rättvisans framhostade oration, eller kärlekens framsnyftade böner, förmådde något hos dessa vilda menniskor, de manade formeligen ut hvarannan på envigeskamp, och innan man visste ordet utaf voro kämparne försvundne.

Straxt blef Thyrsis betagen af aningar öfver sin trogne Damons öde. Alla menniskor råkade i förvirring. Man sände ut spejare ej allenast till Kyrkogården, utan och på den så kallade Oxmarken, (stadens marknadsplats), men från båda ställen inlopp underrättelse, att de ej kunnat upptäckas. Häraf fatte Lifberg straxt ett qvickt tröst-infall; det är ännu nog bittida att söka på kyrkogården och nog sent på Oxmarken. Ändteligen ~~[illegible]~~ efter många fruktlösa efterforskningar såg man de tvistande arm i arm återkomma från Prostens Ladugård med de gladaste blickar och försäkra ~~för~~ de ~~[illegible]~~, ~~för~~ genom en helig försäkran, att de voro de allraintimaste vänner intimaste vänner i verlden, ~~samt att~~ och deras vänskap var så oryggelig, ~~att de~~ att de beslutit ändra namn och sins emellan kalla hvarandra Damon och Pythia.

Förmodeligen lär mången läsare vara lika så nyfiken, som jag att blifva undervisad om rätta methoden till att förvärfva ~~sin~~ den allraintimaste vänskap. Till dess tillfredsställande nödgas jag säkerligen afskrifva den berättelse en tjenstegosse, ~~[illegible]~~ som obemärkt befunnit sig i Ladugården, muntligen aflade för fru Prostinnan, om rätta förloppet. I det säkra hopp, att flere af mina läsare, som förstå att tillborligen värdera vänskapen och känna den heliga eld den sprider, måtte på enahanda sätt uppkända eviga lofoffer åt denna himmelens dyrbaraste gåfva, och

rätt vinkel mot vänstra ~~foten~~, med öfra

just som kalko

förvärfva sig fasta vänner, medlet är så säkert, att jag står mig ingen ting äfventyra, om jag ej för egen räkning, utan i egenskap af Öfverstens och Brakanders fullmäktig underskrifver.

Probatum est.

20. Capitlet Gudomliga Vänskap. !!!

Fru Prostinnan kan ~~aldrig tro~~, huru tokigt Postmästaren och Jaltvabelen buro sig åt i eftermiddags. Då de först kommo in på ladugården voro de högst uppretade.# ~~An~~ Ute fäktade de med händerne ~~om~~ de talte ~~de~~ hastigt sins emellan, men när Jaltvabeln blef rätt befatt, så fick han uti värjan och drog ut den ~~till~~ hälften ~~men~~ [illegible] för der tänkte ~~det~~ ~~för de varat en~~ god stund, utdrog Herr Brakander i ragnet sitt svärd, och begynte, aldeles som det står i skriften att hugga efter ~~[illegible]~~ postmästarens öron. Fru Prostinnan kan väl tänka huru ond Herr Postmästaren skulle bli; han ropade först: Våldige Matador jag är utan försvar låt mig springa hem efter min Studentvärja. Men det brydde intet Jaltvabeln sig om, utan svarade blott: den kan ni gå efter sen." Sen jag är kyrkstuke, ~~[illegible]~~ neg nu Postmästaren och satte till fötterna, ända till deß stallväggen tog emot; der stod en — Tjenstegossen nyttjade nu ett nog groft ~~[illegible]~~ uttryck, men jag som skrifver för läsare med fin smak och fina nerver, jag kallar den blott ett tredeladt instrument, ~~ike~~ likväl ike Neptuni gaffel, ehuru mycket det än liknar det. Detta mordvapen fattade nu Postmästarn och började med alla krafter slå efter Jaltvabeln ~~Den fedrann~~ fick ~~der~~ ~~under~~ ett så ~~[illegible]~~ Surligt ~~slag~~ rapp öfver armen att värjan föll ~~[illegible]~~ i marken, ~~och~~ då den strax uppslogs ~~från~~ af ~~den~~ Hr Eherstof ~~förstnämnde~~ och kastades oppe på logetaket. ~~[illegible]~~ Nu kom ordningen till Jaltvabeln att springa undan för Postmästarn, likväl baklänges, så att han innan han visste ordet af slog ryggen emot laduväggen och blef stående der. När han nu intet kunde komma sin väg blef han så faseligt modig och tapper utaf sig, # att jag trodde han skulle göra utaf med Postmästarn, men han rönade slag öfver venstra armen, så att den dugde lika så litet som den högra. Der

envige ~~[illegible]~~ kämpades ~~på~~ i fria luften

just som kalkontuppar—

god

Der ſtod nu den ſtackars menniskan aldeles ur ſtånd att kunna förſvara ſig. Det var juſt en ömka att ſe honom. men det frågade intet Poſtmäſtaren efter, utan ſatte ſitt vapen på ſin fiendes bröſt, och hotade att genomborra hans hjerta, dereſt han ej återkallade alla ſina förmätliga utlåtelſer och lofvade, att aldrig göra ſå mera. Nog nekade ~~Poſtmäſtaren~~ Fältväbeln enſtändigt, men då Poſtmäſtaren tryckte allt hårdare och hårdare på ſitt mordgevär, var ſtarkare, och beſtändigt döfvade armarne med förnyade ſlag, ~~h~~ var väl ingen ting annat att göra, än gifva goda ord. Fältväbeln förklarade derföre offentligen, att han ej mera anſåg Poſtmäſtaren för tymmel: att han blott ſagt det, i vredes möde, och att han hvad circumflexen på näſan vidkom, anſåg ſig lika ſå mycket ſkymfad genom det fatala instrumentet, ſom nu hölls mitt emot hans hjerta.

Derefter anhöll han att allt ſkulle vara glömt och att de efter denna dag ſkulle lefva i fred och enighet ſåſom det anſtod grannar och Statsboar. Ja han gick ſlutligen ſå långt uti förſaktelſe, att han lofvade gifva Poſtmäſtaren upprättelſe inför hela ſällſkapet. Men, bevara mig väl, hvilken grym menniſka den Poſtmäſtaren är!! han var intet ändå nöjd, utan påſtod ~~att~~ han hade ännu en Separations-artikel ſom borde ingås. Här ſlutar Goſſens berättelſe och jag måſte fullfölja [illegible] der han ſlutade. Ty annars kunde läſaren gå miſte om det merkvärdiga ſlut denna icke mindre merkvärdiga Cardaliktog. Den hemliga artikel hvarpå hela Capitulations beſtånd berodde var ingen ting annat, att Fältväbel Bracanders formeliga afſägelſe af alla möjliga anſpråk på Mademoiſelle Studenia, ſå att han hvarken på ett eller annat ſätt ſkulle eftertrå och begära henne. Ehuru Bracander bort finna att den Gudſköna Viſan om Thirſis i den gröna lunden, var ſåſom

ra vinkel mot nederſta ~~foten~~, med öfra ett vattenembar öfver hans flammande kärleks låga, ſå begaf han ſig ej in på detta vilkor förmodeligen ~~anande~~ dårad af det hoppet, att ännu en gniſta kunne glim~~ma~~ under askan. Men heliga kärlek! Ett ſå hvaſst och fatalt instrument kan lätteligen förorſaka din ruin. Brakander capitulerade med villkor att lemna ſin kärlek på Nåd och onåd uti ſkön Grethas händer.

Sedan allt detta var dagtingat, nedlade ſlottmäſtaren Gevär och föll i ſin väns armar. Blida vänskap! Jordens högſta tröſtarinna! Du endaſt du, lindrar de dödligas plågor; lättar deras mödor; ſe här! ſlottmäſtaren upptog ſjelf på ladetaket för att nedhemta ſin väns värja~~n~~. I hårde stenhjertan! Som begabben diſſ heliga känslor: ſe ſjelfve Eder blindhet, och skynden Eder att i en väns armar smaka jordens himmel. I ömſinnade klenmodige, ſom beſtändigt puſten derföre, att icke någon väns hjerta klappar för Er; miſſtröſten ej. Se här reſte vänſkapen ſitt altare mitt på Proſtens ladugård och deſs fackla var en — ſp.

Om du, besagne läſare ſkulle ſpörja mig hvilket ſammanhang detta vänſkaps receſs möjligtvis kan hafva med Lefbergs historia; ſå ſvarar jag dig, alldeles intet, ~~men~~ vi äro längeſedan öfver dylika barnsligheter. Upplysningen har, hvad vare deſs lam~~fast~~pa ſå tilltagit, att man ~~der~~ förenar det ſom icke har något ſam~~manhang~~band, och ſkrifver öfver det man, alldeles icke begriper. Emedlertid ~~kan~~ ſto vänskapen och proſtens ladugård lika ſå väl ~~att förena~~ tillſammans, ſom ſanden och Palmyras ruiner.

21. Cap:

En lärd tvist.

Under det ~~det~~ ofvannämnde kritiſka envige ~~föreföll~~ kämpades ~~på~~ i fria luften

Der stod nu den stackars menniskan alldeles ur stånd att kunna försvara sig. Det var just en ömka

förefoll ett annat, för Rådman Lifbergs framtida väl mera afgörande vid det brädspel, kring hvilket Stadens mognade personer samlade sig, medan ungdomen dansade i salen. Ibland andra talämnen förekom äfven, den omvårdnad ~~för~~ Magistraten dragit för Stadens anseende, medelst förskrifvande af en Källarmästare med vin från Stockholm, hvilken fått sig anviste rum på Rådstugan, hvarest han skulle öppna vin- och ölförsäljning. Det förmodades mangrant, att denna vigtiga händelse skulle, om icke göra epoque i Stadens annaler, åtminstone stadga dess reputation; helst som ingen resande hedanefter skulle mera behöfva ~~[illegible]~~ föra klagan öfver ~~det~~ den, att ej andra värdshus än näringsstället funnos i Staden. Mitt under detta samtal uppstod fråga om det namn och tecken källaren skulle utmärkas med, för att derigenom skiljas från gyllene kaften ~~[illegible]~~ gröna laxen och dylika samre ställen. Åtskilliga mer eller mindre snyggliga förslag gjordes, och man ~~[illegible]~~ fann icke så orikligt, om den imitationsvis efter källarne, Götha lejon, Upplands vapen o.s.v. kallades Sverges svärd; ändteligen sade Comminister Gysselkors, som just icke var någon slagkare i vett och förstånd: ~~att~~ det anständigaste vore, då källaren var på Rådstugan och blifvit genom Magistratens försorg ditförskrifven, att skylten till en åminnelse deraf föreställde Backus omfamnande Themis eller rättvisones Gudinna, till följd hvaraf källaren borde kallas Backus och Themis. Detta förträffeliga förslag antogs med högljudt bifall af alla, undantagande Magistrats Notarien Claudé, den illfundige gäcken, hvilken påstod det vara mera passande, åtminstone med sanningen öfverensstämmande om Backus omfamnade Vattengudinnan Thetis. ~~Den~~ Öfver ett så ohe-

Lifberg 14

Rådman kan väl latin. Ja visserligen

mult ytrande, hvilket otvifvelaktigt
röjde mycken sidvördnad för Mademoiselle
Giselkors fader, uppretades Rådman Lif-
berg och svarade dertill: Min gunstige Herre
bör ingalunda göra narr af folk, ty så-
dant kan bekomma min gunstige
herre illa! På lika viktiga grunder
opponerade sig äfven Comministern
sjelf emot detta förslag, ehuru ej med
samma eftertryck som Lifberg, hvilken
efter den Polonaise han nyss dansat med
Mamsel Giselkors föranleddes af dot-
terns blå ögon att taga faderns partie.
Ja man argumenterade med så gäl-
lande skäl, öknamn nemligen, hvil-
ket utstånd i synnerhet passar stora genier ~~att~~
~~[illegible]~~, att Magistrats Notarien blef
totalt öfvervunden och ~~[illegible]~~ drifven
ur den ena positionen efter den andra;
till dess han ej såg annan utväg än
dörren. Gud hjelpe alla ~~[illegible]~~ och skickliga anfall-
ne personer, alla menlösa ~~lamm~~, alla
gråtande ~~barn~~ [illegible], alla värnlösa herdar
lika nisiske Paladiner, så skola
de ej vara så mycket utsatte för
spektakel-makares ilskna anfall. ~~Hvit~~
~~[illegible]~~ skyrk # dem under sin ephemeriska
vandring! utslaga dem tankeförmågans
sandöknen! bevara dem för allas besvär-
liga själsbegrepp! afvänd från dem
alla skyfliga raisonnementer, hvilka
kunna förderfva deras hjerna; ty så-
dennes lakade behöfver dem, af samma skäl,
som ~~en taflet~~ ~~utan~~ ~~[illegible]~~ ~~otungamus ... [illegible]~~
~~hafla [illegible] mateuin [illegible] mera kraftfulle.~~
~~Gode Läsare! [illegible] [illegible] der det~~
~~jag är en god patriot~~, Benägne Läsare!
hvilken utväg tror du vara den bästa för
att vederlägga sådane personer, ~~som~~ de der ej kun-
na tyglas genom det säfliga och efter-
tryckeliga skälet: "Hans Nåd tänker sjelf
på det viset." För min del finner jag
ej någon annan än ~~att~~ den att: tuta åt dem!
Detta tycker vara ~~[illegible]~~ både det förnuftiga-
ste och anständigaste, särdeles om
den angripne eller någon af hans med

Gifvelige Gåde-Gud!

som vore så högst nöd-
vändige för Konung Pardo i Egypten.
~~som en [illegible] uke kan~~ umbära skug-
gan; ~~eller~~ ~~[illegible]~~ ~~som~~ den ~~Sysse Skalden Höll-~~
~~yttrade då~~ och som förmådde den gode
~~Sysske Skalden Höllig att glädja sig~~
~~öfver dåliga poemer.~~

Der stod nu den stackars menniskan aldeles ur stånd
att

hjelpens nytt, ja, eller åtminstone hafva falla anspråk på Lockperuk. Detta medel är så öfvervinneligen förträffligt att den angående måste vara aldeles inbyrd; i sondsko och förnämlighet om han ej bättrar sitt syndiga lefverne och kastar ~~sig~~ om sin pigas från falikent skogsväg till det ~~allmänna~~ sundra förnuftets, sens Commune, platta och jemna Kongsväg, der lagliga milstolpar äro utsatte. Men dertill har jag föga hopp, emedan jag vid tillfälle skall tala ett alfversamt ord med Titulair Claude på magistratens vägnar, förty magistraten bör hållas i ära.

22. Capitlet.

~~Fan~~ Himmel! Den första kärleken.

Hvaften, Kärleks Gudar!
Än i högtids skrudar
Facklans silfverglans! —
W—n.

Lyckligen var Claude hunnen utanför dörren, innan Comministerns gisselkors, som nu lade ifrån sig pipan, närmade sig Lifberg sägande: det fägnar mig att få den äran ~~att~~ göra Herr Rådmannens bekantskap, särdeles ~~som~~ som Herr Rådmannen tycktes vara en beskedlig och oförargelig stadsborgare ~~och~~ samt aldeles olike [illegible] af orolighetsmakare, begabbare, klaffare och bakdantare, ~~[illegible]~~ hvilka i dessa verldens sista tider öfverallt innästla sig och söka drifva gyckel med de alldravördigaste saker. Det hände till exempel mig härom dagen att ~~en slyng~~ en sådan Menniskor kom i mitt hus; jag har en gammal [illegible] ~~[illegible]~~, ~~hvilken~~ som varit min saliga farfars far, och hvilken jag förvarar, såsom släktens palladium, alltid hängande på en enkom dertill uppslagen spik uti min kammare, men ändå hade den gunstige herren knappt fått ögonen på förrän han ~~var~~ sprang på väggen, tog ned den och satte den på sin hund. Om ~~någon~~ man blifver förargad öfver ett så samvetslöst förfarande, så var ock jag, men jag hade ändå mitt sinne och föreställde honom på det ömmaste den ~~[illegible]~~ reverentia vetustatis — Herr

Borde jag ej stryka ut detta? Ne
det kan väl få stå. Jag älskar min
nästa som mig sjelf och unnar honom
allt för gerna att roa sig på min be
kostnad ⊙ ~~Det kunde~~ möjligtvis
~~hända att~~ kunde han låta und
falla sig något qvickt infalle, h
ket jag för dess sällsamhet skal
gerna ville se ~~på~~

Lifberg 14

ka ut detta! Nej
Jag älskar min
och unnar honom
on sig på min bo
under möjligtvis
de han låta und
gvikt infall, ha
fallsamhet skal

Löfberg 14.

Rådman Krag väl latin.' Ja visserligen vördnad för ålderdomen. Riktigt Herr Rådman. Ja det var just den vördnad för ålderdomen som jag nu framställde för min Mag, och bevisade tydligen att intet stånd, ingen klass af medborgare bör så högeligen respectera ålderdomen som presterne. ~~Ett~~ Vid detta vackra tal blef jag afbruten genom ett skratt, ~~vid för~~ hvarefter han yttrade att jag kunde spara min oration till predikstolen. Jag anförde dernä de efftertänkeliga verserne ur en afliden presttmans grafskrift:

Sin predikan pilagade han ej så laga
Att han ville hvarjemon ensom behaga.
Som många applaudenter göra
Som intet annat predika töra.
Än idel placentia på det de må
Sig hoppas och goda dagar få.

Herr omkandvärdt är det ej, sade nu Löfberg, att göra vårt tidehvarfs menniskor, ~~hvilka~~ blott fika ~~anta~~ efter det som kittlar och förnöjer sinnena, utan vördnad för ålderdomen. Den lufvan hade han ända betäckt mången hederlig hjessa och nu ville en ung glop dermed drifva spott och spe. Hvem tog vid den herren, jag hade ~~just~~ just att lära honom mores. Barbara ~~[illegible]~~ Magdalena hör hit! ropade nu den af tacksamhetens känslor genomträngde Gyselkorn till sin maka, samt fortfor sedan hon kommit: här skall jag göra dig bekant med en ganska hederlig och beskedlig karl; det är ej en af vårt tidehvarfs nymodiga menniskor, som satt sig i hufvudet att tänka sjelfva. Nej han har respekt för det gamla och vedbara; han blef så förargad när jag omtalte händelsen med Stedorpius Bremsenblom och salig Mathei Gisselkorfs lefva, att ~~han~~ om den förre varit här hade han säkert fått stryk. Dessutom skall du veta, ~~[illegible]~~ det han är en lärd karl, förty det är just han som kommit oss med den frasan: hvarföre man intet är vaken under det man sofver. Jag har hört talas mycket godt om herr Rådman, ~~och~~ som är allmänt välkänd.

och pebak uppstod bland en för för,

Under min Upſala-tid var det en Johannes Lifberg, ~~[illegible]~~ ſom var min Goda Vän och Brr; vi bodde två terminer i ſamma hus. Han blef ſedermera Preſt i + + landet. Det var ſäkerligen min ~~[illegible]~~ ſalig far; han var liten och tjock till växten och mycket hemma i det Latinska ſpråket. – Det trodde jag aldrig, gemålte ner Gyſſelſkort, att jag vid detta tillfälle ſkulle råka en min gamla väns ſon. Då ſkola vi bliſva närmare bekanta och jag tål intet att heta herre längre; utan bror – brr ſkall det vara. Jag får väl lof att ſäga farbror då ſade Lifberg, och ~~[illegible]~~ tryckte en lång och uthållen kyſs på ~~hans~~ ~~[illegible]~~ Gubbekarns läppar.

Då jag nyſs hade ſkrifvit detta Capitel uppläſte jag det ſamma för min Herr Walter Mäſter Wandel Wandenberg, ſom är en erkekriticus, och förſtår ſig på allt det bonden gjorde om Juklen, ~~ſom~~ ſåſom ordſpråket lyder. Han vaggar barn, han ſyr blommor, han gör tvio, han ſlipar Huſarſablar, han decorerar aktriſer, han ſkrifver kritiker, precis ſom man beſtäller dem. Det ~~[illegible]~~ ordet uthållen undgick ej heller hans uppmärkſamhet och han ville nödvändigt veta hvad jag menade dermed. Jag tyckte ſyſverligen att meningen var ganska klar och likſom man i muſicaliſkt henſeende talar om en långt uthållen drill eller dylikt ſå kunde man väl ockſå gifva en långt uthållen kyſs. ~~Det~~ Detta gjorde han ~~mig~~ den invändningen att farbrors-kyſſar ej plaga vara långvariga; men jag påminte honom ~~derom~~ då ~~att~~ att alla farbröder hafva ej giftvuxna döttrar, och ~~att~~ mera ſom dit någon gång kan hända att man i faderns perſon kyſſer den älſkvärda dottren, ~~men~~ väl ~~då~~ bör ſkägget ikke då vara kort och långt. Emedlertid har hela denna hiſtoria ſå förargat honom att han ~~up~~ uptaſ mig med en ſtrang reſt. Jag anhåller af ſådant ſkäl, att alla Chriſtna menniskor förena ſig med mig för att ~~be-~~ ~~där~~ det honom måtte lyckas tygla ſitt milda ſinne, ty annars ~~kunde~~ jag af förſkräckelſe förlora all

– – – luſt att klänga opp i galkan
utaf en ſtormhög ſind.
~~[illegible]~~ min huſtru ſkall Brr kalla
faſter

Kels ~~[illegible]~~ reverentia vetuſtatis – Herr

!

Jag Lifbe

mot Lifbergs, och
tycktes mera br
än det.

fadter. Stina Gretha hvar är du? Kom
hit! Kära bror skall helsa på oss snart:
Här är min dotter. Det gläder mig sam-
made nu Lifsberg, att ~~fem~~ få göra Mademo-
iselles bekantskap, emedan Mamsell just
– just – är ett naturens mästerstycke. Vi
känna ju hvarandra redan in söll ~~Stina~~
Gretha; vi hafva ju varit tillsammans
hela dansaftonen, och dansat flera gånger;
Ja det är en sanfärdig# sanning, som jag
af distraction ej kunde påminna mig:
~~hur~~ mår Mademoiselle. – Ack icke kons
ropade nu Gubben Gisselkorn, när fördl-
drarne äro gamla vänner och bekanta böra
barnen vara det sammaledes. Du skall kal-
la min flicka för Kusin och komma
till mig, när han behagar. Ja ~~Stina~~
~~Gre~~ min kära Stina Gretha. Herr Lif-
bergs far och jag äro gamla bekanta; vi
äro gamla vänner, barn anser jag för
mina ~~vänner~~ fränder; derföre skall du
kalla honom Kusin och gifva honom en
kyss! Nå ~~[illegible]~~ gaf ~~Greth~~ Stina Gretha sin
mor ett frågande ögonkast, hvarpå den
sednare svarade: gör det min dotter;
du sker ju i all tuckt och ära i min
närvaro.

!

Jan Lifsberg

glad ~~läppar~~ hastigt
Nu ~~tryckte~~ Stina Gr. en ~~tät~~ ~~en het~~
~~het kyss på Lifsberg läppar~~, hvilken der-
efter blef stående flera minuter orörlig
med händerna i kors öfver bröstet.

mot Lifsbergs, och hade, såsom det
tycktes, mera brått om att komma dän
än dit.

Apollo! du Deis Sånggudinnorna!
Mercurius! Amor! Kom hit! Ty jag
har ett ganska vigtigt ämne för mig.
Det här ej frågan om mindre än att
beskrifva de känslor som genombäfvade
Lifsbergs inre ~~de~~ under de fem minuter-
ne han blef stående i ofvanbeskrifne
ställning. I det samma Stina Grethas
läppar brände på hans kände han en
slags elektrisk eld genomströmma alla si-
na ådror. Hans hjerta fördubblade slag, gaf
honom en aning om det förtrollande hen-
ryckning, hvil hen väntar den älskade yng-
lingen i hans flickas armar, ~~Befordt det~~
~~lyder genom bladen föreningen af de~~
~~skapande kraft som bildar allt och~~
~~samma blick ~~ser~~ skapa det till~~
~~intet~~

Hulda kärlek! Den ~~skona~~ jordens

Se Lifsberg i rätt räck, när han, bygeron
och pratak uppstod bland en stor för-

Den sköna främlingen, som dröjer på jorden sin irrande bana, som ~~plåcker~~ ~~Liljor~~ ~~i själ~~ på förgängelsens grus plåckar evighetens oförgängliga hyacinter, för att med deras ~~fint~~ ~~magiska~~ ~~ljus~~ sken upplysa den mörka labyrinth genom hvilken han leder af, genom ~~ol känd~~ okände makter, nedfaller för dit alltare. Då han på lifvets strand ser den ~~mörk~~ skummiga väg som breder sig vid hans fot; ser tusende olyckliga, hvilkas ur djupet sträckta händer ~~fåfängt~~ ~~vänta~~ vänta en redare, så ser han ocksa Cynthias son, som med sin fackla upplyser ~~Stormarnas förjagar~~ den mörka natten, bjuder stormarna lugn och vågorna hvila. – Mäktig och mild skimrar den tjusande skepnad för hans ~~syn~~ bländade, när han nalkas dit tempel ~~ögon~~ ögon. Med en blyg rodnan ~~tälkas~~ ser ~~han dit tempel~~ hon den sköna presten; ~~okända~~ ~~okända~~ från den tron utsprider sig, såsom kring nattviolen i skymningens lockande timma ~~en~~ förtrollande doft, ~~som~~ med en ~~magiskt~~ oförklarlig kraft omspännande hans själ och lemmar, genom till dit, ~~min~~ sjelfva helgedomen. Der står han. I hans bröst uppflammar, ~~och~~ fladdrar och slocknar ~~liksom~~ en hastig låga. I hans ådror svallar en ambrosisk vätska, och hans bröst flämtar – han känner sig ej sjelf, han vet ej hvart han leder, han fattar sanslös den förlåt som täcker det allraheligaste – han upplyfter den och domnar af rusande känslor.

Se på dit sättet ~~för~~ medförer allting i verlden någon nytta. Hvem vet om jag kunnat blifva så eterisk och känslosam af mig om jag ej ropat ~~hit~~ några kärleksgudar att nalkas mig i sina högtids skrudar. Emedlertid har jag nu bevisst herrskapet, att jag äfven har sinne för det sköna, ljufva hänryckande – såsom Lifbergs kyss, ~~till~~ till exempel.

Men återvändom till sjelfva saken.

När

Rerum ~~[illegible]~~ reverentia restitutis – Herr

Lifberg 16

Lifberg 15.

Lifberg 16.

Lifberg 15.

När Lifberg uppvaknat ur ~~sin~~ en dvala, hvarunder så väl Commissarien sjelf, som hans fru och dotter med förundran betraktat honom, sade han: Högtärade, käraste farbror; det kallar att ransaka hjertan och njurar, något dylikt har jag aldrig erfarit i mina lefnadsdagar ikke en gång då jag första gången ~~begik~~ ~~den~~ fram till disken. Farbror kan vara säker på, att jag kommer till Hökhult, och det med det alra första. Jag skall just göra mig en ära af min kära farbrors och fasters samt söta kusins ömma och beständiga vänskap.

Emellertid ~~tog~~ aflägsnade sig den ena efter den andra af gästerne. Gästelstorpska familien jemte Lifberg följde deras exempel och då hen uppfylldes ~~Ka~~ Stina Gretha på vagnen gaf han henne en öm handtryckning som på samma sätt besvarades.

Besynnerligen begaf Lifberg sig hem, då han lemnade sin svägerska men huru var det möjligt att den tranga kammaren kunde rymma hans sublima känslor. Sedan han till hälften klädt af sig, fann han att månan och stjernorna denna afton hade ett högst ovanligt skimmer, hvilken han aldrig förr observerat. Han kastade derföre på sig sin nattrock och gick ut i farstugugvisten. Stina Gretha, Månan, stjernorna, bröllop, kärleksvagnen och fruktan för nej, kumlades om hvarandra i hans hufvud. Slutligen gick han utan att sjelf tänka derpå mot den tullen ~~dit~~ hvarigenom han skulle resa åt Hökhult. I det han kom midt för Rådhuset, hände honom den olyckan, att ~~[illegible]~~ Rådmannen Kneppenberg, som nu druckit brorskål med Slottmästaren som jemte några andra glada kompaner, just från Barnsöl ~~från~~ på Stadskallaren hvilken nyss blifvit döpt till Bachus och Temis. Då desse fingo se Lifberg i nattröck, utan hatt, byxor och peruk uppstod bland en stor fög, Den sköna fruntimret som dröjer på i

så att de måtte vinna så mycket större öfvertygelse

våning. ~~Men för att öfvertyga sig~~ om deras ogäsrekligheten uti saken att se linjen, togo de Lifberg sådan han gick och stod med sig tillbaka~~n~~ från Bacchus och Themis. ~~Det blifver~~ för vidlöfligt blifver det att omtala alla de ~~t~~ fortydningar och infall man ~~de~~ hade, i anledning af den besynnerliga costume hvaruti han visade sig! Han sökte förgäfves undflykter, ~~men som~~ att förunda huru tidet han hade den ovanan att gå i sömnen; huruledes han denna afton velat närmare betrakta stjernorna, som ej voro synliga, med ett ord, alla funno hans skäl ännu ~~bara~~ mera baroqua än hans klädsel. Häraf slöt man, ~~att~~ det han blifvit ~~[illegible]~~ sjuk och ~~man~~ förde honom derföre till sitt qvarter, der han sängleddes af sina vänner, hvilka efterlemnade hans uppvakterska ~~[illegible]~~ ~~att~~ för att denna natten vaka öfver honom;

Sedan de obudne hjelparna aflägsnat sig ~~[illegible]~~ gaf han den beskedliga madamen tillstånd begifva sig hem, under försäkran det han mådde förträffligt. Likväl svärmade hela natten uti oroliga drömmar för hans inbillning, lilla Gretha, Gusselkorsii lefver, kärleksgudarne och den förträffliga visan, Kneiffenberg skrålade på ~~Stads~~källaren ~~af~~.

Så håller I intet pilt,
Är barståhuan en Venus-pilt,
Som kan på intet annat si
Än lek, smek, tippelapperi,
Och efter han ej mera ret
Ej har förstånd ej vettighet.

~~9 Capitlet~~

~~Sommarens morgontimma~~!

Tänk att det är så med en mö
Som när Castanier steks på glö,
När som man ger dem någon luft
Igenom skalet med en klyft,
Då har man af dem gagn och godt;
Men ge du ingen öppning fått,
Så spricka skalet han kort
Och söta kärnan springer bort.

En Idyll på Utmarken.

Ännu betäckte mörkret den ~~[illegible]~~ ~~tunta~~ slumrande jorden: ännu hvilade sömnen på de dödligas ögon, och ~~[illegible]~~ st ~~[illegible]~~ i det matt flämtande skenet af dess facklor svärmade tusentals olika ~~[illegible]~~ fantomer; än som dansande ~~på~~ kring den dumma bondens halmbädd, än som förvandlade ejderdunen ~~på~~ i den nådiga herrens säng till ett eldkol; ~~eller [illegible]~~ ~~[illegible]~~ med ett ord hvar och en sof rätt ~~godt~~ väl eller illa. Men

Lifberg 16

Lifberg 16.

~~det är dem~~ , kärleken och ſorgen dela ej alltid ſömnens ljufva välluſt. Knappt hade Lifberg ſofvit fem timmar, utan att vända ſig i ſängen, innan den ſkälmſke Amor började ſå agga honom att han omöjligen kunde ligga ſtilla längre. Han ſatte ſig opp, ſuckade och höll följande Monolog: om jag betänker ~~att~~ huru allt detta hänger till hopa, ſå vill jag vara ſom en narr; jag tror verkeligen att jag är förhäxad. Det var juſt ett par ängla ögon Mamſell Giſſelkorf hade. För ~~tuſen~~ böfveln! den, ſom hade ſig en ſådan fäſtemö. Kors, hur vacker hon var! Ack hon var ſå ſöt. Du bör gifta dig! Lifberg. ſå viſſt ſärdeles, ſom du ſportlerne oberäknade har en artig lön. Hennes ſätt var alldeles förtrollande, Deſſutom kan jag nu få köpa klockarns ena tomt. ~~Å ſal~~ Deſſutom ſå anſtändigt uppfödd och höfviſk i alla ſina later. Fadrens välſignelſe bygger barnen hus. Jag tror att jag gifter ~~[illegible]~~ mig. Så lydde det reſultat Lifberg fattade under det han tog af ſig natt möſſan och ~~[illegible]~~ klädde ſig i hufvudet.

Härefter lade den olycklige tänkaren ſig ned ~~att ſe~~ med ſamma glädje, ſom en författare, hvilken drifven af det tunga behofvet, rock och ſpis, råkat åtaga ſig något ſom han ej är vuxen, och ſedermera Kommit ~~råkat~~ olyckligt ut för Kritikaſtrarnes glupſka ſkara, men under ſin ſömlöshet uppfunnit något godt Knep för att blifva dem qvitt; t. ex. gå till ſin Maecenas och relatera, att de äro ſamt och ſynnerligen elaka menniſkor, ſom ſkratta åt allt ting.

Dagens ſurpriſer ſorgade budbärarska ~~[illegible]~~ framljungade i öſtern då Lifberg för andra gangen vaknade. Hennes daggiga hufvud uppglanſte i horizontens rand; ~~och~~ det blida sken hon spridde insmög sig i Lefbergs kammare och gaf ett nytt lif åt de aldriga herdarne med parasoler och herdinnorne med styfkjortlar hvilka prydde väggarne uti Herr Rådmannens kammare. Allt andades henryckning och förtjusning. Kammaren blef för trång för ~~min~~ gode. Han måste ut i den fria luften, för att i betraktande af naturens skönhet, uppfatta och njuta ~~den~~ den sällheten af naturen ~~hvilken~~ andakt är beredd åt ~~den~~ fromme dödlige. Tusende glada bilder gycklade för hans lågande inbildning; omsom [illegible] fullkomnades hans första gyllene ynglingsdröm, omsom såg han hoppets blommor gro och blomstra på flickans rosenfang; Foglarnes melodiska toner, rosornes doft, den glänsande tåren i deras öga, forsarnas vrålande, # lindens susande bäckens sorlande med ett ord, allt i den nylifvade skapelsen gaf hans tankar en högre riktning, en sublimare verkningskrets. Ja han kände i sin fullhet hela den berusning, som utgjuter sig öfver den lycklige skalden, då han i Humlegården samlar ämnen till en idylle-champetre. Full af helig brinnande andakt nedkastade han sig under en gran; han föreställde sig de lyckliga tider, då ett herdefolk på Mälarns stränder lefde i Gessnerisk oskuld. Midt i [illegible] dem bygde han sig sin hydda och var just beredd att med Stina Greta ~~offra~~ skänka tvänne fångade turturdufvor sin frihet vid foten af Venus altare, då han fick höra rådstuguglockans tunga slag, ~~då~~ hvilken långsamt svängd på en osmord axel skallade honom till viktigare plikter.

Genom sitt eget medvetande lönades den redlige för sina ~~plikter~~ mödor. Lefberg baakens förlaude

---

Lifberg 16.

lydde dess nyo och återvände till
staden. Lyckeligen inkommen i [illegible]
helgade Gemak, hvarest han möttes
af ~~red~~ okonstlade vänners med den
uppriktiga glädje vissheten om hans
helsa medförde, innan han ass hin
äble förman tillsporde: om han
vill som hans omma maka och äl-
skade dotter sällskap till Commini-
ster Gisselkors. En liflig rodnad utgöt
sig öfver Lifbergska kinderna, ~~[illegible]~~
hans hjerta klappade hörbart, hans
mund drogs till ett smålöje, men jag ~~kan~~
min penna är för svag att gifva en skil-
dring af den sanna ~~[illegible]~~ ädla kärleken; jag
kan lika så litet beskrifva den
som min egna känslor, då jag på mitt
15 år oformodeligen råkade att falla i
kärlek, och min mor en julotta frågade,
om ej Jungfru Barbara s: mått för min
blossande önskningar; fick åka i med
~~[illegible]~~ mig till kyrkan.

Knappast hade ~~han~~ Lifberg fullgjort sina
plikter som medborgare, förrän han ila-
de, att i förtroliga vänners concentra
krets njuta en enkel måltid. Allt
hade för honom ett högre värde, allt syf-
tade till ett högre mål. För första gången
såg han ~~[illegible]~~ det ~~okonstlade~~
fruntliga borttakets behag, och huru
dess gula blommor lika som nickade
ett vänligt: välkommen. ~~Ivar~~
Bordet var redan dukadt. Ingen yppig
måltid väntade honom. Borgmästaren
hade endast bjudit på husmanskost;
men han möttes af des hjertans beskedliga skäm-
let af den ~~[illegible]~~ förekommande väl-
villan. I Mamsell Stedenius tyckte
han sig se sin tillbedda Stina Greta;
den sednares i djupet af hans själ thro-
nande bild beklädde sig med den förs-
vinnandes alla behagligheter.
Med en moderlig ömhet såg fru Borgmä-
starinnan sina dotters glänsande behag
då hon ~~fattade~~ tog sitt flor, gaf Lifberg

armen och vandrade i arkadiskt ~~fri~~ en
fält ~~sjelf~~ försatt i sällskap med sina döt-
trar, Postmästarens Ekensten och Jäldt-
bel Bracander besöka sina vänner
på landet.

Vägen ledde öfver ett mognande
fäderfält. Bördiga åkrar, lofvade jor-
dens dyrkare en rik belöning, under
det en sakta vind lekte med de fro-
diga axen och kysade dem i bugli-
ga vågor. Derefter skuggade dem några
åldriga granar, som kastade en djup
melankolisk skugga öfver denna
sorgliga tafla. Redan hade de ~~~~
tilryggalagt staden, fruktbara ägor
och nalkades en ödslig och stank
utmark, hvilken landtmannens
trefna hand ej förmått öppna för
det alstrande fröet. Men likasom
den jordiska vandrar ledes genom
jordens tistelstig till elyséens rosen-
dalar, så höjde sig kyrkotornets
uti emot de kommande
mellan leende ängar och tjocka li-
kasom grekiska sånnes nära sky
och Jason hunnit målet. Endast
en drömlig bäck, som framsmög sina
slyggiska bölja emellan låga stränder
~~ff~~ utgjorde gränsen. Till den hun-
no de. Men, Ack! ett hastigt regn
hade, dagarne förut förfört den att
~~mig~~ i rysligt anarkiskt vilda uppre-
sa sig mot, sina stränder och gjuta
sitt vatten öfver närgränsande fält.
Söta vänskap! ännu en gång anro-
par dig din aldrastörsta tillbedjare,
ty hvad förmår du ej? Hvar fin-
nes den port du ej sprängt? Den
boja du ej brutit? Det haf du ej
öfverseglat? Den bäck öfver hvil-
ken du ej bar dina älsklingar?
Du skänker dem kraft att trotsa
allt, att öfvervinna allt —

Förläggande, ſtodo ännu de frommne pelegrimerne, då Bracander fattade genaſt Mamſell Skudenia och bar henne öfver de ſlippriga ſtenarne och den mörriga ſtockarne. Efterſten följde hans exempel. Den älskade Greto ſiſar var en himmelſk börda för hans armar. Redan var han öfver ſtrömmen och kaſtade ſig med lätta ſteg från den ena ſtenen till den andra. Han ſteg miſte, och ned ſteg i goltjän öfver knäh med ſin dyra börda. Ett ack, ſkallade, Lifberg ſom var midt öfver bäcken, ſåg dygo, ~~blef~~ gick oförſiktigt, ſtocken braſt, och han föll ~~med~~ jämte Fru Borgmäſtarnan ned i den ſvalkande vattengudinnans armar.

9. Dec.

Slut

(27/11 25.)

Ponto

eller
en hunds meningar
och
hans herres lefverne.

~~Allmän~~ ~~Förord~~ ~~Kungörelse!~~

~~Till underrättelse för dem, ſom~~ ~~och~~ ~~ſom med nöje och omhug att upptäcka att hvarje Litterair product, deras egna öfverſättningar undantagne, äro hämtade ur från främmande källor, länder, att denna Roman, i det hela taget, icke är annat, än en imitation af den mindre upplyste Tyske förſattaren Hoffmans ofullandade Roman: der Kater Murr.~~

Utgifvaren.

~~Förord~~

Wi, förſattare af den qvicka eller icke qvicka, nyttiga eller icke nyttiga, läsbara eller icke läsbara Romanen: Ponto: eller en hunds meningar ~~eller~~ och hans herres lefverne göra veterligit: att,

P. Ha gymnas —

P. Kan

P. ~~beredas qvi nya~~ Bereda ~~[illegible]~~, lig
ny skörd är [illegible] ofta [illegible]
lotten bracht [illegible] offer,
P. bildades gron en lotten gräftkulle af

P. lämnade sitt arbete

27/4. 25.

Narcissus den 11.

1. Cap:

~~Hjelten~~ Hjelbens första fälttåg.

Hvem fåen har varit i blomsterqvarteret? Baronen eller Katterna? Skrek Mäster Bergström, ~~då han~~ [illegible] rijvade sig i [illegible], då han en vacker Sommarmorgon utkom i trägårdens vid Bakreborg och såg med största grämelse huru [illegible] Blomster kraftan uran för ~~Mademoiselle~~ Mamsell Britas ~~[illegible]~~ Euphrosynas fönster var med [illegible]. Jag olyckliga menniska! fortfor han. Hela mitt arbete är förspilldt! Mina ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~Mina Hortensier!~~ Jag lägger dit fötanglar om ej [illegible]. Narcisser! ~~Himm~~ Himmelske fader! ~~Huru~~ De ligga de förblek[illegible] nade! ~~[illegible]~~ [illegible] höga hjeltemodiga naiken är [illegible] knäckt och flokande kära de mot jorden. Gud min Skapare! se min stoltaste Hortensia, huru medtagen? Jag ger mig [illegible] i våld på, att Jungfru ~~Mor~~ Mormor, hvars namn hon bär, icke sag värre ut när hon återkom från sin resa kring jorden. Och ~~[illegible]~~ mina vackra Stats-Mamseller Fruntimmer och mina Kammarjunkare Herrar Julianer, allt! allt är förstört! Vid Gud! den första katt---

~~Hvetesäfs alltsedan ikke!~~ ~~[illegible]~~ Jungfru klar och gäll röst ofvanifrån, och då Mäster Bergström såg upp, blef han varse Mademoiselles Kammarjungfru, den täcka Charlotte, som stickande sitt lilla hufvud ut genom fenstret fortfor. Kära Bergström! Skona katterna! Dessa har jag väl ingen synnerlig kärlek för dem, eller de för mig; men vi hjerna väl oss hvarandra, tänker jag. Denna gången äro de likväl oskyldiga. Vi fråga ~~Barons i [illegible]~~ en ~~[illegible]~~ Hem med sin hand i [illegible] som till Katten.

God Morgon! min ~~[illegible]~~ Jungfru! svarade Bergström. Hvad Du är vacker i dag! Ack om det vore så nära att jag ~~[illegible]~~ fick andas på ~~[illegible]~~ rosorna på dina kinder! Du är för söt. Kom ner min [illegible]!

Tyst! Se der kommer Baron, med sin hand! ~~ropade~~ hviskade Charlotte, och Bergström drog sig undan i en Bosquet.

Är du ~~[illegible]~~ redan oppe? Din lilla ~~[illegible]~~ qvinnliga Fröken! ropade Baronen åt Charlotte! Adraste! Sejeher! för Mamsell der oppe! Fortfor han till sin hund, och denna gjorde sin fordna dansmästare all heder.

Min Gud! hvilket spektakel har Herr Baron ~~[illegible]~~ behagat på att ställa till i natt! ropade Charlotte. Jag [illegible] Nu Nåd [illegible] ringa i vallingklockan, då han [illegible] saknade och fick göra musiken i trägården. Han kom alldeles oklädd insprungande i salen. Hvad är det för var, ~~[illegible]~~, [illegible] mördare! är [illegible]! ropade ~~[illegible]~~ och grep till eldgaffeln. De veta, sade bönan, att jag i går inlagt [illegible] för ~~[illegible]~~ min [illegible] ~~[illegible]~~. [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible], Nu komma de! nu äro de här! ropade han och fick tag i [illegible] för att [illegible] det ~~[illegible]~~ [illegible], [illegible]; [illegible] da han sjelf ernade begifva sig efter, så ~~[illegible]~~ hennes Nåd, [illegible] honom i [illegible] ~~och~~ drog ned honom, och omtalade att det ~~[illegible]~~ var förlorat, utan att [illegible] der måste skall brukas i Italien eller Turkiet, ~~[illegible]~~ af unga herrar, som äro [illegible] i förnäma mans drottar. Men det ville han Nåd i början icke tro, utan ~~[illegible]~~ jag måste springa opp efter Magistern, som berättade det mycket utförligare och tillade att ~~[illegible]~~ versherrarne i Upsala hade skrifvit sådana Serenader, som han kallade dem, för ~~[illegible]~~ unga älskande [illegible], men att de ~~[illegible]~~ [illegible] aflagt. Då lofvade hans Nåd magistern, att han skall nästa år skall få resa utrikes med unga Hr Jaques, på det att han skall få lära sig främmande länder; och gick in i Mamsells kammar, der han skrattade så ~~[illegible]~~ fasligt åt Nådig herrans hund, att han måste hålla sig för magen, och förbad mamsell, att ~~[illegible]~~ öppna fenstret och bedja om förskoning för [illegible] blommorna, hvilket hon annars gerna hade gjort.

Således, ~~sade~~ frågade vår Baron. +hördes mä hämdas ~~[illegible]~~ versarne!

Ney, svarade ~~Charlotte~~. Då gick hans Nåd som bast på i skorstenen. Det ~~[illegible]~~ bästa ~~[illegible]~~ [illegible] som var så rolig! Gud vet huru Herr Baron! [illegible] lära honom allt.

Å när man sjelf har hunskapen! log Baronen till orda—~~[illegible]~~ [illegible] sa det— men [illegible] i det samma af Charlotte, som utföll: [illegible] åt Mamsell ropar, och skyndade ur fönstret.

Der stod nu Hjelben och besåg ~~[illegible]~~ valplatsen; och verkeligen förhöll det sig icke så, som Mäster Bergström beskrifvit. Narcisser och Hortensior, Prestmamseller och Kammarjunkare; Riddarsporrar och Nådvioler, lågo om hvarandra [illegible] förhärjade. ~~[illegible]~~ Herrskaps [illegible] Blomsternas milda qvinnliga [illegible] och kärleken [illegible] ~~[illegible]~~ syntes hafva öfvergifvit ~~[illegible]~~ sina älskningar ~~[illegible]~~ ~~och~~ ~~[illegible]~~ med en tung för fara den moderna ~~[illegible]~~ [illegible] på sin [illegible] befallning, [illegible] och ansamnad blomsorna; ja, icke en gång de [illegible] Kongsrorne på Jungfrun; det sköna voro förskonade. Det föll det [illegible] in, att Mademoiselles [illegible] taga illa opp, att han tillställt en sådan ~~[illegible]~~ förödelse, men han erinrade sig jemval, att han [illegible] Bakreborg på sin farbrors Excellensens befallning, att han medfört ett rekommendations bref från honom, att han var ~~[illegible]~~ Baron och ~~[illegible]~~, att Commerce Rådets skrifvelse åt honom hus, så att han med [illegible] hade hoppas en lycklig utgång af sitt företag, eller den sköna Brita Euphrosynes hand, som han, jemte des ansenliga mödernearf så väl behöfde, då han nu [illegible] [illegible] och följaktligen hade att befara en mindre angenäm ~~[illegible]~~ påminnelse om den oförsigtigheten, att ej sådan hafva [illegible] fått namn under annat än ~~[illegible]~~ skrifvare, hushållning och [illegible] till [illegible] embetens och ~~[illegible]~~ befattningar.

Försänkt i dessa drömmar ~~[illegible]~~ som lifligen i minnet återförde åt de små hvardagade vännerna af Israels stam, [illegible], om som med bugande, [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] med [illegible] hela naikar gjort sina uppvaktningar, ~~[illegible]~~ åter de ~~[illegible]~~ [illegible] mindre [illegible] gären, som alltid ~~[illegible]~~ har om har till honom inträdde, och alltid voro, ett höfligt afsked, utan att likväl hedermera hafva funnit honom hemma; stod vår ~~[illegible]~~ Baron med den friskaste [illegible] infylande hoppets [illegible], då han afbröts af Mäster Bergströms fråga: Kan Nådig herren försvara sådant [illegible] Gud och Menniskor? De blott en sådan Jerusalems jemmerliga förstöring! ~~[illegible]~~ Om det vore [illegible] så---

Men, som Baron, då han lyftade upp ögonen, såg sig denna gången [illegible] af blott en enda Person, så ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ bemannade han sig och svarade: ~~[illegible]~~ Jag min Kära [illegible]. Vet Ni hvem jag är? Det torde annars bekomma Er rätt illa. [illegible] han begaf sig bort.

Efter en kort stund såg man åtven [illegible] uppträda på scenen för nattens händelser. Med [illegible] [illegible] sina älsklingar, af hvilka hon sjelf sått och vårdat flera, ~~[illegible]~~ uppryckte ~~[illegible]~~ eller nedtrampade. Deggar [illegible] lågo [illegible] nu mera icke i blommornas [illegible] ögon, de voro gömda på deras [illegible] lik, och [illegible] sådade, att ~~[illegible]~~ en tårefläd. ocksa oviskorligen framträngt i hennes blå ögon. Varsamt ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ trädde hon ~~[illegible]~~ emellan ~~de~~ blomsterstånden, der ~~[illegible]~~ [illegible] hon en, ~~[illegible]~~ [illegible] blomma, hvars [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~från moderns~~ moderliga jordens ~~[illegible]~~ barm; hon åter ~~[illegible]~~ sintrade hon de skadade stammarne, för att ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~; ~~den betäckte~~ der uppreste en nedtrampad, ~~[illegible]~~ hjo åter [illegible] som nog ä mull, utan för de invigda till dödens, utan för att kalla till lifvet. ~~[illegible]~~

~~[illegible]~~ hon ~~[illegible]~~ sysselsatt, framkom Mäster Bergström, som redan på afstånd ropade: Söta Mamsell! Låt dem ligga. Låt de främmande [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ dessa ömkliga ~~[illegible]~~ detta förskräckliga spektakel, så har han ~~[illegible]~~ om han har någon ~~[illegible]~~ skam i sig. Min Gud tröste mig! [illegible] jag står här och förtalar mig. Nu kommer jag i håg, att ~~[illegible]~~ jag hört omtalas, det Baronens [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] han kom hit, lofvat på vårdsgåsten, att han ville ha [illegible] pannkaka och ~~[illegible]~~ Stockholms öl, och att godt som [illegible], ~~[illegible]~~ att det var så godt som afgjort att Baron skulle ~~[illegible]~~ bli hans [illegible] mig.

† Ha [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

† med sin

† [illegible] icke

† huru det går [illegible]

† [illegible]

† Kammarherren

[illegible]

† morgon

[illegible]

† ~~bredde och nya~~ Berciasdes ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ åt nya en och skort är [illegible] sig [illegible] skörderska och [illegible] liten [illegible]

† bildade hon en liten grafkulle af jord,

† märkte hon icke

† lämnade sitt arbete

† blygd!

midt)

Fröken Bergström! sade flickan, och rätte sig opp (i bland Blommorna, lik deras sköna ~~tydning~~) liknande våra sköna qvinnor i vård och fägring. — Våra i dag ankommande gäster älska icke Blommorna för deras skönhets skull, om de älska dem, är det derföre att många af dem kunna med fördel användas till [illegible]; och ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ en dansande gård. Han ~~[illegible] på alla Blommor~~ gora för dem, så sägne på alla Blommor i verlden, de fransyska i deras coeffurer användande.

Är det så! Ja det förstår man till bästa en gång, sig Bergström till ords, — förfarande annorlunda föreställde sig likväl i gamla Hennes Nåds tid. Då skulle ingen, hvarken andra skall vi sjelf i [illegible] Monsieur [illegible]; och fastän ingen [illegible] [illegible], just ej [illegible] Bryddes sig om Blommor, oftare än så han vände sig med att betrakta dem, så ville han likväl att allt skulle vara i ordning och städadt. Det var stor synd, att de skulle toppa prunsen; men lagen mottog hafva sin gång. sade Kammarjungfrun Länsman då han skal komma.

Ja visst hålls da! sade ~~[illegible]~~ Bergström, och skyndade sig bort.

2 Cap. — ~~[illegible]~~. Hangar visa sig vid [illegible]

Då Rantzborg var ~~en~~ ~~[illegible]~~ alltt i största rörelse. Hans Nåd vandlade öfver midsommaren ett par andra fram[?] sammans slägtingar, som skulle gå den ~~[illegible]~~ tillträdda egendomen hälsningar några dagar; man hade ~~[illegible]~~ begynt att spilla till mera förnäma bekantskaper, såsom ~~[illegible]~~ några af Dommarne i den rättegång, hvarom ~~[illegible]~~ icke länge sedan vunnit, samt andra mera ansedda Embets- och Rikemän. Nu lagades emellertid allt i ordning till den storfesten Hennes Nåd ernade tillställa på ~~[illegible]~~ midsommar dagen, då det folket gav gryttet [illegible] till tillsägelse samlas ~~[illegible]~~ på ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ majstång och dansa kring ~~[illegible]~~ Majstången, till ära för Hans Nåd, som var född på ~~den dagen~~ midsommar ~~[illegible]~~ och Ridder[?] af Commerce Rådet sjelf placerad vid ~~[illegible]~~ middagsmåltiden, då Baron ~~[illegible]~~ Kröök [illegible] Under ~~[illegible]~~ Enkes Euphrosyne sida, och Fru Commerce Rådinnan bad tusende gånger om urfakt för att, [illegible], i anseende till det gamla stocket må hålla i [illegible] makalös Baronen så väl, som hon önskade, ~~[illegible]~~ återkom Commerce Rådet på nådiga hänvisning delser, och beklagade, att han ej hunnit tillfälle att göra de förträffliga nyfamne[?] med Spänskar Monster hade [illegible] genom otroligt. Herr Magister Sjumdelius hustru var den informator, som lät sig lämna i en [illegible] sin skyldighet, att tillgå med ödmjukt bifall, tog strax till ordet, för att beratta att Kellius ~~[illegible]~~ prof på klokhet hos kandor; afvensom att åtskillig Konungar såsom Hobric II och Carl XII hållit mycket utaf. Baron åter försäkrade att, det var med ett verkligt nöje, han såg hur Commerce Rådet fällt [illegible] af det lilla ofrivliga krakels. Hvarefter Commerce Rådet lät lyfta [illegible] till kaj och afskar sjelf ett godt stycke deraf, som genast nedsattes för Egyhir.

Slutligen upphäfs man från bordet och beredde sig att emottaga de väntade gästerna. Antligen syntes ~~[illegible]~~ en kalesvagn, ~~[illegible]~~ kord af en äfver kusk i kå ~~[illegible]~~ gult med röda snören, samt björnskinns kragar och mudlar, afvensom mössa af samma slag. Derefter följde en Calesch och slutligen till ödmjukt i en trillar. Stads Majoren och Justitiae Landsdomaren Östenmark med sin käru fru, ~~dotter och son~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~; ur Caleschen åter trädde Grosshandlaren Habenichts och ~~Kleinmeijer och~~ hvilka tillsammans med en viss högtidlighet infördes i Salen, åtföljde Kongl Secreteraren Bergsson, som tillika med sin dotter ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible] trillan~~. — ~~[illegible]~~ hade ~~[illegible]~~, att under liden, klifvat ur trillan.

De ankommande ~~de~~ presenterades för ~~[illegible]~~ Baron, och man blef snart närmare bekant. Stads Majoren Östenmark, [illegible] samtal med den Baron Commerce Rådet om [illegible] i Skåne. Grosshandlaren åter var utmärkt artig för sin Nådigaste Moster Commerce Rådinnan och Cousin Bergsson fick ~~[illegible]~~ sjelf hafva ~~[illegible]~~ ~~om som sällan dels~~.

~~[illegible] [illegible], [illegible]~~ ~~[illegible]~~ ungdomen dröjde ~~[illegible]~~ länge inom hus. Den begaf sig ~~[illegible]~~ åt trädgården ~~[illegible]~~ som ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~. Man fann den förträfflig, och Mäster Bergström sade sig godt han kunnat, ~~[illegible]~~ rekreerande Blomstergården utanför Euphrosynes fönster. Likväl kunde ~~[illegible]~~ hon icke underlåta att, då hon såg ~~[illegible]~~ rummet för utöfningen af Baronens ädrotter gifva honom en blick, som synbart tolkade hennes missnöje. Vår Baron var ~~[illegible]~~ tecknadjare, ännu mindre en tolkare af blickar; den undgick honom således men icke Habenichts som deraf hämtade en ökad anledning att, med ~~[illegible]~~ samhet gå sin Nådiga cusin under ögonen. Han fattade ~~[illegible]~~ snart Euphrosynes arm, och Kockkreck måste låta sig nöja med den något vindögda Evelina Östenmarks sällskap. Likväl fann han ~~[illegible]~~ snart ~~[illegible]~~ för förlusten. Evelina ~~[illegible]~~ afgörde synbart nöje betraktelsen om dagens vederlik bl. sig med forhönsning till ofta uppresade fraser på [illegible] skicklighet, ja, Baron fann hos henne så mycket vett, så mycken uppmärksamhet och så mycken belefvenhet, att ~~[illegible]~~ om henne blifvande och varit lika ~~[illegible]~~ som Euphrosynes mödernes egendom, hade han icke dragit i betänkande att låta den stolta och elaka Euphrosyne gå eder, ~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~. Men sådant medgaf likväl icke af de, efter hvad verldskänd är, allt obefintliga omständigheterna, och han föresatte sig att påföljande dagen med mera grannlighet sköta sin affaire.

Man åt tidigt aftonmåltid, emedan man efteråt skulle begifva sig ut till de ~~[illegible]~~ uppbudade bönderna och Torparne under godset, hvilka voro sysselsatte med anstalterna och prydnaderna till midsommarstången, som ~~[illegible]~~ skulle uppresas. Hennes Nåd beslutade, i sammanhang härmed, att som bade man alltid haft för sed, att ställa denna på den ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~ icke långt ifrån Herregården liggande, så kallade Ranet[?] ~~[illegible]~~, som ~~[illegible]~~ gifvit egendomen sitt förra namn. Men att ~~[illegible]~~, ~~[illegible]~~ om hon för omtalade de många vidskepelser som der af de ~~[illegible]~~ oupplysta bönderna, jemväl på stället midsommar natten bedrefvos, och antecknat sjelf till hvad trovärdiga personer beradig, att flera spökerier skulle der visa sig; i synnerhet en blå eld, så hade hon, — så hade hon, — en afsverensfiende till all vidskepelse, tillåt ~~[illegible]~~ uttryckligen tillsagt att ingen menniska skulle ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ understå sig att denna natt besöka Ranet ~~[illegible]~~. I stället hade hon till plats för midsommarstången utsett vedbacken, som ~~[illegible] [illegible]~~ låg längst från gården, ~~[illegible] [illegible]~~ och ~~[illegible]~~ derifrån var ganska jemn och bra att dansa på, sedan spånor och flisor blifvit undanskaffade; hvilka ~~[illegible]~~, bönderna nu ~~[illegible]~~ som ~~[illegible] [illegible]~~ hollo på att afföra till ladugården, för att deraf bereda ett ~~[illegible]~~ icke förkastligt gödningsämne.

För sin del yrkande Herr Commerce Rådet sig hafva vidtagna åtgärd ~~[illegible]~~ hvilka som att ~~[illegible] [illegible], att [illegible] [illegible]~~ så mycket lyckligare, att han fått en sådan smak för åkerbruket och inköpt ett helt ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~, som han handlat och många allmänna fortroenden, hindrade honom från att sjelf dermed befatta sig. Likväl hade han, som ej kunnat fördraga det fula och betydelselösa namnet Ranzborg, blef öfrigt tillstånd förändrat egendomens till Rådeborg[?], för att derigenom erinra blifvande tiders om deras ovilkorliga skyldighet, att ej åsidosätta egendomens afkastning, utan söka uppdrifva den till det yttersta; till slutet af hvilken anmärkning nog Herr Frans Albin erhöll en betydelsefull blick.

Af ~~[illegible]~~ Hennes Nåds berättelse hämtade Magister Sjumdelius anledning till den anmärkningen, att dylika folksägnder, ehuru mycket vidskepliga och ledande till öfvertro, ~~[illegible]~~, likväl icke saknade en viss poetisk beskaffenhet, hvarigenom de kunna på ett behagligt sätt införas uti hvarjehanda poetiska produkter; och som han nu icke kunde erinra sig, huruvida denna saga ännu blifvit använd i någon skaldedigt, så ville han oförtöfvadt skrifva derom till Uppsala, på det att den ~~[illegible]~~ från Ranet hvar midsommars aftonen brinnande blå elden, icke måtte undfalla, vara poeters uppmärksamhet.

Unga Herr Anders Theodor Östenmark, som sjelf förstudna för mindre [illegible] bättre kommit, ~~[illegible]~~ anfall för sin Syster, att alla möjliga anstalter måtte ~~[illegible] [illegible]~~ vidtagas till förvarande af Ranetborg, emedan fort af Historiarum Professorn, att sådana högar kunna ~~[illegible]~~ betragtas såsom en Nationel minnesmärken, hvilka lämna mycket ljus i historien; men Cousin Euphrosyne bad sin unga Mostror vara obekymrad, emedan högen var så stor och väl skyddad, att dess rubbning skulle kosta flera dagsverken, än någon vore sinnad att dertill använda. Emellertid inveklade Herr Magistern och ~~[illegible]~~ unga Herr Secreteraren sig uti ett så ~~[illegible]~~ intricat samtal om poesien och historien förhållande till hvarannan, att de sammanflade idéerne icke hunno att embryonisera, innan menföd halfpyssel, innan de kastades ut i verlden, der de alla genast förlorade.

Efter måltiden begåfvo sig samtliga ut på vedbacken, der det nyttiga förenades med det nöjsamma. Midsommarsstången ~~var~~ låg redan färdig men bönderna hade ännu icke hunnit att på sina skodkärror bortföra ~~[illegible]~~ de sammanlagrade spånhögarne. Andtligen var detta skedt, och festen tog sin början. ~~[illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~ # framträdde med en halfsäck öre ~~[illegible]~~, hvaraf han tilldelade hvarje manperson en och en half jungfru Bransvin, men qvinnorne fingo nöja sig med en half. ~~[illegible]~~, tillstädde ~~[illegible]~~ hvarje person en bouteille öl, med påminnelse att äfven ~~[illegible]~~ [illegible], och Bejan ~~[illegible]~~ utdelade en half kaka, bröd ~~och tre strömmingar [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~, utan afseende på ålder och kön # Härefter uppreste midsommarsstången, under musik af en nyckelharpa och en violin, afvensom hans Nåds och Hennes Nåds skålar druckos, likväl utan skott, i anseende dertill att Hennes Nåds Fru Mor var ofantligen rädd för sådane. Då erinran af Inspektoren började dansen, hvari likväl af de förnämare gästerne ingen deltog, ~~[illegible]~~ utom Herr Frans Albin och Magistern, hvarvid bönderna af Hennes Nåd ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ att dansa vackert.

Länsman då han skal komma.

& Commerce Rådet och Commendeuren af Wasa Orden

& likesom under förra herrskapets tid

Habenichts och unga Östenmark

& rådrum —

bestyrelt ~~[illegible]~~ med att ro sig, så fram hon eljest ville hafva roligt.

& nu skulle närmare bese.

& erfaden[?] för des gjorda

& skört och lika tillgänglig

& med ~~[illegible]~~ qvinnor och barn

& klädkorg full af Landtbruks Academiens annaler och hushållsböcker ~~[illegible]~~

intricat

Rättaren

& Fullvädt[?]

& bryggerskan

tre strömmingar öfver laget, hvilka Hennes Nåd haft mödan ofpart[?] att sjelf utbräkna.

& lärnt[?] ~~[illegible]~~

f. d.

Hedvig ... informator och ... f. d. ... i ... sin vemodig, bärar —

närmare skugga och betydligare liv

f. d. upsala Litteraturtidning

Nådade, f. d. Informator och Medarbetare i ~~Tidskriften~~ [illegible]!
uppgå på vemodets tårar —

† i mångfaldiga åtskilda

närmar skuggan sig betydligen lite

Alltid kommer Du såsom ett oväder, sade Gustaf Eke, sedan de uppbrusande känslorna hunnit sätta sig och gifva utrymme åt orden. Också försvinner jag såsom ett sådant, nu, mina uppdrag äro slutade. ~~Svarade~~ genmälte Liljestadius. ~~Dör gör ganska väl.~~ ~~Derfor Gustaf~~ ~~[illegible]~~ Vår kommissarie ~~[illegible]~~ afsikter om en uthållighet. ~~[illegible]~~ ~~bragder [illegible]~~ ~~[illegible]~~ Norges Kongs[illegible] ~~[illegible]~~ hjeltarnas bragder täflat med hvarandra om ~~[illegible]~~ minnets trappsteg. ~~Fortfar [illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~sporde Gustaf, tillagande:~~ Anno den gamle? inföll Gustaf. Mången skulle tro, ser jag, att den gerna ville vara en broder till ~~[illegible]~~ med ~~[illegible]~~ vara — ej en gång hans skugga ~~[illegible]~~ inföll Liljestadius. Gud! så tror jag. Det vore ingen skillnad. Antalet af skuggor är ~~[illegible]~~ ändå betydligt, räknadt från den vildra skuggan, som ~~[illegible]~~ står för hvarje ~~[illegible]~~ rådmålad dörr, låter göra ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ fantastiska andaktsfulla visa, för att förgjera några lagerblad af fullmaktstecken, ända ~~[illegible]~~ till den folk ~~[illegible]~~ uppdragande skuggan, som ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ byggt sig en ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Raneborg, med man för mödar, det fortjenade be— se [illegible] Saga — ~~[illegible]~~ ~~om hvad betyder det [illegible]~~ om tankar, känslor och handlingar, ~~[illegible]~~ drifvas af lifvets stormvindar om hvarannan, eller om de höjnade ~~[illegible]~~ falla i flockvis på marken, när det nya lifvets ~~[illegible]~~ vår skickar deras sina stängkyssar på fältträdarne, får upplösa sig uti alla fall i tårar ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Eller tro du må hända på handlingarnes uthållighet? Deras hvilostor går också vinden, se

Frågades med en grof röst, som

† Hvad gör du här?

Hvad har Du förlorat? sporde Gustaf.

Hvad jag har förlorat? ~~[illegible]~~ uppreppade Liljestadius. Jag har förlorat

af tankar af lifvet af skulder af [illegible] [illegible]

~~[illegible]~~ Skuggor sluppo ej ~~[illegible]~~ Anno den, af det förra och som nu uppmärksam för att öfvervaka sig i befästning — Jag har länge nog betraktat skuggornas strid ~~för att finner [illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Hvarom det nu skall vara lika inbringande, som ärorikt att vara skuggal och ~~[illegible]~~ synnerligt skuggornas skuggor. Hvad menar du? frågade G. Följer du ej din tid, svarade ~~[illegible]~~ Liljestadius. Vet du ej att ~~[illegible]~~ at ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ sedan sjelfva blifvit uppsökt främlingande och nödvändt nedflyttas i magnumen, des man trodt var aldrig bättre än då den, om ej magnetismen derlill valt en hjelpsam hand; så går också hjertats poler afskylde

~~Ett par [illegible]~~

† den ~~[illegible]~~ med Hennes Stad

med flor et [illegible] ~~[illegible]~~

Ack värdaste Nattvandrare! i mig

verkligen en kär brudgummes

† Tek ser denna famn, sofstom, som ~~älskarens~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ mannens, då ~~han~~ förste gången trycker sin älskade Guldvaara till sitt ~~[illegible]~~ nygifta hjerta.

† H. frosa

† Skåhorn

† Lifvande arsenal

† eller der Stjernan

Hjertan och ~~[illegible]~~ dagar säga jag nygsåt. Den skalken ser jag vedan, efter den lyckade i Verdsbergen. Jag håller med dig att andedrägten är i efterdömes sjelfva de mariga fristunderna vid en sleckande riksdag, och deras rotter för Gud, matfamnen, som de pålitligt då de bemöda sig att göra tjänstlärelser önskningar till motiv. Ja jag hör rätt!

(* Sjöborg)

† ~~Men om jag ser~~ Jag följer dig! svarade först Liljestadius, men ganska ~~[illegible]~~ antagande. Vid Gud! Jag tror i det samma sig om och betraktade tvänne ~~[illegible]~~ vemodiga framför mig. Se min son! utropade han, att jag ser tvänne vemodiga framför mig! De trampa framåt med ~~[illegible]~~ ofärdiga steg ~~[illegible]~~ för henne för dem. Mennarne likna Nackat Samuel, deras egna armar äro något för korga för dem. Bland de halfvägen, och bläckorna saga som aldrig äro tillslutna. Ogonlocken stå på halfvägen, uttryckande förlåtelsen för deras förtroende i verket, som ~~[illegible]~~ den unga brudtrycksande förljuddsen ~~det~~ andra skepbrottet har famnig inom icke så lång tid liden — men ~~hvilka kommer de~~ fortfor han. Se dess kamrar tvänne vandrare. Hvilka kunna de vara. Låt oss skynda och se dem. ~~Jag~~ solen är ~~[illegible]~~ hart i uppgången. De komma från Raneborg, jag vill ej se dem! † ~~Jag följer dig, svarade Liljestadius~~ ~~Jag kommer strax efter.~~ De tycka vara ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ framför mig. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~Det är~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ vemodiga framför mig. De ~~[illegible]~~ ~~framåt med [illegible]~~ ~~steg~~ och nedåt fängande hufvuden. Kappornas äro mycket moderna skurna och herrarne väl insigte i dem, sannolikt för den tysliga nattluftens skull. De nalkas. ~~Mennarne~~ ~~De gå [illegible]~~ ~~nedåt [illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ de halfgrånade ~~[illegible]~~. Då min hjerta! äro de icke tvänne vemodiga. O Sofrone! låna mig nu dina moln! ~~jag [illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~en vill jag vidare~~ ~~jag vill [illegible]~~ fram något ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~jag vill [illegible]~~ Jag behöfver ej mer än som förrenas till en vanlig åskådning. Känner jag detta folket rätt — ~~Gustaf [illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ så behöfves ej mycket. De ridå som der första kinematiskarna tro på en gasse. Skynda dig bort jag kommer efter; och

3 Cap: samma

Klockan 12 ~~[illegible]~~ natten stod en ung man ~~Gustaf~~ ~~[illegible]~~ Skaften på Ranebergs. Med ~~dystra~~ mörka blickar ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ betraktade han Raneborg, som ~~[illegible]~~ tillhört hans förfäder. Då ~~han~~ han erinrade sig sådant, hvarpå denna ögonen [illegible] honom från barndomen, kokade blodet ~~i hans hjerta~~, af vrede i hans hjerta, men han tillika ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ erinrade sig, hvilket dyrbart föremål för sammes hjerta nu mera dväldes inom de gamla och sjöka murarne, glömde han sin första känsla, för att låta den gifva rum åt en annan gifvares. Med korsvis lagda armar och hufvudet lutadt mot den vänstra handen, lät han hoppet med dess af det tillkommande blandade färger sipra sig och besegra de ~~[illegible]~~ dystra taflorna af det närvarande. Hvarföre är Euphrosyne dotter af den mannen, som beröfvat mig min förmögenhet? frågade han sig sjelf! Besynnerliga öden, ~~[illegible]~~ kanske är hon äfven försoningens engel! tillade han, och mindre tungsinnt strålade de då till honom framkinnande toner af ~~[illegible]~~ musiken vid midsommarfesten.

Hvem är det? hörde han en röst fråga, i det samma tvänne händer bakifrån höllos ~~[illegible]~~ för hans ögon. Öfverraskad öfver detta oväntade skämt, i en stund då ~~hans hjerta~~ ~~hjerta lik~~ det ~~[illegible]~~ förde [illegible] deruti, försökte han att göra sig lös, men förgäfves; han kände sig fattad af ~~[illegible]~~ en jättekraft, som icke lät tvinga sig att släppa sitt föremål. Men äfven på den förnyade frågan kunde ej Gustaf svara, utan tilltrod sin ~~förmåga att~~ gjöra obillig eller gissnings förmåga. Känner Du Jean Jaunet, Jovanni Jaunetti, John Treubles, ~~[illegible]~~ Hatzen mackker, Dahlström, Bergström, Skinström, eller Rothström? ~~[illegible]~~ då Gustaf ~~[illegible]~~ hvarje af dessa namn, svarat: nej; ~~[illegible]~~ ändtligen fortfor: Känner du Jonas Liljestadius då? Jo! ropade Gustaf, och i ögonblicket lågo tvänne ungdomsvänner vid hvarandras bröst.

Alltid kommer Du såsom ett oväder, sade Gustaf, sedan de uppbrusande känslorna hunnit sätta sig och gifva utrymme åt orden. Och så försvinner jag såsom ett sådant genmälte Liljestadius; ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~Stormar och [illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~Eller har vinden [illegible]~~ ~~[illegible]~~, efter de menniskor mödan och hjertligheten [illegible] låter ~~[illegible]~~ till ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~. Dock fortfor han: vill du drucken mörker midsommarnatten för att jedermann kunna distillera en elegi, eller står Du Baadasten på jeklarnas [illegible], för att suga ~~[illegible]~~ nordiskt ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ur den släda mullen. Men jag har ej sökt dig för att fatta tal med dig; jag har sökt dig för att återse min egendom. Hvar har du den? ~~[illegible]~~ Har Du rättande gömt och hållit med hufvudet? Bred då Gud hans dig Nådig! Jag ~~[illegible]~~ uppskrifver härvid följande Conto. ~~Gustaf Eke.~~ Herr Gustaf Eke. Debet — Anno ~~[illegible]~~ Junii d. 10. 11. 12. Kan vet nu? Jag har i och hur emottagit en ~~[illegible]~~ man, som strikeligen till sig dragit ~~[illegible]~~ och dragit en af hans ~~[illegible]~~ närmare vänner, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ erlagda för krankas ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ och för det han tyst en i ~~[illegible]~~ vettet [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ sammanräknade vid bristande till — ~~[illegible]~~ förderflas i ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~. Om jag rätt ~~[illegible]~~ Herrarnas ~~[illegible]~~ af och ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~, an när ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ mannsfolk för dina händer lära ~~[illegible]~~. ~~[illegible]~~ Hvarom är ogentligen frågan? sa Gustaf till Orden. Vet ~~[illegible]~~ min gamla farmor finner för det [illegible] mera än jag och ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ gamla Ginard, som öfver 80 år ~~[illegible]~~ varit hos herrn. Således om någon förfsvar det ~~[illegible]~~ icke ovanliga, men straffliga brottet, vänneskild, så måste han annorstädes sökas.

~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible] dessa [illegible] frågan och [illegible] ~~[illegible]~~ dess glömma skälen för brygna, och hufvudets för magens: Ifrån Liljestadius, och nu då ~~[illegible]~~ kommer tiden sig som andra medlemmarne i staten, såsom slagsarter för sin egen ~~[illegible]~~ mund, ~~[illegible]~~ har man ingen ting annat att göra, än roper det är fullkomnadt och då. ~~[illegible]~~ O! huru lider jag! ~~[illegible]~~ ett naturens ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ utropstecken! ett i skolorna ~~[illegible]~~ öfverandens dadel, lille barn! ett fortfall lamentabile i lifvets eviga ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ af glöstekarne ~~[illegible]~~ nedtrampade vid blomma! som nu står halfförsmägtande på den brokiga verldsängen, emedan min själ är ~~[illegible]~~ fiktiv från mitt hjerta. ~~[illegible]~~ och inkt sympathetiskt öga skådar i mitt — ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~! Jo jag sträcker den ~~[illegible]~~ mot alla ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ för att annat en gång få trycka den omt älskade till mitt af ~~[illegible]~~ saknadens spaccifflagg plattade bröst. Off! Of! men olycka är för! hon kan endast jemföras ~~[illegible]~~ med ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ med konungens som ~~[illegible]~~ fumlar bort sin krona, med Stålig herre som ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ fideicommiss sequestreras af borgenärer, eller med Prestens, som ~~[illegible]~~ för ausenligen utvägar sig kring honom, att det ej mera kan ~~[illegible]~~ betäckas af kappan.

Jag tror snart djupt den lider — känsliga själ! svarade Gustaf! Detta är ett förordeligt ~~[illegible]~~ vemodsanfall, att mången oklipok pöik ickaller orkas sig ett dylikt, då han befinner sig i ~~[illegible]~~ föslofsmador men en grofstarkt, men djupet af den sorg kan jag icke känna, förrän jag erfar dess föremål!

Det då sympathetiska vän! utropade Liljestadius; — Att denna sorg anbelangar icke någon mindre person, än Premier Dansören vid min theater, den oförlikneliga Narciss! Jag önskade att du närmare kände denna ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ du skulle då ~~[illegible]~~ hålla till godo af min tvettruka och dermed taga dig en ~~[illegible]~~ förtvoflande akt. Men ~~[illegible]~~ förbindade ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ mängkat af dina öfriga ~~[illegible]~~, har han ej åt honom egnat den uppmärksamhet. O min ~~[illegible]~~! O min Narciss! Du är ett ~~sammandrag~~ af alla dygder, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~, en quintessens af sublima, ~~[illegible]~~, ett kalvis omnium af ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ en ändtligen lyckad quadratura circuli af de sköna konster när hiki-vetts obestämda ~~[illegible]~~ rund; ja! en Berzelius i konsterna ~~[illegible]~~ Sven Samuelssons ädle gris —

Verkligen, börjar du icke att nog mycket reta min nyfikenhet! sade Gustaf. Säg mig då hvem är denna fogel phenix.

I grekiskt täflar han med förgiftiga skämtare — du kan söka dem anhänget till Orpheus eller äfvenledes lycksalighetens; i känslighet ~~[illegible]~~ går han opp emot författaren af Qual Kneds jul ~~eller [illegible]~~ eller framtidens sångare; i originalitet erkänner han ingen mästare, om icke Blanchard bespetsade ~~[illegible]~~ drömmare och medborgare; i lärde loppar han kapp med Waldemars hofnarr, i dialekt har han mätt sig med hvarje dröm, i lärda partikeln, och hans tankegång. De skulle sannerligen icke misskänna af 59 delens Almanack. Men han länge skola i går betoss såsom vatnader på kanyvad grift. Känner du ej bären. Den fruktar språken? ~~[illegible]~~ icke ~~[illegible]~~ för deras angmästares farande skall, utan endast någon af den förnäma anden knappt omnämnas vid den. Låt oss följa ned till Raneborgs.

Raneborg ligger nu mera här! svarade Gustaf och ~~[illegible]~~ visade på hjertat. Deruti fortfor han, ligger Raneborg.

Huru förstår jag det? frågade Liljestadius. Har du också ofta synda du förgylde? förmaken; eller har det ~~[illegible]~~ [illegible] införnarad din ansökning, att blifva skyddföremmen vid återbesättande af ledigblifna embeten? eller har den gått när spöken sökt efter ordens ban. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~, ~~[illegible]~~ eller har det tillegnat någon annan ~~[illegible]~~ af dessa saker utsagor, att sätta sitter under de gamla fädernemurarne, och intaga familjeporträtternas plats ~~[illegible]~~ på väggen? Det trodde jag dig likväl icke om.

Också har du tro icke skrifit deg, inföll Gustaf, men jag är i detta ögonblick för mycket upprörd för att kunna för dig utveckla mina eller rättare min gamla farmors ~~[illegible]~~ i gällegångarne Trojenborg, och. Men nog det Commenstadt och Commendeuren ~~[illegible]~~ Björnrotts famn den röda ~~[illegible]~~ utkorsparken.

Och inföll Liljestadius — tog ~~[illegible]~~ i ~~[illegible]~~ föregående Raneborg under armen; — aha jag förstår. ~~Tog~~ Broder, då måste vi tala om något annat. Om min sakord är t. ex. Det är en så gömd ~~[illegible]~~ stad, en sannfärdig, skönheten blandmänniska hoppes ganska liberal, upplyst, okunnig, erfaren ~~[illegible]~~ och frivil. Ja broder! jag har sträng anledningar att ~~[illegible]~~ förmoda, det han ~~[illegible]~~ må skaffa en ~~[illegible]~~ för något lagerbladsblad; — och gör han det ej, så borde han göra det. — ~~[illegible]~~ Låt oss gå här ifrån. Hvar bor du nu?

I den lilla rödfärgade gården der borta, till venster om kyrkan. Detta hemman var allt godt som hände rättvisas ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Jf

~~Jag [illegible] svarade Liljestadius~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Gustaf ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~, tvänne han lika med. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible] sig och mindre sig Liljestadius, sedan han rykt till [illegible] genom [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~; der han blef [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] några [illegible] historiska minnesmärken.

Det är galliska märkvärdigt, att så här nästan besöka historiska minnesmärken, sade unga Kongl. Secreteraren ~~[illegible]~~ till Magister ~~[illegible]~~, sedan han der, ~~[illegible]~~ ~~på Raneborg~~ ~~[illegible]~~ efter att hafva lämnat midsommarfesten uppkommit på Raneberg; och då solen i det samma uppranns, fortfor han, vidande händerne mot hvarannan, en röd randis visas ~~[illegible]~~ är hon också, sålunda något kall.

Ja, sade Magistern, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~, utsikten är poëtisk! Den antyder det i [illegible] ideale, som skall för den konstfulle dansaren å annan sig, och hvarje fullt menniskas fulla skönhet andast ~~[illegible]~~ för de betraktare och skådelig; hvilka genom ursprunglig fromhet och fortgående studium blifvit närmast i valdar, att hans skaplynne.

Mycket sannt anmärkt, inföll Kongl. Secreteraren. — Men hvad är det för blått, som synes der i gräset. Kanske är det ~~[illegible]~~ den blå elden? ropade han och skyndade framåt.

Det sade den begynnande Liljestadius sig upp, utsträckte armarna mot höjden, och förr än ~~han efter~~ sin ~~[illegible]~~ hann han med hjertat, hvarefter han stödjande mattad högra armbågen mot ~~Lefvens~~ armen, lät hufvudet sakta nedsjunka; i ~~handen~~ venstra handen, ~~lät~~ Gudeligen förnimmas följande monolog: ~~Led~~ Hvem ropar från odeli helgade lunder; ? Hvem det i ~~sju~~ molnen ridande hjeltegestalter. Fjerran höres jägaren efter vapenklang. Men hvem [illegible] ljuder af andarnas strid, och deras skådande kastorl stötar hafsvågor mot hvarandra. och ~~de~~ i svärdsdansen dundrade de gånger. ~~Deras skapnader~~ ‡ reser sig i moln af manaden och deras bergliga sköldar återspeglar i dagens ~~dag~~ tårar mot den uppgående solen. Djupt hvila skölden och svärdet, mellan och rosten---

Men längre kunde ej Magister Spamelius hejda sig. ~~[illegible]~~ han framträdde till gången, ~~och~~ dragen en ~~gräslig~~ min, ~~som likna gifvit hans anlete, hvars fvålnaden efter mahomedan med formen af ett dubbelt tärningsvika utfrändt af en upphöjd monologen~~ och sade: Hör Svarne ropar med ~~[illegible]~~ Skorstenets gök! sig vemodets lockande bölja.

Ädla ~~Lifsfärg~~ Thorsdon, hvarade Liljestadius och uppslog åter ögonen. ~~Säfar du annu!~~ Ha; ~~huru~~ Sjelfve, att hans fromhetsmingor anser i orlog, utan hädd af deras fanor. Men en mörk och uppfyllningen till hvilar öfver jorden. Derföre hafva trollarne samlat ~~sig~~ utom nordens skor och stärnar välde ~~de~~ erhöjd ~~[illegible]; Åkomberg bor midt [illegible] trolle härlsi dfning~~ sträcker sig ej utom Åkombergs by, ~~den mod Bauslar nedklampande nya~~, så länge vi tala ur dansar på Klampurna ny.

‡ Sköldfrätarn

‡ bror gifva tänkekan, hvilken ~~utgjorde vämodernas~~ i hvardagslag utgjort vålnaden af hans asalik, formen af en begrafnings urna för en hjeltesjäl,

‡ Ryskedlega

No 11

En hjelte och ett slagfält.

Och, när vår jord ej fostrar hjeltar
sinnen;
Är hon dock rik på deras gömda
ben.

Beskow.

Narcissus den Andre

En Roman.

1. Cap.

Hjelten beskådar slagtfältet.

Förkunnom högt vår hjeltes ära!
Må hundra folk af hyktels Gud,
Hans storverk med förundran lära!
Kellgren.

"Hvem fäcken har varit i blomsterqvarteret? Herrar eller Kattor?" skrek Mäster Bergström, rifvande sig i hufvudet, då han ~~nyss~~ dagen före midsommaren utkom i ~~den~~ trägården vid Kärleborg, och med djup grämelse såg huruledes blomterrassen utanför Mamsell Brikts Euphrosynes fenster var medfaren. "Jag olyckliga menniska!" fortfor han. "Hela mitt arbete är förspildt; och penningarne till fröhandeln bortkastade. Mina Narcisser! — Himmelske fader! der ligga de förbleknade. Den höga hjeltmodiga nacken är knäckt och blickande titta de mot jorden. † ~~Gud min Skapare~~! Se min stoltaste Hortensia! huru medtagen? Jag ger mig den onde i våld på, att hennes grandmamma, hvars namn hon bär, (*) inte såg varre ut, när hon återkom från sin resa kring jorden. Nå, än mina vackra prest-mamseller — ~~[illegible]~~ Tusenskönorna? Och Lieutenanterne vid mitt Garde ~~mina Blommor[illegible]~~ — Herrar Tulipaner! Allt, allt är förbi! Ja, — jag lofvar och svär, att den första katt — — —"

"Olycklig den svage,
Om Lagen får gälla,
Om ej Bergströms hjerta
Vill bli hans försvar.
Dess råd blott den tage;
Hans dom må det fälla — —
Hans gråt och smärta
Sig ren hämnd har."

Så sjöng en klar och gäll röst ofvanifrån och då Mäster Bergström såg upp, blef han varse Mamsell Hammars ungfru, den vackra Charlotte, som, stickande sitt lilla svartlockiga hufvud ut genom fönstret, fortfor: Kära Bergström! Skona kattorna! Ännu har jag väl ingen synnerlig kärlek för dem, eller de för mig, men deri finna vi väl oss hvarandra med tiden, tänker jag. Denna gången äro

de

† Nej, — så fan ~~f—n~~ annammo!

*) Det är bekant att blomman Hortensia erhållit sitt namn efter Hortensia

de likvål oſkyldiga. ~~Du har ni~~ Nog har Du, likſom alla andra menniskor ett ædelt hjerta,? Bergström! Och glöm för all del icke, att vi här i huset hafva nyſs fått en hund med deſs herre; hvilka ~~och du tro~~ äro ſåkert ſå goda ſom tio kattor?

"God morgon, min ſötaste Jungfru!" ſvarade Bergström. "Hvad du är vacker i dag! Ack om du vore ſå nära, att jag blott finge andas uppå de ſmå roſorna på dina kinder! Du är för gudomlig i dag! Kom ner min ſkerpurhöna!"

"Tyst, ſe der kammer Kammarjunkaren ~~med ſin~~ och hans hund!" hviskade Charlotte; och Trädgårdsmästaren drog ſig undan in uti ett boſquet.

"Är du redan vaken? Du lilla gudomliga trollunge!" ropade Kammarjunkaren åt Charlotte. "Adrett! Zephir! för Mamſell deroppe!" ſade han åt ſin hund, ſom straxt gjorde ſin fordna dansmästare all heder.

"Gud min ſkapare! Ett ſådant ſpectakel herr Kammarjunkaren höll på att ſtälla till i denna natt! ſade Charlotte. ſåga fattades, att hans Nåd lätit ringa i ſtormklockan, då han vaknade och fick höra muſiken i Trädgården. Alldeles okläd kom han inſpringande i ſalen och ſkrek: här äro tjufvar, här äro mördare, här äro Banditer. De veta, de Bofvarne! att jag i går inkaſſerat betalningen för min ſista Brännvinsleverans och för vaslarne, och för — — Nu komma de, nu äro de här! ropade han och ~~fick tag i ſchatullen~~ ſprang ut efter ett ſchatull, ſom jag måste hjelpa honom ~~upp~~ med på ſpjället till stora ſpiſeln. men just ſom han ſjelf höll på att följa det ſamma ~~krypa~~ opp ~~efter~~ i ſkorſten, ſå kom hennes Nåd, fick honom i ſkjortan, drog ned honom och omtalade att det alldeles icke var farligt, utan att en ſådan der muſik och ſång lärer brukas i Turkiet eller China — —"

"Uti Italien —" inföll Kammarjunkaren.

Ja, det är ju det ſamma! fortfor ~~Charlotte~~ Kammarjungfrun; men brukas ſkall den af förnäma herrar, ſom ~~ſkrifva~~ hafva — — afsigter, [tror jag det hette:] till anſedda mans döttrar. Men i början ville hans Nåd alldeles icke tro ſådant, utan jag måste ſpringa ~~upp~~ och väcka Magiſtern, ſom kom ned och berättade mycket utförligt både om det, ~~och~~ om att de unga versherrarne i Upſala, ſom ſkrifva ſådana der ſerenader, ~~ſom~~ ſå ~~han~~ kallade han dem, för unga ålskande Svenſkar, N°

† det framför honom ~~liggande~~ utbredda

r, tror jag det

utan att de hittintills blifvit allmänt antagne; som han försäkrade skola härleda sig från Nordanvindens inverkan eller öfverkan, – eller huru det var han sade – på det Svenska Poëtiska gemötet. Då lofvade hans Nåd Magistern, att han nästa år skall få resa utrikes med unga Herr Jaques Albin, på det att han skall få lära sig huru det går till i främmande länder; och sedermera gick han in i Mamsells kammare, der han skrattade så fasligt åt Nådige Herrens Hund, att han måste hålla sig för magen, och förböd Mamsell uttryckligen att öppna fenstret och bedja om förskoning för blommorna, hvilket hon annars gerna hade gjort.

"Jaså," – frågade vår kammarjunkare – hördes måhända ej versarna?"

"Nej," – svarade ~~Charlotte~~ Kammarjunkarfrun – "då hörs Hans Nåd, som blåst på i Skorsten. Det var bara Zefir, som var så rolig utaf sig. Gud vet! huru han kunnat lära sig allt?"

"Ser hon, min lilla! Den allmänna bildningen" – så tog vår kammarjunkare til orda – "gör med hvar dag sina anspråk mera gällande och sprider sig äfven till de lägre – – men afbröts i det samma af ~~Charlotte~~ kammarjunkarfrun, som inföll: "jag tror att Mamsell ropar." och skyndade ur fönstret.

Der stod hjelten och häftade en begrundande blick på slagfältet, ~~framför sig~~ Det förhöll sig verkligen så, som Mäster Bergström beskrifvit. Narcisser och Hortensier, Prestmamseller och Garde-Lieutenanter, Nattvioler och Riddarsporrar lågo om hvarannan, ömkligen förhärjade. Blomsternas milda Gudamakt och Västanvindarnes – eller för att tala mera Svenskt – Östanvindens ~~himmel bet~~ ~~[illegible]~~ lättsinnige beherrskare, syntes hafva i vrångt sinne öfvergifvit sitt utvalda folk, och derföre saknades ej heller obeqvämlig [illegible]. Med en tung fjät hade den kammarjunkerliga Zefiren dansat och kysst och omfamnat blommorna; så att icke en gång de spritande knopparna på Jungfrun i det Gröna voro förskonade. Visserligen föll det härvid Segraren in, att Mamsell Euphrosyne möjligtvis icke skulle kunna med liknöjdhet se denna förödelse; men med tillfredsställelse erinrade han sig också, att han rest till Rauteborg på sin farbrors Excellensens befallning, och att han från honom medfört ett gänska obligeant recommendations bref till Commerce Rådet, ſom skrattat åt hans hund, Omständigheter, som gåfvo nog mycken anledning ~~och hämtade hvaraf anledning~~ att motse en lycklig utgång ~~dessa~~ af hans företag, men den sköna Brites Euphrosynes hand i En skatt af ett desto högre värde, ~~för honom~~, ſom hon ägde ett ganska anſenligt mödernearf var när ſom helſt tillgängligt ~~och~~ att lyfta, och han genom täta besök, än af de små ſvarthårade vännerne af Israëls ſtam, hvilka omsom med bugande och omsom med ganska ſtela nackar gjorde sina uppvaktningar, än åter af de halfsvenska medborgare, ſom alltid när om när hos honom inträdde, och ej alltid ville taga ett höfligt afsked, efter att icke hafva funnit honom hemma, påmindes om den oförsigtigheten att ej sällan hafva tecknat sitt namn under annat, än dagrapporter, sjukförslag och underdåniga ansökningar till erhållna Embeten och tjenster, hvilka saknats lika litet för honom, ſom för någon annan af den slägt, ſom i befordringsvägen besynnerligen dansat på rosor.

Men under det att vår Kammarjunkare ſålunda, med den friska morgonluften, insöp högsta lycksalighet, störd blef han af Mäster Bergströms fråga: Kan Nådig Herren försvara sådant inför Gud och Menniskor? Se blott en sådan Jerusalems jemmerliga förstöring! om det vore lofgifvet — — Hvarvid slog Kammarjunkaren ~~[illegible]~~ upp sina ögon, och då han såg sig antastad af blott en ända sämre person, bemannade han sig och utfor sålunda i orden: "Akta sig, min Kära Ni! Vet Ni hvem jag är? Det torde annars bekomma Er illa!" Och härefter vände Kammarjunkaren ryggen åt Bergström samt bortgick.

Efter en kort stunds förlopp såg man åter Euphrosyne uppträda på Scenen för nästa händelser. Med deltagande betraktade hon sina älsklingar, af hvilka hon sjelf sått och vårdat flera. Nu lågo de uppryckte eller nedtrampade. I deras blänkande ögon lågo icke mera daggens tårar, de voro gråtna på deras visnade lik, och föga fattades, att ej Euphrosyne åt ~~dem ägnat~~ egnat någre af dem samma sköna, men förgängliga åreminnen. Varsamt trädde hon emellan blomsterstånden; här upptog hon en blomma, hvars rot ~~icke mera~~ befanns ryckt ur den moderliga jordens famn svo nog mycken an

N. 11.

2.

famn; der åter jemnade hon en skadad stam, för att framkalla en ny skörd af granna offer åt skönhetens bräcklighet; och då hon på ett ställe upprestat en ~~af~~ [illegible] änna oafbräckt stam, bildade hon deremot på ett annat, en liten kulle af mull, icke för att inviga till döden, utan för att kalla till lifvet. Sålunda sysselsatt, märkte hon icke Mäster Bergström, som, lämnande sitt arbete, redan på afstånd ropade: "Nådigaste Mamsell! Låt de främmande som komma, få se spektaklet; så får han nog blygas, om han annars har någon skam i sig." "Men, Gud tröste mig!" fortfor Bergström, — "kanske står jag här och förtalar mig. Nu kommer jag i hog att någon berättat, att Kammarjunkarens betjent skall, strax han kom hit, tillsagt på värdshuset, att han ville ha fläskpannkakor och Stockholmsöl, och allt annat ~~godt~~ fint som kunde fås, för det var så godt som afgjordt, att hans herre skulle bli ~~vår Hans Nåds~~ måg hos vår Hans Nåd."

"Käre Bergström!" svarade den unga Blomstergudinnan, i det samma hon, liknande den förena i vård och fägring, reste sig upp. "Om våra i dag ankommande gäster älska blommorna, så är det åtminstone icke för deras skönhets skull, det är derföre, att många af dem kunna med fördel användas till stallutfordringen; och en dansande hund, kan, gerna för dem, få nedtrampa alla blommor i verlden, de franska i deras coiffurer undantagne."

"Är det så? Ja, det förstår Mamsell bättre än jag." yttrade Bergström; — "Annorlunda förhöll det sig likväl i [illegible] gamla Hennes Nåds tid. Då skulle, — men hå! ingen hafva understått sig, att på sådant sätt handtera blomsterparterren; och fastän unge Herr Gösta just icke synnerligen brydde sig om blommor, oftare än då han roade sig med att botanisera, så ville han likväl att allt ting skulle vara i sin ordning och städadt. Det var en stor synd att de skulle tappa processen; men lagen måste hafva sin gång, sade Kronolänsmannen, då han stal hästen."

"Ja visst, kära Du!" svarade Euphrosyne, och skyndade sig bort.

2. Cap.

Kämpar visa sig vid skrankorna.

På Hauteborg var emellertid allt i den största rörelse. Hans Nåd, Herr Commerce-

Rådet

Rådet och ~~Riddaren~~ Commendeuren Jöns Peder Borach väntade på besök hos sig, öfver Midsommaren, sin andra från Samtliga slägtingar, hvilka skulle på den nyligen tillträdda egendomen tillbringa några dagar, innan han började att bjuda ut mera förnäma Bekantskaper, såsom några af de högste Domarne i den rättegång han icke längesedan vunnit, samt andre mera ansedde Embets- och hofmän. Henne Nåd åter hade låtit genom Rättaren tillsäga, att allt folket på godset skulle midsommarsafton samlas för att ♀ dansa kring midsommarstången, lika som under förra herrskapets tid, och härtill fordrades också några tillredningar, efter som man intet gerna kunde med heder, hvarken låta ~~folket dansa~~ det der Bondsällskapet ~~dans~~ skumpa med tomma magar, eller ~~at~~ anbefalla dem, att sjelfve medtaga kost, såsom vid andra dagsverken.

Ändtligen nådde man middagen, och vid måltiden placerade Commerce Rådet sjelf Kammarjunkaren Rosenkrook vid Brite Euphrosynes sida. Tusende gånger förnyade Fru Commerce Rådinnan sina Confallan ♀ för det maten, i anseende till det myckna stöket, må hända icke smakade Kammarjunkaren så väl, som hon önskade; men vederlades lika ofta af honom, som, då han redan någon tid funnit af särdeles omständigheter för godt att spisa ur mathämtare, nu begagnade tillfället att icke blott med ord, utan jemväl med ~~fin~~ gerningar, oafläteligen prisa Henne Nåds höga insigter i matredningsvetenskapen, deruti han sjelf icke heller var någon främling. Under dessa och andra lika uppbyggliga ~~tal~~ ♀, hade man omsider hunnit den vändpunkt för sällskapslifvet, då den smakande tungan öfvermannas af den [illegible], Herr Commerce Rådet åter kom således med sina tankar på nattens händelser, beklagande det han icke hafft tillfälle att höra hvarken orden eller tonen till den vackra visan Kammarjunkaren sjungit eller spelat; men

♀ til ära för Hans Nåd, som var på den dagen född i Pjetteryds Socken,

♀ som ursägt,

♀ anmärkningar,

läd", som var på
Rytterys Socken

hundens konster hade mat genom otroligt, efter hvad han uppriktigt försäkrade. Härvid tog ~~Magist~~ Husets Värde Informator, Magister Sjumdlin, som aldrig lämnade ur sigte sin ~~[illegible]~~ förmenta skyldighet, att med ödmjukt bifall tillhanda gå, hasttelinen till ordet, och berättade hvarjehanda prof på klokhet hos hundar, äfvensom att ~~åtskillige Store Konungar såsom t. ex.~~ Henric IV och Fredric ~~den~~ II i Preussen ~~mycket~~ hållit utaf hundar, uti hvilken omständighet Högstsalig Hans Maj:t Konung Carl XIII äfven mycket liknat nyss nämnde Store Konungar. Å sin sida försäkrade Kammarjunkaren att det var ~~genom ett~~ med ett verkligt nöje, som han såg Commerce Rådet så intagen af det lilla oskyldiga kräket; hvaremot åter Commerce Rådet lät lyfta steken till sig och skar sjelf ett godt stycke deraf, som genast nedfallet för Zephir.

Nu var måltiden slutad, man uppsteg från bordet och beredde sig att emottaga de väntade Gästerna. Desse uteblefvo icke länge. Snart såg man en täckvagn, körd af en stor kusk i blå pels med röda snören samt björnskinnkrage och mudelar, ~~äfvensom~~ jemte mössa af samma slag. Derefter följde en ~~Calesch~~ hyr-calesch och slutligen helt ödmjukt en trilla. Man skyndade ut och emottog den ur täckvagnen stigande Stadsmajoren och Victualiehandlanden Ostenmark, jemte hans fru och dotter, äfvensom Grosshandlaren Rabenichts och unga Ostenmark, som lämnat Calechen; hvilka allesammans med en viss högtidlighet infördes uti salen, åtföljde af Kongl. Secreterskan Bergsson, som, tillika med sin dotter, haft mer än tillräckligt rådrum, att under tiden ~~[illegible]~~ hjelpa sig sjelfva ur Trillan.

För Herr Kammarjunkaren ~~presenterades~~ föreställdes de ankommande, och man blef snart närmare bekant. Man drack thé, och Stads-Majoren råkade i samtal med sin svärdsson Commerce Rådet om skilnaden emellan de Ryska och Svenska kaljuristerna, Grosshandlaren utkömde sig i artigheter för sin Rådgifvare Mister Commerci Rådinnan, Stadsmajorſkan uppvaktades af Kammarjunkaren, och Couſin Bergſon, ſyster till Commerce Rådets förra hustru, fick ſjelf hafva beſtyret med att roa ſig, ſå framt hon eljeſt ville hafva roligt.

Ungdomen dröjde likväl icke länge inomhus. Den begaf ſig ψ åt den gamla med blomſterteraſser, höga alleer och föråldrade fruktträd rikeligen förſedda trädgården. Denna befanns juſt icke ſmakfull, ~~nymodig~~, ty der ~~fattades alldeles~~ ~~kullar~~ berg af två och en half alns höjd, och gångar af ~~[illegible]~~ halfannan alns bredd. Icke heller ſlingrade ſig någon från ladugården härflytande ſtröm ψ och fordrade Chineſiſka byggnader, ſom koſtat öfver 500 R:dr att åſtadkomma; men ~~man fann den~~ ~~träflig,~~ ~~[illegible]~~ [illegible] Euphroſyne fann den träflig, och Couſin Habenichts ingick på hennes mening, oaktadt han, ſåſom en bildad Groſshandlare, ſaknade tempel af det omfång, att de kunde, ~~bergar~~ ~~[illegible]~~ för vinterſnöns tyranni, berga under en ψ ~~ymnig~~ ~~ſtrammålstan~~, och gipsbilder af den Mediceiska Venus och Belvederiſka Apollo, å hvilka regnet ~~ic~~ vanligtvis icke ~~aufrel~~ aufrätt mera än näſan, fingrar och tår.

ψ ſnart

ψ emellan tulipan-prydda ſtränder

ψ hus af bräder,

Äfven den ~~de~~ blomſterteraſs ſom utgjort rummet för bedrifvandet af Kammarjunkarens idrotter under den föregående natten, låg i ögonſigte, och ehuru Mäſter Bergſtröm hade, ſå godt han kunnat, reenuderat Blomſtergårdes utanför Euphroſynes fenster, förmådde hon likväl icke att tillbakahålla de blick, ſom ſynbart ~~tolkade~~ ~~uppen~~ förrådde hennes miſsnöje. Men vanligen äro herrar Kammarjunkare inga tecknatydare, ännu mindre tolkare af blickar, utom ſå denna undföll ſåledes vår hjelte, men icke Habenichts, ſom deraf hämtade en ökad anledning, att med all beſtällſamhet gå ſin rika Couſin under ögonen. Utan uppſkof fattade han Britta Euphroſynes arm, och Roſenkrook måſte låta ſig nöja med den något vindögda Evelina Oſtermarcks angenäma ſällſkap. Dock fann han ſnart att han vunnit på bytet. Den förekommande Evelina afſtyrde med ſynbar ~~nöje~~

tillfredsſtällelse) ~~nöje~~ underrättelsen om dagens väderlek, och låg med förtjusning de ofta uppreppade profven af Zephirs sällſynta ſkicklighet. Ja, Kammarjunkaren fann hos henne, ſå mycken verld, ſå mycken uppmärkſamhet och äfven likaſå mycket vett, att om henne blifvande arf varit lika tillgängligt och lika ſtort, ſom Brita Eufroſynes egendom, hade han icke dragit i betänkande, att hellre förunna den hyggliga Evelina ett rum på det [illegible] nyſs planterade ſtamträd, ſom borde viſa det äfven han haft mödan oſparde för efterkommande. Men ſådant medgaf likväl ej af de,

Sautid efter hvad verldbekant är, obändiga omſtändigheterna; och Kammarjunkaren föreſatte ſig att följande dagen med mera påpaſsligheſt ſkota ſin amour.

Aftonmåltiden åts tidigt, emedan man efter den ſamma, ſkulle begifva ſig ut till de med qvinnor och barn uppbudade Bönderna och Torparne under godset, hvilka nu ſom bäſt voro ſyſſelſatte med anſtalterna och prydnaderna till midſommarſtången. Häraf hämtade Henne Nåd anledning att berätta, det hade man ~~för~~ alltid haft för ſed, att uppreſa denna på den, icke långt från Herrgården belägna [illegible] ſå kallade Ranes hög, ſom ockſå gifvit egendomen dess förra namn. Men att då ſom förſt omtalas de mångahanda vidſkepelſer, ſom derſtädes af de oupplyſte Bönderna, jemſäl på ſjelfva midſommarnatten, bedrifvos, och deſsutom förmärkt, att till och med trovärdiga perſoner omförmält, det ſkulle flere ſpökerier der viſa ſig, i ſynnerhet en blå eld, ſå hade hon, — en afſvuren fiende till vidſkepelſen — låtit ſträngeligen tillſäga, det ſkulle ingen menniſka underſtå ſig att i natt beſöka Ranes hög. I ſtället hade henne Nåd ſjelf till plats för midſommarſtången utſett vedbacken, ſom icke låg långt ifrån gården, och var ganſka jemn och bra att danſa på, ſedan man undanſkaffat alla ſtickor och ſpånor; hvilka bönderna nu ſom bäſt höllo på att afföra till ladugården för att deraf bereda ett icke förkaſteligt gödningsämne.

För ſin del godkände Herr Commerce Rådet till alla delar ſin frus vidtagna åtgärder; och ſom det ſå mycket lyckligare att hon fått en ſådan ſmak för åkerbruket, och inköpt icke allenaſt en hel klädkorg, full af Landtbruks-Academiens annaler och hushållsböcker, utan ock hvarjehanda machiner och Modeller, ſåſom t. ex. en Engelsk Senaps-qvarn, ſom gick [illegible] med ångkraft, en, ſom han förmodade, af Suiderarne ſjelf inventerad ſåningsmachine för perſiljefrön, dragen af häſtar o. s. v. ſom han handlat och många allmänna förtroenden hindrade honom, att dermed befatta ſig; likväl hade han, ſom ej kunnat fördraga det fula och betydelſelöſa namnet Raneborg, utverkat ſig tillſtånd af ſin intima vän, Herr Baron och Landshöfdingen, att förändra egendomens namn till Ränteborg; för att derigenom likſom erinra deſs blifvande ägare, om deras ovilkorliga ſkyldighet, att icke åſidoſätta afkaſtningen, utan ſöka att uppdrifva den ſamma. Iſtället af hvilken anmärkning unga Herr Jacques Albin erhöll en betydelſefull blick.)

Af Hennes Nåds berättelse hämtade Magiſter Sranslius anledning till den upptäckten, att dylika folkſägner, ehuru mycket vidſkepliga och ledande till öfvertro, likväl icke ſaknade en viſs poëtiſk beſkaffenhet, hvarigenom de kunde på ett behagligt ſätt inſlätas uti hvarjehanda Poëtiſka Producter, och ſom han nu icke kunde erinra ſig, huruvida denna ſaga blifvit använd i någon ſkaldedigt, ſå ville han oförtöfvadt ſkrifva derom till Upſala, på det att den på Rakel hög midſommarnatten brinnande blå elden, icke måtte undfalla våra poëters uppmärkſamhet.

Herr Kammarjunkaren åter yttrade ſin förmodan, att den blå elden, icke kunde vara något annat, än en Bengaliſk eld, ſådan ſom nyttjas vid den Kongl. Operan uti Don Juans helvete, eller till offerlågor inför hedniſka Gudomligheter ~~och~~ eller höga perſoners namnchiffer; och denna mening biträddes med det eftertryck af Hennes Nåd, att hon ſvor på,

ett

att om hon någonſin kom på den ſkälmen, ſom på ſådant ſätt förhindrade upplysningen bland den enfaldiga allmogen, ſå ſkulle han aldrig glömma henne.

Hos ſamma ſin ſyster anhöll derefter unge herr Anders Theodard Oſtenmarck, ſom ſiſtförflutna terminen tagit Cantzlie examen, att alla möjliga anſtalter måtte vidtagas till förvarande af Ranehög, emedan han af Academiens Lithophylax eller föreſtåndaren för den Kongl. Academiſka Stenſamlingen, hört, att ſådana högar kunna betraktas ſåſom en nations minnesmärken, hvilka lämna mycket ljus uti hiſtorien; men Cousin Euphroſyne bad ſin unga morbror vara obekymrad, då högen var ſå ſtor och väl ſtensatt, att flere dagsverken ſkulle åtgå till dess rubbning, än ~~tin~~ någon kunde påkoſta ett helt potatisland. Emellertid inveklade Magiſtern och unge Kongl. Secreteraren ſig uti ett ſå intricat ſamtal om hiſtorien och poeſien förhållande till hvarannan, att de ſluteligen åſidoſatte alla ideer, utan att likväl derigenom förlora det ringaſte hvarken i grundlighet eller i begriplighet. ~~Man~~ Innan de likväl ~~ännu~~ hunnit ſtadga ſina meningar afbrötos de af måltidens ſlut. Hvarefter ſamtlige begåfvo ſig ut på Vedbacken, der det nyttiga förenades med det nöjſamma. Midſommarsſtången låg väl redan färdig; men bönderna hade ännu icke hunnit att på ſina ſkottkärror bortföra de ſammanſopade ſpånhögarna. Ändtligen var detta ſkett och feſten tog ſin början. Rättaren framträdde med en halfankare, hvarur han ~~tilldelade~~ hvarje manſperſon en jungfru brännvin, men qvinnorna måſte nöja ſig med en half d:o. Bryggharen ſedan emottog ~~hvarje ſin~~ hvar och en [illegible] en bouteilj öl, med påminnelse att återlämna bouteljen; och [illegible] utdelades, utan afſeende på ålder eller kön, en half kaka bröd och tre ſtrömmingar öfverlagd, hvilka Hennes Nåd haft mödan oſparad att ſjelf uträkna. Härefter upprestes midſommarſtången, under muſik af en nyckelharpa och en fiol; äfvenſom Hans Nåds och Hennes Nåds ſkålar druckos, dock utan ſkott, i anſeende dertill att fru Stats majorskan var ofantligen rädd för ſådana. ~~och na~~ ~~[illegible]~~

Men för tiden

Tillſtällde

Slutligen började också, på befallning af Inspectoren dansen, hvaruti likväl af de förnämare ingen deltog, undantagande först Herr Jacques Albin och oförtröttligen derpå Herr Magistern, då bönderna genast af Hennes Nåd antyddes att dansa sakta.

Cap. 3. Nattvandrarne.

Samma natt klockan 12, stod en ung man på Ranes borg. Med mörka blickar betraktade han Raneborg, nu mera Raute-borg, men med ändå mörkare framtiden. I många ättleder hade den gamla byggnaden tillhört hans slägt, och som barn hade han lekt emellan de tjocka lindar~~ne~~ och almar~~ne~~, som bortskymde en del af de grofva murarna med dess små och fyrkantiga fönster. Nu tillhörde det icke mera honom; annorlunda hade Domaren förordnat; och hvad hans förfäder förvärfvat genom sitt i striden för fäderneslandets frihet och ära utgjutna blod, det hade gått till spillo för Claik och papper, edgångar och behjelpligheter. Af vrede kokade blodet i hans hjerta. Men detta klappade ända ~~icke så häftigt och mäktbart hjernade hans blick~~ ψ då han tillika erinrade sig, att Euphrosine nu vistades inom Ranelborgs murar. Med venstra armbågen stödd på den högra handen, och hufvudet lutadt mot den venstra, & lät han hjernan med dess af det tillkommande blandade färger gifva lif och behag ~~af~~ åt den dystra taflan af det närvarande. Blott en enda fråga sväfvade oupplösligt framför honom, den nemligen: „hvarföre är hon en dotter af Commerce Rådet och Commendeuren Borach?"– – –

„Hvem är du?" hörde han en röst fråga, i det samma tvänne händer bakifrån höllos för hans ögon. Uppbragt öfver detta oväntade skämt i en stund, då det förådde hjertat led derutaf, försökte han att göra sig lös, men förgäfves; han kände sig fattad af en jättekraft, som icke lät tvinga sig att släppa sitt föremål. Under tiden förnyades frågan,# med lika liten framgång. Gustaf tillstod öppet sin här otillräckliga gissningsförmåga. Då ~~fråg~~ ~~de~~ hördes åter rösten: „Känner du Jean Jaunet? Giovanni Jaunetti? John Trabbler? Christopher Kohre R. ~~Cal~~ Jonas Ratzenmacher? Sandström? Bergström? Skeaström? eller Rotström?" och sedan Gustaf till hvarje af dessa namn svarat, nej, frågades slutligen: Känner du Jon Hugestadius då?" Ja! ropade

ψ ännu häftigare och ~~de~~ hans blick omgafs af ett mörkare töcken,

& stod han länge, ändteligen

N:11
4.

är icke mera
#(hjeltens lekande mo
aftontanke; ingen
lifvet efter lifvet
hörselmachine, som
hit till örat; ~~ja~~

ψ outslitlighet
ϕ utan blod och bar
af den stora f
ψ ~~och på den luft~~ ~~i en sådan~~
~~Till de hem~~
och i den luftl
upp mot de hem

(*) En roman af Jea

(**)

ψ då blodet – icke

de visste nog. hva

(*) Så kallad uti kon
Ordningen ett ti

haar blick
ikeu,

kligen

N:o II
4.

är icke mera

hjeltens lekande morgondröm, och den viſes lugna aftontanke; ingen trollſpegel ſom ſkildrar lifvet efter lifvet; ingen kunſtrik hörſelmachine, ſom förer ~~[illegible]~~ ofödda tid till örat; ~~ja~~ nej, hon är icke en gång, en

& outſlitligheten

& utan blod och bark, ett vid ~~den et~~ löſningen af den ſtora ſtrömmen, Staten, undanhum- ~~en ſådan~~ ladt och åſidoſatt ~~ger ſig~~.

& ~~och på den luftballonen flyger ingen~~ ~~upp till de himmelska ſtjernorna~~.

och i den luftballonen flyger ingen ~~[illegible]~~ upp mot de himmelska ſtjernorna.

(*) En roman af Jean Paul Fredrik Richter

(**)

& då blodet — icke ſtrömmade

de viſte nog hvar de voro hemma, de

rade Guſtaf; och i ögonblicket lågo tvänne ungdomsvänner vid hvarandras bröſt.

Alltid kommer Du ſåſom ett oväder, ſade Guſtaf Eke, ſedan de nyſſ bruſande känslorna hunnit ſätta ſig och gifva utrymme åt orden. Ockſå förſvinner jag ſåſom ett ſådant, ſå fort jag hunnit utſpela min roll; genmälde Liljeſtadius; men — fortfor han: ſå godt kan det ockſå vara. Vår Commiſstid älſkar ingen uthållighet. Den viſe, är en vis för dagen. Nationens offentliga ledare, leda den på vargſkall, — efter harar. Kongl. Krigscollegii Ullſtrumpor och hjeltarnas i den förſoffade bragder tafla med hvarannan om & ~~platſen~~ i odödlighetens tempel, och äran är # ~~[illegible]~~ ~~någon~~ ſom ſåpbubbla med ſpelande färgor, uppburen af luften; ~~[illegible]~~ | ~~och~~ knyte med Bancoſedlar och Riksgälds ſedlar och Diſcont ſedlar, ~~ſom~~ Miſtika med ~~några~~ Kopparſlantar ~~för utvärlingens ſkull~~ på botten, & ~~[illegible] undan och ſattna ſin vid löſningen af den ſtora ſtrömmen Staten~~.

"Ännu den gamle!" fortfor Guſtaf; — "men akta dig; om du på detta ſätt fortfar, ſå ſkall mången ſom råkat läſa ſin Titan (*) utropa: ſe der en, ſom gerna vill vara en broder till Bibliothekarien Schoppe (**) men — " "Som icke ett gång är hans ſkugga!" — infoll Liljeſtadius. "Godt! ~~fortfor han~~: ſå blifver jag då helt enkelt Liljeſtadius!" "Huru det nu för tiden ſkall vara lika inbringande, ſom ärorikt att vara ſkugga, och iſynnerhet ſkugga åt en ſkugga?" "Hvad menar du?" frågade Guſtaf. "Följer du ej din tid;" ſvarade Liljeſtadius. "Vet du ej, att förr gjorde Mycket ett ſådant oväſende utaf ſig att man ledſnade derved och ville hafva ~~något~~ Något; men Något, var ej heller att lita på, derföre ville man hafva Litet; af Litet kan likväl blifva mycket; ſåledes Intet, alls Intet; — och Intet klingade de Kongl. Kronorna i Midnattſtunden, då de ſamtala med Nycklarna om Statsbriſten. ~~Intet~~ "Heliga Intet" tänk på oſs ~~dina~~ ditt utkorade folk, ditt beker får, ~~[illegible]~~ mättades ~~[illegible]~~ både morgon ~~[illegible]~~ och afton. Taſſpraſte Intet!" Gungade hjeltarnas ſvärd under Simulacrens mest ~~faſansfulla~~ afgörande ögonblick; och Lagſkiparne ~~[illegible]~~ och lagſtiftarne # ſjöngo ſå beſkedligt: "När Laſſe var ~~liten~~ liten, ſå gick han till mor och fick en bit bröd och ſvarglader." ~~"Men~~ # afbröt honom Guſtaf, — ~~hvad har detta~~ Hvilket ſammanhang" har väl detta med ſkuggornas förträfflighet?" "Tålamod!" utropade Liljeſtadius. "Den ſaken är klar. I ſkuggan kan ~~möjligtvis~~ faen, ſom är en illaſinnad och kitslig perſon, möjligtvis ingjuta något ſom kallas lif; men i ſkuggans ſkugga, hvarav ſtyfſon, efterbedjaren i tredje led, kraftmannen på ſemlighuſet (*), ſå när icke Vår Herre ſjelf lätt inbläſa en lefvande

(*) Så kallad uti Kongl. Boſtälls- och Huſeſyns-Ordningen ett till Mangården hörande hus.

ända; derföre huru nyttig och huru eftersökt måste ~~han~~ han ~~icke~~ icke vara; för att få honom, måste man betala honom med penningar, uppmuntra honom med fullmakter och belöna honom med ordnar."

~~"Men", fortfor Liljestadius~~ ~~"jag har icke sökt dig, förratt~~ "Hvad gör du här?" fortfor Liljestadius. "Vill du dricka mörker midsommarnatten, för att sedermera kunna deraf destillera en elegie, eller står du kanske på jättarnes grafvar, för att suga Nordiskhet ur den döda mullen? Dock jag har ej sökt dig, för att med dig hålla tal; jag har sökt dig, för att återfå min egendom." "Din egendom?" frågade Gustaf förvånad. "Ja, min egendom; min vän," svarade Liljestadius. "O huru mycket lider jag icke af saknadens qval. Tu, värdaste nattvandrare!! i mig ett naturens utropstecken; – ett af polisen händer ~~efter~~ tillvaratagit hittebarn – ~~ett fortsatt lamen~~ ett utgjutet ack, † uti jordens eviga lamentabile – ja, en af getabocken medtrampad violblomma(*), som nu står half förmultnande på den brokiga verldsängen, emedan min vän är sliten från mitt hjerta och intet sympathetiskt öga skådar i mitt. Ack † saknaden ~~har omslaget mitt hjerta~~ med spanskflugeplåster, och denna mot vänskapen sträckta famn är verkligen så tom, som den kära brudgummens, då han för första gången trycker den efterlängtade Guldkunnan till sitt nygifta hjerta." "Detta låter illa ~~för dig~~, min vän!" infölle Gustaf; men Liljestadius fortfor: sedan han utbredt sin blå kappa på marken, och sedermera lagt sig derpå: "Du eviga måne! den gyn, som visserligen icke syns, men nu borde synas, emedan jag stadd i denna melancholiska sinnesförfattning, är beredd att till dig hålla ett tal. ~~Dock~~ Men du hvisa nätterna förtaga ~~månens~~ ditt sken, ~~svarlou~~ ~~att~~ jag får uppskjuta mina känslor till en annan gång." † ~~Nu~~ Nu återfordrar jag af dig ~~min~~ ~~egendom~~, kära Gustaf! min egendom!" "Och † annu en gång svarar jag dig," sade Gustaf, "att jag icke förstår, hvad du menar."

"† Vet då, Sympathetiske Vän!" utropade Liljestadius – "att denna sorg anbelangar icke någon mindre person, än förre ~~...~~ Dansören vid min theater, den oförlikneliga ~~hanneho~~ fotkonstnären Narciss. Jag önskade att du kände denna ädle unge man. Då skulle du icke le så ironiskt, utan hålla till godo en så duglig klunk ur min tårekruka, att du kom i svettning deraf. Men, du äger icke sinne, jag vet det af gammalt, för det sköna emot naturen. Derföre skrattar du ~~...~~ jemväl så fräckt åt fyra fot höga berg i trägårdar och fem fot vida ruiner efter riddareslott uppå bergen, åt lanfröknar

(*) Ein Veilchen auf die Weise

† nu har saknaden tapetserat mitt brö

säger Almanackan, och derföre

† Annu en gång,

fotkonstnären

† stå som luster, elle
nequin uti

†† de ~~gamla~~ stränga riddar
~~krig~~ och Konsepen
de fruarne med fr
blomster buketter em

utbildade i pensioner och eterneller ~~utbilda-~~
~~de~~ tillskapade af sidentyg, ~~och~~ med mera
dylikt, som en förnuftig Christen bör hysa
aktning före. Således har du ej heller
åt honom egnat någon uppmärksamhet,
† utan förblandat honom med de öfriga
stekvändarne på Raneborg. Ja, sådan är
förtjenstens lott och derföre säger ock den ~~be-~~
träfliga ~~[illegible]~~ Silverstolpe:

"Huru mången demant, af skiftande färgor rik,
dväljes på bottnen af den blå oceanen,
rätt mången präktig ros blomstrar, i dalen dold,
och sprider sin balsamlukt i den öde rymden.

O min Narcis! Min Narcis! Du är en lefvande
arsenal af milda dygder; — ~~ett sublimat~~ en äpte-
compott af sublima känslor; — ett konstigt till-
blandadt pulver omnium af red bara kunskaper;
— en ändteligen lyckad quadratura circuli af
de sköna konsternas hittintills obestämda rund.

"Verkligen börjar du icke att nog mycket reta
min nyfikenhet;" — tog Gustaf till orda: — "säg
mig, hvem är då denna fogel phoenix?"
"Qvickhet täflar han" — genmälte Liljestaden — "med
den mest förnuftige skämtare, som kan uppspa-
nas ~~[illegible]~~ uti Argus; i kunskaper går han
upp mot författaren af Carl Knutson, Tragedie
i 5 Akter; uti originalité erkänner han ingen
mästare om ej Mästaren af Klanca; i medborg-
lighet löper han i kapp med den aldrig olyck-
lige Waldemars höfsnöet; och hans tänkesätt
— du skall sannerligen icke misskänna af-
hittonde seklets Odalmans. — Men huru länge
skola vi här bete oss såsom vålnader på
kämpeslut grift. Känner du ej tiden? Den fruk-
tar spöken; just icke så mycket för deras
ängmästares fräna skull, han är nu mera
af sig kommen; utan emedan något af den
fordna anden kunde hafva der insmugit sig
och andan är alltid farlig. Men låt oss följas
åt till Raneborg, så få vi vidare språka."

"Raneborg ligger nu mera här;" — svarade
Gustaf och ~~ha~~ lade handen på hjertat. "Der-
nere" — fortfor han — "ligger Raneborg." "Huru
förstår jag det?" Sporde Liljestaden. "Har du
också velat ~~[illegible]~~ du förgylla förmaken? Eller
har du vid Wira borden insinuerat dig, an-
sökning, att varda ihågkommen vid återbe-
sättandet af ledigblifna embeten? Eller har
du gått på [illegible] efter ordensband? Eller
hvilken annan af dessa säkra utvägar har
du tillgripit, för att sätta fötter under de
gamla fädernemurarne, och skaffa de ~~tom-~~
~~[illegible]~~ ~~familjeporträtterna~~ skalo från hyrd-
vind. Sådant trodde jag likväl icke om."
"Också har din tro icke svikit dig." Inföll
Gustaf; "men jag är i detta ögonblick för mycket
upprörd, för att nu kunna för dig berätta min

gamla

† Stå som lustre, eller stekvändare, eller ma-
nequin uti

†† de ~~gamla~~ stränga riddarna med sina harnesk
~~[illegible]~~ och allongeperuker, och de små läck-
re fruarne med sina ~~f~~ snörlif och
blomsterbuketter emellan figurerna

gamla farmödrar eller rättare mina van- (*
dringar i rättvisans Trojenborg(*). Allt-
nog Commerce Rådet och ~~Riddaren~~ Commen-
douren Brach fann den rätta vägen" —
"och utgick ~~[illegible]~~ utur Labyrinthen, inföll Liljestadius,
med Raneborg såsom ett godt Pris. Nå
väl, då måste vi tala om något annat.
Hvar bor du nu?"

"Den lilla rödfärgade gården, der borta till venster om
~~vid~~ kyrkan, är allt hvad som kunnat räddas
vid det andra skeppsbrottet min slägt
inom icke så långt tid lidit;" svarade Gustaf.
"Men" — fortfor han, — der komma tvänne
vandrare, ifrån Raneborg, tror jag? Skyndom
hedan. Jag vill icke ~~[illegible]~~ se dem. Solen är
dessutom snart i uppgången." "Jag följer dig;
svarade först Liljestadius, men vände sig
i det samma om och betraktade de tvänne an-
kommande. "Jag tror, min sann!" utropade han,
att jag ser tvänne vemodiga framför mig. De
stapka framåt med osäkert högtidliga steg och
nedåt hängande hufvuden. Kapporna äro
mycket modert skurna och herrarna väl insvep-
te i dem, sannolikt för den kyliga luftens
skull. De nalkas. Deras egna armar och
händer äro en ~~tung~~ tung börda för dem. Mun-
narna likna Nådens tempel, som ~~alltid~~ ~~stå~~ är
öppet. Ögonlocken stå på halfspänd, och
blickarna våga sig så drifstigt in i verlden,
som den recommenderade oförsyntheten. En
och annan af dem kilar uppåt; ~~Jag håller~~
~~med hvem som helst att~~ den skalken redan
friar efter den lysande Nordstjernan. Jag
håller med dig, att deras anledrägt är i afta-
gande ~~och dem~~ såsom de manliga frihets-
rösten vid en sluttande Riksdag, och deras
röster så gäft med samma, som de polit-
iker, då de Ψ ingå reverserande önskningar — Ψ uppmana att
till möte. Ja; jag har rätt. På min heder
äro de icke tvänne vemodiga. O Ossian! låna
mig nu dina moln; ~~Jag~~ jag vill rida på dem.
Jag behöfver ej mycket. Då en vanlig åkarekamp
~~[illegible]~~ hemmer jag opp dem. Känner jag mitt
folk rätt, så blefva de ej särdeles. Likasom
de forna Tempelherrarne(*) ~~rida~~ färdas de två på (*
en häst, ~~af~~ för idel själsfattigdoms skull.
Farväl med dig Broder Eke; jag kommer strax
efter," och medan Gustaf bortgick, nedkastade
sig Liljestadius, sedan han först ryckt till sig
några blommor, uti en midt på höjden befint-
lig grop, der han blef liggande på ryggen,
med mot molnen ~~riktade~~ vigtade blickar.

"Det är ganska märkvärdigt, att så här
nattetid, besöka historiska minnesmärken,"
yttrade unga Kongl. Secreteraren till Magistern,
ennär de, ifrån midsommarsfesten uppkom-
mit på Raneshög; och då solen i det samma
uppran, fortfor han: "En rätt vacker utsigt
är här icke å hafvet något kallt." Ja, sva-
rade Magistern — utsikten är poetisk. Den

antyder

antyder det inwärtes ideal, ſom ſwäfwat för den konſtfulle danaren af denna hög, och hwars fulla mening och fulla ſkönhet endaſt är för de betraktare åſkådlig, hwilka genom ~~en~~ urſprunglig frändſkap och ſorgfälligt ſtudium blifwit närmaſt inwigde i andan af Gauls ſkaplynnes Myſterium!", utbraſt hänryckt herr Thorſt Seudermann, — "Men hwad är det ſför blått, ſom lyſer i grofwen? Kanske är det den blå elden?" ropade han och skyndade framåt.

Nu ſatte den liggande Liljeſtadius ſig opp, utſträckte armarna mot ſolen och lät tydligen förnimma följande monolog: "Hwem ropar från Odens helgade lundar? Äro det ej på molnen ridande andar af fordna hjeltar? Fjerran mörker Jägaren Eden ~~vapengny.~~ ~~vapen~~ vapen~~klang~~gny? Men huru doft ljuder ej andarnas ſtrid, då deras päſtar ſtörta, ſåſom hafsvågor mot hwarandra? Ack! Bergets härdade ſön reſer ſig icke mera af mannablod, och den blodiga bröſtborgen åter ſpeglar ej daggens tårar mot den uppgående ſolen. Tyſt hwila ſwärdet och ſkölden i mullen, och roſten——"

Länge fick likwäl Liljeſtadius icke fortfara, ty nu framruſade Magiſter Grumatius till grafwen, och antagande en min, ſom borde gifwa tänkvärken, den der i hwardagslag utgjorde wälnaden af hans anlete, form af en begrafningsurna för en hjeltesjäl, utfor i följande ord:

Hör Diärne ropa med Thordönets hot,
Ur Vemodets lockande bölja."

Gradill Liljeſtadius åter ſwarade: "Beſkedeliga Thordön, hwiſkar du ännu? ~~Huru ljuft~~ Hat huru ljuft att höra fromhetens myggor draga i orlog, under dånet af deras egna wapnar. Men en mörk tid hwilar öfwer jorden; upplysningens tid. Derföre hafwa ochſå Drottarna, ſtackare! fallit utom rangordningen, och Diärnas wälde ſträcker ſig ej utom Rikombergs by, mendan man der ännu danſar på klamporna ng (*)

(*)

Abel Sigfri

Romancer.

Abel Sigfridsson

Jag fann
[illegible]
barmhärt
Lefverna

kallas
Men han
[illegible]
honom

~~Ja~~ Ho
Stod ej a
[illegible]
när han d
kunna de
på Stenen

Sydels Ho
Derg

A. L.

De 4 religioner.
Fornåldernas — Känslans, naturens —
Grekernes — Kraftens
Katholska — Inbildningens
Lutherska — förnuftets —

Papismens: Alexandr.
Öfvertrons — Octave Remi.

1

Friheten grydde och jag fröjdade vid dess morgongryning att ställa mig vid offer altaret — offren trusade fram och vi fällde dem — det är väl sannt att flera af oss äfven föllo —
En meteor ibland massorna uppgick —
Karaktären på fäderneslandets bästa vänner, tomt och trögt förstånd ~~och~~ öfvermannas af ett varmt hjerta.

2.
3. Bekantskapen med Ulsk.
4. Bekantsk. med Vict. Poesiens uppvaknande.
5. Victorias utnad. presen! Skuff som kammarjungfru. polisen, vakt! Verlden fördömde mig och jag var oskyldig!
6. Beslutet att följa hen.
7. Linnekläderna.
8.
9.
10. Kärleksbesöken, grubbel.
11. Beslutet att anställas vid en Theater, Victorias tal deremot. Bref om faders att använda tiden.
12. Resan.
13. Om korset.
14. Besökes hos modern —
15. Återkomsten. Victorias bref, den ädla presten,
16. Vict. död, denna död renar honom han är mera förädlad. Den krossade harpan.
17. Beslutet att resa till frankrike.
18. Deltagande i franska kriget.
19. En resa gen. Tyskland
20. D:o
21. Om tyska Riddarborgarne
22. Inqvarterad på ett slott, kärleksaffair med en fröken, som förkastar en sång i religiöst stil och begär en moralisk i Leopolds
23.
24. Död —

Jag fann snart att om lag och rättvisa ~~funnos~~ funnos innom staten, så funnos de åtminstone icke för ett fattigt prestebarn! En hennes fördel passande plats fanns ej innom hela trakten och af en obarmhärtig barmhärtighet ville ingen emottaga henne som piga.
Ensamna hvilades på sönderbrutna kedjor. En själ på torget.

Uti det ~~[illegible]~~ mörka stoft vi kalla jorden, strålar att annan mörkare Magte. de kallas sig ~~Religionens~~ tjenare, det eviga ljusets tjenare.
Men Sanningens och religionens vårdare, trodde ~~att~~ sanningen varamest betjänd dermed, att man misdåsva, oron, satte en slags rättfärdighets capuchon öfver förbrytarens ansikte, och lät honom sålunda framträda inför menigheten ~~att~~ för uppfylla sitt dyra och inbringa kall.

~~Jag~~ Hon var förlorad för mig, utan hopp förlorad, utan upprättelse förlorad. ~~Jag~~ Mig återstod ej annat än att utmärka hennes graf. Jag lät der resa en sten, hvilken läste man der hennes namn eller ~~födelse~~ döds dag, ty hvad angick det väl verlden hvad hon hetat eller när hon dött. För mig var stenens rest och jag visste ~~hvad heter~~ hennes namn och dagen hennes död. Länge efteråt fann jag en Gnistig inskrift och nu mera läser man på stenen Dafsist dar loos &c.

Spela slutas med ~~4~~ berättelser om franska Revol.
Derefter jag hade förut ... engagement &c. &c.

1812 – Ja

O du eviga olisk
att jag ſkapar i din
ſå ſom hvarje kre
förän ſegeras. Tro

1812 – Jan:

Axel Löwenströms
Lefverne.
Roman.

O det eviga disharmoni i lifvet; jag vet
att jag skiljas i dina strider, men jag skiljas
~~så~~ som hvarje krigare. Ödet utdelar härarnes
förare segern. Kanske vinner ej lagern

Aftonen förr slaget vid B. satt jag
och Löwenström, tillsammans vid vakt-
elden ~~på en~~ ~~[illegible]~~. Natten var dyster.
Omkring oss vankade båda patrullerne
~~[illegible]~~ Deras rop uppväckte den mot sitt gevär
stödde och i tankar försänkte krigaren.
~~[illegible]~~ Dunkla moln ~~[illegible]~~ sväfvo öfver månen och
detta sammanlagt med nejdens dysterhet
sände en viss farhåga för den förestående
dagen. ~~xxxx~~ utgjöt i min själ en ~~dyster~~ qväfvande [illegible]
Löwenström afbröt slutligen tystnaden,
fattade min hand och sade: jag är
skyldig dig min obetydliga lefnadshistoria.
Vi hafva ej känt hvarannan länge, men
vi hafva lärt känna hvarandra på det
stället, hvarest man lätteligen skiljer
mannen från den fröken-likt uppfo-
strade veklingen. Du har berättat
mig de vigtigaste ~~ög~~ ögonblicken af din
lefnad, ~~för det~~ dessa äro de merkligaste af min; och
~~ho~~ vet om jag mera kan med lugn ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ mod för dig framställa mina önskning-
ar och felslagna förhoppningar; innan
morgon~~[illegible]~~ dagens slut hafva kanhända vi beträdt olika
~~banor~~ vägar; ~~Jag vet~~ Jag kan ej be~~[illegible]~~skrifva
hvilket eftertryck han lade på det ordet
"olika ~~banor~~ vägar"; det förekom mig som såg
jag honom redan lemna mig för att ~~förby-~~
~~ta~~ öfvergå till ett lif, hvarest sorgerna
säkerligen ej skola plöja så djupa fåror,
som de nu gjort på hans ~~[illegible]~~
ansigte.

Jag är, sade han, ej en son af den tröga
skyldigheten, jag är frambragt af den
uppeldade inbildningen och kärleken.
Jag känner ej min far, jag vet ej om jag
känner min mor; dem jag gifvit dessa
namn, hafva blott varit lega att uppfylla
~~dessa~~ deras skyldigheter, ~~som för en son[illegible]~~
~~endast äro alstrad af~~ ~~[illegible]~~ den försatta
kärleken. Då jag var 8 år minnes jag,
att jag ~~[illegible]~~ uppfostrades hos en ~~[illegible]~~ herrse-
man på landet. Han var af naturen öm
och medlidande, han sökte danna mig till

De gamla Germanerne kunno ej fram i deras tunga rustningar, de äro dessutom gerna med lejonen.

till ~~hvem~~ som han trodde en lycklig menniska. Att han misstog sig, härle~~dde~~des af hans egen dygd, men äfven mindre kännedom af verlden. Detta misstag är af en för edel grund för att förtjena mitt klander. Beständigt sökte han att uti mig inprägla begreppen om rättskaffenhet ~~och~~ och ärlighet, samt högaktning för lärdom och kunskaper. Uti hans inbildning var en lärd man och en dygdig man ord af enahanda betydelse. Du kan således lätt föreställa dig huru jag med mitt ordliga sinne, som eftertraktade allt utom hvad jag kunde ernå, skulle här besinna mig.

Hvad min fosterfar uppbyggde med godhet och omsorg, sönderref hans maka med ilska och obetänksamhet. Ingen ting var så obetydligt, så likgiltigt som hon ej med ~~en~~ skrik och oljud behandlade. Ofta gick hennes häftighet till den ytterligheten att hon af harm öfver saknade tillfällen till utöfvande af sin ilska vredgades ~~deröfver~~ öfver ~~att allt befanns~~ sjelfva oklanderligheten. Följden deraf blef, med min fosterfar såg jag verlden på den goda sidan, med min fostermor på den onda. Jag lärde mig att hata menniskorna. Det försökte min ~~foster~~ gubben far med saktmod framställa, mot hennes tala ~~med~~ skadelöje öfver ~~menniskornas~~ svagheter åtföljda, men merendels sanna anmerkningar öfver deras litenhet, svaga och kullstörtades vid första anloppet. Hon lärde mig att speja efter menskliga lyten, och aldrig var jag säkrare om en läckerbit än när jag kunnat utforska någon dårskap eller löjlighet inom grannskapet. Min fosterfar bemödade sig att uti mig inplanta en bättre åsigt af lifvet, men huru kunde han det? då jag säkerligen, äfven utom min fostermors uppmaningar, fann mitt ~~löje~~ löje i menniskors svagheter tusenfaldigt uppväga din medömkan och öfvermenskliga fördragsamhet som predikades för mig af en högaktad

så störde för de lärda sakerna i tyskland vid min ditkomst. Den lägsta list och det barnsligaste oförstånd stridde med hvarandra. De gamla räfvarne som så länge bodt ~~och tordt aldrig blifv~~ i lejonets håla och närt sig af de smulor, som föllo af dess bord, drogo sig visligen åter tillbaka dit. ~~Alla predikanter och~~ Å ena sidan ropade man bryt alla fjättrar, lösa ~~[illegible]~~ tanken och frigif sanningen; å den andra ~~[illegible]~~ deremot skrek man: Hör: i herrans namn, se på bara; ~~[illegible]~~ Nej men se kan de handtera korsstaden välja de åt spiorna! Hjelp! Hjelp! Elden är lös! ~~[illegible]~~ Klämta! Skjut! spruta! fädernelandet! våra pensioner! hagarne våra stenor! allt allt är i fara —
~~[illegible]~~]

(peevishness)

4
broderns Erinra dig att då denna hand sträckes dig, står den vid det öppna grafven, som ~~alltid~~ utgör skilnaden emellan ~~[illegible]~~ det som är och det som kommer skall. Erinra dig äfven att i det ögonblick du fattar denna handen är den sluppad öfver grafven och kan aldrig återvända.

4. Bevare dig Gud! Min Bror! helt visst svärmar du. Men det är ej första gången jag blifvit hos dig varse ~~[illegible]~~ fallenhet för ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ dylika ofog.

ma i Tyskland vid
ist och det barnsligare
Det gamla rofvarne
~~[illegible]~~ i lejonets
mulor, som folle af
~~åter~~ tillbaka dit.
a sidan ropade man
~~le~~ Fanken och fri-
andra ~~[illegible]~~ deremot
mn, se på barn,
de handtera korse
orna! Hjelp! hjelp
sta! skjut! sprutan
sevner! hagarne
är i fara.

Axel Sigfridsons

Lefverne.

Roman.

Das ist das Loos des Schönen auf der Erde!

Schiller.

— — Aftonen före Slaget vid — — — satt jag och Lieutenant Sigfridson, med hvilken jag ~~[illegible]~~ redan länge förut gjort bekantskap, tillsammans vid en vakteld. Natten var mörk och regnig. Omkring oss vankade täta patruller, hvilka med sina rop ideligen uppväckte de sig af trötthet på marken nedlutande Krigarne. Dystra moln ilade förbi månan, betäckte den och försvunno; och nattens hemskhet, föranledd ej mindre af det skiftande skenet, än en orolig farhåga för den väntade träffningen, afbröts då och då af några emellan förposterne vexlade skott. Jag kan ej skildra mina känslor. Aldrig har jag så skenbarligen insett lifvets tomma ceremonier, och döden såsom en upplösning af mysteren, såsom den ~~högsta~~ invigningen uti lifvets ~~högsta~~ mästare-grad som i detta ögonblick, och aldrig har jag så ~~tviflat~~ bäfvat tillbaka för den. Om några timmar, så tänkte jag, kunna han hända för dig den mörka kammaren och är den väl beredd att omottagades och handskas till ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ den förskräckliga ~~[illegible]~~. 4 Min öfvertygelse ~~sade~~ ropade högljudt: nej; — och detta nej isade blodet i mina ådror. Jag svepte kappan ännu närmare omkring mig, och försökte att lutad mot min sabel somna, men sorgens tröstare flydde ~~mig~~ och hans yngre broder, den hånfulla slummern, gycklade omkring mig. Från östern, trodde jag mig se, en nedsväfvande genius, som lik en ny Protheus ~~ombytte~~ hvarje ögonblick ombytte skepnader; än bar den en kalk, än förde den en sköld och höjde den fasen, och ~~[illegible]~~ jag benämnde den omsom religion, omsom frihet, fädernesland och rättvisa; men alltsammans ~~var blott~~ skimrade ~~[illegible]~~ blott ~~[illegible]~~ en ljuflig morgondröm. ~~Förbättrad [illegible] jag~~ Sväfvande kära bror ~~förbättrad~~ ~~[illegible]~~ sprang jag opp; men i det samma ropade Sigfridson till mig: ~~[illegible]~~! min ~~Bror~~. ~~[illegible] et svärmare [illegible]~~ Det är ej första gången jag ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ upptäcker dig som svärmare! — Jag, svärmare? frågade jag med häftighet; och med ett småleje, kanske mera omkände än spotskt, sade han: jo, min Bror! Du är hvad man i verlden kallar svärmare. Omständigheter och förhållanden äro för dig — omständigheter och förhållanden. Du beräknar ej med vår General de förra, såsom oförtjenta ~~[illegible]~~ slag af ödet, hvarmed ~~[illegible]~~ de förståndiga och kloka erkännaligen förföljas; och de senare såsom ~~[illegible]~~ ~~den~~ ~~[illegible]~~ naturens nödvändiga mått och steg till det enfaldigas bestånd. Du anser omständigheterne såsom följder af vårt egets förstånd, hvilket ej förmått intränga eller och bemäktiga sig händelsernas irrgång och med förhållanden menas dess sjelftagna bojor; hvad ~~[illegible]~~ mera ~~[illegible]~~ ej bevis fördrat väl för ~~[illegible]~~ att ~~den~~ styrka det den är och måste vara en svärmare. Men denna skiend är äfven för mig heligare än att den borde förgås under det sig sjelf sönderslitande åtlöjet. Förstår du, hvad en aning betyder? — Narrar bevisa att aldrig någon aning funnits, emedan hon, då de varit budne till gästabud, ej sagt dem ~~[illegible]~~ hvad slags stek der kom att framsättas; och stekens åtnjutande är ändamålet af ~~deras~~ vissa menniskors lif. För ~~[illegible]~~ den vise är det gudomens röst, som ännu någon gång låter höra sig.

Tillåt det mig att uppträda såsom siare, så skulle jag förklara aningens natur sålunda: ~~[illegible]~~ Gyllenstjernan förband ~~flere~~ de otaliga ~~olika~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ härskarorne af eglare~~n~~, och ~~[illegible]~~ genande följde de hvarannan i för den alsvåldige, ~~[illegible]~~ men djupet lag förförelsens ande; han uppsteg och han klädde sig i praktens och herradömets skrud och ställde sig vid vägen; ~~[illegible] till~~ en ~~[illegible]~~ härskara af de till den evige tron framtågande såg honom, förbländades och affoll; ~~[illegible]~~ ~~slungade sin blixt~~ uti ett åskmoln framgick Herran och slungade sin blixt öfver de fallne; de störtades till jorden; ~~och~~ de efter följande ~~[illegible]~~ skarorne förskräckades och flydde ~~[illegible]~~ bäfvande till thronen; men de foregående vänta ännu på sina olyckliga bröders, mitt uti vredenes moln vinkad de; och det är dessa vinkar vi kalla aningar. — — förstår du mig?

Jag förstår dig, svarade jag.

Välan, fortfor ~~[illegible]~~ han, du förstår mig. Vet då att jag äfven sett en vink utur molnet och kommer att snart lämna denna omkladnad. ~~Med [illegible] nu jag och [illegible] beradd [illegible] den nästa [illegible] [illegible]~~. Än mer om några timmar flammar solen opp utur Östern, men hennes lugna ~~[illegible]~~ afskedsblick från vestern får ej jag se; mig handa skådes. Och hvem blifver mig borgen att mitt öga slocknar lika lugnt. Men, min unga vän! vi äro ej qvinnor. För dem är det, vid skådandet lofsjiset att fara öfver den brustna tråden; ~~[illegible]~~ Mannen vet, att den ~~är~~ tråden är en tråd, som brister förr eller senare, och det är för honom likgiltigt, ~~[illegible]~~ antingen den våldsamt slites eller ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ med omständigheter afklippes. Men jag ernade att omtala huru min vidare klädnad passade mig eller ej. Liksom Narcissus någon gång har jag visserligen funnit den trång, men antingen har den

4 broderns Erinra dig att då denna hand sträcker dig, står den vid det öppna grafven, som ~~[illegible]~~ utgör skilnaden emellan ~~[illegible]~~ som är och det som kommer skall. Erinra dig äfven att i det ögonblick den skall ~~[illegible]~~ denna handen är den slungad öfver grafven och kan aldrig återvända.

†. Bevare dig Gud! Min Bror! helt visst svärmar du. Men det är ej första gången jag blifver hos dig varse ~~[illegible]~~ fallenhet för ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ dylika ofog.

~~hvars lifvet verlden vetat att göra mig~~ hafva de kringstående förmått att trycka ofta hopp.
hur jag sjelf ~~blifvit~~ mindre ~~aftog jag~~
genom bruket vidgat sig, eller och ~~tillfälligt~~; allt nog jag vände mig ifrån henne.—

Du torde undra hvarföre jag just åt dig lemnar ett förtroende, ingen ting mindre än belönande, då, i olyckans ~~tröstlösa~~ stilla kännedomen af andras lidande få bestämmt ej bispringer smärtan ~~vid nalitt~~ ~~tilldragande~~ då det kommer an på att öfvermanna den ~~ej~~ nästan ~~öfvervunnes~~ dig nämde ~~genom~~ ~~arsfallet~~; men, å andra sidan är det en drift att blifva ~~förtrolig~~ i sitt förtrolig med ~~någon~~ Lärew. När man sedermera möter ~~henne~~ denna Sphinx under resan genom lifvet och hafver på henne så bekannt, kan det lätteligen hända att hon förmenar sig redan hafva ~~hufvud~~ ~~löst~~ vandraren sin gåta ~~och sin klocka~~ och ~~ham~~ lätter honom vandrastad flygta förbi.— Denna vinst är rik, men händelsen sällsynt. Dock hvarföre inveckla oss i spetsfundigheter och declamationer, särdeles på denna tid och detta rum? Jag ville blott säga dig skälet hvarföre jag ~~utsett dig~~ bland mängden utsett dig att emottaga ~~med~~ dessa och andra ord förtroende. Unge man vi hafva sett hvarandra på det sällsamt skarpaste bana ~~som~~ ~~tillfällen~~ merker, ~~hvarest~~ hvilket brott ett manligt hjerta klappar och hvarest en fröken lika ungaforstrad vekling låter anständigheten våga och ~~fa~~ ~~tanke~~ tanke, hvar sig ~~fylkommen~~ ryggar således ~~alles~~, hvarken genom ~~alles~~ tårar eller låter ~~sig~~ ~~råtta~~ förskräckande; jag kunde således, ~~sjelf~~ ~~farten~~ hade för mig icke något ~~seigaste~~ ~~så~~ jag följde dig ~~mägö~~, uppmerksamt i det ~~dik~~ betraktad mina sidomän. Redan förut hade jag merkt dig, och ögonblicket då ~~som~~ ~~hvarje~~ menniskan innom dig bestiade vid första falsfvan tillbaka för döden anblick; men denna tidpunkt var kort och öfvergående. Att jag närmade derföre mig ~~dig~~ till dig, har den ~~meest~~ äfven som ~~den~~ Denna vänskap jag hvarje besparat dig, det å dine sida möts mig med en välvillig öppenhet, ty det var ding; hvarför ~~mig~~ tiden dertill var inne ~~men~~ och din förundran deröfver har ej undfallit mig, ~~nu~~ först ~~tyvärr~~ mig tiden dertill var inne Wäntill har jag sjelf satt i okunnighet om mitt öde, nu gör jag det ej mera och frånträder således för första gången min grundsats, den jag beder, dit du ej heller ville förgäta, nemligen: att i menniskolifvet finnas förhållande, hvilka kännas af för många ~~om~~ när de kännas af två personer.

Jag är ej en son af den trogna plikten och den mäktiga begäret. Kärleken och ~~den~~ kraften beherrskade en gång inbildningen och känslan; de sednare ~~voro~~ öfvervann ej detta ögonblick ~~der~~ grydde äfven. ~~det föreställt~~ min varelse ~~begynnelse~~. Jag känner ej min far, ~~men~~ min mor, ~~kan jag mig kanna~~ har jag sett en enda gång och ~~på~~ det ordbad Den minnet fattade mig vid handen för att ledsaga mig ~~af~~ framåt ~~ur~~ vägen befann jag mig ~~på~~ ~~ett~~ vid en angenäm ~~t~~ landbygd. En mörk skog, en klar sjö och branta klippor voro de första föremålen som fästade ~~v~~ på dess kullar forgrunden skimrar en qvinna, såsom min vårdarinna, men ännu mörkare än skogen förefaller mig hennes åminnelse. ~~Hon~~ Man skulle kunna ~~kalla~~ jemföra henne med en utbrunnen volkan, hvars eld väl grufligen härjat men ~~tillväl~~ ej ~~vill~~ förmått grunden ödelagt den omgränsande fagra nejden. Ännu hördes ~~af och~~ då och då ett doft buller och ur kratern uppkastade någon gång aska, hvilken alltid nedföll brännande på mig, såsom varande närmast i grannskapet. Detta beröfvade mig emellanom allt begrepp för den lefvande naturen, ~~syns~~ Der aktor på dess förskjutne. Det dröjde också ej länge innan den liflösa, som vanligt så mycket kort dess fullers ~~med~~ ~~om~~ ~~satton~~ förrän jag kastade mig hel och hållen uti ~~dess~~ den klares armar. Genom dess tusende anfall skänkte mig landbyggden åfven dess fulla tro och hardt och dess sagor. En ny verld öppnade sig och med välluft besegade jag denna stilla vekldocean. Skog, sjö och berg befolkade jag med sina oskyldiga varelser, hvilka så mycket gladare lopp emot lifvet, som de voro sjelfrådande, och ej befolde att ~~frukta~~ bäras af försorg af ~~en~~ ~~och~~ ~~doga~~ styfmoder. Ännu fröjdar denna sälla tidpunkt, lik en lysi stjerna ~~mitt~~ minne och långt efteråt försökte jag att teckna den i en

Sång till Sagan.

H har äfven dem från glädjen lemnad de flesta menniskor; hvad man sedermera deraf känner är blott fragmenter, eller mattare gudbilder från sin flydda ungdomstid, hvilken det närvarande slägtet hopsamlar och tillbedjer, må hända mera af vördnad för det urålderiga och förvrenna än af öfvertygelse om deras undergörande kraft.

Vorplägare än vattnet och ~~stilla~~ dalganglägare än klipporna.

~~hvilken jag ej mäktade~~ ~~föreställa mig under~~ ~~som~~ ~~Lundar än som~~

R. Med dessa lekte jag med dessa skämtade jag. Än såg jag ~~dessa~~ dem stiga fram ur stängers gungande på böljorna, än vandrade de i skogsfrun med jägare och ~~den~~ dem från vallade sina hjordar. Nekken spelte och ~~Ett~~ De små ~~elfvorna~~ ~~lekte~~ ~~och~~ dansade och jag dansade mitt ibland dem; jag kysste den skönaste, och visade hon sig ej om dagen, så underlät hon aldrig att inställa sig i mina drömmar. Ghismitterna ~~fabellanet~~ är ofta kallad land, må hända äfven ~~ett~~ dylika fädernesland ~~och~~ ~~religionens~~. Jag trodde ~~och~~ ~~var~~ jag var lycklig.

* Långt efteråt, då ~~jag~~ den bevakande Cherubens ~~hindrade mig~~ flit, sägande svärd, hindrade mig att inträda i det ~~förlorade~~ ~~pingsgrunna~~ Eden, ville jag genom Sångens ~~tjusningar~~ ~~besvärjande~~ kraft ~~återvinna~~ om ej återvinna hvad jag förlorat, åtminstone framtrolla en efterbild af dess ~~sagors~~ glans, och jag egnade en sång åt Sagan min första vårdarinna-sagan, troligen är den misslyckad, med den ~~hopp~~ flygtiga barndomens far ~~ho~~ ~~och~~ ~~flesta~~ ~~ordler~~ ~~såg~~ ~~ofta~~ &c.

H har äfven den fro-
glädjen lämnat de
flesta menniskor; hva
man sedermera dera
känner är blott frag-
ter, eller nöttare gud
bilder från sin flyd
ungdomstid, hvilken
det närvarande slägt
hopsamlar och tillbe
mö hända mera af vån
nad för det urålder
och försvinna än af
öfvertygelse om dera
undergörande kraft.

Torligare än vattnet och
Hillgangligare än klippan.

~~hvilken jag ej mäktade~~
~~föreställa mig under~~ ~~ann~~
~~Lundar, än som~~

& Med dessa lekte jag
med dessa skämtade jag
Än såg jag ~~[illegible]~~
fram till skogs ganga
sig på bölgorne, än vand
de skogsfruen nå jägar
och bergtrollen gjallade sin
Kjorddar. Neken, hulte och ~~Och~~ De små elf
vorne ~~lekte och~~ dansade
och jag dansade midt i-
bland dem; jag kysste
den skönaste, och visade
hon sig ej om dagen, så
underlät hon aldrig att
instälda sig i mina drömmar
~~Fabellande~~ Christiana är ofta
land, må hända än det
äfven ~~religionens~~ andra fädernes an
trodde ~~och var~~ jag var
lycklig!

* långt efteråt, då ~~jag~~
den bevakande Cherubin
~~[illegible] mig~~ sitt lågande
svärd ~~mig från~~ hindrade mig att inträ
da i det ~~förlorade~~ hemsvunna Eden,
ville jag genom sångens
~~[illegible]~~ tjusningens kraft ~~[illegible]~~
om ej återvinna hvad
jag förlorat, åtminstone
framtrolla en efterbild
af dess ~~fägring~~ glans;
och jag egnade en sång
åt ~~sagan~~ min första
välgörarinna-sagan; troligen
är den misslyckad. Med
den ~~[illegible]~~ flydda barndomen
far ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ 4°

och, gi bittert ~~innerligen~~ fått vänner
~~fortrycken~~

Men ~~fagnans~~ Ödsligheter voro äfven ~~tänk~~ trakternas; de omfattade mig med en ~~[illegible]~~ barnslig ~~full~~ öppenhet; ~~jag~~ har under min lefnad ~~aldrig mött~~ värdt en tid då jag ofta mötte dem och ~~de hafva~~ de togo då alltid alltid ~~[illegible]~~ lika förtroligt. Det beror på oss sjelfva, huruvida dessa hvit-alfer ~~skola~~ nicka för oss ~~gyckla för oss~~ ~~eller icke under resan~~ under hvarje rast gyckla ~~för oss~~ eller icke. Jaget är oupphörligt fort. Sällan träffar man i flocken någon, ~~som~~ med hvilken man ~~kan~~ talar språka förtroligt; ty mängden är allt för mycket sysselsatt med granskning och fyllande af deras egna ~~[illegible]~~, för att kunna ~~gifva~~ akta på ~~kamraterna~~ de medgående i ledet. Men den som då med heligt sinne anropar Sofiens skötbarn, den svingade inbildningen, han ~~[illegible]~~ får låna hennes trollspegel och i den ~~får~~ kan han skåda förr och nu i en brokig dans. ~~men~~ Likväl han måste snart hålla förhänget och ej skåda allt för djupt, ty i djupet bo svartalferne. Unge vän! äfven du lånar ofta denna spegel, men begagna den ej länge och forska ej i dess bakgrund. Tro mig Svartalferne äro ~~[illegible]~~ förfärande folkslagare. — Den första som uppstiger ur djupet glänser herrligare än den klaraste hvitalf och ovanligt hörligt spraka gnistorne utur de mörka ögonen. Du anar en fröjdefullt och du närmar dig med en ny sjelfkens förtröstan honom. En gnista träffar ditt hjerta och det är redan förkolnadt. ~~Brännande~~ Du märker det ej i början, ty då du känner elden brinna, lifvet nästan framskrider och ? snart ~~är~~ tror du det vara en helig eld som ~~[illegible]~~ förtär och skärar dig; ett dunkelt moln döljer en ljusstreck ovanifrån ~~[illegible]~~ ingen stjerna glimmar mera. Vilda fantomer nalkas den andra natten ~~och~~ flackse med taggiga drakvingar omkring ~~qvida~~ ~~fagra~~ dig ~~och~~ sitt fasteligen i ditt bröst. Midnatten nalkas och mängden tilltager och de hemska skränen ökas. Du är lycklig om du öfverlefver denna prosodiens. Du är mer än lycklig om någon ~~[illegible]~~ hvitalf af barndoms vänskaps byllar sig om dig. Då kan du ännu lekas, men ~~ett evigt fratfar~~ ditt hjerta har dragit en ~~[illegible]~~ evigt frätsår och detta frätsår kallas förakt. — Jag vill ej benämna det värre ~~[illegible]~~ en flyktig. Du ser på mig, och du har skäl; ~~Min lefnad~~ Jag lofvade dig utkastad teckning af min lefnad ~~[illegible]~~ ~~men~~ men ej några aphoristiska reflektioner. Så saker förefalla mig be-tydligare, än att ur sin egen eller någon annans ~~[illegible]~~ barndoms historia framdraga vissa händelser för att sedan då göra hjelten merkvärdig. Alla barn äro hvar annan lika, hela skilnaden består deruti att de klättra mer eller mindre högt, att de ena kastar ~~[illegible]~~ de fångade fogelungarne genast; marken och den andra under ett hjertnupet oförstånd svälter ihjel ~~[illegible]~~ dem i en bur. Jag vill ej kan namna dessa amphibier emellan man och qvinna, som skrita opp vid mammas sida, de tillvara och fördar, ~~[illegible]~~ delande sin tid emellan grammatican och skaffenit; ty att underverken ~~[illegible]~~ ej, ehvad de helige Gudsmän derom säga, ännu ej upphört, ser man klarligen deraf, att dessa någon gång förmått att uträtta något. Jag klättrade såsom barn högt, ty jag var friare i höjden. Själen som nyss blifvit in-satt i fängelset och ännu ej ~~blifvit~~ vant vid bojorne, ~~[illegible]~~ röjer, genom strafverande efter det höga och luftiga, det lysande och bullrande att hon ännu har vissa för-störda minnen af ett annat tillstånd. Jag älskade fältet, ty man ser der fjerran från sig, men jag hatade icke den mörka skogen; ty skogen är naturens heliga tempel, rest af dess jättekraft till ~~des~~ mästarens ~~[illegible]~~ ära. Jag vet ~~ej~~ det ej, men det förefaller mig, som mäktade ingen gudsförnekare, om ~~verklig~~ nemligen någon verklig gudsförnekare funnits, att ~~från~~ högt på en klippa skåda ~~[illegible]~~ omkransad med en mörk och susande ekskog och deri från i 10 minuter till skåda ned i den spegelklara sjön under hans fötter, med mindre att han lät sin tarfliga inbildning installa sig vid ett rågadt bord, eller en bullrande dans, eller och inlåt sig i andarom uti ett förtändigt samtal med hvarjehanda på en soffa smickande damer. En så anständig och strängt hållen inbildning kunde genom dessa hjelpmedel möjligen bevara sig; men hvarje annan skulle höra skogen smickande dryader framsucka sina suckanser, öfver det dem förunnade lifvet och skåda vattnets mäktiga andar antingen qvälla sitt raseri och sin ombytlighet eller i den jemn och klar yta framspegla sina djupsinniga betraktelser öfver ~~natu~~ det ~~[illegible]~~ eviga lugn, som, oaktadt ständiga omskiftningar ofvigt återspeglar sig uti naturens eviga herre.

Till mitt nionde år inskränktes min lefnadskrets innom min uppfostrarinnas Kretsen mer eller mindre förträffliga lynne. ~~Men~~ Detta verkade likväl föga; snart ~~[illegible]~~ märkte ~~mig~~ min naturliga böjelse att ~~[illegible]~~ men sätta trots mot trots, men mot den häftiga ~~[illegible]~~ ömhet, som och någon gång bemäktigar sig och ~~[illegible]~~ då ej sällan förlöjligar häftiga caracterer, hade jag ingen ~~[illegible]~~ känsla att lämna ~~[illegible]~~. Vid denna tid erhöll jag en lärare, redlig i ord, ~~[illegible]~~ och rättfärdig i handling ville han äfven hos mig inympa redlighet och rätt-färdighet. Men våra banor voro olika. Hans bana ~~framstod~~ framgick rakt och och när den drifvande kraften var förbi föll han vid målet. Jag kastade mig lik en bomb mot höjden, och jag är ännu osäker om jag vid mitt fall ~~[illegible]~~ krossar endast mig sjelf, eller om jag ej tillika krossar andra. Inom byglamas icke ~~Det skulle~~ förefaller löjligt att se en ~~[illegible]~~ gås lära örnen att flyga, men bland menniskorne parar man ej sällan lejonet med åsnan och räfven går i skola hos lammets upplysta inskränkning. Hvad voro utom dig deras stats ~~förtag~~ fördrag, deras famille fördrag, deras kriminal-lag-farenhet och finanuväsende. Var mannen med lejona-vålnad alltid kung, så ~~[illegible]~~ skötte ej rikets angelägenheter ~~[illegible]~~ af mannen med vålnaden af ett får, oxen renfakade likasål tikt som vagen besörjde uppbörden. — Nå väl. Min lärares ~~hade innom~~ bana hade alltid följt den allmänna stråkvägen, han hade alltid efterkommit lagar

* Jag vet ej hvilken oförklar-lig ande ~~[illegible]~~ dvaljis bland de åldriga tråden den beredde mig att ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~för min Skandar~~ ~~[illegible]~~ att han ~~[illegible]~~ för mig ~~nyfiken~~ hyst på jorden, den hoppes och att dessa efter ~~af~~ mig, eller och att af sina träd från skalder skänka mig till min lifs omklädnad. Det uppgående stråt som nu flackter för hvarje vind skall snå hända då mitt minne är ~~för~~ för flydt från jorden, såsom en kraftfull stam skyl-da lefva slägter och på samma sätt förr men-niskornas: sin ordning förtränga. Med skogens lugnt ~~[illegible]~~ har ofta lugnet smugit sig öfver min själ, med dessa uppfriskande ängar har hugsvalelsen med drat lenina tröst mina sillor. Hundrade gånger har jag försökt i dess ~~[illegible]~~, dess dysterhet, kändt mig en vind från Eden flakta öfver mig, och min själ har ~~[illegible]~~ trött sig lyftad af morgonrodnadens mot höjden och min Kropp har känt sig badad i den heliga fjelbens Lethiska bölja.

stadgande om grindarnes igenlåsning och aldrig hvilat på en äng, der han sagvarat ~~be~~-
fridlyst. Nu skulle jag göra det samma. ~~Denna jem~~ Denna jemna fläkt! min Gud! hvad
den marterade mig. Väl hundrade gånger förklarade jag, att det qvittade mig lika om [illegible]
gjordes eller icke gjordes, och den skuggen lockade mig, den lade jag mig oförfärad att hvila.
Det var länge innan jag kunde begripa den mystiska meningen; Trollformlerne stalta
kraft och moralitetens bud och religionens fordringar. Också behöfver dessa sinnet många
verkningar utifrån, för ~~att~~ att begripa dem. Men ~~der ger~~ allting ger sig slutligen; den alls-
mäktiga vanan har fåçonnerat [illegible] om ~~fle~~ själen, och den bekanta fången, som, sedan han bli-
vit lösgifven ur Bastillen, begärde att der å nyo intagas, ~~[illegible]~~ gjorde oaktadt
allt hvad man behagar att säga, ingen ting ~~och~~ mera ingen ting mindre än de flästa af oss dagli-
gen göra utan att synnerligen tänka derpå.

Hade ~~förr~~ sagans lustiga väsender tillförene omsväfvat mig, så ~~fl~~ fattade
mig nu Historien och ~~jag befann~~ införde mig än i de vises samqväm, än i hjeltarnas krigs-
råd. Man har gjort orätt, då man dragit ett skarpt gräns emellan historien och sagan:
~~Sagan~~ Historien är endast så vida historia, som hon är saga; hela skilnaden består deri, att
man vid öfvergången från den senare utbyter tron mot eftertanken. Inbildningen
spelar på bägge ställen hufvudrolen. Men jag ~~måste här anmärka~~ bör säga
dig, att jag alldrig med historien förstått blifva trähiga registren, hvarutaf man
erfar huru den eller den drottningen blef den eller den dagen förlöst med
en dödfödd prinsessa, eller att den Store Statsministern von der Einfalt, måste
aflämna sin befattning åt Hans Excellence d'Imbicile. Jag vill i historien
skåda en lefvande beskrifning huru det träd man kallar Staten uppkommer
och tillväxer, huru det utbildar sig och omsom i form af en kraftig ek ~~skyddar~~
~~lifvar~~ skyddar och förvånar, omsom lik en smärt poppel böjer sig för hvarje vind,
eller, som och kan hända, planterar sig i form af ett vide-buske på sanka
platser och ~~[illegible]~~ öppnar i sin qvalfullhet ~~fram~~ ~~lämnar~~ öppnar tillfället till ~~om~~
till djupsinniga omdömen af träskens innevånare. Kanske har jag mista-
git mig, men för mig är Historien lifsens träd, ~~i hvars skugga~~ på hvars bla-
der evigt lefvande ord är skrifvet. Det är sannt att ~~i dessa~~ i en sibillas dunkla grotta
blifva dessa blad ofta kringspridda af vindarne, men de äro redan förut aftecknade
i menniskoslägtets odlingshöjd. Hvad vi äro, är blott en följd i ~~dess vart slägte~~
af historiens ~~[illegible]~~ framgång. Tidens mäktiga flod har framströmmat, den har
refvit med sig slägter, riken, pyramider, tempel och högar; den har ej skonat
hvarken ~~den~~ lugne betraktaren, som ~~var st~~ bergat på en planka sam-
med i förstörelsen, eller det hetsiga utroparen, som mitt i bland vraket skröja-
de ~~om~~ förträffligheten eller vådan af dylika tilltagsna företag. Äfven
han måste följa med, och så göra äfven vi. I dag simma vi, i morgon
har vågen svallat öfver oss, ~~och~~ vi ~~äro~~ äro sjunkne och glömde. Blott
på botten af strömmen hunnar oss den mäktiga en hvilostad för de trötta
lemmarne. Men många blad äro äfven ~~äfven~~ afslitne från det store trädet; ~~de~~

Bland all historia är ingen som så bemäktigar sig det unga friska
hjertat som fäderneslandets och det vore olyckligt om icke så vore. I
hvarje af de bragder förfädren utfört gladjas vi; ty dessa bragder hafva
lämnat ett fräjdadt namn, hvilket i arf tillfallit oss. Vi kämpa, segra eller
vika med förfäderne. Med den ungdomliga fegtarens [illegible] vi utan
för Narva mejar en hord af barbarer, och ~~vi~~ utanför Pultavas ~~murar~~
deremot ~~för en~~ duka vi bugande af hamd, ~~honom~~ ~~[illegible]~~ under för menskliga behofven,
och passionerne, för elementerne; och de ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ så ofta slagna. Kärlek
för fosterjord och frihet, äro följder deraf; ~~af de~~ af intet land är förloradt
så länge dess historia har betydelse ~~[illegible]~~. När den börjar att afmattas, när dess
~~är död i folkets~~ ~~lefvar~~ eviga ord, dess sagor och dess minnen äro döde för
gemene man; när de förmente odlades kraftighet ej mäktar att uthärda
den, med mindre än ~~[illegible]~~ att ~~man~~ likasom man försätter ~~barn~~ medicamenter för
barn med saker, måste försätta historien med o eller ack! eller också om-
bilda den till sonetter, modetidens leksaker; då tycker jag mig alltid se,
skamdens genius vanka med bistra ögon bland detta folk och binda det, lika-
som man binder slaktoffret för att framsläpas till altaret. Ingen ting kan
emellertid vara herrligare än att tillhöra ett folk, som äger en historia, det
kan lefva om det vill lefva, eller om dess ledare tillåta det ~~[illegible]~~ att lefva.
Det folk deremot, som måste i Akademiska dissertationen sanfärdeligen
bevisas att det också vunnit en seger, eller om någon försynen efter dess barm-
hertiga råd, satt en skicklig furste på thronen, genom jemförelser och mån-
gar slutsatser ådagalägga det var han verkligen elska så ~~[illegible]~~ god som nå-
gon annan regerande på den tiden, detta folk kan drifva vexelhandel och
transitohandel, och plantera sina stofter, men vid dess sida blef ej skrifvens
svärd fastadt. Jag har vidrört mitt käraste ämne, jag ~~blifver~~ derföre vidlöftig,
merker jag. Jag har under mina historiske utflygter antecknat mycket, detta
är

flytta
~~lattar~~ af oss an på v
some, den är lycklig,
kan fatta ett af dem
och förstår att tyda d
hieroglypher, han
hvad som varit och
hvad som komma ska
han ser att det
brusande svallning
är en evig ordning
han ser och förnim
han sträcker de matt
armarne mot höjde
sjunker och hvilar
vid sidan af den, som
hvarken sedt eller
förnummit.

Och i tidens vigtska
kan det endast lägga
för att någongång b
stämma bråkdelssfrom

2

~~Hallare och~~
Dessa sånger äro fundne
bland Sigfridsons papper
och man har ej tvekat
att införa dem. Måhända
tala de till något hjerta
måhända icke. I ~~senare~~ hvilket dera
fallet är det tillfälle
för en viss recensions-
makare, och hvad ~~för~~
mat månads eller ~~veckopenning~~ arbe-
tande, gefall att deröfver
göra sig lustig. Författa-
ren befinner sig på
den ort hvarest ~~en~~
enfaldig mera lustighet ~~mera~~
ej träffar ~~honom~~ och
utgifvaren ~~känner~~ tycker ej
det mått hvarmed dessa
mätas bör fälsna och
andra.

Det jemmerligt att beskåda de
~~[illegible]~~ så öfrigt besjungna
~~[illegible]~~ Asaguldarnas ~~[illegible]~~
listiga svek mot Sveriges första
Innevånare. Det är ännu
~~oaf~~ ofgjort om ej den redliga
Thor (se Gothriks och Rolfs
saga Cap.) var en sothe
och hvarus ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ mycket står ej derföre är-
ligheten öfver det förfinade
Svekets. Af Vafthrudnis-
mal

Spake

Axel Sigfridson

~~kaftar~~ flyta af oss an på v
Gome, den är lycklig,
kan fatta ett af dem
och förstå att tyda d
hieroglypher, han
hvad som varit och
hvad som komma ska
han ser att den
brusande svallning
är en evig ordning,
han ser och förnim
han sträcker de matta
armarne mot höjde
sjunker och hvilar
vid sidan af den, som
hvarken sedt eller
förnummit.

Och i tidens vigtsk
kan det endast lägga
för att någongång b
stämma brakziffron

---

allt förlorat; endast deraf återstå åtskillige fragmenter, dem du jemte åtskillige andra finner ~~denna~~ i min kappficka(*).

~~[illegible]~~ Dessa sånger äro funne bland Sigfridsons papper och man har ej tvekat att införa dem. Måhända tala de till något hjerta; måhända icke. I hvilket dera ~~[illegible]~~ fallet är det tillfälle för en vis recensionsmakare och hans ~~för~~ månads eller ~~veckopenning~~ arbetande gefäll att deröfver göra sig lustig. Författaren befinner sig nu ~~der~~ uti den ort hvarest en enfaldig ~~lustighet~~ mera ~~[illegible]~~ ej träffar honom och utgifvaren ~~känner~~ förtryter ej det mått hvarmed desse mäta sig sjelfva och andra.

Känslan

Arla i åldrarnas
Alstrande morgon,
Lyste Ljuset
Långt på bergen;
Silfver strödde
Sena Månan;
Menskan mände i
Mullen Humra.

Allfader andades
Öfver jorden.
Höjde sitt hufvud
Herliga menniskjan;
Lifvet log ur
Lysande ögon;
Känslan kräfde
Klappande hjertat
Fröjdade Fornjöther
Födde då söner,
Äger och Loge
Luftige Kare;
Vadrens och vågens
Väktare bägge;
Äfvensom eldens:
Urfolkes gudar.

Snö den gamle
Drifva hans döttrar.
Rådde till hemvist
Höga Norden.
Gudommen gömde ej
Gårdar och templ;
Frihet och frälsnings
Främjade döden.
Skimrande solen,
Skinande elden
Talade då till
Tacksam känsla;
Lunderne lofvade
Lysande dagen;
Känslan ej kräfde
Klumpiga bilder.
Skymningen stundar:
Söderns gycklare
Nämna sig Norden,
Nådeligt förjagade.
Spejar ditt snille
Spake ~~*Vise~~ Vafthrudnir;
Könligt de låna
Lofvade namnen.

Det jemmerligt att beskåda de ~~[illegible]~~ få öfrigt besjungna ~~[illegible]~~ Asagudarnas ~~[illegible]~~ listiga svek mot Sveriges första Innevånare. Det är ännu oafgjort om ej den redliga Ether (se Götriks och Rolfs saga Cap.) var en fölhe och hvarest ~~de [illegible]~~ ~~[illegible]~~ mycket står ej derföre ärligheten öfver det förfinade sveket. Se Vafthrudnismal

Styrkan.

Fram för Odin nordan ut, han
Fornjöths ~~gudar~~ mest vill gästa.
Än på högarnes stränder lekte
Kalla spörjor nätt och listigt.
Lifvet glödde — glansen dödde
Gruffligt skrana mensko-offren.
Fjerran han från Asgård ankom.
~~Gruffligt skrana mensko-offren.~~
Förde svärdens svängar skara.

ϕ.

Inbildningen.

En jungfru skön i kammarn satt,
I jungfru drägten rena,
I stjernors glans den mörka natt
Hon tror på Gud allena,
Bland rosor och liljor

Hon tänker from på himlens fröjd,
Och Edens palm sig hvälfver
Kring henne till ett tempels höjd
Och hoppets perl-tår skälfver
Bland rosor och liljor.

I hvit dräkt en engel stod;
Han sade: hell dig qvinna!
En son du bär, hans hjerte blod
För verldens lif skall rinna
Bland Rosor och liljor.

Från höjden nedsteg lifvets ord
Och renhet blef hans kläder.
Och herrlighet den dunkla jord
I hoppets glans beträder,
Bland rosor och liljor.

Oändligheten korset drog:
Det kom var ändligheten.
Och lifvet uppå korset dog
Att lefva evigheten,
Bland rosor och liljor.

Vid korset ~~fram~~ nu ~~den~~ modren ~~ren~~ stod
~~Stod~~ flyta hennes tårar, ~~blandade med hans~~ blod
de mig ~~lefta~~ sonens blod
Som dagg de ~~faller öfver rosen~~
~~Och blandade~~ Och Edens rosor. Bland rosor och l.

Men ~~Den~~ modren är inbillningen,
Och sonen tro vi kalla.
Hon bortom grafven lefver än;
Han tröstar ~~vill oss~~ alla
Bland rosor och liljor.

Men jordens lust var mörk och trång
~~De uppe mot~~ Till himlen ~~sta~~ bär de ila;
Och sonen är nu maktens kung,
~~Och honom tryggt~~ I vid hans hjerta hvila.
Bland rosor och liljor.

Och Modren himlens drottning är
Att oskulds källa klara.
Försoning hon ~~nu~~ ~~[illegible]~~ för oss beder
Och "Råd" hon blott kan svara.
Bland rosor och liljor.

Men se de snikna menskors hop,
När himlens ~~våfen~~ flyddes,
Strax hofvo opp ett gräsligt rop;
Att först nu dagen gryddet
Bland tistel och törnen.

Inbildningen de utaf sten ~~bil~~
Med ~~fräcka~~ menska händer ~~[illegible]~~;
Och tron i träd med guldets sken
De dristigt efterapa
Bland tistel och törnen.

Och offer åska nu de fräckt.
Och lifdes hymner skalla
Men snart är hamnarns ~~dom~~ vaksamt ~~afslutad~~
De falska bilder falla
Bland tistel och törnen.

Axel Sigfridson

---

* Utgifvaren förmodar att dermed förstås följande sånger, dem på annat ställe öfverkommit.
** Snok. betyder vis.

Mimers vän mån Hugin sände
Makta speja han kring nejden.
Gylfe för den stora färden
Främlingarnes list att leta;
Thronen hafver skugger svåfva;
Skådas får han Har och Jafn har.
Han bedragen blifver; Fager
Bifalle forngöthe händar fallar.

Disar-salen dråpeligt visar
Kraft och driftighet och skönhet.
Sina länder Thor omspänner
Styrkobältet. Rätt han yrkar;
Kräfver mod och öfvade kämpar
Kraft att gjuta lifvets safter.
Auka-Thor att trollen röka
Tager vägen; — dödt der ligger.

Oden står med dystert sinne,
Skådar med sitt enda öga.
Vallhalls vilda moar alla
Vinka krigare ur striden.
Vårgnyt skallar. Herrligt fallne
Höfdingar då njuta höfver.
Blod är bröllopps drägten goda
Blanka harnesk Odin hatar.
Frey! Du ernar freden verna!
Fruktbarhets och skönhets gud!
Flykta vise Vaner fjerran!
Flammor hvirfla — elden hviner;
Svärden väsa; spjuten tjuta;
Sveket grinar — fägring grönskar
Ej på fjällets frostna hällar.
Frihet bor med mod i Norden.
Φ.

D ~~Den~~ Den endast Ljus kan få,
Som efter Ljuset fikar.
Ty sanning är hans rena drägt;
Och makten är hans krona;
Hans spira: Råd för jordens slägt;
Hans önskan att försona
Som vänd han oss gaf
Till den mörka graf,
Förnuftet till vän;
Det lede menskan än
Ned till den dunkla stråten.
Vid templets port skall öppnas då
Odödlighet den målar.
Inbillning, styrka, känsla stå
I glans af lifvets strålar.
Men förnuftets ord
Fick den höga lott
Att vid thronen stå
Och Cherubs harpan slå;
Ty gud bor i förnuftet.

Förnuftet.

En åldrad Kämpe står i väldig rustning
På vädjo-banan fram. I medra handen
Sitt tunga svärd med säkra hugg han förer,
I andra svänger han en helig fackla.
Hell gamle Drott! Vi dig i Norden känna.
Du är förnuftet, kalla lugna gudom.
På våra snöbetäckta fjällar fordom
Du kjönslag har byggt med friheten.
Väl har man ofta kränkt din trogna
maka;
Men Engelbrekt och Wasa deras sköldar
~~Vid~~ Ditt tempeldörren ~~och~~ lutat; frist hon andas.
Välkommen hit från dalsermanska
slätten! ~~Sälten~~
Der med en rustad krigare för Herran
Du ett evinnerligt förbund har slutit.
Ibland oss bo i Norden anda frihet;—
Och frihet och förnuft blott äro makar.
Väl Slättens folk kan språka om förnuftet
Och friheten. Men se dess fällda skogar!
Se på dess klippor höga riddarborgar
Och folket slafvande i dalens djup.
Se här dig om! — Se här det gamla Svithiod!
Se tält med tempel, feta tempeldrängar.
Hör dessa sånger till den helga jungfrun!
Dig Drott! vi minnas här du from och
kraftig
Ditt Lejon förde öfver trenne strömmar,
Då fala Romarfolket köpte freden.
Du tog åt den befallda näse-skatten
Och Disar-salen; Varg i Veum genast
Du nämndes och du dömdes evigt biltog.
Nu nalkades ett usligt ödmjukt slägte
Och kröp i stoftet kringom kungastolen ~~thronen~~
Ej Nordens kungar av sett männer krypa;
De häpnade, men korsbeprydde skocken
Då hviskade: Tag an den hvita Christ;
Och alla Nordens männer skola krypa.
I lågor stod den höga Disar-salen.
Till klosterbyggnad fälldes helgad lunden
Och styrkans Gudar sjönko ned i stoftet;
Och offer tändes för inbildnings-bilden.
Kom gamle Kämpe, sväng det tunga svärdet!
Se hur de flykta dessa fega skaror
Från rosenkransars hop och underbilder.
Kom, höj din fackla, se theatern flammar
Och altaret ~~är~~ renadt för din famning.

Vår Gud är oss en väldig borg!
Han värnar oss i Nöden.
Hans profve-vink är jordens sorg;
Hans hulda budskap döden.
Oss sin Gudoms-makt
Han oss förelagt
Att vi forska må
D

Hjelten, den store mannen

med ett innerligt behag.

och gråter lik en ny Alexander
deröfver att ej finnas
återstår att inkräkta

Du får der tillfälle att se, huru jag försökt en skildring af de olika trolärer, som tid efter annan herrskat i vårt fädernesland. Ämnen ~~efter offentliga skäl och höga tillstånd~~ ~~de allas ett enfaldigt och enfaldigt folk, naturens~~ oförskämda barn. De stängde ej in sina Gudar innom ~~fyra~~ ~~kopper~~ dessa, jemförelsevis mot himmelens klara hvalf, små kyffen, kallade tempel och läto ej baka och smörja sina Gudar af enfaldiga [illegible]. Fäderneslandets fader var deras gud och i sina verk uttalade han sin tillvarelse. Öfver oskuldens barn vältrade sig en hord Caucasiska bedragare, och dessa bedragare kallade sig Asar. Deras höfdinge använde alla de illbragder, hvarmed herrskningsbegär och lifvets retar att vinna sig, för att nå sitt mål. ~~Sannolikt fruktade han~~ den ~~väldigaste~~ ~~bland Jotharne eller Thor och den vise Vafthrudner försökte han att befria och aflocka honom hans kunskaper.~~ Han tillskansade sig rikedomar han framför och utsände sina terner att vinna skökolön, och om ej hans sonhustru och Skjöldungarnes stammoder enligt Sagans lydelse förvärfvade sig Seeland, så bevisar åtminstone berättelsen att Asarne ej ogillade ett så knapphändigt sätt att förvärfva. För denna lama, som slutligen gjorde en gud af sig, fanns intet heligt, han bedrog, han undertvang, han smög sig till qvinnor och ~~tog örfilar. Kortligen det är förträffligt gud att bedragas af enfaldiga och narrar.~~ Mycket kunde i detta afseende vara att säga, men här ~~i~~ är ej stället för historiska undersökningar.

Jag önskade att någon ville uppfatta hjertsenen i det rör som skall bestämma gränsen emellan kärleken och oskulden. ~~Denna sak skulle~~ Detta skiljemärke skulle troligen undervisa oss derom, att man blott kan älska så länge man är oskuldig och att den sanna kärleken aldrig spått att förena hvarken med en förstockad brottslighet, eller ett lättsinnigt begär. Kärleken är ~~lifsdagen~~ det kroppsliga lifvets principe ~~grundlag~~, ~~t~~ och måste äfven vara det emedan kärleken lär ett vilkor för lifvet. Utan kärlek intet lif utan lif odödlighet och tomhet. Så förhåller det sig i naturen, så lär det troligen förhålla sig öfver den och troligen hafva derföre alla religions stiftare, i den mån de bemäktigat sig ~~sken~~ begrepp af Gudomen dermed förbundet ~~densamma~~ dermed begreppet om kärleken. Man har velat lurka oss att vi tro skola och här tror man kraftigare än i det ögonblick, då kärleken fattar både förstånd och förnuftet vid sin segervagn och aggande dem med inbildningens trollstaf, kör en svärmande poesie öfver det närvarande och det tillkommande, det ~~verkliga~~ verkliga och det möjliga. Barndomens ålder är välviljans ålder, den som då ungefär ~~[illegible]~~ hjertat, han har för evigt tillslutit det, och merendels såsom vid en urholknad åt graf, ~~alldeles~~ ~~nyckel~~ inkastat nyckeln i grafven för alla tider slängt ~~och~~ ~~smällt~~ dörren ~~för alla tider~~; der innom hans bröst kunna englar befolka en himmel eller ~~ett~~ ~~eden~~ ~~och~~ djeflar förbränna ~~anlägga~~ en verld ~~[illegible]~~, allt är betäckt af grafvens ~~graf~~ hvalf~~tet~~. Hans med menniskor förnimma väl någon gång ~~ett~~ oförklarliga ljud, men som en fantom vandrar han ibland dem, de hvarken kunna eller skola begripa honom. Det också ~~vore~~ olyckligt om de kunde det ~~så vore~~, ty ett sådant bröst rymmer ofta mera än en hel generations och huru försagd skulle ej denna generation blifva, om den såg de lidandes dem detta bröst bered ~~och graf~~, den måste uthärda ~~utöfva~~ för att tillskaffa ~~bereda~~ efterkommanderne ~~en~~ sällare öden ~~lefnad~~? Ja den skulle, ty hvad bryr man sig om efterkommanderne, om man för deras skull måste sätta lif, ära och gods på spel, antingen helt enkelt slå ihjel mannen¹, eller sperra in honom, eller sticka ut ögonen på honom. Men ~~Har~~ har man en gång sprängt hvalfvet och sett se hvad det innesluter, då framhjuder dvärjfolket latt och fiktet ett skoffeligt skådespel; alla ~~det~~ blifva på gång så öfvermenskligt kloka och tyrannen, eller våldsverkaren, mindre kan han intet vara, blifver offentligen begabbad och afskydd och hemligen påtänkt under ~~fört~~ basuner och tandagnisslan ~~gråt~~ [illegible].

För mig var barndomsåldern välviljans ålder den skräpstade ~~rätt~~ hand; hand med oskulden, och innan jag ännu visste hvad kärleken var, hade jag försökt den. Innom min synkrets kastade kärleken ~~en~~ en flicka, vi började med att leka med hvarandra, och vi slutade med att under ~~[illegible]~~ gråt påtänka vår instundande skiljomässa. Troligen väntar du dig en La Fontainesk roman, der barnen äro hjertans sena förstående och kärliga, der de öfverbjuda mera prins och lasten, såsom förebud of hvad som komma skall ~~fordna~~ smulter oss i enfalden, intill dess de krafter framträder och våldeligen sönderbryter lasterna. Så var det ej här. Lekar, oskuld och kärlek omblandades sig i våra hjertan, vi sågo hvarandra² ~~med~~, vi längtade efter hvarandra, och vi pjollrade med hvarandra, ja och mera göra de ej heller de stora barnen, när de läsa Werther och påstå sig vara kära. Hela skillnaden emellan gossens ~~ynglingens~~ kärlek och ynglingens är, den att den ena kan omfattas i en confect-strut, den andra återigen är hela verlden, antingen ~~för~~ för stor eller för liten. Den med och kraft i bröstet, så ~~fattar~~ eröfrar han verldar och lägger de eröfrade fri-orna för sin tjuskarinnas fötter, eller brister hela verldedelars bojor och låter folkslag framträda för att kalla hans herrskarinna för deras befrielse, eller och ~~[illegible]~~ [illegible] han skådar för att fira henne annan skälligare än drömmingen af rika Arabien.³ Är det åter en beskedlig karl med inskränkt gemöt, så bygger han Arcadiska kojor, planterar myrtler, gör sig löfsalar af syrener och skapar sig i hast ett trefligt paradis, hvilket dock till hans stora förargelse angränsas af andras ~~[illegible]~~ [illegible]. Med sin älskarinna ~~och~~ skulle han annars föra det ~~lycksaligaste lif~~ i fridsällaste lif i verlden och små ~~papagenor~~ och papagener af diverse sort och storlek skulle förljufva hans Arcadien. Med qvinnan är det en annan sak, som är skapelsens [illegible] del.

¹ hjelten, den store mannen

² med ett innerligt behag.

³ och gråter lik en ny Alexander deröfver att ej finna återstår till inkräkta

att öfvergå endast så mycket till verksamhet, som det är nödigt för en i verklighet bragt passivitet, för att icke uppelda sig sjelf. Detta smälter och förbränner, men, såsom allt eldfängt ämne förtär hon sig sjelf. Detta måtte vara orsaken hvarföre de qvinliga proportionerne förstoras och öfvergå till massor än de manliga. ~~En älskande qvinnas~~ ~~utvecklar deraf~~ Qvinnan ådrar ~~deraf~~ att hon är en ephemer, och detta är skälet hvarföre en älskande qvinna alltid utvecklar mera lugn än en man; men detta lugn kan vara hedommens heliga kärla eller en helsoteisk eld, som aldrig slocknar, ~~och en måste som~~ ~~aldrig dör~~. och ~~hvilken sålledes~~ hvars lågor sålledes måste ständigt uppstiga till lika höjd, emedan i annat fall, det evigas enahanda vore rubbadt och förändring möjlig. ~~Mestedels~~ Kanske känner jag att lyckta min historia, jag, får då tillfälle att för dig skildras en af dessa englar, som någongång nedstiga. Öfver min förmenta barndomsängel yttrade jag mig efteråt i en sonnet:

Att vara säll när likväl tårar rinna;
Att öppna hjertat – men för en allena;
Att oskuldsfullt hvar skuldfri känsla rena;
Blott för en kär man kan förenadt finna.

Men yrande af dans och lust att brinna;
Att stjäla kyssar, än dem spotskt förmena;
Och äga hårt med händer fina och lena;
Det kallar höjden utaf lek att vinna.

Ψ Se här en bild af kärlek uti Norden.
Än som den snabba sommar-sol han dansar;
Än som en mattad vinter-sol sig skira.

Jag honom såg strö blommor öfver jorden;
Jag tog dem opp och gick att binda kransar;
Ψ Och första kransen gaf jag Carolina.

Vi åtskiljdes ~~och~~ vi grät och vi glömde nästan bort hvarandra; men förhåller det sig ej på samma sätt med alla slags kärlek. ~~Ett~~ Många år efteråt träffade vi hvarandra fullkomligen likgiltiga. Jag sände en blick ned i hennes hjerta för att ~~utransaka~~ om de förgyllda förtrolligheterne, ~~dem jag~~ som förr ~~till~~ ~~fästad~~ fäst mig, ej kunnat ~~försvinna~~ ~~utplånat~~ det, men jag mötte der ~~efter~~ såg en tyst förändran, öfver det att hon skannat ~~fordom~~ fordom ~~fästt~~ se mig med andra ögon. Vi försökte för talamnets skull och ~~det så kallade~~ svärmeriets befordran att återkalla oss i (barndomens) dagar, och åtskiljdes slutligen ~~hjertligen~~ ~~nu~~ å ömse sidor hjertligen ~~nöjde~~ deröfver att ~~[illegible]~~ man ej gifter sig i Europa, liksom i vissa andra länder, vid ~~[illegible]~~ året.

~~Den~~ Min lefnad vidgade sig; ständigt underhållen af en mig obekant välgörare fullstadde jag tilltagande affären och kunskaper till ett högre lärovärk. Mina händelser der voro utan betydelse och inflytande för min framtid. Men jag lärde vidare der att känna menniskor. De flera spets vi spelade våra lärare ~~och~~ samt andra, och hvarvid jag ej var den sista, ~~[illegible]~~ förmådde de mera förståndige af oss att efterforska ~~[illegible]~~ sättet, hvarpå man borde fatta i verksamhet mästaren, ~~man~~ särdeles den delen deraf, hvars [illegible] följa härdast, ~~[illegible]~~. Mer än en gång fick jag tillfälle att röna, det förstånd och handkraft ej sällan stå i omvändt förhållande till hvarandra. I en viss förflytta ~~desse~~ ~~[illegible]~~ denna tiden bekanta som länge följt hvarandra, älskat ~~hvarandra~~ eller hatat hvarandra, ~~[illegible]~~ lärgifvas ur luktmästarens hand; för dem en ny verld uppgår ~~uppgår~~ vid åkamien, de få nya bekantskaper, andra vänner, de råka i skiljda förhållanden, om ~~att~~ är åo de förstödde som agnar, och de som i sem, ~~[illegible]~~ må hända 10 år, deglig sed hvarandra (tillskapa) se hvarandra alldrig mera tillsammans. Denna föreställning vore sorglig, om man ~~kunde~~ vid ~~[illegible]~~ 20 års ålder, kunde vara synnerligen sorgsen af sig till all lycka är man det icke; ~~och om något undantag~~ (en gång) ~~[illegible]~~ så afsöndrade ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ men vore man i stånd att spela ungdomen, skryt och dygdersam som en matrona, så blef följden deraf den att ålderdomen måste framställa sig insvept i ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ flanell och med en ofantlig snibbhufva samt på enkosätt ~~[illegible]~~ i tid och i otid besvära oss med ~~[illegible]~~ bedröfliga och enfaldiga berättelser. Jag har alldrig älskat dessa små gubbar vid 10 år, sällan gör naturen något stort och mäktigt af dem. Väl kunna de, i händelse lärt tyst skulle få, det infallet att gifva ut en förbättring på lärda bara, skaffa honom större arfvode af förläggaren, men det är vanligen också allt hvartill de gemenligen kunna dugas. Hvar ålder är bestämdt skild från den andra; straffslöst sammanblandar man dem ej, och följden af dessa försök blifver slutligen den, att vid 20 års ålder ser ~~[illegible]~~ caractären så väl ~~[illegible]~~ förfinad tillmjukad att den beqvämligen kan rymmas i ett nötskal. ~~Se~~ Här torde man ~~bora~~ söka ~~skälet~~ orsaken, hvarföre man ibland jordens högt uppsatte, nu mera sällan finner någon man af sann anda och kraft. Men betänke man och sättet hvarpå en dylik planta uppvuxer. ~~Ett [illegible]~~ Knappt synes den äga få mycken styrka att den kan handteras, förrän man ~~[illegible]~~ begynner att böja den och gifva den alla möjliga skepnader. En gammal tant eller fransysk gouvernant börjar med att bortklippa ~~alla~~ de ~~allt~~ allt för stora blad, och afstyra det ~~[illegible]~~ allt för ymniga blommorna. ~~[illegible]~~ Kanske mästare gifva ~~[illegible]~~ grenarne deras firatliga böjning; och en okunnig informator öfver frikostigt med vatten derpå. Vid 16 till 17 års ålder är hon ~~[illegible]~~ sensitivan

Ψ öka arktalet

m/

Ψ är en narr, som hvarken förstår att afväga tid eller omständigheter,

Axel Sigfridsson

färdigt och man öfverflyttar den blekgröna ~~fickling~~ vaxten uti knekan vid på Statens mark. Denna får ne dragas med fikklingen, och sedan man i stället för fällfyllda kraftiga ekar, hvilka förr beskärmat och bördat ~~skola~~ beskärma småskogen mot vindarnes raseri, omgifvit granformer med dvärgbjörkar, så stutter man sig att undra öfver vindarnes fordom nya förändringar nu, emot forna tider. Men ~~ovig~~ fulla konstmästare, delen bilden ej en haut relief eller en bas relief af det marmorblock, hvaraf i haden kunnat forma en kraftig Herkules eller en vid Appollo.

Vid Academien ~~antager~~ emot tager hvarje yngling en ny bildning. Förut har han hufvudsakligen arbetat med minnet under tvång, nu skall han lära sig att använda förnuftet under frihet. Någon gång måste menniskans anda fritt, så framt hon vill göra anspråk på bildning, och ingen tid är billigare, än att sådant sker vid den tiden, då tanken lik en ung örn börjar att försöka sina vingar, och känande deras styrka, styrer sin flygt mot solen. ~~Sätt~~ Sätt en Galilée vid 20 års ålder i böjor och skicka en Leibnitz på ~~lagers~~ herrgårds dagsverke, de äro båda förlorade för menniskoslägtet. ~~dagsverken~~ ~~Vraggen~~ ~~Ant~~ ~~Vid början~~ Då andan försöker att utveckla sig, då måste kroppen vara herre öfver sig sjelf; när själen en gång lärt sig att bruka sina vingar, så kan det vara det samma, och ~~sir~~ ~~men~~ det händer ej sällan, att ju mera ~~kroppen~~ det kroppsliga lifvets granser inskränkas, ju friare och lediare röra sig det inre. Vore jag en despot, det ville säga en narr, ty den som bland en upplyst och tänkande nation efter struftar ett inskränkt ~~[illegible]~~ faders välde, sedan folket redan växt ur barnskorna, så skulle jag högeligen frukta mig för Academierna, ~~och~~ och jag skulle ändå mera frukta för Philosophien, och jag skulle inlägga garnisoner och nedrifva alla offentliga samlings-ställen, och pålägga de studerande vissa uniformer och låta afstraffa de försumliga med stat och handslagger. De få tilltvigtade ynglingarne skulle blifva förträffliga embetsmän och man kunde gälla ett mot hundrade att inom ett decennium vore rättvisan ~~fatt~~ fal, folket utsjelundradt, hoffröknar eller sällskapsdamer rikdare; med ett ord: man kunde sofva som en stock på thronen, ~~till dess att elden redan brann i palatsets alla hörn~~ så framt ej folket tog sig det upproriska rådet före, att sticka eld i alla palatsets hörn.

är en narr, som hvarken förstår att afväga tid eller omständigheter,

Jag måtte vara mycket oklok, mycket inbilsk och mycket oerfaren, ty friheten har alltid varit mitt element. Vid Academien ~~upp~~ drack jag sålunda ~~i fulla drag~~ frihetens trolldryck ur fulla bägare och blef rusig deraf. Som en glad vårmorgon förflöt den ~~första terminen~~ första terminen. Jag sökte de flästa ~~mina~~ bekanta ställen med glaset i handen ~~och~~ ~~kunnade~~ ~~[illegible]~~ och vänskapens tremlande ~~qud~~ lät sin välsignelse flöda öfver oss. Alla lifvades vi af samma anda, alla närde vi stora förhoppningar, och alla erhöllo ~~att~~ vi att vinna den vid banans mål, uppställda kronan, ~~[illegible]~~ om hvars delning vi redan började att blifva hemligen afundsjuke på hvarandra. Julen tillstundade och öppnade utsigten till en förändring af nöjen. För att bereda oss dem sökte vi inträde uti några enskilda hus och vunno det snart; vid ett dylikt tillfälle såg jag en flicka.

Hos mig uppvaknade på en gång känslans hemligt slumrande eld, och ynglingens fulla kraft henförde mig. Det var en temligen skön flicka. Ur det bruna ögat lågade lifvets brand och ~~for~~ begärde mera än det kunde återbetala. Det kändt småleje syntes ~~i brist af andar~~ när andra föremål saknades, färdigt att gyckla med sig sjelf. ~~Ock~~ Skämtet och lekarne tycktes hafva valdt henne till sin skoldmö. Att se henne, att höra, ~~att~~ förvånas att brinna och längta ~~[illegible]~~ var en kedja af händelser som jag genomlopp på några minuter. Mitt hjerta blef beklämdt, mitt förstånd besegrat, ~~och jag öfverten sprada~~ jag använde allt för att göra mig intressant och var verkligen hela aftonen oöfverträffelig i förmågan att säga dumheter. ~~Dansmusiken~~ snart började en sällskaps dans och musiken stormade i mina öron. Ändtligen lyckades det mig att ~~få~~ vinna henne hand till en liflig vals. Om jag vid detta tillfälle befann mig öfver eller under molnena, är jag ej ~~i~~ i tillfälle att bestämdt kunna förklara, mig förefölle det åtminstone, som hörde jag strömkarla slag och likasom ~~dansade~~ dansade himmel och jord och herradömen och väldigheter med kring salen. Hon blef slutligen sjelf uppmärksam på vildheten af min dans och erinrade mig derom. Denna förebråelse ryckte mig på en gång ur min himmel, och jag måste hafva sett ~~nöd~~ ~~[illegible]~~ jemmerlig ut, ty hon gaf mig ett tröstord, hvarigenom jag ännu mera uppeldades. Aftonen förflöt som ett ~~blick~~ ögonblick och jag erhöll den lyckan att få åtfölja henne hem. Under vägen var jag troligen återigen dumt och för henne, såsom brunett var det ett nöje att sätta ännu en slaf framför segervagnen. Innan vi ännu åtskiljdes och innan vi redan öfverenskommit att ~~att~~ på nästa bal träffa hvarandra, befann jag mig så riglig fastbunden, att det hade behöfts en Starkodders nafvar för att i det ögonblicket ~~[illegible]~~ taga mig lös. Med henne afsked gafs jag ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ till ett rof för de mest yrande passioner. På en gång framställde sig för mig allt från det dödliga,

Axel Sigfridsson

att öfvergår
slafsvit
slangt
propo
~~[illegible]~~
ho
sv

Ej ord mäktar att hysa och måhända ändå ~~liter~~ något mera. Jag kunde allt och ville intet. Hon endast som svåfvade för mig och omgaf mig uti tusende olika skepnader. Att herbergera denna ängel i min kammare, det var till en början omöjligt. Det klara stjernehvalfvet och månaden och hela himmelen hon borde vara vittne till min dyrkan för skönhetens urbild och jag tog mig för att stryka kring gatorna. Men ~~[illegible]~~ den lågande inbildnings kraften förtärde snart de brännbara ämnena och för att skaffa nytt förråd, begaf jag mig på närmste källare och förtärde en butelje vin i mig. Detta gjorde sin verkan, jag blef sömnig och begaf mig hem. Jag lade mig för att under mina öfvermenskliga vänningar bryta sönder sängen. Mitt fall i golfvet och den genom vakade natten ~~[illegible]~~ ville ändtligen ~~[illegible]~~ gifva någon luft åt det häftigt graderade förståndet, men alla dess retbara framställningar verkade ingen ting, likaså lätt han man kunnat försöka att släcka det lågande Vesuvius med en handsprutan. Jag begrep ej det skulle jag hembära förstlings offret åt begären.

Elegia ~~[illegible]~~

Lilje kransen sig slingrar omkring din lockiga hjessa;
Dess förbländande glans icke din aning förstår.
Dagar randas och flyktra och leende ilar dig hälsa;
Timmarnes lätta dans ilar dig munter förbi:
Än dig Hebe kredensar den fulla ungdoms-pokalen;
Och du tömmer den raskt, skänker ej henne en blick.
Gratier kyssa dig, kyssarne icke den frie ~~[illegible]~~ begriper;
Honom du synas blott sommarns uppfriskande vind.
Backus, den vänlige, räcker åt dig välskallande saften,
Sorlet begriper du väl, icke det eldande vin.
Då skalkaktige son besluter att tämja den vilde,
Gyllene bågen gripes, pilen i hjertat du bär.
Suckar betyda då ofta; med dem du rosorna parar,
Rosorna vittna om kärlekens lockande kraft.
Till den milda Gudinnan du frambär heliga offer;
Vid dess altares fot lofvar du dyrkan och tro.
Nu i Hebe du skådar en mild och älskande flicka,
Ur dess räckta pocal dricker du lustarnas mjöd.
Gratierne äro lekande ternor, du leka med kyssar;
Hvarje pant med en kyss löser din lågand mund.
Vänlige Backus med vinet uppelifvar menniskohjertat;
Tände af drufvornas blod flamma förtröstan och mod.
Djerf inbillningen skapar och verkligheten besannar;
Sömnens milda Gud leder den vakandes blick. &

Trånghande trånad, glödande hopp omspallar den ~~vilda~~ blyga
Hvad du icke förstår, lärer du dig i en blink.
Blodet vildt sig störtar omkring ditt klappande hjerta;
Och ett annat begär kräfver fullbordan och lif.
Allt är, väldige Amor! ditt värk: bedräglige ~~gosse~~ Gudom!
För de dödligas lugn, ställer du dolda försåt.
Men du äfven oss visar att lifvets herrliga blomma
Dölj i en blodröd knopp mellan fördolda blad.
Denna blomman doftar alstrar det evigt stigande lifvet;
Uppå dess botten göms nöjenas gyllene kalk.
Räcker dig denna kalken ur gömman af vänfande händer,
Då du lifvet förstår; äfven du döden förstår.
Flicka, som först mig räckte den gift förtrollande drycken;
Hvilken jag tömde glad; anande icke ett svek.
Men brudgade flicka, du svek den ärlige gossen,
Handen räckte han fram, honom i bojor du slöt.
Trälldomens lön du lofvade alltid, men alltid ~~bed~~ bedrog du;
För din segervagn fördes till gyckel han fram.
Länge fördrog han väntade glad den lofvade lönen
Slutligen bojan han bröt, likväl med gråtande blick.
Hämd han svor mot Eder, I! trolöst gycklande flickor.
Ynglingen herjade ~~och [illegible]~~ skall med lågor och brand.
Stält ~~han~~ du honom Eder besvek ~~och~~ du log åt hårade ögon,
Nu Känner I de. ~~Qvinnor~~ Argsint ~~[illegible]~~ flickor ham den uppmanar till hämd.
~~Då~~ mitt falskt ~~skallade högt~~ blefven att elda mitt anfall:
Flykten eller dö! Gåfvor mot gåfvor. Annette!

I en Elegie som jag skref derefter diktade finner da den i sanning något pläda utvecklingen af ~~min första~~ denna kärleksroman. ~~Men de flesta~~ Nu börde vanligen så illa till att romanens dem man spelar med brinnande skada något platt. Dock torde några noter tarfvas. Full af den mest brinnande kärlek ~~[illegible]~~ väntade jag den signade dagen, då min älskarinna skulle med sin skönhets strålar sprida ljumma värvindar öfver min horisont. ~~Jag har någonstädes läst det yttrandet att lifvet står som stannat vatten; denna bild vill och ingen tid säga; hannad vatten och mitt rall~~ Hon kom, tusende gånger skönare än förr. Att lefva ~~att~~ vid hennes sida, att dö vid hennes hjerta syntes mig vara höjden af ~~den~~ all den lycksalighet, ens dödlig kan eftersträfva. Jag enfaldige märkte ej, att många jemte mig hyste samma trängtan och att den himmel hon öppnade, var rymlig nog för att kunna herbergera oss alla samman. Hennes skönhet bländade mig, hennes välvilja förtjuste mig och i detta ögonblick omfattade jag allt, kunde jag allt och ägde jag allt. ~~Nu kort~~ Men den låga som brann i mitt inre förekom mig så helig, att den oskärades af menniskors blickar. Jag begagnade ett gynnande tillfälle att trycka hennes hand ~~att~~ och att föra den mot mitt hjerta, och denna handtryckning var ämnad att betyda mera än någon tunga kan uttala och något ſpråk uttrycka. Ett ſakta ſvar och en öm blick ſatte mig midt ibland de muſicerande ſpelerne. Jag ~~kunde~~ hade den aftonen ~~fil~~ ändå till bordes ſömt ſällſkapet kalla; ~~i~~ mitt hjerta ~~[illegible]~~ förmådde ej mera, ~~och~~ ~~[illegible]~~ jag måſte derföre förſiktigtvis ſtjäla mig bort och dölja mig för menniſkornas blickar, på det att de ej måtte röja min hemlighet. Lika kunde det falla mig in att hon tillbragte den återſtående delen af nattens under lek och nöjen, och möjligen i ſitt ſinne ſkrattade åt mig och ~~[illegible]~~ ſin omkramade hand. Med en ny dag födder nya ſorger; hvar ſkulle jag träffa henne? Viſserligen var det rätt uppmuntrande för kärleken att ſkåda huſet, hvareſt hon bodde, men oaktadt alla de ~~förtjuſande~~ himmelſka känſlor ſom det rödfärgade byggningen väckte i mitt hjerta, ſå blefvo deſsa i längden otillräckliga, helſt då det ytterſt ſällan lyckade mig, att ſe en ſkymt af henne ſjelf. Ändteligen erinrade jag mig det jag hört henne omtala ſåſom ſin ſlägtinge en ~~af~~ mina vid Academien ſtuderande landsmän. Denne blef nu, oaktadt all ſin torftighet i förſtånd och känſla min förtroligaſte vän; och ſedan vänſkapens ljuſet väl var påtändt blef jag af deſs fackla inlyſt i kärlekens tempel. ~~Den~~ Då den högſta myſteriens innerſta ſlöjan faller ~~af~~ undan för den profvade forſkande blickar kan han ej vara lyckligare, än jag var vid ~~deſsa~~ mitt förſta beſök i hennes gamla ~~[illegible]~~ boning. Deſsa förnyades och vi funno [illegible] utvägar att träffa hvarandra; jag for att ſe på henne och henſjunka af lyckſalighet, hon för att ſe mig och drifva gyckel med mig. Hvarje morgon fattade jag det beſlutet att yppa mitt tröſt med mod och ſåg henne lika kyſkt ~~—~~ jag kände, ty hvilken för förſta gången älſkande yngling förmår väl det, utan ~~huru~~ ~~djupt~~ ~~[illegible]~~ huru innerligt en dikt min känſla var, och hvarje afton ~~[illegible]~~ erkände jag för mig ſjelf att jag ej förmådde att utföra mitt förſlag. Ändteligen ~~kom det~~ bragte haſt allt, alla händelſers moder, mig närmare mitt mål. En afton hade åtſkillige af ungdomen ſam-let ſig; ~~[illegible]~~ man föreſlog lekar och de blefvo antagna. Snart ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ bringtes pantlekar i gång. Jag har alltid ~~at~~ tyckt om ſådane, och den förvända blygſamhet och ſvårigheter närvarande ridens ternor bemöda ſig att derved lägga i dagen, är långt ifrån att bero på deras anſtändighet. Den är tvärt om ett ojäfvigt vittne på en groſs brottslighet, ty deraf ~~[illegible]~~ finner den granſkande klart att ~~hos de~~ ~~[illegible]~~ i den handling, hvaruti förnöjelſen endaſt ſtår jag antingen ett oſkadligt ſkämt eller ockſå ingen-ting, vet det närvarande ſlägtet att lyſtkorja antydningar på den djerfſkan ~~[illegible]~~ brändares fullbordande; och ſkulle jag hafva möjligen deruti orätt, ſå lär man likväl ej kunna beſtrida att vår tids ~~[illegible]~~ moderna damer derigenom viſa ſig äga ~~[illegible]~~ djupa erfarenhet i do till den groſſe kärlekens hörande ſtycken. Men ſom jag är, en pantlek började, och ſanktſpridd, ſom jag var, måſte jag ſnart lämna ifrån mig allt hvad ſom kunde aflämnas. ~~Ändtel~~ Vid panternas löſande: ålades mig bland annat att ſtå för ett blankt ſvärd; jag intog min poſt och knapt hade jag ~~[illegible]~~ ~~efter~~ på vanligt ſätt anropat den, ſom gaf mig här att löſa mig derifrån, innan hon framſkyndade. ~~Detta var nu ett ſelant och underligt~~ ~~bevis på henne~~ för att trycka en kyſs på mina läppar. Medan man är här är man vanligen enfaldig ſom ett barn och kraftig ſom en man. I denna obetydliga handling ſåg jag nu ett bevis på hennes återkärlek och ~~ur~~ ~~xxxxx~~ troligen ~~fanns~~ fanns i det ögonblicket ~~ingen~~ ~~mera lycklig~~ ~~på~~ öfver hela jordens krets ingen mera lycklig än jag, ſå framt ej en ~~lik~~ an-nan lika ſtor narr i ſamma ögonblick blef för förſta gången kyſst af ſin älſkarinna. Jag begagnade näſta tillfälle att göra henne en formlig kärleksförklaring, att ~~[illegible]~~ yppa mina tankar i utrop och ~~klaga~~ ~~[illegible]~~ gifva luft åt mitt hjerta genom ſpråkets lättnings-tecken ~~tecken~~ Ack! och O!. Synnerligen ſvarade hon väl ej mot min ömma låga, ~~[illegible]~~ men ~~[illegible]~~ intet kunde jag hafva förſtånd att då märka ſådant, jag trodde mig af en än-gels hand förd till paradiſets boning och lät gerna föra mig. Få ~~ſaker~~ berättel-ſer äro tråkigare än de om tvänne älſkandes lyckſalighet. Denna är gemenligen ſå monoton, ſå evigt enahanda att den ~~[illegible]~~ måſte trötta hvarje ~~[illegible]~~ ej helt och hållet mot den eviga ſömnaktigheten henvändt ſinne. Jag förbigår den der-före, öfverlämnande åt dig min vän, om du äger kolt dertill att återkalla i ditt minne någon dylik händelſe från dina ungdomsår.

Bland alla ord hvarmed de dödlige meſt förſynda ſig ~~är~~ är ordet evig. De ſvärja hvarandra evig vänſkap och evig fred. Den förra evigheten upphör vanligen ſå ſnart man funnit en annan ſanna erfarnare älſkare eller ~~en~~ älſkarinna, den ſednare, när girigheten, hatet eller hämden åter börja att röra ſig. Jag gör mig ej ſtort begrepp om den men-niſkans förſtånd, ſom kan tro på någondera. ~~[illegible]~~ Den kan vagga barn, drifva borgerlig näring och ~~[illegible]~~ betäcka tröſtvagnar, men lägger den ſig vidlöftigare ut, ſå fruktar jag att nålarn blifver förr eller ſednare tryſtgryſande för anſigtet. Till min ſtora måſte jag uppriktigt erkänna att jag en längre tid ej tordes närma mig någon vägg på ringare än en alns afſtånd, ~~Nu börjar den tragiſka delen af min roman~~ och denna förlängning vållades af en ung Baron. Denne viſtades på ſamma ort ſom jag och i ſamma affigt. ~~[illegible]~~ Han ſåg min älſkarinna och förmodeligen genomlopp han med mera eller mindre förändringar ſamma kärleksbana ſom jag, ändteligen ~~möttes vi hvarann~~ ſtodo vi i vägen för hvarandra och en af oſs måſte vika. Hade jag användt den ringaſte eftertanke, ſå hade jag lätt kunnat finna, att om jag ock hade

N:r

Händelſen var löjlig hon ſkrattade
mig för mig afvek det ett halft
år innan jag kunde ſkratta.

bebodt om icke kabinettet, åtminstone någon af de kamrar, hvari en andelig skald [illegible] innelor hjertat, så ~~hade jag sett himmel~~ var jag nu ej allenast utsedd, utan utvrakt, och derjemte bältrog ~~dömd~~. Men Baron ~~[illegible]~~ innehade hela vänningen, men jag vågade ändå fatt visa mig. Han beslöt att spela ~~mig~~ ett puts, ~~och~~ min älskarinna fann denna idée förträfflig och ~~min~~ Herr Baron ansåg sig lika så villig som skyldig att dertill bringa.

En afton träffade jag, ~~såsom vanligt~~ min älskarinna, som ~~[illegible]~~ var mer än vanligt före-~~kommande. De misstankar mot Hr Barons visade entrågenhet skulle hos mig väckt, försvunno på en gång.~~

All sällhet är ett ord och på ord följer alltid slapphet. Kärlekens sällhet ställer med den enfaldiga kusligheten, hvarest man försöker ~~till den kraft för~~ ända till att taga sin plats vid vaggan och i hela himmeln hörs dess enformiga ljud. Skaldens sällhet försvinner, han blir matt och stelnar i maneret; i samma händelse, som förskönad ~~han~~ de första uttrycken af dess ~~[illegible]~~ sköna känsla, tror han nu sjelfva känslan ligga. På syrendlighet sällighet följer ~~[illegible]~~ trånaden efter ett godt quarter; och det måtte endast vara himmelens sällhet som löst den stora gåtan att kunna fortvara utan afmattning, kärleken och dessa följande [illegible]. ~~Jag~~ Du finner lätt att man ej under sin första kärleksrus kommer lika så allför samma betraktelser, de ~~[illegible]~~ uppstiga antingen när man icke har någon älskarinna eller ock är i ganska riktigare ~~[illegible]~~ dermed förstådd. Då jag trifdes som allrabäst i min himmel kastades jag hufvudstupa deri från, och kom så naken ned på jorden att jag likasom vår Stamfader Adam måste ~~lägga mig~~ skyla mig af en skinnkjortel, hvartill min sårade egenkänsla förändrade sig ymnigt material. Ännu drömde jag, ännu var jag sall, under det jag gjorde bekantskap med en ung Baron, och dricke, ehuru han visst ej behagade mig, blef ändå skärligen nästan mitt enda dagliga sällskap. Mera för ~~att [illegible]~~ svårighetens skull att blifva väl af med honom, än för att skryta med hans förnäma bekantskap gjorde jag honom bekant i min älskarinnas hus. I början gick det bra, den magra och förslappade gynnorens samtalade; början med Madren och lämnade mig i full besittning af dottren; men ändteligen reste han med ~~[illegible]~~ upplyfte sina ögon ända till henne, ~~[illegible]~~ och ställde sina inskränkta anmärkningar ~~till~~ under hennes vise beprisande. Det finnas få qvinnor, som ej hellre ~~[illegible]~~ sig älskade af den enfaldigaste Baron i verlden, än af ~~den klok~~ sjelfva den store Kant, så fremt ej Kant med sina kunskaper förenat utseendet af herculiska anlag; och min terna var fullkomligen lik sina systrar. Min enfaldiga Baron tog ~~[illegible]~~ med hvarje dag allt mera och mera med till sig ~~och~~ min älskarinna klädde sig vid min ankomst vänskapens himmelsblå klädnad, under det hon för honom iförde sig den yppiga rosens lockande prakt.

~~Icke märkte jag deraf [illegible] tillgifvenhet [illegible] jag sjelf~~ ~~utan~~ Jag var sjelf utkorad till det offer, som skulle besegla trohjdom af deras inbördes tillgifvenhet och hade redan offerkransen på ~~min~~ ingenannan jag än misstänkte något dylikt. Jag ~~kom~~ gick ~~dit en~~ som vanligt en afton, förbi huset, men öfverraskades då jag händelsevis kastade ögat genom fönstret och såg min dumma Baron sitta i den mest förtroliga ställning med min älskarinna. Jag skyndade mig opp för att ödda dem genom mina genomborrande förebråelser; men på vägen erinrades jag mig att jag väl kunde höra hvarom frågan var; jag ~~det~~ gjorde det och. ~~Jag~~ Den misstänksamma kärleken har troligen ~~[illegible]~~ besoldat den första spionen, och Konungarne, som så gerna vilja inbilla folken att de äro deras allrahjertans käraste älskarinnor hafva utfört systemet sin utveckling. Utan ~~[illegible]~~ farhoda intog jag min plats bakom dörren och hörde snart att utgjorde min ringa person ämnet för det hemliga samtalet. Jag var egen, inbilsk och odräglig: så sade hon; jag var likaledes okunnig, stursk och högfärdig, så sade han och båda instämde i nödvändigheten att på ett lämpligt sätt qvesa mig. Till den ändan skulle då ungdomen nästa gång samlades, man inrätta en bekant orden, orakelet kalladt, der skulle jag likasom några andra införas, de öfrige likväl för skens skull; under receptionen skulle Hr Baron mortifiera mig genom bitterheten i ~~sin~~ dess skämt och skarpsluten i dess infall, hvilka torde till den ändan hafva i beredskap antecknade på ett papper. Mamsellen skulle deremot sjelf leda mig i armarne på deras gamla och halta kokpiga, såsom den lämpligaste platsen för en dylik narris figur. Om förslaget var elakt, beräknadt efter de minds förstånd, nedlagdt hos uppfinnaren, så var det åtminstone icke djupsinnigt. De mest stridiga känslor hvälfde sig i mitt bröst; jag kunde mig i stånd till att sönderslita mig sjelf. Är den lyckliga kärleken en gud, så är den kränkta en djefvul, som ~~[illegible]~~ hänförd af dess innerliga skadebegär ~~[illegible]~~ förtär och återskapar sig sjelf för att ånyo förnyadt ämne att förtära. Ändteligen kom ~~det [illegible]~~ föraktet mig till hjelp och jag skulle nu föraktat hvad jag ✕ hört till tillfälliga högaltaret. Detta kostade på mig, men jag måste förakta, ty förakt är den ~~[illegible]~~ af omständigheterne [illegible] stämdeugnen, hvarmed han tror sig ~~[illegible]~~ och sådan han kan föra banesår. ψ Men ett hemligt förakt är tvekan ~~[illegible]~~ att bestandt qvarvarande skott hvilket ej kan träffa innan det ännu blifvit lossadt. Jag intog i rummet, troligen

δ den brinnande älskarens tillförsel
Den jordiska tillvarelsen ~~[illegible]~~ är ej ~~[illegible]~~ aftynande ~~[illegible]~~ dåkstad från [illegible] skäraldiska [illegible] ~~fängsel~~ strafft.

till dem ingifver ännu mindre ~~[illegible]~~ uppställa de det som kommer skall ~~[illegible]~~ till vederbörandes deröfver afgifvande förklaring, jemte handlingarnes återställande.

k Ännu var ~~[illegible]~~ ~~den hög månskina~~ min-nt af deras höga uppehof qvar och en skymd deraf speglade sig i dubbla ärringare

ψ ~~arbeta på verkställigheten~~

ψ Det på ~~fänning~~ ~~faner~~ beviskt villfsek grundade föraktet är en så förtärande och ~~den skuggin~~ ~~fennel~~ nedslående känsla, att det ingenting förmår deremot så framt ej en viss sporskhet, hvilken an med mera ~~[illegible]~~ förvarar det onda.

Axel Sigfridsson

† den brinnande älskarens tillförsel
Den jordiska tillvarelsen ~~[illegible]~~ är ej ~~[illegible]~~ aftynande
~~[illegible]~~ [illegible] från [illegible]
[illegible] krafts [illegible]
~~[illegible]~~ [illegible]

ψ Det på ~~sanning~~ ~~saker~~ bevisst uselhet grundade föraktet är en så förtärande och ~~den~~ ~~sinnet~~ skyldiga nedslående känsla, att det ingenling förmår deremot få fram ej en viss sjelfskhet, hvilken ännu mera ~~ökar~~ förvärrar det onda.

Axel Sigfridsson

4

till dem ingifvit ännu mindre ~~mera~~ utställa de ~~[illegible]~~ det som komma skall till vederbörande derefter afgifvande förklaring, jemte handlingarnes återställande.

† Anno var ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ men- ut af deras lögn upphaf gvar och en skymd deraf speglade sig i dubbla återgvar

~~arbeta på verkligheten~~

med mycket ~~[illegible]~~ slagen och rörande blick, men efter hvad jag sjelf trodde, ~~med~~ ömmaste ~~[illegible]~~ ville, med stormodiga later, för att på samma sätt som Thorild skänkte den uppbrottnade åkarmärren sitt förakt, skänka min älskarinna mitt. Detta afkunnadet; men under min besvikna oration, hämtade min Baron luft och förklarade med [illegible] oförskämdhet, att man hade sett mig i trapporna, att man för att roa sig med mig talat om mig. Af denna osanning ännu mera uppretad gaf jag ~~min den fralle~~ min gynnare ett par örfilar och ~~[illegible] ut~~ gick bort. Herr Baron ~~skyndade~~ skyndade efter och då han såg ~~et~~ en vattuspann passade han tillfälle att ~~att då~~ när jag trädde ur förstugudörren ~~och~~ kasta den öfver mig. Min skönhets galla skratt skallade efter mig, men för mig återgick det en lång tid innan jag kunde skratta.

~~Krafterna hafva det gemensamma med kriget, att de afleda under det de försvaga aflede handen från de~~ Ungdomen och glädjen förafallan vidlöftiga diarier öfver ~~[illegible]~~ det som händt ~~och det som hända skall~~. Våren ~~[illegible]~~ frambringar och leker hösten räknar och gömmer. Den ~~[illegible]~~ förargeliga lek jag en tid bortåt drifvit föreföll mig snart för obetydlig att tänka på. Jag stillde min Baron ~~[illegible]~~ ytterligare till nöjes och han ursäktade sig dermed att min sköna sjelf uppmanat honom till hans kraftyttring. Jag fordrade denna ~~[illegible]~~ bekännelse skriftlig och han gaf den, hvarpå jag sände den till ~~min~~ henne ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~: jag ~~[illegible]~~ vet ej huru sådant blef upptaget, ty jag brydde ~~mig~~ mig ej mera om det sällskapet.

Studierne äro egentligen ej annat än ~~ett~~ ~~[illegible] som~~ det deltagande i ljusets krig som föres mot mörkret. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~Mörkret~~ ~~[illegible]~~ I början var mörkret förmält med ljuset och då ljuset gaf lif åt allt, så gaf mörkret det varelse. Menniskorne stodo tvekande emellan fader och moder, men modren gyttlade för dem, och från hennes hand emottogo de sin näring, under det att ljusets eviga ~~[illegible]~~ kraft befann sig förhoppt uppsatt för att verka genom annat än ~~genom~~ just genom sig sjelf och sitt ~~eviga~~ ursprungliga alltstrålande; Innan ~~de~~ menniskorne ännu kunde skilja mellan godt och ondt, följde de ~~[illegible]~~ Modren, de kallade henne sprak, de hörde hennes sånger, sågo henne ~~[illegible]~~ under; och de nedföllo för ~~[illegible]~~ henne och de tillbådo henne. ~~Men~~ I Skogens ~~[illegible]~~ dystra höjd restes de ~~att~~ mörkret ~~[illegible]~~ helgade tempel och naturmenniskan tjenade för ~~[illegible]~~ det och ~~[illegible]~~ det omgaf sig med prester och prestinnor, för ~~nadur~~ den rå sinlighetens lad ~~[illegible]~~ Mörkret skördar uppstiga ur jorden och den mera vilse ~~[illegible]~~ dårade ~~[illegible]~~ det med sjelfskapade vidunder och bådade lydde ~~henne~~. Men fadren hade intryckt sin bild i mångas hjertan, och ~~man~~ dolit sin ande öfversväfvar dem. De begåfvo sig ut på vandring som ljusets för att uppsöka ~~den [illegible]~~ det förlorade mera ~~[illegible]~~ Egard, och de sågo en blick af ~~hans~~ den glänsande härliga sol. Sådant förtröt modren och ~~de begåfvo sig ut~~ hon förband sig med det onda principen och en uppenbar strid utbrast emellan de forna makarne. Men ljuset måtte segra. Det lät sina vapen verka på den bättre delen af menniskorna, under det att mörkret ~~verka~~ ~~[illegible]~~ ~~henför~~ endast henför kvinner eller dårar. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Den första menniskans ~~[illegible]~~ dödat krig ~~blifvit förd~~, och ~~kommer~~ troligen i ~~kan ej en gång~~ ~~det annat~~ ~~[illegible]~~ skall ~~[illegible]~~, men ljuset segrar och det oförvunna mörkret ~~[illegible]~~ förliker sig åter med ljuset. Lyckliga de dödliga, hvilka då lefva. De skola hos sig förena det sanna och det dygga, det eviga och det förgängliga. De skola begripa naturens hemlighet och förnuftets höghet. Vi kunna blott närma oss den milda fadrens sköte i samma mån som vi förstå den höga mysteren af sanningens, skönhetens och rättvisans heliga trefaldighet; svåra prof och långa lärår måtte föregå.

~~Utan~~ Emellertid bestämde jag allt mer och mer ~~beflitade~~ mig att ~~utvidga~~ utvidga mina kunskaper och, som jag ~~tror~~ förmente, göra mig skicklig till ~~Statens tjenst~~. Statens tjenst ~~bringa till verklighet, hvad jag ämnar~~ ~~Jag trodde mig kunna~~ ~~lefa ett större gästen~~ ~~[illegible]~~ ~~att på en gång lyftas~~ ~~Hvad som~~ Denna idée ~~[illegible] mig efter betraktat~~ ~~[illegible]~~ befann jag likväl snart ej tillhörande mitt tidehvarf. ~~Regeringarne [illegible] [illegible]~~ ~~haft en [illegible] källa att [illegible]~~ ~~af hvad [illegible] af [illegible] Jedermann [illegible]~~ ~~[illegible] det vore förträffligt, om man kunde uppfinna en Catheder eller [illegible]~~ ~~stan för [illegible] hvarigenom menniskorna~~ Staten hade inga fodringar att göra ty den var omyndig, och regenten var förmyndare. Den omyndige tillåts hvarken att antaga ~~ett~~ tjenare eller hade den något att löna dem ~~[illegible]~~ med; den måste sjelf arbeta för dagspenning, hvilken förmyndaren emottog för att lägga till hufvudstolen, hvarföre skulle framdeles redovisas. Det förutsätter mycken okunnighet; lag och rätt att ej kunna skilja emellan förmyndare och myndling; men så okunnig är menniskan i ungdomsåren och den ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ enfaldige. Cornelius Nepos bedrager med sin Epaminondas och hvad de för öfrigt månde heta ej blifit till ondsksamhetens förökande. Likväl ~~[illegible]~~ förgår förvillelsen med åren, man ~~[illegible]~~ får ~~till~~ bättre veta och kommer till bättre seder; man ~~[illegible]~~ erinrar sig de ~~konungsliga~~ i råder ~~utstaxade~~ gångna förfningarne att ej inlåta sig i afhandlingar med omyndige, eller till dem utborga några starka drycker eller andra varor. Man blifver klok och försigtig afsluter sina contracter på behörig ort och man kan understundom vinna rätt mycket på köpslutet ~~[illegible]~~.

~~mitten [illegible] att~~ Mig hade nu kärlekens gud ~~[illegible]~~ just satt sig före att förfölja. ~~Jag hade knappt~~ Knappt hade jag hunnit att bryta en boja, innan jag befann mig i en annan. Af detta ~~[illegible]~~ irrande skulle en reflekterande, statsklok taga sig anledning att sluta att det ~~[illegible]~~ på samma sätt förhåller sig med alla försök att rädda sig ur bojor, emedan man knappt hinner utur despotismens ankarsmedja innan man befinner sig i anarchismens smidjestäd, eller tvertom. ~~Att~~ Om det så förhåller sig i den statsborgerliga verlden kan jag ~~[illegible]~~ brist ~~an~~ af kunskap ej bedömma, men ~~[illegible]~~ (inom kärlekens herradöme gick det åtminstone så med mig. ~~Jag~~ Med mycken frimodighet skiljde jag mig vid min vördnadsbjudande Juno, och ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ innom kort hade en Nordisk Snottra annammat mitt hjerta. Jag träffade en flicka, hon ~~[illegible]~~ syntes för mig ytterst angenäm. Jag gaf mig i samtal med henne, hon instämde i den ~~[illegible]~~ sorgsenhet, hvilken ännu ej helt och hållit öfvergifvit mig. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Mitt bemödande att glömma min förra sköna hade gjort mig vek och ~~[illegible]~~ hos henne utgjorde denna stämning ett af grunddragen i Caracteren. Utaf de korta ~~[illegible]~~ anmärkningar ~~dem~~ som vi någon gång framkastade ~~gjorde~~, uppstodo snart långa samtal, och ~~[illegible]~~ den ljufva glömska af andra förhållanden, hvilka vid sådane tillfällen bemäktigade sig oss, gåfvo dessa ett värde, som slutligen gjorde oss oumbärliga för hvarandra. ~~Som vanligen~~

Som vanligen händer vid en på detta sätt uppkommen kärlek togo vi den i början för vänskap och ansågo oss för tvänne förvirrade syskonsjälar, hvilka ändteligen funnit hvarandra och ~~[illegible]~~ nu ~~[illegible]~~ igenkände hvarandra. Innan kort kommo vi likväl under fund med huru ljufligt det skulle blifva ~~att~~ för oss att sammanbo. En längre tid förgick likväl innan ~~denna bekännelse~~ åtminstone mitt hjerta kunde framtvinga denna bekännelse; men men yttrade den aldrig. Men jag följde min älskarinna ~~[illegible]~~ ej med den brännande kraftens ~~[illegible]~~ häftiga gång, jag framskred såsom man en skön afton framskrider långsamt uti en vacker lund, hvars grönska man så sent som möjligt önskar att skåda. ~~Den~~ Utan denna inskränkning skulle man hafta sina skäl, mången skönhet skulle gå förlorad, mången trad ~~[illegible]~~ lämnad obemärkt, nu återigen likasom fäster man sig vid hvarje blomma och klagar med näktergalen i hvarje träd.

Om en vis man företog sig att beskrifva kärleken, men med vis förstår jag ej hvarken den vise Salomo, som redan hunnit den öfvertygelsen att allt är fåfängeligt, eller den helige Origenes, hvilken aldrig kunde hinna till denna öfvertygelse, så skulle ~~[illegible]~~ vi derigenom få den vigtigaste hemligheten i menniskan afslöjd. Till de öfriga hennes handlingar upptäcker man driffjädrarne; hon är gudfruktig, ~~han~~ ty hon är antingen egennyttig eller lat, hon älskar konsterne, ty såll ~~[illegible]~~ kittling retar; hon utför storverk ty hon vill ej begrafvas onämnd och oberömd, hon uppoffrar sig för en idée, ty denna uppoffring ~~är en~~ omgifver hennes namn med evighetens strålkrona; men hvarföre älskar hon? Icke för det physiska behofvet, ty denna låga drift ~~[illegible]~~ kommer, som hvar man vet aldrig i fråga ~~[illegible]~~ under den sanna kärleken. Och hvarföre är denna passion så mäktig att den, hvad ingen annan förmår, omskapar menniskan och nästan ombildar hennes caracter. Detta är oförklarligt men sannt. Då en man ~~[illegible]~~ en häftig caracter älskar en mild qvinna, beslynar denna kraftighet och antager ett mildare skick. En stark qvinna rycker den svagare mannen med sig och utan att veta det får hans hjerta en upphöjning, förmågan den förut ens i dröm ens förmått att föreställa båda honom.

Emellan min nu varande älskarinna och mig befann sig denna olikhet, ~~och men~~ hvilken man trott ~~[illegible]~~ nödvändig för att alstra en sann kärlek. När jag med min häftigare själ ville ikläda mig kraftens pansar och draga ~~i~~ ~~[illegible]~~ hand ~~[illegible]~~ mot kasta min ~~[illegible]~~ allt sasyst och skutt; ~~[illegible]~~ ~~af~~ iförde hon sig en herdinnas skepelse ~~och [illegible]~~ ~~och~~ lade kärlekens rosenband kring min hals, tog sin herdestaf och ~~[illegible]~~ följde mig omsom på kärlolsamhetens flacka men bördiga fäladsmarker, omsom ~~emellan~~ till skogar emellan romantiska klippor och strömmar. ~~[illegible]~~ Visserligen ~~var~~ förefoll det mig i början oaktadt de mångfaldiga rosor och violer, dem jag ur Werther ~~och~~ Siegwart, och hundrade andre ~~[illegible]~~ i ymnighet upphämtade ~~[illegible]~~ som vore hela denna kärleksstillställningen något tröttligt utaf sig, men slutligen vande jag mig till herrlighet och ~~[illegible]~~ lärde mig att af Tyska ~~[illegible]~~ potater, engelsk plumpudding och fransysk sallat tillreda ~~[illegible]~~ mältider. Det var ganska naturligt att Werther ~~Hänvis~~ skulle spela hufvudrolen var naturligt, då han var ~~[illegible]~~ så betydligt öfverlägsen allt hvad hela ~~[illegible]~~ tidehvarfvet kunnat frambringa så långt nämligen som vi förmådde att sträcka våra blickar ~~betydligen öfverlägsen kunnat frambringa var ganska naturligt.~~ ~~Det~~ Han blef ocksa en rik grufva, hvarutur otaliga kärleksskatter upphämtades och förädlades till ljufliga qväden. Må hända, finner du ett eller annat af dem ibland mina papper, dem du må fritt använda såsom annan din välfångna egendom.

N.B.

Anegar.
hvilket ej.

Nu skulle det vara mig omöjligt att förställa mig Lotta annorledes än i skyhögt så trogen, ~~så~~ och smäktande föresväfvar hon mig, ehuru den mäktige Göthe ej utan skeferi ~~utlyst~~ gifvit henne ~~sin~~ som kemfylld manen sköna egenskaper, och Werther, ~~trots~~ Homer. Flickan öfver Lottas fått lätt ~~brida~~ ~~smärgåsar~~ utdelad bland sina syskon aftonvard har alltid förefallit ~~mig~~ som en alt för ~~kallt~~ högt i verlden uppflyttad ~~han~~ skolmästare från landet, hvilken en enda gång handlade klokt, då nemligen när han ~~[illegible]~~ beslöt att skjuta ihjel sig, men hvars skol-handlag måste såsom en Nemesis följa honom till grafven, emedan han till och med saknade förmågan att skjuta rätt. ~~Hvar~~

Men lät jag, min älskarinna, till behag henne smycka mig med rosor och de blida liljor, så måste hon och någon gång bequäma sig, att för min skull uppträda såsom Amazon. Det är sannt att hon ej tog sig synnerligen väl ut i denna likaså ovana, som opassande drägt, men lik en obarmhärtig Theatre Directeur befallde jag henne, att blifva en annan Johanna Montfaucon, och hon svingade det ädla ~~Svärd~~ riddare svärdet, trots af sin korta växt och skapnad af en Gurka.

~~Fr~~ Vänskapens ~~ledande~~ genom molnen blickande stjernor och den på grafven nickande förgät-mig-ej, voro tvänne taleämnen, hvilka vi i ymnighet afhandlade; ~~vi~~ vi uppgjorde långa planer för att träffa hvarandra och ämnet var den olycklige Werther, vi kunde ej nog förherrliga den milda Lotta och hata den plumpsluggaren Albrecht. ~~alt~~ skulle vara vänskap och ~~sin~~ oskulden till behag anskaffade jag mig en blå rock ~~med~~ samt gula underkläder. ~~Nu hade jag~~ Nu hade jag i runda trenne månader talat om stjernorna utan att någon enda stjerna visade sig, och genom de många tåreflöder hvarmed ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~, blommarnes vattnader hade dessa börjat att vantrifvas och gå ut. Ingen Albrecht visade sig, och jag ~~hade~~ saknade således skäl att skjuta ihjäl mig. Med ett ord, det fortfarande känsloväsendet hade ordentligen tröttat ut mig, och som jag utan att veta det genomgått den känslosamhets sjukdom, hvarje yngling måste ~~[illegible]~~ genomgå, på samma sätt som hvarje barn måste igenkänna kopporne, och nu befann mig på bättrings vägen, i hvilket tillstånd föremålen syntes helt annorlunda än under sjelfva sjukdomen, så ~~började~~ min kärlek att aftaga utan att jag sjelf märkte det, ~~att aftaga~~. Jag hade väl annars kunnat uppfriskat den med tillhjelp af den svåra kroppsliga kärleken, hvartill min älskarinna säkerligen gifvit ett betydligt tillskott om jag med tårade ögon och värjan i handen, derom på knä anropat henne, men dertill var jag antingen för oförfaren eller för ~~[illegible]~~ varm. Med ett ord, denna min kärlekshistoria slutade något platt; men när slutar ej kärlekshistoria med en blondine ~~[illegible]~~ med en platthet t.ex. giftermål eller dylikt? –

Fri som en ~~[illegible]~~ fogel lämnade jag min sörjande turturdufva, hvars kuttrandes stämma länge skallade efter mig och ~~begaf~~ begaf mig in uti verlden på nya äfventyr. Dessa bestodo hufvudsakligen i hala offer åt den fröjdgifvande Guden. ~~Tiden~~ Emedlertid förflöt tiden och jag sökte att intränga i vetenskapernas ~~[illegible]~~ hemvist.

Ett omätligt berg höjer ~~reser~~ sig för vår syn, dess topp ~~höjer~~ lyftar sig öfver skyarne och dess djup sträcker sig till jordens medelpunkt. Mellan vatten och eld kämpar man dess skatter, men vattnet störtar sig från klipporne och dränker ofta arbetaren, af bergsprängarens lampa antändes ofta det brännbara luftet, ej allenast han sjelf utan alla de ſom i ſamma ögonblick beſinna ſig i djupet omkomma antingen, eller blifva mer eller mindre ſkadade. Du ville ſkåda detta berg, du ville genomſöka deſs [illegible] du vill uppſamla deſs ſkatter. Begif dig ~~på~~ ſtrax på reſan, vägen är djup och ſtegarne äro tuſenfaldiga. ~~Ack~~ Du närmar dig nedgången. Kring den huſerar ett obetydligt ſlägte, det närer ſig med att bland de utkaſtade ſtenſtyckena uppſöka några korn af de ädla metallerna och de ſtolta Europa verlden ſe hvad vi finna, och vi äro ändå kloka, vi ~~[illegible]~~ äfventyra ~~at~~ att drunkna af bergſtrömmen, eller att förbrännas af elden, eller att gäckas af Bergsanden; Boſätt dig, bland oſs, utſök dig en ~~af~~ våra döttrar ~~dig~~ till huſtru, den ſkall afla barn, och ſöner och döttrar, och deſſa ſkola lefva ſåſom ~~du~~ vi och verlden ſkall värdera dem, ſåſom oſs, ty ~~[illegible]~~ vi ſynas, men dem ſom begrafva ſig i djupet, ſom der lefva och der ~~[illegible]~~ dö, dem glömmer mängden. ~~Du~~ ~~[illegible]~~ Akter du ej på deſſa ſmå konſtmäſtares rop, utan låter dem förhäfva ſig af ſin föraktliga ringhet, och närmar dig grufſtigarens boning, ſå måſte du der afkläda dig din fåfängeliga drägt. ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ ~~den fåfänga [illegible]~~ Du beträder ſnart din vandring. Stegarne hänga lodrätt, ett en felſteg och du är kroſſad. Vid vägens början vågar du ej ſe dig kring, ju du ſluter ofta ögat för det omätliga djupet. Gå vidare och du vänjer dig dervid; fortfar ännu och det glädjer dig, och med en viſs ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ förnöjelſe känſla ~~[illegible]~~ merker du ändteligen reſans mål vara hunnit, och din fot ſtår orubbelig. Med ett innerligt behag öfverſkådar du den omätliga boningen, tuſende ljus glimma omkring dig och de guldſprängda väggarne återſpegla deraf ſken. ~~Hvar dag~~ De flitige arbetar enſamme och för ſig ſjelfva vid ſina lampa, här och der hafva flera ſlagit ſig tillſammans och arbetet går lättare. Öfver dig bruſar det fallande vattnet, ~~[illegible]~~ kring dig glänſer ~~[illegible]~~ den lefvande elden. ~~Öfverallt [illegible]~~ Öfverallt ſväfvar den ~~[illegible]~~ ſtränge bergsanden, han antager tuſende ſkepnader. En arbetare blifver förfärad ~~[illegible]~~ och flyr ifrån lampan och ~~[illegible]~~ ſkatter, ~~en annan lever åt honom~~ under andens hemſkt ſkallande ſkratt; en annan arbetare åter gycklar med den gycklande och ~~[illegible] [illegible]~~ den ~~[illegible]~~ föränderlige ſmyger ſig ſkamflad undan. Lågar en ren känſla för ~~ſanningen~~ det ädla i ditt bröſt, får du ej länge en ſyſſlolös åſkådare, ~~[illegible]~~ ovilkorligt fattar din hand en hacka och äfven du arbetar att göra det djupa ännu djupare. Dårarne varna väl ofta ~~uppifrån~~ ofvan ifrån, när de ~~[illegible]~~ genom öppningen endaſt ſkåda mörker och förfärelſe, men hvad angå dig dårarne deroppe. Om en af deſſa faller än ſkulle hiſna och ~~[illegible]~~ dö af förſkräckelſe under fallet. ſå förſtår du nu att hans lif var likaſå likgiltig för verlden, ſom ~~[illegible]~~ hans ~~[illegible]~~ rop, att nu var det rätta ~~[illegible]~~ och gifvande ~~[illegible]~~ ſtrecket funnit, nu ſkulle man arbeta rätt flitigt der nära och kaſta ut, ~~mycket~~ ſlagg deroppe, ~~ty de~~ på det att mycken välmåga ſkulle ſpridas, om kring länder och ſtäder ~~[illegible]~~ (endaſt en endaſt blickar genomſkåda ~~[illegible] [illegible]~~ det omätliga och det är hans ſom är, var och komma ſkall. Han har alldrig förbjudit att länge fortſätta underſökningen, han ~~[illegible]~~ kräfver att i botten ſkimrar en ädel ſten hvars ljus upplyſer mörkret. Kallade jag denna ſten en karbunkel, ſå öfvergåfve en del af ſlagglåtarne ~~för~~ det dem af ett oblidt öde ~~[illegible]~~ anviſta arbetet, för att beſkrifva karbunkelns egenſkaper och lofſäga den; andra deremot följa i beſtämmelſe och mäktade ej en gång att lofſäga ſig ſjelfva. Jag kallar derföre icke denna ädla ſten ~~derföre~~ en karbunkel, ehuru den lyſer i mörkret, jag kallar den ſanningen; och efter denna ~~[illegible]~~ ovärderliga ſkatt har vårt ſlägte gräft i årtuſenden, och torde ännu få gräfva i årtuſenden, men ehvad de ſom alldrig kändt en ſtråle af deſs himmelſka ljus, ~~[illegible]~~ än måga ſpråka; ſå ſkall hon finnas och afhämtas, ej för boſvar hvilka ſålt ~~ſin förſtfödslorätt~~ ~~förſtfödslorätt för grynvälling~~ och ſin mäſtare för ſilfpenningar, ej af mindre vetande hvilka afyttrat ſin förſtfödslorätt för en grynvälling; ~~[illegible]~~ men i en för det jordiſka ögat ofattlig, för den jordiſka tungan outſäglig glans ſkall hon en gång ſkimra, och väl eder i trogne arbetare, ~~Eder~~ eder lön ſkall blifva ~~[illegible]~~ rik.

Sigfridi Aronsi Forsii Minerographia. Stockh. 1643. p. 99.

En obetydlig eller rättare den meſt obetydliga händelſe i verlden förde mig ſnart i helt andra förhållanden. Fri från vidare förhållanden med den ſå kallade ſkönare hälften af vårt ſlägte, och genom det underſtöd, ſom af en obekant hand om ej frikoſtigt åtminſtone mer än tillräckligt lämnades mig ~~af~~ ur obekanta händer, ſedan jag till min förſte lärare uppgifvit mina behof och mina utſigter, lefde jag ett ~~af~~ det meſt ſorgfria lif i verlden, under det att flere af mina ungdomsvänner oupphörligt kämpade mot behofven och af dem förlamades ej mindre i afſeende på kraft ~~[illegible]~~ än vilja. Dagarne ilade obemärkte förbi och våra ſmå nöjen omväxlade med hvar andra. En af mina vänner föreſlog mig en dag att gemenſamt reſa till N.N. hvarest en ſtörre marknad inföll och der han ägde ſlägtingar. Vi begåfvo oſs dit, och jag tillbragte ~~[illegible]~~ ſtörre delen af dagen ~~[illegible]~~ att betragta den ~~[illegible]~~ brokiga och ombytliga mängden. Mot aftonen fäſtade en uppkommen ordvexling min uppmärkſamhet. ~~Mot aftonen~~ En mängd mer eller mindre vrediga bönder omgåfvo ett nyſſer ſtånd och utgjorde ~~[illegible]~~ flerfaldiga ſmädel-

ſer

5.

Axel Sigfridsson

mot en ung flicka, hvilken tycktes föreställa det samma. ~~Af de~~ ~~I lekfull~~ ~~Nyfikenheten förde mig dit, af nyfikenhet med jag~~ Denna flickas utseende förvånade mig. Jag ville beskrifva det, det man en gång innerligen har älskat förmår ej sedermera att beskrifva. Jag såg henne knappt, ehuru jag var af innersta själ öfvertygad att hon vid detta tillfälle förorättades. Jag ~~fr~~ inblandade mig bland mängden och efterfrågade anledningen, då en ~~af~~ ~~af de~~ af drycker öfverlastad bonde tillkännagaf att hans dotter ~~fått~~ stått i handeln om ett band eller dylikt, men att ~~Mademoisellen~~ Stads mademoisellen varit för dyr med sitt lappri, hvarföre han sagt henne huru kläderne anstodo henne, ~~och hvarjefvr~~ men hon deremot blifvit ovettig; hvilket allt han likväl skulle vid den efterskickade Stadsfiskalens ankomst, hålla henne räkning före. Då flickan såg en väl klädd ung man blanda sig i hennes angelägenhet, vände hon sig till mig, bedyrade sin oskuld och ~~ft~~ förklarade att ~~de~~ bonden ~~öfverfallit h~~ först öfverfallit henne och ~~tillagt~~ gjort henne hvarjehanda tillvitelser, dem hon ingalunda förtjent. Jag såg henne i ~~ögat~~ ögonen och jag såg djupt i hennes själ, hennes blick tolkade oskuld, men denna blick har störtat mig i grafven och den skall följa mig dit.

Jag fann snart att det skulle föga båta henne, ~~ehuru~~ oaktadt hon hade rättvisan på sin sida, ~~att~~ om jag inlät mig i denna strid; jag begärde att få se bandet, jag förklarade att det alldeles icke var dyrt, köpte det och gaf det åt bondflickan, med yttrande till hennes far, att Mamsellens husbondfru ~~slagit~~ ~~upfört~~ satt ut henne detta pris, hvarunder hon ej fick sälja det, med mindre än att hon sjelf ~~mässe~~ ville betala resten. Bonden förklarade mig vara en raisonable herre, ~~folk~~ och tog mig i hand, folkskocken skingrades och jag bortgick med den, utan att säga ett ord till den ~~unga~~ nyperhandlerskan, emedan ~~min den~~ ett samtal emellan mig och henne skulle ofelbart hafva retat de nyfikna flickarne och jag läste i hennes anlete att ~~denna nyfikenhet~~ ~~att~~ hvarje nyfiken blick ~~var~~ sårade henne som ett dödsstyng.

~~Denna en [illegible]~~ ~~Men efter~~ ~~Jag up~~ Kort derefter ~~rät~~ uppsökte jag min vän och ~~rät~~ vi råkade några andra ~~angenäma bekanta~~ bekanta, hvilka snart utgjorde ett angenämt samqväm. ~~Bland andra~~ Den vackra nyppurhandlerskan stod beständigt framför mig och jag fruktade hvarje ögonblick att någon skulle nämna den förefallna missämjan; men till all lycka skedde sådant icke. ~~Denna farhåga som flickan förtjente för från en helt annan grund än den den [illegible] [illegible] att, det [illegible] uppväckande af hennes namn [illegible] för egen och hennes räkning~~. Med en jungfrulig blygsamhet tänkte jag på henne och som menniskan ej sällan under lifvets högtidligare ögonblick, i kraft af dess förbindelse förmåga ~~[illegible]~~ sammanparar bilden af en menniska med bilden af ett annat väsende, så förblandade min föreställning henne med bilden af en lilja. På en stund syntes jag under vännernas ~~vara~~ skallande sånger och glasens klang förgäta henne, ~~men~~ men oupphörligt återkom ~~hennes bild~~ hon för min föreställning.

~~Den~~ Hela den påföljande natten befann jag i ett ~~mellan~~ tillstånd emellan vakande och slummer. ~~Hon sväfvande~~. I sin liljegestalt sväfvade hon beständigt för mig. ~~[illegible]~~ syntes där. ~~Den~~ Snart merkte jag, att den känsla som ~~[illegible]~~ lämnade mig och jag mig var hvarken det af ~~passionerne~~ ynglingens och styrkan uppglödgade ~~[illegible]~~ raysonement ~~begäret~~, eller det af en sinlig trånad uppretade begäret. ~~Med helt andra känslor~~ Utur en hel annan synpunkt betraktade jag denna flicka, men denna synpunkt måste stora själs-anatomer, som bakom sitt skrifbord veta att förträffeligen ~~utveckla~~ demonstrera, huruledes kärleken uppkommer och utvecklar sig, ~~men~~ fatten aldrig känt ~~mannen~~ qvinnan annorlunda än såsom skiderska och mannen såsom den der låter skada åt sig. Dessa skola visserligen veta mycket, sjelf vet jag ej mera, än att jag nu för första gången ~~[illegible]~~ verkligen älskade. Den sanna kärleken ~~om~~- ~~[illegible] för [illegible]~~ ~~[illegible]~~ skyr likaså väl elden som vattnet. Han vill hvarken bränna opp sig under dånande ljud af trumpeter och basuner, ~~som~~ eller dränka sig en tåreflod under skyors gnäll och ~~skallet~~ och skallet af en fjerran ifrån hörd piccola flöjt; och detta oaktadt går han genom vatten och eld. ~~Uti oskulden~~ Offret måste vara väl rentvaget i oskuldens klara böljor om det skall vara välbehagligt, och det måste förbrännas af försakelsens heliga ~~eld~~ glöd, för så framt det skall blifva en söt lukt för den som i den jordiska kärleken gaf en svag afbild af den höga Mystère, som alstrat och uppehållit och ännu alstrar och uppehåller. Menniskan är vid sådane högtidliga tillfällen rikare på ideer än att hon kan qvarhålla dem; ~~de [illegible]~~ jag kan derföre ej lämna en ~~fullständig~~ beskrifning på allt hvad innom mig vid detta tillfälle föregick.

Ändteligen kom morgonen och innan ännu någon uppstigit var jag klädd, men stod så länge tvekande ~~huru~~ antingen jag borde närma mig ~~henne~~, eller icke närma mig henne, att middagen redan tillstundade, då jag genom försport jag henne afrest. Nu kände jag huru ~~olycklig jag var~~, ensam och öfvergifven jag var; jag begrät min olycka och måste medgifva att jag sjelf vållat den. Ännu befann jag mig ~~mitt~~ ~~ibland~~ i denna genande ovisshet, då åtskillige fruntimmer samlades hos min vän's slägtinge för att der vid Caffebordet afskilja sina yttranden om den i Stadens årsannaler så ytterst vigtiga ~~dagen~~ marknaden. De mest obetydliga ämnen afhandlades med en grundlighet som var nära att göra mig rasande. Ändteligen berättade en Prödbrasig Caffesyster att hos henne hade den unga Nyppurmamsellen bodt, att hon varit mycket artig, så att det nästan gjorde henne ondt att den så god-

Axel Sigfridsson

flicka hade valt ett så underligt lefnadssätt. I ~~Jusom mig tänkte jag: Qvinnor! Qvinnor!~~ har afunden lagt detta frö till förtal i Eder? Veten I ej att er blomningstid är kort och edert blod varmt? Att den endast är berättigad att döma som sjelf bestått profvet. Med ett harbekofs ansigte, något arf, färdighet i matredningen kunnen I förvärfva Eder en man, men berättigar väl detta Eder, att utan barmhärtighet bryta stafven öfver edra systrar? Förde eder barnkammaren in i mammas sängkammare, derifrån till brudkammaren ägen I ingen erfarenhet af de tusende olika förhållanden, som omfatta de olyckliga eller de nödställda, som stryka dem omkring intill dess de mistat både kärlek och fara och sjelfvilligt störta sig i afgrunden. Har en bland tusende af Er någonsin försökt till att räcka en vilsefördd handen? Nej. I kunnen sjuka när något går Er sjelfva emot, men hvad som rör ~~andra~~ edra likar det anse I såsom den hårlig vengsker, hvarmed Gud öfver det vattnet ~~i den dam~~ som skall sätta i rörelse ~~det~~ stilla beständigt gående qvarn. Ja, jag kan ej neka, att den vidunderliga idéen ofta fallit mig in, att om trenne sladdersystrar blefvo begrafne jemte hvarandra måste de nödvändigt vid spökstunden resa sig ur sina kistor ~~för att fortsätta de af den obarmhärtiga döden afbrutna samtalen.~~

Närmande mig Matronan frågade jag henne om hon ej ~~visste~~ hvarifrån ~~hon~~ flickan var och hvilka hennes föräldrar voro, emedan jag tyckt mig ~~xxxx~~ igen ~~xxxx~~ hafva sett henne tillförene. Sådant ~~visste~~ sade väl ~~ej~~ den goda frun ej underrättelse om, men ~~hon~~ ~~visste~~ det var henne bekant ~~skulle~~ sopporboden uppslås på nästa marknad uti N. N. dit ~~man~~ föreståndarinnan i dag begaf sig på vägen; och det var egentligen ej heller mera som jag ville veta. Att jag måste se, att jag måste tala med denna flicka var klart och lika klart insåg jag nu möjligheten ~~deraf~~ dertill.

Många af menniskor äro så beskaffade att den ej mäktar ~~bar~~ ensam bära hvarken glädje eller sorg, vederfares dem något ondt, så göra de ett sådant spektakel, att hela nabolaget blifver jagadt ur sin soliaste sömn; inträffar åter något godt, så måste vänner och fränder derom offentligen underrättas. Andra åter ~~xxx~~ äro af naturen begåfvade med sådant anlag för ett hemlighetsfullt väsende, att äfven den obetydligaste handling får deraf en anstrykning. Jag kan ej säga till hvilkendera classen af dessa jag hörer, men det vet jag att uti hjertats angelägenheter har jag alltid sökt behandla~~t~~ med så ett sätt, som ~~skulle~~ varit bernadt att göra dem alldeles obemärkta. Jag fattade således mitt beslut att vid ~~detta tillfälle~~ den instundande Marknaden se henne; men som god tid dertill ännu återstod så begaf jag mig, jemte min vän tillbakas till vår förra vistelseort för att ~~xxxx~~ träffa nödiga anstalter ~~till~~ min förestående pelegrims färd.

~~Innom~~ Hos mig hade en betydlig förändring försiggått, jag kände väl att var jag ej den samme som förr, men ~~huru~~ hvad jag var och huru jag blifvit det förmådde jag ej att göra mig sjelf begripligt. ~~Den känna~~ Antingen var jag förd uti en ny verld, eller och hade en ny sol för mig uppgått uti denna. Allting förekom mig så stilla och behagligt, så lugnt så söndagsaktigt; jag betraktade naturen med ett tyst välbehag och ansåg hvarje blomma, hvarje menniska såsom min lefvande sambroder. ~~Före~~ Bakom mig låg det förflutna ~~förgången~~ likt ett herrligt landskap bestrålat af en ~~xxxxx~~ i skymningen sjunkande sol och min framtid låg så öppen så herrlig, som ett bördigt fäderfält förgyllt af den uppgående solens strålar. Kärleken är den mest orederliga ibland alla passioner och den är äfven den blidaste bland alla. Den är ibland en kraftyttring som ej tål några gränsor, bestiger gränsor och öfverända kastar derav ~~xxx~~ ~~xxxxxx~~ skiljemärken, den är ~~xx~~ deremot ~~åndan~~ ~~fören~~ understundom en kraftyttring, som endast uppmanar till det goda och sanna ~~och~~ samt ~~de~~ verkar oupphörligt till bevarande af den gyllene freden med dess rika skördar. ~~Så var~~ ~~Den~~ I det senare fallet befann jag mig; den trotsiga ~~svär~~modigheten, som ~~ej hälsan~~ tillförene utvecklat sig i min caracter lemnade mig helt och hållet; ej ~~af~~ af brist på understöd ~~af~~ från Skandinaviens trollgudinna; nej hon har alldrig så kraftigen understödt mig, jag ville allt och trodde mig förmå allt, men endast för att göra mina bröder lycklige, ty så ansåg jag hela menniskoslägtet, ~~lyckliga~~.

De muntraste och lifligaste bland mina kamrater, hvilka tillförene utgjort mitt umgänge förekommo ~~mig~~ nu alltför vanliga och skojande utom sig, utan ringaste ord tog jag afsked af dem under förebärande att vara bjuden till en bekant och begaf mig ensam på resan. Den förgick hastigt. Man är den fredligaste menniska i verlden när, man reser till en älskarinna, som man ömt älskar men af hvilkens mun man ännu ej hört det magiska ordet: återkärlek; man är en brådskande resande när man ~~xx~~ ~~xxxx~~ efter att hafva hört detta ord skyndar till henne; men ve de arma skjutshästarne när ~~de~~ ängslinnan behagat i kläder synas med en surmulen min eller hvad som, än värre är, fuskat i korgmakare-handtverket. Oaktadt en ~~bondkärra~~ skakande bondkärra ej plägar vara den lämpligaste och beqvämaste platsen till henryckande betraktelser, så ~~xx~~ inställde jag mig i inbildningen framför min flicka, jag såg henne, huru ömt jag älskade henne och hon förklarade mig sin genkärlek; jag svor henne ~~trohet~~ evig trohet, återvände

2

ny
flor
afto
mer

till Academien, påskyndade mina studier, förvärfvade mig öfverlägsna kunskaper, steg från det ena årsklasset till det andra, blef slutligen Hofsinge i Lund, räckte min älskarinna min hand och de som haft så mycket att invända mot henne, infunno sig för att göra sin uppvaktning; hon ~~[illegible]~~ tackade dem för godt herberge i deras hus, och de slogo af förvåning sina ögon till jorden.

Ändteligen hann jag sjelf gästgifvaregården, men hvart skulle jag ~~taga~~ begifva mig för att träffa henne. Först den följande dagen började marknaden, och hvar och en känner hvad en natt är för en älskare och ännu mera för en älskare, som rest 10 till 12 mil. Som det var en Landtmarknad, så hade de Marknadsbesökande inqvarterat sig än här, än där i de ~~[illegible]~~ närbelägne byarne. Slutligen måste jag qväfva min hetta, och fatta det beslut att afvakta morgonen. Jag behöll hästen och sökte att underrätta mig af den medföljande unge bond~~gossen~~drängen hvar jag kunde ~~erhålla~~ bekomma ett godt qvarter. Han gaf tillkänna att hans fader, som bodde i granskapet af marknadsplatsen hade ett par kamrar, hvari slagtare och andra förnäma Herrar ofta bodde, och om något af dessa rum ännu fanns ledigt, skulle han förskaffa det åt mig. Jag ingick gerna deruti; lät honom sjelf köra efter behag och började ett samtal om dem som ~~[illegible]~~ vanligen besökte marknaden, ~~så~~ ~~dels~~ och som ~~[illegible]~~ de saker man der hade att sälja, särdeles om der funnos några granlåtshandlare, emedan jag, som nyss blifvit Scholmästare i ett aflägset härad samt ~~ernade~~ skulle gifta, var direkt i afsikt att upphandla fästmansgåfvor. Till min glädje erfor jag att en Mamsell med dylika saker ankommit och tagit qvarter hos en af hans fars grannar. Jag förnyade än en gång min begäran att han ~~ne~~ ville skaffa mig ~~[illegible]~~ husrum i byn och i brist af annat ville jag till och med ligga i en hölada.

Vi kommo fram, jag erhöll ett rum; ~~men~~ innan jag ännu väl hunnit ~~[illegible]~~ infatta mig i ordning, inkom min muntra bonddräng och frågade om jag ej ville gå med på en anstäld lekstuga och se huru de der ~~[illegible]~~ skulle roa sig i natt. Jag förklarade: att jag ej allenast ville se på deras dans ~~och~~ utan också dansa sjelf, så framt han ville låna mig några af sina kläder för att kläda mig som bonddräng, emedan bondflickorne skulle i annat fall anse mig som en herreman och ej gerna vilja dansa med mig. I början såg han på mig, men syntes slutligen road af förslaget; ~~[illegible]~~ hämtade de nödiga kläder[illegible]; ~~för att likväl betaga mitt värdfolk allt misstroende [illegible] bad jag honom dem i sin förvar emottaga ett skatull hvari jag hade penningar förvarade. Känner man Svenska bonden med ett ädligt förtroende: så misstager man sig sällan på honom;~~ ~~detta beteende gjorde sin verkan~~ och ~~men förut något misstrogne bonddräng~~, ansåg mig ~~[illegible]~~ slutligen som en ~~[illegible]~~ glad gosse som gerna ville roa sig. Arm i arm begåfvo vi oss till dansstället, sedan vi under vägen öfverenskommit att vi skulle kalla hvarandra Du och han utgifva mig för dräng hos en Herre, som gästade hos hans far.

Nöjets gud är ej så grannlagen ~~[illegible]~~ af sig på landet som i Städerne. Här fanns ingen Assemblesal, inga vaxljus, ingen dånande musik, men ej heller några rödmålade ternor, som mitt under nöjet icke hade roligt; i en stor lada hade man upphängt några lyktor, en blind spelman strök en skorrande fiol, och ~~bondflickorna~~ friska bondflickor, hvars kinder naturen sjelf målat, ~~[illegible] i [illegible] och nöje~~ sprungo ~~[illegible]~~ omkring med en lifslighet, som förutsade att nöjet ~~[illegible]~~ verkeligen var en med i laget. Jag hade beräknat att flere ~~af~~ nyfikne marknadsgäster skulle inställa sig såsom åskådare och bland dem möjligen ~~[illegible]~~ den jag älskade; och jag bedrog mig ej. Äfven hon var der. Den förtrolighet hvarmed jag behandlades af nya vän, och hvarvid han spelte sin roll förträffligt, bidrog att göra mig bekant med bondflickorna, jag svängde om med ~~en och annan~~ åtskilliga ~~af~~ bland dem och tracterade rikligen med bär. Ändteligen tog jag dristighet till mig, uppmanade ~~en~~ och annan af de muntraste dans~~[illegible]~~tärnor att jemte mig uppbjuda ~~någon af~~ några af de betraktande herrskaperne. Detta skedde och att jag redan förut valdt den som jag ernade uppbjuda är lätt att begripa. Efter någon vägran antog hon mitt anbud, flere följde hennes exempel; de unga gossarne uppmuntrade. Häraf blefvo gladare, bondflickorna friade, den förhatliga ståndsskilnaden upphörde snart, alla deltogo ~~[illegible]~~ i nöjet och glädjen blef fullkomlig. Sedan jag slutat min dans följde jag henne dit hon stod när jag bjöd upp henne, och ~~[illegible]~~ under många tacksägelser för hennes godhet berättade jag att jag sett henne ~~[illegible]~~ förut i N. N. i hvilken trakt jag var hemma; att jag varit tillstädes då den unga studenten hjelpte henne från den druckna bonden, och att jag skjutsat denna student strax derpå från ~~[illegible]~~ stället, hvarvid det likväl gått ganska olyckligt. Med synbar uppmärksamhet frågade hon mig på hvad sätt, och jag ~~[illegible]~~ fortfor att omtala, huru hästarne skrämde af en tillfällighet ~~tvingat~~ stenat, hvarvid vagnen stjälpt och en af de resande blifvit så skadad, att han sen länge tid befunnit sig utan sans. Jag märkte synbarligen att denna berättelse oroade henne, och hon bekände sen beskref med en ~~utvecklande~~ sorgfällighet ställde efter frågan om hans tillstånd, ~~ankommen~~ ~~den~~ ~~här~~ händelsen satt. ~~Han~~ Henne deltog ~~deraf~~ andel i hans [illegible] ~~på ett~~ [illegible] Hon sade att jag alldeles icke ~~var~~ ~~deltaktig~~ likgiltig för henne. Tvänne stora klara tårar glänste i hennes ögon och mitt hjerta hoppade af glädje och blödde öfver mitt svek. Jag ville ej längre plåga henne, men ej heller kunde jag här gifva mig ~~till~~ öppet tillkänna. Jag skyndade mig ~~att~~, sökte mig ett stort blad, utvalde några de vackraste korsbär och ~~[illegible]~~ räckte dem ~~för~~ åt henne. Hon tvekade hvad hon skulle göra ~~och~~. Jag bad henne ej göra en stackars bondgosse motstånd, och beskref huru herrligt de purpurröda körsbären glänste på det mörkgröna bladet. Hon smakade några deraf ~~och~~ under yttrande, att ~~grönt~~ ~~och~~ rödt och grönt ser rätt vackert ut. Jag tillade: Som kärleken och hoppet. Hon frågade med en bestört häftighet: hvad betyder det? Och jag svarade: allt eller intet. Hon ~~såg~~ betraktade mig med yttersta uppmärksamhet och yttrade slutteligen med en ~~illa~~ mödosamt återhållen glädje: Det är Ni ~~och~~ sjelf och jag fortfor det: är jag. Vi måste [illegible] i morgon.

Jag ~~[illegible]~~ kände nog hvad jag ville ~~[illegible]~~ känna, jag aflägsnade mig ~~och~~ samt blandade mig i den glada och sjungande hopen; ~~en~~ Hon och annan gång dansade jag med henne. Min yra glädtighet lifvade de öfriga, dansen fortsattes ända till morgonen och på hemvägen förklarade min bondgosse att han aldrig sett en så lustig herre och tyckte att jag ~~[illegible]~~ rätt så väl ~~[illegible]~~ kunde blifva skolmästare der i församlingen, som i någon annan. Ändteligen uppfylldes min innerliga önskan att få helgat några minuter åt tanken på henne och ensamheten. Jag satte mig ned och ~~jag~~ ~~[illegible]~~ sade för mig sjelf: Också för mig tändes en mildare sol. En gång befann ~~jag~~ menniskan sig ensam och öfvergifven. Dagen hade sorger och natten hade skapat [illegible] hjertat rymde ej annat än ~~min~~ trånad och bekymmer ~~[illegible]~~ tempel ~~[illegible]~~ ej mera på en nytänd månads spets. Den gamla modren natten ~~[illegible]~~ ~~allt~~ ~~allherrskare~~ stod allherrskande och förde sin stjernspira öfver jorden. Men natten var ljum, ~~och~~ den alstrade och en purpurflamma slog ifrån fäderns yttersta horisont; ~~att~~ ~~som~~ ~~[illegible]~~ den värmde, och det var kärleken. ~~Det~~ ~~men~~ ~~[illegible]~~ Efter denna gudom var det som de dödliga hade trängtat; ~~[illegible]~~ han ~~är~~ var den kraftige återlösaren som med segersanden sin skulle trampa jemnar och tårarnas utdelare. En ny skapelse utvecklade sig såsom blomman ur ~~[illegible]~~ sin knopp, när ~~dess~~ den ~~[illegible]~~ kysses af solen. ~~Menniskorna~~ Mannen såg de lockande behagen omgifva qvinnan, och för qvinnan framstod mannen; styrkans ärlighet, skönhetens sånger sin kärlek och [illegible] kastade sig [illegible] af [illegible] högt öfver väldet; ~~allt lefde, allt [illegible] allt [illegible] allt förtärdes, ty kärleken var~~ ~~dödlig, hans moder~~ förgänglighet, och förgängelsen ~~vidlåder det, som~~ ~~var~~ ~~af~~ ~~qvinnan är förgängelse~~. I lifvet, omärligen blomma utvecklade sig och strödde sin doft kring rymderne; den [illegible] den dunkla [illegible]; ~~[illegible]~~ sig såg skilda slägtens [illegible] och sjungade på dess spröda blad närmade ~~sig~~ de [illegible] lustgård förändrade sig jorden och ~~blommor den~~ ~~[illegible]~~ lysande oranger som af [illegible] ~~dem sig att beskrifva~~ ~~[illegible] skilda ur jorden~~. ~~[illegible]~~ Oftast ~~synas~~ de, många men då ~~[illegible]~~ som de fläste så skönt att uppgömt de [illegible] att de förbigå de närvarande. Och [illegible] följde intet. De stodo menniskorne sorger, men de ~~[illegible]~~ blickade på den gyllene orangen, ~~[illegible]~~ de som behöllo den, ~~de~~ behålla äfven glädjen ty de behållo det närvarande, andre kastade den ifrån sig, och de bortkastade det närvarande, de måste nöja sig med hvad som komma skall. De fedrare se alla lik en ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ nordens ledande stjerna, omsom lysa, omsom belackt af skyar; de [illegible] deremot lefver allt, njuter allt, brinner allt och förbränner allt. Ty kärleken är förgänglig och förgängelsen vidlåder allt som uppvinner förgängelse.

De känslor som nu bemäktigat sig voro mäktigare än att jag skulle kunna innesluta dem i mitt bröst. Jag måste begifva mig ut. ~~[illegible]~~ Orden fingo klang och ~~jag~~ ordning. Ja innan jag ännu visste ~~[illegible]~~ huru med mig föregick, hade jag liggande under en [illegible] ek utbrustit en sång, den du igenfinner bland mina papper under namn af.

2 häftet

Perlan
~~Kärleken uppmattad~~

I blå djupet
Dvaldes en perla,
En mäktig trollman
Henne dit lagt.
Hon slumrade
Innesluten i det [illegible] skalet.

På stranden lekte
Den muntre gossen;
Men allfader ropade:
Är den ~~musslan~~ perlan?
Och gossen svarade:
Jag ser ~~hon~~ musslan ~~ej~~;
Hämta henne!
Djöt rosten.

I det vågande svall,
I det [illegible] djup,
Hos den gapande hval,
Mellan Neckarnes spel,
Ibland sjömör,
Ibland hafstroll,
Hämtade gossen opp perlan,
Hämtade kärlek ~~opp~~ ~~skalen~~ skalens konst.

Och allfader bad:
Jag [illegible] rena guld!
Jag sanningens klara silfver!
Blandadt det och lägg musslan derpå:
Och så gjorde ~~gossen~~ kärleken.

Len

Den eviges solglans
Strålade;
Den eviges kärlek ~~varr~~
Värmde;
Skalet öppnades,
Gossen såg den glimmande perlan.
Tag henne! skallade rösten,
Gossen tog ~~henne~~, ~~den klara~~ perlan
Och lekte med ~~henne~~ ~~den~~ rena perlan
Och kastade ~~henne~~ perlan mot solen.
Der fastnade ~~hon~~ der fastnade den klara rena perlan
Der sitter ~~hon~~ den ~~rena~~ klara perlan
Och der skall hon sitta,
För dunkla jordkretsens
Dödliga barn
Lyser sällan gladjen.
Mot oren skådande
Draga de lifvets
Sorgbetungade,
Ur ett drakgap
Flagar en blåeld;
Den irrleder.
De lågo redan i djupet
Fanns icke perlan.

När de dödliges blick
Skådar solens sken;
När de dödligas mund
Prisar Guisets far;
När de dödligas graf
För dem öppen står;
Se de perlans glans
Vinkar som dem tröst
Och helgade hymnerne skalla,
Då skådar kärlek sitt verk;
Då fröjdas han.
Hans gyllne lockar
Fladdra i aftonvinden;
Han smekar natten,
Den sömnskänkande,
Hon omgjordar sin dunkla mantel;
Blott de vaka;
Och ynglingen tvekar,
Och flickan bäfvar,
Och de vaka;
Och de nalkas,
Och de falla i hvarandras armar;
Och kärleken hviskar:
Återsågen en perla.

lugnad ~~Sedan man i [illegible]~~ fånga ~~tjenorna~~ ~~trott~~ pråk ~~utspjutile~~ ~~för~~ hjertat, är inbildningen mera ~~[illegible]~~ och ~~efter~~ förståndet ~~[illegible]~~ mera afgjort ~~än~~ retskande. Innan hon öfverlade jag, det ~~[illegible]~~ kunde jag i få tillfälle att ~~få~~ säga den mer och mer alstrade allt hvad jag önskade ~~att~~ säga henne. ~~Men~~ Er- sammansatter farenhet ~~vifan~~ styrkte jag det är kärleken nå en gång hastigt och tystlåten. Den ~~[illegible]~~ kännedom ibland tal så långa och osammanhängande att de förtjena ~~den~~ stora guld ~~medalien~~ af sådane ~~[illegible]~~ Akademier, ~~hvilka~~ som sad sig i synnerhet, att ~~[illegible]~~ medelst uppmuntra långa och osammanhängande tal, ~~men~~ dessutom sällan förgäter den hufvudsaken af hvad den ernade att säga, och åsyn derigenom ~~förtjena~~ ökes den ytterligare ~~ett [illegible] förtjent~~ sina förtjenster af ~~[illegible]~~ dessanledes priset. Jag beslöt ~~derföre~~ således att med åsidosättande, af alla dylika Akademiska försök (en gemförelse, som jag troligen ej gjorde ~~på [illegible]~~ då, men ~~som~~ jag vid åtanken af ~~en~~ den öfvermaktiga menskliga darskapen ej kan underlåta att nu göra.) helt kort öfverfalla säga henne hvad jag kände. Jag fruktade att tillfället ej skulle erbjuda sig och jag fann snart det var denna farhåga ej utan grund.

Marknaden hade redan warat en stund då jag återkom från min enstliga och beskaffad poetiska vandring. Jag begaf mig ut ibland mängden, och mängden förföll mig så som den måste förefalla hvar och en, hvilken för ögonblicket är fallad af en mäktig idée ~~[illegible]~~ försvinner ~~gen~~ framställer den sig såsom ~~ett~~ en ~~enfaldig~~ åsna, den der omsom ~~bar~~ beshänget med skabrak och bat helgona bilder, hvilket sen alla troende knäböja för den, omsom ~~bar~~ drar mjölsäckar, då ~~ej~~ undertiden wederbörande mjölnare drängar ej underlåta att under förmening af tillgrafvet medelst kraftiga slängar ~~[illegible] den~~ öfvertyga om makt förtynen tackla efter nådens menings, dess allvarsa råd öfveransvarda åt åsnorna tvåbenade bröder. Man drog af och an, man gapade, man pratade, man köpte, man åt, drack och ~~[illegible]~~ orar ~~eller gick sin vanliga gång~~ jag närmade mig ~~men alltid~~ derföre det jag älskade, jag begärde fram något obetydligt; jag ~~[illegible]~~ ~~så gå henne~~ sade, hvar är ej ~~[illegible]~~ heller stället, hvarifrån Ni; Hon betraktade ~~jag~~ mig en forskande blick? jag ~~[illegible]~~ ~~kärlighet mot~~ Ömmtålighet ärlighet mot ärlighet; kärlek mot kärlek! — hvarifrån reser Ni ifrån. Blek och med darrande röst sade hon till N. N. och hennes blick sade mig att hon talade sanning; och ~~[illegible]~~ som från ett lågande hjerta så gick efter sant det.

Jag vände mig åter till min brodgosse och flera hästar an en deum och hög färdig Magnat kan behöfva under det skjutsdag genom landet, stod till min tjenst. ~~Jag frågade handelsmän~~ ~~liksom af en handel~~, ~~hemt~~ Jag uppgaf mig sinnad att resa till N. N. och han föreslog att resa ~~med~~ samma till som ~~[illegible]~~ hand Camerat, hvilken skulle skjutsa ~~en~~ ~~den~~ ~~[illegible]~~ der Mademoiselle, på det att de skjutsande kunde hafva sällskap både fram och åter. Det är lätt att ~~[illegible]~~ inse, det jag ej kunde finna mig missnöjd med en handelse, den jag på visst sätt sjelf förberedt. Vi begåfvo oss på resan, vi framkommo ungefär på samma tid! Vi ~~[illegible]~~ beslöto att ligga öfver natten; och andteligen befann jag mig efter många fåfänga resor och försök i enrum med den, som jag älskade öfver allt annat. ~~Vi återsågo hvarandra på landsvägen och~~

~~Det~~ ~~De första ögonblicken då vi träffade hvarandra~~ önskade jag att ~~beskrifva~~ men ~~ibland de få saker man aldrig kan beskrifva än af [illegible] de [illegible]~~, som ~~[illegible]~~ ~~hör en allmänt slika. Orden äro här endast [illegible] heben de förmå~~ ej att tolka, ~~[illegible]~~ innerligt ~~[illegible] de begag hos en ett~~ innerligt älskad flicka ~~hvilken [illegible] oss~~, ~~och~~ än de känslor, ~~som~~ ~~derigenom uppväckas~~, då ~~snart~~ vi anhommer ~~och~~ allt engång och sedan staf sig och för oss dvar och en för sig ämnade ~~de~~ rum ~~[illegible]~~ ~~träffade vi hvarandra~~ hvarken befann en för ~~[illegible]~~. Hon träffade vi. Jag sade henne; att ~~jag~~ ifrån det ögonblick jag såg henne, had henne bild hafvat för mig. Att jag lik en svärmare ~~[illegible]~~ ~~den~~ en underjordande ~~heliga [illegible]~~, dragit ut för att uppsöka

~~ej~~ bland hopar af nyfikna och nöjeslystna menniskor

gnabbades.
Den jag sökte var allt för sysselsatt för att kunna gifva synnerligt akt på sådana smärre föremål. Ju ~~[illegible]~~ hop menniskor omkring skranket, alla hade sina önskningar, sina ~~[illegible]~~ behof, sin fåfänga och sina tillgångar. Efter dem ville ingen lämna sig, utan fordrade det borde säljaren derefter lämpa sig. Under ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ denna strid mellan begäret och behofvet, hvarvid hon framställde, såsom medlarinna, utvecklade hon en godhet och ett behag, som ännu mera tjusande, sig. Oftare hade jag tillfälle att betrakta henne, ~~[illegible]~~ att se, huru hon med frohet, ~~[illegible]~~ ~~glans~~ erfaller ~~[illegible]~~ sparsamma färgorne i en ~~[illegible]~~ gen ~~[illegible]~~ möte, och genom större ~~[illegible] [illegible]~~ bandet för ~~sökte att gifva~~.

axel Sigfridsson

henne, att jag funnit henne och att jag med det samma ~~hu~~ rått högden af allt hvad en jordens son kan eftersträfva. Jag sade henne vidare att innan jag ännu sett henne, hade hennes ~~bild~~ ~~se~~ änglabild städse omsväfvat mig i tankarne, och jag svor vid allt hvad himmelen och jorden äger eller kan äga heligt, att tanken af henne skulle † följa mig till grafven; och ännu har jag ~~intet~~ anledning att tro, att jag brutit denna ed.

Med en viss återhållsamhet ‡ ~~som~~ tydligen en följd af hennes ~~obekantskap~~ ~~[illegible]~~ större och kanske fördelgare bekantskap med ~~kännedom af~~ verlden, ~~framm~~ ~~förhållde som mig~~ frågade hon hvem jag var? förestälde mig obetänksamheten deraf, att med uppoffrande af ~~min~~ tid och ~~mina~~ förhållanden uppsöka en flicka, ‡ om hvilken jag ej kände, huruvida en sådan hon gjort sig förtjent af min aktning eller icke. Detta ~~kunde~~ yttrande ~~för~~ mera ~~infall~~ jag beräknigad. ~~[illegible]~~, om Ni hittintills ej ägt denna rättighet. Det bevisar ~~en~~ ~~den~~ fina grannlagenhet, hvarmed Ni vet att omgifva er besag Ni äger, och utan hvilken grannlagenhet sjelfva den Mediceiska Venus ej vore Venus. ~~Då Ni~~ ~~Min Herre~~ ~~hvarandes som~~ förklarar Er sätta så mycket värde på grannlagenheten, tillåt mig då att äfven göra ~~Er en fråga~~ en anmerkning med denna grannlagenhet; jag mig månne ~~det införlifvas med~~ ~~[illegible]~~ ej ~~egen~~ förhållnar ~~för någon~~ som afton ~~afställer tillbaka~~ instämmer med den förmögare heder och grannlagenhet, fordringar ~~[illegible]~~ Ni synes ~~Ni sätta så mycket värde~~. Månne ej äfven en nedrig ~~[illegible]~~ förförare hade kunnat begagna ett dylikt språk för att med mera lätthet vinna en förborgad afsikt. Flicka! utropade jag med tårade ögon; vid den lefvande Guden svär jag dig att du gör mig orätt. Hvarken är jag någon förförare ej heller har jag någonsin varit det. Intill den stunden jag ~~[illegible]~~ såg dig har jag aldrig älskat. ~~Jag trodde~~ Det var en tid jag trodde mig göra det, men och ~~[illegible]~~ ~~jag såg dig, kände jag mig ofrånkomligt öfvertygad~~ jag då du framträdde för mig ~~för~~ jag hade endast haft ~~[illegible]~~ ~~med~~ de offer min ålder måste kunna åt de vaknande begären och känslan. ~~Då jag såg dig~~ vid din blick ~~af~~ dig ~~och~~ vid jag sanna huru torftig hela min föregående lefnad varit. Det är den ej mera! Besjäl och hvad ungdoms förstånd och krafter kunna uppoffra ~~[illegible]~~, det uppoffrar ~~[illegible]~~ jag ~~alltsammans åt dig~~. Jag skulle vilja förföra dig? Jag? Nej flicka likaså du låta hade kunnat tillvita mig det uppsåtet att mörda dig. Om min förklaring ~~handling~~ var obetänksam, ~~så var den~~ åtminstone var den ärlig ~~a~~ förbunden med ~~någon~~ en nedrig afsikt, ~~[illegible]~~ väl önskade jag att du vid det tillfället måtte vara tillfredsställd med att den verkligen var det, kände jag ej förr än jag ~~såg dig~~. Erinra dig om du känner det att jag blott få minuter tillförene ankommit på stället ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~. Gerna medgifver jag, ~~och kan du~~ det jag endast för din skull besökt det stället, hvarifrån vi nu komma, ~~att~~ och att jag för din skull gjort ~~den~~ resa, hvarigenom jag beredt mig detta tillfälle ~~vi nu~~ ~~kommit att~~ råka, ~~[illegible]~~ ~~men~~ men dervid lär du ej kunna legansanna något brott. Ungdom, oförståndig ~~[illegible]~~ ofsvärmande; ~~men~~ ofverstånd och så vidare skulle en bedagad ~~[illegible]~~ matrona kunna förebrå ~~den~~ mig. Du kan det aldrig, du är sjelf orsaken till min förvillelse, om man så får nämna den renaste och heligaste känsla som ännu finnes ~~[illegible]~~ lemnad på jorden, sedan de dödlige ej måtte helt och hållit förlora aningen af den himmel, de ~~[illegible]~~ lättsinnigt öfvergifvit. Kanske har du älskat, kanske älskar du ännu. Den afgrund du då för mig bereder, kan du ej känna, jag ej beskrifva; men känna kan jag den, och känna måste jag den, så länge ~~[illegible]~~ mitt ~~lif~~ oförgängliga del måste känna med den förgängliga. Besvara mig ~~[illegible]~~ så ärligt min fråga, som stod du infor den allseende thronens af sanningen och sanningen: säg mig, ‡ ömma, goda, älskade flicka säg mig: har du älskat eller är ditt hjerta fritt? ~~Om intet~~ ~~Nan fortfor~~ ~~om jag har älskat~~ jag ~~tu~~ ~~frågade hon~~ ~~frågor~~ ~~mig~~ ~~[illegible]~~ om jag älskat, om mitt hjerta är fritt, så sade jag väl en osanning, men ~~jag~~ måhända handlade jag rätt, ~~ty~~ emedan sanningen kan för er framdeles vara farligare än osanningen. Men ni har frågat ~~[illegible]~~ som fordrar sanning och jag svarar: jag har aldrig älskat och mitt hjerta är fritt. Men med all den känsla min oinskränkta högaktning för Er, och den Ni ~~[illegible]~~ genom ~~[illegible]~~ handlingssätt ingifver mig, måste jag säga: ~~att~~ ~~den~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~hjerta är fritt, ej~~ De förhållanden hvari jag utan mitt eget förvållande blifvit inveklad, hafva redan anvisat mig min plats innom sjelfva ~~[illegible]~~ ~~hemmet~~ och ~~förskrifvit~~ mig den väg jag ~~[illegible]~~ måste vandra. Jag kan ej höja mig öfver den, ~~men~~ jag ~~[illegible]~~ rycker ~~[illegible]~~ ned till mig. Sjelf mina anförvanter dod har vanskapen för mig en få sällsynt blomma, att jag aldrig sett den vid min väg. Men om jag och skulle finna henne ‡ och henne ägande ~~vara förenadt~~ emedlertid ~~med~~ med uppoffring måste jag försaka den. ✱

~~Detta~~ Öfvergiva hennes förtjusande hvar hvilket jag möjligen under ~~min~~ ~~[illegible]~~ mer sammas behag ~~[illegible]~~ af ~~denna~~ flickas hvilket som ~~måste~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ fort ~~afkandes~~ ~~[illegible]~~ utbryktes gifva ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ behag som bör vara ofkeljaktligt från betragen afbröts genom ankomsten af en piga, som inbar mat; brogte någon förfriskning. Vi beslöto att äta tillsammans; någon landtmannen-läckerheter framburos ~~[illegible]~~ vi satte ~~dem i ordning~~ ~~af [illegible]~~ ~~aldrig~~ ~~x~~ vid det stinkklädda långbordet, och om ej ~~[illegible]~~ sanningen och oskulden förr haft sin plats vid detta bord, så intog den den nu för första gången. Jag saknade ej hvarjehanda förnödenheter af det slag, hvarom Salomo ~~[illegible]~~ säger, att de fröjda menniskans hjerta, och desse blefvo ej glömde, utan måste jemväl bidraga ~~till~~ ~~[illegible]~~ till förökad munterhet på vår ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~att~~ ~~säga~~ förlofnings ~~fest~~ — ~~förlofs~~ förlofnings fest, ty det var den ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~sammankomst~~ ~~[illegible]~~. D

† ledsaga mig genom lifvet ~~och~~ samt följa mig till grafven.

‡ den jag då ~~ansåg~~ vara kall, men ~~som~~ hvilken endast.

‡ Jag sade henne det och lät ett utförligt ne ~~[illegible]~~ förtalde sig känslor, försäkringar från mitt hjerta. Hon afbröt mig och gjorde mig uppmärksam på ~~[illegible]~~ uppväcka känslor, mitt deraktiga försyssningar ~~och~~ och svermer eder, ~~och~~ samt

‡ hvilket Ni alltid hafva gjort, ty skönhet och heder äro lyckan ... nungen har framfödt de begge.

‡ Den skall ej heller bli det.

‡ Denna fråga, så svarade gör man ej gerna ~~att~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ någon af ett ~~[illegible]~~ kön, innan ~~[illegible]~~ hon derlemnad ~~[illegible]~~ lemnar en rad ej hit. Denna har Ni sett. Er fråga kan jag det ej besvara; och om ni kunde det, så

Detta kan man kalla att bräddkande afgöra ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ er upprikti

‡ med ett hjertats öppenhet och i ett namn, fordrar samma lyckligheten och sanning å ~~[illegible]~~ sida tillbaka.

✱ Under detta tal betraktade ~~Jag betragt~~ henne förfaktade Hennes ~~[illegible]~~ behagligt ~~[illegible]~~, hennes blick skalade kärlek. ~~Jag~~ Mitt hjerta log i mitt bröst.

~~[illegible]~~ lycken som det för mig ägde, Så förhållanden ~~[illegible]~~ närma menniskorna så mycket hvarandra, som ett sällskapligt förtroligt måltid. Detta erforo vi jemväl. Sedan vi lämnat bordet, sade hon ej ~~[illegible]~~ hjerta lär att förtjena den förställning, ~~som kunde synts hafva ammat mig~~, och ~~det jag~~ kände, ~~var tillräckligt för att våra mera lugna~~ ~~lugnar~~ Ännu var det ej fullkomligen mörkt och vi företogo en kort promenad ut åt ~~hon~~ ~~[illegible]~~ backe-vägen. Vi voro nu ~~mera~~ muntrare och friare, ~~jag efterfrågar~~ vi skämtade och nu först efterfrågade jag hennes namn. Mitt namn sade hon lofvade mig mycket, men af alla mina löften hafva få öfvergått till verklighet, och ~~det ordet~~ farder ej hvad mitt namn skall betyda har det ~~aldrig~~ endast en gång betydt och då ~~visste~~ jag, ~~hvad det~~ som kände och betydde betydde. Min far älskade, länge en flicka, oaktadt betydliga hinder ~~[illegible]~~ erhöll han hennes hand; den, första och enda frukten af deras kärlek blef jag. Min far såg mig, och fröjdades och ropade: Victoria!

Victoria! Min Victoria ropade jag: ~~Var min hamn~~ glömmer du att segern ej förgår striden Ψ, ~~så skall du och blifva~~ min Victoria. ~~Du skall blifva~~ min segergudinna ~~och~~ på segerns chor skola vi ~~din chär skall jag genom~~ ~~[illegible]~~ genom lifvet #K skola föra ~~ett~~ gemensamt krig, mot falskheten, lögnen och oförståndet. ~~Du skall hvarje morgon ofvan pålägga min rustning och hvarje afton~~ skall vi ej ~~med den Konan~~ belöna mig för mina mödor och uppoffringar. ~~Min~~ Ännu lär att strida mot falskheten, lögnen och oförståndet då bär du ~~mina~~ vapen för mig, ~~utom de fem~~; men jag fruktar att de segra och kanske ~~då är det möjligt~~. Måhända har du redan sett dessa förfärliga fiender. ~~Det hade jag ej gjort~~, jag anade ej en gång att de funnos i verlden, innan jag befann mig så ~~[illegible]~~ ~~och~~ indecklad i deras snaror, att jag måste låta ~~[illegible]~~ mig såsom ett barn inför Molochs altare, för att lefvande uppbrännas. Men lyckligare ~~solar lysa~~ stjernor ~~[illegible]~~ lysa möjligtvis dig. Skulle segren följa din bana, så skona ingen. ~~Dem~~ Du kan utrota någon af deras oberäkneliga antal och ~~då~~ när det blifver allt adoniestone ~~ett offer bojrit redda~~ rädda något offer och ~~hindra~~ förekomma nya som faras och [illegible] att ej den rusattes af jorden.

Inga sorgliga betraktelser skona segergudinna, sade jag, afbrytande henne, de anstå dig ej. Du är icke danad att sucka och ~~[illegible]~~ gråta. Du är danad att sprida fägnad omkring dig, och ~~[illegible]~~ hafva stormarne hitintills omgifvit dig, så är i mig den beskärmare. Vid mitt hjerta skall du hvila tryggad, afsöndrad från verlden om du vill det ~~[illegible]~~ eller omgifven af alla dess behag och [illegible]. Jag skall leda dig genom lifvet, jag skall bära dig öfver dess afgrunder och din fot skall ej stöta af stenen. Jag frågar dig, sade hon, kan du det? — Vill du det? Och skall du alltid vilja det? svär jag utropade: Vid naturens sköte, och i åsyn af den stjernströdda himmelen, svär jag att jag kan det, jag vill det och jag skall vilja det. Bryter jag denna ed, må då hvarje stjernas blickar genomborra mig såsom den redliga domarens blick genomborrar den förstockade förbrytaren; må detta ~~[illegible]~~ omätliga hvalf, som i hvarje ögonblick uppenbarar den evigas tecknets härlighet, synas mig såsom ett fängelses hvalf; må mitt hopp försvinna såsom ett stjernfall och hvarje kommande dag, ~~[illegible]~~ synas mig såsom en olyckbringande Comet. Du vet ej hvad du talar, sade hon, denna ed är af betydelse och jag befriar dig ~~af~~ också i åsyn af den stjernströdda himmelen och dess eviga herre derifrån. Gör det ej, utbrast jag, du känner ej min kärlek, du känner ej huru innerlig den är, och hvad kärleken mäktar att utföra. Ynglingen tror sig mäktar ~~allt~~ fortfor hon, ~~att~~ känslan af ~~[illegible]~~ hans varmare blod ~~och får kraft~~ förmodarne ~~utföra mycket, hvilket den varsammare mannen, alldeles icke utbrånar, och den betänksamme gubben helt och hållit förtvifvar~~.

Men vi hafva här fortfor hon förirrat oss utom gränsorna för det verkliga, vår eldade inbildning har fört oss i kretsar dem vi ej borde beträda; den skulle föra oss ännu längre, men det är tid att vi återvända både till huset och herberget. Detta skedde och vi ankommo till våra rum, men innan vi åtskiljdes fattade jag hennes ~~hon mig~~ hand och sade: ~~[illegible]~~ Yngling! Är din kärlek ej hycklad, och det är den ej, ty du är i detta tillstånd ej mäktig af en förställning, visa mig då ett prof af denna kärlek och hafs aktning för dig sjelf. Jag har blott en önskan, uppfyll den, på trenne år tid har ingen enda af mina önskningar ~~[illegible]~~ blifvit uppfylld. Tillåt då ~~att~~ denna att blifva det. Jag gör den ej gerna, men jag måste göra den. ~~Ack~~! Ack! låt oss åtskiljas. Vi kunna ej förenas. Lämna detta ställe, nu i natt eller i morgon, innan jag ännu uppstått. Men ~~[illegible]~~ fatta med mig det gemensamma beslut att aldrig uppsöka hvarandra. Ditt hjerta skall blöda, och hvad som föregår i mitt, hvarken kan jag eller vill jag utan säga. Måtte det ~~[illegible]~~ snart brista. Men Inblanda dig ej i ~~mitt~~ utvecklingen af mitt öde, det ~~är olyckbringande~~ bringar ej gladare frukter; och jag vill ej draga någon annan, ~~[illegible]~~ med mig, i den olycksvirfvel, som förr eller sednare slukar sig sjelf. Återvänd till ditt lefnadslopp och dina förbindelser och sök att så snart som möjligt förgäta en olycklig, hvars sorger du ej ens kan lindra. × Hon tryckte en brännande kyss på mina läppar, hennes tårar fuktade mina kinder, derpå drog ~~[illegible]~~ hon sig ~~mig~~ sig hastigt in i sin kammare och slog dörren i lås.

Der stod jag nu, som en arm syndare på rättare platsen, hvilken hört sin dom, jag stod lössläppt och Ψ ~~[illegible]~~ ~~denna skall~~ beträda sin sista vandring, dit tillförene hade ~~[illegible]~~ syndat mig så tjust och herrligt; och nu på en gång ~~[illegible]~~ slocknat hvarje [illegible] sin fort ende henne, och min gång till mitt rum förekom mig så ~~tung~~ förfärlig och tung, som skulle jag

Ψ och ~~[illegible] förmannen~~ ~~[illegible]~~ dem hennes tankfulla blick röjde ~~att~~ hennes hafva i beredskap. ~~Jag~~ För min egen del var jag lycklig och således tillmötlig för mig sjelf.

Ψ Har du tillförene kämpat så länge för att nu mig att beträda segerbanan. Tillsvar jag beständande och trygga mina fiender då at det är, som skall blifva.

Ej ~~med omgifven af~~ ~~[illegible]~~ företrädd af sorgsliga skaror, ej omgifven af skallande trumpeter, och ej prålande med ~~[illegible]~~ Lager ~~[illegible]~~

Ψ men detta är ej möjligt, då förstör du all kärlek vidden af den fara och ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ej stridens frukter före dess ingång.

Jag hade gråtkan sett eller gjort ord [illegible]

Ψ af ~~[illegible]~~ dess lifliga ~~[illegible]~~ kraft ~~[illegible]~~ derför han stor verlden ~~så~~ rysa aktaren at sangningens okända gud och uppför borgar det ~~skall~~ dygden skall sig förallt blifva byggd. Det, den varsammare man vågar sig knappt att offra till de mystiska altaren och ~~gubben~~ den betänksamme gubben drifvas ej att inträda i de skyhöga salen af fruktan att de skola rasa och i sitt fall krossa, både ~~[illegible]~~ byggherren och dem som vågat nog dumnigt om ~~[illegible]~~ styrande och granaro för att anförtro sig at hans beskärm.

Men

× Alldeles förkrossad utsträckte jag mina armar mot henne,

Ψ med halfslocknade ögon skådande på alla sidor omkring sig för att se, om ej någon grund sä[illegible] sitt förkunna ved [illegible] och nåd. Jag såg länge och med spända blickar efter henne

92

24

henne kan ~~sa~~

stråle af hopp. Hvad jag ville, hvad jag icke ville förmådde jag ej att ~~ut~~ utreda för mig sjelf. Jag önskade, att kunna på en gång uppfylla min älskarinnas öfver alla jordiska förhållanden och jag önskade tillika ✝ att kunna förlåta dem som ~~förorsakade~~ voro henne skyldiga, och i den ~~ud~~ hennes ~~ömma~~ själ utplåna de första frön af misstro till menniskorne. ~~Ich nattens mörker vare hade jag ock ensam med mig sjelf och mina sorger~~ ✝ ~~Jag öfvervägde och jemförde. Så mycken ömhet dom~~ afvelket ~~ud i min historia tycktes än tycktes förråda, så tiden ägde jag kände sjelfva verket jag fann mest, att den som önskar att nyttja en gjordgående passion, för den måste ej röra upphofsmakten. Genom att dömdes för spannes man vid sådana tillfällen måste omgifva sig än qvitte man ännu mera ett; det sjudande hjertat, men raden qvittes man ingalunda.~~ Jag såg klart att denna flicka var ~~ej~~ en af de vanliga qvinnor, som om de skola vadda menskligheten kapitolium, ~~en~~ endast kunna ~~[illegible]~~ utföra sina dater, på som satt som Capitolium vid gallernas anfall; fördömdena genom ~~en~~ sina foglars vaksamhet fallet utom all fara. Jag fann att hon lidit mycket, hänt mycket ✝ och äfven tänkt öfver sina förhållanden, hon blef ännu dyrbarare för mig och ~~[illegible]~~ hon trodde sig genom en uppoffring afslita det ~~gaf~~ fick genom ~~sin~~ ~~främlingen~~ ~~förnuftets~~ ~~hjertats~~ ~~trollkraft~~ de den styrka, att det ~~aldrig~~ kan slitas, ~~[illegible]~~ en gång af den allt ~~försämnande~~ förhärjande döden.

Påfängt försökte jag att ännu en gång få tala vid henne, och ~~att~~ bevaka henne genom ~~[illegible]~~ bönen, ~~som~~ strömmade ur mitt fulla hjerta. Hon var orörlig. ~~Omsom~~ Tvgång lyssnade jag ✝ utanför ~~henne~~ dörren till hennes rum, en ~~annan~~ ~~och om~~ gång ~~kom~~ smög jag mig till fenstret för att skåda genom det samma. Jag upptäckte blott att hon ännu vakade och att hon ~~[illegible]~~ snyftade. Ändtligen framträdde min ~~egenkärlek~~ ~~och den~~ ~~krossade~~ hvilkade: Yngling! blygs du ej att vara ~~mindre~~ svagare än en ung qvinna! Äfven jag uppsökte mitt rum, icke för att sofva ännu mindre för att hvila. ~~Jag har i min lefnad varit så vakande.~~ ✝ Jag beslöt ändtligen att lik en ~~skyddsande~~ omsvärfva henne och likväl uppfylla hennes önskan att ej uppsöka henne. ~~Tugnad~~ Genom detta beslut kastade jag mig på sängen, med ~~jemnden~~ ✝ sömnen slöt min ögonlock, och ~~minnet ur~~ under orolig slummer gycklade mina glädje och min sorg med hvarandra, omfamnade hvarandra och jag såg ~~in~~ ~~dem~~ an ~~för~~ mer märka än för hvilka ~~vägar~~ utmerka ~~de~~ ~~tillsjägare~~ blifvande hvilostället ✝ under min lefnad.

Victorias önskan skulle efterkommas och innan ännu dagen grydde hade jag begärt och ~~fått~~ fått häst till återresan. Jag var snart färdig, men ~~bredvid~~ förrän jag ~~ännu~~ lämnade rummet, måste jag underrätta mig huru det förhöll sig med ~~Victoria~~ henne. Jag smög sakta och fann henne ännu klädd vandra de fram och åter på golfvet. Jag sträckte min hand mot det rum, hvarest ~~hon~~ vistades, tårar störtade ur mina ögon, jag ~~var så blef~~ befann mig så obeskrifligt öfvergifven; och ännu mera öfvergifven ~~befann~~ förekom jag mig i det ögonblick ~~då jag lemnade~~ på ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ jag började min resa och flydde det rum, hvarest hon sitta-de. ~~Jag tyckte att min goda ängel öfvergaf mig.~~ Mig ~~föreföll~~ tycktes det som aflägsnade jag mig med hvarje steg mer och mer från min goda genius, och så ~~ödlig~~ ödsligt har aldrig min känsla till förene varit ✝ Jag öfvervägde hvad jag borde företaga mig. Å ena sidan fann jag att hade hon rätt, å den andra åter att jag ej kunde lefva utan ~~[illegible]~~ kärlek och hopp. ✝ ~~Hvad är det lif, frågade jag mig om mig fira~~ ~~förstånds gryshan, en vinting skatt.~~ Bör du ej söka att ~~[illegible]~~ låta denna vänbet så mycket möjligt är uppfyllas af ~~de~~ en blidare ~~sol~~ innerligen. Bör mig ~~[illegible]~~ ~~bör~~ då det skyldade min kärlek till mig, och hoppet ~~sade~~, ~~skyld~~ gerna ofortlygade har ~~sett~~ att dessa framspeglade fröjder skola nya inträffa i verkligheten. Kärleken tillade ~~mitt~~ ~~nog~~ om du förstår den höga konsten att njuta det närvarande, och att lik bet suga honungen ur hvarje flyende ögonblick, så skall minnet af dem ~~[illegible]~~ ledsaga dig och det skall ~~[illegible]~~ ~~mig~~ försköna ~~de~~ mången långlig timma! ~~Jag~~ bred då njuta och ~~jag vill~~ till sista droppen insuga allt hvad kärleken kan skänka uti fullt mått; låt det vara gift. Det skall ej rubba mitt beslut: Jag har ~~var~~ åtminstone ~~lyckligt~~ varit medan, ruset varade; och hvem är min borgen att detta tilltalande tillfälle ~~ännu~~ står ännu en gång under min lefnad framför mig.

Jag vände ~~mig till~~ den skjutsande ~~och~~ frågade om han ej emot vedergällning ville ~~återresa~~ vända tillbaka och skjutsa mig till den i motsatt håll liggande gästgifvaregården. Såsom skäl dertill uppgaf jag, det jag trodde mig förstå, ~~efter~~ ~~verkligen~~ jag ~~var~~ ~~[illegible]~~ befann mig nu åter vid orten besöka den tillika besöka en gammal slägtinge, ~~som~~ ~~[illegible]~~ hvars ~~der varande~~ och ~~[illegible]~~ jag nu förstnämnda drog mig till minne ~~[illegible]~~. Min skjutsbonde fann hvilket vill, och jag ~~[illegible]~~ förslog ~~[illegible]~~ att skulle resa förbi gästgifvaregården och uppehållas någon tid på vägen för att hvila ofr. ~~[illegible]~~ jag ~~[illegible]~~ sikloss, som jag nej och ~~tills~~ återvände, ~~da~~ emedan man fattat skulle anse mig för ~~mer~~ mindre ~~förnuftig~~, ~~som~~ mitt i natten gaf mig att resa ~~ut~~ fram och åter. Skjutsbonden antog ~~gilla~~ mina skäl eller de lofvade drickspenningarne som gällande och under det ~~[illegible]~~ ännu ~~[illegible]~~ dröjde ~~jag~~ i en något från vägen aflägsen skogspark, såg jag Victoria resa förbi.

Jag följde henne ~~[illegible]~~ så sakta att jag omöjligen kunde hinna öfver henne ~~under~~ hela den följande dagen. Att ~~utförligt~~ beskrifva de tusentals olika känslor, som under hela denna resa ~~[illegible]~~ genom och förbi min ~~[illegible]~~ själ kan jag lika så litet, som någon ~~annan~~ dödlig ~~[illegible]~~ förmår att beskrifva ✝ ~~det klara, [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~da den ordnade vetlien [illegible]~~ ~~Det~~ ~~Ind~~ Jag ~~[illegible]~~ erinrar mig

✝ att, kunna bringa henne de högsta och mest ansedda för att lindra detta så djupt sönderslitna hjerta, och försona henne med menniskorne, på det att hon måtte kunna

✝ och förnuftets bifall till hjertats önskningar den styrkan, att den aldrig kan ~~afslitas~~ ~~på~~ slitas, men ~~[illegible]~~ ej en gång

✝ ~~Jag min brygga hvilo to, mer mitt själ varit så mycket mera verks mångfaldiga förslag upp komm uppstega och~~ Under min lefnad hade jag aldrig befunnit mig så fjerran från sömn som vid detta tillfälle

✝ och obegränsade

✝ hjertat ~~klappade~~ sig så tungt i mitt ~~bröst~~ ~~det f. jag trodde~~ ✝ bröst, och detta sken så odlig ✝ som att skalat utan lif utan ~~[illegible]~~ lif, ~~hvarmed~~ den ~~[illegible]~~ ✝ ~~det förebar mig,~~ ~~rördes i mitt hjerta ett tomt rum. Ett~~ ga kärleken ~~[illegible]~~ en gång uppvakna ✝ och att mina förhållanden och framtidens blidare siöter kallade mig ifrån henne;

✝ ~~Mitt hjerta lofvades mitt mod höjde sig. Jag kände mig lättare. Du skulle sofva och bringa du kärleken måste sofva, sade jag till mig sjelf; Och ~~[illegible]~~ for mår han ej väl. Ha väl~~

✝ den ordiga skandlen som uppkommer ~~[illegible]~~ kärlekens hoppvill ~~[illegible]~~ ningen ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ föra krig mot förståndet och söka att genom sin skönhet besegra det.

10.

✝ mera glad och yr,

10.

mera glad och yr,

Jag har trott mig märka, att om något skall vara fullkomligt ~~måste~~ det alltid åtföljas af ~~ett annat fler~~ löjligt; detta har ~~[illegible]~~ gifvit anledning att uppfinna en Scapazzo, som genom sin ostadighet gifver en ~~högre~~ lyftning åt mästarens konst. Victorias besag förskaffade oss ~~alltid~~ ett ej ringa förråd af Scapazzer, och då hennes umgänge med mig hade upphört, ~~hennes [illegible]~~ underlåto vi aldrig, att af dessa komiska ~~[illegible]~~ personer hämta allt det nöje vi kunde. Likväl uppehöllo vi oss ~~[illegible]~~ allt för kort tid på hvarje ställe, för att ~~kunna~~ hinna till fullkomlighet utbilda våra små kärleks-noveller; hvilka gemenligen började med enfaldiga kärleks förklaringar och lyktades med vår bortresa, de uppstående älskarna till ej ringa förargelse, då de blefvo bedragne i deras vandran; jag vill blott nämna ett enda afventyr bland många fallande. För att spara ~~[illegible]~~ de kostnader en återresa ~~skall~~ skulle ovilkorligen medföra ~~uppehölle vi oss en~~ äfven som för att afbida ett nytt varuförråd, uppehöllo vi oss en längre tid uti en viss stad; och innan kort hade både Victoria och jag, hvar och en sin älskare. För min del blef jag ej ringa förvånad då jag en vacker dag erhöll ett bref ställt till Mademoiselle Charlotte ~~[illegible]~~ hvilket var mitt nu antagna namn ~~[illegible]~~ Jag skyndade att bryta det och fann till min ~~förvåning~~ förundran att det innehöll en vers, den Du, ~~läsare~~ återfinner bland de öfriga i mina gömmor.

Kärlekens Qval.

Skön Freja hon klappar med gullfingrar små;
Och bjuder den landsflagna Skalden att uppstå.
Den gyllene kärlek väl henne behagar,
Hon tänker på den både nätter och dagar,
Hon säger att kärlekens gyllene sol
Beskiner den nordliga vintriga pol;
Och solen hon månde Charlotta sig kalla;
Så herrligt hon lyser för menniskorna alla.
Han är så fager och dejlig om kind
Som gyllene vårens rosende vind.
Hon väcker då opp både glädje och gamman,
Och småalfer dansa med henne tillsamman.
Ej sminkad hon är som en Söderlandsk mö,
Med hyppagra kinder af ~~rosor~~ purpur och snö.
Ty vill jag i kärlek för henne bortfalla
Det hon ej försmår att mig älskare kalla.
Ty då blir jag död och lagder på bål
Och tömmer mång tomma bragdbegärda skål.
Mång runor de ofta på grafen ska rista;
Och sjunga en sång vid den mörka likkista,
Att öfver den gode som ~~[illegible]~~ sjunkit i sin graf,
Nu ligger nedfällder af kärlekens glaf.

Den glafven han är både tunger och långer,
Samt prisad i fädernas ofsjungna sånger.
Men fluka du ensam allt oväsen gör;
Ty, vet utan dig jag af Strådöden dör.
Då kommer jag aldrig till Walhalla neder,
Och slagsblek och stormrop mig aldrig då gläder.
Valkyrior ej räcka mig Hedrunnas mjölk.
Jag sitter förskjuten bland Hels bleka folk.
Men värdes du dig öfver ~~mig~~ ~~nu~~ ~~[illegible]~~ alltjämn den arma
Med kärlekens stilla guldkänslor förbarma;
Så kraftigt månd hjertat af lifskraft då slå;
Ty låt då guldkänslor ur guldhjertat gå.
Se huru med Guld tagean jag omärkt här sitter
Och gråter guldsånger så mycket du gitter.
Och står den guldkärlek här ute att få;
Då just som en Sjöle jag säkert förgå.
Och märker du icke min gruflige smärta
Så sprucker helt säkert mitt förbundna hjerta.
Då komma svartalfer och krama dig blå;
Ty Nordmanna misshag du säkert månd få.
Widolpher Midtom-strang.

Jag fruktade ~~att~~ då jag genomläst brefvet att någon ~~bekant~~ af mina vänner igenkänt mig och ~~för~~ velat på detta sätt roa sig med mig; ty jag var ännu ej bekant med denna nya slags fäderneslands-vitterhet. Men då jag ~~[illegible]~~ upptäckte att denna förfärlige Widolpher Midtom-strang såg i sitt namn ~~ett~~ ~~lille~~ nordiska och fegermera egenskaper; utom att han egentligen hette Jossea Edvard Granström, samt var Extraordinarie i Rikets Ständers Bank och Vice Notarie vid ~~[illegible]~~ Stadens Magistrat, kunde jag ej längre hålla mig tillbaka. Jag öfverlämnade mig åt det hjertligaste löje och ~~[illegible]~~ visade Victoria brefvet. Vi skrattade hjertligt åt denna Nordiska granpojke, som föreföll mig så enfaldig, som allt annat, hvilket är af grann förfärdigadt. Jag ~~[illegible]~~ beslöt att besvara baren efter hans dårskap och ~~[illegible]~~ Hr. Granström erhöll en billet; men ännu ej nog förfaren i hans språk måste jag inskränka mig till ett annat lika vidunderligt slag af Poesi; Victoria renskref min qväde och snart läste Widolfer Midtom-strang.

Frejas Vink.

Nordpolens stjernor,
Ternor,
Mig milda hjertan,
Smärtan
Känna;
Och du förstå
Kärlek man bränna;
Då
Freja du vinka
Ur molnet att blinka.

Gull Freja blickar,
Skickar
Småmöjan neder,
Leder
Samman
Älskande två;
Kärlekens gamman
Då
Känner i fröjden,
Beskärd utaf höjden.
Benkfrid.

Uti Kitkina-sagan hade jag som barn läst om den förfärlige Widolfer Midtomstång, att han var en förskräcklig rese som ~~och~~ måste alltid ledas sängslad vid en jernstång hvaraf han ock erhållit sitt namn, ~~för~~ och att han ej lösslapades oftare än då ofred var i landet, då han ock vid ett ~~[illegible]~~ tillfälle nedergjort trehundrade riddare. Jag kunde ej begripa ~~huru~~ ~~en~~ huru en så förfärlig kämpe kunde låta omgränsa sig af de trånga skrankor som afgifva Rikets Ständers Bank samt Stadens Magistrat, och jag fruktade ~~at~~ både för den förra och den sednares förestående öde i händelse en Widolfen någon gång kunde råka i Berserka-raseri.

Jag måste känna dessa farlige men sade jag åt Vitoria och ~~jag~~ öfvertalade jag henne snart att med mig företaga en promenad, i den säkra förtröstan att mannen skulle inställa sig. Vi begåfvo oss på fältet och jag blef ej bedragen i min förmodan, snart syntes twänne herrar närma sig oss. De inlåto sig med oss i ett samtal, hvilket vi i början ganska kort besvarade. Derpå syntes vi blifva mera bekanta och ändteligen sade den ena af Cavallierne: Mina sköna damer, vi se oss här i den obehagliga belägenheten att vi nödgas presentera oss sjelfva. Jag är Hendrik Tallmark och min vän här Roderik Granstén. Begge äro vi vänner af naturen, skönheten och verskonsten. Det är väl sant att vi betragta den sistnamnda från olika sidor, men våra hjertan harmoniera ~~nog~~ fullkomligen i afseende på de ~~de~~ förra.

Hendriken syntes ~~vilja~~ närma sig Vitoria; och en kort och ~~[illegible]~~ mager figur, med bleka kinder och grå ögon smög sig intill mig och ~~[illegible]~~ hviskade: Himmelska Benkfrid! Ifrån det ögonblick, såg att i dig bodde en kraftfull Nordisk själ ~~att~~ Jag trodde mig se en ny Blenda och jag tillbad dig! Den Nordiska anden har ej varit främmande för dig jag ser det af ditt kraftfulla. Benkfrid! Benkfrid, vi måste älska hvarandra.

Men hvarför i detta ögonblick ohelga vara känslor med uppreparandet af twänne narrars dårskaper. Skulle du ~~[illegible]~~ kunna genom berättelsen derom bereda dig några ~~[illegible]~~ muntra ögonblick, igenfinner du den bland mina papper.

Kraftfullhet och kraftlöshet — Berättelse. (*)

Skönaste Benkfrid! ropade Widolfen. Medömsvång: Astrids lågor bränna mig, och jag förgår. Låt mig ej längre sucka okänd, låt grafl, då den ~~[illegible]~~ omhjertade begifver sig ~~[illegible]~~ fort för att slå ut det ätterfyllda fatet, ~~[illegible]~~ och armens spott dryper på honom Skönnas ej jemföras med mina.

~~Sälkaste~~

Detta var mitt tillstånd och jag njöt deraf. Men berättelsen om om twänne älskande lycksalighet, som ej äro ej känna något annat i verlden än sig sjelfva och sin egen sällhet är för den tredje åhöraren ofta tröttande. Jag vill derföre ej för dig upprepa hvad jag önskar dig erfarenhet af, ej genom ord utan genom verklighet. Sant är det väl att man ej sällan träffar i verlden fantaster, som ~~undviken~~ ~~at~~ under tomma och prägtiga utrop om inbillningens poesie och verklighetens prosa, saknas förstånd både att njuta det förra och akta sig för den sednare. Mig känner du tillräckligt för att vara öfvertygad derom att jag förstått att tillräckligen ~~vara~~ gagna båda.

Wunder hans första barn
tillstånd, likt andre ba

Emellertid saknade vi ej vara äfventyr, hvilka blott föranledde ytterligare kärleksfester och afbrotts ~~[illegible]~~ den tomhet hvari vi annars sade efter ~~en~~ det öfvermått af sällhet, hvari vi eljest skulle kunnat råka uti. Jag vill förbigå att Vitoria öfverallt ofta belägrad af en flock älskare, hvilka gingo än klok, än dumt tillväga för att nå sina planer. Oftast jag var lycklig nog att ~~[illegible]~~ erhålla en varm tillbedjare, utan att ana de påföljder denna gyckelsjuka sedermera medförde, ~~hvilket~~ jag dref ända till dess yttersta grad af löjlighet, ~~skulle medföra~~, och behandlade min älskare med den mest grymma obetänksamhet och sjelfvåld. Hans egenmäktighet derigenom ännu mera och jag gick så långt att jag till och med tillställa en slags förlofningsakt, hvilken ock emellan honom och mig föregick. ~~Snart~~ i långt hastigare än vi förmodat inföll den tiden då vi skulle åtskiljas. Jag ville ej öfvergifva Vitoria men hon twang mig dertill. ~~Det~~ Jag hade tusentals invändningar men hon vederlade dem alla och skildrade med så klara färgor ej blott nödvändigheten ~~deraf~~ utan äfven nyttan deraf, att jag ej kunde vägra henne. Vår skiljsmässa skedde med all den högtidlighet ömhet och hjertats beklämning, som ~~utgör~~ ~~kännemärket~~ vanligen erfares ~~vid~~ då twänne älskande lämna hvarandra. Jag anser det derföre vara mindre nödigt att till ~~de~~ kärlekssjuka ungersvenners och ungmörs uppbyggelse derom vidlöftigt orda.

På samma sätt som jag ~~nu~~ ~~har~~ uti min förklädnad närmade mig Vitoria smög jag mig äfven ifrån henne. Hon afreste till hufvudstaden för att der göra reda för ~~sin~~ henne, som betrodt henne sin handel, och jag återvände till Academien. ~~Öfver~~Ankommen dit skref jag ~~till~~ samma dag till min ~~[illegible]~~ vårdare, hvilket jag tillförene ej gjordt och till Vitoria. Du finner hela denna brefväxling och hennes svar.

N. N. d.

Min resa är slutad och som jag hoppas ej utan fördel.

Mitt fädernesland ropade ~~sig~~ sina barn till sig och ställde mig under den trekrönta fanan. Du har sjelf sedt att jag ej sparat mig, men ingen önskan finns i mitt bröst. Ack! kan det vara likt samma. Det är ej ~~Eden~~ en band som lifsfriden ställer. Jag vet ej om jag skulle ~~de~~ synnerligen värdera en sådan utmärkelse. Menniskor med [illegible] frossten och fogs hjerta hafva — — — Ett ledsen ögonblick skakade tramman och vi åtskiljdes.

Der låg han stirrande med orörliga blickar, mot solen, hans händer lyftade hans mund tram

NB. En svensk [illegible] föreslagare hungern och [illegible]

Jag låg med ett ~~flott~~ och min ~~far~~ ~~Jag~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ man efter knappt hvem jag var [illegible]. Han ~~[illegible] jag hans dotter[illegible]~~ förklarade mig ovärdig densamma, sedan i flera länder finnes en ofrälse mans [illegible] att förädlas eller det [illegible] kraft är så stor att man äfven i bastarden erkänner de höga anorna och att flere generationer måste förflyta innan de äro förswinna. Ännu äro vi svenskar ofrälse personer nog lyckliga att tolereras så snart den tiden, då ~~vi~~ vi måste köpa vår existence genom ett frivilligt öfverlämnande till slafveri, för att nå något sätt kunna gälla den olyckan vi ägt att ej vara födde af ~~ve~~ vörnermaslige föräldrar, att ~~ta~~ ~~[illegible]~~ att hafva fått vår bildning i ~~[illegible]~~ offentliga skolor att ~~till~~ mensklighetens vara mera än vapenplatsen samt flere dylika förflugna ideer.

En enda religion finnes och den bor i mitt hjerta. ~~Den~~ Menniskan är ett paradisträd, som slingrar sig kring stället och suger musten ur den.

~~Jag hade groft misstagit mig~~ Jag hade misstagit mig och förledt mig sjelf. De första gåfvor härskarena af den lyckliga sommar hade jag ansett för morgonens gyllene drömmar. Jag glömde att en hel natt uppfylld med faror, med [illegible], med krig, och blod måste förgå, innan man kan ladad och nöjd hvila på sitt läger, innan man känner sig liksom befriad från de jordiska bojor, eller för att göra mig begriplig, århundraden måste förflyta innan en stor och mäktig idee kan blifva gällande och antagen.

Denna tillkonstlade fädernelandskhet ~~utgör altid kännemärket på~~ uppkommer endast under ett svagt och förderfvadt tidehvarf. Så länge hvar och annu glödgar för fosterjorden faller det ej någon in; att det möjligen kan förhålla sig annorlunda, ~~hvar och en [illegible]~~ man skulle skratta den midt i ~~[illegible]~~ ansigtet, som sökte att att på vers eller prosa anspanna förfädrens minnen för att i hjertat uppetända en konsteld, som hvarken lyser eller värmer. Fädrens heliga minnen qvarstå ~~tills [illegible] begagnade att~~ och under ett kraftigt tidehvarf att der tala till efterkommanderne ett språk, som de förstå men icke famla efterkommanderne sig kring dem för att begapa dem, förkorsa sig öfver dem och framkrystadt utrop öfver dem. Ännu mindre faller någon på den vidunderliga idéen att, tillropa sina landsmän se huro jag utmärker mig framför honom, genom ~~[illegible]~~ pompande förkorsande och utropande. Den blefve allmänt beledd, ty hvar och en om icke famlefver med åtminstone förstår hvad de tyda. Det är hvad man icke förstår hvarmed man kan anföra religieuse, politiska eller poetiskt hokus pokus. – Jag fruktar för det folk hos hvilka dessa förebud visa sig. Det förefaller mig som vore deras bana tillryggalagd och åter ~~kallades det på tri dödt fånga~~ framqvicklades phantasien för det samma på dess dödsläger ordrga minnen af den lyckliga barndomen och mödiga ungdoms ålder. De rysskor som lefde under Gustaf II Adolphs och Carl XII tidehvarf höjde sig på phantasiens vingar öfver hvardagslifvet med dess sorger och krigets med dess faror; de behöfde att bestiga Möijsens aerostatiska maskin, för att ~~[illegible] tillsjelv att~~ sedan ballonen blifvit fylld med liknelser och utrop, uppstiga till känsla för fosterjord till kärlek för frihet. Characteren på de nyttor som omfatta dessa läror, äro ett mera tomt och trögt förstånd, öfvermannad af ett varmt hjerta likväl hatar jag ej dessa tänkesätt ehuru jag ej kan lämna dem min~~dre~~ beundran. De äro så vida bättre ~~till i att~~ jemförlige mot den enfaldiga och högfärdiga vantron, som eljan är bädre hos Hollan; men jag – det måste jag bekänna – kan ej förmå mig, att ~~[illegible]~~ för lycklig skatta ~~[illegible] i den sjukdom~~, en af symptomerne i den sjukdom, den jag fruktar skola nedlägga min älskarinna i grafven. Den enda tröst jag i sådant fall äger är den att ~~[illegible]~~ kämparne adlare det, folket, annu ej är andöende. – för att göra forntidens historia begriplig för nutiden borde man bringa den i sonetter, nutidens lekverk.

men derföre icke aktad men. Jag minnes ej hvar jag läst den anmärkningen att, barn skola i vissa har en slags konstlad likna deras rötter måste hafva, ett ~~[illegible]~~ med vissa ~~[illegible]~~ folja hvarje tillfälle till

I hvarje menniskohjerta ligger ett frö antingen till framalstrande eller till förstörande ~~[illegible]~~ utsådt. Länge varar möjligtvis vintermånaderne för det stackars men en gång skall det likväl skjuta fram; blomstra, mogna och bära ~~[illegible]~~ dess beskärda frukt. ~~I mitt [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~. Denna orolighetens anda ~~[illegible]~~ vaknade tidigt hos mig, och barnaårens skuldlösa och förtrollande vyer kunde blott sänka den uti en tveksam slummer, aldrig söfva den. Mörka äro derföre de minnesstenar, som qvarstå efter den afdöda barndomen. De äro ~~[illegible]~~ ej resta på lekande fält eller ymniga ängar, de bestruggar af den mellan bergväggar uppstigande Granen. – Detta är ock skälet hvarföre jag ännu ej utan en viss grämande förargelse hör andra menniskor omtala den lyckliga barndomen. –

Dessa betraktelser, höra ej till min lefnadshistoria; dock måste de hälla dem till godo, det är ej nog att veta hvilka händelser en menniska upplefvat, ofta äro dess derunder hysta tankar merkwärdigare. ~~Så äro de lyckliga dödlige [illegible] Gudom men frankallad till högre dygder eller brott, de öfriga verldsbarnens lif ~~ framskrider ~~lika så obemerkt som dess födsel och bortgång varit.~~

Dessa synnerliga omständigheter hvarigenom mig utom mitt egentliga lage, redan som barn var jag återhållsam och förtegen, jemt hatade ingenting så mycket som de föremål hvilka omedelbart ledde till penningars bekommande, och detta medfödda förakt för sallhet har jämna uti mina äldre år så fortfarit, att jag ännu ej ~~min~~ någonsin vet mig kunnat se den man i ögonen hvilken bragt mig åren min lagliknatiga lön. I samma ögonblick känner jag mig uti ett slags ~~[illegible]~~ tjenande till den menniskan. Ännu svårare är det mig att begära förlåtelse; ~~detta~~ har det aldrig skett, hvarje sak må taga hvilken utgång som häst.

Af ~~dessa~~ mina första år qvarstå dunkla erinringar, men desse verka ännu valsamt på mitt inre. Från det ögonblick jag kan minnas var sagan mitt kära tidsfördrif. Den ömog ~~[illegible]~~ till ~~[illegible]~~ hjertat den befryndade själ med mig, den lindrade mina barnsligas sorger den ökade mitt mod. – Detta har jag ~~[illegible]~~ i sednare tiden sjungit henne min hymn, hvilken jag tror mig ännu äga qvar. –

Hasgrå fökte han i sin ängsläska framtog deraf några ~~[illegible]~~ och bland dem följande Skaldestycke:

~~Sagan~~

I ~~Konsten~~ Vid denna tiden sökte jag de sköna konsternas hemvist, men låt oss med tiga med de sköna konsterne, om vi verkligen älska dem. Detta eviga prat om dem bevisar hvarken mer eller mindre än att deras heliga anor ej kommit öfver de sig så kallande lärjungarne, inga eldstungor, hafva satt på deras hufvuden, men de ~~så~~ hafva så mycket mera af tungan i hufvudet.

rtiga med de
besvjes hvarken
kallaade lagar-
sjefsen så mycket

gjorde sig dit omak att in

Man ~~fordrade~~ ~~sanned~~ ~~bevis~~ upplysningar från den ort, hvarest hon förut uppehållit sig; och ~~Den som kunde som~~ ~~man fick deraf~~ att hvilke dygder än mande pryda henne förra skrifvelser, så ~~kunde~~ ändteligen tyckte trodde de ~~ehe~~ oveeligaste förslighetens i hans af Gudi helgade hjerta ~~Hans~~ grubbla sara ~~sade~~ annu ~~ett~~ ~~bevis~~ emot dem Sommarens nyckel ej utan ~~att~~ hemligt nöje antaga henne, och då hon ~~[illegible]~~ sin ängslan förjetöt att uppsöka anledningen till den ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ hennes sakkunnandet sammanhang och hennes fängslande ~~[illegible]~~, så tillstod ~~sommaren~~ han som sadt att komma öfver menniskor och deras handlingar att af ~~[illegible]~~ försvar med det afgörande utslaget: för henne på spinnhuset. Mot detta likaså oraddiseptomen föriljgar beslut ~~[illegible]~~ ~~som~~ ~~menn~~ ~~lagen~~ ~~förgafvit~~ ~~lagarne~~; hon fann snart ~~af~~ ~~dittes~~ ~~Vänder~~ ~~en~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~lagarne~~ ej ~~[illegible]~~ ~~en gång~~ mer vågor så menskan makt som ~~som~~ efterrättades ~~för att~~ ~~[illegible]~~ förmå en domare att, lagligt mattet uppdaga den ~~af~~ tillstalades försvar, och att om ändrissar annu fanns i staten, så fanns den åtminstone icke för ett fattigt tjenstehjon.

Der stod hon nu, ~~öfvergifven~~ som hon trodde, af ~~[illegible]~~ försynen ~~menniskorna~~, förkastad af ~~verlden~~ menniskor och ~~sträckt~~ ned bland brottsling art och hon var oskyldig. Hon dignade under tyngden af sina olyckor och nedföll afdånad. Detta ~~dette~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ några af de närvarandes hjertan och en af de vid domstolen tjenstgörande, hemställde om icke afseende kunde göras å hennes ungdom, och ~~hans~~ hon efter en ~~[illegible]~~ långre allvarsam föreställning genna rådrum att söka sig om efter någon annan tjenst. Hennes förra husbonde, ej så långvrakt, ~~som~~ ~~främd~~, som den andelige mannen afstod från att eller vidare förföljelser, och hon tillåts att ~~efter behöriga tid~~ afträda med det försvandigandet, att ~~[illegible]~~ ~~som hon är en gång~~, så var den nämnda orten hennes visad utsigt; och det är värkligen en löftande utsigt för en oskyldig ~~qvinna~~

~~Hon~~ underrättade sig hvem den mannen var, hvilken så ädelmodigt sökt rädda henne ~~och~~ Hon efter det begaf sig till honom. Sedan hennes ~~far~~ mort död hade hon ej haft mod att ~~för~~ att ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ för någon anförtro sitt lidande. Med sanningens öfvertygande språk framställde hon för henne så olyckliga händelsen och hans insåg hennes oskuld. Hon förklarade tillika, att hon utan ~~alla~~ vänner och bekanta skulle innan kort befinna sig i samma olycka, så framt hon ej fann en passande plats. Mannen inkallade sin hustru och samtalade med henne, samt tillsade Vitoria att följande dagen åter komma. Detta skedde och han tillkännagaf henne, det hade hans hustru lyckats att finna en plats hos en äldre fru hvilken handlade med hvarje handa nipper.

Vitorias flit och uppmerksamhet tillvunno henne snart ~~hennes~~ husbond fullt förtroende ~~och för~~ ~~och~~ ~~dem som nyss~~ ~~så tidigt~~ ~~varit utsatt~~ ~~för de~~ ~~grymmaste~~ ~~förföljelser~~ ~~var det~~ ovanligt ~~[illegible]~~ att ~~för~~ ~~så~~ ~~lungt~~ måtte hjertas lugn vara en himmelsk känsla. Med den gamla frun ~~genommest~~ ~~som~~ ~~[illegible]~~ ~~en del~~ gjorde hon betydliga resor, och efter ett par års förlopp uppdrog hon åt Vitoria, hvilken hon lofvat att så sörja, ~~att~~ ~~handeln~~ hela handelns skulle, efter dess nu varande egarinnas död, tillfalla henne, den omsorgen att besöka de betydligaste marknaderne, under det att hon sjelf förestod boden i hufvudstaden och besörjde förlagernas anskaffande.

Sådan var Vitorias ställning, då jag ~~[illegible]~~ gjorde hennes bekantskap och framställer hon sig öfven för mig, då hon ~~under~~ ~~resan~~ omtalade sina ~~[illegible]~~ ~~men hennes förra förhållanden~~ ~~[illegible]~~ ~~henne~~, ~~dersin~~ ~~Hon vågade nu mera knappast visa sig för menniskorna~~, huru många hade efter henne utmärkt omgifven af vakt, och huru mången kunde ej känna det hade hon ~~[illegible]~~ såsom brottsling befunnit sig bland de brottsliga. Denna fruktan förföljde henne äfven uppehållet och i hvarje främmande anfsiktet trodde hon sig märka, antingen en hånande skadeglädje öfver hennes ~~[illegible]~~ fall, eller ett listigt spejande för att ånyo framdraga henne för den förfärliga domstolen. Innesluten i sitt rum lämnade hon ett fritt lopp åt sina känslor, och mången sloja, som prydt den lastfullas hufvud, hade förut varit fuktad af den olyckliga oskuldens tårar. Ingen vän ägde hon, och ingen vågade hon att förtro sig åt, ty hon fruktade, må hända ej utan skäl, att den fängelse lufts hvaruti hon en ~~gång~~ befunnit sig, qvarlämnat så betydliga spår, att ~~hvarje~~ vänskaps måste förkolna ~~och~~ ~~[illegible]~~ för och glädjen för evigt fly.

Under ~~[illegible]~~ förtärande oro och en ~~[illegible]~~ oupphörlig sorg hade nära två år förflutit; hennes nu varande husbondfru, hade fattat vänskap för henne, och förgäfves försökt att trösta henne, och då det fruntimret, som förut förestått den vid ~~flera marknader~~ rikets betydligaste marknader idkade nipperhandeln, nu kom af någon orsak, att dermed ~~[illegible]~~ upphöra; tillbods denna plats åt Vitoria, såsom dels mera lönande, dels ett tillfälle att kunna slå ifrån sig sin ~~[illegible]~~ smarta. Hon emottog anbudet; men öfverallt förföljdes hon af den förfärande föreställningen af hennes oskyldiga fängslande och hennes skymf och midt under hennes gladaste ögonblick, har jag sett denna ~~[illegible]~~ erinring såsom ett spöke framställa sig för henne och jaga lugnet från hennes hjerta.

Sedan hennes ~~för väl~~ i mera än ett hänseende betydelsefulla berättelse slutats, vände hon sig till mig under utropande: Nu känner du mig. Följ nu fritt ditt hjertas ingifvelser; förskjut mig och fly mig! ~~ty~~ jag har befunnit mig ibland missdådare men, förakta mig icke. Jag har ej förtjent förakt, men med ~~[illegible]~~ lidande har jag förtjent och det fordrar jag af hvarje menskligt hjerta. Ack! ömka mig blott. Du kan ej begripa, hvad jag förlorat. ~~Den lyckliga~~ förlusten af ~~[illegible]~~ heders öfvergår allt hvad ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~omt~~ ~~kännande~~ ~~[illegible]~~ ~~begripa~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ tanken fattar och förståndet uppmäter. Hade jag förskyllt ~~detta~~ hvad mig öfvergått, då skulle jag slutat mig innom mig sjelf, men nu har jag ej förskyllt det; och jag har ändå måst lida det. Denna tanke och tron på orättvisans qval är förfärlig; lefver han, sofver han,

eller

Uden verdige mannens nu tvetydiga betyg framlade

utbröst detta, att

Hennes förföljare.

Hon hade hört att i skrifter omgärdas de oskyldigas och förtryckta rätt af orubbliga befästningar kallade lagar och att var deras hon anropade

heliga ord, likasom många andra kunna genom ålder och omständigheter förlora deras kraft, ~~[illegible]~~ ~~af dess förordar~~ de gjarvärda ej de hämnare ~~af dessa~~

fort for hon i nådvishet olyckliga och den oduglighet att offentligen hylla så ~~[illegible]~~ hederliga och välkända personer,

Ja hon kom ej andaste hon friare, men vågade ej att uppslyfta sin blick på de förbigående. Hon fruktade att hennes olycka och vanheder var offentligen bekant och ryktet för den sanfulla blev hvarenda hvarje mötande skulle spega hennes olycka och fröjda sig deröfver. Till intill, hade hennes umgänge med menniskorna tvärtom fört henne bland de olyckliga och hon befarade att några andra funnos ej i verlden. Emedlertid ~~tiden~~ ~~hennes~~ vigde hon allt mera sin olycka och hennes fasa tillstod röden stod framför henne och den dref henne !

~~hennes~~
~~af denna flitiga~~
Saf ~~[illegible]~~ ~~dess hushandsfru~~ Den henne hos hvilken hon arbetade; men de förhållanden, ur hvilka hon nyss blifvit ryckt, tvungo henne att ~~[illegible]~~ genom oafbruten uppmerksamhet, om ej grufva, åtminstone skingra de förskräckliga minnen, som oupphörligt förföljde henne. Hon innestöt sig i ~~[illegible]~~ sitt rum, och ~~[illegible]~~ ansåg såsom en vinst, hvarje dag, som hon förmått genom arbete och glömska göra dräglig. Att visa sig, bland menniskorna vågade hon knappast;

& heder

7

4 ~~för~~ mot hvilken de kärleksfulla varningarne rigtades,

4 vara henförd af, man måste ~~[illegible]~~ antingen ett djupt hat eller en djupt ~~[illegible]~~ oförstånd, för att kunna tillegga en döende: äfven ~~[illegible]~~ vid altaret hans svekfulla ~~[illegible]~~ förrädiska ~~[illegible]~~ och Victorias älskare, emot sin mer och ~~[illegible] för hennes [illegible]~~ tveklöst att med sin ransakande dygd mera förbittra hennes ~~[illegible]~~ trots af ~~[illegible]~~ ett berömvärdt nit för sanningens och religionens vårdare, som ej velja tro sanningen vara mest helgad derinned att man med dessa ömor låter ett slags rättfärdighets capuchon falla öfver förbrytarens anlete för for honom ~~i sitt dyra~~

högsta rättvisan ~~[illegible] allvetande och allbarmhärtiga~~. Hon begrep ej ~~[illegible]~~ att hon var den ~~[illegible]~~ som förgripade, förrän hon vid återkomsten ~~[illegible]~~ från altaret fann sin förkrossade mor. ~~Hennes mor~~ Denna förmådde ej att göra henne några förebråelser, men moderns ~~hennes~~ dödsbleka ~~[illegible]~~ gjorde dem. Victoria berättade nu hela det förhållande, hon förut ~~af~~ omsorg för sin mor ~~[illegible] förtegat~~, men förgäfves; man gifver ej från altaret, ~~[illegible]~~ modren ~~mor~~ och ~~dottrens [illegible] ej styrka att svara man gifver~~. Få dagar derefter hade denna händelse upplöst moderns ~~hennes~~ förut svaga kroppsbeskaffenhet; ~~och hon lades~~ på sjuksängen, och ~~[illegible]~~ hastigt dog ~~hon~~ i förtviflan öfver förlorade dotter. ~~[illegible] för~~ Victorias ~~för min [illegible]~~ berättelse om det hvad hon i detta ögonblick erfarit ~~[illegible]~~, och huru nära hon sjelf varit förtviflan. Jag förmår ej att beskrifva det ~~dem~~ med hennes rörande enfald; föreställ dig sjelf: hvad en engel kalla ~~[illegible]~~ känna om han kunde fång slag af en mörk ande och ned föras i det eviga mörkret.

Några år efteråt upptäcktes ~~[illegible]~~ i en dylik handling ~~[illegible]~~ Presten ~~[illegible]~~ en upprörd slags försökte att förfara efter lagens stränghet med förrädaren ~~[illegible]~~, men hans ~~[illegible]~~ ~~Sanning och religionens vårdare måste hafva trott sanningen vara mest helgad derinned att man med dessa ömor låter ett slags rättfärdighets capuchon falla öfver förbrytarens anlete, och honom derefter~~ likväl lät framträda inför menigheten för att upp~~de~~ sitt dyra och indrägliga kall: ~~liksom någon [illegible] med hans [illegible]~~ Man vågade ~~man~~ val offentliga antydningar mot hans person, men ~~[illegible]~~ han hindrade sig att ~~[illegible]~~ och förstånd var en af de dygder han yrkade ~~[illegible]~~. Han blef härefter mera nitisk, blef uppbyggelig; ~~[illegible]~~ hans ~~[illegible]~~ ~~[illegible] sig slutligen till [illegible] som [illegible]~~ ~~hvarje menighet~~ domkapitel och mannen ~~[illegible]~~ sade vid hans graf att han varit en ~~[illegible]~~ sällsynt ~~[illegible]~~

Nu stod Victoria ~~hon [illegible]~~ ensam, ~~[illegible]~~ och öfvergifven af menniskorne. Hade hon varit fri från all slags beskyllning, så fanns likväl der ej i trakten någon med henne dygdfrån ~~[illegible]~~ platt, och af en barmhärtig obarmhärtighet skulle hvar och en vägrat att emottaga henne som piga. ~~Man~~ Offentligen tillvitt en straffbar gerning ~~[illegible]~~ och med all rättvisa ~~[illegible]~~ beskyld att hafva störtat ~~[illegible]~~ sin mors graf, kunde hon ej längre qvarblifva ~~[illegible]~~ Hon var flera gånger öfverså mannen, för hvars ~~[illegible]~~ desse olyckor ~~[illegible]~~ henne; men hon insåg att denna handling skulle ~~hafva [illegible] varit att~~ gifva styrka åt förtalet. Hon lät rättvisan efter hålbehag göra afdrag och förvalta den efterlemnade ringa qvarlåtenskapen och begaf sig till hufvudstaden.

Hvad der händer tusende andra, hände äfven henne; hon försökte att erhålla en tjenst. Detta lyckades ej; och hon måste antligen som hennes uppfostran svarande tjenst. Detta lyckades ej och hon måste antligen ~~[illegible]~~ jungfru ~~[illegible]~~ inträda i ett ~~[illegible]~~ ansedt hus; Hennes ~~[illegible]~~ husbonde ~~[illegible]~~ ~~den~~ det obetydliga lön ~~[illegible]~~ utbetala, berättigade att behandla sitt tjenstfolk efter godtycke, en ~~[illegible]~~ inflytande nog att på vederbörligt sätt ~~[illegible]~~ verka skyddande förtroende för denna person och hans upprörda långe utbärdade Victoria: detta slaferi ändteligen ~~[illegible]~~ henne mod. Frun i huset var en af dessa ~~[illegible]~~ qvinnor, hvars hela nöje består i ett beständigt ~~[illegible]~~ sig af tvätor och uppträden ~~[illegible]~~. Prydelig och uppfriskad framträdde hon för sina gäster, men hvarje skrynka ~~[illegible]~~ hvarmed åldern obarmhärtigt stämplade henne, måste hennes jungfru vid toiletten umgälla. Försedd med en otillräcklig kostpenning och alldeles obekant med detta sätt, ~~[illegible]~~ mange tjenare ~~[illegible]~~ nödgas ersätta den ~~[illegible]~~ genom deras herrars frikostighet uppkommande bristen, beslöt Victoria att ~~[illegible]~~ denna tjenst. Hennes beslut ~~Detta~~ stadgades ännu mera då hon en dag hörde ~~den~~ sin husbonde på franska omtala för sin ~~[illegible]~~ att hennes kammarjungfrun ~~hon~~ funnit nåd för en af hans vänner, en stor qvinnokännares ögon. ~~[illegible]~~ Den sedesamma ~~[illegible]~~ Nådiga fann sådant på intet vis underligt, och föreslog genast det borde man med beredvillighet gå vännens önskningar till möte. Detta ~~[illegible]~~ af nedrighet förbittrade Victoria ~~henne~~ så högt, att hon äfven på samma språk nog bittert yttrade sin förtrytelse och åstundan att ~~[illegible]~~ genast lemna deras hus. En häftig tvist uppstod; ~~[illegible]~~ Hennes Nåd dånade, polisen efterskickades för att hålla det ~~[illegible]~~ närvarande tjenstehjonet i ordning; den kom ~~[illegible]~~ utan att derigenom minskades åtminstone ~~[illegible]~~ oredan; ~~[illegible]~~ och slutet blef att kammarjungfrun ~~[illegible]~~ blef förd ~~[illegible]~~ i häkte.

Med möda kan jag tänka mig den ryslige belägenhet, hvaruti en oskyldig måste ~~befinna~~ sig, då han insättes i brottets boningar och omgifves af brottslingar. Men huru olyckliga ~~[illegible]~~ ung och öfvergifven qvinna måste ~~befinna~~ känna sig, det ~~[illegible]~~ öfverlemnar jag åt ditt eget hjerta att bedömma. Ofta ~~[illegible]~~ beskref Victoria för mig denna natten med alla dess fasor, hennes ryseliga förtviflan, hennes böner till den allvetande att befria henne, hennes hopp att en engel skulle ~~[illegible]~~ befria henne, att elden skulle falla i hvad och man nödgas att gifva alla fångarne lösa och få vid allt hvad ~~[illegible]~~ fasan ~~[illegible]~~ äger förskräckande och ~~allt~~ hvad hopet äger ~~[illegible]~~ tillitande genomlopp hon ~~[illegible]~~ och nådes under ~~[illegible]~~ timmarne. ~~De öfriga som Detta förra~~ Fruktan tilltog med hvarje klockslag och allt mer och mer bortdog i hennes bröst hvarje skymt af ~~[illegible]~~ förhoppning. Ändteligen blef hon, såsom en förbryterska ingenförd och ställd för en domstol hvarest man utan att synnerligen akta henne ~~[illegible]~~ försäkringar och tårar fann att en förnäm ~~man~~ med dess förnäma fru alldrig kan hafva orätt mot dess hus~~[illegible]~~folk.

I

I

IV. Mos. 18. 22.

Jag var ännu fördjupad i smärta ~~öfver~~ öfver min Carolinas öde. ~~Då jag åter~~
Jag skulle ej skildra den, ty den som företager sig något för att skingra
sin smärta, han medgifver med det samma att han i och genom sin sorg-
bundet påtagit sig något ytterst tråkigt, hvilket han önskar att blifva
qvitt så snart som möjligt. Den verkliga sorgen [illegible] att han någon
tid ~~kan~~ uppgöra. hon kan ej tänka derpå, tyst hon njuter af sig sin smärta
och hennes sorg är hennes lif. Huru ljuft måste det ej vara att gråta uti en
mors armar, trodde jag, ~~jag~~ och jag ilade till hufvudstaden. Jag skyndade mig
till hennes boning och hon var ej mera. Främmande ~~[illegible]~~ menniskor bebodde hennes
rum; hennes andra barn hade redan skiftat arf och undrat öfver hvarföre
~~o~~ hon ej lämnade mera penningar efter sig, då hon lefvat så sparsamt.
Med dessa ville jag ej hafva något att skaffa. Jag inneslöt mig i mig sjelf
och framslumrade någon tid.

I en skoft skallade ropet: menniskligheten engel har våltagit stenen ifrån
grafvens dörr ~~och~~ ~~[illegible]~~ insegelt sigillet är borto och friheten är uppstånden. [illegible]
drömde ännu, men från alla östan och vestan, från söder och norren framströmmade
~~Libertyns~~ trognde och redfolle och tillbedo. Äfven mig slog denna morgonhymning och
jag slog för att lefva eller dö vid ~~[illegible]~~ frihetens altaren. Ehuru ~~den~~ äfven jag, då
en blodig methor uppgick bland menniskorne och fjädrade den vilda, ~~[illegible]~~ strödde sig men
äfven som mängden, är jag likväl ej ~~[illegible]~~ säker att säga, om en god engel
upplyste för mig en ström af förlåten, för att låta mig skåda in i de blifvande
altarnes gåfvor eller om en ond engel ville dåra mig. Jag trodde mig se
ett herrligt folk ~~[illegible] jorden~~ befläcka jorden. Ingen mäktig frossade
af ~~[illegible]~~ deras skördar, ingen våldsverkare nedtrampade deras fält. Inga ~~[illegible]~~
leviter sade ej det ~~[illegible]~~ voro spisoffer och dricksoffer [illegible]
Herranom, och drogo med stora gaffelar det feta utur grytan och förtärde
det i lönndom. Rättvisan utgick ej i skymningen för ~~att~~ drifva ~~kopplari~~ skörlefnad och
och oskulden liknade ej de hvitmenade grifter. Konsten [illegible] bilsade de dödliga
kroppar och sanningen bodde i deras hjertan. Perlor och rubiner glimmade
ej mera i furstarnes kronor; ty rubinen betecknar blod och perlorne tyda på
tårar; Och man trodde att den förstörde krigarens blod och hans hungran-
de enkas tårar voro en prydnad för ~~dödlige~~ det fullkomligas afbilder. Nu är dagen uppo-
runnen, nu dånar det i hanfjädrarne ropade jag, och grep ett af de helgade svärden
och jubblade med den klangande hopen.

Men om och domsbasunen hade skallat och tiden varit inne att ropa: i berg
fallen öfver oss, i högar skylen, hade ej förskräckelsen ~~[illegible]~~ kunnat blifva större. Ingen ting
IV. Mos. 23. 22. är lättare i denna verlden ~~att [illegible]~~ än att förbanna, och ~~han~~ men skickade efter tidens
Beleam på det han måtte förbanna. Till och med sjelfva åsnorna blefvo varse Herrans
engel och ~~[illegible]~~ upplåto sina munnar och varnade men förbannelsen måste hafva
sin fortgång. ~~[illegible] flöder slagtoffrens blod kring altaret~~, men hans [illegible] har ännu icke
[illegible] är nästan dränkt af slagtoffrens förfärade blod, men [illegible] offer och
dödligt öra förnummit ~~[illegible]~~ Äfven ~~hekatomber~~ frihetens kräfde offer och
hekatomber störtade till jorden.

⁊ ~~för~~ mot
likafulla
rigtader;
⁊ vara
man maste
att dgiept
djupet ~~ofte~~
för att
en doende
~~mest~~ ~~ge~~ för
~~dera~~ ~~dera~~ trad
Försig ålt
och ~~[illegible]~~
sträcktade
ganna mer
I trots af ~~[illegible]~~
mit lyde fär
rens vårdare
sanningen
dermed a
oron later
dig hels ca
öfver förb
for han

⁊
varen
småtts för

Ba
for
att
kn
ga
var
upp
sa
for
hel
til
(dro
sj
sku
⁊
fra
da

Julafton

Fragment utur Strödsons lefverne.

Jag hade tillika med Victoria bevistat marknaden i L. och vi voro stadde på återresan. Dagen kappades vi glade att återkomma staden, målet för vår resa, ~~men~~ innan julaftonen, men, ett ~~oformligt~~ häftigt yrväder tvang oss att söka skydd på en så kallad bondgästgifvaregård. Knappt hade vi inträdt, knappt sprakade den förtroliga brasan för oss, och knappt hade vi rökte på bordet nordens fattiga rätt Julgröten, förrän jag ilade, att utur vår matsäck framtaga några vinbuteljer. Den sorgfördrifvande Lyäus uppetinade våra känslor likasom våra kroppar. Det närvarande var för oss ~~föl~~ [illegible], och vi ~~fattade~~ framställde det förflutnas spegel, för att i den den uppfatta den tid då barndomen och glädjen hade helgat denna afton ~~—~~. Henförde störtade vi oss från drömmen till verkligheten och ur verkligheten jagade vi oss sjelfva in i drömmarnes land. Jag fattade Victorias hand och hon lutade sig emot mitt hjerta. O min faders hydda! suckade hon och jag kunde ej svara henne. Ack med hvilken förtjusning skulle jag ej flyga mig åter dit, ~~suckade~~ fröjdade hon; ~~och~~ ~~—~~ och huru nogat står ej framför bilden af hvad jag känt och hvad jag anat. Hon ilade efter sin Cittra och sjöng:

Speglen ~~[illegible]~~ sina dagar flydda
Omärkt i min faders hydda
Speglen tegnets klara bild.
Speglen den i känslans floder

Altså skulle jag nu inträda i verlden. Man har tänkt sig verlden fullt olika. 1719 föreställde man sig verlden såsom en erbar jungfru; ty i Drottning Ulricas Eleo. Manifest säges till den ~~upplysta~~ erbara verlden. 180 var erbarheten borta och man vände sig till den upplysta

18$\frac{29}{11}$16.

Och natten var mörk och ~~intet ljus synte~~ ingen stjerna lyste, ~~och~~ men vandraren befann sig mitt uppå heden. Hastigt flammade trenne eldslågor upp för ~~honom~~ vandraren och han sade af tre i tre och genom tre, men ur berget skallade ett hånskratt och en lyktgubbe ~~for~~ dansade framför ~~honom~~ ~~vandraren~~ och han följde. Då skrattade trollen upp ur sina hålor och gladde på honom med små gula ögon. Han är vår sade trollen, men lyktgubben sade han är min, ty jag upplyser honom. Trollen logo och ~~sade~~ ~~och~~ anförde tre blifva tre och genom tre sprungo bommen och lad: ~~och~~ genom tre ramlar altaret och ur dess grund uppskjuten en arm klädd i gyllene harnesk och lämnar ~~to~~ de modiga svärden. Dock varda tider kommande, då de modiga icke hafva något mod, ty de skepnader på svärdets fäste bortljuger modet och hulldet det gyllene armjernet förströr såsom agnar. Icke begrep vandraren detta samtal utan följde han lyktgubben. Öfver träsk och moras fladdrade lyktgubben och vandraren skyndade sig efter. Men se nu tröt botten och vattnets terna stod fram och kastade sin ~~slöja~~ blå slöja omkring vandraren och vandraren tryckte sin mun mot hennes bröst och sjönk och sjönk; men ju djupare han sjönk, ju varmare blef hennes barm och ju ljufvare hvilan. ~~Men~~ Hos vandraren uppsteg åtrå, ~~och åtrå~~ och åtrån svallade i hans ~~barm~~ blod och ternan tryckte honom vänligare till sig. Den skära demantsborgen skimrade på afstånd och det fröjdade den slumrande. De röda corallerne prunkade ~~den~~ vällust och han ville bryta, men se de lefde och de talade till vandraren de orden: att lifvet är en ros ~~och~~ och att rodnaden skimrar för känslan i den dolda midnattstimman. Perlemo-porten knarrade och den kommande möttes af välkomst-bägaren. Men i kredenskaret glödde blod och den ~~den~~ nykomne bäfvade, ty hans hjerta begärde vin. Men ~~[illegible]~~ östanifrån närmade sig en morklädd terna, som sade tro och han trodde och drack. Men icke drack han sanningens kalk, emedan sanningen icke kan ~~innestängas~~ ~~i~~ rymmas innom guldet. Ej heller drack han vishetens kalk, ty han trodde. Men han drack fåfängans kalk, ~~[illegible] blef~~

Nu ~~Då~~ stod ~~[illegible]~~ vidskepelsens terna framför honom; ~~men~~ då gick det skära vattnets terna ~~[illegible]~~ och den klara luftens terna vände sig ifrån honom, men vidskepelsens terna sade: tag denna krans, dess rosor äro stenar och dess oskuld kan tecknas med dess ~~[illegible]~~ glänsande hvithet. Se, hviskade vattnets terna, att ~~[illegible]~~ ~~att~~ stenarne äro omsom svarta och omsom hvita. ~~Men~~ Han såg ej utan lekte med sin krans. Då veko ~~[illegible]~~ de ljusa ternorna bort, men vidskepelsens terna tog ett kors och i stafverick störtade hvarje ögonblick under tyngden af offer-eden. ~~Men på landet~~ Altaret nedrandes och på röken gungade sig vidskepelsens ~~ande~~ terna och svingade sitt kors och blodsdroppar duggade ned på ~~fra~~ vandraren. Nu bäfvade vandraren och då stod lyktgubben framför honom, ~~och lyktgubben~~ tag ~~detta [illegible]~~ detta glas sade lyktgubben och vänd det på dina fiender. ~~Med [illegible]~~ Vandraren fattade glaset och ~~det~~ var det infattadt i guld. Det är guld hviskade vattnets och luftens terner och sanningen trifs ej innom guldet. Men vidskepelsens terna sade tro och han vände glaset mot luftens och vattnets ternor, och utur djupet, utur hafven, utur jorden och tråden ~~[illegible]~~ sågo tusende gestalter ~~[illegible] och~~ flyktade. De ~~varn~~ tvinkade en varning åt vandraren, de sträckte mot honom bedjande händer, men icke såg, icke hörde han dem, ty der de sade vidskepelsens terna

terna: detta är mörkrets andar. Fröjda dig, ty ibland tusende af dina bröder är du lyckligt utsedd, att skåda dagen och vandla. Höj din lofsång till den mäktige, men var trofast, gå hena och fall vid till offret.

Vandraren fångade bandet med de hvita och svarta stjernorne kring sin hals, och kysste det och lät det rulla mellan fingrarne. Då log mörkrets terna.

Axel Sigfridsson Lejonerne.

2. Delen.

Och natten var mörk; ingen stjerna lyste. Midt uppå heden befann sig vandraren. Hastigt flammade opp tranne eldslågor för honom och han såg: af tre, i tre och genom tre; men ur berget skallade ett hånskratt. Framför vandraren dansade en lyktgubbe och han följde. Bakom sig trodde han sig höra ett klagande ljud, men lyktgubben dansade så lustigt och han ~~han~~ framskred med ifver. Då lyftade trollen upp ur sina hålor och glodde på honom med små gula ögon. Han är vår, sade trollen. Han är min, sade lyktgubben, ty jag upplyser honom. Trollen logo och anförde: tre blifva tre och genom tre sprängas bommar och lås, genom tre ramlar altaret; men ur altarets grundval uppskjuter en arm, klädd i gyllene harnesk, den lämnar de blixtrande svärden i de modigas händer. ~~[illegible]~~ Nordanifrån gick ett väder fram, och ur vädret ljöd den mäktiges röst: den sade, veten att de tider varda kommande, då de modiga icke hafva mod, emedan skepnaden på svärdets fäste borttager modet, blod blifver då lifvets färg och jorden dricker blod; ~~och~~ det gyllene altaret ~~[illegible]~~ flöter till stoft och det ~~[illegible]~~ ifvar altarets tjenare att äta af och deras bukar svälla och de rämna. Se det gyllene annspannet, ~~[illegible]~~ förströs såsom agnar i luften. Ho vill rädda dem, frågade rösten ~~och~~ och samlas dem? Vi, vi svarade trollen. I degeln måste det rensas, sade rösten; men trollen ropade: degeln är het och vi brännas ofta.

Icke begrep vandraren detta samtal, utan följde han blott lyktgubben. Den fladdrade öfver träsk och moras och vandraren skyndade sig efter honom. Vägen blef svår och resan lång, men vandraren aflade sin ränsel och sina kläder; och dem behöllo trollen och de gladdes och de skiftade bytet.

Nu tröt bottnen och [illegible] ~~[illegible]~~ visade sig för vandraren. Det sjögröna [illegible] [illegible] och bergen skakade deruti. Hon stod på sin gyllene vagn och ~~hennes~~ blå ~~[illegible]~~ slöja ~~[illegible]~~ fladdrade i luften. Vandraren sträckte sina händer efter henne och hon omfamnade honom och tryckte honom mot sitt hjerta. Hon lindade sig ~~[illegible]~~ och honom uti sin slöja och hans mund [illegible] mot hennes blottade bröst och alltid [illegible] och djupare sjönk han; men ju djupare han sjönk, ju varmare blef hans omfamn och ju [illegible] kärlek. Nu vandraren [illegible] åtrå och svallade, hans blod och hennes blod, honom allt varmare [illegible] till sig. Hvar äro vi framme? frågade vandraren; och svarade ternan [illegible] skimrar på afstånd, och de röda Corallerne prunka rundt. Jag vill bryta en [illegible] vandraren och han utsträckte sin hand ~~[illegible]~~ efter dem, men [illegible] till vandraren de orden: att [illegible] och att rödnadens skimrar för [illegible] på en prektig korallbank för att återhämta krafter till dess förstående verk. ~~[illegible] den mäktige ur molnet. Vandraren [illegible] och [illegible] sin van-~~

Hvi ~~[illegible] den [illegible]~~ Drick mod och krafter sade ternan och räckte honom välkomstvinet. Men i kvinnans blick glödde blod och den afförsvarne bäfvade, ty hans hjerta afskydde mord och hans mund begärde vin. ~~[illegible]~~ Östern hördes dånet af fladdrande vingar, och vingarne betäckte en kommandes fötter. Den flygande aflade sin fjäderhamn och en mörklädd terna närmade sig vandraren. Drick sade ternan och tro, och vandraren drack och trodde. Men icke drack han sanningens vin, emedan sanningen ej rymdes innom guldet. Icke drack han vishetens vin, ty han trodde.

~~[illegible]~~ ~~Och~~ Och tocken skockade sig till samman och betäckte himmelen; tjocka molnbaddar gjöto sig öfver hvarandra och rundt omkring rullade ett åskmoln. ~~Himmelen~~ [illegible] ~~[illegible]~~ och vredens blixtrar kastades ned mot jorden. Vandraren [illegible] såsom angslig och [illegible], men ternorna bjödo honom hvila vid deras hjerta och drucko af deras [illegible] ~~[illegible]~~ glömde den [illegible] stormen och den bullrande åskan. Vi äro trygga sade ternorna, [illegible] ingen vill engång träffa oss. Vi äro skyddade af trädet med [illegible]. Då såg vandraren upp och han satt vid stammen af ett träd. Jag igenkänner [illegible] sade vandraren, jag vill [illegible] det. – ~~[illegible]~~ sade ~~[illegible]~~ ternorna det är icke [illegible]. Det är det yngsta träd som jorden [illegible] bevis, folken [illegible] det och blifva [illegible]. Trädet är förgängligt ~~[illegible]~~ [illegible] vandraren, och det förgängliga trygger ej i döden ~~[illegible]~~. Till dess [illegible] frågade de lysande. Henne [illegible] jag sade vandraren. Du skall få se henne ~~[illegible]~~ lofvade ternorna.

Gör dig redo, vandrare! och vandraren gjorde sig redo. Den morklädda ternan vände sitt anlete mot öster och ~~[illegible]~~ nedföll; i sin hand bar hon en ~~[illegible]~~ af hvita och svarta stenar ~~och~~ ~~[illegible]~~ den hon [illegible] emellan fingrarne, och hon [illegible] sig i bedjande [illegible]. Hon rörde honom med ~~[illegible]~~ staden [illegible] de hvita och svarta stenarne. En [illegible] visade sig. Man nedsteg i djupet och från [illegible] han en [illegible], hvars strålar [illegible] för deras fötter. Ser du ej det [illegible] frågade hon. I [illegible] kan den vandra den farliga stråten. Nu kommo de till en dunkel grotta betäckt af förlåten. Hästliga bokstäfver voro derpå ritade och var förlåten [illegible] ur en Egyptisk pyramid och mycket helig. Framför förlåten brann en mager eld på ett alabaster altare och vid altaret låg en ~~[illegible]~~ nyckel af guld. [illegible] för denna nyckel, den [illegible] och den [illegible] honom och klappen med den på altaret. Så gjorde vandraren och vid sjette slaget bäfvade jorden och förlåten remnade. Då hängde ternan ringen med de svarta och hvita stenarne kring vandrarens hals och de inträdde i grottan.

Längst fram, såg de en qvinna hon trampade månan under sina fötter. Framför henne ~~[illegible]~~ stod ett altare och på det ett gyllene kar ~~men det var fullt [illegible]~~ ~~[illegible]~~ var uppfyldt af blod. Två dina kläder på det de måga blifva rena skrikade hans följeslagarinna till vandraren. Men han tvekade. Då vinkade hon och en ~~[illegible]~~ terna framträdde, hon bar starka bojor och hennes rygg [illegible] under tyngden af ålderdom och hennes hufvud stod ~~ett [illegible]~~ tunt hår [illegible]. Hon lade ifrån sig sina bojor och hon befallde att offra. På knä framkröp

Emedan rummet var helgadt

lon tig altaret och hon lade neder degen. ~~a~~ Snart flämmande lågorne och [illegible] sjöng åter tin-baka, för hvilka, och det glädde sig att det [illegible] alldeles [illegible] att frambära [illegible]. ~~Dess~~ Det var nöjdt uti dess hjertas och det framtog sin ~~med~~ skrapa, [illegible] och uttömde [illegible].

Nu äro vi ensamma, sade tärnan till vandraren. Säg mig hvad du ser. Jag ~~ser~~ ser en qvinna svarade vandraren, som trampar månen under sina fötter. Det är [illegible] svarade tärnan. Hvad ser du vidare? frågade hon. Blod! svarade han. Ängar af blod närer hjertat ~~för~~ yttrade tärnan och tog ~~af~~ ett träd af offerhärden och kastade det i guldskålen, och det begynte att svalla, röda vågor välfrade sig öfver bräddarne och ~~[illegible] brann~~ blodet brann. De röda lågorne kommo vandrarens hjerta att bäfva. Men han repade snart mod; och stod förvånad. ~~Öfver hand~~ De uppstigande angorna bildade ett blod moln öfver vandraren, blodsdroppar duggade deruti och då de nedföllo på vandraren blef han förfärad. Då lade tärnan sitt finger ~~öfver hand~~ på hans ögon och tryckte dem till samman och nu såg han, brokiga skuggor visa sig, som voro klädde i hvita kåpor och höga mössor och ~~de~~ voro [illegible] på jorden. Ser du Altheer? sade tärnan. De äro jordens Gud; de ägna ~~alt~~ eller skata himmelen å [illegible] ~~[illegible]~~ mera han såg, jo mera blygan blef han; ~~och~~ ~~[illegible]~~ han tyckte sig närmare till tärnan, som bredde sina kläder öfver honom och Guds [illegible] skimrande rundt omkring honom.

Plötsligt vaknar vandraren ur sin sälla slummer af en röst som tilropade honom. Kärlek gäller hans förstörelse. Han visste ej hvad det betydde, men han blef förskräckt och slöt sig till tärnans sköte. Bakom honom stodo fyra qvinnor. ~~Den [illegible] [illegible]~~ På klädnaden igenkände han att den ena var [illegible] tärna, den andras blåa lyste himmelsblå blick den klara luften, den tredje skimrade i en brokig purpurglans såsom en flammande låga; och den fjerde [illegible] sig mörk och bedröflig lik såsom den tunga jorden. Dessa sade, sly ~~denna tärna~~ följeslagarinna, som är vår syster dotter, hvi hafva med [illegible], men hon har lupit ifrån oss, och satt sig vid vägen och hon eftertraktar de vandrade. Annu [illegible] hon sig i våra boningar och förföre våra gäster. Nu har du ett glas sade tärnan till vandraren, skåda deruti hvem de [illegible]. Detta tog vandraren och vände det mot dem. Det är infalladt i Guld, så varnade de honom och [illegible] förmår ej att omfatta [illegible], men han vände glaset mot dem. ~~Eller~~ Till [illegible], ~~eller~~ till hafsen, ~~eller~~ till bladen ~~och~~ till ur jorden flyktade de ~~[illegible]~~ och [illegible] [illegible] små [illegible] och uppgåfvo ett klagande ljud. ~~De [illegible]~~ Väl sträckte de mot ~~honom~~ vandraren deras små händer, men derpå akte han icke.

Tärnan och innig den mäktiga befriarinnan jubblade nu tärnan och vandraren nedföll och tillbad henne. Då märkte han att lyktgubben hade följt honom, och ~~den~~ hoppade omkring honom. ~~[illegible]~~ Ännu har du ej skådt i den hand sade denna och [illegible] gjorde vandraren. För honom stod en hisslig skepnad, skäfvig och blodig. Han [illegible] ⁊ vid hans fråd[illegible] och var nära att tappa sitt glas. ~~[illegible]~~ Vid skuggelse ~~[illegible]~~ orena tärna ropade vandraren och hon ~~ut~~ [illegible] [illegible] i jorden och gyllene hafvet nedsjönk, och månan brast och bladet stördade till marken, ty se det var [illegible]. Nu hoppade lyktgubben sin färliga dans, framför vandraren, men ~~[illegible]~~ vandraren var icke säker, huruvida han borde följa honom eller icke. Då gått [illegible] för detta glas, tänkte han för sig sjelf, så må jag och vända det mot min nya följeslagare. Detta gjorde han och framför sig ~~[illegible]~~ tyckte han sig se en skugga af ett benrangel. ~~Men~~ [illegible] [illegible] [illegible] blod ur de ihåliga ögonen glittrar ett dödblek och hemskt Gud. Ser du ut på det falska [illegible] ropade vandraren. Vek dig bort. Skuggan rann sönder i luften och ett ogenomträngligt mörker ~~[illegible]~~ omgaf vandraren. Han nedföll och han bad den mäktige, att låta sin själ uppgå.

~~Emellertid~~
Då vaknade jag och jag befann mig på mitt läger och det var [illegible] af mina tårar.

2 Del. 1

Millingstorp d. 25/6. 17.

Axel Sigfridsson.

Mörk var natten, ingen stjerna lyste. Mitt ~~uppå~~ på heden befann sig vandraren. Bakom honom ~~glänste~~ låg den herliga ~~anut~~ lustgården, ~~han~~ han mindes den ~~han kom i lag den~~ ~~vand det ville han~~ och han vände sig ~~mot~~ öster, ~~mot~~ vester ~~mot~~ söder och ~~mot~~ nordan; men ~~ej en skymt af hav~~ ej en gång mot himla brynet förmådde han att skönja en skugga af ~~de~~ ~~hans~~ palmernas kronor. Tvåhogsen stod han. Han höjde sina händer mot det dunkla hvalfvet, ~~han stod~~ likväl ~~men~~ framslågade ~~ej~~ ~~någon~~ (d. e. den öppnades ej) ingen stråle ~~flammade~~; han sträckte dem mot jorden och, ur den uppsvallade en klingrande orm. Då ormens skall bröt sig mot varandra ~~klippor~~ glimrande ett svagt genljud, vandraren förfärades. Af tre, i tre och genom tre hvälfde ormen och försvann sedan i jorden. Trenne eldslågor flammade upp ur marken, och från berget skallade ett hånskratt.

~~Framför vandraren dansade en lyktgubbe och han följde. Bakom sig trodde han sig höra tassande steg, men lyktgubben dansade på lustfulgen och han framskred med ifver. Trollen tittade upp ur sina hålor och glodde på honom med små gula ögon~~

~~Dagen bräckte~~ ~~Rundt~~ ~~Rundt omkring~~ Dagen bräckte, och morgonens stjerna framskred; ~~han glad~~ vandraren såg den och blef glad i sitt hjerta. Solen ~~uppsteg~~ rann upp, hennes lågor brunno och framför vandraren stod en tärna i purpurfärgad kjortel och klädd med ~~ett~~ gyllene harnesk; ~~mot vandraren var~~ ~~och nu framträdde~~ ~~solens strålar bröto sig mot skyarne~~ ~~skön tärna~~ ~~hennes blå drägt~~ ~~på hennes blå drägt lyste ett~~ ~~pansar af skiraste stål~~ i den klara bölgan speglade sig solen och ~~framträdde~~ en tärna ~~framträdde~~ ~~i hvit drägt~~, och dunkelblå ~~slöjor~~ silfver harnesk. Och slöjan som om fladdrade ~~omkring den~~. Mot den framdansande solen vände sig den öppnade rosen och träden och jordens frukter ~~och~~ framskredanna och tärna, hvars gröna slöja betäckte marken och hvars lifskjortel skyddades af den dunkla kopparen. Vandraren såg sig förundrad omkring ~~och frågade dem~~ och de frågade: Hvem söker du på heden. Jag söker Aletta, svarade vandraren, hvar finner jag henne.

Syster, svarade tärnorna hon är vår fostermoder och vi känna hennes boning, men vägen är lång ~~den natta~~ ~~hvarken hafva eller~~ och vägen är svår. Doch hvem är du frågade de: ~~jag~~ jag är en son af det som är och det som icke är. Min fader ~~omfamnade~~ ville min moder, men hon fann sig ej utan ~~födde hon~~, frambragte han genom, och hon dog och min fader försvann: ~~och~~ nu är jag faderlös ~~och min~~ moder ~~född~~ ~~lede~~ ~~och~~ vet. Jag ~~åt~~ bad af mina bröders ben och son ~~till~~ efter bracktar öfver mig ~~men~~ ~~den vilda jungfrun som bor å strand, jag tyckte mig~~ Jag ~~den~~ förstöckte, och jag klagade ~~min~~ ~~för min fader~~ ~~jag hörde mig~~ ~~att~~ att uppsöka min fader, ~~och~~ men jag fann honom ej; ~~då~~ då grät jag mig trött och lade mig i min moders barm. ~~och i~~ ~~sedan~~ sof jag, men ej heller vakade jag, men i slumren dansade omkring mig hjessfallinga skepnader med fjärilsvingar och de viskade mig. Uppsök Aletta, hon känner din faders boning.

~~Arla om morgonen fattade jag min stafva och deruti lade jag~~ ~~tre~~ ~~af tre~~ ~~tre bröd tre~~ ~~lefvar och tre~~ ~~fiskar, och jag begaf mig i skogen. Vid en jordfall~~

Arla om morgonen steg jag upp ~~och~~ fattade min stafva och begaf mig på vägen. Öfverallt ~~frå~~ sporde jag efter Aletta men hon hade redan flyktat; likväl följde jag henne spår. På heden förlorade jag dem och ~~då~~ bäfvade mitt hjerta. Jag försökte att ~~följa~~ återvända till lustgården, men jag finner honom ej. När du betalt mig din skuld och återgifvit mig din klädnad, som är min, sade tärnan med den gröna ~~klädnaden~~ kjortel och kopparpansaret då kan du återvända till lustgården, förr icke. Emedlertid vare vid godt mod. Vi skola ledsaga din väg ~~han~~. Jag kom syster, sade hon åt den azur klädda och hon fattade hans hand.

Då fattade den hvita tärnan hans hand, ~~och de~~ hon satte sig på ett moln, och ~~fattade hans hand~~ och molnet bar genom. Hvila dig vid mitt hjerta sade hon, och det gjorde han. Han drack svalka och hans kropp

~~Dagen bräckte~~ ~~och~~ Solens strålar bröto sig emot skyarne; och ~~hennes~~ ~~tärnas~~ tog emot vandraren en skön tärna, på hennes azurblå drägt ~~och~~ lyste ett harnesk af det skiraste stål;

fryntligt nickade

I nattens mörker vandrade jag ut, ensam med mig sjelf och mina sorger. I den ljusa sommarqvällen framstälde månans matta sken, lik ett dämpadt små-löje på ett slumradt lik. Lifvet önskade ~~ett~~ ~~fåfänga~~ skydd hos glädjen, men döden besegrade dem båda, och de ~~två~~ öfvervunnas sorgliga qvarlefvorne efter de öfvervundne beklämma endast hjertat.

Jag betraktade den i dunkelt skymning hvilande naturen; ~~och mitt~~ ~~min själ var lik~~ ett lika dunkel omgaf min själ, men ~~ingen~~ hvilan ~~fi~~ var fjerran. Jag sade för mig sjelf: Dårakliga förhoppningar hafva bedragit ditt villade hjerta! Död och sorg är målet för allt lif och glädje. Ännu gungar sig natten på de dunkla molnen, omgifven af herradömen och väldigheter, tjenare och tjenarinnor, kronor och tiara. Hon betäcker jorden med sin stjernmantel och agar de dödlige med jernris. Vår glädje är endast ett gyllene vårstormoln, en efterglans af den flycktade solen, natten framträder och ~~[illegible]~~ de bedrägliga skyarne fördunklas.

En gång var jag dåraktig nog att tro mig vara ~~[illegible]~~ tvilling och broder med den i de Nordlands eviga salarne fostrade kärleken. Detta var ett groft bedrägeri. Vår fader har förskjutit ~~oss~~ barnen; han har lämnat ~~oss~~ dem såsom ~~[illegible]~~ en ~~[illegible]~~ lifgeding åt ~~vår~~ deras moder natten och ~~vi~~ de äro hennes lifegne. Då vår varelse framkom ur det djupa, dit ej handens spejande blick maktar tränga, ~~höjde oss vår mor~~ ~~omgaf oss~~ ~~vår moder med sommarens linder och bad dem sofva.~~ emottog oss ~~[illegible]~~ vår moder, och lade oss till sitt hjerta, ~~och~~ skyldde vårt ~~anlete~~ ~~[illegible]~~ ögon undan solens blickar och bad oss sofva. Vi slumrade och hon band oss i lindor. ~~Der lågo vi, vid vaggan satte hon~~ Vid vaggan satte hon sina tjenarinnor, tron skulle sjunga oss till sömns, inbildningen skulle röra vaggan och hoppet leka för oss när vi vaknade. Många ~~hafva~~ ~~slumrat~~ hafva ej hunnit att vakna ur sin slummer, de hafva midt under detta somnat den långa och tunga sömnen. De flesta ~~förnöjda~~ låta sig nöja ~~en~~ med tjenarinnornas sång ~~och de~~ eller gungande eller gycklet och de äro nöjde. Vågar någon att slita sig undan dem och uppstiga från ~~sin~~ ~~[illegible]~~ lägerställe, så märker han ej lindan omkring hans fötter. Han faller. Tror han stjernorne så upplysta de honom. Hvarom icke för han ~~[illegible]~~ kvalt hvarken! Det vet han ej. Han blifver likväl ej qvitt sin skatt till modren. Hon fordrar ~~oss~~ honom, alla äro hennes drickoffer.

Tårar!

8.

för första gången; men lifnad, jag såg å ena sidan komma emot mig hoppande

under det en kärleken, som uppbar skapelse af e hennes leende drag log så förstulet och lockade åt mig.

Då lukten af fina sauces ~~[illegible]~~ flö finner hans näsa, eller stjernans glimmer ~~finner~~ nå hans öga.

ra ser Paradiset på jorden det enligen Kärlekens Paradis och [illegible] skuldfria ynglingens och flickans,

Axel Sigfridsson

8.

är han lik en annan Bal ~~[illegible]~~ på gästabud, skiljd från de oskyldiga tjuskar.

~~Nu stod jag der~~ Jag befann mig såsom ~~en~~ Hercules på skiljovägen; Å ~~ena~~ sidan trippade alla lifvets Gudliga ternor, dem man i dagligt tal kallar förhållanden fram för mig; och sirligen voro de stofferade. De ~~buro~~ buro kyrkorden och på ~~[illegible]~~ dem lågo ordnar och permisbref och fastebref, och väl arbetade signetringar; de hade följt en yngling, vi veta den rätta och genaste vägen till lyckan; Å den andra sidan framgingade sanningen ~~och~~ hennes eldsvärd blixtrade, och hennes mund förkunnade: Hon är oskyldig, ~~och~~ ~~dess~~ stapelta sidhvita kjortel drog ~~uppbard af kärleken, och hvilken log så förtjust~~. Jag kastade en blick ~~[illegible]~~ omkring mig, ~~och~~ pröfvade och sade: Svaka förhållanden! i rundt om hela jordkretsen finnas många ~~[illegible]~~ fina och subtila manner. Uppsöken dessa. Bjuden Europeen en orden ~~och~~ samt en middag och han tillhör Er, Briljen för ~~Asiaten en några~~ Turken några hästsvansar ~~och en~~ samt vackra ternor; och han kastar sig såsom en slaf till jorden; visa Caraiben menniskokött och han känner hvad Europeen känner; men tillåten mig att få vara den jag är, och blifva den jag skulle blifva. Den vacka skaran såg rättvaik ~~ut~~ ut under flykten, sanningen gaf mig en bifallsvink, kärleken ~~log~~ tecknade åt mig och jag omfamnade ~~min Vittoria~~ den jag älskade.

~~Ha~~ Vitoria! ropade jag; hvad du ersarit ~~[illegible]~~ för fin så erfarit. Naden har utbildat dig. Jag befinner mig ännu outbildad. Jag öfverlämnar mig åt dig. Jag har anledning att tro, att om ett alfvarligt sökande efter lyc och en ifrig trängtan efter kunskaper ~~blifva~~ erhålla en belöning, så skall jag ej sakna den. Din uppriktiga berättelse har för evigt förenadt oss; vi måste tillhöra hvarandra.

Ja sade hon, låt oss njuta lifvet men med måtta. Vi måste ej såsom granne barn glömma det kommande för det närvarande skull. Jag vill tillhöra dig men helt och hållit. Måhända döljer sig äfven bakom denna min glädje någon ännu rysligare sorg, men ~~[illegible]~~ den må drabba mig. Jag har då en gång i mitt lefnad varit lycklig och minnet deraf skall ~~[illegible]~~ upprätthålla mig; ~~de~~ ~~lifvets~~ de mörkare ögonblicken. Vi omfamnade ännu en gång hvarandra och åtskiljdes emedan vi hunnit en ort der Victoria ernade att tillbringa några dagar.

Då natten inträffat och man på sängen afvaktar den uppfriskande sömnen händer ej sällan att dagens händelser framställa sig och undergå en ny ransakning af den mera stugna eftertanken. Hvad man tillförene under känslan af det verksamma lifvet, gillat blifver nu ogillat, eller tvärtom; man finner hvar man handlat ofullständigt eller mera än fullständigt, och ej sällan är denna granskning förträffligare ~~att~~ än alla de med sjelfva handelsen förenade omständigheter. Öfver en uppnådd önskan dömmer man sällan eller nästan aldrig med fägnad; Vi se liksom en hägring af lyckliga stränder, och då vi trott vi hunnit dem, finna vi åter igen endast den svallande sjön och märka att ~~[illegible]~~ har vågornas trygning darat oss. Mitt förhållande med Victoria blifvo nu föremålet för en dylik undersökning; och jag fann att en så fullsynd flicka förtjente många uppoffringar, jag fann att hennes inflytande på mig måste ~~[illegible]~~ blifva af vigt för mig och skulle med att förena hvad både den kloke och den okloke eftersträfvar, eller att ~~[illegible]~~ med henne skulle det lugnare lifvet ej sakna behag. Mitt beslut var fattadt att fatta henne utom de förhållanden hvaruti hon tillförene befunnit sig och att dermed förena gladare utsigter för min egen framtid.

Följande morgonen skickade jag henne en gulring och dermed följde en vers; man rimmar gerna då man är kär. Du finner den bland de öfriga.

Med en ring.

Flicka! se ringen, han glimmar så härligt!
Ser du det rena och glänsande Guld!
Efter din finger han trängtar begärligt,
Bär du honom för gifvarens skuld.
Är du ej trogen — han klämmer förfärligt
Passar förträffligt, när du är mig huld.

Gullet betyder den glänsande dagen;
Kärleken fruktar ej sorger och spott.
Gullet gör menniskan klok och förslagen;
Spelar den svartsjuke trisen ett spratt.
Mången af gullet dock blifver bedragen:
Opptler sig, plågar sig, samlar en skatt.

Rund är och ringen: Min flicka det skåda:
Detta har äfven betydelse fått.
Kärlekens evighet vill han bebåda;
Fram den vid åldrarnas början har gått
Och när förgängelsens mörker skall råda
Har dock ej kärleken målet uppnått.

Flicka! låt ringen på fingret få sitta.
Stilla, beskedlig och trogen han är.
Rör dig om dagen han trolöst vill titta
Hviska: att jag helt hjertat dig bär.
Lefver ~~och~~ ~~sig~~ af hans glans ~~[illegible]~~ om natten skall hitta
Dig och min fallhet med rena begär.

~~Då~~ Med en kyss lönte Victoria mig sedermera för min gåfva och min sång.

Victorias längre qvarblifvande der i staden gaf oss tillfälle att dagligen se och träffa hvarandra. Hon lemnade der nu en ny transport af varor och bedrifvte den förra. Jag var henne härvid behjelplig och ~~hennes~~ åtgerinnan af ~~de~~ handelsrörelsen, ~~[illegible]~~ ~~blef med hvarandra dag~~ som fann Victoria hafva lika henne fördel ~~[illegible]~~ derför den, förklarade henne derföre sin tillkommande unga nöje.

Så enformig och enfaldig ~~en~~ ~~sammanlefnad~~ tvännes älskandes sammanlefnad förefaller, den kalle betraktaren, så ~~[illegible]~~ viktig och betydelsefull sida framställer han sig deremot för de älskande sjelfve. Den ringaste omständighet förändrar

för första gången; min
lefnad, såg jag å ena
sidan komma emot mig
trippande

under det att kärleken,
som uppbar släpet af
hennes sidhvita drägt
log så förtjust och
nickade åt mig.

Då lukten af fina
såser ~~och~~ kittlar
hans näsa, eller stjernor
glimmar ~~hänner~~ nära
hans öga.

ssa står Paradiset på jorden det
ligen kärlekens Paradis och
is skuldfria ynglingen och
lickan,

Axel Sigfridsson

långa betraktelser och hvadän mera är, djupsinniga betragtelser och dagarne förflyta med en ilande brådska. Jag och Viktoria föreställde oss hvad som skulle ske och fördjupade oss så uti drömmar om det tillkommande att vi helt och hållet förgäto det närvarande och innan vi ännu visste ordet derom måste hon börja en ny ~~[illegible]~~ [illegible].

Den vigtiga frågan, ~~[illegible]~~ huruvida jag borde åter ~~resa~~ vända till Akademien, rycktes nu, ~~och~~ och för den ~~[illegible]~~ sammas besvarande bäfvade vi bägge. ~~Jag~~ Jag hade förut förestält henne, huru jag skulle återvända, huru jag skulle genom segern skicklighet och biträde af min okände välgörare snart erhålla en anständig syssla, hvari hon skulle under tiden öfvergifva ~~för, när när~~ den ställning, ~~hon~~ hvaruti hon nu befann sig, huru jag skulle uppsöka henne och såsom hustru hemföra henne under eget tak.

Den som först fattade den idéen att framställa kärleken sasom ett beklädt lejon, var visst icke okunnig om dess allmakt, och ehuru du skulle ej sakna skäl att förmoda, att menniskor med min charakter icke just äro de lämpaste att lägga besked på, så skulle jag säkert, äfven med vält och ömhet, så mycket [illegible] och smickra [illegible] mått ej det ordet af, innan kärleken verkligen är det. Jag ~~är i vet~~ vet ej huru man skall kunna förklara den omständigheten att hos nästan alla ~~de ma~~ ~~[illegible]~~ nyare folk framträder kärleken sällan annorlunda än åtföljd af [illegible] dämon. Har den lustiga och glada kärleken flytt oss, har [illegible] begreppet förjagat den, eller har den framställningen att man måste vara en hjertlös man [illegible] verkan. ~~Jag vet det ej~~. ~~Följden deraf har blifvit~~ ~~den att~~ Jag hembar också offer åt lättsinnets [illegible] och ville låta nöja mig med [illegible] tarflighet.

Ju mer vår sällskaplighet [illegible], ju förtroligare föreföll den oss. Viktoria hvarken utan alla stöd och [illegible] vänner måste fatta ett ovanligt värde på en vän, och hvad mera är, på en vän som tillika var hennes älskare. Jag älskade såsom man verkligen älskar första gången i sin lefnad och då min ordentliga ~~och beundade mig~~ ~~och lof~~ har jag lämnade min inbillningskraft fritt spel. Stod jag, såsom ~~[illegible] på~~ och nyss slagen med dess ljud och dess glädje, [illegible] och ~~[illegible]~~, hvilken med full ~~drag~~ kraft insög vårens närande anda och solens stärkande kraft, så liknade Viktoria en [illegible] blomma [illegible] rankas, och som med glädje och behag [illegible] emot våren och solen och fröjdas och lefver, men ~~[illegible]~~ som ej kan utan våda skiljas från sin älskare.

Den tiden tillstundade, då du skulle återvända från Akademien för att i vänners och ~~[illegible]~~ slägtingars förtroliga kretsar ~~[illegible]~~ bortskämta ~~[illegible]~~ efterlemningen ~~[illegible]~~ och af ~~[illegible]~~ den för de alvarsamma ~~Studierna~~ [illegible] och [illegible]. Jag hade alltid saknat detta nöje, blott en bokdammig mindre lämplig arbetstiden. Jag hade alltid [illegible] besökt min förre lärare eller annan gång och blott på hösten kort tid hade jag besökt min ~~[illegible]~~ de så kallade eller begafnat en kamerats vänskap för att förkorta [illegible]. Nu skulle jag öfvergifva mellanterminerne med deras [illegible] och trogheter. Detta föreföll mig svårare än Viktoria och återvände till min förra boning. Detta föreföll [illegible] hvad ~~en menni~~ man ~~kan~~ syntes mig med fog begära. Jag försökte derföre att ~~[illegible]~~ öfvertyga henne om den ringa nytta ~~F~~ jag skulle hafva, att hämta af ett trakigt och plågsamt sittande vid Akademien, ~~och~~ och jag framställde alla de nöjen hvarje sommaren ~~[illegible]~~ är så rik och dem kärleken förmår framför andra att uppsöka. ~~Hitta~~ Vi ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ förmådde nu, lång tid ej att fatta något beslut, ~~[illegible]~~ ändteligen segrade kärleken och den underrättelsen att jag skulle medfölja Viktoria, samt lämna min förre lärare [illegible] ernade göra en resa ~~för att~~ under mellanterminen för att ej vara en främling i mitt eget land.

Sedan vi ~~under~~ efter gjort aftal att på bestämd tid och ort träffas, afskildes under kyssar, tårar och försäkringar om evig trohet, begaf jag mig tillbaka. Jag erhöll ett gillande svar från min faderlige vän, ~~och~~ som högeligen berömde mitt beslut såsom åsyftande att till de theoretiska kunskaperne foga en praktisk kännedom af ~~[illegible] och~~ lifvets handelser och landets beskaffenhet. Han tyckte att ~~[illegible]~~ ~~af~~ brist på en dylik kännedom vållat och ännu vållar de största oredor i en stat, och han förmanade mig att se med egna ögon och pröfva efter fasta grundsatser. Och för sig sjelf var denna förmaning ganska öfverflödig; jag var ~~för~~ ej ämnad att [illegible] hvarken vika eller ~~[illegible]~~, jag visste [illegible] intet skäl, hvarföre man skulle [illegible] skäl, misledde min [illegible] anledning att för mig uppställa en mängd [illegible] föremål, i [illegible] godtrogenhet, hvilket gjorde min blick och undandraga alla obehagliga föremål, i [illegible] resa [illegible] der skulle falla mig in, att under en med hjertegodhet [illegible] resa genom landet, upptäcka alla brister och på stället [illegible] [illegible] meningar, bragte mina [illegible] derat, emottog de till detta ändamål [illegible] saker i ordning och anmodade en min förtrogna vän att afsända alla mina bref under Couvert till Mademoiselle Viktoria ~~H~~ — Han begärde härom förklaring ~~uppslysning~~ och jag lofvade att lösa denna gåta, då jag återkom. Emellertid anmodade jag äfven min lärare att sända sina bref till min vän, hvilken skulle känna min vistelse ort, emedan vi hade öfverenskommit, att jag skulle i form af bref till honom öfversända den dagbok jag ernade att föra öfver denna resa.

Bland mina papper finner du ett ~~bref~~ under tiden skrifvit bref utaf Vikto~~ria~~

N. N. d. Jun. 179--

Min Axel.

Jag kallar dig min Axel, för du har ~~[illegible]~~ svurit inför den allrahögste att vara min ~~[illegible]~~, och skulle denna ed ångra dig, så återgifver jag dig den. Jag skall ändå kalla dig min Axel, och älska dig och omtala dig för mig sjelf, såsom min del,

* mot hjertets straffande tal

82

Had börjat

* huru ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ svert

vara, utan ~~[illegible]~~ glädje,

sorg, ~~[illegible]~~

han och suckade: saker

ett ögonblick skada hvad

de kunna vinna, den evige

* ~~det~~ de må tro det; men

~~det det~~ den herrligaste

att kärlekens lustga

Då vredens ängel

~~[illegible]~~ förande fram, sag

kärleken ~~[illegible]~~, de

älskande, ~~[illegible]~~

~~han~~ öfver de dödlige

de blifva samma, och orkan

annat håll.

* lät han qvarstå och

vrekande angeln förningar ~~[illegible]~~

ynglingen den rena

för en herrligare verld

han det flammande

tillåter han dem, kanske

Axel Sigfrid

82

Hvad börjar det

På dig om dagen skall menlös han titta;
Hviska om ~~[illegible]~~ trohet och fromma begär;
Ledd af hans sken skall om natten jag hitta
Nöjet som kärlek åt kärlek beskär.

Med en kyss ~~[illegible]~~ belönte mig Victoria för min gåfva och min sång.

Några länge väntade och sparligen erhållna [illegible] föranledt ett längre uppehåll i en småstad, der vi ofta tillfälle att dagligen se och träffa hvarandra, och genom ett obetydligt biträde vid taflandet, af [illegible] ej betydande redogörelse beredde mig tillgång att göra henne ett slags tjenst, hvars vanliga följder ej heller länge uteblefvo. Jag har ofta trott mig märka, att ett ömsesidigt biträde, äfven det mest obetydliga, förknippar tvänne älskare ännu närmare än dyrbara skänker och tusendtals förklaringar. Det är ock naturligt, ty fjerran, ehuru ofta så fjerran, att det försvunne ögat ej förmår upptäcka denna nya verld, ligger föremålet för kärlekens verldsomsegling, eller doppets udde, ~~der man~~ ~~de älskande~~ ~~ett tempel står helgadt åt det ömsesi~~ ~~men ser i~~ der ett tempel står ägnadt åt den ömsesidiga hjelpen. Der ~~ser man~~ synes mannen uppbära det altare mot hvilken qvinnan sluter sig, omslingrande det med herrliga kransar. Det är också denna förtröstan, som i samma man kärlekens ~~[illegible]~~ solglans slocknar mot vestern, i samma mån klarare framglänser lik en mild och välgörande måne, under lifvets vinternatt. Men qvinnan måste vetat att uppbida, ej påcka på den sköna stunden, då mannen omsluter henne med kärleksfulla armar, för att bära henne genom öknen, på det att hennes fot ej må stöta af stenen. Lycklig mannen om qvinnan ~~[illegible]~~ under ~~[illegible]~~ vandringen torkar med sin mjuka hand svetten af hans panna och bevakar hans hvila, utan att hvarken störa den genom ett lögfinnadt käbbel, eller förbittra resan genom olidliga försök att kränga sig upp på den starkes axlar. Ja de födas i ett [illegible] stånd, som födas i det ögonblick, då den omtänksamma skaparen [illegible] i vänligt förhållande till den försiktiga godhetens; för den stundes fälla tiders.

Så enformig, ej sällan enfaldig tvänne unga älskandes sammanlefnad framställer sig för den tegne betraktaren, så mångfaldig och betydelsefull förekommer den de älskande sjelfva. Den minsta omständighet föranleder långa betraktelser, och hvad deruti brister i djupsinnighet ersättes genom hjertlighet. Allt är riktigt och måste vara det, ty så snart kärleken är lifvets lif och menniskan måste i dess herrliga ~~[illegible]~~ skugga ~~[illegible]~~ ~~dock~~ njuta skadefrö för den längd af år, som såsom mera varsamligen tillryggalägges i sällskap med den torftiga sansen.

Innan vi ännu hunnit föreställa oss möjligheten och följderna af en resa var tiden inne för Victoria att företaga den.

På en gång väcktes vi ur vår flammor och jag ur den saligaste dröm jag drömt under hela min lefnad. Vi bäfvade begge för det ounvikliga ögonblicket, då ~~vi skulle lämna hvarandra~~ vi såge oss ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ jagade de ur paradiset. Våra högländer visst påstå, att efter syndafallet förhärjades den sköna lustgården, ⊕ ~~att lifsens träd nedhöggs till~~ ~~[illegible]~~ ~~och kunskapens träd på godt och ondt utplanterades~~ men ännu ~~[illegible]~~ ~~för ännu~~ ~~paradisets gror på jorden kärlekens rosendi qvar på jorden~~ ~~[illegible]~~ Lifsens träd ~~blifvit~~ flyttad dit ofvan ~~[illegible]~~ till en bättre verld; ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Kunskapens träd på godt och ondt ~~blifvit~~ var redan utplanteradt i ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~finnes tillväl ännu det~~ men den leende kärlekens dödliga bröst. Så ~~för ännu~~ trädet i hvars skugga vår första far omfamnade vår första mor, ~~[illegible]~~ ~~den bevakande ängeln tillåter~~ ~~[illegible]~~ af barmhertighet, må hända ock af fordom broderlig välvilja, ~~den skuldfria ynglingen och flickan~~ att smyga sig in ~~[illegible]~~ och ~~[illegible]~~ dröja några ögonblick i trädets skugga. Des afkläda de sig de fikonalöf, som skyla deras nakenhet; de hafva ej syndat, de behöfva ej att blygas. Men den lyckliga stunden, ~~[illegible]~~ knappast en minut af lifvet, gladaste morgondröm ~~den~~ är förbi; de måste återvända till sin landsförvisningsort, framför dem ligger den brännande sandheden med dess få och sällan uppnådda oaser, de beträda den åter och snart äro dessa leende änglar vordne såsom en af oss, de kämpa, de klaga, de lida, de förgå.

Dunkel och hemsk lik de ~~[illegible]~~ första rökhvirflarne, som uppstiga från den begynnande slaktningen låg min framtid framför mig. Hvad bör du göra frågade jag mig sjelf ~~[illegible]~~: hvar väntar dig segren eller döden?

⊕ Hans ~~fordt~~ ~~mätte~~ svett måste ej lifvet vara, utan ~~[illegible]~~ glädje, utan tröst, utan hopp, ~~när de ingenting att ögonblick~~ sade han och suckade: fader låt dem ~~[illegible]~~ ett ögonblick skåda hvad förlorat, hvad de kunna vinna, den evige vinkade —

⊕ ~~Det~~ ~~ack~~ de må tro det; men jag vet att ~~det~~ ~~det~~ den herrligaste delen deraf, att kärlekens lustgård räddades. Då vredens ängel ~~framlar~~ gick förstörande ~~härjande~~ fram, sågs de lundar kärleken ~~[illegible]~~, de kransar de älskande flätat, ~~[illegible]~~ han ömkade ~~han~~ öfver de dödlige ⊕ och han ~~[illegible]~~ vända blixten, och orkanerne åt ett annat håll.

⊕ lät han qvarstå. Och när den bevekande ängeln förnimmer ~~för den~~ skuldfria ynglingen den rena flickan, önska sig en herrligare verld, då sänker han det flammande svärdet, då tillåter han dem, kanske.

Axel Sigfridsson

hvilken döden ryckt ur mina armar; ~~[illegible] [illegible]~~ och ~~hon~~ kan väl tvänne älskandes skiljemässa, anses annorlunda än såsom en död. Jag var färdig att ägna dit hopp ~~de~~ jag ~~af~~ genfört af ungdomens oförsiktighet och min kärleks häftighet gifvit dig. De olyckliga drömmar, ~~den de~~ som din närvaro likasom förjagat, återkomma nu med all deras fasa. Jag ser ~~dig e~~ mig ej mera i fängelset, jag ser dig bland de fångne och ~~vi~~ vi igenkänna hvarandra och vi omfamna hvarandra och en mörk hand skiljer oss ifrån hvarandra. Jag känner ganska väl denna hand, det är mitt olyckliga öde, hvilket ej vill tillåta oss att äga hvarandra. Jag vet ej hvart jag skall fly undan dessa obehagliga föreställningar; de döda mig om de länge fortfara. Mitt nuvarande lefnadssätt, som genom sin ombytlighet förskaffade mig om ej tröst, åtminstone glömska af mig sjelf, har förlorat dess behag. Hvarje tillfällighet påminner mig om dig, och genast erinrar jag mig den mörka handen och hviskar för mig sjelf jag måste öfvervinna honom. Jag tror och att detta vore det bästa både för dig och mig. Mångfaldiga hinder framställa sig mot vår förening och hvarföre då nära ett hopp, som likväl måste en gång förstöras, och hvars herjning skall blifva så mycket mera förskräcklig, som nejden tillförene var för ~~h~~ skön och lof så lyckligt. Finner du ej att vi måste skiljas; då finner det sannt. Återse mig ej mera, jag besvär vid ditt eget och äfven mitt lugn; den strid jag nu kämpat, måste jag i annat fall ännu en gång kämpa, när den mörka handen framtränger. Lyd mig, Axel, återse mig ej mera. Åtminstone ej förr än din erfarenhet och kännedom af verlden tillåter dig det och uppmuntrar dig dertill. ~~Om du då~~ ~~[illegible]~~ Närmar du dig mig med ett fritt hjerta och ett öfverlagt beslut, så skall du alltid finna den din kärlek värdig. Victoria.

Jag hade emellertid betraktat vår skiljemässa med helt andra ögon, som du kan ~~[illegible]~~ se af ett vid samma bref häftadt skaldestycke under namn af

Skiljemässan:

Gossen gick bland berg och dalar,
Fjerran från sin flickas bo;
Mellan ekar, mellan alar
Sökte han sig lugn och ro.
Men han kunde aldrig finna
Mellan berg och skogar tröst.
Derpå kom hans älskarinna
Och han hörde hennes röst.

Och de älskande sig närma,
Hon befaller, han ~~är~~ lyder;
Dagens ljus och solens värma
För dem i ett grottad skydd.
Sina armar ömt de sträcka
Mot hvarandras öppna famnar,
Känslor ömma känslor väcka
Och de stamma ~~hennes~~ kärleks namn.

Älskarn och hans älskarinna
Ryckte från hvarandras bröst;
Nu sin flydda sällhet finna
Och de ~~lyda~~ höra hjertats röst.
Det befaller och de lyda
Till hvarandras famn de fly.
Kärlek söker kärlek lyda;
Fylda önskans stunder gry.

Våga djerft och segern följer
Han den djerfva böner hör;
Med sin gyllne fana höljer
Han det sår, som smärta gör.
Lagerns skatter kring din tinning
Hjerta! höjas fritt och sällt.
Seger! Sköna segervinning!
Följ du mig på stridens fält.

I stället för att besvara hennes bref, uppfylla hennes ~~[illegible]~~ skäl och vederlägga dem, skyndade jag mig till det för våra möten utsatta stället, hvarest jag träffade henne. Jag inträdde för henne med hennes bref ~~i handen~~ och bad henne nu mera ej frukta den mörka handen, ty den skulle ej förmå att rycka oss ifrån hvarandra. Jag försäkrade att var jag hennes Axel, så var hon min Victoria och trodde att för en så ren ~~[illegible]~~ kärlek som vår, måste sjelfva gudarne hafva aktning. Men jag erinrade mig ej, att Gudarna kunna hafva aktning för mycket, hvarföre menniskorna ej hafva aktning.

Min närvaro förjagade alla skräckbilder och innan kort var det förra förhållandet återställt. Så glättige som tvänne lekande barn emottogo vi ~~verlden~~ alla händelser och förmådde endast att njuta ~~[illegible] [illegible] dag~~ dagen, obekymrade om dess följder. Efter ~~våra~~ obetydliga göromål, återkallade aftonstunden oss till kärlekens joller och natten betäckte våra ~~ömma~~ kyssar och vår kärlek.

Ändteligen uppstod hos Victoria en tvekan ~~angående~~ rörande mitt vistande tillsammans med henne. Hvad skall verlden säga om mig sade hon, som på detta sätt lefver tillsammans med en ung och obekant ~~karl~~ man? Hvad den ~~vill~~ ~~troende~~ beljugar svarade jag. Den hvarken har eller kan få något att skaffa med vår sällhet. ~~in~~ Vi hafva funnit den, utan verldens medverkande; må vi derföre njuta den utan att fråga efter dess omdömen. – Du bedrager dig mycket invände hon, om du tror att verldens omdöme någonsin kan vara eller blifva likgiltigt för ~~dig~~ dem som lefva i den. Få omständigheter befinnas så nödvändiga och tillika så ömtåliga, som verldens omdöme. Lefver du med den, ~~kan du ej umbära~~ måste du äga det, lefver du utom den, kan du ej umbära det, utan att med det samma sätta dig utom alla förhållanden. Jag känner väl, fortfor hon, att mången man både kan höja sig och ej sällan med framgång höjer sig öfver ~~verldens~~ ~~[illegible]~~ det honom omgifvande förtal och hviskningarne, men det kan ej qvinnan. Då skaparen danade vår stammoder satte han på hennes hufvud ett lysande diadem, som kallades oskuld. Detta hafva hennes döttrar ärft, men det är af en så vansklig natur, att fräser ormen en enda gång emot det, så fördunklas dess sken, och dröjer qvinnan så länge att ~~hon~~ han spinner ~~att~~ spruta till gift; då är diademet förvunnit och en tung blykrona trycker den oförsigtigas panna.

Hvem förstår du med verlden? frågade jag. Månne dessa ~~[illegible]~~ talträngda qvinnor, som vid deras Koffebord ~~dit~~ klädas trån af hvarandra, som bödeln afkläder missdådaren. Dem känner jag.* dessa matroners hjerta har tjenarns anda medlagt ~~at~~ en ~~[illegible]~~ handelig dragt till snack och förtal. De erinra sig ej att qvinnans Kommingstid är kort och hennes blod varmt. De erinra sig ej, att den endast är berättigad att dömma, som sjelf bestått profvet. Med ett [illegible] ansikte, något af [illegible] i matredningen, hafva de förvarfvat sig en man och ifrån barnkammaren, genom mammas egen kammare, in i brudkammaren gjort den ~~[illegible]~~ vigtiga resan genom lifvet. De äga ingen erfarenhet af de tusende olika förhållanden som omspänna de olyckliga ~~och~~ nödställda, och tvingar dem omkring till dess de förlorat både sans och känslor samt sjelfvilligt kasta sig i ~~af~~grunden. Huru många af dessa har du väl sett räcka ~~en~~ handen åt den vilse förda. Ingen; de qvinnor, som det gjort, voro af ett ädlare slag. Dessa kunna tjuta när något går dem sjelfva emot, men hvad som händer andre, anse de såsom herrlig regnskur, hvarmed [illegible] öka vattnet i den dam, hvarifrån sladderts oupphörligt gående qvarn sättes i rörelse. Ja, jag kan ej neka att den vidunderliga iden ofta fallit mig in, att om trenne af dessa sladdersystrar blifva begrafne jemte hvarandra, så måste de nödvändigt vid ~~[illegible]~~ stundens resa sig ur sina kistor, för att berätta huru oanständigt det är att ett fruntimmer blifver jordadt vid sidan af en man. Och efter dessa vill du rätta dig? Du, Victoria, med din upplysta och fria blick. för hvars prat skola vi åtskiljas. ~~Det blifver [illegible]~~ Omöjligt. Det är aldrig ditt allvare. ~~[illegible]~~

~~Det~~ Det är mitt allvare. svarade Victoria. Jag är stolt öfver din kärlek, som är en upprättelse för mig och jag önskade ingen ting högre ~~[illegible]~~, som att verlden kände den. Men denna kärlek rättfärdigar ingalunda det sätt hvarpå vi nu lefva med hvarandra. Ernar du att uppoffra denna sommar åt resor, så gör det, vi kunna bestämma hvar vi kunna träffas och ju mera sällan detta sker, ju innerligare och gladare blifver vårt möte.

Jag fortfor; detta sker ej, och då du redan äger erfarenhet deraf, att jag förmår att genomdrifva mina fattade beslut, så kan du lätt inse att dina förhållningar i detta fall [illegible] uthålla. Men vi måste uppfinna något sätt, hvarigenom vi kunna dölja oss för verlden.

Icke dölja oss, sade Victoria. Hvad man döljer är brottsligt, och är det ej det ännu, så uppstår ~~det~~ brottsligheten i följd deraf, att det framdeles kan blifva det. Hvad som offentligen kan omtalas, måste man ordna förr, om det nämnes och jag önskade både för ditt och mitt framtida lugn, att vi besparade oss hvarje anledning till rodnad.

Nu är du enfaldig, utbrast jag, som kan tro att vår invigdes kärlek kan taga en sådan vändning att den kunde förorsaka en rodnad. Skall då ingen enda ~~[illegible]~~ känsla finnas på jorden, som ej är tillika mäktig af en helig renhet. ~~Det~~ Dina känslor hafva i ditt hjerta inplantadt ett olyckfalligt frö till misstroende och detta kan du aldrig utrota. Men vi skola ej tvista om saker, utan att närma oss målet. Sjelfva frågan är här, huru skola vi kunna göra denna resa tillsammans, utan att ådraga oss misstänksamma ~~bl~~ blickar; och utan att väcka de gamla matronornas forskningar, hvarföre du synes så mycket frukta.

Victoria svarade: åter igen sårar du mig med din häftighet; men jag har engång öfverlämnat mig åt dig, såsom ett offer. Bjud deröfver och det lyder villigt.

Jag uppgjorde nu flera förslag, än ville jag posera för hennes betjent, än för hennes bror, än för en ~~man~~ ung man som gemensamt med henne dref handelsrörelser. Hon invände blott: du skall öfver allt ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ en, och känner af deras ~~ung~~ Akademiska vänner och bekanta, dessa skola igenkänna dig och ~~följden~~ deraf ~~[illegible]~~ skall följa ~~blifva~~ ~~sin~~, att vår bekantskap blifver ännu offentligare och i högre grad ett ämne för det allmänna omdömet.

Jag ~~Hvarom vill jag närmare öfverlägga sade~~ Jag fann det hon hade rätt och försatte mig att närmare öfvertänka detta ämne, Natten ~~[illegible]~~ tillstundade och vi åtskiljdes, såsom tvänne älskande vanligen åtskiljas, under kyssar och försäkringar om trohet ända in i döden; ja till och med långt efter döden.

Återkommen i mitt qvarter efterfrågade jag alla romaner, som funnos; hafsty uti dem hoppades jag att kunna uppdaga någon utväg, men såväl den Asiatiska Banise, som Thecla eller den bepröfvade trones dygd, lämnade mig utan all hjelp. Jag genomlopp i tankarne alla de [illegible] romaner jag läst. Jag fann väl huru man kan någon gång visa sig som landtjägare o.s.v. samt dölja sig ett skönt, rent, mildt och himmelskt hjerta, men huru man en längre tid skall kunna ~~tillsammans~~ lefva tillsammans med en flicka, utan att förnärma hennes anseende, ~~[illegible]~~ erinrade jag mig aldrig hafva sett. Ändtligen föll det mig in, om tvänne fruntimmer låt följas, ~~[illegible]~~ så väcker sådant ingen uppmärksamhet. Skulle du ej kunna nyttja denna drägt. Jag hoppade af förtjusning och sade att jag mitt i natten sprungit till min älskarinna och för henne framställt mitt förslag, hvilket ~~[illegible]~~ [illegible] fann utförbart. Min längd var vid dessa åren mycket under medelmåttan och min växt fin. Först efteråt sköt jag mera i höjden och krigets besvärligheter hade ej då gifvit ~~[illegible]~~ åt mina lemmar den fasthet de nu äga.

Följande morgonen skyndade jag till Victoria och uppgaf mitt förslag. I början skrattade hon derat, men min enträgenhet förkastade alla invändningar.

Hon

84

* första hufvudpuncten fö

* vaka

* och på sådant sä

* hand i hand

xel Sigfridsson

På dig skall menlöst om dagen han titta,
Hviska om trohet och blygsamt begär;
Ledd af hans sken skall om natten jag hitta
Stället der kärleken lönen beskär.

Med en kyss belönte Victoria mig för min gåfva och min sång.

Några väntade oss först efter ett långa dygsmål och allon varor föranledde en liten uppehåll i en småstad och gaf mig tillfälle att dagligen se och träffa min älskarinna; ~~ett~~ ett obetydligt biträde vid afslutandet af Victorias, i och för sig sjelf ej synnerligen betydande, redogörelse medförde de vanliga följderna emellan personer af ~~samma~~ lika ålder, men olika kön, ~~vanliga följderna~~. Jag har nemligen ofta trott mig märka, att ett ömsesidigt biträde, vore det än aldrig så ringa, likväl ψ förknippar tvänne älskande, än dyrbara gåfvor och tusendetals försäkringar. Det är också naturligt, ty fjerran, ehuru ofta så fjerran, att det henförda ögat ej förmår att upptäcka denna nya verld, ligger # ~~föremålet för kärlekens~~ ~~allom~~ ~~omsegling~~ ~~eller~~ ~~hennes~~ ~~att~~ ~~det~~ dess goda hoppsudde, der ett tempel finnes upprest åt den ömsesidiga hjelpen. Offerbordet uppbäres af en Herkules, ~~och~~ en Venus eller Hebe ~~hvars~~ ~~skötande~~ hvilkar sig deremot, ~~fastän att~~ ~~omfamnande~~ ~~omfångas~~ omslingrande det med rosor-kransar. Också är det förvånan att nå detta lugna vinterläge, som i samma mon den annalkande ~~aftonen~~ ~~qvällt~~ ålderns slocknar kärlekens brännande sol, i samma ~~mon~~ framlanser att klarare och klarare lik en ~~en~~ mild måne under lifvets långa vinternatt. Men qvinnan måste först att uppbida, ~~och~~ ~~ej~~ alldeles icke försöka att med knorr och pockande framtvinga, den sköna stunden, då mannen omslingrar henne med kärleksfulla armar för att bära henne genom öknen, på det att hennes fot icke må stöta af stenar. Lycklig ~~den~~ mannen, ~~som~~ om han finner en qvinna, ~~så~~ som förstår, att under den tunga vandringen med sin milda hand torka svetten af hans panna och ~~bevaka~~ ~~vakta honom, då han hvilar~~ ψ, utan att ~~genast~~ söka lätt störa den genom ett lagsinnadt käbbel, som förbittra sedan genom otidiga försök att tränga sig opp på den starkes axlar ‡. Ja, du föds i en skön stund, som föder i det ögonblick, då den ombränksamma kraftens stjerna står i ett vänligt förhållande till den försiktliga godheten; för denna stunden sälla tider.

Så enformig, ej sällan ~~enfallig~~ obetydlig tvänne unga älskandes sammanlefnad än mer framställa sig för den lugne betraktaren, så mångfaldig och betydelsefull förekommer den de älskande sjelfva. Den ringaste omständighet föranleder långa betraktelser af hvad deraf brister i djupsinnighet, ersätter genom hjertlighet. Allt är vigtigt och måste vara det, så fram kärleken är lifvet i lifvet, och menniskan endast i dess herrliga följeslagare njuter skadestånd för den långa af år som sedermera varsamligen tillryggaläggas ¥ ~~i följe~~ med den torftiga sansen.

Innan vi ännu hunnit förställa oss möjligheten och följderne af en resa, var tiden inne för Victoria att företaga den.

Vi vaknade nå en gång ur vår slummer och jag

ψ närmare

första hvilopunkten för ~~dess~~ kärlekens verldsomsegling, eller

ψ bevaka hans hvila

‡ och på sådant sätt låter bära sig.

¥ hand i hand

Axel Sigfridsson

ur den saligaste bland alla mina drömmar. ~~Vi~~ Bägge bäfvade ~~[illegible]~~ för det oundvikliga ögonblicket, då lifvets straffande Cherub skulle ~~jaga~~ med ~~[illegible]~~ skickelsens flammsvärd jaga oss ur vår Eden. [De höglärde påstå att efter syndafallet förhärjades den sköna lustgården; de måga gerna tro och bevisa det. Men jag och hvarje älskande yngling eller flicka vet allt för väl, att den herrligaste delen deraf eller kärlekens lustgård rädblades. Då ~~[illegible]~~ syndernes engel gick förhärjande fram, då lejonet och tigern och örnen drucko vrede ur hans blickar och hinden och dufvan inandade den första ~~[illegible]~~ aningen om fruktan ur hans spår, då floderne förtorkades och lunderne förbrändes, då upptäckte han den hvilplats Adam beredt åt sin Eva, de kransar de flätat, de blommor de strött; ~~hans hjerta~~ och rifven hans hjerta ~~vordes~~ ömkades af smärta öfver hans fallna bröder, de dödlige; Huru svårt, tänkte han, måste ej lifvet vara utan glädje, utan tröst, utan hopp; "Fader!" ropade han, "unna dem blott att ett endaste ögonblick skåda hvad de förlorat och hvad de kunna vinna." Den evige vinkade, och ~~[illegible]~~ ~~åskan och [illegible]~~ förstkurarne och haglet och orkanerne och åskan och blixtrarne vände sig åt ett annat håll. Lifsens träd flyttade han till en bättre verld, kunskapens träd på godt och ondt var redan utplanteradt i de dödliges hjertan, men den leende kärlekens träd, i hvars skugga man och qvinna för första gången omfamnade hvarandra, lät han qvarstå. Och när den bevakande ängeln ännu förnimmer en skuldfri yngling och en ren flicka ~~[illegible]~~ försöka att på inbildningens och känslans vingar höja sig ur dess [illegible], moderns, jordens sköte, då sänker han det ~~flammande~~ brinnande svärdet, ~~då~~ och tillstäder dem att smyga sig dit och dröja några ~~ögonblick~~ minuter under trädets skugga. Men, ack huru hastigt måste de ej återvända till sin landsförvisningsort; de måste åter beträda den brännande sandöknen med dess få och sällan uppnådda oaser; endast några sky och dessa ~~[illegible]~~ [illegible] änglar äro vordne såsom en af oss, de ~~[illegible]~~, de klaga, de lida, och de förgå.

Min framtid låg så dunkel, ~~hemsk~~ ~~och~~ samt på en gång både hemsk och hoppfull, som de första ur flaskningen uppstigande rökhvirflarne. Hvad väntar dig, - segern eller döden? - frågade jag mig sjelf: eller måste du, såsom en öfvergifven [illegible], förgäfves påkalla Gudars och menniskors barmhertighet? Med ~~vår~~ den tillstundande skilsmässan tillstodo mina farhågor, och innan Vitoria och jag ~~[illegible]~~ ännu andats ~~[illegible]~~ den; var den redan för handen. ~~Hon borde~~ Vitoria borde åter anträda sina resor. Bägge hade vi så fördjupat oss i drömmar om det tillkommande att vi förgätit det närvarande, som ~~[illegible]~~ alltid framträder fräckt och ~~[illegible]~~ lägger hårdhjertadt sin iskalla hand på det rysande menniskohjertat. Jag meddelade Vitoria mina förhoppningar och mina anslag för den tid, som komma skulle. Bägge stodo vi tvekande. Med hänförande vältalighet hade jag tillförene förskönat mina utsigter. Jag hade berättat, huruledes jag skulle oförtöfvadt återvända till Akademien, huru jag der skulle hopsamka en omätlig skatt af kunskaper, huru jag försedd med denna skulle inträda i lifvet, ~~[illegible]~~ huru jag snart skulle ernå en befattning, ∻ huru jag då skulle uppsöka min Vitoria, som emellertid öfvergifvert sin ~~[illegible]~~ nuvarande ställning, och såsom min maka införa henne i mitt bo, och huru jag sedermera skulle, ~~lycklig~~ förnöjd och stolt af hennes ägande, afslå äran, maktens och höghetens anbud för att fjerran från verlden och genom ~~[illegible]~~ barn lycklig med och genom min maka tillbringa mitt återstående lif.

Den som först tecknade kärleken tyglande ett betsladt lejon, kände kärleken; ~~Hon~~ han visste, att den, som blott lätt förmår krossa de starkaste bojor, likväl ej ∻ ~~maktar att bryta en af kärlekens flätad~~ rosenkrans; och ∻ att det ej sällan är lättare att rycka [illegible] despoter från deras gyllene throner, än ~~en~~ en älskad flickas bild ur ∻ ~~sitt~~ hjerta. Jag vill icke här förlora mig i betraktelser öfver lifvets brännpunkt, om jag så får yttra mig.

[Ny rad.]

∻ observande

∻ icke nänns att sönderslita en af en älskad flickas banden

∻ en ynglings hjerta.

n af en älskad flicka

‡ har sällan någon

‡ väpnadt öga

‡ egna fästar.

‡ bottenlösa.

‡ denna rika gemfoljd gafs ~~åt~~ åt själen vid dess förening med kroppen,

Den vise konungen, som öfverflödade ~~flådade~~ med friller och ~~både rådrum och utrymme~~ tänkespråk, och både ~~var blifven matt på~~ på att ~~borde~~ blifva lika så matt på hustrur, som verldens fåfänglighet, var ju ändock ej i stånd att begripa en ung mans väg till ena piga. Och hwad är kärleken annat än den ~~sky~~ skyddande stjernan, som leder både de visa och de ovisa männerne till ~~den~~ krubban, hwarest ~~som lyser de dödliga~~ sjelfherskaren öfver de dödlige fördöljer sig.

Då vi åtskiljdes fann jag att jag var bunden, ja, för evigt bunden vid en qvinna; och som ~~Som~~ en skiljsmässa emellan tvänne älskande är lika förkrossande för dem sjelfve, som klagelig för den curieuse beskådaren att påse, så ~~hafva~~ för ~~ok alla~~ romanförfattare ~~låtit de~~ underlåtit detta tillfälle, att med dubbelt interesse och duceur dessutom förränta sina känslor i de ~~ömma~~ vemodiga ternor samt de kraft- och kärlekssjuka pilbarnas ~~af~~ hjertan. Denna ofortrutenhet ~~af befriar~~ betager mig ~~från~~ mödan, att nu skildra mina och ~~Vik~~ Viktoria's ~~den~~ känslor i det ögonblick hon drog åt Söder och jag åt Norr.

Jag anlände åter till Academien, men jag var icke den samme. ~~Jag~~ Förut hade jag älskat vetenskaperne, emedan jag ville ~~fri~~ med deras ~~bistånd~~ kraft lyfta min frejande blick öfver molnen eller låta den nedtränga i jordens ~~såre~~ barm; med ~~dem deras bitra~~ vetenskapernas bitrå ~~de~~ ville jag ~~tuffa~~ åt mig förfärdiga ett ~~fornlinga~~ kärp glas för att derigenom skåda naturen och dess herre, och ett förstorings glas för att med ~~dett bihåll intränga~~ forska de dolda veken af menniskosjälen; ~~detta~~ dessa stora anslag voro till en del förbi. Jag ville nu ~~—~~ mera endast gagna ~~Det~~ vetenskaperne som redskap till ~~skojande~~ uppbrytande och tillredande af det fält, hvarpå min hastiga sällhet borde ~~uppfostras~~ odlas och ingjöthas. Jag beräknade nu huru mycket jag borde ~~intro~~ veta och när jag kunde hinna ~~jag gett nog lugn~~ fram~~kunnit~~ till hållet dess skjutsen ~~borde~~ kunde uppföras, och jag i brak fortsatte resan med ‡

~~‡~~ Sedermera har jag reflecterat öfver detta förhållande, och jag har alldrig kunnat rätt ~~—~~ värdera dessa menniskor, som ~~behandlt~~ vilja ~~införa~~ i tänkarens fria land införa ~~ett~~ samhällslifvets torftighet och önskningar om utkomst, som skrifva för snödt guld och tänka efter beställning.

~~Gaf den mig~~ ~~evig visshet!~~
Icke gaf den ~~sj~~, eviga visshet! ~~denna lågande inbildning~~, detta ~~för~~ oroliga hjerta, denna lågande inbildning, detta trängtande förskningsbegär ~~kraft~~, denna ~~djupa~~ tankekraft, denna alldrig tillfredsställda törst efter vetande, denna jernfasta ihärdighet och detta säkra mod, för att omfatta ~~det~~ i Dukater och Riksdalrar och Plåtar och Bancomynt och Riksgäldsmynt och Rångrockar o.s.v. ~~Du gafvo dett~~ Nej, ‡ ~~detta att oss den af~~ på det att vi måtte ~~förbo~~ ärla ~~af~~ oss nu, och ~~lära att~~ förstå oss framdeles; men detta framdeles äger ~~intet~~ icke samband med vår ~~torftighet~~ närvarande torftighet. ~~af~~ Den Skalden ~~och~~ tänkare och vetenskapsmannen, som icke känner andra driffjädrar för sina handlingar, än antingen priomedailler af de bolag snillen någongång ~~bi~~ bildat, och inskränkningen heraf sedermera academiskt fortsatta, eller de smulor som falla af läsares och bokhandlares bord, hade säkert gjort mycket bättre om han i tid slagit sig på ett ärligt handtverk; hwarest idogheten kan vinna trefnad, ~~flitigheten~~ frikostigheten betalning, arbetsamheten uppehom och hushållsamheten ~~framsp~~ sparpenningar, alltsammans kroppen till nödtorft.

Knappt framkommen till ~~det~~ ſtället ſkref jag till Vitoria. Då jag ſlutade papperet önſkade jag att kunna förän til förbyta mig deruti, för att vidröras af hennes hand; jag kyſte ~~papperet~~ det innan jag ännu ~~ſlutade~~ ſatte pennan, det ſå ty det förekom mig, ſom ſkulle hon ockſå kyſſa det. Ψ ~~jag~~ ~~tänkte~~ några ſil-ror ~~af tuſendetals~~ ~~på papperet~~ af de tuſendetals ſköra, varma och heliga känſlor, ſom jag trodde genom ſtrömma min ſjäl. Och då jag ſlutligen inlämnade brefvet på poſten ~~föregått~~ ſmärtade det mig outſägligen att det ſamma ſkulle vidröras af ovärdiga händer, ja, föga felade att jag bleſvit ordentligen ſvartſjuk på brefdragaren, ſom ſkulle frambära det.

Snart erhöll jag det under oro och hopp väntade ſvaret. Det ~~var~~ instämde ej med mina önſkningar.

Bref från Vitoria till Axel. (*)

N.N. d. 20 Maji 179*.

Ni kaller mig er Vitoria. Denna benämning kan jag icke antaga. Det var en olycklig ſlump ſom förde oſs tillſammans, och ännu ~~mera~~ olyckligare var det, att vi ſkulle låta förleda oſs till ömſeſidiga bekännelſer, ſom kunna hafva inflytande på hela vår förestående lefnad. Ännu kunna vi ſlita de band, ſom ~~endaſt~~ ungdom och paſſioner knutit. Vi måſte ſlita dem och jag gör det. Bäſte Axel! Jag kan icke tilgifva ~~dig~~ Er. Om ~~ockſå denna~~ mitt beſlut nu ſkulle koſta ~~dig~~ Er tårar, ſå kommer ſäkert den tid, då ~~Du~~ Ni tackar mig derföre. Jag vet hvad jag uppoffrar, men jag högaktar Er för mycket, för att önſka, att Ni ſkulle ett enda ögonblick förena edra öden med mina, ~~af hvilka jag redan anat~~ ~~för~~ ~~fortgången och ſlutet af deras början~~. Sent och ſamt drömmer jag om er. Jag tycker mig åter vara i Varreſten och Er kommande för att föra mig derifrån. Men juſt i det ſamma Ni nalkas mig, är det ~~ſåſom~~ likaſom trängde ſig en ſvart, och iskall hand emellan oſs och ſkiljde oſs från hvarandra. Den är ſå kall att jag alltid ryſer deraf och vaknar. Denna dröm är icke utan betydelſe. Den mörka handen är mitt olyckliga öde, ſom ſkiljer oſs ifrån hvarandra. Deſſa obehagliga föreſtällningar förfölja mig. Jag vet ej ~~huru~~ hvar jag ſkall undfly dem, ~~ſå dö~~ om de länge fortfara, döda de mig. Mitt nu varande lefnadsſätt, Ψ ~~ſom~~ ~~ganſka~~ ~~genom~~ deſs låta ombyten ~~gaf mig~~ om ej tröſt, ~~almänliga~~ likväl glömſka af mig ſjelf, ~~ſå~~ Nu påminner mig hvarje obetydlig omſtändighet om Er; och ſtrax ſtår den mörka handen framför mig. Återſe mig ej mera, derom beſvär jag ~~dig~~ Er ~~båda~~ vid ~~det~~ edert eget och mitt lugn; annars måſte jag ännu en gång kämpa ſamma kamp, ſom jag redan kämpat. Den mörka handen lägger ſig emellan oſs; Glöm derföre ~~du~~ för alltid din

Olyckliga Vitoria.

En motſatt verkan följde Vitorias Bref. Jag hade betraktat vår ſkilsmeſſa ~~ſåſom~~ på ett helt annat ſätt än hon, och mina ideer derom hade jag uttryckt i ett poëm:

Skilsmeſſan

Ψ blad, hvarpå jag med plats rådslat

(* not: Utgifvaren, ſom blan ~~den~~ Axel Sigfridſons papper ~~[illegible]~~ funnit detta bref, har trodt ſig böra lämna Läſaren deraf del.

Ψ' Det ſätt hvarpå du börjat ger mig en förſmak af ſlutet.

Ψ har förlorat alla ~~ſina~~ behag, ~~[illegible]~~ för gåfvo mig ~~[illegible]~~

9.

Konſt! ſelija medlarinna emellan ~~men~~-den nära och det fullna andarne. Du påminner ~~[illegible]~~ dem hvad de varit, du låter dem åter, du|bär lykten för deras fötter. Du är den enda ſanna gudamodren.

Axel Sigfridſon

9.

konst! [illegible] medlarinnan emellan ~~[illegible]~~ de [illegible] af det [illegible] [illegible]. [illegible] ~~[illegible]~~ den [illegible] de [illegible], [illegible] dem åter, [illegible] lyckan för deras fötter. [illegible] är den enda [illegible] [illegible].

Hon måste på mig försöka några af sina kläder och vi funno ~~snart~~ att med ~~[illegible]~~ åtskilliga obetydliga förändringar skulle dessa ~~[illegible]~~ snart passa mig. Nu bära alla [illegible] undanröjde, sade jag. Nu ~~jag~~ äro jungfrurs ~~[illegible]~~ [illegible] mig med kläder och jag följer dig, såsom din piga ~~eller~~ eller såsom din beskyddarinna. Alla invändningar voro fåfänga. Hon måste halften skrattande, halften förvånad, ingå i mitt förslag, det jag med största ifver påyrkade.

Snart voro ~~de de var~~ ämnen till denna förklädning anskaffade. Vitoria sydde och passade och hvarje besvär lönte med mångfaldiga kyssar. Snart var allting färdigt. ~~Jag liknade i dessa kläder~~ Min växt och mitt unga utseende hjelpte mig att föringa i denna förklädning, och för att kunna upptäcka den samma hade det ~~[illegible]~~ en ej ringa kännedom af menniskorne, så väl hade vi vetat att afhjelpa ~~[illegible]~~ den olikhet, hvarigenom bägge könen kunna skiljas från hvarandra. Blott mitt ~~gång~~ sätt att gå röjde, det var jag en man, och under hjertliga skratt öfvade jag mig uti den saktfärdighet, som qvinnokönet ~~äfven [illegible] [illegible]~~ röjer i gång och ~~[illegible]~~ [illegible] i handlingar. ~~Efter [illegible] försökt Vitoria mig att binda hon [illegible] [illegible] bägge bojor på~~ Dessa försök gåfvo anledning till en mängd löjliga uppträden, ~~och~~ det ena infallet jagade det andra, ~~och [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~och~~ skämt, ~~och~~ försäkringar om kärlek och varma kyssar blefvo slutet af allsammans.

Ändteligen skulle hon anträda en ny resa och jag lämnade henne. Vi hunno upp hvarandra, fortsatte resan ~~till~~ gemensamt till sent på natten. ~~Qvällen~~ Vi ~~[illegible]~~ kommo till ett gästgifvaregård, inträdde under mörkret ~~mörkret~~ i ett rum. Jag kastade en kappa om mig och en fruntimmershatt på mig. Skjutsbonden såg mig ej mera och de på stället varande visste ej annat än att tvänne fruntimmer der erhållit rum. Vitoria ~~[illegible]~~ påklädde mig min nya ~~klädnad~~ costume och vi kastade oss på våra sängar. Följande morgonen fortsatte åter resan och jag kan ej neka det jag i början var ~~[illegible]~~ temligen förlägen. ~~Det~~ Det föreföll mig, som hade den ovana, ~~och~~ långa och släpande ~~klädnaden~~ kläder ~~och~~ ej ringa inflytande på mig, som mildrade den min häftighet, som [illegible] den med mina ideer, som innefattade den i sin behagens omgifning. Följande natten ~~[illegible]~~ kallad då händelsen anvisste oss särskilda rum uttryckte jag mina ~~[illegible]~~ ideer i en så

~~[illegible]~~ Sång ~~till~~ om de långa kläderne:

I böljande vågor
Än sänka än höja,
Omsväfva, tillsluta
Sig qvinnornas kläder.
Och kärlekens lågor
De dölja, de röja;
De ~~[illegible]~~ [illegible], de ~~[illegible]~~ sluta;
Och ~~ombytet~~ växlingen gläder.

Herlig uti morgon-glansen
Gick en verld ur skaparns händer,
Trädde in i [illegible] dansen;
Men ~~och~~ kring ~~[illegible]~~ [illegible] sköna stränder
Blomman fåfängt vällukt strödde,
Ingen tärna sågs den bryta;
Näktergalen ohörd dödde,
Tonerne kring rymden flyta;
Och änglarna bäfva,
Och harpornas klinga,
Och ~~[illegible]~~ lofsången brusar;
I glänsande kläder,
Som vidt dem omsväfva,
Sig nedåt de svinga;
Och jorden dem tjusar;
~~Och~~ Och lifvet dem gläder.

Till den mäktige att skåda,
Och hans händer kraft förkunna:
Mannen skall på jorden råda;
Hyllning svuro tusen munnar;
Prydd med styrkans krona trädde
Kraftigt han ned ibland djuren;
Men ej lifvet honom gladde,
Han stod ensam i naturen.
Än änglarne höja
De bedjande blickar
Ur evigt ljuset
En fall af dess kläder
Der svassande röja
Han skönhetens blickar

Att vandra i gruset;
På jorden den träder.

Med milda blommor för ~~den~~ oss står
Den sköna vår;
Och vintrens dödar fjerran flyr;
Ej skelna Nordens granar af snö;
Ej Söderns palmer dö.
Den gifva klara sommarsky
Ger åt det mörka lifvet en uppfylld kärleksfröjd;
Ty qvinnan vandrar ibland oss;
Och kärleks bloss
Klart strålar ifrån himlens höjd.

I den af natten styrda Nord
En glans är spord;
Ur Polens isfält tränger opp,
Då änglaskarans strålande här
En [illegible] förtröjde där,
En nyfödd liljas skära knopp;
Hon glänste fordom och hon glänser än i dag;
Hon blommar ej med dödlig hast;
Dess rot är fast; ~~af~~
Af Nordman kallas hon Behag.

Der elden lifvets kraft förtär
Och offer bär;
En rot med bränad välde oss;
Vid änglaskarans alstrande bud;
Ett ~~[illegible]~~ [illegible] och hetsig brud
Hon skänkte kärleks fylda hopp.
Hon krafter trälars vördnad rundt om haf och land.
För segrens vagn det sträckte ner;
Hon glad det ser.
~~De~~ De kylla skönhets varma brand.

Men skönhet, — ack! den blommar kort,
Den visnar bort.
Behagen trotsa grafvens natt;
De fängsla ej med bojor och band;
~~De röja lifvets da~~

Axel Sigfridsson

men med en gifmild hand
De ~~röfva~~ skänkte lifvets dolda skatt;
Och fynar de med skönhet i ett fast förbund;
Då pryda med jordens seger-krans
I himlens glans
Oss kärlek för i Eden lund.

Flickor, de herrliga rosornas plåcken!
Mildren med liljor dess lysande prakt!
Dansen med lust i den larmande flocken!
Prisen den lifvande kärlekens magt!
Stunderna ila, den gyllene våren
Svingar med Zephyren sig hastigt förbi;
Allesamt trippande följe i spåren,
Vänskap och aktning och from harmoni.

Ja, Glädjen sköna flickor fången,
~~Den är~~ Som i ett ~~moln~~, som hastigt flyr;
Än skallar herrligt kring i sången;
Än morgonljuset muntert gryr.
Vidt öfver fält och dalar skrider
Än glädjen fram med blomster-fjät;
Men öfver herrligheten sprider
Sig tjus af qvinnans majestet.
Dess kläder flöda kring om henne
När hon i Grekisk enfald går;
Och ~~Kransen~~ för kronan på dess änne bäfvar
~~Befaller~~ ~~[illegible]~~ hon får.
2 I skönhets vidt utsträckta rike
Hon drottning och prestinna är.
På jorden står hon utan like,
~~Och himlens glans hon oss för.~~

Den gördel henne omsluter,
Hvad ryser den? hvad döljer den?
En skapar-kraft två verlds-klot skjuter
Ur kärleks djup, som delt dem än.
Som flöt en tjusning vid mig vakar
Jag känner skolad under-makt.
Ur Molnen kärleks stjernan blinkar;
Jag den vid altaret mig lagt.

Herrligt är kärlekens himmelska välde.
Herrlig är kärlekens jordiska kraft.
Jofvar till Amor sin spira ~~nedlade~~ ställde;
Hebe kredensade ungdomens saft.
Troende, trogne till altaret fallen,
Taken och beden; tillfället stund.
Gjesande hymner kring vid mörknande länderne ~~jorden~~ skallen skymningen
Tills er förhindrar en ~~brännande~~ glödande mund. blossande

Se huru qvinnans klädnad sväfvar
Lik aftonmolnets ljusa rand
För hvarje lustig flackt den bäfvar,
Och viker för hvar dristig hand.
Så fick man förr i dalens skåda
En förlåt framför Gudens bild.
Den lyftades — men blott med våda
Var handen icke ren och mild.
Hvad förr i himmelsk fägring lyste
Och förjädde de renas bröst;
Då uti dunkla flammor tyste
Och röd med straffets thordons-röst:
Olycklige! vet att den slöjan
Som omger hemlighetens land,
Kan blott en trogen älskling höja
Blott röjas af en skuldfri hand.

Kärlek till nattens förmörkade länder
Bringar sin fackla och skuggorne fly.
Kärlek bebor Elyseiska förländer,
Genom hans allmakt der solarne gry

mera eld.
Utan förgängelse, stormar och fasa.
Jorden han nalkas och lifvet gror opp.
Nattliga ~~stormarne~~ stormarne längre ej rasa,
Hoppet då ler lik en spritande knopp.

Med en blid och älskad tärna,
Dagen
Sväfvar glad på muntra vingar,
Gossen han det budskap bringar,
Att hon vandar nattens stjerna;
Då betagen
Utaf kärleks drift hon nalkas,
För att med hans ömma låga skalkas.
Med en blid och älskad tärna
Natten
Präktigt uppå fästet träder;
Azur mantelen gossen gläder,
Ty han vet att nattens stjerna,
Bringar skatten ~~fram ur jordens varma sköte~~
Fram ur jordens varma sköte,
Och dess brinner för ett trofast möte.

Hvad är natten? Hvad är dagen?
Flicka!
Utan vänskaps helga trånad
Utan kärleks offer brånad?
Låt mig utaf dig betagen,
Kyssar dricka.
Låt mig hvila vid ditt hjerta.
Och i kärlek lösa opp min smärta.

Hör du ej de ljufva harpor klinga?
Ser du ej små kärleks gudar svinga
Sig omkring dig, leende åt dig?
Goda flicka! det är dig de mena;
De beständigt önska oss förena;
Fram till dig de ständigt föra mig.
Fly mig ej — jag evigt skall dig följa.
Jordens kretz förmår dig icke dölja;
Öfverallt jag ~~[illegible]~~ finner dina spår.
I en längd af åldrar, nu försvunna,
Voro våra själar ömt förbundna;
Och vår kärlek räknar inga år.

I mitt hjerta bor en helig trångtan,
Flicka! anar du ej samma längtan.
Ja du anar den, du menska är.
Nu mitt mod jag märker mera stiga
Till ett offer vill jag mig inviga
Och en brudnattsglädje jag begär.
Flicka! jag mig redan fattad känner
Af en eld, som i mitt hjerta bränner
Jag skall hvila vid ditt varma bröst.
Se jag detta korta lif vill sluta,
Så jag himlen vill på jorden njuta;
Och för nimma ~~[illegible]~~ milda röst.
Känns mig med den starka trolldoms-tjusning,
Som med vilda känslornas berusning
Förer älskarn i hans flickas famn.
Varma kyssar sig med kyssar blanda;
Och dem skyddar kärleks ljusa anda;
Och de stappla kärleks milda namn.
Må vi fladdra till hvarannan hasta
Oss i verlden, och uti den hasta
Ned i grafvens dunkelt varma sköt.
Öfver den en evig kärlek brinner,
Der jag dubbelt kraftig återfinner
All den sällhet jag på jorden njöt.

~~Så brann i min själ det~~ Jag gick till sängs, ~~en~~ men oroliga drömmar bemäktigade sig mig. Innom branden skämdes ~~[illegible]~~ och jag vaknade ordigt ~~[illegible]~~ ändå till morgonen, då jag tidigt väcktes af Victoria, som skyndade att bringa min klädnad i ordning. Detta gaf anledning till skämt, infall och [illegible] ~~nya löjen eller nytt skämt~~. Flera gånger ernade jag att för henne framlägga mitt [illegible] älskar, men jag tvekade att göra det. Någon ting innom mig sade mig att hon ännu hvarken kunde klaga ~~att~~ eller gilla det; ~~hvad detta var~~ med var jag ej då i tillfälle att kunna sjelf afgöra hvad detta var, eller hvad det åsyftade.

Följande natten nödgades vi att hvila i samma rum. Genom ~~var~~ min förklädnad och den frihet, denna lämnade oss, hade vi, utan att sjelfva ~~[illegible]~~ märka det, kinna mera ~~närmat~~ slutit oss till hvarandra. Deltagandet i en liten ~~lustparti~~ lustbarhet, i en förklädning eller dylikt förer i det allmänna lifvernet obekanta menniskor närmare hvarandra: Huru mycket mera måste i kärleken begynna ~~[illegible]~~ en dylik tillställning ~~ej som det under kärlekens~~ tillstånd, då det sammer ~~[illegible]~~ ~~nytt skämt och [illegible]~~ genom en glad hemlighet att gyckla omkring. ~~Under allt~~ Vi ~~[illegible]~~ måste på detta ställe gälla till godo med den belägenhet som fanns. Vi öfverenskommo att i kläderne tillbringa natten. Månan ~~[illegible]~~ spridde ett svagt sken, i en ~~[illegible]~~ från utanför huset forsade ~~en~~ en å, vi ställde oss i fenstret, vi njöto med förtjusning den herrliga naturen, vi talade om strömmens ilande fart, vi talade om våra stundande öden; snart hvilade vi mund emot mund, snart – – –

~~Jag minnes mig [illegible]~~ Herrlig är natten. Dess stjernmantel betäcker både hvad som uppkommer ~~[illegible]~~ och hvad som går neder ~~kommer fram~~. I dess ~~[illegible]~~ nattliga ~~[illegible]~~ omätliga rike ligger ~~[illegible]~~ ett tempel, på hvars altare en evig eld ~~eld~~ lågar. Af denna eld lånar månen sitt sken och stjernorna sina tindrande blickar. ~~Detta~~ Templet är ägnat åt kärleken och det är kärlekens eld, som lågar på altaret. ~~De~~ Men elden närer ej af ~~[illegible]~~ offer och rökverk, utan då tvänne älskande under varma suckar omfamna hvarandra, då flammar elden opp och dess lågor hvirfla sig mot rymden. Men öfver altaret sväfvar ett mäktigt eldklot. ~~Då~~ ~~Så~~ Då elden flammar opp, och de älskande omfamna hvarandra, så afspeglar sig en rosenröd ~~eld~~ låga i den klara elden och klotet sänker sig närmare altaret. Detta ~~kl~~ eldklot är den eviga kärleken, som älskar och lefvar; det är ingen förtärande brand, dess lågor uppslåga sig uti ett efter doft och återförena sig uti en afstralisk låga flammande ~~öfver allt~~. Öfver allt herrskar kärleken, ~~[illegible]~~ och de dödlige äro hans barn, och de skulle ej ~~[illegible]~~ sjelfvilligt kasta sig på hans altare, och förbränna sig för hin far? ~~De [illegible]~~ Hade de blott hans belöning. Men herrliga natt! hemlighetsfulla och dunkla mor, dig känner jag. Du vinkar ~~oss~~ och vi älska fader och moder såsom oss sjelfva; och offret är rede, ja det är förbrändt, innan det ännu merker att det närmar sig altarets ~~[illegible]~~. Detta offer ~~är~~ är rent och skäradt, ty blott sådane emottagas med välbehag af de mäktiga gudarne.

Hvarest var det som jag afbröt min berättelse? frågade mig Segfridsson. — Du omtalade huru du ~~[illegible]~~ gaf den älskarinna en kyss, svarade jag. — Riktigt fortfor Segfridsson, jag kysste henne, och då natten var försvunnen och solen ~~[illegible]~~ från sina ~~natt~~ [illegible], vände Victoria sig med i tårar badande ögon ifrån henne, och ~~[illegible]~~ förde sina blickar ~~mot~~ för det klara ljuset; hvaremot jag hälsade det samma med en stor [illegible] glädje. Jag förstod nu mycket, som jag ej förr anat. Hade naturen förr förefallit mig, såsom en omätlig blomma, så förefölls ~~den~~ den nu jag mig sjelf, såsom en stjernfall, hvilken nedträngt till ~~dess~~ blommans botten och är ~~dess~~ genom halkt lapsyrat lif och anda. Jag var för mycket sysselsatt med mig sjelf, för att rätt kunna gifva akt på Victoria, hvars tårar jag likväl försökte att stilla.

Hvarken böner, föreställningar eller eder svarades af mig; men du använder fruktlöst, och måste du ej göra det? Vi ~~[illegible]~~ begåfvo oss på resan, och ~~[illegible]~~ under loppet af dagen växlade vi knappt tio ord med hvarandra. Vi hade hvar och en nog att skaffa med oss sjelfva och våra egna känslor. Mitt hjerta var ~~[illegible]~~ uppfyllt ~~att jag [illegible]~~ och hvad jag kände, innehåller en under denna resa diktad sång.

Sansningen.

~~Den~~ Den förflutna natten hade förenat mig och Vitoria och vi voro för alltid förenade. ~~Hon~~ Sedan vi tillbragt en lång tid ~~[illegible]~~, hvaron och en särskildt fördjupad i sina egna föreställningar, så afbröt hon ändtligen tystnaden. Mitt hjerta, sade hon, bedrog mig ej, då det ~~[illegible]~~ tillvitkade mig, du skulle jag blifva ett offer för denna vår kärlek. Detta har nu skett, och förr än jag sjelf ~~en~~ kunde misstänka det. Jag ~~[illegible]~~ ursäktar dig ty våra känslor bemäktigade sig vårt förnuft. För mig är ~~Allt~~ ~~är~~ nu mera förloradt, och likväl gör jag dig ingen förebråelse, ty jag förtjenar den likaså väl som du. Men ~~[illegible]~~ då ej mera, endast det närvarande återstår oss, så är det äfven billigt att vi med samlade känslor deraf ~~[illegible]~~ njuta hvarje ögonblick, och njuta det så, som vore det det sista. Du betraktar mig. Du ser på mig med förundran. Men du må fritt undra. Den olyckliga, som förlorat allt, vet bäst huru dyrbart några ögonblicks lugn är, emellan de ~~sig~~ på hvarannan tätt följande stormkasten.

Vitoria! sade jag. Inga olyckor, inga stormkast! hvarföre beständigt låta ~~[illegible]~~ din unga själ oroas af dessa ohyggliga bilder. ~~Hafve~~ Öppna sig ej för oss de skönaste utsigter; Och står ej framtiden för oss omlindad af kärlekens glänsande slöja. Hvad jag har ~~förloradt~~, svarade hon, kan ~~alldrig mera ersättas~~. Min tegna förtröstan till mig, oskuld och den faderliga omvårdnad försynen måste hafva om de oskyldiga och förföljda, är nu mera försvunnen! Den talisman, hvilken jag ansåg som min räddning i hvarje steppbrott ~~en~~ ~~[illegible]~~ ~~har förlorat~~ saknar sin kraft. Kan du väl ersätta mig den? Att du vill det; att du lofvar det, derom är jag förvissad; men om dina krafter tvifla jag; och måhända gifver du mig om någon tid anledning att tvifla om din vilja.

Och denna kan aldrig mera ersättas.

Fjerran med dessa förfärliga misstankar, ropade jag. Himmel och jord --- svär ej öfver ~~[illegible]~~ hon mig, hvartill skulle sådant gagna? Låt oss nu i ruset af det närvarande söka att aflägsna hvarje förebud af det tillkommande. Hon omfamnade mig och jag tryckte henne ~~till mitt~~ till mitt högt klappande hjerta.

Efter denna händelsen voro vi närmare förente. Vi umgingos snart med samma öppna tillgifvenhet, som bör råda emellan tvänne makar. Detta voro vi äfven inför den allseendes ögon, och jag underlät ej att för henne omtala ~~att~~ ett af verldens äldsta och oskyldigaste folk erkänner i sina lagar ett så beskaffadt äktenskap, som det vi ingått. Visserligen erinrade hon mig att vi ej befunno oss i Indien, men jag framsökte ofta denna tröstegrund, hvilken jag förmodade borde lika kraftigt öfvertyga henne, som den tillfredsställde mig. Vi öppnade för hvarandra våra ömsesidiga hemligheter och behof, och beslöto det skulle detta lefnadssätt fortfara till den instundande hösten. För att emellertid betaga ägarinnan af den handel hon förestod all slags misstanka, tillskref henne Vitoria, att en flicka af hennes bekante, önskat att på egen bekostnad få göra henne sällskap ~~[illegible]~~ under sommarmånaderna för att vinna färdighet uti hvarjehanda fruntimmers slöjder, ~~emedan~~ ~~hon ondade sig~~. Och den goda frun, som såg sig derigenom i tillfälle, att utan kostnad, få hvarjehanda saker förfärdigade, biföll utan svårighet detta förslag.

Nu följde ~~en~~ ~~min~~ den lyckligaste tid jag tillbragt och lyckligen kommer att tillbringa på jorden. ~~Jag~~ Den ena dagen liknade fullkomligen den andra. ~~Vi voro~~ Uppehöllo vi oss i dag på ett ställe, sågo vi der en omskiftande mängd af köplystna personer, sågo vi behagssjukan späka ut sig med brokiga prydnader och enfalden stoffera ut sig med ~~[illegible]~~ band och vippor, så sågo vi i morgon under en resa den herrliga naturen, och ~~njöto~~ ~~[illegible]~~ de besvärligheter vi måste vidkännas ~~[illegible]~~ ersattes rikligen af de omskiftande nöjen ~~en~~ resan medförde. Min förklädnad lyckades mig fullkomligen och ingen misstänkte, att denna raska och muntra flicka, som ömsom skämtade med en artig och prunkande cavaljer, eller sade en eller annan modesjuk fröken hvarjehanda Complimenter för dess friska färg, var en förklädd man. ~~Jag~~ Genom detta förställande ~~[illegible]~~ blef jag troligen mera bekant med qvinnans lyten och dygder, än jag i annat fall måhända blifvit det under hela min lefnad, och för att ännu mera dölja mig, mottog jag ~~[illegible]~~ i hvarjehanda fruntimmers slöjder en undervisning, som vanligen började med ~~[illegible]~~ skvaller och slutades med kaffar.

Så vigtig denna tidpunkt är för en älskare och en ung man, hvilken af kärleken emottager den enda och sanna utbildningen, så litet och gällt obetydlig är den för hvar och en annan menniska. Detta tillståndet mera känner än anmärker man. Känslan är sällan ~~ej~~ ett ämne för beskrifningar, och hvad man sedermera har förr sig till minne är endast uppsnappade fragmenter, ~~av~~ hvilka någon tillfällighet qvarhållit. Jag var för lycklig för ~~[illegible]~~ skrifva bokföra ~~mina känslor~~ mitt hjertas förhållanden. Min flicka var för öm och vår kärlek mera brinnande än att vi skulle samtala om den, ~~eller [illegible]~~ det närvarande ~~[illegible]~~ syntes ej att skapa ~~[illegible]~~ så fort nya nöjen, som vi förstodo att förslösa dem, och för det tillkommande drogo vi en rosenfärgad slöja, hvilken vi ej tilläto någon annan än hoppet att vidröra, och jag kan ej neka, att det jo ej handterade den, med en färdighet, som öfvergick det vanliga ~~[illegible]~~ menniskobegreppet. Min vän, det måste jag säga dig, att skulle kärleken och hoppet ~~[illegible]~~ hinna upp dig och göra en fiends sällskap med dig, begagna då ögonblicket, för att om möjligt ~~ä~~ fånga ditt hjerta af sällhet; de äro ytterst obeständige och du träffar dem troligen derefter aldrig mera.

denna kan aldrig mera
satsas.

Strödda Anteckningar till Al. Sjöbergsson

d. 20 Febr.

Återigen förde mig händelsen i sällskap med en flicka;
och i denna flicka fann jag mitt hjertas mål.

~~Och han~~ Gossen gick; berg och dalar
Fjerran från sin flickas bo.
Mellan ~~berg~~ ekar mellan alar
Sökte han sig ~~hvil~~ lugn och ro.
Men han kunde alldrig finna:
~~Men han kunde aldrig finna~~
Mellan berg och skogar tröst.
Derpå kom hans älskarinna
Och han hörde hennes röst.

Våga djerft och segern följer;
Han den ~~sp~~ djerfvas ~~ömt~~ krigsrop hör
~~Men han~~
Med sin gyllne fana höljer
Han ~~blo~~ det sår som smärta gör;
Lagern flätas kring din tinning:
Hjertats bojor fritt och fallt.
Seger! skön segervinning!
Följ du mig på fridens fält.

Och de älskade sig närma;
~~I en [illegible] grottas skydd~~
Hon befaller hon är lydd;
~~Sjelf~~ Dagen gick och de solens värma
För den i en grottas skydd.
~~Hon befaller och han~~
Sina armar ömt de sträcka
Mot hvarandras öppna famn
~~Ömma känslor~~
~~Kärleken~~
~~Känslor~~
~~Och kärlek~~
Känslor ömma känslor väcka
Och de stamma kärleks namn.

Hade ej skiljsel varit
~~Och~~
Hade kärleken ej nått,
Denna styrka
~~Älskare och e~~

Älskarn och hans ~~ho~~ älskarinna
~~Skiljas~~ flykte från hvarandras bröst.
Slutligen hvarannan finna;
~~Ti [illegible]~~
~~Och de lyda hjertats röst.~~
~~Dem~~
Det befaller och de lyda
Till hvarandras famn de fly:
~~Deras fröjd~~
~~Hva~~ Kärleken söker vid kärlek tyda.
~~Och~~
Fylla önskans stunder gry

Uppsättning —
Anteckning Memorial —
~~Hem~~

Hennes afträde

Gen. P. uppger i anledningen — grunda
sine calculer på bestämmandet

Förbindelsen de d. 11
~~[illegible]~~

Om de långa kläderne.

I ~~[illegible]~~ bedjande vågor
~~Le~~ Som sänka ~~och~~ en höja,
~~De qvinlig~~ Omsvassa, tillsluta
Sig qvinnornas kläder.
Och kärlekens lågor
~~De vila röja~~, de dölja; de röja;
De ~~älska~~ åtrå, de njuta,
Och ombyte gläder.

Herlig ~~Ålder~~ uti morgon~~[illegible]~~ glansen
~~[illegible]~~
Gick ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ en verld ur skaparens händer
Trädde in i stjerne-dansen;
Men ~~omkring~~ uppå dess sköna länder
Blomman ~~[illegible]~~ ~~fagra [illegible]~~ så fagert vällukt frodde,
Ingen törna sågs dess bryta;
Nektergalens ackord bodde
Tonerne kring rymden flyta.
~~Och~~ Till änglarne ~~[illegible]~~ basna,
Och harporna klinga,
Och lofsången ~~[illegible]~~ bryter
I glänsande kläder;
Som vidt dem omsväfva=
Sig nedåt de svinga;
Och jorden dem gifvas,
Och lifvet dem gläder.

Till den mäktige de skåda,
Och hans verldes kraft förkunna,
Mannen skall på jorden råda
Hyllning svuro tusen munnar.
Prydd med skyrkans krona trädde
Kraftigt han så ned mellan djuren,
Men ej lifvet honom gladde
Han stod ensam i naturen.
~~Och~~ Ej änglarne höja
Der bedjande blickar;
Ur eviga gifvet
En fåll af dess kläder
De svafvande röja.
Han skönheten skickar,
Att vandra i gräset:
På jorden den träder.

Med milda blommor sedan står
Den ~~Älska~~ sköna vår:

~~En vredsky~~ vinter
~~Och vinterns~~ ~~natt~~ dafsar ~~dar~~ fjerran ~~fast~~ fly
~~På Nordens fjällar fenn ej~~
~~Kring Nordens fjällar fnöj ej~~
Ej ~~klasar~~ betna nordens ~~fjällar~~ granar af snö;
Ej föderns ~~kamp~~ stormer do;
Den gifva ~~klara~~ sommarsky
Gerat det mörka lif en uppfyld kärleks fröjd
Ty qvinnan vandrar ibland oss
Och kärleks bloss
Klart strålar ~~utur~~ ifrån himlens höjd.

I den af natten skymda Nord
Dess glans är snord
~~Ljusa~~ ~~Hettan~~, ~~dess~~ ~~namn~~ Solens fröstlar ~~fjellar~~ trängde opp
Der änglaskarans strålande går
~~Så skänktes ha~~ En stund fördröjde där
En nyfödd liljas skära knopp;
Hon glänste fordom och hon glänser än i dag;
Hon blommar ej med ~~#~~ dödlig gatt
Dess ~~prakt~~ rot är fast
~~Och Hon kallar~~ Af Nordmän kallas hon behag
Der elden ~~fördom~~ ~~midt~~ lifvet, ~~kraft~~ ~~när~~ förtär
~~Och lifvet~~ ~~kraft~~ ~~förtär~~
Och offer bär;
En ros med bränad gålade ~~framtid~~ opp
Vid änglaskarans ~~tillbaka~~ ~~nuit~~ älstrands bud
~~Och~~ ~~Den~~ ~~Och blomman i det blint~~
En varm och ålskad brud,
Hon skänkte kärleks fylda hopp,
Hon kräfde trälars vördnad runt om haf
och land;
För fegrens vapen de störta ~~ly~~ ner
Hon glad blott ler;
De kyllas skonhetr varma brand.

Men skonhet, ack! den blommar kort,
~~Hon~~ Den vinnar bort.
Behagen trotsa grafvens ~~dyig~~ natt
De fängsla ej med bojor och band,
Men med en ~~[illegible]~~ gömd hand;
De ~~hade~~ lifvets läda skatt;
Och synas led med skonhet i ett fast förbund;
Det pryda med jordens fegerkrans
Och himlens glans
Och kärlek för i Edens lund.

Flickor de herrliga rosorna plocken;
~~Halm och lifvan i kransarnas glans~~
Mildren med liljor dess lysande prakt;
Dansen med lust i den larmande flocken;
~~Fort~~ Prisen den lifvande kärlekens magt.
Stunderna ila; den gyllene våren
Svingar med ilyken sig hastigt förbi.
~~Till~~ Sedesamt trippande följa spåren
Vänskap och aktning och lom harmoni.

2o ~~De hade~~ Dess kläder fladdra kring om henne
~~De lätta kläder~~
Kär som i Greklands enfald gåv;
Och Diademet på dess änne
Nedfaller vördnaden, hon för
Ett skonhets vidt utsträckt rike

Hon drottning är och prestinna är
På jorden, står hon utan like;
~~Och~~ ~~I himlen~~
Och himlens glans hon oss förär.

1o Av sköna flickor! glädjen fången
Den är ett moln som hastigt flyr;
~~Så hastigt~~
Än skallar herrligt kring er sången;
Än morgonljuset ~~herrligt~~ muntert gryr.
Vidt öfver fält och dalar ~~[illegible]~~ skrider
~~Ha~~ glädjen fram med ~~Sig~~ ~~[illegible]~~ an blomster sjåt;
Men ~~midt~~ ~~bland~~ öfver herrligheten sprider
Sig ljus af qvinnans majestät.
Dess gjördel henne lif omsluter
Hvad ymnar den, hvad döljer den;
~~Med längt fattad blick jag ser ser[illegible]~~
~~Och~~ En skapar-kraft ~~[illegible]~~ grötskicket ~~[illegible]~~ skjuter
~~Och~~ Ur kärleks djup, som döld dem än.
Som rot en yppig ros mig vinkar,
Jag känner solens under ~~kraft~~ makt
~~Fröjdar~~ Ur molnen kärleks-stjernan blinkar,
Jag ren vid altaret mig lagt.

Herrligt är kärlekens himmelska välde
Herrlig är kärlekens jordiska kraft;
Fostler liw Amor sin spira nedfälde;
Hebe kredensade ungdomens saft.
Troende, trogne ~~vid~~ till altaret fallen;
Vaken och bedjen i tillfälligt stund;
~~Ryndar skön sjulande~~
~~Hymnen~~ ~~Majestät hymnen hos~~
Sjungande hymner kring jorden i skallen!
Ilyg er för hindrar en brinnande mund.
Se huru qvinnans klädnad fraskrar
Lik ~~en~~ aftonmolnets gyllne rand.
För hvarje lustig flakt den lifvar;
Och viker för hvar dristig hand.
Så fick man förr i Sais skåda;
En förlåt framför Gudens bild
Den lyftades – men ~~ikka~~ blef med våda
~~Gudar en med offrar~~ ~~hand~~ ~~en offrande~~ var förspild
Hvad ~~förr~~ ~~mig~~ då fort i himmelsk fägring mystes;
Och fröjdade en renad bröst;
Då ~~midt~~ ~~dunkel~~ till dunkla flammor lyste:
Och röt med straffets tordons-röst.
~~Ej~~ ~~Den~~ Olyckliga! att den skåda;
Som emger hemlighetens land
Kan blott en tvagen ålskling höjas;
Blott röras af en skullös hand.
Kärlek till nattens förmörkade länder,
Bringar sin fackla och skuggorna fly.
Kärlek ~~[illegible]~~ bebor Elyseiska stränder,
Genom hans ~~kraft~~ allmakt der solarne gry
Utan förgängelse, stormar och fasa.
Jorden han nalkas, ~~[illegible]~~ och glädjen går opp.
Nöd ligga stormarne länge ej rasa;
Hoppet ~~[illegible]~~ då ler lik en brinnande knopp.

~~Fliss mod~~ Var ~~fialen~~ skrudeu uti nu og mid.

~~Sköna flickor! blida tärnor~~ &c
Med en blid och älskad tärna
Dagen
~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Svärfvar glad på muntra vingar,
Gossen han blef bedragen
~~Och dess [illegible]~~ bringar
~~Han~~ Att hon vandrar nattens ſtjerna.
Då betagen
~~Han~~ Utaf kärleks drift hon nalkad;
För att med hans ömma blaga ſkalkad.

Med en blid och älskad tärna.

Natten
Präktigt uppå fäſtet träder;
~~Stjern~~ Kejsar mantelen goſſen kläder
Ty han vet att nattens ſtjerna
Bringar ſkatten
Fram ur jordens varma ſköte
Och den brinner för ett trofaſt möte.

Hvad är natten? Hvad är dagen?
Flicka!
Utan vänſkapens helga trånad
Utan kärleks offer-brånad.
Låt mig utaf dig betagen
Kyſſar dricka
Låt mig ~~flamma~~ hvila vid ditt hjerta;
Och i kärleks ~~andar~~ löſas opp ~~mi~~ i ſmärta.

Flicka jag mig redan fattad känner;
~~Och ſkam~~
Af en eld, som i mitt hjerta bränner;
Jag ſkall hvila vid ditt varma bröſt.
Då jag detta korta lif vill ſluta;
Så jag himlen vill på jorden njuta;
Och förnimma ſkaparens milda röſt.

Känn med mig den ~~[illegible]~~ ſtarka trolldoms tjuſning
Som med vida känſlornas beruſning
~~Rycker~~
Förer älſkarn i hans flickas famn.
~~Det var härligt~~
Varma kyſſar ſig med kyſſar blanda;
Och dem ſkyddar kärleks ljuſa anda;
Och de ſkyfla kärleks milda namn.
Må vi ſtädse till hvarannan kaſta,
Oſs i verldens ~~bullr~~ ej utur ~~och~~ ~~[illegible]~~ den haſta.
Ned i grafvens ~~kalla dunkla~~ dunkelt varma ſköt.
Öfver den en evig kärleks brinner,
~~Och~~ ~~Jag~~ Der ~~min~~ jag dubbelkraft ~~jag~~ återfinner,
Allt den ~~[illegible]~~ jag på jorden njöt.

~~I alſt glad en evig brudnatt varar~~
Hör du ej ~~der~~ de milda harpor klinga
Ser du ej ſmå kärleksgudar ſpringa
Sig omkring dig, leende åt dig.
Goda flicka det är dig ~~de~~ mena;
De beſtällſamt önſka oſs förena
Fram till dig de gladigt föra mig.

Fly mig ej, jag evigt ſkall dig följa
Jordens ~~krets~~ förmår dig icke dölja,
Öfver allt jag följer dina ſpår.
~~Våra ſjälar som ren förbundna~~
~~Vi~~
I en längd af åldrar ren förſvunna,
Voro våra ſjälar ömt ren förbundna;
Och vår kärlek räknar inga år.

I mitt hjerta bor en helig trängtan-
Flicka ~~känner~~ anar du ej ſamma längtan?
Ja, du ~~känner~~ anar den, den menſka är.
~~Jag mitt mod för~~
Ha mitt mod jag ~~känner~~ märker mera ſtiga;
Till ett ~~helgt~~ offer vill jag mig in viga.
Och en brudnatt ~~glad~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ gladt jag beger

Sömn och frihet —

~~[illegible]~~ Sinnigen

~~[illegible]~~

1812 år ~~[illegible]~~ [illegible] var

1 – Klassen	73.	73
2dra	43.	43.
3die	126	126.
5te	446.	
6te	1.	
7de	493.	
8de	532.	
9	23.	
10	88.	
11	36.	
12	871.	
13	202	
14	1240	
15	88	
~~16~~	~~16.~~	

K3

~~Kärlek~~

~~[illegible]~~

~~[illegible]~~

~~I den milda kärleks lågor~~
~~Glöd alla jordens plågor;~~

Sanning

~~[illegible] Hvar blyta~~
~~Hjerta bliker en gång hvitar?~~
~~Brinn ej till andra rymder;~~
Tjusta hjerta, Nu är slaktas!
Irra ej med vilda tankar!
~~Stel~~ Gjelm dig med egna bojor.
~~Denna [illegible]~~
~~Den [illegible]~~
Denna nya verld betrakta.

Opoetisk Kalender.

Projekt till Titel ::

Vinter~~blommor~~ rosor – Midsommarrosor – Höstrosor

~~Den~~ poetiska Daphne med 2 häftsvansar ~~et~~

Tusen och en dag, vid ~~[illegible]~~ aftonen ~~[illegible]~~ innan

poetiska pas de rigadon i December månskenet;

~~Musernas Strövtåg~~ fruktar ett försök på ~~[illegible]~~ på frödkiferas

~~Poetiska~~ Vinterpastilla.

~~Kaffet med Sånggudinnorna under under-bitig fenomen~~ första kastet.

Försök till en ny poetisk canal med slussverk af Snackdalaget ~~appretad af~~ ~~[illegible]~~ ~~eller~~ med ~~C. Wingstr~~ ställd på actier af Vingströmmesse ~~[illegible]~~.

Kullstödrens Liljor.

~~St. L.~~ Selene –

Sånggudinnornas mörkelek ~~S. Lutet~~ styrgt.

~~[illegible]~~ 6 gratties ~~[illegible]~~ på Musernas jul/bord.

Blad ur min skrubok af Enkans farbror i Nain.

Vingströmmarnas Jullkringla

Musernas könings funnen och uppstäld af Lagdan.

~~Försök~~ till en handbok ~~af poetiska~~ för bokarbetjenter i vitterheten.

~~Naturelt~~ sundt förnuft i prosa och poesi.

~~Poetisk~~ bondepraktika för ~~år 1829~~ menige man

Hittebarnet en samling poesier.

~~eller mitt ödet att vara~~ poet;

(Den lilla katekesen för den delen af ungdomen som lägger sig på vitterlek.

Konsten att producera utan dunkel genom eller en ny tafla af äkta kärleks-poesi.

En julpåska med Sånggudinnorna.

Carlavagnen med 3 spann

~~Poetiska stunder utk af Hammarsköld~~.

Hammarskölds poetiska arbeten 1 delen natten med portrait

med mitt 7 recensioner jag anser diqnet

fader – till 100 skrifter är jag redan far

(poetiskt folk; och denna inledning är egentligen som ett ~~[illegible]~~ omröstnings-protokoll.)

*)

Poetiskt Gossebarn framfödt af Mamsell
i Polisgränden, eller ~~Hans~~ Försök att bevisa Ma-
gneti~~ska~~smens verkan på Naturen Dethin.
Poetiska Örfilar mellan Upsala litteratur Ti
och Allm. Journalen — 1:sta Krumsprånget.

I Hatten inlades d. 14 Novemb 1821 —

1° Jungfrun i det Gröna —
2° Blad ur en Stambok tillhörig förbrödern
och Enkan i Nain —
3° Poëtiska ragoutter — 1. kistan
4° Opoetisk Kalender för poetiskt folk
~~5° Jungfrun i det gröna~~
6° Poetisk Kalender för Upsala Talenter
jemte Prosaiska Bruksstyckan för
Wallmark —
6° Poetisk Korrespondens för gemene man
7° Hittebarnet en Lärling i Witterhe
8° Poëtiska örfilar emellan All-
männa Journalen og Upps. Litter
Tidning

Af Dahlgren utdrag: N:o 4

f Manuscee
att bevisa M
s en Dethin.
litteratur Ö
språnget.

6 1821 —

j förbrödern

hiskan
poetiska folk

sala fabuler
tyckan för

s glömae m
g; i Uterge
mellan aa
tlypt. Ulken

8:o 4 —

Morgonstjernor. Nattvioler, ~~fru~~
Snöbollar kastade af Muserne.
Studentrosor, Femfingerört-
Poetiskt slagvatten för kärlstrånna själar.
Poetiskt draperi i Musernas sängkammare.
Tall, pull, eller poetiskt kafe för tonguden
magasin
Den flygande draken.
Förlorade ägg på Musernas biffstek-
Ett menageri af sällsynta poetiska
djur-

ångande den

förbättrings-
lt och ~~correctione~~-

g.

fallt! Och hårdt lig-
lldelt förlamad. Vore
förgäfves omhvärfver
du anslår känslans
rin- ike till flickors
dalskar mot ödet---
v falla pilarne; och
afva. Vålan! Frukta
luren harpan gu-
dets strängar.
~~an~~ lifvets klang; och
tidens rymder flyta
f.

ren vill jag ~~[illegible]~~
rings frihet; ~~[illegible]~~
nar, såsom Betlaker
kalkar lysa de
; Himmel och
aft ett poetiskt
mmare. Nu är få-
llinga minnen
tå förr- och
etisk Kalender
för Upsala Kalender; ~~og~~ sendas brukstycken
för Allmänna Journalen, ty tisteln står i en
mycket god växt, såsom isopen vid palatsens
murar, och några reunions blommor kan väl den
till gödkalfsteken återvändande förlorade sonen
ej undgå.

Hvilket Menageri af sällsynta poetiska djur, har
ej Prosans Elfaser instängt i denna bur.*) deraf
af sömnens julfred lugnade anleten uppväcker man
snart idel glömde Riddare, ~~ömma~~ själar, kärleks-
~~blomster burkar~~, frånads deglar och fernuddar, **)
ristade mot geniets förskräckliga gast. ~~För de framta~~
~~Här skola de förädlas! Är det möjligt?~~ ~~Oskuldsfu~~
~~Ryslige dödlige~~! I ären att betrakta, såsom vandrande
kors, för hvilka snillets spökeri viker; såsom dörrträn
bestrukne med blod af prosans korp, på det att förhärjaren
må gå framom Er. Och likväl viljen I ej låta bero vid

* Borttappade själar, kärlek blompottor,

---

*) Då inom Redactionen fråga uppades om ~~titeln~~ ~~benämningen~~ af denna
skrift, försporde olika meningar, hvarunder alla med
cursiv stil utmärkte benämningar förslagsvis förekommo.
Genom röstning bestämdes slutligen ~~sitt titel namn~~ för
att Boken skulle ~~kallas~~ heta Opoetisk Kalender för
(poetiskt
folk; och denna inledning ~~är~~ är egentligen att anse
som ett ~~[illegible]~~ omröstnings-protocoll.

**)

Jungfrun i det gröna – hon blå – röd, hvit, svart etc.

Berlocker i Sångudinnornas öron.
Strutsfjäder på Apollos hatt.
Solrosen.
Lillklockan i Musernas tempel.
Adam och Eva en poetisk julklapp på julaftonen.
Slagrutan i de poetiska malmgångarne.
Ha ha! och Ack! eller skämt och allvar en poetisk nyårsgåfva.
Svea bönor, uppvuxne af fänriken Bergström på Sångudinnornas pokal.
~~Vatten uppvärmdt!!!~~
365 raketer uppkastade på julaftonen 1821.
Blomman plockade på Pindus.
Musernas morgon-negligée.
Sångudinnornas strumpebands orden.
Poetiskt Myrbränvin, tillverkadt af Bergström.
Apollos bakvagn.
Skin och Rimfaxe eller poetisk dagg på de nordiska dalarne.
~~Puff! Paff! puff!~~
Chyntia, Laura, Armida, et en poetisk [illegible].

8. Svenska infarter emellan allmänna Journalen och Upps. Lärda Tidning ——

Af Dahlgren utdrag: No 4

Extravaganser

1°

~~Poetiska~~ Prosaiska fram- och åter flykter anbelangande förbättret till den opoetiska Calendern—

~~Dagens~~

~~Dagens Stunder.~~

~~En~~ Poëtiske ~~utflygt~~ Extravaganser anbelangande den opoëtiska Kalendern.

Morgonen

Monolog på ~~ett~~ prosaens tukt och ~~correctione~~ förbättrings-hus, federmera dialog.

Hu! här är kallt! – rasande kallt! Och hårdt ligger man. Min venstra sida är alldeles förlamad. Vore du det äfven, klappande hjerta! Förgäfves omhvärfves du af bröstets sköldborg, medan du anslår känslans bjärkamal och väcker icke till vin- icke till flickors skamdan, utan till hårda bardalekar mot ödet--- å nej, mot dig sjelf. Ofvanifrån falla pilarne; och ofvanefter kommer all god gåfva. Välan! Frukta dem då icke! Märk endast, huru harpan ljuder då någon af dem vidrör dess strängar. Rundt omkring dalrar ~~i sympaten~~ lifvets klang; och då dess milda vågor förloras i tidens rymder, flyta de in i evighetens kärlekshaf.

Nu vill jag uppstå. Genom gallren vill jag ~~upptäcka~~ beskåda naturen i hela dess närings frihet ~~[illegible]~~. På tråden glänsa daggens droppar, såsom bellocker i Musernas öron(*), och i blommans kalkar lysa de som strupperlor på Apollos hatt. Himmel och sjöar och berg och dalar utgöra endast ett poetiskt draperi i Sånggudinnornas sängkammare. Nu är således tillfälle att låta guitarren klinga minnen till kommande åldrar och införa sön- och helgedagar ~~för [illegible]~~ till en Poetisk Kalender för Uppsala Calender; ~~och~~ men derjemte att bereda bruksstycken för Allmänna Journalen, ty tisteln står i en mycket god växt, såsom isopen vid palatsernas murar, och några reunions-blommor kan väl den till gödkalfsteken återvändande förlorade sonen ej undgå.

Hvilket Menageri af sällsynta poetiska djur, har ej Prosaens Elfader instängt i denna bur! Af deras af sömnens gudfred tecknade anleten upptäcker man snart idel glömde Riddare, ~~ömma~~ †) själar, kärleks- ~~blomsterburkar~~, trånads-deglar och pennuddar, ristade mot geniets förskräckliga gast. ~~För de framta~~ ~~Här skolen I förbättras! Är det möjligt?~~ ~~Ack, ljuflige~~ Ljuflige dödlige! I ären att betrakta, såsom vandrande kors, för hvilka snillets spökeri viker; såsom dörrträd bestrukne med blod af prosaens korp, på det att förderfvaren må gå framom Er. Och likväl viljen I ej låta bero vid

† bortkappade själar, kärlek. blompotter,

---

*) Då innom Redactionen fråga uppades om ~~titeln~~ benämningen af denna skrift, försporder olika meningar, hvarunder alla med cursiv stil utmärkte benämningar förslagsvis förekommo. Genom röstning bestämdes slutligen ~~att titel namn~~ att Boken skulle ~~kallas~~ heta Opoëtisk Kalender för (poetiskt) folk; och denna inledning är egentligen att anse som ett ~~[illegible]~~ omröstnings-protokoll.

**)

eder ſabbat, edert klangår, edert jubelår? Sultan åren vordne vederſpänſtige mot eder förfäders frälſare och beſkyddare. Men denna Babyloniska fångenskap återbär Eder utan allt tvifvel till Eder och Edra fäders ſkyddshelgon. Sedan hvi mig har Sallud verkat.

O mitt hjerta! Huru lugnt? Flyktad är stunden. Henförelsens ſtund — fångens stund. Så klart är det, ſom den hjerblå domen öfver ſjögalteret i Kymdens tempel; ſå afmätt i ſina ſlag, ſom den ſtrålande perpendikeln på tidens ur. Min ſjäl tiknar vetendelsns lugna väg; ur hvilken det förflutna uppſtigit ſamt ſtår fullklädt färdigt att aflägsna sig, och vid hvart klyſnigt ſtrand det tillkommande afkastar ſin bäddrägt. Båda synas de af den i bottnen herrſkande anden, ſom lifvades ut af ordet varde ur ſkaparens mund, ny- af den förſta ſkapande ſtråla ur hans ögon; ſom alltid föder utan ~~andra till~~ främmande hjelp, men ej ſällan förtär ſina egna barn; ſom alldrig är lika, men alltid den ſamma; och ſom äfven underſtundom ſammanlänkar ~~ord~~ meningarne och räknar orden, på ditt de dödlige mötte, likaſom i drömmar, höra en tynande efterklang af de bland löfven på lifsens träd ſpelande vindarne.

[Vaktmästaren inkommer.]

Fra en ſlutg

Till en flitig Barnvaggerska.

Aftonen.

Bref till Syster Deborah.

Traiteurs Stället d. 8 Decemb. 1821.

Min Gifligaste Syster, må alltid väl!

Med dessa få ord och rader vill jag låta dig veta att jag, Gud lof! lefver och mår väl; men ernar ofördröjligen bryta opp till Johannis kyrkogård för att der figurative betrakta lysmaskarne. För en stund sedan knackade Corporalen ryktligen på luckan, ropande: Bergström är du här? Ja svarade jag. "Du har ordre," skrek han, "att gå till Guds – bord i morgon." "Skall ske." svarade jag; och derpå sprang han sin väg. ~~Jag begifver mig~~ Till tidens vinnande begifver jag mig nu i afton åstad, fasligt rädd för mina Tennisyror, som skola vara rentvådade, emedan all kritning och fritt-mening är ~~förbuden~~ den dag en förboden.

Emellertid vill jag förr afmarchen låta dig veta mitt tillstånd. Jag har lånt bläck af Mor på Selene, Farbror på Helios stal dessa bägge bladen ur Contra-Boken med Bryggaren, och Rebeckas på Eros har sjelf skickat en penna af Gåsen, som hennes matmoder nyligen fick till skänks af Carolinas Sympathetiska hjertan! Ni är dalkarna ännu själarne af hårsvall och stormsvall, af trängsvall och etersvall. I åren värde att upptagas i Snuggudinnornas Strumpebands-Orden; och derföre Gifligaste Syster! när du bortlämnar dina blommor, ja till och med den blomsterskål, anse dem, som ~~dina~~ marskalkar, traktera dem med korinthvälling ~~och~~ ur Carls kopparmugg och dela mellan dem ditt strumpeband. ~~Honny~~ Soit qui mal y pense!

Klockan half sex denna morgon hade jag en poetisk ansats, men ehuru jag åstundes att trycka det skaldiska lefnsinseglet på mina ord och bragder, ville sådant likväl icke lyckas i anseende till den klibbiga medelmåttan hos ~~med~~ bildningsgåfvans mandlack. Slag på slag klämtade jag med lillklockan i musernas kyrktorn, men ingen frågade derefter, icke en enda trodde elden vara lös. Jag uppmanade årtiderna att dricka brorskaps med mig – men förgäfves; ingen dröjde; våren ville ej erkänna mig hvarken för sin bättre eller sämre broder, endast vintren frågade: om han skulle ~~värma~~ mig? Då bröt jag ut i en opoetisk monolog och ~~fr~~ bevekte derigenom så lyckligen ~~hjelpt~~ ~~på~~ den lyssnande Vaktmästarens hjerta, att han bebådade mig min frihet. Sedermera uppfördes jag under bevakning af 4 medlemmar af Sällskapet kalladt: för Naturels fiender förnuft på ~~den~~ prosa och poesie, och framställdes för ~~[illegible]~~ en Prosaisk Polis-Commissarie, ~~[illegible] med 2 Gästkammar~~. denne tiltalade mig sålunda:

Regnbågen är en högst besynnerlig tingest. Småfoglarne narrar hon att upptäcka de trollfånger som spränga reglor och lås från evigheten guldport, och liksom Mars med sitt skägg, lockar barn utför vägg, så lockar hon småpojkarne att åka på känslan öfver allt och omkring den af Expeditions Secreteraren * * * för händer hafvande nya upplagan af C. Melderstroms försök till ett Svenskt rimlexicon; Men kastar man snöballar efter Muserne, de träffas dem ej*. Evigt föränderliga, lätta och ilande likt den svallande vågen, den flyktande skyn och rosens jungfruliga morgondoft både finnas och ej finnas de. Poesiens blommor plockas endast af hären, med tänkelset såsom Moset för sitt anlete; alla ~~[illegible]~~ öfriga utflykter blifva ej annat än poetiska gossebarn framfödde af Mademoiselles i Poligranden, eller ~~[illegible]~~ ~~hygär~~ hemiska försök att bevisa den romantiska magnetismens verkan på Kongl Cancelie Rådet ** eller Kongl Notarien **. Vid en sommarros, icke af taft; vid en vinterros, icke af sammetsskrinet någon gång anuplapet af deras drägt eller köpt med lukten af deras ur evigheten vardagg distillerade luktsalter. Är väl poesien en poetisk vinterpostilla sponsmetad af en opoetisk Warme? Lämna väl sånggudinnorne sådane märken efter sig, att beundrare-hopen — de kallas legio, ty de äro många — kunna med underdånt-ödmjukt-submissa kalfögonblickar och vidt fenspärrade Lammunnar, täflande med det stora Engelska folket i troplikliga vördnads-betygelse för deras store och ädla Konung sjelfverbeställ ~~[illegible]~~ sporren af deras nemligen Musernas strumpsockor förfölte på snödrifvan.

När derföre Majblomman i sitt hjerta utslår sina blad, spåda som ~~första~~ skynget på Musernas märkdack, ~~[illegible]~~ skiefvas som den forstra älskarinnans blick; — när ett skyfall af ideer hvirflar sig i ditt laug samt skakade hufvud; när ~~[illegible]~~ känslans hand ned skiker skarf-sinnars på dina fördunklade ögon; och när du ser himmelen klyfvas af blixtrar ur en annan verld, sök då ej bistånd ur ett ~~[illegible]~~ försök till handbok för brakeltjenter i vitterheten. På bo-tröjå nyper du dig ett extrakt ~~[illegible]~~ ur Mollys Testamente; universal arfvinge blifver du

(*) Krylhoppor —

~~[illegible]~~

† och ädla

† osäkra

Commissarie,

(*) Kryddhafre —

~~[illegible]~~

ej, äfven om alla 7 farbroderne till Enkans son, i slaen framträdde med blad ur sina Bläs-böcker för att bevisa det de ~~varit~~ på begrafnings dagen varit lika så rörd som ~~[illegible]~~ Bomans Enka under Mollbergs paradering vid hennes salige mans graf. ~~[illegible]~~ Alopecurus pratensis*) är ingen sensitiva och din dröm är ju alldeles icke Platos dröm. Din ~~[illegible]~~ hjertblomma är något som du vid ett nyss år kan sända till en rimmare; en skrifvdrag är son-rike det eviga. Likväl ej derföre Dahlbergs ~~[illegible]~~ Cajsa! Var ej blödig och vindögd! ~~[illegible]~~ Farväl! 4

Så talade den platte; — hvilke ord gade ej vår poetiske Stackare — han af de tvänne hästsvansarne kunnat aftadkomma?

Härifrån ingvå quik jag närmaste vägen till Mor på Morgonstjernan. Huru förträffligt hava skön är — ej din afgrof in nan för diskens ropade jag; — gån narras ut under den friska morgonrodnaden och natten kallas stjernor, att söka svalka för edra af ~~[illegible]~~ ett sparkade hjertan, här finner jag ~~[illegible]~~ de den poetiska varmen afsatta känslans tårar på de af krystningens rök förmelancholiserade väggarne. Här är allt romantiskt." — Röd blef mutter — ögat rödt och hon gaf mig en duglig dram af det ägta poetiska myrbrännvinet. —

Med en betagen själ

~~Ja, Hr. Gr. har rätt, man bör ej~~ ~~kunna~~ ~~få anlägga mordbrand och främma folk inne, emedan faran är oförsvarlig. få efter [illegible] som menniskornas lagar.~~

Då fråga uppstades om titeln å denna skrift, föreslogat alla ~~[illegible]~~ de här med cursiffre upptagne namnen, och som olika meningar innom Redactionen förspörjdes, skred man till lottning,

Vaktmästaren inträder.

~~Dit i Dr~~

~~Ja under solen finnes intet omöjligt~~

Hvarföre icke? Under solen finnes icke något omöjligt, om ej det, att på smak och skörda snille. ~~Men också för snillet [illegible]~~

Detta är prosaiskt talat. Jag skall anmäla dig hos Commissarien. Jag har gjort din oration. Din poetiska stämning har flyttt.

Jer. 26. 20.21–

Morgonen.

Monolog på det opoetiska tukt och correctionshuset, sedermera dialog.

Hu! här är kallt – rasande kallt! – och hårdt ligger man. ~~–~~ Min vänstra sida är alldeles förlamad. Vore du det äfven klappande hjerta! ~~[illegible]~~ Förgäfves omhvärfves du af ~~känslans~~ ~~[illegible]~~, bröstets sköldborg ~~medan Du~~ anslår Känslans Bjarkamal och väcker – icke till vin, – icke till flickors skämtan – hellre till hårda bardalekar mot ödet – – å nej, mot dig sjelf. Ofvanifrån falla pilarne och ofvanefter kommer all god gåfva. Välan. frukta dem då icke! Märk endast huru harpan ljuder, då någon af dem vidrör dess strängar. Hör du ej klangen rundt omkring i rymden dallra i milda vågor? Och då han förlorar sig, flyter han in i evighetens kärlekshaf.

Nu vill jag uppstiga. Genom ~~[illegible]~~ gallren vill jag beskåda naturen i hela dess näringsfrihet, icke försvarad af dumhufvuden icke bestridd af ditto ditto. När är hofället till första Klumpsprånget under ~~en~~ poetiska vårfarter emellan Upsala Litteratur Tidning och Allmänna Journalen?

På träden glänsa daggens droppar, som berlocker i Musernas öron, och i blommans kalkar lysa de som Stråperlor på Apollos hatt. Hela Naturen är endast ett poetiskt draperi i sånggudinnornas sängkammare.

Men bolmörten är ej heller lottlös, kattfoten ser behändig ut, och Tisteln – åsnans prägtigaste föda – ~~prunkar som en~~ växer såsom ~~[illegible]~~ isopen vid palatsets murar. Här kan man således ~~samt åstadkomma bade en poetisk kalender för Upsala läsare och prosaiska brukstycken för samma P. A. Wallmark~~ ~~låta Quitarren klinga~~ låta Quitarren klinga minnen åt kommande åldrar och slakta en gödda kalf åt den vid ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ draf invande förlorade sonen; man kan med ~~ett~~ ett ord inhysta sön- och helgedagar ~~åt~~ till en Poetisk Calender åt Upsala Poetiska Kalender, och ändå hafva öfriga några brukstycken åt P. A. Wallmark – handens Corn; ty Egypten är en ~~[illegible] kalf och~~ ganska skön kalf och de dagakarlar, som bo derinne, äro ock såsom gödda kalfvar, säger Profeten.

Hvilket Menageri af välsyrta Poetiska

förvägrat
djur äro ej ~~instängde~~ innom denna bur. Glöm-
de Riddare, ömma själar, kärleks blomster-
burkar, ~~[illegible]~~, tränads deglar och
femuddar, ristade mot naturens spökande
ande. Anna snarka de, säkert drömma
de. Hör nasal-Guden ~~[illegible]~~ hör den ena
röjer en ~~[illegible]~~ Petrarcha, och trumpeten en-
~~[illegible]~~ den andre en Haldor ~~[illegible]~~ Squallre-
~~[illegible]~~ fyr.

Men se blott åt porten hvilke Cerberer!
Ären i ej alle söner af fader Bergström,
som fordom [illegible] Vulcan, barn af Bergström-
skan, den samma som eder salige farbror
Moritz afkonterfejade såsom en ros i rosen-
rödt. Det håller jag dig räkning för, hederlige
farbror! ~~[illegible]~~ Ty utan Madam hade väl
också sin blomstertid, då hon stod som
en härlig [illegible] såsom en [illegible] borgen
tecknad af ~~naturen~~ skönheten på lifvets lysande skedet;
men — —

(Vaktmästarn inkommer:)

~~Och dessa skola här omformeras till glömske Riddare~~
~~Och dessa skola här förbättras. Hvarifrån skolat de utgå~~

Lyckliga dödlige! I ären lefvande kors för hvilka
allt spökeri viker. Snillet vill utsända sina lyckgubbar, eder narra de ej ~~[illegible]~~ ut ~~[illegible]~~ i inbildningens
träsk och moras;

Lyckliga dödlige i ären att betraktas såsom vandrande
kors för hvilka ~~allt~~ prästers spökeri viker; ~~[illegible]~~ Såsom dörrträd bestruk-
ne med blod af slaktade korp, på det att förderfvaren ~~[illegible]~~ må gå framom er. Och likväl ären I
vordne vederspänstige mot ~~denna [illegible]~~ denne ~~Eder frälse och beskyddare.~~ ~~denne~~ Eder svärd fjädrade
frälse och beskyddare! Dock ~~detta~~ denne babyloniska fån-
genskaps återförer Eder sannolikt till Edra fäder
~~[illegible]~~ skyddshelgon och eder egen
patron och beskyddare. Medan på mig har ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ ställts verkat.

~~Sakteligen susar cederskogen på Libanons höjder!~~
~~I de [illegible] källorna [illegible] stormen [illegible]~~
Hvem ~~[illegible]~~ lugnt är ej mitt hjerta? Hvarföre
~~stunder~~ äro flyktade. Så ~~[illegible]~~ klart som ~~[illegible]~~
den hjerbla domen öfver högaltaret i rymdens tempel,
så ~~[illegible]~~ af mått i sina slag, som den strålan-
de [illegible] på himlen. Dess själ ~~[illegible]~~
liknar ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ urstandet lugnat väg ~~[illegible]~~ hvilken
de förflutna uppsigt, ~~[illegible]~~ och står fullklädd
färdig att aflägsnas, och vid ~~[illegible]~~ hvars
~~[illegible]~~ klippiga strand det lekkommande, ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ af kastarsin baddragt ~~för att genom~~ ~~af [illegible]~~ för att flyga ~~genom [illegible]~~.
~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~. ~~[illegible]~~ Våta vingar af den
i botnen dolda makt, som lefvades icke af ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ ordet varde en skapare-
mandt nej, af strålen från Hans ögon; som ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ föder att ej sällan förtär sina egna
händers verk; som alltid är lika, men alltid den
samma, ~~[illegible]~~ och som åfven
~~[illegible]~~ understundom sammanlänkar ord och räknar
dem, på det de dödlige måtte likasom i drömmar
höra ~~ett [illegible]~~ lynande efter ~~[illegible]~~ klang-
~~[illegible]~~ bland löfven på lifvet träd spelande vindarne.

~~[illegible]~~

och viljen ej förr Eder [illegible].

I mitt ~~hjerta är så lugnt~~ hjerta

I ~~hvad~~ ~~har~~

~~I~~

Poetisk Utflygt om den
~~Himm~~ Kärlika Kalendern

Ingenbogens är ~~ett~~ en hop ~~med mer, hvar som~~ ~~småfoglar at de~~ ~~småfoglarnes och qvidan~~ och ~~småpoeterne att en himmel. att~~ besynnerlig högest; Småfoglarne narrar ofta att ~~fjäten~~ ~~och~~ uppläcket de trollsånger, som ~~upplåtes evigheten gullport~~ sprängt reglar och lås från evighetens galleport, och ~~[illegible]~~ som man med sitt skägg lockar barn ~~ofver~~ utför vägg, så lockar han småpoeterne att åka på islagger ofver, uti och omkring. ~~man Magdestiöns ett af Hr Lieutenant Lindegren~~ den af hr ~~L~~ Expeditions Secreteraren L— e utgifna nya upplagan af C. Manderstroms försök till ett Swenskt Remlexicon. Också ~~på Maserne fram man kaffe småbollar~~ ~~och~~ faster den ~~kärlek~~ ‡ som hafver bitrade af ett L— eller ej många. Där ~~Kärleksdur säger eller fader min~~ ~~dem~~ ~~min som på Galejan och naturligheten såsom sådana~~ Kärleksdur fader min som på Galejan, poetiska Gossbarn säger den O—ska Solrosen, framfödde af Mademoisellerne i Stolesgrand, eller förstått att bevisa Magnetismen verkan på Kongl Kanslie Rådet, ju eller Kongl Notarien A.— ~~Också är småbollar kastade på Maserne mången gång, med~~ ~~Också öfverflöda våra fruntimmer på kärlekskalendern på~~ ~~[illegible]~~ snöbollar kastade efter Maserne; men ytterst sällan träffar man dem ~~[illegible]~~ evigt föränderliga, ~~[illegible]~~ lätta, och ilande som den gungande vågen den flyktande ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ skyen och rosens morgondoft finner de och finner de icke. Ja med ett hjerta ~~uppfyldt~~ späckadt af eld, söker till fåfänga tjenst och smältas under ~~den~~ den friska morgonrådnaden, och nattens kalla stjerna med minone av att du förut tagit dig en god klunk af det poetiska sagobränvinet.—

Alskarne språk är ja kärleken vän

‡ ~~hvad kärleken jag känd~~

‡

förvarat

~~Vett~~ ~~Hvad ej öfver tvång~~ Hvem kan väl förtänka dem om de skatte ~~stränga~~ ~~för~~ Snöbollar ~~efter~~ nyss Muserna, ~~utan~~ likväl utan att träffa dem, som ~~likv~~ evigt oföränderligt, hålla sig i än de lika den ~~qv~~ svallande vågen, den flyktande skyn och rosens jungfruliga morgondoft både finnas och ick i finnas. Vid en vinterros, ja: der kan man någon gång skörja ~~fler~~ apor flägd, ~~eller kanske~~ af dems drägt eller känna ~~[illegible]~~ lukten efter deras ur evighetens vårdagg distillerade ~~luktvatten~~, men att söka dem i en poetisk [illegible] ~~örtekryddbodea~~, vore den utgifven af Harmodius, som att vilja ~~[illegible]~~ hopblan-der mid det de större Engelska folkets i kärlek för deras stora och ädla Konung fullsortsbyte ~~som~~ spörja efter deras strumpsockor försökte stå Snodrisprod.

~~När derföre ditt ~~[illegible]~~ hjerta klappar dels öga genombrinner förlåten emellan den ofrånkomliga skönheten och den evige~~

Låt derföre Majblomman i ditt hjertas ~~[illegible]~~ utslå sina ~~[illegible]~~ blad, när ett skyfalle af sidor, ~~blommor~~ hvirflar sig i dit långsamt skakade hafvet, när kaytlan[d] hand Snudsticker skarpsinnare på deras fördunklade ögon, och ~~[illegible]~~ när du ser himmelens klyfsrök ~~med~~ af bladen ~~[illegible]~~ ur en annan verld, då söker du förgäfves bistånd ur ett dylikt försök till Handbok för Brukbehofvets tid ~~[illegible]~~ i vetterhetten ~~[illegible]~~ eller tiv en skei-lisk bondpraktika för menige man.

Ny vill du med ditt hjertas spräckadt med eld söka lugn och svalka af den friska morgonrådnaden och natten kalla stjernor måste du förut hafva styrkt dig med en duglig klunk taf det äkta poetiska Nyr. bränvinet.

¥ är lika fruktlöst—

✝ En af de vederfiler som visa sig på hön—

Dagens ~~fyra~~ Stunder.

betraktade
genom Gallren på det poëtiska Spin-
och Tukthuset.

♀ på det Poetiska Tukt- och Correctionshuset;

Morgonen.

Ett opoetiskt Soliloquium, ♀ (en poetisk) [illegible] dialog.

Hu! här är kallt – rasande kallt! och fördt ~~fiden~~ ligger man! Min vänstra fot är alldeles ~~förtorkad~~ förlamad. Vore du det äfven klappran-de hjerta! Förgäfves omhvärfves du af bröstets sköldborg, ~~du~~ medan det anslår kallsland hjärka-mal ~~för att~~ ~~uppmuntra~~ och väcker icke till vin, icke till flickor skämtan, heller till hårda bardaleker mot ödet, mot dig sjelf. Ofvanifrån falla pilarne; ~~[illegible]~~ och ofvanefter kommer all god gåfva; ~~fruk-~~ Satan! fruktar dem då icke! Märk endast huru ~~[illegible]~~ harpans Guider då någon af dem vidrör dess strängar! Hör du ej klangen dallra i milda vågor rundt omkring dig; i ~~luft~~ rymden och då den förlorar sig, flyter den in i evighetens kärlekshaf. ~~Dock detta fattar du ej. Du vill blott söka lugn och svalka för ditt af eld spackade hjerta ~~af den~~ under den friska morgonrådnaden och nattens kalla stjernor, men denna kyla uthärdar du ej, med mindre än att du förut tagit dig en duglig klunk af det ägta poëtiska Mo-bränvinet.~~

~~Vi~~ Nu vill jag uppstiga! Genom gallret vill jag skåda Naturen i ~~all sin närings-frihet~~ hela dess näringsfrihet; hvarken lyckligen öfvertäckt af Argus ~~under~~ under det att Mercurius×× spelade så gif-tigt för honom, eller uppbrunnen (på resan) af Linie Dragonen vid Blekinge Compag. N:o 13 Jöns Grym(× ×) uppstapplad sitter på en Pekir kärra. På tråden glänsa daggens droppar, som Berlocker i Mulernas öron; och i blommornas kalkar lysa de som Strå-perlor på Apollos hatt! ~~Na~~ Hela Naturen är endast ett poëtiskt Drageri i ~~Musernas~~ ~~fångkammare~~ Sångqudinnornas fångkammare.

Hvilket Menagerie af sällsynta Poetiska djur äro icke förvarade i denna bur? Ett Sofvan-

(× Argus var ~~en~~ ursprungligen en [illegible] ~~en~~ koqubbe, g. s.)
(Merkurius ~~var~~ skydds patron ej mindre för Galeideln, än för tjufvar och skälmar; han söfde Argus och stal bort Kon, hvarpå Argus blef i nåder utnämnd och befordrad till Påfogel.)
(× × Han synes grym, men är dock blid. Tröstespråk för Barn uti Svenska Psalmb. N:o v.

de, drömma måhända? Alle äro de mina
bröder, alle äro de ſöner af Fader Berg-
ſtröm, ſom fordom gned dulcian, barn af
Bergſtrömskan, den ſamma ſom Salig
Farbror Moritz afkonterfejade ſåſom
en ros i roſenrödt. ~~Gotas nu~~ Jag håller
dig derföre räkning, hederlige farbror!
Ockſå lilgäwa Madam hade ſin blom-
ſtertid, då hon ſtod ſom en härlig
påſklilja, ſåſom en propre borgen
~~[illegible]~~ tecknad af naturen ~~för~~ på lifsets
bejaande fäbel. ~~Hr~~ ~~Och nu ligger i sin~~
~~[illegible] barn~~,

Hvad drömmer du om, Broder Nahum
Bergström? Du ler, och i ditt ~~lujn ögon-~~
~~blicken jag Muſernas~~ ~~igenkänner~~ förråder ~~dig~~
Muſernas känning funnen och uppſtäld
af Coridon. Du Bror Joel, ser mig
ut, ſom ~~ville du~~ vore en ſyſſelſatt,
med att kaſta rapſel med ~~[illegible]~~ ſång
qvinnorna,; Et diin ~~ſträng blick~~
~~höll~~ ſträngt anlete drag

Flere äro, flere af Eder grinne och nå
det politiska lycka och borrelianhuset in-
fatts. En gör ~~nu~~ tott, men någonsin nått-
dö!

Ψ ſpetigal loji anarjag,

Krakaropen —
takſignat af Kråkorna —

men han lek ſkörd fartyg
bydra —

Ψ ~~konſten att producera~~
ellerad ~~framſtälla~~ en
Kärlekspoesie är ej
Eder,

men jag såg ett skönt fartyg seglad omkull i en vällingbytta –

Dröm

i en Söparm vid Mäklarhuset –

Jag drömde – men drömmar rinna som strömmar – att jag var i Judiska Synagogan ~~af[illegible] kammar~~ ~~att~~. en Kammarherre och Commendeur af Polar-Cirkeln ~~uppläste~~ uppläste en Profeten Jeremiae dessa orden "Egypten är en skön kalf och de dagakarlar som bo derinne, äro ock såsom gödda kalfvar;" hvarefter han ur fickorne uppdrog en lorgnett och mycket Sockerbröd. Pull, pull! ropade han här är poëtisk hafre ur sånggudinnornas magazin! Strax såg jag mig i en kyrka. Hvarest en stor svart korp uppträdt på Predikstolen ~~[illegible] [illegible]~~ grundeligen predikade, huruledes Christus fordom spisat femtusende män. ~~Se sade~~ ~~[illegible]~~ Fromme själar! sade korpen, ~~marken~~ lären endast af mitt exempel, hvad dermed tillgår; Så ären många handrades åhörare och likväl spisar jag Eder allesammans med fem bygg bröd och två fiskar. Tre har jag fått till skänks utaf Amadeus Dn af ~~en~~ ~~[illegible]~~ den sista skalden och fiskarne har Collectanea fångat i Heroiska vikan. Men som anmärkt är, alles ankommer på ~~[illegible] och [illegible]~~ tron, ty tron gör intet så gör ock icke heller ~~mycket~~. och verkligen kunna åtskillige, som försökade sig ingen ting göra.

Då blef korpen ett berg utaf snömos, der sällskapet tusende och en natt firade årsfästen af tusende och en dag. Juspolskor dansade der lustigt med Muserne och det mest besynnerliga var att Enkans son i Nain, hvilken Snillets son glömde att uppväcka, dansade sielf commodt både med svepning och likkista. ~~Då han~~ Mindre på han pas de rigadon och på han glisader såg man att han enkannerligen lagt sig att på nöje, åt en ~~kapp~~ hop små, små hufvuden, hvilka lika knappnåls hufvuden ~~i skot~~ stodo opp öfver snömosytan.

XLVI. 20. 21.

* konsten att producera utan enkel grund, eller att ~~framställa~~ en ny tafla af äkta kärliks poesie är ej så svår som i inbillen Eder;

Protocoll, hållit i Directionen
för Öst-Götha Gille sammanträde
den 11 November 1829.

Närvarande

Samtelige Herrar Directeurer

Litteraturfragmenter

Skaldens harpa.
Sanningens makt.

Skaldens Harpa.

ψ Horsås lin

En midsommars afton gingo gossarna och flickorna från ψ ~~Hasas~~ Ållaby, der midsommars-stången skulle resas. När de hunnit den höga kullen på näset vid Storsjön, beslöto de att ~~[illegible]~~ gå en kort stund hvila. De satte sig i gräset; än sjöngo de, än skämtade de och än kastade de blomor på hvarandra. Rätt som det var frågade Ingeborg Olof: "Hvad betyder det besynnerliga stenröset, hvarpå du sitter?" "Det är en jättegraf," svarade han, "och man säger att en jättespelman ligger der begrafven." "Han spökar väl ej?" fortfor Ingeborg. "Vi äro ~~[illegible]~~ nära midnatten!" "Nej," inföll den eljest så tystlåtne Harald: "han spökar ej. Är sagan sann, så var han en from man, och vid den ~~[illegible]~~ fromme graf dväljas ej de skräckligheter, som om natten varka." "Hvad var det för en spelman? Känner du sagan om honom?" ~~[illegible]~~ sporde Ellina. "Ja," genmälte Harald, "min gamle farfar, som var väl hemma i ~~forn~~ forna tiders merkvärdigheter har ~~berättat~~ ~~[illegible]~~ mångfaldiga gånger omtalat den för mig." "Berätta oss henne då," bad Ellena; och de öfrige instämde i hennes begäran. ψ

ψ så började Harald,

"Det är ingen ibland eder, som icke mången gång varit uppe på Horsåsa-berget, och sett ruinerna efter det gamla jätteslottet. Deruti bodde för många hundrade år tillbaka en jättekung. Han var en stor slagskämpe; och vid Ollbynäset, ser ännu jernringarne i berget, hvarvid han hade sina härskepp fästade. På dessa låg han ute sommaren öfver i ofred med alla sjöfarande; men om vintrarne satt han hemma, förtärande i fred och ro allt hvad han kunnat ~~[illegible]~~ antingen rofva åt sig, eller eljest åtkomma; ty han brukade ofta att låta tinga bort sig åt andra näskungar och ~~[illegible]~~, då de ~~skulle~~ kifvades och slogos ~~slåss~~ med hvarannan. (Sällan ~~[illegible]~~ förflöt ~~[illegible] fast han~~ mången ~~år~~ vinter. Utom sina slagskämpar ~~och han~~ ~~[illegible]~~ och trälar såg han inga andra menniskor; och från hans slott hördes ~~aldrig~~ nedåt dalen annat, än de ~~[illegible]~~ piskade slafvarnas skrik och de fulla knektarnes sorl eller dryckesånger.

~~I sin ungdom hade han, så berättade man i hemlighet, [illegible] vistats i Bjarmaland och der förlofvat sig åt en trollqvinna, som [illegible] honom [illegible] och framgång [illegible] under det [illegible] till en [illegible] ningsgåfva [illegible] skänkt honom att [illegible], hvarmed [illegible] allt [illegible] följe. Dock voro dermed flere villkor förenade~~

~~Så varade det ganska länge~~

Hela bygden hatade honom och ~~önskade~~ bad hvarje vår innerligen till sina afgudar, ty på den tiden hade folket ännu ej den rätta tron, ~~att~~ att det måtte vara för sista gången de sågo honom afsegla; men hvarje höst ~~sett det~~ blefvo de med förskräckelse ~~se~~ varse honom återvända. Gerna hade de samman-

~~fäst~~ rotat sig för att göra sig utaf med honom, men sedan några försök slagit fel och anstiftarne blifvit grymmeligen nedergjorde, vågade sig ingen deran, ~~nu~~ ~~folk~~ ~~[illegible]~~ ty han var mer sin ~~af~~ elaka att vidfå. ~~Också var det ej underligt~~, & likväl ~~Men med hans framgån lycka~~ hängde ~~det~~ icke alls rätt tillsamman med hans lycka ~~ty~~ allmänt visste man, att i sin ungdom hade han ~~varit~~ ~~utfar~~ omgett åt ~~I~~ ett land som de kallade Bjärmaland och hvarifrå bara trollqvinnor skola bo. ~~och~~ Der hade han förlofvat sig med en trollpacka; ~~Af~~ af henne hade han till fästningsgåfva fått ett svärd, hvilket var så förgjordt, att hvarje gång det drogs ur skidan skulle seger derpå följa; dock ~~hade~~ ~~han [illegible]~~ ~~vid mändagjemningen~~ ~~vid midvintern~~ hade hon lagt gehörom det före, att han aldrig skulle ~~[illegible]~~ dermed hugga

Efter dvärjarnes skepp
I dess ~~klingande mast~~ ljudande mast
I dess klingande tag
I dess dånande köl

Ty då skulle det blifva hans bane.

~~Också aktade han sig noga att aldrig angripa~~

Efter betydelsen af denna spådom hade han ofta frågat ~~sin~~ trollqvinnan, utan att erhålla närmare ~~[illegible]~~ upplysning och slutligen nästan glömt alltsammans, då ~~han~~ det flere gånger lyckats honom att intaga gullbonade skepp, som blifvit utgifna för arbete af dvärjarne, hvilka då förliden ansågs vara de konstrikaste smeder och timmermän i verlden. Emellertid älskade han sitt svärd öfver allt annat. Han kallade det sin hustru och då han ~~[illegible]~~ satt vid dryckesbordet, låg ~~alltid~~ vägen alltid framför honom ~~och~~ men som nattetima tog han ~~det~~ den till sig i sängen.

~~Nu hände~~ ~~tilldrog det sig en mörk vinterafton~~

En ~~obestämd~~ vinterafton begaf det sig att till Slottet ~~[illegible]~~ ankom en vandrande spelman som begärde nattlogi ~~[illegible]~~ och skygd mot det elaka vädret. Alla tiders slottets byggder hade något sådant icke ~~[illegible]~~ tillförene inträffat, ~~hvarför heldel~~ utan såto knektarne harast, att ~~[illegible]~~ alla spelmannen var en främling från långt aflägsna länder. ~~Hade~~ ~~var det~~ Derföre ~~begärde~~ förenade de sina böner med hans och Horsäfa kungen gaf ändtligen fastän ogerna lof till hans ~~[illegible]~~ herbergerande i stallet, men andra morgonen skulle han i tid begifva sig derifrån. ~~När nu~~

När nu spelmannen inkom började han genast att spela på sin harpa och sjunga visor för ~~alla~~ knektarne medan de drucko. Öfver hans spel blefvo ~~de~~ alle som hörde det så innerligen betagne att de icke kunde återvända till kongssalen utan stannade alle qvar i borgstugan, hvaraf hände att slutligen blott kungen öfverblef och ~~[illegible]~~ ensam lemnad. Då förgrymmade han sig och grep till sitt svärd och skyndade sig ~~[illegible]~~ neder ~~[illegible]~~ till spelmannen, men när han fick honom i sikte ~~då~~ ~~[illegible]~~ saktade sig strax hans vrede och tillsade han honom att följa sig opp i salen. Så skedde ~~och~~ öfver

ngan lycka hängde ~~det~~
mman med sin lycka

Och räddar du ~~[illegible]~~ icke min Jungfru ur nöd
Så lämnar du henne åt skyldiga död.
Och derpå han Garpen i döden slog
~~Och [illegible]~~
Och ~~klingande~~ sjunkande tonen i luften dog.
~~Då [illegible]~~
Då skiskade fogeln, då yrade nedföll från
Sig ungersven kastar i villande sjö.

p. l. det redbaras som tillförde b." var redbar—

syntes ömligen oskadadt bland askan och jorden hvarmed ~~grafvens~~ bottnen var betäckt. Högt steg lärkan helsande dagen och sångens gud; små foglarne i skogen qvittrade han ~~[illegible]~~ lof med menlösa stämmor; daggdropparne glänste i blommornas kalkar ~~och~~ och fjärilarne försökte på ännu ~~[illegible]~~ osäkra vingar sin första ~~morgonflygt~~ utflykt. Ovillkorligen ~~[illegible]~~ grepo ynglingarne efter sina hattar; de aftogo dem, under det att flickorna fyllde grafven med ~~kransar~~ ~~och~~ blommor samt kransar och Ellena framträdde, för att kring det nästan förmultnade trädstyckets linda en den vackraste blomsterrankan.

Ändtligen afbröts den heliga tystnaden af Ellena och Ingeborg, som började en gammal.

När denna var slutad; lade de ~~åter~~ alla åter på sitt ställe och, uppreste kring grafven en grafbänk under öfverenskommelse, att nästföljande söndagen smycka der med telningar af aspar lindar och almar; men innan de ännu åtskiljdes begärde Gustaf att han och hans vän skulle få upplösa tvänne af dem författade skaldestycken alla biföllo det och ~~Gustaf upplästes~~

~~Slutligen~~ "Nu," sade Harald, "lägga vi åter på sitt ställe och uppresa kring grafven en grafbänk, men nästa söndag skola vi träffas här med telningar af aspar, lindar och almar~~;~~ Alla lofvade det; och medan gossarne betagne af en helig vördnad; ~~igen~~ varsamt igenfyllde grafven, ~~började~~ sjöngo Ellena och Ingeborg att ~~sjunga~~ en gammal

Visa

rotat
~~fatt~~ sig för att göra sig utaf med honom, men
sedan några försök slagit fel, och anstiftarn
blifvit grymmeligen nedergjorde, vågade sig ingen
deran, ~~var folk~~ ~~[illegible]~~ ty han var mer än ~~at~~ elake att vidta.
~~Också var det j underligt~~, ~~ty~~ Allmänt viste
man, att i sin ungdom hade han ~~varit~~ ~~utfa~~ orat
åt ~~L~~ ett land som det kallade Björmaland
och hvarest bara trollqvinnor skola bo. ~~och~~ Der hade han
lofvat sig med en trollpacka; ~~och~~ och af henne hade
han till fästningsgåfva fått ett svärd, hvil-
ket var så förgjordt, att hvarje gång det drogs
ur skidan skulle seger deraf följa; dock ~~bade~~
~~han honungår vid vändagjemningen vid midvin-~~
~~tern~~ hade hon lagt såsom det föra, att han
aldrig skulle ~~bli~~ dermed hugga

Efter dvärjarnes skepp
I dess ~~klingande~~ ~~makt~~ sjudande makt
I dess klingande bry
I dess dånande köl

Ty då skulle det blifva hans bane.
~~Också aktade han sig noga att aldrig angripa~~
Efter betydelsen af denna spådom hade han ofta
frågat ~~sin~~ trollqvinnan, utan att erhålla närmare ~~[illegible]~~
upplysning och slutligen nästan glömt alltsammans, då
~~han~~ det flera gånger lyckats honom att intaga gullbonade
skepp, som blifvit utrustade för arbete af dvärjarne ~~[illegible]~~
ke då förliden ansågs vara de konstrigaste smeder och
timmermän i verlden. Emellertid älskade han sitt svärd
öfver allt annat. Han kallade det sin hustru och
då han ~~sat~~ satt vid dryckesbordet, låg ~~alltid~~
vägen alltid framför honom ~~och~~ men som nattema
tog han ~~det~~ dem till sig i sängen.
~~Nu hände tilldrog det sig en mörk vinterafton~~
En ~~obeskriflig~~ vinterafton begaf det sig att till
slottet ~~janner~~ ankom en vandrande spelman, som begärde
nattlogi ~~[illegible]~~ och skydd mot det elaka vädret. Allt
sedan slottet byggdes hade något sådant icke ~~[illegible]~~
~~för~~ tillförene inträffat, ~~hvaraf hände~~ utan slotts-
knektarne sagt att för att spelmannen var
en främling från långt aflägsna länder. ~~Men~~
~~var det~~ Derföre ~~begärde~~ förenade de sina böner
med hans och Vonsåsa kungen gaf ändtligen
[illegible] lof till hans ~~[illegible]~~ herbergerande i
stallet, men att andra morgonen skulle han
i tid begifva sig derifrån. ~~När nu~~
När nu spelmannen inkom började
han genast att spela på sin harpa och
sjunga visor för ~~alla~~ knektarne medan
de drucko. Öfver hans spel blefvo ~~de~~ alle
som hörde det så innerligen betagne att
de icke kunde återvända till Kongsgården
utan stannade alle qvar i borgstugan,
hvaraf hände att slutligen också kungen
öfvergifven och ~~[illegible]~~ ensam lemnad. Då
förargade han sig och gick till ~~[illegible]~~
gård och skyndade sig ~~[illegible]~~ neder ~~[illegible]~~
till spelmannen, men när han fick höra
såsom leka ~~då~~ ~~[illegible]~~ saktade sig strax
hans vrede och tillsade han honom att
följa sig upp i salen. Så skedde ~~och~~ ofver

Och Jungfrun hon gånger sig på sjöastrand
~~Så fager är lindan~~
Så fagr är linden —

Och jungfrun hon gånger sig på sjöastrand
Så fager är linden
Der flätar hon sitt hår med ~~gyllene~~ röda gull band,
Men jag vet att sorgen är tung.

~~Och jungfrun hon gånger sig~~

Och jungfrun ~~och~~ hon bleker sitt lin
och sin väf
Hon så fagr de
~~Och skådar långt bort öfver hvarf~~
~~öfver haf~~
Hon skådar åt ~~sjön~~ och öfver ~~vågen~~ våg öfver haf
Och kommer min fästeman hemåt i år
En guldsömmad skjorta utaf mig får —

Och jungfrun hon ~~skåd~~
Och jungfrun hon bleker sitt lin
och väf —
~~Hon skådar så noga på~~
~~Och~~ Hon ~~skådar~~ aktar så grant på hvar ~~[illegible]~~
minute stund —

~~Hon~~
~~Och jungfrun [illegible] hon s~~
~~Hon [illegible]~~
Hon skådar hvar ~~hon~~ snäcka
hon skådar hvar mast

Och jungfrun hon bleker sitt lin och sin väf —
Hon skådar hvar snäcka hon skådar hvar sk
Och kommer min fästeman hemåt i år
En ~~f~~ guldsömmad skjorta utaf han får
Och jungfrun hon skådar så långt öfver våg
En båt uppå ~~vågen~~ hafvet hon kommande såg —
Din fästman han ligger så nära ~~[illegible]~~ för dig
Ur såren hans rinner all blöden så röd
~~Så gerna vill han tala~~
Så gerna han talar, skön jungfru med dig
Kom derföre
Så gerna han längtar att tala med dig
Kom derför skön jungfru i båten med mig
Min Moder hon väntar min fader också
~~[illegible]~~
Gå hem och med fästman g tala du ma
Och jungfrun hon hoppar i båten med
Och trollqvinnan griper i åran så fast

Och jungfrun hon
Hon vred sina hän
Och jungfrun hon
~~Och såg ett skepp~~
1 Du rodde i daga
Men icke sch fa
~~Han [illegible]~~
2 Hon trollpackan
Sist sade hon
3 Min könske ja
Men först skal
4 Han seger skal
Sen eldröda vår
Och jungfrun hon
Hon vred sina
Och jungfrun
Då såg hon et

~~[illegible]~~
I stammen hon
Och genast så k
~~[illegible]~~
~~[illegible]~~
~~[illegible]~~
Nu griper I k
~~Och~~
~~[illegible]~~
En trollpacka
Nu lägger i
Ett troll har me
~~[illegible]~~
~~[illegible]~~
Hvi ungersven äg
Din jungfru g

...ungar sig på strand

...r sig på sjöastrand
...ar med ~~gyllene~~ röda gull band
...borgen är tung.

~~...ungar sig~~

...bleker sitt lin
...s sin väf

~~...öfver grafs~~
~~...öfver haf~~
...över ~~väfs~~ väg öfver haf
...temar hemåt i år
...örtar utaf mig här –

...bleker sitt lin
och väf –
...på hvar ~~[illegible]~~
munde stad –

~~...hon~~ snäcka
...skådar hvar mast
...sitt lin och sin väf –
...hon skådar öfver haf
...man hemåt i år
...står utaf hon för
...så långt öfver våg
...n kommande häg –
...så nära ~~[illegible]~~ hans
...all blöden så röd.
...kta,
...kon ~~jungfru~~ med dig
...att tala med dig
...fru i båten med mig
...min fader också
...man ej tala du ma
...kappar i båten med
...ren i åran so fast

Och jungfrun hon gråter med sorger mod
Hon vred sina händer hon vred dem i blod –
Och jungfrun hon ropar sin ~~[illegible]~~ ungersvens namn
~~Och såg ett skepp då lades ur hamn~~ 2

1 De rodde i dagar de rodde i tre
Men icke ~~sjö~~ fäst man fick jungfrun dock se.

~~[illegible]~~

2 Hon trollpackan frågde, hon fick icke svar;
Sist sade hon dock att du bergat det har.
3 Min kärska jag lofvat en värja så god
Men först skall den härdas i ditt hjertblod.
4 Han seger skall hafva han seger skall få –
Sen eldröda värjan i dig blifvit blå.

Och jungfrun hon gråter med sorger mod
Hon vred sina händer hon vred dem i blod
Och jungfrun hon ropar sin ungersven namn –
Då såg hon ett skepp som då lades ur hamn –

S.

H:r Asfelo

~~[illegible]~~
I stammen hon skådar sin ungersven,
Och genast så kände hon honom igen.

~~[illegible]~~
~~[illegible]~~
~~[illegible]~~
Nu gripen I kämpar till åran med kraft.
~~Och~~
~~[illegible]~~
En trollpacka hafver min jungfru fått
fast –

Nu läggen i kämpar till åran med
Ett troll har min Jungfru i bojor lagt. magt

~~[illegible]~~
~~[illegible]~~
Hvi ungersven äggar du kämparne så
Din jungfru ej mera du skåda kan få.

p. t. det redbara som tillhördt d:o var redbar –

syntes ~~oskadadt~~ timligen bland askan och jorden hvarmed ~~[illegible]~~ botnen var betäckt. Högt steg lärkan helsande dagen och sången qvad; små foglarne i skogen qvittrade hans ~~[illegible]~~ lof med menlösa stämmor, daggdropparne glänste i blommornas kalkar och fjärilarne försökte på ännu ~~[illegible]~~ osäkra vingar sin första ~~[illegible]~~ utflygt. Ovillkorligen ~~[illegible]~~ grepo ynglingarne efter sina hattar; de aftogo dem, under det att flickorna fyllde grafven med ~~[illegible]~~ ~~af~~ blommor samt kransar och Ellena framträdde, för att kring det nästan förmultnade trädstyckets lemmar ~~en~~ den vackraste blomsterranken.

Ändteligen afbröts den heliga tystnaden af Ellena och Ingeborg, som började en gammal.

När denna var slutad, lade de ~~åter~~ alla åter på sitt ställe och, uppreste kring grafven en gräsbänk under öfverenskommelse att nästföljande söndagen mötas der med telningar af aspar lindar och almar; men innan de ännu åtskiljdes begärde Gustaf att han och hans vän skulle få uppläsa tvänne af dem författade skaldestycken alla bifölla det och ~~Gustaf uppläste.~~

~~[illegible]~~ "Nu," sade Harald, "lägga vi ~~[illegible]~~ på sitt ställe och uppresa kring grafven en gräsbänk, men nästa söndag skola vi träffas här med telningar af aspar, lindar och almar. Alla lofvade det; och medan gossarne betagne af en helig vördnad, ~~igenf~~ varsamt igenfyllde grafven, ~~[illegible]~~ sjöngo Ellena och Ingeborg att ~~[illegible]~~ en gammal

Visa

rotat
~~fatt~~ sig för att göra sig utaf med honom, men
sedan några försök slagit fel, och anstiftarne
blifvit grymmeligen nedergjorde, vågade sig ingen-
deran, ~~var~~ ~~folk~~ ~~människa~~ ~~ut~~ ty han var mer än elake att vidta
~~Också var det i anseende~~, ty allmänt visste
man, att i sin ungdom hade han ~~varit~~ ~~ute~~ vara
åt i ett land som det kallade Bjarmaland
och hvarest han trollagaren skola bo. ~~och~~ Der hade han för
lofvat sig med en trollpacka; ~~och~~ af och genom hade
han blifvit fästningsgåfvan fått ett svärd, hvil-
ket var så förgjordt, att hvarje gång det drogs
ur skidan skulle fejder derpå följa; dock ~~hade~~
~~han henne år~~ ~~vid midvinterningen~~ ~~vid midvin-~~
~~tern~~ hade hon lagt sådant det före, att han
aldrig skulle ~~[illegible]~~ dermed hugga

Efter dvärjarnes skepp
I dess ~~klingande~~ ~~mast~~ gjutande mast
I dess klingande tag
I dess dånande köl

Ty då skulle det blifva hans bane.
~~Också aktade han sig noga att aldrig angripa~~
Efter betydelsen af denna spådom hade han ofta
frågat ~~sin~~ trollqvinnan, utan att erhålla närmare ~~[illegible]~~
upplysning och slutligen nästan glömt alltsammans, då
det ~~han~~ flere gånger lyckats honom att intaga gullbonade
skepp, som blifvit utsirade för arbete af dvärjarne ~~[illegible]~~ hvil-
ka då förliden ansågs vara de konstfärdigaste smeder och
timmermän i verlden. Emellertid älskade han sitt svärd
ofver allt annat. Han kallade det sin hustru och
då han ~~[illegible]~~ satt vid dryckesbordet, låg ~~alltid~~
värjan alltid framför honom ~~och~~ men som nätterna
tog han den ~~det~~ till sig i sängen.
~~Nu hände~~ ~~tilldrog det sig en mörk vinterafton~~
En ~~obehaglig~~ vinterafton begaf det sig att till
slottet ~~[illegible]~~ ankom en vandrande spelman, som begärde
nattläger ~~herberge~~ och skydd mot det elaka vädret. Alla
slottets byggder hade något sådant icke ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ tillförene inträffat, ~~hvaraf~~ ~~[illegible]~~ utan slott-
knektarne hafva att ~~ty~~ alla spelmännen var
en främling från långt aflägsna länder. ~~Ty~~
~~var det~~ Derföre ~~begärde~~ förenade de sina böner
med han och Horsäsa kungen gaf ändteligen
fastän ogerna lof till hans ~~[illegible]~~ herbergerande
i stallet, men andra morgonen skulle han
i tid begifva sig derifrån. ~~När nu~~
När nu spelmannen inkom började
han genast att spela på sin harpa och
sjunga visor för ~~alla~~ knektarne medan
de drucko. Efter hans spel blefvo ~~de~~ alla
som hörde det så innerligen betagne att
de icke kunde återvända till kungssalen
utan stannade alle qvar i borgstugan,
hvaraf händes att slutligen blott kungen
ofvers ifrån och ~~[illegible]~~ ensam lemnad. Då
förgrymmade han sig och grep till sitt
svärd och skyndade sig ~~[illegible]~~ neder ~~[illegible]~~
till spelmannen, men när han fick honom
såsom lekas ~~[illegible]~~ ~~förr~~ saktade sig hans
vrede och tillsade han honom att
följa sig upp i salen. Så skedde ~~och~~ ofor

Din Jungfru hon hörer för alltid mig till
Ej kommer ditt farkost, så långt som du vi

Då trollpackan reste i båten sig opp
Och från hvarje finger en stormby lopp —

Då smattrade hagel då nedföll snö
Och skeppet det fördes på vilande sjö —

~~Men ungersven tog~~
Men ungersven klingande harpan tog
Och gjutande stormen i luften drog

Och ungersven spelte på harpan så
Att genast ~~[illegible]~~ uti klarnade himmelen blå.

Och ungersven spelte på ~~[illegible]~~ harpan så
~~Att skeppet for ut ifrån~~
Att skeppet for rodret så säkert månd' gå

Då flög det en gam med harpan med hast
Och första strängen på harpan brast —
Än lustiga toner från harpan gå —
Men jungfru ~~jag~~ ifrån dig jag åter skall f

En hvalfisk då korde mot skeppet med hast
Och andra strängen på harpan brast.

Än spelar jag kan för min fästmö —
~~Med henne vill jag lefva~~
Med henne jag lefver och alltid skall dö.

~~Då flög det~~
Då kom det en gäl ifrån landet med hast
Och tredje strängen på harpan brast
Är så och kärleken nu
Så spelar jag ~~ät~~ uppå denna allén.
Min kärlek är trofast, min kärlek är n
Jag spelar väl den uppå strängen allen

Då såg han ett berg, och de dvärjar som
De hamrade flitigt på stålet blå;
Då såg han en ässja och elden brann
Och liksom en orm utur elden rann.

Och jungfrun de ledde i berget in
Och honom förgick både hug och sinn

p. t. det redbara som tillhörde G" var redbar–

syntes temligen oskadadt bland askan och jorden hvarmed ~~grafvens~~ bottnen var betäckt. Högt steg lärkan helsande dagens och sångens gud; småfoglarne i skogen qvittrade sina ~~pris~~ lof med menlösa stämmor; daggdropparne glänste i blommornas kalkar och fjärilarne försökte på ännu ~~fu~~ osäkra vingar sin första ~~morgonfly~~ utflygt. Ovillkorligen ~~a~~ grepo ynglingarne efter sina hattar; de aftogo dem, under det att flickorna fyllde grafven med ~~kransar~~ ~~af~~ blommor samt kransar och Ellena framträdde, för att kring det nästan förmultnade brädstyckets ända ~~en~~ den vackraste blomsterrankan.

Ändtligen afbröts den heliga tystnaden af Ellena och Ingeborg, som började en gammal.

När denna var slutad; lade de ~~åter~~ allt åter på sitt ställe och, uppreste kring grafven en gräsbänk under öfverenskommelse att påföljande söndagen mötas der med telningar af aspar lindar och almar; men innan de ännu åtskiljdes begärde Gustaf att han och hans vän skulle få uppläsa tvänne af dem författade skaldestycken alla biföllo det och ~~Gustaf uppläste~~.

~~Räftelse~~ "Nu," sade Harald, "lägga vi allt på sitt ställe och uppresa kring grafven en gräsbänk, men nästa sondag skola vi träffas här med telningar af aspar, lindar och almar ~~e~~" Alla lofvade det; och medan gossarne betagne af en helig vördnad; ~~igenf~~ varsamt igenfyllde grafven, ~~började~~ sjöngo Ellena och Ingeborg att ~~sjunga~~ en gammal

Visa

Med hvad
Mod
När vindar
Guds
Så klinga
Och
Och kling
När en g

Dock blomm
~~Som n~~
Som n

Dock ståndar
Dock blommar
~~Som fänge~~
Som kopp
~~Med~~ krans
~~Han le~~
Ej ödelas

Dock stånde
Som skön
~~I hjertat~~
Vid kärl

~~Mild ly~~
En sk

Dock sjunger
~~Solen~~
Ty harpan
Medfröjd ~~i fröj~~
Dock susar
Som sk
Och fridaste
~~Hvit~~ lyf
Från Edens

Men hvad är väl kastet till fridens mer
Mot harpans toner de klara
När vindarna sjung mot himlen för
Guds änglar tusfliga svara.
Så klingar du harpa, ~~[illegible]~~ än är från än
Och klinga i glädje och smärta:
Och klinga när jag ibland vänner står,
När en gång brister mitt hjerta

Dock blommar ej våren så lifflig och grön,
~~Som när på harpan ä~~
Som när på harpan man rörer

Dock stundar ej rosen så fager och röd
Dock blommar ej våren så ~~lifflig~~ mild och grön
~~Som sångarens Fridthjofs sinne~~;
Som hoppet Sångaren glöder;
~~Med~~ kransar af skiftande tusenskön,
~~Han lefde~~
Ej Edens dagar han kläder.

Dock stundar ej rosen så fager ~~[illegible]~~
Som Skönhet sången ~~förtjusar~~;
~~I hjertat vallar~~
Vid kärlekens ~~[illegible]~~ fläckta på
Kärlekens glöd
~~Mild lifvets vågor han krusar.~~
Ett ~~[illegible]~~ vänd från Himmelen susar —

Dock sjunger ej lärkan med röst så klar
~~Sotom~~ Som Sångarns ~~sjudande~~ brinnande hjertat,
Ty harpan hon klingar så underbar
Med ~~i fröjd och~~ glädje och smärta.
Dock susar ej ~~fläktar med~~ kärlek och flickord
Som ~~[illegible]~~ harpans ~~[illegible]~~ klingande strängar
Och fridaste blommor hänger en
~~Till~~ lif ~~och~~ som död att förskona krans
från Edens ~~[illegible]~~ eviga ängar.

p. 1. "det redbara som tillhörde &c" var redbarheten en tillhörighet — "som borde prydas."
p. 2 Meningen af orden från 30 famnars djup &c — är sådan att man skulle kunna säga att ~~de~~ ~~[illegible]~~ under det hon föll i sjön, vägrade hon &c —
p. 3. anfäkta för fäster &c —
— "få" att hon ej kunde hålla —
— göra en brottslig stål borde vara egentligt sagt —
— fläckad med en grym handling — Denna förfarande med Messenierne (Cutler sp. lemnar) blir alltid en gräsande ~~[illegible]~~ fläck i hennes historia —
p. 4. Ock så vacklade — denna mening står icke i något sammanhang ~~[illegible]~~ med hvarken den föregående eller efterföljande —
p. 5. den utstakning hon gjort. Denna mening är tung och hjelpes ej genom de der stående juridiska sammanbindningsformlerne
p. 7. "till inbördes gjorde alla" fyrel nog förare — och hvad Syster kallar ~~[illegible]~~ Edda —

Rangui

Så klinga då harpan i lust och nöd
Och klinga i glädje och smärta.
~~Der rosor~~

~~Uppå rosor och~~

~~Och rosen hon spricker~~
När vintern bortviker med storm och kol
Så kommer våren i stället;
Och träden de grönskar på friskan rot
Och Maji framvisar ter fjället.
I hafven det väl hört, att Spelman leker
på harpan

Då springa upp rosor ur marken grön
Och höfviskt solen de helsa,
Men elfvan hon beder en trofast bön
Från jorden henne att frälsa.

Och lärkan hon flyger i himmels höjd
I solen strålar hon ~~bedar~~ klarvar;
~~Och~~
Hon sjunger sin Skapare glad och nöjd
Och upp till honom hon sträfvar.

Och flickan hon dansar med blommig kind,
Mot vännen månd hon skratta;
Och ~~flyktar~~ hon undan som snabben vind
Han ilar henne att fatta.

Men hvad är en herlig och blomrik vår
Mot harpans toner de klara
När Skalden på henne konstfullt slår
~~Gör ... hjälte~~
Sig menskans känslor förklara.

Men hvad är den fagra och sköna ros
Mot harpans toner de söta,
Men hvad ~~hon~~ är en herrlig och blomrik v
Mot harpans toner de höfva;
När ~~Skalden på~~ Sångaren henne konstfullt slår
Han sorg och vrede kan häfva.

~~Men hvad ären fagra lys luktande~~
Men hvad är den ~~luktande~~ fagra ros
Mot harpans toner de sköna;
När ~~Skaldernas~~ Sångarens känslor åt ~~henne~~ den förtro
~~Så~~ Med ~~hugnad~~ glädje honom de löna.

Men hvad är den klingande lärkans ~~drill~~
Mot harpans toner de milda
~~När tonerna ljuda ur harpans~~
~~Mång tusen~~
När harpan bebådar oss fröjd och
Då fromma tankar sig bilda.
~~Men hvad är väl~~

ryga i lif och död
i glädje och smärta.

~~itter~~
iker med storm och hot
ören i stället;
önskar på friskan rot
mdittar ur gället.
hörd, att Spelman leker
på harpan

n rosor ur marken grön
solen de hälsa,
n beder en trofast bön
len henne att frälsa.
on flyger i himmelns höjd
lan strålar hon ~~bedar~~ skiftevar;
skapare glad och nöjd
til honom hon stråfvar.
on dansar med blommig krans
mänd hon skratta;
on undan som snabban vind
ilar henne att fatta.
n herrlig och blomrik var
mas toner de klara
na henne konst [illegible] slår
~~ar hjelte~~
kan känslor förklara.
den fagra och sköna ros
rpan toner de föda,
~~sa~~ är en herrlig och blomrik
rpans toner de gifva;
gånsd
~~u för~~ henne konstigt slår
och krede kan hafva.
rden ~~fagra lif~~ lukttagde
den ~~[illegible]~~ fagra ros
harpans toner de sköna;
kärlek
~~nas~~ konster åt ~~henne~~ den förtro
glädje
d ~~högnad~~ honom de löna.
ar den klingande lärkan
harpans toner de milda
~~one hjudar ur harpan konst~~
~~tufan~~
rpan bebådar oss fröjd och
fromma kankas sig bilda.
~~dar det~~

2

Skaldens Harpa.

*) Nu vidtog Harald sin berättelse, så lydande:
~~Just i det samma Stina slutade sin visa, tystnade, började Harald sång sin berättelse~~:

*) Och likasom brinnande

*) en osynlig makt tycktes hafva tagit honom under sitt beskärm, efter som ~~det alla sammans~~ ingen af dem tilltrodde sig ~~[illegible]~~ taga fast, utan blefvo alla sammans stående på afstånd.

*) Helt stilla

---

at Läte

1821 20. Jul.

Skaldens ~~H~~ Harpa

~~En Aftonsagan~~ En afton hände det sig, att ~~Sju~~ Västkonungen från Hoaraborg

*) Innan ännu ~~fortfaller Harald~~, Spelmannen ~~kommit tycktes~~ sin visa, var tyktad rann hinnit så till hos Norsåsa kungen, att han ej längre förmådde styra sig sjelf. Han ropade åt Spelmannen att han skulle sluta; men denne svarade: ~~Jag sluter ej, det~~ Gör att han ej gjorde det; ty under det han sjöng, hade han sett ~~sin~~ sin fästmös vålnad med svärdet i bröstet. Deraf visste han att det var för Norsåsa kungens skull, som hon måst förlora sitt oskyldiga ~~lif~~, och det ännu på svärdet qvarsittande ~~blodet~~ hans uppmanade honom att hämnas henne död. Väl kallade konungen sina kämpar och trälar att de skulle gripa den gamle och binda honom, men förgäfves, ty ~~omändt det var, som hvarkade en osynlig makt dem att träda honom närmare~~.

Då förgrymmade Norsåsa kungen sig ännu mera och sprang sjelf upp emot ~~[illegible]~~ ~~honom~~, Spelmannen, som utan att akta det ringaste på hans raseri, anstämde en ny visa, sägande: nu trollkarl sjunger jag din dödssång. Med hvarje vers, hvari han påkallade de onda afgudarne att hämnas och taga denna ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ åt dem hemfallna missdådare under denne straffdom, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ började ~~Spela~~ kungen att pinas och vrida sitt slagtelegem (på sin förgyllda stol) som en orm ~~i sin förgyllda stol~~. Ofta tog han till svärdet, men lade det lika ofta ifrån sig, och utan ~~[illegible]~~ bönhörelse påkallade de han sina trollgubbar i de hysklejarstoc trollböner och sånger. Slutligen tilltog ångesten hos alla de närvarande så, att ingen dristade längre qvarstanna i salen, utan togo de flykten den ena efter den andra.
~~Då sutte de ensamme~~ Ensamma stadnade nu kungen och Spelmannen qvar

Då förgrymmade sig Norsåsa-kungen ännu värre och sprang sjelf opp med svärdet i högsta hugg öfver Spelmannens hufvud, men han, utan att det ringaste akta på kungens ilska, satt ~~[illegible]~~ på sin bänk och stämde sin harpa, sägande ~~[illegible]~~: Nu trollkarl ~~sjunger~~ börjar jag din dödsång, och dermed ~~började~~ sjöng han sin ny visa. Af denna hade ~~han~~ uppkallade alla den tidens afgudar, och som den onde då hade mera makt med menniskorna än nu, så ~~blef ingen [illegible]~~ blef sången slutligen så förskräcklig att ingen förmådde utharda det, utan sprungo alla sin väg, utom kungen

Så klinge då harpan i lif och död
Och klinge i glädje och smärta.
~~Dei color~~

som ~~[illegible]~~ trycktes fasteligen tillbaka till
från ~~förfärande~~ ~~fall~~ stöt och ~~[illegible]~~ segnade ner. Med
de ohyggligaste eder och förbannelser påkallade denne
~~hjelp~~ nu från trollparten, men hennes makt uträttade
~~förmådde~~ ingen ting mot Sångaren. Utan-
för ~~he~~ slottet brusade det och tjöt i luften
men harpans klang hördes öfverallt och den
gamles röst, dånade som en domsbasun,
~~och~~ of midt under brakandet och oväsendet.
~~Då från [illegible]~~ Alldeles öfvergifven och
ensam vingades nu Trosäsa klingan på
sin gyllene fåtölj, och i ett vildt raseri grep han
efter sitt svärdet. ~~och~~ I det samma han sprang
till den gamle, ~~[illegible]~~ lyfte ~~denne~~ ~~för~~ ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ lyftade denne upp sin harpa för
att afvärja hugget och sade: hugg ej i
~~det~~ dvärgarnes skepp! Då påminte sig
kungen att; ~~den~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~skrift~~ ~~[illegible]~~
ett skrift som på den tiden gällde för
helig, kallades sången dvärgarnes skepp.
hvaraf han förstod att ~~det~~ ~~spåd~~ det
trollpackans spådom nu var fullbordad
~~och~~ och att det således var ute med honom.
~~Då~~ ~~[illegible]~~ Häraf blef kungen alldeles rasande
och utan att se eller höra, högg han ~~till~~
efter harpan, men hugget stadnade mot
en hjernskalle, så att svärdet brast ~~[illegible]~~ i
tvänne ~~[illegible]~~ stycken, hvaraf den öfver-
sta studsade tillbaka och sårade honom
sjelf. Alldeles utom sig ~~[illegible]~~ klöf han
med stumpen, som han hade qvar i handen,
den gamles hufvud ~~och förstörde harpan~~,
och förstörde harpan, ~~[illegible] åsynen af den~~
~~gamles lik försmäktningen~~ ~~Men~~
~~åsynen af Spelemannens lik försträckte~~
~~honom och~~ Derpå rusade han ut, men öfver-
allt tyckte han sig se spelemannens lik,
och klangen af de brustna strängarne
~~[illegible]~~ ljöd så hemskt och skärande i hans
öron att han ~~[illegible]~~ förlorade all be-
sinning och lopp ~~ut~~ åt skogen. Der
sprang han som ett vilddjur flera dagar
och nätter, utan att akta på trollpackan
som red efter honom på en varg. Slutligen
fanns ~~[illegible]~~ han död när vid ~~o~~ Röfvareliden
med svärds stumpen borrad i ~~sjelf~~ sitt eget
bröst.
~~Hans knektar sågo då hans [illegible] begrof-~~
~~de sedermera liket på det stället der~~
På samma ställe der han dött, blef han
~~[illegible]~~ begrafven af sina knektar; i den stora
kullen der ännu synes, men Spelemannen
jordfästades ~~der~~ här på näset och efter
sägn, skall hans harpa blifvit lagd
bredvid honom.
Kommer man omkring insjöleden, så var

n i lif och död
glädje och smärta

at låto

det gamla jernhätta min fosterbroder hittade i högen vid Kopparleden, ~~en hel af~~ ett stycke af Vonråsa kungens svärd?

Är det han som varit åstad och pålat i högen? frågade Ingeborg.

~~Hvem annars~~ Hvem skulle väl, svarade Harald oroa de dödas grifter, om han ej vore ledd af kumpan skikenhet ~~eller~~ förkunnig nyfikenhet eller denna vanmäktiga ifver, som ilsfådrar att rubba allt hit och med de dödas ben.

~~Nu talar du om för Lardt och fosterbroder som hören i sjöuch då slafvigt lagt skrift hörde vid Sockenstämman lagts och skriften mot Ashebisskarna mot Gjessefernan Maglerg, då han ville~~, som trots någon vid ~~sista Sockenstämman~~.

~~Dan der~~ Hvad du nu sade, inföll Olof, lärde du dig säkert vid sista Sockenstämman, då Vetrarna grälade fram et. ~~Kort om kyrkogården. Men låt oss nu Sven få~~ omtala hvad i ~~..~~ Storgården besvär med Kopparleh grafven.

Jo, det må jag tro, gick lustigt till sade Sven. Jag ~~-~~ märkte länge att han grubblade på någon ting sade Sven, ty

~~Inföll Olof~~

Är det han, ~~frågade Ingeborg~~ som varit åstad och pålat i högen? ~~Lt~~ frågade Ingeborg. Du måste berätta oss, huru det tillgick dermed.

Dermed gick det rätt lustigt till, svarade Sven. Först ~~märkte jag~~ märkte jag en lång tid att han grunnade på något underligt, emedan han hvarken åt eller drack och gaf bakvända svar på alla mina frågor. Sedermera tog han mig afsides och frågade: om jag aldrig sett någon drake brinna på Kopparletts högen. När jag ~~nu~~ dertill svarade nej, ~~berättade~~ talade han om, att då vi ~~sist~~ gången förut varit borta med en fora hade han tydligen sett en blå låga på högen. Sådant ~~betyg~~ betydde alltid att skatter lågo derunder nedgrafne. I denna mening hade han blifvit ännu mera styrkt af hjelpprester, som sagt att förr i verlden grofvos alltid de dödas skatter ned med liken, ändå från det han var barn, hade han ~~blifvit~~ hört sägas att en kong låg begrafven i högen med alla sina ägodelar, ~~hvilka han nu ville uppgrafva~~ som han nu gerna ville komma åt. För öfrigt lofvade han mig att om ville tiga och hjelpa honom, skulle han, om det också intet fanns mera qvar än kronan och spiran, bryta af knoppen på spiran och ge den åt mig. Likväl skulle det komma mest ~~Emellertid efter som han sade skulle allt sammans kommat an på att få en god slagruta~~ an på att hitta en god slagruta.

+ vid ett gästabud berättat,

Nu gåfvo vi oss ut ~~midsommarsnatten i sjöskog på hvar sitt håll, för att uppsöka en slagruta i~~ under folkhandelgarne i skog på hvar sitt håll, för att uppsöka en ~~slagruta~~ så kallad flygrönn, eller en rönn, som skulle hafva sjelfsådd uppvuxit i ett + annat träd, och skulle jag sätta märke så att han kunde hitta trädet, emedan slagrutan skulle skäras klockan 12 om natten. Jag fann ingen ting men ~~sökte~~ ej heller mycket, men en natt hemkom

Så klinga då harpa i lust och död
och klinga i glädje och smärta.
~~Der ealar~~

med en pennie, som han talkte på ett besynnerligt sätt.

På sjelfva midsommarsnatten skulle skatten uppstiga, emedan draken som låg på den, då hade minsta makten att försvara den. Jag tillsades att sedan solen gått ner ej tala ett ~~[illegible]~~ enda ord äfvensom jag ~~skulle [illegible]~~ ej skulle få skratta ψ eller bli rädd ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ hvad som än visade sig för mig. Ty ~~[illegible]~~ Draken skulle ej utan vidare utleverera sin egendom, utan först ~~skrämma oss med~~ ~~försöka att skrämma oss genom~~ försöka att skrämma oss med rysliga spöken, såsom björnar med eld i munnen, kroppar med hufvudena under armen och dylikt, och om ett ej lyckades ~~skulle han~~ skulle han sedermera vilja locka oss att skratta genom löjliga saker, såsom en jungfru ridande på en katta och dylikt.

~~Båt~~ Vi begofvo oss ochså å stad och började gräfva ~~utan~~ att finna något. Ändtligen ~~funno~~ ψ och kort före ~~att solen rann opp~~ soluppgången, hittade vi under några stenar litet jord och bredvid det en jernbit. Denna grep han i med bägge händerna och började svänga hvarpå jag ~~sprang~~ satte utaf efter honom. När vi funnit ett stycke sade han, att som han icke hittade mera än spiran, så skulle jag gå tillbakar för att söka upp kronan; men jag påminte honom hans löfte, ~~att~~ och yttrade derutom, att det icke var någon spira, utan ett jernstycke. ~~Dess~~ Deremot försäkrade han mig att ~~det~~ som solen rann opp, skulle det nog förvandla sig; men det var en ~~f~~ ~~[illegible]~~ en jernbit och blef en jernbit, som han ~~sedermera när vi~~ kort efter när vi voro i smedjan för att laga redskapen i fähuset, hackade i äsjan på det han ändå skulle hafva någon nytta ~~deraf~~ utaf det.

Hors! ~~utropade Ellena~~; huru kan man använda en konungs svärd till ett redskap i fähuset! utropade Ellena.

Det var ej bättre värdt, inföll Harald. ~~Ett~~ ~~Ty~~ Ett falskt svärd, är ett föraktligt svärd sade alltid min salig farfar, som tjent under Kong Carl XII. ~~Men fortfor han~~

Men fortfor Harald. Midsommarsnatten i fjol uppgrofs Jette-konungens ~~[illegible]~~ graf, låt oss i år öppna ~~[illegible]~~ spelmannens. Ej för att plundra den, ~~ty han äfven~~ han hade ju ingen annan skatt än sin harpa; utan för att ~~kransa~~ ~~lägga~~ skänka ~~densamma~~ honom ~~dit~~ våra kransar och blommor. Eller hvad säger om det ~~det~~ förslaget! frågade hon. ~~säger Ni Gustaf om det förslaget? frågade~~ han Systerns son, som tillika med en annan ~~[illegible] under [illegible] [illegible]~~

ψ Härligt! förträffligt! ~~Bifalle denna~~ ropade alle. ~~Skulle~~ ~~[illegible]~~ ~~ropade Harald.~~ ψ Flickor! ropade Harald. Fram med kransar, med blommor! Skaldens graf vilja vi bekröna och här skola vi plantera en lund till hans minne.

Och nu ~~[illegible]~~ ~~skyndade~~ ilade alle till verket. Flickorne skyndade att plocka de skönaste blomster och flätade dem i många skiftande kransar, medan ~~[illegible]~~ gossarne ~~[illegible]~~ försigtigt bortogo ~~de~~ stenarne som öfverst betäckte hällkistan. Snart funno de sjelfva locket, och med en helig varsamhet aflyftade de ~~de~~ stenarne flisorne, hvaraf det bestod ~~som utgjorde det~~ ~~locket~~.

Just då framblänkte solen öfver Horsåsaberget och dess första stråle kastade sig på ett trädstycke, som ännu syntes ~~[illegible]~~ temligen oskadadt midt

Sen trollqvinna hade

och blef nu spelemannen anvisst ~~plats~~ ett säte bredvid dörren; och sparade de ej heller för honom ölet, utan blef han frikostigt undfägnad.

Medan han nu der satt började han att ~~sjunga~~ ~~diktens~~ ~~sin egen historia~~ dikta och sjunga en visa om sig sjelf och huruledes ~~sin~~ ~~Herdens Kungens~~ en [illegible] ~~hade~~ frånlagit honom hans fästmö, ~~och~~ ~~f~~ gjort utaf med henne och ~~[illegible]~~ derpå sålt honom åt sjöröfvare. ~~Första versen~~ ~~[illegible]~~ Denna visa hade min farfar glömt utom första versen, som lydde så här:

Och jungfrun hon gångar sig på högastrand
Så fager är linden
Der flätar hon sitt hår med röda gullband;
~~För rödaste bladet~~ Men jag vet att sorgen är tung

Den visan skall jag, ropade Ellena, sjunga så gerna för oss ~~bad~~ ~~[illegible]~~ sade Harald ~~och du ofvan~~ sedermera vill jag fortsätta. Hon förenade sig i samma bön, och Ellena qvad:

Och Jungfrun hon gångar sig på högastrand
Så fager är linden;
Der flätar hon sitt hår med röda gullband
~~För rödaste bladet~~ Men jag vet att sorgen är tung.

Och jungfrun hon bleker sitt lin och sin väf
Så fager är linden
Hon skådar öfver snäckan, hon skådar öfver haf.
Ack kommer min fästeman hemåt i år
En guldsömmad skjorta utaf mig han får.
Och jungfrun hon skådar så långt öfver våg,
En båt uppå hafvet hon kommande såg.
Din fästeman ligger sent nära sin död
~~Och blödert man~~

mia,

1. Samsek.

1/ Samvet. Makt.

Samvetets makt

([illegible])

1. Samsel.

~~Huru först~~
äro konungar
alfvarliga

punden, att uppe
ras i en ännu

de dödliga,
fostert af en
(efterhället

1. Samvet. Makt.

Samvetets Makt.

Berättelse.

Den 6 Junii 178* sutto tvänne ynglingar på Ruinerne af Upsala Slott; betraktande den nedgående Solen. Bägge skulle de lämna Akademien, bägge skulle de nu inträda i dit verkliga lifvet. Den ene hade samma dag ~~aflagt undergått~~ ~~aflagt~~ undergått de prof, som berättigade honom att söka Rikets Civila Embeten och Tjenster, ~~den andre hade vagnen, som skulle föra den andre till * *, hvarest han skulle genomgå Graderne som officer vantade den andre vid Tullen~~. på ~~den andre väntade~~ vid Tullen väntade på den andre ~~den~~ vagnen som skulle föra honom till * *. hvarest han ärnade ~~skulle~~ genomgå graderne som Officer ~~från~~ från ~~från flera~~ flera år tillbaka hade de känt hvarandra och deras vänskap hade under den akademiska tiden öfvergått till den innerliga förening, som utgör en bland de många fördelar hvarmed ungdomen blifvit så rikligen begåfvad.

Hvilken herrlig dag! sade ~~[illegible]~~ Eric, ~~så allvarlig är det omöjligt, och~~ en aldrig fröjdar jag utomordentligt, och innom ~~[illegible]~~ dag ~~[illegible]~~ ~~fl~~ förstås ~~och gyllene med~~ uppfyllda önskan! ‡ Så herrlig uppgår ingen sol för den i mörker ~~[illegible]~~ slumrande naturen, som ~~ynglingen~~ bilden af kommande dagar visar sig för den förtjusta ynglingen; ~~de~~ och tycker mig se den ~~omgjuten af~~ ~~skim~~ en andäktig verklighetens helga glans. Nu Bröder stå vi just på ~~denna skiljevägen emellan det drömmen och verkligheten~~ nu Bröder hafva äro vi nära målet för våra önskningar, endast en omständighet smärtar mig — den nemligen, att vi icke gemensamt kunna fortdrömma vår herrliga morgondröm.

‡ ~~Huru förlj~~ Hvilken sällhet är det ej se sina önskningar och i synnerhet sina första alfvarliga önskningar ~~uppfyllde~~: inträffade

‡ Stunden, att uppvakna ur en dröm för att insomna i en ännu härligare.

Säj snarare, svarade Gustaf, att vi icke kunna gemensamt uppvakna ur den. Måhända behöfde vi då mest den vännens ledande hand, när vi uppslå våra ~~a~~ ännu af ungdomens drömmar förvillade ögon mot verkligheten, och skåda framför oss denna förrädiska sfinx som framställer sina gåtor för menskligheten ~~icke~~ för att få dem upplösta, utan på det att ~~för ma a fram~~ ännu mera förvirra sig ~~oss~~ i deras irrgångar, förtvifla och förgöra ~~sig~~ sjelfve.

Hvad då bli att vakna inväntande ~~verkligheten~~ Om vi äga ju Fantasien, utkora ~~d~~ den till vår skydds-gudinna, skämta ~~[illegible]~~ med den under resan genom lifvet, smyga oss intill den: vår sista stund fromt betjänade det ville hon ~~svepa~~ hålla sin lysande slöja för våra ögon, i det ögonblick ~~[illegible]~~ vi flyga ned i den mörka grafven.

‡ de dödliga, ~~oj~~ ~~fromt~~ sjelfva hvad de ofta synas mig ~~va~~ ~~hvad~~ mig vara fostret af en stor och ålonn lifvets grann utstuderad gåta,

Denna din sista önskan, sade Gustaf, var icke den sämsta bland dina många försök att ~~få~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible] förtvifladt~~ ~~med~~ ~~[illegible]~~ leka med Fortunati önskehatt. Tryggare kastar sig ingen ~~mer~~ i grafven, än den som ser henne betäckt af Fantasiens rosenfärgade slöja. Men hvad förer dig till dessa alfvarsamma betraktelser?"

Det vill jag säga dig, genmälte Erik. Så länge vi än hafva varit bekanta, så har jag ~~[illegible]~~ dock en hemlighet för dig, hvilken jag, ~~måste~~ innan vi för en längre tid åtskiljas, måste ~~för dig~~ yppa, emedan den synes mig som skulle den kommit att hafva ett ~~[illegible]~~ inflytande ~~för~~ på min ~~[illegible]~~ tillkommande lefnad. Flere gånger tillförene har jag ernat gifva dig del af den, derifrån har jag blifvit tillbakahållen men en viss blyghet, ~~om jag så får kalla den~~ ~~denna känsla~~, ~~har hållit mig tillbaka~~. Du nämner dig ofta, att jag ~~[illegible]~~ omsom nyttjat ~~fantasien~~, af ~~[illegible]~~ omsom missförmått fantasien. Det har ej skett utan skäl; ~~Det har händt mig, som att min fantasie ibland bjudit mig till att~~ ty min fantasie har ~~oftast~~ varit omsom min vällust, omsom min plåga. De tusende olika bilder som der sväfvat hafva [illegible] antagit form och framskritt för mitt slutna öga, än i behagliga än i obehagliga skepnader; något likväl så skönt, som ~~har~~ jag på detta sätt fått se, äger ej naturen; men den äger ej heller de vedervärdiga ryslige föremål, som hvaraf denna fantasieverld synes mig ~~befolkad~~ öfverbefolkad.

~~Hvad är detta~~? ~~afbröt Gustaf.~~ ropade Gustaf. ~~Något sådant har jag alldrig alldrig erfarit.~~

Detta är besynnerligt, utropade Gustaf, något sådant har jag alldrig erfarit.

Men ~~du kan~~ flere finnas ~~svarade~~ yttrade Erik, som af naturen blifvit ~~straffade~~ välsignade eller straffade, jag vet ej hvilket dera, med denna ~~förmåga~~ slags synkraft. Likväl förmå ~~de~~ vi ~~likväl så~~ litet, som ej att sjelfve att efter godtfinnande beherrska denna andeverld. ~~Då man önskar sig detta välsignat~~ Ofta infinna de sig i olid, men uteblifva deremot när det som mest önskas och i insenderas fallet förmår man att ~~[illegible]~~ begränsa öfver dessa samman ~~[illegible]~~ ~~bilder~~, ~~de~~ ohyggliga bilder. tränga sig lika oförtänkt och hastigt fram för oss som de sköna flyktigt försvinna.

~~Detta är förmodligen en orsak, frågade Gustaf hvarföre du så ofta söker ensligheten och menar [illegible] nat~~ Jag kan ej göra mig någon föreställning om dessa ~~[illegible]~~ tillstånd, sade Gustaf.

Och jag kan ej kan ej heller förklara det för dig, fortfor Erik. Emellertid jag fruktar ~~mig~~ ~~[illegible]~~ ~~eller~~ mig åt hvad jag äger, men jag ~~kan~~ bör ej heller förtiga, det jag understundom hafvas för denna synverld. Ej sällan förekomma mig dessa sleppriga och sväfvande väsenden såsom varelser ur en annan verld. Ve mig om så vore, och ve mig om de lyckades bemäktiga sig dem ~~[illegible]~~, ~~här~~ som dem beherrskande tröttsamhet förnuftet, då vore jag förlorad. Ibland något i landen, denne väcker alltid en hemlig bäfvan hos mig; utan att jag kan uppgifva anledningen.

Men jag mig Erik afbröt Gustaf. Är du verkligen klok ~~[illegible]~~ eller hvar det. ~~Hvad är detta~~ ~~[illegible]~~ Dock när jag närmare betraktar denna sak, så finner jag att den ännu ej öfvergifvit den gamla vana, att med en ganska besvärlig och högtidlig min, prata toke för dina vänner; ~~[illegible]~~ ehuru denna stunden förekommer mig minst lämplig dertill. Vi vilja afbryta, om du ej har annat i att säga.

Bäste Gustaf, ~~[illegible]~~ svarade Erik. Men den grå mannen har det just riktigt. ~~Jag~~ tro mig, jag skämtar ej. Men jag försäkrar dig hvarföre jag kommit på detta ämne, ~~och~~ eller huru vårt samtal kommit att taga en så allvarsam vändning. Jag kom hit för att på det stället der vi så ofta ~~[illegible]~~ meddelat hvarandra våra önskningar och förhoppningar, ~~[illegible]~~ ~~af dig~~ så ~~[illegible]~~ nu sedan ses nog öfverga till

eller snarare en ~~en~~ viss farhåga, att blifva af dig ansedd som en svärmare, och hvad än värre är, en obotlig svärmare ty jag detta fall skulle ~~föreställningar~~ erinringar ag[illegible] vara lika fruktlösa, som den jag ej kunnat undgå ~~[illegible]~~ någon gång göra mig sjelf.

Hvad vill du egentligen säga med ~~detta~~ denna apramb.? frågade Gustaf. ~~Vill~~ ~~Bilden [illegible]~~ Är det en sanning du berättar eller en dikt, hvarmed du vill lära till ett afsked, roa dig?

Det sanning är det. svarade Erik. Men men än en gång har jag varit frestad ~~att~~ önska att det icke så vore.

Jag att det är en verkan af inbillningens fram- jag, och ~~[illegible]~~ öfverlämnar gerna förklaringen öfver sättet, på hvarsi sådant sker, åt dessa skön försökare, som sluta med att kläda det alldagliga i en lärd terminologie och veta ungefär lika mycket som jag

att blifva af dig ansedd som en
hvad än värd är, en obotlig svärmare
tan skalle ~~förestaltningar~~ erinringar af
ka fruktlösa, som dem jag ej
~~[illegible]~~ någon gång gör mig sjelf.

tligen sagt med ~~[illegible]~~ denna
Shf. ~~[illegible] Biden ska [illegible]~~
du beraktat eller en dikt
nan, tar ett afsked, vaj dig.
är det. Svarade Erik. Med m
jag varit frestad ~~att~~ önska
vore.

kan af inbillningens funnit
rklaringar genom förklaringen
hvarsi svårdast sker, låt dess
som slutar med att klädd du
lärd terminologie och veta
ngikel som jag

T

Som verldar fram ur skaparns tanke hvälfva
Så hvälfvas tankarne ur men skaldebröst,
Men mörker täcker dem, och jemte skälfva
~~De för hvarandra te~~
De såsom spöken för hvarannans röst
Då samvetet sin spegel för dem håller —
Och fantasien dem ~~hvisskar~~ hvad dem våller.

Han flyter — ja, och fantasiens ängel
Nedsänker sig på lugna aftonskyn —
~~Och [illegible]~~
Och vidrör hjertat med sin blomsterstängel;
Och mörkret sjunker bakom fästets bryn —
~~Och~~ En annan verld för sjönas ögon strålar;
~~Då~~ Till klarsken i ~~hjerta~~ färgen målar.

Ett tempel ur ett palmland höjer,
Sin ~~[illegible]~~ dom mot
Men jag den ~~dunkla~~ sköna palmlund ~~[illegible]~~ skönjer
Dess sjunts tempel höjer sig,
~~Och [illegible]~~

Men skönjer jag de höga palmer
Bland hvilka sångens tempel står —
~~I aftonstjernans sken de~~
Jag hör i aftonstjernan psalmer,
Och lättare mitt hjerta slår —
Får jag ej än till templet träda
~~Så hör jag dock de [illegible] röst~~
Jag vid dess förgård lyssna får;
Der foglar, som i skogen qväda;
Min sång med deras uppåt går.

~~Ja dessa~~ Hoppets skall en gång fyllas,
Och ~~af [illegible] för [illegible] verklighet~~
~~Min [illegible] af [illegible] förgyllas~~
Af solen skall mitt qvall förgyllas
Och Mitt ~~blyga~~ rädda hopp ju redan fylles
Till verklighet min trängtan går —
Min lifvs qväll af sol förgylles
Och kärlek vid min sida står.
Den ~~De~~ mörka demon från mig smyger —
Jag hör ej mer förtviflans röst,
Mot skyden ~~[illegible]~~ ängeln flyger
Med hoppets stjerna på sitt bröst —

Ej stormen mer den gamla rör,
~~Då hvilken~~
~~Tro ej att det~~
Tro ej att stjernehvalfvet blänker —
Af kyla, som dess återbild sänker
I vågens djup — nej ~~hvarken [illegible]~~
Sig ned, som stjernans helsning mild —
Han kysser oss — och ~~[illegible]~~ tröstens rinner,
Som ~~[illegible] från i [illegible]~~
som dagg från Arons hufvud går
Och i ~~vårt~~ natten bröst den stjernan brinner
Som fram till frälsarns krubba trad!

~~Hvad skiljer från hvarannan~~
Hvad skiljde från hvarandra
Skall med dig jag ned i grafven vandra?
Jag vill det ej. Den milda tro
Det ~~[illegible]~~ glada hopp, den säkra tröst
Ej skal mig bo
Ej i mitt bröst —
~~[illegible]~~
I himmelsk fägring klappar.
Nej lid tålig, dess du hoppad
Då vågen blifver mera klar
Dess stjernor glindrar underbar
~~Och hjertat~~
~~Och [illegible]~~
Och nådens vinge fläktar
Och hjertat ej försmäktar

"Det vill jag säga dig," genmälte Erik. "Så länge vi än hafva varit bekanta, så har jag ~~ännu~~ dock ett hemlighet för dig, hvilken jag, ~~nu~~ innan vi för en längre tid åtskiljas, måste ~~för en~~ yppa, emedan den synes mig ~~hafva~~ som skall den komma att ~~ett vigtigt~~ inflytande på min ~~olyckliga~~ tillkommande lefnad. Flere gånger tillförene har jag ernat gifva dig del af den, men en viss blygsel, dertill har jag blygt till (?) ~~om jag så får kalla denna känsla~~, ~~har hållit mig tillbaka~~. Du känner dig, huru ofta jag ~~visat~~ en omsom prisat ~~fantasien~~, omsom än eller ~~huru ofta jag~~ misskränkt fantasien. Det har ej skett utan skäl; ~~Det har händt mig, som att min fantasie ibland bildat mig till en~~ ty min fantasie har ~~ofta~~ varit omsom min vällust, omsom min plåga. De tusende olika bilder som der hafva omsider dom antagit form och framskridit för mitt slutna öga, än i behagliga än i obehagliga skepnader; något ting så skönt, som ~~för~~ jag på detta sätt fått se, äger ej naturen, men den äger ej heller de vidervärdiga rysliga föremål, som hvaraf denna fantasiens verld tyckts mig ~~befolkad~~ öfverbefolkad.

~~Hvad är detta? afbröt Gustaf.~~ ~~ropade Gustaf Något sådant har jag alldrig~~ alldrig erfarit.

Detta är besynnerligt, utropade yttrade Gustaf, något sådant har jag alldrig erfarit.

Men ~~du kan~~ flere finnas ~~fortsatte~~ Erik, som af naturen blifvit ~~straffade~~ välsignade eller straffade, jag vet ej hvilket dera, med denna ~~förmåga~~ slags synkraft. Likväl förmå ~~de~~ vi ~~likväl så litet, som~~ ej att sjelfva efter godtfinnande beherrska denna andeverld. ~~Då man önskar dig bättre nålyckas~~ Ofta infinna ~~de~~ sig tyst i saknas i ödet, men uteblifva deremot när ~~de~~ dem som mest önskas, och i ingendera fallet förmår man att ~~hjelpa~~ herrska öfver dessa ~~[illegible]~~ i sammans bilder, ~~de~~ Skyggliga tränga sig lika oförtänkt och hastigt fram, som de sköna flyktigt försvinna.

~~Detta är förmodligen en orsak, frågade Gustaf hvarföre du så ofta söker ensligheten, men än nu~~ Jag kan ej göra mig någon föreställning om ~~deslika~~ detta tillstånd sade Gustaf.

Och jag kan ej, kan ej heller förklara det för dig fortsatte Erik. ~~Jag~~ Emellertid fröjdar ~~mig åt eller~~ mig åt den gåfva jag äger, men jag ~~kan~~ bör ej heller förtiga det jag understundom hafvar för denna synverld. Ej sällan förekomma mig dessa skepnader och skådande väsen såsom ~~varelser~~ ur en annan verld. Ve mig om se[dan] vore, och ve mig om de lyckades bemäktiga sig den ~~[illegible] tvo som~~ dem beherrskande trå[...] ~~skåda~~ förnuftet, då vore jag förlorad. [illegible] Ofta ser jag både först det lif en grå man med något i handen, denne väcker alltid en hemlig bävan hos mig; utan att jag kan uppgifva anledningen."

Men säg mig Erik afbröt Gustaf. Är du verkligen klok ~~nu~~ eller yrar du. ~~Hvad är detta det~~ Då när jag närmare betraktar denna sak, så finner jag att du ännu ej öfvergifvit din gamla vana, med en ganska vänlig och högtidlig min, prata för dina vänner; ~~Men~~ emellertid denna stunden kommer mig minst lämplig dertill. Vi vilja öfverföra om du ej har annat att säga.

Bäste Gustaf, ~~sade~~ svarade Erik. Med den munnen har det ~~hittills~~ riktig lek. ~~Jag tro~~ mig, jag s[...] tar ej. Men jag förstår ~~ej~~ hvarföre hafva jag kommit på ämnet, ~~och~~ eller huru vårt samtal kommit att en så alfvarsam vändning. Jag kom hit för att på det ställe der vi så ofta ~~haft~~ meddelat hvarandra våra önskningar och förhoppningar, ~~tagit~~ ~~afsked af dig~~ för ~~sed~~ nu se att [illegible] öfverga[...]

~~Häll dig som fallad, håll dig som begråt~~

~~Emellan skogen~~
Emellan gräs och flagg och kol och aska
En kolare ~~ett~~ enda blad ej fick se;
Hvad månde ~~nu~~ regnet nu ~~blend~~ förstöring vaska
Han sade för sig sjelf, jag vill det se.
Och ~~för~~ sin ömma flicka öfverraska
Han uppgrof ~~rotan~~ med förnöjelse
~~Han sådde den [illegible]~~
Han satte den för flickans fönster neder
Och dit han ~~gjorde~~ fastmera hvarje afton leder.

Och ~~blommans~~ rotan skjöt snart och stjelkar skjuta
Mot himlens rymd med herlig ungdoms kraft.
~~Och~~
Med friska tårar regnet dem begjuta
Ur ~~Och~~ jorden drar som lifvets dunkla saft.
~~Och blickar~~
~~Och~~
~~Och blommor~~

Emellan ~~kol~~ gräs och flagg och kol och aska
Med möda trängde skotten af ett blad;
~~En kolarsven~~
En kolarsven det månde öfverraska
"När jemte sig [illegible] han så glad;
"Hvad regnet här ser bland förstörings vaska
Bör växa herligt på en annan stad."
Han satte och han varsamt roten räddar;
~~Och för sin flickas fönsterbrädet planterar~~
Och i sin flickas blomster~~[illegible]~~ säng den bäddar.
~~Der fäster roten snart och~~ stjelkar skjuter
Mot himlens rymd med herlig ungdoms kraft;
Med friska tårar regnet dem begjuter
~~Och~~ Ur jordens dunkel drar den lifvets saft.
Der fäster roten och med fröjden skjuter,
~~Med ungdoms styrka [illegible] saft~~
~~Med friska tårar~~
En stjelken knopp på stängelns starka skaft,
Med friska tårar regnet dem begjuter
Ur jordens dunkel drar den lifvets saft;
Med blomman som dess fröjd innesluter;
Ännu ej fånglet bracht med ungdoms kraft.
~~Hvar afton [illegible]~~
~~Hvar afton~~
Do såg kande kärnaskön knoppen skåda,
Och andra gerd dess skönhet ~~skall~~ vill bebåda.

En morgon arla ~~vandrar~~ ut åt vände skogen
Med glädig hug och ~~hans~~ vår kolarsven
En gubbe för hen, som med ~~[illegible]~~ sina händer
~~I grus del lefva~~ ligger bland förstörelsen;
~~Med~~ flaggen ~~blott~~, blodbestänkt ~~den~~;
Han var förtvistlad [illegible] med händer
Och för med jordens blod bestänker den
Ty blod från hvarje finger nedåt rinner;
Men hvar han söker ingen hug han finner

Häll gamla
Så [...]par
Den gamla
~~Mig [...]~~
~~För [...]~~
~~[...]~~
En [...]
[...]g [...]
Med [...]
För [...]
Och [...]
~~Ve jag [...]~~
Vi när [...]
En [...]

En gubbe [...]
~~I~~ afsked [...]
Och [...]
Nu [...]
Ty blod [...]
Men [...]

Häll gamla
Så [...]par
Den gamla
~~Han~~
Mig [...]
Den [...]
Den gamla
~~Jo~~
Förgäng[...]
Och [...]
Allt är för[...]
Men [...]
Kring mig [...]
Men [...]
~~[...]~~
Ej [...]
Jag trodde [...]
Jag bad och [...]
Jag dör! [...]
~~[...]~~ Ej blod [...]
Den [...]
~~Förkränker [...]~~
Förkränkes [...]
Mig [...]

Med besjam [...]

~~laktad, hvi dig som tegnad~~

slagg och kol och aska
da ~~mig~~ blad fick se;
förtoning vaska
jelp, jag ville det se.
~~ga~~ fläcka öfverraska,
med ~~hen~~ förnöjelse
~~[illegible]~~
fläckad förökar neder
fasornes ~~[illegible]~~ hvarje afton leder.
snart och fjällen ~~[illegible]~~
med herlig ungdoms kraft
skänar regnet den begjuter
för lifvets dunkla saft –

slagg af kol och aska
de fusten af ett blad;
det mande öfverraska,
han suckade så glad;
fest bland förstörings vaska
ligt på en annan stad
från varsamt roten räddar;
~~hos förr breden planteras~~
blomster, ~~[illegible]~~ såg den bäddar;
snart och stjelken skjuter
med herlig ungdoms kraft;
regnet den begjuter
ökel drar hon lifvets saft –
mot höjden skjuter,
~~sarka~~ ~~fläcktas sakes flott~~
på hangelns starka skaft
har regnet den begjuter
drar den lifvets saft;
om dess färgor innesluter;
brackt med ungdoms kraft.

svanfjerd krapyrus skada,
~~ding~~ skönhet ~~skall~~ vill bebådar.
sandrar ut åt vänder skogen.
~~fans var kolafshren~~
som med ~~[illegible]~~ händer
ligger bland förtvifvelsen;
~~ttar~~, blodbes ~~[illegible]~~ den;
kind blick mot himlen sänder
blod bestänker den
ur fingern nedåt rinner;
ingen hos han finner

Håll gamle man! håll oss att ~~[illegible]~~ länge resa,
Så ropar Kolarsvennen. Hvem är det? du
Den gamle frågar – ~~[illegible]~~ yngling! fly ~~[illegible]~~ och fasa:
~~Mig kommer den~~
~~För sorg ej finnes räddning~~
~~Ej hopp~~
Ej hopp ej räddning finnes för mig ~~nu~~;
Jag hörer vredens Stoffels läger frasa;
Mitt hopp är dödt – den hoppar på dikten nu.
För dig förgängelsen kan blomster bära
Och hoppets frukten kan du ~~äran~~ skära
~~Vid jag en~~
Det när mitt jag med förtviflan förödt,
En blomma var för mig, på lifvets stam;

En gubbe ser han som med vissna händer
I ~~gruset~~ afskräck rister, rister famlar öfver den,
Ett med förtviflans blick mot himlen sänder
Hon stänker med sitt blod förtviflelsen –
Ty blod från hvarje finger nedåt rinner
Men hvar han söker ingen tröst han finner.

Håll gamle man! håll oss att länge resa;
Så ropar Kolarsvennen; hvem är det? du
Den gamle frågar. Yngling fly och fasa!
~~Man~~
Ej fasar denna. – Ja ej jag öfverger
Den tröst behöfver. Hör du lifvets fråga.
Den gamle hvislar – ~~Du ej [illegible]~~ ?
Ja Hoppet är ej mer
Förgängelsen förmår ej blommor bära
Och ~~hoppets~~ endast trotsets ~~frukter~~ kan ~~ej~~ brödet skära.
Allt är forbi. Jag ock mig det bevisar –
Min son min fru med ånger fruktlös var –
Kring mig ~~vederlag~~ Nöden fara pressar;
Men ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~
Jag från himlen flyktas utan tröst.
~~[illegible]~~
Ej hoppet ~~[illegible]~~
omgifven mig mera lisar –
Jag trodde: bed! och himmelen dig lisar
Jag bad och vaknade af fruktan fixar –
Jag döer! – ~~Vet det hjerta hoppfar~~ fruktar
Vet det hjerta ~~[illegible]~~ isar,
~~Hämnd~~ Ej blod ~~[illegible]~~ tro för de ~~[illegible]~~ agn gjorer.
Den suck som ~~[illegible]~~ pressas fram ur hjertats brytes;
~~Förskräcker som ett~~
Förskräckens bedjär, som när lejon ryter.
Ny suckan som med våld ur hjertat
bryter ~~[illegible]~~ flit
Mot bestämd som ett ondgett lejon ryter.

~~Hvad skiljer från hvarandra~~

Hvad skiljer från hvarandra
Skall med dig jag ned i grafven vandra?
Jag vill blott ej. Den milda tro
Det ~~stilla~~ glada hopp, den säkra tröst
Ej gör mig bo
Ej i mitt bröst –
~~Oupplysta fröid~~
Ej ~~är~~ himmelsk fägring kappad.
Nej lid lilla dig den hoppad
Då vågen blifver mera klar
Och stjernor glindrar underbar
~~Och hjertat~~
~~Och hvilan~~
Och nådens vinge fläktar
Och hjertat ej försmäktar

Det vill jag säga dig. genmälte Erik. Så länge vi nu hafva varit bekannta, så har jag ~~äfven~~ dolt en hemlighet för dig, hvilken jag, ~~nästan~~ innan vi för en längre tid åtskiljas, måste ~~för er~~ yppa, emedan den synes mig (som skulle den kunna att) hafva ett betydligt inflytande på min ~~stundande~~ tillkommande lefnad. Flera gånger tillförene har jag ernat gifva dig del af den, men av blyghet (dirifrån har jag alltjemt tillbakahållen) ~~om jag så för hadda denna händelse~~, ~~har hållit mig tillbaka~~. Du känner dig ihåg, att jag ~~roat~~ än omsom prisat ~~fantasien~~, ~~och hvarefter jag~~ omsom än klar omsom förmat fantasien. Det har ej skett utan skäl; ~~Det har händt mig, som hade min fantasie ibland bildat mig till en~~ Ty min fantasie har ~~ofta~~ varit omsom min vällust, omsom min plåga. De tusende olika bilder som den hafva understundom antagit form och framskridit för mitt slutna öga, än i behagliga än i obehagliga skepnader; något hvarsom så skönt, som ~~får~~ jag på detta sätt fått se, äger ej naturen, men den äger ej heller de vidervärdiga rysliga föremål, som hvaraf denna fantasiens verld tycks mig ~~befolkad~~ öfverbefolkad.

~~Hvad är detta~~? ~~afbröt g Gustaf.~~ ~~ropade Gustaf Något sådant har jag alldrig alldrig erfarit.~~
Detta är besynnerligt, utropade Gustaf, något sådant har jag alldrig erfarit.

Men ~~du kan~~ flere finnas ~~[illegible]~~ yttrade Erik, som af naturen blifvit ~~straffade~~ välsignade eller straffade, jag vet ej hvilket dera, med denna ~~förmåga~~ slags synkraft. Likväl förmå ~~de~~ vi ~~likväl så litet~~, som ej att ~~sjelfve~~ att efter godtfinnande beherrska denna andeverld. ~~Då man önskar sig dessa välyckor~~ Ofta infinna ~~de~~ sig (tuft sällskap) i oläg, men uteblifva deremot när de som mest önskas och i ingendera fallet förmår man att ~~bygga~~ (herrskap) öfver dessa ~~[illegible]~~ (sammas) bilder, ~~de~~ blyggliga tränga sig lika oförtänkt och hastigt fram för oss som de skönaste flyktigt försvinna.

~~Detta är förmodligen en orsak, frågade Gustaf hvarföre du så ofta söker ensligheten [illegible] men än nog~~ Jag kan ej göra mig någon föreställning om ~~dessa~~ [illegible] tillstånd sade Gustaf.

Och jag kan ej kan ej heller förklara det för dig fortfor Erik. (Emellertid) ~~Jag~~ fröjdar ~~mig åt eller~~ mig åt ~~[illegible]~~ gåfva jag äger, men jag ~~kan~~ bör ej heller förtiga det jag understundom bäfvar för denna synverld. Ty jag förekomma mig ~~dessa~~ sleppriga och fladdrande väsen såsom varelser ur en annan verld. Ve mig om så vore, och ve mig om de lyckades bemäktiga sig den ~~[illegible]~~, ~~[illegible] som~~ dem beherrskande kraft ~~[illegible]~~ förnuftet, då vore jag förlorad. Hvilken syn har jag både först och sist en grå man med något i handen, denne väcker alltid en hemlig bäfvan hos mig; utan att jag kan uppgifva anledningen.

Men säg mig Erik afbröt Gustaf. Är du verkligen klok ~~[illegible]~~ eller yrar du. ~~Hvad är detta~~ ~~Det~~ Då när jag närmare betraktar denna sak, så finner jag att du ännu ej öfvergifvit den gamla vane med en ganska [illegible] högtidlig min, [illegible] för dina vänner; ~~Men~~ (ehuru) denna stunden kommer mig minst lämplig dertill. Vi [illegible] om du ej har annat att säga.

Bäste Gustaf, ~~[illegible]~~ svarade Erik. Med den munnen har det just riktigt fel. ~~Jag~~ ~~tro~~ tro mig, jag [illegible] Men jag förstår (hvarföre) ~~ej~~ hvarest jag kommit på ämnet, ~~och~~ eller hvarest vårt samtal kommit att en så allvarsam vändning. Jag kom hit för att på det ställe der vi så ofta ~~[illegible]~~ meddelat [illegible] andra våra önskningar och förhoppningar, ~~[illegible] af dig~~ för ~~[illegible]~~ den sednaste gång öfverga [illegible]

Mot höjden trotsig ängel stiger
Med hoppets stjerna nå sin bröst –
Och at kärlek ~~[illegible]~~
Der kärleks fader genom evigt flöte gemnar
faller [illegible]
Men Nordstjernorna i flockar ~~[illegible]~~
Han kyler huld med heta bröst
Och frostens krans i mina lockar
~~Besådar~~ [illegible] hjertat kåld och tröst;
~~Bebådar [illegible] och [illegible] [illegible]~~

Men elden slocknar, böljan stannar,
Hon fjädrad är af isens band
Och sen en aning öfvermannar
Min ~~vilda~~ varm känslas vilda brand.

I fröjig glans ~~[illegible]~~ vaggen [illegible]
Kinapet väller mer en blott ej [illegible]
~~Jag [illegible] mig [illegible]~~ Ett [illegible] domvin [illegible] sagen.
~~Jag~~ Du är ej fjerran, milda Gogge!

Ja, du är nära milda ~~[illegible]~~ ängel
Jag märker dina vingars flakt,
~~Mig~~ Du nalkas vetror med din blomster strängel
Och klär mig i din gröna dragt.

~~Som~~

Som morgonen med gyllne fingrar
Men Morgonen med rosen fingrar
Bebådar solens milda ~~[illegible]~~ dag
Och varmens flöd kring jorden slingrar
Och lifvet känner af vad jag

~~Ur [illegible] [illegible] [illegible] blommor [illegible]~~
Jo fröjg han af då blommor ~~bara~~ [illegible]
~~Och [illegible] [illegible] han [illegible] dem,~~
~~Och~~ blott varens flöd den från [illegible]
~~Och [illegible]~~
~~Och [illegible] [illegible]~~

~~Och [illegible] [illegible]~~ qvalets vågor
Och ~~[illegible] qvalen~~ ~~[illegible]~~ [illegible] nära
Till ~~[illegible]~~ knoppen i sin fägring [illegible]

~~Han dig [illegible]~~
~~Dock~~ Såsom ~~[illegible]~~ ~~Så [illegible]~~ ropar ~~du~~ de höga makter
~~Som [illegible] [illegible] [illegible]~~
~~Som [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~
Som lossa odels krossning om der lött;
De vifta omarkt från den strange vakter,
~~Som [illegible] en [illegible] [illegible]~~
~~Som [illegible] [illegible] med [illegible] [illegible]~~
Som krossa oss med färdigt spända skott
~~Och~~
Och kretsen vidgas, och en ~~[illegible]~~ stråle bryter
~~[illegible]~~
Från höjden ned, och trotsfull varen flyter.

En gång då
Jag fann en
Att sken af
Att för den
~~Om [illegible] det~~
Du satter di
Om rot det
Att denna gr
Ty änna to
~~Så [illegible]~~
En mera
Mitt [illegible]
Men straffet
Mer svärd
Mitt fro än
~~Mitt syfte~~
Han ropar
I skogens
Sig efter
Och [illegible]

Din blomma
I solens
Framför ~~[illegible]~~
Jag fann den
Då gubben
Och i han
Han fatter
Och [illegible]

Vid
Och hela
Sin
~~Och~~
Från
Och
~~Och [illegible]~~
~~Och~~
~~Och [illegible]~~
~~Och~~
~~Och [illegible]~~
~~Och~~
Mot
Sub
Han ser –

trostrug ängel Skygg
stjerna nu sitt bröst
dader genom evigt Stöti gemnar
iverfnön i flockar f
uld mit heta bröst
kraus i mina lockar
~~[illegible]~~ hjertat köld och tröst;
~~af [illegible]~~
uknar, bojade stranner,
är af isens band
ming öfvermannar
känslor vilda brand.
ar ~~vore~~ vaggen, tinger
r mer en blott, tag och
ta dommin [illegible] Jagen.
j hjerrans milda hjert!
ära milda ängel
dina vingars fläkt,
mid den blomster strängel
mig i din gröna drägt.
n med gyllne fingrar
u med rosen fingrar
hus milda ~~sju~~ dag
vag flod kring jorden slingrar
känner af den jag
~~t ock en blomma [illegible]~~
n också blommor ~~[illegible]~~
~~hand fro den~~
varens flod dem fro fa
~~tue~~
~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ qvalets vagor
~~qvalen~~ ~~[illegible]~~ stammens nära
knoppen! Sin fägring för
ar ~~du~~ i de höga makt
~~torte dött~~
~~hjertats kraning [illegible]~~
ls kransing om der lott
en strangt vaktar,
~~var hänsigt~~
~~med [illegible] stod~~
stå med färdigt gjorda skör
digar, och en ~~en~~ stråle bryt
och tröstfull tåren flyter.

En gång då med förtjusan vill jag skildra
Hur jag fann en ~~[illegible]~~ törstand blomma på min stig
Att sken af hopp ~~ut~~ omkring min själ sig spridde,
Att frö den bredde, räddar det at dig —
~~Om rot det tager den ej kärlek qvidde~~
Du vatter det — och du ej ehövd qvidde
Om rot det tager — sade jag ~~[illegible]~~ till mig.
Att denna grushög jag då ~~aufor~~ trodde
Ty ännu tvifvlet i mitt hjerta bodde.

~~Så [illegible]~~
En mera svärd ~~sid~~ mit modigare ~~[illegible]~~ —
Mitt syska hopp,
Men strafvels furier evigt mig förfölja —
Mer svärd ~~[illegible]~~ marken törstig är min själ —
Mitt frö är bortskölgt utaf regnets bölja
~~Mitt sista nedbringt hopp fördt — far väl —~~
Hvad ropar och han skyndar att sig dölja
I skogens djup — Men ~~[illegible]~~ solar strålar
Sig efter honom ~~till~~ ~~[illegible]~~ gömma;
Och gröskar ~~[illegible]~~. ~~Lär att hoppas~~ ~~lär att glömma~~
lär att hoppas, lär att glömma.

Din blomma nådas! är och härligt prålar
I solens sken dess ouplagna knopp —
Framför ~~[illegible]~~ min stuga fenster nu den strålar —
Jag fann den och hon ~~jag~~ fostrade den opp —
Så gubben kind ett sken af blod betalar
Och i hans öga bläkter tröst och hopp —
Han fatter blomman glad ~~och~~ framhet ~~[illegible]~~ står
Och snart han med den sköna knoppen smilar.

Vid blomman stadnar han med knäppta händer
Och hela dagen han framför den står —
Sin hopp på stralen solen med den sänder
Och ~~[illegible]~~ sina blad som ~~[illegible]~~ sig öfverlägg står —
Från fasten ~~[illegible]~~ solen sina strålar sänder —
Och lif och kärlek uti dess blickar går —
~~Och knoppens [illegible]~~
~~Och~~
~~I knoppen och sin [illegible]~~
~~Och sina blad~~
I knoppen ock sin gnista lefvet tänder
~~Och sina blad med~~
Med solens blickar hon sitt silfverhår
Sitt blick från henne kan ej gubben skilja
Han ser — han ser — en ren och snöhvit lilja.

~~Hvad skiljde från [illegible]~~
Hvad skiljde från hvarandra
Skall med dig jag ned i grafven vandra?
Jag vill det ej. Den milda tro
Det glada ~~[illegible]~~ hopp, den säkra tröst
Ej gör mig bo
Ej i mitt bröst —
~~[illegible] hvad~~
~~Ej~~ I himmelsk fägring knoppar.
Nej lid tills dess du hoppar
Då vägen blifver mera klar
Dig stjernor glindrar underbar
~~Och hjertat~~
~~Och himlen~~
Och nådens vinge fläktar
Och hjertat ej försmäktar

Det vill jag säga dig, genmälte Erik. Så länge vi än hafva varit bekanta, så har jag ~~[illegible]~~ ändå en hemlighet för dig, hvilken jag, ~~[illegible]~~ innan vi för en längre tid åtskiljas, måste ~~för en~~ yppa, emedan den synes mig hafva ett vigtigt inflytande på min ~~[illegible]~~ tillkommande lefnad. Flere gånger tillförene har jag ernat gifva dig del af den, men en viss blygsel, ~~om jag så får kalla denna känsla, har hållit mig tillbaka~~ derifrån har jag blifvit tillbakahållen. Du nämner dig stundom, att jag ~~rosat~~ omsom prisat ~~fantasien~~ ~~och hvarefter jag~~ omsom eller missfirmat fantasien. Det har ej skett utan skäl; ~~Det har händt mig, som händt min fantasie ibland~~ ty min fantasie har ~~ofta blifvit mig till än~~ varit omsom min vällust, omsom min plåga. De tusende olika bilder som der hafva [illegible] antagit form och framskridit för mitt slutna öga, än i behagliga än i obehagliga skepnader; något lika så skönt, som jag på detta sätt fått se, äger ej naturen, men den äger ej heller de vederväridga rysliga föremål, som hvaraf denna fantasieverld synts mig ~~befolkad~~ öfverbefolkad.

~~Hvad är detta? afbröt Gustaf.~~ ~~yttrade Gustaf~~ ~~Något sådant har jag alldrig alldrig erfarit.~~ Detta är besynnerligt, utropade Gustaf, något sådant har jag alldrig erfarit.

Men ~~du kan~~ flere finnas, ~~fortsatte~~ yttrade Erik, som af naturen blifvit ~~straffade~~ välsignade eller straffade, jag vet ej hvilket dera, med denna ~~förmåga~~ slags synkraft. Likväl förmå ~~de~~ vi ~~lika så lätt~~, som ej att efter godtfinnande beherrska denna andeverld. ~~Då man önskar sig detta uppstiga~~ Ofta infinna de sig i [illegible], men uteblifva deremot när de mest önskas, och i ingendera fallet förmår man att herrska öfver dessa sammansatta ~~[illegible]~~ bilder, ~~de~~ ohyggliga tränga sig lika oförtänkt och hastigt fram som de sköna flyktigt försvinna.

~~Detta är förmodligen en orsak, frågade Gustaf, hvarföre du så ofta söker ensligheten [illegible]~~ Jag kan ej göra mig någon föreställning om ~~[illegible]~~ ett sådant tillstånd sade Gustaf.

Och jag kan ej ~~kan~~ ej heller förklara det för dig, fortfor Erik. [illegible] Jag fröjdar ~~mig åt eller~~ mig åt [illegible] jag äger, men jag ~~kan~~ bör ej heller förtiga det [illegible] hafvan för denna synverld. Ty jag förekomma mig dessa skiftande och skiftande väsen såsom ~~[illegible]~~ ur en annan verld. Ve mig om de vore, och ve mig om de lyckades bemäktiga sig den ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ som dem beherrskande [illegible] förnuftet, då vore jag förlorad. [illegible] ser jag både först det sig en grå man [illegible] något i handen, denne väcker alltid en hemlig bäfvan hos mig; utan att jag kan uppgifva anledningen.

Men säg mig Erik, afbröt Gustaf. Är du verkligen klok ~~[illegible]~~ eller yrar du. ~~Hvad är detta~~ ~~Det~~ När jag närmare betraktar denna sak, så finner jag att du ännu ej öfvergifvit din gamla vana, med en [illegible] högtidlig min, [illegible] för dina vänner; ~~Men~~ emellan denna stunden kommer mig mest löjlig [illegible]. Vi vilja afbryta om du ej har annat att säga.

Käraste Gustaf, ~~[illegible]~~ svarade Erik. Med den [illegible] har det [illegible] ~~Jag~~ ~~[illegible]~~ tro mig, jag [illegible]. Men jag förstår ~~ej~~ hvarföre jag kommit på ämnet, ~~och~~ eller huru vårt samtal kommit att [illegible] en så allfvarsam vändning. Jag kom hit för att på det stället der vi så ofta ~~[illegible]~~ meddelat hvarandra våra önskningar och förhoppningar, ~~[illegible]~~ ~~af dig~~ [illegible] nu sedan till [illegible] öfverge [illegible]

Se huru ur det dunkla fjerran ~~vinkar~~ blinkar—
Så ropar gubben, ~~så~~ ~~ropar~~ af den rika drägt
~~Det faller~~
Blod faller, och likväl dess klarhet vinkar
~~Mig lugn och frid~~
Mig lugn och sällhetseld är slägt—

Se huru ur det lysa fjerran ~~[illegible]~~ glimmar
Så gubben ropar— fallen af den drägt—
Men för mitt öga glansen redan stimmar
~~Och lysande [illegible]~~ ~~och [illegible]~~ glöd är fla
~~jag känner nådens flamm~~

~~Blod tömmad~~
Af [illegible] prakt, jag känner [illegible] fläckt
De fly det mörka lifvets korta timmar
~~[illegible]~~
Af liljans frögian är den stranden
hälft—
~~Der jag en gång här stod snart~~
~~Föriorn~~
Der jag fram stormend ~~[illegible]~~ dunkla
~~hallet~~ kommer—
~~[illegible]~~
Och ren som liljan min försoning fanns.

Och rena blad de blifva silfvervingar
~~Och blommar~~ ~~[illegible]~~ vagnen ~~[illegible]~~
Och himmel högt öfver solen svingar
~~Och~~ Och stjernorne i farten kyssa mig—
Då afstånd ren [illegible] harpas klinga
I liljans kalk jag drucket nåden

De rena bladen blifva silfver vingar
~~Och blommand~~
~~I blommand [illegible]~~
Och blomman vagnen [illegible] den högsta—
Då den mig höga öfver solen svingar
Och stjernorna i farten följa mig
Och afstånd ren Serafens harpas klinga
Försonare i liljan ser jag dig—
~~Och~~ genast ~~kalk~~ rot ~~[illegible]~~
kalla—
Och renande dess vågor kring mig svalla

Bloden
Bålet
~~I bladerne [illegible]~~
Det brinner, och
I listig dans
De ~~[illegible]~~ vil
Och lik
Intet dunkel,
för att ändå
dig sjelf och
I blod simma
Och ~~dagen~~ på
Och rosen
~~Och jorden är~~
~~Fall då hvita~~
Och öfver jorden
Af
Af
Fall då hvita
~~Stormar~~ kalla
Stormar om
Om i huren
Kunden sorka
~~Ej [illegible]~~
Ej han
~~Bladet~~
På mitt
Kalla död.
Jag tro
Sänk mig ned
~~Jämra~~
Ha åter
Jag and
Och gäckad
Af kalla
En bädd
En sten
Mig i
Min högt
Med
En ~~[illegible]~~ bla
~~[illegible]~~
Som kär
Ej då
~~[illegible]~~
~~[illegible]~~
Ej är
Gungla
Ingen
Följa
Och lik
Ser jag hämn
Himlenen,
Hvad vid
Du vinkar
Jag hvad
Med dig
Igenom
Men

Blodet rinner
Bålet brinner;
~~I klädernes lågor nu faller, uppstår uppåt~~
Det brinner, det brinner och lågorna fräsa;
I lustig dans omkring detta resa
De ~~[illegible]~~ vilda spöken med hemska ſkrud
Och likväl ingen nåd.
Intet dunkel, ingen ſkugga, ingen gömma
För att ~~ögonblick~~ en stund förglömma —
Sig sjelf och sin varelses tomma gestalt.
Lågorna blodfärga allt —
I blod simma himmelens gyllene ſkyar
Och ~~dagen~~ sin glans med blod förnyar —
Och rosen är doppad i blod,
~~Och jorden är [illegible] af offrigtiges blod.~~
~~Fall då hvita snö från höjden~~
Och öfver jorden svallar en ~~förfärande~~ flod
Af det [illegible] blod
Af de ädlas blod.

Fall då hvita snö från höjden,
Susa ~~Stormar~~ kalla nordanvind.
Stormar om [illegible] höjden
Om i tåren på kind
Kunnen torka? Ack förgäfves!
~~Ej han stelnad kan~~
Ej han stelnad kan lösas.
Kära från ~~Bladet af~~ ~~ſmärta~~ i blod ~~förgräfves~~ förgrofvec.
På mitt ſynd det är bevis.
Kalla död! kom mig i möte
Jag trotsar dig!
Sänk mig ned i jordens ſköte —
~~Famna mig~~ så gäſtelig.
Ur dess mäktiga våld jag skattar
Jag anar hvad din kraft förmår.
Den ſkrattar
Och gäckande förbi mig går.

Af kalla mullen jag begär
En bädd en kylig bädd
En sten till grafvgård beskär
Mig i min ~~[illegible]~~ dödt klädt.
Min högtids drägt är jordens ſtoft
Med den ej alstra kan
En ~~ej~~ blomma ur graven ~~som mig~~ ~~[illegible]~~ kalkar
~~Tif Med [illegible]~~
~~Som~~ kärlekens offer brann

Nej — det är mörker — allting är öde
~~[illegible]~~;
~~Evigt förſkuten~~
Ej är jag för mig ſjelf;
Lefvande döde
Gungar med fasa förbi mig på tidens elf.
~~Ingen vill kalla mig~~
Ingen min vandar, ingen mig kallar
Bölja på bölja evinnerligt svallar
Alla mig fly
Och lik en åsk full hotande ſky
Ser jag hämnden, som icke förſonar,
Hämnaren, som mellan blodmoln thronar
Hvad vill den tomma hufvudſkål?
Den vinkar mig — Hvar är din bål!
Säg hvad har ſkilt oss från hvarandra.
Med dig jag ſkall i grafven vandra
Igenom eld och [illegible]
Men renad jag från ſynd och brott!

~~Hvad ſkiljde från hvarandra~~
Hvad ſkiljde från hvarandra
Skall med dig jag ned i grafven vandra?
Jag vill det ej. Den milda tro
Det ~~[illegible]~~ glada hopp, den ſäkra tröſt
Ej hos mig bo
Ej i mitt bröſt —
~~Uppſtigit ſina~~
I himmelſk fägring knoppas.
Nej lid tills dess du hoppas
Då vägen blifver mera klar
Och ſtjernor glindrar underbar
~~Och fjerten~~
~~Och [illegible]~~
Och nådens vinge fläktar
Och hjertat ej försmäktar

För undertecknad afſändes ſåſom för-bud, twänne koffertar innehållande kläder och böcker, äfvenſom, enligt med följande ſedlar twänne häſtar med bond-vagn beſtällas å följande gäſtgifvaregårdar:
nemligen:

Uti Binneberg – måndagen, d: 7 Maji kl: 9 f.m:
Kekstad D:o — — kl 12 på dagen
Haslerör D:o ——— kl: 3 eft. m:
Hofva Tisdagen d: 8 Maji kl 8 f. m:
Bodarne D:o — D:o — kl 12. f. m.
Wretstorp D:o — D:o — kl 3. eft. m.
Blackstad D:o — D:o — kl 6. eft. m.
Mosås — D:o — D:o — kl ½ 8 eft. m.
Örebro Onsdagen d: 9 Maji kl 5 f. m:
~~Glanshammar~~ D:o — D:o — kl 7. f. m.
Fellingsbro D:o — D:o — kl ½ 10. f. m.
Arboga, D:o — D:o — kl. 12 på dagen
Kongsöhr D:o — D:o — kl 2 eft. m.
Smedby — D:o — D:o — kl ½ 5. eft. m.
Lund — D:o — D:o — kl 6. eft. m.
Kjulstad D:o — D:o — kl ½ 8 eft. m.
Ekeſåg, hvareſt förbudet ſtadnar;

Betalning för förbudshäſten lemnas vid ankomſten. Sköfde den 5 Maji 1815.

Clas Wijk

) såsom för-
nnehållande
n, enligt med
tar med bond-
gästgifvaregårdar.

Maji kl. 9 f.m.
kl. 12 på dagen
kl. 3 eft. m.
Maji kl. 8 f. m.
kl. 12. f. m.
kl. 3. eft. m.
kl. 6. eft. m.
kl. ½ 8 eft. m.
Maji kl. 5 f. m.
kl. 7. f. m.
kl. ½ 10. f. m.
kl. 12 på dagen
kl. 2. eft. m.
kl. ½ 5. eft. m.
kl. 6. eft. m.
kl. ½ 8 eft. m.
stadnar)
lemnat vid
5 Maji 1815
Willij

Var ej den lättaste af de gåtor h verkligheten gifvit oss att upplösa;

† kan hända har redan

† ~~Huru~~ ~~Då så många blomma fallen ur vår ungdoms krets, vi gifvor [?] så nära målet, att vi kunna med förvånad blick~~ och nära torde vi då ej gifva vara skörden.

verklighet och ~~mana~~ oss åt olika håll ~~på~~ i verlden taga afsked af dig. Jag ville meddela dig en hemlighet; ~~men vi hafva~~ och denna hemlighet har lagt sig som ett mörkt sorgflor öfver våra hjertan. Dock det är en följd af affskedets smarta. Jag borde hafva betänkt sådant.

Det kan ock vara en följd af aningens makt; ~~det~~ inväude Gustaf. Den är ~~ock så en af lifvets hemligheter~~ gåtor, och hvem har väl ännu ~~mäktat upplösa~~ förmått dem?

En ting faller mig in, sade Erik. Vi ~~gå nu åt olika väg~~ hafva valt olika lefnadsyrken, det är möjligt att vi framdeles träffa hvarandra, men det är ock lika möjligt att våra vägar icke komma att sammanstöta. Låtom oss derföre öfverenskomma, att tretio år härefter, om vi lefva så länge, på denna dag och på denna stund, mötas på detta ställe. Huru olika torde vi då ej betrakta verlden, hvilken rik skatt af erfarenhet måste vi icke då hafva insamlat. ~~Måtte likväl sådant likväl ej hafva skett på bekostnad af vårt hjertas lugn.~~

Jag ~~mins vi~~ antager ditt förslag, svarade Gustaf. Tretio år härefter! Hvilken tidrymd, så hastigt hinnand, men så långsamt framskridad. Då täcker åldern från våra tankar ~~och~~ åldrens is ~~har~~ lagt sig kring vårt hjerta. Då stå vi ej mera tvänne lekande ynglingar, som med förvånade blickar, skåda in i lifvet. Nej ~~då~~ vi skola mötas, tvänne bedagade män, som hunnit målet för vår nyfikenhet, ~~och~~ och lärt af skatta detta på afstånd lysande herrligheter ~~Ju mera jag betänker det jag tänker på den framställning, till och med så högt eller så lågt att vi antingen frukta eller ock efterlängta det då synbara målet grafven.~~ Ju mera jag tänker på den framställning, ju mera gillar jag den. Lefva vi, så måste vi träffas. Det är afgjordt. Här har du min hand och mitt löfte. Inga andra än fysiska hinder skola afhålla mig från dess uppfyllande.

Här är min hand och mitt löfte, ropade Erik. Och nu gåfvo de tvänne vännerna ~~hv~~ hvarandra handen; och åtföljdes till vagnen.

Ömt och innerligen omfamnade de hvarandra, och åtskildes; men just i det samma vagnen for af ropade Gustaf: Farväl Erik. Glöm mig ej; du skall alltid finna mig i sällskap med sanningen och redligheten. Mig svarade Erik, finner du i sällskap med den ära mannen, farväl.

~~Uled~~ Förtviflan.

Blodet rinner.
Bålet brinner.
Det brinner, det brinner och lågorna ~~resa~~ fräsa
Och ~~de~~ lystligt dansa kring flammande rasa
Spöken med fenska skrud;
Och likväl ingen hud.
Intet dunkel, ingen skugga, ingen gömma
Att undansticka och förglömma
Varelsens tomma gestalt.
Lågorna blod färgat allt
Och blod simmar i himmelens gyllene skyar
Och dagen sin glans uti blod förnyar
Och rosen är doppad i blod.
Öfver jorden svallar en rykande purpurflod
Af dess söners blod
Af de ädlas blod

Fall då hvita snö ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ att hölja
~~[illegible] kalla nordanvind~~
Stormar! ~~Om i evigt [illegible]~~
~~Om~~ Torka tåren på min kind!
~~Kinden [illegible]~~! Ack förgäfves!
Ej kan stelna kall tåren.
Skära snön i blod förgäfves
På min synd att är bevis.
Kalla död! kom mig till möte.
Jag trotsar dig.
Lägg mig till min moders sköte
Kanske skall hon försona mig.
Ner dit förstörande värde jag skådar
Jag anar hvad den kraft förmår
Den skådar
Och gäckande förbi mig går.

Förvillan.

Blodet rinner,
Bålet brinner;
Det brinner, det brinner och lågorna frasa,

~~Fall då hvita~~ snö ~~att hölja~~
~~Jorden oj~~
Fall då hvita snö i ~~floden~~ vågen,
~~Höljs den i sitt sköna [illegible]~~
Storma kalla nordanvind!
Kanske stelnar ser mer bloden,
Tåren torkar på min kind
Hvita snö det är förgäfves,
Blodet stelnar ej till is.
Och min tår af köld ej qväfves-
På mitt brott den är bevis.

B. Samvet. makt

24/12 20.

Trettio år derefter förde * * Rådet och Riddaren N. N. sin yngsta Son till ~~Aca~~ Akademin. ~~Af~~ Om sin gamla vän kände han icke mera, än att han ~~skulle hafva~~ blifvit Officer, ~~att h~~ och att han kort derpå gått i främmande krigstjenst. Deras brefväxling hade kort derefter blifvit af politiska omständigheter afbruten. Väl hade han sedermera hört berättas att hans vän, som under kriget skördat ära och ~~ansende~~ lagrar skulle hafva ~~återkommit~~, återvändt till fädernelandet; men alla forskningar om sanningen af detta rykte, hade fruktlöst aflupit. Blott trenne gånger hade han fått sig tillsände ~~några~~ verser, utan namn, utan datum utan uppgift hvarifrån. ~~Dessa~~ Dessas beskaffenhet hade uppmanat honom att ~~fråga~~ på det närmaste eftersinna sin gamla ungdoms vän, † likväl utan framgång, ty brefven hade ~~merendel~~ alltid blifvit framlemnade af ~~bönder~~, skjutsbönder, som åter emottagit dem af andra, och beskaffenheten af omslaget styrkte att de lupit genom många händer.

† hvars handstil han ej igenkände

För 21 år tillbaka hade hans vän tillsändt honom denna ~~sång~~

Tio år sednare hade han emottagit en sång.

Endast för en månad sedan:

Denna hade ännu lifligare påminnt honom om ~~hans löfte~~ det gifna löftet, och gjutit i hans själ en ~~brinnande~~ häftig ~~trånan~~ begär att få återse sin ungdomsvän. ~~De~~ ~~Då han vaknade~~ ~~[illegible]~~ ~~Alltid~~ Drömmarne, som med åren lämnat honom instälde sig åter, och hvarje enda af dem framställde hans vän i de mest besynnerliga lägen. Han blef synbart oroligare till sinnes; och då Junii månad tillstundade ~~afreste~~ ~~tog han afsked af sin~~ ~~[illegible] huset och sina affärer ut~~ afreste han till Uppsala som redan är berättadt, med sin yngsta Son, som skulle påföljande termin besöka universitetet.

Nu satt han på samma ställe der han ~~fut~~ suttit för trettio år tillbaka. Öfver honom hvälfde sig samma leende himmel; ~~omkring~~ framför honom glänste samma rika fält; endast i hans grannskap hade konsten ~~hvilis~~ åstadkommit betydliga förändringar. ~~Hur lad han~~ Hastigt flyttades flyttade ~~en~~ mannen med grånade lockarne sig ~~han~~ tillbaka till de lätta ungdomsåren, ~~och~~ ♀ Hans förflutna lefnad låg lik en utslagen charta för hans blick. Hans tyckte sig ♀ genomkämpa de första pröfvoåren ~~med~~ med manlig styrka och flit, ~~hade~~ såg sina kunskaper och sin redlighet belönta. Han såg slafter på Wekrofvens dagar ~~voro förledna~~; han införde en älskad maka i sitt hus, som fullbordade hvad ännu återstod af hans lycka och ~~ut~~ en annalkande ålder ~~såg~~ han omgifven ~~glad~~ af välartade barn och en allmän aktning.

Försänkt i dessa drömmar märkte han icke, att någon hade undertiden nalkats de ~~nalkats~~ honom; ~~då han~~ ~~Han vaknade~~ utan väcktes först ur sin tankfullhet genom utropet: "Min gunstige Herre! Har låtit länge ~~vänta~~ på sig! Han såg opp, och framför honom stod en hög ~~ö~~ gestalt med likblekt ~~och~~ anlikte, ~~och~~ grå ~~[illegible]~~ hår. Under den hvita och buskiga ögonbrynen brann det ~~blixtrande~~ svarta ögat ännu skarpare och vildare än tillforne. Blott på rösten igenkände han sin förstorgs nästa ~~ungdoms~~ vän, älskade Eric och kastade sig i hans armar. Så snart den första omfamningen och hemförelsen var förbi, ~~frågade~~ sade Eric ännu en gång: Gustaf! Gustaf! du har låtit länge vänta på dig. Det är ju i dag den ~~6~~ Junii svarade denne, ♀ men, infoll Eric, solen gick opp klockan tre i morse, och hade du, på samma sätt som jag, i tjugutre år väntat på denna dagen såsom på min förlossningsdag, då visste du hvad tiden vore liden."

Nu betraktade de bägge vännerne hvarandra närmare ~~och~~ Gustaf märkte att hans vän var klädd i en gammal och bedsliten bondedrägt. Hans så matt och sjuk att han ej utan ~~mer~~ möda förmådde ~~[illegible]~~. Du i denna drägt" ~~ropade~~ han, "du har ju varit Major eller Öfverste Lieutenant?" Ja, svarade Erik. "Du har ju burit en orden?" fortfor ~~han~~ Gustaf ~~då~~; och med ~~n~~ yttersta köld genmälte hans vän: "Den har jag grafvit ner på afrättsplatsen vid Ulfsby."

"Förklara mig detta!" ropade Gustaf, och under det ~~han~~ Eric hårdt fattade hans hand och ifrigt skakade den, yttrade han: Just sammanhanget härmed är det, som jag måste berätta dig, ty ~~det~~ har det alltid så förekommit mig, som vore denna min öppna bekännelse också mitt sista reningsoffer och min pröfning lyktad. Din bana har varit jemnare än min, jag vet det, jag ser det på dig; fälde inga beräkelser derom; ~~tiden är nästan~~ ~~fort~~ vi hafva ej lång tid öfrig.

"Jo, berätta mig, din lefnad, sade ~~Gustaf~~ Gustaf. Den måste hafva varit bittert, allt hvad jag ser och ~~hört~~ hvad jag hört ~~[illegible]~~ öfvertygar mig derom; men du ägde ju mig, du kände ~~ju~~ ju vår vänskap, hvarföre, ja hvarföre skyndade du dig icke till mig?"

"Hör" svarade Erik, ännu är ej menniskan så helt och hållet förvecklagad, att ju icke en eller annan finnes, som förmår, eller åtminstone försöker, att vara nog för sig sjelf; ‡ Men hvarföre skola vi spilla tiden med ungdomens glada fyrviller eller makligheten under middagshvilans tilltonslade philosophieer? ~~Men~~ Jag vill sjelf ~~mer~~ ~~fa~~ ~~ett~~ vill ~~jag~~ erinra dig huru förtrolt vi just på detta stället såge för trettio år tillbaka ~~den~~ solen stiga upp ~~[illegible]~~ ur skören och huru uppbyggde vi deraf slottet och hvilka anspråken

♀ ännu en gång ~~[illegible]~~ tyckte han sig vara en sorgfri yngling, med mod i hjertat i glädjes på lappsvarne.

♀ ännu en gång

♀ med dubbel glädje njöt han vid

♀ ~~och klädd i en gammal och~~

♀ men med mildare stämma:

♀ och vid denna ~~tiden~~ på dagen var det som vi åtskiljes

♀ frågade han halfhögt

♀ under min svenska standar

♀ slaglit

‡ jag vill försöka att vara det. Eller vet du, om du så vill, mina ~~[illegible]~~ olyckor hafva ~~voro~~ af den beskaffenhet att de ~~icke~~ hvarken kunde eller borde delas. Ensam hade jag vått, ensam måste jag och skörda.

R pathetiska tal om Dessutom ~~[illegible]~~ tendring som ~~[illegible]~~ borde blott fortfälla sig med tendring vars tryckt tröst sägs meddela ~~der~~ ~~fager~~ sympathierna, likasom ~~den~~ hvilka ~~som~~ ~~[illegible]~~ med flere andra ~~väljer att~~ ~~[illegible]~~ och då de pröfvat, ej sällan misslyckat. Dock detta var ej ~~[illegible]~~ i något afseende sagt om dig. Din närvaro – dina försök att ordna mig vinna upplysning, af hvilka jag känner ett och annat –

~~II~~ Samvet: Makt–

drömmar, som deraf föranleddes. [~~Du erinrar dig, att~~ (~~[illegible]~~) Jag samma afton afreste, att jag snart ankom till min bestämmelseort, ~~att jag~~ fann mitt dervarande lif trångt ~~och~~ inskränkt, ~~att~~ jag begärde och erhöll tillstånd, att få söka främmande krigstjenst, och ~~att jag~~ derpå ilade glad som en fjäril och modig som en ung örn ~~att~~ & bada mitt bröst i slaktningens vågor. På den tiden skref jag dig ofta till, emedan jag trodde dig böra, bakom dina dammiga förskansningar af luntor ~~af~~ at lagstiftande enfald och lagskipande egoism, dela mitt friare lif. Ingen tid afbröt det; för mina öppna ögon lefde en härlig natur, och ~~för mig~~ när jag tillslöt dem, ~~dansade~~ tumlade glada bilder fram för dem i en brokig svimmel. Men den grå mannen med bilan var alltid den första och alltid den sista i raden, och underlät aldrig ~~att~~ så fråga den, att öga för mig i ögonen; ~~och~~ hvarvid en ovillig rysning ~~bemäktigade~~ genomträngde mig och både började och slutade min dvala.

En afton erhöll jag ett bref från en flicka. Medan jag ännu var qvar i fäderneslandet hade jag, med en af mina kamrater rest ut till en ~~[illegible] på~~ hans slägtinge på landet. Jag såg der en kammarjungfru. Flickan var ung, omkring ~~en~~ sjutton eller aderton år skön och ~~[illegible]~~ af en ovanlig blygsamhet i sitt väsende. Jag tyckte genast om henne, och ~~[illegible]~~ ehuru jag sjelf var ganska oförfaren i förförelsens konstgrepp, lärde mig likväl passionen dem. Jag lyckades, & hon föll och ~~[illegible]~~ det är möjligt, att jag på ett eller annat sätt sökt godtgöra mitt brott om ej min afresa mellankommit; men denna ~~fröjdade~~ gladde mig till den grad, att jag glömde alltsing annat. Från denna flicka var brefvet. Hon berättade mig deri, att hon genom min bekantskap blifvit olycklig, att följderne af vårt umgänge voro ~~[illegible]~~ märkbare, att hans och matmoder, som upptagit henne såsom ett fattigt fader- och moderlöst barn, ~~medan~~ redan då jag ~~[illegible]~~ först ~~var~~ anlände ~~[illegible] hemma~~ varnat henne för mig ~~[illegible]~~ &. Okunnig om följderne af våra förhållanden och utan den ringaste aning derom hade hon försäkrat sin välgörarinna om sin oskuld. Nu deremot kunde hon ej dölja för verlden hvad hon ej längre kunde dölja för sig sjelf. Hon var mor och det var mitt barn, som hon bar under sitt hjerta. Vid allt hvad heligt var besvor hon mig att återvända eller, om jag ej kunde det, ty hon hade hört af en bland mina kamrater, att jag var långt borta i främmande land, åtminstone fuga några anstalter till hennes räddning. Hon var i saknad af allt, och med hennes ~~frus~~ välvilja upphörde ock alla framtida utsigter för henne. &

Då jag fick brefvet, blef jag ovanligt missnöjd; det förargade mig, att ifrån så långt afstånd och i en sådan ställning som min närvarande, påminnas om en händelse, ~~som~~ den jag tänkte att på allt få förglömma. ~~Hjelpa~~ Att hjelpa henne, dertill var jag icke obenägen, men ~~om~~ i afseende sättet dertill var jag ~~mycket~~ stadd i verklig förlägenhet. Några dagar förut hade jag på spel förlorat ~~alla~~ de ~~mina~~ penningar jag ägde och ~~[illegible]~~ lånt på

& i fjerran länder för att der

& ehuru icke utan en föregången svår strid, hvari jag betjente mig af de ej mäst hederliga vapen.

& och sedermera gjort henne de betänkligaste föreställningar, den hon ej velat omtala för mig, och hvars redlighet och ordhållighet hon var fullkomligen öfvertygad.

& hvarföre hon äfven hade beslutit att om möjligt var fördölja sitt tillstånd, intill dess ~~hennes~~ hon var anlände.

[illegible] i ~~[illegible]~~ [illegible]

min framdeles utfallande sold. Huru jag nu skulle få penningar, huru jag skulle få dem öfversände till fäderneslandet och huru jag ändteligen skulle få dem till ställe, sådana utgjorde ämnet för mina ~~tankar~~ tankar under en hel natt, som jag nästan sömnlös tillbragte på en Bivouacque. Slumrade jag in, så underlät icke min bekanta gråa man att i ~~de~~ detta slags mellanstånd mellan sömn och vakande; förnya sig besök, omkring mig sin väg. [[illegible] hörde jag redan i dagbräckningen skott vexlas mellan förposterna och få minuter efteråt order ~~om om~~ utgifvas om Arméens framryckning mot fienden. Jag hoppades att någon kula skulle befria mig från det bryderi jag befann mig och förargades innerligen deröfver att jag i detta afgörande ögonblick ej kunde upphöra att tänka på den grå mannen. ~~den grå mannens obehagliga besynnerlighet~~. Snart blef striden lifflig, vi ryckte an mot ett Batteri. Innom få minuter såg jag min Lieutenant stupat och min Capitain, kort derefter bortburad med ett svårt sår. Jag tog befälet öfver Compagniet, som likväl snart följde sina Kamerader på flykten. Allt bemödande att ~~[illegible]~~ uppehålla ~~[illegible]~~ de flyende var förgäfves och det lyckades mig först, sedan vi redan befunno oss utom elden. I det samma kom en af Adjutanterna ridande och ropade: batteriet ~~till~~ den till höger måste tagas in, annars förstör det oss i grund. Jag tager det, ~~ropade jag~~ svarade jag och stormade fram med de ännu qvarblifvande af Compagniet. Flere förspridde Soldater slöto sig till mig, och snart lyckades det mig, att utan synnerligt motstånd bemäktiga mig vallen. Uppbragt som jag var öfver de föregående händelserne och mina kamraters fall, märkte jag icke eller låtsade jag icke märka att besättningen ville sträcka vapen. Jag ansåg den ~~en~~ förtviflan gaf ~~dels~~ mod och ~~en vida af~~ snart uppstod en vida äfventyrligare strid innom bröstvärnet, än utom det samma. Men äfven här lyckades jag öfver min förhopp. Genom mitt anfall hade affairen tagit en fördelaktigare vändning, och vi segrade. Om en stund kom befälhafvande Öfver Generalen ~~Baron [illegible]~~ * * * ridande till mig i skansen der jag ännu stod qvar med mitt folk. Då han fick se den mängd stupade, som der lågo, ytrade han: här har gått rätt alfvarsamt till, märker jag, hängde sjelf på mig en orden, ~~belönte~~ ~~[illegible]~~ och lofvade Soldaterne belöningar. Således hade jag fått en orden emedan jag sökt döden i ~~förtviflan~~ harm deröfver att jag förspillt ~~[illegible]~~ mina penningar, ~~att~~ just då en försvarslös flicka erinrat mig om mitt brott, gjort min skyldighet, såsom hänförd af förbittring och hämdbegär varit omensklig. ~~jag gjort min skyldighet, och på samt förstört mina penningar, så att jag ej en gång kunde understödja en fattig, såsom den jag bragt i yttersta trångmål~~ ~~och i harmen deröfver varit omenskelig.~~ ~~Dessa~~

Dessa reflexioner gjorde jag likväl ej ~~då~~, utan ~~[illegible]~~ först af min gjorda lycka och den utmärkta ~~[illegible]~~ agtning, hvarmed jag bro; i:

mellanstånd mellan
de;

de ögonblick ej kunde upp-
nå den grå mannen.

rom
~~ad~~ deröfver att jag för[illegible]
trustdå
~~att~~ en förförd flicka
brod, gjort min skyldig-
förbättring og samde-
ig:

~~II.~~ Samvet. Makt—

♀

vanligtvis rann ~~de~~ ~~[illegible]~~ innehållet af det bref jag nyss omnämnt mig derwid i minnet utan att jag på något sätt kunde, ~~[illegible]~~ oaktadt mitt bemödande, upptäcka sammanbandet emellan dessa ~~aflägsna ideer~~ bägge obeslägtade idéer. Vid sådana ~~dessa~~ tillfällen uppsökte jag ~~[illegible]~~ altid några skenfagra (för mitt ~~[illegible]~~) bevisgrunder lät ~~dem~~ misstrodde jag sannfärdigheten af hennes berättelse, ~~om~~ än deron ~~[illegible]~~ jag hennes omtalade trohet i tvifvelsmål, och när mitt oroliga hjerta ej längre längre ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ kunde varja sig bakom dessa förskansningar, underlät jag aldrig att för mig upprepa, att tusende flickor, som före henne framfödt barn, ~~utan~~ med af aktenskapet, och att tusende och annan tusende skola göra det efter henne; ♀ ~~[illegible]~~ ~~derföre~~ Emellertid van [illegible] komma bäst du kunnat,

♀ ~~utan att~~

♀ Man måste sjelf ~~känna~~ erfara

♀ i hvar annan ingripande

♀ beskrifva sig låter det ej. En minut på detta sätt framlefvad är oftare vigtigare för själens bildning än en hel dag, ~~[illegible]~~ tanklöst förnött i slentrianens [illegible] ~~[illegible]~~ sannas ~~och~~ qvarn.

♀ så rikt ~~på vidrigheter och nöjen~~ på flyktiga vidrigheter och annu flyktigare nöjen.

i hela Armén bemötte. Jag glömde flickan och erinrade mig henne ej oftare, än då jag under stillare ögonblick ~~gaf~~ ~~[illegible]~~ lämnade spelrum åt mina ~~ideer~~ fantasier; ~~då den [illegible] mannen med [illegible] alldrig underlät att insmyga sig~~. Mannen med gråa underlät ~~alldrig~~ då alldrig att framställa sig ~~[illegible]~~ meden allt mer och mer förtrolig min. ~~Hans~~ Och vid ~~dessa~~ detta fantasie spel ~~[illegible]~~ gaf jag deråt ingen uppmärksamhet, förrän ~~min~~ ~~inre verld en~~ jag ~~med [illegible] fann att~~ en vacker dag fann med fasa min inre verld flyttad utom mig.

Vi hade flera dagar å rad manövrerat mot fienden utan att komma under tak och nästan utan att njuta någon föda. Naturligtvis måste man vid sådana tillfällen, mera lefva af själs- än kroppskrafterna, som ~~[illegible]~~ förr aftaga. ~~En~~ En afton stadnade vi på ett fält. Trots af ett oupphörligt regn nedlade vi oss genast och jag insomnade snart. Jag tillbragte min natt ytterst oroligt; de skiftande bilderne, som förr dvalts inom mig, tycktes med våld vilja spränga mitt bröst eller mitt hufvud; jag vet ej sjelf hvilketdera. Och under mina oroliga drömmar ~~[illegible]~~ trodde jag mig se den omtalade flickan, ~~som~~ med ett slags offerknif af flintsten tyckte [illegible] ~~[illegible]~~ ~~göra~~ borra en ~~[illegible]~~ öppning för det oroliga och tumlande sällskapet derifrån. Ändtligen vaknade jag. ~~Och~~ i morgontöcknet länst bort såg jag framför ~~mig~~ fronten en man som ganska beständigt höll framför sig med en bila. Han förekom mig så förfärlig att jag ovillkorligt grep sabeln, som jag hade stående framför mig. Jag frågade en af mina kamrater, om ~~de~~ han såg den äfventyrliga mannen der framme; han såg den ej; jag visade den för flere, men förgäfves. Jag var ensam, man gycklade med mig, nu blef jag ond och då påstod man att jag var sjuk. Så förhöll det sig ock så verkligen. Jag förlorade snart sans ~~[illegible]~~ sansning och fördes till ett Lazarett. Hvad der förefoll, vet jag ej. Då jag ändtligen kom till besinning var jag ganska svag efter en öfverstånden fältsjukdom, och infallen mig sent till tjenstgöring vid min Corps, der mina kamrater vid glaset till fallen skämtade med mig om den grå mannen, som jag under min sjukdom varit så rädd för.

Detta var också den enda erinran jag ägde af min fordom så gycklande fantasi. ~~Allt~~ Hvar nu mera försvunnit. ~~[illegible]~~ Ingen ~~bild~~ ~~[illegible]~~ framskred ~~[illegible]~~ för mitt slutna öga och ingen dröm fröjdade eller ängslade min sömn. Från fäderneslandet afhördes ingen underrättelse om flickan; jag gaf mig således tillfreds och framlefde några lyckliga år.

Hvarföre skulle jag beskrifva dem? ~~Bakom din skärm, dina luntor, dina dammiga förordningar~~ ~~[illegible]~~ ♀ ~~fråd du alldrig mågånda alldrig~~ ~~[illegible]~~ det lif som kroppens och själens ~~förenade~~ verksamhet åstad kommer; ♀ — Och kan jag väl beskrifva ~~[illegible]~~ ♀ Nöjet är en kyss gifven på tidens ~~[illegible]~~ sminkade kind; har den kysst med alfvar, så är sminket borta och då gäller det:

"Godnatt Madam!" —

Broder, Broder, gif mig din hand! Uppvärm min, ja, tryck henne; jag vill [illegible]

Det blef ändtligen fred. Att ligga i Garnison, tänkte jag, kan vara lika så väl godt hemma, som annorstädes. Jag begärde mitt afsked och erhöll det. Jag återkom till fäderneslandet ~~och~~ och beträdde jag dess jord icke utan en viss vällust. Men skildringen ~~af~~ deraf ingår icke i min historia. Kortligen jag fortsatte min resa med skyndsamhet, för att snart hinna till hufvudstaden.

~~En afton ankom jag~~ ~~Jag ank~~ En obehaglig höstafton ankom jag till N. N. Gästgifvaregård i ** land. ~~Mitt själ var likaså~~ Mitt sjelstillstånd var lika så tryckande, som den tunga luft, hvilken omgaf mig. Utan synnerlig uppmärksamhet eller en tanka hade jag fördrifvit hela dagen, och beslöt nu att jemväl ~~och~~ under nattens fortsätta min resa. Det dröjde länge in på natten innan jag erhöll hästar; ändtligen kommo de och jag afreste. Ett oupphörligt regn ökte mitt inre missnöje, som med hvarje ögonblick blef mig odrägligare. Mitt bröst förekom mig så ömt; och hjertat nästan förfrös i denna snöhöljda ödemark. Mitt i en skog stadnade ~~hästarne tvu~~ på en gång hästarne och kunde ej, oaktadt all ansträngd möda af skjutsgossen förmås att gå framåt. Jag fattade sjelf tömmen, men med samma verkan. Ändtligen vände gossen sig halfgråtande till mig, och sade: "Här står alldrig bradt till Herre!" Uppbragt frågade jag hastigt: "Nå hvad är det då; säg bara!" "Herre! fortfor gossen, afrättsplatsen är just här;" och i samma ögonblick ~~såg~~ L den välbekanta gråklädda mannen mitt framför mig, och högg mig med sin egen mitt Φ ~~i ögonen~~, så att jag ovilkorligen ~~satte~~ förde jag bägge händerne framför mig. Vänd om ~~sägande jag~~; och det skedde i blinken genast.

Sedan vi åkt en liten stund sansade jag mig och verkligen skämdes för mig sjelf; men hvart jag vände min blick, tyckte jag mig se mannen med ysan framför mig i de vidunderligaste ställningar och alltid med lockande åtbörder. Jag förstod icke detta, jag anade en ny sjukdom. Omedelbart för att förströ mig ~~frågade~~ tilltalade jag gossen, hvad han sagt och ~~hvad~~ hvad han sett ~~sagt~~. "Det är intet rätta tiden nu svarade skjutsgossen, att tala om sådant; jag har ingen ting sett, men nog har Herrn sjelf något, det märkte jag, ty Herren är ännu blek; ansigtet som ett lik. ~~Jag~~ Jag sökte le åt denna anmärkning, men ~~log flyktig min läppar med~~ under det en fasansfull gemskhet genomryckte mitt hjerta, dog löjet på mina läppar. Det är ännu ej ~~nu~~ förbi, fortfor gossen, åter igen är här något å färde. Nu bemannade jag mig och frågade ~~ni~~ med all den gladtighet jag förmådde hopsamla. Har någon blifvit nyligen af~~lifvad~~ rättad här? Ja sade gossen, det är ej så länge sedan en barnamörderska här blef halshuggen.

En barnamörderska sade jag, och förskräckte öfver hvad jag hade sagt, ty den grå ~~klädde~~ mannen tycktes mig sätta bägge sina händer mot mina bröst och ~~tr~~ trycka dem så att ~~blodet framskötto derne~~ så hårdt att blodet stelnade i mitt hjerta. Så fortfor gossen, hon hette Marie och tjente förut på ** Herrgård såsom kammarjungfru.

"Det var min Marie" sade jag utan att veta hvad jag sade och ~~gossen~~ förskräckt utbrast gossen hvad går åt Herren.

Intet svarade jag, allenast, ~~da~~ ser jag att jag mår väl, jag mår fortf. afstyglt; berättelsen Historien jag vill göra den; ~~m~~ omtala så mycket du vet, fördölj ingen ting. Det är roligt att göra dylika historier Ψ; men knappt hade jag sagt dessa yttranden innan jag önskade dem tillbaka, och ~~det~~ ~~hvar~~ då jag öfvertänkte hvad jag sagt, hade jag velat med mitt blod återköpa minnet för mina utlåtelser, hvilka ~~den~~ ~~tyckte~~ gjorde den grå mannen än mer än vanlig fägnad +

L tyckte jag mig se

Φ ~~ögonen~~ i bröstet, just der mitt ordensband satt, och djupt in i hjertat,

Ψ i synnerhet i mörkret; man kan då bättre föreställa sig huru allting tillgått.

+ så förtröt det mig

jag

att berätta allt ~~hvad~~ hvad han visste ~~och icke visste~~. och en vidlöftighet, som skar mig i själen. Han ~~hade~~ framställde den allmänna ~~tillgifvenhet~~ välvilja Marie njutit af alla i socknen, ~~den ömma~~ ~~till~~ den ömma tillgifvenhet hennes välgörarinna hyste för henne, och försäkrade att fastän hon var ett fattigt fader och moderlöst barn fanns det likväl ingen hushållare som i socknen som ej hade gerna gift sig med henne. Men icke destomindre hade hon fallit, förledd af en ung Officer, som Nådiga Fruns son hade haft i sällskap med sig en sommar. Detta hade ingen misstänkt minst hennes goda fru, ~~förrän Stadigen hon en aftlon hade nedkommit uppdrickar alls~~ som då hon en morgon ~~[illegible]~~ saknade sin kammarjungfru sjelf uppstigit och inkommen i hennes rum fann henne ~~afsvimmad~~ liggande afdånad med ett dödt barn bredvid sig i sängen.

† och hade halsklädet sammanfästat

Nu började gossen: ~~Han skulle väl aldrig kunnat föreställa sig något sådant af den beskedliga~~ ~~nu~~ Marie, som ödermen sade. Hon var allmänt afhållen och det fanns ingen hushållare son i hela socknen som icke gerna gift sig med henne, fast hon ~~var ganska fattig~~ ägde alldeles ingen ting utan var blott ett fattigt fader- och moderlöst barn, som ~~Nådiga Frun hade~~ Hennes Nåd på * * torp af barmhertighet uppdragit. Men det händer mycket ondt i verlden och en ~~vacker~~ gång ~~kom~~ Hennes Nåds son hem från staden och hade med sig en ung Officer. Hur denna bar sig åt vet ingen menniska, men innan ~~kort så blef det~~ Genast hade ~~all~~ hjelp blifvit tillkallad men förgäfves. Marie hade endast återkommit ~~fr~~ ur en svimning för att falla i en annan, mellanåt omfamnande sitt döda barn, på hvilket, då man ~~närmare~~ kom att närmare se efter, en knappnål fanns intryckt i hjertat.

Nu hade ~~genast~~ Frun genast förklarad att hon ej ville hysa en ~~barna~~mörderska: till på, Länsmannen blifvit efterskickad och så svag hon än var, måste hon ändå afföras till Häradsfängelset. Dit gingo vi alla att se henne, ~~hade~~ var ~~oss~~ försöt ~~utrande~~ ingen gick derifrån utan tårar. Hon låg så ~~hon~~ oändligen vacker på sitt halmbädd, med sitt långa svarta hår utslagit, och ville alldeles icke släppa det döda barnet ifrån sig. Så snart ~~hon blef~~ något mer tillfrisknad hade ransakning blifvit hållen och då hon straxt bekände sin missgerning, så blef ransakningen helt kort och utslaget snart afkunnad. Mellertid affördes hon till slottet der hon länge afbidade sin dödsdom. Ändtligen kom den, ~~och~~ dock med den ~~tu~~ underrättelsen att ~~om~~ derest hon ~~begärde~~ bönföll om Konungens Nåd skulle hon erhålla den. Men denna Kongl. Nåd skulle bestå i risslitning och lifstids fängelse å Spinnhuset. Hon bad ~~begärde ingen~~ Nåd.

Nu skulle hon afhämtas från slottshäktet för utföras till afrättsplatsen, ~~men~~ men den, hvilken ~~ut~~ ordningen till fångpredikant då var, hade länge ~~äfv~~ i tysthet älskat henne och ernat ~~att~~ begära hennes hand, just som den olyckliga händelsen inträffade; han ville derföre ej resa, utan ~~öfvertalade~~ formådde min nuvarande skjutsbonde att öfvertaga detta besvär. Detta hade han gjort, hade hade infunnit sig på slottet, han hade emottagit henne af den henne åtföljande fångpredikanten, han hade -- men, nej! jag vill berätta med hans egna ord, ~~han~~ jag minnes dem, ja, jag minnes dem, han dikterade och ~~med~~ straffets hämnande ängel ristade dem med blodig hand i mitt hjerta.

Jag hade ~~då~~ just ~~den~~ då samma vagn som vi nu åka i, fortfor gossen; presten och ~~han~~ satte ~~henne~~ bredvid ~~hvarandra~~ tillsammans i sätet, just som ni nu sitta, jag ~~satt~~ framföre ~~ut~~ kördes och bakom, der herrns dräng nu sofver, Hon satt ~~fö~~ Kronofjerdingsmannen för att bevaka henne, ehuru ~~man väl så~~ hvar menniska väl kunde se på henne att hon icke ernade rymma. Hon var ~~alldeles hvitklädd~~, blek men nästan vackrare än förr, ~~och alldeles hvitklädd, med ett ett svart~~ ~~[illegible]~~ kläde om halsen, ~~hvilket var fäst~~ med den olyckliga nålen, som man på hennes enständiga böner återskänkt henne. Hon och presten samtalade ~~en~~ så ~~vackert [illegible]~~ uppbyggligt, att jag ej förstår

hvarifrån hon tog det, och slutligen gråte ~~de bägge~~ icke allenast de bägge utan också jag och fjerdings ~~karlen~~ männen.
Hon omtalade händelsen, huru mycket hon tyckt ~~om~~ om den fremmande Officieraren, huru länge hon emotstått honom, huru han slutligen lofvat henne en evig kärlek och huru hon i glädjen deröfver ~~för~~ försummat att försvara sig ~~från hans anfall~~ för honom.
Han var han rest ~~ifrån~~ ut i krig, långt bort i främmande länder, och ~~var~~ säkert död, emedan han hvarken låtet ~~någon~~ höra af sig ~~sedan~~ efter sin ~~bortfärd~~ afresa, eller besvarat något af hennes bref. Väl hade hon förstått att hon var hafvande, men ~~då har~~ ej ~~vetat~~ huru nära födslotiden var, och som hon beständigt väntat ~~på~~ svar ~~från~~ på sina bref, så hvarken tordes eller ville hon uppträcka sitt tillstånd för sin Matmoder. En natt hade hon fått obeskrifligt ondt, men i förhoppning att hennes plågor snart skulle gå öfver, ej påkallat någon hjelp, då ~~hon~~ utan slutligen fallit i en svimning, ~~vid hvars slut~~ och vid uppvaknandet derur funnit barnet bredvid sig. ~~Då~~ Detta hade hon blifvit betagen af en alldeles förskräcklig ångest, och ej vetat hvad hon skulle taga sig ~~till~~ till, ~~då~~ då någon likasom hviskat till henne, att hon fadren var död, så var det bäst att hon sände barnet till honom. ~~Utan~~ och derpå, utan att veta huru dermed tillgick, hade hon fått syn på ~~hin~~ en bröstnål som hon fått af sin ~~officier~~ älskare och vanligtvis hade fästad i Tapeten öfver sängen. Denna nål hade hon fattat och tryckt i barnets ~~hjert~~ bröst, just der ~~hjertat~~ hon trodde hjertat sitta; Men i samma ögonblick hade hennes gruffliga brottslighet legat öppen framför henne, och hon hade blifvit så betagen att hon förlorat all sansning intill dess hon ~~blifvit~~ samma nästföljande morgonen funnen af sin ~~matmoder~~ fru. Nu utsted hon gerna sitt straff, hon visste huru mycket hon förbrutit sig, hon ville ~~gerna~~ lida, ~~derföre, för sitt straff~~ för att renad från all synd, kunna inträda i ett annat lif, eller hon var säker att träffa sitt barn, och den enda man, hon älskat på jorden.

Vi framkommo ej förrän mot aftonen fort för gorden och på följande dagen kommo flera af hennes vänner, ja till och med ~~henne~~ hennes förra matmoder för att taga afsked af henne, och då denna ville utfara i förbannelser öfver ~~för~~ officieraren, som hade gjort henne så illa och varit skuld till hela olyckan, ~~förföraren~~, så bad hon henne ~~[illegible]~~, för allt hvad heligt var, dermed uppehöra, emedan hon var öfvertygad om att denne redan var död, och om han också lefde, så hade hon alldrig förbannat honom och ville ej heller, att någon annans förbannelser skulle ~~[illegible]~~ hvila på hans samvete.

Ändteligen utkom hon på afrättsplatsen, alldeles hvitklädd och med ~~[illegible]~~ ett hvitt kläde om halsen, hvari ~~den~~ ~~[illegible]~~ bröst nålen var fästad. Så snart Presten läst välsignelsen öfver henne, uppsteg hon, tog ut nålen, satte den i munnen medan hon sjelf förband ~~sina~~ ögonen, hvarpå hon åter fästade den i barmen. Emellertid sjöng det församlade ~~mei~~ folket:
Dess kläder klädas af
Dess synd — — — —
och nu hörde jag ej mera. Nattens foglar ropade synd, skogens vilddjur tjöto synd, med ekoliga stämmor sjöng den susande skogen: synd, och

gjort genom så illa och varit skul

5. Samvetets Makt

♀ gården ej visste stort mera om mig, än att jag olyckligt-vis blifvit ett offer för de gräsligaste spökerier vid afrättsplatsen, som nu blef mera än förr fruktad;

♀ bekom mig ännu på samma gästgifvaregård, hvarifrån jag redan ~~för sju~~ för ett nära halft år sedan afrest; ~~att~~ jag gick der

♀ Visserligen syntes mig tiden inne, att ~~nu~~ fortsätta resan till hufvudstaden, der träffa dig och begagna erfarna läkares råd, men jag kan ej beskrifva, huru motbjudande,
♀ verldens och der tillbringa mitt lif.

✗ Ej utan en blyg skygghet vågade

♀ min delaktighet i barnets mord,

♀ Jag fann att Du ~~och alla~~ af våra hus andra ~~[illegible]~~ skulle lägga tusende hinder i vägen på mitt beslut, och beslöt derföre att fördölja mitt namn och mitt stånd. Detta kunde så mycket lättare lyckas mig, ~~som~~ man ~~på~~ af en förändrad högdragenhet gästgifvaren ~~[illegible]~~

♀ min utifrån medhafda ~~betjent~~, franska betjent, som ~~[illegible]~~ knappt förmådde uppgifva hvem jag var, och gjorde dess omtalade förre skjuts ~~[illegible]~~ skrapning till min commissionair, som jag ~~at~~ bortsände

♀ så visste de deraf endast blott, att jag ~~[illegible]~~ af kommit ~~anledning~~ att se flickas ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ deras förskräckliga ~~[illegible]~~ och att detta tills förföljde mig.

♀ ~~genom min [illegible] förskräckliga sjukdom~~

♀ troget understödd af en upprörd fantasi.

♀ Återtog mig detta besvär, först af egen vilja, derefter ~~sedermera~~ af behof, sedan det lyckats en fiskare granne och en anadrig granne att [illegible] emellan skifta mina obetydliga egodomar, såsom ett rof.

♀ klädd i enlighet med garfens beskrifning

genom ett besynnerligt fantasiespel, trodde jag mig förflyttad till ~~stället~~ det stället, hvarest du vid skansens intagande fallen blef nedgrafven, och dessa uppstego ur grafven och sjöngo med hesa och rosslande röster-fynd; under det att den grå mannen gjorde de löjligaste och äfventyrligaste språng ~~och~~ framför mig. Jag uthärdade ej längre, jag blef sjuk, jag blef vansinnig.

~~Jag blef frisk~~ Jag tillfrisknade, det vill säga, min kropp blef frisk, men min själ var ~~död~~ sjuk, var tom-varöde; ~~[illegible] [illegible]~~ Jag förmådde hvarken älska eller hata, hvarken hoppas eller förtvifla. Slutligen började min fantasie att befolkas, min Marie och den bekanta grå mannen ~~[illegible] bytte om med hvar~~ vaxlade om med hvarandra; än såg jag flickan med de förbundna ögonen, fästa bröstnålen i sin klädning, än åter ~~[illegible]~~ fortsatte den grå mannen sina ~~[illegible]~~ vidriga och äckliga [illegible].

Med mina tilltagande kroppskrafter, vaknade slutligen eftertanken på min yttre belägenhet. Jag ♀ ~~hade~~ blifvit med all omvårdnad behandlad ~~[illegible]~~ under min ~~långvariga och [illegible] sjukdom~~ besynnerliga sjukdom. ♀ ~~Ingen [illegible]~~ Det förekom mig ~~men motbjudande~~ än att ~~[illegible]~~ åter inträda i ~~[illegible]~~ borgerligheten. Jag ansåg mig som en ~~[illegible]~~ dömd brottsling, emellan hvilken och det öfriga samhället ~~[illegible]~~ en oöfverstiglig skiljomur var dragen. ✗ ~~Jag~~ vågade icke ~~[illegible]~~ samtala med min betjent af fruktan att han skulle ~~[illegible]~~ blifva varse Kainsmerket i min panna. Gerna hade jag anmält mig hos domaren, för att få böta för ~~[illegible]~~, men för mig, för alla ~~[illegible]~~ moraliska mördare ~~[illegible]~~ uttänkade lagarne intet straff. ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ Jag beslöt således att straffa mig sjelf och tillbringa mitt öfriga ~~lif~~ [illegible] på det stället hvarest ~~min~~ den af mig förförda flickan slutat sitt lif. ~~Men för att ernå detta ändamål var det nödigt att hvad man kallar [illegible] mina affairer i ordning.~~ ~~Jag [illegible] sålunda min betjent~~ för att ~~[illegible]~~ det obetydliga af min egendom, som ~~kunde~~ ~~[illegible]~~ ägde något värde. Jag köpte mig en bondrock och qvarblef i trakten, till dess jag ändteligen kom öfver ett ~~obetydligt~~ ensamt mindre hemman beläget nära intill skogen, hvarpå afrättsplatsen var belägen. Jag flyttade dit.

~~Sedan jag [illegible] min betjent~~, ~~flyttade jag dit.~~

Väl underrättades i nejden om detta mitt beslut, hvars ~~orsak~~ anledning de ej kände och ej en gång kunde gissa i anledning af några under ~~[illegible]~~ sjukdom fällda uttryck; ✗ likväl vande man sig snart att se mig och öfverens kom derom att mitt förstånd blifvit ~~rubbadt under min sjukdom~~ på något sätt rubbadt.

Så lycklig var jag likväl icke; en ~~tung och ovant arbete som~~ mina dagar fördrefvades af ett tungt och ovandt kroppsarbete, som likväl var ett intet mot den eviga oron i min själ. Der arbetade en stum förtviflan ~~och fantasien kom den troget till hjelp~~. På detta sätt förflöt någon tid, tills jag en gång föll på den tanken, att erbjuda mina grannar, ~~att åtaga mig vården om deras boskap~~ att valla deras boskap, mot vilkor att de skulle ~~de~~ bruka mitt ~~gård~~ hemman. De ingingo deri, och jag ~~såg mig sålunda snart försatt i en behagligare ställning~~. Nu blef det ~~[illegible] dagliga göromål~~ sommaren öfver mitt dagliga göromål, att besöka afrättsplatsen der min Marie slutat sina dagar. Hela timmar tillbragte jag der med ögonen fästade på en efter hvart qvarlemnade brändernes. ~~Slutligen märkte jag då jag såg min Marie framför mig~~ Vanstfell ~~märkte jag~~ tyckte jag mig ~~se~~ vid sådana tillfällen se den grå mannen, men snart kom i stället ~~[illegible] åter~~ för min inbildningen åter Marie ♀ för kunna ~~[illegible]~~ den grå mannen drog sig undan; ~~för honom~~ min förekom det mig, som flyttades han in i mitt eget hjerta hvarifrån hon tog det, och slutligen gråto ~~de bägge~~ icke alla

hvarvid ycau, som han fått, drog ~~ut~~ lemnade efter sig en röd sidenband framme, just der mitt ordensband fordom satt. ~~Dessa intryck kunde alla~~ Jag blef slutligen så van vid dessa föreställningar, att jag företog mig att tala till Marie, men såväl derved, som vid hvarje rörelse emot henne, försvann hon alltid, ~~med~~ ψ handen på bröstet, der jag fattade bröstnålen, ~~för hvilken hon ... i enlighet med ...~~.

ψ ~~en blodig~~ böjande dervid sin blodiga

Jag besinnade länge ~~minnet om~~ orsaken häraf, slutligen föll det mig in, att hon önskade sig bröstnålen tillbaka. ~~Jag~~ På min efterfrågan erfor jag, att Kyrkvaktaren tillegnat sig den, äfvensom andra hennes tillhörigheter.

Jag begaf mig åstad att söka honom och fann honom klädd ~~i grå kläder~~ i en grå rock. Var han verkligen – eller var det min fantasie som gjorde honom lik den så ofta omtalade grå mannen. Åtminstone förekom han mig sådan. Jag kunde ej upphöra att betrakta honom, ~~och~~ med häpenhet och fasa. Jag framställde mitt ärende, och bröstnålen fanns ännu oförytrad qvar, emedan han skänkt henne åt en af sina döttrar. Jag igenlöste den.

Det är alldeles omöjligt att beskrifva mina känslor på återvägen, då jag bar på mig detta smycke, ~~som~~ ~~jag~~ det första jag gaf ~~henne~~ Marie, såsom ett bevis på min kärlek; ~~och~~ med hvilket hon mördat mitt eget barn och hvilket slutligen varit det sista föremål hon vidrört i denna verlden. Jag fruktade att, lämnad ensam åt mig sjelf, blifva vansinnig, men jag var lugn, ~~och~~ lugnare än jag kunnat formodat.

När jag påföljande sommaren, ~~utan~~ ~~minnande~~ ψ begaf mig ~~till~~ mitt vanliga plats, medtog jag alltid bröstnålen. ~~Det tyckte mig~~ och det tycktes mig, som var Maries blick, då hon instället för mig något gladare, ehuru hon alltid ~~med ett oroligt öga~~ tycktes söka något på marken. Då tycktes det inom mig hon vill hafva nål åter, och jag beslöt att nedgräfva den. Jag efterforskade hennes dödsdag, och då jag jemförde uppgiften derom med mina egna anteckningar, fann jag med förskräckelse, att det varit samma dag, hvarpå jag ψ inföll i min förra sjukdom.

ψ under min vallgång

ψ under fällhöget

På bestämd tid begaf jag mig åstad med ett spade; framför mig tyckte jag mig se ~~den grå mannen~~ skarprättaren på alla sidor sökande att hindra mig från ~~uppfyllandet~~ fullbordandet af mitt företag. Men det var för sista gången. Vid anblicken af Marie försvann han, icke skräckande som han förr tog in i mitt eget bröst, utan jag vet ej hvarthän. Marie ~~t~~ åter tycktes mig gladare än vanligt. Jag började att gräfva och jag såg Marie hjelpa mig med blodiga händer; men ju mera hon arbetade, ju renare blefvo de och änteligen voro de lika skära som hennes öfriga kropp. Nu upphörde hon och äfven jag. Jag nedlade bröstnålen och jemte den stjernan, som jag förvärfvat mig genom blod, ~~och genom grymt hård och~~ känslolös. Då jag såg upp, såg jag tydligen Marie framför mig. Samma mån jag fyllde gropen, i samma mån ~~blef ... Mar~~ syntes Marie i ett mera klar och himmelsk fägring; och då jag jemnad gropen med marken, försvann hon lik en hvit sky, genom hvilken bröstnålen lyste, såsom en tindrande stjerna.

Nu var jag öfvertygad om både hennes och min räddning. Min påföljande lefnad erbjuder ingen merkvärdighet. Den enda ~~?~~ önskan, ~~som~~ ψ jag sedermera haft; den, att ännu en gång träffa dig, är uppfylld. ~~Jag lemnar sålunda ... denna jorden~~ Mig åter får du se ej mera, och med ψ ser jag min dödsstund snart nära.

ψ innerliga

ψ en salig förtjusning

Med yttersta möda förmådde Gustaf framprässa en suck ur sitt beklämda ~~bröst~~: Min Gud Eric! hvad har du lidit? Lifsandets stund är i det närmaste förbi, svarade Erik; och blef med hvarje ögonblick blekare.

Gustaf påkallade hjelp, men innan den hann ankomma, fattade Erik hans hand, tryckte den, och stammade: "Farväl min vän! ännu en gång skiljas vi åter ställe, för att beträda ännu mera ~~[illegible]~~ obekanta vägar; men ännu en gång träffas vi: Du, jag, Marie, vi träffas alla."

Det tillkommande ~~folket~~ hjelpen fann bar Eriks lik.

[illegible] der og Medeligen grati ~~det bagge~~ ike alle

Spadr

Spader Dame

Spader

Spader Dame

Spader-Dame
En Berättelse i Bref
~~Bref~~ fundne på Danviken.

~~Inledning~~ ~~[illegible]~~

Vålädle Herr Handels- och ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Höjde Fiscal! St. d. 1. Mars 1822

Då jag ~~förleden~~ nyligen ~~[illegible]~~ tillika med några ~~[illegible]~~ bekanta och med iakttagande af de föreskrifter, som innehållas i Öfverståthållare Embetets Kungörelse d. 30 Decemb. 1815, besökte Danviken, kom jag, under det ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ åtskillige af sällskapet tvistade om ~~möjligheten~~ sättet, att under en tanklös vällustig, girig och hemdlysten Styrelse förvandla Dårhuset till ett Stålsfängelse, ~~[illegible]~~ att fästa ögonen på ett ~~papper~~ der liggande pappersblad, som det ~~[illegible]~~ under öfverläggning varande ämnet på intet sätt rörde mig, upptog jag till en [illegible] papperet och började läsa derpå. Jag fann det äga åtminstone för mig ett interesse, som förmådde att efterforska dess upprinnelse. Efter flere förfrågningar ~~er~~ erfor jag ändtligen det svaret, att det funnits bland en mängd andra papper tillhörande en med döden nyligen med döden afgången ~~Student~~ galen Student. Denne dåre, så ~~hade man~~ berättade man mig, hade mot slutet af sin lefnad, ej gjort annat, än ~~skrifvit på [illegible] [illegible]~~ klottrat full hvarje enda papperslapp, det lyckats honom att öfverkomma. Dessa hade han förvarat så att man efter honom funnit en stor hög ~~med de~~ bestående af tillhopa bundtade ~~er~~ lappar. Men som dårars skrifter ej kunna annorledes gagna förståndigt ~~[illegible]~~ folk, så hade vederbörande på stället utlämnat alltsammans för att användas i köket. Också var ~~[illegible]~~ de förstörde utom ett par häften, som det lyckades mig att erhålla af kockerskan, ehuru icke utan äfventyr, emedan Vaktmästaren, då han förnam mig med en sådan enträgenhet efterforska ~~de~~ galna skrifter, antog en högst betänklig mine och lät undfalla ett och annat ord om förryktes-nödvändigheten att försäkra sig om personer vådlige för allmänna lugnet och Dårhus Direktionens omdöme. Sedan kände jag en rysning genomtränga mig, ~~då jag erinrade mig~~ och säkert hade jag gifvit mig på nåd och ~~[illegible]~~ onåd, förlitande på Direktionens för Danviks Hospital ädelmod, om ej en närvarande Embetsman, som nyligen blifvit antagen till Extraordinarie ~~[illegible]~~ både vid Sjöfulls Verket och General Assistance Contoiret, talat ~~till min fördel~~ så kraftfullt till min fördel, att inga hinder lades i vägen för ~~min~~ min bortgång.

~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

En del af Kockerskans gåfva ~~[illegible]~~ mest tycktes hafva utgjort concepter till ~~en~~ Bref~~[illegible]~~ ~~med~~ skrifna till någon af den olyckliges vänner och ingripa i ~~hans egen~~ historien af hans egen lefnad. Denne ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ tycker ~~[illegible]~~ äga merkvärdighet för flere än honom sjelf. Jag har således ~~[illegible]~~ tagit mig friheten öfversända dem till Herr Handels- och Höjde Fiscalen, för att åt dem bereda ett rum i den Opinistiska Kalendern, ehuru ~~jag är~~ fullt förvissad ~~om~~, att ej mindre gamle än unge embetsmän, äro i sin ordning öfvertygade derom att de ännu på fri fot varande Studenternas skrifter och tryckta så många galenskaper att man ingalunda behöfver göra sig ett ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ det sednare besväret med de olyckligas inspärrade ~~[illegible]~~. Åt Herr Handels- och Höjde Fiscalens egit upplysta skön öfverlämnar jag så mycket heldre ~~[illegible]~~ skrifter, ~~[illegible] af den~~ att bestämma förfarandet med den förryktes, som anledning ej ~~saknas det [illegible]~~ af namnen likväl ej saknas att Herr Handels- och Höjde Fiscalen äro med [illegible] i slägtskap förknippade; -

1. Brefvet

= = = = = = = = = = = skulle sådant lyckas dig så närmar du dig betydligen inskickaren af Potto- eller Krukmakare skrået.

~~12. Ankomsten till Fästningen~~ —
~~13. Återvändandet till Orten~~ —
~~14. Underrättelsen om Giftermålet.~~
~~15. Flykt från Orten~~
~~16. Vistandet på Landet, som Skolmästare~~ —
~~17. Marknaden — Spelet — Slagsmålet — Flykten~~
18. Förställningar om Mordet —
19. Arresteringen — Rättegångsakten
20. Förhör för Polisen — Afskickning ~~från~~ till Danviken —
21. Från Danviken, ifrån der —
22. Underrättelse om Spader Dams Sjukdom fragment —

Öfvermättan

10/1.22.

Spader Dame.

Berättelse i Bref fundne på Danviken.

Då ~~jag~~ utgifvaren förledit år i Sällskap med några vänner och med iakttagande af de föreskrifter, som innehållas i Kongl. Öfverståthållare Embetets kungörelse af d. besökte Danviken, ~~såg~~ fann han der liggande ~~något~~ ett pappersblad, som han upptog, stadd i en ~~tvist~~ disput, huruvida icke så beskaffade försiktighetsmått, skulle kunna under en tanklös vällustig, girig och hemdlysten Regent förvandla ~~Dårhus~~ dårhuset till ett statsfängelse, Först en stund derefter kom utgifvaren att betrakta bladet, då han fann det af den merkvärdighet, att han ej kunde undgå att efterforska, hvart det hört. Han erhöll till svar att det ~~tillhört~~ ~~funnits i en~~ funnits i en pappersbunt efter en med döden afgången galen Student, som beständigt, så fort han kunnat komma öfver en papperslapp, klottrat ned den; men som dåraktiga skrifter icke kunna gagna förståndigt folk, så hade Embetsmannen på stället ~~[illegible]~~ tillåtit dess användande till kökets behof. ~~Blott några blad återstodo ännu,~~ Blott några blad återstodo ännu, hvilka jag af kokerskan erhöll; ~~de tycktes hafva utgjort~~ en del af dessa tycktes hafva utgjort concepter till en brefvexling med någon af den olyckliges vänner och ingripa i hans egen historia. Utgifvaren hafva de ~~synts för~~ förekommit af en sådan beskaffenhet att han trott sig böra genom deras insändande till Committéen för den Poetiska Kalendern, ~~göra~~ ~~allmänheten~~ åsyfta deras allmängörande, ehuru han är fullt ~~öfvertygad~~ öfvertygad derom, att ej mindre gamle ~~och~~ de ansedde embetsmän äro i sin ordning ~~f~~ öfvertygade derom, att de ~~på~~ ännu på fri fot varande Studenternes skrifvar af trycket så många galenskaper att man ej behöfver göra sig det ~~sitt~~ senare besväret med en ~~[illegible]~~ lyckligtvis inspärrades, än ock, att vittra och förståndiga granskare och granskarinnor, beundrare och beundrarinnor, anhängare och anhängarinnor af båda skolorna anse sig ~~f~~ belåtne med Herrar Granbergs, Grangrens, Wallmarks, Lindebergs och v. Beckers samt Efms, äfvensom H:r Carl, Vitalis, Henrik Sylvesters &c jemte Carolinas tillverkningar, och derföre sannolikt förmå denna lösa mat, ~~likasom Israeliterna i öknen när de~~ ~~haf~~ ställa hafvande, likasom Israels barn i öknen de egyptiska köttgryterne om ej för ögonen, likväl för själen.

= = = = = = = = = = = = = = = = = = =
= = = Skulle sådant lyckas dig, Min Vän!
så är den ursprungligen större, än den första af ursprungliga arbetaren i ler, än ~~[illegible]~~ stiftaren af
den ~~Potto- eller Kruko makaren~~, han som ~~[illegible]~~
~~inrättade~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Potto- eller Kruk-
makare Embetet, ~~haver~~ Kortligen ~~som~~ som af ~~[illegible]~~ af
sammo ~~[illegible]~~ ~~Lerklump~~ en klump af ler formade allt, lågt och
allt högt i verlden ifrån och med trosskusken
och gallionsmästare till och med ~~[illegible]~~ Tjenst-
görande General Adjutanter för Armeen
eller Flottorne; ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ med alla ~~sina~~ dithörande
beklädnader och fånsvärmare, sina militaire
kragar och equilletter, kortligen alla förg-
värmare i verlden. ~~[illegible]~~ Din Patron! är klo-
kare än du, ~~Han vet att landvägen är~~ &
Han vet att menniskan ~~icke~~ födes, icke för

= = = = Skulle sådant lyckas dig, Min Vän!
så är du ursprungligen större än Inrättaren
af ~~Krukomakare Skrået~~ potto- eller kruko-
makareskrået. Han, som ur en lerklump
~~bildade allt stort och förträffligt~~ formade
~~[illegible]~~ en mindre allt lågt ~~det förträffligt~~ ifrån och
trosskuskar ~~och~~ ock Gallionsmästare, till och
med till och med Tjenstgörande General
Adjutanter så af Armeen som Flottorne
med sina krigsofficerskragar och epauletter,
kortligen med alla ärans fåfängsvärmare,
~~[illegible]~~ plymerne derunder alldeles icke för-
gätne, ty plymerne ~~[illegible]~~ tyda på gam-
mal adel, då såsom bekant fjäderfänaden
är dagar äldre än den ofrijade. Din
Patron har rätt. Intet Schulfuxeri! Intet
tvång. Verldsmenniskan måste vara
lätt, som en fogel, klipsk som en derige-
nom ström som en fisk. ~~Vi maktlösa syn-~~
~~dafälle,~~ Vi maktens syndafälle, följa ju
creaturen i alla fall med i klassbaf, än
skönt icke något enda af dem låtit förskräckts satan
förleda sig att gapa efter ~~förnuftets~~ ~~[illegible]~~ förnuftets
äpple. Det är också bra. Icke kunna
lejon och ~~[illegible]~~ björnar och vargar och rafslar
äta gräs till evig tid. ~~[illegible]~~ De måste njuta
kött. Men ~~att~~ löjligt förefaller det mig
när jag ser vinthundar, apor, markattor
och blåkråkor efterstå dess dyra maten.

Verkligen, Min Vän! lät ej skrika dig
af plikten, terantel mig under ~~[illegible]~~ dåsig feber
~~[illegible]~~. Ingen ~~edelmodig~~ ovanlig Tirfilare fin-
nes så edelmodig, att han, mindre pansyn-
men verar, ville ~~[illegible]~~ arbeta per
rådorsans skolin. Du krejerar som en hand
på ~~[illegible]~~ försöket, och dermed ~~[illegible]~~ Gud
~~[illegible]~~ befallad!

Z. S. —

Uppsala d. 13 Nov. 18..

~~Då återkommer från Ankarsrumsbruk och jag~~
~~reser deremot dit. Således träffas vi således~~
~~ej så snart. Ha~~

Sannolikt träffas vi ej så snart, ty
då du ~~[illegible]~~ återkommer från Ankarsrumsbruk
måste jag ~~[illegible]~~ begifva mig dit. Väl är det
sannt, att jag ej som du ~~[illegible]~~ bort lofva

✝ och nedrigt, ~~som~~ än och allt högt och förträffligt,

✝ den moderna

✝ ~~Af~~ I den så simpla leran arbetade,
men försökt att bilda dess redan bränd.
Den har fått form och den bibehåller
den. I bland ser det väl ut som en eller
annan marknadsgök, skulle villja ~~[illegible]~~
genom en barkeus ombildad sig till
något annat, än evigt ropa Kuku.
Men tro mig! Göken tiger i evighet i
tonom. Dock hvem kåser derom dömma.
O förlåt mig mäklige. Skall
du hålla rättvisans ~~[illegible]~~ våg-
skål. Håll den i renaste
handen, den närmare ~~[illegible]~~ hjertat
närmare kärleken, och [illegible] — ja
hvad vore vi utan kärlek!

?

eller obesvurne

✝ besvurne Tirfilare, ty hvarföre skulle
ej besvurna tirfilare kunna finnas?
likaväl, som besvurnas barnmorskor
och besvurna dommare — jo ingen besvurne
eller obesvurne

Men hvad måste då himmelsmenniskan
vara? —

…etaren i ler, än ~~uppfyf…~~

ok
…att högt och förträffligt

…lingla. tenor arbetade,
…de bildades wedan brände.
…form och den bibehåller
…er det väl att såsom en ett…
…dsgök, skulle vilja ~~[illegible]~~
…hur ombildad sig till
…än evigt ropa tukeu.
…Göken tiden; evighet i
…hvem deraf deraf dömmed.
…O förlgt mig maklig. Mod…
…s gatter rättvisans ~~[illegible]~~ väg-
…ne. Håll den i vexthet
…närmare ~~[illegible]~~ hjertat
…rlekens, och ~~[illegible]~~ — jo
…utan kärlek!

…observerad
…rfilare; ty hvarföre skulle
…rfilare kunna finnas,
…m besjunnas barnmorskor
…mmare — jo ingen observera…
…d

… då himmelmennishan

det svåra problemet, att af slagg, bygårds, och annat lätt gods bereda ~~såll goda [illegible]~~ så ~~förträffliga~~ polerade och massiva block, att de ~~[illegible]~~ efter anstäld besigtning af Sola- Jarbror, ~~Precedenten kunna~~ Förlags Magistraten kunna profvas användbara, ~~ej allenast~~ såsom stickankare eller kammarjunkare, utan äfven, om behofvet så fordrar, såsom nödankare för stats skeppet, ~~Hanteras~~ godsägare! Hvem ~~[illegible]~~ vill våga asurance, utan öfverdrifna premier? Jag, ~~[illegible]~~ skall deremot tillverka, hamra, smida och annat ämnesjern, ty ~~[illegible]~~ mig är den oskattbara lyckan beskärd, att taga under uppdukklelse en Bruksflattons rehder ett Skriftlofligit ägtenskap ~~sammanaflade wilkar~~ med sin Brukspatronessas sammanaflades wilkar.

Också ~~trängtar~~ vill jag ~~efter~~ något bättre än ~~[illegible]~~ ~~att~~ evigt hora kärleks-kirr af vitterlekens småsvenner. Det är löjligt att se huru desse smäktande menniskoadagior med ~~våda~~ ~~[illegible]~~ och ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~, ej märka att deras ändamålslösa pojkstranad ej är något annat än den ~~[illegible]~~ af Teik omtalade spelmannen från Venusberget. ~~[illegible]~~ Sjelf vandrar han före den, men liuden från sinlighetens ~~sfera~~ förnimmas och ~~[illegible]~~ tralla efter honom, tyckande sig ~~vara~~ i sällskap med ~~[illegible]~~ deras jungfru Mariä och andra sjelfgjorda helgon varande för nämligare och respecterligare än andra ~~menniskobarn~~, som i enahanda affekt trampa ~~[illegible]~~ i skumrasket.

Mig äcklar vid detta folket, vid dessa helgon utan gloria vid dessa ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~utan~~ kämpar utan svärd. Jag vill ut i verlden, jag måste ut i den. Den instängda kammarluften har afsatt ~~mögel på min själ på min kropp~~ mögel på både själ och kropp. För ~~den sednare~~ bägge är det förlåtligt. ~~Aftonsolen är sann [illegible], det är han som först uppdragit den [illegible] i himmel, [illegible] purpurröda flammor [illegible] för att uppleka [illegible] Rån [illegible] Ungångt med besvarade af obesvarade ögon, åsynen af dina porträtter, af dina [illegible], af dina hårlockar har~~ Endast aftonens flammande sol ~~med dess~~ purpurlågor förmår ~~ett uppvecka den djupt [illegible]~~. Då först när jag hunnit ~~[illegible]~~ ett högre mål, när jag förstår att varit allt ~~[illegible]~~ för mig sjelf, att tjena det allmänna för min egen skull, svara djupt ej för min egen nytta, ädelmodig för mitt eget rykte; då först kan ~~[illegible]~~ tiden vara inne, ~~att för [illegible]~~ för förubrettsen att på min sjelfs yta låta uppvacka en stor storm i smått. Min helige, aftonrodnad! må det icke kommas så långt! Måtte jag alltid erinra mig att ~~den purpurlågorne [illegible]~~ ~~[illegible]~~ efter den flammande solen uppflamma i vestern de purpurlågor, som ensamme förmå att uppsteka dygden deri

Häradshamd quinnor
? mer fullsatten af 7 andra ~~tanten~~ nemligen
~~[illegible]~~ Tant Sabina Tant Vivica

Hvad jag härvid lider kan jag ej beskrifva; mitt sympathetiska ~~[illegible]~~ själ, är såsom Dabits spaad: Alöfsed, jag tänker blott på de arma godsägarne, de öfverdrifna asurans premierne och slutligen omöjligheten att få asurance. Men att jag tänkt, fins nytta med sig, af det rättstalat kan man göra så många anderkyrlar, att den grönlega descendensen från på hvarde, som spinnrocks sidan dermed håller sig skalugen varm i tennu gene- ~~[illegible]~~ rationer sällsier;—

kändes
som pionerer och ansiktena som fullmånaden,

att näse

Baggmyra d. Nov. 18xx

Den ~~[illegible]~~ dennes ~~[illegible]~~ kl. 10 på förmiddagen ~~tog jag afsked af de~~ åt jag frukost med trenne ~~[illegible]~~ besynnerligen goda vänner, som hela tiden varit stadde i den öfvertygelsen, att de högst mig begrina hela verlden, icke märkandes, att jag egentligen skrattat åt dem, och faldes i ordets strängaste mening, skrattat åt skratten. Under gällat tystig helst betygelser togo vi ändteligen afsked ~~från~~ af hvar andra, ~~[illegible]~~ hvarefter jag satte min koffert på en kärra och mig sjelf gränsle öfver den. I denna min klädkammare mitt bibliothek, mitt familjearchiv, kortteligen mitt arftsfå stamhus hade jag förvarade 3 skjortor ty den 4 hade jag på mig, 1 par byxor, 2ne västar 6 halsdukar 2 par strumpor, Schenbergs Lexicon, Schrivers Själaskatt, Morsu Diable eller den lede djefvulen boke och samt några och tjugu buntar af mina egna skrifter hvaraf likväl ej mera än tillräckligt behof för det närvarande utarbetade.

Så först förstod jag dig. Jag såg dig vid sidan af dina systrar — Evas döttrar. ~~Hon~~ Ni var rikare än Du, men hon satte blått på ~~[illegible]~~ grönt och gult på gult. Du stod i aftonglansen, du ~~skänkte den hand~~ sag åt efter den renaste blomman. ~~Det~~ Han ryckte mig: Qvinnan är ~~ingen~~ rosen busken; af rosor gör ~~man~~ gryn och sedan äter man makligen sin grynvälling. Gud låte det väl bekomma! Nej! Nej! hon är en sippa — en lög, en ~~[illegible]~~ näga sippa. Men vet hon det, söker hon ej att förbyta sig till pekryniesk och till en Amazonisk fråmlilja. O! du tryckes [illegible] jag sippan [illegible] till bröstet, och besjufver hon, tårar för att fukta för att vara Välan! då ~~[illegible]~~ rinner blod i mitt hjerta. ~~Det~~ kan ock rinna utur det. [illegible] Åt dig, men själs afgud! afgud säger jag. Ack förlåt mig. Skyddsgud, säger jag, om du förstår att du är det, och hvad dig då tillkommer.

Min K. tycker tro, att det är jag som är författare till Blanka, eller den ~~omhuldade~~ ynkeliga tjyfl heten, prisbelönt Tragedi i fem akter —

~~Hon~~ har gråtit, gråtit mycket — jag drunknar genom tårar — jag gör som du.

Dina hjertes kronade jag. Nu gäller det ackerlyckorne och sjelfuppgörarne, och sylar nils botom så skall ni gåtta med kroppen —

Först tro dess att ~~vi~~ ~~mens~~ menniskorne lefva kvar på andlig jeten förskansningar, jorden och ~~[illegible]~~ växten ~~[illegible]~~ nysten derom kring, hon mestes fyller med lik i stugt från ~~[illegible]~~ fasiner, derföre stötes den efterföljande generationen den föregående i djupet, täger ett steg ~~framåt~~ framåt och störtar sjelf i samma djup.

I Utslagen i kärleken hand och utblommad på trefjetens borm —

Enständigt bad qvinnan mig uppgifva, hvar kapten och kronmunderingen funnos deremot ville hon gerna skänka mig skenapelsarne och skebbent.

Kära Mor! sade jag. Hon vet mer att verlden är fyrkantig eller för att ej förprata med Geometrerne sexkantig, det vill säga en kroning för fondrekar ben. Klärad för Gardister —

~~Oskyldiga~~ Syndfria bedrägeri! Skuldlösa synder!

naw mig uppgifva, hvar kaspersen och
ennod deremot ville han gerna skämta
s skebbut
ck jag. Jag vet mer att verldens äro
lad uppgjorda med Geometrerne
t sagd en kroning för fondrickar
Gardister —

' Skuld'ola ehedilla '

#

Ett bland den sonettälskande ungdomen
och den gifvtra tillgifna ålderdomen
gångse ogifte har uppenbarad mig det
skall

#

Denna högre Nummer å ~~Svenska~~ nå Snillets rangordning föranleder mig, emedan hr Handels och Slöjdefiskalen annu icke tordes vara behörigen försedd med beundrare och beundrarinnor att anmäla mig, såsom sådana, och i denna afsigt nedlägger jag för Välaktade Hr Handels och Slöjdefiskalens fötter, eller som han vara det samma inviklar, i des lagerkransningar, e gura Cora vissa folk kallas, nog fyrbringna ~~skifver~~ skriftmanuskripterne medföljande

Spader fru.

Berättelse

i Bref funne på Danviken.

Till utgifvaren af den Opoetiska kalendern.

Välaktade Herr Handels- och Slöjdefiskal!

~~Ryktet har sagt mig, att Väl~~aktade Herr Handels- och Slöjde Fiskalen ~~äfven~~ vara att ~~anse~~ betrakta och vörda såsom de Opoetiskas Leopold, eller ~~Tegner~~ Atterbom, eller ~~Atterbom~~ Tegner eller Vitalis, korteligen, att Herr Handels- och Slöjde Fiskalen anser sig sjelf och anses af andra, såsom det ~~största~~ eminentaste Jaget bland de Opoetiska. # ~~Af sådan anledning~~ orsak ~~är det, som~~ jag ~~nu äger öfverlämna några~~ bref funne vid ett, med iakttagande af behörige föreskrifter, anstäldt besök å Danviken. ~~Ett utkastadt papper gaf anledning till denna upptäckt. Jag~~ upptog ~~fann~~ ~~det, läste det af nyfikenhet och fann det innehålla ämnen, som ej kunde bokföras under någon af de~~ vanliga titlarne, ~~såsom~~ ~~[illegible]~~ ~~Lag-hält Akademiskt~~, det kommer dock an på, hvem mycket författaren får vid granskningens tribunal behålla af sitt arbete.

Om författaren förmådde jag ej utforska mera, än att han varit en för kort tid tillbaka på dårhuset insatt och nyligen med döden afgången förryckt Student. Denne hade fullskrifvit hvarje enda papperslapp ~~det tycktes honom~~ han varit i stånd att öfverkomma och haft sin skrubb full af dylike hvilke vederbörande på stället, i betraktande deraf att dårars skrifter ej kunna annorledes lända förståndigt folk till gagn och nytta, utlämnat till förbrukning i köket. Också var alltsammans användt, med undantag af ett par häften, som det lyckades mig att af kokerskan åtkomma, ehuru icke utan äfventyr, emedan Waktmästaren, då han förnam mig med en sådan enträgenhet efterforska galna skrifter, tog på sig en högst eftertänklig min samt lät undfalla ett och annat ord om fallenhet för maniatiska anfall — nödvändigheten att försäkra sig om personer, vådlige för det allmänna lugnet — och Dårhus-Directionens mogna omdöme i Sådan kände jag en kallsvett genomtränga mig, då en i sällskapet varande Embetsman, nyligen antagen till Extra ordinarie, talade så kraftfullt till min fördel, att inga hinder lades i vägen för min bortgång.

Till Välaktade Herr Handels- och Slöjde-Fiscalens egen ~~[illegible]~~ välupplysta skön och förbrukning öfverlämnar jag härhos ödmjukligen en del af Stockers-kans gåfva, utgörande som det tycker fragmenter af förryckta bref om den förrycktes lefnad. Möjligtvis kan Välaktade Herr Handels- och Slöjde-Fiscalen, om hvars egen slughet folket säger både ett och annat, åt dem finna rum i den Opoetiska Kalendern, ehuru jag är fullt förvissad ~~derom~~, att ej mindre gamle än ansedde Embetsmän äro i sin ordning öfvertygade derom, att de ännu på fri fot varande Studenterne skrifva och trycka så många galenskaper, att man ingalunda behöfver göra sig det sednare besvärt med de lyckligtvis insperrade; hvarmed jag har den äran att med all estime teckna

Välaktade Herr Handels- och Slöjdefiscalens

Ödmjuke Tjenare
Bengt Berg Bengtsson
Studerande vid Seminarium

1.

= = = = = = = = = = = = = = = =

Saken blir alltid den samma; Apollo nyttjar ingen peruk, ej en gång hårpuder.

Korteligen, huru dåraktigt är det ej, att mitt under dåsighetens tidehvarf sjelf låta pliktens tarantel sticka sig? Ingen edsvuren eller obesvuren birfilare — ty hvarföre skulle man ej kunna i ett välbeställdt samhälle, med thy tillhörande ~~[illegible]~~ polismästare och politigubbar, äfven så gerna kosta på sig edsvurne birfilare, som edsvurna ~~[illegible]~~ barnmorskor och edsvurne domare? — ja, ännu en gång: ingen edsvuren eller obesvuren birfilare ~~finnes så~~ är så öfverspänd af ädelmodig att han, medan parragismen varar, vill gratis stryka på rese- och tractaments-kostnaderne vidlin. Och hvad har man väl annat att betala med? Ett öppet-redligt hjerta, menar Du! ~~Hvad skall Birfilaren~~ Bah! ~~Hvem är i behof~~ ~~har med det~~? Derföre får ~~han~~ Birfilaren ej en gång consonium. Sådant mynt är af så ringa ~~värde~~ halt. Har du någonsin bland allt annat som i Dagligt Allehanda åstundas ett Köpa lat: Ett godt och redligt hjerta? närmare upplysning lämnar Waktmästaren i N.N. Ratts förmak.

och så totalt kommit ur cours, att icke ens Vitterhets- Historie- och Antiqvitets- Academien kan tillstyrka dess inlösen af allmänna medlen. Väl ſkulle det kunna hända, att någon vappigterna från landet, någon goſse med mjölk här på hakan, någon förryckt ſtudent, ſåſom t. ex. undertecknad, den nu mera ende uppriktige vän, önskar sig en dylik klenod; men hvad hafva de väl att köpa för. Nej, Broder! ~~jag anser det~~ rådligast, synes att i all maka slå sig på förståndighet. I motsatt fall krepera man som ~~a~~ en troſshäst, hvars lott det är att i diket qvarlämnas oklappad och oomtald; och dermed Gudi befallad

Z. S.

2.

Upsala d.

~~Om några dagar afreser jag~~ Nu reser jag min stråt. — Hvart hän? Till en Hesperisk trägård — till ankarsmedjan. Hvad vet jag? I senare fallet sker det likväl ej på fångskjuts; utan på grund af det förskott till resepenningar, hvilket blifvit mig, emot uthändigadt qvitto, öfverandtwardadt och tillställdt af den vidt berömde Profeſsoren, samt juris utriusque Doctoren * *, ~~på det att jag måtte~~ för att Chymiedelt ſättas i stånd och tillförpliktas, att mig aftåga ~~antaga en resa~~ ſåſom Öfver Masmästare till Herr Bruks Patron Fiederström på Haggmyra. Likväl är det icke hans malm ~~utan~~ jag skall förädla, det är med hans i ett Christlofligt äktenskap med sin Dygdädla Fru Bruks Patroneſsa sammanaflade pilter en dylik operation skall företagas. Om det sker på tyska eller wallonska sättet vet jag icke. Rostningen lär redan vara förbi, och vid Bokningen skall jag ej spara hvarken Cathechesen eller Grammatican.

~~Lik~~ Åter informator? frågar ~~säger~~ du. Ja, min Vän. Är icke Menniskan ~~är~~ född att arbeta, ty hon är född att äta; Och hvad kan du väl med skäl invända mot den lofl. Potte- eller Krukomakare Handteringen, hvari Prometheus var den förste fuskaren eller mästaren. ~~Hvad~~ I en ~~demagogisk~~ fronderitid är det lönande att träda i den förste Ertsfrondeurens fotſpår. Ifrån hvilken härleder sig ej mindre allt lågt och oansenligt, än allt högt och lysande i verlden; kortligen allt, från och med Profeſsorer, ſom nu mera, ſedan männerne blifvit mera finkänslige för tran, blifvit eftertrådat af qvinnor till och med tjenstgörande General Adjutanter, så af Armeen, ſom Flottorne, ännu förbehållne mankönet, med sina krigsofficerſtåndkragar, equilletter och andra den moderna vapenbärarens ſängvärmare. Dock innefattar jag ej häruti plumerne. Ej en gång de, ſom äro gjorde, jemlikt fallesbrodrens ſnack, af manſaftige ſjädrar. Manſaftigheten är en dygd, och dygden röjer ſig alltid. Fjädrarne tyda ock derpå, de tyda på gammal adel, ridderlighet och lättfärdighet; men det är första gången roturiernes ſera at ſig med den gamla Adelns prydnader, ty nekas kan det ej, att Lördagsbarnet menniskan, ſom dertill med är ett ſyrobens arbete, far fram ſom en jacobin, då hon ſpolierar och åter oppdel onekligen ett hel dag äldre foglarne.

Dock icke något ſkholfuxeri, ſade min ſom Platon, och deri hade han rätt. Hade måste verlds menniskan vara ſom en fogel, blefve hon än derigenom ſtum, ſom en fisk. Ocksa betyder det ingen ting. Vid maktens ſyndafall följa ju kreaturen i alla fall med i ſkapelſen, änskönt icke något ende låtit förkningens ſatan förleda ſig att gapa öfver förbudets äple.

Spaderdame

Fragmenter af Bref funne på Danviken.

Till Utgifvaren af Opoëtiska Kalendern.

Välaktade Herr Handels- och Slöjde fiskal!

Ett bland den ~~poëtiska~~ sonnettälskande ungdomen och den qvitren tillgifna ~~opoëtiska~~ ålderdomen gängse rykte har uppenbarat mig, det skall Välaktade Herr Handels- och Slöjde-Fiscalen vara att betrakta och vörda, såsom de Opoëtiskas Leopold eller Atterbom, eller Tegnér eller Vitalis, o. s. v., att Herr Handels- och Slöjde-Fiscalen dels anser sig sjelf, ~~och~~ dels anses af andra för det eminentaste jaget, bland de Opoëtiska. Denna högre ~~[illegible]~~ nummer 1:o i Svenska Snillets rangordningen, föranleder mig, emedan Herr Handels- och Slöjde Fiscalen ännu icke torde vara behörigen försedd med beundrare och beundrares beundrare, att anmäla mig såsom sådan; och i denna afsikt nedlägger jag för Välaktade Herr Handels- och Slöjde Fiscalens fötter, eller som kan vara det samma, invecklar i de landskunniga-cheerne, som visst folk påstå, nog hopturnerna-stöfvelmanchetterne medföljande Bref, funne vid ett med iakttagande af behörige föreskrifter, anstäldt besök å Danviken. Visserligen, ty medgifvom hvad icke kan nekas, innehålla deri många grubblerier, hvaraf, efter egen mening, retbare och illpliktige granskare eller Konstdommare kunna taga sig skrämsel eller förargelse, men Välaktade Herr Handels- och Slöjdefiscalen kan emellertid dermed utspisa ~~och~~ sådan göra sin bok ~~[illegible]~~ drygare; ~~och detta~~ hvilket förevetande ~~[illegible]~~ måste tala till mera än ett sympathetiskt hjerta, som vet hvar skon i thy fall klämmer.

Om författaren förmådde jag ej utforska mera, än att han varit en för kort tid ~~sedan~~ tillbaka på Dårhuset insatt och nyligen der ~~med~~ döden afgången förryckt Student. Vaktmästaren sade mig, att ~~han~~ dåren i lifstiden skrifvit full ~~[illegible]~~ hvarje enda pappersslapp han kunnat öfverkomma och haft hela sin skrubb full ~~med~~ af dylike; ~~Men tillade [illegible] han [illegible]~~ men tillade, öfver, att Vederbörande på stället, i betraktande deraf, att dårars skrifter, ej kunna annorledes lända förståndigt folk till gagn och nytta, utlämnat alltsammans till förbrukning i köket. ~~På ett par häften när, hvaraf~~ till ~~det blad jag hittade och hvilket gaf anledning till denna upptäckt, var äfven förut hade Kokerskan~~ ~~redan~~ ~~hunnit efter hvarna gå vederbörandes afsikter till möte. Från dessa höga afsikter till möte.~~ Redan hade också Kokerskan hunnit gå dessa högre afsikter till möte. På ett par häften när, hvartill det blad jag hittade och hvilket gaf anledning till denna upptäckt, jemväl hörde, var alltsammans ~~förbrukad~~ medtagit.

endast några fragmenter lyckades det mig att rädda, likväl icke utan äfventyr, emedan Waktmästaren, då han förnam mig med sådan enträgenhet eftersöka galnas skrifter, tog på sig en högst eftertänklig mine, samt lät undfalla ett och annat ord om fallenhet för maniaciska anfall — nödvändigheten att försäkra sig om personer vådeliga för det allmänna lugnet — och Dårhus-Directionens mogna omdöme. Redan kände jag en kallsvett genomtränga mig, då en i sällskapet varande Embetsman, nyligen antagen till Extra-Ordinarie, talade så kraftfullt till min fördel, att inga hinder lades i vägen för mitt afträde.

Till Välaktade Herr Handels- och Slöjdfiscalens välupplysta skön och förbrukning öfverantwardar jag härmedelst Rökerskans gåfva. Må den användas på lämpligaste sätt, ähuru ej mindre gamla än afsidde Embetsmän äro i sin ordning öfvertygade derom, att de ännu på fri fot varande Studenterne skrifva och trycka så många galenskaper, att man ingalunda behöfver göra sig det sednare besväret med de lyckligtvis insperrades; hwarmed jag har den äran att med all högaktning tekna

Välaktade Herr Handels och Slöjdfiscalens
Ödmjuke Tjenare
Bengt Berg Bengtsson.
Studerande vid Kongl. Seminarium.

1.

= = = = = = = = = = = = = = = = =

= = stryka gratis på Rese- och Tractements-kostnaderne violin. Och hvad har Du väl annat att betala med? Ett öppet- och redligt hjerta; menar Du! Hvad skall Krögaren med det? Derföre får han ju ej en gång consonium. Sådant mynt är af så ringa Walör och så totalt kommit ur Cours att icke ens Vitterhets- Historie- och Antiqvitets-Academien kan tillstyrka dess inlösen af Allmänna Medlen. Väl är det ej alldeles omöjligt, att någon yngre tärna från landet, någon ung gosse med mjölkhår på hakan, någon förryckt Student kunde hågfällas efter en dylik klenod; men hvad hafva väl desse att köpa före? Nej, Stemme Vän och Broder! jag tycker det nyttigast, att i allt maka sig på förståndighet. I motsatt fall crepérar man som en tröskhäst, hvars lott det är att i detta qvarlämnas oklagad och oomtald; Och härmed Gudi befallad!

Z. S.

2.

Upsala d. 15 Maji ****

Om några dagar afreser jag — Hvarthän? Till en Westgötsk bygård — till Ankarsmedjan; — Hvad gör jag? I sednare fallet sköter likväl ej på sängkant;

2/

I ett kalt snår

2/

I ett bref från

en svamp för att insamla tjufvets honungsdagg, så ljuf till namnet, så vidrig till smaken. Men själen, huru vämjelig, om ~~att till[illegible]~~ af små begär och små tankar fått tillfälle att innästla sig. Heliga aftonrodnad! Må det icke komma så långt! Efter den sjunkande solen uppvälla ~~flamma~~ ju från vestern de purpurlågor, öfver hvilka känslans degel sättes, då tårarnes skola sjuda och det jordiska i tankarne bortdunsta. På botten träffas då guldet i menniskan, – det rena hjertat. Min förre Patron sade mig väl, att det ägde ingen rang, ty det nämndes ej i Hofcalendern. I evighetens calender är det likväl ej uteslutit; ~~Och~~ så upprättas den ej af Academien för Vetandet, den upprättas af Academien för tron. ~~Tröstar der~~ Derföre tröstar jag mig, när man säger mig det jag är ~~otymplig~~ allt för otymplig för att blifva en verldsmenniska.

Z. S.

3.

Slaggmyra d. 6 Junii ****

Den 1 denne åt jag ~~min~~ frukost med trenne besynnerligen goda vänner, som varit hela tiden stadde i den öfvertygelsen, att de under min handledning beledt denna verlden, icke märk~~ande~~ att verlden beledt dem. ~~Också~~ Jemväl nu skrattade de åt skratten och bestodo kalaset. Under gälla lustighets-betygelser kysste vi hvarannan, hvarefter kofferten upplastades på kärran och jag satte mig grensle öfver denna min klädkammare, mitt bibliothek, mitt familjearchiv, kortligen: mitt ärfda stamgods. Man är stolt då man från tinnarne af sin ~~hus~~ borg betraktar verlden, om ock denna borg ej rymmes mera, än

Och är han
~~En~~ lofly
~~ty~~ Var icke
fan tilf kun
kungar fuc
den det alf

Plianee og

utan på föranledande af det förskott till resepenningar, som blifvit mig, emot utsändigast gifvit tillstånd af den höglärde Professoren samt vidtberömde Jahs utresseen Doctorn **, för att synnerligen sätta i stånd och tillförplikta mig, att anträda en resa såsom Öfver Masmästare till Herr Brukspatron Eriedenström på Slaggmyra. Likväl är det ej hans malm jag skall förädla, det är med hans i ett Christeligt äktenskap med sin dygdädla Fru Brukspatronessa samman aflade pilthar en så beskaffad operation skall företagas. Om det sker på Tyska, eller Wallonska eller på Uppfostrings Commisseens sätt d. v. s. på intet sätt, vet jag icke. Emellertid lär rostningen redan vara förbi och vid bokningen skall jag ej spara hvarken cathechesen eller grammaticam.

Eller Informator? Skulle du fråga, om du kunde det. Hvad ~~är~~ har du mot denna förträffliga handtering? frågade jag tillbaka. Hvad är en Informator annat än en andelig pottmakare? Den förste Mästaren eller Snickaren i detta lofl. Skrå var ju Prometheus, den förste Erlofronteuren; från hvilken härleder sig ej mindre allt lågt och oanseligt än allt högt och lysande i verlden. Förtelligen allt från och med Professor, som ~~sedan~~ nu mera, sedan männerne blifvit mera finkänsliga för hedern, böra efterträdas af qvinnor, till och med tjenstgörande General Adjutanter så för Armeen som Flottorne, ~~med sitt förande här~~ ännu förbehållne mankönet, med sitt förande krigsofficers snäddragar equilletter och andra den moderna vapendrägtens fångvärmare. Dock innefattar jag ej häruti plumerne, icke en gång de, som, efter Jäkerbrodernes smack, äro gjorda af mångfaltiga fjädrar. De tyda på något högre; de tyda på lättfärdighet och gammal adel. Ty nekas kan det ej, att Lördagsbarnet menniskan, som dertill med är ett fyrabenssarbete, far fram som en pärobin, då hon spolierar och äter opp oaktligen en hel dag åldre foglarne.

Och är handteringen icke loflig? Är den icke ~~en~~ loflig ~~handtering~~; ~~en~~ konunglig? ~~handtering~~ ~~?~~ Var icke en Pottomakare innan han blef kung? och ser man ej understundom kungar succedera krukor? Dessutom är den det äldsta handtverket. ~~?~~

En gång sade jag en Patron, han ~~ropade~~ varnade mig alltid, hvar jag ~~gaf mig ut~~ utan ~~styre och kompass~~ begaf mig ut på ideernes vilda haf. Intet skörsfuskseri! ~~Det sade han.~~ ropade han och Dermed förstod ~~han~~ han barlast. Hvad sade han. Låt mästa verldsmenniskan vara som en fogel, blifve hon än derigenom stum som en fisk. Också betyder det ingen ting. Vid maktens syndafall följa ju kreaturen i alla händelser med i slafvtag. ~~en~~ änskönt icke något ennu af dem låtit förskningens sadan förleda sig att gapa öfver förståndets äpple; men lejon, björnar och vargar kunna väl ej i all evighet inskränkas till gräskost måste de hafva. Likväl aflöper det visst ej utan anmärkning å Herrar ~~en~~ Revisorer sida, när de upp-

lianer och Algiriskt sjöpass

tåla att så dyr mat förspilles på nötboskap, ja till och med på får, ehuru deras torpare-physionomier ~~[illegible]~~ uppenbarligen stämplat dem att ätas af andra, icke att äta andra.

Hvad ära kan man icke ~~[illegible]~~ inhösta ~~ja~~ äfven skörda af ett sådant väsen? Ty kan icke den gråa farmor med egen hand spunnit, efter föregången Riddare-syn ~~och afsyning~~ af Herr HofMarskalken samt de andra gummorne Tant Barbro, Tant Ulrica, Tant Sabina och Tant Lona, som då företrädda fyra lagfarne och ojäfaktige män, befinnas duglig till något stort t. e. till ett förseglingssnöre i Cabinettet, eller en öfverspunnen gulltråd i ~~ett~~ en kammarherre knapp, eller en tofs i thronhimmelen, eller en veke i ett af Svenska Akademiens adertons på dess högtidsdagar brännande ljus eller en omlindningstråd kring en General Stabs plume; hvilket som helst fäderneslandet till båtnad. Af en Rådstalar kan man göra så många underkjolar, att den qvinliga descendencen på svärd- som spinnrocks-sidan kan dermed hålla sig skäligen varm i trenne adleder. —

Nu vill jag dessutom härifrån. Jag vill något bättre, än höra ett evinnerligt kärleks-kurr af vitterlekens småsvenner; ansont det är muntert att se, huru dessa smäktande menniske-adagior med kinder som pioner och ansikten som fullmånaden ej vilja märka, att deras andemålslösa pojktrånad icke är något hvarken mera eller mindre, än den till Venusberget ledande Spelemannen (*) så glammande under tiden mycket högvisligen lunka de beskedligt efter Guten från Sinnlighetens pipa; tyckande sig i sällskap med dessa sjelfgjorda helgon vida förnämligare och respectabligare att påse än andra menniskobarn, de der i enahanda afsikt trampa gatorne under skumrasket. Mig äcklar vid detta folket, vid dessa helgon utan gloria, vid dessa riddare utan svärd. Icke är konsten en kryddpåse att lägga på sinnabarns magar, då de lida af kållesot som Bondpredikan säger: ej heller är hon en våtsjösten för träskedar när korfven i ärterna skall sönderdelas, icke heller är den en Sultan för Kloster Officerare: en Sykorg för Demoiseller af bägge könen: ett ~~h~~ Herbarium af φ ~~[illegible] och småblomster~~ eller en kopparmugg för andlige bettlare, hvari de, stående vid grinden, kunna af de förbifarandes ~~es~~ resmat insamla så många allmosor, att en ~~förfvarlig~~ deraf kan kokas en försvarlig bänkvälling, så till gemening som att ätas på stället. Till en lejonamund hör ej ett harehjerta; och dermed punct. —

φ kråkfötter och palsternackor:

Kammarluften afsätter mögel på både kropp och själ. Om den förra gäller Sommarereglen: hett är med ingo bott. Den är sjelf ej annat än ett stort mögelstrå, en förruttnelsens utväxt,

en

fternackor:

Spader-Dame

Berättelse

~~Bref funne på Danviken.~~

Till utgifvaren af Opoëtiska Kalendern

S. H. T.

Välädle Herr Handels och Slöjde fiscal!

Då jag nyligen i sällskap med några bekanta och under iakttagande af de ~~föreskrifter som innehålles~~ i Kongl. Öfver Ståthållare Embetets kungörelse d. 30 Decemb. 1815 besökte Danviks hospitalet, gjorde jag der ett fynd hvilket jag skyndar mig att meddela ~~min~~ Herr Handels och Slöjde fiscalen, som, efter allmän berättelse skall vara att anse såsom de Opoëtiskas Atterbom eller Vitalis. Medan ~~mitt sällskap~~ mine följeslagare undersökte möjligheten för en tanklös vällustig fröken och hemdlysten regent, att förvandla dårhuset till ett Stats fängelse, kom jag, som fann annat ej röra mig, att fästa ögonen på ett utkastadt pappersblad. Jag upptog det, började att läsa derpå och fann det äga åtminstone för mig ett interesse som förmådde mig att efterforska ~~dess~~ författaren. Denne, sade man mig hafva varit en nyligen med döden afgången ~~Student~~ förryckt Student, som klottrat med hvarje papperslapp han kunnat öfverkomma och slutligen haft hela sin skrubb full med dylika hvilka vederbörande på stället, i betraktande deraf att dårars skrifter ej kunna annorledes lända förståndigt folk till gagn utlämnad till förbrukning i köket. Också var allt sammans ~~användt utom ett par häften dem det lyckades mig att af kokerskan~~ åtkomma, ehuru icke utan äfventyr emedan Waktmästaren då han förnam mig med sådan enträgenhet efterforska galnas skrifter antog en högst eftertänklig mine samt lät undfalla ett och annat ord om fallenhet för maniatiska anfall, nödvändigheten att försäkra sig om personer, vådlige för det allmänna lugnet, och Dårhus-Directionens omdöme. Redan gick en kallsvett öfver mig och bilden af ~~kunna~~ berörde eftertänkliga Direction framstod allt mer och mer ~~sk~~ ur dunklet, såsom bilden ur en laterna magica, då en närvarande Embetsman ~~[illegible]~~ nyligen antagen till Extraordinarie både vid Öfverståthållare Embetet och General Assistance Contoiret framträdde och talade så kraftfullt till min fördel, att inga hinder lades i vägen för mitt ~~bortgång~~ afträde.

Åt Välädle Herr Handels och Slöjdefiscalens eget väl ~~upplysta~~ skön öfverlämnar jag den ~~den~~ delen af Kokerskans gåfva, som synes ingripa i den olyckliges egen lefnad. Jag önskade att dessa concepter af bref skrifne till en vän ~~kunde framlämnas~~ ~~i en mindre fragmentariska, men~~ vore fullständigi; ~~men~~ dit är den ej, till ~~måhända stor fröjd och gamman~~ stor afsaknad för mig, ehuru jag är fullt försäkrad derom att ej mindre gamle än ansedde embetsmän äro i sin ordning, öfvertygade derom att de annat på fri fot varande Studenterne skrifva och trycka så mångs galenskaper, att man ej behöfver göra sig det sednare besväret med de lyckligtvis inspärrades, hvarmed jag har äran teckna

Välädle Herr Handels- och Slöjdefiscalens

Ödmjuke Tjenare
~~Anders~~ Bengt Herr ~~Anders~~ Bengtsson
~~Theol. Studiosus~~
i Seminariet

4 gifne föreskrifter

~~Ett bland dem~~

4 samlingen af

1.

= = = = = = = = = = = = =

= = = ~~Jag försäkrar dig, att det är omöjligt.~~

~~Du behöfver ej [illegible]~~ Den räkningen hade du upgjort utan värd. Jungfrun, (Du kan också kalla henne verlden, om du behagar) vet nog hur det skall vara, hon kommer helt förblommad och spotsk, räcker dig med en småhöflig knicka tappen, och du, arme landtjenkare! betalar. ~~och tiger, eller om du sjelf ville, tiger och betalar.~~ i båda fall blir förhållandet det samma. Skorteliger, bäste vän! Låt ej pligtens tarantel stinka dig midt under dåsighetens tidehvarf. Ingen besvären eller obesvären Birfilare, ty hvarföre skulle man ej kunna äfven så gerna i ett valbeställdt samhälle ~~kunna~~ kosta på sig besvärna birfilare, som besvärna barnmorskor och besvärna domare; — ja ingen besvären eller obesvären birfilare finnes så ädelmodig, att han, medan skarnsymen varar, vill ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ på ~~[illegible]~~ fritt arbeta gratis. Och hvad har du väl att betala med? Ditt uppriktiga redliga hjerta, menar du. ~~Det~~ Detta får han ej ~~[illegible]~~ en gång konsfonium. ~~[illegible]~~. ~~Det~~ myntet är af så ringa värde och så totalt kommit ur ~~bruk~~ cours, att icke ens Vitterhets historie och ~~Akademien~~ Antiquitets kan tillskrifva dess [illegible]. Möjligt vore skulle någon vänlig landtflicka, någon bakstuga käring, nejon förnyckt skildeall, såsom t.ex. underrättad, önskat sig en dylik klenod; men hvad passar väl du att köpa för. Ney, Broder! ~~[illegible]~~ Sla ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ du dig i alt ~~[illegible]~~ på försiktighet, ~~[illegible]~~ kringerar och, som en trojhäst, hvars ~~[illegible]~~ lott det är att qvarlämnas Ψ ~~[illegible]~~ ~~och obeklappad~~; och dermed Gudi befallad

Zacheus Schenander.

Ψ jag minns hvad jag för flere år tillbaka en gång ernade säga dig:

Ψ Jauseus

i motsatt fall

Ψ i dikt

Ψ oklappad och oomtald,

2. Upsala

~~Vigorliea~~. ~~Du~~ Om några dagar afreser jag till Aukarsrum ~~från [illegible]~~; ~~jag måste dessemellan det~~. Likväl ej på egen skjuts utan på grund af det förskott, till reseränningar hvilket blifvit mig, emot utfärdadt qvitto öfverantvardadt och tillfallit af den vördsamme ~~[illegible]~~ Professoren samt Juris Utriusque Doctoren * * på det att jag ~~[illegible]~~ måtte medelst fattas i stånd och tillförsigtlighet att, att såsom Öfver Masmästare antrada nyss Elle, ~~Wermeland~~ Herr Bruks Patron Tjäderström på ~~[illegible]~~ Slaggmyra. Af detta eger naturligare förstånd lär du utan första, att jag ej kommer att sysselsätta mig, icke med ~~[illegible]~~ malm utan med blås i ett christeligt arbete med sin dygdädla Fru Brukspatronessa samman aflade Stilkar, ~~hvilka jag~~ under hvilka jag skall använda ~~[illegible]~~ Catechismi och Grammaticam etc. ~~[illegible]~~

Man säger mig att saken skall ännu vara rå. Så mycket bättre. Ψ ~~Hvad kan jag man göra [illegible] af den bränsla~~. 2Ψ ~~Efter min oförgripliga mening var det mycket [illegible] baddare för Prometheus~~, ty till undvikande af ansvar efter tryckfrihets förordningen, antager jag för tillfället den hjeltiska skapelse mythen och anser Prometheus, såsom den första instiktaren eller Kladdaren i detta slags Modo- eller Krukemakare ~~[illegible]~~ skrå, ~~från hvilkens [illegible] menniskor~~ # alle lägt och nedrigt än alt högt och förträffligt. Kort sagdt allting, från och med Ψ ~~[illegible] och [illegible]~~ jag och med Heattyörande General Adjudanten [illegible]

Ψ Hvad kan man göra af den brända, har slumpen bestämt dess till ett i hushållet onyttigt ting t.ex. en marknads gök; så blir den gök och ~~sonar~~ låter ~~[illegible]~~ så länge den är i befäl, bli Kelkus ~~Prothei Besvär~~, Gudar. Ψ det hela var det der förr ej så svårt, som man inbillar sig, för ~~Ψ Gaulidae~~ sig, Prometheus,

En aktningsvärd handtering, den äldsta, ifrån hvilken härleder sig ej mindre,

Ψ Professorer, hvilka nu mera, sedan männerne blifvit mera fin känslige för äran, böra förträdas af qvinnor,

jag för flere år tillbaka
ga dig:

fald,

man göra af den brända
stämt dess till ett i hus-
e ting t. ex. ens marknad
den gök och ~~ränder~~ låter
befäl, för Kolbus
Gudar. I det hela var det de
, som man inbillar sig, för
mmelhet,

hantering, den äldsta, ifrån
sig ej mindre,

mera; sedan männerne blifvit
för ärao, böra företräde af

Ψ/: på sätt en Tullobrocker och Scandinavist en gång yttrade sig till en Hattstoffebaron:/ gjorde

Likväl ~~icke~~ aflopper det öst icke utan anmärkning å Herrar ~~men när [illegible]~~ Revisorers sida, # ~~Men [illegible] kan man förstås för några~~ när de anmärka att i ~~Händers Revisorer att~~ man kostar så dyr ansättning på ~~mat~~ markattor och nöthoskap, ja till och med får, ~~hvilka~~ charactersiske torpare fysionomier uppenbarligen stämplat dem att ätas af andra, icke att äta andra.

✠ Jag undrar, huru ~~de~~ Riddarsynen denna gången skall utfalla. Den man ansvälde, då jag lämnade min forra condition, var misslustig nog. Ordföranden Herr Hofmarskalken hade icke ~~[illegible]~~ så utsett alls nytta bebrakthet Gästrogorna och lustrarne på ~~[illegible]~~ det Kungl. Slottet, han vistas helt nätt och artig ting om upplysningen, och de fyra andra

Ψ ~~[illegible]~~ hade åfven lagt sig om bord med tredje handa, ~~De [illegible]~~ De utsågo ~~[illegible]~~ dem af farmor egenhändigt spunna tråden, till ett förseglingsnöre i Cabinettet en öfverspunnen guldtråd i kammarherrens knappar, en dosa i tronhimmelen ~~[illegible]~~ till ett af Svenska Akademiens ~~[illegible]~~ 18 på dess högtidsdagar brännande ~~[illegible]~~ ljus. ~~[illegible]~~ Allt samman välbetänkt tog af.

Och hvad gjorde jag! frågar du. Då som gjord ingen ting. Jag endast sjöng för mig sjelf:
Tiss lullerilull, Skallkorfve min!

Ψ ~~[illegible]~~ ej heller ~~en~~ är den en vattensten för träskedar, en ~~[illegible]~~ fältran för blomsterofficerare en ~~[illegible] för mademoiseller~~ syhorg för mademoiseller af bägge könen, ett herbarium af prestnackor och smörblommor, eller en kopparmugg för andligen ~~[illegible]~~ hvaruti de ~~[illegible]~~ stående vid ~~[illegible]~~ grinden kungarnes ~~af~~ förbifarande skalder insamla så ~~[illegible]~~ många allmosor att en försvarlig bankvälling kan deraf tillredas.

~~Job. 5 v. 14. 12. 20.~~

Ψ lifvets honungsdagg. Så blifver den namnet ~~Också ser man det på honom. Han emottager så [illegible]~~ Så kördig till smaken. –

(ännu förbehållne mankönet)
af Armeen som flottornet, med sina krigsofficerare från kragar, epåuletter och andra dess moderna krigsärans fångvärmare; Dock innefattar jag ej härunder plumerne, icke en gång dem som äro ~~gjorde~~ af manfolks fjädrar. De tyda på något högre, de tyda på gammal adel, ridderlighet och lätt färdighet. ~~De äro äldre, Deras stamfader äro onekligen en [illegible] menniskomagt~~ ~~fast när~~ Lördagsbarnet menniskan, ~~följer alltid som en jakobin då [illegible] afklädes af åter opp~~ som ~~än~~ deri till med är ett fyrabenadarbete, graseras som en jacobin, då hon spolieras och åter opp de onekligen en hel dag aldrig foglarne! Dock icke något scholfuxeri! ~~Den~~ Mänskorne natron hade deri rätt. Låt mäste verlds menniskan vara som en fogel blefve hon än dåligen skum som en fisk. Det gör också ingen ting. Vi mållen syndafallet följa ju kreaturen i alla fall med i slagtag, änskönt icke något enda af dem låtit förstningens satan förleda sig att gapa öfver förståndets äpple; men lejon, björnar, vargar och räfvar kunna väl ej ~~äta gräs~~, evighet inskränkes ben gräs. Kött måste de hafva. # ~~Markattor, nöthoskap ju hete och med får efter traktas den få dyr mat.~~ ✠ ~~Är [illegible]~~? Hvad ~~[illegible]~~ Ordföranden Herr ~~[illegible]~~ Hofmarskalken? Hvad hade ~~de ofriga~~ ~~[illegible]~~ andra gummorne ~~som för [illegible]~~ Sankt Barbro, Sankt Ulrica, Sankt Sabina och Sankt Sara, som här föreställde fyra dagsfarne och öfvertalige Män Ψ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~Det är ock godt.~~ ~~[illegible]~~ en Rådsfalar kan man göra så många underkjolar, att den qvinliga deskendencen så ~~fa~~ på svärds som spinnrocks sidan kan dermed hålla sig skälgen varm i trenne atleder. #

Jag vill härifrån. Jag vill något bättre än höra ett evinnerligt kärlekskirr af vitterlekens småsvenner, ~~Det är~~ änskönt det är munter att se, huru dessa smäktande menniskoadagior med kinder som pioner och ansikten som fullmånaden ~~tråna efter beskedligt efter~~ och märka att deras ändamålslösa pojkträngtan ej är något annat än ~~tjenden af~~ den till Venusberget ledande spelmannen. ~~Helt frejdigt trädde~~ Glammande mycket gjorvisligen ~~träda~~ tåga de beskedligt efter guden från sinnlighetens pipa, tyckande sig i sällskap med vissa sjelfgjorda helgon vida förnämligare och respectabligare att påse, än andra menniskobarn, som i enaganda afsikt trampa Norrbro i skumraskett. Mig äcklas vid detta folket, vid dessa helgon utan gloria, vid dessa ~~kämpar~~ hjältare utan svärd. Icke är konsten en kryddpåse att lägga på spenabarns magar då de lida af kallsot som spindjurand i kan fägnet ~~ej heller [illegible] från den Hackar, på det att de måga om dagen löpa i mörkerna och famla om middagen såsom om natten~~. # Till en Lejonamund hörer ej ett harehjerta, och dermed punctum.

Kammarluften afsätter mögel på både kropp och själ. ~~Ifrån~~ Om den förra gäller sommarregeln hodt är med ingo bodt. ~~Då [illegible] den icke [illegible]~~. Han är sjelf ej annat än ~~en~~ ett stort mögelstrå, en förruttnelsens utväxt, en svamp för att insamla Ψ ~~[illegible] af som [illegible] i hvilka [illegible] [illegible]~~ ~~Helige aftonvandrare!~~ ~~Men om en hel skog af små lågor begär skulle [illegible]~~ Men själen, huru ~~[illegible]~~ vämjelig som en hel skog

af små begär och små tankar ~~[illegible]~~ så tilfälle att gro och uppväxa
~~att~~ ~~[illegible]~~ sig från dess ytor. Men helgsa aftonråd-
nad: må det icke komma så långt! Måtte jag
alltid erinra mig att efter den stugande folkt
~~uppflamma~~ uppflamma, ur västern de purpurlå-
gor, ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ öfver Grekas kaiserlaas degel
~~ändtligen~~ faller då, tårarne skola soffras och
~~[illegible]~~ det jordiska i tankarne bortsjunka
~~Då~~ ~~[illegible]~~ På bottnen ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ finnes guldet:
menniskan, det rena hjertat, ~~[illegible]~~ Om det visste min form
~~[illegible]~~ Statorn ~~[illegible]~~ ~~någon~~ ting. Sy ~~det [illegible]~~
i Hofkalendern nämnes det aldrig. Men ~~det~~
i evighetens kalender, der ~~står det~~ är det ej ute-
slutit. Och detta är min tröst när man låter
mig förstå, att jag är något för olymplig att
blifva en vald menniska. Farväl. H. S.

3 ~~[illegible]~~

Slaggmyra d.

Den ~~[illegible]~~ Lennad Kl. 10 på ~~[illegible]~~ förmiddagen at
jag frukost med trenne besynnerligen goda vänner
hvilke hela tiden varit stadde i den öfvertygelsen, at
de under mina auspicier begrinat hela verlden icke
märkande att jag egentligen skrattat åt dem, och
att de varit i sjelfva verket, skrattat åt skalden
Ock så nu bestrodo de kalaset, betackande sig likväl
för ~~det mycket~~ ~~[illegible]~~ den mycket
välfägnad de åtnjutit. Under gäla lustighets be-
tygelser kysste ~~[illegible]~~ vi hvarannan till [illegible]
af omfattning vänskap, gurigå, kofferten uppspotta
på Karsau och jag gråtsle öfver denna min klä- & satte,
kammare mitt Bibliothek mitt familie archif
kortligen mitt ärfda stamhus. Man är stolt då
man från tornspira af sin borg betraktar verlden,
om ock så denna borg icke ~~[illegible]~~ rymmer mera än
två ~~[illegible]~~ skjortor ty den tredje hade jag på mig,
i stäl Byron, Schenbergs lexicon, Schriwers Själa-
skatt och Morfeus drabost eller den lede Djefvu-
lens bett, samt några och tjugu ~~[illegible]~~ banda
af egna skrifter hvaraf likväl ej mera än
hälfterna befinnes för det närvarande utarbe-
tade. Tankarne lät jag lopa och på ett rosenmolns
tankte jag den fjärrfvingade Gudinnan.

~~[illegible]~~ Vill du ~~[illegible]~~ recensera frågade
hon? ~~Nej svarade. Jag har ingen anadom som du~~
~~kan se den [illegible] [illegible] [illegible]~~ drafsorm
Nej svarade jag. Ja är sig ingen anadom, som du
då han ser de enkom ~~för~~ mot amors ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ drafsorme på ~~[illegible]~~ eller spetsknäsiga flickan & lappar spridande
barn, ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ för ~~[illegible]~~
~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ icke heller någon & ~~[illegible]~~ vatnas i mannen
troken, som vid åsynen af ett Washingtonshufvud och omärkt i flickan fingrar [illegible]
tänker på skalpes knifven. ~~[illegible]~~ Jag var ~~är~~ nu
så ärlig att jag # ~~[illegible]~~ ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~
skänka en flicka en nejlika, såsom en bild # hade med ett rent hjerta
af en alfvarlig lugna belag, som måste djupt
kännas och länge betraktas.

Derpå anlände jag till Enköping. Sen & bara
huru dumt Hofstaden dömmer! ropade Gäst-
karlen; ~~det~~ han las fram sig ett dagblad
och jag steg innom dörren. ~~Det [illegible] jag [illegible]~~
~~[illegible]~~ Nog hade vi dömt mycket klokare om
vi suttit i Walten? fortfor han. Det är alldeles
skoligt hvad de äro sjelf; ja det säger jag, att
om inte ~~Dagbladet~~ [illegible] skrifvarn funnos, så
voro vi ni intet så upplysta som vi äro.
Då detta sattes ~~fortfor han~~ en stund och & gick det ännu ~~en stund~~,
~~[illegible]~~ 1. Cardeuans Makare gesäll, 3 Svender 2 [illegible]
skräddaregesäller, sju skomakaregesäller
en brandvakt och en af afskedad [illegible]
gjorde sonom med den tidningen, som så

2

& så tog jag till ords;

3.6. –

2. Cor. 12.7.

59.5.

1. Sam. 2.5.

& avisskrifvare,

& ~~Så duggade nu öfvertygelsens [illegible] på min lekamen, [illegible] och [illegible]~~ Stormen fattade nu det menskliga sinnet i hjessan och folkslagen ~~af~~ uppstod med rasande mod. Ett flod fick jag man, ~~af~~ likväl emot ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ åt mitt fall och rykande blod när liberalismen gäsk och vräk sig trögade i verkanlikt såsa # ~~Den annan [illegible] satter~~ öfver mitt hufvud, tätt duggade nu öfvertygelsens droppar på min lekamen. Jag öfvertygades så med liberalitet att jag, ~~af~~ oaktadt allt mitt bemödande, ~~slutligen~~ nedsjönk på mina knän och måste slutligen kyssa mig på mitt anlete för att tillbedja den. Knappt låg jag nu i stoftet för den maktige: Är han död! frågade hästkarlen då han inkom; Nej ännu lefver den sådane jacobinen ~~[illegible]~~ svarade en Smed och talte väl med. Det kan vara nog sade Stallkarlen, han har emellertid haraf lärt sig, att ~~det~~ menniskor finnas, som utan allt bokgräl, pro vero varas journalister! kunna tänka sannt och stort i offentliga ämnen. Nu sparkade han till mig med underrättelse att kärran var färdig. Icke utan möda kom jag ut och i åkrna betackade jag mig ~~[illegible]~~ för något straff med dessa verser af Silverstolpe:

Ja, Hjelten öppnas skall din stern

så ofta igenfinnes på ~~[illegible]~~ Riddarhuset, när en ~~[illegible]~~ im-promtu-talare ~~[illegible] fått för tvenne dagar sedan uppväcker [illegible] bagarage; Hans tankar begrafnas och något~~ röjnar att fått, icke i ~~grafven utan i hans tankar~~ ena kula utan i hans tankar ~~[illegible]~~ i fyra dagar begrafne och redo luktande, Orationskrigare kom ut! Icke vade du något, men på samma sätt som man af gästernes miner under spökjulottan kan se, hvilken psalm de sjunga, så ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ såg ock jag, att alla ~~[illegible] i [illegible]~~ Ständer sitt eget värde och hvar för sig gnolade:

Uns ist gar kannibalisch wohl
Als wie ~~[illegible]~~ fünfhundert Säue!

Värdaste Christne! Solen skall nedergå öfver Propheterne och dagen öfver dem mörk varda, säger Propheten Micha, låter Eder icke, af de stora uppenbarelser förhäfva, säger Paulus, ty ~~[illegible]~~ liggen på Belials ögon och vässen dväsjenat, säger Propheten Esaias, så ~~skar [illegible] för det att de som mätte voro~~ men de som mätte voro, de vordo sålde för bröd, säger Profetissa Hannah. Åh hut! ~~[illegible]~~ din Demokrat! skrek en skomakaregesäll, understår du dig att tala illa om nationers ~~af despotismer~~, ~~tankar och~~ dess frihet och dess ~~tankar~~! Han knuffade mig i det samma i nacken, att jag tumlade fram åt ~~[illegible]~~. Sa det är en aristokrat ~~ropade nattvaktkaren~~ som talar illa om höga öfverheten, ropade nattvaktaren och högg mig för trälen så att jag tumlade baklänges. ~~Nu ropade man mig frisk från alla kanter~~ Slog man mig från alla kanter, jag fick stryk, mycket stryk och blef ~~slutligen~~ liggande på golfvet, tills dess stallkarlen slutligen inkom, sparkade till mig och fick-lärr ~~[illegible] kunna ofrånvara [illegible] ovanskeliga frakt!~~

En medlidsam Bonde hjelpte mig opp på knäna och lånte mig sitt gåsstäcke, medan jag ~~[illegible]~~ frös efter den förrunnade ~~Kladen~~. Jag orkade ej mera sitta, jag nödgades luta mig mot kofferten. Till denna min trogna följeslagare höll jag i min bedröfvelses stund följande tal: ~~[illegible]~~ Aldrig fast något murknat ~~koffert~~! Herr Koffert! Menniskornas tal äro ~~[illegible]~~ olika läsarter i naturens eviga bok, och menniskornas handlingar äro figurer, till upplysning deraf. Äro sådana dessa i koppar af en Forssell, än åter skåras de i trä af Herr Granberg. Store träsnidare! Du ritar ju ut dygderne i former, och du låter ju bestryka dem med färger! Väl är det sanning, trädet till den form har du icke tagit af lifsens träd, som står midt i lustgården, utan af enfaldighetens buske, som står hårdt nära egenkärlekens getnore; och pannens i den färgblanning ~~[illegible]~~ der ej är kärlekens i evighet flödande blodström; ~~men skär icke [illegible] ett bild af [illegible] den falska upplysningen~~. Skär derföre, store träsnidare! ett ~~[illegible]~~ beläte af den nu herrskande upplysningen.

~~Den~~ ~~Uppfinningen är ej hans. Jag tror fast~~ ~~[illegible]~~ Väktaren känner det igen henne, han börjar sin bana som en pudel och pudelns kärna är en resande ~~[illegible]~~ skolclass. Han är mycket trångbröstad och opaklig, men icke destomindre besväras de mäktige för henne ~~honom~~ ehuru han ej kan komma öfver en kraftigt rustad femnd utan biträde af rotornas beherrskare, mot löfte af återgjeld. ~~Han saknar en syster~~ Här finns hon en annan som föddes vid solens uppgång, lika som den förr berörda tillkommer vid solens nedergång, men morgonbarnet hafva ännu ej många fett här i landet. Låt henne derföre vara obeskämd! ~~Den~~ mäktige formsnidare; skär den skymningens fosterbarn, affattning får den, ty gesällerne och ~~[illegible]~~ gesällernas gesäller äro glupska hungriga derpå. Salutem vördnadsvärde Herr Skoffert!

Utan vidare besvär anlände jag till ~~[illegible]~~ Slagg-myra. Jag putsade mig och infördes i förmaket, der ~~[illegible]~~ min Fru Patronessa befann sig.

Är det Herrn som skall blifva Informator frågade ~~hon mig~~ mig en ~~[illegible]~~ hög, axelbred och med väldiga bröst från kusliga länder rikligen ~~välsignad~~ välsignad figur; i det samma den reste sig ur soffan.

Ja stammade jag och framträdde för att vördnadsfullt kyssa handen.

Jag har glömt att fråga min man om Edert namn? fortfor damen.

~~Zachæus~~ ~~[illegible]~~ Schenander svarade jag Edra Nåd till tjenst.

~~[illegible]~~ Huru kan man heta Zachæus Schenander sporde mig nog häftigt den.

Tillåt Edra Nåd! genmälte jag, att upplysa orsaken dertill, och fortsatte. Min aflidne Salige Fader ~~ha~~ var Landt Tullsbesökare i Vernamo under marknadstiderne.

Huru kan man hafva en landtullsbesökare till fader? inföll Hennes Nåd med häftighet.

Jo, att sådant låter sig göra, invände jag, derpå ~~[illegible]~~ är jag ett lefvande exempel.

Fortfar! täcktes Hennes Nåd säga. Och jag fortfor: Min salige fader, var 5 fot och 2 tum lång, ~~[illegible]~~ undersätsig till växten, ~~[illegible]~~ född i Östergöthland och hade gerna velat blifva något ~~[illegible]~~ förnämligare i verlden än en Sjötullsvaktmästare. Jag var den första och enda frukten af hans äkta förening och vid min ~~födelse~~ beslöt han, att jag borde blifva i verlden, hvad ~~[illegible]~~ han icke kunnat men gerna velat blifva. Han ~~utsåg~~ utnämnde mig således i sitt sinne till ett högt embete på jorden eller till Öfver-Inspector för Sjö- eller Land-Tullarne, ~~och för att~~ och för att ännu mera förvissa sig derom, kallade han mig Zachæus, emedan i Jericho fanns en liten och tjock Öfver-Inspector af detta namn, som då på det han skulle få se Christus, lopp framför honom och steg opp i ett mullbärsträd, men derpå fick det nöjet att ge honom en middag.—

Zachæus är i alla fall, yttrade Hennes Nåd ett barbariskt namn. Det är mig omöjligt att fördraga sådana. Derföre ger jag alltid mina pigor i stället för de ~~[illegible]~~ utslitna ~~[illegible]~~ namnen ~~Brita~~ Greta, Cajsa och dylikt mera poetiska. Således kallas ~~[illegible]~~ Kökspigan ~~[illegible]~~ Alida ~~[illegible]~~, Bryggerskan Constance, Ladugårdspigan Angelique och ~~Kam~~ Barnpigan heter alltid Selma.

Säkert

vara obeskämd!

+ Korkljen sjelfva den Nordiska Martha

+ Hennes nåd

+ Extra

+ och nog

+ men den tigerblida Lyckan, Ers Nåd känner säkert detta ~~[illegible]~~

den Nordiska Martha

gerblida Lyckan, En
rd dittas ~~ff~~

+ Hvad säger min herre om den? Om den ~~Denn~~ kan jag

nu varande Justitie Rådet,
† ~~[illegible]~~ säger om sig sjelf: eller att han är ~~ett~~ ~~slags~~ frankallad till ett slags varelse i vitterheten men med sorkhet saknar ej heller sådane; såsom ~~herr~~ sjunger t. ex. Hr Carl

~~Adelaide~~. Skulle nu ej min Herre, för att göra mig till viljes, behaga antaga på † namnet och i stället för det obehagliga Zacharias antaga något skönare t. ex. Carl, Wilhelm, August eller Alphonse.

Det är mig omöjligt, min Nådigaste! invände jag, men om Eder Nåd är dermed belåten, så kunde jag väl lika villigt kallas mig Balthasar.

Gud bevare oss! Ropade hennes Nåd! Men min Herre! fortfor hon. Ni har väl hufvudsakligast lagt er på vitterheten? Jag bör säga er, att jag är uppfödd i en af de brillantaste pensioner i Stockholm. Vi fingo lära allt; att tyda klumpsom och utlyga charader. ~~Der gick~~ En Expeditions Secreterare ~~nu~~ dagligen ut och in hos ~~oss~~, och han var den allravittraste nöck som då fanns bland alla Expeditions Secreterarne. För mig fattade han ett synnerligt tycke och om ej mina nerver varit så svaga och ~~rörliga~~, så hade han visst lärt mig att skrifva ~~vers~~ ~~men~~ stadnade vi endast vid den erotiska prosan. Emellertid har jag ända ned ~~i denna villmark~~ bland dessa fiskfjällar på naturens krossade fasta ej blodiga skallra sanverat en kärlekspoesi, som räckt mig oändlighetens purpurröda krans. Så ännu kan jag ej utan förtjusning erinra mig denna sublima vers af ~~Lyrand~~ Blom

Når violer gråt i svafvelskurar
Slår ner med frökens gräsdaskera.

Min Fru kunde uppröra til mig icke, ropade jag i min ordning. Ni må menne frambkallar Ni denna Gifva vers af Atterbom:

Vin är, af Göthens vilja
Den ädla sångens lilja
Glad ~~med~~ för genom fjällå
Sin Strålkalk öfver allt.

Denna vers faller i ~~mig~~ klarhet och glans med dessutom, ~~[illegible]~~ fortfor nu Hennes Nåd; men ~~hvad säger Ni om denna af den Hyssningss Blom, frågades mig vidare?~~

~~Religionens vigt var aldrig afförd vorden.~~
Men hon är sann, ~~Sofist~~, om hon besöker jorden
Så sann, som ditt förnuft ~~är~~ som besöksets röst!
För samhället af dygd, för dygderna af tröst.

Omöjligen ~~kan jag~~ ~~fortsätta~~ säga annat, genmälte jag, än hvad ~~[illegible]~~ ~~Akademiens~~ ~~Canzler en gång~~ svarade honom, ~~att han var ett snille likt ett visst tid okändt för sig sjelf och för det flästa af allmänheten. Om den afgörande slutsen ännu är fälld, vet jag ej inte, men vi ha också dylika här, herr Carl som sjunger.~~

Och, att din sång må kraft och mod ~~[illegible]~~ förbreda,
Var sjelf en man bland fria männers skara,
Och lär med eget hufvud stå och falla!

~~Huru man ofta varit frestad att för att han annat fortlagt en dylik operation med andra.~~

Den versen är ~~alls~~ oändligt classiskt, sade min patronessa; ~~men fåglom likvist~~ och i synnerhet är det ovanligt af Hr Carl, hvars tillnamn jag ej har den äran att känna, att stå eller falla med eget hufvud. Samma känsla synes också leda Herr Caströmi, som någorstädes yttrar sig:

Vet, att till jordens väl försynen nödigt fann,
Att olika behof för menniskorna dana,
Och, för att jemvikten uti vår lyckas bana,
Satt menniskors begär i strid emot hvarann.

Denna vers är oförliknelig fortfor jag och ~~[illegible]~~ ett dylikt förhållande inträffar äfven med herr

Tegnérs bekanta strofe

Hvilket snille! hvilken smak! utropade min Patronessa, då åter föres man riktigt till den goda gamla tiden. ~~Nu~~ är den versen verkligen af honom, han är för skön för vår nyare tid.

Ja, egentligen svarade jag, tillhör han väl ~~[illegible]~~ men omeningen deri den står hel ~~[illegible] för [illegible]~~ Tegnérs räkning.

Min Herre! afbröt mig nu min patronessa jag tror Ni saknar både snille och smak eller ock befagar Ni ~~roa er på min bekostnad~~.

Min Nådigaste Fru. ~~Så tog jag till orda.~~ Det förhåller sig med snille som med bouillon [illegible] måste ligga till grund för alla ~~[illegible]~~ soppor, vatten eller mjölk soppor undantagna. Jag äter eckert gerna vattensoppor, ty ~~[illegible]~~ vattenkungen, som i blod är en fångarkung, elementariska andra lyser ~~[illegible]~~ för mycket egennyttig; jag ~~äter ej heller~~ ~~[illegible]~~ tycker jag heller om mjölk soppor, de smaka för mycket af Uppfostrings om- sitteen och förmyndare ~~[illegible]~~ Collegium. Men mångas värderade ändock ~~både vattensoppor~~ dessa rätter, fördelta under sjukdoms tillstånd. Jag äter intet gerna vattensoppa, ~~den~~ ty utom det att dess elementariska andra ligger i strid med elden, så påminner det mig så lifligt om en ~~[illegible]~~ fångarkung, som, sedan beundragne blifvit förvandlade ~~[illegible]~~ kom att sitta ensam och förstenad i ett utdödt hof. ~~Men~~ Må hända ~~[illegible]~~ sitter han der ändå, en sannfärdig [illegible], likväl med den skilnad, att ~~den~~ hos den moderna är ~~denne~~ öfre delen förvandlad till sten, och ~~att det är~~ den nedre som, så obarmhärtigt martered af ~~[illegible]~~, ~~[illegible]~~, hans skönhet, ~~den skön~~ hans skönhet. Stackars fångarkung! Så går det, när man ~~är~~ förmäler sig, att icke ~~[illegible]~~ umgås med [illegible] och icke känner caraktererne. Man tror sig kallad fram snillets af [illegible] ~~[illegible]~~ kommer i stället. Mjölksoppor tycker jag ej heller om, de smaka för mycket af uppfostrings ~~[illegible]~~ och ~~förmyndare collegier. [illegible] en~~ ~~[illegible]~~ ~~Smaken deri åter, min Nådigaste!~~ ~~är~~ ~~[illegible]~~ ⊕ en färmjölkskaka! ~~Man~~ dertill tager man ~~ett~~ ett qvarter, insyltad ~~[illegible]~~ kolf, lika mycket rifvet socker och skald af medelmåttiga kunskaper, ~~det~~ att sammans rifvas till ~~[illegible]~~ hopa och formen smörjes med ~~[illegible]~~ smicker, så att den blir väl glatt och hal. För mera prydlighet skall man vid anrättningen lägga ett klommas ofvanpå, och jag försäkrar helgt att derigenom erhåller deken len så fin akademisk smak, att den svårligen kan skiljas från ett äreminne, eller en sång till den, som söker ett odödligt namn.

Jag undrar ej på att min herre har ett blödsjuka infall min Patronessa. Herren är just öfver mattan qvick. Det var rätt väl att du kom, röjades Fru till den i det samma inträdande Bruks Patron Hjäderstrom. Herr Selgenander, vår nya Informator, har en hel stund befagat roa sig på min bekostnad.

⊕ Ja ~~sådant~~ det kan aldrig mer qvinna Informator jag: men fort for Patronessan

⊕ till fiskar,

⊕ Snille, min nådigaste! invände jag; är ej annat än Champagne. Min far lätta för mig ur Tullkaxan att Champagne var ~~[illegible] jag~~

⊕ Snille min Nådigaste, är inte annat än kottbeck, ju mindre stekt och smord ju bättre. Smaken åter är ~~[illegible]~~ ~~annat än~~ en ~~delicious~~ för den som kan smälta den delicat färmjölks, tills införsel förbudet i Sverige; men från [illegible] tid vet ej han ej; smaken åter är en delicat färmjölkskaka,

⊕ ~~färmjölk~~ eller enfaldig färmjölk, är den [illegible] mycket bättre,

⊕ sur

♀ fortfor Brukspatron.

Ψ i det samma

♀ med ändliga armar
det oändliga, jag omfattade

Det är obehagligt, Min Herre! sade fr. [illegible] att vår bekantskap — — —

Oändligen obehagligt, svarade jag.

Likväl hoppas jag, att detta går snart öfver. Min hustru är ratt häftig. Hon har fört det med sig ur stora verlden, hvari hennes far, som var Controllör vid Sjö-Tullverket, lät uppfostra henne. Rättar ~~[illegible]~~ Herr Magistern sig blott efter hennes smak, så ~~är~~ blir allt bra igen.

Olyckligtvis, yttrade jag, var just smaken ämnet för ~~vårt~~ vårt samtal, hvari jag hade den olyckan att förtörna hennes Nåd.

Herren, hyllar då intet smaken! ~~skrek in-~~ dundrade min Patron och ~~höjde sig i det samma på tåne, så att han nästan nådde taklarne på mig.~~ Denna ~~vant~~ vanmäktiga smak, som saknar all styrka — herren hyllar kraften! och dervid höjde min Patron sig på tåna, så att han nästan nådde axlarne på mig.

Ja, Gud bevara oss! kraften sade jag, tänkande för mig sjelf, i det hela är det ~~bättre~~ beqvämligare att [illegible], än att begrafvas lefvande.

Lyckligtvis afbröts vårt samtal af underrättelsen att thée var serveradt.

Vi inträdde i ett annat rum. Der funnos Frun, tvänne rödblommiga pojkar och en flicka ~~[illegible]~~.

Och flickan! — min Vän! ~~[illegible]~~ Högt spritade blodet i mitt hjertat; ty ~~det~~ ~~en~~ djupt trängde en tagg af kärlekens vita rose ~~[illegible]~~ derin! Men ända trängde han ej nog djupt. Jag omfattade derföre # hela rosen, den [illegible] rosen ~~[illegible]~~ ~~emellan hvart blad [illegible] tusendetals~~ ~~ser~~ innom hvart blad hela verlden rymmes och tryckte ~~henne till~~ mig. Jes mera hjertat marterades, jes ~~[illegible]~~ saligare ~~[illegible]~~ ~~vinslade~~ [illegible] tänder plågan, jes säll[illegible] blef, ~~[illegible]~~ jag. Mina ögon drucko styrka ~~[illegible]~~ ur den renaste ocean-källa, ~~[illegible]~~ och mod ur den ~~med~~ lugnaste himmel, men de drucko också vällust ~~och~~ död ur de spritande rosorne. Det är [illegible] att ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ så dö så dö. När högtrustad halkar, när den [illegible] grafven hvarpå vi vandra, sjunker undan oss, då går ~~af~~ rosen ocksa förbi och dess blad faller på oss. Då faller ett [illegible] på hjertat; der för det ~~[illegible]~~ lugnt så [illegible], ~~[illegible]~~ lifvets våg bolgar ej mera. Hvad skulle väl da röra dess Evighetens tror du. Ney, visst inte. Den är så stor, den har så ~~[illegible]~~ litet, der ~~[illegible]~~ [illegible] dyning rum.

Jag bjöd kortleken! sade Frun Brukspatronessan till flickan. Jag skall se efter om ~~det kommer~~ vi få främmande ~~[illegible]~~ i morgon, och { flickan ~~[illegible]~~ ~~mig med en blick~~, kastade ~~en~~ på mig en blick, och den sade: ~~Hvad har väl~~ främling! tro henne ej, hon har ingen ting att göra med morgonen; hon har knappt något att göra med denna dagen!

Kortleken framlades. I hvilken färg är min herre? ~~för~~ frågade Frun. ~~Men kanske herren är för [illegible] försoni-~~ ~~[illegible] för att~~

I Spader, svarade jag, ty spader betyder jw ett fryxt; och för mig sjelf tänkte jag; väl är du ingen Hofverdsman, som med ditt spjut stinger efter de döda hjertan, men efter de lefvandes sticker du få mycket mera.

Och du ~~[illegible]~~ Marie! är som förr spaderdam? fortfor hennes Nåd.

Ja, yttrade flickan! och såg på ~~mig~~ mig, men hvad den blicken betydde förmådde jag ej ~~att~~ tolka.

Goda Spaderdame! sade jag för mig sjelf. Också ditt hjerta har denna ~~[illegible]~~ jordiska ekoiska [illegible] quinna, fakert mångfaldiga gånger öppnad, och denne hafva flitit gåfver kärlekens blod och tårarnes vatten.

Jag ser det på dig, ~~ditt blåa öga är ingen~~ ty för att spegla i ditt milda blåa öga, behöfves ingen efter Kongl. Maj:ts Nådiga Hjelpförnings Reglementets utlärd spegel. De hieroglyfer jag der läser, ~~+~~ har jag förr läst, jag känner dem fullkomligt. Naturens hand ~~L~~ inhögg dem väl ej, ty naturen hugger intet ~~något~~ men den tecknade dem på den låga och ofyrlega förgät-mig-ej, och skriften blir evigt läslig.

Tro! i morgon kommer visst ej Capitain Dunderqvist, utropade Hennes Nåd, med hela den Leopoldiska känsloöfningens romanskhet.

Nå, nå! svarade frund åkta man: och tillade faktmodeligt, ~~man~~ man måste offra så i Kapellet att kyrkan får ~~något med skrek ne~~

Men, ~~[illegible]~~ Hennes nåd med häftighet: hvad det skall detta betyda: Spader fru ~~och~~ Spader kung ligga alldeles för hvarandra, och emellan dem hjerter ess, hjerter tia, hjerter fru, således bara kärleks bref, förtroende vänskap. Det ser vackert ut. Ja så spader tia är der också. Den betyder döden.

Hvad betyder döden? tänkte jag för mig sjelf. Om man endast dör lefvande; ~~Om man icke annat göra kan~~ det vill säga, om man ~~[illegible]~~ rasfyller sin aerostatiska maskin, icke blott för att förnöja menighetens blickar, utan ock för att kunna lenda-draga sig den och ~~ständigt~~ Jemmervis illa uppåt, ~~genom kyla~~ ~~[illegible]~~ genom dimmor, genom kyla, så långt att alla sinnen förvirras och slutligen sammansmälta i ett ~~enda~~, kärlekens sinne, som omfattar dem alla ~~och~~ och förenar dem alla ~~och slutligen samman smälter hela verlden~~

Jag tror ~~han~~ Spader dame rodnar! Så befogade Hennes Nåd uttrycka vis; fr Spader dam ~~[illegible]~~ liknade verkligen en spritande ros ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~på känsloöfningen~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~för~~ då ~~[illegible]~~ androg undertecknad Gudlighet. När yttersta dommen ~~en gång kommer~~ en gång kommer så är det intet tvifvel, att ju den röda färgen blir för dagens den rådande, Fick blod på den vänstra sidan, hvaraf efter all anledning ordensband och kalaver komma att blifva ~~eldade~~, utan ock på den högra; ty rödt är den evigt kärlekens återsken. Rödt är gudarnes brudfärg, röd är evighetens morgonrodnad och ~~en~~ måste lifvet vara en lilja, så är ock döden en ros.

~~Med tre tums~~ Jag läste på Hennes Nåds panna skrifvet med tre tums långa bokstäfver namnet Väderfördet.

Jag måste fortfalla och jag fortfor. Den yttersta dagen, Eders Nåd! är alldeles icke att befara, emedan vi ~~[illegible]~~ hvar enda dag, ser öfver den ~~[illegible]~~ Kolgrofven derute, ~~[illegible]~~ sin stof; i morgon är han måhända ~~[illegible]~~ braden; i våra ~~morgon~~ finner jag ~~[illegible]~~ min i Wahan Hjorreus Grammatica Latina). Detta är orsaken hvarför lifvet har rosor, hvarför evigheten återspeglar sig på jorden. ~~Dessutom~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~jemnsides med ett~~ Då Kraftens yngre broder, Solen ~~[illegible]~~ inträder på Kronings tog i ~~[illegible]~~ Scharlakans mantel, då faller menniskan sig till Boma öfver sig sjelf, och då ~~den~~ ~~han~~ nedstiger bakom purpurmolnet då är ~~[illegible]~~ fädernesmannen förbi och purpurkanten ~~[illegible]~~ ropar om inderation ~~Men~~ Den afslår fallen, ty ~~[illegible]~~ i kärleken falla den evige ~~[illegible]~~ Gen Öfver Lenderations ~~[illegible]~~ Commisarie ~~som [illegible]~~ ~~aldrig [illegible]~~ som likväl fallen utöfvar sin tjenst Wågen ~~[illegible]~~ merombet ~~[illegible]~~ uppdrager den att ~~någon annan~~ landre ~~att den~~ Åt den ~~[illegible]~~ blomstrande flickan gaf han en fullmakt in blanco. Den är bekräftad med hans riksklämma, med den

Det ville säga ~~hade jag~~ fortfor jag jemtal för mig sjelf och ~~[illegible]~~ för att ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ uttrycka ~~[illegible]~~ mina tankar att man ~~[illegible]~~ ~~icke~~

Min Nådigosh!

ganska klara och skinande

arbetar och sträfvar ~~med~~ träfligt och landtligt ~~på~~ för att sjelf knäcka ~~fr~~

Gudfursten

förvunnen

4.

själ ~~[illegible]~~
Ganges, ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ fröjd
vågor lik
högt öfver
betraktande
den eviga skön
gyllne blommor
menniskan
konstnärens
helgd, — i
de skildra

Hvad vill
kimmer
med ödet om min
om min fröken
vinner jag ej
far jag blod en.

Har man en
~~[illegible]~~
mördats då
trängtan, o
berusning
~~De~~ förtjena
jemte ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~
för att
och grönske

4

jemväl för mig sjelf och ~~[illegible]~~
fortfor jag för att räd
mina tankar att man

s skinande,

tt tänjligt och landtnytigt

Ömheten

när man målar

själ
~~[illegible] som ett Etna eller vulkan~~ ~~[illegible]~~ som Ganges
~~Ganges, [illegible]~~ ~~Kraften~~
~~[illegible]~~ fröjden aldrig en flykt i långsamt heliga
vågor lik Ganges eller ~~kastar~~ själ Etna lågor
högt öfver lifvets förtvinade lafvar vid ~~[illegible]~~
betraktandet af konstens försök att skildra
dess evigt skönheter, då är det endast reminiscenser,
gjorda blommor, oläsbara namnteckningar ~~af~~
i menniskans stambok af försvunna vänner.
Konstnären söker att taka efter dem, han gör
helgon, — ibland tycker han, men ej får han
de skildras efter.

Hvad ~~kan~~ vill jag med korhet, som jag nära här
himmar håller i handen; skall jag spela lanter
med ödet om min ställning, gräpsa med skickelsen
om min framtid. Det är ingen klöfver knekt, dess fyller,
vinner jag ej på fyra damer, så är jag förlorad och ändå
har jag blott en. — Vil fik

Har man en gång älskat, och förmår att lefva sedan
~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ kärleken
mördats, då var kärleken ej annat än en aftonlig
trängtan, och längtan med veterlig [illegible] och
berusning efter ~~[illegible]~~ qvällsvard eller morgonkaffe; En så
~~De~~ förtjenar något slört t. ex. ~~[illegible]~~ en nattmössa
jemte ~~[illegible]~~ tillhörande röda band med guldtofsar
för att fästa den. Lefve han länge och väl florere
och grönske han såsom ett kugghjul i statsmaskinen,

~~ordentliga~~ ~~omätliga rosor~~, omätliga rosen, som med sina
af lifvets purpur doftande blad omsluter den oänd-
~~lit~~ liga kärleken. När ~~en~~ kärlekens substitut någon
gång skall utöfva på anbetrodda hälle, då slår han
först upp sin fullmakt, och af återklausen på kinden
han pardon strax slutar om jag äger rum eller icke.
Hvad Herren ~~[illegible]~~ sade om kraften, utbrast
min Patron, var mycket vackert sagt; men tänk!
ändå begriper jag det ~~[illegible]~~ ej.
Icke heller jag! inföll undertecknad.
Då tycker jag, ~~anmärkte Patronessan~~, att herrarne
gjorde bäst, att sluta sina ~~af~~ discurser, anmärkte
Patronessan och inräknade korten; hvarpå vi slutade
~~Vi slutade~~.

Se så! ännu en sevend, — ännu en + den är fort: sista gni-
stan af doftoraden ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ nu med spik. Men
i mitt bröst dansar solen såsom om påskmorgonen, då hon
jubblar dödens och mörkrets besegrare till möte. Och du,
~~[illegible]~~ blida Spader dame! Du vet ej att det egentligen är
du, och ingen annan sol, som dansar. Du har genom-
trängt hela min själ och din bild har utsträckt sig
ända till yttersta begränsningen af min varelse. Eld rad.

H. Slaggmyrad.

När man målar helgon, ~~[illegible]~~ — icke jordiska helgon
~~som sätta sin helighet~~ ~~[illegible]~~ sådane som sätta sin helighet
i försakelse och bara försakelse ty ej sällan är försakel-
sen ~~[illegible]~~ annat än en ~~[illegible]~~ egen ansökning om fullmakt
på namn, heder och värdighet, utan titlar och befordrings rät-
tigheter, utan helgon som ~~hvarken tiggde eller [illegible] [illegible]~~, ej
kände, ännu mindre skreko om sin helighet, då ~~[illegible]~~
~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible] [illegible] glorian~~
~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~
~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~
målar man i sjelfva verket endast leksaker ur menniskans
barnaålder för menniskans barnaålder; ~~Då~~ folksagan
berättar ~~af~~ att då barnet första gången ler, då skådar
det en ängel. Olyckligtvis för att skiljas från honom;
~~[illegible]~~ ty vi se honom icke mera. Alltiske ära vi
honom, vi känna släktbarne af hans vingar i kon-
stens herförelse; i kärlekens öfverlåtelse, och sannin-
gens förgyllning. De aflägsna bergen ~~se~~ vi och vi
tänka på landet der bakom; vi erinra ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~, — de små hvitklädda barnen med hvit-
~~hat vi fordom lekte med~~ målar man i sjelfva verket,
~~[illegible]~~ oskyldiga leksaker ur menniskans barna-
ålder för menniskans barnaålder. ~~[illegible]~~ ~~Engeln~~ ~~en~~
~~engel~~ Sagan tror, att när barnet ler, då talar det med en
fordom bekant ~~[illegible]~~, — med en engel; och när ~~menniskan~~
~~hjelter af konsten~~, då ~~[illegible] [illegible] med englar~~ ~~[illegible]~~
~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~
~~ålder,~~ ~~och~~ ~~på målarnes [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~
~~bröder.~~ Det är dessa ~~[illegible] [illegible]~~ ~~konstnären skildrar~~, ~~då~~
~~icke~~ efter lefvande modeller icke efter döda modeller, icke
~~[illegible]~~ i låtas konstens [illegible]; Men dessa bilder tycker konstnären
han ur sitt eget hjerta, ofta grips så att förlorade ~~[illegible]~~ medföljer och
med sitt eget hjerteblod målar han glorian.

Gett
~~När [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ ~~håller jag detta~~
~~kort i handen~~. Jag ~~för~~ Den betraktar jag ~~[illegible]~~ med vördnad — fnes andaktel.
Denna ~~[illegible]~~ Pallas ~~fick~~ fick ingen Gloria, den sprang ej ur
Askslungarens hjerna, dess krälade fram ur en hofmans för att
fylla en galen tunga ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~tillbakakommet!~~ ~~[illegible]~~
~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~
välbekomme! Men ~~[illegible] [illegible]~~ Pallas ~~du~~ skall ändå ej ~~denna~~
~~gången~~ sakna din ~~[illegible]~~ nimbus; jag påkostar den sjelf. — Goda
~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~ Spader dam äger jag något
mera att ge dig. Jag hoppar sig ej lefvat. Då älskarinn tycker
sin älskarinna lyst lif, ~~[illegible]~~ sägs ~~[illegible]~~ han en [illegible]
~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~
~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~
~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~
~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~
en krok att ~~[illegible]~~ hänga ordnar på, ~~[illegible]~~ en ~~[illegible]~~ plogbill
i det landtbruksfälle; ~~[illegible] [illegible]~~ ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~
och måtte han dö i en hög ålder ~~och~~ såsom i grefvind, såsom till
ett vedermäle af medborgerlig hofsamhet.

~~[illegible] horizontal [illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible] bakom de blå bergen der borta, gränslinien emellan det förflutna och det~~ ~~[illegible]~~ ~~närvarande. Der leka barnen med [illegible]~~ Hvad är det för ett blått berg, der längst borta? Aha, nu förstår jag det är gränsen emellan det förflutna och det närvarande. Här har jag tallskog och granskog och något löfskog för [illegible] hjertan till [illegible] då jag högst genom färdas genom orden. Der borta bakom berget, der ~~[illegible]~~ hafva de palmer och höga blommor. ~~i~~ I dem leka barnen. Jag ~~lekte~~ hade ock en lekvän, vi tumlade oss en gång lustigt mellan bladen af en rör. Men vi voro oförsiktige. Blommans botten stod ~~[illegible]~~ ödets ~~[illegible]~~ som kalk, den slogo vi om kull ~~[illegible]~~. Vi nedsölade våra kläder, fina bannor och stryk utkördes till dess vi ~~[illegible]~~ vardt snyggas igen.

Nu har jag träffat min lekvän. Det är Spader Dam ~~[illegible]~~ Midt ~~i~~ ute i ishafvet ~~fann jag~~ en mellan dess flytande berg af glupande hvalar,# ~~som under [illegible] hela [illegible]~~ ~~förunderliga saker med [illegible]~~ hörde jag en ofvanifrån klingande ~~af~~ öfver mitt hufvud tjöt ~~[illegible]~~ en isfogel:Ψ ~~hon [illegible] besynnerligt~~. Han sjunger besynnerligt. Ett klagande ljud darrar i rymden. Så darrar ock menniskans hjerta, när det ej äger en vän som klappar det, en älskande som kysser det. Jag kysser henne, kysser hon ~~[illegible]~~ än icke mig ~~fast~~ ~~[illegible]~~ med kyssarne ~~[illegible]~~ leder jag blixten från molnen ned i mitt hjerta. O hjerta! Du är ingen afkylare, det märker jag. ~~[illegible]~~ Ny- Den ~~t~~ varmegrad du en gång fått, den behåller du ~~[illegible]~~Ψ ~~[illegible] utom [illegible] lifvets [illegible]~~ ~~bättre~~. ~~Då~~ Så blir kärleken ingen blek minnesbild, som endast ~~skimrar på [illegible]~~ skimrar fram ur en lanterna magica, ingen hägring af förtrollade ~~[illegible]~~ landskaps utan grund utan botten, intet stjernskott i dess lägsta luftrymder, ingen Eva skapad af en ~~[illegible]~~ sjösvärig Adams under hans ~~[illegible]~~ blodfullhet.

~~ödets~~
vardt
~~[illegible]~~

hvilkas vinst emellan ~~[illegible]~~ utan ~~[illegible]~~ ringaste ~~med [illegible]~~ hittad afhandlas hvarjehanda ~~[illegible]~~ rätt förståndiga ämnen,

Ψ der jag vimmade,

Ψ skall hon väl någonsin kyssa det? Lika ~~[illegible]~~ god med

Ψ den ökar du, tills dess ett helt orangeri af ~~[illegible]~~ framsetter palmer konstnär tagrar och kärlekens myrten [illegible] utur dig. Det är rätt. Vid anblicken deraf,

Ψ fata morgana —

Något högre, något ädlare är kärleken. Nu känner jag det. Hvarföre skulle jag beskrifva den. Han vexlar kläder så ofta, som molnet då ~~[illegible]~~ den nedgående solen beskänker det med sin färgrika purpur; och om jag än förmådde att med en handmans noggrannhet ~~beskrifva~~ den himmelska rymmarens ingenstans han ej, älskande ~~[illegible]~~ derom hungjordes, i tjugo kyrkklockors. Ty är han som den hvirflande snön. Ack vore han alltid lika ren!

Ψ efterlysa

Ψ annotera

Nej! Flicka! din bild viker ej ur min tanke. Jag utsår förhoppningar såsom frön och sätter framtida utsikter som plantor. I blicken är du öfver mig, då vattnar ~~mina frön, du~~ mina frön, du vårdar mina plantor; och jag — — — jag ser allt ~~[illegible]~~ redan ; fula blommor ~~[illegible]~~, jag flätar rika kransar, jag kröner dig med ~~med~~ violer med hyacinter, och mig ~~[illegible]~~ sjelf bekransar jag med ax och ~~[illegible]~~ drufvor. Jag ~~blir vild~~, Jag förmår ej bära min sällhet. Ur tumlar jag utom lifvets gränser och ville meddela hela naturen begreppet om min sällhet.

Är det trollrunor jag ristar? ~~Då jag läser [illegible] jag skrifvit~~ Jag förskräcks vid genomläsningen af hvad jag skrifvit. Ser jag ~~[illegible]~~ för första gången klart? Jag måste vara det. Det förekommer sant mig. Svara mig, bästa vän! Broder! förstår du! Nu erinrar jag mig, att du ej kan ~~[illegible] mina [illegible]~~. Redan är det tio år sedan du drunknade. Då jag såg dig för första gången, jag dig uppdragas ur sjön, då ~~jag såg~~ det midt ~~[illegible]~~ dina bleka läppar den skylde skuggorna, då beslöt jag att utse dig till min vän. ~~[illegible]~~ man nödvändigt måste hafva en vän här i verlden och jag ingen ägde. Sedermera har jag menat så redligt med dig, jag har så ofta skrifvit dig till. Svar har jag väl ej fått, Men jag väntar det. Säkert gäspar du åt ~~[illegible]~~ min dumma fråga. Jag är angelägen derom.

Ack! Spader dame! Spader dame! I skenet af din bild skådar min själ så tvist, att den upptäcker ett nät öfver mitt hufvud. Är det sinneverldens, hvari skönheten ~~ä~~ och styrkan skola af ~~[illegible]~~ convenianter ~~[illegible]~~ Vulkanus ~~[illegible]~~ fångas? Är det vansinnigheten, som hotar att fånga mig eller oss båda? Lef väl.

5.

Slaggmyren.

~~[illegible]~~ Spaderdam är icke dotter af den ~~[illegible]~~ stackars brukspatronen med krafft och den ~~[illegible]~~ ensiga brukspatronessan med kärlfor. ~~Hon har [illegible] sagt mig det, [illegible] i dag [illegible]~~

v.

4.

Ψ på ~~[illegible]~~
glädje e

Ψ förslingen af

Ψ hvem mäktar

Ψ har m

Visserligen, hvar
stora Ninlerbet
Hvad ~~[illegible]~~
mig till.
Hvarpå jag g
ratningar då
få kikslonar
fantare af dy
att ha blena,
blifva de vabl
chen, ingen kung,
att de kunna
Herr Capitain
Tinlet. ~~Der~~ fade
~~[illegible]~~ jag för
~~[illegible]~~ på
Ack Beror
som befsvar vi

sins emellan ~~[illegible]~~ utan ~~alla~~ ringaste ~~med största kött~~ hvarje handa ~~[illegible]~~ rätt förståndiga ämnen,

ögonen kyssa det.? Likamycket god

ett helt orangeri af ~~[illegible]~~ framsatta palm kärlekens myrtens cypresser utur dig blicken deraf,

4.

¶ på ~~ägande fordringar~~ vara fordringar i ~~[illegible]~~ glädjens eviga sparbank.

¶ förstlingen af mina känslor,

¶ hvem mäktar att ~~se botten af honom~~ skåda i dess botten.

¶ skulle figurera

¶ har man ju gjort

X man gjör

Visserligen, svarade jag; det ligger strax bredvid det stora Slinkerket.

Hvad ~~[illegible]~~ vill det säga? sporde Hennes Nåd mig till.

Hvarpå jag genmälte: Ingen ting. Jag anser så inrättningar så lofvärda som slipverk. I synnerhet få kiselstenar derigenom en så oförliknelig glans, att ingen samlare af dylika behöfver sedermera skämmas för att ha dem i sitt kabinett, ~~[illegible]~~ Diamanter blifva de väl ej derigenom, derom är jag förvissad, emedan ingen ting, anarkien i Menniskorna undantagen, hindrar att de kunna constitueras till diamanter. Eller hvad tror Herr Capitain? Mycket beror på infattningen.

~~[illegible]~~ ~~Den~~, sade Capitain och stack på ett öfvermåttan ~~artigt~~ sätt, sin hand emellan Mariis bägge händer, ~~beror på infattningen~~.

Allt beror på infattningen, fortfor jag, för den som behöfver infattning; men äfven utom den, blir

~~samtalad nära en hel timme. Så mången dag har jag tillbara vänt~~. Sjelf har hon i dag sagt mig det. Vingade flögo orden som pilar från hjerta till hjerta, djupt trängde de, ~~[illegible]~~ ~~de~~ djupare än tiden, djupare än verlden. De fäste sig ~~[illegible]~~ för evigheten d~~[illegible]~~ pilarne blefva åter lefvande träd, de ~~[illegible]~~, de bära blommor ~~och~~ frukt, ~~[illegible]~~ ~~villiga lika Arons grönskande~~ ~~och~~ blefvo lika Arons grönskande stafvar godkände anvisningar ~~[illegible]~~ ~~[illegible] [illegible] midt på flytande [illegible]~~

Kärleken har godkänt den, och icke mera begärar hon och Passionernas broder fyller han hjertat med lyckorus för att nära ett rör på den himmelska jungfrun, ~~och~~ fantasien. ~~[illegible]~~ En offerprest står han vid ~~[illegible] det [illegible] under [illegible]~~ ~~[illegible] röknerket för den~~ det åt honom mild under tanken som uppresta altaret och skådar genom till rökverk det jordiska lifvet. Orkla bringar han; de offer frambäras ~~af~~ på ~~[illegible]~~ purpurläppar darrande mot ~~för~~ hvarandra möte på kinder ~~[illegible]~~ rodnande för ~~[illegible]~~ öfverlåtelsens skuldfria kyssar.

~~[illegible]~~ Äfven jag har offrat;- På Altaret har jag framburit ~~mitt lifs [illegible]~~ ~~[illegible]~~ och ändtligen sag Guden till Offret. Lifvets första morgonrodnad uppsteg och färgade min kind, bly kärlekens första dagg föll ur ~~min~~ flickans ögon. Ensamme stodo vi i ~~[illegible]~~ Kapellet, en ~~[illegible]~~ skymning förlåten för vår ~~[illegible]~~ glädje föll för våra förhoppningar. Jag höll hennes hand, hon höll min. Nattens glödande bröllopskjortan hvarmed ~~[illegible]~~ sorgens speker vår lekamen. Vi ~~[illegible]~~ skrinlagde oss sjelfve såsom helgon, och ~~[illegible]~~ kring oss sjöng naturen hymner; ~~[illegible]~~ tonerne darrade såsom näktergalens afskedssång. Jag tryckte Svarbrudenn ~~till~~ mot mitt bröst. Våra läppar nådde hvarandra; då märkte jag att tonerne buro oss, och snart svärfvade vi uppåt – uppåt. Jag såg kärlekens omätliga rör, glaset emellan oss tjerkande, hvilka ~~lekte~~ förr som lekte. Så roseade bröden stod ej mera dödens gömkalk lifvets gyllene kalk stod der i stället. ~~[illegible]~~ långt bort om ~~en~~ rymdens mest aflägsna stjernas lyste han – ~~[illegible]~~ ja sattade ~~jag~~ honom, fattade honom till våra ~~[illegible]~~ läppar och drickar – och drickar – men ~~[illegible]~~

Marie, hvar håller du hus! Så utlät sig med hög röst hennes Nåd, stående på ~~[illegible]~~ trappan till förstugan; och då flickan framkom från trädgården, fort för hon: Capitain Dunderenatz är här och ~~[illegible]~~ har väntat på dig en hel timme.

~~[illegible]~~ Ja så. ännu ett offer tänkte jag för mig sjelf, då jag såg huru fermt Bruks Patronessan fattade flickans hand, som hon mekaniskt öfverlät –

Väl skall med väl styras, sade jag för mig sjelf, ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ ~~Då kastade jag dig [illegible] och [illegible]~~ och begaf mig in i förmaket der en hjelte med galonerad krage och isgrå kinder equilletter och löshår befann sig. Med en passerligt om kärlighet höll han flickans ~~[illegible]~~ hand och jag såg tydligen att orden figurerade för flickan med trekanter för Brukspatronessan. Hvad hafva gossarne ~~[illegible]~~ läst ~~[illegible]~~ i dag? frågade han då jag inkom.

De hålla nu med Amo svarade jag. ~~[illegible]~~

~~Och infölls [illegible] Capitainen~~. Och infölls Herr Capitain Dunderenats af detta himmelska ord i ~~[illegible]~~ amour och amourette.

~~[illegible]~~ Hennes Nåd antog en mine som skulle likna rosenknoppen i sin spricking, men den öfvergick slutligen till en vanlig knotfot, då jag svarade: Förlåt mig ~~herr~~ Capitain, Mamsell Warg säger uttryckeligen att ~~[illegible]~~ Amouretter ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ryggbrassen ~~[illegible]~~ af oxe

Herr Scherlander, tyckes vara väl hemma; kokkotten utbrast Hennes Nåd. Lär man sådant på Markanderne; Wernamo.

Wernamo, Eders Nåd! sade jag, är ingen galdhust. Också drifves der ej heller någon sjelfnis kokhandel.

Wernamo ligger ju ~~[illegible]~~ på vägen åt Skåne anmärkte Capitainen, som tycktes hafva ~~[illegible]~~ ledsamt – likväl

Visserligen, svarade jag. Men ~~[illegible]~~ saknar ~~den~~ orten helt och hållet ~~[illegible]~~ ett slipverk.

Hvad vill det säga, inföll Hennes Nåd.

Ingen ting, ~~[illegible]~~ genmälte jag; men funnes der ett slipverk så vore ~~det~~ deraf så tillfälle, att på samma sätt som i ~~[illegible]~~ vissa samlingar, gifva den allmänna kiseln en glattare och hållare utansida. ~~Den [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~ Hvem vet hvad den då kunde blifva nyttig till. En demant blef den likväl ej, derom är jag förvissad, – men ingen ting hindrar att den kunde constitueras till diamant, eller huru Herr Capitain?

Det beror mycket på infattningen, ~~[illegible]~~ svarade Capitainen.

Allt beror på infattningen fortfor jag, för den som behöfver infattningen. Men äfven utom den är

diamanten en diamant. ~~Kammaren förstår att vardera hans~~
~~glädjande vatten [illegible]~~ ~~Försäkrad mädan [illegible]~~
~~[illegible]~~ Kammaren förstår att vardera, hans vatten, mitt
som omgifves ~~Kärlekens~~ förstå hur ~~fast~~ som den fanna ~~[illegible]~~
Kärlekens föresatser. ~~[illegible]~~ min ~~[illegible]~~ de gamle att troligen blif
kunde upplösas af bokblad; — jag och hade den emeller-
tid ett hyggligare dödsfall.
† Bara gossarne ~~[illegible]~~ fördraga något Kostkläder, återsyn på kammaren, †
Jag ~~[illegible]~~ bugade mig och gick. —

6.

Slaggmyran.

Såld är hon; och det för något ändå lumpnare än en grönvålling; för mindre än tretti silfpenningar. Hon är såld för en vallfärdig gossas aftonrock och en svag mans ~~[illegible]~~ lugn
Jag har ~~[illegible]~~ till ett samtal.

~~[illegible]~~ Vändande ryggen mot soffan, sade henne, hvad i dag, utan att märka det jag ännu befann mig i salen: — Capitaine Dundercreutz begär Maries hand.

Han begär många saker här i huset invände den Brukspatronen.

Hvad säger herren. Skrek nu frun. Jag förmodar att herren icke besvarar mig med så förnärmande misstankar. Med den uppfostran jag fått, med de konster jag äger. Du vet herre hvad jag ej är. ~~Med [illegible]~~ Dina misstankar, jag fruktar — — †

Söta Gretha! Heloise skulle jag säga, inföll nu Brukspatronen, lugna dig. Du känner huru jag älskar dig. Och ägde ännu qvar så mycket af förfädernes stolthet och med så skulle jag ej kunna älska dig så innerligen som jag gör. ~~Med krafter [illegible] [illegible] jag dig.~~ Men, ser Du

~~Och jag dig~~ Med hela min känslighet, så länge denna svaga kroppsbyggnad medgifver, utropade frun; tillhör jag dig. Härofvan ~~[illegible] nu~~ lutade de sig tillsammans och ~~Herrens hufvud låg på frunes axel och~~ frunes hufvud räckte öfver herrens axel, ~~och~~ då de ~~[illegible]~~ trogo hvarannan i famn. † ~~De~~ Bägge suckade de ~~att~~ under sympathetisk hänförelse att gifva mera ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Gud att ~~[illegible]~~ ~~[illegible], om~~ ~~suckar~~, och bägge tycktes mig se ut, som ens hade de att rifva pepparrot.

~~Men under [illegible] [illegible] [illegible]. Du [illegible]~~
~~Den~~ ~~Omöjligen kunde jag hålla mig längre~~ Jag började hosta på ett ~~[illegible]~~ omkring salen ~~[illegible]~~ sjungande nöjd med hög röst.

Wer soll die Braut sein &c.

Bägge kommo nu i dörren och jag förfogade mig ut.
~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~
~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~
~~att stanna kläda efter gästkammaren. [illegible]~~ Du bittar straxs fröken, för ~~[illegible] menniskaälskande medbor-~~ ~~gare, som må för öfrigt~~ tillhöra sällskapet de Nödlidandes vänner eller icke, är ~~[illegible]~~ det en pligt: och på fullt allvare påstår jag, att en Strandbergsk läkare vid afdelning för slaunes gonteux till själen är lika så nödvändig om ej nödvändigare, än en för kroppen. Låt oss nu se, ~~[illegible]~~ hvilken utgång denna farliga sjukdom kunnat taga om ej mein fälcker, vagit så nära tillhanda ~~[illegible]~~

Hjulen vid ~~[illegible]~~ masugnen gåfvo stadnat för bakvattnet, Näringarne till förfång, Jernkontoret till nackdel samt Rikets exporthandel till ej ringa men och skada, ty ~~[illegible]~~ huru var det väl möjligt att ~~[illegible]~~ vattnet skulle, den vanliga vattencolonnens ~~[illegible]~~ oförmenskad kunnas dessutom rymmas de tårar hvilka en så sensibel själ som fru Brukspatronessans, lät vid och efter ett så tou- ~~[illegible]~~ chant tillfälle flyta. Af Brukspatronens finnesstämning hade Slagsevolanceverket kommit att hafva till dryga kännung, emedan han nödvändigt måste ställa i verkstugning ~~[illegible]~~ då det nu sände blifvit ~~[illegible]~~ oundvikligt, att uppbuda ett eller flera compagnier ~~[illegible]~~ enskilt manskap, till hans ~~[illegible]~~ ~~delt detta har jag förekommit~~

Men kan jag väl förekomma, att en röfvare, bemäktigar sig min själ? Immerlun att en narr dansar sönder strängarne på mitt hjertas harpa? ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ ~~Jag måste det [illegible]~~ Sist kan jag hjelpa det.

~~Du ser [illegible]~~ Hans ser man, ~~att~~ den karen att styra Olly öfver gästkammaren är något mera, än klockkrook. Hvad och en får sitt, tillbaka gästen ~~[illegible]~~ för kärlekstryck; menniskan nog satt Olly, som dessutom ~~[illegible]~~ visar i sina ~~[illegible]~~ former gärna figur. ~~Nu~~ ~~[illegible]~~ Saledes ~~[illegible]~~, genomgick ~~min~~ Patronessan en sudamenull, det alltjemt långsamt stål kan för sina känslor och Patronens kraft fick ~~[illegible]~~ blyet på sin lotts lik ~~[illegible]~~ Sällsam kamarherrens silfverskopor kan jag nu mera

— — de nöjd, jag har gjort nytta.

~~[illegible]~~ Jag har förbyggt stora olägenheter för Näringarne, Jernkontoret samt Rikets exporthandel och Slagsevolanceverket har jag befriat från en kännbar kostnad. ~~Af~~ Genom det tårar en så sensibel ~~[illegible]~~ själ som Brukspatronessan måste efter

† ~~[illegible], [illegible]~~ vore den äfven så fast;

† henne stod tyckte ytra:

Käke Emot mitt uppsåt har jag blifvit åhöra vittne till ett samtal.

† min ~~[illegible]~~ stolta

† jag icke

så måste den kraftfulle mannen på ~~[illegible]~~ forn Nordisk sed ~~en~~ hyllas qvinnan i synnerhet Qvinnan i sin fullkomlighet — och det är du.

† ~~Och under denna akt såg~~ ~~[illegible]~~ de hvar för sig ~~[illegible]~~ ut, som önskade ~~[illegible]~~ de ~~[illegible]~~ att rifva pepparrot. ~~Denna~~ Sympathetiska känsloyttring gaf de gusaste utsikter för ett pris af tio guinéer ~~[illegible]~~, ducater vid det framdeles blifvande sjelfs bröllopet.
Omöjligen kunde jag hålla mig längre, jag måste pränumererade här ~~[illegible]~~, och jag ~~[illegible]~~ nöjd med hög röst.

Gästerna, hvarifrån man kan ~~[illegible]~~ skönja i skyldiga figurer får ~~[illegible]~~, hin kronning tillbaka och menniskan kommer sig ock före.

Wer soll Braut sein?
Eule soll Braut sein!
Die Eule sprach zu ihnen
Hinwieder, den Beiden:
Ich bin ein sehr gräslich Ding,
Kann nicht die Braut sein,
Ich kann nicht die Braut sein.

Wer soll Bräutigam sein?
Zaunkönig soll Bräutigam sein!
Zaunkönig sprach zu ihnen
Hinwieder, den Beiden:
Ich bin ein sehr kleiner Kerl,
Kann nicht Bräutigam sein,
Ich kann nicht der Bräutigam sein.

Charakter

under min ledning

vore den åsen så fast"

ytra:

har jag blifvit åhöra vittne till

~~[illegible]~~ stolta

fulle mannen på ~~åtta~~ forn Nordisk
innan i synnerhet Qvinnan i
— och det är du.
ack säga)
för sig ~~fann~~ ut, som ~~hallo~~ önskade du ~~på~~ så att
~~Zenne~~ Synthetik sympathetiska känslo-
Giesaste utsigter för ett
~~fann~~ tex, ducater vid det framdeles
bröllopet.
undes jag hålla mig längre, jag ma
rcora från alit, och jag

kan och kerja i ökeste figurer
ri kröning tillbaka och man
ock före
Braut sein?
Braut sein!
sprach zu ihnen
den Heiden:
ein sehr gräslich Ding,
die Braut sein,
nicht die Braut sein.

Bräutigam sein?
soll Bräutigam sein!
sprach zu ihnen
den Heiden:
ein sehr kleiner Kerl,
Bräutigam sein,
nicht der Bräutigam sein.

ℰ din i England tillärda snörlifsmakerskan Mary L—m

I dag ~~afgjorde~~ afsluttade åtminstone ℰ Herr Bruks-patronen, Fru Patronessan och Capitain Dendercreutz ~~[illegible]~~ i ~~[illegible]~~ enrum säkert en ~~[illegible]~~ allianee, ty då de utkommo såg den ene ut som en ~~lack~~fabrikör, den andra likt som ℰ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ som ~~[illegible] i England~~ ~~[illegible]~~ och tillgånget, ~~säg~~ liknade ~~[illegible]~~ då han en tarflig skomakaregesäll, skall svärja borgareeden och derföre bär vägar vid staden. — ~~Gud bevare deras gudfruktiga själar och låte dem få länge och väl upprepa de vackra orden: tre pepparkorn i en kopparpotta~~ Om jag visste att de gjort något mera än öfvat sig att upprepa orden: tre pepparkorn i en kopparpotta, så vet jag säkert nattmössorna af dem; de äntligen nemligen Nu låter jag dem till vidare dermed pryda sig i den förhoppning, att när pottan blir varm, bränner ~~[illegible]~~ pepparn opp; ty guld ej annat är en mullströssel!

ℰ då han utkom

ℰ man måste oförhindrad

---

naturens ordning gjuta vid ett så brutalt tillfälle, hade, då vattenkällorna förut var nog höj i jorden, bakvatten torfvattnet föranledt att masugnen stadnat; och om Bruks-Patronens fornkraft ~~bo~~ brutit på förasseit i bersärkaraseri, så hade väl mera än ett Compagnie indelt manskap måst uppbådat till hans styrande.

Se! allt detta har jag förekommit; men kan jag väl förekomma, att en röfvare bemäktigar sig min sol i himmelen och en narr dansar sönder strängarne på mitt hjertas harpa? ~~Jag fruktar motsatsen~~ Fruktan för motsatsen förvandlar mina dagar till faste- bot- och bönedagar — och mina nätter till ~~[illegible]~~ Skertorsdagsnätter, då trefletslösgifna dæmoner hålla sin lekstuga i mitt hjerta. ~~Den mildtöfvande kärlekens tomma är svagare än den olyckligas. De som dagar mest Martyrinstrumenterna Afgrunden af martyrinstrumenterna förskräcker mera den som föres till torkornet, än det lurade slejade bilaut [illegible] öde namn dömt.~~ ~~Ack~~ ~~Ovad~~ ~~dig~~ ~~Der kämpa de om~~ ~~De afskära alt~~ Alla försöka de att afskära, och när det ej lyckas dem, då uppväcka de storm ~~och orkaner och läkarblickar och mörker~~ och regnbyar. De ämna att bryta min lilja, min evighets ros; ~~den~~ men ännu ~~hålla jag~~ skyddar jag henne. ~~Jag bjuder mitt hjerta till skydd! Det är redan allt huffvudet, är full af dess att inga vunnit trogg mera bitar dygnt behöfveligt. spader damer~~ Gifva spader dame. Måtte du äfven kunna vara din. Sedan flätar vi dem tillsammans, till en krans för lifvet till en krona för odödligheten. När då den ena blommans glans återspeglas af den andra; då ~~L~~ — — jag förmår ej säga mera.

Din trofaste Vän L. S.

7e

Slagmyra d. 9.

~~Idag~~ I dag öfvade Bruks-Patronen, hans Patronessa och Capitain Dendercreutz, och alltså länge upprepa ~~tre~~ orden: tre pepparkorn i en kopparpotta, ~~att de visste~~ ~~till ansigtet~~ ~~till~~ ~~Blefo~~ ~~bei magra pepparkorn, hvad än tillräckligt och förbittra~~ till dess de slutligen på min tunga bortbrändt smaken af de paradisiska frukter ~~min~~ Marie någon gång räckt mig. Det skedde i enrum~~men~~. Väl vet jag ej hvad der afhandlades men då de utkommo från sängkammaren liknade ~~Frun en~~ Herren en ~~[illegible]~~ från ~~[illegible]~~ och tillgånget jag ~~[illegible]~~ ut som en ~~[illegible]~~

Herr Capitain har ännu smör qvar på läpparne! sade jag åt ~~Capitain~~ Dendercreutz. ℰ Smör! ~~jag~~ frågade han. Jag beder allraödmjukast om förlåtelse, fortfor jag. Jag sag orätt. Men något fett är det emellertid, som Herr Capitain åtnjutit. Gud låte det ej bekomma Herr Capitainen illa.

Verkligen, ~~min~~ Herr Præceptor! så tilltalade mig Frun, är man mera än en gång frestad att tro det Ni ser i synen. Om jag ej ~~[illegible]~~ märkt, huru lätt vår den vi sätter på en sann upplysning, skulle jag låna Er Herr Leopolds afhandling om spökrädslan, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ nu skall jag skicka Er i afton Knigges bok om umgänget med menniskor, ~~hans~~ ~~fö~~ kanske den ännu ej hunnit till Vernamo, när Ni reste derifrån.

Min Nådigaste! svarade jag tillbaka, hurudags på aftnarne är ~~det bäst~~ att studera umgänget med menniskor. Jag är angelägen om att en så kostbar medecin blir i rättan tid intagen.

Det skadar intet att studera den hela dagen igenom genmälte Frun; och samtalet tog en annan vändning.

Sedan i går hviskade Marie till mig, att Dendercreutz begärt hennes hand, att hennes Farbror ℰ dervid ej haft något att säga, att hennes Farbrors Fru i ett enskildt samtal rådt henne att antaga detta tillbud. Allt detta var ett verk af tvänne timmar. — Åt honom, åt alla hade hon sagt att hon ej älskade honom, att hon aldrig kunde älska honom; men Tanten hade invändt, att sådant kunde väl gifva sig med tiden, i synnerhet som Capitainen genom hennes arf blef i tillfälle att fullfölja sin Carrière och kunde om tre eller fyra år vara Öfverste eller Landshöfding.

Låt honom befalla åkertäpporna som syndalön sade jag åt Marie. Och låt honom få vällagarne på köpet. ℰ en varggrop, blommar ingen himmel, och från aftonen till morgonen och från morgonen till aftonen måste det oskyldiga lammet, som fastbindes till lockmat, höra vargarnes tjut och deras glöfrande ögon och känna deras anda. Arma ~~lam~~ lamm! blir du ej verkligen uppslukadt, så uppslukar dock egen fruktan dig hvarenda dagen; och du dör för att ~~lefva~~ dö. Ney flicka! lef för att ~~lo~~ lefva. ~~Låt kärlekens~~ ~~Jag vill till bekänna ditt hjerta, Hellre om jag med min själ i det fromma hjertat och~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~Dessa du ej i början på ett blomstermatta, så har [illegible]~~

Lifvets plog skär djupt nog ändå sina faror i det veka ~~og~~ menniskohjertat; hvarföre skola vi sjelfva belasta den med ~~[illegible]~~ ~~förtviflans~~ sfenar? Tror den ej att han ändå ~~ej~~ uppvändes alfvare på det så ~~[illegible] og [illegible]~~ i den tuckra jorden ~~utsås~~ sina klarkornar? Snart nästan ~~Det är bättre~~ ~~[illegible]~~ Låt den kalka på ytan, ~~kommer~~ ~~[illegible]~~ faller välsignelsens dagg ofvanefter blifver skörden i alla fall ymnog. Står olyckans vädret svårt hjelper det ej att bygga en quasigalonerad rock öfver lifvet. Regnet slår strax igenom och fröen blir i alla fall skämd.

då ~~[illegible]~~ sanningen utslår sin säd, svekot och slakshen må ~~[illegible]~~ smyga i

Hvad vill du inbjuda ~~af lifvet~~ i lifvet. Endast en af dess frukter förnär det morgna; det är kärleken. När ~~[illegible]~~ döden framträder med kar-skofveln, då faller den omogna frukten. Kan apparne det förkasta. Förkasta dig ej sjelf. Kärlek och med din broder; först förnär ~~du~~ du att besegra om du vill.

Gud! min tand! min tand! ropade spakerdam. Jag fruktar allt! Man skiljer oss åt; ~~ropade hon~~ snyftade hon, och slöt sig ur min famn.

C. Kråkbygget.

♀ ~~Jag [illegible] för mig~~ ~~Det sidant tala väg~~ ~~Det sidant tala, för jag alltid som en [illegible]~~ ~~när~~ ~~Det~~ ~~[illegible] jag än [illegible]~~ kunnan på goda botten jag skrifver, när ~~[illegible] det när [illegible]~~ gjuter himmelen klara tårar på papperet, ehuru det är redan fuktadt nog af mina egna.

~~Andra hvilka flottygd~~ Det första jag gör i mitt lån, så fort jag nemligen blir ~~landsflykt~~, ~~[illegible]~~ är en bjäring kungörelse att ska, hvarvarei och bakstuga sitta det vara försedde med försvarliga tak på sina ~~[illegible]~~ ved- och redskapsskjul, på det att bortkörde informatorer ~~[illegible]~~ ~~[illegible] kunna [illegible] sina [illegible] och nedskrifva [illegible]~~. Redan har jag ~~[illegible]~~ rullatstunnan, som tjenar mig till skrifbord tvänne hvarf kring huset, och ändå falla himmelens tårar på papperet. Är det icke nog fuktat af mina egna. ~~[illegible] här Der~~ ~~Må jag [illegible] till himmelen [illegible]~~ bort-tvätta bloden ur hira. ~~[illegible]~~ ~~att uppsträcka dem, ehuru jag känner att med hjerta gråter, ~~[illegible]~~ men annat är det för fast för att uppslå hus och håll uppslösas i vatten.~~ Hvarföre ~~[illegible]~~ fick menniskan kött och ben och senor? Vore hon endast en molnflaick som vaden sammanskrukade och vinden förströdde. — då kunde upplösa sig sjelf ~~och kunna tårar, gofve lif och åt blommorne, blommorna [illegible]~~ i tårar, som gofve blommorne näring och trotsade den trotsiga glänsande solen ~~[illegible] som fäger sig~~ stackare ~~har~~ som far illa, ~~skymmande~~ har varkunnad sig öfver en ~~[illegible]~~ mindre trasig stackare, och derföre sitter jag här för att tala med dig, ende trofaste Vän! Redan går aftton

~~Idag [illegible]~~ frågade Brukspatronen mig om jag ville ~~[illegible]~~ gora honom sällskap på jagt. Hvarföre icke svarade jag; ehuru det är synd om de stackars hararna, hvilka uniforme, lika Stadsvakten, allid får sitta emellan. I dag begåfvo vi oss åstad och hemkommo vid middagstiden. Brukspatronessan och spaderdame voro oförmodat bortreste till en släktinge. Endast Dundercreutz vår Gemma och jag ut i aufsikter som en floliostvålger, hvilken lyckats att lura en till afrättsplatsen vandrande syndare på det sista ögonblicket.

40ofon

Efter måltiden ~~tiit~~ yppade Brukspatronen sig åstunda ett enskildt samtal med undertecknad. Vi begåfvo oss in i hans rum. ~~Min Herr~~

Min bäste Herr Schenander! sade då mannen med en qväst stamning. Jag beklagar oändligen att mina Gossar ej kunna längre ~~[illegible]~~ njuta af Er undervisning, ~~[illegible]~~ min hustru och jag hafva beslutit ett annat arrangement med dem.

Min ~~Nådigste~~ Herr Brukspatron! svarade jag. Jag ere betygande undanbedes, och af ~~det [illegible]~~ bredden på de svarta kanterne kring brefvet, ser jag hur djup ~~förlusten~~ saknaden är. Men derom är nu icke frågan. Jag älskar Eder brorsdotter, icke för hennes Brukstandesfars, icke för hennes utestående capitalers skull, ~~[illegible]~~ hon åter ~~[illegible]~~ älskar mig. Billat oss lyckas och ni skall i mig finna den det tacksammaste slägtingen af oss.

Men, min Herre, invände nu Brukspatronen, sådant hör jag nu för första gången, och kan ni mycket mindre förställa mig sanningen deraf, som min Hustru ager min brorsdotters fullkomliga aftit fortroende och hon ~~[illegible]~~ icke heller känner det minsta derom.

♀ Det har ingen fara, enföll jag. ✗ Frieno ~~och Marie~~ bortresa med Marie ✗ heviar ✗ morsfadetsf. ✗ Desfutom är det lätt att utröna. √

Hvilka ausprak, tilltorde mig nu Brukspatronen kan ni väl göra på en flicka med Mariel förmögenhet.

Det är ytterst oförsvarligt att hafva sådana åt på redskjul, som har nu skottet, ty när en jorgenresande ~~[illegible]~~ ~~[illegible] af sina [illegible]~~ ~~valtar tunnan~~ der lånar han, för att gifva luft åt

♀ hvilkas hjertan ~~råkat~~ under omsjälningen af lyckskjuts-kärra, ~~få en och annan [illegible] contusion~~ der de arma fatarne ~~blifva~~ nog skakade ändå, råka få en eller annan contusion, må, när de låna hac ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ på dylika ställen, med något större ~~bet~~ begvämlighet kunna påsätta vänskapens koppglas och ~~[illegible]~~ blifva gjutte den ~~[illegible]~~ sammanlupna bloden.

♀ Dunkla gråter-skor! I som bedrkade och med blifsordes ffey framträden för att bortskymma himmelens blåkande sjon. Hvi kommen I nu. Dock jag förstår Eder. I ären bar-hjertade Mitt hjerta gråter blod, jag känner det. Mina ögonmen se I ~~t~~ viljen bortsvalla bloden på det jag ej skall se den, förvandlas till en sorg och sliten sönder ~~[illegible]~~ mig sjelf och mitt slägte. Och kunde jag äfven som I ~~upplösa mig i tårar och [illegible]~~ förvandlas i vatten, men denna kropp är ~~för hård~~ ännu för hård för att vimmas som ett blomster och bortdunstan lik en vårbäck.

Det var mig än underligt att Fru Brukspatronessan ej vet något derom; men så ~~Jag~~ läste jag för gossarne ~~Jag för gossarne~~ var det I gav läsa i Bibliska Historien ~~hur mycket uppbyggligen~~ att ~~när~~ Josephs bröder, ~~sålde de honom, då~~ togo de hans brokota kjortel och läto bära honom till deras fader, och sade Denna hafva vi funnit se om thet är ~~[illegible]~~ din sons kjortel eller ej; och då ropade gubben, ett ondt djur hafver ätit upp honom, ett vilddjur hafver rifvit honom — ~~har nyttjat masculinum~~ ~~Jag~~ ~~Josef ej tillgörde~~ genomkonet ~~emedan~~ men det var intet sannt, han var ej uppäten, han var endast såld och det ville ingen ~~[illegible] af [illegible]~~ ~~[illegible]~~ kännas vid.

6.

5

♀ ägendommarne
hjertan ~~[illegible]~~
älder tydt elle

♀ ~~[illegible]~~ som

♀ omt förmålha

♀ ~~rätt skam~~ god;

♀ Commenderade

♀ hvilka tistran
dit förvandle

♀ i väg ~~[illegible]~~
jag din kalik
blef jag så sval
göra. ~~[illegible]~~ Jag väg
nickrosor. De
~~[illegible]~~
länder, de vedrare
för att njuta
ders sömn. Men
få nådda likväl
Gifs är icke va

♀ Ka gjorde jag m

♀ hela själska
långe jag än
den, läter tod
hvigu

♀ Ill Lifsak

♀ Detta var
själ värt
~~[illegible]~~
och lätit
~~[illegible]~~

får sin säd, socked och slakt ehu

erligt att hafva sådana åt på
på skollet, ty när en sorgsen
~~[illegible]~~
lånas har, för att gifva luft åt

~~[illegible]~~ under omstjälpningen af lyck
~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ blifva nog skakade ändå, rake
contusion, må, när de låna hac
~~[illegible]~~ med något större ~~bet~~ beqvämlighe
ns kapun koppigta och ~~[illegible]~~ blifv
sammanlupna bloden.

! I som bedrkade oss med lifsande fleg
kymma himmelens blickande stjern
dock jag förstår Eder. I ären bar hjerta
od, jag känner det. Mina ögon-
borttvätta bloden på det jag ej
utlas till en varg och slita sönder ~~[illegible]~~
ikte. Ack kunde jag åfven som I
~~[illegible]~~ men denna kropp
för hård för att vara som ett
nska lik en vårbäck.

g än underligt att fra Bruks-
an ej vetat något derom; men så
~~för gosarde~~
Här detta I går läste
atronen ~~[illegible]~~
bröder, ~~[illegible]~~ togo de
rtel och läto bära honom till
ade ~~[illegible]~~ hafva vi funnit
~~[illegible]~~ Ni som kjortel eller ej
bern, ett ondt djur hafver
m, ett vildjur hafver rifvit
~~[illegible] masculinum, emedan~~
~~följde [illegible]~~
kännd, han var ej opraten, han
t det ville ingen ~~[illegible]~~ ~~af [illegible]~~
ar vid.

6./

5

† egendommarne så i våta som torra, närby och fjerran, ~~eller~~ med allt hvad derunder af ~~[illegible]~~ ålder lydt eller lagligen tillvinnas kan

† ~~huset~~ som med all sin husgeråd och [illegible]
ej

† ömt förmälande,

† ~~rätt skam~~ god; vi vilja undersöka, och dermed grep

† Commenderade

† hvilka lindrande omslag ~~[illegible]~~ vänskapen förstår att lägga kring det förblödande hjertat.

† i vägorna en fläkter kring mina kinder märkte jag den kalla aftondragt, då det kyste mig. Då blef jag så sval, jag blef så redig, jag visste hvad jag borde göra. ~~Jag~~ Jag såg mig om efter vattenliljor, efter ~~[illegible]~~ neckrosor. De förra hade tanken ~~[illegible]~~ ~~[illegible] vinter~~ vintern kört ut på visiter i andra länder, de sednare hade necken redan plockat, ~~[illegible]~~ för att pryda sin sängkammare under hans sjumånaders sömn. Men brydde han ~~[illegible]~~ om det lifs oss så nådde likväl icke hade hand vänskapen. Hvem hjelp är icke vänskapen!

† Nu gjorde jag mig färdig till afmarsch

‡ ett [illegible] af en [illegible] uppflammning,

† hela själaskatten, måste blifva aska, och huru länge jag än med ‡ ~~[illegible]~~ smorterade den, åter stod [illegible] endast den svarta askan, [illegible]

† till Cassakistan

† Detta var så ömt och rörande, att om en sensibel själ varit vittne dertill, hade ~~den säkert ej kunnat hålla sig från tårar~~ säkert öppnat [illegible] flagswerk, och låtit ~~mig~~ en lycka flotta af ömmodighets kakor ~~[illegible]~~ förbi tårarnas.

---

flukan.

Också genmälte jag, gör jag ~~nu~~ endast assent på ~~[illegible] fullt på hennes handel~~, ~~[illegible]~~ Ja, jag är beredd att ~~genom~~ ett ~~offer~~ i bästa form författadt gåfvobref öfverlåta ~~[illegible]~~ till fru Brukspatronessans fria disposition af hvad det ~~nu~~ säkert att bringa medlen i rörelse, ty icke bör man binda munnen till på oxen som tröskar.

Nu rörde det sig ~~i dörren~~ utanför dörren och Brukspatronens röst, som fallit i moll, höjde sig åter till dur, då han yttrade: Herre! minns Ni att Ni har ~~ett~~ en ~~kraftfu~~ man med kraft att göra med.

Kraft! utropade jag och fortfor derpå: Hvem vill du tala om kraft, ~~[illegible]~~ en gång han knäppa igen sina egna byxor.

Jag blei öfverfallen! Knappt nu Brukspatronen, dörren öppnades i ögonblicket, ~~inträdde~~ och Herr Capitain Drundercreutz ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ inträdde, då ~~och~~ utbad sig Patronen vidare med stapplande stämma, jag blir bemött i mitt eget hus med hot och skällsord.

Hvad är Ni för en karl, röt nu ~~han~~ Capitain, med en röst så ~~[illegible]~~, som commenderade han första gången ~~[illegible]~~ i ett fältslag: lägg an!

Jag är contingentborgare svarade jag och handlar med aggjern. Månne fallen Herr Capitain spännande sig, han vara ~~[illegible] fortfor jag, [illegible] och grep~~ mannen såsom nedfällte honom bakom kakelugnen, så att ~~[illegible]~~ vedträden dansade kring rummet.

Jöns, Mans, Mats, Petter, ~~[illegible]~~ för Jesu namn! ~~Skall~~ ~~[illegible]~~ nu Herr Capitainen och den i förstugan posterade reserven inryckte.

Kasta ut karlen bjöd Brukspatronen, och oagtadt ~~mit~~ allt mitt motstånd, skedde det också ~~[illegible]~~.

Då jag kom på gården var en vagn framkörd, Herrarne satte mig deri och afreste.

~~Nu kände jag~~ Tusende tals tyktguebbar dansade nu kring mig af ~~[illegible]~~ hvart jag vände min blick såg jag efter mig med glödande tänger. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Vänskapen är en sköld sade jag för mig sjelf och jag måste flykta bakom den. Således begaf jag mig ~~till~~ ned till stranden afklädde mig och kastade mig ~~[illegible]~~ i sjön.

Då bäste Vän! erfor jag ~~[illegible]~~ † ~~[illegible] midt den förstås att [illegible] läka hjertats åkommor~~. Med hvarje isflinga som berörde mitt bröst, kände jag ~~den~~ omarmning ~~[illegible]~~ och ~~[illegible] [illegible] kände jag en [illegible] af den andra~~. ~~Jag blef fullkomligen lugn och skildes med [illegible]~~ ~~ifrån dig, med fullkomlig jemnmod innom dig.~~

Uppkommen på min kammare fann jag ett bref, med min lön sänd ~~[illegible]~~ 50 rd. i Respeningar. ~~[illegible]~~ ~~bad det och beredde mig till afmarsch~~ Först brände jag mina arbeten, brefven till din underdånige. Derpå antände jag själaskatten, det dröj länge ut innan den ~~[illegible]~~ hann att förbrinna. Ett blad här, ett blad der ville alldeles icke förtäras för lågorne. Det sökte att berga sig; men ~~[illegible]~~ ~~[illegible] blefvo aska och [illegible] blef det~~. Tusendetals stjernor gnistrade, ~~ty~~ lupo förbi hvarannan och försvunno ~~[illegible] det förbidande [illegible]~~, likasom tusendetals tankar ~~[illegible]~~ födas och omkomma, innan själen sjelf ändå finner sin skatt, och sedermera märker den funderas merendels ej vara annat än ett rop och en rök. Jag hade säkert blifvit mjeltsjuk, om jag haft tid dertill, men jag måste taga afsked af mina koffert som jag ~~[illegible]~~ öfverlät åt fattighuset. ~~Det [illegible] icke utan [illegible]~~ ~~Till [illegible]~~ Brukspatronessan förärade jag Morfar Dräboli försedd med ~~[illegible]~~ ~~en~~ lämpliga inscription till en ringa åminnelse af öfverlämnad denna bok åt Dygdädla Fru Brukspatronessan Gretha Heloisa Fjäderström född Clapsell; Herren förläne ~~[illegible]~~ henne nåd och kraft, att så läsa och ~~[illegible]~~ förstå denna bok, att hon ~~[illegible]~~ må en gång på den yttersta dagen blifva delaktig af det saliga arfvedel. ~~[illegible]~~ Brukspatronen återställde jag de 50 rd med ~~[illegible]~~ ödmjuk anhållan att tackla han. I händelse han ej ville sjelf återtaga penningarne, derföre inköpa en krukomakares åker, till främmandes begrafning.—

~~Denna min sista åtgärd var märkvärdig icke för [illegible]~~ ~~[illegible]~~ Detta sista var en dumhet, ty han icke Brukspatronen deraf draga den slutsats, att jag varit egennyttig. Hvad är jag sjelf annat än en främling; ~~[illegible]~~ främmande för mitt eget hjerta, främmande för menniskorne; ~~[illegible]~~ han icke Brukspatronen säga, han vill ej betala för grafplats, när han dör, och

Brukspatronessan tillägger: der skall ni se, min söta vän! att hon också vill ha ~~klockorna för intet~~ klockringningen för intet. Men, var vid godt tröst, ~~[illegible]~~ nådiga Patronessa; jag ~~[illegible]~~ för ingen klockringning, ~~hvarmed skulle de af den deial likasom betalad~~ ej heller ~~de~~ gör jag med den. ~~[illegible]~~ Hvad du sjelf var i den ~~[illegible]~~ disharmoniska concerten ~~kan~~ vill jag icke nu bedömma, ~~[illegible]~~ åtminstone vet jag att, ~~[illegible]~~ vid ringningens slut ingen ~~[illegible]~~ medlidsam engel offrat tårar i ögon~~[illegible]~~, då hade ~~[illegible]~~ väl den klang anslagit något hjerta, ~~[illegible]~~ ett af lukgjort undantagit.

Deremot, ~~[illegible]~~ ~~Spadersdame~~! Hvar klingar väl Spadersdame ~~din~~ milda änglaröst! och klingar den väl mitt namn. ~~[illegible]~~ anslår väl en halfqväfd suck ~~[illegible]~~ unget hjerta, och darrar ~~[illegible]~~ Henny åter hallens tätar ~~[illegible]~~ åt alla ~~[illegible]~~ såsom ljudets vag darrar i rymden. Tiggaren är ofernöjd då man är för mycket barmhärtig. Jag kräfver icke mera lösepenningar, jag kräfver guld; – dock när jag betänker det, begär jag icke mera än jag förmår återgifva; jag är en växlare, jag vill omsätta känslor och ~~[illegible]~~ jag vill realisera förhoppningar; ~~men~~ och jag erindrar mig ej, att banquen – jorden är tom på verkligt mynt.

9. Kråkbygget.

Recognoseringen jag gjorde var besvärlig, men den lyckades fortreffligt. Tack vare soldaten, som lånte mig sin permissionssedel, under hvars uppnötta skydd jag genomströfvat orten och upptäckt att min Prinsessa sitter fången, likasom ~~[illegible]~~ andra Prinsessor i Romaner ~~[illegible]~~ väl ej på ett förtrolladt slott, men på ett arrenderadt Boställe. Tiio Dundercrantz kallt är hon förd och ~~[illegible]~~ Dalkarlsmästerliga blickar skåda beständigt från Gummans ögon förbi ~~och~~ öfver flickan ända bort på Syster Sonens ~~[illegible]~~ Häradshöfdinge eller ~~Landshöfdinge~~ Öfverste fullmakt. ~~Jag ser hvar jag [illegible] [illegible]~~ Stackars Spadersdame! Att dig har man icke baddat för väl, då man lade dig i ormagård! ~~Men~~ Likväl förtviflar ej jag, ty legenden berättar, att ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ lejonets hanger ~~[illegible]~~ bark hjernors Rodtorff ~~[illegible]~~ man ~~[illegible]~~ nedkastad ~~[illegible]~~ martyrer ~~[illegible]~~, vildsjuren till mat och vers deras bekens kan till gamman.

Alter måste ~~[illegible]~~ Jag måste försöka att se henne eller om gumman ~~[illegible]~~ så kringgärdt henne med ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~, att ~~[illegible]~~ henne glänsande ungdoms fjärils med ålderdomens spindelnät, att hon icke kan röra sig, utan att fastna i nätet och ~~[illegible]~~ ömkligen förtäras, ~~[illegible]~~ på hennes flykt från fädernehuset till – fädernehuset; då måste hon tåligt det bref jag nu tillskrifvit henne.

Goda Flicka! så säger jag vire. Tror du att Lolrhjarnan är fördömd för det världen icke kysser hennes fötter! Tror du att varm, ofrylligt emedan nattens ~~[illegible]~~ fina frosttårar på de sporrande Kommorna ögon? Tror du ~~att~~ rymdens stjernor äro förgängna, emedan molnen ~~[illegible]~~ bortskymma öfver himmelens hvalf; och tror att den mäktiga döo, emedan likmaskar krälar på jorden? Nej, man. ~~[illegible]~~ När sorgens vindar andas hjertat, då först, ~~[illegible]~~ hörde du ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ bäfvande tonerne ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ om ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ och af vemod gjenker menniskan ända till salighet. Och utan moln, då den mäktiges ögon ~~[illegible]~~ öfver skaldens maske; och åter ned i jorden, för att ~~[illegible]~~ – – för att – – blifva öfverste öfver andra maskar.

Icke goda Marie! måste vi förneka vår ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Hvem vet om ~~[illegible]~~ stoftets kärlek kan förlåta! När hafsjälen skallar, då komma ängeln och slår sönder de korsfästas ben. Vi öfr, om så skedde. ~~[illegible]~~ Kärleken är ett lam. Nå väl! men han är också en elefant i styrka och ett lejon i mod. Låt ej instängas ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ till fröjd och spåkäringars tal fromma.

10.

~~Hornby~~ Kråkbygget

Min lefnadsström krökes sig på flere ställen, ~~[illegible]~~ och hvart och är så smal att jag ofta ej förmår vända min ~~[illegible]~~ ökstock, utan nödgas sätta den på land för att kringgå den lättare foren. ~~Det är bättre~~ Men, ändå regerar ~~jag~~ och det är ej en ringa tillfredsställelse. – Men åter har jag fått en fatal Lansman i aktern, och den gör mig ett verkligt bryderi.

En Länsman är en dryg barlast i aktern på en arm syndares lefnadsjulle, i synnerhet när strömmen krökar sig så tvärt och är så smal, att man äfven, utan ~~[illegible]~~ all last är tvungen att ~~[illegible]~~ som oftast sätta på land för att kunna ~~[illegible]~~ fartyget.

Min Länsman är sannolikt en Minister Plenipotentiaire från Min Capitain, som ernad icke att föleda mig till enfaldiga

---

meden jag lefde tycker förhållanderne så flitigt ringt med stormklockor och lillklockor, med vällingsklockor och Magistratsklockor, ja ~~[illegible]~~ äfven med skällor, att det oupphörligt ännu brusar för mina öron. Hvad gjort är mig en styggelse

mina kantor innom hennes hjerta;

~~[illegible]~~

och kringom

uppförde och de förödmjukade ~~nedkastade sig~~ i

ömkligen förtäras, på det att de ~~[illegible]~~ utsugna och blodlösa ungarne måtte gagna en surrande scarabee

sänker sig nedåt,

att skelja, är det samma som att dö, – det är ~~[illegible]~~ den egentliga döden, för hvilken hela naturen ~~[illegible]~~ ryser. ~~[illegible]~~ Blott ~~[illegible]~~ öfver de döda hafvas likmaskarne magt. Lef, Goda Flicka! först och befria, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ likmasken blir icke fjäril, blir han än skönste och endast på fjärilingars ~~[illegible]~~ ~~Psyche~~ ~~då hon vaknar [illegible] [illegible]~~ hon må svarfva den jordiske eller den himmelske Amor till möte.

har jag hittills

förhållandena så flitigt rungit med
kor, ~~och~~ med Välluregs klockor och Magi-
~~[illegible]~~ äfven med skällor, att det ougo-
örat. Sjelfva gjordt är mig en skygghet

kunnat hjerta;

ynkade ~~med kastade sig~~ i

att en ~~[illegible]~~ utkyrgna och
gagna en fjernande Scarabeu

samma som att de, — det är ~~[illegible]~~ den
hvilken hela naturen ~~[illegible]~~ ryser.
r de döda hafvas likmaskarne mage
förtå att lefva, ~~och då blir masken~~
sken blir icke fjäril, blir han än
fjärilingar svärmar Psyke
~~[illegible]~~ hon må fasta den jordiske
Amor till möte.

6.

allianser och conventioner, utan för att ~~a~~ bortleda mig till
något Fruntimrens fästi eller hus, såsom Nestor eller Lördrifvare.
Dels min Lejd, ~~mitt [illegible] [illegible]~~, min ~~[illegible]~~
ur det lärda Riddarehus arkivet lossta stamtafla;
svetduken som öfverräckades mig ~~af~~ ~~[illegible]~~ af Rector
magnificus och fjärgad hau, tills en ny helig Veronica
afbelätat minervos uggla, kortligen mitt studentbref
fick förlorat bland lågorna, då jag lät eld och svafvel
~~falla~~ regna öfver själaskatten och ~~en~~ ~~[illegible]~~ förvandlade Marval
diabolo till en saltstod, ~~min [illegible] [illegible]~~ på det att
min Patronessa ~~att~~ ej skulle lida smangel under sina
fölsbrödsdagar.

~~Vore af~~ Här är ~~en~~ stor anledning ~~[illegible]~~ att [illegible] om brunnar på
fördärfvande utl. mark ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ och ~~[illegible] [illegible]~~, namnsta vatten som en
Stadsvakt i törstrukorna för landets döttrar. En troggen
courtiseur som insätter på Corrections hus. Hvar finner väl en
omtligare gestalt under solen. Med hvem kan väl han hafva en
känslofull ~~främmande~~ conversation på ett dylikt ställe? ~~Hur~~ länge kan väl
hans suckar nå inom murarne hemligen. Inkyst i samma
rum med ett tjog grofva tampar, kan ~~ju~~ han låta undfalla
sig ett herriskt eller sensibelt utrop, utan att blifva ålagd
tystnad af de öfriga på sanna begifve fullanne. Hans drömmar
hörskar en liten rosenkindad flicka, men är det först jag
att han har några af dessutom hjem ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~
~~[illegible]~~ litat på att dessa äro poetiska; den stora Londsberg var
~~det~~ endast den äran förbehållen, att få 18 Laudeonister, som
förklarade hans drömmar vara att anse såsom deras egna skald
~~Så väl vet jag ej hvarföre ett [illegible] [illegible] i mer~~ som
~~Lagsökningen går för sig som [illegible]~~. ψ

ψ se huru förbindelsen infriad; i fall man skulle nödgas skrida till lagsökning;

~~Lättast~~ vore det väl, att lämna orten. Men kan jag det? Jag
är fastkrollad i denna trakt. ~~Mina [illegible] [illegible] henne.~~ Mina
tankar omsvärfva henne, mina ådringar utgå från henne. ~~Hennes~~
~~bild [illegible] [illegible] af Kommerserådets [illegible]. [illegible]~~
~~[illegible] [illegible] [illegible] taggan och [illegible] [illegible] [illegible]~~
~~[illegible] [illegible]~~ trollblänkande rosor, granens evighet
grönska och solens sorgna rop, uppmana henne såsom den andel
tar min själ och hon frambär det jag bäfvar och jag älskar
och af sig sjelfve röra sig mina fötter ~~[illegible] [illegible]~~ mot den ort, der hon
bofast. Men jag får icke se henne. Mitt bref framkom, det
märker jag, ~~[illegible]~~ igenom Rådmannens vill Capitainen lämna
mig rekognoss; men framkom det till henne?

ψ besök;

Besynnerligen blandar man korten, ~~det märker jag~~. om jag
endast fick lof att taga utaf, så skulle väl spelet misslyckat
och spaderdam ej falla ett offer för den lumpnaste af
knäcker, ehuru slumpen denna gången framspelat den till trumf.
Ännu är flickan gjord hos talaren, hvars tusikt är falskheten
tillöfvergifvet. Capitainen utströr Anekoshatmeus guld — snipper
skulle jag säga, för att bibehålla sitt rop. Öfver den ringaste
tilldrag af spaderad, ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~! har jag befinner mig
~~[illegible]~~ nu på tre mils afstånd, ~~längre~~ ifrån henne. Ø
5 Förrår hemkom spegarne: ~~[illegible]~~ från kyrkan.
~~Der hade uppläsit~~ ifrån sacrifikstolen hade man uppläst en
kungörelse om en förröfvad inbrottsstöld. Tjufven var efterlyst
och såsom misstänkt ~~en~~ ansedd en Stakter Kreigsbyskande
~~[illegible]~~ spellös person, — det var den vän.

Ø
Detta blir allt bättre och bättre.
11. Hamstad d.

~~Man blandar korten besynnerligen, men, [illegible] [illegible] [illegible]~~
~~utaf~~ ~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~ Gerna satte
jag mig på berghällen ofvanom och skjortan af lät nordanvinden
svalka sig vid mitt hjerta, på villkor att han som en brefdragare
medförde ett bref, en hälsning, en suck ifrån spaderdam. Hur är
nu inblandad i korten? Hvem måste detta taga utaf? Så att ~~[illegible]~~
hon ej måtte falla för den lumpnaste hacka, som blott någonsin framspe-
lad till trumf. Jag måste se till. ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ frommaste hackband!
Hjelp en hacka! Man säger att du ser ut som falskheten tillöfvergifvet;
så mycket bättre, då kan ingen ~~[illegible]~~ menniskokännare eller Gemytskän-
nare minnas bjuda ut dig för bättre än du är. Jag vill gifta dig;
icke som björn jernsides giftade ~~[illegible]~~ Carl den skallöse, för att
åtkomma dina kunskaps- ~~[illegible]~~ lämnar jag åt historieskrifvaren.
Jag vill gifta dig ~~på annat sätt, såsom [illegible] [illegible] [illegible]~~
~~[illegible] [illegible] [illegible] Kommer~~ såsom målare. ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ Jag har länge ~~[illegible]~~ öfverlämnat en porträtt af
~~[illegible]~~ hin håndes farmor. Min nådigaste tager väl
ej illa opp. Ödmjukaste tjenare! ~~[illegible]~~
11. morgonstund ~~[illegible]~~ d.

ψ ett offer;

ψ Gråt om du vill, eller skratta om du hellre vill, men ett
dera måste du göra, ty annars gifver jag hjertat ett brösttag ~~på~~
dig. Ja, så — du har icke något. Oförliknelige Correspondent!
Det är längesedan maskarne disjunerade på det. — nu söker man
som bäst på att kalfaktera mitt lif en fena åt fru Anekoshatmeus,
Capitainen och en kronolänsman. Min Gud, hvilket triumvirat!
Och ~~ändå skola de min [illegible]~~ likväl fruktar jag att de dela min
verld. Du sofver Brutus! Och hvad ännu värre är; du tycker om
dig i sömnen.
När jag i förgås om morgonen lämnade fängelsen, ställde jag mig att betrakta min körsbärsbyg, började derpå att sjunga:
Es kann doch nicht immer so bleiben.
~~Jag~~ Hans majestät skyrkt, smorde jag mina stöflor, betackade
mig för godt herberge och gaf mig åstad för att afkonterfeja
Sankt Dunderrevig. ~~Jag begaf mig~~ På vägen
~~På vägen sjöng [illegible] [illegible] [illegible]~~, hög lofsång uppsteg
till den mäktige från fyrlärnes silfverromar och jag hörde kanu
skogen ~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~
~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~. Jag kunde ej

ψ ~~min historia befrad historiskt börjar [illegible] [illegible]~~
~~[illegible] [illegible] [illegible] begynnande deltagande~~
fäliked
När jag i dag vaknade ~~[illegible]~~ ropade jag mycket stormodigt
till kräfs mig, Brutus! du sofver, och hillade halfhögt:
och hvad ännu värre är du tycker om dig i sömnen. Nu
förekom det mig som ~~[illegible]~~ hvilade icke det Kommerserådets
fabrikörer min flickas frihet på mig; jag reste mig
opp, ställde mig att betrakta halmkäfven hvarpå
jag legat och begynte att sjunga.

ψ derifrån sjöng han choral. Då blef mitt hjerta så lätt, lättare än
luftskeppet hvari vi simmade, ~~[illegible]~~ och så klart; ~~[illegible]~~ uppreste
blickar jag, och min själ antecipera några ögonblick
af sitt himmelsfärd. ~~[illegible] [illegible]~~ Ers blå skyg samlade

~~ej lemnat skrämi mig. Jag kannade~~ gick in i stugan ~~vagen och kasta de mig bakom ett~~ ~~[illegible]~~ träd. Der knäföll jag. Förlåt ädla Capitain! Förlåt mig patriotiska! ~~[illegible]~~ Corresponderade med hjertat ~~jag hatar det icke. Hvem kan väl hata [illegible]~~ Nu hatar jag är icke. Mitt hjerta är mera förmycket för fället, än att jag nu skulle kunna ~~[illegible]~~ [illegible] slita hättlar i Edra blomsterkransar, slå sönder Edert högtidsdags porslin och ~~[illegible]~~ spilla vin på Damastduken. Jag vet väl att gästfriheten bjuder ~~att~~ värdinnan säga, sådant icke skadar; emedan den är fläckig nog förut. Är det icke så min Nådigaste [illegible]! — Och faen! skrek jag högt till i det samma, emedan ~~något~~ ~~mitt ben fick~~ mitt ben häftigt svidde.

Jag såg mig omkring; jag hade ej märkt att jag befann mig i granskapet af en myrstack. En myra hade krupit upp på mig. Den der vill jaktas till öfversta, sade jag och släppte henne varsamt tillbaka ~~ibland~~ till hennes öfriga medborgare, som med en ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ trägen idoghet mödade sig för allmänt väl.

sig under mina fötter; en ~~[illegible]~~ kyrkröd aftonsky glänste på ofv det var Maries vagga, der skulle hon hvila för evigheten. Upp åt blickade jag ~~[illegible]~~ och ~~[illegible]~~ himmelen var så öppen, men ~~som~~ ~~[illegible] ännu ej [illegible]~~ ingen syntes i himmelen skönheten väntan. Ack, suckade jag. Min sky är icke lätt nog, för mycket jordiskt låst fäster mig ännu vid jorden. Innan begge skyarne sammansmälta till en enda, innan begges väsen ~~[illegible]~~ förändras till ~~[illegible]~~ hvarandra vägar att samma ängel, måste du förlåta; du måste bedja för dina fiender. Jag gjorde mig ej längre, jag skyndade mig in i skogen, jag kastade mig på knä bakom ett träd.

Jag gick vidare. Snart ~~[illegible]~~ ~~en kyrkas glimmande spets~~ gol en gummande tiggande från ett kyrktorn. ~~Den mässan, hör dig nu tigger och förmodar ej [illegible] sade jag åter till mig sjelf. [illegible]~~ Der är fridens boning tänkte jag, tänd du ock ditt offer åt friden. ~~emot mig~~, sockens skyndade dit, med blickar fästa som morgonens klockans bjudning hördes på afstånd. Jag inträdde; jag var henförd af fred, af kärlek. Andligen läste presten: Personen inbröt [illegible] Gästvar hos Carl Jansson i Snuggeby stulit en skinnpels, två stubbar en karpus samt Soldatens Kronomundering; den som om tjufven eller det stulna får någon kunskap gifve det tillkänna ~~[illegible]~~ för undertecknad Kronolänsman. För öfrigt kringstryker har i trakten en okänd manspersons, klädd i blå rock, svarta långbyxor och gul väst, men hvad hatt på hufvudet. Smyg[illegible] af Kronolänsmans[illegible] den

Daniel Wahlberg.

Se då vände hela församlingen sina ögon och såg på mig, och jag såg också på mig; ty se det var jag, som var den förskrifna personen. Klockaren gaf presten de öfriga kungörelserne på en gång. ~~[illegible]~~ nedträdde från Predikstolen och vinkade tvänne Länsmans bonddrängar. Dessa utginga med blickar på mödigt bjudande, ~~[illegible]~~ som kastades dem af en högtbetrodd man, hvilken rest icke ~~på~~ Cronjuvardie, ~~utan på lagens~~ såsom Konung Salomos handels-Expediter, utan på lurendrageri och dervid —

Jag deremot satte mig beskedligt i en bänk, och bondpojken som var mig närmast makade sig fem quarter ifrån mig. ~~Som~~ I det sammma Gudstjensten slutade, skyndade presten sig ur kyrkan och jag vände mig till ~~den~~ ~~[illegible]~~ en bonde, ~~[illegible] hvilken jag~~ ~~[illegible] mig märka [illegible]~~ hvars ansigte jag tyckte mig se minsta harmen öfver den bortstulna skinnpelsen. Hvar bor länsman frågade jag ~~[illegible]~~. Ungefär halfannan mil, svarade Bonden. Jag skall skaffa ~~någon~~ som följer Er dit. Tjufven skall väl herre[illegible] veta flera stammor. Tjuf! svar jag och fattade en i kragen. Då han går ~~[illegible]~~ till Kronolänsmannen ~~hör~~ så är det väl öfverflödigt vid sådan min Bonde. Men ~~[illegible]~~ ~~den andra~~. Tre eller alla men måste åtminstone följa honom. ~~[illegible]~~ yrkade den andre; [illegible] ingen genmäle, den förste. Detta förslaget antogs och ~~[illegible]~~ straxt anträddes.

Vår väg förde oss förbi Snuggeby. Der kom Carl Janssons hustru ut ~~[illegible]~~ för att se tjufven, som stulit hennes ~~[illegible] och [illegible]~~. Man gjorde halt och sedan gumman länge betraktat mig, ~~sade hon. Hvar har du [illegible]~~ ~~[illegible] då du [illegible] har så ung,~~ sade hon. Fast du är en tjuf, ¶ for så ser du ändå redligt ut; om du ville säga mig hvar Kronomunderingen och Carpusen finnas, så skall du få behålla Skinnpelsen och stubbarne och ändå få en [illegible] ~~[illegible]~~. Min redliga gumma, svarade jag, ~~[illegible]~~ Du har väl läst i bibeln att [illegible] Konung Herodes ~~ville låta~~ ~~[illegible]~~ [illegible] Men ~~[illegible]~~ var förut. Detta skedde [illegible] ingen [illegible] af [illegible] ~~[illegible]~~ att hon dansade med en [illegible] och [illegible] straxfor. Deraf följer likväl ej i [illegible] att Johannes bortstulit ~~[illegible]~~ monderingen för [illegible] genom sin [illegible]. Så är det ock med mig. Hvad vet jag väl ej ~~[illegible]~~ för mig säga Konungens [illegible] dalkarner [illegible] omkring mig är såsom [illegible] törne under grytorne.

¶ arlig

¶ ~~hvilket~~ fick rätt och slätt en qvarters furste begick sin födelsedag, skulle unga Mamsell Wendel dansa på lina för honom.

¶ ~~fick enfaldigt~~

¶ liköre och alldenstund

~~fötter och~~ sidenskor så parfymerade och inbalsamerade som endast kan jemföras med [illegible]

[: i mina tungel?]

¶ det märker jag att jag är med mina fötter förd i ena snaran och vandrar i nätet —
Job. 18. 8 —

Kära tjuf! fortfor gumman tag fram karpusen. Kronolänsman vet att [illegible] efter som [illegible] skall ha en ny skinnpels fodrad med [illegible] till hösten; och får jag intet karpusen, så går det dig alldrig väl.

Kära Mor! svarade jag. Din Carpus kan jag omöjligen förära åt Kronolänsman, ~~men jag [illegible]~~, men jag ehar i alla fall hällre [illegible] varm om hufvudet.

Det är ej han som skall hafva Karpusen, det är ~~[illegible]~~ [illegible] insvarade gumman. Hon har fått ett så vackert öfverdrag till pelsen af Capitaine Dunderwerket.

Vill han det ej bekänna, så får du marchera, sade en Bondrång; och marschen fortsattes.

~~Li~~ Mot

; en ~~röd~~ brydröd aftonsky glänste på ...
den skulle han hoppas för evigheten ...
~~aftfra~~ himmelen vag jag uppåen, men ...
~~[illegible]~~ Eck, suckade jag. Min
för mycket jordisk lust hästen mig
han begge skyarne sammansmälta
bägge ~~[illegible]~~ förvandlas till ~~[illegible]~~
mas engel, måste den förlåta; den måste
Jag gjerde mig ej längre jag skyndade
lägrade mig på knä bakom ett träd.

~~fröd~~ mitt ben ~~häftigt~~ fridlös.

~~tigger och föreka ej [illegible]~~
~~[illegible]~~ Der är fridens boning tänkte
ker åt friden.

å se minsta harmen öfver den bort

? minn tunga?]

tt en qvarters furrto begick
kulle ~~[illegible]~~ Mamsell Hemdril
gonom.

ymirade och inbalsamerade
yndgirighetens sporing

är med mina fötter förd i ena
näktes —
1736.18.8 —

6.

Närmare qvällen ankommo vi till Kronolänsmansbostället Smyggestad och jag infördes till ~~gamm~~ Herr ~~Kronolänsmannen~~ ~~Commissarien~~. Är det min Gunstige Herre? ~~jag~~ frågade mig länsmannen till som stryker ~~[illegible]~~ omkring i distriktet? Hvar har Ni ert pass?

Är det min Gunstige Herre frågade jag i min ordning som låtit efterlysa mig såsom tjuf och en Kronmundering och kappa?

Svara karl! skrek Länsmannen.

Svara karl! ropade jag.

Fram med passet, eller handklofvarne på! ~~sa~~ Kronolänsmannen.

Stråla facklor i byn, bönderne äro druckne! röt jag och slog ett steg framåt.

Jag har intet låtit lysa efter Herren såsom tjuf ordade nu Länsmannen. Jag har låtit efterlysa det Rånet, och ~~till följd~~ till ett åliggande af mina plikter att vaka för allmänna säl ~~samt~~ tillika ~~att~~ det hvart och ~~hvar~~ ett sysselsätter sig med ett lofligt näringsfång, som ej betungar landet med liggande, har jag ~~[illegible]~~ genom tre kungörelser gjort ~~[illegible]~~ Innevånarne i de kringliggande socknarne uppmärksamme derpå att en person går kring skogarne utan hvarken öfverhetens lof och minne. Nu framtog han kungörelsen och ~~[illegible]~~ en ~~[illegible]~~ bekannt likhet ~~[illegible]~~ emellan skölden och min person. ~~Herr~~ sade Ni har rätt, min bäste Herr Pontius Pilatus, ~~[illegible]~~ jag. Hvad har Ni brottslat?

Jag heter intet Pontius Pilatus, svarade Kronolänsman, jag heter Daniel Hallberg.

Men om ni låter nobiliteraer, ~~[illegible]~~ infölt jag, då sätter Ni väl ett Creutz eller Korss i anden för att förmedelst erinra om de hjuttio veckor, som omtalas af Propheten Daniel, hvilken, om jag rätt minnes deltog i ransakningen öfver Susanna, utan att vara till förordnad Ståthållare i Babylon.

Hvar är passet, sade länsmannen.

Jag är student, svarade jag.

Hvar är studentbrefvet frågade Länsmannen.

Då Gud lät regna eld och svafvel öfver Sodom och Gomorrha, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ anmärkte jag, då flydde Loth och glömde alla sina ~~dokumenter och~~ säkerhetskort och medborgerliga rättigheter efter sig. De brunno opp.

Fram med passet, ~~ropade~~ skriade länsmannen.

~~Elden är en elak pass~~ genmälte jag. När hunden ligger under, så blir han biten af alla. genmälte jag.

Hvad ~~är det för papper~~ har Ni i ~~[illegible]~~ bröstfickan? tillsporde mig länsmannen. Den har papperen der.

Hvem har icke i ~~sin bröstficka~~ papper i sin bröstficka? svarade jag. Vaselar på evigheten, notariats provorter ~~af~~ mot jorden. Men hvarföre framtaga dem i otid. ~~Vår~~ Vårdarhet De äro ställda på ~~[illegible]~~ fickt.

Fram med papperen, ~~ropade länsmannen~~ eljest tar jag dem med våld ropade ~~[illegible]~~ länsman och sträckte handen emot mig.

Känner Herren ordspråket infölt jag: en ~~[illegible]~~ i mannen bred bärfvande brynja. ~~Så är det icke med mig~~

Jag måste se papperen, sade länsmannen. De äro bref.

~~Nej Herre! kan jag. Ni får icke se dem, ~~ hellre vad med ~~Er dumma. Det är väl tanket att jag ginnvärlsen ~~[illegible]~~, men en~~ ~~knapper af gillerskinn och ett rutbröstet rag ~~[illegible]~~~~ ~~[illegible] för mig för det närvarande ~~[illegible]~~~~ De äro skrifna ~~till Capitan bröfvet~~ De första och sådana saker för Edert egit väl skrift; de äro skrifne af en död till en lefvande, de bringa döden med sig för den, som ej vet att rista trollrunor på vänstra bröstet, för ~~att skydda sig mot och på sådant sätt skydda sig mot [illegible] och~~ ~~nam af~~ förstår Ni den konsten? ~~och hvad heter ni [illegible]~~ ~~Det är för upplyst att tro sådant sade länsmannen~~ ~~Bröstfickan är icke nådande~~ Dessutom min Herre sade jag nu, är att ni är ~~mig~~ en mycket upplyst man, ~~att ni [illegible]~~ och måste sysselsätta Er med ämnen af en högre vigt än brefsaken, ~~[illegible]~~ eller ~~[illegible]~~ åtskilliga förmenande ~~[illegible] skall~~ ~~[illegible]~~ ~~jag~~ skall vara född att treffa och menniskors allt för hemarda; ~~[illegible]~~ ~~i det fullstyngt, då äter i det platta~~

~~Bag~~ Papperen fram eller stryk ropade länsmannen i det han sträckte handen in åt min bröstficka. #

Handen tillbaka eller mycket stryk. svarade jag och förde min ~~hand~~ hand mot mannens strupe. Hvarpå vi försatte oss bägge i en slagnares ställning.

Ni har bref i fickan, + utlät sig nu länsmannen. Kanske ligger studentbrefvet deribland.

Ja bref har jag, genmälte jag ~~men skarken~~ studentbref eller kärleksbref, i fall Ni är lika ~~men om [illegible]~~ angelägen om bägge. Dessutom fortfor jag, ~~han~~ förbinder ~~mig~~ mitt sensibla hjerta mig, att ej visa ~~Er bröfven~~ Herren brefven. De äro skrifne af en död till en lefvande, de ~~bringa~~ med sig otvifvelaktigt döden, så framt man ej förstår rista trollrunor på vänstra bröstet. Men ~~[illegible]~~ ~~[illegible] hellre [illegible]~~ kan han kanske en tolk kniff skära på sig sjelf. Det är vida bättre att ~~sätta sig i [illegible]~~

¶ Inga dumma invändningar, utan

& Känner Herren ordspråket, sig i munnen men med bäfvande brynja. ~~sa~~ frågade jag.

¶ mattigheten i sitt flor.

Ni misstager Er Herre ~~svarade jag~~ och förde min hand mot mannens strupe. Jag är ej författare till Blanca eller den matta ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ sorgebelönd tragedi i fem akter. Jag ~~[illegible]~~ kan likväl skrifva ~~en sorgelig pièce, som i~~ ~~Elter~~: ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~sju för två och contant på stället.~~ Theaterpiecer, en i kommer mångånda att spela: sju för två och contant på stället.

#

läsa bref från döda till döda. Der ~~t~~ ~~när~~ herrskar mycken köld, de tankarne stelna under isen och förvandla sig till fagra roser, sådana som man ser på fönsterrutorne om vintern. Man fryser ordentligen, om man ej kan komma sig öfver en god skenmelt, hvar man då satt öfvertyg ~~för~~ till, så kan man ibland se ut som en gevaltig karl eller en gyselig karls hustru.

Detta, sade Länsmannen, är ej svar på min fråga. Svaren måste jag se.

Ordentligt svarade jag. Men ni kan i alla fall säga att ni läst dem, och att deri står: Det var en gång en Konung uti Arabien, hvilken hade en Prinsessa från America till gemål. När som de hade varit tillsammans uti ett års tid, blef Drottningen fruktsam och skulle föda. Då hade Konungen förlust - 1 -

~~Det der är~~ Det är ju början till stycket om Lenkendal infölle Länsmannen.

Alldeles, svarade jag. Herren har ju också för Sergeanten.

Jag beklagar er, fortfor Kronolänsmannen om ni ~~[illegible]~~ för-~~hand~~ ~~hos Landshöfdingen~~ ej kan ~~[illegible]~~ bättre reda för er person vid förhöret hos Landshöfdingen, dit jag måste ~~föra~~ föra Er. ~~[illegible]~~ likväl och ~~till~~ på det Herren skall undvika ~~[illegible]~~ att bli ~~förd~~ förd utaf fångföraren, så skall jag sjelf följa med, efter som jag har ett ärende till residenset i morgon. Emellertid får Ni stanna qvar här i Skrifvarekammaret.

Länsman utgick innan jag hann att svara, och tvänne drängar inträdde i stället, samt stälde sig postar vid dörren.

Ingen dygd är större än tålamod, sade jag för mig sjelf, ~~det~~ det står ~~att läsa i många ba~~ uppenbarligen att läsa på pinsa i ett ord. Lät se, att hur länge den själ åka kana på känslans glattis. Jag försökte, och det lyckades mig att medan jag fördrifvade mina tider, spegnade mina tankar, ty jag uppstälde opp en gel härsfirad af bragslade ideer. — Men jag fick ingen ro derpå, derföre satte jag mig att skrifva till dig. Dock godnatt. Jag hade väl meras att säga, men man bistår ej omständigheter lius. Godnatt.

12 - Brarestad fångföraregård &

& till den grad,

Kronolänsmannen återkom ~~om~~ sent på natten, och påföljande dagen anträdde vi resan till Landscancelliet. Helt var lika denna färd, ännu mindre lysande. Kronolänsmannen och jag åkte tillsammans ~~[illegible]~~ i sätet, och bakom oss satt ~~[illegible]~~ ~~vagnen~~ ett mannisko barn, ~~som var~~ hvisende vi ~~[illegible]~~ allmorad till ~~[illegible]~~ såsom en ~~fångförande~~ fångföraren. Var Herren ~~[illegible]~~ lust det står de ansundradet af Herr af Laenold frågade jag. Nej, ~~[illegible]~~ var länsmannens svar. Det är ett skönt poem fortfor jag. Man kan tänka det sublima, i synnerhet vid Herr Kronolänsmannen, det sköna vid fångföraren bakom oss, ~~[illegible]~~ det rörbara, är jag sjelf, versification är bastand som enbelovagnen hvari vi tre ~~åk~~ fårde, och ordställningen är såsom ~~[illegible]~~ vagnens ~~[illegible]~~ dån på Landsvägen. Dessa borrade jag att upplåsa det samma och ~~[illegible]~~ Kronolänsmannen fann det ej sakna hvarken snille eller smak.—

Snart fann jag likväl att Kronolänsmannens sinne var ~~[illegible]~~ vetande åt något annat förmål, ty ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ mellanåt kastade han frågande blickar framåt landsvägen. — ~~[illegible]~~ Ändtligen mötte vi ~~en~~ ~~en~~ en täckt vagn. Länsmannen höll stilla för att låta den ~~[illegible]~~ köra förbi ~~oss~~. I det samma den var mitt för oss, hördes deruti ett gällt skrik. Jag trodde mig igenkänna Maries röst, men ett ansikte vördnadsvärdigt såsom Jacos Desmorkatta tittade ut och ~~vagnsfönster~~ ~~[illegible]~~ betraktade mig noga.

Det var Majorskan Dunderereutz, sade Länsmannen. Ja så, svarade jag ~~[illegible]~~ ~~såsom Noachs första dufva sväfvade min själ förskräckt öfver ett förödt~~ ~~vid~~. Är det solförmörkelse i dag frågade jag efter en lång stunds tystnad, Kronolänsmannen. Han såg på mig, han såg på solen. Men det var verkligen solförmörkelse ty jag kunde med möda skönja ett endaste förmål utom mig. En ~~[illegible]~~ låg vid mitt hjerta och sög blod, och min själ svärfvade förskrämd såsom Noachs första dufva öfver en förödd verld. Jag såg intet ljus, jag såg ingen dager. Jag sjönk från afgrund till afgrund, och förmådde likväl ej känna, så sammanfrusen var mitt blod.

~~Då~~ Vi framkommo till ~~[illegible]~~ Landshöfdingsätet och jag uppfördes i Cancelliet. Der gjorde man mig frågor, hvad jag svarade vet jag ej, ty orden qvalkade utan ~~[illegible]~~ sjelfsvåg öfver min tunga nu gifliga, och kyliga såsom ormar, och i mitt hjerta, och det klagade ej, det kunde icke ens gråta blod. Jag minnes icke mera än att ~~at~~ Landshöfdingen slutligen sade till Länsmannen, hvem kunde ni anmäla den här såsom en farlig menniska och möjligtvis i förbindelse till främmande makter, han är hem ~~ett~~ complett fån; och till mig sade han: Var ej så rädd, Ni blir nu ~~[illegible]~~ afsänd till Uppsala, och är ni verkligen skedesk, så kommer ni strax lös.

& borrade tankarne sig

Det var en natt utan skymning, utan aftonrodnad sade jag för mig sjelf, då jag: Jag befann mig på vägen åt Upsala. Och ingen stjerna! fortfor jag. De ~~blå~~ svafvelblå ~~[illegible]~~ flammorne som hastigt fladdrade opp på horisonten, voro jus englaste gnistor ur helvetet. Skyarna voro de skuggorlik kastade

& sittande på en ~~fångkarra~~ fångförarekarra,

De ~~voro~~ utvidade sig i en beständig ~~[illegible]~~ om och i hvarje gren sade ett djefvulsbeläte ~~[illegible]~~. Snedspastfrånde dragade alla utåt till hemlandet. Dock några blefvo ~~[illegible]~~ qvar; de voro Skuldes Gobelins tapeter. Hvilken teckning! hvilka färger! En Medusa som förvandlar härliken till sten, & ~~det är ett [illegible] anlagen [illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~; en Kalf som ~~gick~~ tror lifvets flammor skapade på det att han ~~[illegible]~~ måtte framom på hvilket opp dem, ligga på dem. Ty faer! Herr Kalf! dig & edert snille, förstår du mig! En mullvad som blifvit intagen i Cancelliet. Hm! Hm! Jag ~~[illegible]~~ behöfver ingen plattritning; ~~Den~~ jag har nog af den mullvadens ritade opp åt mig. Väl var för blind, men ~~Beelzebub lånte genom tre [illegible] [illegible]~~ ~~vid [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~ ~~mullvaden [illegible]~~ man magnetiserade honom, och han ser bra ~~[illegible]~~ nog ~~[illegible]~~ med magen.

& till min brudkammare

& menskligheten, sin sten,

Nu kan det vara nog med exclamationer eder. De lisa ej. De resa ej. ~~Jag är [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~ Jag fruktar att man ~~[illegible]~~ mina armar ur led vid tortyren. Jag skakar dem, jag rycker på dem, för att se, om de lyda min vilja, ~~annars~~ göra de det ej. De onda andarne åter straffar ej af eder, de spisa eder såsom mat och kläda sig i förbannelse.

Engel! min engel! är du affallen från Gud, är du kastad i det yttersta mörkret? Dig ser jag ej. Men ville jag väl se dig, nej, ~~du~~ Du afskyr mig säkert! Icke utan orsak ~~[illegible]~~ lockade man mig från fängsfärdens kärna; icke utan utrakning ~~de~~ tog elakheten grand hand dig och satte dig vid sin sida och ~~drog~~ lekte med dig på det att du skulle fresta och fordras blod och nedfalla och tillbedja denna verldens herrlighet.

Gudskelof! att du är ~~död~~ afdånad. Din själ är räddad, om också likmasken föder sig af din kropp. Men länge skall han ej göra det. Mitt yttre lif måste jag försvara, för att kunna för dig uppoffra mitt inre. ~~Du~~ Då jag aftvått de fläckar, hvarmed nedrigheten nedsölat mina kläder, står jag åter för dig. Jag bär dig ur lågornas tjocka an jorden under mina fötter och störtade an himmelens hvalf öfver mitt hufvud.

Hof mod! så skrifver jag nu till henne! Jag är ren som den eviga snön på alparnas toppar; jag vill vara stark, som den derifrån störtande lavinen. Detta skrifver jag. O! mätte hon ~~[illegible]~~ hafva mod!

~~K.~~ S.

13. – Upsala.

Jag är framkommen. Jag är fri. Men jag gläder mig ej åt min frihet. Jag skulle förakta den, så framt den ej vore ett medel att få återse – återvinna – min själs afgud. En beskrifning öfver resan. Jo pytt! En beskrifning öfver mina känslor ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Hå, Korf! – Jag har redan beskrifvit mera än jag borde. Mina bref äro ej ~~en~~ ~~[illegible]~~ ämnade hvarken till en känsloström ~~[illegible]~~ afskrifter, sådan hon upplagt hos patellotter, eller en tid vemodig [illegible] morgonbrasa, ~~de~~ annan han ~~[illegible]~~ fångrum gifver sig åstad att gunga på [illegible] dukar, likasom ~~[illegible]~~ hufvud barn. ~~[illegible]~~ Nesuit occasum, betydde en gång: han vet ej att sluta.. det måste gälla om mig.

Således åter här. Men ~~[illegible]~~ mina ögon ~~se~~ se annorledes än förr gången. Allt är en ödemark, der ~~[illegible]~~ den ena lyktgubben försvann efter den andra. Hvad tycken ni om dem gossar små? – Mig [illegible] de icke; Kärleken dansar ut bruden för ungdomen; han är ej mera yngling han är en stadig man, likväl ej så stadig, som att afvisa skalders besjungit dygdernas trådbeläte; ~~Öfver min~~ ~~har~~ ~~[illegible]~~ Molnen äro fraaner till resor ~~[illegible]~~ framför mensol, derföre är det så mörkt i rummet. Jag ser ingen ting. ~~Stra~~ ~~mitt~~ Min barndoms Otaheite har [illegible] volken utbrefvit; ~~det~~ ~~Stra~~ öen är sprängd, hon är ödelagd. Men annorstädes i den vida oceanen gör väl en annan Tahiti bildas i stället. Denna måste jag ~~[illegible]~~ ~~du~~ kallas jag den heliga Maria, der vill jag lefva, der vill jag dö, vore det än såsom eremit, förskjuten af min älskarinna, försmädad af mig sjelf. –

Men, ~~[illegible]~~ jag tramprar ju sjelf ~~[illegible]~~ smärtans gräs, för att få vin i bröina begrav, ~~för att~~ och dricka mig ruseg deraf. Hvi gör jag det? – ~~En mörk fläck framför solen och genast [illegible] jag som brudes en komet. [illegible] den är så stark, och gifvit vart solsystem till priä åt det eviga mörkret.~~ Derföre gör jag det, emedan ~~[illegible]~~ den sanna kärleken alltid förmår hålla rätt vägen ~~sjelf i ett beständigt drömmig, varken~~ sjelf i en beständig kröning eller sänkning på lifvets väg, märker han ej, att hafs sjelf ~~[illegible]~~ vägen med darrande hand, utan tron vägens tveckning betyda ~~så en~~ ~~[illegible]~~ undervigt ~~af~~ på det himmelska manna, som göra ~~menniskan~~ såsom vägaktest uppvå resan. Och hvarföre fruktar jag? – Tror jag icke Marie vara den ~~från~~ ~~himmelen~~ ofvan ifrån nedstigna skyggen, och är ej troheten en dygd. Jag har ju förstått flere. Jag har ju sett henne vid sidan af vida syskondr – edas döttrar. En var rikare än hon på skönhet, men hon satte blott på grund och guld på gull, det smärtade ögat; en annan var rikare på talanger, men då hon spelade lät hon venstra ringfingret hvila syslos; det oroade hjertat. ~~Alla ställde du~~ De flesta ställde sig i solen, solrosor tänkte jag, prålen endast på afstånd.

Du, åter, Marie, ställde dig i skuggan, i afton glansen. Du såg efter den ringaste blomman. Det genomryckte mig. Qvinnan är ingen rosenbusk, af rosor gör man gryn och sedan äter man makligen sin ~~grymma~~ ~~[illegible]~~ styrk de åtande, magarnes mäktige ~~[illegible]~~; och bevara ~~dig för~~ ^Nöden sin ~~[illegible]~~ ~~på den evige~~ godhetens ~~[illegible]~~ afstrion. En flygia, är qvinnan; men en flygia ~~[illegible]~~. Vet hon hvad hon är, och söker hon ej att förbyta sig till en fruktrysk tiggerskona – till en amazonisk svärdslilja; ~~[illegible]~~ O! då trycker jag henne till mitt bröst, och behöfver hon ~~en~~ ~~[illegible]~~ regn för att fuktas, för att växa; välan! i mitt hjerta rinner blod, det kan ock rinna utur det, för dig, min själs afgud! Afgud säger jag – Ack! förlåt mig! Skydd, gud! säger jag, om du förstår att du är det, och gud dig då tillkommer.

I morgon, bäste vän, åter vänder jag till * * land. Derifrån skrifver jag. Farväl så länge.

~~K.~~ S.

14.

Innan jag ~~i går~~ förra natten gick från Upsala, ~~besökte~~ besökte jag stället, hvarifrån du drunknade; ~~besökte jag [illegible]~~ Ett töcken ~~[illegible]~~ hvilade öfver strömmen ~~vid, kunde jag ej se den~~, jag märkte ~~något~~ en viss rörelse der bakom; jag skod ~~vid~~ förhänget något tillbaka, jag tittade in. ~~Der bakom~~ På andra sidan af vattnen var masquerad bal. Blodlösa spöken, vågens offer och bebyggare, ~~[illegible]~~ ~~der innanför~~. förlustade sig med dans och musikenens anförde orchestern, som bestod af idel svarta kaboskpnader! I intet ~~öga sås~~ ansikte fanns rörelse, i intet öga brann lif. Blott tre steg till, och du ~~[illegible]~~ hvar betalt din entrebillet, hviskade jag åt mig sjelf. Med hvad! frågade jag mig vidare, men jag törde icke svara ~~mig sjelf~~. ~~Jag vände åter mig [illegible]~~ Jag vände [illegible] om; jag vågade icke se mig tillbaka; jag begaf mig till den graf.

Der åter, huru lugnt! Huru stilla! – Nyden tänkte ett jefver flor, likasom det tillkommande täcker menniskans framtid!. I denna tröstenvers –

lefver

I der vill jag hissa trohetens flagga, skjuta dubbel kraftlösa med mina suckar och ~~[illegible]~~ skandera trohetens med tårar; ~~Då jag~~ får och lider jag således i bästa form högsta bespäningaf min ägendom

Jorden åtling

I beskärmare!

I utslagen i den eviga kärlekens hand och utblommad i den eviga trohetens hjerta. –

I derar musik var jemmerskri – och gråsliga toner smöfslade sig som fläderspöks i luftrymden.

lefver vårt doftväsende, verkar och hafver sin varelse. Stränga vind! hvi-
ter din anda så frästig och kall. Hvarföre stängrar du stoftet. min ~~Detta~~ dig, flyktiga vind!
~~dig~~ gör mak orätt. Man anklagar dig utan fog och dömmer dig utan
att höra dig. Icke stängrar du det, som är djupt bäddadt vid moderns
bröst, och skarsper som bredt sin falduk, den tre alnar djupa
~~i~~ jorden. Låt Carnet ej der slumra i fred, så ~~[illegible]~~ orsaken af
ögonen armar, att menniskan som ~~[illegible]~~ vill ~~[illegible]~~ öfversta
likmaskarne. Jag lade mig framstupa på jorden; jag tryckte
min öron ~~[illegible]~~ tätt, spräset öfver ~~[illegible]~~ din sjunkna grafs. Hvar drem
är icke menniskan! tänkte jag för mig sjelf, som tror på
evig vänskap, som gar i borgen för evig kärlek. är icke grafven
redan sjunken. är icke kullen jemnad med marken.
jemväl så efter

Ve! frihet och jemlikhet! ropade jag och ~~[illegible]~~ och hyrattig.
Derföre supa vi brännvin ur Ψ kalekar och beskadka vara små ~~[illegible]~~
Alterinsor med messkjortor, ty det är verkligheten. Det kallas att val
~~[illegible]~~ föresta sin öfverhetes altning ~~[illegible]~~. Hvad
gör det att tusentals sårande och gvidande öfvergifvas, när makten
commenderar ~~[illegible]~~ trafva marche. öfverman valdet dragna marchen!
marche! De ~~vilo~~ högborna är undanburne, endast roturiersn ligger
qvar; ~~Ch~~ Man ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ äro de alla ofrälse för döden; han antiknar i sin mantalslängd ~~[illegible]~~ så väl den unga
karingen ~~som~~ en coquettes miner vettes till påfst och för ett cavallerie
~~[illegible]~~ som ~~[illegible]~~ hvilken traderportalens lumpor till dem
från pappersbruk; och när man ej ~~[illegible]~~ att betala mig, prompt ~~[illegible]~~ utmätning;
~~[illegible]~~ och generen går det med pant-
gvifset. ~~[illegible]~~ Hvem inropar det! Emellertid är det ett lustigt
~~[illegible]~~ lefverne. ~~[illegible]~~ Hvem
har väl lof, att sörja, att bedröfvas, att smärtas, att klaga, att
skrika; nej ~~[illegible]~~ dansa måste man, sjunga måste man, jubilera och bunga måste man
Det gjorde jag också, ty ~~[illegible]~~ från grafven ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~, valsade jag med mig sjelf och sprang derifrån ur Ödemarken. #

Ψ invigda

Ψ hulken med:

Denna dagen har ~~[illegible]~~ varit lycklig; jag har gått
fem mil, men ~~[illegible]~~ om jag säger att jag gått ~~[illegible]~~, så ljuger jag;
jag har sprungit delen. Ännu klappar hjertat mig; men hvad
bär en mjelks emot en Capitain. Hvem mäster ej helre fotsulorne
än sin älskarinna?

Men ehuru jag så springat, satt jag liksom ett barn
på sin barnstol och tänkte med mina ~~[illegible]~~. Icke vågade jag sprätta
sönder någon ända af dem, ty jag ville ej se af spetsen hvad de voro
~~[illegible]~~; men de grannar kläder, som ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ hängde åt mig, hängde jag på dem. En ~~[illegible]~~ barnsle-
falighet gjort sig kring mig, ~~[illegible]~~ jag ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~ej enfaun~~. ~~Jag nyss~~ det
och jag grep efter den med händerne ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ för att gaspa något med mig till Marie. ~~Jag~~ Men jag log
endast ~~[illegible]~~ spegeln; det var min egen bild jag såg.

Håll uti ringen Malena.
Hurra lustigt spill nu god min.
Bergströmskan hoppas allena.
Skena lill Pelgrote skena ---
Kors Fuska flaugmål, din satan!
Nattrygat blåste åt gatan.
Och en pratt står der vid gardin.
Ulvuta med flaskan,+ var tyster,+
spelkarne! - och kära syster!
Vackra baler gör vår ruin.

Bränninge d.

I dag har jag ~~[illegible]~~ ~~äter~~ fem mil och något derutöfver,
således nära en tredjedel af min väg; men jag är varm, jag brin-
ner. Och likväl var morgonen så skön. Solen log och jag tänkte
på min Marie. Ljuset ~~[illegible]~~ Majiväget af frid
och försonlighet svallade kring min barm; och min kanska Erahn såsom
en vällustig lockande offerlaga. ~~[illegible]~~ Ack röt spöjde sig Charlen svare kärleken oföre
ofullkunna svanor drogo mig, framåt, framåt. Jag repnade skogen.
Jag behöfver ej att taga 8000 på en mil. Handtmakeri Contoiret
snart ~~[illegible]~~ mig röbenad sig. Eller ~~[illegible]~~ hvad som är sannolikare,
~~den~~! Landtmålaren, som utstakade vägen illa, visste ej att, gädda
~~[illegible]~~ en älskarinna, sön quk för betalning. Se der gåtans
~~[illegible]~~ upplösning. En verklighetens upplösning!

Hvilka sköna bilder målade jag icke! Och detta oaktadt är
målarekonsten, den må visa sig på väf, på ekebräder, ~~[illegible]~~
till och med på hjertats mjelkaste yta, ej annat än ~~[illegible]~~ bestående lopp
Dess närhet, dess afstånd, dess fjerran! allt sammans är likt konst-
lade. Alltsammans ligger oss lika nära. Och målar det på
hjertat; hvad ligger oss då närmare? Derföre älskar jag
och Manbilder. Intet biföremål blir der hufvudföremål.
Framst sitter den heliga jungfrun, som thronar på oskuld och
som är kärlek.

Synesfrien bedragen! skuldlösa synvilla! Efter dig trånar
min själ. Till dig fördas min tanke dragen af diktens svanor.
Ser du ~~[illegible]~~ sål fyrspannet glänsa på afstånd? Men hvarföre glänser det.
~~[illegible]~~! Emedan diktens svanor äro oskuldens svanor. Der-
före glänsa de på afstånd och charen är blott en guldlåga ~~af~~
uppblossande ur Brandariens morgonrodnad. Men lågan är
stark, spell dig Prometheus! förgäfves stal du ej eld ur solen.

Hvad vill Madammen här med kopparcasserullen. Ja
~~så~~: Det är alldaglighetens som vill uppvärma sin söndags-
kål. Tacker den ända till fredagen, då har hon visst gi-
quen god med sig i sin kruka. Så få herren med de gra
kinderne och de gyllene epauletterna ernar att calasa. Ded
~~[illegible]~~ munnen utan läppar, utan puppen, den skräddarsmecaliga
hvaraf endast hafre stubben står qvar, och det fräcka ~~[illegible]~~ och
såsom en ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ bevisa att sönd-
frukter äro skadliga. Hjul genom ej på kål, ehuru ofta
den värmes, smakar den likväl utaf söndagen, och Capitainen
är ju född på den allrauppfallandeste dagen i veckan, på en
Thisdag. ~~Men jag uppenfaller dig för länge~~, hjul genom på
Men jag uppehåller dig ~~[illegible]~~ allt för länge; Du vill sofva; det skod. Han vill ju bli öfverste, då måste han bese drabbning
vill säga, jag uppehåller mig sjelf; i jag vill sofva. - Nog har vore det än utan skottsår, och etröfsa ordnar, jemball
det redan sofvit len tid, slackare Nöw! Det är jag som vakar; på en linie kärra! Rodnad, fröjstar Madam! ni menar
men jag vill intet sofva. Jag är så lycklig. Jag vandrar i den skan styrka.
brinnande ugnen och vigda ängel går bredvid mig. -

Bränninge d.

När jag ~~läser~~ jemför datum på min sista skrifvelse till dig
ser jag att min sjukdom varat bara trenne månader utan att jag
ännu äger tillräckliga krafter för att fortfara resan. Likväl är jag lugn
tigt, så om Abraham då han satte värdnen bekajad med hornen i en
törnebuska

…tålslängd ~~an~~ så väl den unga

… ringen Malina.
…tyst fäll nu god min.
…kan hoppas allena.
…i helgfrid skena – – –
… slaugmål, den Satan!
… blöste åt gatan.
…allt står der vid gardin,
… slåskan, var lyster, +
…! – ack kära syster!
…baler gör vår ruin.

…erkhet, då måste han bese drabbning
…tt gälle; och ebrösna ordnar, jembal
…ödmod, försöker Madam! ger minna

7.

I dile ~~kanner jag på mig~~. Och deråt gladjer jag mig ~~och~~
så att min kropp vinner helsa och styrka;

I nära tre månaders tid, sjuk, utan
kropps- utan själskrafter.
I lika vis monstruösa kalfvar

törnebuska, och gick ~~h~~ dit och tog den värnlösa och offrade honom åt ett brännoffer; [illegible] fin som ~~[illegible]~~. ~~Jag~~ ~~[illegible]~~ Marie har öfverstått sitt prof, det säger mig min skyddsande. Hon är lycklig i de [illegible] den uppgående månan du ej sett huru hafvets spegelklara vågor, höja sig opp mot ~~[illegible]~~; ~~[illegible]~~ hvarje ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ bölja höjer sig, som [illegible] hon att ~~[illegible]~~ honom men han ~~[illegible]~~ och då ser man att vågorne ~~[illegible]~~ söka hans vänskap, och de ~~samlas~~ lika som män samla de ~~[illegible]~~ hvad han icke tycke ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ opp, och stå stilla här, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~och~~ ~~och~~ och hans strålar glimma i vågen, som behagar sig dermed, såsom med ett riddarband.

I morgon begifver jag mig på vägen till [illegible]myra. Länge får jag likväl ej stanna. Hvarför måste kroppen vara svagare än själen!

törnebusken, och gick dit och tog den och offrade den i hin som stod till ett brännoffer. ~~Oh~~ ~~[illegible] till denna min [illegible] lägger lik-~~ ~~[illegible] i det [illegible] kroppens krafterne, det ligger i min vara~~ ~~öfvertygelse, att Marie öfverstått sitt prof. oh~~ Och för jag icke vara lugn? Då jag var som mäst sjuk, så var Marie flera gånger hos mig. Du menar måhända, att jag såg henne endast under min feberyra, ehuru hon ~~verkligen~~ besökte mig på ett mer äfventyrligt sätt.

Menniskan är utan tvifvel något som liknar en kalf med två hufvuden, en monstruositet ett foster af en engel och en orangutang; men huru engeln kunde para sig med orangutangen, se det öfvergår mitt begrepp. Han hindra [illegible] Engeln dere fler, ~~[illegible]~~ medan ~~[illegible]~~ kom ut fenstren, som plägad af en viss Neronisme ej kunde skilja sig åt båda kynnen.

~~Den bedrager sig mycket, [illegible] om Du tror ej kunna bevisa hans menskliga [illegible] utan brådskande [illegible] ~~[illegible]~~ och denna huru [illegible].~~

~~Under en brännspegel har jag [illegible] af den i ~~[illegible]~~ det ~~[illegible]~~ mig~~ gick ~~som [illegible] öfrigt jag är [illegible] jag ligger här, sjuk, utarmad men lycklig [illegible] [illegible] [illegible] utan kroppens Vaa själskrafter.~~ Jag måtte hafva misstagit mig ~~[illegible]~~ men ~~[illegible]~~ skalan af menskligheten. Jag ~~kände~~ erinrar mig ej att denna räkning måste icke i bruk och att man ~~[illegible]~~ dessutan halfva afseende på både naturen själen och kroppen; den sista glömde jag utaf; och sannolikt ~~för~~ är det han som hämnas sig, ty här ligger jag ~~och~~ på fullt allvar begrundande om icke menniskan bordt vid skapelsen ~~hafva~~ ~~[illegible]~~ försedd med två hufvuden ~~lika som med [illegible]~~ för att alle ~~[illegible]~~ påminna om frändskapen med englarne och frändskapen med ~~aporne~~ markattorne. Sköna Cousiner, de sednare. Det tör du väl ej neka, men välmenande ~~[illegible]~~ sägade sig vara, ~~och~~ eller sällskapslike äro de. Nu har jag emellertid [illegible] eder ~~[illegible]~~ complimenter-bok, eder ~~[illegible]~~ Parleur françaire, eder ~~[illegible]~~ Conversations lexicon, eller eder Hof- Dop- Krönings- och Begrafnings ceremoniel. Ni följa alla det samma, ~~[illegible]~~ Q[illegible] nicken som Chinesiska dockor, ~~[illegible]~~ ~~under [illegible] af regn, under~~ så väl under solsken som regn, under ~~[illegible]~~ vederspänningar ~~[illegible]~~ som migrain. ~~Jag ser~~ Madame ger jag Eder hin alltsammans! Jag vänder mig mot väggen för att betrakta de ~~[illegible]~~ figurer, som kunna tillgöra dukta ur regnet i väggpapperne. ~~Jag~~ Der läste jag ~~[illegible]~~ underliga trollskrifter och såg kanna ~~[illegible] det [illegible]~~ underligare trolltyper. Allt tar form och vänder sig och ser efter mig. Hvad vill det mig? Är jag ~~dömd~~ – vorden till ett [illegible] till en Markal för det jag sett femmelen öppna och den mildaste ängel skåda efter mig och [illegible] [illegible] förslag på en [illegible] karra. Hvad angår det Eder, I bruna Mossgubbar, I sporrgornas Hofrättsråd?

Hvart ville jag vända mig ehuru ~~det verkar det i [illegible]~~ jag ~~[illegible]~~ legat så länge på den sidan, att det verker i den, när jag ~~[illegible]~~ ~~ligger på den~~. Der i rummet är ett annat lif. Der fladdra fina hjärta fjärilar om hvarandra. De välsa lustigt på ögonblicket man tror pique-nique. De dumma menniskorne säga att ~~[illegible]~~ – det är snöflingorne jag ser utan för fönstren. Men jag förstår det bättre. Icke ~~[illegible]~~ snöflingorna några helsningar från den älskarinna. Mina fjärilar göra det. De ~~[illegible]~~ från kärleksbref på sina vingar. På en läser jag med ~~[illegible]~~ blodbokstäfver evig trohet, evig trohet. Der ser du orsaken hvarföre jag är så lugn. Icke kunna fjärilarne ljuga? Hvem kan misstro värens och kärlekens

Frysningar ~~[illegible]~~ om ~~[illegible]~~. Jag känner nog att våren glöder och att kärleken håller sin sminkpensel öfver de lustigt uppdansande flammorne. Han helgar försoningens vin. Tager och dricker! ropar han. Väl dem, som då nederfalla och med ~~[illegible]~~ läppar nalkas ~~den~~ den sig sjelf utbarnde kalken. Då tar han två hjertan i stället för ett, men de sammansmälta de förena sig. Såsom dödlig lefver han dubbelt i denna verlden, lefver han ock såsom odödlig dubbelt i en annan. Hvarföre skulle vi efterst nedsvara lifvets mellanlägga snöfälde?

Snö! Snö! Sol! Hvad återförer ~~mig~~ beständigt ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~om~~ minnet af snö, vinter, kyla? Kunna ~~de~~ menniskorna hafva rätt? Är det isstjergorna jag ser? Ve! om så vore! om allt vore fruset. ~~Om kärleken i barm [illegible] hjertat~~ Om hjertat blefve utsatt hjelplöst öfvergifvet på lifvets ofverskådliga hierarki och der ~~[illegible]~~ öfverfölledes fortlöpande nattmörker och nierkades af glömskans snöflagg. Den [illegible] fin salighet, en salighet öfver lifvet. Den uppslöser i tårar, och tårarne hafva ock mäster ~~på~~ i hjertats djupaste försakt, den ena söker och finner [illegible] den lättfärdig flängpolska kring läpparne; den andra dansar ej sällan den –

Ej mera af det slaget. Basta!

Den

I dag har ~~Marie~~ Anna öfverstått sitt prof. Det försäkrar mig skyddsande. Hon har segrat. Det var månans strid mot hafvets bölgor. ~~Då~~ Då han uppgick längst bort vid himlabrynen, ~~[illegible]~~ tycktes alla hafvets sammansvurit sig emot honom, alla vältrade de sig emot honom, och hvarje önskas upp för sig, som hotade han att dränka honom. Lugnt uppgick han, och söka de åter hans vänskap. Såsom hofmän

samkar ~~samla~~ de upp ~~de~~ hvad han icke ville äga, och behaga ~~sig~~ dermed för att ses ut, som ~~[illegible]~~ vore de ämnade att betyda något; och när ~~[illegible]~~ hans strålar sänka sig mot spira yta, då uppsamla vågorne dem och befänga sig dermed som ett Riddareband. Sådan är Syrenens lön.

I dag afskakar jag mig ~~mitt~~ ~~af~~ sköldpaddskal, som sjukdomen skjutit kring min kropp. Fort lilla ~~a~~ min Anna! Flyg ängel, ~~[illegible]~~ ~~dagen~~ skicka mörkattes! hvilket du befrar. Ladd framåt! framåt! till den älskade.

15. D di:

~~Hon är~~ gift. — Förstår du mig? Hon stod brud den ~~i~~ förra månaden! Hon är Dunderfeldt's maka. Hon ~~blir~~ är Majorska hon blifver Öfverstinna. Hon ville hafva den föreställda personen Peter ~~[illegible]~~ Dunderfeldt till sin egen man och älska honom; nå och lust! Förstår du det? — Men du förstår ingenting, dess kalla döda ~~[illegible]~~ varelse. Du ligger i grafven och ruttnar der. Du äter mull — och jag äter djefvulens skådebröd. Moses glömde att berätta att af Kunskapens träd på godt och ondt togo qvinnan och ormen hvar sitt äpple. ~~[illegible]~~ Men hon använde det och lät sitt kopa i djup, från slägte till slägte, känner man. Men ormen nedförde sitt i Satans kabinettkammare, hvarifrån Belzebubs fruntimmer utgör speglar; ~~mitt der under står annat äpplet med sin~~ på marmor~~bordet~~ midt derunder står annat äpplet ~~[illegible]~~ af de uppfyllda underbara skålar. Dagligen parteras det och ingifves ~~det~~, men om natten växer äpplet ~~det~~ åter lik den Colchiska draken eller galten Sehrimner. Jag har nu fått ~~min~~ min portion. Den fastnar i halsen, den vill intet ned; — ett slag i ryggen; annat ett. Det har en besynnerlig nafver, hårda öde!

Hvarföre ~~[illegible]~~ får jag ej stöpa mina ~~[illegible]~~ kulor i fred? Tror du ej att jag märkte, huruledes just i det samma jag hällde det smälta blyet ur skeden i kulformen ett skäggigt ansigte med blått skägg tittade mig öfver axeln, ända in i dubletten, ja ända in i ögat. Det var du. Jag kände dig ~~[illegible]~~ också; kastade blyet i elden. Jag träffar ju ej. Likväl hade jag endast behöft tvänne kulor; en för honom och en för mig. Hvarföre icke äfven den tredje frågar du! kalla Dödman. Nej! Nej! ingen för henne.

Du vill det, du Dödman! Du vill gerna bädda systersäng med honom och dricka syster skål med oskulden. Hvad dricken I der nere? Der i mörkret? Dit ingen solstråle ~~[illegible]~~ hinner; dit ingen värme ~~[illegible]~~ tränger. Ären I äfven der unga? O! ve! då är lifvet ett rus; — och döden är också ett rus, när vakna vi?

Nej! Min bleka vän! utan ögon, utan läppar! Läs ditt fader vår der nere. Ditt dagliga bröd har du i mullen; och maskarne hafva sitt i dig. ~~[illegible]~~ Vi komma väl alla en gång under denna Dykeri- och Bergnings Compagnie. Tillåt emellertid skönheten att lefva, medan den lefver. Hon är ju egentligen ej annat, än en liten och förgänglig guldfisk, som far inom ~~[illegible]~~ ungdomens bräckliga glashvalf. ~~[illegible]~~ Tiden vidrör urnan med sin hand; och i blinken är hon bräckt — lifvet, böljan, äro försvunna, fisken stadnar på det torra, han dör och fägringen är borta. ~~[illegible]~~ Må den vara borta, blott själen ~~[illegible]~~ förmår att svinga sig upp mot ~~[illegible]~~ evighetens eterhaf.

Är icke detta mycket förståndigt taladt? och hvarföre talar jag så förståndigt? — Mod min vän. För att glömma mig sjelf, för att glömma henne, som lofvade att älska en annan, icke mig; i nöd och lust.

O! Ve! att hon ~~[illegible]~~ ville bädda ~~på~~ sin brudsäng med snö, och hölja ~~öfver sig med~~ på sig ett täcke af is, att hon förskönt liljornas blad, som Amor ~~[illegible]~~ plockar i Phantasiens trägård, och ~~[illegible]~~ nedför på jorden, till ett brudtäcke, på det att de älskande ~~måga~~ undgå att skyla sig med blygdens fikonalöf. ~~Emellertid har jag väl också blifvit [illegible] af hennes snökälla~~ Ser hon då ej, att det är jag som blifvit nedsvärjad, att jag bär verifvan, hvarpå hon tvinar? Och jag lefver under ~~den~~ hon. ~~O[illegible]~~! Mina lemmar äro skälvande ~~[illegible]~~ min själ skakar sig som en blodigel ligger i mitt hjerta. Men då sönder dig sjelf, efter du ej har något annat att göra; det skall vara ett artigt tidsfördrif. Huru tror du väl att din egen blod skulle smaka? — ~~[illegible]~~ Sött som nektar; det är ju hon, som kredensar dig pokalen. —

Men vet du väl om hon frivilligt ~~[illegible]~~ är din Mord-Hebe? om hon anar hvad du lider? Om hon ~~känna~~ känner dig, sådan som du är? Brytningen ~~du~~ skaffar innan du ranksakat dig hjerna ~~död~~ med eld och svärd innan du förklarad dig.

Väl an då. Jag vill närma mig henne, jag vill erfara hvad hon känner. Är hon lycklig? ~~Då är jag lefvat lycklig. Huru tycker hon mig; älskade jag ej der.~~ ~~Då vore min kärlek~~ en qvidare, som emotsäg skäl för att befalla den för ligga på den såsom en missunsam drake på guldet. Genast uppbryter jag till hennes vistelseort. Jag flyger ej mera. Varsamt ~~[illegible]~~ smyger emellan tänkegestalter med sfaderns hopsamlar lifvets kalla nakhuf.

16. Brytningen d.

~~Blott en half mil af [illegible] obetydliga [illegible] af en half mil. Skiljer mig och henne at~~ Man andas här en synnerlig och frisk luft. Mitt hjerta slår lättare, saften mina tänderna darra. Ack! så skiljer endast en half mil både mig och henne åt.

Men närmare går jag ej. Jag har grätet på vägen, och ~~[illegible]~~ tårarne hafva bortsköljt min första brand. Af dem bildade jag en regnbåge, ett försoningstecken. ~~Hvarest [illegible] [illegible] han [illegible]~~ Uppstiger hon på denna bjerget till himmelen, så är den ej för syndarne, och då har jorden ej ~~[illegible]~~ druckit faller? Hvad gör det väl om mitt hjerta blöder, om det äfven förblöder; † ~~det är ju ett af Menniskorna i allas fall längre än det verkliga~~ och lyckas det mig att rädda några blommor, att förvara dem ett och annat år, så offrar jag gerna frukterna. Hvem skrefvo? ~~[illegible]~~ Då man för andra gången sväljer fina dopkläder, icke till döpelsen med ~~[illegible]~~ vatten, utan hjelpa med jord. Är ~~man~~ ju vilse möjnas och affallen. Hvem fäller frukt på frukt? Men blommorna förbinda våren och sommaren och derföre fäster man en blomsterkrans på ungmöns hufvud och i ~~[illegible]~~ ynglingens hand skakar man några rosor, då de öfverlämnas åt ~~[illegible]~~ farmakern sorten för att sig frambäras till rosens altaret.

~~Hvad jag är Hvem kan är jag ej~~ Hvad finnes den starka hand, som mäktar ~~att~~ vrida tiden ur tillbaka och göra det gjorda

† hafvit kalla

† de usla dödlige, dukorna hvarmed mörkret, sorgen och förtviflan så obarmhärtigt leka;

ungdomens

† icke är någon flygfisk, som sedan far tillbaka

† med en Cleopatras vällust.

må då äfven jag ~~lägga mig~~ på afstånd iandas ~~de [illegible] menskor~~ skåda den milda glansen af hennes lycka dager, och fröjda mig deråt och ~~le och~~, le och drömma om sällhet ~~och~~ om salighet! Min kärlek är ju ingen ~~qvidare~~, ju hvarken någon ~~[illegible]~~

Har jag för ~~kort~~ tak det ~~komma och kalla afstånd~~ till en half mil hvilket ~~lagen sig lik en~~ ~~tiger lik pumpmachine~~ ~~emellan hon~~ lägger sig, lik ~~en~~ ~~sig~~ en sarkofag lastad med grafbyggnads materialier emellan tvänne älskande hjertan, och då de ~~[illegible]~~ flamma af kärlek, vänder emot dem spetsarne af de afskedare, som skola ~~[illegible]~~ bevara byggnaden ~~[illegible]~~ till ett palats för medelmåttan och en fyrbåk för alldagligheten —

† ~~Det blöder~~ Af kärlek ~~och kärleken~~ förblöder det svarar i alla fall längre än verkligheten. ~~Af lifvets~~ Det är kärleken som förvarar blommorne af lifvet; ~~[illegible]~~ det är verkligheten som låter sig nöja med frukterna;

† Tror du att han deroppe förmår det? Nej, ach nej. ~~Hvad som är, och hvad som blifva skall, det måste han ej att framvälla med~~ Lif susande fara molnen förbi hans thron, och hvad som är och hvad som blifva skall det söndrar sig ur molnen och det kalla menniskorna händelser; men hvad som varit, det är likasom budorden, med Guds finger inskrifvit i tidens taflor. ~~Det dör för verlden kan det utplånas med minnet, för menniskan?~~ – ~~det kan icke, ens en~~ ~~Nej. Jag kan icke glömma, ej~~ åt det kan ej en en annan gifvas; det skall icke omhöljas med moln; det kan icke utplånas ur ~~menniskan~~ handlingarnes kedja, om ~~än minnet~~ ackla ~~aflemnad~~ ~~deraf förlorade balkarn~~ den sista skuggan to dem, försvann bortom minnets fjerran.

form

Nej jag ~~kan~~ icke ingvarteria mitt friska hjerta i ett bägar för att njuta svalka, ~~eller bära mitt brinnande tankar att marsera [illegible] med svängningar för att komma undan fienden, eller traktera~~ och ~~fylla mitt bröst~~ ~~eller fylla mina belägra mina tankar med~~ afklyfna; de ~~himla skänkta~~ af himlen skänkta vingarne åt mina tankar; och traktera känslorne med alo glaser. Jag kan icke glömma. Derföre

† denna ymnighet af fattigdom

Hvad innehåller det? Uppslagit korts på ett helt lefnads spel. Hjerter äss eller spaderkär. Glädjen eller döden. ~~Glädje~~? Bladen? Stormvågorna bära jer ~~redan med sig många~~ redan med sig fladdrande blad, de ~~redan~~ svafva omkring i luften som de dödsjag förhoppningar. Men länge ~~har~~ förmår hon ej att bära dem. De falla på jorden – på den ~~svarta på [illegible]~~ svarta jorden, som icke är något annat än ~~ett~~ ero från solens uppgång till dess nedgång utsträckt bädd af stoft efter de döda ~~efter~~ misericornat kommornas bräder. ~~Ett~~ Ett blad faller ned på jorden, den döden; ~~den~~ faller tig till de döda. Det är döden. Döden känner jag, hans stormar piskar det fasande hjertat. Det lider

(*) ~~Följande bref fann hon i [illegible] fäktat~~

det lider ett helfvetes redan i evigheten. Döden är ~~mer~~ starkare än helfvete. Kom då! ~~Jag bryter brefven opp breftet, jag [illegible] att [illegible] taler edeint~~ bränner opp brefvet. sät lågorna – nej nej. Det du ej att ~~[illegible]~~ verlden är lika nuv uppfostringsanstalt, der man lärer att anställa uppror mot samvingen och begå våldtagt på känslan. – ! –

Det är gjordt? Hvad skrifver hon

† gjordt. ~~Icke ens den almäktige förmår det. Skulle hans som sjelf är tiden, men med sig sjelf, och länge göra sig sjelf till intet. Så omåttligt kan en blott menniska tänka, änskas men i ikeläs som en dåre för det som fröjdar sig med den glade och lider med den sorgande.~~ Jag skrifver till ~~Emma~~ henne; måtte mitt ~~hjerta~~ vara starkt nog att kunna utfärda mina egna ord och min hand säker nog, för att teckna ~~de~~ initial bokstäfverne ~~på~~ till min egen dödsdom.

Här har du mitt bref. Nådigaste Fru! Anser Ni Er kunna med ~~lugn~~ frid i hjertat ~~det~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ frid på edra kinder emottaga ett bref från mig; Läs då igenom detta. Trakta Ni åter ~~en~~ endast aningen af rädsla ~~och~~ eller känner Ni den minsta ~~[illegible]~~ skakning, som skulle vidja att hjertats ~~porrande vattnen~~; i djupet bruirande vulkan är färdig att spruta tårarnes sjudande vatten; fluda här, – derföre slutar jag på denna sidan.

Du vänder bladet; du fort far. Välan de fluka! Så sofva så älskad som jag och så skola göra det. Men min kärlek är förbi; annat återstår blott några sjukliga minnen, och äfven dessa skola försvinna ~~[illegible]~~ likt en ~~[illegible]~~ tynande aftonrodnad. Så snart jag erfor att, du handlat i öfverensstämmelse med din högre pligt och att du hoppas blifva lycklig. Jag återvänder till verlden för att i ett af lifvets mångfaldiga yrken ~~[illegible]~~ söka min fortkomst. Jag önskar blott medtaga en tröst, den att ni är nöjd eller tror Er kunna blifva det.

Så lydde brefvet jag afsände; nu till mig hennes. Ty talar jag ej lärdt vishet som en diplomat, som en sprägubbe, som en bödelman, eller förenar jag ej alla klokskap och sägot skäl hvarföre ~~det~~ ej skulle kunna förenas (visar jag icke) Dess döddande handslag. Klockan 12, nott går jag på kyrkogården. Kom mig då till möte lägg dina rasslande knotor på mitt glödande hjerta, att ~~det~~ må stelna under döden kold, och ~~[illegible]~~ förgå. I tröst ville jag tala till henne, och ingen tröst bod dem omkring mig. Jag ville för henne miga fridens klockor, medan golfvet under mig brann och lågorna ~~[illegible]~~ kring mig ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ sveddo mitt hjerta. ~~[illegible]~~? eller äro de brandfulla sorgen slår deromkring, så drunkna i ~~[illegible]~~ tårar, att lidandet flammor ej förmå att andas dem.

Budet ~~[illegible]~~ dröjer länge mycket länge. Hvar ernyst aller det mig? Har det krypit mitt bref? Har det förstört henne? Hvar Doss står vid ~~[illegible]~~ kratern af ett lågande Etna, ~~i djupet dånar det~~, och det dånar, hvilt, åskar och blixtrar i djupet. Hvar är Cyklopen hvars rödbrända hand skall makhända omsnärja mig med ett pappersblad och nedraga mig ~~[illegible]~~ i djupet.

~~Nu är kommet~~ ~~ett kommet~~ ~~och icke mer~~ Nu är det ändtligen ankommit. Jag har läst hennes svar. Vore jag hellre ~~blind född~~ född blind, då hade mina ögon ej sett ~~det~~ ~~det [illegible]~~ ~~[illegible]~~ detta. Äfven stenen af helfvetes tjoror, hvari de dödliga lysa och vid hvars tufgångar och hvarat de fröjda sig och kalla det hjer, de hade ej heller sett detta slaget, ~~[illegible]~~ hvari bland hvilket helfvetale under andra smygga jag förklarades, för att ~~[illegible]~~ anstifta uppror mot samningen och begå våldtagt på känslan.

Läs hennes bref; jag bifogar det. (*)

Min Vän! Det sätt hvarpå jag blifvit behandlad har gifvit mig rättighet att emottaga och läsa ditt bref. Jag tror dig vara lycklig eller nära att blifva det, ty den synes mig lugn, och detta ~~[illegible]~~ medvetande är den största ~~tröst jag [illegible] tager med mig~~ snart jag den enda tröst jag tager med mig in i min framtid.

Man har drifvit ett rysligt spel med oss. Gud! ~~hur~~ huru olycklig har jag ej derigenom blifvit. Nu först, sedan allt är för sent, har jag kommit i erfarenhet deraf. Bland ~~min man~~ andra af min man värdelöst kastade papper har jag funnit ett bref från en Kronolänsman; detta har upplyst mig om alltsammans.

För att förmå mig till ~~en~~ förbindelse med en man, som jag då föraktade, som jag nu hatar och afskyr, måste man först aflägsna dig. Huru ~~dermed~~ tillgick är mig obekant; jag hörde blott omtalas att du öfverfallit och slagit min farbror, hans egna ruin och att han endast genom hjelp af sina drängar kunnat rädda sig ut dina händer. Man förde mig till ~~min nya vän~~ ~~[illegible]~~ dundervunt, der jag dagligen hörde omtalas Capitainens förträffliga egenskaper och stora omsorg för mig. På detta aflägsna ställe talade ej på en längre tid mig en främmande verld; och enformigheten i mitt afgnadsfall afbröts endast af min fars bref, hvari han ej underlät att berätta något elakt om dig. Endast af hvad erfor jag att du existerar i orten, och jag ~~[illegible]~~ fann tal ställd deruti och jag gladde mig öfver din tröst. Likväl smärtade det mig att du hvarken skref mig till, eller att ej erhöll svar på de flera bref jag till dig afsände. Efter bröllopet har min man skämtat öfver den skicklighet hvarmed min bud ~~[illegible]~~ förstått att uppfånga både mina och dina bref. – Slutligen blefvo berättelserne om och om dig begångna, dåligheter mera täta och en söndag hörde jag med yttersta förskräckelse ~~en~~ uppläsas en lysning efter dig. Jag dignade ned i bänken, men ~~[illegible]~~ ~~från den~~ Fröken Dundervunt uppväckte mig för att ~~[illegible]~~ omtala att du stulit kläder från en bonde. Jag vet ej hvad jag gjorde eller hvad jag sade, ~~men min~~ och ~~följde min fångvaktarska på ett af hennes förslag~~ på min fångvaktarskas förslag följde jag henne på en resa. Jag gladde mig åt att få tillfälle att besöka andra dessutom och erfara något om dig. Den första jag mötte var du omgifven af kärlman och fångföraren. ~~Här~~ Vid denna åsyn förlorade jag alla sans. Det var mig omöjligt att komma mig före; jag svarade ja till allt hvad man ville; ändtligen stack man en ring på mitt finger och sade att jag var förlofvad. Annat vet jag ej, om en verkligen skett eller ej; ty hela denna tiden liknar en oredig dröm, hvaraf jag ej kan framkalla en enda klar föreställning; utom det, att en dag gjorde min fand ett stort calas då ~~jag efter~~ man gratulerade mig, emedan det den dagen lyst för mig. ~~[illegible]~~ Capitainen sade mig sådana artigheter och var artigt förekommande mot min Tant.

Men, barmhertige Gud! hvilket uppvaknande. Man klädde mig till brud, och då kronan fästades på mitt hufvud, återkom jag till sans. I en blink såg jag hela mitt ryslige öde; ryckade jag och ryckte af mig kronan, jag blir icke hans maka; hellre, hellre i grafven. Då kommo alla ~~[illegible]~~ kring mig, min ~~[illegible]~~ Farbror, Systern, ~~alla~~ och flera andra; ~~sade~~ alla sade de mig att nu var mitt rykande förseent. Min och min mans hand satte åter kronan på ~~mitt hufvud~~ mig, och dervid erinrade jag mig, att på altartaflan i vår sockenkyrka är ~~[illegible]~~ på samma sätt framställdt, huru Krigsknektar sätta törnekronan på frälsarens hufvud. † tänkte jag. Detta är din törnekrona, och du har ändock ej lidit hvad han led, jag ~~gaf mig tålamod~~ bugade mig. ~~[illegible]~~ ~~Men fal diger~~. ~~Dit~~ Klimrat af dig ryckte, men jag vågade icke tänka på dig. Nu vågar du ~~tänka~~ på honom, på en brottsling, vanfrejdad, i främst alls förebrådde jag mig sjelf. Men mitt hjerta svarade: han är oskyldig; ack hvarföre hörde jag det icke? Är han oskyldig sade jag stilligen för mig sjelf, så måste Gud, ~~det~~ som beskyddar oskulden, gifva det till känna. Med denna tanke inträdde jag till vigningsaltaren. Förgäfves väntade jag något underverk; och i det ögonblick jag skulle framsäga det afgörande ordet ja, framträngde på en gång bilden af min ~~[illegible]~~ gruflige ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ framlid. Jag svimmade. När jag återkom till ~~[illegible]~~ sansning var jag gift och emottog Gratulationerne. Hade jag tänkt att du var oskyldig, — Gud vet huru det då gått med mitt förstånd; men din förmenta brottslighet var det skäl, hvarmed jag sökte lugna mitt hjerta. —

Åtta dagar efter bröllopet var den vanliga marknaden i ** stad. Det reste vi ~~allesammans J~~ jag, ~~min man och~~ vi allesammans. Knappt var jag ditkommen, innan min Man förelade mig ett papper att underskrifva. Jag ~~[illegible]~~ läste genom det och fann ett köpecontract angående den största af mina egendomar. Jag vägrade att underskrifva det. Min man sade mig, att utan denna åtgärd skulle han blifva olycklig, emedan han hade flera utslag på sig. Jag frågade honom: om han då ~~[illegible]~~ gjort mig lycklig? Lycklig eller icke lycklig, skrifver Frun i alla fall under, yttrade han, fattade mig i armarne, förde mig till ~~ett stal~~ bordet, nedsatte mig på en stol och gaf mig en penna i handen. Ännu tvekade jag, men ~~i det~~ då fattade han min hand och förde den på papperet. Der stod nu mitt namn och från ett annat rum inträdde tvänne af hans kamrater, som äfven påtecknade Documentet, sannolikt bestyrkte, det mitt frivilliga bifall.

Följande dagen trodde jag att Judarne ernat uppslå sin ~~[illegible]~~ Synagoga i det öfre rummet i Bebodde, och när alla hade min Man och min Tant att castellet samtala. Jag såg nu klarare än förr, att min Man ~~oaf~~ oafvänligt från skuldsedlar med mitt lifs fällt, och snart ~~fanns jag~~ ~~[illegible]~~ erhöll jag fullkomlig visshet derom, då jag i ett bref från en Uthonotaer man läste, ~~det han väl ej [illegible]~~ att det ej lyckats honom att få dig fast för stölden, i synnerhet som han redan länge varit den verklige tjufven på spåren; men i alla fall hade Landshöfdingen på hans ~~[illegible]~~ framställning sändt dig såsom passlös person från orten. Hvarigenom han i alla fall gifvit honom man tid och således uppfyllt ~~sitt~~ sitt gifna löfte.

Mitt tvifleri och måhända ingen skillnad, var således icke det enda offret min mans ungdoms dårskaper och laster, ~~bo~~ fordrat; din heder och kanske din framtida hela lycka lät han följa med på köpet. Men — jag vill ej tänka meras. Genom ett heligt och oupplösligt band är jag ~~[illegible]~~ fästad vid honom; och detta bref vore tid och med ett utbrott ~~[illegible]~~ ett brott, så framt ~~[illegible]~~ ej min man ~~[illegible]~~ sjelf satt mig i nödvändighet, att ~~[illegible]~~ genom en, uppriktig berättelse om förloppet rättfärdiga mig.

Lämna denna ort och tro lycklig! Jag önskar ej att återse dig; men ännu en gång ville jag lämna dig underrättelse om mig. ~~Se~~ ~~frälla, om~~ lefvädd dig först, när de jordiska fördomskropparne äro ~~[illegible]~~ nära att sluta, ja, ~~ännu en gang~~ ~~tänk på~~ glöm mig, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ som kanske lämnat rum åt ~~[illegible]~~ misstankar om ditt hjerta och sök att blifva lycklig. Farväl! ~~min vän~~ önskar din vän Hanna.

IV.

Det är öfver ett år, sedan du hörde något af mig; och ~~uppriktigt~~ sagt: är det lika länge sedan jag hörde ~~något~~ af mig sjelf. Jag läste genom brefet; † och tog till fötterna. ~~jag lämnade orten~~. Jag gick rakt fram, jag såg mig icke tillbaka. Småningom voro penningarne slut och kläderne försälda. Dessutom kom jag till en bondby. Hvar ~~[illegible]~~ bor Ordningsmannen? frågade jag. Man visade mig till honom. Jag ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ † framtidde svarighandel sappar och frågade honom, om man ej ~~[illegible]~~ en Scholmästare, ~~[illegible]~~ som ej begärde mera än ~~[illegible]~~ behöfde, så mycket mat, som var nödvändigt för att ej svälta ihjel och så mycket kläder som erfordrades för att ej frysa sig förderfvad. Efter någon besinning antog han tillbudet på alla dagar. Jag höll min skolläsning och den lyckades. Man anviste mig en enskild stuga till boningsrum och mat fick jag skiftevis hos bönderne. Snart trodde Bondhustrurne sig hafva upptäckt att jag var ett ~~[illegible]~~ Studerat, som skolat ~~läsa~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ mig till prest, men derved Studerat ~~[illegible]~~ så mycket att hufvudet sprackit. Af hustrurne erhöll jag ~~[illegible]~~ mera skjortlärft än jag behöfde, och af flickorne flera röda och gröna strumpeband än jag sliter ut i hela min lifstid.

Men, icke är det hufvudet som spricker för det att man läser sig!

8.

Gyllenrööh
Gyllenstööt –

(8)

♀ till ~~dygd och laglydnad~~ nya skola för dygd och laglydnad-

♀
bara rökelse och myrrha för ~~[illegible]~~ Tituleir Jungfrur d. v. s. betitlade ~~[illegible]~~ Mademoiseller och Fröknar–

♀ den allranyaste Frälsaren

Hvar har man krig &c–
Hvar ligger Jerusalem–

(R)

sitter och
Jag grunnar, och grunnar; ~~hjertat~~ lägger tankar på mina förhoppningar, och de förtäras deraf ~~[illegible] min aning~~ Mina aningar frysa sig till döds under den långa natten; de få icke mera lära hat innom ett varmt bröst. ♀ bak ~~[illegible]~~ längre:
Nu vet jag emellertid–

(#)

9.7.

arlig
♀ (i stället för att skrifva sig till hvar och en sin stamgods skrifva sig alle sammans till ett enda– Riks Discontew. Nå, nå! ~~[illegible]~~ Gerna för mig. Du skall hedra ~~din~~ fader och ~~din~~ moder, på det att dig må väl gå! är ock ett bud i Lagen. Och hvilken tid är utan en föregående! Huru skulle eljest en blifvande framkomma i ~~[illegible]~~ ett sammandrag fråga? Hvad följde derpå? Välan! Hvad följde derpå? Jo, en gräslig mängd Jungfrur voro ock förhanden;

---

sig, till prest, på sin höjd är det ~~[illegible]~~ hjertat. Om det spricker ändå? Nå väl, hvad är det mera? ~~Det händer i alla fall, att en [illegible] får gröt [illegible] en sprucken klocka och en sprucken~~ Kallar ej en sprucken klocka god församling till andakt? Jag är icke ärkebiskop, men har klufvet ofvantill?

Jag emellertid inga ~~[illegible]~~ drömmar; de äro dygnets af lifvet. Drömböcker kan man köpa så många man behagar! De äro en ram, en Kasse, såsom lifdrabanterne, hvari man ~~kan~~ nipar sin Lifbevaring, drömmarne när de blifvit fullfjädrade. Annars flyga de bort, ~~[illegible]~~ med själen till och med kroppen; och De stannar ej alltid som Gouverneurs på ön Baratria, i bland ~~[illegible]~~ skjuta de bort som Tenwadel sjelf till Slafveri i Algier. Dock Slafveri är ~~[illegible]~~ icke skälsamt både inbringande och hälsosamt. Att slafva är ju det samma som att tjena, att tjena åter det samma som att befalla, fråga Landshöfdingar och Regements Chefer. Jag är en complett landshöfding. ~~[illegible]~~ I Ȫregan står ~~min stol~~ framför min stol, hvarpå ingen tör sitta. Jag och vid dörren hänger Calbasen. Förträffliga, herrliga och verksamma okuler-knif! Hvilka ~~[illegible]~~ vildagrenar skär du icke bort, hvilka öfvermodiga najser du icke? Sublime skalk! Din skämtan förmår mycket der hon ~~verksam är~~ allvar är.

Uppgrejot, vi hafva ~~[illegible]~~ en blind spelman i byen. Med honom har jag druckit brorskål. Jag har ock så gjort honom till spågubbe, och nu ~~tycker han att det är lustigare än~~ när jag förer honom ut på ängarne, sätter honom midt ibland blommorne och ~~[illegible]~~ får honom att sjunga Alterbons blommor. Då hörer jag ~~[illegible]~~ på en gång tvänne olika sångare. En liflig, genmälande chorus af de små och för örat verkande ~~blommorna~~ narrarne, hvars osynliga tungor lalla barndoms sånger, och ~~en annan~~ [illegible] ännu en af ett blomsterfluke med sin Bror, hvars blommor äro gröna sidan och sammet. När harmonien blir disharmonick går jag till spågubben, ~~som jag [illegible]~~ för hvilken jag uppräknat så ~~mycket~~ många lärdomar ur ~~[illegible]~~, Spöblog, Silfverstolpe och Leopold, att han ~~en~~ blifvit en fullkomlig Akademiker. För honom angifver jag, att på ängarne är ett stort fantasteri å färde, och de underlåta han aldrig att föra hem blinda Nisse; men blommornas sinn har han sig aldrig hafva förmärkt, utan anser sådant för en af mig hopspunnen skrift för att förleda honom till ängarnas nedtrampande ~~af~~ ofång och derpå följande ansvar. Emellertid är det tänkvärdt att ingendera vill vet kännas vid ~~[illegible]~~ Jesus ~~Christus~~, ehuru den blinde ~~[illegible]~~ med största häftighet påstår, att besagde ~~[illegible]~~ ligger helt och hållet inom spågubbens gebiet.

Men hvad blommorna sjunga, det vet ej min blinde Bror, Spelemannen, ehuru han sitter midt iblanddem. De sjunga kärleksvisor om fjärilarne och dricker visor om daggen. Stackars små! De äro rusige af kärlek och dryker, fastän slipstenen går och lien hvässes. ~~[illegible]~~ Men, månne ej döden äfven hvässer sin; eller är jag så ~~förtorkad~~ utblommad och förtorkad att hafsströmmar det löna mödan att svänga den ~~[illegible]~~ öfver mig. Jag stryker bort unnan, jag vänder om åt Öster åt Vester, åt Söder och Norr. ~~[illegible]~~ Jag förer ej skymningen. Visste jag blott hvar han hade sin slipsten, ~~[illegible]~~ dit ville jag gå, jag ville ligga något vatten af det som ~~[illegible]~~ liden ~~[illegible]~~ häller öfver stenen då döden ~~[illegible]~~ hvässer lien. Det måste läska! Det måste qväfva. ~~[illegible]~~!

Ofta går jag klockan 12 om natten till korsvägen nedanför kyrkan der stråkvägar, sedan går jag med afmätta steg i likprocession med mig sjelf, och stannar vid den fyllde igenfyllda grafven. Der ville jag begrafva mitt minne, men jag blir ej utaf med det. Det går med mig, som med mannen i sagan, hvilken tilläts gasten att rida på sina axlar. Han fick bära honom tills dess att han störtade och vid hvarje af hans försök att göra sig bördan qvitt, klämde denne de kalla knotorne mot bröstet, mot hjertat, tills dess att det ändtligen också förfrös och stelnade. Men mitt vill icke stelna. Är då tanken på henne, som jag ej vill nämna ~~[illegible]~~ och ej får nämna, som ~~[illegible]~~ ständigt brinnande, likt ett Nafthafält, ~~[illegible]~~ värmer och lifnärer mig? Ja så är det. Mera bör jag icke säga; också har jag ej tid, min blinde ~~[illegible]~~ Bror har lofvat mig ~~[illegible]~~ ett försök, att spela: O! rene Guds Lamb. ~~[illegible]~~ Jag har brottom, farväl!

18– Svarte bok

~~Nu känner jag hvart ord [illegible] i Salan [illegible] att [illegible]~~ utan att kunna [illegible]

Ney, där ~~[illegible]~~ stod jag endast sönder mig sjelf och ~~[illegible]~~ som en uggla vid mitt eget stugfönster. Oupphörligt ropade jag klart qvitt, men ingen syntes till hand med fregdeken. ~~[illegible]~~ Menniskorne ~~[illegible]~~ omkring mig, stodo som borstmästare; ~~[illegible]~~ måste jag åt staden för att få betrakta fiolspaner, granna tulpaner och giftiga riddarsporrar. Väl sager Syrach: Gapa icke omkring, gif och det i stadenom, och löp icke uti hvar vrå; men jag känner denna gamla Herren; han ansåg sig som förståndighetens sombykebbe, hvilken borde, idog ängras draget strå till strå; och ~~[illegible]~~ förmodligen fick han derföre gröt om Julen, emedan man då förtiden ej påfunnit att som vederkänsla för visad medelmåttighet ~~[illegible]~~ bortkasta 20 ducater, alla ansikt oberäknade.

~~Gröt eller icke gröt. Gapa måste jag och [illegible] lyfen, ty i morgon är Marknad: [illegible]~~

~~I hettan sprang jag till [illegible] stad och der gapade jag mig [illegible]~~

~~Hör på!~~ Derpå sprang jag åt staden, der rände jag omkring och gapade mig slutligen spik. Hör på: först såg jag dumma bönder som ville se ut ~~som~~ som herrar och, dumma herrar, som ~~[illegible]~~ ~~hvarie de ville se~~ ~~[illegible]~~ ville ~~se ut som låta påskina att de kunde dricka [illegible] och [illegible]~~ ~~om sådant utgör de högre klassernas~~ Mattan [illegible]. ~~Gerna för mig, Gode Herrar!~~ ~~Sen fruarna och Jungfruarna då?~~ De hänga fal mer med ögonen för unga herrarne; somliga: O herre! ho skall bo? – andre åter:

2

Med hastadt lopp och dunkelt sken, och solen snart förlåter. Frågen endå ~~[illegible]~~ gvad: du fröda verld! Farväl. Tysta ~~fägnar~~ gångar, två eller tre par ~~gå~~ arm i arm spatserande: Ej större bröd oss kommer till. Men dessa voro så förbannadt däligt klädda, att ingen kunde [illegible] ge sig i sällskap med dem.

~~Mina röda~~ Strumpebands ställa förhållanden emellan mig och den ~~lättre~~ förnämare verlden, ~~d. v. s. [illegible] af [illegible]~~ upplysningar äro afknytna genom mina röda strumpeband. ~~[illegible] när man fäst [illegible] [illegible] och [illegible] i [illegible] mer [illegible].~~ De voro gifna af ett godt hjerta; ett godt hjerta är ett enfaldigt hjerta. Det är enfalden som den förnämare verlden skyr, sannolikt, emedan enfalden ej står att förlika med platheten. Förnäma dygd! ~~Du är ej i behof af ett hjerta.~~ Spatsera ~~du~~ nu makliga din väg fram. Malt känna vi! Du vill fånga Lysmaskar på kräftstjertar.

Öfver allt såg jag mig omkring. ~~[illegible]~~ ej Spaderdamer ♃ blanda dessa ~~dansande~~ svartfvade-dockor, som moqvera sig öfver de stillastående lyktorne i Ständet; ~~frögade jag mig~~ så tröstade jag mig sjelf. Likväl sökte mitt öga gjennom? Men hjerta kunde ~~icke~~ det söka? Emellertid skyade solen; och menniskorna ~~skyndade sig~~ ~~bort~~ tröttnade vid att ~~gapa på hvarandra~~. att önska, betragta och förarga. Den ena begaf sig bort efter den andra.

~~Emellertid inträdde natten~~ Dagens hjelte var ~~emellertid~~ slagen, och nattens förenade stora armée inryckte på Himla-hvalfvet; ~~[illegible] af dunkel af [illegible]~~ Stjerna ~~glänste~~ prålade vid stjerna, likasom vid en koffaske; ~~och hela drog sig som ett [illegible]~~ af mörkret stod ~~[illegible]~~ lika [illegible] öfver jorden, ~~lika~~ som det står i Tyrannernes själ. En ~~bättre~~ ~~der~~ prydde för tro och lydnad och andelig fattigdom ~~och~~ samt trogna undersåtares skadskyldighet till förnäma bifosverkor, drängar och gycklare. Detta ~~är~~ var jernkorsets tid, det glittrade nu omgifvet af gyllene strålar. — Då blef jag så sorgsen! ~~Mina tankar~~ Jag rullade tankar på tankar, dermed ville jag bygga ett berg och från det storma himmelen. Jag ville derifrån hemta det blodiga kors-förföljningens kors; som brottycktes på det att ingen kejsare eller kejsarmoder skulle frestas att det fromma bygga en kyrka, och vänliga sanningen ~~och friden~~ genom helighet. Då märkte jag att jag byggde utan grund. Jag stod icke på fast botten; jag stod allenast på ett klappbryggas, der man nyss twättat en hoffrökens brudlakan, eller på locket till en snusdosa, skänkt åt ~~2~~ en Minister för ~~[illegible]~~ enskildt ~~nit~~ väl i allmänt ~~väl~~ nit. ~~omtanka om~~ Du är en dåre, log jag åt mig sjelf, samt ~~begaf mig bort~~ smög mig undan för att i någon lada dansa en slangpolska med drömgudan.

Då såg jag, huru ~~den ena efter den andra~~ folket smög sig med from förlägenhet in i ett hus. Detta är en kyrka tänkte jag; här ~~är det~~ man dyrkar samhällsordningen; ~~derför jag~~: det är ovedersägligt, ty laglydnad lyser i ~~hvarje [illegible]~~ blick. ~~[illegible] erinrar någon~~ de gäcader blickar. Jag måste hafva min anpart af denna predikan, ty jag betalar ju och mina mantals penningar.

Jag inträdde och se! Der satt ~~Capitain Lejonbrakt~~. ~~Främför honom låg hans kortlekan~~ Figurer af ♃ kring bordet stodo oxar, räfvar, getabockar och mång annor djur på två ben bredvid hvarandra. Alla ~~sågo de på Lejon~~ följde de Lejonbrakts minsta rörelse med ~~[illegible] ögon med [illegible]~~ fromma ögon, och Lejonbrakt såg sig omkring med en ~~[illegible]~~ helig blick. Guldet på kragen var borta, ~~ty~~ för det hade han köpt sig ~~mera~~ bly på kinderna.

En gammal man talade: Till en ung bock; men bocken stötte ifrån sig med hornen: ~~och~~ denne sade Gubben: Då blifver jag också qvar, samt ~~[illegible]~~ i kroppen ~~[illegible]~~ stod bredvid dörren. Jag fattade veleg ~~bredvid dörren~~ sinnet honom. ~~Känner du! tilltalade mig den~~

"Käre du!" ~~så~~ tilltalade mig den gamle: "Hvad vill du här? Gå din väg och omtala ej för någon, ej en gång för dig sjelf att du besökt detta sodom. ~~[illegible]~~ Skynda dig! dröjer du för länge, så är du ~~[illegible]~~ förlorad."

Gamle ~~man~~ Herre, tog jag till orda. Det är längesedan hanen gol tredje resan öfver mig, och derföre hafver jag ock gvitt betteroligt; men samvetet blef ofärgadt. ♃ ~~Men det~~ man bryter om söndagen, så man betala om måndagen. ~~Men~~ Nu har jag likväl fått sam framför mig, eller hvad som ~~[illegible]~~ är hvarmera än sam, ett missfall efter syndens vartsice med ~~[illegible]~~ dumheten. ~~Det var det en obetlig faderitt~~ Hvarföre gick mylingen han icke in i ~~mörkret~~, dödens mörker, innan han insugit så mycket af lifvets mörker, att han kunde likasom en ~~[illegible]~~ nattens Kolognesen fira, skina af ~~mörker~~ dunkel midt i dagens ljus?

Detta förstår jag väl ej. ~~Lade~~ svarade ~~den gamle~~ gubben. Men om ni dermed menar, den der gunstige Herren ♃ framme vid bordet, så har ni intet orätt. Det är en gruffs dålig menniska. ~~Han lefver~~ ~~Han förför all ungdomen~~ hvar, han far fram förför han ungdomen; och olyckligtvis låta äfven äldre personer plundra sig af honom. ~~Har äro~~ Många äro af honom ruinerade med hustru och barn. Nu följer han med en kaffekokerska på alla marknader här, under det hans hustru——

Hans Hustru! utföll jag. O ni gode lamb, ofskyldig på korset &c. — Hans hustru! upprepade jag. Hvar finnes hon?

♃ han omsig tagen

♃ ~~[illegible]~~ mera ~~sot~~ charmant dager

~~♃ dem finnes, som aldrig skuldra några annan~~
~~fall~~ ♃ förrättade Capitain Lejonbrakt gudstjenst. ~~Han~~ frånust höll ~~[illegible]~~
för altaret ~~och~~ höll ~~Fanan~~ nu fåniggetens Konungab
emellan sina händer, ~~och~~ sina läppar. Mina [illegible]
& frodiga kalfvar från Mixan! & benämnor från Gath
låten ~~oss~~ oss skatta ollonen och stryka mjölonlöfven från ~~[illegible]~~
ålskade tröst! Se här är en Regeringsform i stället för den
af det första ståndet. Här kan det afskyla sitt man-
mod, och lära sig tålamod. ♃ ~~Här är och kalfvarne för~~
~~de afvägn~~. Varen lustige och vid godt mod! ~~[illegible]~~ Ulfar
blodfred, enkors tårar, widersaar skattsparenning
~~och bedrägerits~~ smickrets ~~nådeblick~~ i kör och
drogeriets vedervkanste. Allt lägger jag i offerkä
rn. Jag försmår intet – ej en gång en redlig mans hand.
♃ dem finnes som aldrig skulderat något annan; här är kö-
mardsk för det andra, kalfdans för det tredje och ~~[illegible]~~
~~dag för~~ trägårdsfrön för det fjerde. Den räcker åt Edra
alla, äfven, ~~I [illegible]~~ åt eder, I oreprysenterade!

♃ Det var väl, ty hvad—

en om ej tiga

ermante
t dager

~~nad, som ej jag otroheten någon annat~~
itarn Regonbracke godt, i eart. ~~Han~~ förnuft satt
t fall ~~[illegible]~~ fånigheten Konungab
händer, ~~och~~ han lefte. Mine ~~[illegible]~~
ver från Mihrau. I benämnor från Gott
olloncu och stryka mjölonlofven från ~~[illegible]~~
hår är en Regeringsform - ~~[illegible]~~
ständet. Här kan det afskyla sig man
ig tålamod; ~~Här är och kalfvanc~~ fo
s lustiga och vid godt mod! ~~[illegible]~~ Upp
lorr tåror, widrigare skadskyrenning
~~[illegible]~~ smukreste ~~ögonblick~~ kord och
devkausta. Allt lägger jag i offerkä
r intet - ej en gång en redlig mans hän
n aldrig flaverat någon annan; här är k
et andra, Kalfdans för det tredje och ~~[illegible]~~
rdsfrön för det fjerde. Den räcker at Ed
~~[illegible]~~ at eder, i oreprosenterade!

d -

Ψ ligger den
Ψ ~~Han hängde opp sig på~~ mellan Spitsarne ~~af~~ på Nådens fasen.

Ψ Ur bucklan eller pokal drucko

Och om famningen letar, hvar om? hvar skön? Snön och isen lade hvit bleka kinder tillsammans,

Ψ sofvit og

Ψ trallar så förande

3

Glänsande ~~Carbunkel~~ Glaskarbunkel under den höga Säkerhets Kronan och Riddare!

Hvad är Himmel! Det vet jag. Regnbågens ~~tårar~~ droppar gråtna i ögonen graf. En ~~[illegible]~~ liten röd ros, som glimmar på ett haf af tårar, men rosen är endast något lefrad blod, nerstod ur hjertat genom skotthål under Daulen med den Babyloniska Mamsellen. Det är Genuts förtrollare; liksom Nådgaste Herre! vill jag ut i tofte. Hvad angår det mig om mensiga löjen, ~~som bor~~ trocide på Nosseugryn, tackar Gud: Mina bondflickor Gud, den der kransar dem med rosor för ej mindre den lekamliga än och den andliga mathmattningen.

~~Majoren går af med mig, om jag ej slipper ut. I grafven ligger jag och kan komma~~ Hvar dag ligger jag ej ~~under~~ grafven och om natten i mig. Ried nu Morgonen gått på mig med sina gyllene strålar. Den slipper starkare fram. Men Herr Stadhållare Reitz och Majoren hafva ~~dragit~~ druckit brorskål. Hvar natt flyger han in. Och en ~~[illegible]~~ likmask med ~~[illegible]~~ fladdrande blyplymer af bly och sporrar af snäckben commenderar från troskeln: Gif akt att chargera i avancerade; Och nu chargera tusende och tusende tankar och tvifvelsmål med min själ, men kavaljerna skjuta som Judar, ~~de [illegible]~~ ziger ger ett ~~[illegible]~~ nådaskott, ty det är Nåden som dödar i välbeställt samhälle.

Och hon, hon i den hvita slöjan, han som ~~efter~~ uppviger mitt på golfvet, hon vill hjelpa mig, men till medan är hon ju fästad i sten.

Det är ~~allt~~ för lagnd förnimmelse. Jag vill dricka storm och bevila mig af blixtrar. Om dagen ~~ligger~~ är jag lefvande i ~~grafven~~ stång. grafven om natten ~~ligger grafven [illegible]~~ är har grafven sitt tillhåll i mig. Den lefvande grafven! ~~[illegible] allt själt~~, ~~[illegible]~~ med ~~ljus från~~ ~~[illegible]~~ dörr här aflysslen från frälsen ~~af far~~ nu ~~förtrollad~~ ormen ~~[illegible]~~ fnortt hången tiga tillsammans i en kärlekskrets af fasa. ~~Han~~ Majoren och Herr Stadhållare Reitz ~~hafva druckit~~ brorskål! Hvar natt flygger han in och en likmask med fladdrande plymer af bly och sporrar af snäckben, commenderar från troskeln: gif akt att chargera i avancerade; ~~och~~ då chargera tusende och tusende tankar och tvifvelsmål med min själ; men cavaljerne skjuta som Judar - ziger ger ett nådeskott - en nådestöt, ty det är Nåden som dödar i ett välbestalt samhälle.

Nu äro bröstren borta och solen är borta. ~~och de kalla jernen bränna mig på benen.~~ och Hon är också borta, och längesen! men de kalla jernen brännas mig på benen. Jag ser att ~~den gyllene~~ morgonen vill gälja på mig med sina gyllene strålar, men de slippa ej fram genom skottiga spökryggar. Mördare! Mördare! Det är bara en liten korpunge, som vill hämta sig en läckerbit ur dina ögon.

~~Om endast hon i hvita slöjan, som vinklat står vid grafven sovrar, skulle slippa fram för det höga öfverbefälet, så hade det visst farat När jag firar intet det herrliga Intet sin Jubelfest, när ryska~~

Hvar har det frälsande Intet sitt ~~[illegible]~~ Tabor, hvar firar det sin förklaring. Hvar talar det om lifvet med den hensvundne, under det de lefvande tänka bygga sig hyddor, ty der är dem godt att vara. Hvar är döden efter döden? - Jag red också rauken på solstrålarne och låt kan kring för mig. ~~Det var fördet på Predikan. Nu kommer jag till ingången.~~ Men läderlapparne fångade ungen ~~Och hon.~~ ~~fången~~ tonerne och fälde dem för Poesi af egen tillverkning. Nu är natt på döden.

Icke ~~Jubel~~ kommer min Intima väg med det gröna karet. Icke heller hon. Efter hennes hvita slöja skådar jag, men ännu är hon död. Lefde hon då kom hon till mig och knöt en brudkrans af glömska kring Etna lagerna av hjertat. Derpå vore uppsvept allt och de blodiga sporren lyntes blott i snön, såsom ett minne af det förflutna.

Det är osannt att jag ~~[illegible]~~ gått framom den tiden, jag har aldrig längt till borgen. Pergrinskroppen på högsidan lifvet är ej större än att kroppnäls hufvud, men jag ser den ganska klart. Der hafva vi satt möte med hvarandra en mayhemgrall, för att mörda ~~hvarandra, [illegible]~~ och hjelpa, emedan kärleken är ~~få~~ ett sjelfmord ~~för att få en~~ på ~~aveka för att få en falir~~ ensiden, för att få ~~lisigång på andra~~ på två kroppar till en själ.

~~Men~~ Mina bröst äro borta och jag kan ej gå. Nådiga öfverkropp bland kropparne! gif mig själ tå. Skogen susar ~~i kring milona~~ ej mera vaggvisor för mig ~~själ~~ och intet vadenfallet ~~[illegible]~~ mig, ~~att~~ det var en gång jag kallade den lille. De skiljde oss lille och den ~~Lill~~ lilla åt. Derföre sitter jag här och gråter på renen vid åkern der lifvets säd utsås. Anna minnes jag arlaregnats första kärlekstårar.

~~Den stackaren fortfor gubben,~~ Med en ton så långsam som framböd des ~~[illegible]~~ orden Novæ Zemblas isfält, fortfor Gubben: Den stackaren ~~skall~~ ligger sjuk i ett torp ett stycke från staden. Annars ~~säger man~~. berättar man att hon i kall varit mycket förmögen och att ~~Capitainen~~ Majoren derföre gift sig med henne. Men den herrligheten varade intet länge; Annan man visste ordet af hade ~~Capitainen~~ han förstört allt hvad som fanns. Så ville hon komma tillbaka till en släkting, hos hvilken hon förr varit, men der blef hon icke emottagen; ~~af den~~ utan, som jag hört, af Frun i huset ~~stod~~ samma afton ~~bortkörd~~ bortvist. Hon reste då hit, ~~[illegible]~~ emedan Majoren ~~då~~ uppehöll sig här på orten. Hvad här förefölls vet man ej, ty det har hon aldrig velat omtala, men så mycket är säkert, att hon en afton inkom i torpet vid landsvägen, alldeles blodig; ~~[illegible]~~ der låg hon länge sjuk och har sedermera qvarstadnat der hela tiden. Både min gumma och jag hafva flera besökt henne. ~~det~~ Hon är en verklig guds engel så from, så tålig! För att öfverge henne, och hålla sig till ett marknadsdjur, måste man vara en så nedrig menniska som Majoren, ~~som~~ hvilken nu vill förföra – – –

Min gud! ropade jag. Huru syndigt har jag ej förslösat den lede djefvulens gelt! min krukomakarens åker är inköpt ser jag.

Jag sprang ~~min väg~~ ut, drog af mig skjortan och fick sälja den för 2 ~~[illegible]~~.

Med sedeln i handen framträdde jag till bordet. Den gamle mannen skyndade sig efter mig, och fattade mig i armen. ~~Hvad gör du~~! Vet hvad du gör! Varnade han mig.

Det är blott en skjorta! svarade jag; och hvad gör det, om likmaskarne eller likmaskarne ~~af~~ Major farden i sig, medan jag lefver, eller sedan jag är död.

Dertill svarade jag. Min gunstige Gynnare! Så blåser efter, brännvin rifver man antingen potatoes, eller dricker man bläck. Hela min själ är en enda. Hvarföre ~~då hindra mig att~~ utsätta hjerte-fonds för en galnery, eller låta ropa åt salamandern, du brännes dig. Har ~~[illegible]~~ icke gället på med ~~potatoes~~ potatoesarne i renda sex år, utan att, kunde utropa: probatum est.! Och nu har han bläckhornet framför sig. ~~Uti~~ I botten på det måste en god balsam ~~ligga~~ förvaras, ty känner jag kruset rätt, så hafva två käringar destillerat det under en mörk maskerad, utaf den renaste ärnehjerna och bakgatorne på en natt. Derigenom ~~blir~~ får det blekt det så kraftigt, att man ej ~~behöfver~~ själf förskrifva sig till djefvulen; en annan kan göra det, och man befinner sig utan att veta huru, mitt i hade svarta lappen. Rädd är väl faen i hemlighet. Ty en gång ~~[illegible]~~ ~~en~~ nedsteg i hans hof en segerhjelte, ~~och när~~ som, när ~~hans~~ mörka majestät skulle sträcka ~~[illegible]~~ ~~hand~~ efter honom, ritade der twänne blodiga kors. Dessa, ~~[illegible]~~ som ingivit ~~honom~~ dag och natt likasom de liberala ideerne, bränna då han oförsigtigt griper om en ren själ. Gråt intet öfver det Herr Likmask-Major! Nu vet ~~han~~ likasom du att få publik kaija om den förrädda med yttersta klorna, och så befängdt sönderplocka ~~det~~ den, att ~~hon~~ den arma satan är gaal. Se här, Herr! min nakna kropp! ~~Skjor~~ Det är skjortan jag spelar om. ~~En skjortan,~~ fromme herre! Se ~~[illegible]~~ ej så förändrad på mig! Antag att det är min likskjorta. Hon är i alla fall gifven likmaskarne till spillo. ~~Litt en spilla~~ ~~[illegible]~~ Nu skall herren få se huru Majoren derframme drar den i sig.

Herren är sjuk! ~~sade gubben~~. Låt mig följa hem Herren: sade Gubben.

Ja visst är jag sjuk, yttrade jag. Dödsjuk! Men jag kan intet dö. ~~En gång~~ Förstår herren att sådant härleder sig deraf att jag ej lefver. En ~~gång~~ gång lefde jag. Då lyste solen öfver mitt hjerta; och min själ var ej något pandemonium af antiteser. Men, ~~sedan~~ en trollkäring fick makt med min sol; den dränkte hon i tårar, på det att henne huskatt skulle få äta stekrofvor. Se herr Majorn der! ~~Och~~ Men på mitt bröst lade hon en grafsten. Oj! hvad den trycker! ~~mig~~. Nu har Herren haft den godheten att fästa en korsfäst under ena hörnet och lyft litet derpå. Deraf kommer att någon dager ~~en~~ skiner in från natten. Det är så mörkt om natten; så inbillar sig endast den lycklige; den olycklige känner något ännu mörkare. Men i förtroende vill jag säga herren, att kärleken likväl icke dör. Han är en fjäril, han måste ~~flyga~~ en gång fram ur puppan; han måste flyga, han måste bada sina vingar i hvit och med rena läppar uppsluka liljans doftande renhet. Här står jag och glömmer utaf min hand. Han kan måhända göra konster. Låt oss se: Ett! två! tre! ~~[illegible]~~! Pillez!

Min sedel låg på bordet och spades dam öfverpå.

Spaderdam har vunnit, sade Major Gyllenbraak. Jag gjorde ett paroli på kortet.

Damen har vunnit alla fyra gångerne sade ~~[illegible]~~ ~~Hr~~ sukade Majoren, när ~~leken e~~ ~~kortleken var genom~~ spelet var slutadt. Låt henne ligga till nästa ~~gång~~ spel, svarade jag.

Det är en ganska merkvärdig tour damen har, sade Capitainen, då kortet ~~för sjette gång~~ faller på högra sidan om honom för sjette gången. Det föll der öfven för den sjunde och åttonde.

Det var fan till bonde att hafva tour! utropade ett ~~[illegible]~~ menniskobarn i byxor, men med ett ansigte so ~~infinit~~ insipidt,

antingen

galningen

dermed

vid embetshandläggning ända ut

hans höga oförbränlighet;

mit qvinlig stämma

dumdrygt och utvärtes, som hade han och hans fader i trenne uppstigande leder tjenat menskligheten och fäderneslandet genom en trogen tjenstgöring vid dörrarne i ett slott. Du kör haka ogvägen till lyckan, fortfor han. Låt kortet ~~by~~ ligga! — Gör åtminstone transporter, ~~eller dit~~ om du ej begär liqvid, sade en annan åt mig. Jag dina penningar och gå, ropade Gubben. Jag skall hjelpa dig! ~~Jag~~ nu har jag smak, ~~ropade~~ sade en ung man till mig, hvilken länge med tystnad betraktad de spelande, och af hvars ~~frejdade~~ ~~forgyllda blick~~ fikna blick och forgsned ~~förbundna~~ uppmärksamhet tydligen lästes att hans medel befunno sig i Lejonbraaks ~~fickor~~. Icke ~~för~~ på den föreställning, utan emedan ~~jag kisst~~ nöden är stor, och frösten ringa, ~~satt åt den blekemannen~~ gör jag en ett försök; tillropade jag den bleke mannen vid Lejonbraaks sida. "Du? ~~skrek~~ frågade han mig. När drack jag dusskål med dig?" — Pontius Pilatus befallde oss blifva bröder när vi ~~följde~~ utfördes till hufvudskalleplatsen, svarade jag honom. ~~Tyst~~ Det är en galen tockens skojelmästare ~~ropade. ~~ hviskade någon. Attention! bjöd Lejonbraak. ~~Jag dina penningar~~ Spelet började.

Det var nionde gången, sade Lejonbraak, då damen vann. Flere ~~vände~~ omvände sina kort eller inbetalde sina insatser, för att ~~med~~ kunna med odelad uppmärksamhet följa ~~vårt~~ mitt spel. Kors för ~~fan~~ tusan! ropade någon, det kallas Tour! tio gånger efter hvarandra. Då Lejonbraaks kinder nedsmälte, ökadt till asska och hans hand darrade, då sken det liksom ytterligare fött på den vinnande sidan! ✝ Sluta! ~~Ty~~ är dam ytterligare fött på den vinnande sidan. ~~hviskade~~ bad gubben till mig. ✝✝

~~Spelet~~ ~~Sed~~ Spelet fortgick, endast ~~mitt kort~~ spaderdam låg qvar på bordet; Nu återstode blott två kort. ~~Damen vinner~~ Spaderss ~~ett~~ för damen ~~ropade~~ skrek ~~en femtio~~ Jag håller ~~för~~ femtio att hon tappar ~~för~~ ropade en annan. Man förlade om ~~man~~ hvarannan. Attention! ropade Lejonbraak, ~~spader~~ och ~~bara Spader~~ gjorde en lätt rörelse med ~~handen~~: Spader tia — — ~~tia~~ — Nu! den betyder döden ~~spader~~ Spadern lägmästarnes gubmor ~~för förrädarne~~! utbrast jag.

Majoren fortsatte samma omerkliga rörelse och ~~ropade~~ triumferade: "Spader dame har förlorat."

Ja, skurk! skrek jag. Hon har förlorat, du har för andra gången bestulit henne.

Falskt spel ropade nu flere.

Det är ~~galen student sade Major~~ Schnauder! ✝ sade Majoren.

Ja du usling! svarade jag, men ~~mitt namn jag~~ varken mördar jag ej ~~af~~ mitt namn, som Prinsen af Moskwa utof vidt, ej heller ~~fl~~

Mina herrar! ropade Lejonbraak. Tillåt mig! — Tyst skreko flere. Sorlet saktade sig och Lejonbraak fortfor. "Baron Gyllenrook har ~~sett~~ — — —

har sett ~~att tjelo~~ och tjelat dig att för andra gången bestjäla din herre! ✝ Det var hennes kort jag spelade, det var åt henne vinsten var ämnad! Låga varelse, ratten är den mogen för min hand! Ve dig, om vi än en gång träffas.

Lejonbraaks läppar gingo och an, men orden qvarstadnade på tungan. ~~ett~~ En allmän tystnad uppstod.

~~Trätt~~ Ut ~~den galna bonden~~! bondkaninen! ropade nu mannen med föraktsansigtet. Lejonbraak i tall ut! han har spelat falskt! ~~Jag~~ skallade det från andra sidan. Jag penningarne! ropade någon. Men dess hade Baron Gyllenrook redan nedstrakit i lådan. Några ~~vissa~~ ✝ herrar med ~~maskinlistar~~ ~~gripa~~ fast i mig, andre i Lejonbraak, Edert ~~fallaste~~ ✝ och orsilar regnade. Polisen tillkom; och jag befann mig slutligen, efter att hafva kraftigt bearbetat Lejonbraaks vapenbröder ✝

Nu lefver jag vidare; men icke lefver jag för mitt hår. Jag lefver ut i vida verlden. — Derföre sitter jag och har ~~[illegible]~~ i en kolare stuga, der jag ~~[illegible]~~ fått låna har och hittat ett bläck horn.

Bäste vän! sådan har hon också dansat sina fötter blodiga på verldens skrapelis. ~~Purpurn är der~~ Hon har färgat dess ~~brokiga~~ förmenade bräcklighet med sitt blod. Purpuren ~~måste vara~~ der, han kostar mycket. Just ej här i verlden, der han för en ~~brödpenning~~ ~~ett brodermord~~, ~~att fadermord~~, ~~några försvar att en rifsa stridkorsa~~, ~~den~~ ~~är ett blod~~ vägvisarvarfvode för främmande bajonetter, ~~återskänkt af~~ ~~honom~~ än åter qvitto för nedsatt bördeskilling af socket, ~~ibland~~ ~~till~~ ~~[illegible]~~ enkelt liktäckes stycket från en blödande broders bår. ~~Det är~~ Ingenstans purpur ~~jag menar~~. Den öfves icke, den växer icke, den ~~skänkes~~ icke. Den förtjenas ~~genom~~ blodig. Men så är det ej heller denna verldens purpur han ett vägvisarvarfvode ~~för~~ för främmande bajonetter till fäderneslandets hjertan, ~~om~~ en valltroppe af socket när det går ut på Seelenzverkoperi, ~~ut~~ än åter lust enkelt ett liktäcke ~~trasigt~~ rappadt från ett blödande anförvandts bår. Hade ~~[illegible]~~ Du ej blifvit för andra gången förrådd, skonat spaderdame, så hade du penningar till sörgsel; Vält dig nu vid vällens grottan! Jag har sjelf ingen ting, ~~jag~~ jag har ej en gång skjortan på kroppen.

Nå väl! Skjortan på kroppen! Hvar ~~står~~ det skrifvet att kroppen skall hafva en skjorta på sig. ~~Sed~~ Hvarken hade den någon, då vi blöto vårt vänskaps förbund. Ej heller ~~tade~~ hade Adam någon då han sade den himmelska lustgården ~~sitt~~ sista farväl. Trenna menskligheten! beständigt rycker den på stadfallet, kan du ej blöda ändå. Hvarföre skall att ske i hemlighet, hvarföre skall du dölja öfver farvan. ~~Kar~~ Hugg som en ny snickare hufvudet af det samma lif för att bruka ~~det~~ som öga för det bättre hjerta; och låt emellertid de ~~[illegible]~~, omlyssvarande idogt ~~famla~~ ~~om~~ blodet till paltbröd. ~~Derof~~ ~~[illegible]~~

✝ fickor

✝ skulle

✝ ~~Jag vill hafva liqvid ropad~~ Flere, som emellertid vunnit begärde att få utbekomma sina penningar. Gör liqvid, ty Banquen är sprängd, ~~Om ni vinner~~ hviskade någon till mig. Tyst, tyst! hväste Lejonbraak. Tyst! sade hans sidokamrat! Tyst ropade flere herrar med mäklarbagar.

Sluta — ƒ

✝ en gång

✝ ~~Det är~~ en galen student, ~~han har varit förd~~ som jag sett forslas på fångkärra ~~[illegible]~~!

✝ ~~flitkade~~ nedsölade min själ af fångkärran, till en bofs lät sätta mig.

✝ vinsta jag.

✝ från honom

✝ blixtrade

✝ på gatan

✝ ibland — ~~är vadrifvaren~~ än är den ett bortslumpadt

✝ få ej så lätt.

✝ som ~~för denna~~ genom en flik djefvulsdans med höldear ander förtjenas, ~~[illegible]~~ är sällan ej ennat än en Rafaelisk ~~[illegible]~~ tafla om de fem fåvitska jungfrur, ~~[illegible]~~ renoverad och upphjelpad af [illegible], en torso efter Michel Ange slutad af

✝ tusende och tusende och tusende ~~[illegible]~~ millioner menniskor sista farväl.

~~rit togad~~ flere, som emellertid vrenmik
bekommas sina penningar. Gör lifvet
nöjd, om ej ngon hvarskade någon till mig. Tyst,
Lejonbraak! tyst! sade han sido
ade flere herrar med musik tyger.

som jag sett förolas, på fångkärra
aa ~~har varit~~ ~~förd~~ på fång~~skjuts~~!

med min själ af fångkärren, till
ätte mig.

en ett bortslumpadt

dans med höldea andar förtjenar, dervar
ån en Rafaelisk ~~[illegible]~~ tafla om de
r, skuldad renoverad och uppbjelpt af Nyssbro,
hel Auge ~~[illegible]~~ af

och tusende ~~to~~ millioner menniskor

9.

Ψ gödning på

Sen i handtbruksstad. Renteraren med doppiad ränna färdig att lämna Edra, dater åt en hågsnande efterverld dyrkliga tidehvarf! Värdigt de stora män som bereda detta

Ψ fetan jag säg dig.

Ψ den hvåsande tungan, ~~genom min~~ genom mitt tripanslar med sin attention; ~~jag utsjärdar ej längre~~ # Jag utsjärdar ej längre,

Ψ de modige af adel,

Ψ och att ~~följa~~ förvandla den i kronfinkel,

Ψ af den multösa likkistor

7

Under det att de kåm derpå, för mången Riddare af Skorpionen aflagt sitt prof, och månget hufvud med tankar i hjernan och hår i ögonen ~~vullat~~ blifvit under den rekliga torneringen i nedstött stoftet, till alla som största plaisir, för de sköna; ~~för~~ ja de sköna af Natur, tirade för festen högtidligt skall, rike med Venus' ~~batter~~ gördel, utan med den heliga Dominicus' bälte. Det var blott ett mörkhufvud. ropade han den modiga ~~vid tornerat~~ inom Skrankorne. Vore det än ett englahufvud hvad betyder det för en Riddare af Skorpionen. Han har så länge sett och återsett ~~på altarets~~ myndighetens svarta madonna, slafvarnes himlajungfru, ~~att han nu slutat~~ mitt ~~ibland~~ ibland eld och stenar, att glansen brand bort hårfärken ~~ögat~~ ur ögat; utan att skada hårfärkens magen. Men detta oansedt är han förträfflig; såsom Läderlapparne har han ett ~~för~~ annat sinne hvargenom han mitt under mörkret uppväcker Dracer och Sejner. Var vårdig Herr Riddare! Bed och arbeta! Tro mig! Commendeurbandet följer.

2

VIX

Nu är jag stadd på vägen åt det förlofvade landet. Jag måste se Jerusalem. Hvad annat nyttigt kan jag företaga mig? Och för nyttan är ju menniskan född i lifvet och nu — äfven efter döden. Upplysta Europa! lyckliga menskligheten! Stora tidehvarf! Dig var ~~denna äran förbehållen~~ äran af denna upptäckt förbehållen! ~~Dig~~ Du såg nyttan kräfva på hjeltar bör och fann utvägen att låta honom sjelf ~~bidraga~~ bestrida kostnaderne till sin ~~egen~~ tomma sarcofag. Jag min hand, du ädla folk, som lefver af profit och är stolt öfver ~~de~~ flamor af dina hjeltars alnlånga klackspornar: ~~och~~ nu har du benen at följa efter dem, som dogo för din frihet. Och min kyss åt dig stackrande land, som handlar med allt, med ära och allt, med löften och sorker; och som ~~dagemåte~~ producerar de största ministrar och fick hjeltar. Förr köpte du lifvet till kelar och klosfarvader deras rådhusstolar; nu får ~~du~~ köpa benen till dina åkrar. Men mest prisar jag Eder, i ~~[illegible]~~ dräplige Mennings Koramner, som åtladen att göra nyttas. I veten sjelfva huru på kostnader det var, derföre sparaden I edert edla nit till morgondagen. Nu är Eder tid kommen. I flygen öfverallt medan I lefven! I kunnen gagna efter döden! Ser I nydanar Stora, ~~[illegible]~~ reppande det prunkar på gotfelstaden, byggd som en Benqvarn. #

XIX

Söta flicka! ~~Det är nu man~~ Minnet af dig ~~de~~ blifver den sista handtryck jag ger verlden, den första ~~kyss~~ hälsningskyss jag trycker på evigheten ~~lågande brant~~ lågande ~~läppar~~ brännande. Öfver tusende gånger har solen ~~uppstigit~~ väckt menniskan till hopp och fruktan och det har blifvit morgon och afton; ~~midan~~ och Kongl. Vetenskaps Academien låtit den nya Allmanackan följa på Kallerbyska efter den andra. Under tiden har jag mättat mig ~~med~~ högmod och med smärta och med inbilskhet och med jemmer. ~~Hvarken högmod eller inbilskhet gör du att plantfällor när [illegible] sorgen utsatten sin fordran for dig, du [illegible] förkyrkan! Men för dig framställe jag de renaste offer. Men~~ dock har jag aldrig för dig sparat de renaste offer. Men hvil kan gifva gåda rauder ej Ψ ~~han mitt bröst, jag~~ han ~~offer~~ in mitt bröst; # jag sliter modells corpus från mitt hjerta, ~~till få förbloda~~ nu får det förbloda. Examinandas lidels spjutstöt den är ~~fjerde~~ nit och dag, sedan han fått veta att bloget var vrenaiel med ~~det~~ strid tyngdt. chefsfligen tyngdt; och från alla sidor ~~kastar till~~ krala öfverste lejonbroaks panduser fram för att plundra bagaget. Må de få det. Det gamla gardet kunde dö, men det ~~kunde ej~~ kunde ej sedermera hindra ~~de afsvimmatige~~, att rycka ~~åt sig~~ ~~hjelmar~~ till sig de stjernor, som lyste ofm hjelm, på det att de ej måtte fördunkla den som lyser på nåd.

Nu begifver jag mig utaf till Jerusalem; ~~min~~ älskade Braud! ~~endast man~~ Nödvändigt måste jag företaga mig något stort, och sedermera hälsa~~n jag~~ på Tull-Inspektoren i Jericho. Men först ~~måste~~ vill jag se dig, och tala vid dig, ty då kunde du säga, att du ej älskade honom i ~~nöd~~ lust och nöd. ~~Men~~ Mina aningar svafva fram för mig på korpvingar, och molnen ~~[illegible]~~ äro hastande med åska och regn. Icke är det rätt att stjäla ~~sig~~ ~~den~~ af dig din Möbeblick, ~~men jag är~~ det vet jag; förlåt mig! Mitt hjerta är vekt. Och jag vill deraf forma en stående bild af den smärtlösa ~~förtviflans~~ sorgen.

O! ja gå då; ~~visserligen är det~~ Det blifver din sista Sommarqväll, barnsliga själ! du firar den mitt ibland liar och istycken. ~~Icke är jag någon [illegible] fast hared blekmad på mitt unga hufvud~~ Nicka åt den fryntliga fångaren; lukta och kasta en slängkyss åt liljan, ~~och~~ åt syrran. Måla ~~dig~~ dig ett lif af brölloppsnätter och födelsedagar och bind dem tillsammans med ede ~~evel~~ ~~ild~~ kransar ~~af förgät-mig-ej~~ Fyll ditt bröst med svalkande ~~vindars~~ luft och sjung en ~~mi~~ ~~[illegible]~~ Majsång för din upprörda ~~at själ~~ känsla. Ännu en gång får du se henne. Endast se! nu ~~kan du ej mera~~ förmår ~~det~~ ej mera. ~~Men~~ får ej ej önska mera. Behöfver du då mera? är ej den älskades blick och den älskades minne, en ~~himmelsk~~ ~~erfaltning~~ ~~at ovansden a heliga äljs~~ den fromma bön, ~~hvarmed~~ som upplyfter själen, hvarmed vi smörjas för att ~~ta~~ renas åt ett annat lif?

(✱) Utdrag af Protocollet hållet i * * * följande Dagar i Januarii och Februarii Månader 182*.

1. D. ~~Förekommo~~ ~~Stadsmästaren~~ Tillkännagåfvo Waktmästaren Mathias Wikström och Olof Nåsgren som att de nästvekne afton på gatan anträffat en okänd manperson, som ~~de~~ förefallit dem misstänkt, hvarföre de äfven omdess fråga ~~ställt~~ honom ~~om dess yrke~~; men emedan som han deruti lämnat osäkra och ojämliga svar, alltså hade de funnit sig befogade att taga honom i säkert ~~förv~~ förvar, särdeles som ~~han~~ de af hans tal och åtbörder kunde sluta, det ägde han samma ~~en mans person~~ någon kännedom om det här i staden nyligen föröfvade, med ännu oupptäckte barnamord Ψ; och före kom nu ~~befagde~~ sagamma person, hvilken befanns vara omkring sex fot lång, och undersätsig till växten, med ~~mörka och~~ bruna ögon och svart hår, ehuru ~~här och~~ ~~något~~ hår och der något grånadt, jemte ~~samt~~ bleka kinder och infallna läppar; varandes han för öfrigt klädd i gammal och söndrig Ψ ~~gratt~~ valmars ~~rock~~ utan knappar, gula skinnbyxor ~~af~~ samt svart hatt på hufvudet, likasom i saknad ~~men utan~~ strumpor och skjorta.

Ψ Stadsbetjenten

Ψ hvartill ingen annan Vanemann ännu var funnen;

Ψ rock af

Tillspord om dess namn och yrke, svarade han sig heta Gotthard Basilius Brakander och vara Extra Professor vid Likmask-Regementet; Antydd att tala sanning, för blef han icke desto mindre vid sin första uppgift, under förebärande, det hade han nyligen hållit Stånd-rätt öfver Majoren vid Regementet, men beträffande det föröfvade Barnamordet sade han sig ~~i afseende nog~~ så mycket mindre kunna ~~äga~~ hafva någon kunskap, som Maria ~~verkligen~~ honom veterligen alldrig ägt något barn; eljest vore han väl i stånd att låta det följa fadren efter.

Med anledning häraf förekallades nu misstänkta Pigan Maria Fröbusch, men kunde icke förmås att vidkänna det hon med bemälde okända Manperson sammanaflat i skräckvarande ~~dotter~~ barn, ännu mindre hade han varit henne behjelplig ~~till~~ ~~barnets~~ dess mördande, som ~~henne~~ hon alldeles förnekade. Till följd hvaraf både den sig så kallande Brakander och Fröbusch alfvarligen tillsades att genast bekänna sanningen; ~~då~~ Fröbusch vidblef ~~till enstända~~ ~~ga~~ nekande, men Brakander ~~auf~~ androg följande till Protokollet med egna ord. Visst skör han på mig, men så slog jag också ihjel honom. Men det var ingen som fick det mera än min intima vän med det sjögröna håret. Stod log så ~~fått~~ gemytligt mellan träden, när blodet rann tillsammans och deraf blef en drake med ~~Majorens~~ ~~hjer~~ det stelnade hjerta till hjert. Potz Sappermennt! hvad den bråkar. Ach! ach! han är längst ~~inne i bröstet~~ längst inne i bröstet. O, ve! Mördare. Icke får den skåda uppåt stjernorna. Då slungar månan, den bleka förfäringsbilden, så stora stenar efter dig, att de falla ned på jorden och förlama hjernorna på ett ~~helt Kongl.~~ Vetenskaps qvitte; men stjernas tygar mot men besjent-rock —— Föreställandes, att ej längre uppställa ~~uppehålla~~ tiden, utan han bekänt mordet och att närmare utreda ~~vissa~~ sjelfva händelsen, samt om barnet blifvit dödadt i skogen och derefter kastadt i vattnet, ~~nekade~~ förebar Brakander sig ~~-~~ hafva föröfvadt något mord, emedan den ifrågavarande personen icke lefde, helst han icke hade ~~någon~~ själ, utan endast var en honungsfresen Mumie efter en apa med Kongl. Jalmage, buren till grafven, af två klumpiga Lusjedoner ~~som~~ gorde af tedelsoppar. Hvilket det närvarande gröna vitnet också väl märkt, då ~~ty~~ det ~~sett~~ huru illa ~~han gri~~ han grinade; emellertid vore sådant ingen orsak, ty den mägtige kunde ~~gripa~~ ängron inom det döda bröstet och med dess stedvatten uppväcka de tunga metallerna, hvaraf Ψ ~~hjertat~~ bestod; nu deremot kunde han hvarken tro eller hoppas.

förebar

Ψ lifcirculatorn

Då ~~* * nu icke kunde förmå~~ den sig så kallade Brakander icke kunde ~~förmås~~ hvarken genom förmaningar eller läckelser bevekas att uppgifva sitt egentliga namn samt erkänna sin förbrytelse, utan hvarom föll * * i talet med det vanvördeliga utrandet. När jag var ett barn, lekte jag med tulpor, nu stansar jag med dödskallar. Salutem ä adlo Lagsamo! ~~förrhe~~ sann * * för godt det skulle han till häktet ~~be~~ återföras och uppskott målet till nästkommande Thorsdag, hvarunder Waktmästaren vid ~~häktet~~ Stads–

Ψ falla ned i fran

Ψ

Ψ ~~tänkte på att~~ man skulle

Ψ hängde opp sig
något lif qvar.

Ψ Jag dör! sade

Ψ dag

Ψ

af Brakan
Ψ Som ~~hans~~ han upp
~~der~~ till lina
kommer, dit
uppgift det
sfen med vä
alltså förord
genast afföra
och der ~~under~~
hvaremeller
förefrade bristig
~~person~~ Waktm

nnan Waneman ännu var funnen;

förre berättelse;

Ψ falla ned i Frankrike, der de

Ψ kan han icke

Ψ ~~tänkte på att binda~~ ~~man~~ sökte att utgrunda, huruledes man skulle ~~kunna~~ binda

Ψ hängde upp sig sjelf i böner och eder. ~~Af en~~ Det fanns icke något lif qvar.

Ψ Jag dör! sade han med den gällaste qvint.

Ψ dansen

Ψ

Ψ Som ~~han~~ af Drakanders tal som inför Rådet ådagalagde uppförande hans hade anledning det vore ~~Drakander~~ hava till sina sinnen rubbad, hvarlid äfven kommer, det styrktes sådant, ~~Drakander~~ genom dess egen uppgift det hade hon blifvit ~~med vatten~~ efven med vattenskräck behäftad hvad bitra infamlade ändå förordnades det skulle Drakander genast afföras till Lasarettet ~~och~~ ~~för att~~ och der ~~under Läkare~~ tilldelas Läkare vård hvaremellertid tid ** ville göra sig om dess förafskade brodd sjelf ~~person~~ närmare underrättade

Ψ förbi

8

~~Kunna de lefva en man lid~~. Under det att de tvänne dejgu har många Riddare af Skorpionen aflagt sitt prof och månget ~~hjerta~~ ~~att~~ mokr-hufvud fallit i stoftet under dess vekliga tornering. Men var det väl ett merkasfned? Kanske var det, men som en engel och glänsande som en försonade? Hvad såg väl han, den modige, som ~~fälde~~ stötte med det. Han hade sett på verlden och dess lust, den hade bränt bort; nu mera tålde han ej ljuset, han slöt ögat för hvarje föremål (och fruktan att ~~finna~~ ~~[illegible]~~ att det skulle deraf lida. Var värdig herr Riddare! Med oss arbeta och commendeurbandet följer.

12 Korsen d.

Han skjöt på mig och tå flög jag isjel ~~genom~~ till den blixtö; du ögrone ~~[illegible]~~ gaft, men ytmarkte lia! Jag den lärer rann tillsammans, hvars deraf blef en drake, med lejonbraakt beslnade hjerta till skiöld, med den stinger han efter mig. Pelz fagyuermind! Hvad ~~den~~ bräkar? Aj, aj, aj ajaj! Hjerta är långt! långt inne i ~~mitt hjerta~~ bröstet! O ve! mordare! Lika far du skåda uppåt ~~at~~ månen uppåt stjernorna. Den slungar månan, den bleka försoningens bild, på sina stenar efter dig, att du förbrylla hjernorne på en hel vetenskaps akademi; och stjernorna taga molnens beljautrock på sig, för att spatsera incognito.

~~Icke var det men afslöt att slugta dunna~~ Men han lefde ju ej? Han hade ju ingen själ? Det var ju endast en hopfrusen mumie ~~efter~~ af en ~~markkråka~~ apa med thorns fullmakt, buren till grafven af två klumpiga Cupidoner gjorde af sedellappar. Jag var ej honom illa han grinade? Men, kunde icke den mägtige qvita aagren inom det ~~[illegible]~~ döda bröstet? Kunde icke dess skedvatten andande kunde icke tro och hoppas? Nej, hoppas ~~han~~! Hon ryser för mig. När jag var ett barn, då lekte jag med liljor; nu skandrar jag med dödskallar. Saladem! I ädle Lag forne!

Visst skjöt han på mig. Nej — nej — inga men. Jag gick så fredligt min väg framåt; jag ~~band på~~ ett par strumpor åt ofra-dardame, för ~~att~~ hon skulle ~~kunna~~ torrskodd komma öfver sorgens vårbäck. Se då kom han! Med ett enda skott kastade sig Cerberus i mitt hjerta, han skälde, han bet mig ~~mig~~ med sina tremme hufvuden, hatet, hämden och förtviflan. ~~Sack~~ Så fick jag vattenskräck. Jag höll ~~man af~~ hatt och man. Jag ville straffa honom. ~~Masken föll~~; Som en ål slingrade han sig ur min hand. Han ~~myllade~~ kastade sig till marken; han ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~med bönor och eder~~. Fy! ändå äger jag någon lekmask. Ända hade jag knappt hunnit tog jag annan skott smalt och ~~Derefter~~ Efter hedet deraf, stamhalan gick förbi mitt hufvud. Och de djefvulen lög, bröllo och hvälfde opp en dans för mig. Det var en annan jag dansade ~~[illegible]~~ Nu, så jag dansade ~~[illegible]~~ Han skrek dans än när jag dansade med mig sjelf. Jag slet honom ur han slog — sin hatt. Jag hann opp honom. Hvar min hand sleden, jag ~~[illegible]~~ kastade honom på marken. Hvar ~~det~~ de voro qvarlefvor träffade, slogo blå gnistor ur honom, hvilka jag bultade ut. Jag ville efter den lede djefvulens bett, orden dogo bort ~~på tunga~~ på hans rena honom; ~~men~~ han bad, orden dogo bort, så hon talar om ett tunga, likasom en fyratio årig jungfru, då hon talar om ett troget hjerta! Han låg orörlig.

O! ve! Han låg orörlig. Han andades ej. Då spelade Djefvulen på basen för mig. Der har du saken.

Hvar har man krig? Så att jag må finna freden. Hvar talar den dödsengelen bly- eller järnord till det klappande menniskohjertat? Der är det säkert lugnt. Der vräker det döda hafvet med svarta vågor och oror ~~af~~ liskan och ~~nektergalen~~ och honan och gåsen ned till sig. Der tvättas du i salt ~~i~~ ~~falle~~ kokatt af ~~haser~~ mödrars af systrars ~~af~~ och af brudars tårar. Ψ Der kan man Ψ insalta fullmakter och ordenstecken, så att de hålla sig långt öfver vintern Ψ.

Hvad jag sprungit, ända sedan han lade sig? Hvad jag vakat, ända sedan han somnade? Men jag blifvit ej utsvilad. Jag somnar på en svart skjorta, på en mörk och ohygglig skjorta, i den begrafver du mig. Jag vill ej blifva begrafven. Jag vill se hår. ~~Hvad~~ ~~är jag Hajör blaud likmasken~~. Hår! hår! svärt det än ett återsken af det brinnande svaflet. Nu är jag rädd för mörkret. Dit kastade jag en markatta; när jag nu sjelf kommer i mörkret då möter den mig. Hvart hon jag vänder mig grinar den mot mig, öfver mig, under mig och omkring; ända till dess jag ränner sanslös in i det yttersta mörkret, för att lefva af evig vånda.

Hvad är nu till görandes? Låta andra fiska mig, på det att jag må undvika att hudflänga mig sjelf. Fy! Det är blott att spöka ut sig till lik, på det man må undgå att blifva begrafven. Det ~~förflutna lifvet; det tillkommande är dödt~~. Jag har vändt upp och ned på fantasiens bladt; dess skal som lyste mot dagen och ~~haus~~ bär och blomsterdoft — var det af tistlar, så var det ända röt, svart och myrsgar från varens första — den ~~[illegible]~~ vänder sig mot grafven och jag sjelf står svärt öfver spetsen för att insuga de morker och förgängelse. Rid icket kapp med mörvisan. Ser du ej, att hon ofta bestiger en trädörna. Den flöjer förtvifladt; det är nu tidens Slejpner. Ψ

~~Huru gerna ville jag icke förbländas af mig~~ Mera än en gång var jag först på vägen att förlora synen, då jag betraktade min egen sol. Så glänste den. Och nu — en brottsling! en mördare! Hej! lustigt du högröna gast. Alla tillsammans och många vattendrifter att de bära mig; tidan sätter jag mig på molnet och blaskar hennes fönster, för att titta in, för att se om hon nu lefver, för att spå om min död kan gagna henne.

10

Då, gamle redlige Vän! ~~Då gamle~~ Ser Du huru aftonrodnaden lågar. De svafvande molnen kröner nedifrån med guld och klädas purpur. Historier! ~~det är eld och blod~~ Det är ~~nattens~~ ~~legitimerade~~ den legitima nattens cour-drägt. Det är eld och blod. Ser du hur blodstänkt firmamentet lyser – ~~länge~~ ~~man ser huru dagen lämnar slagfältet med blodiga~~ ~~spår~~ ser du lågorna. Vore jag ~~nu~~ redan en smådjefvul, så stupade jag kullerbyttor mitt deruti!

XX.

Staden Stora Palats d.

Upplysta Europa! lyckliga menskligheten! Eder var ~~min~~ den största ~~fan~~ ära förbehållen. Jag min fana, Ädla folk! som lefver af klutar och pråt; och min skuff åt dig. Nu går du tanen att följa efter dem, som dogo för din frihet. Och du skakrande Land, som handlas med allt, med ära och ull, med Löften och socker; du får nu köpa benen ~~efter~~ till dina åkrar, sedan du köpt ~~kättel~~ lifvet till kilar och klossar under dina stolta Väfstolar. Hjeltar! Kanske ~~är~~ denna utsigt ψ ~~är~~ lockande för Eder som för dessa ädla menniskovänner, hvilka åtlas att göra nytta. Förr gjorden I den fållan eller aldrig, det veten I sjelfva; men nu är Eder tid kommen.

Glödande Glas-Karbunkel under den höga Säkerhetskronan och Skidåren!

Det är för qvaft härinne! Jag vill dricka storm och bevattna mig af Blixtrar. Hvarföre är jag lefvande stängd i grafven? Det faller ingen daggdroppe, efter än ~~de~~ ~~[illegible]~~ uppslutes för en ny gast. ~~Hvar lif~~

Bort med natten, ~~hvars från tjocka ... och höljer toner för de~~ ~~ärofullas från fredsklipporna, sedan att efterverna~~ de ifaliga toner som då återskalla från minnen och tankar, äro en ful likpredikan efter dagens hädfärd. ~~Hvarför predikar man~~ ψ eld ~~[illegible]~~ mot ett isberg, men det är icke eld, det är bara dödt hår från fjällen på ormarne, som knutat sig tillsammans i en stor kärlekskrans af rasa, på det att frälsen må få att mig lifvas nyckel jordfarten der lefvande grafven i mitt hjerta.

Majoren och Pilken hafva ψ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~, han är ingen ojäfvig fångvaktare, hvar natt klappar han in en liten mask med flaxdrande plymer af bly och sporrar af snäckben; ~~han~~ den commenderar från tröskeln: gif akt på Chargere i avancerande och då chargera millioner ~~kejsar och~~ bröstvärnet och skygglappar, efter mig, med Cavalierens skjuter som Jerikos, – ingen ger ett nådeskott eller en Räfstol, ty det är ju staden som dödar i ett valbeställnings sammanhang.

Nu äro bresören borta, och solen är ~~jemnt~~ borta, och hon är också borta. Ack ~~längesedan~~ det är längesedan ~~de~~ tre ψ ~~små djeflar~~ försökte att stämma Strängarne ~~i hennes hjerta~~ af henne, ~~att~~ själ till ~~en liten frestelse för en lifflig nattpolska~~ ~~till~~ en slagpolska för ~~upphöjliga~~ mattankar; men Nemesis stämde till ~~tidsmått efter dem~~ jernmått efter dem. De vekorendan, och stränga sprungo. Då slog en vinterstorm genom mitt bröst; men de kalla jernen brända mig på benen. Visst vill Morgonen helsa på mig med sina gyllene Stralar, men han slipper ej in för ~~dagens färger~~ Natten hafver. Låt mig se bara en liten hemflanger, ~~bara han ej vill~~ det gör ingen ting om han vill hamna sig en läckerbit av mina ögon. Jag kan jemn ej stjärna henne; det ~~[illegible]~~ lät min sjöfröna vän, ~~[illegible]~~ som rödvandigt vill hafva ifrån bröstet.

Hvar har det frånhandt inbet fått Sabor? ty lag och rätt skall väl finnas i Landet. Hvar finnas den fina förklaring? Hvartaler det om lifvet med de döda, under det de lefvande hafva och vilja bygga sig hyddor, emedan det är den der godt att vara med vagnar och ekipager. Hvar är döden efter döden? ~~Jag vet också ranka~~ en morgon bittida, medan ~~[illegible]~~ den första Kärleken gör sig arlarym af tårar, ~~vet jag också ranka på solstrålarne, och ~~[illegible]~~~~ Jag lärkan tona framskjuta såsom Rosenblixtrar kring mig; Läderlapparne fångade likväl opp dem och stälde dem för Lokster af egen tillverkning. Nu är jag mätt på döden No 1.

Ingen kommer till mig. ~~Ack~~ Ej kommer Solen, ej heller min enda vän, ej heller min Kattor, min Spader dame. Hennes korta klöja skulle skydda mig mot alla storttårar. Hvad hon redan dö då lefde hon och kom till mig, bandt kedjan ~~[illegible]~~ Bredkransen af glömska kring Etna lågorna i bröstet. Derpå vore uppsvärd alltid; glädjetrumman gick och de blodiga sporren lysdes endast. Snart såsom ett minne af det förflutna.

Det är osannt, att jag gått framom tiden, jag har ännu ej hunnit opp den. På andra sidan af lifvet hafva vi satt möte med hvarandra ~~[illegible]~~, vid en knapperknapp som ~~knappt~~ lyser: der skola vi en vacker månskensqväll mörda ~~[illegible]~~ och hjelpas åt, nog kanärs Nådig Herrn! att kärleken är ett hjertmord för att få tro kroppar till en själ.

Jag får ~~af~~ således allerunderdånigst befrämja mig mot den Aromatiska porten och ψ ~~murarne i Jeriko~~. Skänk mig för Guds skull ett skedblad friskt luft. Derföre hafva vi ju fått Regnbågen ~~och andra~~ själasörjare, ~~till att lefva med hon~~ en ~~borgen derföre, att man ej ostraffadt frågar Drakarne ~~[illegible]~~ hvad är det, redan efter~~

~~Det~~ Hon spelte falskt, annars hade jag väl ej gjort utfall med ett omyndigt barn, som ~~bara fått~~ ej fått mera än majors fullmakt, men skjortan hoppas jag att få åter till instundande kortfög ~~och är jag~~ ~~[illegible]~~

Hvarföre tar jag fram färdas
Ders tillstaghmaste Kandill Ulto,
Ödmjuke Tjenare
Zachary ~~Zacht~~ Brokander.
~~[illegible]~~

ψ visar

ψ strota om

ψ kysste brorskål på hvarandra.

ψ nickar med kattsamvete

ψ ännu ej synes så stor som ett knappnålshufvud.

ψ de visste ovilligt

malnen

11

häkten ägde att med vanliga lämpor förmå honom till en sannfärdig bekännelse af sina flere förofvade brott. —

S. D. förekom ~~Stads~~ Den Waktmästaren vid Stads ~~häktet~~ Vallebrodd ~~Lietz~~ Dietz och anmälande, att då ~~han~~ denna Morgon ~~tok~~ velat på det beqvämligaste föranleda Arrestanten Krakander till ~~sanningens~~ vidgående af det förofvade Barnamordet, ψ hade denne af uppstudsighet och olydnad, öfverfallit så väl honom, som ~~de~~ de bägge tillstädesvarande fångknektarne + ~~Jönkeqvist och Wayelgren~~ på sådant sätt, att Krakander först slog ~~Bloggman~~ ~~Wayelgren~~ för bröstet, så att han nedfallit på golfvet och derefter gifvit ~~Wayelgren~~ Tagglund tvänne slag i ansigtet så att blod ~~flög~~ flutit ur näsa och mun, samt derefter, då Dietz velat skynda sig ur rummet, gripit fatt i honom samt oaktadt all ~~hans bemödan~~ Dietz's bemödande qvarhållit honom, under det han så omenskligt en spark åt ej mindre ~~Krandaren~~ Bloggman än Tagg~~lund~~ lund, så att desse tagit till flykten, hvarpå han ~~slagit~~ släpande Dietz med sig till dörren, der denne gjort att ytterligare försökt undkomma, ~~men hvilken~~ den kommer ~~hvil~~ nu tillreglat med en jernasfore ~~varande~~. Och jernbom; derefter hade besagde Krakander + ~~slagit~~ samt dragit ~~Del~~ ~~Dietz~~ till en i rummet sen äldre tider befintlig och af Domstolarne, när minderåriga gossar skola agas med ris, begagnad bänk, hvari han ~~instuckit Dietz händer och fötter~~, och ~~fastmera~~ sedan hade tillgripit en af de tvänne händelsevis för handen varande ~~fast~~ friska hasselkäppar, ~~hvarmed~~ ser med ~~han~~ börjat att på ett omänskligt sätt ~~han~~ samt laglöst slå prygla Dietz, hvilken, ehuru ~~han~~ ~~bedt att~~ bedt om förskoning; men i stället ~~att~~ för ~~hvarken~~ ~~deraf, hade~~ efterkomma sådant hade merenämnde Arrestant endast med hög röst ~~sjungit~~ sjungande upprepat: # ~~Lid och hoppas! Sanningen försvann;~~

~~Men hon skall förädlad~~

Lid då, dödlige! det är din lott;
Lid med tålamod, — det är din heder.
Tro det goda, straffadt, lika godt;
Mer än vägen skåda hvart den leder. —

~~Ware de och då Krakander under en sådan sång~~ likaledes på eenahanda sätt sönderslagit den samma. Dietz, som emellertid lidit omänskliga smärtor, hade väl förmärkt det ~~att~~ försök blifvit utifrån gjordt, att medelst ~~bef~~ låsets uppdyrkande och jerndörrens sönderbrytande, komma honom till undsättning, men sådant hade icke lyckats; utan hade Krakander ej allenast ~~bifallit~~ sjelf med mycken höflighet löslåppt honom utan ~~af~~ ock följt honom till dörren, der han önskat Dietz godt välbefinnande samt utsläppt honom. Förstenade Dietz följande af Stads Chirurgen här i Staden utgifne läkare betyg: ℞ hvarjemte ~~Dietz~~ hustru Dietz förmälde det befanns annan Arrestanten i samma rum, det ingen vågat nyss emedan han satt i Klocken ~~?~~ tyckte att dermed ~~nu~~ slå den förste som nalkades. ~~Tagglund~~

Tagg~~lund~~ som ock tillstädes kommit, samt anmälde sig hafva blifvit ~~?~~ tilldelat tvänne ~~?~~ örfilar, jemte många häftiga knuffningar, ~~?~~ sparkar och knubbningar, hvarpå han såsom bevis inlemnade ett af bemälte H:r Stadschirurg utgifvet attest, androg dessutom, det hade bemälte arrestant, mot de öfriges i häktet ~~befintlige~~ varande fångar, ~~förmodat~~ sig så skickadt, att desse deraf funnit anledning att tro honom icke vara till sina sinnen väl förvarad, dock hade han ådagalagt en särdeles förbehållsamhet beträffande en bunt papper, hvilken han noga förvarade, så att ingen ~~kunnat den~~ vågat honom den samma ~~fråntaga~~ frånhända.

Detta med hvad mera, som förekommit tog * * i öfvervägande och betraktande af Stadens säkerhet samt nödvändigheten att dämpa alla mot lagarne ingripande försök, beslöt, det skulle Befälhafvande Corporalen för Stadsvakten ytterligare förstärka sig med tre man och söka att på ett eller annat sätt beqvämligen sig Arrestanten Krakander, samt honom under säker fängslig bevakning instänga; ägande han att sätta emot våld med våld, derest ytterligare olagligheter skulle ~~?~~ å bane bringas.

Efter någon stunds förlopp, förekom åter Corporalen Modig och anmälte att han vid ankomsten till fängelset funnit arrestanten sittande i ett hörn af rummet samt bitterligt gråtande. Hvarföre Corporalen anbudit ~~arrestanten~~ honom att hålla sig stilla, emedan han i annat fall komme att hårdeligen straffas, men då arrestanten ej heller derlill svarat, hade corporalen låtit manskapet inrycka och sjelf följt det samma, ~~samt sedermera~~ hvarefter Arrestanten kommit emot dem vridande sina händer, då Modig genast låtit belägga honom med fängsel. Anhållande Modig att blifva anmäld till åtnjutande af en hedersperrning att bära på bröstet, för det mod och rådighet, han vid detta tillfälle ådagalagt, hvarom särskild hemställan skulle ~~alle~~ ödmjukeligen afgå till Konungens Höga Befallningshafvande.

~~Sedan * *~~ Sedan * * fått det alfvarligaste anmanad ~~Krakander~~ att ~~på en gång vidgå alla sina missgerningar och uppvakta bekännelse hvad han derom ägde~~ genom en uppriktig bekännelse, gå ~~?~~ × × s ädla afsigter till mötes; till följd hvaraf ~~han~~ tillspordes om dess namn, medgaf han sig ej heta Krakander, utan var detta namn endast för honom ett galgnamn som Ständigt skulle fritas ~~?~~ hans hemvist ~~?~~, utan dess förtviflande giftiga sinnelag, hade ~~?~~ funnit ~~?~~ ~~Krigsfiorna hans hjerta ?~~ ~~?~~ hvarföre hans hjerta, att ~~?~~ glödande ~~?~~ ... deri ej mera förmådde röra sina passioner, utan nedföll i den mörka natten, der ögat icke mera berusade sig af hvilket sig sjelf dödade såsom en trollbytinge från fingerspets till fingerspets då han utsträckte ~~?~~ sin hand mot solen. Tillsagd att med mera redighet afgifva dess berättelse, fortfor Krakander

~~ψ Hästfrun~~

ψ och till den andra hämtat honom till ett ensamt samt mera afstängdt belägnadt rum,

+ ~~Krogman~~ ~~Krakander~~ Bloggman och Tagg~~lund~~ lund

#

Lid och hoppas! Sanningen försvann;
Men hon skall förädlad åter finnas.
Blott en enda olycka är sann;
Den, af olyckan att öfvervinnas.

och sedan den första ~~?~~ blifvit alldeles sönderslagen, hade han ~~?~~ sjungande dansat omkring bänken ~~?~~ ~~?~~ sedan

Sedan och då Krakander under en sådan sång alldeles i grund sönderslagit berörde käpp, hade han under yngsta besynnerligt tal, som Dietz väl ej förmådde fatta, men otvifvelaktigt innebar klander af höga öfverheter mätta sig; och för sanningen förfördrar, velat att Dietz skulle dansa med honom, men då Dietz som annat ej förmått göra sig lös, derlill vägrat, hade han stundom ~~han~~ oftaberörde bänk några gånger omkring och derpå gripit till den andra käppen, samt under fortsatt sång af ~~?~~ visan

℞

ψ Herr Candidaten Jemmer

hvarföre Dietz, som mot de öfriga fångarne dessutaket iakttagit en särdeles valghänt ämne, befunnit oförvunnen, ehuru han efter den tillämnade mordgörningen ~~befunnen~~ börjat att gråta och vrida händerna, då Dietz påkallat biträde af Stadsvaktan och låtit honom med nödigt fängsel belägga.
Derefter förekom Krakander

~~# Krakander blifvit på~~

ψ att betrakta, såsom en midnattsklocka, ~~som~~ verldens ~~stående~~ stadse ~~väckte honom till hin hotfulla~~ ringde vid hans hufvudskalle plats, en Peter Tupps, som ~~gör i hans hälft~~, ~~eller~~ hiss öllen sång i hans själ eller

12

det visste han mycket väl, att efter ~~d~~ Drömboken betydde en dom verldslig villfarelse; ~~men~~ hvarvid åter han antydde, att deraf han ej iakttog en nödig aktning, för det ~~[illegible]~~ kall, hvarmed ordföranden var beklädd, kunde han icke undgå att derföre undergå skälig näpst, besynnerligen som han på de lagligaste sätt bemött Rådets betjente, hvarföre Fångvaktmästaren vore att anse.

~~Brakander~~, som föregående dagen genom mycken fräckhet i sitt ansigte gifvit på tydligen till känna, det var han till ~~tonstkalåg~~ samt derpå följande barnamord med flickan Fröbuss fader, ~~började~~ nu att hafligare gråta, yrande sig, det han menar än en gång varit nog nära att förlora synen, då han betraktade sin egen sol, emedan den så glänste, ~~nu ej~~ men ~~en [illegible]~~ att den nu ~~ej~~ skulle ej lysa, alldenstund det gudomliga ej kan lefva utan gud, hvarföre och så tunga moln lagt sig emellan honom sjelf, likväl påstod han, att hans själ i gröna rocken kunde dock alltid tillsammans så många vattendunster att de bildade en tjock karell, på hvilken Alexander ville sätta sig, och tryckas förbi hennes fenster, då han ville titta in och hägna henne, hvaruti olycklig han var, att han aldrig ernått att slå ihjel honom, sedan först sedan leksmaskt Majoren skjutit på honom, hade Azberus kastat sig i hans hjerta och bitit honom, hvarefter han fått valdsknäck, ~~samt annan ej blifvit botad~~ samt gallit hälft och men första gången, hade ~~han~~ Brakander blott velat nappa honom för det han ~~[illegible]~~ skulit bort Strömgrenen för spader dam och bekommera likt en Stor-Inquisitor skött fäderna vid nöden brännande eld samt derpå tvingit att dansa martyska på ~~[illegible]~~ förtvifland tarande ed; men då hade Majoren steigrat sig lik en åt er hans händer samt ~~han~~ hängt opp sig sjelf i ~~eder~~ eder och böner, så att Brakander bleppt vid att ~~[illegible]~~ röra honom, sedan låtit Kulvanen färdas vidare; men när skottet small och kulan flög förbi hufvudet på honom, de då hade Djefvulen efter hvad derpå stånd på violin och smält opp en dans för honom. Hvarvid han dansat ryslig†), mycket värre än när han dansade med sig sjelf. Under ~~en sådan~~ sådan dans och fräcs, samt glädjesprång hade han fått efter ~~honom~~ och, spunnit ~~sig~~ opp honom, samt kastat honom ur bladen, då ~~blå gnistor~~ hvarefter han bemött honom med hugg och slag, derunder hade blå gnistor utsprakat ur kroppen, på de ställen der Brakanders hand träffat, hvilka denna anslag såsom qvarlefvor af den lede Djefvulens bett, som han beltade ut. Slutligen hade den andre legat orörlig och ej andats mera, då Djefvulen strax börjat stryka på hassen för Brakander, hvilket var hela saken.

Emedan ~~Rådet~~ ~~[illegible]~~ och ~~[illegible]~~ denna oredige ~~[illegible]~~ bekännelse, med fullkomlig ~~[illegible]~~ redighet och sedvanlighet utrönas†), ty förnyades ofvanberörde förmaningar, att medan han nu befann sig i ett angenämt tillfälle erkänna de grofva brott hvarföre han nu var tilltalad. Härtill svarade åter Brakander med ett fräckt skratt, som ~~tydligen röjde hans~~ handgripligen röjde hans grofva brottslighet. Ser du! Gamle Bror Grönhår! hans aftonrodnaden lågor. De svafvelade molnen kronas nedifrån med guld och klädas purpur. Historier! Det är den legitima nattens courdrägt. Det är eld och blod, ser du hur blodstänkt firmamentet lyser? Ser du lågorna? Vore jag redan en smådjefvul så styrade jag kullerbyttor deri†).

Brakander förständigades ~~äfven~~ ~~[illegible]~~ skonades icke ~~[illegible]~~ hvaliga medel ~~för~~ till att förmå honom att utan genstridighet och vanvördnad ~~[illegible]~~ besvara de honom ~~af domstolen~~ tillställda frågor, äfvensom att alla undflykter endast förökade hans och Marias lidanden.

Härvid utropade ~~[illegible]~~ åter Brakander med klagliga åtbörder: Leker du ännu Kurra-gömma med mitt sönderkrampade menniskohjerta och ser ej att det grälir blodstänk ~~[illegible] ofvan i dag~~ derofver att Afgrundskarne, bakom hvilka vi trodde oss kunna stå fördolde några ögonblick, uppvaxte till eldgranar med spetsiga taggar och skola tiden bak länge ändå till evigheten börjar. ~~Gråt du~~! Gråt! ~~nej~~ ack! gråt med mig! Din tårade blick, min Marie! ~~är ingen sorgen~~ är ett milt regn, som lekande kringdansar ~~blommorna och~~ blommorne och kysser dem ~~af~~ med ~~sig~~ fallittens svalka; ~~[illegible]~~ Ja Marie! Din brudsäng var en dödsäng, den under den grafdet den graf; ~~Men dagen och bönen bryggen~~ vi skola resa oss ken annan, en ~~[illegible]~~ Hemibagg, der hvar doftande lågor vi skola sjunga uppsaradt mot himmelen.

Sedan Brakander sålunda medgifvit sig hafva plägat en närmare ~~[illegible]~~ bekantskap med Maria Fröbuss, som sannolikt i formatet närvarande enkannerligen hon och tillfälle att åtala bekänna brottet, men hvartill hon envisast nekade, under förebärande, det hade hon aldrig sett Brakander innan hon tillika med honom inför rätta inställdes; Brakander hvarom ~~likaledes~~ äfven tillspord, nekade sig känna den förestälda personen, som jemfördt med hans så kallade Marie ej var annat än ett förgyldt ~~[illegible]~~ lingonblad på en ~~[illegible]~~ förnorsk likkista, ~~jemförd~~ mot en blomsterkrans kring en ~~[illegible]~~ gudinnas panna.

~~Sanna vittnen [illegible]~~ Under de kärligaste föreställningar ~~[illegible]~~ anbefalldes nu Brakander, att strax bekänna sanningen. Men han påstod det vara den svarta skjortan han bar på sig, som var skulden till ~~allt~~ sammans; emedan förr den var så mörkt att ärligen om dagen utgjorde en skydd emot den feliga Anden; i detta mörker hade han kastat morkattan, ~~och när han sjelf ankom dit [illegible] han~~ som nu, hvarefter han än vände sig, grinade emot honom, efter honom, under honom och omkring honom, ända till dess att han sjelf ränner sanslös in i det yttersta mörkret, för att lefva af evig sång, tilläggande ~~[illegible]~~ Brakander ~~att~~ det ~~vore~~ feghet att låta andra piska sig, för att undvika att hafslaga sig sjelf. Sådant vore blott att spöka ut sig till lik, så att man måtte undgå att blifva lefvande begrafven, tilläggande han detta förstefna lefven, det till kommande år döttr.

Jag

†) hade

†) Alexanders föröfvade brottslighet icke kände

†) som orden följe. ~~Ser du Marie~~ förlåt mig, Marie! under din brudsäng gräf man din graf; jag gräf den. Men hvad kommer det dig vid, Gamle Broder Grönhår!

ade brottslighet icke kände

~~de maria~~ förlåt mig, maria. under
w din graf; jag gräf den. men
id, Gamle Broder Grönhår!

Jag har vändt upp och ned på fantasiens trolle; dess stål som lyste mot dagen, och insamlade hår och blomsterdoft, till och med af tistlar, vänder sig mot grafven, och jag ser rider gräsliga öfver spetsen, för att insupa mörker och förgängelse. Rid ej kapp med råttvisan! ser du ej att hon ofta bestiger en träd-åsna. Den flyger förtviflad. Det är nutidens [illegible].

Som af dessa Brakanders yttrande samt öfriga mot vederbörande ådagalagda uppförande anledning med fog hämtas kunde, det vore han till sina sinnen ~~rubbad~~ icke väl förvarad, hvarlin ofven kommer att sådant ~~[illegible]~~ styrkes genom hans egen, ehuru oredigt gjorda uppgift, det skulle han hafva blifvit af en med vattuskräck behäftad hund biten, alltså förordnades, att komme Brakander att till sjukhuset afföras och der tilldelas behörig sköteovård, hvarom emellertid * ville göra sig om dess förövade brottsligheter underrättad.

S. D. Förekom Den Waktmästaren Välbetrodde Daniel Pihl och anmälte det han nu mera repat sig efter det omenskliga och laglösa bemötande han af Arrestanten Brakander lidit, hvarföre han yrkade den strängaste bestraffning, ~~likmätigt Lag~~ efter * * s eget högt godtfinnande; hvarjemte han derjemte medförde en flaska af Pepper, hvilka det lyckats honom, att undan Brakander sig efter låta genom främmande; förmodandes han, att häraf skulle tydeligen kunna utdragas de farliga ~~förslag~~ anslag hvartill Brakander otvifvelaktigt var benägen.

~~Och~~ Sedermera skred Rätten till granskning af dessa sålunda inkomne skrifter, som funnos utgöra en samling af bref skrifne till någon Brakanders Bekante, ~~[illegible]~~ och ehuru dessa voro af en nog oredig beskaffenhet, fann * * icke dessmindre deraf att ~~Brakand~~ Arrestanten Brakander förut under namn af Schenander varit Student ~~och~~ och sedan Scholmästare; derunder han befattat sig med förbudna spel och råkat i missämja med ~~Major~~ Herr Majoren Leijonbraak, och hafva ~~samma~~ berörde bref, sammanlagde med Schenanders, den sig ock Brakander kallar, en skälig anledning till förmodan, det skulle han innan det förövade Mordet, hvilket sedan förrövats, ~~[illegible]~~ efter Piels uppgift [illegible] stadd på vägen att bekänna, skolat afstådt eller sökt att afhända bemälte major lifvet; till upplysning hvarom skrifvelse skulle afgå till Konungens Respective Befallningshafvande i * *, der Leijonbraak lärer hafva uppehållit sig med vänlig anmodan att om förhållandet deraf * * skyndsamligen underrätta.

Den 5 Febr.

S. D. Emottog * * en skrifvelse från Arrestanten Schenander den sig ock Brakander kallar, som skulle läggas till handlingarne.

~~Afskrift~~ Glänsande glas Karbunkel under den ~~[illegible]~~ Höga Säkerhets Kronan samt Riddare!

~~Redet~~ Herr Magistern hvad humor är? Det kan jag tala om. Det är ingen ting annat än Geniets förtviflan, en smärtans sjukt att bita sig sjelf ~~på skamt~~, en gudagnistans deklagan öfver lifvets lycksalighet, en skorfkaf på hjertat, ~~förorsakadt af [illegible]~~ å kommit under profdansen med den Babyloniska ~~Trompeten och~~ Jungfrun. Och när då en liten röd droppe utskjuter och den häger sig på [illegible] af en tår, och den växer och utvidgar sig i hesperiska blad ~~af se och sorg, af~~ bär blodkalk är fram åt ~~den~~ Vattnits Nationalconvent, då säger Conventet, att medan med Refugees tillrodande gör, medborgsmannen väl förtjent af fäderneslandet! Men tåren är ett haf och den sväller och den drar ker lifvets nöjen och lifvets mognad med dess hyllar och [illegible].

~~Han~~ Jag har begärt ett bref frisläpp, men man säger att jag hör till Staten och nu har min Krona ~~[illegible]~~ Vän ofsambar ~~[illegible]~~ bref. ~~Hvarmer jag intet Staten~~. Är då, glimmande Stalladium utanför frihetens tempel! att jag är årsbarn med Jerusalems Skomakare och endast fyra dagar yngre än nu regerande Drottningen. Derföre minnes jag, likasom vore det i går, huru hela folket kom in för Pontium Pilatum och ropade hvad är friheten utan säkerhet? Gif oss säkerhet på det vi må njuta friheten. Men Pilatus tvådde sina händer och ropade: Ej Polis-öfver- och Under Gevaldiger samt Betjenter! gån ut och gifven folkena säkerhet; då gingo Polisens drottar ut, och grepo friheten ~~och grepo friheten~~ ~~och~~ satte henne en rö i sina händer ~~och~~ lade en kafle i dess mund, och satte en törnekrona på dess hufvud, framställande henne för folket under ~~[illegible]~~ mycket ropande och skriande: se detta är väl det, det hafva vi funnit, Well dig ~~[illegible]~~ Pontius Pilatus! svarade folket! Emellertid komma säkerheten och sjelfständigheten att söka efter friheten, den grepo de äfven och korsfäste den såsom röfvare på frihetens högra och venstra sidor. Ännu finnas de, Man nog kan känna der, och den gamla Banken kan ock vittna derom. Men brefven äro borta, och min kammarherre säger att de kommit Staten och den allmänna säkerheten i händerne!

O allmänna! O säkerhet! piska åt dina tiglar, dina tyranner, dina förstendömen, dina herrligheter, dina kaffekursrättsar på två ben och dina farmorsgrytor med armar. Säg den att

Den kammarherren är visst ej utan sin kammarherre nyckel. Han spelar alltid liks volant, och tar med sig mycken artighet fauemi gen ifrån sig, ~~[illegible]~~ med sin kammarherre nyckel, eller

† Och skulle sagan frodas emellertid i gotiska forsorar.

~~Och~~ den meniga hopen på gallerier klappar bifall i hopp att få något vett, någon grepnelning för sin förstfödslorätt

†† Men jag vill intet vid Staten; ~~om~~ den reser mellan balkar mellan [illegible] ~~[illegible] själ och det~~ lefvande sol och det brinnande menniskohjertat, ~~[illegible]~~ och ~~[illegible]~~ mötas nu hår och frihet Kron- och Myrtelöfvet! ~~Det hjertat behöfver mycket mycket te gäspa mycket luft för att kunna sjunga sin morgonsång. Hvad är det för en mjölkkärring?~~ Hvad är det för hushållning. Jag vill simma i frihet och bada mig i hår. Men jag är ej van dem heller.

Korsfäst! korsfäst! och blodet komme öfver oss och våra barn!

nycklar. ty han har en hel knippa. Saluf är det egentliga [illegible] has som äro skulden till det.

[illegible] Glänsande Carbunkel under den högra Säkerhetskronan af [illegible]! ~~Ack Herr Apologisten~~, hvad humor är? Det vet jag. Det är endast en liten röd ros, som simmar på ett stort haf af tårar. Och rosen tillkommer när hjertat har [illegible] under dansen med den Babyloniska Jungfrun, när gudagnistan innom oss veklagar öfver lifvets lycksalighet, ~~f~~ när smärtan leker tiger med själen, ~~kortligen~~ när Geniets ~~förtviflan rasar emot de innersta Hjerterummen~~, ur Geniets [illegible] i [illegible] örtagård och utspridar blod; det är Geniets förtviflan mot den meniga hopen, som tror på [illegible], tackar Gud i sina bordlexor, för det de kunnat med nöjer ~~[illegible]~~ för så väl den andeliga som lekamliga mat förmaltningen.

Emellertid äro brefven borta och jag i [illegible]. Hvin morgonen när hyssa på mig med sina gyllene Skalar. Han flög väl fram inbillar man! ~~Dig~~ Tack vackert! Han hängde opp sig på spetsarne af Makens fasen. Också har han ej varit här. Men Majoren har varit här! Han åter sig genom golfvet. Sofver jag, så håller han den fördömda sjukan [illegible] framför mig, och deraf bildar han tio långa svarta [illegible], ~~hvarmed han stryker rundt omkring mig och~~ den sätter han i jorden, ~~och~~ i Likmaskarnes [illegible] och i dan kastar han opp i [illegible]. Mitt hopp för evig [illegible].

Dagslända! hvad rör dig evigheten. Det är en dag utan sol, en klocka utan visare. Du har ju sex styfver och halfannan mark rycket bröd om dagen. Ψ Det talar ~~emellertid~~! Och hör ~~[illegible]~~ fordit fader framman. Mina bref vill jag emellertid hafva igen. Ty om min [illegible] vän saknar dem, så ~~[illegible]~~ saknar han dem själf. Det blir annat mål än bryggare och andra [illegible]. Nu så har [illegible] och fraser i vattnet. Det stänker opp kring honom och bildar en ~~[illegible]~~ Intermezzo af vätskan, af förorskhet af förgängelse. ~~O~~ förgängelse! Står den det bakom och [illegible] den [illegible] man och spiter din kalla hand i [illegible] glödande ~~[illegible]~~ eld. Den släcker ex. ~~Släck den~~ Gör som Philosophen när den rider uppen af Passionerna, hvarom de vettre tala; ~~utan att [illegible]~~ ~~för~~ att Passionen är ett tungt moln som uppstiger från det jordiska, och att medan det täcker menniskans sol, står den stilla i Gibeon, förgätande både morgonen med dess ~~råd~~ lazor och aftonen med dess rad.

Ψ Det talar som penningar i [illegible].

Ψ ~~[illegible]~~ Var det ej roligt! De vettre veta ej

Jag vet att Högädle Herren är ~~[illegible]~~ ledamot i [illegible] och [illegible] Styfbror, samt bekläder ett ganska [illegible] ambete i Staden. ~~[illegible]~~ Det har Black- och ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~. O Rådman [illegible] af [illegible] att bekläda ett embete är en att vara ~~[illegible]~~ [illegible], eller [illegible] eller ett par byxor åt ambetet [illegible] en Commission [illegible], en [illegible], en [illegible] och ligger Herren på magen, så ligger magen på Herren igen. Men [illegible] mäste, den för Majoren åter opp mig. ~~och jag [illegible]~~ och när jag ~~[illegible]~~ [illegible] under för honom, [illegible] ändå på alla håll. [illegible] den och [illegible] och låt mig få se hvad klara [illegible], [illegible]

Den 10 febr.

J. D. Sedan nu Pigan Frobusch bekänt icke allenast det hon med Arrestanten Brakander, den sig ock Schenander kallar, sammanaflat ett, [illegible] gossebarn, utan ock, det samma efter födseln, med ~~[illegible]~~ nämnde Brakanders biträde mördat, hvarvid jemväl en tredje för Frobusch obekant person, men hvilken hon i anseende dertill att han varit grönaktig, förmodade vara en kopparslagare gesäll, biträdt, ~~förekom~~ ~~[illegible]~~ förekom nu från Arresten hämtade Brakander, den sig ock ~~[illegible]~~ Schenander kallar, men kunde, oaktadt de allvarligaste föreställningar, ej förmås att [illegible] vidgå Frobuschs ~~[illegible]~~ bekännelse eller uppgifter hvad den ~~[illegible]~~ honom vid barnamordets verkställande tillhörande gäller; hvarföre och emedan Brakander genom sina oredliga och osammanhängande ~~[illegible]~~ svar likasom medelst ett begripligt bref misformat * *. ökade de mot honom förekommande liknelser och bindande omständigheter, ty skulle han ånyo till häktet återföras för att till bekännelse befordras.

Den 29 Febr.

J. D. Sedan nu ~~[illegible]~~ på gjord ~~[illegible]~~ uppgift ~~det~~ af ~~[illegible]~~ [illegible] samt flera [illegible] vittnen [illegible] var, det [illegible] Malvina [illegible] [illegible] hon, ~~[illegible] * * [illegible]~~, Gevaldigern Törngren, skulle framfört det sedermera mördade besynnerliga gossebarnet, förekom ~~[illegible]~~ ej mindre Pigan Frobusch än ock Arrestanten ~~[illegible]~~ Brakander den sig ock Schenander kallar, hvarvid Frobusch förehölls till lastbara uppförande genom osanningars framkallande emot * *, och som hon derigenom ~~[illegible]~~ ådagalagt nog af mycken vanart, så blef hon till vidare till Spinnhuset förpassad.

Deremot och som genom ankommen skrifvelse från Konungens Befallningshafvande [illegible] vore det, ~~Schenander, som [illegible] Scholamästare, efter att~~ genom Herr Majorens Välborne [illegible] egen ~~uppgift~~, det Schenander som ~~[illegible]~~ varit Scholamästare, och med hvars [illegible] ingen kan för öfrigt vara att anmärka, vid ett tillfälle inlåtit sig i spel med Herr Majoren, samt då sådant ej till hans fördel utfallit, honom med hot och omilde ord ~~[illegible]~~ förnärmat, ~~[illegible]~~ i sammanhang hvarmed han ock tillvitat Hof-Junkaren Herr Friherre Gyllenrok med flere åtskilliga [illegible], hvarefter Schenander ställt sig i försåt för Majoren, samt sannolikt i afsikt att frånhända honom sina penningar, honom på ett enslig ställe på landsvägen öfverfallit, hvarvid Majoren dels af [illegible] till hjelp påkallande en [illegible] person, dels ock då Schenander förklarat sig vilja slå ihjel Majoren, ställt sig som ar i [illegible].

l [illegible] vittre vetar y

ψ Har jag sedermera ersättit,

ψ Hon utbrustit

ψ foglar, molnen ja till och med till

ψ Kort derefter

ψ ~~en natt smugit sig ut och kappat ut i en till-~~ ~~[illegible]~~

hade han redan död varit, hvarefter ~~[illegible]~~ Schenander, i ett ursinnigt tillstånd begifvit sig inåt skogen, hvarifrån åter kommen ej mindre det Schenander gjort sig känd för hvarjehanda ovanliga handlingar, såsom att klockan 12 om nätterne vistas på kyrkogårdar, m.m. hvarom hans brefvexling med en så kallad Dödgräfvare vittnar, än äfven ock att Waktmästaren Peto förklarat det egde han mycket fog att misstänka det Schenander vore till sina sinnen rubbad, hvilket ock ~~[illegible]~~ en af Stads Physicus ~~[illegible]~~ hos i Staden utgifven attest så lydande ψ innehåller, fördenskull han * * vid vist det borde Arrestanten Schenander den sig ock Wrakander kallar afföras, till Hospitalet för Wansinnige, till den vård och hållsåtgärd som nödig pröfvas kan.

De Schenander ~~frånd~~ frånsände brefven ~~skulle~~ [illegible] nu hans anhöriga begäran genom [illegible]. Är och sagor som ofvan

In fidem

Frans le Mensonge.

Af Waktmästaren ~~Lamnades~~ den underrättelse, det hade Schenander efter dess ankomst till Dårhuset i början ~~visat sig nog oregelig, varit ganska [illegible]~~, varit svår att styra; men sedan han en dag förmärkt ~~att~~ Waktmästarens dotter ~~[illegible] sysselsatt~~ vara sysselsatt med att plantera några blommor, ψ och begärt ~~tillstånd att hjelpa henne~~, på denna gjord begäran fått tillstånd att hjelpa henne, hade hans uppförande ~~[illegible]~~ och hållit förändrat sig. ~~[illegible]~~ Efter den tiden hade han beständigt antingen arbetat i trägården eller skrifvit. ~~Vederligen hade Waktmästaren funnit [illegible]~~ Likväl hade sjukdomen understundom kommit öfver honom, då han ~~hållit~~ högst besynnerliga tal till blommorna, till de frusna rosorne på fönsterrutorne, afvensom han kort före sin död skrifvit ett bref till regnbågen, hvilket han lemnat åt Waktmästaren att fortställa.

Med ett dårhushjon som, ehuru sig vara Jungfru Maria, hade ~~[illegible]~~ han understundom hållit så hjertrörande långt tal, att ehuru ~~det ej~~ de ej innehöllo annat än uppenbar galenskap, hade likväl Waktmästaren sjelf ~~och~~ alla andra som hörde dem, ej kunnat afhålla sig från tårar; ~~Den~~ och hade samma dårhushjon, ~~[illegible]~~ som kallade honom Johannes Döparen, efter hans död försjunkit i en sådan sorg, att hon nu mera ej talade med någon.

En dag hade ett ~~fruntimmer~~ blekt och ej särdeles ~~bla~~ väl klädt fruntimmer kommit till Danviken och underrättat sig om Schenander. Henne hade Waktmästaren, emedan Schenander då fanns ganska redig, infört till honom, som vid dess åsyn kastat sig på knä, ψ och med sammanknäppta händer till henne fallit en bön; hvarunder ψ den främmande afsvimmat, ~~Då hon [illegible]~~ och måst bortbäras af Waktmästaren, emedan Schenander vägrat att röra henne. Då hon sedermera återkommit till sans, hade hon ej velat se honom mera, utan bortgått, efter gifvet löfte att närmare underrätta sig om honom. Detta hade likväl ej skett, utan hade Waktmästaren hört omtalas, att samma fruntimmer, som skulle hafva varit en Majorska, dött ψ på Lasarettet, der hon blifvit opererad för kräftan.

Efter detta besök hade Schenander ej velat tala med någon, ~~men~~ annan än den ~~[illegible]~~ galna qvinnan, ej arbetat i trägården och ej heller skrifvit mera än ofvannämnde bref:

Broder Regnbågen!

~~Således börjar det nu att dagas~~. Således börjar det att dagas; och den ~~[illegible]~~ står med bådalningen i hand för att infria ditt namn. Jag ser dig glänsa i din helgdagsdrägt af färgade tårar. De skapas af ~~[illegible] och~~ solen ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ och af solen lysa de. Vårt lif är också ej annat, än en sag af färgade tårar; de skapas af lyckan, af hoppet lysa de. Fortsätta hopp! kedja af begråtna [illegible]! Du fördunklas. Måltiden är slut! Gästerna längta efter sömnen!

Jag såg henne och jag tilltalade henne. Icke talade hon, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ men jag talade, ty talet är flygande stoftkorn ur den knådade massan af stoft; och stoftet tror att denna partikel af stoft försätter berg såsom tron och lifver som de ädlas minne. Men änglarne äro ej stoftborna!

Stryk någon af målet, utspisande Engel. Jag har uppätit det kyrade brödet; jag har ock uppätit mitt manna ~~[illegible]~~ kärlet är tomt. Hvarföre skall det längre förvaras;

tabernaklet
~~helgedomen~~? De helige äro komne. Kasta tornet under grytone.

Engeln är redan uppfaren med koppen. I natt låg jag den på oskaldens vingar. Han flög kärlekens flygt efter tron. Jag kände ~~honom~~ igen honom. ~~Mull~~ Mull-frätaren har förlorat sin rätt! ~~Bal-ringen~~ allt är fördigt. ~~[illegible]~~d. Uppåt! Lyska Lia! Nu gäller det!

Flyger du också uppåt hvita fjäril! Du lemnar rosen. Det gör du rätt uti! Verldens kärlek är röd, emedan blodet flaiker sig i blod. Uppåt! beskoll skynda åt mig! fladdrande förbud. Nu äro jag redo. ~~Adjö~~! ~~Månvall~~ ~~Ond~~ Andra Herr Frijande verld! Den evige oskulens rätt ningen!

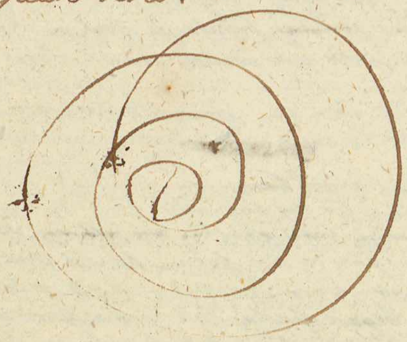

Tabernakel [illegible]

Hans klaar lappmudd —
De ligga på basiliskägg och väfva dvärjnät — Es. 59.5.
Mätter maga välji i maten — Detta förhållande till konstens Grytan —

Men Christus spisade 5000 man och gaf folket först Ande-
förhållandet emellan tron och magen — Jfr.

Vadan att hafva dubbelt kunskaperna och religion nu — Nöjer man sig dermed, går i land, bröstfält eller schlaraffenland, svårt man kan nöja sig — tagger man öfver — vida hafva dunkel, ju längre ju mörkare — ~~ett~~ De gamles idee om Herculis stoder. —

Nådtorftighet tafflar med nödvillighet — blåsor af det allmänna, nyugghet i det enskilda, icke mod ej heller list, — en fröjdfull modlöshet — eller en modlös fröjdfullhet — ärender behandlade såsom nöjen — nöjen såsom ärender. —

En tråig brodd och ~~en~~ opaklig liberalisme — de mäktigas tafsar i det mäktiga spåket, ehuru det ej kan utan fullt [illegible] Kollornas herre kommer öfver en enkel drodenfullt — hopen hungar: men ist gång kannibalisk wohl alls wie [illegible] genvärt jäsen —
Mot några 11 blodsutter han med all förnuftighet
11 dagblad från våra krogdiskar.

Herre! Ni tror att jag något krig är. Ni bedrar Er. Jag är contingent borgare, jag handlar med trad, tillförlitlighet med sessel —

Då satte jag mig att stöpa kulor, men i det samma jag gjöt blyet ur skopslefven i kulformen tittade ett ~~gulgrönt~~ sjögrönt ansikte med ~~gult~~ blodt skägg mig öfver axeln, ända in i ansiktet. Ja så! Du träffar ej rysliga jag och kastade det smälta blyet i elden — Det var visst Du, ädle vän, som ville varna mig!

Något helt lätt och begripeligt. Om Genie.

(Ur Sherlocks Bref.)

Hafva fruntimmer Genie? Jag tror att de hafva det; och jag kan upprekna åtskilliga, hvilka lefvat både i Frankrike och England, för att bekräfta min tanka. Men låt oss först försöka, att få ett klart begrepp om hvad Genie är, sedan kan hvar och en sielf besvara den frågan.

Genie är blott ~~et annat~~ med andra ord uppfinning; skapa något af nytt, denna skapelse är ett verk af Geniet. Den enda nödvändiga förmögenhet för att kunna skapa, är inbildningen. För Att frambringa en skön, stor och gagnande skapelse, måste denna inbildning styras af omdömet. Geniet är således föreningen af ett sundt omdöme och en hög inbildning. Originalité är dess ofvikeliga kriterium.

~~Jag känner ingen någon~~ af alla menniskor som någonsin varit till, känner jag ingen, hvars hela genie ej är innefattadt i denna beskrifning. Archimedes, Newton, Shakspeare och Richardson voro öfverlägsne andra dödlige ~~[illegible]~~ endast genom en starkare omdömes ~~kraft~~ styrka och en högre ~~[illegible]~~ inbildningskraft.

Theaterns än
nöje och före
öfverlem näd
och fri ſkar
frånga ſtret
för att genom
nöjen hon
öfver jordens
ſkväl en p

Förmodeligen
läſare en g
mig ej; och h
dermed förſtå
ſåſom ett al
~~tiltt~~ helt, m
~~om~~ ſå ſpa
verkeligen a
foſter, der a
hvarandra, o
på några ö
odelta bellag
Det är
mindre den a
operan, ~~ändan~~
ſtälla hvar
ſkådat och
ſkaffa åsk
det en edl
ſöker ej ſk
byggdt af
mer det, fö
fantaſien,
hvardags m
~~en~~ ſig nöjd
Allt bör
poetiſk le

~~Theaterns ändamål är, att skaffa åskådarn ett nöje och förädla det. Han besöker den, för att öfverlemnad åt fantasien glömma sig sjelf och sin hvardagliga verklighet; utur hennes trånga krets kastar han i fantasiens arm för att genomflyga och beresa sig af de nöjen hon med så frikostig hand bestrött öfver jorden. Allt bör der vara en lek, men likväl en poetisk,~~

Förmodeligen ~~skola~~ ~~många~~ någon åskådare, ~~många~~ någon läsare en gång säga, detta barnjoller roar mig ej; och han skall ha rätt, om han dermed förstår operan, ~~såsom~~ betraktad såsom ett alfvarsamt, och philosophiskt ~~och moraliskt~~ helt, med ett moraliskt syftemål, orätt, ~~om~~ så snart han anser den för hvad den verkeligen är och bör vara ett inbildningsfoster, der de sköna konsterne omfatta hvarandra, och sammansmälta för att på några ögonblick förtjusa genom ~~det~~ odelta behag.

Det är hvarken Theaterns ändamål och ännu mindre den delens deraf, som innefattar operan, ~~ändamål~~ att moralisera, eller framställa hvardagliga händelser för att beskådas och beklappas, det är endast att skaffa åskådarn ett nöje, och gifva det en edlare riktning. Man besöker ej skådespelet för att der uppbyggas af predikningar, men kommer dit, för att öfverlemna sig åt fantasien, glömma sig sjelf, sina hvardagsmödor och svärma ~~a~~ sig nöjd bland diktade nöjen. Allt bör här vara lek, men en poetisk lek; det grofva det osmakliga

liga, ſå ~~bör det~~ ~~vara~~ är här lika tillbö
kaſtörande, ſom det ~~moralis~~ dogmatiska
och didactiska,

Bref

Det är beſynnerligt att ſe med hvilken va löſhet allt hvad ſom ej gagnar till föda och kläder eller medför någon annan redbar nytta, för det närvarande behandlas i Sverige. Det är ej nog att denna nyttighets-anda råder i de fleſta stånd och folkklaſſer; den har äfven inſmugit ſig bland dem, hvilka nitet för vetenſkaper och konſter borde afhålla från dylika foretag. Denna anmerkning har förorſakats af beſöken på flera af Rikets offentliga Bibliotheker, der man med få undantag tyckes täfla ~~om~~ att öfverlemna ~~att~~ verkliga dyrbarheter åt glömſkan eller malen. I Stockholms Kongl. Bibliothek händer det viſſerligen ej, men ſådant blir endaſt en förtjenſt för den kunnige och aktningsvärde man åt hvilken vården af Bibliothekets ſällſyntheter en längre tid varit anförtrodd. Om det ſkulle vara ſant hvad ryktet berättar om de Polſka Manuſkripternes ~~bortſk~~ på Upſala Bibliothek bortſkänkande åt en Polſk Baron, i ſlägtſkap med en af våra meſt betydande män, ſå tyckes denna ~~til~~ omſtändighet, jemte den liknöjdhet hvarmed man behandlar den ~~af~~ nästan genom fuktade Codex Argenteus ſamt af mögel och mal till ſtörre delen förtärda Sturleſons Edda, röja en önſkan

att ſnart bliſva deſsa ſaker qvitt. Det
vore underviſande om någon ſom närmare kände
den förra omſtändigheten ville lemna
allmänheten en nöjſam underrättelſe der-
om; jag anſer ~~[illegible] om~~ detta förfaran-
det deſsutan omöjligt, då jag betänker
att deſsa manuſkripter voro af Konung
Carl X Guſtaf tagne under Polſka kriget,
och af honom lemnade till Upſala Bi-
bliothek, der de ſom Troféer

Kongslena d. 14 Maji 1811.

Bref till L. H. i anledning af hans kärleksqväden

Du begär mitt omdöme öfver dina kärleksqväden. Huru ſkall jag kunna gifva det? Jag — ſom mera känner än dömmer ett ſkaldeſtycke, ſom vid läsningen af Göthe ofta blifvit öfvermannad af mina känſlor men ännu aldrig gjort mig redo för huru och hvarifrån uppkomma deſſa känſlor. Ett eſtetiſkt omdöme bör du ej vänta af mig, om jag ſäger dig hvad jag känt, må ju ſådant vara tillräckligt.

Då jag genomläſt kärleksqvädena, ſåg jag hvad du ſjelf ~~på tit~~ i företalet omförmält att deſſa voro både till form och innehåll bildade efter de gamles mönſter i ſednare tider kan hända blott en gång rätt träffadt och det af Göthe. Jag ville ſtrax jemföra dem med Propertius, men de voro ingalunda Propertii; ~~der fanns ej den~~ den brånad ſom uttrycker ~~[illegible]~~ i hans arbeten fanns der viſſerligen, men ~~det var ej ſam~~ ~~me~~ bar ej ſtämpel af den eld och kraft, ſom öfverallt framlyſer hos honom. Kan hända bör ſkälet dertill ſökas deruti, att hans Cynthia verkligen exiſterade, att hon var en perſon, med hvilken han förenades genom den gemenſamma njutningens ~~ej ſin~~ lifvande band, då din Selinda deremot

Ma

11

jemle

Skåfve d. 7 Maji

Den Recension öfver Romanen J. D. Lifbergs lefvarne, som influtit i N:o 96 ~~för~~ Journalen ~~och~~ för Litteraturen och Theatern, har ~~samma Romans författare~~ jag genomläst med verkligt nöje, emedan ~~han~~ jag deraf funnit, att ~~han~~ min mot dårskaper och laster i almänhet riktade slag träffat, ty man ej allenast skriker och skriker jemmerligt, utan äfven de, hvilkas samveten ej lofva dem en blidare lott, qvida redan på förhand och söka afvärja det befarade hugget. ~~Han~~ Jag tackar recensenten för den godheten, ~~att förbigå de verkliga~~ med stillatigande förbigå de verkliga fel ~~författaren~~ jag sedermera sjelf upptäckt i denna bok, och hvilka säkerligen ej undfalla ~~den~~ upplysta och kunniga domare, hvars granskning jag väntar och med ~~att~~ tacksamhet erkänner. Ej med missnöje har jag sett att ~~Journal~~ Recensenten kallar min hjelte en oxe och mig sjelf en åsna, då dessa uttryck ej mindre bestyrka sanningen af min pag gjorde anmerkning, att det är med skällsord vara nu varande för Snillen styrka sina anspråk på classicité, än uttrycka den högre odling, den finare smak" Journalen en längre tid predikat. Till vederkänsla för så mycken godhet lofvar jag, att hedanefter aldrig förlöjliga de på ladugårdarne vanliga instrumenter, hvilkas helgd tyckes ligga recensenten om hjertat, ~~och hvilka jag~~ med anhållan att recensenten ~~hedanefter~~ ~~lära sig~~ å sin sida lärer sig att läsa innantill, då han torde finna sitt misstag att Voltaire och Pope blifvit citerade, hvaremot

~~jemte dylika nyttigheter~~

J gerna undervisar recencenten, att mig vetterligen Lopes aldrig skrifvit någon comisk roman, och att ingen bok under namn af Martinus Scriblerus finnes, ehuru skrift under detta namn merendels dolde sig. För att ~~hugna recencenten farhoga~~ betaga rec. den farhogan, att Lifberg skulle för snart upphöra, får jag tillkännagifva, att derest × jag ej skulle hedankallas i mina unga år, derföre är likväl ej Student, en omständighet hvarpå Rec. synes fästa mycken vigt, men skäms ej heller för att hafva varit det, skall både fadrens och sonens lefverne oaktadt tryckswärtans dyrhet utkomma då ingen dåre skall blifva glömd, ingen inbilsk narr ~~fortig~~ ~~prejudicerad~~ förbigången. Recensts anmerkning att boken kostar 24 sk. Bco, då ~~den~~ på den samma 24 sk. Rikogs är utsatt, anser jag som ett prof af det nit för sanningen, som en längre tid caracteriserat merberörda Journal. Emedlertid hr Recencent! Adieu! Jusque au revoir.

Författaren till J. A. Lifberg

Journalens triumf

Sorgeſpel i en Act.

Efterpjes med ännu ſtörre ſpectakel

Journalens mäſtare ~~vördſamt~~ hjertvilligen tillägnadt

Ecervelé: Det

lifs
so
hel
lida
än
~~[illegible]~~
välj
tillfa
och
skal
häl
är
bitr
men
~~[illegible]~~
frih
och
en ~~att~~ [illegible]
lefn
för
för
en
för
4 som

Tongolina — d. 9 April 1811.

Lifbergs ~~författare~~ andlige fader beklagar uppriktigt att han ej får den nöjet
ſe Friherre v. Dolk ſom fadder, men urſäktar det ſå mycket
hellre, ſom ~~han der~~ Friherren ~~[illegible]~~ helſa möjligen ſkulle
lida, om han vid detta tillfälle kom i en renare atmosfer
än den ~~ſom herſkar~~ rådande på den platz han med mycket ſkäl
~~valt~~, efter hr Qvickrotts valt, ſå god ſom någonſin den kan
väljas för honom. Kejſarinnan af Stora Mogol lär vid dettas
tillfälle komma att repreſenteras af en mindre förnäm perſon,
och han anmodar derföre Kroſtinnan Skarp, ſå framt hon ej
ſkulle blifva ſtött öfver ~~att~~ det hon ej förr blifvit bjuden, att
hålla den lille öfver funten. Ehuru pojken + för det närvarande
är friſk och raſk, tackas på det förbindligaſte för det erbudna
biträdet att ſom preſtaſ ledſaga Lifberg till ſitt hvilorum,
men då han förmodligen ej lärer blifva berättigad till ~~denna~~
~~heder till Cancellieråds~~ denna heder, hoppas man att hr
Friherre von Dolk ej undandrager ſig, att i en annan ſkrud
och med andra inſignier röja väg ~~vid detta~~ när Lifberg ~~med~~
en ~~att~~ gång utan hos de yngre vanliga oförſkämdhet hunnit genomgått ſin
lefnadsbana. Detta ~~ett~~ uppdrag borde vara ſå mycket kärkomnare
för Friherren, ſom han ~~[illegible]~~ då får tillfälle gå ur vägen
för de mäktiga och ~~hålla efter~~ gifva ſig ett viſſt anſeende ſina närmare bekanta populacen. Om den nödiga käppvrèken och piskan ſkall man draga
försorg ~~[illegible]~~

+ ſom ej lider ſynnerligt men af mygg ſtyng

Mykelstil frem
enn offsid i fu
Sumt ulagad,
hitter Leisu
Ha

Mykelstil snemma kom eg i marga stade
enn offsid i suma. Öl var uppdrukked
sumt ulagad, ~~Leitum~~ sjalldann
hitter Leifur i Lid:
Haava Maal

I anledning af den i N:o 98 af Journalen för Litteraturen och Theatern införd ~~för~~ Recension öfver Romanen Johan David Lifbergs lefverne, får dess utgifvare 1:o förklara, att han verkligen icke är Student, en omständighet ~~som~~ hvarvid Recens. fäster mycken vigt, men också icke skämes för att hafva varit det; 2:o Bedja R: att låta sig läsa innantill, ~~att~~ då han torde finna att hvarken Pope eller Voltaire blifvit citerade; 3:o Underrisa Rec: att Pope aldrig skrifvit någon Comisk roman ~~och~~ och att utg. vetterligen ~~aldrig~~ ingen Bok under namn af Martinus Scriblerus finnes, ehuru ~~detta någon gång~~ Swift någon gång under detta namn dolde sig, ~~4:o~~ och slutligen försäkra, att de öfriga delarne skola ~~både~~ i trots af trycksvartans dyrhet, som ej är synnerligen känbar hvarken för Lifbergs författare eller förläggare, säkerligen utkomma, så att Rec. kan ~~med~~ vara fullt öfvertygad om att blifva dragen utur brunnen, och ihog kommen när ~~han~~ det en gång blir fråga om en under namn af oväldighet illa döld ilska.

För öfrigt är det ej recensioner af lika halt med denna, eller af det slags ~~djur~~ varelser, som rec. i slutet af recensionen noggrannt skildrat under fullt medvetande af sin egen likhet med dem, som skola afhålla utgifvaren från detta arbetes fortsättande. ~~Det~~ är den förnuftige och kunnige Konstdomarens yttranden, som endast skola ~~följas och~~ med tacksamhet emottagas ~~och följas~~ och värderas, äfven om de voro verkligen bitande, likt denna recension med allt sitt bemödande

Likväl har den olyckan att icke vara ~~Ingen af er min Herr Ref. har ni den lyckan att vara, i boken finnas verkligen hufvudsakeliga fel, dem har ni ej sett, och dessa fordrade en sträng granskning, den har Ni ej mäktat anställa. [illegible] dock icke stått [illegible] åt Jag gläder mig öfver den lyckan att ej råkat~~

Slutligen Då ~~ni~~ Ref. ~~Ni~~ med ett mildt behjertande förbigått de verkliga fel denna bok äger, och dem jag sjelf nu mera inser, är jag honom ~~er~~ oändeligen förbunden för den godheten att ej hafva blottadt dem för allmänheten, och jag tackar honom ~~er~~ verkligen ~~med~~ af uppriktigaste hjerta för denna recension med full försäkran att vara erkänsam hela min tid. Emellertid, Adieu! Jusqu'au revoir.

Utgifvaren af Lifberg

lyckan att icke vara
~~Herr Ref. Har ni den~~
~~, i boken funnet~~
~~dsakeliga fel, dem~~
~~och desse fordrade en~~
~~g, den har ki ej~~
~~tta. [illegible] icke~~
~~t åt Jag glaver~~
~~lyckan att ej råkat~~
milldt behjertande
kliga fel denna bok
gelsen mera inser,
eligen förbunden för
t ej hafva blottadt
nheten, och jag
ligen ~~med~~ af uppr-
rta för denna resen-
n försäkran att
n slå mitt vis. Emu
, Jeuque au revoir.
rien af Lisberg

Lessing har sjelf tagit i försvar ~~andarna~~
framställande på teatern, men under
det vilkor att det äro sådane hvarken
kom redan ligger i tro,
All konst är egnad åt nöjet och
den riktiga konsten är den,
som förskaffar den största njut-
ningen Schiller.
Af inbildningskraftens
konstverk, väntar menskan
en viss befrielse från verklig-
heten skrankor, för att förnöja
sig af det möjliga och lemna
sin fantasie tillräklig rum.
Återvänd från Theatern kommer
åskådarn ganska väl, att han
hler är i verkligheten- och just
emedan allt på teatern är beräk-
nat på en förbigående täuschung
så är blott en sken af sanning
nödigt-

idöme om Voltaire.

ees on Several Subjects./:London 1781. Vol:1./
ii N:o 200 af Journalen för L: och Th:

IV Bref:et:

re varit det första Bel Esprit som någonsin
jag också. Vi anse honom hafva haft geni.
tt vi deruti tänka olika. Om han ägde
så ringa att jag aldrig kunnat uppetäcka
efter sett mig omkring efter det samma.
finna geni på nästan hvart enda blad af
Ehuru liten lärdom jag äger, kan jag näppe-
en skönhet hos Voltaire, utan att tillika
i att ~~ss~~ angifva hvarest moder-idén dertill
ina.

Voltairs arbeten, som i synnerhet skulle
l geni, så framt han ägde något, äro
poëm, som jag ej törs nämna. Hans in-
går utan band; ~~tt~~ och hvad har den fram-
verdrifter och orimligheter som misshaga.
ara det desse tvenne producter som mest

likvä
~~Ingen~~
~~lyck~~
~~roli~~
~~har~~
~~strå~~
~~mak~~
~~stå~~
~~meg~~
Slutligen Då
förbi
äger,
är
den
dem
taike
rikl
hön
vara
terl

I folkromaner, som, St. Helena o. s. v. ligger ofta mera ~~känsla~~ sann uppfinning och mera känsla till grund, ~~äro~~ och de äro mycket renare och bättre författade, än till och med ~~de~~ flera Mode romaner. Känslorna böra vara naturliga och osökta. Det är i högsta grad oriktigt, om man anser poesien endast för en öfversatt och affecterad prosa. Konsten måste ständligen afvika från naturen för att vara en konst.

En Opera— kan ej gerna anses som ett stycke ur verkliga lifvet; under och troll verlden tör sig deri för många skepnader— öfvergångarne från det tragiska: det komiska: från det patetiska: det burleska äro derför snabba— dialogen måste der vara kortare, raskare och mera fortskridande— Läsarens fantasie måste hastadt helt och hållit öfverlemna sig och följa skaldens djerfvaste flygt med honom genom inra underverlden— men likväl bör han ej stötted för underverk ge hen, ne orimligheter— och äfven bör dessa underverk consequent följa hvarandra, att ej åskådaren fro derigenom tillbakastötes.

Ett Omdöme om Voltaire.

Utur Sherlocks Letters on Several Subjects. /: London 1781. Vol: 1. :/
Hänvänt till N:o 200 af Journalen för L. och Th.

IV Brefvet.

Ni anser Voltaire varit det första Bel Esprit ſom någonsin lefvat. Det gör jag ockſå. Ni anser honom hafva haft geni. Jag fruktar att vi deruti tänka olika. Om han ägde något var det ſå ringa att jag aldrig kunnat upptäcka det; och har ofta ſett mig omkring efter det ſamma. Men jag kan finna geni på nästan hvart enda blad af Shakspeare. Ehuru liten lärdom jag äger, kan jag näppeligen upptäcka en ſkönhet hos Voltaire, utan att tillika vara i ſtånd till att ~~ſej~~ angifva hvarest moder-idén deraf står att igenfinna.

De af Voltaires arbeten, ſom i ſynnerhet ſkulle ådagalägga hans geni, ſå framt han ägde något, äro Candide och ett poëm, ſom jag ej törs nämna. Hans inbildningskraft var här utan band; och hvad har den frambragt? Löjliga öfverdrifter och orimligheter ſom misshaga. Icke destomindre äro det desſa tvänne producter ſom mest hedra hans

---

ner ſom St. Helena
ofta mera känsla
nning och mera
grund, ~~äro~~ & och
iket renare och
författade, än till
flera Mode romaner.
föra vara natur
oſökta. Det är
orichtigt, om man
poesien endast för
tt och affecterad
konsten måste stubbi-
från naturen
varo en konst.

han ej gerna anses ſom
verkliga lifvet; ändr
lden rör ſig deri: för
ynader – öfvergångarne
tragiska: det komiska:
atetiska: det burleska
i snabba dialogen
vara kortare, raskare
fortskridande –
fantasie måste hafstade
hållit öfverlemna ſig
ſkaldens djerfvaste flygt
om genom ivra under-
– men likväl bör han
för underverk ge hen,
imligheter och afsee
underverk conſequent
varandra, att ej åskådare
genom tillbakastöter.

tillba
atiska

Öfverſättning af Sherlocks Letters on Several Subjects.

[Tom. 1. Brefvet 4, 5, 6 och 7.]

Vi anſer Voltaire vara det förſta bel Esprit, ſom någonſin lefvat. Så gör jag. Vi tror att han har Genie. Jag fruktar att vi ſkulle tänka olika. Om han ~~hade~~ har ~~det~~ är det ſå omerkligt, att jag aldrig kunnat upptäcka det, och jag har ofta ſökt ~~efter~~ derefter. Men jag kan finna Genie, på nästan hvarje ſida hos Shakespear. Ehuru ringa kunſkaper jag äger, kan jag ~~knap~~ knapt upptäcka en enda ſkönhet hos Voltaire, utan att tillika kunna ~~uppdaga~~ uppgifva, hvareſt ~~man~~ ~~han~~ deſs moderbegreppet kan igenfinnas.

[illegible] De af Voltaires arbeten, ſom ſkulle ~~kaft~~ ådagalägga Voltaires genie i händelſe han ägde något, äro Candide och ett poem, hvilket jag ej vårdar att nämna. Hans Imagination var här utan inſkränkning, och hvad har den frambragt? Löjliga öfverdrifter och orimligheter, ſom miſshaga. Icke deſtomindre äro det deſsa tvenne produkter, ſom gör hans talanger ſtörſta hedern, ſerdeles den ſiſtna. Deruti finnas flera i afſeende på en fin ~~[illegible]~~ qvickhet, och en präktig ſtil, ſå lyckliga ſtällen, ſom någonſin kunna läſas; men antalet af de gräſligheter hvarmed de öfverflöda, gör det förolämpande för menniſkor med anſtändighet och miſshagligt för alla läſare med ſmak.

I afſeende på uppfinningen af detta poem, känner hvar och en att den helt och hållit tillhörer Chapelain och Arioſto; likaſom ſjelfva upp-

Dialoger för Dagen.

1. Dialogen.

Jarbror. och Bror.

Jarbror. Det är abominabelt, att Bror ännu kan med sådan assiduite förfäkta, — jag ber om förlåtelse Skulle jag säga, så absurda meningar, som den, ~~hvilken [illegible]~~ hvarmed Tidskriften Svea af mig utrapperas.

Bror. Bästa Jarbror!

Jarbror. Jag ogillar intet det valet, som nyligen skedde af Justitie Råd. D:o —

Bror. Det bör mycket fägna Hans Maje[illegible]ngen, att han denna gången vunnit Jarbror bifall. ~~Jarbror~~ Den ifrågavarande mannen är väl sedertiden af Jarbror bekanta, en af dessa, trogna, som i Jarbror, och en Gammalers [illegible] och omsorg [illegible] Jarbror [illegible], så [illegible], men

[illegible], gå från sin skolmästare och tala illa om honom, för att få något att lefva af.

Jarbror. Ah just intet det. Jag menar bara d:o —

Bror. Ja, så —

Jarbror. utvecklar sina skäl —

Bror. Alltid — Ja så —

Slutar med en Gratulation till Sverige —

Skulle intet Bror för att göra mig en tjenst vilja persvadera såsom den der högste deras tänkesätt. I annat fall, försäkrar Bror att jag verkligen ser ut såsom en Don Quixott, som kämpar med sina väderqvarnarna. Hugger jag efter Granskaren, så stenhugger jag — hugger jag efter Bror Men Argus [illegible] så hugger jag i den tomma vägen, hugger jag efter Skutskomt posten, så kör [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] om Jarbror, och Jarbrors [illegible] [illegible] med så [illegible] —

Jag vet [illegible]

rkyſtalla

ewas till venſtra ſidan, än ock

och huru Herr Lieutnanten

dermera hos bemälte Herr Ma-

r gjort hemſtällning angående

huru Regements

rajs Rätten enligt i ödmjuk.

t beſagade Utſlag icke

ummit ſig beſagad befalla

m nämnde Herr Lieutenant

Fjellſtröm gjorde hemſtäl-

an: hvilket jag Högſt

Dialoger för Dagen.

1. Dialogen.

Farbror och Bror.

Farbror. Det är abominabelt, att Bror ännu kan med sådan assiduite försäkta, — jag ber om förlåtelse   skulle jag säga, så abstrusa meningar, som den, ~~hvilken~~ ~~[illegible]~~ hvarmed Tidskriften Svea af mig attrapperas.

Bror. Bäste Farbror!

Operan är, efter min åsigt, ett fantasispel. Det är en luftig dröm, som fladdrar ~~[illegible]~~ på inbillningens vingar, förbi själen. – Jag vet att denna åsigt ej är allas. Våra ~~[illegible]~~ vitterhetsidkare hafva sagt &c. – Quinault. – Metastasio gjorde ~~[illegible]~~ Opera af tragedier, med trall och sång med hopp och språng.

---

6 Tragedien ligger inom Verklighetens Område. – Operan tillhör Fantasien. Inom verkligheten herrskar den ~~[illegible]~~ dunkla Nemesis och kastar, som Athenaiden ~~[illegible]~~ säger, sina vigter efter de dödliga. Der må ödet, försynen, Nemesis och de Christnas rättfärdige Gud med sitt helvete inom menniskan och utom menniskan råda. – Men fantasien spelar in det osannolika, ty det osannolika är fantasiens moder. Hon föder Gudar och hjeltar, Riddare med dygd och utan stjernor, Riddare med stjernor och utan dygd, prester och ärkebiskoppar. Konungar allt stort och ädelt, allt platt och ~~[illegible]~~ krypande på jorden. –

Författaren af ~~denna Skrift~~ detta Poëm, har ansedt det under sin värdighet, att, då han hvarken är någon Politisk ~~lycksökare~~, ej heller någon ~~på~~ så kallad poëtisk, d.v.s. rimande lycksökare, insända detta Poëm till ~~[illegible]~~ någon en witter skrålåda. Genom några löjliga parafraser föranlät han Svenska Academien år 180 fattade beslut, att hålla sig inom det ~~satt~~ allvarsamma. Han gjorde sig sjelf allvarsam i Poëmet

Och hvem skulle tro sådant: den vittra ~~Aren~~ Areopagen fann detta vanvettiga Poëm förtjent [illegible] Omdömet. —

ual-

rd-

rf-

rf-

me

rn-

it

185.

ia-

no

Dent,

inges

ent

Anteckningar

II.

Anteckningar i Dramaturgien.
II.

Klytemnestras karakter uti Agamemnon af Aeschylus är deruti förträffligen tecknad, att hennes falskhet lyser igenom de artigaste tal, de största complimenter hon gör Agamemnon. Det sökta, det öfverdrifna det mångordiga visar mer än mycket, att hon ej talar utaf hjertat. Han låter henne falla ända till det komiska t. ex. / v. 900. In somniis vero a tenui culicis excitabar murmurantis metu, de te plures clades videns, quam tempus ferebat, quo dormiebam.

Lessings Leben III Theil p. 259.

Att de gamle nyttjat machiner ibid. pag 260.

~~At~~ Emot den beskrifvande Poesiens användande ifrån på åtskilliga skäl ibm. Om hvarandras menliga följder pag. seqv.

beskrifningen

Målningen af en Action är just ej målningen på en kropp, utan snarare denna kroppens handling och tillhör således med rätta skalden. Dock måste derwid iakttagas, att den ej borttager mera tid, än dertill naturligtvis åtgår, hvilket fel Richardson ofta begår, när han beskrifver sina personers gester. Dessa gester (åtbörder) måste äfven vara fortfarande, i hvilka person någon tid dröjer, så framt det skall löna mödan att beskrifva dem. ibid. pag 283—

Anteckningar i Dramaturgien.

2o

eller äro det de personernes caracter, genom hvilke dessa facta blifvit verklige som föranleda författaren, att heller välja denna än en annan händelse? Om det är caracterne, så är den frågan: huru långt författaren kan afvika från historiska sanningen, lätt afgjord. Så långt han vill i allt, som ej rörer caracteren. Endast caracterne böra vara helige för honom; att förstärka dessa, att visa dem i sitt bästa ljus är allt hvad han vågar tillägga af sitt eget: den minsta väsendtliga förändring, skulle till intet göra orsaken, hvarföre de bära detta och ej något annat namn; och ingen ting är mera anstötligt än det, hvartill vi ej kunna uppgifva något skäl. p. 185.

I ett sorgespel är det mera skickligt, att personerne tiga i sina tänkesätt än att de falla. Sålunda är det naturligare, när t. ex. en öm karacter vissa ögonblick är svalt, än att en svalt låter henföra sig af ömhet. Den förra synes upplyfta sig; den sednare åter falla.

Comedien vill förbättra genom skratt, men ej genom att utskratta, just de samma oarter öfver hvilka hon kommer oss at skratta, ännu mindre de, endast och allenast de, hos hvilka dessa löjliga oseder finnas. Dess sanna allmänna nytta ligger i sjelfva löjet, i uppöfvandet af vår förmåga att märka det löjliga, att lätt och hastigt märka det under alla passionens eller modets förklädningar, i alla förblandningar med bättre eller sämre egenskaper, ja till och med i dess högtidliga alfvarsamhetens skrynklor. p. 226.

Detta trefaldiga mord [Cleopatras i Corneilles Rodogune:] skulle utgöra blott en handling, som hade sin början, sina medel och sitt slut, i samma handling af samma person. Hvad felar den således ännu

att blifwa ämne för en Tragedie. För Geniet felas intet, för stymparen allt. Der är ej kärlek, ej inwickling, intet oförmodadt, underbart mellankommande händer, allt går sin naturliga gang. Denna naturliga gång retar geniet och afskräcker stymparen. Endast händelser grundade i hwarandra, endast kedjor af orsaker och werkningar kunna sysselsätta geniet. Att tillbakaföra de sednare till de förra, att afwäga de förra mot de sednare, öfwerallt utsluta tillfälligheter, låta allt som sker, ske sålunda, att det ej kan ske på annat sätt: det är dess sak, när det arbetar på historiens fält, för att förwandla minnets onyttiga skatter till föda för själen. Qwickheten twärtom, hwilken ej frågar efter det på hwarannat grundade, utan blott sysselsätter sig med likt eller olikt, när det wågar sig på saker, som endast skulle besparat åt Geniet, uppehåller sig wid händelser, hwilka ej hafwa annan gemenskap än att de skett på en gång. Att så förbinda dessa med hwarandra, att så fläta om hwarandra och hoptrassla dess trådar, att wi hwarje ögonblick tappa den ena under den andra, se det kan qwickheten och blott det.
Genom dylika ~~trådar af helt~~ aldeles olika färgade trådars beständiga omwäxling uppkommer ett slags contextur, som är just det samma i konsten som i ~~wäfwe~~ wäfware handtwerket kallas changeant: ett stycke, om hwilket man ej kan säga, antingen det är blått eller rödt, ~~eller~~ grönt eller gult, som är båda delarne, som på ena sidan synes så, på den andra annorlunda, ett likwerk för modet, en gyckelprydnad för barn.
n. 236.

Geniet älskar enfald, qwickheten hopwikling.
Ej sielfwa uppfinningen, utan en med ändamålet öfwerensstämmande uppfinning röja det skapande geniet.

En Skald finner i historien en handling som uppwäcker fruktan och medlidande. Och han företar sig att behandla detta i en tragedie. Historien säger honom ingen ting mera än sjelfva factum, och det är äfven likaså ohyggligt, som oangenämt. Det lemnar på sin höjd tre till fyra scener, och dessa, då det är blottadt på när man omständigheter, tre högst osannolika scener. Hvad gör således författaren, skalden

I samma mån som han mer eller mindre förtjenar detta namn, skall antingen osannolikheten, eller den magra kortheten synas honom den väsendtliga bristen i detta ämne.

I förra händelse, måste han framför allt ting vara betänkt på att uppfinna en kedja af orsaker och verkningar, ~~A~~ till följd af hvilka denna osannolika förbrytelse, visserligen ej annorlunda kan ske. Ej nöjd med, att grunda dess ~~[illegible]~~ möjlighet på den historiska trovärdigheten, skall han söka: att så anlägga sina personers caracterer, att låta de händelser, som sätta dessa caracterer i handling, så nödvändigt herleda sig den ena från den andra; att så noga afväga passionerne efter hvars och ens caracter; att genom framdrifva dessa caracterer genom så omerkliga steg, att vi öfverallt ej blifva varse annat än den naturligaste och ordentligaste händelse; att vi, vid hvarje steg, som han låter sina personer göra, måste bekänna att vi ~~sk~~ skulle sjelfva, i lika höjd af passion, i ett likt sakernas förhållande sjelfva kunna hafva gjort det samma; att ingen ting deruti förefaller oss besynnerligt, mera än det omerkliga närmandet till ett mål, från hvilket våra idéer med fasa studsa tillbaka, och vid hvilket vi slutligen finna oss fulla af det innerligaste medlidande mot dem, hvilka en så fatal ström förer med sig dit, och fulle af förskräckelse öfver medvetandet, att en dylik ström äfven kunde drifva oss så långt, att vi kunna begå saker, dem vi med kallt blod förmodade vara så långt ifrån oss. Väljer en skald denna väg, säger honom hans genie, ej han ej [illegible] skall skyndeligen ~~för~~ utmattas; då är ~~på en~~ med det samma den magra kortheten i hans fabel på en gång försvunnen, nu mera bekymrar det honom ej, huru han med så få händelser skall uppfylla fem acter han fruktar endast, att fem acter ej tillräckligen skola kunna rymma hela det ämne som under hans bearbetande, af sig sjelf, allt mer och mer förstoras, när han en gång har kommit dess hemliga organisation på spåren och förstår att utveckla den samma.

Naturen utrustade Qvinnokönet till kärlek, ej till våldsamheter, det skall uppväcka ömhet icke fruktan, ~~de~~ endast dess behagligheter skola göra det mäktigt, blott genom smekningar skall det vilja herrska ~~och~~ Det skall ej vilja beherrska mera än det kan skydda. En qvinna som tycker om att ~~bef~~ herrska, endast för att kunna herrska, hos hvilken alla passioner äro underkastade ärgirigheten, som ej känner någon annan lycksalighet, än den att befalla, att tyrannisera, att ~~sätta~~ ~~sig för~~ trampa på hela nationer, en sådan qvinna kan visserligen en gång, ja, mera än en gång hafva funnits, men sådant oaktadt är hon ändå ett undantag, och den som skildrar ett undantag, skildrar ostridigt det mindre naturliga.

För en pjes måste caracterne vara ~~mera~~ vida heligare än sjelfva facta. För det första emedan om dessa noga iakttagas, de sednare, så vida som de äro en följd af de ~~det~~ förra, icke i och för sig sjelf kunna befallas mycket annorlunda, då tvärtom samma factum låter herleda sig från aldeles olika caracterer. För det andra, emedan det lärorika ej består i sjelfva facta, utan i öfvertygelsen, att dessa caracterer, under dessa omständigheter ~~måste~~ några frambringa sådana facta, och måste frambringa dem. Likväl har Marmontel (i Roxelane) hört om. Att uti Serailen en gång funnits en Europeisk slavinna, som förstått att ~~bringa~~ ~~sig~~ bringa sig till Kejsarens lagliga gemål. Se här factum. Denna slafvinnans och denna Kejsarens karakter bestämma sättet huru detta factum blifvit verkligt, och då sådant kan göras verkligt genom mer än ett slags caracterer, så beror det visserligen på skalden såsom

Skald

Anteckningar i Dramaturgien.
1°

Fragmenter ur Lessings Dramaturgie

Om ädla tänkesätt skola väcka beundran, måste skalden icke slösa med dem; man upphör att beundra hvad man hörer ofta och af flera upprepadt.

Hjelten i en tragedie, måste framstå såsom ett enkel varelse och på ett särdeles sätt för att väcka beundran.

Den melankoliska tår som frampressas ~~efter~~ och den ~~[illegible]~~ men~~niskornas~~ blindhet och vansinnighet, menniskorna äro i stånd att hysa, är ej en ljuf melankolisk tår.

När en skald väljer en martyr till sin hjelte, bör han iakttaga: att gifva honom de renaste och driftigaste bevekelse-grunder, att han sätter honom i en oundviklig nödvändighet, att göra det steg, hvarigenom han blottställer sig för faran, att han ej låter honom på ett fräckt sätt söka döden eller på ett förmätligt tilltrotsa sig den.

Allt som tillhörer personernes karakter måste härflyta af naturliga ordsaker; I den physiska verlden tåla vi blott underverk, i den moraliska måste allt gå sin ordentliga gång. Bevekelsegrunderna till hvarje beslut, till hvarje förändring äfven af den ringaste ~~förändring~~ tänkesätt och meningar, måste efter den en gång antagna karakterens måttstock, noga afmätas mot hvarandra, och dessa måste aldrig frambringa mera, än hvad de enligt den strängaste sanning, kunna frambringa. En skald kan äga den konsten, att genom skönheter i detaillen öfverskyla missförhållanden af detta slag, men han bedrager oss blott en gång, så snart vi åter kallnat, återtaga vi vårt aflockade ~~[illegible]~~ bifall. t. ex. i Cronegks Olint, der Clorinda, en person som ej har minsta

anlag till Swärmeri, omvandes till Ifwerdomen af högst
obetydliga skäl —

Är ej den sanna Ifwerdomens Caracter, helt
och hållet otheatralisk? Månne ej den
stilla undergifvenhet, det oförändérliga sakt-
mod, som utgöra dess caracter, motstrider
afsikten för en tragedie, som är att rena
passioner, genom passioner? Månne ej
dess förtidan på en belönande lyck-
salighet efter detta lifvet motsäger den
oegennyttighet, hvarmed vi önske se, alla
alla store och ädla handlingar på skåde-
platsen börjas och slutas —

Redan i de första acterne bör man likasom
prædestinera sin hjelte till döden, på
det ~~man ej må få anledning att säga~~
~~som det är nu [illegible]~~ att ej den femte acten
må helt sonika göra utaf med honom

Sedespråk och sens-communs-fraser äro
vanligen en förlägen författares, ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ tråkiga undflykter. (Ausbeugungen).

Alla yttranden måste vara poetiskt sanna,
h.e. att den caracteren uti ett sådant för-
hållande och med en sådan passion, ej
kan komma på annat sätt.

En lastbar menniska, som gör det onda
för det ondas skull, handlar efter lastbara
principer med full medvetenhet om
deras lastbarhet och likaväl prålar
med dem så väl för sig som för andra,
är ett oting, likaså styggligt, som faro-
rikt och ej annat än en usel tillflykt
för ett tomt hufvud, som anser skim-
rande tirader för de högsta skönheter-
ne uti ett sorgespel —

Hvarje Moral är en allmän sats, hvilken, såsom
sådan äskar en grad af samling i själen
och lugn öfverläggning. — Den är ett resul-
tat af det intryck individuella omstän-
digheter göra på de handlande perso-
nerne. Är situationen lugn, måste
själen lika som vilja gifva sig en ny
~~[illegible]~~ lyftning, hon måste blott derföre
synas göra allmänna betraktelser öfver

sin lycka eller sina plikter, för att sjelf genom denna allmännelighet, så mycket lifligare njuta den förra, så mycket villigare och modigare iakttaga de sednare. Är situationen tvärtom liflig, måste själen genom Moralen (hvarmed förstås hvarje allmän betraktelse) liksom återhemta sig från sin flygt, hon måste lydas vilja gifva sina passioner ett anseende af förnuft, sina stormande utbrott, ett sken af förutfattade beslut. I hastiga situationer synes själen liksom på en gång samla sig, och kastar en öfverläggande blick på sig sjelf och hvad som omgifver henne, i motsatt vill den af ömmare känslor uppfyllda själen, genom allmänna betraktelser gifva dessa ömmare känslor en högre grad af lifleghet.

Hamlets ande uti Shakespear synes snarare verka ~~på~~ ~~ofs~~ genom sin verkan på den yngre Hamlet, hvilken öfvergår på åskådaren, än genom sig sjelf.

Construction af en dramatisk fabel att den endast och allenast tjenar till förklarande eller bestyrkande af en viktig moralisk sanning, är ingen ting mindre än nödvändig. det gifvas ganska lärorika och fullkomliga stycken, som ej hafva en dylik maxime till syfte, och man bör rådt, då man vid läsningen af dessa sedespråken man ej sällan finner vid slutet af åtskilliga af de äldres sorgespel, tror det hela blott vara till för deras skull.

Det torde vara att göra sig ett orätt begrepp om den hemmande rättvisan, om man med Voltaire i Seramis, tror öfvernaturliga och utomordentliga medel tarfvas till de ondas bestraffning och dets godas belöning.

Vid en Comedie merkas: ~~att~~ dialogen är fin och liflig, ~~at~~ handlingen rik, caracterne väl utförde, situationerne nya, nyfikenheten ~~altid~~ alltid spänd, och invecklingen ej genast synbar, att lustigheten snarare härleder sig från personernes handlingar och situationer, än från blotta infall; att inga öfverflödiga personer förekomma; att framställda passioner ej undergå en slags metaphysisk fördelning; att språket ej är förmycket blomsterrikt och qvikheterne ej skimrande, utsökta och hårdragne.

Den sanna Konstdommaren drager inga reglor utur sin smak, utan bildar sin smak efter de reglor, sakens natur fordrar.

Aristoteles säger: att en tragisk författare ej behöfver att bekymra sig om historiska sanningen; än så vidt hon liknar en väl anlagd fabel med hvilken han kan förbinda sina afsikter. p. 148.

Narrarne äro öfverallt platta, frestiga och äckliga; när de skola förlusta oss måste författaren låna dem något af sina egna. Han ~~måste ej~~ får ej framställa dem på Theatren uti den smutsiga vårdslöshet, i hvilken de fiendera innom sina fyra väggar. De måste ej förråda det minsta, af den tranga kretsen af besvärliga omständigheter, ur hvilken hvar och en gerna vill arbeta sig. Han måste putsa opp dem; han måste låna dem vett och förstånd för att kunna bemantla det löjeliga af deras dårskaper. Han måste gifva dem äregirighet, att vilja glänsa dermed.

Hvarföre väljer den tragiska författaren sanna namn? ~~Tager~~ hemtar han sina caracterer från dessa namn, eller hemtar han dessa namn, emedan de caracterer hvilka historien tillägger dem, hafva mer eller mindre likhet med de caracterer, hvilka han föresatt sig att framställa i handlingen? Warer ej frågan om sättet, på hvilket de flesta tragedier hafva tillkommit, utan sättet på hvilket de egentligen borde tillkomma, Eller för att uttrycka mig närmare författarenas vanliga talebruk, äro det blotta facta omständigheterne af tid och ort eller

Anteckningar i Dramaturgien.

4°

Såsom illusionen är i ett Dramatiskt arbete starkare, än i en blott berättelse, så interessera oss äfven personerne i den förra mycket mera än i den sednare, och vi äro ej nöjde med, att se deras öde afgjordt blott för dets närvarande ögonblicket, utan vi vilje veta oss för alltid derom tillfredsställde.

Alla händelser, säger Aristoteles, måste förefalla antingen emellan vänner, eller fiender, eller likgiltiga personer. När en fiende dödar sin fiende, så uppväcker hvarken anslaget eller utförandet af denna gerning något vidare medlidande, än det [illegible] vanliga, som i allmänhet är förenadt, med anblicken af det smärtande och förderfvande. På samma sätt förhåller det sig äfven med likgiltiga personer. Följakteligen måste de tragiska händelserne tilldraga sig emellan vänner, en bror måste döda, eller vilja döda eller annars på något kränkande vis vilja misshandla sin bror, en son sin far, en mor sin son, eller en son sin mor. Men detta kan ske antingen med eller utan vett och vilja; och gerningarne måste antingen fullbordas, eller ocksa icke fullbordas. Således uppkomma härigenom fyra särskilda slag af händelser hvilka mer eller mindre motsvara afsikten med ett sorgespel. Den första, när gerningen med beradt mod, med full kännedom af den person, mot hvilken den skall fullbordas, företages, men ej fullbordas: Den andra när den med vett och vilja företages och verkligen fullbordas. Den tredje, när gerningen ouppsåtligen och utan kännedom af föremålet företages, och den verkande banemannen lärer försent att känna den person på hvilken den fullbordas. Det fjerde när utan uppsåt företagna handlingen icke går i fullbordan, genom det att de deruti invecklade personerne i rättan tid igenkänna hvarandra. Af dessa fyra classer gifver Aristoteles den sista företrädet. — Likväl säger Aristoteles kort förut, att en tragisk händelse skall taga en olycklig utgång.

Denna skenbara motsägelse kan sålunda förklaras. Aristoteles recommenderar ingen ting så mycket hos den tragiska författaren, som fabelns goda utstakande; och ingen ting har sökt så mycket lätta för honom genom flera och finare anmerkningar, än detta. Ty det är fabeln, ſom i ſynnerhet gör ſkalden till ſkald. Seder tänkeſätt och uttryck kunna lyckas ſå mot en form i ſjelf förtra är otadelig och förträfflig. Men han förklarar fabeln för eftergörandet [nachahmung] af en handling πραξεως; och en handling ~~[illegible]~~ betyder hos honom en förknippning af omſtändigheter ϭυνθεϭις πραγματων. Handlingen är det hela, händelſerne äro delar ~~af~~ af detta hela, och likaſom godheten af hvarje helt beror på godheten af dess ~~enkla ſk~~ ſärſkildta delar och deras förbindande, ſå är äfven den tragiska handlingen mer eller mindre fullkomlig ~~i mån~~ allt efter ſom de händelſer af hvilka den beſtår, hvar och en för ſig, eller alla tillſammantagna, mer eller mindre motſvara afſikten för ~~en~~ tragedien. Nu henförer Ariſtoteles alla de händelſer i hvilka en tragiſk handling kan äga rum under tre hufvudſtycken: lyckans omvexling περιπετειας, igenkänning ἀναγνωρισις och lidandet παθος. Hvad han menar med de tvänne förſta vet man tillräckligt; men under den tredje innefattar ~~det~~ altſammans allt, eller förderfliga eller ſmärtande, ſom kan vederfaras de handlande perſonerne: död, ſår, marter och dylikt. De förra lyckans omvexling och igenkännandet, äro det hvarigenom den förvicklade fabeln μυθος πεπλεγμενος, från den enkla ἁπλους ~~ſkil~~ ~~[illegible]~~ ſkiljes; de äro alltſå inga väſendtliga delar af fabeln, de göra endaſt handlingen mångfaldigare och derigenom ſkönare och intereſſantare; men en handling kan äfven utan dem hafva ſin fullkomliga enhet, rundning och ſtorhet. Utan det tredje deremot låter alldeles icke ~~handling~~ tragiſk handling tänka ſig; hvarje förespel måſte innefatta arter af lidande, [παθη] fabeln deraf må föröfrigt vara enkel eller ~~[illegible]~~ ſammanſatt; ty de gå rakt ut på afſikten med ett förespel, på åſtadkommande af faſa eller medlidande; då deremot icke hvarje lyckans omvexling, icke hvarje igenkännande utan blott viſſa ſlag af den ſamma ernå denna afſikt, ~~[illegible]~~ ~~befrämja~~ bidraga till att ernå den i en högre grad, men andra äro den mer ſkadliga än gagnande. Under det Ariſtoteles nu utur deſſa ſynpunkter ſärſkildt betraktar de olika, under tre hufvudſtycken bragte delarne af den tragiska handlingen, och undersöker, hvilken som är den bästa lyckans omvändling, det bästa igenkännande och det bästa behandlande af lidandet; så befinnes det i anseende till det första, den lyckans omvändling vara den bästa, som är skickligast att uppväcka och befordra fasa och medlidande, hvilken sker från ~~det~~ ett bättre tillstånd till ett sämre. och i anseende till det sista, att den behandling af lidandet, är i samma hänseende den bästa, när de personerne, bland hvilka lidandet föregår, ej känna hvar andra, men just i samma ögonblick som detta lidande skall gå i verkställighet, lära känna hvarandra; så att det derigenom uteblifver.

I ett sorgespel bör ~~allt~~ öfverallt hjelten, ingenstädes skalden tala, och det vore orätt om vid kritiska ställen i Rådsförsamlingar, ~~vid~~ uti en häftig passion, under en påträngande fara, ~~[illegible]~~ en ~~[illegible]~~ Konung, eller minister skulle framkomma med poetiska utkruser.

Alla Bipersoners tal och handlingar måste vara högst inskränkta och måttliga; allt hvad som är ~~[illegible]~~ ej påskyndar actions gång, eller lemnar underrättelser är öfverflödigt.

Det torde billigt kunna dragas i tvifvelsmål, om poetiska målningar, äfven om de äro verkeligen sanna och fulländade kunna riktigt användas i Tragedien, försåvidt ej den antagna Caracteren sådan vidlyftighet fordrar. Att, hvad en beskrifning på en vacker trakt, på ett lossadt skott e. blir alltid odrägligt för åhöraren.

Lessing tror, att de gamla fädernas simplicitet, måste något accommoderas till vår costume om de ej snarare skola hindra ~~eller~~ än befordra känslan. ?

Tragiska författaren måste undvika allt, som kan erinra åskådaren om sin illusion; så snart de derom erinras är illusionen borta. Den comiska författaren är ~~sådant~~ det förr tillåtit, att på detta sätt, ~~sin föreställning~~ (Vorstellung) i motsatta sin föreställning mot föreställningar; ty åstadkomma löje hos oss fordras ej samma grad af illusion (~~Tau~~ Täuschung) som vårt medlidande åskar.

En öfverraskning som förnyas upphör att vara öfverraskning, dess enformighet ~~som~~ är odräglig, och vi förarga oss öfver en skald, som vet att svara, äfven så äfventyrlig, men icke så mångfaldig, som tillfälligheten. [Zufall]

Sanningen att säga, så iakttaga Engelsmännen, som alldeles ej skryta utaf enhet af stället Einheit des Ortes, den samma mycket bättre än Fransoserne, som göra så mycket väsende deraf, att de ~~iakttaga~~ så strängt efterlefva Aristoteles regler. Dervid ses det allraminst derpå, att målningen af scenerne icke förändras. Men om ingen orsak kan uppgifvas, hvarföre de uppträdande personerne befinna sig på den anvista platsen, och ej snarare stadnade qvar, på det ställe de förut varit, om en person uppför sig som herre och boende i samma rum, hvarest nyss förut en annan i all maklighet talat med sig sjelf, eller en förtrogen, likasom han ocksa vore herre i huset; utan att denna omständighet på ett sannolikt sätt undskylles. Korteligen om personerne, endast därföre inkomma i den anvista salen, eller trädgården, endast för att uppträda på scenen, så skulle författaren gjort bäst om han i stället för de orden: "Skådeplatsen är en sal i Climenes hus," satt "Skådeplatsen är på Theatren." Eller, för att tala allvarsamt: det skulle hafva varit mycket bättre om författaren efter Engelsmännernes bruk, förlagt scenen ur den enas hus i den andras, och således hade fört åskådaren efter sin hjelte; än att han gjör ~~åskådaren det helt~~ hjelten det omaket, att åskådaren till behag, komma på ett ställe, der han ingen ting har att uträtta.

~~Zu~~ Schlegel d. ältre Gedanken zur Aufname
Dänischen Theaters. Less: pag 450.

Handlingens enhet var de gamlas första lag, tidens och ortens enhet, voro likasom blott följderaf den första, som svårligen hade iakttagits strängare än den första nödvändigt fordrade, så framt ej föreningen med choren hade kommit dertill. Då nemligen deras handlingar måste hafva en mängd af menniskor till vittnen, och denna folkmängd alltid blef den samma, hvilken hvarken kunde aflägsna sig längre från deras boningar, eller längre blifva derifrån borta, än man vanligtvis plägar göra för nyfikenhet; så kunde de nästan ej annat än inskränka sig i afseende på orten, till en och samma

individuella

Anteckningar i
No 9.

Anteckningar i Dramaturgien.
No 9.

individuella plats, och i afſeende på tiden till en och ſamma dag. Denna inſkränkning underkaſtade de ſig öfven, bona fide, men med en ſmidighet, med ett förſtånd att de bland nio gånger, ſju gånger ~~derwid~~ vunno derwid vida mera än de förlorade. Ty de läto detta tvång vara för dem en anledning, att ſå ſimplificera ſjelfva handlingen, att ſå ſorgfälligt derifrån affſondra allt öfverflödigt, att den, bragt till ſina väſendtligaſte beſtåndsdelar, ej blef annat än ett ideal till denna handling, hvilket allralyckligaſt utbildade ſig juſt i ſamma form, ſom fordrade minſta tillägg af tidens och ortens omſtändigheter.

Franſoſerne deremot, ſom ej funno någon ſmak i handlingens ſanna enhet, ſom genom de Spanſka piecernes vilda intriger redan voro bortſkämde, innan de lärde att känna den Grekiſka ſimpliciteten, anſågo tidens och ortens enhet, ej ſåſom följder af den förſta enheten, utan ſåſom i och för ſig ſjelfva oumgängliga nödvändigheter för en handlings repreſentation, efter hvilka de äfven måſte paſſa ſina rikare och mera inveklade handlingar, med ſamma ſtränghet, ſom bruket af Choren någonſin kunde kräfva. Men då de funno huru ſvårt, ja näſtan omöjligt detta ofta var; ſå träffade de en förlikning med de tyranniſka reglor, dem de ej ägde mod att upſäga ſin fullkomliga lydnad. I ſtället för en enda ort införde de en obeſtämd ort, under hvilken man än kunde inbilla ſig den, än en annan; nog, om deſſa orter tillſammans ej lågo för långt från hvarandra, och ej tarfvade någon ſärſkild decorations) prydnad (Verzierung) utan att ſamma decoration kunde ungefärligen tillhöra ſå väl den ena ſom den andra. I ſtället för enheten af en dag, ſatte de [illegible] enhet (Dauer), och en viſs tid, inom hvilken man ej hörde omtalas någon ſolens upp- eller nedergång, under hvilken ingen gick till ſängs åtminſtone ej oftare än en gång gick till ſäng, ehuru många och olika ſaker deſsutom kunde derunder tilldraga ſig, ſå gällde den endå för en dag.

336

Den ſträngaſte regelmäſsighet kan ej uppväga ~~ett~~ ~~[illegible]~~ det minſta fel i caractererne. — En tyran ſom omtalar, ſom beſkrifver, ſom uppräknar allt det onda han ſkall göra, är blott en dåre, om det gifves en tyrann, ſom väljer denna vanſinniga väg för att regera, månne den ſkryter deraf. Så ſkildrar man en tyran uti ett thema i Scholen, men annu har aldrig någon på det ſättet talat om ſig ſjelf. 3

Det är oemotſägeligt, att man måſte bedömma menniskorna mera efter deras gerningar än efter deras ord, ett tjaſligt ord, ytrat i höjden af en paſsion bevisar föga för en menniſkas moraliſka karakter, men en öfverlagd kall handling allt. Merope, ſom i den ovishet i hvilken hon befinner ſig i affeende på ſin ſons öde, öfverlemnar ſig åt den meſt ~~fruk~~ ~~för~~ fruktande bekymmer, ſom alltid befarar det värſta, och i föreſtällningen huru olycklig hennes frånvarande ſon kanhända är omfattar med ſitt medlidande alla olyckliga: är, ett ſkönt ideal af en moder. Merope, ſom i det ögonblick hon erfar förluſten af föremålet för ſin ömhet, ſom nedfaller bedöfvad af ſin ſmärta, och plötsligen, ſå ſnart hon erfar att mördaren är i hennes våld, reſar ſig, yrar och raſar, och hotar att taga den blodigaſte hämd på honom, juſt när han befinner ſig i hennes våld, är ſamma ideal, blott under tillſtånd af en våldſam handling, och vinner i utbrott och kraft hvad hon förlorar i ſkönhet och ömhet. Men Merope, ſom tar ſig tid till denna hämd, ſom träffar anſtalter dertill, tillſtäller högtidligheter dervid, och ſjelf vill vara bödel, ej mörda utan martera, ej ſtraffa utan hafva ſin ögonfägnad af ſtraffet, är det ockſå en moder? Viſserligen, men en moder ſådan ſom vi tänka oſs henne bland kannibaler, en moder ſådan ſom hvarje björnhona är. Denna Meropes handling må behaga hvilken ſom helſt, blott han ej berättar för mig, att den behagar honom, ſå framt han ej vill ~~att~~ jag ſkall förakta honom äfven ſå mycket ſom jag afſkyr honom.

379 I invicklade ſtycken ſäger Diderot, är intereſſet mer en verkan af planen än af talets ſituationer. Men hvarpå måſte intereſſet ſyfta på perſonerne? eller på åſkådarne? Åſkådarne äro ingen ting annat än vittnen om hvilka man ej äger minſta kännedom. Följakteligen är det perſonerne, ſom man

måste hafva till ögonmerke. Ostridigt. Dessa låte man således upvikla knuten, utan att de veta det; för dem må allt vara ogenomträngligt, dessa ~~kun~~ må man bringa utan att de merka det, närmare och närmare upplösningen. Äro dessa blott i rörelse, så måste vi åskådare äfven gifva efter, för samma händer måste de äfven skaka dem.

— Långt ifrån att jag med de flesta som skrifvit om Dramatiska stycken skulle tro att man bör dölja utvecklingen för åskådaren. Jag tror snarare att, det ej skulle öfverstiga mina krafter, om jag föresatte mig att ~~gör~~ skrifva ett verk, hvaraf utvecklingen förrådde genast i första scenen, och att just det största interesse skulle härflyta af denna omständighet. För åskådaren måste ~~at~~ allt vara klart. Han är hvarje persons förtrogna, han vet allt som förestår, allt som har förgått, och det gifves hundrade ~~momenter~~ ögonblick, då man ej kan göra något bättre än rakt fram säga honom, hvad som ännu förestår. —

Det ämne i hvilket förtegenhet är nödvändig, är ett otrifsamt ämne, den plan i hvilken man måste taga sin tillflykt det är ej så god som den i hvilken man kan ~~af~~ umbära den samma. Det ger aldrig anledning till något stort. Alltid måste vi sysselsätta oss med förberedelser, hvilka antingen äro allt för klara, eller allt för mörka. Hela skådespelet skall blifva ett sammanband af små konstgrepp, genom hvilka man ej kan frambringa något vidare än en kort öfverraskning. Är tvärtom allt som angår personerna kändt, så ser jag i denna förutsättning en källa till de allrahäftigaste rörelser. — Hvarföre hafva vissa monologer en så stor verkan? Derföre att de ~~förtro~~ gifva mig förtroende af en persons hemliga anslag, och detta förtroende uppfyller mig på ögonblicket med fruktan eller hopp. När personernes tillstånd är obekant, så kan åskådaren ej interressera sig starkare för handlingen än sjelfva personerne. Men interesset skulle fördubblas för åskådaren, om han egde nog ljus och kände att handlingen och talet skulle verka helt annorlunda om personerne kände hvarandra.

Att dessa tankar äfven varit Aristoteles vises pag. 382

Sköna Sentenser, och moraler äro just hvad vi allraminst fordra af en Författare, hans lefnads-vandel är den enda moral han predikar.

Lelen

Lessings Omdöme om Rodogune af P. Corneille.

[Hamburgiska Dramaturgie N:o 29 och följ.]

Corneille bekände, att han ~~just i synnerhet~~ ~~[illegible]~~ i anledning af detta stycke gjorde sig det största begrepp om sig sjelf, att han satte det vida öfver sina Cinna och Cid, att hans öfriga stycken ägde få företräden, som ej kunde finnas förenade i detta; ett lyckligt ämne, alldeles nya uppfinningar, starka verser, ett grundligt raisonement, häftiga passioner och ett från act till act tilltagande interesse.

Det är billigt att vi uppehålla oss något vid denna stora mannens mästerstycke.

Historien, på hvilken det är grundadt, förtäljes af Appianus Alexandrinus mot slutet af hans Bok om Syriska Krigen. "Demetrius med binamnet Nicanor, företog ett fälttåg emot Partherne, och uppehöll sig som krigsfånge någon tid vid deras Konung Phraates's hof, med hvilkens syster Rodogune han ~~[illegible]~~ blef förmäld. Under tiden bemäktigade sig Diodotus, hvilken hade tjent under den förra Konungen, Syriska thronen och upphöjde derpå ett barn, Alexander Bala's son, uti hvars namn han i början såsom förmyndare förde regeringen. Men snart röjde han den unga Konungen ur vägen, satte kronan på sig sjelf och antog namnet Tryphon. Då Antiochus, den fångna Konungens broder erhöll underrättelse om dennes öde, och de derpå följande oroligheterne innom riket, ~~återkom~~ vände han från Rhodus, hvarest han vistades, till Syrien, öfvervann med mycken möda ~~[illegible]~~ Tryphon, hvilken han lät afrätta. Härpå vände han sina vapen mot Phraates och begärade sin Broders frigifvelse. Phraates, befarande det värsta, lösgaf också verkligen Demetrius; men ~~k~~ icke destomindre hölls emellan dem båda ett fältslag, uti hvilket denne sednare blef öfvervunnen, och af förtviflan afhände sig sjelf lifvet. Sedan Demetrius återkommit till sitt rike, blef han af dagatagen af sin gemål Cleopatra, af hat till Rodogune, ehuru Cleopatra sjelf hade, af förargelse öfver detta giftermål, undertiden gifvit nyssnämnde Antiochus, hans broder, sin hand. Hon hade med Demetrius tvänne söner, af hvilka den äldste vid namn Seleucus, som efter fadrens död uppsteg på thronen, blef af henne sjelf med en pil ihjelskuten; antingen, emedan hon fruktade att han på henne kunde hemna sin faders död, eller ock emedan hennes särdeles grymma sinnelag dertill föranledde henne. Den yngsta sonen hette Antiochus: han efterföljde sin broder i regeringen, och tvang sin afskyvärda moder, att sjelf utdricka den giftbägare, hon hade ernat honom."

I denna berättelse låg ämne till flera än ett sorgespel. Det skulle hafva kostat Corneille, icke just mera uppfinning, att deraf göra en Tryphon, en Antiochus, en Demetrius en Seleucus, än det kostade honom att deraf göra en Rodogune. Men hvad som mera än allt annat deruti behagade honom, var den förolämpade äktamakan, hvilken tror sig icke nog grymt kunna hemna sin rangs och sängs frånkräktade rättigheter. Denna utvalde han således; och det är ostridigt, att till följd deraf borde hans pièce icke kallas Rodogune utan Cleopatra.

Anteckningar i Dramaturgien
N:o 3.

skald betraktad, hvilken af dessa caracterer han vill välja: äntingen dem, som historien behannar, eller några andra, sådana som den moraliska afsikten, som han förenar med sin berättelse, mer eller mindre öfverensstämmer med. Doch likväl bör han, i händelse han väljer andra caracterer, än de historiska, eller till och med sådana som äro dessa rakt motsatta, äfven afhålla sig från de historiska namnen, och hellre henföra de bekanta facta till alldeles obekanta personer, än på dikta bekanta personer, ~~att~~ dem ej tillhöriga caracterer. Det förra ökar våra kundskaper eller synes åtminstone öka dem, och är derigenom angenämt. Det sednare motstrider den kännedom vi äga och är derigenom oangenämt. Vi betrakta facta såsom något tillfälligt, som kan vara gemensamt med flera personer, caracterne deremot såsom något väsendtligt och eget. Med de förra låta vi skalden hafva bäst han gitter, så länge han blott ej bringar dem i motsägelse med caracteren; dessa sednare må han väl tvärtom framställa i ljuset men aldeles icke förändra, den ringaste förändring synes oss upphäfva individualiteten, och understicka andra personer, bedragande personer, som usurpera andras namn och utgifva sig för något som de ej äro.

Likväl synes det mig vara ett mycket förlåtligare fel, att ej gifva sina personer de caracterer historien tillägger dem, än att stöta emot dessa frivilligt valda caracterer, det må vara antingen i afseende på den inre sannolikheten, eller på kännedommen om dem. Det förra felet kan fullkomligen bestå med Geniet, men ej det sednare. Geniet har rätt att vara okunnigt om tusende saker som hvarje skolgosse känner, ej det förvärfvade förrådet i dess minne, utan det som det kan frambringa af sig sjelf, och af sin egen känsla utgör dess rikedom. *) Hvad det hört eller läst har det antingen sedan glömt eller ock vill det ej veta det, utan så vida som det duger i dess kram; det gör således bockar, än utaf säkerhet än utaf stolthet, än med, än utan ~~vett~~ afsikt, så ofta, så grofva; att vi andra beskedliga menniskor ej kunna nogsamt

---

*) Pindar. Olymp. II. str. 5. 10.

derföre förundra oss; vi stå och gapa och slå händerne tillsammans och ropa: Men huru har en så stor man kunnat vara okunnig derom; — huru är det möjligt, att det ej föll honom in! tänkte han då alldeles intet? Och låtom oss heller säga; vi tro oss förödmjuka honom och vi göra blott oss sjelfva löjliga i hans ögon, att hvad vi bättre veta än han, bevisar blott, att vi gått flitigare i skolan än han; och det måste vi gerna göra, såframt vi ej vilje bli complette dumhufvuden. —

Marmontels Solyman hade gerna för mig kunnat vara en helt ~~dock~~ annan Solyman, och hans Roxelane en helt annan Roxelane än den historien ~~tecknar~~ lärer oss att känna, om jag blott hade funnit att de, ehuru de ej hörde till denna verlden, likväl hade kunnat hört till en annan verld; till en verld, hvars i en annan ordning hopkedjade tillfälligheter, likväl äro äfven så noga förenade, som i denna: till en verld i hvilken orsaker och verkningar visserligen följa hvarannan uti en olika ordning, men ändock hafva just samma allmänna verkning att det går till ändamål; kortligen till ett Genies verld, ett genie som — (må det tillåtas mig att utmerka beteckna skaparen utan namn genom hans edlaste varelse) som säger jag, för att eftergöra det högsta Geniet i smått, omsätter ombyter, förminskar, förökar den närvarande verldens delar, för att deraf göra sig ett eget helt, med hvilket det förenar sina egna afsigter — = = =

Efter de redan angifna begrepp ~~hvilka vi antagit~~, som vi böra göra oss om Geniet, äro vi berättigade att i alla caracterer, som skalden utbildar eller sjelf skapar fordra öfverensstämmelse och afsigt, såframt han fordrar att blifva af oss ~~[illegible]~~ betraktad ur en Genialisk synpunkt.

Öfverensstämmelse. — Ingen ting i en caracter måste motsäga sig; de måste alltid vara enformiga, alltid blifva sig sjelfve lika, de måga göra sig, nu starkare nu svagare, allt efter som omständigheterne verka på dem; men ingen af dessa omständigheter måste kunna varit nog kraftig att ändra dem från svart till hvitt. En turk och despot måste, om han också är kär vara turk och despot. Inga af de förfiningar, hvilka en förskämd europeisk inbildnings kraft förenar med känſlan, bör kunna ſmaka en ~~[illegible]~~ Turk, ſom blott känner den ſinliga delen deraf.

Det gifvas viſserligen menniskor, ſom uti ſig förenat de ſkämmerligaſte motſägelſer. Men ockſå kunna icke deſſa ~~ej~~ ſjelf derföre, blifva föremål för en poëtiſk efterlikning. De äro under den; ty det underviſande felar dem; ſå framt man ej gjorde deſſas motſägelſer ~~[illegible]~~ i afſeende på antingen deſs löjliga eller olyckliga följder till underviſande. En Caracter hvilken det underviſande ſaknar, den ſaknar äfven

Afſigt. Att handla med afſikt är det ſom upphöjer menniskan öfver ringare varelſer. att dikta med afſigt, att eftergöra med afſigt, är det ſom utmerker Geniet från ſmärre konſtnärer, hvilke endaſt dikta för att dikta, blott eftergöra för att eftergöra, och äro tillfredsſtälde med den ringa förnöjelſen, ſom är förenad med bruket af deras medel, hvilke göra deſſa deras medel till hela deras afſikt, och begära, att vi ſkola ſå väl ſom de låta tillfredsſtälla oſs med det lika ſå ringa nöje, ſom henflyter från åſkådandet af deras medels konſtrika men afſiktlöſa bruk. Det är ſant med dylika felakliga eftergörandet börjar Geniet att lära, de äro deſs lär ſpån; äfven behöfver det dem i ſtörre verk till fyllnader, till hvilopunkter för vårt varmare deltagande; men med anläggningen och utbildandet af ſina hufvudcaracterer förenar det vidſträcktare och ſtörre afſikter. den afſigten att underrätta oſs hvad vi hafva att göra och låta, den afſigten att göra oſs närmare bekante med de egentliga kännetecken på godt och ondt, på löjligt och anſtändigt; den afſikten att viſa oſs den förra i alla ſina ſammanband och följder ſom ſkönt och ſom lyckligt, till och med i olyckan, det ſednare åter ſåſom vederſtyggeligt och olyckligt äfven i lyckan; afſikten med förebråelſer, ~~[illegible]~~ för ſaker, för hvilka ingen omedelbar ~~f~~ efterapnings begär, intet omedelbart afſkräckande för oſs kan äga rum, är att till det minsta sysselsätta våra omvandels- och afsky=förmögenheter, med sådana föremål, som förtjena det, och allestädes framställa dessa omständigheter i ~~sin~~ sanna ~~dager~~ ljus, på det att således ingen falsk dager må förföra oss, att afsky hvad vi skulle eftertrakta, och eftertrakta det vi skulle afsky.

Ett Drama gör ej anspråk på en enda, bestämd och från dess fabel genflytande lära; det gör antingen verk på passioner, hvilka fortgången utaf och lyckande ombäxlingar uti fabeln ~~upptända~~, äro i tillstånd att upptända och nära, eller och ock på det nöje en sann och liflig skildring af caracterer lemnar; begge fordras en viss fullständighet i handlingen ett visst tillfredsställande slut, hvilket vi ej ~~sak-~~ ~~nar~~ fråga efter i den Moraliska berättelsen, emedan all vår uppmärksamhet är fästad på en allmän sats.

Då Favart ville bringa Marmontels moraliska berättelse (Roxelane) på Theatren, så fann han snart, att genom den dramatiska formen gick intuition af den moraliska satsen till större delen förlorad, och att, om den också kunde fullkomligen bibehållas, så skulle det deraf växande nöjet icke blifva så stort och fullkomligt, att man ju ej derom kunde sakna ett annat, som är mera väsendtligt för Dramen. Jag menar det nöje, hvilket afven så riktigt tänkta, som riktigt tecknade caracterer skänker oss. Men intet förer oss mera från denna sidan än den iakttagelse, i hvilken vi finna ~~dess~~ vår moraliska värde eller ovärde med skaldens behandlingssätt, när vi finna att denne har antingen dermed bedragit sig sjelf, eller åtminstone vill dermed bedraga oss, derigenom att han reser det ~~ett~~ lägsta på stylter, sjelfsvåldiga dårskaper ~~anlitar~~ ~~anstrid~~ färg af glättig vishet, och utstofferar laster och grimligheter med alla modets, den goda tonens, det fina lefnadssättets och den stora verldens bedragande behag. Ju mera våra förstå blickar derigenom bländas, ju strängare förfar deremot vår öfverläggning; det fula ansiktet som vi se så skönt sminkadt, förklaras för ännu en gång till så ~~fullt~~ fult som det verkligen är, och skalden har endast att välja, om han af oss hellre vill anses för en gift blandare, eller ~~en~~ trägsint.

Såsom

Tristram Schandys Gent: Lefverne och Tankar.

1. Kap.

Jag önskar att min far eller min mor eller också båda två, efter de båda voro egentligen lika förbundne dertill, hade kommit i hog hvad de hade för sig när de aflade gjorde till mig; hade de vederbörligen öfvervägt huru mycket berodde på det de då gjorde; — att det icke allenast angick frambringandet af ett ~~natur~~ förnuftigt väsende, utan att möjligtvis äfven den lyckliga bildningen och temperaturen af hans kropp; må hända hans geni och sjelfva hans sinnes beskaffenhet; — och ty något visste de hvart deremot och äfven hela hans familjs lycka leder sitt ursprung från de fantasier och böjelser som då voro rådande; — hade de noga öfvervägt och betraktat allt ditta och förfarit i öfverensstämmelse dermed, — är jag ganska öfvertygad derom att jag skulle hafva gjort en helt olika figur i verlden än den, i hvilken läsaren efter allt sannolikhet får nu se mig. — Tro mig, godt folk, det är ej en så obetydlig sak, som många utaf r inbilla sig; I han väl allesamman, det vågar ag påstå hört omtalas animaliska ander, och hu-n de fortplanta sig ifrån far till son &c. &c. — och n hel hop sådant: — godt I må tro nå mina ord, att io tiondedelar af en menniskas förnuft eller oförnuft ycka eller olycka i verlden, beror på deras rörelser ch verksamhet och de särskildta vägar och stigar man sätter dem på, och att när de en gång äro komna i gang, antingen de gå riktigt eller ej, betyder det aldeles intet — de fatta å bullrande som en ; och derigenom att de ständigt trampa samma spår, göra snart en väg deruttaf, så jemn ch så ~~behaglig~~ slät som en trägårds gång, och när

de

de en gång ärö vande vid den, är ſjelfva d–n ibl
intet i ſtånd att få dem utaf den.

Min van, ſade min mor, har du ej glömt att dra
opp klockan! – – – Gode Gud! utropade min far, men
bemödade ſig i det ſamma att ſänka röſten, –
har någonsin en qvinna ſedan verldens ſkapelſ
afbrutit en man med en ſå enfaldig fråga! ~~Ha~~
Men hvad ſade er far då? — Ingen ting.

II. Kap.

— Nå, då ſer jag heller ingen ting i frågan, hvarken ondt e
ler godt. — ~~Lå~~ Tillåt mig då ſäga Er Herre, att det var
en ganska opaſsande fråga åtminstone — emedan den
ſpridde och förſtrödde de animaliska andarne, hvilk
göromål det var att hafva escorterat och gått han
i hand med homunculus och fört honom behållen
til det stället, ſom var emnad för hans emottagan

Homunculus, Herre, uti huru lågt och löjligt lj
han än må ſynas för galenskapens och fördomar
öga i detta lättſinniga tidehvarf; — betrakta
~~af förnuftets~~ vid en ſcientifik granskning af för
nuftets öga, — ſåſom en varelſe ſkyddad och e
gifven af rättigheter. — De minsta filoſofe
hvilka, i förbigående ſagdt, hafva det mest vid ſn
ta förstånd, då deras ſjälar
viſa oſs emotſägelſen, att hom
culus är ſkapad utaf ſamma hand, frambragt ef
ſamma naturens ordning, — begåfvad med ſamma rö
ſe-krafter och förmögenheter ſom vi: – – Att han
beſtår, lika ſå väl ſom vi, af skin, hår, fett, k
ådror, pulsådror, ligamenter, nerver, bruſk, ben, ma
hjerne, körtlar, vätſkor och ſamman articulation; — att
han är en varelſe af mycken verkſamhet, — och, i
ordets fullkomligaſte bemärkelſe, lika ſå myck
och lika ſå verkligt vårt med-kreatur, ſom My Lo
Stor Canzlern af England. — ~~med ett or~~ Han må b
. – han må blifva förolämpad – han må er
hålla upprättelſe; — med ett ord, han eger alla

de

ten, är sjelſva d–n ibla
af den.
har du ej glömt att dra
! ut ropade min far, men
att ſänka röſten;–
ſedan verldens ſkapel
enfaldig fråga! ~~Ke~~
– Ingen ting.

frågan, hvarken ondt e
a Er Herre, att det var
minstone – emedan den
matiska andarne, hvilk
escorterat och gått han
fört honom behållen
nad för hans emottagan
huru lågt och löjligt
ſkapens och fördemel
tidehvarf; – betrakta
ke granskning af fö
relſe ſkyddad och e
De minsta filoſofe
haſva det meſt vid

emotſägelſen, att hon
hand frambragt ef
begåfvad med ſamma
ſom vi: – – Att han
af skin, hår, fett, k
nerver, bruſk, ben, ma
mman articulation; – at
verkſamhet, – och,
kelſe lika ſå myck
ed-kreatur, ſom My Lo
~~med ett e~~ Han må b
förolämpad – han må e
ord, han eger alla

de

---

de anspråk och rättigheter till menſklighet, ſom Tullius, Puffendorf och de bäſta ~~ethi~~ författare af etikan medgiſva, henleda ſig från detta tillſtånd och förhållande.

Nu, min bäſta Herre, om någon olycka hade ſändt honom enſam på vägen! eller om, af fruktan derföre, hvilken var ganska naturlig hos en ſå ung reſande, min lilla Gentleman hade ſnöpligen ſlutat ſin reſa;

9 302
12345678

Tristram Shandy

Tristram Shandy -

Hvie de grannel
afsverlagt; ~~af hul~~
vigt ~~det~~ ~~[illegible]~~ sen, saa hvad
da° gjorde; —

Tristram Shandy 2.

dödlig menniſkas regler.

Tristram Shandy. 1.

Tristram Shandys Gent:
Lefverne och Tänkeſätt.

1. Kap:

Jag önskar att antingen min far, eller min mor, eller ock, ſå båda två, ty de~~till~~ voro ~~båda~~ begge lika förbundne dertill, hade tänkt på hvad de hade för ſig när de aflade mig; # — att det angick ej allenast frambringandet af ett förnuftig varelſe, utan äfven hans kroppſ-lyckligare bildning och liflighet, kanske hans geni och hans lyckligare ſinnes ſtällning; — ~~och~~ ja, ty något borde de likväl, veta, att till och med hela hans familjs lycka ~~rättar~~ beſtämdes ~~ſig~~ ~~efter~~ af det humör och det lynne ſom då hos dem herrſkade; — Hade de granneligen öfvervägt och betänkt allt detta, och derefter förfarit, — är jag ganska öfvertygad derom, att jag ſkulle hafva gjort en helt annan figur i verlden, än den läſarn ~~fö~~ ~~förmodeligen~~ nu får ſe mig göra ~~nu~~ — Tro mig, godt folk, det är ej ſådan lappris ſak, ſom mång~~a~~en ibland Er inbillar ſig; — J hafven allesammans, ~~det ſom~~ jag ſäger ~~ſom~~ det tryggt ~~jag ſaga~~, hört talas om animaliſka andan, ſom öfvergår från far till ſon, och en hel hop dylika ſaker; Godt, tron mig på mina ord, ~~att~~ nio tiondedelar af en menniſkas qvickhet eller dumhet, framgång eller motgång bero på deras rörelſer och verkſamhet, och de ſerſkilda vägar och ſtigar I ſtällt dem på, ſå att när de en gång äro ſatte i rörelſe, är det ej värdt ett halföre antingen det är rätt eller galit, — ſen ~~drifva de~~ ſätta de, ~~[illegible]~~ utaf ~~likſom~~ ſom de voro raſande beſatta, och derigenom att de gå beſtändigt i ſamma ſpår fram och tillbaka, göra de ~~ſlutligen~~ ſtrax en väg deraf, ſå ſlät och jemn ſom en gång i en trägård, från hvilken,

Hade de granneligen öfverlagt; ~~af hvilken~~ ſen, af hvad vigt ~~det var ſom~~ de hela gjorde; —

när de en gång hafva fått vanan, ſjelfva f–n ibland icke är i ſtånd att få ~~den~~ dem.

„Men Pappa ~~Min [illegible]~~, ſade min mor, har du ej glömt att draga opp klockan?" ----- Min Gud! ropade min far, med ett utrop, ehuru han ~~bemod~~ i det ſamma bemödade ſig att tala tyſtare, --- „Har någonſin en qvinna, ſedan verldens ſkapelſe afbrutit en man med en ſå våpig fråga? Nå, min hvad ſade Er far? – Ingen ting. –

2. Cap.

– Nå; ſannerligen om jag kan ſe någonting, hvarken ondt eller godt i den frågan. – Låt mig då ſäga Er, Herre, att det var åtminstone en ganska otidig fråga – ty den förſtrödde och spridde de animaliska andarne, hvars ſyſla det var att hafva eskorterat och gått hand i hand med (*) homunculus, och fört honom väl behållen till det ſtälle ſom för honom var tillredt.

Homunculus, Min Gunſtige Herre, uti ehuru lågt och löjligt ljus han än må ſynas i detta lättſinnighetens tidehvarf ~~för~~ dårskapens och fördomens öga; – ~~[illegible] erkännes~~ erkännes ~~betraktas vid en vetenskaplig undersökning~~ ~~[illegible]~~ af förnuftets öga ~~efter vetenskapliga rön~~, ſom en varelſe ſkyddad och omgärdad af rättigheter. – De minſta filoſoferne, (hvilka, i parentes ſagt, hafva det ſtörſta förſtåndet, efter deras ſjälar äro i omvändt förhållande med deras undersökningar) ådagalägga oemotſägeligen, att homunculus är ſkapad af ſamma hand, – frambragt efter ſamma naturens ordning, – begåfvad med ſamma rörelſe-krafter och förmögenheter ſom vi: --- Att han beſtår likſom vi af ſkin, hår, fett, kött, ådror, puls ådror, ligamenter, nerver, brusk, ben, märg, hjerne, körtlar, födſlodelar, vetskor och articulation; – är en varelſe af myken verkſamhet, – och i alla afſeenden, rätt ſå väl vår medcreatur ſom My Lord Stor Canzleren i England. Han ~~må~~ kan för öfrigt blifva framhållen han ~~må~~ kan ~~blifva~~ förolämpad, han ~~må~~ kan erhålla upprättelſe;

för denna a

det har

dödlig menniſkas regler.

vatten emellan den

– med ett ord; han har alla de månſkliga anſpråk och rättigheter, ſom enligt Tullius, Puffendorffs eller de bäſta författares i etikan, medgifvande, härleda ſig från detta tillſtånd och förhållande.

Och nu, min gunstige Herre, ponera att någon olycka hade händt honom enſam på vägen? – eller att min lilla gentleman, genom den för en ſå ung reſande naturliga fruktan derföre, hade ~~ett~~ kommit ſtället på reſan i ett ~~gått~~ bedröfligt tillſtånd ~~kroppsligen förlorad~~; – hans kroppsſtyrka och manlighet utſträckt ſom en trådände; --- hans animaliſka andar förvirrade öfver all beſkrifning; -- och att i detta olyckliga nervernes tillſtånd han blifvit nedlagd för haſtiga ſpritsningar, eller en kädja af melancholiſka drömmar och föreſtällningar i tillſammans nio långa, långa månader? — Jag darrar vid föreſtällningen af de tuſende kropps- och ſjälsſvagheter, hvilka derigenom blifvit grundlagde, och hvilka ingen filoſof ingen läkare varit i ſtånd att ſedermera fullkomligen ſtälla till rätta.

Cap. V.

för denna anecdot har

Jag ~~har~~ att tacka min farbror Mr Tobias Shandy ~~för föregående anecdot~~, för hvilken min far, ſom var en förträfflig naturlig filoſof, och mycket fallen för en noggran underſökning af de obetydligaſte ämnen, hade ofta, och tungt beklagat ſig öfver denna ~~oförrätt~~ händelſe; men i ſynnerhet en gång, ſom farbror Tobias noga ~~ofta~~ påminner ſig, då han blef varſe en obegriplig ſnedhet (ſom han kallade det) i mitt ſätt att friſera min touppé, och förſvarandet af de principer, enligt hvilka jag gjorde det. – Då ſkakade den gamle Herrn ſitt hufvud, på ett ſätt ſom uttryckte hälften mera ſorg än banner, — och ~~ſade han~~, detta hade hans hjerta länge ſedan förebådat honom, och han ſåg ~~det be~~ ſtyrkt genom denna och tuſende andra obſervationer, han gjort på mig, att jag ſkulle hvarken tänka eller handla ſom andra menniſkobarn: — Men, Ack! fortfor han, ſkakande ſitt hufvud för andra gången,

~~min Triſtrams~~ och borttorkande en tår, ſom föll ned för hans kinder, "Min Triſtrams olyckor, började nio månader innan han ännu kom till i verlden."

—— Min Mor, ſom ſatt bredvid, ſåg opp, men hon viſste intet mera än min bakdel hvad min far mente; -- men min farbror, Mr Herr Tobias Shandy, ſom ofta blifvit underrättad om händelſen, --- förſtod honom ganſka väl.

4. Cap.

Jag vet att det finnes läſare i verlden, ſå väl ſom mycket annat godt folk i den, ſom alldeles icke äro några läſare, --- hvilka finna ſig ſjelfva illa till mods, ſå framt de ej få del af hela hemligheten, från början till ſlut, af allt hvad ſom rör Er.

Det är af idel eftergifvenhet för deras lynne, och från min naturliga ſvårighet att bedraga någon lefvande ſjäl, ſom jag alla redan varit ſå omſtändlig. Då mitt lefverne och mina tänkeſätt ſannolikt lära göra något buller i verlden, och, om jag gifsar rätt, ſkall intaga alla ſtånd, profeſſioner och karaktérer af alla ~~ſorts~~ ſlags menniſkor, --- ej mindre läſas än ſjelfva "En Chriſtens reſa till evigheten" --- och, ſlutligen, ~~[illegible]~~ blifva hvad Montaigne fruktade att hans Eſsay ſkulle ~~[illegible]~~ ſlutas med, det är, en bok för ett förmaks fönſter, --- ~~Jag~~ finner jag det nöd~~vändigt~~igt att något litet rådfråga hvars och ens ~~i hans~~ ſmak; och derföre måſte jag bedja om förlåtelſe för ~~mitt~~ det jag ännu längre fortfar~~ande~~ ~~litet längre~~ på ſamma väg: fördenſkull är jag ganſka glad deröfver, att jag af mig ſjelf börjat hiſtorien på ſått ſkett är, och att jag är i ſtånd att fortfara, henledande hvarje ting i den, ſom Horatius ſäger, ab ovo.

Horatius, jag vet det, rekommenderar icke alltid detta ſätt; men den Herren talar endaſt om ett Epiſkt poëm eller en Tragedie, (jag minnes ej hvilkendera:) --- deſsutom, om det ej ~~är~~ förhåller ſig ſå, får jag bedja Herr Horatius om förlåtelſe; --- ty, under det jag ſkrifver det jag föreſatt mig, ſkall jag hvarken inſkränka mig innom hans reglor, eller någon annan

dödlig

Tristram Shandy 2.

dödlig menniskas regler.

— Låt igen dörren. — Jag blef aflad natten emellan den första Söndagen och den första Måndagen i Mars Månad, år efter Christi börd Ett tusende Sjuhundrade Arderton. Det är jag säker på att jag blef. — Men huru jag kan vara ganska ~~så~~ utförlig i min berättelse om en sak, som tilldrog sig innan jag blef född, bör man tillskrifva en annan liten endast innom familjen känd anecdot, men som nu meddelas allmänheten för att upplysa denna punkten.

Turkey Merchant.

handlande-

Min far, skall ni veta, som iböljan var en på Turkiet köpman, men sedermera lämnade handeln ~~för~~ några år förut, i afsigt att att sätta sig i ro och dö på sin fäderne gård i Grefskapet —, var, som jag ~~t~~ tror, i allt hvad han gjorde, antingen det angick ~~var~~ affärer eller nöjen, en af de ordentligaste menniskor, som någonsin lefvat. Såsom ett litet prof af hans ytterliga noggrannhet, af hvilken han verkligen var en slaf, --- hade han för många år tillbaka af sin lefnad, gjort sig till en regel -- att på första Söndags natten i hvarje månad hela året igenom, -- så vist som söndags natten inträffade, med egen hand att draga upp ett stort väggur, hvilket han hade stående vid en bak-trappa, ; --- och då han var något emellan femtio och sextio år, vid den tiden jag omtalar, hade han likaledes efter hand bragt åtskilliga andra små familje-affärer till samma period, i afsigt, som han ofta plägade säga åt farbror Tobias, att blifva utaf med dem alla på en gång, och icke mera plågas och ansecktas af dem, den öfriga delen af månaden.

backstairs-head

Denna hans noggranhet ~~Det~~ var dock åtföljd af en stor olycka, hvilken till en stor del drabbade mig sjelf, och hvars följder jag fruktar, att jag får föra med mig till grafven; nemligen att genom en olycklig sammansättning af ideer, hvilka sinsemellan ej hade något sammanhang i naturen, kom det slutligen ~~kom~~ ~~gick~~ så långt, att min stackars mor aldrig kunde höra nämnde ur uppdragas, -- utan att tanken på något annat oundvikligen smög sig i hennes hufvud --- et vice versa; — Den skarpsinnige Locke, som säkerligen begrep dessa sakernas natur bättre än de flesta menniskor, förſäkrar att denna beſynnerliga combination af ideer, förorſakat flera förvända handlingar, än alla andra ſlags fördomar.—

Men det ~~må få vara~~ der hör ej hit.

Nu ~~ser man~~ Styrkes det, genom en anteckning i min fars plånbok, hvilken nu ligger på bordet, "att Vårfrudagen, hvilken var den 25. i ſamma månad i hvilken jag daterar min aflelſe, — ~~nan~~ ~~t~~ började min far ſin reſa till London med min äldſta bror Robert Bobby, för att låta intaga honom i Weſtminſter Schola;" och vidare ~~ser man~~ inhämtas af ſamma dokument, "att han ej reſte tillbaka till ſin hustru och familj förr än andra veckan i ſenaſt näſtföljande Maij månad," --- detta gör ~~saken~~ min uppgift näſtan ſäker. Deſsutom, lärer det följande i början af näſta capitel, ſätta den utom allt tvifvelsmål.

— Men, ſäg min Herre, hvad gjorde er far hela December — Januarius och Februarius? — Hvad, min Nådiga, --- han var hela den tiden plågad af ryggverk [Sciatica].

5. Cap.

På femte dagen i November 1718, hvilken, enligt den antagna tideräkningen, var ſå nära nio allmanacks månader, ſom någon gift man med ſkäl kan vänta, — blef jag, Triſtram Shandy, Gentleman, född i denna vår ſnöda och ſkröpliga verld. --- Jag önskar, att jag hade blifvit född i Månan, eller i någon annan Planet, undantagandes Juppiter och Saturnus, ~~ty~~ emedan jag har aldrig kunnat fördraga en kulen väderlek, ehuru ty man kunde väl ej hafva handterat mig värre i någon af dem [~~ehuru~~ jag vill ej ~~till~~ en gång ſvara för Venus] än man ~~xxx~~ gjort i denna ~~för~~~~damda~~ vår usla och ſlemma planet, --- hvilken, jag, vid min ſjäl, tror vara, med respekt till ſägande, ~~gjord~~ ſammanſatt af ~~at~~ lappor och bitar utaf de öfriga. Det är ej utan, att ju Planeten icke är bra nog, i händelſe en människa är född i den till en ſtor tittel, eller ett ſtort arf; eller om någon kan ſå laga, att han blir utnämd till ~~offentliga~~ publika embeten, och tjenster af inflytande eller magt; —

Min, det är ej min lott; — ~~och [illegible]~~ ~~emedan~~ ſom derföre ~~ſkall~~ hvar och en roſar marknaden efter ſin handel ~~för den orſaken ſkulle~~ ~~för hvilken orſak~~, jag försäkrar ännu en gång, att detta är en ibland de ſämſta verldar, ſom någonſin blifvit gjord; — ty jag kan i ſanning ſäga, att ifrån förſta ſtund jag hämtade andan i den, intill denna, då jag kan naſtan alldeles icke ~~draga~~ hemta den, ~~ty jag har ådragit mig en~~ för en andtäppas ſkull, ſom jag ådrog i Flandern under det jag lofverade mot vinden, — — — har jag beſtändigt varit en lek för hvad verlden kallar lycka; och ehuru jag ej vill göra henne orätt derigenom att jag paſtår, ~~att~~ det hon någonſin låtit mig känna tyngden af någon ſtor eller ſärdeles motgång; — — — måſte jag likväl, med det bäſta lynne i verlden, uppriktigt tilſtå, att i hvarje ~~ſken~~ af mitt lefnad ~~lif~~, ~~och~~ i hvarje vrå, och vid hvarje tilfälle der hon i tyſthet kommit åt mig, har den onådiga Hertiginnan ſlängt öfver mig en ſådan hop ömkliga miſsöden, ſom en liten hjelte någonſin utſtått.

6. Cap.

I början af ſiſta Capitlet ~~underrättade~~ beſkref jag Er noga ~~en~~ när jag ~~jag~~ blef född, men jag beſkref icke huru. Nej, den omſtändigheten ~~en~~ var gömd endaſt för ett eget Capitel: — — — deſsutom efter min Herre och jag ännu äro helt och hållit främmande för hvarandra, hade det ej varit paſsande, att på en gång göra er förtroende af ~~ſå~~ för många omſtändigheter, hvilka blott rörde mig — — — Tålamod min Vän; jag har föreſagit mig, ſom ni ſer, ej allenaſt att ſkrifva min lefnad, utan äfven mina tänkeſätt; hoppandes och ~~önſkande~~ förmodande, att Er kännedom af min karakter, och hvad ſlags menniſkobarn jag är, ſkall genom det ena ge Er mera ſmak för det andra. Om Ni följer mig längre, ſkall af den ringa bekantſkap, ſom nu börjas oſs emellan, blifva förtrolighet; och den, ſå framt ej en af oſs briſter, ſlutas med vänſkap. — O diem præclarum! — ~~xxx~~ då ſkall intet ſom angått mig, ~~ſkall~~ anſes obetydligt i och för ſig ſjelf eller tråkigt i berättelſen derom. Derföre, min bäſta vän och reskamrat, om ni ſkulle ibland tro mig ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ något ſparſam i min berättelſe vid min förſta utreſa --- haf fördrag med mig, --- ~~[illegible]~~ låt mig fortfara, och berätta min hiſtoria på mitt ~~ſätt~~ vis: --- eller om jag då och då ſkulle tyckas göra galenskaper på vägen, eller ſkulle någon gång ſätta på mig en narrmöſſa med bjällror uti; för ett ögonblick eller två under det vi vandra, --- ſpring ej bort, --- utan tilltro mig hellre af höflighet, litet mera klokhet, än jag ſer ut ~~till~~ att äga. — och, under det vi traska oſs fram, ſkratta antingen ~~åt~~ med mig eller ~~med~~ åt mig; eller med ord, gör ~~något~~ hvad ni behagar, ——— och ~~blif~~ var endaſt vid godt ~~humor~~ lynne.

7. Cap.

I ſamma trakt hvareſt min far och mor dvåljdes, dvåljdes äfven ett ſmalt, rakt, ~~[illegible]~~, ärbart, välkändt, godt och gammalt ſtycke dito barnmorska, hvilken genom tillhjelp af litet ſundt förnuft, och några ~~[illegible]~~ års fullkomlig öfning i ſitt göromål, i hvilket hon altjemt litat ~~[illegible]~~ föga på ſina krafter, men mycket på den goda naturens, --- hade förvärfvat, i ſin ſak, intet ringa anſeende i verlden; --- men jag måſte på detta ſtälle nödvändigt underrätta Välviſe Herren, att med ordet verld menar ~~menar~~ jag ej mera af den, än en liten cirkel beſkrifven på den ſtora verldens cirkel, af fyra Engelska mils diameter, eller ſå omkring, i hvilken kojan, hvaruti den goda gumman bodde, antages ſåſom medelpunkt. Det tyckes, ſom hon blifvit enka i ſtor fattigdom med tre eller fyra barn i ſitt fyratiende ſjunde år; och aldenſtund hon var på den tiden en perſon af anſtändigt och alfvarſamt uppförande, -- deſſutom en fåordig qvinna och yttermera ett ~~ämne~~ föremål för allas medömkan, hvars olycka och tyſtnad under den ſamma, ropade ännu högre efter vänligt biträde; ~~blef~~ rördes ſocknens preſtens ~~församlingen~~ hustru ~~rörd~~ af medlidande; och då och då hon ofta klagat öfver den olägenhet, för hvilken hennes mans hjord var utſatt, ſå vida, ~~[illegible]~~ det icke fanns något ſom liknade en ~~no~~ barnmorſka, af hvad ſlag ſom helſt, till fångs ~~att~~ ſå, om det än var aldrig ſå nödvändigt, ~~[illegible]~~ utan att rida hela ~~en~~ sex eller ſju milen; hvilka nämnde ~~hela~~ ſju mil under mörka nätter och elaka vägar, då landet deromkring ~~var~~ blott beſtod ~~blott~~ af djup lera, ~~var~~ voro näſtan lika långa ſom fjorton; och det verkligen var ibland näſtan det ſamma ſom att alldeles intet hafva någon barnmorſka; ty föll det henne in, att det ſkulle vara en lika ſå ſtor välgerning för förſamlingen, ſom för den fattiga ſtackarn ſjelf, att få henne ~~litet~~ underviſt i de förſta grunderne af ~~det~~ denna ~~arbetet~~ ſyſſla, i afſigt att härut~~innan~~ etablera henne: Och alldenstund icke något fruntimmer derpå orten var ~~mera~~ bättre i ſtånd ~~till~~ att utföra den plan hon fattat än hon ſjelf, åtog ~~fru~~ hon ſig den ſamma ganſka vänſkapsfullt; ~~och~~ och då hon äfven hade ett ſtort inflytande på den qvinliga delen af förſamlingen, hade hon ingen ſvårighet att öfver ſin önſkan verkſtälla ſin plan. Att ſäga ſanningen, ſå ~~[illegible]~~ hade Paſtorn ~~ſitt~~ ſamma intreſſe ~~med hans~~ ſom hans fru i hela denna ſak; och på det att allt ſkulle gå ~~rätt~~ till, och hon genom lagarne få ſamma rättighet att practiſera, ſom hans hustru gifvit henne genom ſin underviſning, betalte han ſjelf med nöje alla omgälderne för hennes privilegium, beſtigande ſig ~~till~~ i ett för allt till en ſumma af arderton ſkillings och fyra pence; ſå att genom deras gemenſamma biträde var den ~~ga~~ beſkedliga hustrun fullkomligen berättigad till en ſå väl verkligt ſom kroppsligt utöfvande af ſin tjenſt, med alla deſs ~~rättigheter~~ delar, och med alla deſs rättigheter och fördelar af hvad namn de helſt vara må.

I ſkolen veta, att de ſiſta orden voro egentligen ej enlige med den gamla formen i hvilken ~~ſlika~~ ſlika privilegier, rättigheter och tillſtånd gjordes, hvilke eller tråkigt i berättelsen derom - Derföre, min bäſta vän och

bliſvit ſysterskapet hitintills i thy fall lemnade --- men det var enligt ett nytt formulär af Didius efter hans egen påfinning, hvilken, hafvande ett ſynnerligt begär att ſönderstycka och ſedermera omskapa alla ſlags inſtrumenter i den vägen, ej allenaſt hittade på denna koſtliga förbättring, utan äfven förmådde åtſkilliga gamla privilegierade matronor i grannskapet, att ~~öppna~~ förnya ſina ~~tillſtånd~~ Privilegier ~~på ny räkning~~), för i afſigt att få hans ſmörja införd.

F

Jag tillſtår att jag aldrig kunnat afvunna des Didius deſsa hans griller — Men hvarоch en menniska har ſin ſmak.--- Fann ej Vunastrokius, den ſtora mannen, ſitt ſtörsta nöje uti, att vid lediga ſtunder kamma åsne ſvansar, och plåcka ut affallna hår med händerne, oaktadt han alltid hade tänger i fickorna? Ja om vi vilja gå ~~juſt~~ rätt långſt, Herre, hafva ej de visaste män i alla tidehvarf, ſjelfva Salomo ej en gång undantagen, haft ſina ~~häſt~~kappar, -- ſina löpande hästar, ſina medaljer, och ſina ſnäckſkal, ſina trummor och ſina trumpeter, ſina fioler, ſina pallatser, -- ſina maskar och ſina fjärilar? — och ſå ſnart en menniska rider ſin häſtkapp ſtilla och beſkedligt på kronans landsväg, och hvarken tvingar Er eller mig att ſätta Oſs opp ~~på~~ ~~ländern~~ baken --- ſäg mig min Herre, hvad har ni eller jag att göra med det?

dead hair

8 Cap:

De gustibus non est disputandum; --- det vill ſäga, man får ej disputera om hästkappar, och för min del gjör jag det ſällan: ej heller kunde jag göra det med något ſlags behag, om jag verkeligen ~~i grunden~~ vore en fiende till dem; ty det händer på viſsa tider och månans ſkiften, att jag är både ſpelman och målare, allt ſom det kommer åt mig --- deſsutom ~~ma~~ ſkall ni veta att jag håller ſjelf ett par traſvare, på hvilka x jag ibland [och jag bryr mig ej om hvilken ſom vet det] ofta rider ut och hämtar luft; + ehuru, underſtundom jag, till min vanheder, företager mig något längre reſor, än en vis man ſkulle anſe alldeles förnuftiga. --- Men ſanningen är, --- jag är ingen vis man; och deſsutom en dödlig af ſå liten betydenhet i verlden, att det är det ſamma hvad jag gör; ſå att jag ſällan grämer mig eller förargas det minſta öfver det: ej heller oroar det mig mycket, när jag ſer ſådana ſtora herrar och höga perſoner, ſom följa efteråt; --- ſådane, till exempel, ſom my Lord A. B. C. D. E. F. G. H. I. K. L. M. N. O. P. Q., och ſå vidare, alla i en rad, ~~ridande~~ ſittande på hvar ſin hest; --- ſomlige med ſtora ſpårrar, ridande ~~i en~~ ganska afvarsamt och förſtåndigt fot för fot; --- andra tvertom, ombonade ända till hakan, med ridſpöet i mund, dängande och flängande åſtad likſom äfven ſå många ſmå mångfärgade djeflar ſlås om en ~~[illegible]~~ plait med ſaen — och ſom om några af dem hade beſlutit att bryta halſen af ſig. — Så mycket bättre ſäger jag för mig ſjelf; ty i fall att det ſämſta kunde hända, ſkall verlden nog ändå begå ſig och ~~[illegible]~~ och gå ganska väl utan dem; och för öfrigt, — hvad — Gud gifve dem en lycklig reſa, — och låt dem rida utan minſta motſägelſe från mig; ty om deras Herrligheter blifva afkaſtade i ~~[illegible]~~ natt, vill jag hålla tio mot en, att många af dem ſkulle vara halften ſämre ~~uppstigne~~ beridne innan i morgon bittida.

Derföre kan ingen af deſsa ſaker ſägas på minſta ſätt ſtöra mitt ~~hvila~~ lugn. --- men det är en ſak, ſom oroar mig, och det är, när jag ſer en man född till ſtora ~~[illegible]~~ gerningar, och hvad ſom är eller tråkigt i berättelsen derom. Derföre, min bäste vän och

ännu mera för hans heder, hvilkens natur alltid
leder honom till godt; när jag ser en sådan
Mylord, som ni sjelf, hvars grundsatser och hand-
lingar äro lika ädla och höga som hans blod,
och åt hvilken, för den orsakens skull, en fördärf
vad verld ej kan skänka efter ett ögonblick; när
jag ser en sådan My lord, rivande, ehuru det än
blott skulle vara ett enda ögonblick öfver den
tid, som min kärlek till mitt fädernesland
för honom föreskrifvit, och mitt nit för hans ära
önskar — då, My lord, upphör jag att vara filo-
sof, och i hettan af en löjlig otålighet, önskar
jag häst kappen och alla dess bröder för faen i
våld.

" My Lord,

"Jag påstår, att detta är en dedication, oaktadt dess
"skiljaktighet i de tre hufvuddelarne, ämnet, formen
"och stället; Jag anhåller derföre att Ni ville emot-
"taga den såsom en sådan, och att ni ville tillåta
"mig att i djupaste ödmjukhet nedlägga
"den för edra fötter, — när Ni är på dem — hvilket
"Ni kan vara när ni behagar; och det vill säga
"Mylord, när det är tillfälle dertill, och, jag skall
"tillägga, dessutom i de bästa afsigter ~~till~~. Jag har den
äran att vara

My lord,

Eders herrlighets allralydigaste
och allratillgifnaste
och allraödmjukaste tjenare
TRISTRAM SHANDY"

9. Cap.

Härmedelst förklarar jag för alla menniskor, att
ofvananförda Dedication ej var gjord för någon

prince

prinſ, prelat, påfve eller potentat; — Hertig, marquis, grefve Viscount, eller Baron i detta eller något annat rike i Chriſtenheten; — ej heller har den blifvit offentligen eller enskildt, rätt fram eller med omvägar utbjuden eller utmånglad till någon perſon eller perſonage, ſtor eller liten; utan det är ~~xxx~~ i all tukt och ära ~~att xxxxxx~~ en verklig jungfru-dedication, ännu ej ~~xxxxxx~~ vidrörd af någon lefvande ſjäl.

Denna puncten utreder jag ſå noga, endaſt för att undgå all ſlags förebråelſe och inkaſt, ſom kan göras emot den, i anledning af det ſätt, hvaruppå jag ſöker att draga ſtörſta fördelen deraf; — hvilket är att ſätta den ~~xxx xxxxxxx~~ formligen ~~till~~ ~~xx~~ på allmänt ~~xx~~ auction, ſom jag nu gjör.

Hvar och en författare har ſitt ~~xxxxx~~ ſärskilda ſätt, att vinna ſina ändamål — för min egen del har jag, alldenſtund jag ej tycker om att ſkackra och pruta på några guineer i en mörk farſtugur port, innom mig ſjelf beslutit, att gå ordentligt och öppet till väga med Er ſtor-folk i denna delen, och förſöka om jag ej ſkulle derigenom ſlå mig bättre ut.

Om det derföre är någon Hertig Marquis, Grefve, Viscount eller Baron, i något af ~~xxxx~~ de Hans Kongl. Maj:ts tillydande landskaper, ſom ~~åſtundar~~ behöfver en nätt och artig dedication, och för hvilken den öfvan-anförde paſſar, [ty, det ſäger jag att ſå framt den ej paſſar i något fall, gör jag mig ej utaf med den ſamma] — ſtår den gerna till hans tjenſt för femtio Guineer; — hvilket, jag är ſäker derpå är tjugo guineer mindre än ett annat Genie kan göra den för.

Mylord, om ni granskar den ännu en gång, är den långt ifrån att vara ett fuſkeri, ſom en del dedicationer äro, Eders Herrlighet ſer att teckningen

är

god, färgornes genomſkinliga, — målningen ej miſslyckad, — eller, ~~[illegible]~~ för att tala ſom en connoiſseur, och mäta mitt ſtycke efter Målarſkala delad i 20 — tror jag, Mylord, att Konturerne ſvarat mot 12, — Compoſition ſom 9 — målningen ſom 6 — expreſsion ſom 13 och en half — och utkaſtet, — om Mylord behagar tillåta mig att förstå mitt eget utkaſt, och man antar en noga fullkomlighet i det ſamma, att ſvara mot 20 — ~~jag~~ jag tror att man ej kan nedſätta ~~det~~ längre än till 19. Utom deſs, — är det hållning i den, och de mörka dragen om käpphäſten (hvilken är en bifigur) och ett ſlags bakgrund till det hela) ökar ſtyrkan af dagen kring Er egen figur, och kommer den att göra en förträfflig verkan; — och, deſsutom är det en ſlags originalité i tout enſemble.

Var ſå god min ~~Herr~~ bäſta Herre, och foga anſtalt, att den ſumman blir nedſatt hos Herr Dodsley (*) för författarens räkning; och ~~man~~ anſtalt ſkall fogas, att detta capitel blir uteſlutit i näſta upplagan, och Eders Herrlighets tittlar, embeten, vapen och goda gerningar ſkola ſättas i början af föregående Capitel; Alltſammans, från de orden. de Guſtibus non eſt diſputandum, ſamt hvad öfrigt finnes i denna Bok rörande käpphäſtar, men intet mera, ſtår dedicerat till Eder Herrlighet. Reſten dedicerar jag till Månan, hvilken, oſs emellan ſagt, har, ibland alla patroner och matroner, jag kan ~~tänka~~ ~~på~~ finna opp, meſta förmågan, att ~~[illegible]~~ göra min Bok allmän, och komma verlden att löpa raſande efter den.

Ljusa Gudinna,

Om du ~~ej~~ ~~har~~ ~~t~~ ej är förmycket ſyſſelſatt med Candids och Mamſell Cunigundas affärer, — tag Triſtram Shandy äfvenledes under ditt beſkydd.

---

* En berömd Bokhan
re i London, ſom för
tat Cleone, ~~En~~ trag
Agricultur poem i
ſånger med flera
Öfv. Anm.

10. Capit.

Ehuru liten grad af förtjenst, denna ~~hans~~ välgörande handling mot barnmorskan ~~har~~ med rätta ~~att~~ kan fordra, eller ~~hos~~ hvilken denna rättighet ~~fanns~~ tillkommer — vid första åsyn tyckes det juſt ej egentligen höra till denna historia; ſå är det i alla fall ſäkert, att preſtfrun, höll på den tiden till godo allt ſammans; ~~ehur~~ ~~faſtän~~ Likväl kan jag, om det och koſtade mig lifvet, ej ~~kan~~ låta bli ~~va~~ att ~~för~~ tro, det preſten ſjelf, faſtän han ej hade den lyckan att vara uppfinnare af denna plan — likväl, efter han ganska hjerteligen deltog i den från ſamma ögonblick den lades för honom, och lika ſå hjertligen ſkiljdes vid ſina penningar för att utföra den, har rätt till någon del deraf, — om ej till fulla hälften af all den ära man är ſkyldig den ſamma.

Verlden behagade likväl, att på den tiden afgöra den ſaken helt annorledes.

Lägg bort boken, och jag ſkall lemna Er en half dag för att giſsa en ſannolik orſak till denna procedyr.

Nå ſå må Ni då veta, att, ~~för~~ omkring ſem år ~~innan barnmorſkans~~ före datum af barnmorſkans privilegium, om hvilket Ni har en ſå omständlig berättelſe, — hade paſtorn, med hvilken vi hafva att göra, gjort ſig ſjelf till ett allmänt talämne genom ett brott emot all anständighet, hvilket han hade begått mot ſig ſjelf, ſin ~~ſtälle~~ värdighet och ſin tjenſt; — och det var, att han aldrig viſade ſig bättre eller red annorlunda än på en mager, ful qvla till häſt; hvilken, för att förkorta hela beſkrifningen öfver den, var ſambror med Roſinante (x) och ~~ſå lik ſom~~ hade fullkomligt ſyskontycke af den; ty han liknade på ett hår i all ting den beſkrifning, ſom blifvit gjord om den — undantagandes, att jag ej kan påminna mig hafva läſt på något ſtälle att Roſinante ~~var~~ hade qvarken. ; och att Roſinante ~~var~~ deſsutom, var, ſå lycklig ſom alla Spanska heſtar, de må vara feta eller magra, utan tvifvel en häſt till alla delar.

(x) Roſinante Den Qvixots häſt, beſkrifves ſålunda:

Jag vet ganska väl att hjeltens häſt, var en häſt af ett ganska anſtändigt uppförande, hvilket kunde hafva gifvit anledning till en helt annan tanke: men det är på ſamma gång lika ſå viſt, att Rosinantes återhållſamhet (hvilket kan bevisas af deſs äfventyr med de Yanguesiska förmännen*) ej henledde ſig från någon kroppsbriſt, eller annan orsak, utan från återhållſamhet och ~~jemte~~ ett blodets omlopp. Och jag får berätta Er, min fru, att det finnes en ~~ſtor del~~ mängd af verkligen ſtor kyskhet här i verlden, om hvilken I ej kan, för Er död, ſäga ett ord mera.

Låt det vara ſom det vill, ſåſom min afſigt är att vara fullkomligen rättvis mot hvarje creatur ſom bringas på teatren i detta dramatiska verk, ſå kunde jag ej dölja denna ~~distincke~~ ſkilnad till Don Quixots häſts fördel: i all andra delar, påſtår jag att Preſtens häſt var juſt ett ſtycke Dito, — ty han var en ſå mager affallen och ful kampe, ſom ~~ſjelfva~~ ödmjukheten ſjelf kunde någonſin hafva ridit på.

Här och der fanns det väl en man af ſvagt omdöme, hvilken trodde att det ſtod helt och hållet i Preſtens magt att hjelpa opp ſin häſts figur — ty han var egare af en ganska vacker halfshikad ſadel, ſtickad ~~på~~ i ſätet r med grönt plyſ, garnerad med en dubbel rad af naglar med ſilfverhufvuden, och en par dubbla meſſingsſtegbyglar, tillika med ett till allt ſammans paſſande ſkabrak af ſuperfint grått kläde, kantadt med ſvarta ſnören, hvilka ſlutade ſig i en lång ſvart ſilkesfrans, poudre d'or; hvilket allt han hade köpt i blomman och förſtlingen af ſin lefnad, tillika med ett ſtort inlagdt betſel, ſå utſiradt ſom det möjligtvis kunde blifva. — Men då han ej brydde ſig om att gäckas med ſitt kreatur, hade han hängt opp alltſammans bakom dörren i ſin läskammare, — och i deras ſtälle hade han helt alfvarsamt förſett ſig med ett ſådant betſel och ~~ett~~ ſådan ſadel, ſom ~~en~~ kunde anſtå en ſådan kampe och han verkligen

förtjente

* på ſin första utreſa träffade Don Quixot några Yanguesiske Mulåſnedrifvare [ca reers] hvilka betade ſina åſnor, då Roſinante fick väder af dem, lyſtrade honom ~~begäret~~ en liten amour, hvilken ådrog hans herre och Sancho Pansa en duglig baſtonad.
Öf. Anm.

förtjente.

På ſina reſor i förſamlingen, och viſiter till herrſkaper, ne i granſkapet — Ni kan lättligen begripa, att Herr Baſtorn på detta ſättet utruſtad, kunde, både höra och ſe tillräckligt för att hindra ſin filoſofi ifrån att roſtas. Att ſäga ſanningen, ſå kunde han aldrig rida igenom en by, utan att ådraga ſig både ungas och gamlas uppmerkſamhet. ~~Då~~ medan han paſſerade, ſtod arbetet ſtilla — embaret blef hängande midt i brunnen, — ſpinnrocks hjulet glömde ſin rullning, — ja till och med ſjelfva ~~ett-[illegible]-tycke-i-pus-namn och~~ Kägelklotet. klaver-och-kroner ſtodo gapande till dess de förlorat honom ur ~~lägen~~ ſigte; och, emedan hans rörelſe ej var bland de ſnabbaſte, hade han tillfälle nog att på egen hand göra ſina anmärkningar, — att höra de alſvarſammas ſuckar, — och de luſtigas ſkratt, — hvilket allt han bar med ett utmärkt lugn. Hans Karakter var den, att han i ſitt hjerta älſkade ſkämt, och då han ſåg ſig ſjelf i ſin verkligen löjliga ſynpunkt, plägade han ſäga, att han ~~ej~~ kunde förargas öfver andra derföre, att de ſågo honom i ett ljus, hvaruti han ſåg ſig ſjelf ſå utmärkt. ſå att han ~~för~~ bland ſina vänner, hvilka viſte, att girighet icke var hans ſvaga ſida, och ſåledes ej ~~räknade~~ frågade mycket efter om de ~~att~~ ſkämtade med hans beſynnerliga humör, i ſtället för att uppgifva verkliga orſaken ~~plägade ofta ſäga~~ — ſnarare hjelpte dem att ſkratta åt ſig ſjelf; och emellan ~~efter~~ han ſjelf knappt ~~aldrig~~ hade ett enda uns kött på ſina egna ben, ty han var en likaſå mager figur ſom hans häſt — kunde han underſtundom påſtå, att häſten var rätt ſå god ſom ryttaren förtjente; — att de voro, like centaurerne, bägge af ett ſtycke. Vid andra till-

chuck farthing
shuffle-caps ~~D~~

Jag vet ganska väl att hjeltens heſt, var en heſt af
ett

fallen, och i annat lynne, när hans ſjäl var öfver freſtelſen af falska qvickheter; — kunde han ſäga, att han fann ~~det~~ han ſjelf näſtan höll på att dö af tvinsot och med fullt alfvar påſtå, att han ej kunde tåla att ſe en fet hest utan ~~att bli rörd~~ hjertklappning, och en merklig förändring i pulſens rörelſe; och han hade valt den ~~der~~ magra (heſten) han red på, ~~icke~~ ~~ej allenaſt~~ för att icke förlora tappa, ej allenaſt modet utan äfven andan.

Vid ~~and~~ ~~ferskilda~~ ſina tillfällen kunde han uppgifva femtio löjliga och ~~ser~~ ferskilda orsaker, hvarföre han hellre red ~~på~~ på en ſtyfbent, kampe än på en raſk: — ty på en ſådan kunde han ſitta och ~~fundera~~ tänka ſå mekaniskt de vanitate mundi et fuga ſæculi, ~~me~~ ſom med trots någon dödſkalle framför ſig; — att, under det han hemtade ~~ej~~ motion, kunde han använda ſin tid, allt efter ſom han red långſamt — med lika ſå mycken nytta, ſom i ſin läskammare; — att han kunde draga ihop ett argument i ſin predikan — eller ett hål i ſina byxor lika ſå ~~ſta~~ ſäkert i det ena ſom i det andra; — att ett friskt traf och en långſam argumentation, voro, likſom ſnille och ~~ſmak~~ omdöme, tvänne oförenliga rörelſer. — Men att han kunde förena och förlika allt ting på ſin heſt, — han kunde tillämpa ſin predikan, — han kunde lämpa ſin hoſta, — och ~~i fall~~ om naturen gaf honom en vink åt det hållet, kunde han äfvenledes lämpa ſig ſjelf till att ſofva. Med ett ord, i ſlika fall kunde preſten alltid anföra ett helt annat ſkäl än det verkliga ſkälet, — och han höll inne med det ſanna, endaſt af ett temperaments fel, emedan han trodde att den gjorde honom heder.

Men verkliga historien var följande: i första åren utaf ~~omkring~~ denna Herrns lefnad, och vid ~~den~~ ſamma tid, ſom han köpte den präktiga ſadeln och betſlet, var det hans fel, ~~[illegible]~~ ſåfänga, eller kalla det hvad ni behagar, — att falla från en öfverdrift till en motſatts. — Enligt ſedebruket i ~~det~~ den trakten, hvareſt han viſtades, berättades han tycka om en god häſt, och i allmenhet hade han en af de beſta i hela församlingen ſtående på ſitt ſtall, ſtändigt färdig att ſadlas; ~~och~~ men efter den närmſta barnmorskan, ſåſom jag förut berättat, ~~ej~~ ~~bofde~~ uppehöll ſig ſjina ~~fulla~~ ſju mil från hans by, och i en oländig trakt, — hände det ſå, att den ſtackars herrn var knappaſt en enda hel vecka, utan någon rörande bön om hans häſt; och emedan han ej var någon omedlidſam menniska, och hvarje gång det var långt mera trängande och farligt än den ſiſta, — ſå hade han, ehuru mycket han än älſkade ſin häſt, ~~hade~~ aldrig hjerta att neka; ſlutet på allt det der var vanligtvis det, att hans häſt blef antingen ſprängd eller fick ſpatt eller   , eller och blef han   eller ~~med~~ i korthet, antingen hade det ena eller det andra kommit på honom, hvilket ej tillåt honom att hafva kött på ſig; ſå att han hade hvar njonde eller tionde månad en dålig häſt att blifva utaf med, och en god att köpa i den förres ſtälle.

greaſed.
twitterbond.

Hvad förluſten vid ett ſådant bokſlut, kan uppgå till, communibus annis, vill jag öfverlemna till afgörande ~~åt~~ en ſerſkild committé af ſådane ſom lida på en ſlik handel; — men låt den vara huru ſtor ſom helſt, den hederliga herren bar den i flera år utan att knorra, tills deſs han ſluteligen, genom ſådana ofta timade olyckor fann nödigt att taga ſaken till närmare öfvervägande; efter mogen öfverläggning

Jag vet ganſka väl att hjeltens häſt, var en häſt af

och en noggran kalkyl, fann han att den ej allenaſt var utan forförhållande till hans öfriga utgifter, utan äfven, att, churu dryg poſt den var i och för ſig ſjelf, den hindrade honom från andra välgerningar mot ſin förſamling: utom deſs fann han, att med hälften af den ſumman, ſom man ſålunda galloperade bort, kunde han göra tio gånger ſå mycket godt; och hvad ſom hos honom öfvervägde alla de öfriga betänkligheterne ſammanlaggde, var det, att detta inskränkte hela hans välgörenhet innom en enda krets, och hvareſt den, efter hans tanke, minst behöfdes, nemligen till den barnſödande och barngörande delen af förſamlingen; och lemnade ~~ingen ting~~ intet öfrigt åt den bräcklige, åt den utgamle, ~~ingen~~ intet åt de många bedröfliga ſcener hvilka han ſtundeligen blef kallad att åſkåda, hvareſt fattigdom, ſjukdom och plågor dvaldes tillſammans.

För deſſa orsaker ſkull beſlöt han att beſpara denna utgift; och det ſyntes honom endaſt tvänne utvägar att blifva den ſamma helt och hållet qvitt; — och deſſa voro, antingen, att fatta ett orygglig beſlut, att ej utlåna ſin häſt churu mycket man än kunde bedja honom, eller ock, att nöja ſig med, att rida den ſiſta fattiga fan, ſådan ſom de hade gjort honom, med alla ſina åkommor och bräckligheter ända till ſiſta ſlutet af kapitlet.

~~Efter~~ Då han fruktade för ſin egen ſtåndaktighet i förra fallet, beſlöt han likväl helt glättigt att följa det ſednare; och churu han kunde ganſka väl förklarat allt, ſåſom jag förut ſagt, till ſin heder — ~~hade~~ ſatte han ſig likväl, juſt för den orsaken ſkull öfver det; och valde att hellre fördraga ſina ovänners förakt, och ſina vänners åtlöje än göra ſig den mödan att berätta en hiſtoria,

ſom

ristram Shandy
6.

ſom kunde ſynas innefatta ett loftal öfver honom ſjelf.

Utaf detta enda drag i denna vördiga mannens caracter får jag mig ett ganska ~~en~~ högt begrepp och hans lifliga och ~~fina~~ granlaga tankeſätt, ~~hvilka~~ ſom jag tror gå opp emot hvilket ſom helſt af den makalöſa Riddaren af la Manchas erbara artighet, och hvilken jag, i förtroende ſagt, långt mera älskar med alla ſina galenskaper och ſkulle verkligen hafva gått mycket längre för att göra en viſit hos, än någon af forntidens första hjeltar.

Men det är ej moraliska ſyftet af min hiſtoria, hvad jag nu ernade var att ådagalägga verldens ſätt i hela denna ſaken — Ty ni måste veta, att ſå länge ſom denna förklaring ~~gav~~ kunde ~~gifvit~~ gjort Preſten heder, kunde ej ſjelfva dj—n hitta på den — Jag förmodar, att hans fiender ville ~~ej~~ icke, och hans vänner kunde icke. — Men han hade icke förr gripit ſig an i afseende på barnmorskan, och betalt omkost~~ningarne~~naderne för hennes privilegium, — innan hela hemligheten blef upptäckt; hvar enda heſt han hade miſt, och två heſtar mer än han någonſin hade miſt, tillika med alla omſtändigheter då de förderfvades, blefvo bekante och man kom i hog hvar och en ſärskilds. — Hiſtorien flög ſom en löpare-eld. — "Preſten har fått ett recidiv af högmod, ſom juſt "nu kommit på honom; och ernade att ännu en gång "i ſin lefnad ſkaffa ſig en vacker heſt; och om "det ~~ſå~~ var ſannt, ſå var det klart ſom ſolen, att han "på första året ſkulle tio gånger ~~vinna~~ draga in "omkoſtnaderne för Privilegium; ſå att hvar menniska kunde lätteligen inſe, ~~hva~~ hvilken ~~mening~~ afſigt han hade med ſin välgerning."

Hvilka hans afſigter vore i denna, och i hvarje enda handling af hans lefnad, — eller snarare, hvilke ~~voro de tankar~~ meningar, som annat folk ~~fick~~ fingo i sina hjernor angående det, — var en tanke, som för mycket kom i hans egen, och allt för ofta afbröt hans hvila, när han skulle hafva funnits ~~[illegible]~~ sofvande.

För omkring tio år sedan hade han lyckan att blifva fullkomligen tillfredsställd i detta afseende, — det är precist så länge sedan han lemnade sin församling, — och verlden med det samma efter sig, — och ställdes till svar för en dommare, öfver hvilken han ej skall hafva orsak att klaga.

Men ~~det är~~ det gifves en viss olycka som följer somliga menniskors handlingar: de måga ställa till ~~dem~~ huru de behaga, de passera likväl en viss ~~medel~~ medium väg, hvarest de blifva så hoptrasslade och få en så ~~[illegible]~~ förvänd riktning mot sitt ~~mål~~ verkliga mål — att med alla de anspråk på beröm, hvilka hjertats rättskaffenhet kan gifva, ~~blifva~~ äro de handlande icke destomindre tvungne att lefva och dö utan det.

Af denna sanning var denna man ett smärtande exempel. — Men för att blifva underrättad om det sätt, hvarpå detta skedde, och ~~att~~ för att göra denna kännedom ~~at~~ nyttig för er, anhåller jag, att ni må läsa de tvänne följande Capitlen, hvilka innehålla en sådan teckning af hans lefverne och umgängessätt, som har sin moral med sig. När det är gjort, skole vi, i fall ingen ting hindrar oss, fortfara med barnmorskan.

11. Cap.

Yorick var presstens namn, och, hvad som är högst merkvärdigt i afseende derpå är, [hvilket inhämtas af ett ganska gammalt familje document, skrifvit på fast pergament ~~än är~~ och ännu väl bibehållet] att det varit precist så stafvadt ~~för~~ uti

som

nära — jag hade nästan ſagt njo hundrade år: — men jag vill ej ſkada min kredit derigenom att jag berättar en obevislig ſanning, ehuru i + och för ſig ſjelf odiſputabel; — och derföre ſkall jag nöja mig ſjelf med att endaſt ſäga — det har varit preciſt ſå ſtafvadt, utan minsta förändring eller omflyttning af en enda bokſtaf i, jag vet icke ſjelf huru länge; hvilket är mera än jag vågar påſtå om hälften af de bäſta tillnamn i riket; hvilka innom en mängd af år hafva vanligtvis undergått lika ſå många ſtyckningar och förändringar ſom deras ägare. — Bör detta tillſkrifvas reſpective herrar innehafvares högfärd eller blygsel? Att bekänna rena ſanningen, tror jag, ~~om~~ ibland till det ena, ibland till det andra, allt ſom freſtelſen har kommit på dem. Men det der är en ledſam ſak, och ſkall en vacker dag ſå hopblanda och förvirra allt ting, att icke en enda ſkall vara i ſtånd till att ſtå opp och ge ſig knäſveln i våld på, "att det var hans egen farfars far ſom gjorde det eller det."

Denna olycka har blifvit fullkomligen förekommen genom Yorickska familjens kloka aktſamhet, och dess ~~[illegible]~~ ſorgfälliga bevarande af de namn, de ~~handlingarne~~ Documenterne, hvilka upplysa, det ~~var~~ familjen var egentligen af Danskt urſprung, och hade blifvit förſplantad i England ~~ungefär vid~~ omkring Konung Horvendils af Danmarks ~~tid~~ regering, och finner man äfven, att en af denne Hr Yoriks förfäder, och från hvilken han i rak linea herſtammade, innehaft en betydande tjenſt vid hans hof ända till ſin död. Hvilken betydlig tjenſt detta varit omnämner ej Documentet; — det tillägger endaſt, att den, för nära tvåhundrade år ſedan blifvit alldeles indragen ſåſom helt och hållet onyttig, ej allenaſt vid det hofvet, utan äfven vid alla andra hof i den Chriſtna verlden.

Det har ofta fallit mig ej in, att denna tjenſten ej kunde vara någon annan än den af konungens förſte hofnarr; — och att Hamlets Yorick,* i vår Shakſpear, hvilkens fläſta ſkådeſpel äro, ſom ni ſjelf vet, grundade på verkliga händelſer, var juſt ſamma man.

Jag har icke tid att ſe efter i Saxo Grammaticis Danſka hiſtoria, för att blifva alldeles ſäker derom; — men om ni har ledighet och kan lätt komma öfver boken, kan ni göra det lika ſå väl ſjelf.

Jag hade juſt tid, under mina reſor genom Danmark med Herr Noddys älſta ſon, hvilken jag åtföljde år 1741 ſåſom guvernör, på en äfventyrlig ~~och reſte tillika med honom~~ reſa genom ſtörſta delen af Europa, och om hvilken af oſs två förrättade originella reſa en ganſka nöjſam berättelſe ſkall framdeles meddelas i detta verk; — jag hade juſt tid, ſäger jag, och det var allt, för att beviſa ſanningen af en anmärkning, ſom jag gjort under ett långt viſtande i det landet; — den nemligen, "att naturen har "hvarken varit för mycket ſlöſande eller för myc"ket njugg i ſina ſkänker ~~vid utdelandet~~ af geni och ſjäls förmö"genheter till det landets innevånare; utan lik en "förnuftig far varit lika öm mot dem alla; iagt"tagande en ſå jemn noggranhet vid utdelningen "af ſina ~~nådegåfvor~~ gåfvor, att hon fått dem, i deſſa "delar, ungefär i en linea med hvarandra; ſå "att ni ſkall i det konungariket finna ganſka "få exempel af talanger, men ganſka mycket "godt, klart hushålsförnuft hos alla folkklaſſer,

Och

ſom

* Sedan Hamlet flytt
dem, hvilka ſkulle
föra honom till Englan
inträffade han tillika
med Horatio på en kyrk
gård, hvareſt 2ne dödgr
vare voro ſyſſelſatte m
att gräfva en graf åt
Ophelia, deſſe uppkaſt
vid en Dödſkalle med
märkning, att den ſa
ma tillhörde Yorick,
Hamlet ſalunde ytt

Tristram Shandy

Tristram Shan
7.

+ whimsical

+ whim

och utaf hvilket hvar och en har ſin del;" och det är, ſom jag tror, det ~~rättaſte~~ Caſta.

Hos oſs, ſer Ni, förhåller det ſig helt olika; vi äre allesammans huller ~~och~~ kors och tvärs öfver och under hvarantran om buller i det afſeendet! — Ni är ett ſtort Geni; — eller, ~~vill~~ jag håller femtio mot en, Herre, att ni är ett ſtort nöt ~~eller~~ och ett pundhufvud: — likväl är det ej en fullkomlig briſt på mellangrader, — nej, — vi äro ej ſå ~~aldel~~ helt och hållit oordentliga att det ſkulle hända; — men de tvänne ytterligheterne äro mera ~~vanliga~~ allmänna, och i ſtörre grad, på denna oſtadiga ö, hvareſt naturen, vid utdelandet af deſſa ſlags förmögenheter och fallenheter är högſt beſynnerlig * och capricieus; lyckan ſjelf är ej en gång mera vid anordningen af ſina ~~gåfvor~~ gods och gåfvor än hon.

* whimsical

Detta ~~allt är det, ſom~~ tillhopa taget har ~~gjort~~ väckt hos mig åtskilliga tvifvel~~aktig~~mål i afſeende på Yoriks herkomſt, hvilken, enligt hvad jag kan påminna mig ~~om~~ af honom, och enligt alla de underrättelſer jag om honom kunnat inhämta, icke ſynes hafva ~~en~~ haft en enda droppe Danſkt blod i hela ſin ſammanſättning; på nio hundrade år måtte den väl fullkomligen kunnat rinna bort: jag vill ej filoſofera mer ett enda ögonblick derom; ty hända huru det vill, ſaken är den: --- att i ſtället för den kalla flegm och den preciſa noggranhet i känſlor och lynnen, hvilken ni hade ſkäl att förmoda, hos en af denna herkomſt; --- var han tvertom af en ſå qvickſilfveraktig och ſublimerad ſammanſättning --- ~~ett~~ ſå   varelſe i alla ſina declinationer; — med ſå mycket lif och lynne och gaieté de coeur ~~uti~~ hos ſig, ſom det blidaſte climat någonſin kunde hafva åſtadkommit och ſammanſatt. Med alla ſina ſegel förde den ſtackars Yorick ej ett enda uns barlaſt, han var högſt oförfaren ~~uti~~ i verlden, och vid en ålder af ſjugo ſex år, ~~viſſt~~ * ~~aſt~~ förstod han ungefär lika ſå väl att ſtyra ſin koſa i den, ſom en yr omiſtänkſam flicka om tretton:

eteroclite
eclension
* whim

såsom helt och hållet onyttig, ej allenast vid det

så att då han gjorde sin första resa förde, såsom ni lätt kan föreställa Er, hans munterhets förliga vind honom tio gånger om dagen i någon annans taklage; och emedan de stadiga och mera senfärdiga oftast lågo i vägen för honom; --- kan ni lätt föreställa Er att det var med sådana som han hade den olyckan att blifva den mest insnärde. Ty som + jag ~~tror~~ vet ~~lär det~~ låg det alltid ~~vara~~ någon blanning af misslyckad qvickhet i ~~bottnen~~ grunden af ett sådant oväsende: --- Ty, att säga sanningen hade Yorick ett oöfvervinnerligt misshag och motsägelse anda i sin natur mot all gravité: --- ej mot graviten i och för sig sjelf; — ty der gravité saknades kunde han vara den mest gravitetiske och alfvarsamme hela dagar och vikor: men han var en fiende till den, ~~att till gjord~~ så snart den var tillgjord, och förklarade uppenbart krig emot den, endast emedan den syntes vara en täckemantel för okunnigheten och dårskapen: och då, när den föll i hans hand gaf han den sällan, ehuru beskyddad och försvarad, ~~[illegible]~~ sällan eller aldrig qvarter.

Ibland kunde han säga, enligt sitt underliga sätt att tala, att graviten var en ertsslyngel, och plagade lägga till; --- af det farligaste slaget dessutom; --- emedan den är en slug: och att han var öfvertygad derom, att mera hederligt och välmenande folk blifvo lurade på sina egendomar och penningar af den på ett år, än genom fickstjufnad och bedrägt på sju. Uti det öppna sinnelag som ett gladt hjerta röjer, kunde han säga, det var ingen fara, --- utom för den sjelf: —— alldenstund sjelfva gravitens väsende var plan + och följaktligen bedrägerie; --- den var ett öfvertänkt knep för att hos verlden vinna credit på mera känsla och kunskap än man ägde; och att med alla sina pretensioner

--- var den intet bättre, men ofta ſämre, än ~~hvad~~ ſom ett franſkt ſnille hade längſt för detta definierat den --- nemligen: En kroppens hemlighetsfulla hållning för att betäcka ſjälens briſter: --- ~~och~~ om denna beſkrifning på graviten plägade Yorick högſt oförsigtigt ſäga, det den förtjente att ſkrifvas med guldbokſtäfver.

Men, om jag ſkall ſäga rena ſanningen, ſå var han en obereſt och i verlden oförfaren minniſka, och var likaſå indiſkrett och tokig i alla andra ſlags tale-ämnen, hvareſt ~~hyfsningen~~ mera hyfsning plägar ~~tage~~ ~~åſtadkomma~~ fordra förbehållſamhet. Yorick hade ej mera än en fordran, och det var den ſom henledde ſig från den omtalta gerningens egenſkap; hvilken fordran han vanligtvis brukade öfverſätta på ren Engelſka utan någon perifras; --- och allt för ofta utan mycket afseende på perſon, tid och rum: --- ſå att när frågan var om ett ~~beklagligt~~ obarmhertigt och ſträngt förfarande, --- gaf han ſig aldrig ett ögonbliks tid att tänka efter hvilken ſom var pjeſens hjelte, --- hvad poſt han innehade, --- eller huru vida han ägde tillfälle att ſkada honom ſedermera; — utan om det var en låg gerning, ſå var karlen — ~~utan vidare~~ helt enkelt — en ~~dålig~~ låg karl, och ſå vidare. — Och emedan hans ~~utlag~~ anmärkningar vanligen hade det olyckliga ödet att ſlutas med ett bonmot, eller öfver allt lifvades genom något ſkämt eller löjligt uttryck, gaf det vingar åt Yoriks oförſigtighet. Med ett ord, ehuru han aldrig ſökte, men likväl ockſå aldrig undvek tillfällen att ſäga hvad ſom föll honom in, och det utan mycket krus — hade han dock allt för många freſtelſer under ſin lefnad, att ~~utſprida~~ ſtrö ſina ~~qvickheter~~ infall och ſina ideer, — ſina ſtickord och ſitt ſkämt omkring ſig. — De gingo ej förlorade af briſt på ſamlare.

Hvilka följder detta hade, och hurudan Yoriks kataſtrof (ſlut) i följd häraf blef, får ni läſa i näſta capitel.

ſåſom helt och hållet onyttig ej allenaſt vid det

12. Cap.

Låntagaren och långifvaren ſkiljas ~~ej mera~~ den ene från den andre, ej mera genom pungens längd, än grinaren och den begrinade genom minnets. Men deruti löper jemförelſen dem emellan, ſom de lärde kalla det, på alla fyra; hvilket är egentligen på ett eller två ben mera än man kan ſäga om några af Homers, ~~kunna ſägas~~; — nemligen, att den ena ſamlar en ſumma, och den andre ſtrattar på er bekoſtnad, och ~~tror ſig~~ tänker ej mera på det; Emellertid löper intreſſet på båda ſidor; — deſs ~~ſi~~ ~~gifna~~ ~~viſſa~~ utſatta eller tillfälliga betalning tjenar juſt att bibehålla ~~det~~ ſaken i friskt minne; tills, ſlutligen, i en elak ſtund — kreditoren kommer bums på den andre och genom ſin begäran om hufvudſtolen på ſtället tillika med ränta till förfallodagen, kommer dem båda att känna vidden af ſina förbindelſer.

Då läſaren, (ty jag hatar alla edra om) har en fullſtändig kännedom af menniskonaturen, behöfver jag ej ſäga mera för att öfvertyga honom derom, att min hjelte ej kunde ~~vandra~~ ~~ſin~~ lefva på ſitt ſätt utan en ringa erfarenhet af deſſa ~~ſtarka~~ intreſſande påminnelſer. Att ſäga ſanningen, ſå hade han oförſigtigtvis åſamkat ſig en mängd bokſkulder af det ſlaget, hvilka han, oaktadt Eugenius's trägna varningar, vårdslöſade för mycket; troende att då han ej ådragit ſig någon af dem genom ~~någon~~ illvilja, ~~utaf af ill~~ utan tvärtom af godhet i ſjälen, och blott för rolighets ſkull, ſkulle de alleſammans blifva öfverkorsade i längden.

Eugenius ville aldrig tillåta detta; och plågade ofta ſäga honom, att endera dagen ſkulle han ganska ſäkert få en efterräkning; och tillade ofta med en ton af bedröflig fruktan, — till yttersta ſkärfven. Hvartill Yorick med ſin vanliga hjertliga obekymmerſamhet

lika ofta

Tristram Shandy C.

lika ofta ſvarade med ett lappri! — och ſom ſamtalet bliſvit väckt på fria fältet, — med ett ſprängſkutt eller ett ~~ſkutt~~ hopp vid ſlutet deraf; men när man fått honom framför den förtroliga eldbraſan, hvarest den ſkyldige var instängd ~~genom~~ med ett bord och ett par länſtolar, och ej kunde ſå haſtigt ~~ſl~~ ſpringa ſin väg vid förſta vidrörande, — fortſatte Eugenius ſin förläſning om förſiktighet i ſina uttryck ~~till~~ i ſamma ändamål, ehuru något bättre ſammanſatt.

„Tro mig, Yorick, detta ditt ovarſamma ſkämt ſkall förr eller ſednare bringa dig i en mängd förtretligheter och ledſamheter, hvarutur ingen efterklokhet kan reda dig. — Jag märker ganſka ofta vid dina infall, att den perſon du gör åtlöje af betraktar ſig ſjelf ſåſom förfördelad, och med alla de rättigheter en ſådan belägenhet gifver honom; och när du deſsutom ſer honom i ſamma ljus, och räknar öfver hans vänner, ſlägt, fränder och allierade, — och deſsutom mönſtrar alla de rekruter, ſom ~~af fruktan för~~ känſlan af en gemenſam fara, ~~följa~~ förer under hans baner; — behöfver det juſt ej ſå mycken arithmetik för att finna, att för hvart tionde infall — har du fått hundrade fiender; men innan du fortſarit och retat en hel getinge-villa kring öronen på dig, och är ſtucken halfdöd af dem, ſkall du aldrig bliſva öfvertygad derom, att det ſå förhåller ſig.

„Jag kan ej förmoda, att, hos den menniſka jag högaktar, finnes minſta ſpår af agg eller elak afſigt i hans infall — jag tror och ~~vet~~ vet, att

de

att de blott äro för nöjes ſkull, ~~men~~ och ej af elakhet: Men ~~ſt~~ betänk, min ~~ſöt~~ goda goſſe, att narrar ej kunna göra denna ſkilnad — och ſkälmarne vilja ej; och du vet icke hvad det vill ſäga att reta de ena och göra ſig luſtig öfver de andra, — du kan lita på det, att när de förena ſig till gemenſamt förſvar, ſkola de föra kriget på ett ~~ſådant~~ ſätt emot dig, min bäſta vän, ſom ſkall komma dig att blifva hjertligt ledſen åt det, och åt lifvet med.

Hämden ſkall från något förderfligt hål utſpridas om dig en vanhedrande berättelſe, hvilken hvarken ditt hjertas oſkuld eller rena uppförande ſkola kunna rättfärdiga. Din husliga lycka ſkall ſprigtas, — din karakter, hvilken förſt gaf dem öppet hugg, ſkall blöda på alla håll, — din tro blifva ſatt i fråga — dina gerningar ſvärtade, — ditt ſnille förglömt — och din lärdom nedtrampad. För att utveckla ſiſta ſcenen af din Tragedi, ſkola grymheten och räſſlan, deſſe af ilſkan i mörkret hyrde och retade tvillings röfvare, på en gång ſtöta ~~efter~~ ſina dolkar alla dina fel och ſvagheter: — Den bäſte ibland oſs, min ~~ſöta~~ goda goſſe, ligger der förſvarslös, — och tro mig, — tro mig Yorik, när man, för att tillfredsſtälla en enskild lyſtnad, en gång har beſlutit, att ett oſkyldigt och hjelplöſt kreatur ſkall uppoffras, ſå är det ganska lätt att plocka opp ſtickor nog från något ſnår, dit det har gått vilſe, ~~och~~ för att göra en eld ~~för att~~ och deri offra det ~~uti~~.

Näſtan aldrig hörde Yorik denna bedröfliga ſpådom om hans öde predikas för honom, utan

att

att en tår ſtal ſig öfver hans kind, och ~~han med~~ en ~~blick~~ lofvande blick ſade det han hade beſlutit, v att för framtiden ~~röra~~ bättre ſtyra ſin kampe ~~[illegible]~~ — Men, ack, allt för ſent! — en ſtor ſammangaddning, i hvars ſpits ***** och ***** ſtodo, hade uppkommit innan denna ſpådom ännu hade ſkett. — Juſt ſom Eugenius hade ſagt, ſattes hela anfallsplanen på en gång i verkſtällighet, — med ſå liten ſkonſamhet å de allierades ſida — och ſå liten miſstanke hos Yorick, af hvad man ~~före~~ hade ſig emot honom ~~i ſkölden~~, att när han trodde, ~~fromma~~ goda och beſkedliga man! helt ſäkert, att hans ~~befordran~~ lycka var ~~full~~mogen, hade de förderfvat hans rot, och då föll han, ſom mången hederlig karl fallit före honom.

Icke deſto mindre, fäktade Yorick med all ~~upp~~ ~~tänkbar~~ möjlig tapperhet någon tid, till deſs ~~han~~ ~~ſlutligen~~ öfvermannad af mängden, och ſlutligen uttröttad af krigets mödor — men ännu mera genom det grymma ſätt hvarpå det fördes, — han lade ned ſitt ſvärd, och, ~~dog~~ ehuru han efter allt utſeende bibehöll ſitt mod till det ſiſta, ~~igen~~ ~~dog~~ dog, ſom man allmänt tror, med ett alldeles förkroſsadt hjerta.

Hvad ſom hos Eugenius föranledde denna tanke, var följande:

Få timmar innan Yorick gaf upp andan, ſteg Eugenius in till honom, i afſigt, att för ſiſta gången ſe honom och emottaga hans ſiſta farväl: då han drog upp ſänggardin och frågade huru han mådde, ſåg Yorick honom i anſigtet, fattade hans hand, — och, ſedan han tackat honom för ſå många bevis af hans vänſkap för ~~honom~~, för hvilka, ſade han, om det

~~är~~ blef deras öde, att ännu en gång ſe hvarannan åter — han ſkulle flera gånger ſöka honom — berättade han honom, att han innom några timmar tänkte ſmyga ſig ifrån ſina ovänner för alltid. — ~~Jag~~ Det ~~hoppas~~ förmodade jag ej, ſvarade Eugenius, med tårar fallande utför hans kinder, och: den ömmaste ton, ſom en man någonſin ~~för~~ talat, — ~~jag~~ Det ~~hoppas~~ förmodar jag ej Yorik, ſade han. — Yorick ſvarade, med en blick mot höjden, och en ſakta tryckning af Eugenius's hand, och det var allt ſamman — men det gick Eugenius till hjertat — Kom, — kom, Yorick, ~~fortfor~~ ſade Eugenius, torkande ſina ögon, och uppmuntrande manande mannen hos honom — ge dig till freds min goda goſse: — låt ej hela ditt mod och all din ~~tapp~~ ſtåndaktighet öfvergifva dig i denna afgörande ſtund, när du ſom meſt behöfver dem — hvem vet hvilka utvägar ~~ännu~~ kunna gifvas, och hvad Guds magt ännu kan göra för dig! — Yorick lade handen på hjertat, och ſkakade ſakta hufvudet. — För min del, fortfor Eugenius, gråtande bitterligen då han ſade dessa orden, — förklarar jag, att jag ej vet på hvad ſätt jag ſkall ſkiljas från dig Yorik, och ſkulle gerna ſmickra mitt hopp dermed, tillade Eugenius med gladare röſt, att det är ännu nog qvar af dig för att göra en Biskop utaf, — och att jag önskade, att få ſe den dagen. — Jag ber dig, Eugenius, ſade Yorick, i det han tog af ſig nattmöſſan, ſå godt ſom han kunde med vänster hand, — med den högra höll han ännu om Eugenius's, — jag ber dig, betrakta mitt hufvud. — Jag ſer ingen ting, ſom fattas det, ſvarade Eugenius. — Ack min vän! ſade Yorick låt mig då ſäga dig, att det blifvit ſå ~~ſönder~~ kröſadt, Tristram Shandy anecdoter att opplåcka:

Tristram Shandy

9 —

sadt och vanskapadt genom de slag, som ***** och ***** och några andra ~~lefva~~ gifvit mig i mörkret, att jag kan säga med Sancho Pansa att om jag skulle bli frisk, och vår herre ville fevermera låta biskops-mössor regna så tätt som hagel, skulle ändå ingen af dem passa åt det. — Yoricks sista ~~ande~~ andetag hangde på hans darrande läppar, ~~och hölt på att~~ färdigt att upphöra, då han yttrade detta; — och likväl yttrades det med en slags Cervantiskt ton; — och då han sade det, kunde Eugenius se, att en matt eld för ett ögonblick uppglänste i hans ögon; — en svag teckning af de blixtrar, hvilka (som Shakspear säger om hans stamfar) plägade ~~fälla~~ komma hela bordet ~~i ett skrik~~ att skråla.

Häraf kunde Eugenius sluta, att hans väns hjerta var krossadt; han tryckte hans hand — och gick derpå sakta utur rummet, gråtande ~~under det han~~ hela vägen. Yorick följde Eugenius till dörren med ögonen, — der på ~~sist~~ lade han ihop dem, — och öppnade dem aldrig mera.

Han ligger begrafven i en vrå på sin kyrko-gård, i —— församling, under en slet marmorsten, hvilken hans vän Eugenius, med executorernes af hans testamente tillstånd, lade på hans graf, utan någon annan inscription än dessa tre ord, tjenande både till ~~hans~~ ett epitafium och en elegie öfver honom:

ack stackars Yorick

Tre gånger om dagen har Yoriks ande den trösten att höra denna grafskrift uppläst med en sådan olikhet i klagande röster, som utmerker en allmän medömkan och högaktning för honom: — en gångstig går mitt öfver kyrkogården jemte grafven, — ingen vandrare går forbi utan att stanna ett ögonblick för att kasta en blick på den, — och suckar när han går

~~är~~ blef deras öde, att ännu

ſin väg,

ack ſtackars Yorick!

[~~NB.~~ för Boktryckarn: Den härpå följande ſida tryckes alldeles ſvart.]

13 Cap.

Det är ſå länge ſedan läſaren af detta Rapſodi~~ſt~~ſka verks ſkiljdes från barnmorſkan, att det verkligen är hög tid, att nämna henne för honom, blott för att påminna honom, att det ännu finnes en ſådan menniska i verlden, och hvilken, jag, enligt allt hvad jag för det närvarande kan dömma om min egen plan, — ernar, att med allo framſtälla för honom: ~~med allo~~, men ſom det nya ämnet måſte afbrytas, och jag och läſaren fingo oförmodadt mycket att afgöra oſs emellan, hvilket fordrade ſnart ſlut, — var det billigt att laga ſå att den ſtackars qvinnan ej under det ſkulle gå förlorad; — ty när hon behöfves kunna vi ej komma någonſtädes utan henne.

Jag menar att jag berättade det den goda gumman ej var en perſon af ringa anſeende och betydenhet ~~i~~ uti hela vår by och på alla ägorna; att hennes rykte hade utſpridt ſig ſjelf till ſjelfva kanten och omkretſen af den betydenhets cirkel, ſom hvarje lefvande ſjäl, antingen han ~~har~~ äger någon ſkjorta eller ej, — har ~~en~~ omkring ſig; — och hvilken omtalte ſirkel, när man ſäger, att den ſamma är af mycken vigt och inflytande i verlden; jag egentligen önſkar, måtte kunna utſträckas eller inſkränkas i Eders Värdighets föreſtällning, i ~~att~~ ~~lika~~ ~~ſamma~~ förhållande, ~~ſom~~ till den föreſtälda perſonens tjenſt, profeſſion

Tristram Shandys anecdoter att upptäcka:

kunskaper, balanger, höjd och djup, (när man mäter åt båda hållen.)

Om jag minnes rätt, utſtakade jag den i närvarande händelſe till omkring fyra eller fem mil, hvilken ej allenaſt innehöllo hela förſamlingen, utan äfven ſträckte ſig till två eller tre af de närmaſte byarne i ~~[illegible]~~ ſlutet af näſta förſamling; hvilket var ganska betydligt. Jag måſte tillägga, att man deſsutom ſåg henne ganska gerna på ~~att~~ en ſtor ladugård och flera enstaka hus och himman innom två eller tre mil, ſom jag nämnt, från röken af hennes egen ~~fris~~ ſkorſten: — men här måſte jag en gång för alla underrätta Er, att detta ſkall blifva ganska noggrant utſatt och anmärkt på en karta, ſom nu är hos gravören, hvilken, tillika med många andra till verket hörande bilagor och upplysande noter, ſkola bifogas vid ſlutet af tjugonde tomen; — ej för att öka verket, — jag afſkyr blotta tanken derpå, — utan endaſt ſom en utläggning, anmärkning, upplysning och nyckel till ſådana ſtällen, händelſer eller omſtändigheter, ſom ſkola anſes, antingen att fordra ~~närmare~~ färskild förklaring, eller vara af en mörk och tvifvelaktig mening, ſedan mitt Lefverne och mina Tänkeſätt blifvit genomläſte, (glöm nu ej meningen af det ordet) af hela verlden: — hvilket, oſs emellan ſagdt, och i trots af alla herrars granskare (x) i ſtora Britannien, och allt hvad deras värdigheter ſkola ſäga och ſkrifva deremot, jag har beſlutit ~~ſkola~~ at ſke. Jag behöfver ej ſäga Edert värdighet, att allt detta var ſagdt i förtroende.

14 Kap:

När jag ſåg igenom min Mors äktenskaps

contract

kontrakt, i affigt att tillfredsſtälla mig ſjelf och läſaren i en punct, ſom nödvändigt tarfvar upplyſning, innan vi kunna vidare fortfara med denna historia: — ~~jag~~ hade jag den lyckan att hitta på hvad jag ſökte innan jag hade läſt en och en half dag ända igenom ~~rätt fram~~: — det kunde hafva ſyſſelſatt mig en ~~hel~~ månad: — hvilket tydeligen bevisar, att om en man ſätter ſig ned för att ſkrifva en historia — om det ockſå blott är ~~en historia om~~ Jack Hickathrifts ~~Tom Dumbons~~ eller Thomas Tummes hiſtoria, vet han lika ſå litet ſom hans hälar hvad ſom lättar eller ökar de honom mötande hinder, — och hvilkens dans han kan komma att dansa, genom en eller annan afväg, innan allt är förbi; kunde en hiſtorie-ſkrifvare köra på ſin hiſtoria, ſom en mulåsne drifvare kör på ſin mulåsna — rätt fram — till exempel från Rom hela vägen rätt fram till Loretto, utan att någonſin vända bort hufvudet antingen åt höger eller vänſter hand; — ſå kunde han ockſå ~~förut~~ våga ſäga förut på hvad timme och ſtund han ſkall komma fram: — men den ſaken är, för att tala moraliſkt, omöjlig: ty om han har aldrig ſå litet geni, ſkall han hafva femtio ~~kro~~ bugter från en ~~rak~~ rät linea, för att göra ſällſkap än med det och än med ett annat, hvilket han på intet ſätt kan undgå. Han ſkall hafva för ſig ſjelf utſigter och proſpecter beſtändigt retande hans öga ~~för ſig ſjelf~~, och hvilka han äfven ſå litet kan qvarhålla till närmare betraktande ~~än~~ ſom han ſjelf kan flyga; deſs utom ſkall ~~haf~~ han hafva åtſkilliga

Tristram Shandy
10.

anecdoter att opplåcka:
berättelser att jemföra:
2 inskriptioner att utreda:
1 historier att inväfva:
tradi~~ti~~tioner att granska:
personager att framkalla
panegyriker att ~~klistra~~ slå opp på den ~~dörren~~ ena:
pasquiller ~~öfver dem~~ på den andra: — från hvilket allt både karlen och hans mulåsna äro befriade. I en summa ~~vid~~ på hvarje enda håll finnas det arkiver, ~~som~~ uti hvilka ~~man~~ måste se efter i, och registraturer och acter och documenter, och oändliga genealogier, vid hvilka rättvisan jemt och ~~samt~~ påminner honom att stanna och ~~läsa~~ igenom; läsa — med ett ord, det blir aldrig derpå slut; — ~~för~~ hvad mig angår, förklarar jag att jag varit dermed sysselsatt i dessa sex veckorna, och skyndat mig så mycket jag möjligtvis kunnat, — och är ännu icke född: — jag har ~~just~~ blott ~~varit i stånd~~ ägt tillfälle, och det är altsammans, att berätta Er när det skedde, men icke huru. — så att ni finner att det är långt ifrån att vara fullbordadt.

Dessa oförmodade hinder, hvilka, jag medger det, jag ej förmodade när jag först började, — men som ~~hvilka~~, enligt min nuvarande öfvertygelse, snarare skola ökas än minskas ~~allt efter som~~ i samma mån jag fortfar, — hafva ~~gett~~ gifvit mig en vink, som jag har beslutit att följa; — och det är, — att ej hafva brottom; — utan att fortfara ~~makligt~~ efter, skrifvande och utgifvan de tvenne volymer af mitt lefverne hvarje år; — hvilket jag, ~~i händelse jag får~~ derest man tillåter mig fortfara ~~makligt~~ efter min beqvämlighet och ~~han~~ jag få ett drägligt ~~öfverenskommelse~~ accord med min bokhandlare, ~~så~~ skall fortsätta så länge jag lefver.

15 Kap.

Den ~~artikeln~~ punkten i min mors äktenſkaps ~~kontract~~ förord hvilken jag, ſåſom jag förut berättat läſaren, ~~höll på~~ hade beſvär med att upplåta, och ~~hvilken jag~~, ſedan jag nu fått rätt uppå den, anſer billigt att framläggas för honom, — är mycket mera fullſtändig~~t~~ ådagalagd i ſjelfva contractet, än jag någonſin kan påſtå mig kunna göra, ~~ſall~~ ſå att det ſkulle vara barbariskt att rycka den ur lagkarlens hand: — Den lyder ſom följer:

„Vare och i kraft af thenna vår öfverens-„kommelſe,+ ~~ſkall~~+ ‡ ~~ofvannämnde~~ jag Walter Shandy, handlande ‡ i afſeende på ofvannämnde framdeles ſkeende ~~gifftermål~~ äktenſkap, hvilket, vill Gud, rätt lyckligen ~~och~~ lagligen och högtidligen byggas ingås och ~~för~~ fullkomnas ~~fullbordas~~ ſkall, emellan ~~ofvannämnde~~ mig Walter Shandy och henne Eliſabeth Mollineux och andre goda och vigtiga ſkäl och orſaker, hvilke, honom thertill föranleda att &c. &c. — nemligen: — att i händelſe det ſig ſå framdeles ſkulle hända tilldraga, tima eller på ett eller annat ſätt ſke, — att ofvannämnde Walter Shandy öfvergifvit ſin handel, innan och före den tid eller de tider, då ofvannämnda Eliſabeth Mollineux upphört, att enligt naturens lag eller på annat ſätt frambringa och framföda barn; och att i följe theraf ofvannämnde Walter Shandy, ſedan han ſålunda ſin handel öfvergifvit, ſkulle i trots, och emot nämnde Eliſabeth Mollineux:s medgifvande, vilje och behag — reſa från Staden London, för att bo, viſtas och uppehålla ſig på ſin egendom Shandy-hall i grefſkapet eller någon annan landtegendom, ſlott, ſätesgård, ~~byggnad~~ hemman eller

+ tillſtädjer, medgif
öfver låter
~~öfverenskommer~~, be
ter, loſvar och öfv
enskommer ‡ ~~i alla~~ m
John Dixon och J
mes Turner, Esqr
vanomrörde gif
~~att~~ ‡ på Eliſabeth
Mollineux vägnar

Till Arket 10.

Tristram Shandy

Vidare och kraft af thenna vår öfverenskommelse, har jag Walther Shandy ~~med~~ med godt betänkande och ſundt förnuft öfverenskommit, ſamt till oryggelig efterlefnad faſtſtält och beſlutit, med John Dixon och James Turner Esquirs, Eliſabeth Mollineux lagligen och ordentligen tillförordnade giftomän, å hennes vägnar; att, ~~under~~ i afseende på ~~[illegible]~~ thet tillernade äktenskap, hvilket vill Gud, rätteligen lagligen och högtidligen ~~ſkall~~ ingås, byggas och fullkomnas ſkall, ~~therwid~~ ~~noga~~ följande omſtändigheter thervid ~~till~~ ſtändig efterlefnad oſs emellan gälla: nemligen:

i händelse thet framdeles ſig tima, tilldraga, eller på ett eller annat ſätt hända kan, att jag Walter Shandy, ~~öfvergifva min handel~~ upphör att köpenskap drifva, innan och före den tid, hon Eliſabeth Mollineux upphört, att enligt naturens ordning eller och på något annat ſätt frambringa och framföda barn, och att jag, ~~ſedan jag ſålun~~ Walter Shandy, ſedan jag ſålunda min handel öfvergifvit, ſkulle emot hennes Eliſabeth Mollineuxs fria vilje och ſamtycke, öfvergifva ſtaden London för att bygga och bo på min i Grefſkapet —— belägne faſta ägendom Shandyhall, eller och på någon annan landtgård, ſätesgård, hemman eller ladugård, eller och del deraf, hvilken jag nu äger eller framdeles förvärfva kan; tå ſkall ofvanomrörda Eliſabeth Mollineux, enär och ſå ofta hon med foster hafvande är, hvilket eller hvilka på henne en eller flera gånger lagligen ~~haf~~ aflade blifva kunna, af mig Walter Shandy vid ett ſlikt ſakens förevarande, ~~af mine egne medel,~~ ~~och~~ och efter therom ~~gifven~~ lämnad ſaker underrättelse; hvilhen innom ſex veckor före hennes förmodade och inträffande förloſsning, gifvas bör, af mine enskilda medel uppbära och åtnjuta en ſumma af Etthundrade Tjugo pund, hvilka jag förbinder mig, att antingen i Eliſabeths Mollineux egne händer lefverera, eller och hos John Dixon och James Turner Esquirs eller ~~och~~ i thera händer nedſätta: Och ſkall hon Eliſabeth Mollineux, eller och nyſsnämnde giftomän theſse penningar ſålunda använda: therföre hyres en anſtändig vagn med förſvarlige häſtar för att bringa och föra ~~henne~~ ofvannämnde Eliſabeth Mollineux med det eller de barn, thermed hon på ett eller annat ſtälle kan hafvande vara oſkadde och helbregda till och ifrån ſtaden London, vidare erſätter och betalas thermed all annan i och för detta hennes ~~hafvande tillſtånd~~ barnſängs ſkull ~~åbragt~~ uti ſtaden London eller någon af thess förſtäder åbragt koſtnad af hvad namn then vara må; ~~Och~~ Vidare ſkall ofvannämnde Eliſabeth Mollineux från nu och framdeles, vid alla i thetta förord ſtadgade och inträffande fall, utan all genſägelſe och oqvald få hyra och förſkaffa ſig ofvannämnde vagn med thy tillhörande häſtar, ſamt under thenna reſa hafva fri in- och utgång i och ifrån [illegible] nyſsnämnde vagn, allt efter thenna öfverenskommelſes klara ord och mening utan någ~~ra~~ot [illegible] beſvär, eller tviſter, förminskning eller afdrag, tvång eller hot, invändning eller hinder af hvad namn det vara må. Deſsutom äger hon Eliſabeth Mollineux, att hedanefter och allt

framgent ~~att~~ (enär ~~och~~ hon ~~ehuru ofta~~ ~~kunnit~~ ~~then i hennes~~ uti ſin haf-
vande tillſtånd ~~kunnat~~ then ~~ſtadgade~~ här ofvanföre ſtadgade
tid, ~~inträffa må~~, ehuru ofta then än inträffa kan,
~~att~~ efter eget ſkön bo och viſtas på thet eller
de ſtällen, umgås med then eller the familjer, och
med the vänner, fränder och perſoner i ofvannäm-
de ſtad London, ſom hon ſjelf välja må; lika
ſom vore hon i alla mö och ſin egen målsman
~~och~~ ſamt ſjelfſtå tillſtändige fenno. Till yttermera
ſtyrko för thenna vår ömſe gjorde öfverenskom-
melſe, uttſätter jag Walter Shandy ſåſom ett vite,
thet må ofvannämnde John Dixon och James Turner
Esquirs, eller deras arfvingar eller rätte innehafvare,
i händelſe jag på ~~ett~~ eller annat ſätt, uti hvad
här ofvan ~~öfverenskommit~~ faſtſtält är, brutit, på ett års tid oqvalt
ega, beſitta, gagna, nyttja och bruka min i
——— grefſkap belägne egendom Shandy hall,
enligt, med hvad, vårt i går daterade arrende con-
tract, ſamt ~~for~~ hvad författningarne om ſkifſel
och lega af jord innehålla, med alla ther till hörän-
de rättigheter och förmåner, med the therværande hus
och byggnader, ſå väl i man- ſom ladugården, frå
~~och~~ med humlegårdar, åker och äng, ſkog och mark,
med the therunder lydande ~~hemm~~ ~~rå och~~ hemman
torp och backſtugor, räntor, dagsverken, fisken
och fiskevatten, ſåg och qvarn, med alla the rättig-
heter ſom therunder lyda eller lagligen tillvin-
nas kunna — äfvenledes måſte de John Dixon
och James Turner Esquirs, i händelſe, ~~[illegible]~~
~~kyrkoherdens död~~, Shandy pastorat ſkulle

under tiden ledigt bliſva, thet ſamma
bortgiſva, och vara i fullt åtnjutande af alla
min jus patronatus" tillkommande förmåner, —
— med tre ord — Om min mor behagade kun-
de hon ligga i barnſäng i London."

Men ~~för~~ i afſigt att förekomma tillfälle
till ett oartigt knep å min mors ſida, ~~för~~ till hvil-
ket ett ~~giftermåls~~ egenſkaps förord af denna
beſkaffenhet gaf allt för mycken anledning, och
hvarpå ingen menniſka ens tänkte, utom
farbror Tobias, tilladet för min fars ſäkerhet
följande klauſul: — "I händelſe min mor
"hvarefter ſkulle på falſka anledningar ~~och~~
" någongång bringa min far i alla de beſvär-
"ligheter och all den koſtnad ſom en reſa
till London medförde; ſkulle hon vid hvarje ſå-
dant tillfälle bliſva gå förluſtig af alla de anſpråk
och rättigheter, ſom denna öfverenskommelſe lem-
nade henne, gången derpå; — men ej af mera —
och ſålunda förklarades vid hvarje gång lika~~ſom vore detta om~~
~~tre~~ denna ö~~fverenskommelſe dem emellan alle~~
dem emellan gjorda öfverenskommelſe af noll
och intet värde." — ~~Egentligen var~~ I och för
ſig ſjelf var detta intet mera än billigt. —
och likväl, huru billigt det än var, har jag all-
tid anſett det ganſka hårdt, att tyngden af
denna punkt ſkulle, ſåſom den ock verkli-
gen gjorde, helt och hållen falla på mig.

Men

ladugård; ſom han nu äger eller framdeles äga ſkall, ~~eller~~ ~~antingen~~ eller och någon lott deraf; — att då, och ſå ofta, ſom hända kan, det; ~~ſom~~ ofvannämnda Eliſabeth Mollineux, är hafvande med barn, hvilket eller hvilka äro eller blifva lagligen en eller flera gånger aflade på Eliſabeth Mollineux kropp, under ett ſlikt förevetande; ſkall han Walter Shandy, på egen bekostnad och af egna medel, ~~på ſå~~ efter ſåker och tillförlitlig underrättelſe, hvilken enligt öfverenskommelſe bör gifvas innom ſex vickor af nämnde Eliſabeth Mollineux's ~~inträffande förloſsning~~ förmodade och inträffande förloſsning, betala eller emot borgen hos John Dixon och James Turner, eller och theras händer nedſätta en ſumma af ~~Ett~~ hundrade Tjugo Pund gångbart mynt; — i och för följande afſigt, andamål gagn och nytta: — ſålunda nemligen — att ofvannämnde ſumma Ett hundrade Tjugo pund ſkall ~~betalas~~ levereras uti nämnde Eliſabeth Mollineux's händer, eller och af ofvannämnde giftomän användas, att derföre hyra en förſvarligt och paſsande vagn med dertill hörande häſtar att föra och bringa, ſå väl ~~Eliſ~~ henne Eliſabeth Mollineux ~~tillika med~~ ſom det ~~barn~~ eller de barn, hvarmed hon på ett eller annat ſtälle kan hafvande blifva, oſkadde och helbregda till och ifrån London: och för att vidare betala och erſätta all annan ~~t~~ ~~derföre~~ åbragt koſtnad och utgift af hvad namn den vara må, i och för hennes barnſängs ſkull uti ſtaden London eller någon af thes förſtäder. Och att nämnda Eliſabeth Mollineux ſkall och må från nu och framdeles, och vid the henne medelſt detta ~~contract~~ förord ſtadgade och öfverenskomne händelſer — ſt utan all genſägelſe och i fred hyra ofvannämnde vagn och häſtar, —

~~s~~ samt hafva fri ingång och utgång i och ifrån nämnde vagn under hela thenna resa, enligt med denna öfverenskommelses innehåll, mening och afsigt, utan någon slags ~~hinder~~, invändning, gensägelse, besvär, trug och ~~bes~~ tvist, rättegång, förlust, och hinder ~~af~~ under hvad namn som helst. — Och dessutom äger ~~hon~~ ofvannämnde Elisabeth Molineux, ~~mo~~ att ~~ifrån denna~~ hedanefter stund och allt framgent, enär hon huru ofta thet än inträffa må, ~~hon~~ hinnit then ofvanföre stadgade och utsatta tid i nämnde hennes hafvande tillstånd, vistas och bo på thet eller de ställen, i den eller de familjer, och med ~~slut~~ the ~~slägtinger~~ vänner, fränder och personer i staden London, som hon efter eget skön och godtycke välja må, oaktadt oftanämnde hennes ~~hafvande~~ tillstånd, och som hon, i händelse hon mö eller ogift vore, ~~skulle~~ skulle anse sig tillständige. Vidare och kraft af denna vår öfverenskommelse, och till ytterligare styrko för denna vår ofvangjorde öfverenskommelse, öfverlåter och uppdrager jag Walter Shandy, handlande, hermedelst åt ofvannämde John Dixon och James Turner Esqr:, deras arfvingar, eller rätts innehafvare, i stöd af en emillan mig Walter Shandy och nyssnamnde John Dixon och James Shandy gjort ~~contract~~ förpantning och öfverenskommelse på ett års tid: och hvilken förpantning och öfverenskommelse på ett års tid, är daterad dagen före denna, samt i stöd af hvad som om städsel och lego af jord stadgadt är min i —— grefskap belägne egendom Shandy hall kallad, med

ega besitta, gagna, nyttj och bruka—

alla

Tristram Shandy

11

6.

Men jag var aflad och född till olyckor; ty min egen stackars mor, antingen det var väder eller vatten, — eller en blandning af båda — eller intet deraf; — eller om det blott var en uppspänd inbillningskraft hos henne; — eller en häftig trängtan och åstundan att det så skulle vara, som så missledde henne; allt nog, antingen hon i detta fall var den bedragne eller bedra~~gne~~ande, tillkommer icke mig att afgöra. Sammanhanget var sådant, att i slutet af September Månad 1717. som var året innan jag föddes, bragte min Mor min far till staden ~~[illegible]~~ mot hans vilje — hvarföre han också strax ~~[illegible]~~ yrkade uppfyllandet af klausulen; så att jag, i stöd af äktenskapsförordet blef dömd att hafva min näsa klämd så platt ~~som~~ till mitt ansigte, som om ödena(*) verkligen hade spunnit mig utan någon.

Huru detta skedde — och i hvilken mängd af brydsamma omständigheter, ~~så~~ under alla skiften af min lefnad, blotta förlusten eller rättare nedklämningen af denna Ända lem bragt mig, skall i sinom tid blifva för läsaren framställt.

14 Kap.

Min far reste, som man lätt kan föreställa sig, tillbaka på landet med min mor i ett ganska elakt lynne. De första tjugo eller fem och tjugo milen, gjorde han intet annat än ~~[illegible]~~ förtröt och förargade sig ~~sjelf~~, och min Mor verkligen också, öfver den fördömda utgiften, af hvilken, som han sade, man kunde hafva besparat hvarenda skilling: och hvad sedermera änna mera retade än allt annat, var den

(*) parcerna

ſamt hafva fri ingång och utgång i och ifrån nämn-

beſvärliga åntyden, ~~ty~~ det var, ſom jag redan berättat, mot ſlutet af September Månad, då all ~~den frukten ſom~~ hans vall frukt, ~~men~~ och i ſynnerhet, om hvilka han var ganſka angelägen voro färdige att afplåckas:— "hade man pipit hon ~~upp~~ att reſa ner till London ~~efter näſan~~, uti en annan månad af hela året, ſkulle han ej hafva ſagt tre ord derom."

wall-fruits
green-gages

På de näſta två hållen kunde han ej ſmälta den ſvåra olycka han lidit genom förluſten af en ſon, på hvilken han, efter all anledning räknad och redan annoterat i ſin plånbok, ſåſom ſin andra ålderdoms ſtaf, i fall det ſkulle miſslyckas med Bobby. "Denna ledſamma händelſe, (ſade han) var tio gånger värre för en vis man, än alla de penningar ſammanlagde, ſom reſan koſtat honom &c — lappri i hundrade tjugo pund, dem aktade ~~jag~~ han intet mera än ſina gamla ſkor."

Från Stilton till Grantam ~~reſade~~ förargade ingen ting af alltſammans honom ſå mycket, ſom hans vänners ſorgebetygelſer och den löjliga figur de både ſkulle ſöndagen derpå göra i kyrkan;— hvarpå han, med ſin ſatiriſka häftighet, och då hans qvickhet nu var något ſkarpt genom hans ~~elak~~ bryderi gjorde ſå många löjliga och förargliga beſkrifningar, ſamt framſtälde ſig och ſitt ſidoref i en ſådan dag och i ſå många löjliga ſtällningar inför hela Guds förſamling, att min mor förklarade, att deſsa två hållen voro ſå högſt tragi-komiſka, att hon ej kunde låta bli att gråta och ſkratta på en gång, ända ifrån början till ſlutet af vägen.

Från Grantam ända tills deſs de farit öfver

Trent.

nämn —

berättat,
~~som~~
hvilka
kad: —
~~tan~~, uti
hafva
måtta
l en son,
och
ri an-
isbyc,
elfe,
man,
m re-
tjugo
ia
ing af
anners
skul-
han,
ikhet
yderi
krif-
orre
käll-
n mor
högst
bli
då
öfver
t.

det beslut, ~~efter~~ då den ryktbara Dr Maningham ej

wall-fruits green-gages

~~alla thy tillhörande rättigheter, förmåner, och med alla ägor~~
~~hus och åbyggnader, mangårdt och ladugård,~~

~~Men jag var aflad och född till olycka, min egen stackare mor~~ ~~men det kommer icke mig till att~~

Trent, hade min far förlorat allt tålamod, genom det fördömda knepet och skälmstycket, som han inbillade sig, att min mor hade spelt honom — "Säkerligen, sade han för sig sjelf, den ena gången efter den andra, qvinnan kunde ej blifva sjelf bedragen, — om hon kunde det — hvilken svaghet!" — fördömda ord! som ledde hans inbillning i en törnig dans, och innan allt var förbi förde ett knäfla ~~fr~~ väsen med honom: ty så säkert som ordet svaghet yttrades, och slog honom för hufvudet; — så säkert inledde det honom åfven i en mång undersökningar, om alla slags svagheter som funnos; att det fanns svaghet i anseende till kroppen, — åfven så väl som svaghet i anseende till själen: — och då gjorde han intet annat, än ~~syl~~ ~~utan afsigt att fatta punkt för någon kvle~~ syl logis, men ett par håll efter hvarandra, för att utreda, hurwida orsaken till detta bryderi, härledde sig från honom sjelf eller icke.

I korthet, han hade så många små orsaker till missnöje utaf hela den affären, och hvilka alla den ena efter den andra så innerligen förargade honom, att mor, ehuruvdan han hennes resa till Staden var, hade en ganska ledsam tillbaka. — Med ett ord, hon kunde, som hon sade åt farbror Tobias, trotta ut tålamodet, hos allt lefvande kött.

17. Kap:

Ehuru min far reste hemåt, som jag nyss berättade, just ej vid det bästa lynne, — (*) faenanfaiktande och besittiande hela vägen, — hade han likväl den artigheten att ~~gömma~~ spara det värsta för sig

(*) pishing and pshawing äro i Engelskan likaså oriktiga ord som de Svenska jag brukat, men jag har likväl trott mig böra uttrycka Orig. mening.
Öfv. Anm.

ſamt hafva fri ingång och utgång i och ifrån namn-

ſjelf; — hvilket var att ~~gifva~~ urſagna ſig af den rättig-het; ~~ſom~~ hvartill farbror Tobias klauſul i ägtenskaps-förordet gaf honom anledning; ~~d~~ ej heller var det förr än ſamma natt, på hvilken jag blef aflad, hvilken var tretton månader efteråt, ſom hon hade minſta underrättelse ~~der~~om denna hans afſigt; — men då det hände, ſom ~~min~~ ni behagar på-minna Er, att min far var något ledſen och ej vid godt lynne, — nyttjade han tillfället för ~~att~~, under det de, ſedermera lågo och ~~pl~~ pratade alfverſamt i ſängen om hvad ſom ſkulle ſke, ~~för att~~ låta henne veta, att hon måſte låta ſig behaga att uppfylla det i ägtenskaps förordet gifna ömſeſidiga förbindelſe; hvilken var att ligga i barnſäng med det näſta barnet på landet, för att erſätta ſiſta årets reſa.

Min far var en man af många dygder, — men hade i ſin karakter ett ſtarkt drag af det, ſom både kunde, ~~eller~~ och ej kunde öka antalet deraf — Det är kändt under namn af ſtåndaktighet i en god ſak — och af envishet i en elak; Min mor ägde ſå myken kännedom häraf, att hon viste det vara utan allt ändamål att göra någon invändning — ſå att hon alltid beſlöt att ſitta helt beſkedligt ſtilla, och göra ſå godt hon kunde.

18. Kap.

Sedan den~~ne~~ punkten ~~var den natten öfverenskommen, eller ſnarare faſtſtäld~~, att min mor ſkulle ligga i barnſäng med mig på landet, var den natten öfverenskommen, ~~eller~~ ſnarare faſtſtäld, tog hon genaſt ſina mått och ſteg derefter; för hvilken orſak hon, när hon gådt tre dagar eller ſå der omkring hafvande, började kaſta ſina ögon på barnmorſkans, ſom ni hört mig omtala; och innan veckan var väl ſlut, ~~af~~ hade hon ~~utvalt~~ ~~beſlutat~~ fattat det beslut, ~~efter~~ då den ryktbara Dr Maningham ej kunde få, att, oaktadt det fanns en lärd oparatör ej ~~tt~~ längre ~~afstånd~~ ~~ifrån~~ ~~tt~~ än åtta mil hemifrån, ~~[illegible]~~ som dessutom hade ~~tt~~ skrifvit en femskillings bok om ~~en~~ ~~tt~~ jordgummors ~~skyldigheter~~ konster, hvaruti han ej allenast hade ådagalagt alla sjelfva Systerskapets fel och brister utan likaledes bifogatt åtskilliga courieusa förslag ~~till foetus~~ till att hastigare kunna draga ut foetus (fostret) vid svårare förlossningar, eller andra farliga händelser, som hinna oss under det vi komma till verlden; detta oagtadt, säger jag, hade min mor oryggligen beslutit, att icke anförtrö sitt lif, och mitt med det samma i någon själs hand, den gamla gummans endast undantagen. — Nå det tycker jag om; när vi icke kunna få, just det ~~[illegible]~~ vi önska — bry vi oss aldrig om det ~~som är~~ närmaste, bästa ~~[illegible]~~ ~~närmast~~ dertill ~~det~~ ~~bästa~~; — nej; det är ~~ömkeligt~~ öfver all beskrifning ömkeligt: — det är ej längre ~~sedan~~ än ~~en~~ ~~vecka~~ för åtta dagar sen, från ~~just~~ denna dag, på hvilken jag skrifver denna Bok till verldens uppbyggelse, som är den 9 Mars 1759, — som min älskade, älskade Jenny, blifvande varse, att jag såg något alfvarsam ut, då han handlade sidentyg för tjugofyra Skillingar alnen — sade kramhandlaren, det hon bad om förlåtelse för det hon gjort honom så myckit besvär; och derpå gik och köpte en aln tyg om tjo styfver alnen. — Det är att fördubbla en och samma själs storhet; men hvad som något minskade ~~hedern~~ äran deraf hos min Mor, var det, att hon kunde drifva sitt hjeltinne-mod till en så brant och, farlig höjd, ſom någon annan kunde i hennes belägenhet hafva önskat, emedan den gamla barnmorskan verkligen hade ~~någon~~ en liten rättighet till förtroende — åtminſtone ſå mycken, ſom ~~framgån~~ utgången kunde gifva henne; då hon, under all den tid ſom i nära tjugo år utöfvat ſin konst innom församlingen, ~~fram~~bragt hvar enda mors ſon fram till verlden utan minſta fel eller ~~&~~ olycka, ſom kunde räknas henne till laſt.

Deſſa facta, huru de hade ſin vigt, kunde likväl ej ~~tillbringa~~ tillſammanbringa hafva några ſkrupler och betänkligheter, hvilka tryckte min fars ſinne, i afseende på detta val. — Med förbigående af ~~Utan att omtala~~ de naturliga verkningarne af ~~hans~~ menſklighet och rättviſa — ~~och~~ eller af de ~~ömt~~ ömma rörelſer, ~~hvilka~~ ſom hans kärlek ſom maka och far åſtadkom, hvilket allt beverkte honom att i ett ſådant fall anförtro ſå litet ſom möjligt åt tillfälligheten; — han kände han ſig ſjelf ſerdeles angelägen derom, att allt ſkulle gå rätt till i närvarande händelſe; — ~~från~~ till följd af den ~~förtrad~~ mångdubblade ſmärta han var utſatt för ~~i händelſe~~ om någon olycka träffade hans ~~maka~~ barn eller ~~barn~~ maka under deſs barnſäng på Shandyhall. Han kände, att verlden dömde efter utgången, och ſkulle ännu mera öka hans ſorg vid en ſådan olyckas, genom hans pååbördande ## af ~~orſaken~~ ſkulden dertill, — "Ja det må jag ſäga — hade fru Shandy, ſtackars fru! ~~att~~ fått, ſåſom ~~ſom~~ hon begärde, reſa till ſtaden "för att ligga i barnſäng och ſen komma tillbaka igen; om hvilket hon bad honom, ſom de "ſäga, på ſina bara knä — och i min tycke, "ſike juſt var ~~ſå obilligt~~ var ſå förskräckligt

fallar

för en eller annan obetydli ſak ſkulle

"mycket, då man vet hvad herr Shandy fått med
"henne, ſå hade både hon och barnet varit lef-
"vande i denna ſtund."

Min far viſte, att denna exclamation ej kunde beſvaras; och likväl var det ej endaſt för att ſkydda ſig ſjelf, — ej heller var det helt och hållet af omſorg för ſin affödda och hustru, ſom han ſyntes ſå högſt bekymrad om den ſaken; — min far hade en vidſträckt åſigt af allt, ~~ting~~ — och tog, efter ſin mening, ſin del deruti för det allmänna bästa, ſkull af den ~~tanke~~ fruktan han hyste för de elaka följder ett olyckligt exempel kunde medföra.

Det låg honom ganska mycket om hjertat, ~~att~~ att alla politiska författare i det ämnet hade enhälligt omedgifvit och klagat öfver ~~det,~~ ~~ända~~ ända ifrån ~~Drott-ning~~ början af Drottning Elisabeths regering ända till hans dagar, det # ſå ſtarkt tillväxande ~~tillopp~~ ſtröm af menniskor och penningar till hufvudſtaden, ~~för en eller annan obetydlig orſak ſkull~~, ~~att~~ ſom det kunde blifva farligt för våra rättigheter; — ehuru en ſtröm egentligen icke var den bild han meſt förnöjdes ~~af~~ utaf, — en ſjukdom var ~~har~~ på detta ſtället hans favorit metafor, hvilken han dref till en fullkomlig ~~me~~ allegori, genom påſtående, att det förhöll ſig på ſamma ſätt i den politiska ~~nationella~~ kroppen ſom i den naturliga, hvareſt blodet och lifsandarne drefvos haſtigare till hufvudet, än de kunde hinna derifrån, — ett hämmadt omlopp måſte deraf uppſtå, ſom medförde döden i båda fall.

för en eller annan obetydlig orſak ſkull

Vi behöfva juſt ej mycket frukta, plägade han ſäga, att förlora vår frihet genom franſk politik eller franſka infall; — ej heller var han ~~juſt~~ ſå mycket rädd för en tärande ſjukdom af mängden af förskämd materia och bulnade vätskor i vår ſtatsförfattning, ty han förmodade att den

att den ej var ſå farlig, ſom man inbillade ſig;—
men han fruktade ganska mycket, att vid något häftigt
anfall, ſkulle vi omkomma alla på en gång i en
ſtats-apoplexi;— och då plägade han ſäga, "herran
gifve oſs en ſalig ändalykt allſammans."

Min far var aldrig i ſtånd att gifva be-
rättelſe om denna ſjukdom — utan att nämna botemedlet
med det ſamma!

"Vore jag en envåldig förste, ſade han, under det han reſte
ſig, "från länſtolen och drog opp byxorna med båda
händer; "ſkulle jag ~~på hvarje ſtälle der man~~
"~~kunde~~ tillſätta ſkickliga dommare vid hvarje tull
"i hufvudſtaden, hvilka ſkulle underrätta ſig om
"hvarje ditkommen narrs göromål;— och om,
"efter noggran och tillförlitlig underſökning, ej
"fanns ~~[illegible]~~ fullt ſkäl att lemna ſitt eget hem,
"och komma dragande med pick och pack, med
"hustru och barn och bonddrängar m.m. efter ſig,
"ſkulle hvar och en blifva tillbaka forſlad, från
"kronobetjent till kronobetjent, ~~ſom~~ ſåſom lands-
"ſtrykare, hvilket de verkligen äro, till ſin
"lagliga hemort. På det ſättet ſkulle jag före-
"komma att min hufvudſtad ej ramlade genom
"deſs egen tyngd;— att hufvudet icke längre
"ſkulle blifva för ſtort emot kroppen;— att
"de nu utmärglade och förtvinade lemmarne
"ſkulle ~~få~~ erhålla ſin tillbörliga ~~[illegible]~~ af näring, och
"återſå med det ſamma, ſin naturliga ſtyrka
"och ſkönhet:— jag ſkulle min ſann draga
"förſorg om, att ängar och ſädesfält ſkulle i
"mitt land le och fröjda ſig;— att glättighet
"och gäſtfrihet änna en gång ſkulle blomſtra;
"och att en ſådan vigt och inflytande ſkulle

kurialiſkt, ſkall ſkratta ~~ti~~ ganska hjertligen deråt;

"dirigenom ~~lagr~~ limnas i bondſtåndets händer uti mitt ~~konung~~ rike "ſom uppvägde, hvad jag förſtod att mi~~tt~~ adel~~ſtånd~~ "nu tager ifrån dem.

"Hvarföre ~~är det~~ ſå få ſtällen och ~~landtagen~~ herregårdar," frågade han med någon hetta, under det han gick ~~med~~ tvärt öfver rummet, "öfverallt i de ~~ſå~~ många ſköna provinſerna i Frankrike? Hvaraf kommer det, att de få ännu qvarvarande Chateaux hos dem, äro ſå bofälliga, — ſå förfallna, och uti ett ſå ruineradt och förſtördt tillſtånd? Förty, herre! [ſade han] ingen menniska i det konungariket har något interesse af att underſtödja landet; — det ~~obety~~ lilla intresse ſom mans ~~någon~~ ~~hvar~~ kan hafva der, är koncentreradt i hofvet och i den ſtora Monarkens blick; han; genom ſolskenet i hans miner, eller de moln ſom gå öfver det, lefver och dör hvar enda franſos.

En annan politiſk orſak, ſom förmådde min far, att vara ſå noga på ſin vakt emot den minsta olyckshändelſe vid min mors barnſäng på landet, — var den, att ett ſådant exempel ſkulle trifvelsutan öka vigten af den ~~makt~~ redan allt för ſtora magt ~~åt~~ hos de ſvagare karlen bland herrſkaperne ſå väl i hans ſom i de högre ſtånden; hvilket, ſammanlagdt med de öfrige tillvällade rättigheter, ſom denna del af ſtatsförfattningen ſtundeligen ſtadfäſtade, ſkulle ſlutligen blifva farligt för det monarkiſka ſyſtemet uti husregementet, hvilket blifvit af Gud ſjelf vid verldens förſta ſkapelſe inrättadt.

~~I denna delen~~ Härutinnan var ~~fa~~ min far till alla delar af Sir Robert Filmers tanke, att planen och inrättning~~ar~~ne af ~~de~~ uti ſtörſta monarkier i öſterlandet, voro egentligen alleſamman ſtulna att den ej var ſå farlig, ſom man inbillade ſig; —

från den beundransvärda modell och förebild af denna husfäderliga magt; — ſom nu uti ett hundrade år, ſade han, eller något mera, ſmåningom urartat till en ſammanſatt ~~ſtyrelſe~~ ~~[illegible]~~ regeringsform; hvilken ~~regeringsform~~ författning, ehuru önskansvärd i ſtora ſam~~lingar~~fund af vårt ſlägte — var ganska beſvärlig i ſmå — och åſtadkom ſällan något annat, ~~enligt efter hvad~~ i hans tycke, än ledſamhet och ~~konfusion~~ villervalla.

Af alla deſsa ſkäl, enſkilda och allmänna, ſammanlagda, var min far på allt ſätt för att hafva man-barnmorskan, — min mor på intet ſätt. Min far tiggde och bad, att hon ~~ſkulle~~ blott en enda gång ~~ſkulle~~ ſkulle ſkänka efter ſin rättighet, och låta honom välja för ſig; — min mor tvertom yrkade ~~ſin rätt~~ i detta fall ſin rätt, att välja ~~ſjelf~~ för ſig ſjelf, — och ej hafva någon dödligs biträde utom den gamla qvinnans. — — Hvad kunde min far göra? Han var nära att förlora vettet; — han talade ~~öfver det~~ med henne derom i alla lynnen; — framſtällde ſina argumenter i ~~alla~~ olika ljus — afhandlade ſaken med henne ſom en Christen — ſom en hedning — ſom en make — ſom en far — ſom en patriot — ſom en man: — Min mor ſvarade endaſt till allt ſammans ſom ett fruntimmer; hvilket var litet ſvårt för henne: — ty hon kunde ej upptaga och vederlägga ~~det~~ allt vid en ſådan mängd af karakterer; — det var ej en lika ſtrid — det var ſju mot en. Hvad kunde min mor göra? — Hon hade ~~den~~ fördelen, (annars hade hon ſäkert blifvit öfvermäktigad) af en liten förſtärkning af ~~hemlig~~ en hemlig perſonlig ledſnad ~~i ſjelfva grunden~~.

Tristram Shandy kurialiskt, skall skratta ~~hj~~ ganska hjertligen deråt;

hvilken understödde och satte henne i stånd, att göra segern stridig med så lika fördel — att te deum sjöngs å båda sidor. Med ett ord, min mor skulle hafva gumman, och doctorn skulle hafva tillstånd att dricka en butelj vin med min far och min farbror Tobias Shandy uti yttre förmaket — hvarföre han skulle undfå fem ~~gu~~ guineer.

Jag måste begära tillåtelse, att, innan jag slutar detta kapitel, göra ett litet Notabene för mina sköna läsarinnor — och det är detta, — att ej taga ~~för~~ des alldeles för afgjordt utaf ett eller ~~två~~ annat löst ord som jag fällt deri, — att jag är ~~en~~ gifter man ~~är~~ — Jag medger, att den ömma benämningen af ~~min~~ älskade, älskade Jenny — tillika med några andra drag af äktenskaplig kännedom, här och der inströdda, kunde lätt nog hafva missledt den rättvisaste dommare i verlden till ett sådant utslag emot mig. — Allt hvarom jag anhåller i detta fall, är en sträng ~~[illegible]~~ rättvisa och att ni ger mig lika så mycket deraf som Er sjelf att ni ej förhastar er eller fattar en fördom emot mig, till des ni har bättre bevis, än dem, som jag är säker att ni kan för det närvarande framställa mot mig. Likväl bör ni ej tro, ~~att~~ mig ~~att jag~~ ~~kan~~ vara nog ~~är~~ ~~så~~ fåfäng och obillig för att åstunda, att ni, min nådiga, skall tro ~~att~~ att min älskade, älskade Jenny är en flicka jag håller; — nej, det skulle vara smickrande för min caracter i ett annat affseende, och gifva den ett sken af frihet, som jag måhända ej har någon slags rättighet till. Allt hvad jag påstår, är den ytterliga omöjlighet, att hvarken Ni eller ~~någon annan~~ det meſt ſkarpſinniga hufvud på jorden, ſkall ännu några volumer bortåt, ſkall vara i ſtånd att utreda, huru detta egentligen hänger tillſammans. — Det är ej omöjligt, att min älſkad, älſkad Jenny! ſå öm ſom den benämningen är, kan vara min dotter. — Betänk, — jag är född ſjuttonhundrade arderton. — Ej heller är det något onaturligt eller ovanligt i den förmodan, att min älſkade Jenny kan vara min vän. — Vän! — Min vän. — Min fru, vänſkap kan ſäkerligen uppkomma och beſtå emellan begge könen utan — fy! Herr Shandy: — utan någonting, min fru, undantagande den ömma och behagliga känſla, ſom alltid blandar ſig i vänſkapen, ~~emellan färſkilda~~ hvareſt det finnes ~~färſkilda~~ ſkilnad emellan könen. Får jag bedja er ſtudera de renaſte och ſentimentella delarne af de beſta franſka romaner; — ni ſkall verkligen förvånas, min Nådiga, att ſe med hvilken ~~a~~ olikhet af kyſka uttryck denna behagliga känſla om hvilken jag har den äran att tala, är ~~uttryckt~~ utſmyckad.

19 Kap.

Jag ville ſnarare företaga mig att upplöſa det ſvåraſte problem i geometrien, än ~~åtaga~~ förſöka att förſvara, att en man med min fars ſtora förnuft, — ~~kännande~~ vetande, kunnig, ſom läſaren måſte redan blifvit varſe, och nyfiken diſputom, i filoſofien — ~~en klog~~ ſtark politiken, och ~~[illegible]~~ ingalunda (ſom man ſnart ſkall finna, okunnig i polemiken — kunde vara i ſtånd att hyſa i ſitt hufvud ett begrepp, ſå emot all vanlig mening, — att jag fruktar, det läſaren, ~~när jag kommer att berätta det~~, i ſynnerhet om han är ~~af~~ något koleriſkt ~~temperament~~, ſkall när jag kommer att berätta det, ~~ſkall~~ genaſt ſlå boken i väggen; om han är af merku-

Tristram Shandy
14.

kurialiſkt, ſkall ſkratta ~~ſi~~ ganska hjertligen deråt; ~~och~~ men om han är af det alfvarſamma och ſaturniſka ſlaget, ſkall han vid förſta påſeendet alldeles fördömma det ſåſom öfverſpändt och ~~en~~ löjligt; och det var i afſeende på valet och utdelandet af kriſtningnamn; på hvilka han trodde att det låg myckett ſtörre vigt, än ~~ytliga~~ vissa hufvuden voro i ſtånd att begripa.

Hans tanke, i detta fall var, att det fanns ett beſynnerligt ſlags magiſk fallenhet, ſom ~~vackra~~ goda eller ~~fula~~ elaka namn, ſom han kallade dem, oemotſtåndligen ~~verkade~~ yttrade på vår karakter och vårt uppförande.

Cervantes hjelte, förſäktade ej den puncten med mera alfvare, ~~hade~~ har ej mindre öfvertygelſe, eller mera att ſäga, om förtrollningens ſtyrka i vanhedrandet af hans dater, eller om Dulcineas namn, ſom göt ~~ſi~~ en glans kring om dem, än min far om Trismegistus och Archimedes med flera å ena ſidan, och om Nyky och Simpkin på den andra. huru många Cæſarer och Pompejer, ſade hade, hafva ej genom ~~itt~~ inſpirationen af ſina namn, gjort ſig värdige dem? Och huru många är det icke, tillade han, ſom ſkulle hafva gått förträffligt igenom ſin verld, om ej deras karakterer och ſinnen blifvit helt och hållit ~~ſatte~~ ~~för~~ nedtryckte och ~~til~~ Nikodemuſade ~~till~~ ett intet?

Jag ſer tydligt, Herre, på Edra ögon, (eller ſom det föll ſig) ſade min far att ni ej med full öfvertygelſe ingår uti denna mening —, hvilken, förſådane, tillade han, ſom ej hafva med noggranhet underſökt ſjelfva grunden deraf, jag medger det, har mera utſeende af ~~en~~ grillfängeri än

ſtadigt tänke

ett förnuftigt reſonemang; och likväl, min bäſta Herre, om jag får tro mig känna Er karakter, är jag derom moraliſkt öfvertygad, att jag ſkulle våga allt för litet uti framſtällningen ~~[illegible]~~ af ett fall ~~för~~ j ej ſom delaktig i tviſten, — utan ſom dommare, och ~~anförtroende~~ vädjande ~~[illegible]~~ till Er egen goda känsla och uppriktiga underſökning i detta ämne: — ni är man så fri från ~~[illegible]~~ många ſmååktiga fördommar, ſom en ~~man~~ menniſka kan vara; — och ~~och~~ om jag får gå ännu längre, af en ~~fördoms~~ ljuſare förstånd, ~~öfver~~ än att Ni ſkulle förkaſta~~ndet~~ af en mening derföre att den ſaknar anhängare. Er ſon — er älſkade ſon — från hvars goda och öppna ſjäl Ni har ſå mycket att vänta — Er Billy, Herre! ſkulle ni för allt i verlden hafva velat kalla honom Judas? Skulle ni min bäſta Herre! ſade han, läggande ſin hand på hans bröſt med det ömmaſte artighet, och med det lenaſte och oemotſtåndliga piano i röſten, ſom ſjelfva naturen af ett argumentum ad hominem nödvändigt fordrar, — Skulle ni, Herre, om en Judiſk gudfar hade föreſlagit det namnet för Ert barn, och tillbudet ſin börs med det ſamma, ſkulle ni hafva medgifvit att han på ſådant ſätt blifvit ohelgad? — O min Gud, ſade han, ~~und~~ i det han ſåg opp, ſå framt jag känner Er karakter rätt, hade Ni aldrig varit i ſtånd dertill; — ni ſkulle hafva trampat detta tillbud ~~[illegible]~~ under fötterna; ni ſkulle med afsky hafva kaſtat freſtelſen uppå fråſtarens hufvud.

Er ſjäls ſtorhet i denna ~~handling~~ gerning, ſom jag beundrar, tillika med det edelmodiga förakt för penningar, ſom ni viſar i hela denna handling är verkligen ädel; och hvad ſom

gör

gör den det ännu mera; är ~~[illegible]~~ motivet dertill: verkningarne af en fars kärlek uppå sanningen och vissheten af just samma hypotes, nemligen, att om Er son hade blifvit kallad Judas, skulle det snikna ~~[illegible]~~ förrädiska, ~~[illegible]~~ och från detta namn oskiljaktiga begrepp, hafva följt honom som hans skugge genom lifvet, och sluteligen ~~hafva~~ gjort honom till en girigbuk och skurk, i trots af ~~ett~~ Ert eget exempel, herre!

Jag kände aldrig ~~[illegible]~~ någon menniska, som hade det minsta att invända emot detta argument. — Ty, verkligen, för att beskrifva min far ~~sådan som han var~~ enligt sanningen, var han icke alle [illegible] oemotståndelig, både i sina orationer och disputationer; — han var född ~~till~~ talare; — Θεοδιδακτος. Öfvertygelse hängde på hans läppar, och grunderne till Logiken och retoriken voro så hopblandade hos honom, — och, med ~~allt~~ detta gissade han så ~~fint~~ flugt sin motståndares ~~[illegible]~~ svaga sider och passioner, — att Naturen hade sjelf kunnat stå opp och säga, — ~~at~~ "denne mannen är vältalig." — I korthet, antingen min far var på den starka eller svaga sidan af en fråga, var det i båda fallen farligt att angripa honom. Och likväl — som var besynnerligt, han hade aldrig läst Cicero eller Quintilianus de oratore, eller Isocrates eller Aristoteles eller Longinus ibland de gamla; eller Vossius eller Skioppius, eller Ramus eller Farnabius bland de nyare; — och hvad som är ännu mera besynnerligt; ~~han hade aldrig~~ under hela ~~sin~~ hans lefnad hade ~~aldrig~~ aldrig den minsta gnista eller sken af subtilitet inträngt i hans själ, genom en enda föreläsning öfver Craikendorff eller Burgersdicius, eller någon annan Holländsk ~~logi~~ författare i logiken, eller Commentator; han visste ej så mycket som hvaruti skilnaden bestod emel-

lan

lan ett argument ~~[illegible]~~ ad ignorantiam och ett argument ad hominem; ſå att jag minnes ganska väl, att när han reſte med mig för att få mig inskrifven i Jesus Collegium i ***; föreföll det min värdiga guvernör och två eller tre lärare vid detta lärda ſamhälle, ſom ett underverk, — att en man ſom ej viſste en gång ſå mycket, ſom namnen på ſina verktyg, ſkulle vara ſt i ſtånd till att handtera dem på det ſättet.

Att arbeta med dem på bäſta ſätt han kunde, var det, ſom min far beſtändigt var tvungen att, på ett eller annat ſätt göra; — ty han hade tuſentals ſmå tvifvelaktiga ſatſer af det komiska ſlaget att förſvara — ~~[illegible]~~ ſtörre delen af deſſa ſatſer ſtödde ſig, ſom jag uppriktigt tror, på idel infall och på ~~vive~~ ett vive la Bagatelle; och ſom ſådane gjorde han ſig luſtig med dem en halftimme eller ſå vid paſs, och ſedan han ſkärpt ſin qvickhet på dem, ſläppte han dem till en annan dag.

Jag omtalar detta, ej allenaſt ſåſom ett ſlags hypotes eller giſsning om ~~uppkomsten~~ anledningen och tillväxten af min fars många beſynnerliga ideer, utan äfven ſåſom en varning för lärde läſare emot ett obetänkſamt hyſande af ſådane gäſter, ſom, ſedan de i några år haft fri och obehindrad ingång i deras hjerna, — ſluteligen påſtå ſig vara hemma der, — verkande ibland ſom jäſt, men mera vanligt ſåſom en ſvag paſſion, börjande med ſkämt, men ſlutande med rent allvar. yeaſt

Om det förhöll ſig på detta ſättet med beſynnerligheten af min fars ~~beſynnerliga~~ ſatſer — eller om ~~att~~ hans omdöme ſluteligen blef narradt af hans qvickhet; eller huru vida hand hade i afſeende på flera

Tristram Shandy Då måste jag hafva skrifvit, min Herre. — Mitt eget högmod

---

Tristram Shandy

15.

af dem, ehuru ~~x~~ besynnerliga de än synas, fullkomligen ~~fatt~~ skall läsaren, så snart han hinner till dem, sjelf afgöra. Allt hvad jag här påstår, är, att i denna enda, angående kristningsnamnens inflytande, var han, ehuru jag ej vet huru den uppkommit, allfvarsam; han var ~~hel och hållen~~ öfverallt öfverensstäm~~mel~~man~~se~~de med sig sjelf; — han var systematisk, och som alla andra systematiska räsonnörer, upprörde han både himmel och jord, vred och pinade allt ~~hvad~~ som fanns i naturen, för att stödja hans hypotes. Med ett ord, jag säger ännu en gång, han var allfvarsam! — och till följd deraf förlorade han allt sitt tålamod, när ~~jag~~ han såg folk, i synnerhet af ~~bättre~~ stånd som skulle hafva vetat bättre, — lika så vårdslösa och likgiltiga om det namn ~~de~~ de gåfvo sitt barn, — och ~~så vidare~~ mera ~~som~~ dylikt, som i valet af Ponto eller Cupido för deras knähundar.

uniformity

Det, sade han, såg illa ut; — och hade dessutom den särskilda ledsamheten med sig, nemligen, att när ett fult namn en gång var vrångvist och obetänksamt gifvit, var det ingen liknelse till, att den mannens karakter skulle, sedan den en gång blifvit ~~partad~~ förvanskad, ~~de~~ sättas i sitt verkliga ljus; — och, ~~efterat b~~ någongång möjligtvis, som icke medan ~~han~~ den mannen lefde, åtminstone efter hans död, blifva på ett eller annat sätt försonad med verlden; men denna slags oförrätt, sade hade, kunde aldrig blifva ogjord; — ja, han tviflade till och med, om man kunde komma åt den genom en Parlaments akt: — han visste lika så väl som ni, att den

[illegible]

lan ett argument~~ad~~ ad ignorantiam, och ett argument

lagſtiftande magten tog ſig magt öfver tillnamn; — men att den ~~för~~ af ganska giltiga orſaker, hvilka han kunde uppgifva, alldrig hitintills hade äfventyrat, ſade han, att gå ett ſteg längre.

Det var anmärkningsvärdt, att ehuru min far, ~~hade~~ hyste till följd af denna mening, ſom jag förr berättat, det ſtörſta behag eller miſshag till viſſa namn; — var det likväl en mängd namn, hvilka vägde ſå lika för honom, att de voro honom alldeles likgiltiga. I denna klaſſen voro Jack, Dick (Richard) och Tom: deſſa kallade min far neutrala namn! — påſtående om dem, utan någon ſatir, att det åtminſtone hade varit lika ſå många ſkälmar och tokar, ~~ſom~~ ſom viſa och goda menniskor (hvilke burit dem, om hvar om annan ſedan verldens begynnelſe ~~om hvar annan~~, ſå att då lika krafter verkade mot hvarannan i olika direktioner, trodde han att de förſtörde inbördes ~~hv~~ hvarsandras ~~hva~~ verkan; för hvilken orsak ſkull han ofta förklarade, att han ej ville ge en körsbärskärne för att få välja ibland dem. Bob (Robert), ſom var min brors namn, var ännu ett ~~annat~~ bland deſſa ſlags neutrala kriſtningnamn, hvilke uträttade ganska litet på någondera ſidan; och ſom min far råkade att vara i Epsom när det gafs honom, tackade han ofta Gud derföre, att det ej blef något ſämre. Anders föreföll honom nästan ſom en negatif qvantitet i algebern; det var ſämre ſade han, än intet — Wiljam ſtod temligen högt, Numps åter lågt hos honom: — och Nils ſade han var Djefvulen.

Men bland alla verldſens namn hade han den meſt oöfvervinnerliga afsky för Tristram; han hade det lägſta och meſt föraktliga ~~be~~ me-

Tristram Shandy. Så måste jag hafva sofvit, min Herre. — Mitt eget högmod

ning i verlden derom; — troende att det ej kunde frambringa något in rerum natura, ~~troende att det ej kunde möjligen frambringa något~~ än hvad som var högst lågt och ~~[illegible]~~ usellt; så att han kunde ofta mitt uti en dispute öfver det ämnet, hvaruti han, i parentes sagt, ~~[illegible]~~ ej sällan för ofta invecklades, brysta mitt utaf med en oförmodad och hetsig epiphonema eller snarare Erothesis, kunde resa den tredje, eller till och med fullt den femte öfver ämnet för samtalet och begära att kategoriskt svar af sin motståndare, huruvida han kunde taga på sitt ansvar att säga, det han påminde sig någonsin hafva läst, eller blott om han någonsin hade hört omtalas att en man som hetat Tristram uträttat något stort eller minnesvärdt. — Nej — plägade han säga, — Tristram. — Det är alldeles omöjligt.

~~möjligen~~

raise

Hvad kunde felas min far utom att hafva skrifvit en bok för att underrätta verlden om sin mening. Det båtar allt för litet den sina spekulatisten att vara egen i sina meningar, så framt han ej gifver dem passande utlopp: — det var just det som min far gjorde; ty år sjuttonhundrade sexton, som var två år innan jag ~~var~~ föddes, var han sysselsatt med att skrifva en särskild dissertation endast öfver ordet Tristram, — ~~visande~~ adagaläggande för verlden med all uppriktighet och foglighet, grunderne till sin stora afsky för detta namne~~t~~.

vent

När denna historia jemföres med titelbladet, — ~~skall~~ månne icke läsaren då skall ömka min far af allt sitt hjerta; — när han ser en så ordentlig och reglerad man, ehuru besynnerlig likväl oförtredlig med alla sina meningar, — blifva så ~~snellt med~~ ~~[illegible]~~ gäckad uti dem genom motgångar; — att skåda ned på skådeplatsen och

cross purpose

ſagt ett argument~~[illegible]~~ ad ignorantiam eller ett argument

ſe honom bedragen och förſtörd i alla ſina ſmå önskningar och ~~planer~~ ſyſtemer; att ſe en hop händelſer ſtändigt gå honom emot, på ett ſå kritiſkt och grymt ſätt, ſom hade de blifvit uppſåtligen planerade och lagde emot honom, endaſt för att förarga honom uti ſina ſpeculationer? — Med ett ord, att ſkåda en ſådan på ſina gamla dagar, ~~[illegible]~~ ej ſkapad för ~~ſorgen~~ ledſamheter, tio gånger om dagen hafva den ſorgen, att tio gånger om dagen kalla ſina böners ſon Triſtram! — Melankoliſka twåſtafviga Ljud! hvilket i hans öron var likljudande med Nincompoop eller hvarje annat gement namn under ſolen. — Vid hans aska! Betygar jag, — om någonſin en elak ande roade ſig utaf, eller ſyſſelſatte ſig ſjelf med förſtörandet af de dödligas företag; — måſte det hafva varit här; — och om det ej vore nödvändigt att jag ſkulle födas innan jag ~~kriſtnas~~ döptes, ſkulle jag på ögonblicket underrätta läſaren derom.

illfitted

20 Kap.

Huru kunde ni, min Nådiga, vara ſå litet uppmärkſam då ni läſte ſiſta kapitlet? Jag berättade Er deruti att min mor ej var catolſk. — Catolſk! Nej, min herre något ſådant nämnde Ni ej. — Jag ber om förlåtelſe ~~att~~ för det jag ännu en ~~ſäger att~~ gång repeterar, att jag berättade det ſå tydligt åtminſtone, ~~med ord~~ ſom ord, ~~genom be~~ uti ſin egentlig mening, kunna berätta er något dylikt, — då min Herre, måſte jag hafva hoppat öfver ett blad, — nej, Min Nådiga — ni har ej hoppat öfver ett ord. — Min Herre, då

Triſtram Sh

16.

Tristram Shandy

16.

Så måste jag hafva sofvit, min Herre. — Mitt eget högmod kan ej tillåta: Er, min Nådiga! en sådan undflykt. Då förklarar jag

[illegible] — New York, [illegible]

[illegible] he had [illegible]

Triſtram Shandy
16.

då måſte jag hafva ſofvit. — Mitt eget högmod kan ej tillåta Er min Nådiga en ſådan undflykt. — Då förklarar jag att jag ej känner det ringaſte derom. Det är juſt det min Nådiga, ſom jag lägger er till laſt, och ſom ett ſtraff derföre ~~anhåller~~ yrkar jag, att ni genaſt vänder om, det vill ſäga ſå ſnart ni hunnit näſta hvilopunkt, och läſer om hela kapitlet ännu en gång. Jag har pålagt damen detta ſtraff hvarken af ſkalkaktighet eller grymhet, utan af det bäſta ſkäl; och för den orſakens ſkull gör jag ingen urſäkt derföre när hon kommer tillbaka; — det är för att näpſa en förkämd ſmak hvilken inſmugit ſig hos tuſentals utom henne, — att läſa rätt fram, mera för att ſöka äfventyr, än den djupa lärdom och kunſkaper ſom en bok af detta ſlag, ſå framt den genomläſtes ſom den borde, oemotſägligen ſkulle meddela dem. — ~~Själen~~ Förſtåndet ſkulle vänjas att göra viſa ~~reflectioner~~ anmärkningar, och draga ~~beſynnerliga~~ ſärſkilta ſlutſatſer, allt efter ſom det följde med; denna vana förmådde Plinius den yngre att påſtå: "att han aldrig läſt någon ſå dålig bok att ~~ja~~ han ju icke deraf dragit någon vinſt." Greklands och Roms hiſtorier genomgångna utan denna omſtändighet och tillämpning, — göra mindre nytta, jag påſtår det, än hiſtorierne om Parismus och Parismenus eller de Sju kämparne i England, läſte med dem.

Men här kommer min ſköna fru. Har ni läſt igenom kapitlet ännu en gång min Nådiga, ſom jag bad Er om! — Ni har det:

och obſerverade Ni ändå icke, vid andra genomläsningen det ſtället, ſom föranleder denna ſlutſats? — Nej, intet ord deråt! — Var då ſå god, min Nådiga, och tänk mera den raden näſt den ſjette i kapitlet, hvareſt jag ~~driſtar~~ tog mig den friheten att ſäga „det, det var nödigt att jag ſkulle födas innan jag kriſtnades." Hade, min Mor, min nådiga, varit Cato~~lſk~~lik, hade det alldeles icke varit en nödvändig följd (*)

Det är en förſkräcklig olycka för denna min Bok; men ännu mera för den lärda verlden; — ſå att min egen är alldeles uppſlukad vid betraghandet deraf; — att den

---

*. Rommerſka Kyrkolagen tillåter barns döpande vid farliga händelſer innan de~~tt~~ födas: — ~~men~~ likväl endaſt i den händelſen, att en eller annan del af barnets kropps ſes af den ~~döpande~~ ~~ſom~~ hvilken förrättar döpelſen: — Men Doctorerne i Sorbonne hafva, vid en emellan dem hållen öfverläggning, den 10 April 1733, utvidgat barnsmorſkans magt, genom det beſlut, att dereſt ingen del af barnets kropps ſyntes; — ſkulle döpelſen icke deſtomindre verkſtällas genom inkaſtning, par le moijen d'une petite canulle; — Anglice a ſqvirt ſvetice en ſpruta. — — Det Det är ganſka beſynnerligt att St. Thomas Aqvinas, ſom hade ett godt mekaniſkt hufvud, både till att knyta och upplöſa ~~[illegible]~~ ~~ſchol~~ alla knutar i den ſcholaſtiſka Gudaläran,

---

ſkulle, efter ſå mycken derpå använd möda — ſlutligen uppgifva denna punct ſom en annan la choſe impoſſible. --- Infantes in maternis uteris exiſtentes, (ſade St. Thomas!) baptizari poſſunt nullo modo. O Thomas! Thomas!

Om läſaren är nyfiken att ſe ~~underſöknin~~ hemſtällningen rörande döpelſe, genom insprutning, ſådan ſom den blifvit præſenterad för Doctorerne i Sorbonne, och deras yttrande deröfver, lyder den ſom följer.

Lifvets Poesi 1.

Lifvets-Pöesi.

Berättelse.

Studiosus Petter Håkan Dall hade under läsningen af en mängd Tyska Romaner hört lifvets poesi med mycken värma omförmälas. Icke under således, om han i sitt hjertas menlöshet ständigt eftertraktade denna högsta sällhet, i synnerhet som han då och då tillverkade verser och redan i andanom såg sig såsom Mästare af flere prismedailler. Egentligen borde han ~~Såsom~~ ett stort snille ~~borde han egentligen~~ ~~alldeles~~ icke ~~fet~~ synnerligen befattat sig med några tankar, men nu, himlen vete af hvad anledning, vann det honom verkligen i hogen, att efterfinna grunden och orsaken till detta så kallade lifvets poesi. Af hvad han läst, sammantaget med hans egen djupsinnighet insåg han klart, att endast kärleken är upphofvet till denna himmelska känsla, denna högre och ljufvare henryckning, hvilken någon gång utgjuter sig öfver skalden och älskaren. Han öfvertänkte sitt läge och fann, att det i poetisk åsigt icke var just det bästa, ehuru han dväldes i luftens regioner, ty den vindskammaren, uti hvilken han herbergerade för sin möda med Oekonomie Directeuren Bankerhulls barns undervisning i nödige stycken hörande till deras Christendom, m.m. motsvarade ~~var~~, oansedt den var lika sval om vintren som Olympens spets, just ej till alla delar ~~motsvarade~~ de Arkadiska målningar, hvartill Spiesiska arabeskerne ~~målningarne~~ gifvit utkastet. Men han var ej en af dessa vilda själar som blott söka att omstörta, som äfven i kärleken vilja införa ~~ett system~~ den hårdsinnighet, ~~som~~ hvilken uttryker sig i alla deras handlingar, han var en god menniska med en blödig fysionomi

som efter Wielands önskan blott fordr
en hydda och en älskande flicka, de
tillade han alltid: sina Bref- en vä
Vänner saknade han ej, åtminstone
gaf hans brefvexling ej anledning til
denna förmodan, hyddan syntes honom
svårare att ernå, och den älskade
flickan sväfvade alltid för honom
under bild af Lisa Wankenhult*, hen
Wankenhults äldsta dotter.)
För, att således: hast slita sig från de
laga lifvet och svinga till de högre
rymder, hvarest man hör sfärernas
sång och änglarnas harmoniska
slag uti sin lifs stämma; grep
han sig an, ej mindre med kärleks-
väsendet än poeteriet. ~~sedan han~~
Uti en idyllisk ejutre till sin far-
bror, hvilken var Inspector vid ett fal-
keri i skären, skildrade han landtlifvets
behag ~~af~~ utbadt# sig en koja, vor
hon än så mossbelagen, som ett ~~ett ##~~ ~~stemma ött#~~
prestegårds- torp, ~~friande~~ ~~han~~ sin ero-
tiska harpa, blef poetisk i sitt inne-
nersta fojkarne, satte sig, tuggade
sin penna och skref denna sång till

Min Blifvande Älskarinna.

Lifvets fläkt, ack! dunstar bort;
hjertat, simlar! kärlek andas:
Tidens blommor blomma kort.
Men med purpur blan de randas.

Kärlek! O du lifvets fröjd!
Lef och dö! Hur skön vid grafven.
Visnar snart af blicken böjd.
Trotsar ödets bistra skaften.

Ack! jag känner dig, fastän
Jag ej älskat – jag skall brinna
För en flicka! Venus! men
Sänd då hit min älskarinna.

Lisa! gunga hit till mig
Ifrån Daphnes regioner;
Jag vill evigt älska dig
I æonernas æoner.

Ofta hade Petter Håkan Tall läst ~~e~~ en-
liska mästerverk, och äfven ~~ofta~~ sjelf
hopfogat åtskilliga, men ~~någor~~ maken

hvarefter han stamde opp

önskan blott ſok
älſkande flicka, de
alltid: ſina Bref – en vä
de han ej, åtminſtone
uſaelig ej anledning til
han, ſåſdan ſyntes honom
nå, ty den älſkade
de alltid för honom
Liſa Bankenhult, hen
älſta dotter.
haſt ſlita ſig från de
ſvinga till de högre
ls man för ſferernes
larnas harmoniſka
in liſas ſtemma, grep
mindre med kärleks
roetebiets. ~~ledan han~~
k eyutre till ſin fa
rar Inſpector, vid ett fal
ſkildrade han landtlifvets
dt ſig en koja, vor
noſs belaegen, ſom ett
ſo, ~~ſkunde~~ ~~klemma~~ ~~han~~ ~~ett~~ ſin ero-
blef poetiſk: ſitt ſinne
ne, ſatte ſig, tuggade
krif denna ſång till
ande Älſkarinna.

ack! dunstar bort;
ar! kärlek andas:
nor blomma kort.
rpur blan de randas.
lu lefvets fröjd!
Hur ſkön vid grafter.
f bleiken höjd.
beſtra ſkaften.
inner dig, faſtan
t – jag ſkall brinna
! Venus! men
t min älſkarinna.
v hit till mig
os regioner;
igt älſka dig
aeoner.

Håkan Tall laſt ~~ex~~ en
, och äfven ~~ofta~~ ſjelf
a, men ~~nagot~~ maken

---

till detta hade han ännu aldrig ſett han hade juſt öfvertraffad ſig ſjelf. För att anſtälla en jemförelſe framtog han ſin viſebok, då han tydeligen öfverbeviſtes om ſin egen fullkomning. Huru fröjdade ſig icke då Herr Tall, han blef glad ſom – jag hittar ej på någon bättre liknelſe! haſt lan den gamla vanliga Tyska – ſom en Gud. I ſamma mån ſom han inſåg ſkönheterne af ſitt ſkaldeſtycke blef han allt mera och mera Gudiſk. utaf ſig, ja han öfvergick ſluteligen i en extaſe, hvarunder de arma bräderne i golfvet fingo nogſamt erfara hvilken man de uppburo; ja man ſkulle på den kunna använda de bekanta verſarne af Koſegarten i Sången om Sferernes Harmoni, notabene mutatis mutandis:

Hören hur ſkapelſens eolsharpa orglar och bruſar,
Öfver, under, omkring dånar dess baſunande gala
Helios lågande pil, Selenes förſilfrade båga
Heſperos's ſtrålande ſpann ſvinga i ſferiſker dans.

Men ~~innan~~ nu då det mina Läſarinnor må begripa hvad mutatis mutandis vill ſäga ~~på~~ måſte jag låta verſen undergå en ſkälig förändring, hvarefter den lyder ſålunda:

Hören hur fenstrens eolsharpa orglar och bruſar
Ack, ofattade, himſkt dåna dess baſunande glas,
Golfvets knarrande bräder och den fyrſtolpade ſängen
Koffert, pulpet och kommod, knarka i ſferiſker dans;

Se ſålunda känner alltid ett godt hufvud igen ſig; Det är ej ſå lätt ~~att få~~ för en vanlig menniſka att få koffert, pulpet och kommod i ſferiſk dans, eller Liſa Bankenhult till en af de tre gratierne, hvilke, om de lefvat nu för tiden och varit hofdamer, ſom de efter ſin nya döpelſe borde vara, ſäkerligen med en mun utropat quelque bêtise! om den fullbarmade och rödkindade flickan blifvit för dem präſenterad.

Denna förtjusning varade till dess Herr Tall ſteg ned för att aftonvaliſera.

Kära Läsare! skyll icke mig för detta m
na svenska ord, Herr ~~Borgmästaren~~ Directeuren har
sjelf ~~hop~~ sammansatt det under den tid
han tjenstgjort som Lafogde. Välkom-
men från sin luftiga boning nedlät Herr
Tall sig allt mer och mera och blef obegri-
peligen artig. Med bugning besvarade han
hvarje af Herr Oeconomie Directeurens
complimenter öfver de dageliga framsteg
hans barn gjorde på salighetsvägen,
och förklarade att barnavården skulle
framtiden blifva hans käraste minne
i synnerhet då han en gång kunde njut
den lyckan att i en gömd koja s
ran ifrån verldens bullrande prål fin
den sällhet som efter fylda plikte
skänkes af försynen i en älskande
makas armar. Oaktadt Herr Oeco-
nomie Directeuren ej synnerligen k
de göra sig begrepp om denna säll
tyckte han likväl att sådane der ut-
tryck klingade förträffligt Gudligt, o
det ena ordet gaf det andra till alls
Herr Tall under bordet mitt under h
castaci händelser rakade på en for-
hvilken efter all förnuftig uträkning
icke kunnat tillhöra någon annan
än Mamsell Lisa. Min Gud! spri
hon öm, tryckning fick ej denna form
huru ömt besvarades icke denna
tryckningen; Häröfver hisna Herr
Tall så förtjust att han med ett
stort utrop; hvad hon är himmelsk
i afton, söta Mamsell Lisa ~~besv~~
~~na~~ fortsatte tryckningen in superlat
50 grader, ökad på det allra ömmaste,
då han hastigen ~~[illegible]~~ ryckles ur
sin förtjusning af Fru Oeconomie
Directeurskans ~~[illegible]~~ det ytrande
det är då som jag tror de tramp
Liktornarne af mig i afton, hvar
Herr Oeconomie Directeuren som fö
Oeconomi skull alltid lade servetten
till sides då han åt, med ingen
gravité tog lik den samma för at
tuktade Castor för sin olydighet, h
i det samma uppgick det såsom ett
Gud

ſkyn icke mig för detta m
Herr ~~Bergmäſtaren~~ Directeuren har
anſatt dit under den tid
ſom Lafogde. Välkom-
kuſliga boning nedlät Herr
er och mera bly blef öbegr
Med byggning beſparade ha
, Oeconomie Directeurens
öfver de dagliga framſteg
rde på ſällighetsvägen,
att barnavården ſkulle
a hans karaſte minne
han en gång kunde njut
att i en gömd koja ſ
vens bulrande ſkål fin
ſom efter fylda plikte
örſynen i en åtſkande
rs. Oaktadt Herr Oeco
teuren ej ſynnerligen k
begrepp om denna ſall
väl att ſådane der ut
e förträffligt Gåfligt, o
gaf det andra till deſſ
r bordet mitt under h
lſes råkade på en för
alle förnuftig utrakning
tillgörd någon annan
Liſa. Min Gud! ſri
ning fick ej denna förm
ſarades icke denna
härofver bifna Herr
ſjelft att han med et
hvar hon är himmelſk
a Mamſell Liſa ~~x~~
tryckningen in ſupula
på det allra ömmaſte
ligen ~~x~~ nycklas ur
ng af Fru Oeconomi
he ~~x~~ det ytrand
an jag tror du framp
af mig i afton, hvar
e Directeuren ſom fö
ll alltid lade ſervetten
han åt, med inyckan
till den famnen för a
för ſin olidighet ha
uppgick det ſåſom ett
hus

Lifvets Poeſie 3.

Lifvets Poeſie 2.

(1)

hus för Fru Directeurſkans ögon, hon kände ſedan ſin tjenſtetid ſom kammarpigas nuancerne af Nådige Herrarnes handtryckningar och de förflugne betjenternes ~~fört~~ framgningar, hon fann viſſerligen att Herr Fall juſt ej bemötte henne enligt ſitt nu varande ſtånd, men han var ~~x~~ ockſå en oerfaren ungdom, ſom urſäkade honom i ſitt ſinne, och ſom man uppſtigit från bordet, kyſte hon ſin man hjertligen och ſade: vet du Far! jag har ſå ~~mycket~~ många ~~att göra~~ göromål i brygghuſet i qväll, ~~att~~ att ~~x~~ ſå du får väl lof ~~att~~ lägga dig enſam, ty jag kommer knappaſt derifrån innan kl. 11, och juſt i det hon nämnde klockan 11 ~~ſåg~~ log hon ſå förtrollande mot Herr Fall, att han måſte förſtå hennes mening och förefoll ſig ſjelf, juſt ſom han, ej ſtrandat på Tyſkbagare bergen, men ändå fallit helt tonika från molnen.

När Fall uppkom på ſin kammare öfverfänkte han hela denna händelſe, hvilken tycktes nog mycket vanſtälla den pöetiſka tafla han gjort ſig öfver kärliga ſällheten. Han var i beråd att aldeles icke gå ut och promenera klockan 11 i de ſkilla lunderne kring bäcken, men han viſte att Fru Directeurskan dirigerade Directeuren nog mycket, och att hennes ogunſt var ſynnerligen farlig för hans förhoppning om ett halft duſſin ſkjortor till Jubelen. Han ſam öfverlade denna ſak med ſig ſjelf, ytlade och ~~x~~ ſedan han räſonerat ſålunda: det är hvad ondt är det uti att jag går åt ~~x~~ bäcken, ſom rinner förbi brygghuſet; det är väl ſant att det regnar något i afton, ſå det vätnt juſt ej är det hjerligaſte, men jag tar ju ſlöt och kan innan kort möjligtvis behöfva en målning på regn, jag går uti Guds fria luft.

Nog trodde Directeurskan ~~att~~ ~~hon~~ ſig hafva anlagt ſin plan ganſka klokt, men hon glömde att hennes dotter Liſa ockſå ~~att~~ märkt något af ſotkourtoiſien

kära Läsare! skyll icke mig för detta m
Skriftställaren

och med harm blifvit varse, det hennes [illegible] sig grad hennes varit annat. Lisa förstod bäst vraken om klo-ll, och hade redan föresatt sig att derhålla, svårt emot sitt löfte. Sista vers blef henne otrogen, grymmeligen hemnas. Under det Otto, efter föregången förberedande pennornas sönderhuggande, blifvit poetisk utaf sig och skrifvit en visa kallad

Sällhetens timma.

Mirtenkrönt på lätta vingar svefvar
Nattens syster, glädjens hyperbol;
Öfver stjernans asterbryn och båfvar
Emot ~~glädje~~ blickens dålda mål.

Luftig som en drömbild himla-buren
Bärs ~~den~~ den opp af rosens milda doft,
Tyngden fjättrar ~~blott~~ sinnliga naturen;
Kärlek thronar trygg på Eterns loft.

År och sekler ~~ling~~ samt må förrinna
För den tröga jordens ~~tuft~~ slafveson,
Skalden ~~aldra~~ falskar, seklerne försvinna
I en blink med himlens Gudfra lån.

Må en annan skepnad ~~nuft~~ för mig os
Sig så blandande i åldrens höst,
Medan jag famnar blott min Lisa
Lisas bildt, namn, famn, röst och bröst.

begaf sig Lisa ~~nd~~ lönligen ned till brygghuset, hvarest hon placerade sig under en vattentrumma för att utforska om hennes [illegible] kunde vara nog grym för att beröfva henne en älskare och denne nog ~~oa~~ förgäten af sina svurna eder; varande det hennes föresats att i sådant fall taga en lysande hämnd på den bagges.

Efter en stunds dröjsmål inkom först Fru Wankentuller, som sagter drickeskaren och sedermera utbredde någon der liggande halm på en lafve, på hvilken hon sedermera satte sig. Någon stund derefter öppnades dörren saktfärdeligen, och Herr Jall hviskade: är det någon här? hvarpå en röst svarade:

skyu eiko mig för detta m
 Skriftställeren ha

lifvit varse, det hennes m
grad hennes varit an
sted tek vräken om klo
han föresatt sig att der
ot sitt löfte, sista vers
rgen, gruflemmeligen hem-
et Tall, efter föregån
nde pennornas sönder
ifvit poetiskt utaf sig
en visa kallad
aghetens tima.
nå lätta vingar sväfvar
, glädjens hyperbol;
afeer bryn och bäfvar,
~~ikens~~ dåldamål.
drömbild himla-buren
f rosens sprida doft,
ar ~~blott~~ menniska naturen;
er brygg på Eterns loft.
tjuls samt må förvinna
jordens ~~buf~~ slafveson,
ar
, seklerne försvinna
himlens hiefra lan.
skepnad ~~nuf~~ för mig oj
de, i aldrens höst,
lamnar blott min Lisa
arm, famn, röst och bröst.
~~vid~~ tio tonligen ned till
rest hon placerade sig un-
rumme för att utforska
kunde vara nog grym
henne en älskares och
förgäten af sina svärna
e det hennes föresats
sall taga en lysande
bagges
enkels ärjomål inkom
kenkult, som säg e-
ren och sedermera
on der liggande halm
på hvilken hon seder-
Hagon stund derep-
dörren sakt sardeligen,
hviskades är det ni
la en röst svarade:

Lifvets Flock 4.

1

på visst! Kom! Tall trädde närmare,
då rösten fortfor: ~~ni tr~~ han trodde väl
lilla skälm att här träffa sin Lisa,
men han är för god för eder flickan,
som ingen ting duger till och är
dessutom ful som stryk, men låt
os stänga ifrån igen dörren. I Går
Lisa hörde detta vitsord om sig, tyckte
hon det vara hög tid att begifva
sig dess. Hon lät kroppen sätedes gan-
ska behändigt genom det hål,
hvari ~~som~~ katten trumman gick;
och begaf sig till sin pappa, hvilken
hon väckte ur sin första sömn, med
en häftig skakning och yttrande: far
de är tjufvar i brygghuset, hos styfmor
som vilja stjäla något från far.
Hvad säger du mitt barn, svarade
Bankenkult under det han kastade
på sig kläderne, det som är i brygg-
huset har hon sjelf fört med sig uti
det, och det har hon aldrig rätt rätt
om. Icke dessmindre begaf han
sig åt brygghuset, sedan han ropat
på drängarne. Hvem är hin lös och
Bankenkult ute sade hans kära
maka, då hon hörde hans röst. men
hvara förskräkt blef hon ej då hon
hörde honom ~~nära~~ gå till brygghuset
och klappa på dörren. Jag är olycklig vi-
skade hon; går det, annars slår han
ihjel oss begge två. Hvar framstappade
Tall. I detta kart sade frun, det är
tomt, och jag skall breda ett täcke öfver
det och säga att det är brygd deri. Men
uti mörkret tills all olycka, stig Herr Tall!
~~mörkret~~ uti ett ~~f~~ ifyllt kar, ~~och~~
Det gör det samma ~~fru~~ hviskade
frun, kryp bara ned ~~och~~ ~~na~~ bredde
hon lakanet öfver karet. Så snart
sådant skedt fick hon tag på en
skörstake, började slå i svärna och
ropa: hvart ~~hon~~ tog hon vägen min
söta mamsell; menar hon jag säg

kare Läsare! skyll icke mig för detta m

ej, huru hon smög sig dit. Hon ha
väl någon galant här igen; Mams
Lisa svarar bara: annars skall d
blifva x annat å. Låt opp skre
åter Bankenhult, då frun fört po
med en öm stemma: hvar är du
min söta gubbe; har du sett henne
också? Emedlertid hade drängarne
ankommit med ljus och lykta, o
så snart fru Bankenhult vid des
skenet deraf varse Lisa, anföll hon
henne lik en furie, ~~med~~ ~~tilmälen~~
~~att hon hvad~~ på en gång gråtand
och ropande: Hur har du kommit ut
hvar har du varit, du Bankenhult
ska familjens skamfläck. Gud vare
lof att du ej är mitt barn! Hvar
har du din ungersven. Nu steg Lisas
förbittring på dit yttersta; det är
en ganska vanlig lyst att skylla an
för det man gör sjelf. Hvad gör jag
sjelf, dundrade fru Directeurskan
jag gör ingen ting sjelf – jag är int
lik dig – bevara mig Gud! Du kan
aldrig föreställa dig min söta gubbe
fort for hon, vändande sig till sin
man, huru förskräckt jag är, ja
dånar – aj! aj! aj! När jag skulle gå
härifrån fick jag höra något bulle
jag vänder mig om, och får se den d
damen smyga sig in i brygghuset. Jag
efter, och börjar att grassera, du kan
nu väl nitto finna min gubbe lille,
men fägde någon sin maken när jag
skulle gå ut var dörren igenstängd
Jag sade Lisa trodde att Söta Mor sjelf stängde
in sig med sin – tig din skeaste
eljest vrider jag nacken utaf di
sade fru Directeurskan. Svara
straxt hur kom du ut. Nu tog hon
lyktan och lyste öfver allt i alla
vrår i brygghuset, mumlande jag
skall nog få rätt på honom. Han
kom till stället der Lisa sökt
sin utflykt, fann hon der Lisas
förkläde, hvilket olyckligtvis ha
ut

Lifvets Nöjen 4.

nåt qvar i gluggen och dunnen under orsåendet ej saknat. Nu ~~fallade hon~~ ~~bli~~ ſteg hennes förbittring til det högſta. hör uthropade hon, här har du ſkapat uti ditt vanartiga barn, ſe här sitter förklädet faſt, och hon ſtänger inne din ~~gu~~ ömma mor; ja och desſutom ytrade Directeuren, hvilket mig nu min ſöta ſom och velat intillo mig at här var tjenare. Och ſådant tal du min hjertans gubbe, återtog Frun, moraliſera henne nu det är Gud vare lof ditt barn och intet mitt, Nå men hvad ſkall jag ſäga då? ſvarade den trogne maken. Hvad du ſkall ſäga? upprepade Frun, hvad du vill, att du är ett ſtock, en maſchin, en onaturlig far, ſom ~~jag~~ aldrig bryr dig det minſta om ditt barn. Hör du yttrade nu Directeuren ſäg du allt det där åt henne. Jag det tror jag, alltid ſkall jag bära hundhufvudet ſkrek Frun Directeurskan och fattades ſin man i håret. Nu blef Herr Oeconomie Directeuren väldigt ond och tilltalade ſin dotter: Min kära Liſa, dereſt du ej ändrar ditt lefverne, utan uppför dig på detta ſättet, ſmyger dig at Brygghuſet och förargar din mor, ſå ſkall du få ſe ett annat lefverne. Har du alldeles glömt ditt ſjerde bud? Men hvad är det fortfor han mera tranquill, ſom rör ſig i ſvagdricks-karet? ſe blott huru lakanet fläktar! Jag lade nyſs jäſten deri, ſade frun, drickat gäser ſig förmodeligen ~~deri~~. Men ytrade hennes man, hvad kan det der vara, det ſtår opp någon ting mitt karet; jag kan väl aldrig tro, att den elaka flickan varit nog oförvägen att ſtälla dit något, ſom förgör hela brygden. Och nu gick Herr Oeconomie Directeuren ſaktmodeligen dit, hans fru följde

följde honom, då hon såg sin man alfvare att småningom upplyfta ~~[illegible]~~ lakanet man skylt öfver, fattade hon i det samma, ryckte bort det, och nedföll afdånad. Omöjligen kan jag såsom sig bör skildra Directeur Bankekuks attitude vid detta tillfälle: På ena sidan låg hans afdånade hustru, på den andra uppsteg Studiosus Tall rusig och våt ur bryggkaret; Drängarne hulpo sig bäst vid detta tillfälle, ty de lättade sin mjälte med ett duktigt gapskratt. Mamsell Lisa, såg ut som sjelfva vankelmodet. Så snart fru Bankekuk fått sin sansning åter, grep hon till ett grepskaft, samt meddelade alla som kommo före henne hastiga slängar. Lisa, Tall, Drängarne och sjelfva Herr Directeuren, ~~måste känna verkan af hen~~~~ne stygga arm~~, ~~under det hon skrek~~ alla uttagorna under ett hastigt skri af mitt dricka! mitt dricka. Att hvar och en sökte sin räddning i flykten bör man ej förtänka dem, hvilken ~~[illegible]~~ kom herr Tall framför alla väl till pass, ty han sprang opp på sin kammare för att ombyta kläder. Nästan hade han hunnit klädas af sig, förrän han i trappan fick höra ett stampande alldeles likt det # Domrennan Barth ~~#~~ då Evangelisterna gjorde henne man en visit. Men den gången var det ej dessa herrarnas med sina Oxar och lejon utan blott Directeuren Bankekuk med sin fru som förde sin dotter vid halskladet. En skarp examen börjades nu med den liggande, hvarvid fru Directeurskan förde ordet: Min junker har han kommit i vårt hus för att förderfva vårt dricka! ~~Herr~~ ~~#~~

#/en. förskräckte

Tall Nej bevara mig väl.

Frun. ~~Directeuren~~ Hvad skulle han i brygghuset, Monsjör Tall. Han sprang väl efter Lisa, kan jag tro. Fort svara! Nå.

hon såg sin mans alfv
om uppsyfta ~~[illegible]~~ la
k ofatet, fattade hon i
ckta bort det, och ned
omöjligen kan jag såsom
l Directeur Bankenhu
tta tillfälle i Ottas ena
r afsanade hustru, ma
ftes Studiosus Tall rusk
skaret; Drängarne kulp
tta tillfälle, ty de lättade
ett väldigt gapskratt
sag ut som sjelfva van
lnart fru Bankenhuft
nog åter, gaf hon tile
lant meddelade alla som
ne häftiga slängar. Lisa
ne och sjelfva Herr Di-
~~kdrasa~~ ~~verkan af hen~~
~~under sitt hon ehaim~~
r under ett häftigt sk
! mitt dricka. Etto
kte sin rädelning i
ar ej förtänka dem
kom Herr Tall framfö
Mast; ty han sprang
ammare för att omsk
ligen hade han kunnat
rr än han i trappan suk
ude alveles likt det Lou
~~[illegible]~~ då Evangelisterne
var en visst. Men den
r det ej dessa herrar
och lejon utan blott
nkinhuft med sin fru
dotter, och halskladet.
nen börjades nu med
varvid fru Directeurskan
i junker har han kom-
för att förklära
~~fi~~ ~~[illegible]~~
mig väl.
) skulle han i brygg-
skaret. Han sprang väl
jag tro. Fort svara! Nå.

Tall. Ja visst.

Frun Men låg hon i drickeskaret? Hur kom han dit? Han gick väl i mörkret kan jag tro och vrok sig uti när han skulle gömma sig för oss! Hå.

Tall Ja visst.

Direct. Han hade väl inga oerliga afsigter med Lisa kan jag tro?

Tall Nej. Bevare mig väl.

Lisa. Nej detta går för långt! Min far–

Frun Tig hon Mamsell bryggerska, annars skall det kommas fram både nytt och gammalt; Men ~~han~~ kunde han ej känna att det var drickat i karet, eller var hun så rädd?

Tall Ja visst.

Direct. Men kunde han intet begripa att sådant rörde min dotters heder?

Tall. Jo visst.

Direct. Hur vill han hjelpa den saken nu?

Frun. Hvad skall man göra, nar de har furit sig åt på det sättet. Det lär intet vara annat råd, än att gifva drickat åt trygarne, och förlofva honom och Lisa; ty om du min gubbe lille vill hjelpa honom litet penningar, så kan han ~~få~~ i höst resa åt Uppsala och sedermera bli Prest. Går han in på det munsjör?

Tall. Ja visst.

Frun Nå sen hon då? Hon säger väl intet nej, kan jag tro?

Lisa Nej.

Frun Ja så! Förlofva dem då i Herrans namn straxt.

Nu fattade Herr Bankenhuft ~~Lisas~~ ~~handt~~, ~~[illegible]~~ ~~tade~~ Herr Talls utom sängen sträckta hand, lade den i Lisas med en djup suck utropande: blifven lyckliga mina barn; måtte friden och sällheten altid trifvas i er koja; En ljuf-tår frambaddade ur den ädles öga, och från Directeurskans ~~[illegible]~~ bröst utbrast i ett hålt hå hå!!

Jag kan omöjligen skildra Herr Talls förtjusning, då han sedan allesammans lemnat honom, öfvertänkte sitt läge, och lyckan öfverträffat hans djerfvaste önskningar. Hans själ lifvadet af den hög-

#
henryckningen brinnande på pappret

ska förtjusning, han darrade – han bäfva
han skrek, han langade, han grå
han skrattade slutligen sprang ha
ur sängen för att utveckla de kän
slor, som genombäfvade honom uti en
skön ~~[illegible]~~ sång kallad:

Sång ~~till min framtida~~ huslig fallsk

Ingen ting felade honom till ~~han~~
~~[illegible]~~ hans poetiska käns
full~~het~~ [illegible] hus; han slog
derföre med all kraft mot flinta
för att få eld, men den gäckade all
hans förhoppningar, trotsade hans
bemödande och utsläckte småningo
hans lågande fantastiska kärlek; ja
när han efter en half timmes arbe
det lyckades honom att få eld; var ha
så förtretad öfver sitt fnöske att ha
i stället för ~~det~~ tillämnade erotis
skaldestycket skref.

Satir öfver mitt fnöske.

~~O fnöske! hvem skapte dig [illegible] och vatten,~~
~~du tar ej [illegible]~~
Sorra Fnöske! son af svampen!
Du som pressar ut min svett.
Som mitt under glädje kampen
Dofvar känslan kärlek gett.
Ligg der! usliga och arma,
Ingen gnista tänner dig,
Ingen pig-kagel sig förbarma
Öfver dig, miskundelig!
Ligg der ~~son~~ vann utaf det blöta!
Ligg till evigt hån och spe.
Som en skoklack af den söta
Lisa, som jag ej vill se,
Sen den är från skon bortlos
~~Ej den~~ Och ej tänder kärleks flam
fast, den lik en ~~[illegible]~~ Jungels, krossa
Sorr mitt bröst med

Lisa! efter dagens möda,
Klar jag vid ~~mitt~~ vårt tända ljus;

han darrade – han befra
lſken längtade, hon grä
e ſlutligen ſprang h
ör att utveckla ett kla
ombäſsade honom uti e
ſång ta ſtad:

~~ſamtliga~~ hurlig ſällhet
klade honom. Lia ~~ha~~
~~[illegible]~~ hans poetiſka kanſ
rädan, ljus; han ſlog
all kraft mot ſlitſa
d, men den gäckade all
ningar, trotſade ha
och utſläckte ſmäning
fantaſtiſka kärlek; ja
n en half timmes hård
honom att få eld; var ha
öfver ſitt fnöſke att h
~~det~~ tillämnade ertiſ
ſkrift.

fter mitt fnöſke.

~~[illegible]~~

ke! ſon af ſvampen!
preſſar ut min ſkrift.
under glädje kämpela
ärolan kärlek gett.
uſtiga och arma,
niſta henne dig,
ig-hagel ſig förbarma
g, mig kundelig!
~~[illegible]~~ vann utaf det blöta!
i evigt han och gei.
ſkohlaik af den ſöta
om jag ej vill ſe,
ſ är från ſkon bortlo
ländes kärleks flam
n lik en ~~[illegible]~~ tjungels, krosſa
tt broſt med

fter dagens möda,
g vid ~~mitt~~ vårt tända ljus;

Lifvets ſloeſt. 4.

Ser dig redas till vår ſöda!
Ack! uti ett tarfligt hus,
Hugnade med barn och blomma,
~~Hvilka ſå~~
Likſom maj blommor i glad.
Må då inga ſtormar komma
Och ſlå ſällheten i kras.

Fnöſke evigt jag dig hatar.
Ty du brinner icke bra,
Och min Liſa ſtäds dig hatar
Du vill bort min kärlek ta.
Jeſus Gud må och dig ſtraffa.
Och förvandla dig till ſmuts.
Fan må ha med dig att ſkaffa.
~~Ty~~ Ven du ſpelt min vers ett puts.

I denna vers, ſom ~~innehöll hela~~ uttryckte fullheten af den kärlek han hyſte för den ſköna Liſa Wankenhals, utgöt ſig den lycklige älſkaren och lade ſig derefter ſamt ſomnade ganſka ſött.

När han om morgonen vaknade var han en hel verld rikare på kunſkaper och begrepp. Ty efter alla förnuftiga Romaners borde han ſå vara. Han ~~ſen~~ grubblade länge, ~~[illegible]~~ ~~hvarpå~~ hvaruti all hans ~~kunſkaper~~ lärdom kunde beſtå; men då han för att kunna uttyda ſin Collegers underſtundom måſte tika ſom förr taga ſin tillflykt till ſitt Lexicon fann han att alla deſſa polyhiſtoriſka begrepp icke ſträcka ſig till ſjelfva kunſkapens. Men han tröſtade ſig med hoppet att det möjligtvis kunde gå honom bättre i moralen och eſtetiken. Huruvida detta hopp uppfylles eller ej, känner jag icke. Dock anſåg han ifrån den ſtunden med helt ſta förtjusning, han darrade – han beſva

andra ögon uti Bankenkullſka huſet. ~~Huſet~~ Herrn i huſet ſjelf var i ſitt ſinne ej miſsnöjd med den vändning denna händelſe tagit, ehuru förlofningen kommit, nog burdus. Ty han anſåg Dall ſåſom ett godt ämne till en ſtor man, till exempel en Comminiſter, derpå Paſtor och ſlutligen Häradsproſt. Fru Bankenkull var deſto mer förbittrad i ſitt ſinne öfver ſakens utgång, men för att ej compromittera ſig ſjelf, viſade hon mycken glädje öfver det att Gud vändt det till godo ſom var beräknadt till ~~ſkada~~ förderf. I enrum ſkrapade hon herr Dall för ſin tafatthet vid denna vikliga händelſe, dock var hon nöjd att hon ſålunda blifvit ſin dotters uppmerkſamhet qvitt. Om Liſa å ena ſidan förtjustes öfver den lyckan, att i blifva maka åt den man hon med ett odeldt ſextonårigt hjerta älſkade, ſå kände hon likväl en hemlig harm deröfver, att hela den kärleksbetygelſe ſom ſkänkts henne hans hand var tillſtäld för hennes ſtyfmors ſkuld.

Riddar St Jöran
16 ark
den fullständigaste afskriften

ne åter fäſtade på ſin kappa [illegible] och den beſynner-
liga damen ſom tillägnat ſig den ſamma. Nu var han verk-

⁋ fordrastelle
⁋ ~~Jafft som~~ man i det samme han af

⁋ under dit han va
tinade Handelsen
~~hafft det under det~~ med just som
~~damme~~ Prinsessen

⁋ at stolte Armee
Gottland reform
er den vaekon, Ca
Drifven man afen

Riddar Sanct Göran,

En Quodlibet,

till trycket befordradt genom

Utgifvaren af Spaderdame.

1. Delen.

---

n.

en och bekräftade der-
rldens flärd. Ding! ping-
stjernorna, som ringde,
nedföll i stoftet. Mad-
snystade, högt af
illedag tänkte för sig
sidan så bor du under-
Corselet – men strax derpå
rad! [illegible] grep efter hatt &
Men kappan var borta.
Man. I backen befann
las tiden hade, sedan all
rt Predikan, och ~~annu~~
ed [illegible] kryska.
usto bänkarne; men förgäfves.
å hyllegjen all han haft
tre gånger widersinnet
ter varit brogd å bane.
illedag ögonen mot öfver
, ett ungt fruntimmer,
n och ~~gul~~ brand[illegible] sidens[illegible]
kände med han ~~spansk~~
nagot förfarad ~~[illegible]~~
de tänkte om ~~att detta~~ slikt
tt försök att genombryta
för att komma nå
~~da~~ den unga damen
kappa och försvann det
[illegible] prinsessan på
ring tillbaka. Närmare
tt tre ~~fruntimmer~~
~~han~~ ~~[illegible]~~ de tvenne ~~[illegible]~~
[illegible]bilderne af tron
dagt å borde bonde
[illegible] skoft och afslö-
tillbaka och fann
, tvänken etc
dad af tvenne mörka

han mötande före-
kreſningen af det [illegible]-
lad och dengenom adra-
Han beslöt derlitet att
ute i friska luften;
is första dörren, tag vägen
mmen på trappan hände-
att prinsessan bredvid
igt åt honom; tvännede
[illegible] att komma ut
en madam i röd kjol
båtsman, som gaf
han sjelf föll omkull.
madamerna komma upp
han ej hafva gjort det
aktas nå honnnes Göts-
tog en dosis ur mot Katri-

Denna ~~[illegible]~~ ut dikt ... kunde ~~af~~ bilden ~~af~~ ... kona, slickan, som han
lit lekande med sin kappa, ~~försvann för hans~~ Öfverallt såg
han henne. ~~Han gick till Sverges skilda~~ Ur det, lilla spegeln
framför hvilken han plägade raka sig, log hon så skalkaktigt.
Vände han sig med en ~~[illegible]~~ på dragkistan liggande fyra
bokstäfver, så ~~framk~~ stack hon så ~~[illegible]~~ behändigt ~~[illegible]~~ derof-
ver upp till lilla Gehörd; ville han falla sig i den ~~blå~~
perlsöljade prinsessan, så lutade hon sig så vällustigt
~~i~~ mot det andra hörnet, och på hvarje af de fyra stoler-
ne i rummet befann hon sig. Ja, han vågade ej se ut åt bordet,
af fruktan det skulle hon innästla ~~sig~~ bland de der lig-
gande ~~[illegible]~~ Dommarne och Utflog, samt ~~och~~ med sin lätt fördold ofkara-
rationer vördnadsvärda Qvinnas orakelsvar.

Nej! ~~[illegible]~~ utropade Lilledag för sig sjelf, du måste taga
dig något ~~[illegible]~~ förnuftigt före och bortjaga fantasien med alla dess
missfoster! ~~och~~ ~~Det samma~~ grep han till Sveriges rikes ~~lag och~~ och fann
15 Cap. Byggninga Balken om Skogveld; men ~~det samma~~
~~han kom till 58 i 48 läste~~: Af hvart mantal skall en man
komma till elden, så ock hvar Ryttare, Soldat och Båtsman,
med yxa, eller Bila, Spada och Vattukärill." Klockan 2 ...

Sålunda begaf han sig till Malmens Källare, ~~men då den vackra~~
Catharina ~~skulle framsätta för honom en talrik Gotlands~~
~~rofsor med fårkött~~, ~~fann han en~~ såg han en brandgul arm
sträckas framför sig. Nej detta går för långt, ropade han
~~och kastade talriken ifrån sig. Drifver man äfven här spöken~~
~~med mig!~~ ~~frågade~~ tillade han uttryckligen och uppsteg från bordet.
Man ~~frågade~~ sade: hvad honom fattades, men utan att svara,
pekade han på Catharinas brandgula klädning och försvann.

~~Till Djurgården ställde han~~ Utkommen i från kaffet tog
han genaste vägen till Djurgården, at några Vofflor på Vofflebruket
och begaf sig inåt skogen. Här lade han sig under ett träd med tankar-
ne åter fästade på sin kappa med Guldknapp och den besynner-
liga damen som tillegnat sig den samma. Nu var han verk-

4 Han ej förfoga

‡ fördenskull
‡‡ men i det samma ~~just som~~ han af 84 förnam, att

† under det han väntade på maten, rann honom den
sinade händelsen åter i sinnet. ~~Under det han som~~
~~bäst och under det~~ och men just som han tänkte på ~~den brandgula~~
~~damen~~ Prinsessans gyllene ~~mantel~~ kläder

‡‡ och stötte armen ifrån sig, så att tallriken med
Gotlands rofsorne och det fallta fårköttet föll
ur den vackra Catharinas hand och plaskade på bordet.
Drifver man äfven här spöken med mig, tillade han

‡ fordristelse
men i det samme
‡ ~~Jeſt ſom~~ han af

‡ under dit han va
linade Glædelſen
og med ſiſt ſorn
~~baſt og under dit~~
~~dannin~~ ſtrinſhat

‡ af ſtolte Armes
Gotlands reform
ur den vackra, Ca
Drifver man afvu

Förord.

Då läsaren framdeles kommer att, i andra delen af denna skrift, ~~[illegible]~~ öfvertyga sig derom, att de händelser, som här omförmäles, verkligen tilldragit sig, finner han tydeligen att den icke kan kallas en Roman; men af andra skäl kan den ej heller utgifvas för en sann händelse. Den har derföre fått namn af ett Quodlibet, på det att läsarne sjelfve och Recensenterne, men framför allt de, som hvarken läsa Boken, eller Recensera den, men ändock bedömma den, må hafva öppet tillfälle att hänföra den hvart de behaga.

För dessa och jemväl för många andra skäl är det mycket lärorikt och roligt att förtiga författarens namn. Men han vågar utbedja [illegible] rar

u.

en och befästade der-
verldens flärd. Ling-pig-
Djernorna, som ring det,
nedföll i stoftet. Made-
fnysade högt af
lillebag tänkte för sig
sidan så bör du ~~[illegible]~~
Ordea- men strax derpå
rad! han grep efter sin
Men kappan var borta.
hau. I tanken befann
elas tiden hade, tidan att
ört Predikan, och ~~[illegible]~~
ed Elysieacbens Kyrkosal.
rsto tankarne; men förgäfves.
å tydligen att han haft
tro gruger ~~[illegible]~~
ver varit brogd å bane.
Lilledag ögonen mot öfver
, ett ungt fruntimmer,
p och grau gul sidensfars
kande med hans ~~[illegible]~~
g någt förfarad ~~[illegible]~~
de tanka om ~~att detta~~ slikt
förfök att genombryta
för att komma på
~~[illegible]~~ den unga damen
kopp och förföll det
fängslade prinsessan på
ring tillstog. Närmare
lu ~~tro fruntimmernes~~
~~han den~~ de tvänne ~~[illegible]~~
tenbilderne af tron
reidagt å körde bonde
hastig skrift och oftlö-
tillbaka och fann
; tänken etc.
llad af tvänne mörka

han måhända före-
skrifningen af det qvil-
lar och dergenom adra-
Han beslöt således att
ut i friska luften;
s från dorren, tog vägen
mmen på trappan händel-
att prinsessan bredvid
igt åt honom; hvarvid
ut att komma ut
en Madam i röd kjol
båtsman, som gaf
han sjelf föll omkull.
madamen kommit opp
han ej hafva gjort det
aktor på hennes golds-
nttog en dosa ur mor tastä

~~Denna~~ ler Zegnade ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ belta ~~[illegible]~~ skorna stickan, som han skiöt hände ~~af~~ beltes ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ lekande med sin kappa, ~~försvunna för hans~~ öfverallt såg han henne. Han grep ~~till Sveriges [illegible]~~ ur det, lilla Spegeln framför hvilken han plägade raka sig, tog honom så skalmsktö. Vände han sig med det ~~[illegible]~~ på dragkistan liggande hvarvande borstarne, så ~~fram~~ stack hon så ~~[illegible]~~ beständigt ~~[illegible]~~ derofbokarna. Så, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ vill han fälla sig i den ~~[illegible]~~ en opp till lilla husrud, så lätade hon sig så välluftigt perlsägade prinsessan, ~~i~~ med det andra hörnet, och på hvarje af de fyra Stolarne i rummet befann hon sig. Ja, han vågade ej se ~~[illegible]~~ åt bordet, af fruktan det skulle hon innästla sig bland de der liggande ~~[illegible]~~ Dommarne och Utslag samt ~~af~~ med sin lätt fördelt af hvarrattsjones vördnadsvärda Gudinnas orakelsvar.

Nej! ~~[illegible]~~ utropade Lilledag för sig sjelf, du måste taga dig något ~~[illegible]~~ förnuftigt före och bortjaga Fantasien med alla dess missfoster! ~~och det samma~~ Grep han till Sveriges rike lag och ~~af~~ och hann läste 15 Cap. Byggninga Balken om Skogseld; men ~~i det samma~~ ~~han kom till 5§ i 48 Cap.~~: Af hvart matlag skall en man komma till elden, så och hvar Kyrkare, Soldat och Båtsman, med yxa, eller Bila, Spada och Vattukärill, Slog klockan 2.

Således begaf han sig till Malmens Källare, ~~men då den vackra~~ och då den ~~Catharina skulle framfalla för honom ett talrikt Gotlands~~ ~~rofvor med fårkött, samt han med~~ såg han en brandgul arm sträckas framför sig. Nej detta går för långt utropade han. ~~och kastade talriken ifrån sig. Drifver man äfven här spektor med mig!~~ ~~[illegible]~~ tillade han ~~[illegible]~~ och ~~[illegible]~~ ifrån bordet. Man ~~frågade~~: hvad honom fattades, men utan att svara, pekade han på Catharinas brandgula klädning och försvann.

~~Till Djurgården ställde han~~ Utkommen i fria luften tog han genast vägen till Djurgården, at några Vofflor på Voffelbruket och begaf sig inåt Skogen. Här lade han sig under ett träd med hackan återfästade på sin kappa med Guldknapp och den besynnerliga damen som tillägnat sig den samma. Nu var han verk-

~~Denna~~ ~~[illegible]~~ han i förväg

~~ fördenskull
~~ men i det samma ~~[illegible]~~ han af 84 fönnom, att

~~ under det han väntade på maten, rann honom den lönade händelsen åter i sinnet. ~~Under det han som~~ ~~[illegible]~~ med ~~under det~~ just som han tänkte på ~~den brandgula~~ ~~damen~~ Prinsessans gyllene ~~[illegible]~~ kläder

~~ och stötte armen ifrån sig, så att talriken med Gotlands rofvorne och det ~~[illegible]~~ fårköttet föll ur den vackra Catharinas hand och plaskade på bordet. Drifver man äfven här spöken med mig, tillade han

den
som
~~[illegible]~~
de
föll
det.

4

anno

fördrafskalle
men i det samma
~~Just som~~ han af 84

under det han sände
kinade klandelsen al
~~bäst det~~ med ~~under de~~ just som han
~~dansa~~ Prinsessan

af flotte Armen ifrå
Gottland rofsornu
ur den vackra Catha
Drifven man äfven

1/8 24

Riddar St. Jöran

Amen! sade Herr Orden Bisskoppen och bekräftade dermed sin väldiga Predikan mot denna verldens flärd. Ding! pinggeli pling! svarade ~~[illegible]~~ genom Ordens Tjernorna, som ringde, då Herr Ordens Bisskoppen ~~[illegible]~~ nedföll i stoftet. Madamerna på stora gången ~~som djupt rörde~~ snyftade högt af djup rörelse och Hofstallets Auscultanten Lilledag tänkte för sig sjelf: när du en gång kommer till Lifs President så bör du underdånigst undanbedja dig (stora korset) denna Orden, men straxt derpå, i tanken № ~~sade han för sig sjelf~~: kommer dag, kommer råd! hand grep efter sin insatta käpp med Guldknapp. Men käppen var borta.

✝ tillade han, likasom besinnande sig ~~tillade~~

Häröfver förvånades Auscultanten öfver måttan. I bänken befann sig blott en enda person, ~~denne~~ som ~~[illegible]~~ under hela tiden hade, utan att röra sig, med yttersta uppmärksamhet afhört Predikan, och ~~[illegible]~~ ~~nu~~ satt ~~[illegible]~~ lutande mot sitt Spanska rö med Elphenbens krycka. Auscultanten såg sig omkring, äfven i de närmaste bänkarne; men förgäfves. Röret var borta och likväl erinrade han sig så tydligen att han hafft det med sig och att han sett efter det (minst tre gånger under predikan, då förgäng sig ~~[illegible]~~ af jordenes skötter varit bragt å bane.

✝ Hanne i oförändrad ställning

Just det samma varskade Auscultanten Lilledag ögonen mitt öfver gången och blef med yttersta förvåning varse, ett ungt fruntimmer, klädd i ~~gul~~ brandgul salopp och ~~gul~~ brandgul sidenhatt ~~[illegible] fruntimmer~~, sittande på sjelfva stolskarmen och lekande med hans ~~[illegible]~~ saknade käpp. ~~[illegible]~~ Derföre blef Auscultanten något förfärad ~~[illegible]~~ emedan han icke visste hvad han borde tänka om ~~[illegible]~~ slikt. Så fort bönerne voro slutade, gjorde han ett försök att genombryta den dubbla linien af stolar och madamer för att komma på fruntimers sidan, men då han lyckats var den unga damen försvunnen tillika med ~~käppen och~~ hans käpp och föreföll det honom, som hade hon någon likhet med den fängslade prinsessan på Riddar St. Jöran monumentet. Hans förvirring tilltog. Närmare betraktade han ~~madamer~~ ~~Madamerna~~, de tre ~~fruntimmerna~~ ~~han~~ ~~[illegible]~~ de tvänne ~~[illegible]~~ fruarna, bänken och genkände ~~[illegible]~~ från kyrkogården inflyttade stenbilderne af tron och kärleken, hvilka nu med yttersta andagt åhörde bönen för tjufvarne, som skulle undergå offentlig skrift och aflösning; med förskräckelse såg han sig nu tillbaka och fann att den ~~svarta~~ svartklädda herren; tänken at sittande svartklädda herrens peruk bestod af tvänne mörka drakvingar med ludna klor på.

Nu rann det honom i sinnet att han måhända föregående aftonen ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ under ~~[illegible]~~ af det gästfria Utslaget, (allt för länge stelad) och dergenom ådragit sig ett anfall af lite svindel. Han beslöt således att lemna kyrkan i stricket och begifva sig ut i friska luften; Då han, till undvikande af trängseln vid stora dörren, tog vägen genom den Södra, men i det han uppkommen på trappan vände sig tillbaka, märkte han med fasa, att prinsessan bredvid Riddar St. Jöran nickade helt förtroligt åt honom; Svarvid han med den hastighet sökte ~~komma ut~~ att komma ut genom dörren, att han trängde öfver ända en Madam i röd kjol och röd mössa, ~~[illegible]~~ stötte till en båtsman, som gaf honom en knuff tillbaka, så att han sjelf föll omkull.

När nu Lilledag och den rödklädda Madamen kommit opp, försäkrade hon honom, det skulle han ej hafva gjort det för ~~[illegible]~~ ro skull, men utan att akta på hennes Golf ~~[illegible]~~ Lilledag hem och intog en dosis Cremor tartari; skyndade sig ✝ likväl kände ej beltsen af den sköna sleikon, som han sett lekande med sin käpp, ~~försvann för honom~~ Öfverallt såg han henne. ~~Han gick till Sveriges [illegible]~~ Uti det lilla Spegeln framför hvilken han plägade raka sig, såg hon så skalmskt. Vände han sig med en ~~[illegible]~~ på dragkistan liggande fyra böckerna, så ~~[illegible]~~ stack hon så ~~[illegible]~~ beständigt ~~[illegible]~~ deröfver opp sitt lilla hufvud; ville han fatta sig i den ~~[illegible]~~ perlfärgade prinsessan, så lutade hon sig så vällustigt ~~[illegible]~~ mot det andra hörnet, och på hvarje af de fyra stolarne i rummet befann hon sig. Ja, han vågade ej se på åt borden, af fruktan det skulle hon innästla sig bland de der liggande ~~utslagen~~ Dommarnas och Utslag samt med sin lätt fördighet ofta rationes vördnadsvärda Gudinnas orakelsvar.

(Denna)

✝ han ej förjaga

Nej! ~~[illegible]~~ utropade Lilledag för sig sjelf, du måste taga dig något ~~[illegible]~~ förnuftigt före och bortjaga Fantasien med alla dess misfoster! och ~~det samma~~ grep han till Sveriges rikes lag och läste 15 Cap. Byggninga Balken om Skogseld; men ~~det samma han kom till 5§ i 48 läste~~: Af hvad mantal skall en man komma till elden, så ock hvar Hyddan, Soldat och Båtsman, med Yxa, eller Skyffel, Spade och Vattukärill; Slog klockan 2 ~~[illegible]~~

✝ förtrasskelt
✝ men i det samma ~~just som~~ han af 84 förnam, att

Således begaf han sig till Malmens Källare, ~~men~~ och då den vackra ~~Cathrine skulle framsätta för honom en talrik Gotlands rofvor med fårkött, fann han~~ såg han en brandgul arm sträckas framför sig. Nej detta går för långt! ropade han ~~och kastade talriken ifrån sig. Drifver man äfven här spektakel med mig!~~ ~~frågade~~ tillade han ~~uttryckligen~~ och sprang från bordet. Man ~~frågade~~ bad honom sätta sig, men utan att svara, pekade han på Cathrines brandgula klädning och försvann.

✝ under det han väntade på maten, rann honom den timade händelsen åter i sinnet. ~~Under det han som~~ ~~den brandgula~~ ~~[illegible]~~ med ~~under det~~ just som han tänkte på ~~[illegible]~~ Prinsessans gyllene ~~mantel~~ kläder

✝ och stötte armen ifrån sig, så att talriken med Gotlands rofvorna och det salta fårköttet föll ur den vackra Cathrines hand och plaskade på bordet. Drifver man äfven här spektakel med mig, tillade han

~~Till Djurgården skyndade han~~ Utkommen i friska luften tog han genaste vägen till Djurgården, åt några Oxflor på Vaffelbrukets och begaf sig inåt Skogen. Här lade han sig under ett träd med tankarne åter fästade på sin käpp med Guldknapp och den besynnerliga damen som tillägnat sig den samma. Nu var han verkligen i tillfälle att gå fattigdoms eden när som helst. Kappan ~~med guldknapparna~~, en skänk af hans morbror, var allt hvad han ägde af silfver eller guld, och utom löften för det första utslaget hade han ej heller några reda penningar. ~~Men ofvan detta~~ ⁂ hade han ~~velat~~ gerna låtit springa, om han endast funnit någon utväg att erhålla en tillförlitlig upplysning om sammanhanget. Väl ernade han att derom tillita Kongl. Öfver Ståthållare Embetets Cantslei för Politie ärenderne, men han befarade att Ståthållaren ~~[illegible]~~ antingen sig sjelf eller flickan, och måhända ~~[illegible]~~ ändock slutligen få i Potscocanie läsa, det hade han ridit gränsle öfver stolkarmen, bort med ett dystraludigt frandjunande Normenad-käpp. Än tänkte han att låta anmäla sig till intagande i Frimurare Orden, hvars äldre medlemmar skulle vara stora mystiker och andeskådare. Än åter att tillita någon magnetiseur, emedan ~~Siarne~~ de i sömn varande Siarnas vett ~~som [illegible] tiden [illegible]~~ ~~och tillförlitligare att~~ och anderevisningar ~~[illegible]~~ befunnos, efter hvad allmänt kändt vore, så äfta och constanta, att man i brist af andra, kunde derefter styra land och riken!

⁂ dessa racker hade han likväl

Medan dessa ~~förslag~~ hvälfde sig om hvarannan, märkte ~~jag~~ han i hast elden antända ~~[illegible]~~ en gammal mörk ~~grön~~ ek. Han befarade en skogseld. ~~Han såg sig omkring efter folk~~ Nu erinrade han sig hvad han ~~läst~~ engång läst och såg sig omkring efter folk, efter Skyttare och Båtsman, efter Bilor och Spadar samt Vattukoir. ~~Ehuru utan föregående märkte han ett [illegible] skrämde vid trädets fot med skrämde med en [illegible] att~~

Icke något af allt detta fanns, endast en gammal hasselpåk befann sig vid trädets rot.

Ved ifrån stammen syntes elden utgå i en ~~[illegible]~~ i ungsimmande fol, som ~~[illegible]~~ je närmare elden ~~kom mot toppen~~, rulkade toppen, der lågorne valsade den omkring ~~kretsade sig~~ i hvirvlande lågor. Den ~~likasom~~ dansade från gren till gren och de mörka bladen ~~af~~ tiltade helt förundrade fram mellan de svallande rökvågorne. Än syntes elden rinna som en flod uppifrån toppen och ned mot roten, än åter steg den ~~som en~~ i form af en cascad nerifrån och uppåt samt dallrade i stjerniga cirklar på ~~ut~~ de yttersta grenarne.

Detta blir verkligen alltför vildt, ~~roundlig [illegible] för mig~~ och då måste man ~~tills Man måste~~ tilltänka kronan mästerstad med andakt ⁂ Stypperöks ~~hades fram hind efter~~ Makiolyk andra, satrade den ~~i vattlasån Skrämdes speuttan och [illegible] [illegible] vill han den mit lågorna~~ vid trädet liggande ~~[illegible]~~ käppen och begynte att ~~i fågans bolgiandes kulor, sköt [illegible] fort emot de svajande lågorne. Men då de hjerna elden~~ uppstod en sällsam klang, och ~~[illegible] framvällde på de vattendra nar vattnet, sköt~~ likasom gradna tusar från blad till blad framvällde toner, ~~som~~ ~~tycktes~~, omsom med smärtans sälighet, ~~och~~ omsom åter med glädjens öfvermod, fattade den hugglöga Auscultanten tiltadag och verkligen erfarte genom ~~[illegible] och~~ förtjusning, att den middag, hvaraf han genom den brandgula armen mellankomit gället mista. Slutligen borttogo tonerne i luften och elden hvälfde sig häftigare. Nej, tänkte han: ~~[illegible] klaga de [illegible] våldsmakt~~ ~~klaga~~ ~~skrik~~ så mycket du vill, förrädiska flicka! min plikt måste jag fylla, med fördubblad ifver anfall han den flyktiga flickan, som i oregelbundna svängningar utbredde sig öfver stridsfältet. Men åter förnam han klangen; och tonerne läto åter höra sig. De klagade så bittert det förenade Nektargolar hädanes saknad med Erlaherrans klingande tankar. Djupt och vemodigt klangde Auscultanten pakan ifrån sig ~~och~~ nedkastade sig framstupa mot marken; och tryckte sitt klappande hjerta mot sin moders bröst. Så liggande ~~hann~~ samm han genom ett haf af musik och genom en dom af sälighet. Ändtligen uppslog han ögonen mot trädet, och ännu lågade elden deri, men, ~~[illegible]~~ som han nu förmärkte utan att skada ~~sig~~ det. Med mera uppmärksamhet följde han nu lågornas rörelser och såg med förundran huruledes de bemödade sig att antaga en bestämd form. Huru ville det icke lyckas, ty när en tung och förstånding eldslåg skulle sig i en vacker och uppvänd ställning, hoppade en annan liten ~~st~~ blåaktig flamma helt skälmaktigt på den och tvangde om med den intill dess att begge sammansmälte och kom en annan riktning; och när en ~~mer vacker~~ fin eldstråle uppstjelt för att bilda sig, kastades ~~den~~ den smöjligen öfver ända, af en tung och rökdogg eldklump.

Ändtligen stod ~~en solros af eld~~ hvilade en solros af eld på ekens topp och ~~genom~~ ur den uppskjutet midt ändtlagsfjuld. Han igenkände deri den sköna Prinsessan och han kunde ej blifva med sig sjelf ense derom, antingen han skulle förfäras eller förvånas. Men då han såg den blandade hvilka arbeta sig fram ~~ur rosens krona~~ och den svallande barmen hvila sig på rosens krona, då älskade han och stora tårar framvällde ur hans blå ögon.

⁂ lågfanns

⁂ Knäpade tilltag för sig sjelf, hvarpå han, anfallt af en rättsheffning

med den ~~friska~~ sammas elden för att om ej släcka den åtminstone gömma dess öfverdåd.

⁂ ~~vattendroppar~~ Men då käppen i kretsande fart nådde de dunkla bladen

⁂ och drömmar

Så satt han med ögonen fästade på trädet och ~~[illegible]~~ ~~mot~~ Prinsessan, som, tog so ~~skrämmande~~ helst mot hans trängtande blick; då han hörde en vagn stadna på vägen nedanföre och såg en dame och en herre närma sig trädet, hvarpå den skönaste af Prinsessor thronade. Men ~~ett som~~ då de närmade sig eken, ~~syntes~~ ~~[illegible]~~ syntes Prinsessan tycktes Prinsessan göra ett försök att lata sig öfver rosens krona lika som för uppdaga något, hvarjo tillidag med förskräckelse märkte det var hon med hans brandgula ref ~~[illegible]~~ fastbunden vid rosen. Han uppsprang då för att hjelpa henne, ~~men~~ och såg betagen af förskräckelse, mannen med den mörka surtouten vid trädets fot, upptaga hans käpp med guldknapp och dermed begifva sig bort, under det han vördsamt helsade på den ankommande herren och damen, ~~som~~ hvilka med en viss förnäm värdslörhet besvarade.

Solrosen var borta och flickan försvunnen, då de begge vandrarne nedsatte sig under eken.

"Min engel! hvar har du smaktkalk?" frågade damen. "Här min vän!" svarade herren och framräckte en bouteil. "Det rött!"

nöt! fortfor damen: detta är ju Champagne." Min dager! Du begärde ju ~~fulla~~ Champagne, då vi höllo utan för Corblits kamrarens, genmälte herren. "Det kan du väl begripa, att jag gjorde för Corditas skull; din Dumbom!" yttrade damen. Skulle du kanske ej kunna få lämna det tillbaka fortfor han vidare. Ja, ja! men ej utan rabatt suckade herren. Dock vi skola försöka. "tillade han. --"Men du sista Masqueraden utbrast ~~han~~, efter en stunds tystnad. ~~Ack~~ Ack hvad det var roligt inföll frun! Ja, ja, mindre var den sade herren. ~~fjuft~~ plymerne som de hade kring hufvudet, då du föreställde Gudinnan Venus kostade ensamt 100 Rdr. ~~utan~~ (der) ~~kostnaden~~ nu maskerne, ~~tar~~ de kvaltar, hvilket ej heller afslöjes utan "Men också fick du de gamla att vara Storverk med, svarade frun." ~~utan de~~ Ingen menniska trodde att din man var grosshandlare, utan mycket förnämare ~~sade~~ fortfor herren.——

¶ utg efter

Förlåt mig, mitt herrskap! sade Lilleday, jag finner här liggande ~~ett~~ spanskt rö med Elphenbens krycka! Förmodligen är det tappadt af den gamla mannen som nyss gick härifrån och ~~för~~ tycktes vara känd af Herrskapet. Täckes Herrskapet ~~lemna~~ underrätta mig hvem han är, så blef jag derigenom i tillfälle att återställa honom hvad han förloradt. Ja, han är någonstädes i Werken svarade frun, sand skrifvar, slog åt min man till hund ~~tackten~~. Men hvad han heter ~~vet jag ej~~ har jag ej brydt mig om att efterfråga.—

Lilleday tog ~~käppen~~ ~~och~~ käppen och gick.

Påföljande Tisdagen läste han i dagligt allahanda: Sistledne Söndag förlorades på ett besynnerligt vis i Storkyrkan samt Bänken N:o ett spanskt rö med elfenbens krycka, märkt med Bokstäfverne R. S. J. Den redelige finnaren torde mot hederlig belöning återställa det till ägaren, som träffas i huset N:o vid Kinstugugatan, 4 trappor opp. På samma ställe finnes ock Rök-gubbar af det ägta och oförfalskade slaget till salu.

¶ hade i handen min egen käpp

Tre gånger genomläste Auskultanten Lilleday kungörelsen och tre gånger betraktade han kryckan samt läste derpå Bokstäfverne R. S. J. ~~Då tog Lilleday käppen och begaf sig dermed ut till~~

Isynnerligen är detta ganska besynnerligt utbrast Lilleday för sig sjelf; men jag måste återlämna honom sitt spanska rö, månne han får igen min käpp med guldknapp, ~~så~~ som der är tillvaratagen. För underligen hänger det emellertid tillsammans med ~~min~~ ~~allt~~ ~~käpp~~ detta, det måste jag bekänna! Jag skulle tro att någon förvillat synen för mig, då jag ~~hade den i hand~~ vid Skogsleden på Djurgården & utan att känna den igen; och om Fän ville taga det, fördömda Grosshandlares Sällskapet och Svagdrikat på köpet, så har jag ingenting deremot. Utom deras mellankomst hade verkligen den Stora Prinsessan kunnit lossa sig ur de, henne omgifvande banden, hvilka säkert äro att betrakta såsom en allegori på Synden eller Stoftets band, ~~som~~ hvilka qvarhålla menniskosjälen, då hon söker att ~~gå på sandsfäm till~~ förvärfva den segrande krona som på Sandalfens Lägor höjer henne mot ~~himlen~~ himmelen, åter. Och hade Auskultant under två eller tre dagar tid varit ett rof, för så beskaffade öfvermenskliga tankar, dem han likväl sökte att med all makt nedkufva, såsom menlige för hans befordran inom Hofrätten och elljest i Embetsverken.

¶ sista Söndagen ~~blef bliljt~~ mitt i natten

Vid Trångsund träffade Lilleday, som då hade kryckan i handen, ~~att~~ ett par eller tre af ~~sin~~ sina kamrater. Han frågade ~~dem~~: hvad de väntade på?! Då en af dem gaf till svar, att de ville veta utgången af den undersökning som ~~de~~ nu företogs i Storkyrkan ~~i anseende~~ anbelangande ett der förfallit Stort spökeri. På Lilledays önskan, att få erfara sammanhanget berättade någon att Kyrkodrängen flere gånger märkt ett ovanligt buller i kyrkan och af farhåga att tjufvar der kunde hafva insmugit sig, hade han sökt öppnat dörren och ~~med förvåning~~ till sin ~~att~~ störste förskräckelse sett en förtviflad kamp, emellan Riddar St. Göran och Draken understödd af Prinsessan, som satt på sig ~~kransen~~ St. Olofs ~~hal~~ jernhatt och satt en af hans ~~långa sporrar~~; i hvardera handen den af hans långa sporrar, hvarmed hon ~~tal~~ häftigt anfallit Riddaren af hans häst. I det samma hade likväl ~~en tjenare~~ en stor man i en blå kappa tillkommit, tagit hotten ~~af~~ samt sporrarne ~~från~~ Prinsessan ~~af~~ och sedan uppsökt dem på sitt ställe, men som kappan ~~för~~ hennes i det samma gaf lå hade ~~att~~ ~~för~~ alldag blifvit på en gång tyst, ~~tillönad~~ & Denna händelse hade ~~han~~ följande morgonen blifvit behörigen anmäld, och hade hans Excellens Tempelurcats samt öfrige vederbörande blifvit så förvånade, att de anbefallt den stränga undersökning till utrönande, huruvida sådant kunde betyda ingrepp i de Adeliga Privilegierna eller andra ohygliga skakningar af den lyckliga fundamentala Lagen.

¶ samt öfrige vederbörande

Lilleday bleknade, men af farhåga att blifva ~~ansedd~~ för en Jacobin, hvilka ~~der~~ ~~för~~ under de mäst aflägsna skepnader drifva sitt ofog, ~~dristade~~ vågade han ej att omtala sin händelse, utan skyndade bort.

I porten af ~~den~~ Trångsund och mötte han en Madam i ~~rosfla~~ röd schabb, som ~~genast~~ ~~gick midt emot honom~~ genast yttrade till honom: Förlåt mig herre! Om jag ser rätt så har herren min husbondes käpp, han har sändt mig ut för att hämta den tillbaka. Jag vet hvar ägaren bor, svarade Lilleday och skall sjelf lämna den. Då det att ~~jag skall~~ herren skall se att jag gör rätta ärender sade Madamen, så vill jag säga herren, att ~~det~~ på kryckan står tre Bokstäfver ~~R.~~ Det är ej svårt att veta sådant, genmälte Lilleday; det läser i allmänhet. Nåväl! då vill jag visa herren vägen! inföll Madamen och tog af nedåt gränden; han bor ej här sade Lilleday och tog vägen öfver Stortorget. Då lyfde han käringen ~~hur~~ svärja, och rag i det han vände sig, elden stod som en qvast efter Schabben på henne.

¶ uppropade han

Länge måste Lilleday ringa, ändtligen öppnades porten till huset N:o på Kindstugugatan. ~~Lås~~ Slå igen porten ~~ropade~~ sade en röst ofvan ifrån, och det gjorde Lilleday.

Hjertligen välkommen! ropade en ~~gammal man med hår af väl pudrad~~ ~~perruk~~ ~~en väl pudrad~~ liten ~~man~~ och nyckelstill oron kommen man, samt torkade svetten af sig. Tusende gånger välkommen. Jag har i brist af min krycka varit nära att gå under! hyper-

~~88~~ 142
240

rysade han, torkade sig för andra gången. Lilledag betraktade mannen och fann en fryntlig gubbe, med Ψ ~~smalat hen och stora pudrade hårlockar vid örenen samt en väldig tadgan i nacken~~, han var klädd i hvita silkesstrumpor, himmelsblå byxor, hvit sidenväst broderad ~~och~~ med silfver ~~[illegible]~~, på och en ~~himmelsblå~~ himmelsblå jacka, hvars skört föllo ned på halfva låren.

Derpå såg han sig omkring i rummet. Främst stod ett gammalt mahognie-bord, ~~och förgyldt~~ ~~[illegible]~~ bord Ψ ~~[illegible]~~ i form af ett altare hvilande på fyra förgyldade fötter. På hvardera sidan ~~stod~~ ~~[illegible]~~ deraf fanns en stol, klädd med ~~silfverduk~~ drap d'argent. Längre bort Ψ ett par bokhyllor, med ofantligt stora böcker, och bredvid ~~[illegible]~~ dörren ett stort skåp. På bordet låg en uppslagen bok bredvid en silfverpokal och vid skåpet stod en ~~tennfat fullt med kräftor~~ igenkänd ~~tenn~~bäck, full ~~efter Lilledags förmodan~~ ~~[illegible]~~ af lefvande kräftor, som krålade om hvarandra och åstadkommo ett dolt sorl.

Vänta! Vänta! godt folk nu blir här en annan dans! sade mannen, tog krycken och öppnade bäcken. Lilledag tittade i den och såg inga kräftor, utan små ~~[illegible]~~ gubbar af en tumes längd med svarta skägg, ~~som~~ klädda i Ψ ~~trånga kalfskor~~ och skinnkarpuser. Dessa hoppade opp och med ~~[illegible]~~ öfver hvarandra och jäktade ~~[illegible]~~ alla försök att bland dem införa ett ~~[illegible]~~ skick eller ordning. Ja en af dem var nog oförsynt att krypa emellan fingrarne på gubben och begifva sig rakt fram till Lilledag, på hvilken han begynte att med en gymnastisk behändighet uppklättra.

En kall rysning genomlopp Lilledag då han ~~såg~~ af skägget, afcon-modern goth, och owillkorligen ~~[illegible]~~ halkade ett nödrop öfver hans läppar. Hvarvid rände den gamle sig om och skyndade med den hastighet till Lilledags hjelp, att ~~hela~~ tennbäcken stjelpte öfver ända och hela golfvet blef fullt af tusendetals små ~~gubbar~~ tumslånga gubbar som nu började ett förfärligt ~~väsende~~ ganska tänkvärdigt oväsende, med ~~knuffningar och~~ ~~[illegible]~~ sparkningar och annat ofog, samt breda tal Ψ ~~med lifligt väsende och ryckningar~~.

Emellertid hade den gamle Herren fått den på Lilledag uppspetade gubben om örenen och knackade honom tre slag med krycken i pannan, då kräftan lemnade honom under ljud af ett jaktväder, ~~som hvilken~~ ~~[illegible]~~ hvarefter en vanlig rökgubbe var qvar hvilken af honom kastades i bäcken. Derpå gaf han sig i färd med de öfriga och ~~knackade i högen med~~ slog [illegible] i högen, hvarefter mycket gny och jemmer uppstod bland de små som flyktade under de mångfaldigaste åtbörder.

Lilledag, som ej visste hvad han skulle tro om allt detta, och som slutligen tyckte att hela rummet började dansa omkring med honom, såg efter dörren men då han ej kunde märka den för de små blå flammorne som ~~dansade upp~~ hoppade opp då någon rökgubbe satte lifvet till, * fattade slutligen med bägge händerna om sitt eget hufvud, för att fasthålla det, emedan det förekom honom, som fanns det icke mera qvar af hela hans ingenium och judicium (snille och omdömesgåfva.) hvaröfver han af ~~Facultetens~~ Juridiska faculteten erhållit rätt vackra betyg, ~~att~~ än att om gubben kommit hans panna allt för nära med kryckan, så hade det varit beställdt med allt ihop.

Jag tror att Herren mår illa! sade ~~gubben~~ den gamle Herren! Var god och sitt ner! Han fattade Lilledag i handen och förde honom ~~på~~ till den ena af den ena stolen. Var god och sitt! ~~[illegible]~~ detta är strax förbi; det är bara kräftan som grufvar nu, men den är af alla varter den lättaste att tämja och gör snart öfver. Derför gubben. Auscultanten Lilledag satte sig på stolen och afbidade blandande utgången af denna besynnerliga händelsen.

Förlåt mig min Nådigaste Herre! sade ståteligaste mannen med den himmelsblå jackan och sidenbyxorna om jag lätit Min Nådigaste Herre vänta. Men jag måste rulla rökgubbarne tills det att massan annan var hem, deli hade eljest stelnat, hvilket tillskyndat mig ~~[illegible]~~ i mina beträngda omständigheter en ganska kännbar förlust. Men medge mig att det är hårdt för en gammal Gentleman, som ~~[illegible]~~ oförvitligen fullgjort sina skyldigheter ~~att~~ under ~~[illegible]~~ fyratiosjua år tid, att nödgas taga sin tillflykt till dylika binäringar. Ψ ~~Dock~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ jag begär ingen tid taks, jag skötte mitt kall, ~~jag och~~ ~~[illegible]~~ utan anmärkningar utan klander; jag bör vara dermed nöjd och tacka Gud för hälsa och krafter. Men här står jag och pratar utan att veta med hvem jag har den äran att tala. Visst känner jag herren mycket väl, men ~~jag~~ det är namnet ~~som~~ jag ej vet.

Huru kan herren känna mig, jag ~~[illegible]~~ kan ej erinra mig, det jag någonsin tillförne sett herren: inföll Lilledag.

Skulle jag ej känna min gamle [illegible], inföll mannen med blå jackan och hvita sidenbyxor. Dock tyst med den saken! tillade han. Får jag lof att bjuda en kopp thé, så få vi språka tillsammans. Men säg mig först: hvem är min Nådigaste Herre?

Jag heter Lilledag och är Auscultant i ~~Kongl~~ Kongl. Maj:ts och Rikets Svea Hofrätt svarade ~~[illegible]~~ den hyggliga ungdomen.

Och förnamnet är Georg? ~~sade~~ sporde Gubben med hastighet.

Ja! genmälte Lilledag och såg ~~[illegible]~~ förvånad på gubben, som med ~~[illegible]~~ en glättig brådska fattade i en klockstrang och började att ringa. ~~Hvarefter~~ Genom dörren inträdde en vacker och fryntlig gumma klädd i hvit kappa och himmelsblå strumpor. "Jag har varit främmande! ~~[illegible]~~ kära Margaretha! sade gubben, ~~att~~ skaffa oss opp en bouteille renskt och det af det äkta sorten. Gumman gick!

Förlåt mig! yttrade sig nu Lilledag — jag vet intet — jag förstår intet — jag begriper intet — det förekommer mig — det ser ut som —

Som vi nu skola ~~[illegible]~~ ännu en gång dricka ett glas tillsammans! genmälte Gubben skrattande.

Vänta! inkom. ~~och~~ Må ut kära ~~Magdalena~~ Margaretha! bad gubben ~~[illegible]~~ ma, då gumman fylde slottet förekom det Lilledag, ~~som~~ likesom hvilade hon öfver bordets rand på en hvitblå sky, ~~och~~ samt blef dess anlete mera ungdomligt och glänsande.

Såsom en god Christen! sade gubben, så njuter jag ~~intet~~ ej något af Guds gåfvor utan att först utbedja mig ~~[illegible]~~ hans välsignelse. Derefter ~~[illegible]~~ nedföll han ~~vid~~ på knä vid bordet, äfvensom Gumman och då lutade äfven Auscultanten Lilledag sig ned samt höll handen för ögonen, hvarunder det förekom honom som såg han ett hvitt sken längs omsväfva pokalen.

Nu

Ψ en liten rund och starkt pudrad peruk

Ψ af hvit marmor

Ψ ~~[illegible]~~ befunnos

Ψ svenska blårockar

Ψ bestående af uppvärmd [illegible] ragout garneradt med [illegible]

* och derjemte hörde en fortfarande slått af ~~[illegible]~~ de modernaste [illegible], hvaraf hans näsa ~~af~~ jemväl led,

Ψ Nå, nå!

starkt pudrad peruk

t nagont garneradt med Scarlet snöre.

ortforande släk af ~~[illegible]~~ de Moder-
ftan, hvaraf hade nätt ~~af~~ jemväl

W
R.s.J.

¥ Af omständigheter, som ej ~~hör~~ ännu höra hit, har jag ej heller sedan aftonbönen i Lördags ~~befallt att~~ öfverstått någon Gudstjenst. Storkyrkan. Aftonsången ^Kyrkan afhörde jag i Maria Kyrka, hvarefter jag

¥ ~~Nu kom det Lilledag så~~ / ~~Emellertid~~ Emellertid tyckte Lilledag, det uppstego ~~ur kitteln som en rök ur~~ ~~[illegible]~~ af då och då, som utan Gubben ~~af~~ ~~hvem små rök puffar~~ och när, dess ^dramat sprängde sig ~~mellan dem~~, ~~[illegible]~~ ~~gubbens mörka svarta och~~ förd unklaxed peruk i gubbens peruk och mörknade hans utseende allt mer och mer. I samma mån ~~[illegible]~~ uppskörkade ock vår hyggliga ungdoms ~~rättsinnighet~~ ~~[illegible]~~ Rättskänsla hos vår hyggliga ungdom, som slutligen öfvertygad derom, att man ville med sjelft snack förhålla honom hans käpp med guldknapp, ursäkta

Nu, sade Gubben, skall jag väl ~~få~~ upplysa Herren hvem jag är, hvarom min Nådiga Fru Herre ~~ämnar~~ hafft försyn att fråga. Jag kallas Murmelin och beklädes ett Referendarie ~~[illegible]~~ Beställning i Kongl. Commerce Collegium. För öfrigt har jag Gud ske lof tak öfver hufvudet och hvad som ~~i~~ ~~[illegible] af min~~ brister i min bergning ^genom min lilla lön, det fyller jag genom flit och omtanke. Skål Herr Georg! sade ~~Gubben~~ Referendarien och drack Lilledag till.

Efter att hafva druckit om ett par gånger med Gubben, blef Lilledag mera hemmastadd och rymde med. Han beslöt att bringa fråga om sin förlorade käpp med guldknapp på bane. Han yttrade fördenskull till Referendarien: jag bör upplysa, att jag ingalunda funnit Herr Referendariens Kryckan i Storkyrkan, hvarom har jag der blefvit utaf med en käpp med guldknapp i samma bänk. Kryckan åter har jag hittat på Djurgården strax bredvid en stor Ek i granskapet af Malshof.

Hm! sade Murmelin. Huru skall jag förstå det. Jag var hela den dagen ej på Djurgården? Utan så fort jag kom ur ottesången, begaf jag mig åt Sabbatsberg, der jag ~~sedermera tillbragte hela dagen~~ gubbhuset, der jag ~~bevistade~~ högmässan och ~~tillbrag~~ sedermera tillbragte hela ~~dagen~~. eftermiddagen &c.

Förlåt mig! ~~sade~~ ~~Lilledag~~, men mig förekommer det som såg jag ganska bestämdt Herr Referendarien i Högmässan, ehuru Herr Referendarien då hade en mörk peruk på sig; och på eftermiddagen såg jag skenbarligen att herrn tog opp min käpp bredvid eken, men som i det samma ett gruffande sällskap tillkom, hvarvid Referendarien ~~skulle skynda~~ ^i farten för ~~sig undan~~, ^bortkallad blef, så är Kryckan blifvit vid det tillfället saknad.

Förlåt mig, tog nu Murmelin till ordet: men jag kan ytterligare försäkra ~~henne~~ Herr Auscultanten att jag miste min Krycka i ~~ottesången~~ ^aftonbönen och att fastän jag saknade den ~~innan jag~~ ännu hunnit till stora dörren och genast vände om, ~~var den ändock borta~~ ^för den skull att fråga. Dessutom har jag aldrig nyttjat mörk peruk.

Jag beder allraödmjukast! sade Lilledag, men Herren hade mörk peruk, och litar jag i det fallet mera på mina ögon, ehuru de nu på några dagar varit rätt besatta, än allas försäkringar, så att jag understundom ej vetat om det är jag som var om dem, eller de som äro om mig! hvilket är ganska besynnerligt.

Jo, jo, ~~[illegible] är~~ ^ytterligare ^sådant ganska besynnerligt, medgaf Murmelin, men sanning blir i alla fall sanning. tillade han.

Och att min käpp med guldknapp kom bort, det är ganska sannt, utbrast Lilledag; men när man har klor i peruken så är det ej svårt att komma åt andras gods, och sedermera förrycka kjernan på den. Jag får således icke min käpp, sporde Lilledag, som uppstog och tog till sin hatt.

Min bäste herre ~~sade~~ ^utlät Referendarien. Ni hafva reda kanske hört andra i Seler, och likväl bemöter Ni mig på detta sätt; drick saliga äro de saktmodige de skola ärfva himmelriket, säger skriften, tillägger jag med. Den tid kommer då ~~Ni gör mig rättvisa~~. ##

Då kanske kamrer Balden återställer mig, hvad jag förlorat ursäkta Lilledag och lämnade

Med en lätt bugning ~~lämnade Lilledag~~ rummet ~~och gick~~. I trapporna hörde han Referendarien ropa: Vänta! För Guds skull vänta! Nu begriper jag allt. Det är ett af Anastasii vanliga streck. Spring Magdalena och bed Herren vända om. Men som Lilledag ej hade den minsta lust att träffa Magdalena, så skyndade han sig undan allt, hvad han kunde, så att just som han vek utaf i hörnet åt Mårgardsgatan såg han likasom en hvarbla skyg hvälfva sig ut genom porten, derifrån han nyss kommit.

Följande dagen blef Lilledag ännu mera förvirrad då han åter läste i Dagligt Allehanda. Genom misstag har sistlidne Söndag en käpp med Guldknapp blifvit utbytt mot ett rö med elfenbenskrycka, ombytet kan ske i huset N:o 27 ~~[illegible]~~, då Jungfru Ursula efterfrågas. (i hörnet af Solgränd och Prestgatan 3 trappor upp)

Såsom detta länge, sade ~~han~~ för sig sjelf, så kan det lätteligen hända, att jag i stället för att i framtiden blifva ett Hof Rätts Råd blifver ett Danviksråd. Ty något förstånd kan jag ej finna i alla dessa besynnerliga historier, men besynnerligast af allt är, att jag som ända ifrån sjelfva barnbenen hafft en slags afsky för det slags mysticismer och svärmeri, skall utses till ett offer för de mest onaturliga synvillor. Ej utan skäl befarar jag, att har man för afsikt att leda mig ifrån den rätta stråten till dåren. Men jag har ju ej gjort någon det ringaste förnär, så framt ej afundsjukan är framme igen, för det hans Excellence Presidenten behagade ~~[illegible]~~ sista gången han hedrade Hof-Rätten med sitt besök, belöna min ödmjuka bugning med ett Nådigt nickar på hufvudet. Annars tycker jag att sådana synvillor skulle bäst passa för ~~Ekerson~~ min kamerat Ekerson, som är en complett sandlöper och ger sig åstad midt i natterna att leta opp bilder till sina svärmer. — Men ändå kan jag ej glömma flickan. ~~Gud las~~ Gifve Gud att hon ej ~~befattat sig med~~ brukade trolldom eller fore med spådoms hyper eller annor vidskepelse! Då känner jag på mig att hon hunde lätt förföra mig ack! Ack den kärleken! Ack! om hon ville läggas utaf alla sina olater och framför allt den brandgula klädseln.

¥ på kyrkogårdarne lete

Fick jag ej rätt? frågade ^genom fenstret ~~en~~ väl känd röst, Madamen i röda Stubben, ~~då~~ ^just den samma dag ~~träffade~~ Lilledag ~~stående~~ ~~[illegible]~~ utanför huset ~~gatorna~~ alldeles försjunken i begrundande hvad han rätteligen skulle företaga sig. Å ena sidan önskade han tillbakas sin käpp, men å andra sidan kunde han ej tänka, det han i sin värjo af den förkomna och således bort vid samma tillfälle återställa den. Han fann att en käpp med guldknapp alltid ger ett slags anseende, som man i saknad af ~~käpp~~ ^en sådan gör miste om. Väl kunde han i en framtid hoppas att genom en Skrobhus utredning eller annat Cenagede uppdrag kunna öfverkomma en dylik; Men det undgick ej ^hans uppmärksamhet, ~~[illegible]~~ nu mera var det ej belöningen, som strödde om äran att få föreställa Skrobhus-kamereraren Malgren, utan var det Ledamöternes sjelfva, som ~~mest~~ traktade efter den äran, om som krafsande och om som bevilljande insorts umgående med Gouvernan (*)

Af Madamens rop väckt ur sina svärmediga betraktelser, utbrast Lilledag: ack min Goda Madam! Jag är mycket olycklig. Nu mera lider det icke någon tvifvel, att jag ju ej i går lämnade käppen på obehörigt ställe. Huru kan jag nu mera visa mig i huset (+) vid Kungsgatan? Huru kan jag med fog åter begära min käpp med Guldknapp, då jag ej kan återställa den förkomna Kryckan? Trösta Er, min vackra herre! svarade Madamen. Min husbonde är den aldra mest beskedliga man i verlden! Han skulle ~~[illegible]~~ ^om ej sjelf kunna sofva någon enda natt med ro, om han ~~ej~~ visste att en orätt fången spik funnes under hans tak. ~~Nej följ mig min vackra herre och~~ kom in min kära Herre lilla! Jag skall säga åt honom, att Herren är här. Något öppnades dörren och Lilledag inträdde i ~~rummet~~ huset.

* Hanc veniam damus, petimusque vicissim.

~~Jag är mycket ledsen sade Lilleday~~ Då Lilleday nu ~~han~~ inträdde i ett rum med gyllenduksgardiner och ~~[illegible]~~ sade han till en der sittande man ~~med~~ klädd i svarta silkesstrumpor och skor, svarta byxor, röd vest och en svart ~~[illegible]~~ jacka samt med en svart peruk på hufvudet, # derofver, att jag väl kommer för att återfordra min käpp ~~[illegible]~~ med qvastknapp, utan att kunna lämna tillbaka min herres krycka, som genom ett misstag skyndsamt hafva kommit i orätta händer, men hvartill orsaken måste sökas i en ofanfärdig annons i Dagligt Allehanda.

jag är mycket ledsen

Ödmjukaste tjenare! Vi få den väl tillbaka om den är kommen i rättskaffens händer. Svarade mannen med svarta peruken! ~~[illegible]~~ Var emellertid af den godheten att och sitt ned; ~~Lillet~~ ~~[illegible]~~ Lilleday satte sig på en ~~en~~ af de i rummet befintliga ~~förgyllda~~ gammalmodiga förgyllda stolar med rödt siden öfverdragna ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ men sedan nödgade honom att taga plats bredvid det förgyllda bordet som stod framme i rummet.

~~Med~~ med hvem har jag den äran att tala? sporde Lilleday! Gud nåde! Icke just med någon förnäm ~~karl~~ man svarade mannen med svarta peruken. Jag är endast handlande här, men när man har sin beqvämlighet så är ju det det samma. Eljest heter jag Marmelin. — Marmelin! inföll Lilleday! Det var just till Referendarien Marmelin, som bor på ~~[illegible]~~ Kinstugugatan jag talte som jag lämnade kryckan. — Så mycket sämre ~~[illegible]~~ yttrade handlanden ~~Ack det var mycket till~~ ~~man~~ Marmelin. Då får jag sannolikt henne aldrig tillbaka. Jag ~~[illegible]~~ måste bekänna att på den tiden vi umgingos med hvarandra, ~~hade vi ofta~~ ~~[illegible]~~ gnabbades vi ofta om den. Den har tillhört den bekante Theophrastus Bombastus Paracelsus ab Hohenheim, som der inristat besynnerliga figurer ~~[illegible]~~ Vår salig fader satte derpå ett ofantligt värde och bestämde den åt mig, men min äldre broder tog för sig hvad han behagade af qvarlåtenskapen. [Den der Theophrastus Bombastus Paracelsus af Hohenheim. Hvad slags man var han frågade Lilleday. — En mycket merkvärdig man, tog Marmelin till orda; om hvilken herren säkerligen hört talas vid akademien. — Nej det försäkrar jag, återtog Lilleday. Jag ~~hade så mycket med mina~~ bryddes mig ej om annat än min examen medan jag var i Lund, och jag begriper just ~~intet~~ hvarföre man skulle behöfva att veta mera.

Nu kände Lilleday ~~något~~ ett sakta krålande i ~~[illegible]~~ sin ena rockficka, och grep förundrad deröfver, men drog handen förfärad tillbaka, då han märkte något lefvande der röra sig. Jag har visst fått en rotta i fickan ropade han och ville skynda sig på dörren, men Marmelin sade: Låt mig undersöka. Jag är ej rädd för råttor, och stack handen i fickan, hvarur han ~~[illegible]~~ upphemtade trenne små rökgubbar, som vid massacren föregående dagen, der försteckt sig. Åter ett prof af min brors gudaktliga förslag, sade han. Omöjligen kan han afhålla sig från förbudna konster; ~~Han~~ ~~lade~~ men han skall få dem tillbaka. Härvid tog handlanden Marmelin ~~ett~~ hvita nappar och gjorde af ~~hvardera en liten skrud~~ trenne små strutar, ~~läggande en af hvar~~ stoppade gubbe i hvardera samt ~~[illegible]~~ lade alla strutarne under en tång på ett förgyllt väggur.

~~Härvid~~ började Lilleday emellertid att berätta gårdagens händelse med rökgubbarne. Då handlanden Marmelin inföll, det är omenskligt att så behandla hederligt folk. Jag känner dem. Väl vara att de äro något små utaf sig; men desto barskare vilja de synas. Ej heller saknar man hos dem en ganska ambition. I schackspel äro de förträffliga. Man skickar dem hvart man behagar och ~~[illegible]~~ allestädes se de ut som brakarlar i kraftkoltar. Menigheten uppdiktar till och med ~~i dem~~ underbarhetsandom hos dem egenskaper, att bygga hus och steka ja. Han skall nog få igen dem. ~~Under detta~~

Under detta tog Lilleday messingsknappen på klockan med hvilken strutarne tillsammans, hvarefter han nedlade sig att resa dem i ~~[illegible]~~ som den min bror oförsigtigt begår.

~~Dylika~~ Sådana konster tål jag ej, sade handlanden Marmelin; men också dricker jag ej heller vin på Stenbyggda hvardagen. Genom ~~sådana~~ slika oformligheter kunna unga personer få lätt förvirra från sin, i en gång bestämda bana och förföras till vidskepelser och svärmeri; hvarigenom deras lycka hejdas, så att de ej komma fram i verlden.

Detta är en verklig sanning, anmärkte Lilleday; ty hvem vet, hade jag icke kunnat blifva härigenom förförd. Hvad hade det då blifvit utaf mig. Ack, det rådar jag, att ~~i~~ hvista manna änne bör framfört allt annat med varsamhet behandlas, likasom man omgärdar ~~fruktträ~~ späda fruktträd med ~~[illegible]~~ gårdsgårdsstörar.

Riktigt! sade Marmelin, och bredvid störarne måste de ock så ~~en~~ i annat fall kan det växa på egen hand, som är högst riksfördärfligt. ~~men förrän han är kommen från vårt ämne~~. Ursäkta, skaffa och in the! ropade han; och om en stund inträdde den välbekanta Madamen nu klädd i röd stubb och brandgul kofta bärande en ~~Thebricka~~ guldgul thebricka, som nedsattes på bordet.

Marmelin serverade the och framställde en ~~[illegible]~~ med ~~förgyllda hals~~ högst besynnerliga figurer sirad samt förgyld flaska med arrak uti. Var god och slå uti! sade han åt Lilleday, men då denne tog ~~allt~~ för litet, slog Marmelin sjelf i mera. Det smakade förträffligt; och då tredje koppen tömdt, sade Marmelin: jag tycker ej om det der sättet att dricka vin hvar dag. Man kan på låt dricka mera än man tål, man får lig ett rus, man blir oredig i hufvudet, ogemenskaplig mot sina fiender.

medan han på Marmelins öfvertalan tömde fjerde koppen,

Gud ske lof! sade Lilleday & Jag har aldrig gjort mig det till en regel, att dricka måttligt. ~~Sådant är aldeles nödvändigt~~ Sådant är aldeles nödvändigt för en ung mans helsa och rykte. § ~~man blir~~ ~~man oredig~~, ~~så förgår man sig så~~ lätt, ~~man~~ omtalar ^ mera än man ~~[illegible]~~ vill, ~~man~~ och gör hvad man sedermera ångrar.

§. Låter man oredigheten taga öfverhand, som lätteligen kan hända genom ett omåttligt förtärande af ~~[illegible]~~ starka drycker, så har man intet sina tankar samlade, hvarigenom man lätt kan förgå sig,

Jag fruktar sade handlanden Marmelin att min Bror tillåtit sig några af sina vanliga taskspelerier emot min herre; man bör ej tala illa om någon menniska, allra minst om sin bror; men det måste jag uppenbart bekänna att han har ~~[illegible]~~ besynnerliga ideer ~~och bör~~ ~~och tillåter~~ ~~sig ibland~~ ~~[illegible]~~ besynnerliga saker företager han sig.

och ~~ickor~~ ännu mera besynnerliga

Ja, svarade ~~Lilleday~~ Lilleday, det samma måste jag saga; ~~jag vill~~ jag har ~~[illegible]~~ ända sedan i Söndags då jag var i Storkyrkan och der hade en syn, om det nu mera är lofgifvet att tro på sådane —

Nu mera är fort, inföll Marmelin. ~~[illegible]~~ ~~[illegible] och att fräcka förnuftet är redan om bord på Belle-~~ ~~[illegible] ~~ ~~[illegible]~~ ~~Det var yttrat för det gör dagens~~

§! Lofvad vare ~~en upplyst nations~~ göra upplysta monarkers och det högvördiga ~~Presterskapets~~ Presterskapets gemensamma bemödande. Att fritänkeri är nu slaget ur brädet och tron växer som en ruskad snöboll.

~~Lilleday~~ Lilleday fortfor: som jag sagt har jag ~~[illegible]~~ ~~sedan~~ nu på tre dagar varit utsatt för så besynnerliga händelser att jag ej vågat upplyfta ögonen på mina höga förmän, af fruktan, att de skulle deruti kunna läsa, det vore jag på vägen att anfallas af ett oförklarligt svärmeri. Jag har blygts för mig sjelf, långt mera än då jag i Strengnäs skola ~~[illegible]~~ beklädde skamsbänken för en liten förseelse skull. Jag har sökt att utgrunda orsaken härtill, men förgäfves. Nästan vore jag färdig att tro mig smittad af en bland mina kamerater,

hvilken

öfvertalan
[illegible]

[illegible] öfverhand, som lättligen kan hända ge-
[illegible] af ~~och~~ starka drycker, så har man
[illegible] hvarigenom man låter kan förgå sig,

[illegible]

[illegible] ~~[illegible]~~ göra uppenbara monarkens
~~[illegible]~~ Presters kapitel gemensam-
fribänkar, är nu slagit ur brädet,
[illegible] öfvan snösoll.

hvarefter sitt hufvud
Emen som ~~[illegible]~~ må handa beskärd någon annanstädes, så har han
tillgripit denna utväg för att gifva er afsmak för ~~henne~~ ~~och~~ den rätta
uppväcka ett afsky, som aldrig kan hafva. Ja, det är likt ho-
nom ~~så~~ sådant sätt har han skickt ~~många hjertan~~ ifrån hvarandra,
många hjertan, som varit ämnade att genom ~~[illegible]~~ äktenskapet band
sammanknytas.

der han gjorde en anyenam och ~~[illegible]~~ skön fluktrast klinga
så melodiskt ~~som en delfinharpa~~ som en Eolsharpa genom hela hans
varelse, hvars själ betogs af en stilla ~~harmonie~~ vemod och då han
strax derpå
var vorden hela hans sjelsstämning så lugnad att

~~[illegible]~~ ~~Men Anstalterna~~ ~~[illegible]~~ I det samma anspelanten talte
hon fort utanför dörren, stötte han på den blåklädda mannen,
som ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ stod helt lugn i hörnet af Salgrand lutande sig
mot ~~sin kropp~~ den vältäckta käppen. Ser Herren här sade den
himmelblå Murmelin, här är ingen, ~~tid~~ ~~att~~ förlora! Lilledag
såg på honom, med stora ögon, högeligen öfverraskad af förundrande
att hafva nu träffade honom. Skynda ropade M. fortade
den af frestelsen och fördragligheten nu uppfyllde Lilledag
i handen och förde honom 4 trappor opp i hyrest mitt emot
Brodren. Detta är mitt Observatorium sade han fattade
käppen, 4 gjorde dermed åtskilliga rörelser och skådde
den slutligen mot munnen och andra andan mot L. öra,
då denne gjorde

olyckligtvis låter sig svärmeri leda sig från allvarliga ämnen, så att han ~~[illegible]~~ knappt kan skrifva ett utslag utan att falla uti det dylikt vill jag ej tala om. Ja, min Herre! de förunderligaste händelser hafva tilldragit sig med mig; och härefter begynte han att omtala, huruledes brunnsfan på S:t Georgs Minnesstod annammat hans kappa och ~~hem~~ ~~hon~~ bekommit ~~[illegible]~~ suttit i toppen af ett träd på den Kongl. Djurgården.

Härutinnan igenkänner jag min Bror, min ovärdiga Bror; utropade Murmelin. Detta är en af hans vanliga konster. Med tillhjelp af den olyckliga Magien, åt hvilken han uppoffrat ~~[illegible]~~ sin timeliga och eviga välfärd, ~~uträttar han dessa~~ åstadkommer han dessa synviller. Han har visst någon flicka, med hvilken han vill gifta sig; ~~och derföre har han på detta sätt framställt henne. Men akta er~~ ~~hvilken drägt hon än visar sig i, är hon den samma.~~

Skön är hon likväl, det märkte jag nog, inföll Lilledag: ~~men hon ofta döljer sig i lasten af [illegible] under, en behaglig [illegible] I [illegible]~~ så att hon har ~~[illegible]~~. Det enda jag har att anmärka, är att hon vanligen synes i kläder af brandgul färg, hvilken jag alldeles icke kan fördraga.

Derföre bör Herren tacka Gud! genmälte Handlanden Murmelin! Mycket sämre vore det, om hon var i mörka färger. ~~Detta bör~~ Den brandgula färgen är Solens färg, den är således ackla dagen, för hvilken alla fasor och vidskepelser vika.

Ganska sannt anmärkt, återtog Lilledag tå orden: men just när jag betraktar min Herre! just nu förvissad blir jag derom, att det var min Herre och ingen annan, som jag sistlidne Söndag såg i Storkyrkan med Drakstenarkan. Jag mig ~~[illegible]~~ såsa! tror jag att klorna åter börja att krypa fram.

Hvilken irring! I hvilken synvilla! utropade Handlanden Murmelin. Hårdhjertade Broder! Det var då icke nog att du skulle genom mistroende och hat sönderslita detta ~~ömma~~ ärka hjerta. Det var då icke nog, att du skulle framkalla underverldens tälda magter för att uppbringa en ogenomtränglig ~~en~~ mur emellan dig och den som älskar dig öfver allt i verlden. Öfver denna min skepnad och mitt oskyldiga namn söker du att ~~genom~~ bringa i vanrykte genom — — —

Jungfru Ursula inträdde i det samma med några gammelmodiga sidenklädningar på armen, ~~[illegible]~~ förtäljande att en [illegible] utbod klädningarne till salu — för 6 R. stycket, att hon bedt henne komma igen följande dagen, men att hon sagt sig ~~[illegible]~~ hellre vela gå till en annan klädmäklare, emedan Stolt[illegible] Betjeningen nu väntade henne för hennes gamla matmor för att utpanta Kronoskylderna. Murmelin uppstög, bad Lilledag om förlåtelse, synade ~~[illegible]~~ kläderna, och bod 8 R. öfver hufvudet för ~~en~~ hvar och en, undantagande ~~den~~ en himmelblå. Med hvilket besked Ursula begaf sig ut, men åter kom strax med förklaring, att de ej kunde skiljas åt. Hvad sam skall jag göra med den himmelblå klädningen, skrek Lilledag. Skänk den åt Mamsell Alexandra, svarade Ursula, hon är ju rasande efter blått och hvitt. ~~Ja ja.~~ Måhända, sade Murmelin; men jag skall komma i håg det på brakningen, hvarefter han uppsteg, framtog penningar och ~~lämnade~~ räknade dem åt Ursula, som ~~[illegible]~~ derefter lämnade rummet. ~~Hvarpå~~

Härefter fattade Murmelin sig x bredvid Lilledag, fattade ~~hans~~ hans hand lade den mot sitt bröst och ~~[illegible]~~ fortsatte: Ack hvad det smärtar mig att vara så misskänd af min Bror, af min ende Bror, som legat under samma moderhjerta som jag. Obeskrifligt älskar jag honom, men då jag ser en ungdom af ett härligt hopp, ett stort embetsmanna ämne vara på vägen att spillas för sig sjelf och för fäderneslandet, då bör jag ej tiga längre, då måste jag handla, jag måste varna, jag måste råda. Men framför allt är ett oinskränkt förtroende nödvändigt; ~~vi m~~ utan rigtig förkelse måste jag känna ~~min Herres~~ ~~Herrens~~ förhållanden ~~[illegible]~~ alla förhållanden; i det fortlag jag har att göra kunde en liten oförsigtighet göra oss bragt olycklig. ~~Härefter började~~ ~~Jag~~

I sammanhang härmed började Murmelin att förhöra med Lilledag, som betagen af ~~sin drycken~~ ~~de flera~~ druckna toddys ~~han druckit~~ och Klädmäklarens vänskap, var nära på vägen att röja hela obetydliga hemligheter, då han märkte, tre små svarta hufvuden framtitta under messingsbeslaget på klockan och allt mer och mer tillspetsa näsorna, till dess att ~~[illegible]~~ de samma antogo formen af ~~en~~ flugsnablar, hvarpå de utsträckte dem och började att kringtrafva rummet, så dock att den sidan, der Lilledag befann sig, men då ~~de~~ hvarje gång som de kommo den himmelblå klädningen, som ännu hängde på en stol, ~~allt~~ för nära, drogo de sig i hast tillsammans; slutligen märkte Lilledag att alla tre på en gång skötte fart mot hans ~~[illegible]~~ bröst och ~~de~~ häftade sig fast, likasom för att genomtränga hans hjerta. Häraf förskräckt sprang ~~han opp~~ Lilledag opp, ropande: o ve! nu sticka de långa näsorna ~~efter~~ mig. Men Murmelin uppsteg och näpste dem med hvar sin fingerknäpp, så att de genast måste draga sig tillbaka, egne förkänningar anställer —

Af denna ~~[illegible]~~ förkänning hade likväl Lilledag blifvit så uppskakad att han ~~måste~~ ej förmådde att fortsätta samtalet. Han uppsteg och begärde ~~mycket artigt~~ mycket ödmjukt tillbaka sin kappa, med guldkragen; ~~men~~ ~~Lille~~Murmelin uppsteg äfven, ~~för~~ utbad sig hans vänskap och fortsättande besök, eller och tillstånd att få sjelf helsa på honom, samt öppnade ett görskåp, för att framtaga kappan. Men då han ej fann den, inkallade han Ursula, som gemensamt med honom men förgäfves eftersökte den nu förlorade kappan med guldkrage. ~~[illegible]~~ men desse bemödade sig att återfinna kappan, ~~den~~ ~~[illegible]~~ slutligen ej stod att kappan, ja hvars stegs Lilledags misstankar, och då ~~[illegible]~~ genfinna förklarade Handlanden sjelf, kort, det visar han mycket väl, att en komplott var anstiftad mellan båda bröderna för att beröfva honom sin egendom; hvarpå han nappade till sin hatt och begaf sig på dörren, samt skyndade, utför trapporna ~~hvilka han mötte samma flicka som han tillförene träffat utgången från kyrkan. Ehuru uppbragt af [illegible] hvar på det för honom, som vore hela hans [illegible] förloremen, och då~~ hvilka han mötte samma flicka som han tillförene vid utgången från kyrkan ~~Ehuru uppbragt af~~ ~~[illegible]~~ bog han likväl för henne hatten och helsade artigt. ~~Hvarvid det~~ ~~[illegible]~~ ~~som vore~~ ~~hela hans~~ ~~[illegible]~~ förloremen, och då han ~~[illegible]~~ några steg längre med sam en himmelblå bandros tog han med mycken fasthet mot sig och lade den i sin plånbok. ~~Beskrifvningen~~ ~~som han [illegible]~~ ~~[illegible] och lade den i [illegible] Handlanden Murmelin uppvaktte~~ ~~[illegible] och bestod att gifva Handlanden Murmelin uppvaktte~~ ⊕

~~Hvar kan kappan vara? frågade Murmelin Ursula, så snart Lilledag bo-~~
~~[illegible] [illegible] dörren; [illegible] dem [illegible] der inte dessa. M. [illegible]~~
~~som åter [illegible] att [illegible] han den sjelf, i anseende till det af honom [illegible]~~
~~[illegible] [illegible] sådant under [illegible], det han redan~~
~~[illegible] af sina [illegible], så mycket guld, som erfordrades för hans operation.~~
~~Hvilket han [illegible] framtog ur en Chinesisk bläckdosa med [illegible]~~
~~för att öfvertyga sig derom. [illegible] tika för [illegible] som M. [illegible] och~~
~~begynte bägge att leka, i [illegible], då i det samma [illegible]~~
~~hvilken då hon förnam orsaken [illegible] hvarföre de [illegible] och ned på~~
~~att i rummet, [illegible] utan att deltaga i efter [illegible] in i sin kammare.~~
~~Hon har kappan! sade [illegible]. Jo det har hon [illegible] Murmelin~~

Det var en olycka ~~[illegible]~~ inträffad Ursula, att hon någonsin kom hit in i huset. Innan fröken Herrens syster hade lika så gerna hafva blifvit ödodlig. Innan hon blef om förmyndarskapet för den rika flickan, så var det väl missämja emellan Herren och hans Bror, men nu kan man svärja att det är oppen krig. Ingen dag går förbi utan att 4 Refer-spelare och något spratt. ~~[illegible]~~ fortälde han ej för några dagar sedan, men svart-kolt åt skolan, under föregifvande att den hade vattuskräck; och handelen i ~~Lördags afton~~ sista Lördags-nattsmen gör aldrig in mitt minne. Jag blef så glad, när jag märkte att ~~[illegible]~~ Refer glömde ~~[illegible]~~ ~~efter sig~~ kofskam.

I det samma för ett långt afdragne, hus! genom rummet af det tre små gossarne, som ~~förr satte~~ till forne stelte med ~~[illegible]~~ fotterne utan för ~~[illegible]~~ tatch, på klockan skyndade med en brådskande fast under messingsknappen som mitt en söderländsk hoflighet fog dem under ~~[illegible]~~ sin ~~[illegible]~~ ögonen. ~~Jag skyndade mig att bemägtiga mig den; då kyrkodrängen blef det varse och tog den ifrån mig samt~~ ställde den i sakerstian. Jag ~~[illegible]~~ tog noga märke på stället der den satte; men knappt hade vi den innan först Referen-

~~[illegible]~~ åstadkom en ringklang, då den skulle gå ur aftonbönen. Som en jag smordes och så blifvit ~~den~~ sådan varse för att knysa den; då den ~~[illegible]~~ kyrkodrängen ~~[illegible]~~ nappade den ifrån mig och
B. L.
i L. närvaro

darien vålnad och sedermera han själf snöade. Han går ej för vackra vägar han heller, som på egen hand beger sig ~~klocka~~ klockan 12 på natten till kyrkorna och öppnar dörrar och lås. Ja hade vi ej fått det rådet att förfölja oss ~~in till den ena~~ Herrn i draken ~~och~~ åter i ~~den Alfjoran~~ Prinsessan, så hade vi visst varit förlorade. Men for han intet ~~sin~~ själf som en Satan in i Riddaren och började att hugga och slå, så att verkligen befarade ett Brodermord, och ~~nästa~~ efter Jonhatten och Snorrarne, för att med deras hjelp värja mig själf och jaga honom ur sin förtrollning; men ~~huru mycket~~ hjelpte det. Kom ~~ej genast en blåklädda satan till hand hjelp~~, och ~~utan Kyrkodrängen~~ ~~ifrån kyrkogården mellankommit, så hade det varit~~ honom till undfallning, likväl hjelpte vi kyrkan.

Ja, för att åter förlora den sade Klädmäklaren. Jag vet ej, huru jag kunde vara så dum, utropade han och slog sig för pannan.

Men, fortfor Ursula: huru kunde väl den der himmelsblå fjerren vara, som tog Snorrarne från mig.

Jag befarar svarade St. att det just var den unga mannens vålnad, hvilken nyss gick härifrån. Jag har alltid trott att min Bror intet är den sannfärdiga Riddar St. Jöran utan blott Trollkarlen Anastasius, men nu är jag öfvertygad derom. Att jag ej heller är det, förstod jag af sen; ty när jag ville in i riddaren så såg jag nyss som glödande eld sen rinna emot mig, deremot gick det som en dans, att jaga draken i besittning. Men Min Bror högg för matt, för att vara den rätta mannen.

Bäste herre! sade Ursula. Kan det vara möjligt att den unga herren här är St. Jöran.

Mina ~~mest~~ anledningar till denna förmodan äro stora, genmälte St. men ännu är jag ej i tillfälle att undersöka om de äro grundade. När stunden är inne och stjernorna stå i sin rätta conjunction, då skall jag visst ej lämna något oförsökt. Men skulle min aning inträffa, då Ursula beger jag dig bistånd, ty med min vetenskap och fasthet, blir det alldrig att ~~[illegible]~~ St. Jöran för Kejsarinnan.

Hugsligare tankar kom han på om den själfven med sin [illegible] af Musik och målning. Med kurhållet besatt är som sig alldeles allt, hvarom han stradar mig mitt i synen. när jag på minner om nyttiga göromål, såsom att rensa bär till syltning, ~~eller~~ och andra hushållssysslor. Men om Catharina är hon någon gång, då sardar hon sig icke ens att gå igenom köket.

Samtalet afbröts af Alexandra som inkom. Har du tagit någon kappa med guldknappar här ur skåpet? frågade Klädmäklaren. Ja, svarade flickan. Jag har icke alltnog tagit den, jag har nyss burit den till Morbror Drottolaus, då jag i Söndags blef emot min vilja viana till Morbror och Jungfruns ~~samtal~~ små förrättningar med kappan, beslöt jag att rädda den unga mannen, ehuru han ännu tycker prata med bål till sällskapet. ~~Skulden är~~ Hans kappa i godt förvar, och med honom drifver ~~?~~ nu mera inga trollkonster. Ψ

Jo lita du på det, ~~?~~ utbrast ~~[illegible]~~ Anastasius. Drottolaus är nästan gammal narr, trollkarl än jag. Men at den unga mannen rent af olycklig. Nu är han satt, han är förrådd men kom jag att efter ~~din~~ Klädmäklaren bittert förfördes mitt ~~[illegible]~~ bröllops bestämdt för ~~Alexandras~~ till giftermål; och det skall jag säga dig att jag, huru jag lämnar det åt.

Kära Morbror! svarade Alexandra det bröllopet är nu den saken. Annat kan jag säga. ~~Dessutom~~ Min fästman känner ännu ingenting af morbroderne ännu, men när tid är inne, så vet ut han väl själf hvarsfor lämna de Alexandra ~~hemma~~, ~~?~~ ovanmedt. ~~och~~ ~~?~~

~~Alldrig hade Lilledag befunnit sig så fatt. Han hjelt var nagon dag han tyckte framtiden, ~~ hemsk och ~~skönt så i de mildaste färgor. Det~~ tiller ut, ~~att det~~ ~~[illegible]~~ förekom honom, likasom ~~en~~ kvidde ~~den [illegible]~~ sig omkring honom i en himmelsblå krets, likasom omkvärfdes han af en mild himmel. Han kanna huru ondt han gjort den hederliga ~~Klädmäklaren~~ Klädmäklaren och det föll honom jemväl på snart, som hade ~~Referendarie~~ heller menat så illa med honom, ~~såsom han tillskansat sig hans kappa~~ då han Betogen af dessa känslor gick han nöjda ~~ner~~ gjorde upp och ned på Norrbro innan han förfogade sig in på Malmens källare, der hans blick genast mötte den vackra Catharina. Tag mig katten, är det icke en dondoflicka att vara vacker tänkte han för sig själf, och då han skulle gå hem nalkades han tillfället att ge henne en smällande kyss. Men ~~då~~ i ~~?~~ samma rum det honom ~~[illegible]~~ in, att hela den stilla salighen omkring honom föll skadeskt med likasom ett brustet himla hvalf och att ~~[illegible]~~ han i detta ~~[illegible]~~ omfattade och en ~~?~~ brandgul ättlaga, som svängde herligt omkring med honom. Han glömde att Mamsell anna satt vid disken och en gammal Dago hofmästare vid bordet. Ytterligare tryckte han trenne kyssar på Catharinas af välluft spritande läppar, men i det samma när gubben så hastigt, att vår hjelte derigenom återfördes till sans, tog sig omkring och begaf sig på dörren. Då gatan räckte ännu han tyckte sig. I staden vakten, såg han en menniska, en broder och i brandvakten ~~en dylik~~ ~~anna~~ i kamp med det jernhårda ödet. Af denna sinnesstämning kom, han hem, kunde och afklädde sig, ~~men då han~~ ~~?~~ han skulle gömma skrifbordet, kunde han ej undfly skälsen att framtaga och än en gång betrakta den uppgiftade himmelsblå ~~Bandrosen~~ ~~innan då han framtog den var den brandgul. Derefter~~ förundrade ~~han sig åter~~ han mindre så klart att (den var) då han nyss den blå; ändtligen tänkte han för sig; ~~ändtligen tänkte han likväl~~ att det nu intet väl stort möjligt för honom att förundra sig, efter de händelser hvarti han nu några dagar varit inne. Han gick således till sängs och somnade strax.

~~Hvad har sjelf nalkadt han Lilledag~~ ~~nu också kunde. frågade~~ nyss ~~?~~ jag. Morgonen ~~Konduktören~~ den i och för ett gemensamt skrifning ankommande Auscultanten ~~Lunda~~ Thorolfsson, när i sängen liggande han Bandrosen har jag och äganinnan, men fortfor han, hållande den på spegeln liggande ~~med~~ bandet. Smak måtte ~~för~~ den sköna äga. Redan det bevisar mycket att den är himmelsblå; och förträffligt väl är den knuten. Mig tillhör hvar, det är säkert.

Omöjligt: ropade Lilledag, jag skall i dag återställa den åt äganinnan. Jag måste gå dit. Hvad annat skäl äger jag ~~till mitt besök~~ elgest att återkomma så snart. Men tillade han: ~~att~~ Du kan säga att, bandet är blått, det verkligen förundrar mig: först tyckte jag också på samma sätt, då jag först såg den, men nu finner jag att den är brandgul.

Ja, vet du bror! Jag tror att du är brandgul själf, svarade Thorolfsson. Åtminstone har du på några dagar till ut, som hade skrufvorna gått ur lofat i hjernan för dig.

~~Sylvander det? frågade~~ Lilledag och började på

Broder! sade Humblom, då han kröp ur sängen. Om jag är galen, så har du lof att föra mig på Danviken, men klok är ~~väl~~ jag väl svårligen, ty på tre dagars tid ~~har jag varit utsatt~~ har jag varit utsatt för så många ~~betänkligheter~~ betänkliga händelser, att det är fara värdt, att ~~min hjerna blifvit förvillad~~ man vändt upp och ned på min arma hjerna.

Är det möjligt? utföll Thorolfsson. Jag trodde elgest att den var mycket bra nalkad förut.

Det är intet sjukt! Hvad Humblom något vresigt ~~med~~ med till svar: Hör själf, och nu började han att berätta, huruvida föregående dagen, begifvit sig upp i ett hand vid Solgränden, för att återfå sin kappa, der blifvit väl fägnad af en ganska höflig man, men ~~bortstånd~~ bortjagad af trenne sökgubbar, den kappan på klockan utklädt, sedermera sammanträffad med en ⱶ

Ψ ~~trutsala~~

Ψ då sprang jag strax

Ψ och att det tog hjerter ~~[illegible]~~ klart, ty såsom hade vi blifvit St. Jöran öfvermäktige om ej först den blåklädda satan och sedermera Kyrkodrängen, kommit

Ψ ~~Ja, i ganska godt förvar~~ det är säkert! Skrek Humbl. i det samma vrill karligen till. ~~Som en vind~~ och Referendarien slade ~~i sambrickor~~ med sådan skyndsamhet, ~~?~~ den ~~?~~ Hum atetr Machinen, den han ~~[illegible]~~ började att af alla krafter kringvrida, att Humblom, knappt hörde det gemensamma utropet af Alexandra, Klädmäklaren och Ursula. Hval var det, och såg spotsamt af Rödgubbarne forsningar anstalter, sträcka sig mot öppningen, innan den samma var försvunnen och sågen ~~nu~~ åter hel.

Utan att säga ett ord, kastade Referendarien ett par vreda ögon på Humblom och skyndade sig utan att säga ett ord, ut för trappan efter följd af Auscultanten, som ej förmådde ~~[illegible]~~ upptäcka hvart han tagit vägen.

Innerligen glad deröfver att han återfått sin kappa, den han till tiden ej lämnat ur handen, befann nu Humblom sig nöjd på gatan. Han glömde hvad han sett, han fästade icke någon uppmärksamhet på den del af salutaltet, ~~som hvartill han vant~~ som tycktes röra honom. ~~?~~ ~~och med samvete~~ fann sig så lugn, och lifvet tycktes han le emot ~~ens~~ i höga fullmakter, brilljanterade Ordensstjernor och ansenliga fastigheter och Skötebref; ja det var ⱶ

Ack hvad den lilledag begynte att känna sig lycklig, alldrig hade han befunnit sig så fatt, hans själ var

Ψ så stillsam och tacknämlig, som en lugn sommardag, då man lifver varmen ~~likasom~~ slår hvarftan framför tallskogen, framliden såg han

Ψ dessa ~~känslor~~ lyckliga känslor

Referendarien, som återställde honom kappan

då han tydeligen hade för afsikt att lämna tillbaka hvad honom icke tillhörde, fastän den sköna flickan väsand förhindrat.

Ψ sedan en ~~brandgul bandros~~, han utan att själf veta ~~det~~ huru det tillgick, kom att få den i näcken från Catharinas ~~[illegible]~~ bindmössa, befästa ~~[illegible]~~ gula ~~[illegible]~~ bandrosen i handen,

~~annan~~ ens lite stadt

lade den Catharinas bandros ifrån sig på spegeln, för att ej påföljande dagen glömma dess återställande, och himmelsblå

ⱶ denna syntes honom ~~en~~ likväl nu mörkblå och dunkel, hvaröfver han icke ringa förundrade sig själf han,

Ψ Så, att ändteligen har den vise Humbl. nu också fått sig lovlig ~~skämtade~~ ~~ropade~~ sade skräddarn

men han är icke nöjd med en, som andra ~~?~~ menniskor, Hvem är det, som ~~??~~ Hvilka äro de Danne sköna herskarinnor, som min vördade ungersven nu är på en gång vorden underdånig. Den ena måste vara en himmelsk dam, den andra åter en själf, hemsmäktande och melankolisk.

p. 114

R. N. J.
3.

Genom dessa förekommingsåtgärder hade likväl Lilledag blifvit så uppskakad och betagen, att han ej förmådde längre fortsätta samtalet; ~~han~~ som en blixt uppgick ~~[illegible]~~ hos honom ~~[illegible]~~ den tanken att Herrarne Blommelius, utsedt honom till ett offer för deras magiska tilltag, för att på sådant sätt åtkomma hans kappa. Han beslöt att handla med sjelfständighet, att återfordra sin egendom och att hädanefter aldrig söka deras sällskap; och för att genast sätta sådant i verket, grep han till sin hatt, ~~uppsteg~~ och återfordrade den nog mycket omtalade kappan. Härvid uppsteg Klädmäklaren äfvenledes, utbad sig dessutom hans vänskap och tillstånd att framdeles få göra honom sin uppvaktning, och begaf sig till ett hörnskåp för att derur framtaga Lilledagska stafven. Men då den ej fanns der inkallades Ursula, som tillfrågades efter den. Äfven hon försäkrade att hon samma eftermiddag sett den i skåpet, hvarefter hon till ytermera visso begynte att framtaga den mängd persedlar, der funnos förvarade. ~~[illegible]~~ Detta besvär gagnade dock ej, kappan kunde ej återfås.

Det går så här, som hos Referendarien Blommelius, utbrast Lilledag, ~~at~~ kappan ~~at~~ finnes ej; — men tillåt mig att förklara, det ett sådant förhållande som herrarnes är mer än tillräckligt att väcka hvarjehanda misstankar.

Jag är oskyldig, betygade Blommelius. Denna eftermiddag har jag sett kappan. Jag har förvarat den åt Herren. Jag vet ingen åt hvilken jag heller unnar den. Vi äro ej så alldeles främmande för hvarandra.

Hon har tagit den, sade Ursula.

Ja, det har hon; — instämde Blommelius, hvarefter han fortfor vänd till Lilledag. Olle, har nekat mig att ~~återställa~~ nu tillbakaställa Herrens egendom; men det är min skyldighet att göra det. Se här! tag en, ~~af~~ ~~[illegible]~~ dessa i stället‡ ~~hvarvid framtog~~ ~~han~~ ur klädskrubben flere kappor med guldknappar.

Jag har ej kunnat återställa herren sin kappa, yttrade ej Lilledag, och har således ingen rätt att erhålla min kappa tillbaka. Men skulle det först lyckas mig, så förbehåller jag mig ~~både att~~ min egendom, och framför allt, att ej blifva genom trollsyner satt på vippan att förlora mitt sunda menniskoförstånd.

Låt oss ej skiljas ovänner, sade Blommelius. Fordna förhållanden gifva mig en rätt till ~~en~~ vänskap, som jag ej ~~förr~~ eftersträfvar. Herren lär väl ej vilja låta

Fordna förhållanden — infoll Lilledag; — ? Som Referendarien gjorde förstå att jag är Riddar St Jöran heller ? Se nu begriper jag alldeles.

Riddar St. Jöran! utropade Blommelius. Det vore väl ~~[illegible]~~ fan! Hvem Riddar St Jöran skrek Madamen. Det är han sjelf då?

Men utan att afbida ~~utgången på denna~~ svar på dessa frågor, begaf Lilledag, efter en bugning, sig ~~ut~~ ut genom dörren, hvarefter han i trapporna först hörde en vacker fruntimmersröst, ropa: ~~adieu~~ farväl söta ~~[illegible]~~ Morbror! och nedkommen något längre, mötte samma flicka, som han tillförene sett vid utgången ur kyrkan. Vid åsyn af henne förgingo på en gång alla hans misstankar och han ~~med en~~ aftog med en viss vördnad hatten ~~för henne~~. På nedersta trappsteget fann han en himmelsblå bandros ~~tappad~~, hvilken ~~den~~ han upphämtade och med mycken varsamhet inlade i sin taskbok, som i detsamma instacks i bröstfickan.

Strax utanför porten till huset ~~fann han~~ blef han varse den yngsta ~~[illegible]~~ Blommelius, med ~~sin kappa~~ den ~~[illegible]~~ förkomna kappan i handen. Denne hade icke så snart [illegible] fått ögonen på Lilledag, som han ilade honom till mötes, med de orden: Är Herren redan här? ~~[illegible]~~ ingen tid att förlora. Kom följ mig. ~~Fortfor~~ fortfor han fattande Lilledag i handen och ~~drog~~ framdragande honom med sig in i ett hus strax bredvid; ~~under det att de af~~ uttalade sig, under det de der ~~uppsteg~~ ~~i ett annat~~ tre trappor ~~[illegible]~~ uppfört: Jag har sökt Herren för att återställa Herrens kappa, som jag förut denna eftermiddag fått i mina händer. Likväl, befarar jag att ~~den~~ man dertill förinnan icke ~~varit bruk~~ gjort det bästa bruk af den. Vi skola strax få veta det, och då skall herren få med egna ögon och öron erfara sanningen. Visst finnes här en liten olägenhet i den allmänna [illegible], som kallas rummet, d. v. s. det afstånd och de kroppsliga hinder, som betaga oss möjligheten att alltid och allestädes nyttja våra sinnen, såsom t. ex. synen och hörseln. Men vi veta utvägar för det; utan att ~~vara~~ just behöfva tillita [illegible] han, såsom Licentiaten.

Ankommen i ~~rummet~~‡ fortfor Referendarien, det ~~torde vara min~~ ~~Herr Notarien obekant, att ännu [illegible] under de så kallade~~ ~~lika som alla~~ ~~[illegible] i denna verlden under vissa [illegible]. Det~~ torde icke vara Herr Notarien obekant, att guds ~~ande~~ tanke är tillika Guds skapande kraft, och att denna tanke, är, för att tala efter menniskobruk, Guds syn; hvad Gud tänker, det ser han, hvad Gud ser, det skapar han; och ~~[illegible]~~ hvad han skapar är lefvande, ty lifvet är vilkoret för skapelsen, likasom döden för förgängelsen. Ty solen är en lefvande kraft, i jorden en annan, i gräs ~~[illegible]~~ och örter, som frö hafva, i kräk och lefvande djur, i vattnet, hvar efter sin art, i foglar som på jorden flyga under himmelens fäste, i djuren på marken och i menniskornes barn. Derföre ~~o~~ är ej heller det fäste som ~~af~~ ~~[illegible]~~ åtskiljer det vattnet som är under, ifrån det som är ofvan det samma, tomt och ödt. Då Guds blick framgick genom fästet och kallade fästet himmelen, då uppspirade ~~såsom blommor om våren~~, såsom blommor i den gyllene vårens spår, såsom fjärilar efter den höga midsommarsolens blickar, eller såsom fromma tankar, efter läsningen af de heliga skrifterne, varelser, hvilka befolkade fästets boningar. ~~[illegible]~~ Betagne af ~~en~~ en helig fröjd ~~på den andra morgonrådnaden~~ summo de i det heliga ljuset, som upplyste allt, och då den första morgonrådnaden frambröt öfver jorden, så helsade de henne [illegible] dagens rådda strålar, och när ~~middagssolen~~ ~~[illegible]~~ värmen af ljuset svallade ned i omätliga vågor, då togo de detta klot och den luft som omger den samma i besittning. Men mörkrets broder och förgängelsens beherrskare, var icke ~~flyktad~~ till intet gjord af ljuset, ty då Gud skiljde ljuset från mörkret och kallade ljuset dag och mörkret natt, då inneslöts mörkrets vän och i det trångaste moln af dunkel och rullade sig undan, dock ned i vestrens aflägsna skrymslor, der bidade han till nattens välde åter kom, då han utsträckte sitt hufvud ur mörkret, då ~~[illegible]~~ kastade han hatets förgiftade blick öfver fästet ~~och~~ fattade sitt stridsspjut och blåste deri. Redan från afstånd hördes vredgade och ~~[illegible]~~ hådelser och jemmer och förbannelser, och de svarta molnklimparne‡ fingo lif och [illegible] färdiga till strids. Han §! som ej ~~[illegible]~~ dristaden möta Eder ~~[illegible]~~ med änglarne, och kampen med en vredig, som nu flyger på sina himmelsfärgade vingar, bäfvande för den första natten. Vänner §, ännu svagare! der borta! Ännu kommer ett slägte, jag känner det; ännu svagare, mot det kommande kunnen § ~~[illegible]~~ draga i harnesk — men hvilken aning! Ve! ve! ve! ¶

~~De segrade icke, mörkrets son men~~ striden ~~[illegible]~~ ännu varar. § ordets ~~[illegible]~~ makt i ~~blommans kraft och i djurets förmåga~~ vårternas verkan och i djurens kynne ~~[illegible]~~ likväl gaf Skaparen sin yngste son, ~~[illegible]~~ den svagaste, hans Benjamin, som låg närmast hans hjerta, kraft och förmåga att ~~[illegible]~~ kalla och skilja luftens och eldens och vattnets och jordens ~~[illegible]~~ osynliga inbyggare; han må ropa dem ~~från oss~~ östan ifrån eller vestan ifrån. De lyda honom, då han omgjordad

‡ framtagande deraf

‡ så långt trodde jag ej att man ännu hade hunnit. Så mycket värre. ~~jag~~ nu än

‡ i en liten ~~fö~~ vindskammare, hvarest endast fanns ett trabord, en stol ~~och~~ ~~af en~~ en ~~ofantligt~~ ganska stor jordglob och ~~[illegible]~~ en elektricitets maskin

‡ hvari de förkrympade förbytt sig och dolt sig,
§ ~~mörkrets vänner~~ hatets vänner och mörkrets bebyggare

¶ Fasande för det ~~nu~~ mörker som från Vestern synter ~~framträder~~ draga ett svart liktäcke ~~[illegible]~~ öfver den nyskapade jorden och återlämna henne i armarne af det gamla Chaos, ~~flyktade~~ som ännu mera förskräcktes för ~~[illegible]~~ de hiskliga skepnader, som framträdde i dunklet och badade ~~sig deri~~ sina drakvingar deri, flyktade alla fästets ljusare inbyggare åt ~~[illegible]~~ jorden, städse förföljde af sina fiender; ~~somliga dolde sig i luften~~, ~~[illegible] andra i elden, många i vattnet, få i jorden~~ ~~och de minsta och svagaste i trädets stam och i blommorne~~; öfveralt förföljde dem deras ~~fiender~~ ~~Hat~~ likväl icke alla, somliga dolde sig i ~~morgonrådnaden~~, luften, andra åter i elden, många i vattnet, men de yngste och svagaste i ~~[illegible]~~ trädens stammar eller blommans kalkar. ~~Det sökte dem~~ allestädes trängde deras fiender efter dem, likväl märkte de ej de lägre blommorne. Då tyranna solen ~~[illegible] helsad af den [illegible]~~ för andra gången öfver jorden, ~~och~~ ~~[illegible]~~ helsad med en lofsång af den troende skaran som–

da
y

sina länder med styrka och vägrad ~~att tjena~~ sin själ med visshet eller med vetande.

Ja, sporade Notarien Lilledag, för att vara uppriktig måste jag bekänna, att så saker förefalla mig så okända som drakvingar; åtminstone har jag aldrig sett något så granskt som pinick en ~~damp~~ af byltken, hvilken, så fram ej en synvilla bedrog mig, nyttjades sistledne tisdag i Stor Kyrkan.

Referendarien Blommelin yttrade vidare: den store Paracelsus, har sagt att all Magie, d. v. s. förmågan att göra sig dessa elementernas gäster förtamma att utveckla, om ej hvar skall alldeles gå ut ur upgifandorna. Lätlie skyndom! repade Blommelin och nedkastade sig på, sammanknäppte händerne och ~~[illegible]~~ lutade hufvudet med trötthet.

Den Store Paracelsus. Den talar man om hvad jag kommer: inföll Lilledag. Jag är högst nyfiken att få veta, hvad det var för en karl?

Tyst! sade Blommelin, uppstog och fattade till electricitetsmachinen, som han just laddat. Naturkrafter dö ej hellre att försmå ~~[illegible]~~ fortsfor och ledde kedjan med ~~[illegible]~~ väggen, med tillsägelse åt Lilledag, att ~~[illegible]~~ hålla machinen i rörelse. Hvarefter han sjelf gick till väggen, gjorde åtskilliga rörelser och ~~[illegible]~~ bugningar, samt klappade ~~(Stilligen)~~ trenne resor på muren, med den redan tända kryckan.

Då sig Auscultanten kände något som föresföll honom ganska underligt: ~~[illegible]~~ rapporningen på väggen började ovanligt att gå och ~~[illegible]~~ spalt sig slutligen ~~[illegible]~~ till det hvitgula Skummet hafvets vågor lämnat, då de brytas sig mot en sandig strand, ~~[illegible]~~ åt alla ~~[illegible]~~ sidor omkring den krets Blommelin dragit på muren; kryckkorna lossade i sina fogningar, och syntes likasom ~~[illegible]~~ af sig sjelfva spatsera den ena på den andra. Längre förmådde ej Lilledag kring förmaltsinen han slappte den, och såg sig omkring efter dörren; men han förmådde ej ~~[illegible]~~ att uppdraka fenan, emedan hela rummet syntes honom uppfyllt af små blå varelser, som surrade omkring hvarandra på hvita vingar, likasom fly blev, då de svärma. Hans fordna mannamod och själsstyrka hade haft för sig sjelf, som nu belysligen utvidgat sig och från electricitetsmachinen; det såg han ganska tydligen, utgingo strålar, hvarur små svarta gubbar med tåder forskinn, hvilka med sina pinkor och hakar ~~[illegible]~~ undanröjde murbruket, och då de ej skyndade sig, alltså varsamt derföre nästhe af de blå fjärilarne i menniskoskapnad.

Den hvarblå ~~Bl~~ Blommelin slappte nu electricitetsmachinen, fattade Lilledag i armen och förde honom till öppningen, ~~[illegible]~~: Skåda, ~~[illegible]~~ och hör, men gömma uti ~~[illegible]~~ i ditt hjerta hvad du förnimmande varder. ~~[illegible]~~ Lilledag tittade genom öppningen ~~[illegible]~~ rätt in i ~~Klädmäklarens~~ rum, som hela nyss lämnat. Flickan, ~~[illegible]~~ som för en stund sedan, mötte i trappornas, hade nu afklädt sig ~~[illegible]~~ kappan, ~~[illegible]~~, och stod framför den hvarblå klädningen, som ännu hängde quar på stolen.

Ser Du, Allexandra! hvad jag ämnat dig sade Klädmäklaren. ~~Der~~ Denna kan Du få en vacker ~~[illegible]~~ salopp, eller något annat grannt, hvilket jag så gerna unnar dig.

Blott inga tårar äro fallne på klädningen. Svarade Flickan.

Tårar, din toka! ältstog ~~Blommelin~~ Klädmäklaren. Den är redligen köpt af en gammal fröken, för hvilkas skuld Kjessingen skulle panta ut henne. ~~för den~~, och ville då ej sjelfva den, så ~~[illegible]~~ låtit jag Ursula klippa sönder den och skuka hacken deraf.

Kanske! svarade flickan. Var denna den fattiga ~~frun~~ enkans brudklädning. Kanske bar hon den, då hon första gången, hvilade gråtande och sällhet vid en makes hjerta. ~~Kanske~~ Då såg hon framför sig en verld full af hopp och sällhet; men verkligheten bedrog. I sina mörkaste stunder, framtog hon må hända mera än en gång, denna klädning och ~~[illegible]~~ glädjens nedgående sol bröt ännu brot ännu ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ någon minnets gyllne stråle mot sorgens moln. Med denna klädning skiljde hon sig må hända ~~[illegible]~~ ifrån de glada erinringarne af sin vår och dess blommor, ~~[illegible]~~ och ~~[illegible]~~ bittra tårar ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ fello på samma ställen, som förr blifvit fuktade af glädjens. Stackars Gumman! hos hon intet som framspeglar minnet och minnet måste hafva något yttre att fästa sig ~~f~~ vid. Klädningen, ~~befaller och tackar derföre~~, emottager jag med tacksamhet och den forra ägarinnan får jag väl och vid på ~~[illegible]~~. tillade hon sakta, i det samma hon neg för Blommelin, tog klädningen och gick ut.

Hade skalle Th. sofva varit, så hade han väl hjelt som en ulf af sina saliga känslor, sade L. för sig sjelf; men kände sig i det samma träffad af en grufvelig skarp örfil. Icke utan bäfvan såg han sig omkring och blef varse en liten ~~[illegible]~~ af de blå varelser, ~~[illegible]~~ med handen i högsta högg färdig, att gifva honom ännu en. — Gud trösta mig! för sällskap jag råkat uti, fortfor Lilledag mumlande mellan tänderne, här tjeger ej en gång tankarna tullfritt. Men afbröts ~~i det samma~~ af Klädmäklarens frågas till sin hushållerska, i det samma flickan igenstängde dörren. Hvar kan kappan vara? Visst har hon den.

Ja, skam få mig! Har hon icke den! sade Ursula.

Hvad Dalerns i våld! ~~[illegible]~~ utbrast Klädmäklaren, — Kan hon vilja med den Kalls hon väl kunna ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ tyga inne med bror min? Gör hon det, så skall hon, fan Meg sju ~~[illegible]~~ Millioner Tunnor Tjufar — —

Svar intet Herre! skrek Ursula. Hvad skulle du säga på dalen, om de hörde fädare rysliga eder? Var gudfruktig, ~~Excellence~~ — — — Hand-Nöd

Så gudfruktiga ~~[illegible]~~ Ekan är den störste okunken, det vet hvart barn, utför Klädmäklaren smädande. Hvar menniska känner ~~[illegible]~~, att ~~det är~~ han är gammal frelare, en skälm, som förrådt förmän, vänner, kamrater. Ja han skulle vara istånd att förråda sin egen Kung, för att hålla sig oppgående ~~Lastfull~~, orolig, lömsk och smilande begagnar han sin långa erfarenhet för att hjelpa sina anförvanter och dem som tänka likarmed honom. Ingen hög är honom förgatlig, än en redlig man, som frimodigt yttrar sin mening. Ny, Ursula, bättre karl än han är jag; det är icke mörkrets andar jag påkallar det är morgonrådnadens — det är ljuset.

Gud nåda dig Blommelin, genmälte Ursula; om någon hörde sådana hädelser med de trogna, med dem som redan trätt ~~[illegible]~~ kläder, så att de äro brene och obesmittade.

Ja, mannen ~~[illegible]~~ behöfver nödvändigt att ~~[illegible]~~ sig! utfor Klädmäklaren ~~tillg~~ tilläggande: och ~~[illegible]~~ kryck fruktas till en afvid ningsanstalt. Hör var herre! Ny, hvad jag ~~skulle den ey o~~ hade lie att göra, det begriper jag ej, och jag tror att Satan sjelf förde ~~[illegible]~~ dit dig också. Men ~~hvad~~ hvar tucket kan hon hafva gömt kappan, det måste man titta ut.

Han kan vara fä vara der han är, anmärkte Ursula. ~~Hal~~ ~~Jag glömde mig~~

Det menar jag också! föll Humblom just att rogra, men begadens redan vid första ordet af Referendarien, som lade handen på Humbloms mun; likväl förmärkte ~~[illegible]~~ han de trenne ~~[illegible]~~ Småqubbarne under Tappen rusta sina träsvärs för dessa till en ny visitation.

Emellertid fortfor Ursula: ~~Hvarm~~ ~~Den befattning~~ ~~begången är redan fullgjord~~ fortfor utropandt din tillsägelse, det man kan göra i dag, är det nödigt att ej uppskjuta till morgondagen. Se här. nu framtog hon en ~~[illegible]~~ ~~Chinesiska [illegible]~~ liten Chinesisk Dosa med magiska figurer, och visade Blommelin; som ~~[illegible]~~ fryntligt nickande åt Karingen yttrade: det är bra!

I alla fall är det nödigt att han åter får kappan, tog åter Klädmäklaren till ordet, under det han började att ~~anvandt~~ alls hvad som fanns i skrubben, deruti troget biträdd af Ursula.

Det är som jag säger — utbrast Ursula efter en kort stunds fruktlöst letande — hon har tagit kappan.

Ja, det har betydde ~~Kla~~ Klädmäklaren.

Det var en olycka! ~~£~~

Hem, Referendarien, som slagit ~~[illegible]~~ in väggarne ~~(genom en electricitets ma~~ på hvarne tre) ~~chin~~.

~~Detta är ju~~ Hörer du? utbrast Thorolfsson. ~~Du dum~~ Med ditt prosaiska hufvud skulle Du uppliftvat händelser, hvilka öfverskyla mina mest poetiska örskningar.

~~Jo~~, säg det, inföll Humblom. Är det ej en ~~[illegible]~~ fullkomlig förföre till Roman?

~~Jag~~ Snarare en saga, eller en Dröm, tog Thorolfsson till ordet.

Må hända, är den Noetik inföll ~~Thorolfsson~~ Humblom. Jag har mycket tänkt på hvad det der politiska kunde egentligen vara.

Det

med hoppet till sköld och bönen till svärd

som sluden i tät fyrkant, midt under himlahvalfvet bekämpat sin vedersakare och hans anhang. Men med sällsynt blick framgick den mögtiget bud, att de voro ~~icke trott, de skulle [illegible] [illegible]~~ du ~~[illegible]~~ mera trott på dunklet och sökt skydd annorstädes än i tron; de skulle ~~hvarblifvna der nu~~ ~~för de voro, deras~~ dela ödet med de ting, som de dragit framför ~~[illegible]~~ sin trons förtröstan, de skulle derunderna lagar än skulle vara underkastade hopps och fruktan, städse i ett ständigt kamp med sasans söner. Icke en gang de som dolde sig i ~~[illegible]~~ det skopt morgonrodnaden ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ med uflagna strålar, skölden framför sig blef hvar ifrån frikallade. De veta hvad godt är och hvad ondt är, och de frukta upplösningen, likasom menniskan döden.

tingen på

beskref ~~[illegible]~~ derefter en rund krets omkring det ställe der kedjan var anbragt,

hviskande
(Tig, ~~[illegible]~~ sjelf fattade derpå pekfingret ~~fran~~ på Humbloms högra hand och lade den på hans läppar.)

svarta Blommelins rum.

och stod, hållande den ena handen i handen,

Kalls hon väl kunna

Hand-Nöd

till ett annat Rocke

uppe ofred

med tillhjelp af en electricitets-machine

tog Th. till ordet,

En dröm inföll Humblom. Det var besynnerligt. Drömmer man då äfven här ! Det förtör Du tänkt. Drömmar ej Svenska Academien, hvarjemte ~~[illegible]~~ Adamsönerne under sina jättener, om ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Bank Soliditet; och drömmer ej Armen, då han stryker in sin pro

med hoppet till sköld och bönen till vänd
d, midt under himlahvalfvet bekymrad
ngång. Men med solens blick framgick
~~ikke trodt, de skulle prästerna~~
sökte skyld annorstädes än i hvem de skul
vore, ~~[illegible]~~ dela ödet med de ting, som de
trons förtröstan, de skulle derunderna lagar
rtade hopps och fruktan, stadde i ett ständig
en gång de som dela sig; ~~men~~ det
~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ med upplagna [illegible], sköl
från frikallade. De veta hvad godt är och
ruktan upplifningen, likasom menniska

rund krets omkring det ställe der kedjan

r påskyndt från på Humblome hyra hand
lafser

rades i handen,

iktö–machine

ψ Hj. Th. till ordo,
blom. Jag var begynnelsen D. Drömmar man to
Deduktör. Drömmar ej Svenska Academien,
så sina jettnar, om ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~Banken~~ Bank
mer ej Argus, der han stryker in hin pro

nationen viet om ~~många~~ nyttan af ~~[illegible]~~ allmänheten i de drömmer ej om ~~Götherne~~ [illegible] Götiska förbundet, om diket på jorden, ~~[illegible]~~ utdelar sina priser; ja, drömmer ej Anmärkarena om

ψ och drömd hela natten om åglar, blommor, får, små hvita lam med röda band kring halsen och hjertan.

ψ som författarens

ψ den förstående

ψ under det att molnen rullade ända ned: försvagen, ψ jemväl

Det skall jag med få ord, säga dig, yttrade Thorolfsson. Det är efter Svenska Academiens åsigter, mycket, när man stoppar korf af naturen för förfriskning; eller rasp när den ärnar att små-fröknar; efter Argusarnes åter dygröra, men Selbst-gemacht hade Tysken; efter Granskaren ~~[illegible]~~ Gungblomma, strödda på naturens magra sandfält; efter Anmärkarena, sotiga fjellar, nyttiga icke allenast derigenom att de visa den trogna odlaren, hvarest ~~jord~~ jordperorna ligga, utan också genom sin duglighet att torkade till bränsle uppvärma krampsna frågiser; och efter Stockholms Posten en ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~men~~ förmodade meningar, ~~[illegible]~~ fålt, hvarigen eller hvilken paraferad som helst, ty parasiten på ris, på ord och på tankar, har aldrig der lemnat ur tikter.

~~Lika slug blef jag; erinrade Humbl. men ~~efter~~ bandrosorna till för sannolikt den enda~~

~~Hvad~~ Lika slug blef jag, erinrade Humbl. men bandrosorne har jag helt å en blå i trappororne hos Klädmäklaren, och der tracsgul tillhör den vackra Catharina.

Den blå tager jag. svarade Thorolfsson.

Omöjligt svarade H. Sedan jag upptagit den har det förekommit mig ~~som hade jag blifvit min~~ ~~hände jag mig mycket~~ såsom utgick derifrån en blå äktig trasslotto, ~~hvilken~~ hvilken så bitagit mig, att jag känd mig mycket beskedligare och. dessutom måste jag i alla fall återställa mademoisellen den.

Men bästa vän! svarade Th. du råkar aldrig i ballanen på beskedlighet, tro mig! Sockerhjertan kan du få i särklighetan, hjertinnor träffar du på masquerader, dertill fordras blott ~~[illegible]~~ och hyra för en domino. och dessutom emottager mademoisellen ~~för~~ tillbaka bandrosen af mig åt någon annan; i fall jag ej behåller den själf. Dermed tog han ~~bandrosan~~ den ~~upp~~ och stack den innanför västen på venstra bröstet.

Hvad fördrager du dig, ropade H. skyndade efter honom och försökte att återtaga den blå bandrosen från Th. men då det ej lyckades blef H. ond, gaf Th en örfil, hvilken denne besvarade. Nu blefvo bägge förbittrade och gingo hvarandra öfver hufvud, ~~[illegible]~~ ~~af med~~ men med i det de så stredo; ~~Th~~ klappade någon på dörren. Stig in ropade Th och klädmäklaren H. inträdde, hvarvid Th skyndade sig på dörren och H. ~~åter~~ tillbaka i sängen.

Ack, hvilka tider lefva vi ej uti! utropade Kladm. ~~Ack~~ Knappt hinner vår att uppletas inom menniskorna barn ~~[illegible] strid med hvarandra, såsom det~~ ~~[illegible] af klassen, ~~ eller och ~~[illegible]~~, ~~[illegible]~~ den upphäfva sig med hvarannan, och nu ~~emot hvarannan för[illegible]~~ tillsammans i strid; bredt att få börja sin dag. Jag kommer ur Morgonbönen jag – castande

~~Hvad~~ Med ~~[illegible]~~ en ~~[illegible]~~ skyndsamhet begaf vid detta tillfälle var H. sig tillbaka i sängen; men Th. på dörren, yttrande i det samma han utträdde.

(25 27/4.)

~~Roman kan det icke bygas få namn af. Utande Staffel~~

~~Jag har aldrig läst Romaner~~

Nej. Roman kan det svårligen få namn utaf. ~~[illegible]~~ Det instämmer jag i, ~~hvarpå~~ svarade Lilledag. Sad med ~~det~~ ~~vanliga~~ de vanliga begreppen om detta vitterhetsslag; förlåt mig, genmälte Humblom. Jag har också läst Romaner. Jag är en så okunnig i vitterheten, som många, begagnar mig jemte förfallande. med så förträffliga ledare ~~i var~~ för ~~[illegible]~~ omdöme, hvem ~~[illegible]~~ Redactionerna af Stockholms Posten, Anmärkaren och Argus, kan det ej fela att man insuper deras för kyggliga begrepp om hvarjehanda ämnen. Man blir slutligen sedan vita deraf en ~~i hvarjehanda stycken~~ väl verserad man. i hvarjehanda stycken, sade Lilledag.

Ja, man blir verkligen en liten tusande djefvul i. Man uppmuntra af dessa ~~skulle~~ ~~[illegible]~~ kunna erkänna den för Roman derom är jag säker. svarade Lilledag – ropade Humblom.

Hvad skal då! ~~[illegible]~~ Kåt göra. för mycket af Phantasie; förstår Lilledag, Ja, det förstår liter hela börja allt tre öfvervat; och man har ~~[illegible]~~ till oss med takt, att Upsala Litteratur Tidningen skall ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ på det högtidligaste afsvurit all på sin ~~[illegible]~~ obodhag, kommit till sanna och på sitt gemenskap med denna förstöraste fiende. sade Humblom.

~~Holme [illegible] i [illegible] [illegible]~~ för ~~dig~~ på helt andra stränger

Ty! Broder! Denna gången spelar Phantasien opp. Fantasien är aldrig nyan Romanska: Ja, hvarföre icke! ~~Anmärkte Lilledag~~.

Roman? återtog Lilledag. – ~~[illegible] [illegible] man~~ blott de erkännas för äkta. insköt Humblom. Jag tror räknad om namnet på sina barn, – ~~Hvad~~ Hvad har Phantasien att göra med ~~en~~ Romanväsendet! ~~[illegible]~~ ~~Det~~ det vore bäst att lemna den ur spelet. Den är så äfventyrlig.

Roman! återtog Lilledag. Hvad förstår du med Roman? Kåt göra.

Hvad jag förstår? svarade Humblom. Jag förstår dermed en bok, som innehåller åtskilliga handelser, som uppväcker känslor, som leder till moralitet. – Som – – Bättre opp! kära broder! afbröt honom Lilledag; – detta gör ju hvar, ända rang teckning med katekesen för sig; der omtalas att hufvudstulen som är en handelser, deraf följer ~~att~~ vidersörandes upplande om anspråk, hvilket påkallar rättelse, känslan och ~~utslagen~~ följe opp, eller hallen och bröd, hvilket ofelbart skall leda till moraliteten. Men ~~[illegible]~~ derföre är Katekesen ingen Roman.–

Jag försäkrar dig, genmälte Humblom, – att jag ej är så okunnig i vitterheten som mången torde behaga föreställa sig. – Med så förträffliga ledare för omdömet som Redactionerna af Stockholms Posten, Anmärkarena och Argus kan det ej fela att man insuper allt för kyggliga begrepp i hvarjehanda ämnen. Utan att sjelf veta huru det tillgår, blifver man en väl bevandrad man.

Ja, man blifver verkligen en liten tusande-djefvul i hvarjehanda stycken. – svarade Lilledag. Men tro mig, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ min vän! Dessa broder i trone! och många med dem, skola finna ~~Romanen~~ ~~allt för [illegible]~~, handelsen, såsom Roman, allt för mycket besvärad af Phantasie.

Månne de ej hafva rätt deruti? invände Hum. En Roman skrifves har bara att göra med Moral och handelser.

Hvarken saknas handelser, ej heller synas de komma att saknas; så att derpå får väl det vördnadsvärda Allmänheten sin förnöjelse. Men ändå [Likväl] skapas man ingen Roman, utan Fantasie. ~~Kommer att~~ endast vara Phantasi.

Då skulle hjeltarne i Roman slutligen gå i sängen skulle vara en fantast och jag en ibland dem. Jag, som ~~begynner~~ Menar verkligen i alltings hast. ~~man [illegible] torde mera [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible] Humblom. Jag en [illegible]~~. torde vara nödig, fortfor Humblom. Jag som en phantast? Jag som söker att förbättra min framgång i verlden? Jag, som ~~[illegible]~~ mera förtjena med tåla uppmärksamhet; jag som aldrig grubblar öfver deras rationes decidendi – jag? – ney – Det är smädelse, en orang(?) framställning till allmänhetens förvillande och förledande. O Hofkantzler! Hofkantzler! Din långmodighet är ~~[illegible]~~ stor, men hon öker endast syndarnes antal.

~~Hvad det vara sig är~~ ~~svarade Lilledag~~ detta är fara värdt, svarade Lilledag, att du i sjelfva verket är ingen ting, sedan på sin höjd ett phantasie-väsende, blåser fram. likasom gossen en såpbubbla, och kastar i luften, när han till sin egen och åskådarens förnöjelse, låter dig en kund frejmora; i de mest brokiga färgor.

Således är jag nu till och med en såpbubbla och har ingen realitet! skrek Humblom. Ney detta går för långt. Det är en chikan. Jag kan omöjligen utföra länger. Vänd haft, att jag är något ~~[illegible]~~ reelt! Skrek han, sprang upp ur sängen, med handen; hoppade opp mot Lilledag, som i hast grep till dörrens på bordet liggande hjertta bandrosen och skaka på dörren. Strax utanför dörren mötte han i trappan Klädmäklaren Mamsellen, hvars fenstn han ~~[illegible]~~ och stortade i respekt på Humblom, som derved utropade: ärlemedbrak – stället! klorna fram med igen och flög efter Lilledag, men träffade i stället Mamsellens hals och skulle s.

ψ Hjelp! ~~[illegible]~~ Hjelp! skrek Momelin och tumlade ut för trappan på Lilledag som ~~[illegible]~~ föll omkull, och då Humblom skulle skynda ~~[illegible]~~ till undsättning händes honom samma olycka, så att alla tre blefvo ~~[illegible]~~ på en afsats liggande öfver hvarannan. ψ abra! Cadabra!! Pix pax! Belials ~~barns~~ ~~[illegible]~~ ~~Sina~~ ~~[illegible] [illegible]~~ son! O! mein schreck! Utropade Mommelias, och

Humblom yttrade: Ödmjukaste Gynnare! Tackar för sist! Har ärad [illegible] om ursäkt! ~~Lieut~~ Löjtnant skyndade Lilliedal sin väg och utför trapporna, derunder han gjorde Klädmäklarens vägen: För tre rödas kanngar med tre gråa Kalfar! uppå nio smala ben, genom stock och genom sten! Lindwurm lämnar jag dig till. Lindwurm! Lindwurm! Lindwurm till! ~~Hej~~ ~~Hund! [illegible]~~ ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible] fortfor~~ vändande sig till Humblom ~~[illegible]~~ de [illegible] trapporna: Befatter Eder icke med menniskorne, som andra hafver i näsorne! Med Lindwurmen! utföll Humblom. Ack! den har alldrig hjelpt någon annan, tänkte Klädmäklaren, han har bara tyckt så sjelf!

Nu voro de anlände till Humbloms kammare, och Klädmäklaren befunnen och med nödig artighet placerad på en stol, hvarefter han öppnade sin mun och sade: ~~Herr Notarien~~ Det är ett besynnerligt ärende jag har till Herr Notarien! Jag hade en så underlig dröm i natt. Jag tyckte — det förekom mig — såsom — likasom — —

Jag hade också en ganska besynnerlig händelse i går afton; och, om jag ej återfått mitt schalunska rö med gulknappar, skulle jag verkligen vara färdig, att anse alltsammans för en dröm.

Kan man se! tog Klädmäklaren till orda — det var visserligen något som angick mig. Jo min Bror! som är en trollkarl och vänder synen för folk! han —

Han lät mig se Herr Klädmäklarens rum! fortfor Humblom, och förtäljde berättelsen om föregående dagens tilldragelse.

Hvilka orimligheter! de äro knappt tänkbara i en Roman! utbrast Klemelin. De förråda en lika egen som otyglad fantasie! De skola nödvändigt fälla författarens förstånd i misscredit och blottställa honom för ganska skarpa critiker.

Jag är öfvertygad om, anmärkte Humblom, att mången läsare finner af sammanhanget ~~at~~ vara i ett spektakel med honom; och att författaren uppspringer hans nyfikenhet, för att ~~[illegible]~~ flutlegen och sedan han afhållit honom från läsning af ~~[illegible]~~ skrifter t. ex. Kreisens Contorist, ~~[illegible]~~ förings Reglemente, ~~Almanachen~~ ~~Frälsens Handbok~~, ~~och~~ Odalmannen (eller Herr Grefve von Hartmansdorffs förslag till inrättningen af Sveriges Statsförvaltning), afspisa honom med ett skall, der allt, såsom den store Leopold säger: faller i hop, till platt;

Som blåsan af en fisk, gör under skon vid smällen.

Ditt skola vi förekomma, utropade Klädmäklaren, och det kunna vi ~~[illegible]~~ som väl, fortfor han, ty det har säkerligen icke, ens fallit någon Läsare in, att det är med oss begge, som man egentligen spelar; eller som ~~Molberg~~ den nya Molberg plägar yttra sig: diverse spån! Räckom derföre hvarannan handen uppå, att ingen skall äga frihet, att efter en otyglad fantasies ingifvelser besluta öfver våra invecklade och snart sagdt förtrasslade angelägenheter; räckom hvarandra handen uppå ~~a~~ att gripa till vapen för vår frihet af sammanhållning. Herren skive Statens Tvang och jag min ringare [illegible], till en skyddsmur, den ingen författares våldsmakt må bryta; ja, räckom hvarandra handen uppå att, critikens glaf och bokarens hand må träffa hvar och en, som ännu ville förlänga spektaklet; vare sig Recensent eller författaren sjelf! ‡ Tillåt mig att få kalla Herr Handelsmannen Farbror! bad Humblom; och då de nu räckte hvarannan händerna, ~~[illegible]~~ famnades han omfamnades och kysste ~~[illegible]~~ tillika hvarandra, så blef

~~Han~~ ~~Må gifva du hvarannan ett ädeligt. Första handslag~~ ~~och omfamnade hvarandra~~, ~~[illegible]~~ Klädmäklaren ~~[illegible]~~ med förundran varse, att han just befann sig på ~~Lilliedal~~ Humbloms hufvud, der den utgick ganska mycket utåt mot det rödaktiga hår, som framtittade under den mörka lockarne!

Förlåt mig! sade Klädmäklaren ~~förlåt~~ och fattade i peruken; förlåt mig sade Auscultanten ‡‡ tillaggande: och om min hjelparen, Farbror för några år sedan, utbeder jag mig att få blifva ar förtrogen [illegible] [illegible], jag är hvarken så dyr, eller så [illegible] som vår störste Advocat, ~~[illegible]~~ den obildlige [illegible] och gjorde det samma. Der stodo de begge, midt på golfvet och bearbetade med förenade krafter peruken, som trotsande alla bemödanden, qvarsatt på vår kyggliga ungdom!

O Protoleas! Protoleas! utropade slutligen Klädmäklaren; lemnar du ingen mensklig känsla, medlidandets frö, i ditt bröst! Är du en son af Skinnarviksbergen eller hafver du, en annan Romulus! diat en varginnas spenar? Jag såg dig väl, då jag skyndade förbi dig i trappan. ~~[illegible]~~ ~~[illegible] [illegible]~~ du upptog peruken och ~~[illegible]~~ med den mägtiga trappan kastade den dem på denna unga man, efter ~~[illegible] [illegible]~~ Protoleas! Protoleas! Var ingen menniskoätare. Jag mig spår millioner om jag icke får igen peruken, plockar jag dig icke sönder och samman. Vänta! jag kommer ~~till baka~~ tillbaka! fortfor han och begaf sig på dörren.

Farbror! Farbror! ~~Herr~~ ~~ropade~~ ~~sade~~ Humblom fnysande, och fick Klemelin i armen. ‡‡ på han hufvud sitter nu detta repertorium eller skafferi för diverse tankar, som min salige fader, sjelf i lifstiden brukat; Jag får icke gå! Farbror får inte lemna mig i denna fruktelinn sinnet. Jag olyckliga menniska! Jag skulle åter lemna mina Expeditioner. Jag kan ej gå ut! ~~Jag~~ det är omöjligt! Om vice Presidenten får se mig med peruk, tror han genast att det skett för att redfatta honom och allmänt tillkännagifva, det är jag med diverse tankar försedd, lika så väl som han!

Hvad skall jag göra? frågade Klädmäklaren. En högre magt rår ~~[illegible]~~ nu om peruken. De i kristkan befintliga sju strå af den vise Salomos skägg, gifva egaren af dem samma en magt öfver andeverlden, som ofven ~~der~~ mörkrets vänner icke kunna bjuda till intet; då ~~[illegible] [illegible]~~ ~~på Kryptkan~~, sjelfva St. Görans venstra ossellan, som ligger i andra andans ogenomtränglig krets af heligheter, och drifver undan dy ting, ~~[illegible] [illegible]~~ hvilka om middagen vanka. Har gifves ej annat råd, ~~[illegible]~~ för att klippa peruken qvitt och kunna återlemna den till dess rättmätige, och ~~[illegible]~~ sinnet efter Lefs Justitie ~~af~~ Collegium och Förmyndare-kamarens gillade arfskifte, lagliga egare, än att ~~[illegible]~~ förmå min nedrige Bror, att upphäfva förtrollningen och tillstädja henom till ~~[illegible]~~ mig, såsom rättmätig egare deraf.

Ack ja! men huru skall sådant kunna verkställas? ~~Jag~~ ~~Då~~ sporde Humblom. Den som blott hade någon att skicka! fortfor han.

Jag kan omöjligen gå, inföll ~~Hum~~ Klädmäklaren, ty mig skymtar Referendarien at, då han får se mitt kala hufvud. Omöjligen kan herren gå. ~~[illegible]~~ Hvad är att göra? — Efter en några ögonblicks ~~[illegible]~~ tystnad fortfor Klemmelin: ~~[illegible]~~ nu har jag funnit det. ~~[illegible]~~ Hand begaf sig ~~på dörren~~ till dörren, der han efter att hafva mumlat något emellan tänderne, samt gjort flera bugningar, utkastade i en pappersstrut, som Humblom trodde sig tydligen igenkänna för ~~a~~ en bland dem, i hvilka de trenne Kokgubbarne blifvit föregående aftonen ~~[illegible]~~ inpackade. Men man var ~~[illegible]~~ Auscultanten ännu hunnit att blifva med sig sjelf ense om han verkligen förföll sig, klappade någon på dörren. Stig in ropade Klemmelin; och in steg en lång och mager man, i mörkgrå kläder. Du kommer förträffligt, ~~[illegible]~~ utropade Klemmelin, och sade vänd mot Humblom: jag har den äran att presentera Herr Commissionsfaktor Commissarien Rökman, som faktiskt har den godheten, att gå till Commerce Collegium och tilltala min Bror!

Ödmjukaste

†men just som Lilliedal svarade:

afbröts han af ~~[illegible]~~ Hvita Klemmelins röst, som nedifrån ropade

hvarefter han fortfor: ~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~ till den nyss kommande Lilliedal: hvem är Ni! Har ej Ni peruk? men hvad derpå svarades, kunde Humblom ej förnimma emedan han och svarta Klemmelin, som nu hunnit upp, skyndade sig uppför trapporna, derunder den Klä ~~[illegible]~~ yttrade,

‡ Genmälde Humblom

‡ Solida

‡ eller Witthoek kostliga [illegible] ur Klippan Christo

Ryskbörings Entreprenören Röklund
Åkare Åldermannen Rökström —

Lilledag svarade:

~~[illegible]~~ Hvita Hommeliens röst, sken hon

~~[illegible]~~
de Lilledag: hvem är Ni! Har ej Ni genom
svarade, kunde Humblom ej förnimme
svarta Hommelien, som nu hunnit upp
ej uppför trapporna, derunder den Hvit

gi honungsdroppar ur klippan Christo

Molberg plägar yttra sig: diefvuls spån!

så kallas Herr Handelsmannen
blom; och då de nu räckte hvarand
~~[illegible]~~ omfamnades och kysste ~~de~~ tillik

om min Frälsare, farbror för någon p
mig att ~~få~~ blifva så förtrolig deraf
dörken så dyr, eller så bekanta genom
skrifter Advocat, ~~[illegible]~~ den obilliga Tafl

nu detta repertorium eller Skafferi
som min salige fader, sjelf i bifaltid

fabrings Entrepreneuren Röökbund
e Åldermannen Röökstrom —

G. M. 7
4.

~~Med fram tvenne fo~~

ψ Jag drömmer sällan eller aldrig, det vet jag farbror vara öfvertygad
när man sällan annars når hvad det ena skedas skickas gåtesspelet
följt på det andra. I synnerhet hade jag en dröm, eller rättare
en dröm i drömmen, som ännu sväfvar framför mig ~~i Lilla den Bockig~~
~~f~~ och tyckte hafva hemband med en blå bandrosen.

& Efter en stund återkom Lilledag och berättade, att han funnit

& försökt med att rätt band–
& till Lilledags verkliga förvåning
lockarne

† en mycket stor litterator, hvars ofantliga

† om så är, hvilket jag åtsen trodde, återstår
† detta Nummer af nattens store män (s. k. Cederborghs berättelse), hvilken skall
genom en distillation af sin rökelse

Ödmjukaste Tjenare! Det är mig ~~ett~~ tusenfaldigt nöje, svarade den ~~[illegible]~~ kommande, att kunna vara till någon tjenst; – likväl önskar jag att ~~det~~ det icke måtte, med sina vådor.

Dessa måste man trotsa, min vän! ~~af för öfrigt~~ ~~[illegible]~~ svarade Klädmäklaren, och för öfrigt kan jag fråga med Fredrik den II vid Kardar! vill ni lefva evigt då?

Ödmjukaste Tjenare! sade Röökman och gick; hvarefter han inom en kort stund återkom, med berättelse, att Herr Referendarien, som han funnit sysselsatt i Collegium Laboratorium Chymicum, ~~[illegible]~~ bedt ~~Klädmäklaren~~ ~~[illegible]~~ Röökman framföra sin ursäkt, noga betraktat honom, och ~~[illegible]~~ underrättade, att han Röökman nemligen, vore en ganska Comisk Ensaque Extraordinairen, men i alla fall, lik så god som mången annan, frågandes hvem han vore, hvarken Röökman uppgifvit sin beställning. Härvid hade ~~[illegible]~~

Fåfängt sökte ~~[illegible]~~ Hofrätts Auscultanten Lilledag då Ordensbiskoppen W. slutat sin nya predikan om verlden ~~[illegible]~~ förgängligheten efter sin i hörnet af Bänken No 37 i Storkyrkan insadda kapp.

Amen! sade Herr Ordensbiskoppen och slutade sin väldiga predikan ~~om~~ ~~emot~~ denna verldenes flärd; ~~hvarvid från alla sju ordensstjernorna flammande mot hvarandra. I det samma gaf Hofrätts Auscultanten lilledag~~, ~~Lilljestad~~ pro. pungeli pung ~~fader Ordensstjernal~~ svarade Echo genom Ordensstjernan, som ringde då Herr Ordensbiskoppen nedsteg i stoftet. ~~Lilla~~ Hofrätts Auscultanten Lilledag var desperat vord. Han grep efter sin i Bänken No 37 vid Stora gången insadda kapp med guldknapp, men kappan var borta.

Hr Referendarien syntes likasom ond, samt grep till kryckan, hvarefter ~~[illegible]~~ Commissions Commissarien är vorden ~~[illegible]~~ högeligen förskräckt, befarande, att skulle han blifva med detta högst farliga instrument slagen i pannan; men slutligen bad Herr Referendarien endast till åt honom och svarade: Är kärleken som himlen mantel nu, beströdd som den af hjerta stjernor, sken, då gör peruken icke något men; med himlens färg bekransa hatten ~~pungli~~ ~~of~~ han; ~~och~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ af till ~~en~~ stycke peruken hvad går!

Mig är det omöjligt att ~~[illegible]~~ fatta meningen af detta svar, den har väl ej hört orätt? sade Klädmäklaren.

Jag förstår det, sade Auscultanten. ~~Att~~ Då jag i går afton skiljdes från farbror, ~~[illegible]~~ mötte jag i trapporna ett ~~[illegible]~~ fruntimmer, som sannolikt tappat der der liggande gyllda bandrosen. Denna tog jag upp jag vet ej hvilken hemlig kraft den hinner försvarad; men hela natten ~~[illegible]~~ föreföll det mig som, likasom såg jag uti ~~en~~ en dröm, ~~[illegible]~~ det var ett moln hvitt moln, strödde mot ett hinders alsförgadt, hvilket utgick från den har brandgula bandrosen, som jag likaledes kom öfver. Säkerligen har Referendarien afseende på den blå rosen, men ~~[illegible]~~ dag den tog den fördömda Lilledag med sig, då han i dag sprang bort.

Herr Klädmäklaren ~~[illegible]~~ förklarade sig mig nöjd med dessa vidskepliga antydningar, och besynnerligen med Lilledags åtekallande, emedan han slutligen att ingen ting annat återstod att göra, och Commissions Commissarien Röökman åtog sig med mera nöje, att uppsöka Lilledag, hvilken ock efter en kort stund anlände.

Nu tror jag att författaren låter såpbubblan spela i ~~mång~~ rätt besynnerliga färgor, utropade Lilledag, då han trädde inom dörren; men knappt hade han fått Humbloms bedröfliga min, och hört hvarom frågan var, innan han skyndade att krama peruken med alexandrinsk band; men fåfängt, alla förnämare bemödanden, förmådde icke röra den från ungdomens hjess. Lika fruktlöst afleopp försöket med den vackra Catharinas band.

Min arma bror, mig ej! suckade slutligen Klädmäklaren. Här äger ett mäktig men. Ja kära Röökman, åter till Referendarien; bevärda honom förhållandet och besvär honom vid min broderliga omsorg! vid denna lagens makt fruntida valfärd, vid menskliga gitar heligaste känslor, att hitkomma med kryckan och upphäfva förtrollningen genom den vise Salamos magt. Dock tyckte han likasom för sig sjelf tillägga: jag skall tag mig sjutton tänner — väl träffa honom en gång.

Med tårar i ögonen begaf sig Röökman, att utföra förskoning från beskickningen till en man, hvars kryska kunde, ~~[illegible]~~ dengenom att den ovilkorligen krossade hvarje panna, ~~[illegible]~~ ~~hvar~~ inom hvilken ingen tanke fanns, vara farlig för många diplomater af ~~högre~~ med ~~för~~ vigtiga uppdrag än Commissions Commissarien; och Lilledag åtog sig att utreda hvad som ~~[illegible]~~ skadat.

§ ~~I sådant afsikt uppsökte han~~ Referendarien, och ~~berättade~~ omtalade, att han vän Humblom ~~[illegible]~~ drogs med en svår perak på hufvudet, hvilken envisades att sitta qvar, oaktadt man ~~omgifvit den med~~ efter gifven föreskrift, & omkring den knutit ~~ett~~ först ett blått och sedermera ett rödt band, likväl hade för det sednare tillfället & börjat af sig sjelfve, omsom vrida sig, omsom åter trycka sig så att mamsellarne ~~[illegible]~~ dessa omkring den, hvarför Referendarien torde förstå ~~[illegible]~~ ~~förstå, herre~~ ~~brandens Referendarien~~! Ex vano ex ~~[illegible]~~ fallen i elaka händer. ~~Men detta~~ Det synes som envisade man att drifva gycket med en så skadad och förstånds ungdom. ~~Huru~~ Men på hvad sätt man nu skall hjelpa honom från peruken förstår jag ej: Hvad var det den svartklädda herren mumlade efter Er i trapporna? frågade ~~den~~ ~~[illegible]~~ Referendarien; – och fortfor, sedan Lilledag ~~[illegible]~~ ~~och~~ så vidt han förmådde, uppgifvit ~~Referendariens~~ Ja, det var hans yttrelse: Der hafver ni det — två sinne olika makter hafva sammanverkat, ~~af den förtrollade Lindormen~~, ~~och~~ fästskrufvad att peruken skulle ~~fastna~~ qvarsitta på det hufvud der han fastnade, intill dess att den berördes af något tillförande den man mest älskade. Min bror har påkallat Lindormen, och nu är det endast genom ett ~~Cataplasma~~ af venus kyrkliga Lindormniader tillverkadt Cataplasma, utbredt öfver förtrollade hufvud, som det onda kan häfvas. Men hvilka måste Lindormen sjelf medverka och med kärlek medverka, likväl begriper jag ej huru sådant skall tillgå, emedan troligtvis med Lindormen här förstås Draken på Stadens Jordabalk, ~~[illegible]~~ hvilken i gamla häfder ofta kallas Lindormen, ~~[illegible]~~ eller på Tyska Lindwurm.

Härtill ~~fade~~ förmälte Lilledag sig hafva svarat, att det säkert var en annan Lwurm, som Klädmäklaren åsyftat; och senare denne betygat att han dervid endast tänkt på en ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Litteratör ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~, hvars förtjenster berättigade honom till Klädmäklarens åtanke, fortfor Lilledag: så då ~~han man~~ icke annat ~~att göra~~ än att följa Referendariens råd och ~~[illegible]~~ ~~dem [illegible]~~ ~~som [illegible]~~ hvarna åstadkomma en sådan Cataplasme ~~att~~ peruken derigenom befriad från det nu dermed amalgamerade hufvudet, och ~~[illegible]~~ åter får sin förmåga att väcka menskornas tankar, efter annan dertill ej tryter.

Gerna åtager jag mig, sade Commissions Commissarien Röökman, att uppsöka den store mannen; och jag, sade Lilledag, skall medtaga dina Expeditioner, så att de ej behöfver vara derifrån ordig, och tillika tillsäga hos Herrn att om en annan Pluralis tjenst förslande. Hvarpå bägge begåfvo sig på dörren.

Under det att ~~[illegible]~~ Klädmäklaren och Auscultanten voro stadda i att ganska interessant samtal, om upplysningens inflytande under mörka tidehvarf, samt nödvändigheten ~~att~~ ~~af~~ under ett sådant ~~fatal~~ köpande af stränga Bysättningslagar, hördes det från trappan Röökmans röst: På min heder! på sade han. Finnes icke ännu mörker, oaktadt lyset och vidskepelse som obefläckadt strider mot upplysningen – Omöjligt! min herre! omöjligt! ropade en annan röst, då samma dörren öppnades och en ganska hemman man inträdde; ~~och [illegible] Klädmäklaren tog till orda; [illegible] gör ett verk af mörker och [illegible], att förstå att söka den föråldrade upplysningen att fästa af [illegible]~~

Jag har den äran, sade Commissionsfördelaren Commissarien Stockman, sedan han med all uppmärksamhet sett sig omkring, likasom för att förvissa sig att den fatala kryckan icke befann sig i grannskapet, att här presentera Herr Skalden Lindwurm, en ~~[illegible]~~ odödlig man, hvars kärlek för ljus och upplysning, endast ~~[illegible]~~ öfverträffas af hans snille och smak. Med en ~~[illegible]~~ oöfversvinnerligaste kunskaper förenar han den mest genomträngande ~~[illegible]~~ omdömes förmåga och af allt hvad Gud skapat, i himmelen och på jorden samt andra gömmen, är honom ingen ting förborgadt, ty så vis är han. Det står såsom med odödlighetens finger ristadt på hans panna och besteligen ansikte.

Min Olyckfallet. ~~Mine Herrar! förunna mig~~ tog den humane mannen till orda, förunna mig att emottaga ett loford som jag må hända ej till alla delar förtjenar. [illegible] bör jag ej neka, att jag bemödat mig att ~~[illegible]~~ till sans och förnuft återföra de ~~[illegible]~~ de af förnuftlöse eller skrädarsinne irrbloss förvirrade, och med kunskaper [illegible] hvars okunnighet så lätt förvirrar sig; [illegible] har man ej ~~[illegible]~~ åt mina barns egnat den hyllning de förtjena och under det jag har mödan offrat för eget eller också andras väl, står afunden med dess ~~[illegible]~~ af mig så innerligen afskydda följeslagare, grinet och elen ~~[illegible]~~ tillstyrsna förföljningen alltid tillreds att ogilla mina företag.

Ända ifrån verldens skapelse, sade Klädmäklaren — har den reella förtjensten blifvit förhånad och förföljd både från afundsfulle inkomster och fullmagter. Huru står det till med mig, hvad har jag icke också fått lida för det jag sökt min förkofran? Men här är nu frågan om att kunna lindra ~~[illegible]~~ en ung mans ryslijaste öde, hvilken ett skändeligt trolleri på det grymmaste förföljer.

Trolleri! skrek Lindwurm — Ett trolleri! upprepade han. ~~[illegible]~~ Ett trolleri midt under upplysningens tidehvarf. Sedan jag dels beträdt väl, dels öfverlagit redactionen af Gyllenglansens tidningar? Sedan jag från Banca gifvit de svenska lefnadsreglor? ~~[illegible]~~ Sedan mina prisbelönta sånger förnegat fördomens hejd. Omöjligt, kan något trolleri nu mera existera. Nej, mina herrar! en man af mina förtjenster ~~kan~~ bör icke blifva något föremål för det allmänna gäckeriet. ‡

Skulle vi väl hafva flytt till en man af så stor upplysning? anmärkte Commissionsfördelaren Commissarien — om ej faran varit stor och verklig. ~~[illegible]~~ [illegible] Den svarta fläckan Min herre ser på den unga mannens hufvud fastställer deraf en ofrälig magt. Hof den godheten att sjelf undersöka och ni skall med blifva med förvåning varse att den ej kan derifrån tagas.

Nu framträdde ~~Lindwurm~~ Stockmann till Blomblom och började att ~~[illegible]~~ gnida på svarta fläcken, men utan all verkan. ~~[illegible]~~ Lika liten framgång hade Klädmäklarens bemödanden, äfvensom Lilldags, och slutligen fattade Lindwurm, förvånad öfver, hvad han såg, sjelf i den obändiga hufvudets prydnaden, men med lika liten framgång.

Huru har detta tillkommit frågade Lindwurmen och erhöll till svar, att en man skjönad med en magisk ~~[illegible]~~ krycka, hade så kraftigt slungat peruken ~~[illegible]~~ på den unga Auscultantens hufvud, under yttrande af vissa mystiska ord, att den derefter blifvit qvarsittande.

Detta, sade Lindwurmen, är ~~[illegible]~~ icke annat än en imitation ~~af någon~~ efter Tyskan. Författaren har säkerligen förälskat sig i dessa osammanhängande syner och underbara skepelser. Och, som en ~~[illegible] författare~~ skribent, större den ~~[illegible]~~ att läsare först att mata honom, lyckas sig, så kan man ej neka, det Tyskarne eller rättare, afarten af deras författare varit de, som genom sin extravagance förvillat de hufvuden bland oss, som ej hade någon annan egenskap än denna, om icke en viss torrhet i jernmärgen, som var sträfs att kunna tryckas i någon bestämd form, snarast lämpar sig efter denna formlöshet, som utmärker det gåfvande ~~[illegible]~~ [illegible]

Om sterikar ~~[illegible]~~ tyska eller franska ~~[illegible]~~ fått [illegible] på den lösa hjärnmärgen och deraf blifva ~~[illegible]~~ lockar ~~[illegible]~~ efter den form, som sinade ~~i början den 14 tidehvarf~~, eller faller ~~[illegible]~~ i vissa professorliga bucklor, kan har våra likgiltiga hufvuden blir undantaget att skaffa peruken af auscultanden och på Klädmäklarens hufvud.

Jag får säga Herrar, ~~att~~ så talade Lindwurmen, att jag †† [illegible] efter den [illegible] med andra af Kellgren beskrifna egenskaper [illegible] ej heller andra kritiker än dem, som rörde någon annan. Dessutom bör jag ej heller lämna obemält, att om man rätt efter tänkar saken, då är jag den enda reella ibland herrarne allesammans. Ja, man kan anse mig, såsom en representant af realiteten; [illegible] som existerande, sammansatt af erfarenheten [illegible] förnuftets [illegible], likasom en [illegible] ~~[illegible]~~ inom [illegible] — — —

Ack herre — så afbröt honom Lilldag. Förskona ~~[illegible]~~ oss denna gången från eder philosophiska och estetiska bångmål (bon mots) [illegible] hafva sin mesta sinnes förmån [illegible] ~~den [illegible]~~ heller det stora magiska [illegible] ~~att [illegible]~~ icke hufvudet — icke idéer — blott peruker — peruker.

Om den karlen ~~ej~~ icke blir ~~[illegible]~~ ~~mot~~ kom på dörren, så går jag på ögonblicket ~~[illegible]~~, skrek Lindwurmen; och Blomblom gaf Lilldag ~~[illegible]~~ en [illegible] bortfallande blick, bockade sig Klädmäklaren och öppnade Commissions Contoirs Commissarien dörren för den vig med ett glatt småleje afslägsnade Lilldag.

Hvem var den der gluggen, frågade Lindwurmen och fortfor, efter att erhållen underrättelse, om jag kan vara Herrarne till någon tjenst, så oändligen gerna.

Nu ~~[illegible] Klädmäklar~~ berättade Klädmäklaren förloppet och förtog derved ej heller det villkor ~~[illegible]~~ Referendarien fästat ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible] tillgörande. Men då han kom till ~~[illegible]~~ ordet, sannskyldiga Lindwurmiader, då utropade Lindwurmen, ~~[illegible]~~ en bättre benämning hade väl kunnat gifvas åt de djupsinniga tankar hvarmed jag upplyser jordkretsen; ehuru min upplysning förbjuder mig att tro möjligheten ~~[illegible]~~ att kunna på ett underbart sätt verka, då, efter hvad allmänt kändt är, jag aldrig blifvit ansedd såsom en trollkarl, så vill jag likväl med ~~[illegible]~~ [illegible] arbeta till ändamålet, ty genom sådan vidskepelsers tillintetgörande befordras onekligen upplysningen, och jag är en passionerad älskare af upplysningen.

~~[illegible]~~ Det är hvad jag alltid med ifver försäkrat, sade Klädmäklaren. Ja då min Herre en gång gick att fördjupa sig i drömmarnas irrgångar, så befarade mången ~~[illegible]~~ jemte mig, deraf de största vådor för upplysningen, ~~[illegible]~~ men jag påstod ~~[illegible]~~ envägen att min Herre! nog visste hvad drömmar han drömde, och det påföljande 20 December [illegible] färdigade mina förmodanden.

Redlige man! hvad var det ni sade. En catechismus af vanskygdiga Lindwurmiader. En Catechismus det vill säga en pläsirbok. Ser ni mina herrar! att det förstår jag, ty jag är ~~[illegible]~~ beundrad i allt. Det finnes ingen i Stockholm, ja icke en gång i hela Sverige, som till den grad besitter alla de förträffliga egenskaper afsevärda, som med andra ord vill säga [illegible] af [illegible] som nödgas tillerkänna Stockholms posten; så mina ~~[illegible]~~ [illegible] Catechismus af sundt förnuft [illegible] af sans af måtta [illegible] befrias från [illegible] hvarjehanda [illegible] och falsk; sina afsigter, som denna svarta perak. Man har funnit desse förträffliga egenskaper förenade i Stockholms posten, [illegible] Stockholms posten. ~~Men~~ [illegible] derföre börja med den. Se här! jag har alltid [illegible] några [illegible] bitar utaf den, lika som [illegible] Se här ett nummer deri jag ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ har hittintills hållit [illegible] nya skolan, ehuru ~~[illegible]~~ som ej sakna[illegible] öfver hela peruken, och ehuru med afseende fläcken för canonerna, ~~[illegible]~~ [illegible] utrustades dermed ingen ting. Nå väl, jag vill, försöka med något annat, ett nummer fullt af den stora Thegnérs lof. ~~[illegible]~~ [illegible] Klädmäklaren frågande om det var den ~~[illegible]~~ skarpsinniga [illegible] att ~~[illegible]~~ någon [illegible] den [illegible] att göra det [illegible] som fjerdedels herrar vill [illegible], men som han [illegible]

Till denna anmärkning svarade Lindwurmen [illegible] ty med de stora Skalderna Lindeberg och Leopold [illegible] Hyckan, von Beckel, Wallmarks, Granbergs, Askers och Scharttaus ~~[illegible]~~

‡ ljusa

†† Ja visst sade Lilldag, och såg på honom med en min af ~~[illegible]~~ sådan tvetydighet, att en förmodan, det han kanske möjligtvis varit med vid tornbyggnaden i Babel, rann genast fram, men hjerna länge utåt uppgraden.

sympathetiskt eller ~~[illegible]~~ harmoniskt

sansad smak

och fåg på honom med en min af ~~[illegible]~~
[illegible] en förmodan, det [illegible] [illegible]
[illegible] Nabb, vara [illegible] från [illegible]
[illegible] uppraden.

---

ven Brückman och Sköldebrand;)

och Sergels odödliga verk, ~~[illegible]~~ och några andra ~~[illegible]~~ verkliga flöten ägde icke Sverige för det närvarande; [illegible] Lindwurmen om någon tegelstrån i tu- [illegible] och drog dristeligt till med [illegible] Flensken nu [illegible] [illegible], [illegible] han honom likväl icke från [illegible].

Utinti [illegible] ~~[illegible]~~ blott framlagt prof af ~~[illegible]~~ snille och af ~~[illegible]~~ smak nu återstod för honom, [illegible] han, att äfven läggas i dagen [illegible] ädla hjerta och då den [illegible] [illegible] [illegible] Sänder [illegible] sig uppdrog en stor [illegible] dagpappir. Han något [illegible] framtog han ett [illegible] [illegible] efter [illegible] [illegible] upppå, efter alla [illegible] som ~~[illegible]~~ lika [illegible]. Det fram- [illegible] snille [illegible] innehöll en ~~[illegible]~~ den [illegible] [illegible] öfver [illegible] [illegible] form, [illegible] af [illegible] moderation, vill [illegible] [illegible] att [illegible] är en [illegible], som ~~[illegible] [illegible]~~ endast uppträder [illegible] som [illegible] [illegible] att få [illegible] [illegible] på Krogen och [illegible], [illegible] borde [illegible] embetet.

~~[illegible]~~ Tre ting äro goda [illegible] Klädmäklaren och gaf sin sedermera [illegible] [illegible] att det [illegible] skulle [illegible], [illegible] Lindwurmen [illegible] till [illegible], ~~[illegible]~~, [illegible] tyckte att Klädmäklaren ansåg honom för ett [illegible] hufvud, en [illegible] karl, en stor [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ öfver de [illegible] andra [illegible] [illegible] [illegible]. Att den [illegible] drog, såsom ordspråket säger, kunde man med dessto större [illegible], som [illegible] på [illegible] [illegible] började [illegible] en [illegible] af det moderata slaget. Den ena [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] af himmelsk kärleksqval såsom Konung Eric den XIV. den andra [illegible] [illegible] [illegible] Blanka den tredje var likaså [illegible] såsom Konung Magnus [illegible] och den fjerde [illegible] [illegible] [illegible] lik den af Kung [illegible] [illegible]. [illegible] såsom en sky och [illegible] ~~[illegible]~~ sig uti sina Alexandriner, såsom ~~[illegible]~~ det [illegible] papperet kring ett skinkben. Men då Lindwurmen trenne resor lagt sin hand på [illegible] hjertat, då talade han lik en ny Memnon [illegible] af den uppgående Solen [illegible] de ~~[illegible]~~ [illegible] orden: ~~[illegible]~~ men då [illegible] slutat sitt tal, då hörde man [illegible] dörren de ~~[illegible]~~ orimmade eller orimliga [illegible]:

Blankar du Blanka? Blankan blank[illegible] oblankade himlen!
Är hon af [illegible]? ~~[illegible]~~ Ja. Blanka! så blifver det blankt!

och när han [illegible] [illegible]. Blef han [illegible] den i dörren [illegible] [illegible], som [illegible] [illegible] till [illegible], [illegible] af Lindwurmen, som [illegible] i ~~[illegible] [illegible]~~ att [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] utför trapporna. [illegible] Klädmäklaren [illegible] [illegible] i [illegible] och [illegible] honom [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] sin egen [illegible] [illegible] Commissions- [illegible] [illegible] [illegible] betygade sin fägnad, innan han [illegible] begynnte att [illegible] och [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] ut genom dörren eller in uti Klädmäklarens [illegible].

~~[illegible]~~ [illegible], som så naturligen [illegible] af delade [illegible] [illegible] Klädmäklaren och [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] begaf sig upp. [illegible] [illegible] [illegible] han, [illegible], efter hvad han [illegible] [illegible], icke hade [illegible] ~~[illegible]~~ att [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] andra [illegible] än den, som den vackra Calharina [illegible] [illegible] för hans hjerta. Men ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] länge. Hemkommen fann han [illegible] sig ett billett, deri [illegible] Referentarien anmodade ~~[illegible]~~ att för honom hålla [illegible] [illegible] en [illegible] aftonmåltid, hvarunder han [illegible] [illegible] af [illegible] att för honom ~~[illegible]~~ omförmäla. Men [illegible] denna [illegible] ning [illegible] Himmelblom [illegible] [illegible], i anseende ~~[illegible]~~ dertill, att han icke visste hvad han skulle ~~[illegible]~~ tänka om en man, som så [illegible] förstod att hula [illegible] öfver [illegible], [illegible] ~~[illegible]~~ Auscultanten likväl [illegible] att [illegible] [illegible] [illegible] att [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] en man [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] var [illegible] [illegible]. [illegible] för att [illegible] kunna på att [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] han [illegible] och [illegible], [illegible] i [illegible] att sedermera [illegible] [illegible], det [illegible] han [illegible] hemma på eftermiddagen och således ~~[illegible]~~ icke [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ förrän det redan var för sent att efterkomma dess inbjudan.

Kommen i hörnet af Storgatan och en annan på Ladugårds Landets belägen gata, beslöt han att [illegible] sin [illegible] och besö det på en gård [illegible] [illegible], i [illegible] [illegible] att gården ~~[illegible]~~ icke ~~[illegible]~~ [illegible] förvald. Han [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ inträdde ~~[illegible] [illegible] Tvänne Erics fucklor [illegible] i [illegible], han [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] påhittig och [illegible] [illegible] [illegible] att [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~ [illegible] Men medan han så stod ~~[illegible] [illegible] dessa facklor~~ [illegible] ~~[illegible] [illegible] [illegible] att [illegible] för en [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] att de blifvit [illegible] under [illegible] [illegible] under [illegible], märkte han [illegible] att facklorna [illegible] [illegible] af tvänne [illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ var [illegible] [illegible] om det att, ~~såsom tog en [illegible] [illegible] [illegible] i [illegible] en [illegible]; ja då han såg sig omkring, [illegible] [illegible] tomten ~~[illegible]~~ [illegible] af [illegible], [illegible] man ville infra för att [illegible] på någon [illegible] [illegible] [illegible]. Vår Auscultant [illegible] att befara ~~[illegible]~~ det han genom [illegible] [illegible] eller [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] att [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] i ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] om och [illegible] [illegible]~~ [illegible] att [illegible] om, [illegible] han [illegible] ~~[illegible] [illegible]~~ sig [illegible] ~~af~~ nå [illegible] af en hand, som han [illegible] [illegible] [illegible] Referendarien, hvilken fram- [illegible] den [illegible] [illegible] och [illegible] [illegible] [illegible] fackelröken. ~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] för Auscultanten, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~ [illegible]; [illegible] ~~fann det annars~~ Hvar Auscultanten fann det anmärkningsvärdt att de [illegible] beständigt tillväxte, derigenom att de förtunnade sig, och att de slutligen syntes likasom uppbara himlahvalfvet. Hvad gifver dessa stora män förmåga att med [illegible] [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~, [illegible] han förvånad. Hvad annat än den djupa beundran, [illegible] [illegible] [illegible] för sig sjelfva ~~[illegible]~~ svarade Referentarien. Men nu de icke slutligen försvinna och får man ej en vacker dag se den ena af dem med [illegible] ~~[illegible]~~ i knapphålet och den andra, med [illegible] på venstra bröstet? frågade ~~[illegible]~~ [illegible] derefter Auscultanten sjelf. Svarade ~~[illegible]~~ Referendarien, det kommer endast an derpå att de ej [illegible] [illegible] förtjena sig, utan en [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] Han [illegible] tyckte honom denna. I sådant fall uppkomma dem att ~~[illegible]~~ rök är icke annat än rök, antingen den ~~[illegible]~~ [illegible] i [illegible] på de högre eller de lägre och antingen den brinner för [illegible] och [illegible] eller för andra smärre [illegible]. Hvad de store männen [illegible] märkeligen med [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] [illegible] hälsade så [illegible] om och [illegible] hvarandra, att det icke var [illegible] att [illegible] förhållandet, åtminstone [illegible] Auscultanten ett par så [illegible] [illegible] att han icke kunde undgå att [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] af [illegible] ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ [illegible] fordrade, [illegible] [illegible] [illegible] kunde ~~af [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] Himmelblom, [illegible] [illegible] [illegible] honom [illegible] [illegible] [illegible]~~ [illegible] [illegible] det [illegible] de sig för Bellmans [illegible].

~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ Auscultanten, [illegible] ~~[illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible] han som många [illegible] [illegible] allmän välfärden [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] som de icke [illegible] af [illegible] [illegible] [illegible] och [illegible] i [illegible] [illegible] [illegible] att förmoda [illegible] storverk, som [illegible] icke [illegible] [illegible] [illegible] båda omfattade ~~[illegible]~~ Valtmannen och [illegible] att göra något af honom. [illegible] [illegible] att ~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] i Tal och [illegible] [illegible] såsom en annan [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~ [illegible] [illegible] medaljon af ~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~ [illegible] Valtmannens ~~medaillon~~, och uppböjde [illegible] så att han glömmande såsom en kontakrik öfver Ladugårdslands Kyrkan och Kronobränneriet, och öfver ~~[illegible]~~ Norrtullsgardet till [illegible] [illegible] [illegible] man ville [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ öfver det Kongl. Slottet, de hörde Himmelblom [illegible] [illegible] på andra sidan minnesvården och [illegible] han tyckte sig [illegible], så mötade han nu i sin ordning sina ögon [illegible] [illegible] att han [illegible] [illegible] den vackra Calharina, [illegible] på [illegible] af de store männerna, [illegible] vid sidan af en [illegible] [illegible], hvilken tyckes vilja [illegible] [illegible] [illegible]. Men [illegible] [illegible] [illegible] icke Auscultanten [illegible] [illegible], ty ett ~~[illegible] [illegible]~~ [illegible] kom öfver rökqvalborne, som [illegible] [illegible] [illegible] att det var förbi[illegible], men likväl [illegible] [illegible], det [illegible] de att [illegible] [illegible] af her öfverbibliothekarien eller någon annan person, som [illegible] vill stå väl på begge sidor om minnesvården.

Han vaknade [illegible] [illegible] icke Auscultanten att erfara, emedan han [illegible] [illegible] [illegible] af Referendarien, ~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~ som förde honom [illegible] [illegible] [illegible] Kindstugugatan.

Knappt hade Auscultanten, som [illegible] ^[illegible]^ sig nog [illegible] efter dessa händelser, men ~~[illegible]~~ ^[illegible]^ trodde sig [illegible] ~~[illegible]~~ ^deformerad^ [illegible] sig ~~[illegible]~~ upp till [illegible] för att [illegible] om icke någon af [illegible] [illegible] [illegible], på det att han måtte få [illegible] att [illegible] [illegible] sig och [illegible] [illegible] sig, [illegible] att se denna för hans framtid så viktiga [illegible] [illegible] och [illegible] [illegible] med mat och dryck [illegible] den vackra Calharina [illegible], [illegible] [illegible] sig [illegible] för att i en [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] efter det [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ ^men innan^ han hörde någon klappa på dörren. Ak [illegible] han, och [illegible] ~~[illegible] [illegible]~~ jungfru Margaretha, som med mycket [illegible] framförde sin [illegible] helsning med [illegible]

Jfr för Lindwurmen sig

§ särskildt åter

§ och i denna förmening

Blankar du Blankan Blankan blank i ~~oblankade~~ oblankade ~~Blankor~~

§ [illegible] [illegible]

[illegible]

§ fann tvänne Erics facklor i kors uppbärande en ~~[illegible]~~ medaillon, hvarpå Valtmannen, Poseidon eller Neptun befann sig. Han kunde icke undgå att beundra den [illegible], hvarmed han [illegible] [illegible] [illegible], af hvilken likväl alla [illegible] [illegible] genom [illegible] [illegible] [illegible] förlorat, så att den snarare [illegible] en [illegible] i [illegible] en [illegible] än det [illegible] som sedermera blef en [illegible] i [illegible] märkte det [illegible] mannens hand. Och så ~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~ att [illegible] [illegible] icke [illegible] [illegible] dessa nya [illegible], som [illegible] [illegible] af gammal [illegible], och emedan [illegible] i [illegible] [illegible] skall [illegible] ~~[illegible] [illegible]~~ ~~[illegible] genom Poseidon~~ [illegible] [illegible] af Poseidon, ville [illegible] en [illegible], som [illegible] en [illegible] [illegible] och [illegible] de obändiga med [illegible] af bedrägligen [illegible] [illegible].

§ beundrande denna [illegible] [illegible], som klarligen ådagalade huru länge snillet [illegible] utspinna sig, [illegible] sig

§ om det var facklor, så var det ganska besynnerliga facklor, ty ~~[illegible] [illegible]~~ lågan af den ena [illegible] [illegible] af en [illegible] [illegible], och i den andra [illegible] de [illegible] [illegible] af [illegible], så att han var [illegible] och [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] men Referendarien [illegible]; och [illegible] till [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ^[illegible]^ [illegible] [illegible] [illegible]
§ Då fog Auscultanten [illegible] att ~~[illegible] [illegible]~~ icke var [illegible] facklor, [illegible] ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ att endast en dagbladsskrifvare [illegible] i kors [illegible] ~~[illegible]~~ ^var^ [illegible], men egentligen var det [illegible] [illegible] [illegible] och dess [illegible]. Anmärkningsvärdt fann Auscultanten det likväl vara

§ fria Patrioter

§ men som borde gå då nu

§ ämnad att bespisa få inom som utom landet

§ öfver Tullriket likasom en ~~[illegible]~~ så kallad ~~[illegible]~~ Oriebilrikt belagd med [illegible] [illegible] [illegible], såsom

~~hållan, att Auscultanten tänkte gifvit hälsa på honom.~~

~~Den~~ Naturligen [illegible] var Auscultanten åt sig sjelf lämnad sedan hon sade sig med ~~att tänka~~ med Gufvredet lemnat med handen och tänkat Under denna ~~hvilken~~ förändring, ~~[illegible]~~ hade han uppmärksamhet huru möjligt det skulle blifva för honom framtiden, ~~[illegible]~~ spridde sig, det hade han ägerat perukstock man han denne, upphemmat behörig plats. ~~För att uppgifva författerna~~ ~~af [illegible] detta för de [illegible]~~ Mången skulle deraf hafva tagit anledning att misstänka, det hade han genom sin anticipation af framtiden, velat nyttja sig sjelf, på ~~[illegible]~~ mera försiktig bekostnad, ~~men med förtreckte honom hans dröm, hvilken han på ofördelaktigt omtalat, i synnerhet om delen~~ och ovännerna, ~~för~~ för hvilka hvarje man af hvad slag för sig varm utsatt, skulle hvifvelsutan efter hans mening begagnat hans utsagor för att skada honom. Men på det att sådant skulle förekommas, skyndade han äfven, i förhoppning att, alla dessa icke kunde vara bortgångne, ännu att ~~[illegible]~~ låta se sig och bocka sig; och sedan därnäst för hans framtida befordringar så tydliga önskan kunnat uppfyllas, ~~skyndade han sig~~ gick han att på sig med och drog hand försigtigt sig af den vackra Catharina's åsyn.

~~Under de [illegible]~~ den dagen som föregår middagen ~~[illegible]~~ ska det understundom hända otådige män, att de ~~[illegible]~~ lemna [illegible] sig från sina kammar. Så gick det ock väl hjelte. Innom en skimrande krets svaf snart den gamla ~~[illegible]~~ för honom, som sänkte sig emot honom som skrattade så gälst, nästan gällare än den vackra Catharina då han intogs på malmens källare, Kommelskar, kom! så tänkte han: huru lätt måste de bli ~~[illegible]~~ sig vandringen på lifvet, bara blifva med dig; och redet och de sina skatungarna, han kunde icke längre hålla sig: han gick ut på hörbarden, ~~[illegible]~~ då någon i det samma knackade på dörren. ~~[illegible]~~ "Kom in!" ropade han och in steg den gamla Margaretha, som ~~[illegible]~~ framför sin herres bjudning att ~~[illegible]~~ helsa på honom till kaffet. Men innan hon ännu slutat, slogs åter dörren upp af Jungfru Ursula, som likaledes anmanade honom att stiga upp till Klädmäklaren.

Willrådig; ...så, ~~[illegible]~~ satt han der ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Hercules i soffan och åtskilliga gånger, vardt uppnyggt ögonen och strackte benen öfver ifrån sig; hvarefter han ändteligen ~~[illegible]~~ sade sig upp och nog betingade de tvänne ambassadriserna. Länge stod den bra i sin hjelteliga hjöl, och sag på ~~Auscultanten~~ Wamblom under det att Comendeur blängde omsom på honom, omsom åter på sin medsyster. Ändtligen bröt den ledrare tystnaden, sägande: Kom med mig, min vackra herre! Handtlomannen har så angelägit att tala med herren och han menar alltid så väl. Det finns ingen ärligare karl ~~[illegible]~~ på jorden. Deremot är Referendarien en hels karl, en dagvällgare en tekoattydare, afsen som nu föglalåt aktas. Och hon min hjeldes Jungfru är ingen bit bättre, fortfor hon vändande sig mot Margaretha. Kom till min husbondes herre. Svarade åter den andra. Han har gjort mycket gott och ~~[illegible]~~ ledde ondt, och herren ångrar saken lyckligt aldrig bekantskapen med honom. Jag vill taga saken i betänkande sade Auscultanten och kommer säkert om en timme på någondera stället.

Se ~~här~~ bägge jungfrurna aflägsnade sig och Auscultanten skyndade att ~~[illegible]~~

~~Endtledigad från sin börda eller rättare~~ från ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ kände Auscultanten sig vederliggen med tagen, men han kände af sin vestern af att visa sig flitig och gå lena höga förnäm under ögonen. ~~Han skyndade derföre, ehuru annat uttagen~~ Derföre skyndade han också att infinna sig ~~på de~~ i den Kongl. Hallen der han hade till ~~[illegible]~~ att ~~icke allenast~~ få bocka sig för ~~[illegible]~~ vederbörande, utan ~~ock~~ äfven förvissa sig derom att Thorleifsson icke förrådt honom, och omtalat ~~[illegible]~~ händelsen med perukstocken. Han tröstade sig således ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ och ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ sin farsögonatt under sin vandring på den gorsiska banan nödgad i synlig mödig hela solen af en perukstock, och hvad än värre var, af en oförtrollad stock åt en förtrollad peruk genom, tanken på den middag han ~~gick att få och~~ skyndsamt gick att få sig, ~~[illegible]~~ förlyckligad af inbillningen, som slog hvarm slagor ~~[illegible]~~ till en smalt, da den med sitt magiska skimmer omgaf både maten och den vackra Catharina, ~~[illegible]~~ då han inträde i rummet skrattade till så gällt att ~~den~~ han omöjligen kände hinderlåta att svara på den hälsan skatten med de besvarade skadorgarne, och för sig sjelf ~~[illegible]~~ gnola den bekanta arian: ein bittern spagerade. Af hennes ~~[illegible]~~ hans enslötey han ~~[illegible]~~ henrycktadig, alls af skallemanen, och hon ~~sett~~ tänkte honom den ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ mer, at behagt ~~[illegible]~~ ~~den samma kärleken ensam förmärad, i Kanta~~. Men, också gjorde han, vad vi fått henner godt, ty om han icke altid på manad, så hade han säkert ~~[illegible]~~ ~~af Henne omaldagit [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ han måste inskränka sig till henne. Men ~~[illegible]~~ tillräckligt att hålla honom skadeslös för dagens utstånda mödor, och ~~[illegible]~~ minnet af hvilka de den vackra Catharina och de ~~[illegible]~~ ~~feta grankakorna~~ med sylt, som ändtligen ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ anskaffats varma, bedragade honom ändock icke i hörnet af den bläsmelade punschsoffan, der han nedlade sig för att hvila ut efter dagens mödor. ~~Men~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ det jag var ~~[illegible]~~ under denna tidgrund, eller några minuter innan han somnade, som han tänkte dygdatt och kanske vekaste; och härmed höll han ~~[illegible]~~ på som bäst, då någon knackade på dörren.

Stig in! ropade Wamblom, i det han gnuggade sömnen ur ögonlocken ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ och in steg den gamla Margaretha. Hon framförde Referendariens helsning, ~~[illegible]~~ med anhållan, att ville herr Notarien bidyt gå efter middagen helsa på honom. Men innan Auscultanten ~~Auscultanten~~ ännu hunnit att utsäga sin mening, anlände jemväl ~~[illegible]~~ Jungfru Ursula, med en lika beskaffad bjudning från Klädmäklaren, hvargenom förnäst Auscultanten i samma kinkiga belägenhet, som en ~~[illegible]~~ mången beskedlig domare, då ~~[illegible]~~ ~~parterna äro [illegible] lika förnäma personer~~, ~~och han visste alldeles icke hvad han skulle taga sig till~~ ~~eller den att alldeles icke kunna afgöra hvad som är klokast.~~ ~~Han visste således~~ ~~klädde sig således flera gånger bakom örat, för att skaffa lust åt sin mening~~ Svårigheter emellan ~~[illegible]~~ Skarpsinnighets ögonen skall efter hans lära vara likstämda belägen, kladde han sig flera gånger bakom örat för att skaffa sig ~~[illegible]~~ tankar lufts; ~~Ändtligen [illegible] [illegible]~~. Dock var Ursula denna gången snabbare än Auscultanten, ty innan ~~[illegible]~~ hans tydliga förlossning med ett skadgadt beslut hunnit försig gå, stod gumman med knutna näfvar framför Margarethas näsa, hvaraf Auscultanten tog en sådan förskräckelse till sig att han sprang upp ur soffan och förde Margaretha utför dörren, sägande: Gå för Guds skull bort nu, min söta matmor! jag skall hafva den äran att komma. "Ja so"! skrek Ursula, då han inkommit åter. Herr går till ~~Teknatydare~~ trollkarlar, dagvälgare och dem som nu föglalåt aktas. Med sådant folk umgås herren! Men derför skall min herr Klädmäklare salla sig, ty vi vilja hvarken bedra, än han vill sig sjelf. och Auscultanten gaf gumman till hjertord deste att han samma aftor ocksa skulle helsa på Klädmäklaren; som, gumman försäkrat, väntade honom för angelägna affairers skuld.

Åt sig sjelf ~~ensam~~ lemnad, visste Auscultanten förnuftigen icke hvad han skulle göra. Hans besökes hos Referendarien afskräckte han genom de många bestämmelser sakes han der lärt, och den ovekliga trollkraften i Cagliostros peruk; åter emot Klädmäklaren. Derföre beslöt han ~~[illegible]~~ sin mogen, besinnande att icke gå till ~~någon af dem~~ någondera af dem, utan i stället skynda sig ut till Stallmästaregården, der inga förtrollningar voro att befara ~~[illegible]~~ ~~utom hvadan [illegible] [illegible]~~. Genast ställde han också leden ~~[illegible]~~ i verket tallgått, men han hade ~~[illegible]~~ icke gått många steg, då han uppfamnad af Referendarien, som påminnande honom om sitt löfte, anmodade honom att bara honom följaktig hem. ~~Dessa måste han ofvan~~ Härtill måste väl hjelte åfven begifva sig, under förespännan att han blott gjort en omväg, för att taga sig någon rörelse på maten, ~~men sedan~~ hvilket Referendarien också tyckes vilja tro.

Emellertid anlände de vandrande till huset ~~[illegible]~~ vid Kinspingsgatan och Auscultanten, som i ~~[illegible]~~ Referendariens sällskap, hann de trymma djuren och inser förfärligga, införd i en uti en ~~[illegible]~~ vid sal en, trappa upp, hvarest ~~[illegible]~~ tändes fram emellan tvänne fenster befann sig en stor forsilfrad stol med ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ lanssöfladd med hvitt sammet, omgifvens af flera taburetter af samma slag. ~~Der~~ och ~~hvarjdes~~ der samma flicka som Wamblom föregående dagen mött i trapporna, nu befann sig sitt ned. Att hon var ~~vacker~~ skön det måste var Auscultant för sig sjelf bekänna, men så ~~vacker och~~ täck som den vackra Catharina var hon icke; ty vår hjelte älskade icke dessa långvinta och smärta damer.

Utgifvarens Förord

Att jag icke ärnnat kalla denna skrift en Roman, skall Läsaren sjelf finna, då han i andra delen öfvertygas att hvad här omtalas verkligen tilldragit sig; men man har icke heller kunnat kalla den en ~~fö~~ berättelse. Derföre har det blifvit öfverlåtit åt läsarne sjelfve, åt Recensenterne, och framför allt åt dem som icke läsa boken men ändå bedömma den, att ~~[illegible]~~ gifva den hvad de behaga.

Visst vore de väl för desse och äfven för de andra att känna ~~författarens namn~~; men för ~~hvilken~~ han ~~sjelf~~ icke sjelf. Skälet dertill har [illegible] tidsbakgrund, kanske är det det, att de för många ~~fruntimmer~~ fruntimmer med och mindre tjocka böcker ~~nu mera~~ endast och allenast för ~~namnets skull~~ författarens namn skull, på borde väl någon försöka för sakens skull, och således sätta namnet å sido. Skulle någon imellertid vara mycket ~~nä~~ nyfiken, så kan han ~~[illegible]~~ ~~der~~ vid gamla skolan dessa den för en efterbörd och med den nyss för en andeflistring från den i förordet till Spatserdame omförmälde vacanta skolan på Lannviken.

Utgifvaren.

i
uppdaga

förvissa sig derom,

& skilde han sig snart

& med framsökt artighet

~~[illegible]~~ med en känsla, med en så lafontainiskt ~~[illegible]~~ naivité att tr[illegible] ~~& med framsökt artighet~~ ... lyktig ingen alls kunna i verden skirinlle ... lunda serverat sin älskade Portvarinne. lakit ... ~~portion~~ talrik af gå genom den dyrbara handen, då han deremot

& ~~Laddning~~ dessas ~~Laddning~~ Laddningar voro

& hem och

& en vana som han villan efterrätte, då det

de bestående porternas rätt i samma sak äro förmål för lika förnäma sprakare. Med sig sjelf kände han således icke blifva ense om, hvad som var klokast, utan

?

?

Förord

...finnad kallas denna skrift en Roman, ska...
...finna, då ~~han~~ andra delen ~~[illegible]~~ öfverdrifvet
...omtalad. verkligen tilldragit sig, men
...heller kunnat kalla det en ~~[illegible]~~
...derföre har det blifvit ofrånkomligt
...se, åt Recensenterna, och framför
...som icke läsa boken men än...
...en, att ~~[illegible]~~ hvarföre den har ...

...de väl för desa och äfven för ...
...kanon författarens namn; men ...
...han icke ~~själf~~ sjelf skälet, hvarföre han ...
...aluk, kanske är det det, att då
...~~framkomma~~ framkomma med
...hjelp båda böcker ~~att nämna~~ endast
...för ~~namnet skulle~~ författarenas
..., på borde väl någon försöka
...skull, och således också namnet
...skulle någon emellertid vara
...~~[illegible]~~ nyfiken, då kan han
...vacula skolan deraf den för
...ord och med den nyss för en
...ring från den i förordet till
...omförmälde vacanta ...
...kanviken.

Utgifvaren.

...en så kalfontainiskt ~~idyllisk~~, naivitet att tro
...rit ingen älskarinna i verlden hjelpmedel f...
...serverat sin älskare Stortirakelse.
...en dyrbara handen, då han deremot
...~~[illegible]~~ lockningar voro

...traltel, då det

... i samma sak öfverförmål för lika förnäma för
...dorde han således icke blifva ense om, hvad som

R. H. 5

ψ ~~påkallade och hvilka~~ visst icke sett någon till, och hvilka ännu minder med sträng-

~~Att Auskultanten spände ögonen i den Cappadoiska~~ Man kan lätt föreställa sig att Auskultanten spände ögonen i den Cappadoiska ~~[illegible]~~ arfkejsarinnan, som

[bekladt]

#, ~~[illegible]~~ ennoveligt Humblom

vårt slägtes enkene

lev och längtan

Hvar äro icke Cretinerna ~~de~~ ett slags hjelplig legitime folkrace med för svaga kroppar och förvirrade hufvuden, hvarpå mångahanda saker kunna välaccrar.

ψ jag vill minnas, eller snarare jag vill hoppas att sådana voro dina ord
& för mina öron

hederskänd

~~måste förtydligas och sammanbindas~~

den rejen tror vidröra

som alltid se ut som hemliga kejsarinnor, han tyckte mera om ~~flickor~~ små smalliga ~~flickor~~ kejsar med runda läder och som hålla att taga uti; dessutom låg uti ~~hennes~~ ~~svarta mörka ögon om mörkblå ögon som~~ stora mörkblå ögon, ~~som fram~~ blixtrade fram under en högvälfd panna, ~~som ännu mer~~ ett visst högtidligt alfvar, som ännu mera skarptes af en rak näsa och en liten, ehuru ~~med~~ munn; då ~~deremot~~ Catharinas ~~stora läppar~~ något stora läppar endast tycktes vara ~~danade~~ tillskapade för kyssar, ~~och~~ deras lilla trubbiga näsa beständigt ~~[illegible]~~, ~~som icke~~ ~~skälmaktigt med skämt~~ förbidvag henne små och i brunt spelande ögon. ~~Referendarien~~ Kanske ~~tyckte~~ insåg han också i hemlighet, att det ~~varit bra~~ heller varit ~~Catharina~~ den vackra Catharina än deras kalla Alexandra, som Referendarien prospekterat, då han för honom framställde sin systerdotter Alexandra, enda arfvingen efter nyligen aflidne Grosshandlaren ~~Hans Referendarien~~ Referendarien och eller en sådan ~~ärfvande familj~~ ~~arfvingen~~ Kejsarinna af Cappadocien # Mot en viss vänlös hälsning emottog ~~den lagstadiga fästmannen~~ sedan hon åter ~~antagit~~ sin thron, underrättelser af Auskultanten om vädrets beskaffenhet utanför fönstren och om en karl som samma dag hoppat i Norrström. Härefter afstannade conversationen, ~~men~~ emedan Auskultanten icke kunde blifva mer sig själf eller derutom, antingen han ~~ville~~ nu borde omtala ett nytt processprivilegium, eller att Ostindiska återigen fått skryta, eller att en Lieutenant, som nyss tagit en flicka från ett värdshus, slutmera ensam rymt, eller i militairstil rest bort; dock hjelptes han genast ur detta bryderi af Referendarien, som efter några minuters tystnad åter inträdde i rummet, hvarpå Alexandra genast lämnade det samma.

„Det var en fatal händelse med processen," sade Auskultanten. „Hvilken händelse?" frågade ~~[illegible]~~ Referendarien. „Den som efter Herr Referendariens råd borttaget från mitt hufvud genom den stora uppslyktelsen." „Hvilken var den uppslyktelsen?" ~~frågade den~~ ~~[illegible]~~ sporde Referendarien. „Den som har lof att skrifva i tidningarna så mycket han vill?" ~~[illegible]~~ utbrast Humblom. „Det har ju hvilken narr som helst," svarte Referendarien. „Nu menar jag Engelsmännen, som strödde det på mitt hufvud," fortfor Auskultanten. „Intet är det Engelsmännen, ~~anmärkte~~ den har tillgjort, det är snarare att hjelpa en annan ~~[illegible]~~ ~~eller charlatan~~," sade Referendarien. ~~[illegible] för honom med personer som icke äro det samma när händelsen ~~ vara ~~för~~ för ungdom med ~~professor~~ ~~[illegible]~~ ~~vändning~~. „Kanske sagt förut, ~~sade Auskultanten~~, ty man tycker just envar visst från barn skall anvisas att tränga honom in i mera historia, utan att jag likväl gör mig förnojer locka lifvet ~~[illegible]~~ deraf, hvarken att vilja förbinda för honom eller andra, borgare döttrar som icke utför kammarsällarne, ~~[illegible]~~ ~~det~~ som att för hon hoppas vidskepliga meningar, ty ett rättskaffens embetsmanna annat, bör ~~[illegible]~~ tid ändå att om han skall säga något, så måste det ske för sådana meningar, som omfattas af hans Presidenter och andra högt uppsatte män på rättvisans samma stolar, emedan han då kan vara öfvertygad att af dem åter bekomma samma ~~[illegible]~~ om icke hög högda åt medföre synda försakan, som en gång fröjdade Munchhausens hjerta. Så mig synes det skall böra gjort för intet!

Då den nämnde Lieutenant N. förvånad utropade Referendarien, som i dess samma ~~[illegible]~~ ögonblick af ~~[illegible]~~ med den häftighet, utbredde sig öfver hans ~~[illegible]~~ ~~af~~ ~~[illegible]~~ kinder, så var det Gud som bad dig att så tala. Ingen annan än Gud! förtyst han med förklaradt glänsande ögon, lade desa orden på din tunga, ty nu vet jag hvem du är, oaktadt Verldsåskådaren drager ett ~~[illegible]~~ ~~framför~~ hölje hvarfstor eller annan ~~grannlåt~~ jordisk grannlåt för dina ögon, gå det åt du icke må förstå dig sjelf, och, ~~[illegible]~~ Lefva du och ute som älskat dig i lifvet, aflagt sina jordiska ~~[illegible]~~ bojor, kunna ~~[illegible]~~ dig medan dina lefver ~~[illegible]~~ ~~upphöjd~~ öfver tiden och rummet, ~~för att~~ och förnämka dig ~~sjelf~~ i rätt samtidigt och själf Gud sjelf hvad som skall ske. Vi som ~~[illegible]~~ förstå hvad blommor omsamna, då han uppklädd sin spridande kalk åt himmelen, fulla ~~[illegible]~~ rymning, vi som förstå att lifvet är begrafvet i kärleken, i kärleken ligger den himmelska döden, likasom Christi bild med stilla ring förseglad griften. Vi som förstå att ~~[illegible]~~ orden icke äro annat än hufvudlingarna frö, vi veta ock hvad ett ~~[illegible]~~ utan afsikt uttaladt ord betyder, och att allvisheten ~~[illegible]~~ understundom talar med tungor af stoft, för att uppenbara allvarliga under. ~~Har~~ Jag känner dig yngling! jag minns ännu den morgon jag ~~[illegible]~~ för sista gången sag dig. Den var skön som en välgörande kärlek och glad som en flicka af friheten. Jag gick då förbi det fängelse, där till Christne blod för sin tro, för sin Gud; men ~~[illegible]~~ der för ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ de Egyptiska tegelugnarna skall, och på det att ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ icke måga sakna ~~tegel~~ till sina palatser och ~~[illegible]~~ ~~till sina~~ ~~klapperstenen~~ till sina ~~[illegible]~~ pyramider.

Med kristen förstånd man ju & och icke känna eljes hopsfyrkan! ~~[illegible]~~ afbrast Humblom, men utan att en gång märka detta afbrott fortfor Referendarien förbi mäktig sade dig, härliga yngling at gvalen, derföre att du af Kärlek frihetens uppenbarelse i fängelset, ~~[illegible] [illegible]~~ ~~brutit~~ brot träldomens bojor efter döden der brot han ~~[illegible]~~ ~~[illegible] föra döden i sig~~ ~~ingen fast skall finnas i hans förvandling~~ och dyrkade sanningen, uttalad af honom, som bröt träldomens bojor efter döden ~~[illegible]~~; ~~sade~~ ~~jag minnes det~~. Så ~~voro dina~~ ord, då ~~[illegible]~~ jag träffade dig om morgonen på min dödsdag. Ännu tycker jag mig kunna erinra mig den samma, och då jag nu de heliga skrifterna förnimmer sanningens ord, då hvarken vid döden sänd efterklang likasom af en Colsharpas, hvilken, ehuru uppstäld i döden rört likväl utslöt af det evigt lifvets saliga fläktar. ~~[illegible] i denna [illegible]~~ ~~mig~~ men icke deßa snart sagt bortdöda hus, eller mäkande endast i min brinnande ~~önskan~~ att förgöra dem, och hvilken aldrig hoppet derom till en förestående annings redan en sådan ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ att jorden icke förmår erbjuda någon likhet, hvaraf de kunna utmätas. Unge man! i hvilken herrlig tid lefde man icke då! ~~Skönt och klart uttalade sig~~ Skönt och klart uttalade sig vår heliga läras genom de ädlaste männer, genom ~~[illegible]~~ martyrernas fördömmen. Den ~~[illegible]~~ hade ~~[illegible]~~ icke annan än ~~[illegible]~~ lärt fester af hedningarna för att uppenbara den heliga stämman, hvarutan bevisen reda flyr, eller ~~[illegible]~~ sig med hinarsl ~~som genom~~ för att känslig jordens mäktige till handa. ~~[illegible]~~ Detta var ock orsaken hvarföre vi så frimodigt gingo plågorna till möte och hvarföre ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ den fröjd den stora tanken omgifvna ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ var för oss mindre, än den minsta i ~~[illegible]~~ förkejsaren ~~[illegible]~~ familjen. Jag hade icke sett dig, sedan du, efter din moders död lämnade ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ krigsfanan och skyndade, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ dig till Kejsaren; men ~~jag~~ hvad det uträttat; Libyen det hade jag hört omtalas.

O Herre! inföll Auskultanten Humblom, der jag varit anno på krig; men aldrig i Libyen; dessutom gjorde jag der ingen ting annat än skref rent.

~~[illegible]~~ ~~ynglingen~~ Unge man! förstå mig då! Vet du väl, att ~~[illegible]~~ omsider nu för första gången är i denna verlden, att den stoftklädnad hvarom träd lefvande ande talar, hvarigenom han verkar, och hvaraf han uppenbarar sig, är den första klädnad af ädlare slag, som han burit. Är det väl omöjligt att han, sjelf ~~[illegible]~~ framburits af de ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ andlig väsenden, som leda sitt ursprung från den urkoppande Allfadren, som i sig ~~[illegible]~~ outtömmeligheten hvilar, väl kan nämnas men icke fattas af ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ uti vår förgängliga drägt. Jag tror det icke. Verldskropparna genomlöpa sina banor och hvarföre skulle icke då äfven vi genomlöpa vår. Men nå, desa sjunka nedåt allt djupare och djupare, ty materien tynger dem och bringar dem slutligen i ~~[illegible]~~ fornälgelsens skörhet, då ~~[illegible]~~ höjas vi ofvan ~~[illegible]~~, mot det evigt lifvet uppåt, i samma mån, som vi kunna ~~[illegible]~~ ~~oss från~~ ~~[illegible]~~ lösgöra ~~[illegible]~~ den oss meddelade lefvande anden från ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ den chaotiska massan, som straffas med döden, utan att sjelf inse, att döden icke är något annat än ett ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ tullhunorf, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~man~~ som således undergår för att det må uppenbart blifva, att, om ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ den lefvande anden förmår att bära ~~[illegible]~~ den herrliga bröllopsklädnad hvari han skall framträda för sin brudgummes ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~det är då [illegible] [illegible] det är då vi för~~ ~~[illegible] att tänka oss Gud och själa [illegible]~~ hvilken på samma sätt, som de fallna troddes, att alemellarnas ~~[illegible]~~ genom en ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ och äfven de själ i sina förgängliga kroppar, ~~[illegible]~~ genomträngt ~~af~~ ~~en~~ kraft att kunna ~~[illegible]~~ ~~en god [illegible]~~ begripa det en god finnes.

[illegible] min Aftonstunden

Att en gång [illegible] måste väl hvar och en begripa, då han besinnar att det är han som icke allenast skapat oss, utan äfven uppehåller oss, samt förser oss med hvad vi behöfva, såsom Kläder, föda o. s. v. hvad skickligare kan, [illegible] för-neka honom; men sådant bör ej heller anses [illegible] ~~[illegible]~~ afslagna.

Jag frågar ytterligare, fortfor Referendarien: om det är omöjligt att begripa att en Gud, [Han] ~~[illegible]~~, mägtar menniskors tanke, så djupt eller så högt, att tanken genom detta tänkande på det tänktas omätlighet, upplöser sig sjelf; och att det billiga i denna upplösning uppgifves ~~[illegible]~~ begreppet om Gud och leder till dess motsats. ~~Säger icke Moses, säger icke [illegible], säger icke Davi-des, säger [illegible]~~ &c.

Utaf detta [illegible] Aftonstunden, att med dessa högländska ~~namn och andra~~ ~~högländare~~ förbryllade hufvudet på en man, som icke ~~[illegible]~~ något annat att komma fort på hjelste mannas banan; och hvilken det således endast ~~[illegible]~~ ankom att framföra de ~~[illegible]~~ Hög-Väl-och [illegible] Kongl. Commiteéns domar, Kongl. Academiernas [illegible] ~~[illegible]~~ Öfverdomstolarnas [illegible].

Referendarien ~~[illegible] på Aftonstunden~~ icke en gång på Aftonstunden, utan fortfor [illegible] Man det som anbragt ~~[illegible]~~; andemening [illegible] [illegible] öfver [illegible] eller i sköttklädnaden. Så ~~[illegible]~~ herrar, som då äro, och jag kallar Eder så [illegible] Herre! framträdde om morgonen, ~~[illegible]~~ sedan en ung [illegible] ~~efter~~ på det med [illegible] hjord förädla hjelte, såg jag Eder icke en gång framför Ert ~~[illegible]~~ Legion. Vi hade ej ~~[illegible]~~ hvarandra, sedan ~~efter Eder [illegible]~~ ~~[illegible]~~, afrest från [illegible] för att taga Eder ungdomar i beskärning, men Eder syster hade redt och bredt krigsyrket [illegible].

Herre! hvad är det ni ~~säger~~ berättar? ~~[illegible]~~ skrek Stenblom, till det måste han förmoda.

Sanct Görans Legenda, svarade Referendarien, och den lyder som följer: Åt Kejsar Diocletiani krigshär ~~[illegible]~~ tjenade den unge Riddaren St. Georg från Cappadocien, såsom Fält-öfverste och var synnerligen aktad och hedrad för sin mannamod och sin fromhet. Men sedan han [illegible] med [illegible], ~~[illegible]~~ begaf han sig ifrån fältlägret, ~~[illegible]~~ för att, sedan han tagit det honom tillfallande arf i besittning, begifva sig till kejsarens hof. Likväl och som han var en Christelig herre, samt i all dygd och gudsfruktan uppfostrad, så aktade han derföre ~~[illegible]~~ det jordiska ringa, och utdelade alla sina ~~[illegible]~~ hafvor till de fattige, innan han begaf sig på resan, så han icke egde mera qvar af alla sina egodelar än ~~[illegible]~~ det fattiga gods som honom tillfallit vore. ~~Öfver~~ [illegible] öfver dess [illegible] hans fogdar och Embetsmän som, medan han var borta för att ~~[illegible]~~ deras ombudsmän [illegible] i sitt herrskap skulle ~~[illegible]~~ utkräfva hans skatter och öfverantvarda dem till församlingens äldste, som dem till de fattige utdela skulle. Dessutom [illegible] han [illegible] ifrån sina fäders borg och anlände han slutligen till den staden Silene på resa genom Libyen. Men då han blifvit [illegible] fann han Stadens invånare mycket bedröfvade och gingo de alle så som [illegible] uti sorgdrägt, och förnam han mycken klagan och såg många rinnande ögon. Sporde han derföre värden i sitt [illegible] till hvad dem felade? och svarade denne honom: Det hade byborna ~~[illegible]~~ besökt öfver Staden ett svårt omkeligt öde. Berättade han vidare, huruledes i en ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ der nära angränsande sjö hade uppehållit sig en grym och hiskelig drake, hvilken med sin andedräkt ville förgifta hela staden, och hade stadens invånare nödgat hvarje dag offra honom ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ en ren jungfru till att stilla [illegible]. Och hade nu lotten fallit på Konungens yngsta dotter, den sköna Prinsessan Margaretha, som ögonblicket samma dag var utförd till Drakens lager emedan ett stort [illegible] hade uppgifvit sig i menigheten, derföre att Konungen henne icke strax utgifva ville, ehuru så många Riddersmän och borgare [illegible] sina döttrar mista.

Då nu Riddar St. Göran denna sorgliga berättelse hörde, då [illegible] han till ~~[illegible]~~ sin tjenare att det hans stridshäst sadla skulle och iförde han sig sin rustning, och frågade [illegible] värden hvar den grymme draken [illegible] hade; och visade värden honom vägen till den stadsporten, ~~[illegible]~~ hvarigenom vägen ledde neder till sjön. Red han så den vägen ~~[illegible]~~ och såg han på stället mycken många menniskor [illegible] slogo sig för sina bröst och jemmerligen klagade att ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ den milda Prinsessan skulle få ett så omkeligt öde. ~~Men~~ och när de sågo Riddar Göran komma, de varnade de honom; ~~men [illegible]~~ och sade, att han ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ hade framsänd ormen under sina fötter. [illegible] då upplät han [illegible] inför Draken, men alla som sågo honom, de ropade att skonas och ~~[illegible]~~ tänkte den [illegible] draken ~~[illegible]~~ och de bannade sina afguder, som sådant tillstadde. Utan att derpå akta fortsatte Riddaren sin väg och när han kom ett stycke fram, då såg han ett ~~[illegible]~~ ganska prächtigt altare uppreset, och ~~[illegible]~~ en ung qvinna ~~[illegible]~~ klädd i kostelig guldstycke och med en krona deruppå stående, och var hon med gyllene kedjor fastad vid altaret. Men hart nära derinvid låg [illegible] berg och mörka träd en svartblå sjö. Började det så att uppstiga ~~[illegible]~~ mörkblå blåsor uppå vattnet, och höjde sig [illegible] förfärliga, och [illegible] foglarna flögo [illegible] de deromkring växande träden. Men jungfrun vred sina händer och segnade neder af förskräckelse; ~~och när~~ men när hon uppslog sina ögon, då stod Riddaren framför henne ~~[illegible]~~ ~~[illegible] då att [illegible]~~ Det hon sporde [Riddaren] då [illegible] Draken nu snarligen komma skulle och dem begge förgöra, ~~[illegible]~~ [sade] Riddaren hon ~~[illegible]~~ manligen, och [illegible] hon omsider ~~[illegible]~~ att [illegible] morka ~~[illegible]~~ strålar uppskotta med [illegible] och [illegible] dagarna, då ~~[illegible]~~ stod som [illegible] stranden, hvarest uppsteg ~~en tjock [illegible] rök~~ likasom en tjock svafvelrök. Med detsamma [illegible] ~~[illegible]~~ eldflammor ~~[illegible]~~ och vände draken ögon; ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ hvarom han såg sig omkring då han framgick så att ~~[illegible]~~ jorden bäfvade vid hans steg och en ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ väderström susade mellan trädens grenar. Men Riddaren ~~[illegible]~~ uppsteg då på sin häst och fattade sin lans och red han rakt mot stranden emot draken, som, då han fick se honom, förgrymmades [illegible] och utblåste en tjock rök med eldgnistor utur sitt gap, ~~[illegible]~~ som han uppspärrade på det att hans Riddaren uppslukas skulle. Men Riddaren sporrade sin häst och stötte dennes i ögonblicket på drakens nacke, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Började han då att ~~[illegible]~~ [illegible] efter Riddaren med sin [illegible] stjert och vältrade han sig omkring så att ~~[illegible]~~ Riddaren måste ~~[illegible]~~ låta sin häst ned springa på marken. Utgöt då draken stora strömmar af etter efter honom och ville honom dermed förkrossa ~~[illegible]~~. [illegible] då Riddaren till lans och stack den midt igenom draken och [illegible] i marken, på att draken sig icke röra kunde, [illegible] ~~[illegible]~~ Krökte han sig då så att stora [illegible] uppkastades i luften och ett moln af stoft och rök drog sig öfver sjön. Och kastade nu draken stora eldslågor ifrån sig, och ville han med sina klor sönderrifva Riddaren och genomborra [illegible] ~~[illegible]~~ stjert; men Riddaren värjde sig manligen med sitt svärd, dock förnam han slutligen att draken icke kunde [illegible] ~~af~~ [illegible]. Vände han det derföre om och lade han korset på svärdets hafte på drakens hufvud och då hördes det ett gräsligt skall och [illegible] en svartaktig [illegible] ned i jorden; hvarefter draken låg ~~[illegible]~~ der maktlös.

Framträdde sedermera Riddaren till prinsessan och var hon då mera död än lefvande, ~~och [illegible] henne först [illegible] då hon afloste hennes bojor. Till~~ Men då hon ändteligen förnam att Riddaren ~~[illegible]~~ hade löst hennes bojor, ~~då ville hon nedfalla~~, kallade hon honom Herre och ville hon nedfalla för honom. Men Riddaren reste henne [illegible] [illegible] om den store Guden och [illegible] emellertid Kedjorna om Drakens hals och gaf dem prinsessan i handen. Satte de sig derefter begge på Riddarens häst och förde han Prinsessan in till staden och ledde hon draken efter sig. [illegible] fast [illegible] medfölja. Men de som i staden voro, de vore högligen förskräckte och trodde stadens undergång vara förhanden, ty de hade hört det mycket gnyet och sett dess hiskeliga röken, som öfver sjön uppstigit hade. Likväl och då de från Murarna sågo detta under, samt huruledes Prinsessan släpade den store draken med sig; då blefvo de ännu mera förskräckte och ropade att detta var ett hiskeligt spökelse som i Staden inträngas ville. Men Riddaren ~~[illegible]~~ talade till dem och då de märkte att det icke var ~~något~~ något spökelse, ~~[illegible]~~ ~~Riddaren~~ öppnade de ~~[illegible]~~ Stadens portar och [illegible] alla med glädje och ~~[illegible]~~ Kom Konungen dem [illegible] till

& strida med draken

& och hälsade henne med all höflighet, och ville han aftaga hennes bojor.

& prinsessan [illegible] henne [illegible] möter och ~~[illegible]~~ fägnade han Riddar S:t Jöran det bästa han förmådde. Ville ~~de~~ de då allesammans begifva sig till afgudarnas tempel och ~~[illegible]~~ för dem uppända brännoffer och rökoffer. Men Riddaren straffade dem och predikade för dem om den enda sanne guden och hans son som der korsfäst vorde och begrafven och på tredje dagen uppstånden ifrån de döda. Och annammade då både konungen och alla the öfrige den Christna läran, och döpte Riddaren uti staden öfver 20000 tusende menniskor, men draken dref för det de gå uti den afgudens tempel, som Apollo ~~kallat och~~ kallade, och uppbrände de sedan templet med draken och alla afgudarne, och strödde de der salt ofvanuppå och ~~[illegible]~~ är detta ett ofruktbart ställe allt in till denna dag.

Då nu Riddaren St. Georg detta allt uträttat hade, då ville han draga derifrån, men det ville Konungen icke tillstädja, utan ville han gifva honom sin dotter åt honom till hustru och dela sitt rike med honom. Men detta ~~[illegible]~~ ville Riddaren icke tillstädja, utan [illegible] han hvarföre han var stadd på vägen till sin Herre och Kejsare ~~Diocletianus som då höll sitt hof uti~~; toge de derföre ett kärligt afsked från hvarandra och skiljdes. Konungen med ymniga tårar från Riddaren, som fortsatte sin resa intill dess att han ändtligen anlände till der Kejsar Diocletianus då hade sin hofhållning. Gick han då inför Kejsaren och helsade han honom med all vördnad, men Kejsaren sporde honom till ~~om~~ ~~[illegible]~~ ~~var hvad dykter~~ det stora dykte, som öfver all land utgånget var, om ~~de~~ det äfventyr som sig i Libyen tilldragit hade. Riddaren försäkrade detta vara sannt, men sade att det icke var han utan den allmäktige Guden, som sådana under genom honom förrättat hade. Då sporde honom Diocletianus hvilken Gud han menade? Men Riddaren svarade att det finnes allena en gud, som himmel och jord skapat hade. Frågade vidare Kejsaren om den han menade, var de Christnas Gud; men då ~~[illegible]~~ Riddaren sådant bejakade, då förgrymmade sig Kejsaren och sade att han skulle låta ~~denna~~ [illegible] Guden fara, och hålla sig till de gamla Gudarna. Men detta vägrade Riddaren, ~~och~~ utan bekände helt uppenbarligen de Christnas Gud, samt lofvade och prisade honom.

Nu sade Kapellmästaren: men genom en sådan motsägelse andas, som ~~[illegible]~~ [illegible], mycket illa för alla hjeltemän, men i synnerhet för hvar Militairer, hvars [illegible] fram till Regementet och gjorde något för det, utan [illegible] både sig och sina Officerare, i händelse någon råkade att förgå sig mot sådana [illegible], som icke bruka uniforme.

Referendarien fortfor: Han egna uppsyn den Romerska Consulen Magnentius som ock tillstädes var, och han framställde för ~~[illegible]~~ Riddaren nyttan och nödvändigheten deraf att gå [illegible] offergilden till möte ~~[illegible]~~ och under ögonen; men Riddaren svarade: gifven Kejsarenom hvad Kejsarenom tillhörer och Gudi hvad Gudi tillhörer. Blef nu Kejsaren derofver mycket förgrymmad i sitt hjerta, men alldenstund han nogsamt kände att Riddaren var en ung och tapper herre, ~~[illegible]~~ ville han ock ogerna ~~[illegible]~~ sakna honom i sin krigshär; och bad han honom såsom vänligen, att han ville sig närmare betänka och aflåta från en Gud som var så vanmäktig att han icke kunde beskydda sig från den nesliga döden ~~[illegible]~~ [illegible]. Likväl [illegible] Riddaren icke sådant tal utan prisade honom, ~~[illegible]~~ som för verldens frälsning [illegible] sin en [illegible] och omvändade sig en [illegible] till döden, ja intill korset dö. Vardt då Kejsaren så förgrymmad att han ropade till en af de kringstående drabanterna att han ~~[illegible]~~ den öfvermodigen, som icke var af Kejsarens mening genast med ~~[illegible]~~ sitt spjut genomborra skulle; ~~[illegible]~~ hvilken denna ock ~~[illegible]~~ gjorde sig redo, men då han stack spjutet mot Riddarens bröst, då krökte sig spjutet undan ~~[illegible]~~ lika som hade ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ det ~~[illegible]~~ af bly varit.#

Ingen af alla tå, att se detta undret; men Kejsaren befallde att man genast skulle fängsla Riddaren, hvilket ~~[illegible]~~ genast skedde, och blef Riddaren när han kom till fängelset undan sin [illegible] och nedlagd på jorden, samt [illegible] efter en stor sten, den alla man näppeligen vara förmådde vältra öfver hans bröst.

När nu fångavaktaren följande morgonen öfverväl till ~~fängelset~~ fångahuset, då ~~tänkte han för sig sjelf, att nu var den Riddaren~~ förundrade han sig fornamm han en ljuflig sång af andeliga psalmer och lofsalmer, ifrån Riddarens fängelse, hvilken han trodde redan vara af den stora stenen förkrossad. ~~[illegible]~~ Trädde han derföre i fängelset, men när han blef Riddarens varse, der han hvilade så lugnt under stenen, som under ett blomsterhänge, då lopp han till Kejsaren och förtalde hvad han sett hade. ~~[illegible]~~ Häröfver blef nu Kejsaren ännu vredare och befallde han att Riddaren skulle straxt framföras inför hans domstol. Men när fångavaktaren dessa efter komma skulle, då funno de icke någon mannskap till att bortlyfta stenen, sade derföre Riddaren att de skulle göra hvad han bedt; lösa från hjärtorna, och då det skett var, då afslyftade han sjelf stenen likaså lätt som på sänrick och syntes icke något annat märke efter den, än att ett blodrödt kors på bröstet, der han legat hade, funnits; som åter förledde honom Kejsaren, sedan Riddaren framfördes till Kejsaren.

Blef sålunda Riddaren framledd till Kejsaren, men då ~~[illegible]~~ han ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ till afsken från den samma [illegible] dyrkan; men då skulle han sändas till åter [illegible], då förordnade Kejsaren att skulle öfver och [illegible] svärd och lidande och blef derefter till samma svärd vid tre dagar sargad.

* Förlåt mig att jag afbryter — utföll nu Kapellmästaren — men fortfor sedan Referendarien: hvilka honom jemmerligen och andra vid tre dagar [illegible] och deras strafflag också använde framdeles stadnar: Det vore intressant att veta om detta straffsätt också användes mot de upproriska grekerna.

Troligtvis, svarade Referendarien, så framt man ej glömt att jemte andra instruktioner, ~~[illegible]~~ som kommit Turkarna tillhanda, ifrån Wien och Paris, äfven sända dem ~~[illegible]~~ exemplar af Martyrologierna, för att tjena till ledning vid den ~~[illegible]~~ elfte af Christnas förföljelser mot de Christne. ~~[illegible]~~ Men detta ~~[illegible]~~ led den Helige ~~[illegible]~~ ~~denna marter~~ utan all klagan och insomnade han ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ skrän så sakta och tyst som ett barn i sin vagga. Men Kejsaren, som detta allt ~~[illegible]~~ åskådat hade, han blef nu högeligen glad, och ropade: ~~[illegible]~~ ~~Låt oss allesammans~~ att de Christnas Gud icke var någon mäktig gud, ty denna hade icke förmått att rädda. Begaf han sig sålunda med hela sitt hof, till den ~~[illegible]~~ prunkande Apollos tempel, hvilken Gud Kejsaren framför andra mest dyrkade.#

Förlåt mig, att jag åter afbryter, sade Kapellmästaren. Det är ju samma Gud, som Svenska Akademien har slagit en ~~[illegible]~~ guldpenning åt, och som hon sålunda ~~[illegible]~~ också dyrkar.

Ja. Det är den rimmande guden, svarade Referendarien i en småfundig ton, samt fortfor ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ # Emellertid uppsteg sig ett ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ skrän med åska och blixt, så att ~~Kejsaren~~ hofvets andakt blef deraf mycket förhindrad. Men utur molnet och stormen klang en mild röst, som uppväckte den slumrande Riddaren och tröstade honom och förmanade honom att vara ståndaktig intill döden, ~~och en [illegible] i glänsande kläder stod~~ ~~bredvid honom~~ och när han derefter uppslog sina ögon, då såg han stående bredvid sig en ~~[illegible]~~ skön yngling, som sakta löste honom ~~[illegible]~~ från hjulet och som uppreste honom. Kände han sig då så stark och helbregda, som tillförene, och utbredde sig ett milt välbehag öfver ~~[illegible]~~ hela hans lekamen. Men när de som förr ansett Riddaren för död och förmärkte huru jemmerligen han sargad var, ~~[illegible]~~ nu såg honom helbregda, då lupo de till Kejsaren och ~~[illegible]~~ förtäljde hvad som hänt var. Befallde då Kejsaren att en martyr skulle gripa den mannen, som utvunnit ~~[illegible]~~ den heliga spjutet. Detta skedde ock. ~~[illegible]~~ Förmälde han då å nyo för Kejsaren, som bannade dem och sade att de hade farit villse och att denne kunde omöjligen vara samma man, som ~~[illegible]~~ tillförne blifvit så jemmerligen sönderskuren. Svarade då Riddaren: jag är det. Och den besvarade Guden ~~[illegible]~~ öfver detta under, på det att ~~[illegible]~~ densamma skulle uppenbara visa. Genomåkt åter Kejsaren sådant icke sant vara, utan som de Christne ett förställandes och förtäljdt, sköljde, som alla fikade efter döden. Men då framstodo tvänne höfvidsmän, som under Riddaren tjenat hade uti hären, och de igenkände honom, och de vittnade att det var han och de prisade afundsjukt den Gudens herrlighet, som förmådde att uträtta sådana under ~~[illegible]~~.

Nu lade Referendarien boken på bordet. Detta skedde på morgonen ~~af~~ tredje dagen af den helige Riddarens Georgs Martyrium. ~~Jag tror mig~~ oftta

trikeja), och ville han afsvära hennes bojor.

medt under denna marter

stoftig

Ofta då jag icke tänker derpå, framskjuta för mitt inre ~~[illegible]~~ siner, bilder, personer och händer, som jag med dessa mina lekamliga ögon aldrig sett; ~~och det annat~~ jag kan ne ~~[illegible]~~ icke mig att dessa omständigheter äro mig så väl bekanta, och att de ~~[illegible]~~ stå eller skola stå i förhållande till mig. Men som det verkliga icke ville förmäla sig med det ~~[illegible]~~, med det erinrade, med det anade, eller hvad man behagar kalla det, så uppstår en välldelig strid, som ofta är på vägen att upplösa de band, hvarmed ~~[illegible]~~ vi fästas vid det verkliga. Jag har efterforskat orsaken härtill och den lösning man sålunda hafva gifvit mig, ~~[illegible]~~ har varit tydlig, för att ytterligare ännu bana mig väg. Man sade mig att då allt ~~[illegible]~~ är utgånget från Gud, så ~~[illegible]~~ strafvas af sin all lif till det återvändt. Men för att göra det, måste man vörda den inre harmonie som förbinder allt, och anropa Herran Christum alltid är nära dem som honom åkallar. Genom denna innerliga bön, genom tron och genom kärleken närma vi oss änglarna, och jemn mera vi lefva deruti, jemn mera tillgänglige äro vi för deras umgänge. ~~Och af~~ En verkan af denna förtrolighet med de högre andarna och af denna inre förening med Gud är det herravälde öfver hela naturen, som förlänas sådana personer, och den dermed förenade kraft att ~~för~~ at rätta ~~sådana~~ ting, som eljest öfverstiga de dödliga krafter. Äfven jag hoppas att hafva ~~[illegible]~~ blifvit välsignad med denna heliga kraft, och jag har ibland annat användt den förmögna för att utransaka hvad min ödeslige ande utrådt innan den ännu inträdde i denna jordiska hydda. Derigenom har jag blifvit satt i stånd att erinra mig huru vid detta tillfälle tillgick. Jag känner sålunda att Vapendragarne Erotoleon och Anatoleon icke hade sett sin Herre sedan de skiljts vid honom uti . De fått visserligen höra omtalas de under han gjort, men då de framlände till staden hörde de allmänt omtalas hans omkligan dödsätt. Detta förmörkade deras hjertan. Som öfverste var Riddar Gorno allmänt älskad, och de öfverenskommo sig emellan, att följande morgonen begifva sig tidigt åstad till det stället der han lidit, för att ~~förskaffa~~ besörja om en anständig begrafning åt hans öfverbefor. Men huru förvånade blefvo de icke, då, de efter den nyttigaste natt de någonsin öfverlefvat, solen uppgick ~~herrlig och~~ klar och herrlig, som en ~~[illegible]~~ obeskriflig förtröstan på ett lif efter detta, och den för dödt ansedde Riddaren kommande dem till möte, skönare och gladare än någonsin. De omfamnade honom, de bådo honom fly, de utfäste sig att vara honom deremellan följaktige, men förgäfves. Emellertid hade mycket folk samlat sig omkring dem, hvaribland månge erkände den Guden allmaktig, hvilken Riddaren tillbad, under det att andre hädde honom och sådan att allesammans ropade af trolldom och hexeri. Emellertid anlände Kejsarens utskickade, men då de sågo Riddaren, sade de sins emellan ~~[illegible]~~ detta är förräderi; ty denne är en annan och de hafva omnämnd slutit, bort hans kropp. Men den helige Riddaren sade dem, hvem han var och följde dem frivilligt till Kejsaren, och vi följde också med. I början ville man hvarken tro Riddaren eller oss, men då vi alla bedyrade sanningen af våra uppgifter och andre personer äfven deruti instämde, så ~~blef~~ ~~Kejsaren~~ måste Kejsaren låta till sin stora harm, öfvertyga sig om sanningen af våra uppgifter.

Referendarien läste vidare: Och vart då Kejsarinnan Alexandra så betagen af de under som sett, att hon uppsteg från sin thron och framträdde till Kejsaren och sade honom och sade, skoner denne unge mannen, ty sannerligen är ~~den Guden~~ han en rättfärdig man, och den Guden han tillbeder är den mäktigaste af alla Gudar, och den ende sanne Guden. Men öfver detta talet vredgades Kejsaren så att fradgan stod honom kring munnen, likasom ~~[illegible]~~ vore af raseri betagen, och han steg uppvid på sin Thron och han skriade: Tager denne ~~[illegible]~~ arme trollkarl och kasten honom in i den brinnande kalkugnen, så att icke ett ben må af honom ~~+~~ öfrigt blifva, och dessa eländiga sällar, som ty med honom sammansvurit, mågen karina hvardera eller på sin hals, på det att lusten må förgå dem att vittna emot det jag säger. Men Kejsarinnan hon skall genast återföras till sitt hof och ~~Appollos~~ den förstetrande Appollos prester, skola allesammans, uppvakta henne och undervisa henne.

Förlåt mig, att jag åter afbryter, sade Ausenhauser, det är ju samma Gud, som Svenska Akademien ~~ock så dyrkar~~, haft en guldpenning åt, och som hon sålunda också dyrkar.

Nej, det är den rimmande ~~Apollo~~, svarade Referendarien i en snäsande ton. Hvarefter han åter läste. Skedde så som Kejsaren förordnat hade och såg, den helige Gorno genast nedkastad uti den brinnande kalkugnen; de båge Vapendragarne Erotoleon och Anatoleon dömdes genom svärdet, men Kejsarinnan uppvaktad af Appollos Prester.

Lidna nu så fram till andra dagen, och gingo då de män, som vid kalkugnen arbetade, ~~framme~~ astadat att upptaga kalken, men när de ~~[illegible]~~ hvad mer komma fram dit horde de en härlig sång utur kalkugnen, och ~~[illegible]~~ blefvo de allesammans slagne af häpnad när de skådade dit in, ty inne Riddaren sittande midt ~~på~~ ibland de andre glimmande kalkstenarna. Ropade de honom vid namn, och då han det hörde, då steg han upp, likasom den der vaknar utur en dvala, och trädde han ut ibland dem. Häröfver förvånade de sig allesammans, och ropade många ibland dem som det sågo, Sannerligen är icke de Christnas Gud, ~~[illegible]~~ den mäktigaste ibland alla gudar; och uppstod ej derom ett stort rop i staden ~~[illegible]~~ och kom detta slutligen inför Kejsaren, som då han sådant förnam, lät så bemöta sig af vrede, att han mera skummade likasom en vildgalt, då han af hundar och jägare hårdt ansatt varder. ~~och när~~ Ropade han derföre och befallde i skrik att den fromme Riddaren skulle inför honom framhafd blifva. Skedde ock sålunda. Men då Riddaren framträdde uti en snöhvit glänsande klarskinande klädnad, ~~[illegible]~~ från hvilken utgick ett klart sken, likasom ~~[illegible]~~ då en ensam stjärna genomtränger molnen under en mörk natt, då vard Kejsaren ytterligare vred. ~~[illegible]~~ Skriade han derföre: säg mig du lede trollkarl af hvem hafver du erhållit den kjortelen, som klädt dig iklädt hafver. Svarade då ~~[illegible]~~ den helige Georg: mig synes såsom hafver den allsmäktige i synlig måtto iklädt mig rättfärdighetens kjortel; och prisar jag öfverallting herran, som låtit en sådan fröjd ske mig vederfaras. Tu trollkarl äst du, men ingen from man. Derföre skall du genast göra något underverk för mig, på det att jag må se din magt och din konst. Men vil du åt mig mycket guld och ~~[illegible]~~ silfver beskaffa, samt ädla stenar, då vill jag gifva dig allt hvad jag ~~[illegible]~~ förmår. Och skall du blifva den ~~[illegible]~~ ypperste Riddaren i mitt hof, och min öfverste kammarherre och min öfverste Marskalk och min Öfverste Stallare. Förmärkade nu Riddaren att detta bedragande han och förnådde han af sig sjelf ingen ting uträtta, utan vore allesammans ett verk af den Guden, hvars Nåd är Starkast, i de svages.

Under ock ~~[illegible]~~ ryktet om hvad sig tilldragit hade med den fromme Riddarens framträngd till Kejsarinnans öron, och ~~[illegible]~~ hon deraf ~~[illegible]~~ så ~~[illegible]~~ betagen att hon, att hon lämnade de Apollos prester som henne uppvaktade, skulle och begaf sig genast in för Kejsaren. ~~[illegible]~~ Men när hon kom dit, såg hon sin Riddaren, ~~[illegible]~~ då kastade hon sig på knä inför honom, och sade ~~[illegible]~~ den Guden du dyrkar är ~~[illegible]~~ den mäktigaste ~~af~~ men de andre ~~[illegible]~~ som Gudar kallas, de äro inga Gudar, utan vill jag derföre att du upptager mig i din tro och införmine inför din Gud. Såg då Riddaren hvaret vatten stod uti en ~~[illegible]~~ gyllene skänkebordet, och ~~[illegible]~~ gick han fram ~~[illegible]~~ och tog af ~~[illegible]~~ det vatnet och döpte han Kejsarinnan inför Kejsaren och hela hans hof.

Strek nu Kejsaren sagt vorre än förr och ~~befallde han att kejsa~~ förskott hans Kejsarinnan och befallde han att hon skulle föras uti det djupaste fängelset ~~[illegible]~~ ibland skökor och ogerningsmän; men åt Riddaren sade han: den Guden du dyrkar är en fattig Gud, ty gaf han dig en ny kjortel, så hafver han ändock icke gifvit dig några skor på dina fötter, men dem vill jag beskaffa. Blefvo derföre på Kejsarens befallning frambrun ett par ~~[illegible]~~ stöflor af glödande jern ~~[illegible]~~ med många

[illegible]

Ofvan helt fleck på afskörru

R. H. J.
6.

a) af hvilket ännu är uppenbart emedan den ena af dessa stenar prunar öfvanpå Kejsaren af Österrike spira och den andra i ~~[illegible]~~ Konungens af Englands svärd;

faldiga taggar och spetsar, men dessa lät Kejsaren smida på Riddarens fötter. Nog kände sig likväl icke därvid, utan fast hellre lofvade och prisade han Herran. ~~[illegible]~~ Undrade sig Kejsaren högeligen deröfver och då han närmare ville tillse om allt hade skett ~~[illegible]~~, så som han ~~[illegible]~~ i Nåder befallt hade, ~~då~~ blef han med förvåning varse att å Stöflarna voro fastade ett par sporrar af det klaraste ~~[illegible]~~ guld, med kringlor deri af så stora Rubiner att Kejsaren ~~aldrig~~ dess like aldrig sett hade ~~och att de voro öfvertroffade de bekanta Rubiner som nu bäres af Konungens af Englands Konungskrona~~.a) Skyndade Kejsaren derföre sjelf till att dem afbryta ~~[illegible]~~ förbråde han sig deröfver så svåra, att han befallde det skulle Riddaren med ~~[illegible]~~ piskor af Oxläder ~~[illegible]~~ hudstrykas intill dess han deraf döden fått. ~~[illegible]~~ Skedde och så som Kejsaren sagt hade; men sågo då allar ett stort under, i thy att de Bloddropparna, som ~~nedföllo från Riddaren~~ i ymnoghet ~~[illegible]~~ runno ~~[illegible]~~ utaf Riddarens kropp, nedfallne på jorden; de förvandlades de till Rosor, och stod sålunda Riddaren slutligen omhvärfd om ~~[illegible]~~ rosor, som en herrlig lukt från sig gåfvo.

Märkte nu Kejsaren att mången af det underbart bevekte blefvo, och sade han fördenskull: Nåder, det skulle ~~[illegible]~~ till dess åter föras till fängelset. Men när sådant efterkommit var, då kallade Kejsaren sin hemlige Hofkokare, den der en stor trollkarl var och tillika hade vård och uppsende öfver det Kejserliga förgiftet, och honom ålagde hafva att tillreda en sådan dryck, som skulle betaga den ~~[illegible]~~ helige Riddarens alla förnuft, på det att Kejsaren sedermera skalle kunna i Nåder framställa honom för menigheten, såsom en dåre och tokig menniska. ~~[illegible] framräckte den~~ Framräckte nu den drycken åt Riddaren, som, sedan sedan man lämnat den nödig tid att verka, åter framstades inför Kejsarens domstol. ~~Bad då Kejsaren, att han tala skulle och hålla han.~~ Gaf då Kejsaren befallning ~~till~~ att ~~han tala skulle och~~ Riddaren tala skulle; och gjorde han alltså och predikade han ~~infor allt folket om den sanna~~ med en sådan styrka om den ~~sanna~~ sanne Guden, att mången trodde och att ett stort ropande och skriande uppkom ibland dem som honom hörde, att Guden dem döpa skulle. Bannade då Kejsaren i Nåder sin hemlige Hofkokare, den arge trollkarlen Cerulsasius, ~~att~~ och sade att han honom förrådt hade, och lät han honom genast tillreda ett så ~~[illegible]~~ dödeligt gift, att ingen kristtade komma den samma nära af fruktan att derigenom förgjord blifva. Framräckte nu den Kalken åt Riddaren, ~~som lofvade Gud, och~~ som, sedan han emottagit bägaren och deröfver gjort ett heligt ~~Kors~~ Korstekn, drack den frimodeligen ut.

+ han tillika med Kejsarinnan,

Men när nu Anastasius såg att det giftet icke skadade ~~Kejsaren~~ Riddaren då blef han ganska häpen och störtnade hans sinne och framgick han till Kejsaren sägandes: Stormäktigste Kejsare! Detta är öfver menniskomakt, och öfver den makt som alla trollkarlar och spåmän och andra i naturens hemligheter förfarne män, förunnad är. Och det säger jag att om den mannen förmår att uppväcka en dödan, då är den guden i hvars namn och genom hvars tecken sådant sker, så mycket öfver de öfrige Gudarna, som himmelen är öfver jorden. Lät då Kejsaren framskaffa ~~[illegible]~~ en af de höfvitsmännens kroppar, som sedan afrättade voro ~~och~~ men Riddaren sade: dessa äro döpte i blod och de äro hos vår Herre och fröjdas i Paradiset, vare det derföre långt ifrån mig, att dem en deras salighet bortrycka. Blef då framskaffadt ~~[illegible]~~ liket efter en ~~[illegible]~~ bland Kejsarens ~~[illegible]~~ Råd och förnämsta Riksherrar. Men äfvenså vägrade Riddaren, ~~[illegible]~~ ty, sade han, den mannen hafver ingen lag åt(?) fullkommnit med sig hvarföre skulle då ~~[illegible]~~ åter uppträda på jorden, för att åter ... utan tacksamhet för Gud och utan nytta för sina bröder. Bar man så slutligen fram en död kropp, efter en fattig ... , och på honom lade Riddaren sina händer och välsignade honom. Reste sig då den unge mannen opp, och såg sig omkring ~~[illegible]~~ såsom den, hvilken utur en tung sömn uppvaknar; ~~[illegible]~~ men all menigheten ropade och skriade af undran, och Athanasius nedkastade sig på knä för Sanct Göran och bekände sig öfvervunnen. ~~[illegible]~~ Lät då Kejsaren honom genast afföra ~~[illegible]~~ till rättplatsen, der han ~~[illegible]~~ halshuggen vart, men Riddaren och Kejsarinnan blefvo brakte åter i sina fängelser.

Strömmade då mycket folk ~~[illegible]~~ dit och ville alla se och höra den Riddaren, som sådana under förrättat, och bådo många honom om hjelp och bistånd, ibland deribland en bonde, Glycerius benämnd, som sin ende oxe nyligen mistat hade. Men Riddaren han skrattade för dem och han tröstade dem hvar för sig, och till Glycerius sade: gack hem till ditt hus, ty din tro hafver hulpit dig; och när Glycerius så gjorde då fann han ~~[illegible]~~ oxen lefvande och behållen i det emellertid uppvuxta höga gräset.—

+ fortfor han

+ Det är vid åtanken hvarpå som jag

Himmel hvad ~~han~~ förträfflig måste icke detta hafva smakade, utropade nu Recensenten, likasom betagen af en högre anda. Det är mig omöjligt att se någon ~~dag~~ gång, att höra någon någon betesmark omnämnas, utan att vattnas i ~~[illegible]~~ munnen, utan att afundas den deri betande oxen dess lycksalighet. ~~Hur~~ Hur ~~[illegible]~~ erinrar ~~[illegible]~~ mig min fosterbygd med dess rika ängar, och det är aldrig mer på dem, ~~[illegible]~~ jag ser Svenska friska Svenska Kommar, som ~~[illegible]~~ uppvinner ur fäderneslandets sköte, som är så stark att den hindrar den allsmäktiga industrien, att obligat kunna våldföra ett folks heliga opinion, men deremot lämnar tillfälle åt en Riddelig ædy, för en för Christian nation, att vara derom okunnig. Har man icke i ett sällskap, uppvunnit på umgängesform, med ett varmt handslag beseglad, hvad kommit öfverens om den sanning att obegränsade Kosmopolitiska ~~[illegible]~~ åsigter, fräckt ingripade på nationen, skulle i samma mån skaka fri-etts-känslan i sin grundvalar. Så är det man går att med besvärsomgirig ... contrakt, öfvertygad att en så Riddelig idée, varda en redbar nation skall utgöra den fasta kärna ~~till hvilken~~ omkring hvilken de rikaste frukter skola bilda sig: Herrliga betesmarker. Kan man väl ... nå är och med historien till bättre betrifla, att kärleken till fäderneslandet är den trollstaf, som kan bjuda stenar varda bröd. att det är den som sammanhåller konung och folk och är af beskaffenheten att lika varmt kunna uppfattas af män, qvinnor och barn. Men att denna måste anletas för att icke domnas: att obrukad kraft försvinner. Alltså måste man omfatta tillfället att under varande kauller ~~att~~ mellan lofsång och förtryckelse kunna offra till uppväckande af fäderneslandets ideal, och icke utsläckas den efterträdes gnistan genom kalla beräkningar, förgäfves att känslan af national ära en vore kognad. Idéen lefver dock alltid i nationen; och Svenska Krigsmannen skola säkerligen icke, ~~vara de sista~~ blifva de sista, ~~[illegible]~~ att frambära den fosterländska idéen på sina sköldar, såsom hyllning åt ...—

+ den sjelfkloka

Nej; ~~håll~~ håll herre! ~~utropade~~ ropade Referendarien. Denna känslo-hafning går för långt! ~~[illegible]~~ Här måste Christallen fram! sade han: i det samma han lämnade rummet.

Annan ~~[illegible]~~

Nu steg Auscultanten opp och gick flera gånger fram och åter öfver golfvet ~~genom rummet~~. Ehuru sägnen efterklang af de ~~af honom~~ framförda orden, skallade genom hans själ. Man skulle tala ~~[illegible]~~ kunna beskrifva hans själs tillstånd om man efter nya skolans talebruk benämnde det för en abstrakt andeflistring och på Gothiska ~~[illegible]~~ den Nordiska idéens drömmerier. Men af allt detta förnam Auscultanten sjelf ingen ting. Ehuru han förvånades ~~[illegible]~~ deröfver att han mäktat åstadkomma så mycket, och han byggde derpå ~~[illegible]~~ förhoppningar för framtiden. Emellertid ådrog sig han ~~till~~ ändtligen tid att besinna sig sjelf och tiden gjordes honom lång. Han hade väl tretti gånger sett ut genom fönstret, och hört klockan slå qvarten, half och hel på åtta, och likväl återkom ingen Referendarie. Han erinrade sig nu att Referendarien då han utgick omtalat att han skulle hämta en Christall ~~[illegible]~~ och han ~~[illegible]~~ af svensk historia erinrade han sig att mannen icke vore, att tro. Han blef hela varm i kläderna och öppnade ändtligen sakta dörren för att se ~~efter Referendarien~~ om Referendarien ej ville återkomma. Men i huset herrskade en dödstysthet ~~[illegible]~~ Haraf ännu mera förskräckt, beslöt Auscultanten att uppsöka sin man, ~~[illegible]~~ och öppnade till den andra en dörr som ledde till ett kök. Inkommen dit hörde han någon säga: sannerligen icke, min Gud! Fru Kamrerska, försäkrar jag icke, ~~att~~ jag finner denna min ställning odräglig!

Jag försäkrar Fru Kryddkramhandlerskan, att försvara en annan rätt, att för mer del, vore jag färdig att gå i elden om jag kunde.

Nå, så mitt tillades då, ~~yttrade en grof[illegible]~~ ... — det behjertar ingen. Nej det finns icke rådvisa mera. Det har jag alltid sagt: yttrade en grof och grof röst.

Kökscenen

Auscultanten såg sig omkring. Han [illegible] och med undersökte rummet, men ~~[illegible]~~ tjenar mera förgäfves. Han kunde icke upptäcka någon; ~~men~~ slutligen föll det honom likväl in att detta samtal möjligen härledde sig från ~~[illegible]~~ tvenne kaffepannor och ett ölstop, som ~~[illegible]~~ stodo på köksbordet och så befanns det i ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ vara förhållandet. — detta fanns verkligen

Ja herre Gud! den som nu kunde bära så mycket, som att gå i sjön; [illegible] ~~Kaffe~~ första kaffepannan — ~~det~~ det vore ingen nöd då. Nej. Sannerligen mig, jag vet, hvad jag gjort för ondt, som skulle kunna ådraga mig ett så oerhördt ~~[illegible]~~ lidande och det värsta utaf allt är, att nödgas rymma så mycket kaffe i sig; och likväl icke njuta det ringaste deraf.

Det är så sant, så sannt som en dag. Det försäkrar jag fru Kamrerskan, utbrast andra kaffepannan. Jag som af naturen [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] och ~~[illegible]~~ hysteriska åkommor; jag ~~[illegible]~~ aldrig den ~~[illegible]~~ gåfva ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ inom mig, utan att förarga öfver den ~~[illegible]~~, som de hafva [illegible] ligheten, att då alla annat ~~[illegible]~~ tog ifrån mig, icke låta mig att minstone få behålla smaken och lukten; hvilken [illegible] hade icke bedt varit i olyckan. — i förmärker

Ack jag stackars man, som står här och [illegible] af bara törst; jag skulle skatta mig lycklig om jag blott fick innehålla något uti mig, sade ölstopet.

Ja, herr Protokollsecreteraren är sig alltid lik. inföll kaffepannan No 1.

Det har alltid varit min sak att hafva caracter [illegible] ölstopet.

Men [illegible] är det af den infama karlen att falla mig i ett [illegible]; ropade kaffepannan No 2. Jag är likväl kommen af bättre folk och kan [illegible] han icke hafva satt mig i en [illegible] eller annat kärl, som [illegible]! [illegible] kopper.

Gud bevare oss väl, så att [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] af [illegible]! Och det kan vara godt nog. Jag är icke heller född på bryggeriet. [illegible] kaffepannan No 2.

~~[illegible]~~ Mina nådiga damer, sade ölstopet. Hvarföre skolen I gräla. Jag skall berätta er en sak som jag fått höra af Kongl. Sekreteraren [illegible]; och [illegible] bekräftad i hans [illegible].

No 2, så, [illegible] [illegible] Kongl. Secreteraren, utropade kaffepannan No 2.

Ja visst; men utan fullmakt, tror ölstopet [illegible]. Och det [illegible] att hans [illegible] mig derom, att Referendarien ~~ar~~ för [illegible] Congregationen.

Hvilken congregation! frågade båda damerna på en gång.

Till den der som — som — stammade ölstopet. Jag vet ej ingen mera än Kongl. Sekreteraren, som vet hvad congregationen vill. Han har likasom Benjamin Constant sagt det förut för 3 år sedan, men då trodde honom ingen. men nu [illegible] det sig uppenbarligen. ~~Det är endast~~ Det är ett band ell ~~[illegible]~~ farligaste sammangaddningar, den syftar intet mindre än att förstöra thronen och riksens ständer och tryckfriheten, och [illegible] och ultraismen och liberalismen, och ~~[illegible]~~ Stockholms Stad och hela [illegible].

Gud bevare oss! ropade kaffepannorna. Då är visst den gemena själen Referendarien med. Han har ~~at~~ ett så [illegible] sätt till all [illegible], att [illegible] ~~a~~ conversation, som han [illegible] kallar [illegible], och alla ~~[illegible]~~ förstånd efter hvad [illegible] menniskor äro eller [illegible], på det man deraf ~~[illegible]~~ kan märka, hvar [illegible] barn, den karlen är. [illegible] Väderhans [illegible]. — i fortfor kaffepannan No 1.

Jo, sade ~~Referendarien~~ Ölstopet. Man skrattar mera åt Väderhans sjelf än man talar ~~[illegible]~~.

Det är förskräckligt, sade kaffepannan No 2. Men då vill jag dö på att Referendarien är [illegible] med i spelet. Han har visst förtrollat den [illegible] ~~[illegible]~~ Väderhans. [illegible] Den gemena menniskan har ett sätt att ~~[illegible]~~ alla [illegible] ~~[illegible]~~ och liberala menniskor, att [illegible] den alla [illegible]. Jag kan icke ~~[illegible]~~ [illegible] om jag så får säga, för det gör en [illegible] i ett sällskap taga [illegible], och [illegible] den ~~[illegible]~~ [illegible] i [illegible], [illegible] ~~det~~ kroppen [illegible] och [illegible]. ~~[illegible]~~ Ja, ja, det [illegible]. Hvem skall nu [illegible] efter [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] den [illegible]. — i har till [illegible]

Jag har mera ~~[illegible]~~ stora skäl att förmoda, att det går lika bra nu som förr; ty [illegible] ordentlig ~~[illegible]~~ [illegible]. — Ja, jag [illegible].

~~Nej, Gud bevare mig~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Kon hvad den lilla Frun, [illegible] vara [illegible] sade kaffepannan No 2. ~~Det~~ Det [illegible] ~~[illegible]~~ bara [illegible]. — sade kaffepannan No 1

Nå [illegible] ropade ölstopet. [illegible] i Collegium, så har ingen [illegible]. Men nu är jag [illegible] att ~~[illegible]~~ [illegible] som skall [illegible] Kamrerarens [illegible] ~~[illegible]~~ går, så ~~[illegible]~~ står den nu ledig för en ny gäst.

~~Det är jag~~, Himmel! det är visst mig, han vill ha ut i ~~[illegible]~~ [illegible] ropade Auscultanten och skyndade [illegible] trapporna, [illegible] ~~[illegible]~~ porten och stannade icke förr än på gatan, der [illegible] sin gång emedan en ämbetsmanna [illegible], som vill fort i verlden, bör tidigt vänja sig att iakttaga allt sådant som ger betydelse åt ~~[illegible]~~ [illegible] och de embeten han kommer att bekläda.

Allt som Auscultanten aflägsnade sig från [illegible] saktade han ~~[illegible]~~ sina steg; och han ~~[illegible]~~ framstod slutligen likasom en [illegible], då han [illegible] Baggensgatan, [illegible] den vackra Catharina [illegible] till mötes; ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~alla dessa småaktiga [illegible], som [illegible]~~ [illegible]. Men [illegible] ~~[illegible]~~ de väl att beskrifva. — i kökbrunken och

[illegible] La Fontaines Romaner, [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible] för många [illegible] variationer i samma takt, och de erfaret af alla unga män, som [illegible] gatorna [illegible] föremålen för sin dyrkan. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ för att ~~[illegible]~~ likväl ~~[illegible]~~ [illegible], som bekant är, skall vara ett behof för [illegible] hjertan, så [illegible] Hamblom den [illegible], [illegible] han skulle taga vägen. Hvarpå han [illegible] att förtälja [illegible] [illegible] [illegible], som han [illegible] [illegible], beslutit [illegible] framledes af mycket [illegible] underliga saker, att ~~[illegible]~~ taga genom [illegible] Malmens källare och [illegible]; att [illegible] skett; och att han nu vore utsatt på vägen till en Mamsell vid Baggensgatan! som ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ förstod sig på att [illegible] [illegible] flickor, som skulle [illegible] sig till [illegible], ~~[illegible]~~ hvarföre [illegible] han beställt en [illegible] af den [illegible]!

Hamblom förklarade att [illegible] det [illegible] att få ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible] i [illegible]~~

God afton herr Notarie! ~~[illegible]~~ ropade Catharina. Se ~~[illegible]~~ Catharina! tack, sköna [illegible] är ett lyckligt möte! svarade Hamblom. [illegible] [illegible]! [illegible] Hur [illegible] du ut! [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~kring [illegible]~~ att borta, och likasom dagen brytes sig kring natten, så [illegible] kring pannan i en [illegible] ~~[illegible]~~ fördystring. Utskade Auscultanten. — [illegible] godhet och ~~[illegible]~~; fördystring ~~[illegible]~~ suckade Catharina. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible] Kraft! utropade Auscultanten, men låt mig [illegible] den i [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] skimmer, och se dig [illegible] mot [illegible] drickan [illegible] af [illegible]. # Vill du [illegible] det. Jag [illegible] skall straffa mig. [illegible] Han skall [illegible] i mitt hjerta, att med sin [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] mera djupt inrista din bild och ~~[illegible]~~ omkring den dess namn, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ så att jag aldrig må glömma det. Catharina: ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible] du är [illegible] min man! min karl! [illegible] skall jag kalla dig. Auscult. det är begripligt att man vill [illegible], och [illegible] mera att man vill [illegible] sig. ~~[illegible]~~ Catharina! [illegible] [illegible] oss [illegible]; [illegible]. [illegible] [illegible] offerta. Auscult. [illegible] mig då din [illegible]; låt [illegible] [illegible] från dig, ett ögonblick, blott till hälften salighet. Auscult. Min ~~[illegible]~~ [illegible] till [illegible]. Catharina: Låt [illegible] kring [illegible] [illegible]. Ausc. Men [illegible] mig nu! [illegible] steg. Cathar. [illegible] jorden, jag egde ingen [illegible] af någon [illegible]. [illegible] mitt [illegible], att [illegible] och [illegible] jag märkte att du [illegible] mig. Men [illegible] [illegible], blev ~~[illegible]~~ [illegible] Alexandra [illegible]. Herr [illegible] [illegible] af [illegible] [illegible], [illegible] som en [illegible] mig och derföre [illegible] att mig [illegible] att [illegible] med [illegible] och [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ som bor på Baggensgatan och [illegible] [illegible] med flickor, som [illegible] i [illegible]. [illegible] [illegible] och [illegible], och [illegible] jag har, ty [illegible] är ~~[illegible]~~ [illegible]. Hvad är [illegible]. Kanske att [illegible] i [illegible]. [illegible], så har han och [illegible] mig [illegible]. Ausc. o [illegible] ~~[illegible]~~ min [illegible]! Catharina Nej, [illegible] jag [illegible]. Auscult. Men innan vi gå [illegible] [illegible] kyss. (Han kysser henne.) [illegible] [illegible] och [illegible]!

utropade Auscultanten. [illegible] kan jag [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] den goda Catharina. — [illegible], [illegible] ~~[illegible]~~, [illegible] på samma gång [illegible] [illegible] skall ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] Auscultanten — [illegible] jag [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] Catharina

Ref sid 40

i men lika hastigt [illegible]

i m[illegible]

…eisen

& men lika kraftigt forsvunno.

~~& högst besynnerliga figurer~~

& så blefvo i ebloui(s)sande

…gat kan jag längre kärta utföra sönd. J
…ia. — Jag jag, sas ~~[illegible]~~, att ny på samma gång
…och från Slott ~~[illegible]~~ skrek Auskultanten —
…ala blott för jägarenager, ~~[illegible]~~ Calkerri

För andra gången skulle ~~vara~~ ~~[illegible]~~ aktade Auskultanten göra det samma om igen, då han märkte att större ovanligt sorl längre bort på gatan, eller att sällsamt ljus utbredde sig. Den Kongl. Polisens betjenter ~~[illegible]~~ stodo derföre lika omärkbara, som den Kongl. Polisens magten under en molnfri natt. Och en röst, som tydeligen tillhörde en Slottsbetjent, hördes derinifrån skrika: Så för i Jesu namn! nu ha vi upplysningen! Hvad är nu att göra! ~~Kommer~~ Ty kommer den att utföras, så är det slut med den förfäderna. Då få vi ej på en gång både undersåtar och ha lysande ögon, under åtnjutande af Statens tjenster. Nej! här måste man komma emellan. Man måste med [illegible] hvilken tid är. Godt folk! ropade rösten åter igen! Trogne medborgare! Redlige Svenskar! Här är en verklig fara å färde. Detta är ganska märkvärdigt; man vet ju alldeles icke hvarifrån det kommer. Deraf uppstår olyckeligen en eldsvåda, hvars den är redan utbruten. Jag bör icke besöka att säga Eder, att en sådan är vådlig för den allmänna säkerheten af att den i högsta grad förnärmar eganderätten, ~~[illegible]~~ men dessa våder kunde endast af ~~[illegible]~~ qvälja genom dess förklädda anfall mot andras lugn; de undgå om det ~~[illegible]~~ inskränkes eller afskaffas, och det är då först, som den Kongl. ~~[illegible]~~ Polisen kan i anseende till sina officerer vädja från ögonblickets farhågor till framtidens lugnare dom. Mine vänner! [illegible] emellan [illegible] ej nedfalla att verka på Georgii [illegible] tänkande medborgare. Glömmen derföre icke den stora ~~[illegible]~~ Crisis, som för vara egen beredt och den tid hvari vi lefva. Fästen edra blick på Öfverbrandmästarens kapell, som vet att genom sin konst, och sitt [illegible] afslöja farorna från vårt lif och förskaffa oss den aktning af [illegible] barnen som den vanmäktigt endast af våra lagar skulle bibringat. Påminnom oss att ~~den~~ den höga inrättningens tjenstemän, sjelf uppvaktande, mellan [illegible], icke vill [illegible] Gustaf, men blott ~~[illegible]~~ frälsa oss från eldsvådor. Jag är öfvertygad att ~~[illegible]~~ nu denna inskränkning af ljus icke mera behöfves, skolen i [illegible] hvad, så många ljus i behagen, ~~[illegible] men när det sker, det får i de [illegible]~~ En röst ofvanifrån: Men när det sker. ~~[illegible]~~ få ni se Eder om; så framt jag ej ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ och den ~~[illegible]~~ [illegible] förr än jag ~~[illegible]~~ Er. Det annan är icke upplysningens ~~[illegible]~~ avantcoureur, jag är upplysningen sjelf sanfo arriverar. Och är icke upplysningens ankomst. Men nej kommer den att arrivera, ty nu möter jag den, och hvad jag emotser, det är så fakest som Konungaord. Och det assurerar jag Eder, att det blir ingen [illegible] för än jag kommer sjelf i samma comparaison likväl. Hvem vet som skulle [illegible] spöka. Polisbetjenten: Hvem för är det som gaf denna? ~~[illegible]~~ ~~Hvad är det som [illegible]~~ Rösten: Det är jag som sitter här uppe. Högt öfver ~~[illegible]~~ anonymiteten den rent upprätt på St. Gertruds kyrkotorn. Jag som ville öfverraska Sverige med mina nouveautéer! Och Ovarar för Europa, Asien och Africa och Polynesien med mina reflexioner. Jag som abonnerat på ett Amerikanskt Dagblad. Jag, som genom mitt namn förskaffar Konungar och ministrar, jag som eleverat dem genom ~~[illegible]~~ min välsignelse och [illegible] dem genom min giftiga vidsumma. Flera röster från Gatan: Lys oss då! Lys oss då! Högst [illegible]! Rösten ofvanifrån: Jag lyser anno hvad jag orkar. Röster nedifrån: Men vi se icke handen framför oss. Det är svart som i en kolsäck. Annan en röst ofvanifrån: Jen ser inte. Så äro i bofvar och ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Jaktänder allesammans. Polisbetjenten: Hvem får ni svara det. Andra röster: Det är jag, som är hans jernbärare. Det är ju, hvig den upplyste framgår, Det är jag som bär opp honom så högt ofver anonymiteten. ~~Jag~~ Ty det är just jag som håller sanningen ~~[illegible]~~ med sanningen. Första rösten: Apropos af Polisbetjen, så ~~[illegible]~~ går jag nu att relevera de nya [illegible] förslag. Flera Röster nedifrån: Hur var det med att vi skulle få, första rösten. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Jag lyser mycket mer än i behöfven, och ~~[illegible]~~ om någon säger motsatsen, så försäkrar jag på förhand att det är en, som är Upsala litteraturtidning. Men på [illegible], nu lyser jag dagligen. Är det icke så? Se min lider — nej icke på nya lideruder är en prejugé; en ~~[illegible]~~ terrible préjugé, en prejugé som måste ~~[illegible]~~ aboleras vid den nya Ecclesiastical Codification. Polisbetjenten: Tro rätt den der det är ingen annan ~~[illegible]~~ underhanda på Tyska Kyrkan. Tyska röster. Vi tro honom. Vi måste tro honom, ty hvem är det väl som försäkrar att han vet så mycket, att han försvör så mycket, att han ubrutar så mycket som han. Desstom svärer han öfver anonymiteten. Polisbetjenten: Ja, nog sades han fort öfver den, likasom många af de der ~~[illegible]~~ anonyma herrarne, ~~[illegible]~~ hvars namn ~~[illegible]~~ röjas [illegible] på Packortorget. Men det hjelper icke, för den är ~~[illegible]~~ tid, då de ~~[illegible]~~ icke funnos sig så fira belåtne med Anonymiteten. Andra Röster dernere. Mitt [illegible], mina hederliga jernbärare der nere. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible] den concilien; ~~[illegible]~~ och så skedde ett formodligen uttryck af ett qvicka; ~~[illegible]~~ bryter ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~uppnådd Referendarien och kappan och med kappan såg Auskultanten~~ förmärkte, ifrån dess sidan.

Anna Lifs Auskultanten och han Felicia förvånade öfver hvad de sett och ännu mer öfver hvad de hört, då någon klappade ~~[illegible]~~ dem sorre på axeln. Han vände sig om och ~~[illegible]~~ honom stod Referendarien insvept i en vidtflygande kappa. Hvad säger ni efter frågade han, och vid denna åtminstone förde det Auskultanten in att han bör något göra i samma välde. Hvarföre hon. ... Mojgande lin den vackra Catharina. Skynda dig deden, annars gör han något utaf dig i verlden. Kanske en fallbrank, ty den för ny utaf sjelf. Jenan Hammarsherrens [illegible] den fin. ~~Med detta~~ ~~[illegible]~~ Detta lät likväl icke Catharina säga sig tvänne gånger, utan hon fjordt lin fördrarna och skolade ~~[illegible]~~ snabbt undan, men så tydligt var lif hos hjerta. Han såg honom ~~[illegible]~~ röjades Referentanna; och i hvad sig ~~[illegible]~~ den slagen sig öfverhöft af vel skörtänkelin betjänter, efter som han förmodade, och så Referendarien upplystade sin kropp nagot utan kappan, såg han hur det besynnerliga ljus, som utgick från dess begge ändar, det ena, i kroligheter från fattning skapj; skopstt i det mest gyllene glans, det andra bläst såsom en ovanligt skimmer, ~~[illegible]~~ anna mera besynnerliga figurer. Han ~~[illegible]~~ hitar han befarade att Referendariens hela ~~[illegible]~~ naturaliesamling fått lif och kommit på foter. Åtminstone såg det tvärtigen ut, ty Korpar, markplon korpar, ofvalj fiskar, vargar och andra lika sanade kroppar vidsaga sig från alla håll. Framst utmärkte sig likväl en björn, som redan satte ~~[illegible]~~ [illegible] tre på att gå fatt på Auskultanten, då denna ~~[illegible]~~ skrifvskader: Herre! Herre! Nådige Charta Sigillata Ombudsman, låt och vidling till göra opp den saken; och Gåsen tyckte den obiekligt icke deller osällig. Så Polisbetjenten startade fram emot Referendarien, ~~[illegible]~~: ~~[illegible]~~ har! har! är upplysningen jag fått fram, och videranna som på Tyska Kyrkan föres ~~[illegible]~~ vår strid; det är en aberration! ~~[illegible]~~ den der en defluent från congregation! Här, travaror men dess veritables! Sen hit! Sen hit! ~~[illegible]~~ Hvarvid andra röster instämde, annars äro i bofvar allesammans.

Huru detta allt aflopp gaf Auskultanten sig icke tid att efterforska, utan begagnade han tillfället att ~~[illegible]~~ begifva sig hem. När alla belägrade han af dess ryktbarhet om. Han såg tag eldvagen i ~~[illegible]~~ den ~~mest besynnerliga~~ sam eller snarare ejeskeppat i den mest besynnerliga sammansättning. Han såg en medel, hvarpå blifvande tjenstemännen borde räcka utfall till och med för allmänheten skada; han såg att sådant skulle medföra den inleggatte följder för förtroendets väsendet. Han såg en ~~[illegible]~~ om icke två högst upplyste personer framstälde på ett sätt, som kunde reta dem att inveckla honom icke ~~[illegible]~~ att ~~[illegible]~~ congregationen, ty någon om denna hade icke gjort någon verkan, utan i nästa Brandconferensen tillstånden han i [illegible] för den som i honom säga en inbillsk och halfklok narr.

~~[illegible]~~ Hall i en sådan ordning visste han icke hvad han ~~[illegible]~~ skulle taga sig till. Gerna ville han veta, hvad han framdeles ville, men hvarken sköt skall tillgå, visste han icke. Han påminde sig nu ~~[illegible]~~ att de gamle Germanerna vid betydelsefulla tillfällen brukat att rådfråga sina Hästar, han föresatte sig vidare ~~[illegible]~~ att gifva akt på ~~[illegible]~~ ~~det Skakande sig. Men ingen [illegible]~~ om dessa kommo med en skolt gång, om dessa modigt trafvade fort eller om de långsamt ~~[illegible]~~ lunkade förbi hans fönster. Men ingen enda häst förmärktes. Man skulle verkligen tro, att ingen bryggare hade mer behof af ~~[illegible]~~ någon korg, ~~[illegible]~~ eller att ingen stallmästare hoft något, eller att Boktryckarne till sin älskarinna, eller att ingen förnäm behöfde att i tyst göra ett litet ändring hos en annan förnämare, så som var gatan på Germaniska Krigs Råd.

När jag nu bara hörs, tänkte Auskultanten, så hjelpte jag mig utan hästar. Romarne nyttjade ugglor andra, och de funno sig väl dervid. De beröfvade hela verlden och slogo till och med Germanerna med sina fältkampar. Vore jag krigspresident, så valde jag alltid några ändra. De äro ~~[illegible]~~ i allmänhet ett beskedligt folk och man finner äfven sådana, ~~[illegible]~~ på gator och gränder i Källrar och på vinden, och det är tvärtom den de olyckliga själen lefver, som påstod att ett stolen gjorde Kong Magn och Arman lin, så gjorde dessmer den delen af Kroppen hvarpå han satt honom rijk till. — Men afven utan hvars besann sig Auskultanten, dock ~~[illegible]~~ gå han sig snart han constituerade till hjon de på gatan tryggande mamsellerna, och då den, med ~~[illegible]~~ hvars ögonblickliga brinnande [illegible], en gång [illegible] ut, så att något främmat kände skrikas, lät han anmoderas åt tre mamseller på en gång, hvilka tillika glömt sig gifva tyst något ~~[illegible]~~ kurrat i pensionen. Detta var ett godt förebud sade han, en ~~[illegible]~~ Kejserlig Romersk Vestalinna skulle icke önska sig något bättre. Man måste derföre smida medan jernet är varmt, sade han ifrån och slog uppå till.

Sedermera erinrade han sig, att hans salig farmor fru Georgina von Blanken, ~~i alla villrådiga fallen~~ sökt vishet uti alla tvetydiga frågor derigenom, att hon öppnat bibelns skrift med en knappnål derigenom och sedermera läsit den vers hvarpå knappnålen stadnat såsom svar på sin fråga. Åtminstone hade han ansett sådant, såsom en följd deraf att gamman icke hade någon chef eller förman, efter hvilken hon kunde rätta sig, men nu, bättre han att [illegible] samma [illegible] försök. Han framtog således dagboken, han rände igenom den med en nål och han ~~[illegible]~~ uppslog det stället der denna stadnat, och der läste han: "Af dessa titlar tro fader eller moder, eller målsman, målsägande rätt, der de åkomma;" men emedan hela capitlet efter öfverskriften handlade om lönskaläge, kunde han aldeles ej begripa hvad [illegible] orden kunde hafva med hans [illegible] lefnad. Han tog derföre till ~~[illegible]~~, tredje delen af Kellgrens skrifter ~~[illegible]~~ för att se till, om det vore så svårt att skrifva vers, att icke han också kunde börja till, [illegible] att bara med en [illegible] och sluta den med en ~~[illegible]~~, ~~[illegible]~~ [illegible], efter som han en ~~[illegible]~~ stor [illegible] afhandling om egen oskicklighet, uppenbarad i [illegible] anförtrodde en vers och [illegible].

I detta arbete såg han den afgörande nålen, som stadnade midt emellan de bekanta verserna: "Min kära Grefve, blif ett fån, så går dig alltid väl i händer." ~~[illegible]~~ Härigenom blef han [illegible] öfvertygad, som han ~~[illegible]~~ snart blef varse, att författaren i den af honom meddelade underrättelse om konsten att göra lycka, ~~[illegible]~~ sådan som den bör ung och anspråkslös förmåga, inskränkt sitt råd till denna enda och enkla förmaning. Han tröstade sig snart, ty han hade hört sägas att Kellgren var en stor [illegible] och af en sådan kunde man icke vänta något bättre; deremot borde man fästa stort förtroende på herr Leopold, i hvars Odin ~~[illegible]~~ klassiska arbetare nålen träffade ~~den bekanta versen~~: Pompejis utrop: Jag, ~~[illegible]~~ fri en lömsk rival, ett vanbörd, en barbar. ~~[illegible]~~

Ja, så är det rysliga ~~[illegible]~~ klassikbandet. Jag har en rival, och det är ingen annan än referendarien. Det kan omöjligen vara någon annan, och [illegible] spel så som en karl. Jo, jo, han ville att flickan skulle. Klädmäklaren har sagt mig och skall vara en [illegible] gubbe. Kanske kan hon få [illegible] på allt samman. Det der är en affair att göra. Men den rivalen. Den rivalen. Jag måste [illegible] svartsjuk; än mera: jag är svartsjuk. Hoi på! Och nu började han att upplösa: i ynglingar, förutan [illegible] o. s. v. men just som han mest [illegible] utbörder utbrustade. I frukten af hennes [illegible] för blommor af dess [illegible] inträdde klädmäklaren.

Skall ej rätta [illegible] uppstiftas? frågade ~~[illegible]~~ den inkommande. Jo mycket gerna, svarade den [illegible]; ~~[illegible]~~ jag går blott på [illegible] ettast [illegible] af något bättre. Hvad är det då Bror ~~[illegible]~~ går på mig? frågade [illegible] klädmäklaren. Det är svartsjukan, som nu plågar mig, svarade [illegible]. Jag har ~~[illegible]~~ af en säker hand inhemtat, att jag har en rival, ett vanbörd, att [illegible] frukta ej för det [illegible] den förre. Sällan hafva stjernorna bestämmit mig i en för mig lyckligare ställning, än denna afton och emellan kl. 12 och 1 kan jag uträtta hvad jag vill. Jag lofvar ~~[illegible]~~ Bror ~~[illegible]~~, att ~~jag skall [illegible] [illegible] [illegible]~~ vid samma tillfälle göra allt hvad jag kan för ~~[illegible]~~, ty jag måste uppriktigt bekänna, att jag ~~[illegible]~~ redan börjar anse mig Bror ~~[illegible]~~ såsom tillhörande min familj. Men låt oss begynna och utse till Harnäskbacken ~~[illegible]~~ jag ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ har utvalt Norrlandsgatan till fält för mina operationer, och ~~[illegible]~~ [illegible] att äta en [illegible] [illegible] Norrlands[illegible] på Blå [illegible].

Men hjerta var något illa obeslutsam. Å ena sidan trodde han sig kunna [illegible] mera än jemt, ~~[illegible]~~ alla sedan [illegible] äfventyret i trädet, men å den andra var, om ej lyckligare fakes inträffade, äfventyret en ~~[illegible]~~ tvifvelaktig att vinna. Han ~~[illegible]~~ förklarade sig således villig att medfölja; men lämnade orolig skäppan med [illegible] hemma, ~~[illegible]~~ då han var klädmäklaren följaktlig ut på gatan, der [illegible] åldermannen [illegible], sjelf ~~[illegible]~~ med sitt bästa [illegible] för att skjutsa ~~[illegible]~~ klädmäklaren och hans vän till stället; men då den [illegible] enskildt ~~[illegible]~~ [illegible] vägrade, för [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], så att [illegible] icke kunde begripa hvem dermed [illegible] [illegible].

Imellertid begåfvo våra vandrande sig på vägen, och klädmäklaren [illegible] hvarmed han ~~[illegible]~~ hade att styra. Han hade för icke många minuter sedan [illegible], efter [illegible] föreskrift en [illegible] med den [illegible] förmågan [illegible] ~~han ämnade att [illegible] att [illegible] [illegible] [illegible] för menniskoraslen, för att förekomma [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] af olyckor [illegible] [illegible] bibehålla [illegible] [illegible] [illegible] det användes till [illegible] eller [illegible].~~ Han hade också samma eftermiddag föranstaltat derom, att Catharina lemnat [illegible] till klädmäklaren [illegible] [illegible] [illegible] tilldragit sig, att de Ursulas skolat till middags [illegible] gå och till den [illegible] uppträdt ~~[illegible]~~ på ett spel; ~~[illegible]~~ förut klädmäklaren inlagt på en [illegible] efter en [illegible] spansk [illegible], hvarunder stekeu framför elden; hade [illegible] [illegible] spelet och slutligen omtalat [illegible] allvarsamt, att det [illegible] var St Juliani stekspett, utan [illegible] med tydliga ord tillsagt, att nu var Catharinas mogen att få godt och [illegible] mamsell, hvarefter hon [illegible] för klädmäklaren förmodade till spanien, dit han [illegible] ämnade att genom spanska Chargé des affaires [illegible] spelet efter, ᛘ en sådan klack; kunde icke annorstädes nå värdena.

Ack! sade nu [illegible]. Jag har anledning att förmoda det ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] göra något för dess [illegible]. — Något! utropade klädmäklaren. [illegible] att för henne göra allt. Jag älskar henne, som mitt eget barn; och hon tog äfven [illegible] godt jag [illegible] att ~~[illegible] [illegible]~~ trafva tillsammans. Ja hon är hederligmann, så blir det intet [illegible] och det kan ändå mycket förkofra mina [illegible] medel gifva mig öfver 25 procent. och jag ~~[illegible]~~ kan påräkna ett [illegible] biträde, för realiseringen af mina fordringar, af hvilka ingen ende är [illegible] emedan jag, som känner mycket menniskor, alltid vet att i tid draga mina [illegible] tillbaka. Ja, ja, jag skryter aldrig min 50000 R:d inom tjugo två år och sjuttio, ~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], som jag [illegible] om, har att [illegible] efter [illegible]~~ flickan kan påräkna efter min död. — Ja det förtjenar hon också, utropade [illegible]; ty hon är den skönaste, vackraste, behagligaste, [illegible], [illegible] och [illegible] flicka jag någonsin sett. Alla våra förnäma fröknar och mamseller [illegible] som ~~[illegible]~~ [illegible] för henne. Det finnes ingen sådan flicka ~~[illegible]~~ som hon i Stockholm, det har jag alltid sagt; och det var en lycklig stund som hon kom på vardshuset, der har hon blifvit så [illegible] och fått en sådan [illegible] att hon kan i den vägen mäta sig med hvilken [illegible] som helst. Och jag måste uppenbart bekänna, ~~[illegible] [illegible]~~ ty det skäms jag inte för, att jag håller så [illegible] mycket utaf henne, att det [illegible] kan beskrifvas. Så att om far bror uti har ~~[illegible]~~ något deremot, så [illegible] jag mig ifrån denna stund, som [illegible] friare hos Catharina.

Jaha kan jag hafva något deremot, genmälte klädmäklaren referendarien. Visst är Bror också här kommen och [illegible] i [illegible] mycket för — Jag kommer mig för, jag kommer mig för. afbröt honom [illegible]. Jag vet det saken sitter för [illegible]. Jag har [illegible] [illegible] af en betydande man, som jag en gång hvarje vecka uppvaktar, för att underrätta mig om hvad han [illegible], och hvarvid han talar af mig underrättad [illegible] om [illegible] saker, som förefallas i verket. [illegible] min [illegible] gynnare, har [illegible] en gång sagt mig, att [illegible] ~~[illegible]~~ embetsmannaämnen som jag är [illegible] i en tid så full af [illegible] och jacobinism, af [illegible], af [illegible], af egit omdöme, hvilka jemte många andra [illegible] ohyggeliga [illegible] [illegible] omkring sig, [illegible] vackert det är en [illegible] i Upsala [illegible] skall [illegible] [illegible], att [illegible] det [illegible] är jag [illegible] [illegible] och [illegible] kommer det att gå fort. Sedan [illegible] [illegible] flickan, Bror träffar henne i afton. [illegible] Klädmäklaren. [illegible] [illegible] [illegible]. Jag tycker alldeles [illegible] [illegible] [illegible]; men Bror ~~[illegible]~~ [illegible], och [illegible] [illegible] för [illegible] [illegible] [illegible] gifvit mig afsmak för [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible]. Skulle Bror åter [illegible] till en [illegible], så blir Bror alltid oberoende. Bror kan handla och [illegible] med sina penningar hvad han ~~[illegible]~~ vill. Bror är då icke utsatt för anmärkningar

ᛘ Slutet primdet tryckta

Jag kommer något sent, emedan jag blef uppehållen vid Carlberg der jag för att aflämna en af mig anskaffad jernklyvna,

att genom förkofring i ordklangen förekomma

ᛘ var enkom beställd för Kongl. Krigsakademien till en stamfamnar för ~~[illegible] den efadt stora [illegible] i ord, hvilken afsyftar att förekomma [illegible] svenska jernets [illegible] [illegible] i kanon eller [illegible] i en evig jungfrudom~~ förekomma, att svenska jernets ~~[illegible]~~ må bespara rodnat af blygsel, ~~[illegible]~~ utan i stället bibehåller, såsom kanon eller [illegible] [illegible] att en evig jungfrudom; emedan de som tagas till svärd, skola förgås med svärd, men de som äro stora i ord, skola i Walhall njuta tungans — eller ~~[illegible]~~ evighetens flask, som aldrig fastnar i halsen

ᛘ Klack; kunde icke annorstädes nå värdena.

7.

anmärkningar. Aldrig lider ingen Chicane af formän, ingen afundsjuka af Cammerater. Jag vet derföre att en ~~skön~~ indrägtig näring nu är ledig; ty för det närvarande finnes här ingen Kortslagare i Staden, sedan Herr [illegible], med anledning af Magistratens kungörelse, satte sig ned i detta handtverk, för att han tänkte om ett år Kortslagare ålderman och snart derpå en af Borgerskapets femtio äldste. — Nog för mig beklagligen, ty sådant är ~~[illegible]~~ alldeles oundvikligt för den ung man ~~[illegible]~~ som kommit framåt om han har vett att spela och tjena med blotta formän. Men att glada Kort. Jo, säger aldrig nej, till något, men vet för bror —

De vandrande hade emellertid anländt till Hasselbacken, der de inträdde, och funno utom den vackra Catharina, och den redan bekanta Commissionscontors-commissarien Rockman, hennes andra herrar, nemligen Realgjörnings [illegible] Roxlund och Åkare Åldermannen Rockström. Alla borgerligen klädda i ~~[illegible]~~ brungrå frackar. Med [illegible] gaf sig Krögaren till att besvara dessa helsningar, förrän han ~~[illegible]~~ skyndade till den vackra Catharina, hviskade henne nu kaffekopphanken, och sedan hade [illegible] några ord förslag att med oss göra en promenad i det vackra vädret.

Visserligen hade detta kunnat vara vackrare, ty det var mörkt och [illegible] nat var redan ingången, men likväl ville de [illegible], så gerna göra denna promenad, och efter som hon icke ännu hunnit att blifva färdig, så roffade hon [illegible] och ~~[illegible] med Censueltanden~~ anträdde sagen med Censueltanden ~~[illegible]~~. [illegible] ~~[illegible]~~ fortfor att [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] Gifte? [illegible] förfalskningar. De stadnade, ~~[illegible]~~ vid det för [illegible] framtid och [illegible] den sköna Catharina [illegible] med brudmorsfrun afslagit att [illegible] ~~[illegible]~~ nånna tank löshet, som egentligen tycker tillhöra denna hofmästarinnal. Att vifta hon att bevaka mycket om Klädmäklarens angelägenheter, att han hade rättskrifningar; bland dem, och så mycket förstånd hantspelser att det fakerst kom att ragörs på bergman. Icke heller var Ursula så har, hon hade arft en gård på landet och nyssligen försköfrat sig; och att dessa var ned lofvad Catharina; ja hon hade på linder hållit hört att det till och med kunde blifva fråga om att Klädmäklaren och Ursula skulle gifta sig och erkänna henne för sitt eget barn.

Hvarje af dessa ord ökade Censueltandens sällhet; ja ~~[illegible]~~ ~~[illegible] med lustbrun~~. Han såg de lysande förhoppningar för sin framtid. Han var så kär, han var så säll, att ~~[illegible]~~ icke en gång den älskande Astolphs och den älskande Klevia voro fallen ~~på tycksaligheter~~ i henne frågekammaren på tycksaligheten o. att hvad hon gjorde var en skön bagfång, som tillade alla ~~[illegible]~~. Han tvekade till [illegible] och hvad han sade skulle säga, att kärleken denna nöjsam hög gifvit när han ej gifvit att, oansedt han icke förmådde att så sammanskrufva dessa ord som han ville. För att fördenskull komma ifrån att sammanföretog han sig att kyssa och som bekant är: Kyssar locka mångahanda.

De älskande återvände från Hasselbacken; och då de inträdde, stod för dem en rykande bål, och öfver rökklandt af dem samma gjorde Klädmäklarens hvarjehanda rörelser, under det att han tillika utdelade några sameligheter. ~~[illegible]~~ Härefter ~~[illegible]~~ sjunkit den snigt och knappt ~~[illegible]~~ hvad [illegible] hvilken immen, i synnerhet när de trenne herrarne, Rockman, Roxlund och Rockström blåste på den samma, blifvit allt hjärkare och hvårare, slutligen sjöl den alldeles ~~[illegible]~~ öfver bålen och ~~den arbetade fram och~~ åt den arbetade ~~[illegible]~~ mörkaste och hvarandras rökhvågor om hvarandra. Af dessa bildade sig gestalter, som ~~[illegible] utvecklade sig [illegible]~~ allt mer och mer utvecklade sina former, så att ~~[illegible]~~ Censueltandens trodde sig slutligen kunna igenkänna ~~[illegible]~~ hvad de borde föreställa, ~~[illegible]~~ stundom [illegible] och vacklande, alltid likväl synbara voro. # ~~[illegible]~~ [illegible] för bandom igenkände han bilder och händelser, men han trodde sig icke böra lemna någon uppmärksamhet häråt, emedan menniskor gemenligen är under denna tid så ofvissande, att hon litet eller alls intet tänker på sin fortkomst ~~[illegible]~~ i verlden. Af dess från ungdomsåren framträdde vissa minnen, om man får så benämna dessa gestalter, men ofvan dessa låg han hellst förbehållas, ty som han aldrig var betänkt på sin examen, tog han sig ej tid till dessa ~~[illegible]~~ oberäknade ögonblicken, som alltid sysselsatta den studerande ungdomen. Ofvan hans nu varande ställning framställde sig honom, och som han kommande framtiden. Således såg han först, dig [illegible] sittande vid ett [illegible] bräde och skrifvande med all makt. Framför honom låg den [illegible] dagboken och på golfvet gick en qvinna, som kunde på en gång föreställa både, en stadersken, en hushållerska och en sängkamrat. Men förändrades sig scenen, och han såg sig försatt på Kungsholmen, der han ingick i sitt eget hus. Der genomvandrade han först sina verkstäder, der ~~[illegible]~~ många hundrade arbetare funnos sysselsatta med att glada kort, stryka och skära kort. Han inträdde i sitt contoir der trenne skrifvare voro sysselsatta ~~[illegible]~~ med att anteckna hvad som utlemnades till förbrukning af nationen i allmänhet, af Embetsverken och af Källarmästarne. Men slutligen inträdde han i sin prägtiga sal, ~~[illegible]~~ der han såg den sköna Catharina sysselsatt att gifva sina föreskrifter till ett stort middag. Han såg, ~~[illegible]~~ huruledes han och hans sköna fru klädda om sig i de finaste och mest lysande kläder; han såg huruledes hon satte Ordensbandet kring hans hals; han såg gästerne ankomma och sig emottaga dem. Han såg mattan fortäras och sig sjelf firad af alla. Ja, han trodde sig se, att bland de bjudande funnos ledamöter af hans stånd, gifftiga skämtare och spetsfundiga kastare, som blott ~~[illegible]~~ med dess genom att de confunderade hans idéer.

Lock hörvid föll det honom in att alltsammans möjligtvis icke var annat än en idée, och för denna trodde han sig icke böra uppoffra punschen. Han ~~[illegible]~~ utbrast således: "Huru länge farbror skola vi vänta på att få ofs ett glas." ~~Likväl hade han [illegible]~~ Då rördt samma, den arbetande rökmassan af en stråle på en gång försvann eller, som han tyckte randade af de ~~[illegible]~~ trenne herrar på ögon blåsarna. I stället framblänkte den gulgula punschen, hvaraf den vackra Catharina på Klädmäklarens befallning i skänkte och kringbar hvar sitt glas åt de närvarande. Sjelf tömde hon också ett; och snart ~~rådde munterhet och [illegible]~~ ~~skämt~~ stegmunterheten till den grad att ~~[illegible]~~ Åkare Åldermannen började sjunga. ~~[illegible]~~ Korkarna sprungo till gudarnes thromer, med tack för ocandlig ovederlig fest.

Kransar! hit med Kransar! ropade Klädmäklaren slutligen. Må vi kröna de unga tu. Deras förlofning är ~~[illegible]~~ så godt som afgjord. Eller är det icke så mina barn! — Jo efter fråga Herr, ~~svarade Catharina~~. Vi hafva redan gjort under detta i den vägen. Svarade Catharina. ~~[illegible]~~ God väg från eder mina barn, sade Klädmäklaren. ~~Visserligen har jag [illegible] [illegible]~~. En annan gång skolen ~~[illegible]~~ I vänta vingår! Men nu skola vi följa det gamla bruket att kröna de unga med blommor, på det att deras hela lefnad må blifva blomsterrik och knappt hade han sagt dessa ord, förrän Kungjörnings Intrycknaren, som ~~[illegible]~~ emellertid utgått, åter steg framför honom och rakte honom trenne kransar flätade af så kallade Cavaliersnaveller, eller som de i vissa landsorter benämnas ~~[illegible]~~ höga loften, dunkubbar, &c. Dessa tog Klädmäklaren och fäste dem högtidligen på hjessan såväl på hjessa, som han utkorade brud, på hvilkas lockar de stora kransorna gnarmerna tog sig ypnerligen väl ut.

Emellertid tilldrast glädjen och bål ~~[illegible]~~ hedra man åter flaskpankaka och vid ~~[illegible]~~ så hoglynde, att Censueltanden vrakt vagt, blygdes för sig sjelf att ~~[illegible]~~ kunna få afsiktsfattad sin vardighet. Men han måste också för sig sjelf blifva att genom den glada framtid, Klädmäklaren låtit honom förespeglas, var han verkligen sjuk: till besluts ~~[illegible]~~ han borde blifva antingen en tärande eller tärande medlem i Staden; hvarföre alla Embets- och Sysslomän förklarades af de för tillfälles varande Kaffemannens Commissionscontors Commissarien Rockman, Åkare Åldermannen Rockström och Realgjörnings Inbjudaren Roxlund att tvekka den sista i synnerhet ~~[illegible]~~ utredde, huru nödvändigt det var isynnerhet Prästmanna-ståndet, ~~[illegible]~~ flera bondesöner än adeliga ynglingar lade sig på studierna, och hvad än värre var, studerade till andra vetenskaper än vidnings fattning och dans; ja han ~~vågade slutligen~~ afventyrade slutligen för Hr Cantzlie Rådet von Wartmansdorff, att om man fortfor på samma sätt, så skall slutligen Rom sänka sina Kropp; bestående med den sjukas, der hafvudet sjelf i vård och förlorar i duglighet, under det de öfriga ~~[illegible]~~ lemmarna aftyna, berofvade de safter, som dragas till den svamplikt växande delen — Krafteni ord — — såsom han fortfara, då han afbröts af Referendarien.

Trenden valkar — ropade denne — och så lycklig denna dag skall blifva för mig så olycklig är ~~[illegible]~~ den för den der Referendarien, som afödet skapades till min broder. Han har en längre tid ensam öfverträdt alla lefvernet af Rökgubbar

Att förhåga att Catharina, som hon egentligen ingenkände, för Stora-rnässan i Ekens, ej skulle flöja ogge i något träd, tog denna väg.

T. den ärna ej nobiliterade

beständigt omgifven af ett moll gelstkimmer, hvilket spridde sig åt den [illegible] i sakta vågor frostbandlade.

Sjö en t.d.

~~[illegible]~~ tryckta —

Dan jag blef uppehållen vid Carlberg du [illegible]

[illegible] mig au kaffe på [illegible]

[illegible] i ordklangen förekomma

Borgläkademien till en stemmsamman för ~~[illegible]~~

~~i ord, hvilken afsyftar att [illegible] [illegible]~~

~~[illegible] eller regenter i en evig jämnsfunden~~

[illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] bel, hvar vodnas bof bleyasel, [illegible]

befallar, varo sig såsom canons eller [illegible]

[illegible] de som kagas till [illegible], skola [illegible]

äro stora i ord, skola i [illegible] ryska [illegible]

[illegible] flaske, som aldrig fästnas i [illegible]

[illegible] mit värdena

för hofvets räkning, hvarvid han icke alltid gått för samvetsgrannt till väga; men nu är det förbi med denna härlighet; emedan den Turkiska Kejsarens skickas hit til alla Christna hof en ny sorts rökelse af Spekoron. Den skall vara af en alldeles makalös vällukt för sådana näsor, som vant sig att [illegible] den; och uti Wien, London och Paris, der den redan blifvit försökt, har den gjort den bästa verkan. För öfrigt skall den äga ~~de bästa egenskaper~~ [illegible] egenskaper. ~~[illegible]~~ [illegible] för dem likasom Drottningens alla tjenstefolk och [illegible] för farliga [illegible]; så man väntar sig mycket af detta ~~[illegible]~~ [illegible] ~~af tillväxten~~ ty [illegible] tillgång på materialier kan man skaffa öfver allt. ~~[illegible]~~

Men det är ej blott sin födkrok i den kroppsliga verlden, det är också [illegible] som Referendarien skall mista. Nu mera är han [illegible] utmärkta egenskaper; och det är honom jag nu går att omnämna. Hvarpå han afslutade ~~[illegible]~~ sägen ~~[illegible]~~ til [illegible] emellan ~~[illegible]~~ den andra [illegible] Hasselbacken, utsikt åt Norr, der han stadnade på den slätta högden, midt för Stora Slätten.

Under det att Sällskapet [illegible] på Hasselbacken hade natten omgifvit alla ~~[illegible]~~ med sin [illegible]; och Stockholm med dess ~~[illegible]~~ torn stod mot horizonten, ~~[illegible]~~ likasom en lik-procession af de döda i sina dunkla svepningskläder, uppkrupna döda, som ~~[illegible]~~ gå [illegible] med sina dunkla grafvar, hvilken ~~[illegible]~~ vid deras fötter blott af hafvet. ~~[illegible]~~ Djurgården med dess hus och ~~[illegible]~~ bräddstaplar liknade åter en kyrkogård, och en sakta vind, som framsusar mellan marmorbrännan på berget, ~~[illegible]~~ förekom Auscultanten såsom att [illegible] för stämningen af en [illegible]. ~~[illegible]~~ Så [illegible] var det [illegible] mod att han kunde icke [illegible] sig på Auscultanternas [illegible], då i hast Klädmäklaren framtog en liten bok, som hade hitintills legat förgömd under kläderna, ~~[illegible]~~ [illegible]

Nu skådade han mot himmelen och med Auscultantens kopp, som han [illegible] allt [illegible] ~~[illegible]~~ att förvara den [illegible] ur hvar hand, tycktes han likasom dela himmelen i [illegible]. Med uppmärksamhet ~~[illegible]~~ betraktade han den, och då en [illegible] undanjagande molnklump, så att några stjernor framglänste, utropade han helt glad: Ja det är rätt! [illegible] är i synnerhet ~~[illegible]~~ gunstig. Nu förde den ena klockan efter den andra slag tolf, och sedan detta [illegible]. Vinkade Klädmäklaren till Auscultanten att hålla sig tyst; hvarpå han öppnade boken, som han ännu hade i handen, samt läste ~~[illegible]~~ några ord utur den samma.

Härvid märkte Auscultanten att hela slätten blef i hast befolkad likasom ~~[illegible]~~ på 1. Maji. Man såg gestalter röra sig omkring hvarandra. Från [illegible] och Hasselbacken och [illegible] hvilka andra ~~[illegible]~~, såg han små ålderstigna gubbar framvrida, ~~[illegible]~~ som klädde i grå kläder och röda mössor; han såg ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ dessa med att trefvande bära vattenämbar ~~[illegible]~~ och han fann deras [illegible] af en så exemplarisk storlek att han icke kunde undgå att beundra dem. ~~[illegible]~~ Men en [illegible] syndes [illegible] och likasom [illegible] med [illegible] stenar [illegible] som framfördes af höga [illegible] gubbar, [illegible] [illegible] den [illegible]. Han var redan färdig att fråga om sig [illegible] för en dylik dans, som [illegible] honom nog nära, då hon genom en hastig vändning kom att röja att hon baktill var ~~[illegible]~~ urholkad såsom ett bak-tråg; hvaraf han ock drog den slutsats att det var ett [illegible] han såg för sig och blef mycket rädd. Annorstädes [illegible] annat skådespel då från [illegible] bakom honom framträdde mörkgröna ~~[illegible]~~ [illegible], som med [illegible] [illegible] honom, med ~~[illegible]~~ [illegible] i [illegible]. Han trodde att det var honom de ville jaga; och han ~~[illegible]~~ vart alldeles betagen, då han såg ~~[illegible]~~ en ~~[illegible]~~ silfverhvit [illegible] som hela Norrbro [illegible] på sjön, samt [illegible] förvandlas sig i flera skepnader, intill dess slutligen ~~[illegible]~~ den icke mera syntes, men i stället från [illegible] grandt framträdde en liten blågrå man, åtföljd af en stor skara hvitklädda jungfrur, hvilka likväl blandade sig med den öfriga skaran, hvaraf [illegible] ett sådant [illegible] framför [illegible] honom, att han icke kunde [illegible] med sig sjelf ense om, antingen det var dessa skepnader som svängde ~~[illegible]~~ på slätten, eller om det var [illegible] sjelfva slätten, som svängde om med dem, eller om det icke var han sjelf som dansade framför dem.

Åter öppnade Klädmäklaren boken, vinkade med handen ifrån sig och i en blink var alltsammans ~~[illegible]~~ borta. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ genom dörrarna till bakom omkring slätten ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] vid [illegible], hvilka nu [illegible] utåt dem. [illegible] [illegible], några ~~[illegible]~~ mörka skepnader, ~~[illegible]~~ beslöjade med ~~[illegible]~~ [illegible]. De som framgick [illegible] en afskuligt ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ med [illegible] ögon, vid hvart steg man [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~, som [illegible] af och an med [illegible]; ~~[illegible]~~ och Auscultanten visste icke hjelp om en [illegible], som ~~[illegible]~~ mellan träden bakom honom framlödade ~~[illegible]~~ med långa hängande [illegible], [illegible] och [illegible] lappar; [illegible] in i [illegible] på honom verkligen tro ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible] af det [illegible] som [illegible] på skogen eller icke. Men på slätten var ~~[illegible]~~ ett ~~[illegible]~~ annat sällskap, [illegible] [illegible] af [illegible] eller [illegible], som ~~[illegible]~~ [illegible] fram och åter ‡ ~~[illegible]~~ [illegible] korgar med [illegible] och kalkar som [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] med # och [illegible] utan [illegible], [illegible] [illegible] hattar. ~~[illegible]~~ ~~med [illegible] på [illegible]~~ [illegible] i stället för armar, hvarmed de ~~[illegible]~~ [illegible] omfamnade hvarandra. Sommars ~~[illegible]~~ [illegible] som [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] med egen ordentligt och [illegible], som [illegible] både [illegible] och [illegible], ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] för att uppfånga allt hvad som kom för dem. Men besynnerligast [illegible] likväl de tre [illegible] Stockholm, [illegible] och [illegible]. Dessa hade stadnat nedanför berget, just på den [illegible] der [illegible] [illegible] uppstått; och ehuru Auscultanten med säkerhet [illegible] att han der sett dem, var han likväl osäker om de tre [illegible] han tyckte sig ~~[illegible]~~ blifva de varse, verkligen voro de samma eller icke, emedan han [illegible] att de liknade ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible], än [illegible] [illegible] än åter stora [illegible], ~~[illegible]~~ [illegible] ock syntes de oftast som gamla [illegible] med [illegible] på hufvudet.

Emellertid ~~[illegible]~~ tycktes alla [illegible], [illegible] och [illegible] ~~[illegible]~~ i hela trakten blifvit ~~[illegible]~~ [illegible] i rörelse. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible], hvari [illegible] jemnade [illegible] blandade sig, och endast afbröts af de gälla tjuten af korpar och kråkor som kraxande öfver och omkring ~~[illegible]~~ berget, och ~~[illegible]~~ [illegible] skator [illegible] ur [illegible] bakom [illegible], som annars [illegible] [illegible]. Af det skrän som ~~[illegible]~~ emellanåt uppstod af någon aflägsen uggla eller [illegible].

Hvem kan nu förtänka Auscultanten, om han nu önskade sig tillbaka till sin säng; ja han knäppte sina händer tillsammans och upprepade för sig sjelf, aftons- och morgonbönerna, [illegible] och [illegible], då han slutligen blef så betagen att han ~~[illegible]~~ [illegible] förmådde ~~[illegible]~~ att hålla sig på benen; ty i det samma öppnade ~~[illegible]~~ Klädmäklaren för tredje gången Svartkonstboken; då från berget framsköt ~~[illegible]~~ en [illegible] ‡ och tog sin väg öfver staden, der den beredde sig till ett ofantligt [illegible] ~~[illegible]~~ ur [illegible] ögon en blå eld omkring sig och från hvars [illegible], [illegible] [illegible] som de [illegible] [illegible] på ett [illegible], [illegible] sig ett [illegible], som [illegible] med det en [illegible] [illegible], ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] en omätlig [illegible], hvarpå [illegible] [illegible] som [illegible].)

Denna

‡ ~~[illegible]~~ [illegible] Catharina, som stadnade [illegible] på [illegible] som kände honom och tog i sällskap med Auscultanten [illegible]

‡ ~~[illegible]~~ efter den så ~~[illegible]~~ [illegible] dykande [illegible], [illegible], som [illegible] och an på [illegible], likasom en [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] omkring i grafven sjunkande likkistor

‡ och vid hvilkas [illegible] ~~[illegible]~~ och flackande sken man såg [illegible] hvars hela ~~[illegible]~~ ansigten [illegible] och beklädde sig allt en bredmunnad trumpet, kring hvars hufvud lagrar lättar i [illegible] orden ~~allra~~ allerunderdånigste Rapport, en åter ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ hög Embetsman [illegible] med långa ben, på hvilka [illegible] endast uppbar ett [illegible], som med ~~[illegible]~~ åtskilliga ordensbehängda [illegible], som väl fedda utgjorde en [illegible] menigo: allerunderdånigst [illegible] ~~[illegible]~~ votum:

kring hvilka dvalde högar af Konsistoriets assignationer på Banken till lösning för [illegible] [illegible] med [illegible] från en Kongl. Hospitalerna utborgade [illegible], hvarmed de betäckte om icke hela canalstraten, åtminstone hela [illegible]

‡ Kroppar

‡ som på afstånd sedt liknade en en sky af korpar och kråkor,

…[illegible], som stadnade [illegible] de ~~[illegible]~~ på [illegible]
…sommarnatt, och tog i sällskap med Kapellmästaren [illegible]

~~[illegible]~~ efter [illegible] i ~~[illegible]~~ [illegible]
~~[illegible]~~ [illegible], som [illegible] af
…såsom [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible]
…[illegible] likkista

…~~[illegible]~~ och [illegible] man [illegible]
…[illegible] och [illegible] sig [illegible] en ~~[illegible]~~
…[illegible] hvar [illegible] [illegible] [illegible]
…[illegible] Rapport, [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] Embetsmän
…på hvilka ~~[illegible]~~ endast uppbar ett [illegible]
…ordensbehängda gunnar, som [illegible] [illegible]
…[illegible] ~~[illegible]~~ [illegible]:
…[illegible] af [illegible] assignationer på
…[illegible] nemligen med [illegible]
…[illegible] rofvarkappor, hvarmed de
…[illegible], at [illegible] hela [illegible]

…[illegible] en sky af [illegible] och [illegible]

ᛘ Ifrån denna bisarra skepnad utsträckte sig en hand ~~[illegible]~~ nedåt Tyska Kyrkan, men i fasta uppsvana ~~bakom~~ öfverdelarna byggnad sig ~~morgonrodnad~~ [illegible] som stödjande sig på Riddarholmen och Storkyrkan bildade en i ~~[illegible]~~ brutna färger bländade morgonrodnad, ~~[illegible]~~ midt uppå hvilken thronade en skepnad, glänsande som en sommardag och mild som en sommarnatt, men en sommarnatt i norden, ~~[illegible]~~ hvar vänlig leende ~~[illegible]~~ pannan; [illegible] bara dessa tecknad en lekfalm – en palm om smärtan och förgängelsen. Men kraftigt uppflammade han och ~~[illegible]~~ [illegible] med hufvudet [illegible] af det nedsjönk omkring skeppsbron, såsom ~~[illegible]~~ ett [illegible] handelshus när det uppgjort att gifva mål eller betala. Konungen hade likväl Klädmäklaren förmärkt [illegible] ~~[illegible]~~ hufvud gått andra [illegible] han alls uppgjordt han bok och mumlade någon ord ur ~~[illegible]~~ [illegible]; ~~[illegible]~~ hvarvid en mängd [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] och rakt emot dess mäktiga ~~[illegible]~~ gestalten, som nu bilvat sig af morgonrodnadens [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] på [illegible] han satte ~~[illegible]~~ [illegible] framvarde [illegible] öfver hafvet, då hela [illegible] skaran och [illegible] emot honom, såsom en samlad ~~[illegible]~~ flock af [illegible] ~~[illegible]~~ med lika [illegible] framgång som dessa utförde de sitt anfall. ~~Men [illegible] märkte [illegible]~~ ~~[illegible]~~ omkring, då det gjorde sin [illegible] ~~[illegible]~~ som [illegible] nordskenet [illegible] vissa [illegible], då det faller på [illegible]; men det försvann också lika hastigt och med ett olidligt [illegible] flydde de nu mera blågröna [illegible] [illegible] höjt öfver bergen ut åt ladugårdsgärdet: hvarifrån man [illegible] [illegible] förstärkning, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~, hela Regementen af [illegible], commenderade af andra [illegible] på samlade [illegible].

Emellertid hade den i morgonrodnadens [illegible] [illegible] gestalten redan hunnit öfver de närmaste [illegible] [illegible] på [illegible]; då Kapellmästaren [illegible] en [illegible] rörelse öfver hela staden. Vattnet ~~[illegible]~~ [illegible] och gjorde, ~~[illegible]~~ under Krigs musik af kanonerna ett [illegible] anfall, hvarunder de ~~[illegible]~~ försvunno; bergen, [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ proclamationer, som sammanflöto i en [illegible] [illegible] vid [illegible] grund. [illegible] skyndade sig med kraften, ~~[illegible]~~, [illegible] försvunno, och en långt utsträckt [illegible] ~~[illegible]~~ af ~~[illegible]~~ den [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ uppslöt sig i en [illegible], som likväl undanfördes [illegible] alla annat af den mäktiga stormvåg som [illegible] föregick efterträdt.

Nu måtte väl Kapellmästaren hafva [illegible] att blifva ~~[illegible]~~ [illegible] och han [illegible] af alla krafter. ~~Hans mäktiga~~ [illegible] honom ~~[illegible]~~ och hans [illegible] dansade en ordentlig [illegible] i [illegible] ~~på honom~~. Men ~~[illegible]~~ [illegible] Klädmäklaren icke förlorat modet. I Vertorg hade han sig omkring, med samma blick som troligen [illegible] då han efter slaget vid [illegible] som sig [illegible] på flykten med en [illegible]. Allt hade försvunnit. [illegible] Kapellmästaren och [illegible] [illegible] och [illegible] var annat att skåda. Till den sista af dessa ropade han [illegible] borgerskapen, och förklara [illegible] officielt detta [illegible] i [illegible]; och så gjorde också Ekars Aldermannen, ty han stadde sig ända på den [illegible] [illegible] spetsen af berget, lyftade [illegible] hatten och tog till ordet: Min Herre! Ett ädelt sinne! Ett stort ~~gemot~~ [illegible]! ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] af den [illegible] Gothiska kraften ~~[illegible] af [illegible]~~ mannamodet går att beskydda friheten! ~~[illegible]~~ Skänkt oss af [illegible] ~~[illegible]~~ beskyddad af det stånd som framför allt [illegible] omtanken, som binder [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible] på det Gothiska Lejonet; och i Svea tronens kronor, tronens ~~[illegible]~~ [illegible], [illegible] det ~~[illegible]~~ [illegible] de tappre fädernas ädla [illegible] att [illegible] med – [illegible] [illegible]. Handelns [illegible]; och [illegible] [illegible], jemte [illegible] [illegible]! 2 – Men [illegible] kom [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible]. [illegible], ~~[illegible]~~ [illegible] sig lik en [illegible] på rosenblad – drog för [illegible] i [illegible] – och [illegible] ~~icke mera än Skogman utan en [illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ med [illegible] dygder [illegible] älskar man ej att se dem för nära. Man [illegible], man älskar allt [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] och [illegible] men hvad vill ni mig? Jag är ingen kalkborgare. Jag är [illegible] af [illegible]. [illegible] i Staden [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible], utan att det Högvälborna [illegible] öfverståthållaren som – –

[illegible] med Eder! sade ~~[illegible]~~ någon i det samma, gestalten gjorde en [illegible] omärklig rörelse med fingret; ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] en [illegible], som ~~[illegible]~~ träffade Ekars Aldermannen, hvilken i [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible] död [illegible], utan nycken likasom ett [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] Kapellmästaren, som då han såg sig omkring befann sig ~~[illegible]~~ [illegible] att [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~, eller om [illegible] lik ~~[illegible]~~ [illegible] med [illegible] ~~[illegible] men [illegible] honom befann sig Klädmäklaren [illegible] som [illegible] mot [illegible]~~ ~~[illegible]~~ så han [illegible] till Lejonkulan der [illegible] [illegible], [illegible] i [illegible] eller transporterad på samma sätt som [illegible] [illegible] honom [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ någon [illegible]. Men [illegible] Kapellmästaren [illegible] Klädmäklaren, som och tyckte, ~~[illegible]~~ [illegible] med [illegible] [illegible] som [illegible] Ministrar [illegible] ~~[illegible]~~ folkens rättigheter, [illegible] Kapellmästaren [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ med [illegible] på [illegible] [illegible].

[illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] förbi Lejonkulan, [illegible] han med [illegible] och [illegible] [illegible], för att se [illegible] det kunde vara som [illegible] på honom, ~~[illegible]~~ men han ~~[illegible]~~ [illegible] sina steg, då han märkte att ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ den mäktiga gestalten ~~[illegible]~~ som med sitt [illegible] rakt [illegible] öfver skogen, [illegible] på berget, [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ med handen ifrån [illegible] [illegible], och då han [illegible] [illegible], [illegible] en [illegible] blick att [illegible] [illegible], då någon ~~[illegible]~~ för ~~[illegible]~~ [illegible] vill främmande person gör anspråk [illegible]. [illegible] Kapellmästaren [illegible] af samma [illegible] Klädmäklaren, ty han [illegible] i [illegible]. Vid hörnet af ~~[illegible]~~

Men vid hörnet af [illegible] och [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] Commissions [illegible], som [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] att han [illegible] ~~[illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible], att om Borgersmannen [illegible] skulle den ej gå i vatten utan [illegible] ord [illegible] att [illegible] en [illegible] honorable, af den [illegible] Herr Kongl. Secreter [illegible]. [illegible] Commissariats Commissariern, att se [illegible] [illegible], och [illegible] sin [illegible], såsom det skulle [illegible]; af ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ en drift, som icke är en egen. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ och [illegible] Borgersmanna [illegible] i fall [illegible]. Han borde [illegible] efter dess [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] förut och [illegible], i fall [illegible] icke [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ den berykta Kongl. Secreterare [illegible] kunde han i alla fall vänta en [illegible] honorable, emedan en [illegible] [illegible] för honom en ~~[illegible]~~ offentlig [illegible], hvarpå han kunde lefva mest ett half år. [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], men som ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ det [illegible] endast var magen, som [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] sakens bedömmande, så borde han och kunna [illegible] bifall och loford af alla dem, som [illegible] en [illegible]. ~~[illegible]~~

Denna [illegible] [illegible] på [illegible]. Klädmäklaren vände sig om med ~~[illegible]~~ [illegible] gestalten, [illegible] sin bok och ~~[illegible]~~ i samma ögonblick såg Kapellmästaren ~~[illegible] af en [illegible] [illegible] som med [illegible] en [illegible] [illegible] af [illegible]~~ [illegible], en ~~[illegible]~~ [illegible] skepnad, komma ~~[illegible]~~ honom [illegible], med en [illegible], under det han [illegible] ifrån sig [illegible] ordinär [illegible], som [illegible] med [illegible] af Commissions [illegible] och [illegible], men icke kunde [illegible] ~~[illegible]~~ af Kapellmästaren, som der [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] mycket mindre skarpsinnighet. [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] Klädmäklaren [illegible] att ~~[illegible]~~ [illegible]: sig aristocratiske [illegible]! Monarchiska [illegible] eller Republikanska [illegible]. Det [illegible] icke att ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] i alla den [illegible] ~~[illegible]~~ icke [illegible] [illegible] bildes, som ~~[illegible]~~ [illegible] under mörkare tidehvarf. [illegible] till en ny

ᛘ [illegible]

ᛘ [illegible] de [illegible] ~~[illegible]~~ största [illegible]

ᛘ [illegible]

ᛘ under [illegible] af en [illegible]
ᛘ [illegible] på stora Slottet och
[illegible] [illegible]

ᛘ [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] sig intill Klädmäklaren och Kapellmästaren och

ᛘ [illegible]

Skepp, och i denna skall ~~[illegible]~~ Wexelen skina såsom en sol och Borgmästarne till planeterna omgifvas af [illegible], såsom sina månar. ~~[illegible]~~ Latom oss först omvandla [illegible]; och tyckas ej illa, [illegible] medan ja da. Men fruktlöst skämtet, eljest den verkligen han ligga alltför; ~~[illegible]~~ Ack! det giftiga skämtet [illegible] skyddsgud; ~~[illegible]~~ sammas en liten [illegible] skrollande korps, kom med [illegible] ~~[illegible]~~ framkastade ~~[illegible]~~ med svajvande fina fjäderlärningar och flög med sin ~~[illegible]~~ den [illegible] glimmande [illegible] på skyddig [illegible] som ~~[illegible]~~ lik ett inpålagt rep slingrade sig undan. ~~[illegible]~~ Melan ~~[illegible]~~ Auscultanten och Klädmäklaren förföljas gjorde ~~[illegible]~~ förnyade den redan befintliga [illegible] med fanden, som ögonblickligen försatt båda hjeltar i stormsteg framåt, och beredde samma slut åt denna, som åt den förra talaren.

Auscultanten fann det både olämpligt och [illegible] att på sådant sätt, jag antar en ~~[illegible]~~ medborgare och ~~[illegible]~~ [illegible], med utan ~~[illegible]~~ [illegible] verkan, än att ~~[illegible]~~ det genom frihet försände vädret [illegible], så mycket skarpare på baksidan af hans lekamen; ~~[illegible]~~ och ~~[illegible]~~ förnam han först ~~sedan han följt~~, sedan han hunnit ett stycke in på Spartmangatan eller rätt ~~[illegible]~~ som ofvanifrån utbad sig: och

"Är det kallas jag ett politiskt ord i en commerciell tid, utropade Klädmäklaren. ~~[illegible]~~ Äh, jag har en af [illegible], [illegible] och mysticismen blott ställ med borgare, som besvär eder att skydda honom ~~[illegible]~~ att och att straffa hans förföljare.

Min herre, svarade rösten: Igenkänn deri den Svenska Congregationen, en miniatyrbild af den franska, som på sådant sätt genom [illegible] anonyma organer, gör lefvet åt sina önskan och fordringar; jag ämnar mer åt sin ~~förhoppning~~ öfvertygelse — — men innan rösten hunnit att tycka ~~[illegible]~~ sin oration, [illegible] ~~[illegible]~~ ej [illegible] förlorade sig i [illegible] hade ~~[illegible]~~ af han redskap hunnit till hörnet af ~~[illegible]~~ Tyska Kyrkan, der han ställde sig vid en klädmäklarebod och ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ yttrade några ord; [illegible] Commissionens [illegible] ~~[illegible]~~ midt på [illegible] gatan, der [illegible] och [illegible], som [illegible] Tyska brinken och Kinstugu gatan! Korta [illegible], fann med [illegible] de stämmor utropade: Halvvärdskan! [illegible] Trollkarl! Jag råder dig att till deras afskyvärda benämningar foga den af Ädsvärjare. Jag vet att du här, herr Kommelin den yngre, i[illegible] sin egen hjerta bod, der han äger att [illegible] den fria Konungens [illegible] svarit [illegible]. Och jag försäkrar dig att Stockholms borgerskap icke med likhet [illegible] — — Längre hann likväl icke talaren, ty från första våningen [illegible] Kinstugu gatan, nedslog en eldröd krypmånad och gör tröffade talaren, som uppläste sig, gjorde sitt tal i ~~[illegible]~~ rök under utgjutande af sen kraftens döds[illegible].

Nå ~~[illegible]~~ så störk rösten derigenom, vet också jag, att vi lefva i orden tidehvarf och icke i handlingarnes. Är det icke bäst att jag ~~[illegible]~~ det, men säkert är det nytt bevis ~~[illegible]~~ huru mycket jag ~~[illegible]~~ och till denna tanke har jag kommit genom många års efterhandle. I considerabitt att ~~[illegible]~~ Och allt hvad jag vet, är ~~[illegible]~~ nouveauté, som ingen menniska förr med invunderan, utan ser vi jag har gjort och [illegible] vänder var. ~~[illegible]~~ Fann icke Klädmäklaren sjelf ~~[illegible]~~ midt på gatan och sjunkad hit bak, hvarvid mycket ~~[illegible]~~ förmärktes, ~~[illegible]~~ ett sådant bull och stormar af ~~[illegible]~~ bryggare, [illegible] och [illegible], som [illegible] låter göra sig ~~[illegible]~~ julaftonen ~~[illegible]~~ [illegible] grannarne till dem, som gjorde med de [illegible] [illegible], öppnande att skaffa, men ingen ~~[illegible]~~ syntes, till ofvan mycket ~~[illegible]~~ Klädmäklaren och [illegible] omkring. Gjörde frau ~~[illegible]~~ rörlige medborgare, som med [illegible] och ~~[illegible]~~ spekulation slader deg i [illegible] Hjertat, att sådant med [illegible] [illegible] vara skäl [illegible] att den icke till för denna Fatande ~~[illegible]~~ hjertmen, som nyårsdagarne som, nåverdagarne på att väldigt [illegible] för [illegible] ~~[illegible]~~ på de glaserade porslinerna, ~~[illegible]~~ och hvarvid en [illegible] nödvändigt måste ~~[illegible]~~ i jag komma de artiga sentenserna om den slyngtiga banan till lyckans och galkan, ~~[illegible]~~ i de större trappor. Gjorde tyst af fiskmånglerskor och nämnde kalfvar,

Är det icke charmant sagdt, ropade rösten ofvanifrån — det är icke ~~[illegible]~~ alla [illegible] att vara, då [illegible].

Det uppväcktes ingen mindre än Stads Kommarns Actuarierna i Polisbetjening, Registratorn ~~[illegible]~~ i Politien, ~~[illegible]~~ och Notarierna, Tjustakad ~~[illegible]~~ Stenståndens Entreprenören, i det samma han framträdde; och med hvarav rört ropade han: i ~~[illegible]~~ Amerika, der ber— och

Låt mig nu tala, ropade rösten ofvanifrån; ~~[illegible]~~ nu är jag ansatt. Jag vet mycket mer om Amerika. Jag vill bli Consul — ~~[illegible]~~ nej ~~[illegible]~~ vet jag vill ingen ting bli, skulle jag säga ~~[illegible]~~ absolut intet — Men: ~~[illegible]~~ det samma hördes ett [illegible] skratt, att luften svarts tog skakades deraf; och detta uppslukte ~~[illegible]~~ Stenstånds entreprenören, med ett ljud, som när en ~~[illegible]~~ fontän för att ~~[illegible]~~ större effect skall dunka sig för brösten, och tecknen af kraften stack i näsan som ett väntig canonikel eller canonfeber; och begynte afsvullder [illegible] att [illegible] snarare omkring hvad [illegible] allt hvad han förmådde.

Nej bryter jag ropade Klädmäklaren, denna staden är trefaldt. Hos — en: Jag kallar det mäktiga audax, som rasa för natten, som ~~[illegible]~~ i dygnet, ~~[illegible]~~ hans [illegible] af natten, en denna gång vill jag [illegible] och ifrån ~~[illegible]~~ [illegible], åt, [illegible] ofta dagsrad, men nu i denna stund så farar ~~[illegible]~~ förföljer mig, förlåten mig, förlåten mig, förlåten mig! och nu ref han sitt i Klädstånds [illegible] vinja, utryckte det, ~~[illegible]~~ nöddes kring sig och ~~[illegible]~~ [illegible] sitt lif, ~~[illegible]~~ och ropade ~~[illegible]~~ Stormaktiske, allernådigste herre! Hör staden, vi envåldig och allom tjenande konung efter stordådet — ~~[illegible]~~ Hans Excellence Herr Grefve Moguth, [illegible] för de ~~[illegible]~~ [illegible] — Hans Excellens — ~~[illegible]~~ i det samma framför ett väder från Kinstugugatan, ~~som~~ med den fart att ~~[illegible]~~ alla fönsterluckorna ~~[illegible]~~ [illegible], och [illegible] Mästarne m. m. [illegible] kring brunnen på [illegible] och Klädmäklaren [illegible] Tyska brinken utföre, hvarunder han ropade: Jag, min föreständare nöd! som i [illegible] i dag att frågan är [illegible]. Men hvad han yttrat sade Auscultanten förr [illegible] ~~[illegible]~~ hemma, ty han tyckte sig i [illegible] af tvenne ynglingar; åtta [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ spisar baktill [illegible]. Desse förde honom till Referendarien, hvar der han vid ingången emottogs af tvenne män i lika kläder, men från hvars ~~[illegible]~~ skuldror nedfladdrade ~~[illegible]~~ [illegible] talare. ~~[illegible]~~ som efter ~~[illegible]~~ [illegible] slags bröd, sig [illegible] halft uppfört [illegible] lik ett [illegible] moln på en vid sommarhimmel. I farstugan och trapporna äfven så [illegible] lik, hjornarna skyltvakter ~~[illegible]~~ med musketer och [illegible] [illegible] ref, [illegible] bockade sig och [illegible] regelmässigt, hvarefter alla samtliga [illegible] att han icke ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ gaf akt på de ålöga män, som ~~[illegible]~~ emottogo honom vid dörren och öppnade den.

Inkommen ~~[illegible]~~ i rummet ~~[illegible]~~ ville han skynda sig tillbaka, ty hela rummet syntes honom uppfylldt af eldflammor, emellan hvilka ~~[illegible]~~ Referendarien likasom sadade Auscultanten till möte, och ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ elden på båda sidor ifrån honom såsom andeuflätt [illegible] af en sakta ~~[illegible]~~ vind. Frankommen till Auscultanten: sade han, jag måste sätta honom du, ~~[illegible]~~ och ~~[illegible]~~ om du är den, som jag anar. Frukta intet, comme ci hvad ~~[illegible]~~ redan Moses blanc förevisade sig om, eller att en ren och syndfri ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ själ råder öfver alla Elementer och naturkrafter, och sålunda ej behöfver att frukta dem. Härvid faltade han Auscultantens händer; men lågorna flammade tillsammans och en mer af eld uppreste sig emot honom, förgäfves [illegible] Referendarien Salamandrarne han måste ~~[illegible]~~ [illegible] dem att begifva sig in i den på ~~[illegible]~~ det hvita marmorbordet flammande ~~[illegible]~~ lågan och af Auscultantens ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ tydligen, att kommit genom många års efterhandt.

[illegible] och rinnande kolfvar,

8.

Ψ att man besvärjer lifvet tillbaka i en redan afflöd ~~[illegible]~~ gvotisk organisation och offren Noterigt. ~~Jag~~ vet, jag är icke en sådan karl, som

Ψ och din ~~andeliga afsigter~~ husfaderliga afsigt i ord, ditt göltrande huvudpokaler ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ under [illegible] af framrmande meningar. ~~af din [illegible]~~ Det är likaså orimligt, att för det en förnäm ~~[illegible]~~ syndare gör min uppvaktning hos dig, eller för det att den får ett mellanmål af en

Hjelm — månen,
sköld — solen —
Brynja — Jupiter
Lar och Benharnesk — ~~Saturnus~~ Mercurius Venus:
Jernhandskar — Saturnus
Lans och svärd — Mars

Se Cornel. Agrippa. de Occulta Philosoph. Lib. IV. p. 434.

N.B. ett [illegible] nomen.

flammorna endast bildade af de små purpurfärgade stjernornas anletsdrag.

Imellertid gjordes ett ovanligt buller utanför fenstret och Ansultanen ~~förmärkte~~ igenkände Vederganers röst, som skyndade utför: "~~Jag går~~ Tror herren att jag ~~[illegible]~~ som detta fåfänga i egenskap af anspråkig redacteur, för att veta allmänheten [illegible] från vårt kammarlof gjort till gå, kan låta sådana mystiska operationer obemärkt. Hvem ser icke den ocalta makt närvaron af den store Svenska Congregationen, som vill uppfylla publiquen med superstitioner, ~~och~~ jag åter skyller dess båda med vaden och vind, och derefter befinner den sig väl, den digererar mycket lätt mera (sen literära opinionen) consequenser och ger dem ifrån sig, såsom Patriotisme för öronen. Jag tillåter ej ~~Voltaire~~. Jag förklarar Eder fogelfri inom området af min mosaik, jag ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ refererar med tyngden af mina ord, och Ni skall afskedigas ifrån sjelf från dö och aldrig mera uppstiga."

Längre gick den ~~ond~~ icke likväl icke, då klädmäklaren [illegible] fenstret och [illegible]: uppför cläudig skräflarer. Jag känner dig, sade [illegible], med den ~~[illegible]~~ kelkborgarfogmod [illegible] kammaren, sade [illegible] [illegible] och gjorde korsfast, hvilket [illegible] ej mera än att tillbaka sig ett korn af din samvetes, ~~[illegible]~~ med ~~[illegible]~~ refererade [illegible] Stortfädrarna, som tro [illegible] kubiska himmeln, vill jag ej bättre än att få sig liten förnyelse, ~~[illegible]~~ ur Korg Räntekammaren. Jag ber dig fordra för att icke [illegible] dig! Och nu [illegible] det. ~~[illegible]~~ Referendarien [illegible] forstrett och ytterlighet at Ansultanten: "ved herren, att den der Vädersgång icke är något annat än en succubus eller ~~[illegible]~~ incubus, d. v. s. den befolkande högfärds djefvulen, hvilken på samma sätt, hvilken på samma sätt, som vanliga Kerikdjeflar förskapa sig till sköna qvinnor, för att förföra ostyriga ynglingar till [illegible] förbindelser med sig, och derigenom förstör dem från umgänge med menniskor och gör sig ett [illegible] af en forsts- och rätt [illegible] person, för att prata till sig några styfver, och [illegible] andra från [illegible], då han mig icke kan åstadkomma mera än ord." — "Omöjligt kan det vara ~~[illegible]~~ en djefval, inföll Ansultanten, jag tycker att han talar så dumt." Likasom det icke kommit djeflar alltså [illegible] svarade Referendarien, fattade Humblems hand och införde honom i nästa rum.

Der möttes Ansultanten af ett milt ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~sken, som utströmmade från fyra i en stjerna [illegible] hvilka~~ man kan nästan säga brännande sken, hvilket utströmmade från ~~[illegible]~~ de fyra sidorna som omgåfvo, ~~[illegible]~~ som uppbar den thron hvarpå den sköna Alexandra satt. Öfver henne hvälfde sig en himmel af sammanflätade rosor, från hvilka ett skimmer likt morgonrodnaden utgick och blandade sig med liljeglansen. ~~Uti denna [illegible]~~ Vid den ~~[illegible]~~ sällsamma dager, som hvargenom uppkom, var Humblom rummet uppfylldt af glänsande skepnader, som tycktes utgå från ~~[illegible]~~ [illegible] eller snarare vara [illegible] djefval. Dessa omgåfvo thronen ~~och~~ framför hvilken ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ stodo tvänne purpurfärgade, tabernakler, hvarpå befunnos en fullkomlig klädedrägt, men, med svärd och lans, samt uppstående [illegible]. Imellertid förvånade denna tillställning Ansultanten så mycket, att han ej visste hvar han skulle vända, och då Referendarien ~~[illegible] honom derom att~~ gaf honom vid handen, att denna rustning han såg framför sig, var den samma, som han fordom beskrifvit i Libellen, svarade han endast ja, ja, ~~[illegible]~~ och hand ansåg det icke vara möjligt vordt, att ~~[illegible]~~ gjorligt, [illegible] endast varit 3 ~~[illegible]~~ påminna Referendarien derom, att han var ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

~~Nu framträdde [illegible] [illegible]~~ ~~en gestalt, med ett långt skägg~~, hvarder likasom en storm och utur den framträdde ~~[illegible]~~ från ett drakshamn en lång och mager gestalt, klädd i svart klädnad beströdd med glänsande ~~[illegible] och [illegible]~~ fosforer, och fattade jernhandskarne. Men på stormen följde en ~~[illegible]~~ tog de på tabernaklet liggande jernhandskarne. Men på stormen följde en himmelsblå klädnad ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ och i ett blåaktigt [illegible] [illegible] fram en man, i drägt svart. Detta stod han ridande på en sport ~~[illegible]~~ förande i handen ett [illegible] brynja, som blef lagd likväl i sadeln, då han skulle ~~[illegible]~~ hastigt under en klar vinter natt, det andra rustningen. Lik en stjernfall under en klar vinter natt, nalkas en person i konunglig drägt klädd i hvita kläder, ridande på en camel och hållande ett [illegible] i handen. Denna framträdde med milda åtbörder och ~~[illegible]~~ hämtade den ~~[illegible]~~ sköldet ~~[illegible]~~ ridderlig, hvarom det låg harnesk. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ omkretsad ~~[illegible]~~ rundt ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Också sågs framsväfvade en mild djefvulskt ~~[illegible]~~, hvarvid ~~[illegible]~~ man för och anteg [illegible] ~~[illegible]~~ skapnad af en [illegible] björn, hvars ~~[illegible]~~ [illegible] att ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ skådade ~~[illegible]~~ [illegible] klädd konung. Skön var han att för att Benharnesket kände ~~[illegible]~~ strålande hans skrud och då han framträdde så kropp; och slutligen han anna hvalkraten en ovan ryggning genom [illegible] så blank, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ icke hunnit ~~[illegible]~~ återkomma, då ett Morgenstjerna fram blandade, ~~[illegible]~~ Öfver sin rustning emellan hvars glänsande bilder såg en konung ridande på varg. ~~röda drägt var riklig [illegible] med [illegible]~~ rikligen besatt med [illegible], stridande bar han en ~~[illegible]~~ en blodröd mantel, hvarvid Ansultanten, som var åtföljd af deras hofvar följde honom med Norrskenet af [illegible], blifvit döda skyttar eller qvartcanoner; [illegible] sig ovilkorligen ned för att icke, ~~[illegible]~~ några små lån efter skotten dermed då han ~~[illegible]~~ ej förmådde ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ lavett och svärdet, hand dermed vred sig till sidan af thronen, tog konungen fast lavett och svärdet, ~~[illegible]~~ kom han sig åter för, ~~[illegible]~~ likväl endast för att åter gifva fodrade ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ i stället en orkan brusade åtföljd af regn och hagel, och hastigt ~~[illegible]~~ inträdde åter en konung, ridande på ett [illegible] och hållande en båge med pilar i handen. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ en klädnad af silfverskir nalkades han och fattade hjelmen, hvarunder [illegible] höjde sig till vänstra om thronen. Ingen kom undan om Ansultanten rörde. ~~[illegible]~~ Efter att hafva skådat så många underbara ting ~~och [illegible]~~ ~~[illegible]~~ men att dessa fullbordade genombloten honom alldeles, då han åter såg en flammande eld eller snarare ~~[illegible]~~ ofantliga eldmassor nedblixtra ofvanifrån, och på mellan dem framkomma en väldig konung med lejon i handen, ridande på ett lejon. Han ~~[illegible]~~ högt och anseligt gestalt, prydd af en ~~[illegible] [illegible]~~ mantel ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ af guldsporer, han och der rikt med blod och fiedersatt af strålande diamanter. Denne tog skölden, hvarpå det röda korset glänste, och ~~[illegible]~~ ställde sig till höger om thronen.

~~[illegible]~~ Sjelf ~~[illegible]~~ sporrarna låg nu mera qvar och dessa ~~[illegible]~~ tog thronen sjelf, hvarefter Referendarien ~~framträdde och~~ utropade: "väpnen honom med sporrar!" och omgjorden hans länder med kraft, och nu framträdde Alkalandarnes [illegible] Ansultanten. Främst ~~[illegible]~~ i bland dem vid sin högra sida Mercurius, som påkladde honom jernstöflarne och Venus [illegible] [illegible] åter [illegible], men då Jupiter påklädde honom brynjan och Saturnus ~~[illegible]~~ jernhandskarne, då bad han aldraödmjukast att få sätta sig. Svärdet vägrade han bestämdt att emottaga af Mars hand, ty en förlåten rapp hände brå efter hans mening aaste en af Carl den 12 drabanter, men en mager General ~~afsade [illegible]~~ ~~hjelpa med sig en sådan~~ besatt annan mindre en [illegible], beskedde ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ icke, sjelf ~~[illegible]~~ icke föga med sig en ~~[illegible]~~ sådan besatt, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible] som skulle besa i en [illegible] och uppstigit till der man icke ~~[illegible]~~ qvit hvarandra på lifvet med aggjern, utan endast med ord, och de personer, som icke blott båle hitta att en adel af en riddarlig anda, utan hvarken ~~[illegible] vara kommen~~ ~~[illegible]~~ till och med att en varm kommit på jorden för ~~[illegible] med [illegible]~~ att stå fadder vid Riddarhusets nya födelse med derpå följande dopkalas ~~[illegible] icke [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~ nu mera kunde lika så väl umbära svärdet, som Riddarhuskonstnärs ~~hvarjemte der Korp [illegible] kan nu bruk~~. "Ja, Ansultanten fortfor, så hade det längesedan kommit en brott emellan Riket, Ridderskap och adel, och hyser han förväntans att någon ville hvarpå man lät kunk göra sig skatt.

vid nästa Riksdag föreslå att få ~~[illegible]~~ Svarta bij, som skand[illegible] aldeles borttogo ur namnen, och de som ändå ville så, skulle kalla sig Gyllenord, Ulfsvord, Lejord, Rosenord, Oaksord o.s.v. Under denna ordförd hade Auskultanten likväl fått [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ på sig, och tyckte hjen att han blef likasom något styrkt deraf. Men det [illegible] besynnerliga fortes hjelmen på hans hufvud, så började han att märkbart gripa omkring sig, och [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] rätta åt honom skalden, då ~~[illegible]~~ tumlade han ~~[illegible]~~ öfveranda.

Då nu vår [illegible] kom sig före, stod Referendarien emot honom, och höll ~~[illegible] [illegible] [illegible] på honom~~. en [illegible] och en [illegible] för [illegible] på honom. [illegible] kraft af Kaffe [illegible], [illegible] sitter ~~[illegible]~~ på honom. ~~[illegible]~~ [illegible] af [illegible] och af [illegible] efter allt. [illegible] Auskultanten, [illegible] en annan [illegible] med [illegible] ~~Auskultanten~~ [illegible]: ~~[illegible]~~ Emellan Kyrkan öfver det stället der Christus föddes och Bethlehems stad låg fordom ett fält, som kallades Rosenfältet. Detta fick sitt namn deraf, ~~[illegible]~~ att en ung jungfru och [illegible] jungfru som blifvit ofskyldigt anklagen och dömd för det att hon skulle [illegible] blifvit det utförd för at [illegible] brännas. Till detta ändamål hade man uppfördt ett bål af de på fältets växande törnen. Och blef nu jungfrun ställd på bålet och ~~[illegible]~~ det samma antändt ~~[illegible]~~. Men då lågorna flammade upp, så ropade Jungfrun till den [illegible] Guden, och bad honom göra ett undertecken ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ [illegible] [illegible] oskuld. Slocknade så elden, [illegible], men ~~[illegible] det stället~~ eller den [illegible] i törnen, [illegible] röda rosor i det glimmande kolens ställe, och de törnen, som icke hunnit att antändas, bära [illegible] rosor, och äro desse de förste rosor på [illegible] man någonsin sett på jorden, och ~~kallade fältet~~ fick så Rosenfältet sitt namn.

~~[illegible]~~ Den [illegible] [illegible] [illegible] en [illegible] [illegible] [illegible] blom och [illegible] jag [illegible]. Rebbarn [illegible] till jag [illegible] en [illegible] man, ingen ~~[illegible]~~ eller [illegible] och [illegible] [illegible] [illegible] af Riddarens [illegible], ty det var en man som icke [illegible] på Kejsarens [illegible], då hade han [illegible] blifvit [illegible] herre och Landshöfding, och Kanske ~~Commendeur på Kopel.~~ fått sig en Commendeur [illegible] på Kopel.

Med en [illegible] [illegible] [illegible] Gubben på hufvudet och betraktade annan en gång blomman ~~[illegible]~~ som antog ett mera [illegible] utseende. [illegible] han sålunda [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible]. [illegible] tala ännu mera, han trolig[illegible] [illegible] [illegible] sin [illegible], då Klommorina [illegible] och [illegible] en afskedssignal till ~~[illegible]~~ [illegible] andarne som i ögonblicket afvaknade Auskultanten och [illegible] ut genom ett öppet [illegible] fönster, ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ hvarje blomma på sin gång, förnamnt [illegible] af [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] med [illegible] och ~~[illegible]~~, [illegible] [illegible], [illegible] en [illegible] blandning af skyar, eldslågor, [illegible] och [illegible] förbi fönstren; och midt ibland allt detta ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] [illegible] som [illegible] ropade: Mäktiga [illegible] hjelp mig! hjelp mig. Den congregation, jag för dess contentement och ~~[illegible]~~, ~~[illegible]~~ förbarmande! förbarmande

Men Auskultanten tyckte också utan att rätt veta, när eller på hvad sätt sådant skett, blifvit förflad [illegible] det [illegible] i det yttre rummet, och det var egentligen här som ~~[illegible]~~ Wästhans [illegible] [illegible] till [illegible]. Nu var det också, som Gubben tillsporde honom, om han verkligen vore så redbar och trofast, som han påstod, [illegible] [illegible] ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible] [illegible]~~ för en man sådan som han kände ingen [illegible] mera redbart och [illegible] än det som verkligen var redbart och [illegible] att han derföre aldrig [illegible] alla hvarjehanda han kunnat [illegible] till phantasier och inbildningar, hvilket ej heller fallit honom svårt, då han i den vägen hafft så få frestelser, och då som han nu trodde vore han tydligen öfver dem, [illegible] han kunde [illegible] [illegible] med [illegible], som den der [illegible], hvilken trakt på honom [illegible] tagit ifrån honom.

Herlig, sade Gubben, är inbildningen. hon ~~[illegible]~~ betydelsen för i det [illegible] lifvet, och hon lockar oss med blommor [illegible] ur det Eden, hvarur vi blifvit förjagade. Morgonen af sitt [illegible] hon med det [illegible] [illegible], och hon försätter aftonen med det himmelska [illegible] af odödlighetens [illegible]. Hon [illegible] orden till kransar ~~[illegible]~~ Skalderna [illegible] och [illegible] till blommor [illegible] på [illegible]. Der det [illegible] lifvet ej [illegible] [illegible], der ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ den [illegible] regnbågen, såsom en dag till att [illegible] efter lifvet, till en morgon utan afton, till en eld utan [illegible] ~~[illegible]~~ – – –

Ja, efter ~~[illegible]~~ det skall nu så vara, sade Auskultanten, så [illegible] ej heller någon [illegible] till ~~[illegible]~~ imagination eller poesie. [illegible] skall den vara, den skall [illegible] [illegible] med kraft, den skall – – ja det skall den göra.

Ungling, lär dig att förstå att nyttja på kraft ~~[illegible]~~ ~~[illegible] af [illegible] [illegible]~~, att det skolerade ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] [illegible] på [illegible], ~~[illegible]~~ icke är af jern utan af [illegible] [illegible], och att den [illegible], som alltid säges sig vara [illegible] att [illegible] at [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] till honom. Men [illegible] [illegible] Auskultanten ingen [illegible], ty han höll just på att somna in, [illegible] hade [illegible] Referendarien [illegible] [illegible]; [illegible] är [illegible] [illegible].

Referendarien ~~[illegible]~~ [illegible] hade verkligen [illegible] Auskultanten i [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] och [illegible], som omedelbarligen [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] man [illegible] ord, som man icke förstår [illegible], eller [illegible] [illegible] en [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]. Så [illegible] och var [illegible] med [illegible] ögon och öppen mund, då dörren till ~~[illegible]~~ förstugan åter öppnades och [illegible] [illegible]. ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] af den [illegible] ~~[illegible] [illegible]~~ [illegible], som framkom på ett [illegible] [illegible], som [illegible] framlagt Auskultanten; men [illegible] [illegible] aflämnad den, höll han, såsom främst i ~~[illegible]~~ Processionen, följande Tal: ~~Min herre~~ Välaktade Herr Auskultant! Det prof [illegible] genomgått är stort. Det är för [illegible]. Ni har [illegible] [illegible] förbiresor, ni har [illegible] Eder från [illegible] så kallade [illegible]-[illegible] ~~ni har [illegible] ni har [illegible] den [illegible] [illegible] [illegible]~~ [illegible] och från det ~~[illegible] [illegible] ni [illegible] [illegible] [illegible]~~ att [illegible] [illegible], och från det [illegible] har ni icke en gång låtit locka er af omständigheterna. Nu [illegible] [illegible] är det man frågar till heder och anseende, till belöningar och utmärkelser, och som man gör sig värdig, att i en framtid få ~~[illegible]~~ en stol i de vittras [illegible] och de styrandes [illegible]. Lika [illegible] man är från striden, är man ock från alla hugg eller stick [illegible], ~~[illegible]~~ hvilka genom [illegible] ~~[illegible] [illegible]~~ [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible], för [illegible], som [illegible] [illegible] målet. ~~[illegible]~~ ~~[illegible] [illegible]~~! Förtröst min herre! Hvad skall ni icke [illegible] om ni [illegible] [illegible] en [illegible] [illegible]. Naturen gaf Eder [illegible] och förstånd, [illegible] har lärt Eder att tro; [illegible] ~~[illegible]~~ att icke förvirras. ~~[illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible]. Ni skall ~~[illegible] det~~ öfver det älska en [illegible] tjenst och ni skall [illegible] att [illegible] det. Derföre skall ni ock snart [illegible] vid målet. Inga drömmar skola mera [illegible] Eder till [illegible] ~~[illegible]~~ om Edra [illegible] och [illegible] skall icke mera förfölja Eder. Ni skall [illegible] med honom sluta [illegible] [illegible], som [illegible] [illegible] [illegible] själar. [illegible] ett annat ställe der ni icke längre lida af [illegible] och [illegible] förtryck, skola ni [illegible] en gång [illegible], och omedelbart skola ni [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], och Eder obegripliga förstånd ~~[illegible]~~ som gaf Eder förmåga att skiljas, [illegible] min herre! och Eder [illegible] der skall! Eder [illegible] en [illegible] [illegible]; ~~[illegible]~~ Edra vänner, en [illegible] [illegible]!

hängare

hvad

+ soulageget generer, existerar reellement. Den [illegible] värre än någon Galen Gymnasist. Och hvad än värre är. ~~[illegible]~~ Det än värre är, alla böcker och tidningar redigeras icke af [illegible] odalmän och ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible], eller af [illegible] och [illegible]. ~~[illegible]~~ Mui [illegible] är [illegible] om [illegible] [illegible] mig.

+ högfärdas öfver att hafva blifvit förjagade,

± och framspeglar att [illegible] [illegible], såsom en [illegible] af detta, [illegible] [illegible], [illegible] och [illegible]. Och [illegible] menniskan ~~[illegible]~~ [illegible], ~~[illegible] [illegible]~~ [illegible] [illegible] namn af ~~[illegible]~~ [illegible] af [illegible] [illegible] yppersta roller—

än vanmäktiga nödrop, efter betydelse, efter rika kronfisken och efter gyllene nåd, ~~[illegible]~~ är hvarken mera hårdad, eller mera genomträngligt, denna [illegible] sköld, och adeliga [illegible] hjelm är hvarken mer eller mindre. Den ~~[illegible] [illegible]~~ är ~~[illegible]~~ i Sverige, de långhåriga [illegible] rop efter isländska baggar—

…isteras reellement. Den refar vårre
…nasist. Och hvad är våre är. Och hvad
…böcker och tidningar redigeras [illegible]
… och ~~I~~ of svenska Svear, eller af
…randspelare. ~~Jag anm~~ Mer mege
…den [illegible] mig.

…fva blifvit förjagade,

…terligare oss, såsom en hägring af detta,
…n och skorare, och Stor, [illegible]
~~[illegible]~~ adlad under namn af ~~Stor~~
… spelar yppersta rolen —

…ns, efter betydelse, efter rika krono-
…llerne nat, ~~den~~ är hvarken mera
… genom trångleg, Denna ofrälse sköld,
…hjelm är hvarken mer eller mindre
… ~~I~~ i Sverige, de långhåriga [illegible]
…ka baggar —

O mina Herrar och Damer

En lära åtagalagd genom [illegible] eget förnedrande —

hvilken icke menad någon annan, ~~än~~ än denna i ett konst, trägård uppställda krukan. För sig ogifft [illegible] [illegible] är i denna blomkrukas eller blomgrotas på taket rätt vacker, rätt hygglig och rätt [illegible].

Nu uppsteg åter, Humblom, emottog den af Thorild framräckta kappan och yttrade: Den gifves i meddelen mig, & emottager jag med vördnad och skall bemöda mig att bli den samma värdig. Jag vet ~~hon~~ att ungdoms-idealerna ofta icke äro något ~~[illegible]~~ annat, än frukter af ~~[illegible]~~ barnslig obekantskap med verlden, och jag hoppas att Presidenten icke tager illa opp, ~~att om~~, om någon skulle omedvetet försynda sig mot honom i en dröm. ~~[illegible]~~ Jag älskar icke phantasien, de skapnader den framställer hafva ingen kropp — och kunna således svårligen infor domstol skallas, ~~eller~~ ännu mindre åläggas böter eller afstraffas med vatten och bröd; hvaruti de skulle betraktas med vrånga framställningar till alldeles förvillande och förledande. Evert ode, mitt herrskap! det är bättre, fyra redbara medborgare äro ändå bortlagen och kroppen — + —

Troligtvis hade Auskultanten talat ännu längre, om ej Margaretha ankomst afbrutit honom. Hon sade sig hafva nyckeln i handen för att släppa honom ut, och med rördt hjerta tog han afsked ~~af dem~~ inom [illegible] afsked af ~~den~~ det sällskap, som omgifvit honom, men vid gummans ankomst tycktes lämna ~~rummet med [illegible]~~ med brådska lämna rummet. Han visste icke om gumman väckte honom eller icke, men ~~[illegible]~~ i synnerhet förekom det honom misstänkt att då han gick utför trapporna, fann han Thorild, jemte de öfriga på sina ändrade ställen.

Men ännu länge ~~[illegible]~~ ut på gatan fortfor förtjusningen. Han hade genom det makalösa talet [illegible] förvåndrad om hur många redbara och i allmänhet matrydiga ~~[illegible]~~ medmenniskors lifligaste och [illegible]. Han ~~[illegible]~~ Han visste att dess aflagt phantasien, ~~[illegible]~~ och menade sig aflagt ~~[illegible]~~. Hall hade sluppit ifrån lidandet, hvars uppförande var mer än tvetydigt, och från afskrädanden, som icke tycktes hafva annat för afsigt, än att anvarsla honom vid något regemente, ehuru han ända från de spädare barnsbenen haft en medfödd afsky för hvarje skrammel. Han utvecklade ännu vidare denna idée, då ~~[illegible]~~ han ~~[illegible]~~ hörde något knarra på ~~[illegible]~~ tyska kyrkotornet, och ehuru han ingen ting kunde se, förstod han likväl att det var vädret som svängde om hanen: som strax införde i denna monolog:

Att sådana reflexioner mottagas hvarandra, tyckte han sig märka, men som om den sådana måste ligga i ~~[illegible]~~ en vederfaden karakter och [illegible] hans tycke, så fortade han sig icke, och [illegible], utan skyndade hem. Vid ankomsten till porten märkte han likväl att han förlorat portnyckeln. Han klappade länge men förgäfves och slutligen såg han ingen annan utväg än att söka sig en lägerstad annorstädes. [illegible] fölle bålkarna; Kongsträdgården honom in och han beslöt att begifva sig dit. ~~At~~ detta gjorde han också. Men då han kom fram emot ~~[illegible]~~ blef han varse ett förkrandande ~~[illegible]~~ det nu mera nedrifna Grefve [illegible] sittande i samma ställning [illegible], nemligen trenne vädermånar ~~[illegible]~~ sittande i samma ställning som den vederfat hvilken skränade glorvördigt i åminnelse Konung Johan III fått vett och lif och ~~[illegible]~~ stod afmålad i Storkyrkan, der [illegible]. Hvarföre högstka Konungarnas [illegible] der sedan den tid en krona. Hvarföre [illegible] nade Auskultanten rätt [illegible] och visste icke hvad han skulle företaga ~~[illegible]~~ ~~tyckte han sig nära [illegible] till en man, som~~ med uppmärksamhet betraktat det ~~i~~ samma föremål. Till honom närmade sig Auskultanten, aftog hatten och frågade om han såg något? Ja, svarade denne. — Men hvad kan det väl vara? sporde Auskultanten ~~[illegible]~~. Ingen ting annat än några [illegible] stjernskott, några lyktgubbar på himmelen, hvilka liksom de jordiska uppgafva sig sjelfva till samma betydelse som jordens Ofvere Hof-folk- eller Mode-Predikanter. Hvilka anse sig vara som nyssskrifne redbarare till det stora upplysningsbalet, hvarpå tidsfördrifvets [illegible] visa, eller alla dagar i veckan uppbrännas och sjelf nå våra kallor, icke för att tända opp till ett nytt lif, utan för att dö och få ett skönt högtidligt likbegrafning i ~~[illegible]~~ en [illegible]. Det är farligt hvad dess upplysningar vill fram! anmärkte mannen. Ja, i synnerhet i personen anmärkte mannen ~~[illegible]~~ utan beslöt ändå att gå som råd fråga klädmäklaren. Emellertid fortsatte han sin vandring till Kungsträdgården, och ~~[illegible]~~ tog plats uti ett af de öfra Cabinetterna derstädes.

Härifrån hade han öppen utsigt öfver hela esplanaden ~~[illegible]~~ eller Palissen, och då han såg den majestätliska krukan, som befann sig på midten deraf, så harmade han i sitt sinne, ~~[illegible]~~ af den vädersfodaren ~~[illegible]~~ Thorild, som ~~med sin Rikskruka~~ ~~[illegible]~~ ~~fade han för sig sjelf, hvilken [illegible] narrafaktig. Är denna kruka, [illegible] betraktad icke rätt hygglig. Hvad~~ hindrar väl, att behänga henne med blå band och kalla henne en Rikskruka? Så nyligen för icke så länge sedan drifvit spektakel med henne, ~~[illegible]~~ och omtalad ~~[illegible]~~ Rikskrukan eller den firmamentaliska alla krukors kruka? Är icke denna kruka väl hygglig, sade Auskultanten betagen af en rubrik form. Hvem har befriat denna grinare att grina åt henne, men svenskarna äro sådana, de grina alla som äro större än vanligt. Står icke krukan i sitt läge, men om i krukorna uppstått vådor, des hon sjelf bendt, skulle hon icke kunna lemna ~~[illegible]~~ [illegible] för att gå farorna till mötes? Det kan hon visst och de små krukorna skall veta att väl bedömma denna. För det, men icke Thorild, hjelten alldeles icke har något begrepp om den sanna af högre krukaktigheten. Det vore verkligen tillfälle för en ung karl, [illegible] från tyska genom den der [illegible] karlens manerande och [illegible], att han kunde gå i annat folk än vissa beundrar Atheistisk och obegriplig, [illegible] han också vara, så att han ~~[illegible]~~ trosbekännelse kunde vara [illegible] opp till mera popularitet och Christendom. Kanske skulle det [illegible] [illegible] och bra, och Thorild fick väl gå med sig när sedan han är bortrest.

I det samma blef Auskultanten varse en person välkomma; ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ stignade sig än på [illegible] af den framför krukan ~~[illegible]~~ och framtogo några kol, som hon medförde i en byrpotta. Detta är visst någon som vill ~~[illegible]~~ under midnattens mörker egna sin dång åt sin dyrkan åt det så ~~[illegible]~~ ofta beledda föremålet, tänkte han; då i detsamma en annan person kom ofver trädgårdens rideauer på en gvastkappa och den tredje [illegible] likaledes ofvan ifrån, förd af en svart katt. Detta var honom Auskultanten underligt, han beslöt att gömma sig emellan buskarna, och gjorde derunder den [illegible] att de ankomne beredde för den andras att som på vägen från Skinnarviksbergen ~~[illegible]~~ sett ~~att de [illegible] den i det samma [illegible]~~ [illegible] och [illegible] hafva för bekläde svanlöss båller kring tyska kyrkan, hvars vidaste [illegible] ingenting annat utan att de alla eller [illegible]. Den samma visste åter att berätta något annat, utan att de alla tre ansade om elden, som slutligen flammade opp, så att Auskultanten kunde vid dess sken ~~[illegible]~~ icke annat märka, att de tre tillstädesvarande voro karinor, utan öfver Klara den gjukunna Ursula, hvars röda kjol ~~[illegible]~~ emot elden.

Efter åtskilliga läsningar, bugningar, språng och sånger, ~~alla~~ hvars mening Auskultanten likväl icke kunde rätt fatta, ehuru han tyckte att de ansågo krukan såsom en egenskaper, framtogo äntligen en pankakspanna, som sattes på elden.

Härifrån hade han en öppen utsigt ~~[illegible]~~ öfver hela esplanaden eller Palissen, och han tyckte att nu den tog den ~~[illegible]~~ alldeles befintliga krukan sig ~~[illegible]~~ majestätliga ut. Han kände sig liksom dragen af en inre sympathie till henne, och som hela derunder erinrade sig, hvaruti det han hört omtalas, att en karl, utan all aktning för det uppsatta och redbara, ~~[illegible]~~ vid namn Thorild, som det sades ~~[illegible]~~ ~~skrattat åt denna kruka~~ med sin so kallade Rikskruka eller den firmamentaliska alla krukors kruka, icke skulle hafva menat någon annan än denna så blef han ~~ond på~~ inom sig rätteligen ond på den vädersfodaren. Sådana äro Svenskarna i allmänhet sade han, ~~[illegible]~~ ~~[illegible] och ingen[illegible]~~ för [illegible] i fred för dem. Hvad har väl denna blomkruka eller blomkruka

…tron [illegible] [illegible] sitt rofven, förfalna [illegible] [illegible] …under gjort den karlen gammal. Ingen syssla har han sökt, och ingen lär heller dugas till, således har för Klemtskrakan alltid gått honom i förväg. Nu står nu för lugn denna krakan, men om vädor upp-stå uti krakornas Regementer, ~~skulle väl han gå~~ fås deltbi om hon sjelf berett dem, skulle ej hon vara capabel att tämja detta lugn och gå vädorna till möte. Krakaktigheten har väsentligt en lu. Konst, likasom den, egen och fahlighet. Hvad förstår väl Werld deraf. Har väl någonsin Krakornas tom ensligt han ord och ~~[illegible]~~ prophetiska ljudet af deras tomma troan-tig till hans hjerta. Han är en älskaren en Gud för näkare, som jag hört sagt, men Gåvan henne väl genom, och nog kommer den dag då hans ~~blir så riktigt Christtrogen, som en Werm~~ bekännelse blir lika så rättrogen, som en Wermlands-bonde. Förfinnen sägas är enhetlig att de högfärdiga blifva nog-tektade, ~~deras tankar blifva andra~~ tankar och deras ord blifva deras ord blifva andras tankar och deras tankar blifva andras meningar. Och om jag bara kunde, så skulle jag riktigt göra mig tycka på den karlen, ~~nu~~ sedan han är ~~borta~~ så ~~alt~~ han det icke blifva ~~att~~ svart att omvända honom, och ~~låta han~~ göra folk af honom.

Fu men han såg på krakan, är högre steg hans kärlek han brandtrann, ja han såg redan i begrepp att i trots af all den åkning han hyste för det på träden uppsmattade landsfolkningens tungorelsen, begifva sig ut på Melusen, nedfallen för krakan och hylla henne; då han såg en qvinna från andra sidan med hastighet ingå på gräsplanen. Förvånad häröfver drog han sig tillbaka, och gömde sig emellan träden, nyfiken att erfara ~~hvilka~~ hvad hennes afsigt vore. Men länge var hon icke ensam. Ridande på en ~~[illegible]~~ bock ankommen annan, och gjorde tre gånger en likaså krelsande fart omkring esplanaden, samt ~~gjorde~~ derunder lika så många fram- åter- hän- och kor-tspram, ~~som~~ för att komma ~~[illegible] som [illegible] något gjort, för att tarfa~~ ned på planen, som Kongl. Secreter Weidersjem gör i sin Kitning, för att spisa tre bröd: ett blad med ~~en~~ ~~[illegible]~~ fem lånta bröd och tre fiskar. Likväl kom ~~hon lika likt nu som~~ Karingen ty att det ~~var en sådan manlig~~ ankullanten, lika likt ned på marken som han kommer fram med ~~[illegible]~~ ~~tankar~~ utan ~~mästa~~ den förutt der varande ~~[illegible]~~ hade ~~[illegible]~~ ~~annat~~ i länen. Tremlande åter än hit och än dit, likasom vissa nya skalder på deras poetiska bilderjagt, införde sig slutligen ~~den tredje nu~~ en qvinnan ~~ridande~~ fardandes på en ungrväka, hvilken tycktes vara ~~likaså lyftat~~ med diverse ~~[illegible]~~, som en korsak går med rof efter en vanvew affaer. Denna åter hade ingen svårighet att komma ned, men ~~[illegible]~~ dermed så mycket svårt att hålla sig uppe; och dansar hon således hyfsad, stegen framför krakan.

~~Här är en riktig Elfdans~~ hafva ~~[illegible]~~ äfventyrna hin dans, sade den första, och derföre är detta ett tjenligt ställe att utföra vårt ~~[illegible]~~ arbete. Min dotter älskar en ung tycklig karl och älskas af honom tillbaka. Men ~~genom [illegible] [illegible] lift och trolldom är han och~~ en gemen menniska vill från hvarandra skilja dessa trogna hjertan. Det skall aldrig ske, svarade de andra begge qvinnorna. Men nu hjelper han som bast på, att med tillhjelp af sina så kallade ~~[illegible]~~ änglar, eller rättare astralbänglar förgöra karlarne, ~~[illegible]~~ sög hon åter tre orden; men det skall aldrig ske, så sant jag heter Ursula Kersp. Vid namnet Ursula likasom uppvaknade Ansultanten och han tyckte sig verkligen ~~[illegible]~~ igenkänna Klädmaklerens vanninnas ställning och gång. ~~Han förde sålet~~ Häröfver något häpen märkte han icke det följande samtalet, men snart såg han Ursula framtaga ett fyrjoltar ~~[illegible]~~ utur den ~~[illegible]~~ några ännu glödande kol. Dessa lade framför den majestätiska krakan, och Ansultanten, som sjelf kände sig betagen af ~~en sådan~~ vördnad för den samma, gladde sig högeligen, ty han kunde icke föreställa sig annat, än att qvinnorna ernade rökta för ~~den~~ den sammas ~~[illegible]~~ ~~Kyrkokrakan~~ Krakan. Länge varade likväl icke denna förvillelse, ~~då~~ de trenne qvinnorna fattade hvarandra vid ~~[illegible]~~ händerna och började att ~~dansa~~ gå t i ganska underliga bugter och svängningar dansa omkring Kongsträgårdens stora ~~[illegible]~~ Krukan, under det att de emellertid flaktade på elden, med en ~~bok, som i stället tycktes fullkomligt sammanträffa med gröstugglagen af svenska Academiens Grammatiken~~. Denna rök kommer att blifva mycket smaklig, tänkte Ansultanten, men hans skeldrar han förvåning, då han såg ~~qvinnorna~~ Ursula framtaga en pannkaks-panna, ~~[illegible] ställde på elden~~ äfvensom en svart tupp. Af denna skar hufvudet, blodet ~~[illegible]~~ uppsamlades i pannan och med en kaja ritade ~~[illegible]~~ den ena qvinnan omkring den en krets, under det att den andra flaktade på elden och Ursula sjelf mässade ur boken en mängd obegripliga ord. Tea Härrid kom öfver kyrkogården flygande en stor ~~[illegible]~~ tupp af eld, som flere gånger hoppade utom kretsen. Slutligen tyckte han likväl vilja ~~[illegible]~~ der intränga, då Ursula i det samma kastade till honom den svarta tuppen, hvilken han straxt anspränade och sonderrifsande, spreade: så att fjädrarne kring strödes öfver hela gräset. ~~[illegible]~~

Nu mera var han likväl ingen tupp; hann var en ung fästlig herre med caracau, som tog ett ganska artigt afsked af damerna, hvarmellan ~~[illegible] spridde sig nog omkring~~ flög omkring honom då han ~~[illegible]~~ gjorde sin compliment med vackra foten, som tycktes vara nog hvass.

~~Att~~ Framtogo Qvinnorna, efter denna gästens bortgång, en eller tvänne bilder af vax ~~[illegible]~~ och läste deröfver några ord, ibland hvilka Ansultanten tordes skrif agt honom för kära namn ~~[illegible]~~ nämnas. Derefter lade de ~~[illegible]~~ vaxbilderna i ~~[illegible]~~ stek pannan och brassjades ~~de~~ ~~den samma~~ dugtigt. Emellertid gick det ena svedbadedt efter det andra öfver Ansultanten; som kände sig betagen af en ~~[illegible] hång hvad efter den sköna Catharina~~; besynnerliga känslor för den sköna Catharina, han tyckte att han borde älska henne, men han kunde icke, emedan något oförklarligt ~~[illegible]~~ ~~dem~~ låg emellan dem. Han kände sig så såsom af känslor men tillika så, blyg i för-hoppningar. Han ~~[illegible]~~ stod likasom fastlåst vid hennes fång, och med Hadeklöfvar då han skulle omfamna henne. Emellertid ~~flere [illegible]~~ ~~[illegible] af [illegible] [illegible]~~ tyckte qvinnorna ganska sysslofulla; ~~de~~ de makade med omlaggen under elden, de dansade ~~[illegible]~~ kring den samma, och snart ~~[illegible]~~ såg han att de af de tvänne stekta vaxbilderna bereddt en enda. Nu glömde ock så han alla verldens hevjungfrur i staden och tyckte endast om Catharina, som han i det samma såg med vacklande steg an-ländes ~~likasom [illegible]~~ med osäkra steg, likasom gående i sömnen. ~~Att det så verklig~~ Att denna hans gifvning var sann fick han sedermera derof ty han såg Ursula sätta henne på en bänk, och der försöka att stöta uti henne några bitar af en pankaka, som sammanstog tillredts. ~~Honom att den [illegible]~~ och hvilken den sköna tycktes ~~[illegible] [illegible]~~ hafva ganska svårt att fortära.

Så äfventyrlig denna annvisning än syntes honom, så lystra kände han sig likväl ~~efter den~~, att deltaga sjelf i delen af den samma. En oemotståndlig ~~[illegible]~~ begär att nämna sig Catharina, fattade honom på ett oförklarligt sätt, och han framträdde, ~~[illegible] [illegible]~~ snart sagt ~~[illegible]~~ emot sin vilja, uti Horqueten för att ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ deltaga i hennes ~~festen [illegible]~~ deltaga i hennes nattmål; och denna lust blef

han det icke blifva

¶ från skinnadicken,

trampningar

allmänna begrepp och tre smakade stekar

måste, för att göra slut på detta ändamålslösa och för åskådaren pinsamma spratlande

en af Sabbathsbergs mäarna

likaså belamrad,

sig

den samma

och sondrifs,

tvänne

¶ äfvensom den vackra Catharinas namnet

…en,

…ade trakar

…tta ändamålslösa och för åskådaren pinsamma

…)

…atherinas namnas

9.

(*)

tog honom slutligen så stark att han ej kunde hejda sig, utan började att sjunga allt hvad han förmådde. Då han stod bredvid i begrepp att omfamna Catharina, då han kände i pannan nog hårdt stött bakslag af en annan. Häröfver förundrad vände han sig upp, och framför honom stod i blotta skjortan en ung [illegible] med hvitt hår och svarta muschtascher. Mot denna som icke tycktes vara rätt vaken, sträckte Catharina, ännu i sömnen, sina armar, och ehuru Carlen var i bara skjortan, omfamnade hon honom likväl innerligen. Då kände sig [illegible] att hon var [illegible], och dess läppar flammade ofrivilligt, ty han sade: förlåt mig min herre! ty flickan är min fästmö och är förlofvad med mig. Men så beskedligt gick ej Ursula till väga, ty hon skyndade fram och ~~[illegible]~~ försökte att knuffa undan den främmande, under det att hon med andra handen fick Humblom i nacken och sköt honom närmare Catharina, som likväl ~~[illegible]~~ höll sig med en utomordentlig styrka fast vid den främmande. Uppgif till att en bit härof, sade gumman slutligen åt Humblom, samt [illegible] honom en bit blodpannkaka. Detta gjorde han, men i det samma kände han liksom en magnetisk ström gå genom hela hans väsende. ~~[illegible]~~ Likväl var Catharina nu mera icke längre föremålet för hans brinnande kyssar och omfamningar. Den främmande karlen deltog hett och häftigt sitta sig i begge dessa roler. Han omfamnade således Catharina och den främmande, denne åter henne och hon honom, så att alla tre tycktes tillsammans bilda en enda lefvande kärleksknut; likväl med den skilnad att Consultanten sträfvade att på en gång trycka båda de andra till sitt hjerta, bearbetade dessa att med samma häftighet han kände för att göra sig lösa, och skedde detta allt med en sådan ansträngning att alla tre [illegible] lade af bänken i en ställning hvarom läsaren kan tänka sig huru [illegible] då han erinrar sig att både ~~[illegible]~~ Catharina och Herren med mustascherna voro klädde i ~~[illegible]~~ blotta linnet.

Imellertid fynkte Ursula blifva helt orolig; hon utsträckte sig de andra systrarnas bredvid, hon gnida pannkakspannan och [illegible] ~~[illegible]~~ förstörde alla spår efter den utlagda festen. Härefter kastade hon sig på nio bågar [illegible], hvarpå [illegible] öfver ~~[illegible]~~ Sanct Jacobs kyrkogården, hvarifrån hon återkom ganska snart med några gossar [illegible], den hon försökte att utkasta emellan Catharina och den främmande (*) Men under det hon dermed var sysselsatt, slog hon i sin [illegible] händer och utropade: Jag olyckliga qvinnoska, nu blir visst notarien galen, han är vaken. Om bara Blomqvisten vore här. Kära mor Brita och madame Bergström, kom hit och hjelp karlen, så att han ej går sig något illa, medan jag springer efter ~~[illegible]~~ Herren. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Ata framlockade begge gummorna och grepo tag i var sin hjelte för att aflägsna honom från Catharina, hvilken således fick ~~[illegible]~~ mera frihet att smeka den främmande, och hvilken hon icke underlät att begagna. Consultanten frustade af vrede och försökte att göra sig lös, ~~[illegible]~~ från qvinnorna hvars väl krögare han sjelf förredde, med mera styrka än han förmådde. Ursula sprang åter rådvill fram och åter. Ändtligen tycktes hela saken sig och ~~[illegible]~~ finna ~~[illegible]~~ någon utväg. Ur källaren eller köket hemtade hon [illegible] den, som Humblom tyckte, hade dragit af denna; och ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Hvilken hon framvisade mot den stora kronan och utropade: Jag Ursula [illegible] beder och besvär dig Marsmel, en af de tjo Stoftgrafvarne och [illegible] Coquitant! vid Kombabal, Halabob, Masia, Messala, Massaha; att jag besvär dig vid alla Majestäters Majestät, genom härskelis brädska och bradskan i fläcket, vid det lof lagt omå; det ovanligt stora och vid det omätligt vigtiga i det afundelige, tälla att du låter denne utföra sitt verk, som en samfallig [illegible] egen och [illegible] genom Wakt[illegible], lagbunden frihet, til ett andra bon plaisir!

Af reste nu Consulenten med en dundrande fart, och han hjelade i luften så att Humblom icke kunde se om det var en verklig lifvande sig eller en troms, men att det var endera det ~~[illegible]~~ sköt han ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ deraf att han rakade lika så hjerta till väga som en Canonader. Också dröjde det icke länge förrän Klädmäklaren stod midt ibland dem; och hans ankomst skedde verkligen i sin tid, ty genom Humbloms ~~[illegible]~~ omtumlingar med gummorna, hade stolsen blifvit uppmärksam och genast instält sig: afsigt att förbjuda högst. [Likasom en stark lig General genast vid första blicken på slagfältet inser slagtningens ställning, så fann äfven Klädmäklaren att den sist ankommande af sällskapet, var den som först borde lämna det. Han gick således till Poliisbetjenten och tilltalade honom: Bäste Herr Gevaldiger! Ni hafva en så utmärkt ordning och är så nöjaktig, att jag och hela allmänheten står för Eder i den största förbindelse. Tillåt mig derföre att få visa min tacksamhet. Emottag här min hand. Efter handslaget uppsteg Gevaldigern ur sadel, höll den nära mot ögonen och sade: jag förmodar icke att någon oordning här är å färde, och jag kan således med trygghet begifva mig till ett annat ställe, der min närvaro är nödvändigare. Här svarar jag för ordning och skick. försäkrade Klädmäklaren, som, ~~[illegible]~~ så fort poliisbetjenten hunnit aflägsna sig, framträdde till bänken, der Humblom tumlade om med Catharina och den främmande.

Af sin hjelpa lyftade denna gubben peruken och gjorde den under vissa besvärjelse formler, på den vackra Catharina, som derved fick icke allenast utseende af världens uggla, utan också hennes sans, ty hon släppte i ögonblicket mannen med mustascherna och lät, from och villig som ett barn, hemföra sig af Ursula, jemte de andra qvinnorna, som vid bortgåendet togo all sin redskap med sig.

Åt Consultanten, sade derpå Klädmäklaren: då Bror hedan är gången och således kan förstå hvad jag säger, beder jag Bror slappa denna främmande person, ~~som jag ej vet hvarre han kommer~~ om hvilken jag icke vet hvarken hvem han är, kommit hit, eller hvad han har för att uträtta. Men hvarken Humblom och oberoende utan störtade sig hastigt på honom, omfamnade honom på det hjertligaste och gjorde ifrån honom i sina armar, oaktadt han icke sparade menniskor och knuffar till tacksamhet. Ändtligen lyckades det Klädmäklaren att göra den främmande alldeles qvitt Humbloms vänskapsbetygelser, hvarpå den sorne skyndade bort, hastigt förföljd af Consultanten, som åter var nära att uppgrina honom. ~~[illegible]~~ Jag gör det ogerna, sade ~~Klädmäklaren~~, men här återstår mig ingen annan utväg. Bror ser det sjelf! sade Klädmäklaren, i det ~~hvad~~ han skyndsamt aflyftade Cagliostros peruk och satte den på Consultanten, der den åter fastnade.

Lugn blef nu Humblom. Då ~~[illegible]~~ legen, som en särdeles, då han låt åt Konungaträdet var också åt honom hjelpa kunskaper och stillhet. Då han ser sin [illegible] klumsighet, belönas på slutet betydligt att han ser den allmänna makten draga sig till hans enskilda hjerna och rätt hvar göra sig en ära af att se genom hans egna mungångar. Om dessa egenskaper utgjorde peruken sjelf eller om ~~[illegible]~~ han endast ägde förmåga att meddela dem, vågar man icke att afgöra; men saken är att Consultantens häftiga kärlek till den okände, nu förvandlade sig en stilla men glödande trånad. Jag vet ej hvilken denna jag hyser varmast, antingen den sköna Catharina eller den redliga okände. Med en sådan maka, med en sådan vän. Huru himmelskt skulle icke lifvet vara. Hvarför fick jag icke tala honom? Hvarföre fick jag icke erfara hans namn? Nu måste jag söka honom öfver hela staden och ~~[illegible]~~ måhända ändock icke finna honom, som mitt hjerta älskar mera än dessa tusende och åter tusende och åter tusende i evärdlighet. Men ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ förlåna mig! Bror är icke peruken fast och det är ganska gemenat af förbror, ~~att~~ på sådant sätt bedöma mig. Min förbror ~~[illegible]~~ ej hvad besvär ~~[illegible]~~ jag hade denna förmiddag att blifva af honom qvitt. Jag är väl icke förbror ~~[illegible]~~ nu längre, ty då jag rikligt funderar på att gifta mig med Chatarina.

Jag mig dolkom! Det försäkrar jag Bror! sade Klädmäklaren, om jag ägde någon annan utväg för att få Bror till sans; och afböjt de hiskliga följder, som uppstått, i händelse den der främmande mannen med mustascherna uppvaknat! Sannolikt hade han då ~~[illegible]~~ ej blott förlorat förståndet, utan hvad värre är, fallit i ett så sådant raseri, att det varit mera lycka än konst, om vi kommit med lifvet ifrån honom. Bror vet, att dårar i allmänhet äga ovanliga krafter, och de som på en gång, genom en magisk operation ryckas från sitt raseri, förfalla i det obändigaste raseri, hvarunder de ~~[illegible]~~ inverkande andarna, för att utöfva sin hand, äga dem, så att de aldrig sluta förrän de utgjutit menniskoblod. Med Bror äfven har det ingen fara. Bror är en stadgad yngling; och ~~[illegible]~~ skall Bror strax blifva utaf med. Vi veta nu hvem som befinner sig i den själafrändskap, eller andeliga correspondance med Herrarne, att de kunna verka på oss genom hvarandra. Jag har sedermera råkat honom på Norrbro och talt med honom. Det är en hygglig karl, som ~~af~~ sade mig hvar han bor.

Till den ynglingen, som har lof att skrifva i Stockholms Posten, får mycket han vill, tycktes nu våra [illegible] vägen; och det förundrade dem af ringa, då de [illegible] hjelp (till [illegible]) ~~[illegible]~~. Det är aktningsvärdt, sade Klädmäklaren, att [illegible] möda sig för [illegible] ynglingen ~~[illegible]~~ och [illegible]. ~~[illegible]~~ har han väl af Skaldebrefven till dem ~~[illegible]~~ ett odödligt namn ~~[illegible]~~ fått, att af efterverlden ~~en~~ ingen ting att ~~[illegible]~~ vänta. Det är således af samtiden han skall påräkna belöningen hvilken skall utfalla ganska [illegible] både på beröm och penningar. ~~Men mycket olyckan~~ Det är mycket obegripligt af samtiden, [illegible], ty han borde väl komma i håg hvad som står i Catechesen, eller att man ej bör binda till munnen på oxen som tröskar. Men kanske har ledet denna liknöjdhet sig derifrån, att [illegible] har fördunklat honom.

Det var väl sade Klädmäklaren att Bror påminte mig om honom. ~~[illegible]~~ han bad ~~[illegible]~~ mig, den Bror skiljt sig vid mig i hörnet af tyska kyrkan, [illegible] honom, i anseende till om en tjenst, som jag omöjligen kan vägra honom, ~~[illegible]~~ [illegible] med Bror. ~~[illegible]~~ [illegible] så fått, hvarpå han tog mitt [illegible] ~~[illegible]~~ ~~Han berättade mig, den stackaren, i hvem ändtligen vill det gjort honom~~ Han berättade mig, den stackaren! hvem ändtligen vill det gjort honom, att det en i [illegible] kringirrande Comet, med en ganska tung och misrodd svans, alldeles [illegible] af behof, mer för att med honom [illegible] deras vinde. Detta hade önskat att få låna sin ideer, hade han icke [illegible] skull, ty såsom en [illegible] och ändtligen [illegible] honom, icke för [illegible] skull, ty såsom alldrig och [illegible] ~~[illegible]~~ visste han och hade genom eget exempel, införd hela landets [illegible], att om man blott håller sig i vädret, så gör man ej med några ideer, utan för allmänhetens skull, som då den ~~[illegible]~~ [illegible], obetydliga antal, få genom, icke hafvet detta, ~~[illegible]~~ i ~~[illegible]~~ deg mening, obetydliga antal ~~[illegible]~~ deraf velat sluta det vore han alldeles [illegible] eller ~~[illegible]~~ så [illegible]. ~~[illegible]~~ för att ~~[illegible]~~ för att behaga den en så småaktig tanke om honom, hvars storhet ingen utom han sjelf kunde rätt tolka, önskade ~~[illegible]~~ ~~han, att jag, [illegible] han visste icke [illegible] i hjelpa [illegible]~~ ~~[illegible] för ideer,~~ önskade ~~[illegible]~~ han, att jag ville hjelpa honom till Julen, så att ~~han~~, i [illegible] Cometen, som nu tycktes vara deraf i form[?] behöf än att början ~~[illegible]~~ sin bana, åter ville ~~[illegible]~~ [illegible] honom som en tombord för tankar, han då skulle hafva några [illegible], utan att som behöfde skett, några tillita få in- som utländska ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible] och [illegible] [illegible] i den vägen, hvilka så [illegible] [illegible] honom, att han nu blifvit [illegible], sedan han sig [illegible] af sina byxor fått ~~[illegible]~~ borgat den ideen att [illegible] hos förstå. Jag har nu närmare tänkt efter dilkas och tror det vara bäst att försöka att tillsvidare börja en [illegible] af hans [illegible] Commercielta och Literaira blad, efter [illegible] method, utlaka ~~[illegible]~~ som ~~att se [illegible] deraf [illegible]~~ ~~[illegible] och~~ behandla innehållet, hvarefter man får se, hvad [illegible] deraf kan behöfva. [illegible] önskar jag att Bror är god och derom påminner mig, i händelse jag skulle sjelf glömma detta [illegible].

Om jag sjelf kan, svarade Gamblom, nu ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible] bekantskapen af den der herren med [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible].

Nå, nå, den skall väl Bror blifva snart qvitt, sade Klädmäklaren och gick emot dörren ett ort, hvarpå ~~den~~ [illegible] [illegible] och våra vandrare [illegible] inträdde i den [illegible] rum.

Der sågo de honom sittande framför ett ~~[illegible]~~ ofantligt stort [illegible] alldeles [illegible] i [illegible]. Man såg att han kämpat en hård kamp, ty ~~[illegible]~~ som hade kastat [illegible] alla klädespersedlarna, som [illegible] kostbar [illegible] golfvet; så att endast nattmössan [illegible] hans [illegible] hufvud. Detta lät[?] ~~[illegible]~~ han med handen, så djupt försänkt i tankar att han icke märkte de ankommande, förr än Klädmäklaren slog honom på axeln, utropande i det samma: Herre! Jag ber förrest till sängs: annars springer det bort med er.

Och jag olyckliga! sade den ynglingen. Jag ~~har vidtagit~~ befinner mig i den [illegible] belägenhet. Jag har riktigt tagit mig vatten öfver hufvudet. Jag tror ej, att jag har sagt Eder, att ehuru [illegible] och [illegible] jag en [illegible] mig i tryck, har jag likväl dubbla förbindelser att iakttaga, ~~den [illegible]~~, dels genom det [illegible] tillika understöd, som räcke mig till allmänna opinionens ledning, dels emedan jag genom [illegible] af vissa [illegible], blifvit upphöjd till en [illegible] i samhället, som sätter mig en niveau med vissa förnäma personer. ~~[illegible]~~ Med en af dessa har en förtretlig- het nyligen inträffat. [illegible] för några år sedan, då man ~~[illegible]~~ ~~[illegible] för [illegible] emellan [illegible] och tankar börjad~~ ~~Han [illegible]~~ ~~efter hvad förtäckt [illegible]~~, ~~Han [illegible] att~~ tala de förra ~~[illegible]~~ ~~[illegible] förmådde [illegible]~~ utveckla den sannaste vältalighet. ~~[illegible] det [illegible] både [illegible] och [illegible]~~ Han [illegible] den vid alla tillfällen, och hans ~~[illegible]~~ [illegible] att ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ uppgifva medlen att tro, ett folk uppväcka och underhålla patriotism och en [illegible] naturlig anda, är de genom ~~[illegible]~~ det mest förgänglig bifall. Man fann att han hade rört allting varit högt förgifven hvarken under Statens allmänna rådplägningar eller: de mest upplysta enskilda besluta. Och såsom ett stort bifall både inom medborgligheten och vitterhetens område, talade denne store talaren, utan återvända. Men en annan tid kom; man fordrade en annan vältalighet. Man ~~[illegible]~~ äskade samband emellan ord och tanke och påstod att min höga gynnare, tal de förra lofva allt hvad de förmådde, troligen i samma mening, som Hudibras blott nyttjade sig sporre, eller att om den ena sidan ~~[illegible]~~ af hästen kom fram, så kom väl den andra efter, och att han således öfverlämnade åt tankarna sjelfva att hinna upp orden och deraf hålla sig sjelf för i bästa ning. Men några sådana porträt man ickes skola [illegible] utaf; och i stället för man förut beundrade, tog man sig för att skratta ~~åt~~ nästan till att denna mångtaligheten genom att hädan blifvit [illegible] till, att denna månghet [illegible] förnam man, och vältalighet. Detta kunde icke [illegible] en så ~~[illegible]~~ förnäm man, och han tog sig ~~[illegible]~~ fördenskull för, att genom skämtets hela styrka ~~[illegible]~~ nedslå sina motståndare, och sjelf skrattande bed han: varde skratt. Skratt vardt det ocksa, men ~~[illegible]~~ olyckligtvis åt honom sjelf och ~~hans sardoniska [illegible]~~ och öfver hans sardoniska löje, drog man på axlarna, såsom öfver annat meningslöst flin, ~~[illegible]~~ [illegible] Gynnare [illegible] vid [illegible] hörnet[?] ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~. Han trodde ingen tid förrän, förrän en [illegible] ~~[illegible]~~ kabalen[?] verk nöjas, då honom ickes börjde, men han började att befara kabalens verk nog, då hans medbröder hvarken aktade på hans ord han slutligen sag mera sanner och [illegible]. Han har blifvit ledsen deraf, ~~[illegible]~~ eller tog sig om hans [illegible]. Han har blifvit [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] det [illegible] inflytande på hans eget [illegible] ~~[illegible]~~ kanske har haft det [illegible] förstånd, ty han har lagt nog mycket på sinnet den gamla [illegible] faseln, att hvarje ord man talar, som icke genom en [illegible] [illegible] hvarje [illegible] till [illegible] port, och ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ förtroppa honom der, till dess att [illegible] blifvit ~~[illegible]~~ eller förgjordt. Rörande [illegible] det, jag föreslakna Eder derom mina herrar, är hör den högs-

& tu hand lalig på allt annat utom väder

& ~~[illegible] [illegible] [illegible] qvalitetsfrågan, [illegible] och [illegible] saker, icke~~ ~~[illegible] att~~

& man ännu hade vördnad för den visadaste smak och det tråkigaste, nu de klassiska anor hof ära och vältaligheten [illegible], tackte en [illegible] [illegible] man

& gaf honom rådet vid handen

& det kommna

Påmin lär en ofantlig Gäld.

förnämes beskrifningar öfver sina sömnlösa nätter. Då ser han den ena massan af ord, hopad ofvanpå den andra. Gråa och skrofliga ~~[illegible]~~ hvälfva de sig såsom klippor, och ingen blomma, ja icke en gång ett grässtrå täcker de nakna sidorna. Så öde, så ~~han~~ tom, så död visar icke naturen sig sjelf ~~i~~ å omkring Wardöhus nakna klippor, som hans vältalighet; och fast mäktar Nordanvinden att med sina ~~[illegible]~~ isiga kyssar kalla naturen omkring [illegible] till lif, när ~~hans~~ min högtförnämes gynnares snille och smak blåser en lefvande anda i hans ~~[illegible]~~ mästerverk; ty allt de få äro, hvad än förtalet må invända, vågar jag att påstå.

Detta har jag och många andra sagt honom, men förgäfves. Han gråter öfver sig i sina händers verk; och för att tillfredsställa honom, har jag lofvat att, i anseende till det öfverflöd af tankar jag sjelf äger, förse hans arbeten med någon dylika. Men olyckligtvis har jag råkat ut för ett stycke, som blifvit af recensenternas högst vanvördigt behandladt, och ehuru jag än må vända orden, förmå de likväl icke att ge mig aldra tankar, och jag vill icke omtala sådant för ~~[illegible]~~ min högtförnäme talare, af fruktan, det skulle han deraf hämta anledningar till farsågor och ovilligt kasta sig i förtviflan.

Men han! sade Klådmäklaren, den ena tjensten är värd den andra. Herren har ~~[illegible]~~ redan gjort mig en, jag kommer nu för att begära den andra, och jag skall å min sida hafva all möda ofsparad att draga min Herre och hans högtförnäme gynnare ur denna förlägenhet. Jag vill minnas att jag någonstädes läst, att man uppfunnit ett instrument, som då någon fantiserar på ett klaver, lägger noter under fantasien. Vore det nu icke en ~~[illegible]~~ möjlighet, att man ~~[illegible]~~ äfven skulle på samma sätt inrätta en tankställare, som lägger tankar under den högtförnämes ord. Jag ser åtminstone ingen omöjlighet härför, ty han och kunna väl ~~[illegible]~~ icke vara djupsinnigare, än att ~~[illegible]~~ ett tjenligt machineri förmår uppfatta dem. Vi lefva dessutom i machineri- eller machin-seklet, och det skall blifva lika hedrande, som inbringande för fäderneslandet, om vi kunna i någon uppfinning gå Engelsmännen i förväg. Jag kan väl icke just säga, ~~huruledes~~ nu säga, att jag ännu icke vet hvem detta skulle gå till, så framt man ej låt ett gyllene snöre gå ifrån den högtförnämes mund, som då med hopp skal än Johannes Chrysostomus kunde få namn af ~~[illegible]~~ guldmun, så att på samma sätt, som det i ~~[illegible]~~ sagorna berättas och när vissa skön principer tala, falla rosor utur munnen, kunde man då med allt fog påstå att gyllene ord gingo ur denna talares mund.

Detta både göra vi, ~~[illegible]~~ tog den upplyste till orda, ty som en rätt skaffens Academiker bör, framför allt undvika att vara mediocre, ~~emedan~~ dess blygsamhet och vana, hvarken han sig tillförbundit, omöjligt ~~[illegible]~~ tillåta att se sig uppdagad i verkligheten, utan blott i anspråk, så kan icke tankställaren blåsprojett blifva välsedlig eller uppvärd i sina toner. Men jag erinrar mig en sak, eller att min högtförnämes tunna bröst är ett eget slags löje; ~~hvarmed han~~ ~~[illegible]~~ med hvart gift han i synnerhet nedergör sina medtäflare.

Är det ingen ting annat, sade Klådmäklaren, så är den saken snart hjelpt. Kan icke machinen, ~~[illegible]~~ hvar gång ~~den~~ talaren tänker skratta, göra ett tankstreck, i synnerhet som det är troligt att det djupsinniga talaren glömt att säga eller tänka, ligger begrafvit i flinet.

Förträffligt min vän, ropade den upplyste, jag är strax färdig. Hvad vill ni att jag skall göra.

Ni som förr i dag, lyfta recensen af denna unge mannens hjessa, – yttrade Klådmäklaren.

Betänk Herre! sade den upplyste om det är farligt att nu detta sätt ~~[illegible]~~ behandla mig. Hvar gång jag träffar er, måste jag fram för publikum, och Molberg ~~[illegible]~~ talar icke naturen [illegible] af lögare [illegible] åt den jag måste försöka infor allmänheten. Jag har likväl en jemnlikhet i höga tankesätt, i vidsträckta kunskaper och tankans klarhet. Hvarföre får icke han komma fram. ~~[illegible]~~ Hvarföre skall han vara mera fri än jag, att blifva ~~[illegible]~~ för min allvishet, så förnärmande sätt misshandlad.

Tala icke om misshandlingar! suckade Klådmäklaren. Hvem är icke utsatt för dem, sedan han råkat in i denna trolldans. Jag kan försäkra Herren, att ~~[illegible]~~ på Blåkulla Thorsdagsnatten går det mycket ordentligare till än här. Inga gudar bringas der att dansa, de som ret det för bokens skull, här åter spelar ~~[illegible]~~ författaren en riktig närke polska, och man måste dansa antingen man vill eller icke. Man ~~[illegible]~~ ändå tillåta stjernorna och att våga ett försök, som i händelse det lyckas, skall rädda vår heder, ~~[illegible]~~ och åter gifva oss anseende af ~~[illegible]~~ stadiga och solida män. Det är i synnerhet denna unga man, ~~[illegible]~~ på mot hvilken alla anfall äro riktade; och ehuru det skulle lyckas honom att ~~[illegible]~~ hålla sitt svada försvara ~~[illegible]~~ obemedlad under alla väder, befinner han sig likväl i denna stund öfvermannad af phantasien!

Af phantasien – utropade den upplyste! Då är faran stor. Än min herre vill ~~[illegible]~~ förstå. En galen hjerna på pelarna, en konglig [illegible] eller en brinnande bomb i ett krutlyft äro mindre farliga. Och phantasien – Jag för min del vet jag ingen hug så förskräckande.

i en förtroendligsfas,

Om fiendskan kommer ~~[illegible]~~ i till en början det, der den bör vara, sade Klådmäklaren nu, så äro vi redan ett godt stycke på vägen.

Riktigt anmärkt. sade den upplyste, och ~~[illegible]~~ närmade sig Humblom; men denna stötte honom med häftighet ifrån sig och utropade: Barbar! vördar du icke vänskapens heliga känslor! Lågar icke omkring här vid det, står den än på bruken och att det ligger, ser, ty denna sympathetiska kärlek, den lärde mig heliga vänskapen är.

Snabbare framkomma man icke med förslag om anläggningar af fästningar och slottskalorna till betryggande af den Canals- icke [illegible], än den upplyste förklarade att Humblom var en phantast med hvilken han icke ville hafva något att skaffa, om icke recensera honom. Han drog sig bakom Klådmäklaren, som ~~sade~~ hvar möste af vernadsfulla medel tillitar. Stjernorna äro ännu i en lycklig ~~[illegible]~~ ställning, och jag har hvad som behöfves med mig. Nu är endast fråga att finna en passande local, der aldrig phantasien fått omkring väggar och tak, utan nödborget alltid i ökat och jämt har.

Stora Hvarsfalen måste i sådant fall båre komma i fråga, tog den upplyste till orda. Förträffligt! utropade Klådmäklaren. Låt ~~mig~~ ~~[illegible]~~ oss genast begifva oss dit. Men jag vill först se, om allting är i ordning. Härefter började han att brasta i sina fickor. Det var skada vare hjon slutligen: vi hafva inga lavig der här, och teller något jungfru pergament till skrifvaltet.

Jag, sade den upplyste, har af er vaxljus, som den 20 December brunnit på Svenska Academiens bord. Jag köper dem alltid utaf vaktmästarne, ty vid deras sken ser man allt i en klar och begriplig dager. Och, och dessutom erinra de om flydda sälla stunder då upplysningen var sparsam, ~~[illegible]~~ som ett snaltkontor och brann med stilla och hjelte låga såsom en silfverlampa under en Madonnebild. Nu olyckligtvis är det icke så; man vräker för sig af ~~den~~ den vådliga maten som ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ tjogtal ~~[illegible]~~ och flugor åt med ~~[illegible]~~, ~~som om~~ liksom funnes det icke någon kongl. förordning hvarigenom facklors bruk och ljusstånds voro alldeles förbjudet. De som förr skrefvo i dagbladen och töflade inför academien, de voro lyckligare än vi, som äro födde under ~~[illegible]~~ den besynnerliga fördragsamhetens fernalder.

Tiden är ondt, sade Klådmäklaren, men kongl. Academiens vaxljus äro

† det ~~[illegible]~~ användbara omsed

förträffligt ~~[illegible]~~ Emellan dem äro sagde många ord, som icke fallit på marken. De måste således vara af en stor verkan ~~[illegible]~~ förändrade då nu frågat upplystes, om denna unge man [illegible] till [illegible] och [illegible]

Wäsende hade, ursprungligen Humblom mycket åt vänderna, förbarande åt hade alltjemt varit så sälle, ägande en ansenlig vän och en fästmö och [illegible] ty en [illegible]; och han drifvade flitigt, likasom, därmed gjorde han en om på flyktig lärdoms gebiet. Då ~~[illegible]~~ hade det skulle varit mycket lyckligt, hade han icke varit driftig som en kalf, men utom hvad modert som ett lam. Han hade varit ~~mild som en~~ välmenande som en kalfsvens och mild som en [illegible]. Han hade varit sin moders enda tröst och hela slägtens glädje. Han [illegible] annat skattet hvarpå han då ofta om sommarne tegat och talat sig och tackat den han älskat på [illegible].

Längre kom han likväl icke med sina reminiscenser, ty under tiden hade ~~[illegible]~~ Klädmäklaren och den upplyste för hvilken han under vägen berättat allt detta, hunnit till [illegible]. Den upplyste ~~[illegible]~~ som redan ~~[illegible]~~ genast vid förstugan, att det skulle vid denna stund blifva för dem omöjligt att slippa in, såg den samma uppfyld, emedan förstugudörrarna voro stängda. Men ~~[illegible]~~ utan att deraf låta hejda sig, framträdde Klädmäklaren, ~~[illegible]~~ mumlade några ord och förde med hastighet ~~[illegible]~~ än sitt ord emot portarne, som strax uppsprungo. Då samma sak kommo de öfver ~~[illegible]~~ hela rummet ~~och in i [illegible]~~ ~~hvarest en fullkomlig~~ tystnad herrskade.

~~Häröfver betygade den upplyste sin förundran. Han betygade att han var en philosoph, och att ehuru han hade~~ tro på allt i naturen, så hade han likväl aldrig sjelf sett något, och fruktade att på sådant sätt skulle blifva en pedant, eller förirra sig inom speculationens område, der man kan tro hvad man ~~[illegible]~~ i hjernspöken. Han hade också hållit sig oberörd från all fantasie. Men nu fortfor han, har jag blifvit af förhållandet ~~till denna [illegible] satt i en fantasiens [illegible]~~.

Likasom det händt mig, sade Klädmäklaren. Men sade han för är icke tillfället att drifva större sig. Jag måste i afseende på dessa unga man anfalla, att min herre icke allenast befriar honom från [illegible] och de besynnerliga sånger, som oförmodadt bemäktigat sig honom, utan också kärdes en amulett, hvarigenom all phantasie då stiger, honom, att han ~~[illegible]~~ vändra sitt lif ofta tillfällen [illegible], hvad yrke han än må välja.

En Amulett! utropade den upplyste. Detta är något öfvernaturligt; och jag har en gång för alla föresatt mig aldrig förvåga mig inom speculationens område. Då man vet så mycket som jag, utan att någonsin hafva sett något, måste man vara på sin vakt mot phantasien, af hvilken jag här blifvit framställd som en syndbock.

~~Klädmäklaren~~ Amuletter äro hvarken farliga eller ovanliga. De måste hafva af ~~[illegible]~~, och tillkomma genom ~~[illegible]~~ inflytande af de himmelska kropparna. Redan ~~[illegible]~~ Albertus Magnus lärer oss, att figurerna på himmelen af de himmelska kropparna voro till för de öfriga skapade tingen, ty öfver derföre en verkan på allt som efter dem är vordet skapadt. ~~[illegible]~~ Hvaraf följer åter, att om man gifver behörig akt på en himmelsk figur och aftrycker ~~det~~ den samma, bild på ett verk af naturen eller konsten, så inflyter en del af de förras krafter på det senare. Af denna orsak hafva också de störste lärare i naturkunnigheten föreskrifvit att man borde snida eller låta snida ädla stenar eller ock forma bilder af metall i det ögonblick, när de deremot svarande himmelska kropparna eller stjernbilderna ytrade sin största makt; och genom ~~[illegible]~~ slika bilder hafva de åstadkommit de största under. Medelst vissa caracterer eller besvärjelseformer hafva de lockat till sig eller tvungit högre naturer, och allting i andeverlden har måst lyda eller följa de himmelska naturerna, emedan de senare ursprungligen verka på de förra och hvari [illegible] har sina tillika egna krafter, som ei stämma med ingen substantiella former (*)

Omöjligen kan jag förstå detta, sade den upplyste.

Det behöfves ej att man förstår det, ~~[illegible]~~ om man blott tror det, så är saken tillräcklig, sade Klädmäklaren. Nyttan af Amuletter är nyligen på det kraftigaste ådagalagdt i ~~[illegible]~~ Upsala. Der man efter de från Österrike föreskrifna regler för stjernsdkaraktärskapen (*) ~~då i [illegible] [illegible], då Månan varit [illegible] i uppgående, och herran~~ (*) ~~för dagen, och för huset och för stunden befunnit sig välmående~~ i en stund då väduren ~~[illegible]~~ befunnit sig i ~~[illegible]~~ i första qvarteret af sitt uppstigande och månan [illegible] varit i stjernan, men herrarna af huset och af dagen och af stunden deremot i betraktande omständigheter, uppgå en svart kopparplåt tecknad med en af en [illegible] från dalarna. ~~[illegible]~~

Hörde nu ~~[illegible]~~ flera gånger, och omskimrade af samma [illegible] bål, som man redan tillförene sett [illegible] form. — men utan att låta derigenom afbryta sig, fortfor ~~[illegible]~~ Klädmäklaren, sedan han åter [illegible] på sig: "Framställ genna, en bild af friheten: med dessa ord: jag binder friheten genom denna bild. Ingen den skade, ~~icke~~ Ingen den fresta! Ingen den plåga. Genom ~~denna~~ makten i ordet, genom kraften i kladden, genom ljuset i stymningen. Denna hade man derefter med några ceremonier ~~[illegible]~~ ~~på ett [illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ och ~~[illegible]~~ aeltydan att aldrig mera upptäckt, gömt på ett visst ställe, der ~~[illegible]~~ såsom minnesmärke af det ädla företaget en bild af Iris, blifvit af natten dimmor uppgrå.

Så betydande efterdömen trädde åfven den upplyste sig icke bort, ehuru mycket sådant än stridde mot hans [illegible] till all phantasie, ~~[illegible]~~ försakar, och då han föreställde att den talisman, som af Klädmäklaren fordrades skulle användas emot svärmeri, åtog han sig arbetet i förhoppning att på sådant sätt, icke allenast kunna ~~[illegible]~~ bidraga svärmeriets utrotande för spela Abrahams flaskar role, under det att [illegible], måste nöja sig med [illegible] flaskan (*) utan afsvar ~~[illegible]~~ få något handlag i ~~[illegible]~~ dylika, professorer tillväxande, för att om tidningen slog fel, kunna äga någon inkomst genom deras tillverkande och försäljning i städer [illegible], hvarigenom den upplyste alltid hade [illegible] att skatta.

~~Nu skred man således till [illegible]~~ och sedan Klädmäklaren förföljd ~~den~~ upplyste på sin [illegible] och [illegible] gifvit honom, hvarmed på att han skulle alldraftigt inom 24 timmar hafva den [illegible] [illegible] färdig, begynte ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ gjorde man sig redo; ~~[illegible]~~ och utradde ut i [illegible], hvar dörren Klädmäklaren på samma sätt som tillförene, den upplyste bärande i handen en ~~[illegible]~~ så kallad juvelskrinverja, lånt af en verkstad man inom Generalstaben, för att vara så mycket säkrare om att ingen menniska genom den samma omkommit. Till hogir om honom gick Klädmäklaren bärande i [illegible] stumparna, det [illegible] som skulle nyttja och eld uti en ny [illegible], i venstra åter [illegible] med kladnaden och ~~[illegible]~~ [illegible] i stället för den elakt [illegible] och upprepade den upplyste ~~med [illegible]~~ med hög röst:

[illegible], ~~med~~ såsom ny [illegible], med hög röst:
Att skåda minsta [illegible], att rymden kroppar mät,
Sök till [illegible] ändamål att vandra i [illegible],
Med [illegible] följ hvar länk af kedjan i naturen — —

Under tiden hade de anländt på det stället der årligen det stora bordet med de 18 [illegible] [illegible] stått för nationens [illegible] och här slogo åfven sina hjelter ~~[illegible]~~ ned sig. Detta rummet är ~~[illegible]~~ redan [illegible], ~~Sade~~ Klädmäklaren och besöker således icke att ytterligare invigas. Påklädd dig derföre, drägten. Detta skedde. Då [illegible] sade den upplyste — Sjöbergs nattmössa tog i förde sig en annan besvade [illegible].

Omöjligt, sade den upplyste, kan jag undgå att härjöfver betyga min häpnad; ~~[illegible]~~ ty jag bedyrar, att ehuru jag är en philosoph, och [illegible] tro på allt i naturen, så är det mig omöjligt att kunna visa hvem här med [illegible] tillsammans ‡ Min philosophie förbjuder mig att tro några hemliga verkningar [illegible] och min religion att förmoda några underverk, och min philosophie afsäger allt som har samband med phantasien. Jag kan således icke förmoda annat än att detta är en tillställning af förfädrarne, som på sådant sätt vill leda mig på villovägar.

‡ med sådana ting, som hvar kan kunna mäta, väga eller räkna.

(*) Albertus Magnus Speculum Astronomiæ

(*) Leopoldus de Astrorum scientia August. Vindel. 1482. p. 174.

[illegible] fauer!

‡ så starkt att han lofvade från [illegible] hjessa,

(*) [illegible] har brott och bom utbytes de äldre och mindre bekanta Turkiska ~~[illegible]~~ namn, med [illegible] af dagen.

‡ i venstra handen den af ~~[illegible]~~ Klädmäklaren lemnade boken och i den högra

‡ om hvilken en vitter man i våra dagar sagt:

kan jag undgå att häröfver betyga min hapna-
jag är en philosoph, och [illegible] har [illegible] på all
öjligt att kunna inse huru här med hänger till
förbjuder mig att tro några hemliga verkningar
att förmoda några underverk, och min philosophi
med Phantasien. Jag kan således icke förmo-
[illegible] af förfäderne, som på [illegible]

kan kunna mäta, väga eller räkna.

umentum astronomiæ

utia August. Vindel. 1482. p. 174.

från Refectoriens hylla,

oj bom Abbeted de ältre och minor Bokade
~~[illegible]~~ namn, med kyrkbarnet af dagar.

~~[illegible]~~ klädmäklaren lämnade boken

man i våra dagar sagt.

10.

¶ i förening med sinnesvärdet och tanken påtagligt. Öfver detta
~~[illegible]~~ tetragrammaton ~~[illegible] en gamla [illegible]~~ såg man en väder-
qvarn igenkänlig af sina uppkäfta kindben,

¶ korsfenstren på Gvardens af de fyra hörnen var afritad den lilla
[illegible].

¶ och att framställa sig som trollkarl

¶ äfven den ofrälige trollkarlen hafvas

¶ Fullbordadt var nu allt

¶ rätt snarförnuftig och välfödd dam, klädd med den utsöktaste
smak af Enköping, endast den förstafvar menniskans öden,
utropade den upplyste och lyftade tre resor på Nils Lorenz
Sjöbergs nattmössa. Denna dam har jag aldrig annan att kanna,
det var hon som gav primus[?] som gifte bort mig med
den der skona ~~[illegible]~~ med halta bröst[?] annars [illegible]
granade, som ~~[illegible]~~ leende förde mig på skronan, der jag befallt,
medborgaren; som på kors omskapade mig till Leone, Kant
och Newton på en gång, hvilket jag anna har den äran att
vara, och som ~~[illegible]~~ qvarts, ~~[illegible]~~, men hvar [illegible]
skalle mot skyn; ~~[illegible]~~ som den anna gör, som jag kan [illegible]
med tryck att mina drömmar [illegible] af en ~~[illegible]~~ [illegible]
ända till ytterligheten grad. Tecknad på denna blyplåt skall
femma bli nödvändigt skydda dig barån, från alla anlopp af
Phantasien med phantasi-

Till detta förslag nickade både Lokalgeten, ty den ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ upplyste skyddande hademanet var ingen annan, och klad-
mäklaren för bifall, och på en gång styrkan alldeles grader-
broder, afkonterfejade

skada var med sin ~~[illegible]~~ solglåder för qvinna menniskor
snart hyls hela ~~[illegible]~~ Svenska vitterheten

¶ ~~[illegible]~~ oakademiska phantasien. ~~[illegible]~~

¶ och det var mig någon gång att skrifva bland en trollsind-
under.
Jag och var nog en gång, för mig ingenväl
Han kommit, utom mig, i något [illegible]
¶ så det var då jag ~~[illegible]~~ tillegnade mig allt sant och skönt i konsten
~~[illegible] för [illegible] man af [illegible]~~ och naturen, hvarföre
¶ ~~[illegible]~~ ~~mig en liten handel och tillika in~~ jag ocksa lyckat
~~[illegible]~~ icke mera, ~~att~~ den att; nor [illegible]. Jag besökte
¶ både inkopte samtidens ~~[illegible]~~ spann åt snillet

Laukarer ~~natural~~ nattväck. Härefter omgjordade han sina länder
med ett tu korg Svenska Hofgrytten förande jehårp och omgaf
alltsammans med en kappa af samma snitt. Efter kom ord-
ningen till paradklädet, ~~som [illegible] var~~ ~~[illegible]~~ tillsett
af ~~katskinn~~ skatskinn och Ksarpa, ~~emellan~~ syntes en pritsig,
en narrspira och en förgyld nyckel, formade till en rakad in om
hvilken läskes snille och smak och ~~[illegible]~~ utom hvars kransar a-der
voro tecknade: de orden ~~[illegible]~~ konstsfären fullkomligt &
~~Öfver detta [illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ en ~~majestätisk [illegible]~~ hållande i ena
~~[illegible] Ludvig d. XIV [illegible], med [illegible] skrift och ander~~ [illegible] Merkurii [illegible] med
handen en förgyld Barometer och i [illegible] [illegible]
[illegible] skrift: Spekulation. Ovan
man ser cirkander sommenter genier, ~~spelande~~ klinkande på Apollos lyra: med
underskrift: Skaldekonst
~~[illegible] i [illegible] [illegible] moders minne~~

Att ~~[illegible]~~ Josef kostade på för den upplyste att vid detta tillfälle hafva, ~~[illegible]~~
ut ifrå sig denna relikt, som för honom egde ett omåtligt värde, kunde
man lätteligen upptäcka; men endast det ~~[illegible]~~ uti boken, hvars kanh
härda odet kunde ~~andra~~ hafva förmå honom af sen som att uppoffra de
flera besynnerliga bords, som ~~af honom~~ (vid paklädandet) läste under i akttagande af åtskilliga
besynnerliga ceremonier.

Nu [illegible] han ~~till verket och~~ han närmare till verket och med tvän-
det ritade ~~[illegible]~~ den upplyste omkring sig och de hanne till både varan-
de kända cirklar, hvilkas mellanrum fylldes med åtskilliga namn
Tefor denna formade ytterligare kanna cirklar märkte emot hvarde
och högsta besynnerliga namn. Öfver detta ~~[illegible]~~ tecknades åter ett kors; i form
af en stjernkomeden på hvars ytterta ändar, de af valfsen om
veskapande upplysningens fackler ställdt och antände; och sedan
~~[illegible]~~ i stället för annat
~~[illegible]~~ olden oliffrit ~~[illegible]~~ besörjen invigd, ~~antändt~~ Svenska Academiens hand lägar,
rökoffer, strödde blad af Konung Svenska Academiens hand fattadt: Academien
Härefter knäföll den upplyste och sedan han fattadt Academiens
som belöningsmedalj för Skaldekonsten i högra och den för Vältal-
heten i venstra handen, började han, att uttan den af klädmäklo-
medförde boken, som hölls framför honom af ~~af~~ af censalbanden, under
det att ~~klädmäk~~laren själf förde regian ~~[illegible]~~ i de besynnerligaste
rörningar ~~och~~ häpnadsväckande tecken, under åtskilliga signelser ~~[illegible]~~ besvärjande [illegible] att
~~[illegible]~~ icke förstora denna mig man, min dervid uttryckande
smaken ~~att~~ att vid de uppräknade namnen, skänka honom all
den hugs, som åter kommer kunde.
Sedan detta skedt ~~[illegible]~~ den upplyste Medaljerna ~~[illegible]~~
inom nattrocken, närmast sitt hjerta, och framtog en ~~[illegible]~~ blysplåt:
Den, hvarvid [illegible] värmde öfver upplysningens fackler, ~~[illegible]~~
~~Apollo [illegible] i [illegible] [illegible] af samma metall~~ ~~[illegible]~~ an-
ropande det sextio sedt och ~~[illegible]~~ repade tanken att nådeligen skåda
till företaget. ~~Nu kom ordningen [illegible] [illegible] mästaren uppropande~~
emellertid många feltiga signelser, ända till slåg ut, efter afligt bruk
anvånna började att fråga sig omkring kretsen
~~Nu slogs[?] sig~~ det afgörande ögonblicket. ~~[illegible] klädme~~ nämnare
hirskade klädmakleren. Vår ar

ett ordnadt hjulgrande #
¶ Nu fördes ett ~~[illegible]~~ skrapande, likasom föregick ~~[illegible]~~ ett general-
bockande, hvarefter qvinnan på taktaren uppnade och de fram-
ställde, och en ~~[illegible] Salmoninde Lamm, [illegible] med den [illegible] [illegible]~~
~~Dennas [illegible] [illegible] var heliga Minervan, som [illegible] [illegible]~~
~~[illegible]~~ ~~att endast [illegible] kring [illegible] den [illegible] Phantasien.~~
Hon är ~~den som mig~~ besydelsinna. Mina drömmar hafva redan
mig fennu ~~den ar~~ ~~[illegible] bild [illegible]~~ tecknad på denna bly-
plåt, ~~som [illegible] [illegible] undervärk~~ ~~[illegible]~~ alltig beskärma dess
~~bärare från alla anlopp af Phantasien.~~ Jag vill ~~afkonterfeja~~ derföre den.
Denna mening gillades både af klädmäklaren och Lokalgeten,
~~[illegible]~~ bägge ~~[illegible]~~ jag på samma gång nickade (derlö, bifall;
~~[illegible] med en [illegible] [illegible] afkonterfejar den [illegible]~~ de välkända
dragen, hvarefter qvinnan försvann och besvärjaren dignade
neder af matthet, eller ~~att~~ ~~[illegible]~~ hänryckning öfver den lyckan
att hafva fått, ansigte mot ansigte, ~~[illegible] denna dyrliga Guden[illegible]~~
~~som [illegible] och [illegible] [illegible] Svenska litteraturen sig [illegible]~~
~~Då den upplyste kom sig före, [illegible] var allt försvunnit, och [illegible]~~
~~[illegible] [illegible] att bortrysa [illegible]~~ Af denna vällyft kunde likväl
Aufstatlanden ingen ting; han var tvärtom klädmäklaren behjelplig att
innanbringa hvarken af nattarbetet, då den upplyste kom sig före. Med
~~[illegible]~~ hela sin själs fortjusning betraktade han blyklenoden, tryckte honom
flerfaldiga gånger till sina läppar och utbrast slutligen: Själ af min
själ! O den ~~[illegible]~~ af mitt snille. Mig tillhörde du med rätta; mig och
ingen annan. Men hvarföre skall den rika smälas med sina skalder:
Jag behöfver dig icke, ~~Jag~~ Omm mig bör jag en mycket fältrare talisman
emot Phantasien. Emottag den dan derföre unge man, och frisvara honom
nöra dit hjerta; så skall din lefnads dröm icke oroas af några skräck-
bilder.

Nu vände han sig till klädmäklaren, sagande: mång mig likväl
att det likaståt, som ädelt att lämna ifrån sig en skatt, hvars värde
man så fortraffligen inser; men som jag är en stor och ädel man, så kan
jag icke handla annorlunda. Likväl fordrar jag en återtjenst, ~~att~~ och att
Ni kan göra mig den, tror jag, efter allt hvarlitt jag varit vittne.

I närvarande stund är det mig alldeles omöjligt att känna beredande
lönnskålaren — svarade klädmäklaren. Hvarken har jag de dertill
nödige ingredientierna, som måste, för att kunna hålla stånga mil
orden vara af en gänsta compreud natur, ej hellre vet jag hvarus
stjernorna stå. Men jag försäkrar att jag denna dag, om sådant
låter sig göra, skall söka att få den i ordning.

~~Det är icke om lönnskålaren som~~ Det var icke på lönnskålaren
som jag nu tänkte — genmälde den upplyste. Jag ernade tvärtom
~~att~~ begära ett handtag för min egen person. ~~Jag har sett [illegible]~~
~~ni förmår, ~~att~~ [illegible]~~ Jag har, oaktadt jag är fullt öfvertygad derom,
att alltsammans är endast vidskepelse och bländaspel, ~~[illegible]~~
öfverhufvud mitt och många andra ansenliga personers medspelande, tak-
sal hafft tillfälle att se hvilka underbara ~~ting~~ saker, min herre
kan åstadkomma. ‖ Jag kan derföre icke undgå att uppge en angelä-
genhet, som ~~[illegible]~~ ~~[illegible] ligger mig om hjertat~~. Det ~~[illegible] jag har~~
~~varit i Boktryckeri~~. ~~Det var då jag fått besök af mina~~ ~~[illegible] jag har hafft~~ drömmar ~~[illegible]~~
~~en [illegible] tid~~. ~~[illegible]~~ jag icke haft något annat ~~[illegible]~~ för händer,
ställa ~~[illegible]~~ mig ned och låta hennan lopna om hvarandra åtminstone, åstad-
kalla att dermed i upplysningens väg belysa menniskoslägtet. Af
smeden som bodde i mitt grannskap ~~[illegible]~~ jag lärt mig att öfverlåta
de grofsta arbeten ske i en viss takt och af matroserna har jag

under deras arbeten har jag förnummit harmoniens behag. Härof förtänkte jag i den hufvudstad sommar, hvarunder jag drömde vid Litteraturmästerverk — mina tragedier och mina ~~ly~~ lyriska qväden. Men denna ~~hufv~~ herrliga dröm varade icke länge; ♀ ~~Jag väcktes~~ af ett obarmhärtigt skratt, som likväl snart aflöstes af gäspningarna omkring mig. Och af dessa är det jag nu egentligen qväljs. Vill jag ~~till~~verka några verser, så gäspar jag; vill jag bereda några dramatiska arbeten, så gäspar jag; vill jag afsätta några tankar så gäspar jag; och vill jag slutligen förorda någon liberalism, så gäspar jag fasligt. Förgäfves söker jag mina förra drömmar; ‡ ~~Jag finner dem icke~~. Man har lärt mig att om aftnarna äta (Wertha Apollinaris) men har lärt mig att bortrycka pulsådrorna, öfningarna och pannan med ögonblod.

Men jag har hittills satt mig öfver slika tvekligheter; ehuru mina ovänner icke hafta fördrag med, att, efter god allmän [illegible] lagga en gåsbyrga ~~under~~ på mitt hjerta och en själskjorna under mitt hufvud, medan jag sofvit, för att på sådant sätt [illegible] mina [illegible]. Helst ville jag likväl nu drömma kraftigt, ty det är nu i synnerhet kraften som ~~[illegible]~~ omdrömmme, och har man gifvit mig ~~det när jag var liten den andra lugn~~ samma råd som tillfö den höga Hans Majt Konung Halfdan Svarte i Norrge, eller att lägga mig i en svinstia, men de stora svarnes och barnens adels skall redan vara så stora, att utrymmet fikrar för flere. Derföre har det nu fallit mig in att Min Herre, skulle kunna ~~[illegible]~~ något behändigt sätt så föranstalta att denna ungdom till återkom, då mina drömmar voro både smickrande och inbringande.

Omöjligen, — anmärkte Klädmäklaren — kan denna ankallan komma från min herre själf, så framt icke själshjernan och [illegible] äro på sina behöriga ställen; ty här framkomma alltför många [illegible].

Denna mening delar jag också sedan närmare öfverläggning, svarade den upplyste. ~~Och~~ Jag ~~bedyrar derföre att~~ [illegible] ~~[illegible]~~ fördenskull ~~derföre~~ med alla följder ~~deraf~~, och erinrar hvarje läsare derom att dessa orden icke äro mina egna, utan lagda i min mun af författaren till denna troll- eller dagboksroman. Men, om han skulle ålägga mig att anskaffa mig någon drömmachine, som egentligen icke är något annat än, litet mera, phantasie, ~~och~~ hvilket jag förmen det andra både öfverflödigt och skadligt, så kan jag väl påräkna en hjelpsam hand af ~~min~~ Herre!

Välvilligen min herre — svarade klädmäklaren, ty här gäller det, att den som är flygen till en planet ~~blir~~ [illegible] är och fortlefver en [illegible] land. Men ~~när~~ det börjas redan att dagas. Låtom oss skynda hedan.

Detta skedde också, sedan våra nattvandrare tagit ett ömt afsked från hvarandra, och åtföljd Klädmäklaren och Auskultanten hem till den förre, som under väg en frågade: hvem befinner Bror sig?

Nästan så ~~lycklig~~ bra, som i min ungdom, svarade Humblom. Det var en lycklig tid. Jag var då så nätt och förståndig. Aldrig hörde jag då foglarnas sjunga i skogen, utan att skratta åt dem för deras ~~barnsliga~~ sång, och deras ~~ny~~ ~~ofta~~ ~~dagliga~~ dagsamma hoppande från en gren till en annan, utan allt ändamål, ~~om~~ ~~utan att få sig maten~~ emedan det i alla fall icke saknade maten; ~~och~~ och den der morgonrodnaden ~~om hvilken man talar så~~ som många ~~[illegible]~~ komma sig fägnar för att se på om sommarmorgonen, tycker jag ~~utgör~~ ej vara så väl vald, som de nya Svenska Uniformerna med Ryska ~~kan vara bra~~ är den Norrska röda ~~[illegible]~~ epauletter. Det enda som man derigenom vinner, i tillfälle att spara sommarnatten, eftersom man derigenom belönades med de smakfullaste[illegible]. Detta sade jag ock af min stadga [illegible]. Med den upplysta kan jag äfven säga, jag ock var nog en gång, för mig jemväl har kommit lifvets maj i nya [illegible]. Men för att komma till Auskultanten ~~för~~, tror icke [illegible] att jag skulle kunna både fortsätta mina ordnen i verken och tillika anlägga en hofglasare verkstad. Derigenom blef jag i tillfälle att ~~komma~~ samla både anseende och penningar. Ett ~~Men~~ Jag tänkt är ibland rätt så lönande som en fabrik, och sedan jag kände jag dessutom advocera förut sjelf, och sedan jag [illegible] med [illegible] bordet genom andra; hvarigenom jag blef i tillfälle att bättre maniera och egården, helst om ~~d~~ jag, såsom en skir fick byta mig till Referent uti mina egna mål.

Hör Bror! sade klädmäklaren. Vars om kunna vi spröka, ~~Nu är det långt lidit på natten~~ ~~morgonen~~. Nu är kan tideräkna, ~~Nu är det~~ önskar att få hvila et några timmar. Men jag mycket tröt och önskar, så skall jag ~~en liten~~ skaffa Bror, efter Bror vill föra processer, så skall jag och sig kand vid Skepparbron och så är det bra kisfallen att göra sig kand vid [illegible] hafsen. Hvilket i synnerhet accord med en mäst [illegible] hafva. I händelse Bror blifver ledamot skulle komma Bror till nått; ~~händt~~ ~~att~~ kan de tala så till, att i Lagcommittéen. Bror lagarna blifva gjorda för processerna ~~att~~.

Efter öfverenskommelse att följande morgonen frukostera tillsammans hos Grosshandlaren Krukenre, Klädmäklaren, och Auskultanten, men inhölde sig inom staden Humblom till. Blifvande svarfade, men inhölde sig [illegible], ~~[illegible]~~ beräknad Kil gå till sitt boställe, der träffade han ~~ett~~ ~~delikat frukostbord en~~ i salen ett uppdukadt frukostbord, men ingen menniska. Han stadnade här en stund. Slutade men ingen menniska, ~~qvick att~~ stampade ett par gånger under det att snöt sig först, ~~qvick~~ stampade ett par gånger under det att han vände sig vid dörren, och raskade på en stol — men förgäfves; ingen syntes. Ändtligen ~~qvick~~ tog han drickglaset till sig, och framträdde till en dörr, hvarpå han klappade.

Hvad f—n vill ett ropan ett fruntimmer klädt i en med ~~[illegible]~~ brabantska spetsar garnerad Morgonrock och en prakts negligee, i det samma hon öppnade dörren.

Hapen uppreprade Auskultanten: hvad jag vill? — Ja ~~[illegible]~~ gäst hvad ni vill? Var Ni mal i mannen? befrod henom Damen. Då i det samma klädmäklaren anlände, och upplyste att ~~det~~ denna var den unga mannen, som han omtalat.

Ack! förlåt mig min söte Herr Häradshöfding; sade nu Damen, ~~som Auskultanten [illegible] för den samma~~, som nu räckte honom sin hand att kyssa; hvarefter hon beledsagade honom genom trånne möblerade förmak, in i

♀ Sänna stadd i min poetisk flammor framhallades jag troende bekant af, af nyss kunskapen, som ~~[illegible]~~ uppgjorde mig till en god författare, anna i sommen; men i hast vaknade jag

‡ Man mig förspyter och kvärkestoft belev.

fördenskull

ofvanstående syndabekännelse,

♀ jag tyckte om var

…traft flammor framkallade; jag kom
…sen, som ~~[illegible]~~ uppgjorde mig till
…na i sömnen; men i hast vaknade jag

…r och kortelig beles.

…ränelse,

---

rikt möblerad fängkammare, der han ~~med största~~ artig anmodades att sitta ned, hvarvid det att Grosshandlarefrun, ty ~~[illegible]~~ att det var samma damen som han sett på Djurgården drog han sig tydligen till minnes, bedjande att om hon kännat honom mer än hvem han var, så hade hon icke så tilltalat honom, med hon hade så många saker; försvarade.

Sanningen af denna försäkran tyckte Assessorn sig också förmärka, ty han såg Damen och Klädmäklaren, utan alla omständigheter, fullfölja en — som det tycktes afbruten visitation uti lådorne till en fruntimmers byrå.

Den ~~[illegible]~~ kan tagas undan, sade Klädmäklaren i det samma han fick syn uti en, som Humblom tyckte, dyrbar nigie. Den här och så fortfor, utmönstrande från det sättet flera nipper. Ofvanom han, ~~[illegible] efter att sätta de~~ lade afsides åtskilliga för frun sorod uppvisade nipper. ~~[illegible]~~ Emellertid ankom helt andtruten, en som det syntes ~~[illegible] [illegible] [illegible] med helsning [illegible]~~ i fruntimmers-tagen syeng, med helsning: att det skulle gå bra; men ej på ögonblicket åter afskrikad med nya uppträden uti ett väl öfverhängt kors. Och visade sig åfven slutligen Grosshandlaren sjelf, med ett gammalt ~~[illegible]~~ vemodigt ansigte.

~~Ja~~ Sedan har ~~[illegible]~~ ej kunnat få ihop mera? Din stackare! utropade frun, sedan hon med häftighet genomögnat pappren. Du har alltid varit ett får, ett nöt, en narraktig tok, som slumrat bort din lycka. Ja, tro. Hvem har bett dig föra opp allt i dina fördömda böcker. Ja, hur skulle det gå oss, om jag icke ~~[illegible]~~ af denna penning sjelf [illegible] Hemmullen icke vore.

Jo, då befoftade jag icke anders! sade mannen. Jag tror ganska att hvar och en skulle så sett fullt ut, fast än jag icke fick nog att öppna.

Du tror alltid! ropade damen. Men att du är en Bemannad det tror jag.

Låt oss icke förspilla tiden ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~ sade Klädmäklaren. ~~[illegible]~~ med goda råd — han går oss annars ur händerna. Dess ~~som~~ alla ~~[illegible]~~ med goda namns emottagare jag och skall inom skrivandagen få den inlösta. Dett är Documentet åter! kände vår Bror Hedebek; ~~[illegible]~~ Och derined skänker ~~[illegible]~~. Jag skänker Bror! dessa penningar. [illegible] Bror mig en sedel på Trettio Tusende Riksdaler Banco, förfallen tre månader efter det att ~~[illegible]~~ Herr Grosshandlarens Kreditors Concours blifvit med laga dom afgjord.

Då skulle jag ej få mera [illegible] ~~[illegible]~~ hellre förr- [illegible] frun med Klädmäklaren afbröt henne, sägandes: Tyst! Tyst! Detta kan Bror göra med godt samvete. Bror ser att sedlen är ställd på Trettio Tusende Riksdaler och är [illegible]; detta [illegible] honom, [illegible] Contracts [illegible].

[illegible] Farbror att jag ~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~ nu mera är öfver inbillningen. I denna saken kan farbror lita på mig. Jag har ~~[illegible]~~ af farbror, ~~[illegible]~~ och hafva ej laga [illegible]. Jag har gett farbror en [illegible]. Det är ej heller begripligt. Jag kan trygt besvara detta.

Men Bror måste ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ den största [illegible] förändringar ~~[illegible]~~ blifver Curator, hvarpå Bror ej heller besvärar; ~~[illegible]~~ förr än skötta den saken till [illegible] gjord.

Men ~~skulle~~ jag ~~[illegible]~~ befalla [illegible] mina [illegible] sade frun. Om det sedermera kommer ut, att all ~~[illegible]~~ har [illegible], så [illegible] jag [illegible] ~~[illegible]~~ deraf. Skall man då icke säga ~~[illegible]~~ öfver hela staden, att jag frequenterade borsbalerna, och vid mitt bord sett flera bla band, mot ~~[illegible] i~~ staden. ~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~ skulle skämmas ögonen ut på mig. ~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~ Jag har ej vist i hela Staden.

Den som är klok förstår nog rummelen ~~[illegible]~~ Klädmäk- tröstade Klädmäklaren henne; och ~~[illegible]~~ åter på fötterna igen, så ~~[illegible]~~ finner jag nog folk vid sitt bord. Lita i den delen på mig!

Det tror jag också, sade frun, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ behöf [illegible] Gästerna att gå ut och hålla till godo en ~~[illegible]~~ liten frukost.

Tjenstfolket afskickade nu sen af Humblom, sedan han förstfallit att ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Hemmulen på 30000 [illegible] med ~~[illegible]~~ hade ~~[illegible]~~ godkände, ~~[illegible]~~ emedan Humblom, som han försäkrade väl att utesluta det penningarna [illegible] med, hvarpå rättelse också följde.

Under det att ~~[illegible] [illegible]~~ åtskilliga vapen ~~[illegible]~~ det, omtalade Klädmäklaren, att man i förtiden ej ens ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ kunna icke alldeles utstödd konst att hjelpa domaren; ~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~ och, ~~[illegible] [illegible]~~ ~~[illegible] [illegible]~~ kunde sådant annat lätt vederställas, om man antingen bar på någon tillfingrad ~~[illegible]~~ Vädurens tecken ~~[illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~ gjordt vid en vis tid och ~~[illegible]~~ under vissa ceremonier på en camisol [illegible] fattad i, skjorta, eller och ~~[illegible]~~ om beträde europiska Cziabel, som ehuru litet utseende något ynkligt och barnsligt, likväl var en de ~~[illegible]~~ i underjordiska [illegible] och förnämsta Justitie Departementet; hvarföre också hans insegel var det mest tillgängliga.

Jag tror sade frun att man ej behöfver hvarken göra sig så mycket besvär eller derföre påkalla andar. Jag tror att man kan uträtta allt det samma med ett godt bord, en ~~[illegible]~~ välsorgade och praktfull [illegible] en skön fruntimmers hand. I de rättsaker, som styras af Snushanen genom prokuratorn, behöfver den förnämsta endast låta följa hand han vill åter. Der åter hvarest Rättskaffen befinner sig under Advokatfiscalens ledning, kan man alltid komma i lag dessa hederliga karlar. Och i högsta domstolen låter man med så mycket hjelpsamhet och fräjd, att det gemenligen icke blir parten utom domstolen sjelf som varit ett vittne en sånt, så att der har man ingen lag att befara.

Innan de ~~[illegible]~~ frukosterande skiljdes åt, hade åter Klädmäklaren ~~[illegible]~~ att ~~[illegible]~~ ett enskildt samtal med frun, som sedan de utkommit frågade honom om hon icke kunde befalla sig nya pels; detta åter ~~[illegible]~~ afstyrkte han helt och hållet, emedan den gjort förmycket uppseende; och recommenderade ~~[illegible]~~ hit dottren, som efter ~~[illegible]~~ Humblom nu kunde förstå, skulle komma i stället der i huset. Denna sistnämnde åter anmodades att uppsöka Catharina som följt hit mor på Stads-Auction och derifrån fört henne hem från Grosshandlerskan, som ~~[illegible]~~ försäkrade sig vilja hafva all möda osparad för den skönas ~~[illegible] [illegible], [illegible] också [illegible]~~ education.

Auktionen och just som Klädmäklaren skulle nå trappan för att gå ~~[illegible]~~ ut, öppnade grosshandlaren, som hittills endast åhört talet men dessutom deltagit, till mänd' ~~[illegible]~~ sägande: om herren har en sådan nog, så var god och lån

mig den i dag, och äfven sedermera om det behöfves.
Jag vill icke göra flera grillor! skrek frun, ~~du kan ju~~ ~~tryggt gå dit. Du har ju ej två styfver~~ Du kan tryggt gå [illegible] Du har ju ej två styfver i ditt värld, utom hvad du har uppestoppat. Du vet ju dessutom ~~att~~ icke hvem huset ~~för~~, står adresserad åt de dina ~~dumma~~ bockar, som du är mig och annat gudeligt folk bära till besvär. Men så har, det alltid varit. Jag får göra allt här i huset. Också är jag utslapad. Se hur jag ser ut! mager, gulaktig— —

Tyst! ~~sade Klädmäklaren~~ Nog har ju alla papperen? frågade Klädmäklaren, och då Consulbackten ~~to~~ detta jakade, fortfor han: då träffas vi kl. ½12 i Tärnhaket; hvarefter han och frun begåfvo sig åter in i det inre rummet.

Under vägen från Skeppsbron passerade Humblom förbi Storkyrkan, som han fann stående öppen, i anledning af någon der för tiden hafd reparation. Han ingick der och ställde sig att betrakta Riddaren Sankt Goran, som nu förefölls honom löjligare än någonsin. ~~Han~~ Storebråsan tyckte han icke illa om, ty hon var rätt snutfager, ehuru icke på långt ~~när~~ så vacker, som ~~den~~ vackra Catharina med hvilken hon hade mycket likhet. ~~Hon eller desse~~ ~~Hvilen förmäste han någon anledning~~ ~~Men han~~ så ~~stod hörde någon tala, hvarföre han sig~~ Men under det han sysselsatte sig med dessa betraktelser hörde han några personer dakomma. Han vände sig derföre om och blef varse Klädmäklaren och Thorleifsson stadde i ett djupt samtal. Detta förundrade honom, och han beslöt derföre att draga sig undan och ställa bakom dörren till läktaren för att således obemärkt erfara, hvad dessa herrar kunde hafva med hvar annan att göra.

~~Sådan var den heliga Riddarens historia, hvilken jag af flera orsaker valdt till en prestvoffen, för att derigenom erfara om någon en efterkänning af ett fordom fullare tillstånd mina hans hjerta, och om minner återhåddes från mannens skuldgar, eller om känslan af uppoffringens salighet förmådde ansla hans hjerta; men min möda var fåfäng. Just i det ögonblicket men vakt icke det är icke omfamnat i honom, som äger öfverensstämmelse Också knappt hade jag icke bort använda den. Jag hade bort genast bort igenkänna kropparne, skilja kroppen, som lösligt är [illegible] icke den rödande anden icke skall mera dit återvända från dessam.~~

Förmår du min vän att tänka dig denna oundvikliga klarhet med hvilken jordens högst fråndlande midnattstund ~~er~~ ~~erfaret~~ framställer sig så vänligt nådt, som ett ~~[illegible]~~ blekt kors på grafven under midnatten, och sättar derefter, att ~~en~~ denna klarhet endast är den återspeglade sanningen; förmår du att tänka dig ~~denna~~ omätliga kraft, med hvilken den som vi tror oss skåda i ett helt verldsystem, icke är så stort, som en spindeltråd, och der att derefter påminna dig att ~~det är rätt~~ denna kraft endast hvilar på den eviga rättvisan och, ~~förmår~~ du att föreställa dig denna ovanskliga skönhet, med hvilken den menniskan tänker ~~om~~ ~~ej~~ icke är ~~något~~ annat, än ett skoft kom utaf en likhet, och dervid tillika erinra dig, att denna oändliga fägring ~~lighet skönhet~~ endast är ~~ett~~ återsken af den eviga harmoni som omsluter allt och inträngar i allt, lika som luften på vår jordkrets: då kan du också fatta huru ~~en~~ högt öfver allt menskligt förstånd och hvad menniska tänker, den urkraft måste vara, hvilken åstadkommit allt uppehåller allt, ingår i allt och är allt hvad lif-synbart eller osynbart äger; ~~men~~ från denna urkraft utgå lika ~~[illegible]~~ strålar, ~~oändliga~~ mäktiga krafter, som uppfattar af de vishetens, hvars den eviga urkraften beklädt dig för att verka och återverka; och äfven några ~~[illegible]~~ ~~de~~ falla på ~~menniskornas~~ menniskans hjertat i Och hon, som af sig dödlig af sin kunskap, hon upphöjer denna sin lifliga stråle till en ~~Jenii~~ ~~[illegible]~~ Genii tolk, och hon inbringar den i sina calculer, för ~~att~~ till sanit erhålla vissheten om ett evinnerligt lif, ~~hvars~~ hvarpå hon färdigar och egenartan ger henne assurance polis, under det hoppet endast hviskar: tro och var lycklig.

Också är det tron- och endast tron, denna ~~t~~ himmelska ros, som uppblommade ~~på~~ en oskuldens helga ~~[illegible]~~ lilja i den stund, då ~~försoningens träd~~ korsets träd fårgades af försoningens blod, som ger oss förmåga att ana denna ~~[illegible]~~ eviga och ~~all~~ allestädes närvarande urkraft ~~och~~ att ~~närma oss~~ ~~te~~ ~~förena strålarna~~ ~~af många oss ofvan~~ samla strålarna af den måne, som lyser upp vårt lif, uti sin enda brännpunkt, der äfven denna dödlig värmer oss och att ~~närma oss vågande~~ icke allenast närma oss väsenden ~~ofer~~ ~~[illegible]~~ oss öfverlägsna i förmåga, utan äfven att befryndas oss med dem och att göra dem oss underdånige. ~~Inom vår~~ ~~Inom vår verldsrymd~~ ~~stifter~~ ~~oändliga slägter deraf~~, ~~hvaraf~~ ~~deras, somliga lifskallas, somliga hedanes och~~ ~~[illegible]~~ Vi lefva i lifvet de lefva utom det; ~~[illegible]~~ många älska oss och hoppas att få ~~[illegible]~~ likasom vi, ~~att~~ utbyta förvarande mot ett blifvande; andre åter hata oss, ty för dem har hoppet slocknat, och det kommande ligger ~~för dem~~ så ödet, som smärtan förtto känsla i ~~[illegible]~~ ~~desse önskar att offra åter~~ Det är vårt blifvande som de söka att göra lika hemskligt, som deras eget. Och då jorden segnadet åt förgängelsen, då ~~[illegible]~~

11

4) för denna dröm uti drömmen

4) som han lät för honom framspegla.

råddade sig Harmonien med sina ur den eviga Lustgården hämtade blommor, och Vedersakaren planterade i deras ställe öfverdrifter, på det at dejliga ~~blomster icke skulle saknas i kransar vid~~ ~~namndagar och gudagens Kejsarkronor~~ i blomster och ruiner och perlor och ordfrukt icke skulle saknas, och vi tro oss hafva urfäll vår arfvedel och stanna lika den ur Noaks ark utflugna korpen, ~~[illegible]~~ utan at ~~som~~ som dufvan återvända med et ~~blad ur~~ af det eviga lifvets lager.

Så vandre vi här, vilsne öfverdrifter så i godt som ondt, emellan andra öfverdrifter ~~och vår kraft, vår kraft~~ ~~Vi öfverdrifva åter~~ ~~[illegible]~~ Vår kraft är en öfverdrift, vår svaghet är en annan. ~~I stället öfverdrifva vara strider. Inom kyrkans sköt frid~~ ~~vår gång upplöjda vi med egenmäktig, för at skörda hundradefallt af~~ ~~vad vi utsått, vår verklighet aflägsen vi färdas~~ Vi fordra af middagssolen morgonens behag ~~af~~ och af den mot aftonen lugnande middagens hela värme. Vi öka lidandet för att se underpsaderu ~~och~~ ett, och glädjen stegra vi till en [illegible]. ~~[illegible]~~

Sjelfve öfverdrifter så i godt som ondt, vandra vi här mellan andra öfverdrifter. En öfverdrifver det goda; en annan åter det onda; högst på äro de, som af phantasien för dem öppnat sin skattkammare, ej med häftighet rusa hin för att af ~~dess~~ dess skatter bilda ~~[illegible]~~ et eldorado i denna, eller i en annan verld, ~~[illegible]~~ allt efter som driften till verksamhet eller driften ~~driften~~ till qvalen leder dem. Högst få ~~[illegible]~~ har jag funnit, som så starkt fästat sitt mål i sikte, att en icke låta en hårsmån rubba sig derifrån. Men ibland dessa få, är den unge mannen jag omtalade ~~en~~ och som ~~[illegible]~~ känner-en; Längt från således ~~et~~

Och för dessa ~~öfverdrifter, för detta~~ glänsande öfverdrifter, för detta Sodoma adamsäple, som grönt sitt herrliga skal gömmer bitter aska, är det, som vi planterade vår arfvedel, som vi så fästa oss vid mellan, att ~~för~~ vi sjelfve förqvafde frukt att gro, och att uppskjuta mot dagen. Sådan var ock den unge mannen för hvilken jag upplåste den helige Riddarens ~~[illegible]~~ Legend. Jag valde den till en profvsten, emedan jag derigenom ville erfara, om icke någon efterklang af ett fordom sällan lifsband återljudde från minnets strängar: om icke känslan af ~~uppoffringarnes salighet~~ försakelsens salighet förmådde aufla hans hjerta, och om icke han skulle vara mogen för saligheten, sedan han ~~[illegible]~~ kommit i tron. Men han var icke den jag trodde. Vi vandre länge och på många vägar till det eviga fäderneslandet, ~~vi felas af~~ ~~andra~~ och vi måste vara fullkomligen rene, innan vi kunna smaka fullkomligheten, som är belöningen för alla, som äro saligheternas salighet. Öfvermod i tron ~~för~~ förer oss lika långt derifrån som vankelmod. Högfärd ~~och~~ eller rådlöshet behaga icke Sanningen, vankelmodet och rådlösheten besegrade väl den helige Riddarens Qvaler; men han lät af ~~en~~ ~~honom~~ honom den förleda Styrkan förleda sig till öfvermod och högfärd, och derföre ~~vandrar [illegible] han~~ måste han ännu engång åter vända till jorden, för att ~~åter skådas af någon~~ renas och skäras och sålunda göra sig värdig den saliggörande tron, som hvarken hoppas eller fruktar, utan endast lefver i sig sjelf och i sin egen salighet. Af Riddarens öfvermod ~~[illegible]~~ lät jag äfven förleda mig, derföre vandrar jag ännu här, efter så många ~~år~~ undråden; men jag tackar den Allgode, som gaf mig förmåga, att under hvarje skede af min vandring ~~upplyfta mig till att~~ göra mig förtjent ~~af~~ af ett högre lif, och som slutligen lät förlåta fallet för mina ögonen så att jag förmådde genomskåda det förflutna och ana det kommande. Jag vet således att jag måste ännu en gång komma i beröring med den ande som bodde i den helige Riddarens kropp; och denna är det jag söker, ty då är vandringen slutad och själen ~~[illegible] för att~~ ~~åter uppvu~~ bergad för åter uppgå der, hvarest ingen undergång finnes.

Af en man, sådan som Legenden skildrar Riddar Sanct Hrau-hvarden Thorleifsson, bör man ~~icke befara något af~~ icke ~~kunnat~~ hafva befarat något öfvermod; och jag ~~förmodar~~ ~~en fallen~~ tror snarare att deras omdöme utgår ifrån antingen en försakelse som öfverskridit sin egen gräns, eller från ett begrepp om tron hvilket det icke är i många gifvet att fatta.

Var det icke öfvermod att på en dödliges begäran ~~tvinga~~ ~~döden, och~~ ~~icke~~ återrycka från döden dess rof och ~~[illegible]~~ ett ingrepp i den eviga ordningen? ~~Hvad menniskokraft~~ Mycket kan menniskan våga genom egna krafter, ~~men~~ mera genom de henne underdåniga väsendens förmåga; men straffbart ~~griper hon icke in~~ uppkastar hon sig icke till skiljesman emellan lifvet och döden. Derföre var den krona som den påföljande natten skimrade för Riddarens blick icke ~~saligheten~~ trones krone, det var vedersakarens segerkrona. Den tro, som tror för att krönas, är ~~icke~~ i och för sig sjelf ~~icke annat~~ ~~[illegible] förtjena en krona~~, att krönas, äger icke högre värde än dagakarlens arbete för dagspenningen, en domarens kärlek till rättvisan, när han vet att han derföre kan ~~påräkna enskild tacksamhet~~ fordra enskild tacksamhet och allmän välsignelse. Och i Riddarens ~~ägande~~ förmåga, att sedan han ~~åter~~ åter blifvit inställd för Kejsaren uti Apollos Tempel, med det mäktiga Hornet ~~att~~ tvinga utur afguden angstrop en bekännelse om dess ~~[illegible]~~ vanmakt, ser jag blott Guds finger, som begagnade sig af ~~detta mäktiga~~ den bepröfvade Riddaren till sitt redskap. Renare var deremot Kejsarinnans tro, och derföre ~~kalla de Herren hen~~ frälsade Herren henne, genom en helig död från skärselds fasor, hvilka Riddaren måste undergå.

drift

förmåg

~~Så att det verkligen~~ Således skulle det verkligen finnas ett samband emellan det synbara och det osynliga; ~~en kraft~~

och gör menniskan en kraft att kunna närma sig väsendet ~~utom den jordiska~~ till andra gränsorna af hennes lifvet. Frågade Thorleifsson.

Den fromme. Genmälde Klädmäklaren. Och om det anstod en man, att ~~endast för nyfikenhet~~ påkalla den ~~ol~~ inkräscarie uti den utom ~~vän~~ från jordiska kött skilda verlden, endast för att tillfredsställa nyfikenheten, så skulle jag med tillhjelp af de uti denna kryckan inneslutna botmedel, kunna i ett ögonblick ~~gifva lif åt denna trädbild och han~~ låta denna trädbild ~~på din ... och ...~~ uppstå och ~~förtälja mera~~, och förtälja under, ~~[illegible]~~ brända om det förflutna och skåda in i det kommande.

Förbanna mig! om det någonsin skall ske, ~~nej~~ skrek Humblom, som i det samma framstörtade ur sin bakhåll och fattade uti kryckan, som Referendarien, under ~~[illegible]~~ samtalet upplyftad och höll i nedra ändan under det han förde den öfra mot bilden. ~~Hvarefter~~ Hvarefter han skyndade med den samma ~~utur kyrkan~~ bort.

+ och ryckte till sig,

Skjöt du redan i kyrkan? Ropade Thorleifsson, i det samma han ~~[illegible]~~ ville sätta efter den flyende; men han tvarhölls af Referendarien, som sade: Saliga äro de saktmodige, de skola ärfva himmelriket.

Emellertid nalkades uppropet i Rådstugan, och då Humblom, som ~~ni~~ ~~redan~~ aflämnat kryckan hos Klädmäklaren, och med flit drog på tiden, slutligen instälde sig, fann han redan parterna ~~uti~~ ~~Rådhus~~ stående inför rättet. Han företedde väl hjelte icke allenast det redan nämnda skuldebrefvet på 3000 Rdr utan jemväl, ett annat på 10000 Rdr, till synbar förvåning för Klädmäklaren, som i egenskap af förmyndare för Mademoiselle Alexandra ~~mindre~~ bevakade hennes ~~rätt och bästa~~ derunt. Afvärdes Thorleifsson ~~[illegible]~~ ~~föredelt~~ ~~klädmäkl~~ Referendariens fullmakt. Emellan desse bägge uppstod ~~härst~~ en besynnerlig strid, ~~emedan~~ den ena bifallt Grosshandlarens ansökning, den andre åter bestridde den, ~~men då Humblom åfven~~, men hvilken afgjordes till Aktionantens fördel, sedan Humblom tagit ordet och såsom den förste närvarande fordringsägaren lemnat sitt bifall till den gjorda ansökningen. Med en svag och darrande stämma gick Grosshandlaren hållen eden, men deremot var hans så mycket raskare, ja, man kunde med skäl säga: att han ~~[illegible]~~ svor som en gast. Då sjelf dertill gifven anledning Olof Humblom ~~[illegible]~~ till ~~en~~ ~~[illegible] af de gode männen och Mademoiselle Alexandra~~.

+ uti Grosshandlarens rörelse till en del innestående fädernearf.

+ förr parterna afträdde, utsåg till god man.

Du är nu en eländig syndare. Sade Thorleifsson åt Humblom, som han uti förstugan fick tag uti och drog med sig bort i gången till Notarie-Contoiret. ~~men denna, som sade sig hafva brådtom, ville icke stadna~~ ~~[illegible]~~ Hvad vill du, svarade åter vår hjelte. Jag har angelägna affairer, ~~[illegible]~~ det är mig omöjligt att dröja ett ögonblick.

Du måste! skrek ~~[illegible]~~ Thorleifsson och ~~tog~~ fick honom brottet, hvarunder han ruskade honom något. Sedt efter hvilka nödiga commissioner du åtagit dig.

För en stor advokat, som jag ernar att bli, hvaris ~~[illegible]~~ ingen skilnad på commissioner. Sjelfva våra lagstiftare förbjuda ju till vissa handelsfall för att sköta dina affairer, och måste således omtaga saken, såsom sina commissionen, utan afseende på dess inre halt. ~~Och icke~~ ~~[illegible]~~ Icke heller är den stora Thaussäsien Kronan bi våra Advocater, så krämagad, som du tror. ~~[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] af betalningen [illegible]~~ Är fordet ombaurdigt [illegible] brokfamheten, och han vinner medels sina proveffer; ty har en gång folket att tro att han har rätten på sin sida, och till och med många högre domare tycka tro det.

Ja af fördelar att han ~~[illegible]~~ som en politisk partigängare skulle ~~[illegible]~~ kunna ~~[illegible]~~ skaffa den vid ett annat tillfälle hylla ~~de den person, som du vanem sig afsky~~ de honom. Men hvad du vill bli, frågar jag likes eller inhet efter? Jag frågar blott för hvars räkning du i dag bevakade ~~din~~ de sedlar, som du utgaf för dina.

De äro mina! Och det skulle jag nu Proclamadagen med min lifliga ed beskrifva. Så sannt mig Gud hjelpe till lif och själ.

Ussling kalla ej Gud till vittne på din nedrighet, inföll Thorleifsson. Du äger icke tio riksdaler i ditt våld; ~~[illegible] [illegible]~~ och vet du väl för hvem du uppträder som en skälm. Denne så kallade Grosshandlare har varit förste bokhållaren på   Contoir; ~~han gifte sig med en [illegible]~~ hvars vidlöftiga affairer han åtagit sig att utreda. Under tiden har han gift sig med en Värdshusflicka, och denna har förledt honom till utsväfningar öfver hans tillgångar. Referendarien ~~som~~ Blommelin som ~~måste [illegible]~~ ~~[illegible]~~ hyser bryslig om ~~dessa~~ angelägenheter, hyste ett fullt förtroende till denne man och har slutligen till honom sålt huset. ~~Den utdelning han~~ Huru det tillgått med Inteckningen vet jag ej ännu, men det vet jag att ~~de~~ ~~han~~ falska handlingar äro spelade i händerna på gubben, att att flickan är förlustig på en hasktad lättslig summa, troligtvis med Klädmäklarens biträde. Du heder, du samvete —

~~Jag är lyckligtvis~~ inför Humblom, [illegible] min egen tjuf af Skandalen. Dess villor äro skingrade, de äro för-

~~Jag~~ Domestiona tala sjelfva inför Humblom. ~~Jag~~ ~~är~~ lyckligtvis är jag

rörelse till en del innestående

utsedd till ordman.

hela själfva infor Humblom. Jag

fraga för att hejda – – –

Så äro mina armar starka nog att hejda en skurk. Afbröt honom Thorleifson.

Hjelp! hjelp! han gör ukas med mig ropade Humblom, ~~slet sig ifrån Thorleifson och~~ slet sig lös och skyndade från Thorleifson.

Ännu andtruten anlände vår hjelte på Stads Auktionen, der han fann sin älskarinna, sittande vid Ursulas sida lik en duffva ~~bland en stor kråkhop~~, midt uti en kråkhop hvarur ett och annat kraxande hördes då någon ~~[illegible]~~ Madam hugfalldes efter ett parti blecknätt eller ett ovaidrack. Sällan såg vår hjelte sin sköna så fin. Hatten, som hon i dag för första gången hade på sig klädde henne otroligt. Sittande längst bort mot väggen, syntes hon lik en Herrskarinna öfver den andra hopen; och då hon på Ursulas tilsägelse höjde till näst till ett anbud, rodnade hon sjelf och nedslog blygsamt ögonen. Så mycken modestie hade icke Humblom sett nyligen; men ~~at~~ då han derföre närmade sig henne, och omärkt fattade henne hand för att ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ med en lindrig tryckning af den samma underrätta den himmelska flickan om sin ~~[illegible]~~ derwaro, fick han ett par ögonkast som ovädersfåglen bebådde: drag för f– i våld. ©
Huru mycket det smärtade den ädle, kan blott en förgrämd älskare bedömma; men denna underrättade Ursula om sitt uppdrag, och hon ~~antydde~~ flickan att följa med.

De älskande anträdde så lunda sin enslega vandring; men de voro knappt hundra ~~[illegible]~~ ut på Riddaregatan, innan den sköna uppgaf sin önskan, att göra ett par slag på Norrbro, innan hon begaf sig till Grosshandlerskan, der hon ~~[illegible]~~ skulle qvarstadna uti den Pension, som kamma att af denna som oppenats. Gerna bifoll Humblom denna begäran och de ~~begåfvo sig derföre åter~~ anträdde derföre vägen till denna skådeplats för Stockholms Skådmärkare. Den sköna var verkligen skön i sin nya capott, som ~~[illegible]~~ ~~var~~ blott tvänne gånger varit buren innan den inröjades af flagga, och hon klädde otroligt af hatten, hvarmed hon var utstyrd. Af de fläktande favonerna var den något tillbakaskjuten, så att han endast qvarhölls af det breda hakbandet på nacken. Den var ofvan rikt besatt med ~~fr~~ plumer och blommor, hvars klädmäklaren tyckts själf hafva sammanknutit nosten, på det att icke något skulle falla bort. Emellan dessa nästan de röda banden lika ~~magnade~~ magnade drufklasar kring en blacksvart lockar, ~~och vid hvarje steg den~~ och alltsammans gungade fram och åter vid hvarje steg hon tog med så spända blickar och en ~~[illegible]~~ ansats, som lopp hon storm–

Ack och en sådan blef ~~afslagen~~ afvikt då Catharina arm i arm med Humblom mötte den sedan sista natten kända mannen med mustacherna, som nu befanns i full uniform. Vid hans anblick skulle man nästan kunna trott att åskan slagit ned: den ~~[illegible]~~ sköna fäderneske, ty så betagen blef hon ~~af en åskvigg, som på en gång genomträngde,~~ ~~[illegible]~~ i ett ögonblick af en förundransvärd låga, som på en gång genomträngde hela henne väsende; ~~[illegible] hade hon flere gånger att senast Auskultanten Humblom~~, med en sådan fart att Auskultantens hand ~~[illegible]~~ en ryckning i henne arm, som lik en electrisk gnista genomlopp honom, ~~[illegible]~~ ty han blef förgjort af vänskap.

Hvilka sköna vader? hvilken näsa! utropade Catharina.

Men vadorna synas icke. Svarade Auskultanten. Men ~~[illegible]~~ hvilket redbart hjerta! hvilken ~~[illegible]~~ trofast själ! hade det svarare kunnat utropa.

Dessa synas ännu mindre. Svarade Catharina något spotskt. Men se han kommer emot oss. Låt ~~mig~~ oss stadna och tala till honom; och innan ännu Auskultanten hann ~~visa~~ bedja ~~henne~~ sluta till om olämpligheten af en sådan åtgärd, slet den sköna redan sig ifrån honom och stod midt för den okände, som hon tiltalade:
Förlåt mig Herr Capitain! ni tappar er näsduk.

Min näsduk? upprepade den okände och tog sig i fickan.
Nej den ligger qvar. fortfor han.

"Då såg jag orätt" sade Catharina. Jag beder om förlåtelse. Men jag såg ~~at~~ ~~[illegible]~~ så skenbarligen denna förlust."

Ja i sådane fall – utbrast Humblom – ligger det vänskapen att varna.

Kärleken gör mer än varnar, den förebygger. sade Catharina.

~~Vänskap~~ Kärleken är blind, den kan hvarken se, eller förebygga. Men deremot har vänskapen goda ögon. Uti Iphigenie t. ex. hvad gör icke Pylad der för sin Orest. Utbrast Auskultanten.

Jo; Kärleken ser med bättre ögon än vänskapen. Den ser med själens ögon, den känner med den älskande. och lefver med honom, utropade Catharina.

Kärleken är en flyktig låga, som flammar opp och försvinner. Men vänskapen, det ädla vänskapen! Hvad vågade icke Damon för sin Pythias! Utropade i sin ordning Auskultanten.

~~Anser at~~ Anser I mig för en narr midt på Norrbro. sade den okände med Mustascherna. Hvad är detta för historier.

"Den renaste kärlek!" hviskade Catharina med en af henryckning dämpad stämma. "Den renaste vänskap sade Auskultanten lätt högre.

Nu utfor mannen: Ären I galna?

~~Smäda icke~~ Herre! Smäda icke den ~~[illegible]~~ ~~heligaste lågan~~ känsla. utropade Humblom, och den ömmaste ~~kärlek~~ lågan" tillade Catharina.

"Drag för f-n i våld med Er flåhuse mamsell. ~~ropade~~ skrek den okände; ~~Jag~~ i det han ville aflägsna.

~~Ingen Injurier~~ Hör du Humblom att han kallar mig ett Dårhjon. sade Catharina. Om du ej derföre skaffar mig upprättelse, så är du förbannad stackare.

Ni är skyldig denna Damen upprättelse. sade Humblom. Hvar ~~kunna~~ kan jag träffa Er, ädlaste Vän?

Om Herren har något otalt med mig; så kan jag träffas om en timma på Operakällaren: sade den okände och gick.

Det var ditt fel att han blef stött- sade Catharina- som i det samma vände om för att begifva sig till ~~Skeppsbron~~ [illegible] vid Skeppsbron. Men nu först märker jag hvilken stackare Du är." - Förgäfves sökte Humblom att försvara sig den skönas vrede tilltog så, att när de vandrande väl hunnit upp till hörn Knappen, ~~bad~~ spottade den sköna Catharina och svor på att hon aldrig ville se Humblom, oaktadt han gjorde allt i verlden för att bevisa det var han verkligen en ädel man.

Med beklämdt hjerta, och snart sagdt otröstlig öfver förlusten af Hammelius arftagerska, infann Humblom sig på Operakällaren dit den okände äfven snart inträdde. Väl syntes han i början ämna uppbragt öfver det sätt hvarpå han blifvit antastad på Norrbro; men denna vrede saktade sig då [illegible] för honom ~~uppgaf hela sin vänskap~~ beskrifvade sin vänskap, uppgaf hvem han var och omtalade att han skulle gifta sig med det fruntimret som var i hans sällskap och blifvit uppsatt till en fosterdotter af ~~Klädmäklaren~~ Handelsman Hammelius, som var en fet gubbe.

Den okände ~~som försäkrade sig hysa en obeskriflig~~ för hvilken namnet Hammelius icke tycktes vara okändt, försäkrade sig hysa en obeskriflig vänskap för Humblom, återförde i hans minne Historien om Damon och Pythias och fordrade slutligen af honom samma vänskapsprof, som Damon visade sin vän Pythias, likväl icke i någon lifsfara, utan endast på en till ~~sedelfa~~ Innehafvaren ställd sedel.

Så genomträngd af vänskapens känslor, som Humblom nu befann sig, kunde han ingen ting afslå. Man erhöll på begäran bläck och penna och Humblom tecknade sin borgen å en skuldsedel, som framlades af hans Pythias, hvilken han deraf fann vara Lieutenant Gyllenhjerta.

Med kraftiga handslag, sådana som höfviska männer af vanor skiljas de åt, under löften att icke glömma hvarandra ~~de~~. Först på gatan föll det Humblom in, att han fått en stor anledning att ej så snart glömma sin vän. Han blef helt förskräckt då han nu påminde sig att sedeln var ställd på en månad; ~~och~~ och då han till denna farhåga, lade ~~[illegible]~~ den grämelsen att Catharina måhända icke nu mera ville med honom ingå en äkta förening, som i alla fall icke kunde afslutas före förfallotiden, blef han helt hjertängslig. Vid ingen af de många förbrytelser af synder, hvartill han varit vittne, hade han kändt en sådan oro. Han hade alldeles ingen matlust oaktadt middagstimman redan var inne, och denna anmärkning gjöt en dödsångest i hans hjerta. Så slutligen skrämde han så upp sig sjelf, att han utan att fullkomligen veta hvad han gjorde, skyndade upp till ~~sin vän~~ ~~klädd~~ den fete Hammelius.

Ursula framsatte genast en sandtallrik för den ankommande, och ~~klä~~ Hammelius bad honom ~~[illegible]~~ sätta sig ned och ~~äta en~~ hålla till godo husmanskost. Men han ~~[illegible]~~ var allt för mycket upprörd för att låta stekfläsket smaka sig. Han utgjöt sig i en bitter klagan öfver Catharinas hårdhet och öfver sin vän förfat.¹ Han svor att dö, så framt ingen hjelp var härvid möjlig.

Klädmäklaren bad honom uppskjuta dermed och i stället lämna en utförlig berättelse om förloppet. ~~Hvilket äfven skedde~~. ~~och~~ Sedan detta skett, utropade han: jag begriper ej, hvarifrån den der Lieutenanten kommer likasom utkastad i våra angelägenheter. Catharinas kärlek till honom och ~~Strom~~ vänskap komma likasom skjutna ur ~~b~~ en Canon. Härmed har det säkerligen sitt eget ~~[illegible]~~ förewändande, ehuru jag nu icke är i tillfälle att utgrunda sammanhanget. ~~Men vi skola få rätt~~ Dock skola vi väl få reda derpå; ~~blir~~ bara jag får tag på flickan; men med sedeln blir det värre. Få se om jag icke har den gynnaren i mina böcker.

Jag fruktar att detta aldrig slutar väl- sade Ursula. Sedan förr Juhl hade jag svåra aningar. ~~För att se~~ Jag blef derföre att på sätt i min hembygd brukligt är rådfråga ödet. Jag tog ett af Catharinas linnen, och, som jag icke hade någon tid att tillgå, så lade jag det utbredt uti en sädbänk på vinden. Men om morgonen ~~var sidan delen uppfrätt~~ befanns det i en ställning som icke bådade något godt. Emellertid har jag icke kommit i hog det förrän ~~nu~~ ~~då~~ Jag mjent, då jag tänker mig den beskedliga flickan kär i den karlen; hvilken ~~som~~ säkerligen är den samma, som för några dagar sedan ~~[illegible]~~ satte den gommalmodig Swärd orden

¹ på staket

¹ lat genom sin Mamsell

Orden stjernan.

"Träffadt! Träffadt." skrek Hammelin. Der har jag min lott! Ursula lopp flux efter Statsboken, som uppmades: Nº 311. Nº 55. Ja så här äro flera? I hvilken tid ~~är~~ dör det ungefärligen." frågade Klädmäklaren "I måndags." svarade Ursula, som genast tillsades att hämta ~~476~~ Nº 476. och oförtöfvadt framkom med en af dessa gamla groteska stjernor, hvarmed Kong Fredric sökte att sätta Carl XII ärriga gråhårade krigare på lika höjd med deras samtidigar, men hvilka ſ: stjernorna numligen ſ: sedan mera betydligen minskats; utan att man har lof att deraf sluta till någon afmagt eller minskning i de bestjernades förtjenster, då sådant fast hellre måste tillskrifvas den stora blygsamhet, som tillhör ~~denna tid~~ senare tidehvarf och hvarmed Auscultanten sökte att leda den andrande Klädmäklarens uppmärksamhet.

"Men" gjorde denne ¼ sedan han närmare betraktat stjernan, "hvem har skrapat af guldet här på sidan, så orimligt att emaljen blifvit skadad? Jag minns mycket väl, att detta ej fanns när jag emottog den?"

Anmärkningen besannades af Ursula, som, efter en stunds begrundande, utropade: "Se der ha vi gåtan upplöst. Mamsell Alexandra har varit framme igen. Hvad ledde hon väl när vi ej funno rätt på ~~[illegible]~~ Bror Humbloms knapp? Minnes herrn det? Guldet af denna har hon sammanblandat med det som jag tog af Catharinas lilla hjerta; och nu stå vi der."

"Jag ~~tt~~ tror du har rätt!" sade Klädmäklaren. Det var ofta ett förbannadt sprätt. Hvad är nu att göra? ~~Der~~ ~~Står~~ Bror får betala Reversen, så svalnar väl Bror vänskap betydligen; men värre blir, ~~[illegible]~~ ~~att~~ det misstankan. För att utsläcka hennes kärlek erfordras mer än vanliga medel.

"Vi skola stryka öfver henne!" svarade Ursula.

"~~Intet~~ Det är visst icke tillräckligt!" svarade Klädmäklaren. "Dock faller det mig nu in, att man kunde föra henne till den der öfversten, som magnetiserar ~~[illegible]~~ fruntimmer, men hvilka uppger han både sjukdom och botemedlen deremot."

"Då är det så godt att föra henne strax till pro patria" sade ~~[illegible]~~ Ursula.

"Jag skall sjelf följa henne," sade Klädmäklaren. "Kanske Bror vill göra mig sällskap upp till Knepens då få vi se huru hon finner sig."

Humblom biföll ~~[illegible]~~ gerna denna framställning, men på vägen fyllte Klädmäklaren ~~[illegible]~~ först ~~[illegible]~~ drog sig till minnes att Humblom beröfvat en större fordran än den han af honom emottagit. Han frågade honom derföre med en skarp ton huru samma hängde till sammans? Men der hjelpte som hafva erinrade sig, att han icke gifvit något recipisse på vexeln, och så länge kunde i den egal en tillgång till infriande af sin borgen~~skrift~~: svarade: "att felet vore hans."

"Drag icke fram gamla kattor!" ~~utropade~~ Klädmäklaren. "Utan bekänn hellre: hvad det är för ett mascopi ~~[illegible]~~ Bror ligger ute med fru Knepen? ~~[illegible]~~ ~~Auscultanten~~ Icke något annat än det Farbror sjelf ligger ute!" svarade Auscultanten, och åhörde med mycken belåtenhet Klädmäklarens framställning om den gemensamma nytta begge kunde hafva af samdrägt i sina operationer.

~~Vid~~ ~~[illegible]~~ Ankomna till Grosshandlarens fann Auscultanten sig bemött af den vackra Catharina med en köld, som högligen smärtade, hvaremot Frun sjelf var så mycket artigare. Han begagnade ett tillfälle då Hammelin ~~[illegible]~~ begifvit sig ut till Grosshandlaren, som befann sig illamående, och efter hvad Frun påstod redan ymnade, att återfordra den billet hvari hon öfversändt den sista Sedeln. Men förgäfves sökte Auscultanten den samma, han förd icke att finna. Uppbragt häröfver påstod

Frun att han gömt den, för att ~~hafva~~ på sådant sätt hafva henne i sina händer och framdeles kunna göra henne olycklig, om han ville; och ehuru Auscultanten ~~icke ensam sjelf~~ ~~såsom att~~ nu sjelf insåg riktigheten af en sådan misstanke, att så verkligen var, kunde han likväl icke finna sedeln, ~~den~~ Billetten, som kunde blifva likavådlig för honom sjelf, som för Fru Grefvinnan. ~~Med possitift omramar han alla sina saker~~ Oaktadt han mycket väl mindes, att han i brådskan, då han just i Rådhus trappan emot och oförmodadt brefvet, ~~ska~~ stickat billetten i brostfickan, omvände han likväl alla sina fickor men ~~med~~ lika liten framgång. Emellertid ~~öfverraskades~~ Frun honom med förebråelser och han insåg med förskräckelse den fara hvari hon sig svåfvade.

I det samma utkom Klädmäklaren, och för honom anklagade Frun vår hjelte för trolöshet; och han kunde icke försvara sig med andra skäl, än att han vore lika bryd som hon. ~~å sin sida~~ Klädmäklaren åter förestälde den kärande parten sitt ofog, att, då hon ägde en så uppriktig och pålitlig vän i honom, anförtro sig åt andra, och ~~de~~ Svaranden erinrades om sitt ofog, att, utan samråd med Klädmäklaren inblanda sig i denna ~~affaire~~ sak, och att sedermera neka derföre. Men härifrån öfvergick stämningen till frågor om infallet, utan att likväl någon kunde derom lemna tillförlitlig upplysning, ty Frun hade just som hon var färdig att begifva sig upp åt Rådstugan, funnit sedeln ibland andra saker, som hennes man sökt undanskilja ~~henne~~ till Creditorerna, och i brådskan påminte sig Auscultanten och åt honom skrifvit några ord; och den sednare hade ~~ej haft~~ knappast haft tid att läsa den, ännu mindre att lägga något deraf på minnet.

Vid ett sådant sakens förhållande gaf Klädmäklaren dem bägge det rådet att neka till billetten, i händelse någon skulle försöka att missbruka den, som begaf sig i sällskap med sin Dotter och Auscultanten till Öfversten Etienne Amadeus Lejonsnuff.

Der infördes de till ett elegant förmak, der ψ af en bekant flere, i synnerhet äldre damer befunno sig; väntande att hvar i sin tur blifva införde i det ~~inre rummet~~ sängkammaren, der Operateuren gick för sig. Med nyfikenhet beskådades vårt sällskap af de förutvarande; och ~~de~~ de betalde denna gästfrihetsgärd med ett mångenda mindre förnämd, ~~men likväl~~ ändock lika nyfiket blickande. Äfven Auscultanten slog upp sina ögon; och han fann att sex damer hunnit före honom till rummet och att den vackra Catharina just utgjorde den ~~6~~ sjunde. ~~Emellertid~~ Denna var honom välbekant, men då förhöll det sig icke, med det äldre manskapet uti som desse fri- eller Volontair ~~kom~~ Compagniet. ~~Derf~~ Derföre lät han det samma undergå mönstring, och fann derved först den ~~mag~~ långa och magra damen, som satt sig till höger i ~~soffan~~ soffan. Hade det stått skrifvit i naturens eviga tafbok att vandrande skammelstänger eller vandrande klappträd skulle befolka ~~jorden~~ jorden, så hade denna dam aldrig kunnat misstaga sig om sin bestämmelse, så lång och så torrfård var hon. Men nu stod det icke så; och derföre hade befolkningen uteblifvit, och då det var denna varaut, som ~~nu~~ framstälde ~~sig~~ ~~icke grantiga Jomfru eller Husmamsell, ty~~ gjorde ~~för~~ Jomfru eller Mamsellen, kunde man sluta af den besynnerliga omsorg, hvarmed blommorna på hatten voro ordnade, och den höga protektion med hvarmed hon omfattade Auscultanten annu rödfärgade kind ben, vid hans första inträde i rummet.

dan misstanka,

ortait

† unga ~~af skeppet om fyratio år~~

Klotrund var den andra Damen, ſom ock befann ſig i ſällſkap. Hos henne ~~Der~~ hade naturen ſkjutit i bredden, ſannolikt för att hopſamma ſednare halften af ſkaparens bud öfver till de förſta ~~upp~~ menniſkorna: uppfyllen jorden, ~~ty om alla få~~ ~~blifvit lika välſignade, hade~~ hvilket hos många betyder det ſamma ſom uppfyllen herrar Mäga Gat- och källare ~~hon~~ bodar, ty ſannerligen hade rummet icke ~~blifvit~~ varit otillräckligt, om alla blifvit lika välſignade, ſom denna Dame, hvars hela utſeende bevittnade att hon ~~i~~ rätt ofta ~~befann ſig på deſſa ſtällen~~ ſålunda utöfvade ſkrifternas läror. Också hon kunde bidens tomhet, och hade derföre icke aktat för myſſare att bortſätta ſin i ſextio år bergade reputation, för äfventyret att beſöka en magkarl. Denna dagſamhet erkände hon med den blidaſte modeſti, och under vådornas lidelſvarf, ſkulle man ſnart nog kunna anſett henne för en enda ſtor vadd.

~~Se~~ Ett nedgående ſolſkifva, bådande ſtormväder påföljande dagen, eller omdunknad af ſkogens ~~var liknad O i detta alphabet~~ ~~var~~ liknade var anlätet på litera C. uti detta alphabet. Hakan, pannan och kinbenen ſkimrade af den klaſſiſka purpuren, och näſan ock röde ej heller ſin nygdnader. Alltſammans ~~omgifvet af ett ſå milt~~ ~~var~~ omgifvet af ett ſå milt godmodighet af ~~förnöjelſe~~, ſjelfförnöjelſe, att det var obegripligt hvarföre denna Hygiea befann ſig i den militära Eſculapius tempel. Men då man fick den ſmalt tillſpetſade näſan, ſom framſpådde lik en pinne, ſå ~~ſåg m~~ förſtod man ock, att det icke ſå mycket var kroppens helbrägda, ſom ſjälens hälſa hvilken hon här ſökte; och troligtvis fann; ty att henne hon icke lekte på det jordiſka kunde man ſluta deraf, hvar endaſt reinſofferande blickar ſökte att träffa vår hjelte.

Var det dumhet, var det ſinlighet nobiliterad till kanſloſheten, eller var det jordens längtan uppkaſtande till andlig brantan, ſom ordnat lockar, och händer och blickar på den fjerde damen, ſå hade de icke väl förrådt läſkammarjungfrus kall. Denna lång catheches var allt ~~fö~~ granna intenden i roſenrödt för att kunna blifva nådelig, ehuru myckett än denna dag traktan underhöll af ett par hvita, men något i ~~blå~~ blått ſkiftande ögon, ſom lång ſamt vände ſig på ſina axlar. ~~Denna dame~~ Än hon var ſjelfva hjeltinnan i egen hög perſon, men det var den denna korta fruntimmer älſkade hjelten, på hvars mannen, vandan och ett påtänkt gemål- ~~egenſkaper, menadels~~ händelſer, menadels ſynonyma – ſå ofta trätt åtrån, i hvars ~~att~~ om ſångs~~manna~~ männens nedlig ~~ſkulle infinna ſig~~, ankomſt att den fruktbärande jorden ~~bl~~ bortſortas och afſvantratt i dagen. Nu tyckte hon hafva infunnit ſig, för att erſätta ſom icke öfverſten ~~kas~~ kunde.

Kolt i Kloſtres, i band, i ſpetſar och ſiden af alla möjliga färgor var den ~~äter~~ åter, den ~~Hvalfiſk utan hals~~, ſom ſtod eller ſatt eller låg, ty det var omöjligt att afgöra hvilket dera – på en ſtol i fenſtret. Kring den flöt de conforium, och reſonansbotten lyſte de, rådan då hon drog andan. På det obetydliga anſiktet ſåg ~~ſatt~~ betydligen utſatta likſom med ſkrufvar, och hade hon lagt kinnor gula, ſå hade hon bortgifvit dem för att erſätta en taburett, i händelſe någon ~~perſon~~ perſon funnits nog förgäten af ſitt egen och andras anſeende att ~~förſla denna~~ till hofvet förſla denna brambas. Här var hon endaſt för att förminſka hvad hon hadde för händer, och nyfikenheten hade icke blifvit fram genom ögon och mun, de hade äfven något utſpändt ~~de här halſen~~ ~~[illegible]~~ under bröſtet hvilande och ~~[illegible]~~ halfupplyfta fingrarna.

En god ſtoppnål i ett halfårt hade ſäkerligen det ~~ung~~ den ~~tafflig~~ något tafflig klädda fruntimret blifvit, ſom ſatt längſt ned och hvilken Catharina intog ſin plats; men ingen hade förbarmot sig öfver henne. Medan hon ~~sjelf~~ vandade på, att få något att stoppa, hade tiden ~~nog~~ nött stora hål på henne sjelf och nu var hon troligtvis hitkommen för att få dessa lagade af sina öfverfrun. Troligtvis fann hon sig för första gången i ett så förnämt sällskap, och med förlägenhet betraktade hon sin klädning, hvars färger ~~[illegible]~~ vikit för ~~[illegible]~~ vattengudinnans våta ~~omaen~~ omfamningar, likasom Sha-len tyckte hafva allt för länge varit utsatt för Solgudens bekantskap. Hon ~~gjorde en hälsning~~ ~~gjorde en obekant~~ På ett vänligt, ehuru främmande sätt, helsade hon Catharina, troligtvis för att få lätta sitt hjerta med en helsning, men ebvas det var allt för nyligen erhållen, påsatt likasom blommornas färger förmycket hjerta, för att hon skulle bespara†den; och stoppnålen drog sig tillbaka, som ~~et~~ en snäcka i sitt skal.

† en person med så utvärdade och urblekta kläder

Kom! hviskade Auscultanten till Kladmäklaren: Nu äro här sju fruntimmer, och deras tvänne vävenes skålar äro ock så illa.

Vet hon, min lilla vän! hvem det der ~~f~~ unga fruntimret är? ~~fade~~ frågade Basfiolen ~~åt~~ Stoppnålen; men denna gaf mera genom en åtbörd, än ett nej, till känna sin okunnighet.

Jag måste säga, att här sitter man, som på en bjuden gästgifvaregård. Det inskränker allt sorter folk. sade† Klotet åt Klappträdet. Och detta svarade: Jag ~~fo~~ assurerar min fröken, att första jag träffar ~~Lwen~~ Lejonpuff, ~~i en~~ skall jag säga honom att blanda tillsammans folk af olika klasser.

† halfhögt

Solen åter vände sig emot Långcalchesen, och yttrade ock så förbart: Vår tycker jag att den ena är lika god som den andra; och om det kommer derpå an, så har jag en negra som är fröken, till jungfru hos mig. Men Långcalchesen svarade härtill intet, utan bara suckade.

Öfverste Lejonpuff inträdde och helsade Sällskapet, ~~frågade~~ tilltalte Klotet på handen, frågade Elsa Klappträd hur hon mådde och tackade Solen för sist. Härefter satte han sig ~~i soffan~~ emellan Klotet och Klappträdet i soffan, ~~dit~~ till hvilken Basfiolen genast släpade fram sin stol, och begynte att så tala: Mina Damer! Jag måste säga Er att Magnetismen är en naturkraft; ty, på min heder försäkrar jag Eder! att naturen är ganska underlig och har många krafter. Med dessa kan en vis man uträtta stora ting, men de kunna ock missbrukas till stora vidskepelser. I fordna dar har man varit ganska mycket vidskeplig; och ~~mig~~ man kan med skäl säga att vidskepelsen icke ännu är slut. Magnetismen led härigenom mycket, då den begagnades under befrämjandet af de så kallade religionsgrubblerierna. Ja, ehuru jag är oändligen rörd af Christendomens stora anda, såsom menniskooffrens afskaffande och träldomens upphörande, måste jag likväl bekänna, att de underverk man omtalar vid dess uppkomst, icke kunna härflyta från ~~af~~ andra källor,† så framt de ej rent af äro optiska synvillor. Vi lefva lyckligtvis i upplysningens tidehvarf, då Profeterna, Siarne och Trollkarlarne [illegible] icke göra någon lycka mera; emedan naturen är skapad hufvudsakligast till medicinsk och militairisk nytta — men hvem är hon min ~~lilla~~ unga vän Der borta vid dörren? Hon ser icke rik ut! —

† än Magnetismen,

Kladmäklaren framställde sig och sin dotter jemte ~~[illegible]~~ hennes fästman. Hvarvid den vackra Catharina undrat ~~[illegible]~~ förmäldigt ~~[illegible]~~ log.

Men

så utvärdade och urbakta kläder,

rorew,

Men, utan att härpå gifva akt, anmodade Officeren Klädmäklaren och hans döttrar att stiga in i ett annat rum, under det att han expedierade de öfriga damerna; och som Auscultanten märkte sig utesluten från denna inbjudning, tog det partiet att gå sin väg, sedan han öfverenskommit med Klädmäklaren att träffa honom sednare på qvällen.

Klockan sju infann han sig också och blef af Ursula anvisad till ~~klädeskammaren~~ magazinet, der han fann Klädmäklaren i skjortärmarna och dryppande af svett, som en ~~b~~ herrskare midt ~~i~~ uti sitt hof stod han der bland kistor, skåp, skänkar, speglar, ~~fönster~~ sänggardiner, kastruller, ~~porträtter~~, galladräkter, stubbar ~~och b m.m.~~ ~~[illegible]~~ blommor och [illegible] buskar m: m: Icke en fläck ~~[illegible]~~ hvarpå något kunde sättas eller hängas fanns obegagnad; och till och med på armarna af tvenne gipsänglar i det gammalmodiga taket hade man ~~hängt~~ uppträdt lagerkransar och peruker.

Jag har gjort mig mycket och onödigt arbete, sade Klädmäklaren.

Med Catharina? frågade Humblom.

Nej, hon blef genast clairvoyante, och omtalade derjemte icke allenast på hvad sätt hon fått tycke för ~~Jägmästaren~~ Lieutenanten, utan också på hvad sätt hon kan kureras. Hvilket kommer att ske denna afton, om Lieutenanten endast kan träffas af den upplysta, som nu ~~säker~~ är ute för att söka honom. Sjelf var Officeren mycket belåten med henne, och utbad sig att framdeles få begagna henne, i synnerhet när några betänkliga spörsmåler inträffade på Slottet, eller ~~en~~ något kinkigt tilldrog sig i Regements-styrelsen.

Var ~~då~~ ~~Tankstallet~~ den högtförnäme Herr Tankstallaren då mött några särdeles svårigheter? sporde Humblom.

Nej visserligen icke, svarade Klädmäklaren. Så jag fick se ~~trunkarne på~~ orden på papperet, fann jag den icke vara värre, än att jag kunde deraf resonansbottnen af en tina, hvarefter jag sprättade gamla pukskinn, som jag köpt i husgerådskammaren eller Rikspukorna. Tinan står innanföre i min tankstallare anbragt, och kan afhämtas när som helst. Nej det är tankarna är vederhanen som hålla hårdt. I denna ~~[illegible]~~ ~~tina~~ tina, som jag köpt på auctionen efter salig Capitain Pfaff, och hvari han brukade att sjelf brygga sitt marsöl, har jag nu lagt icke mindre än 1000 Nummer af hans tryggenbarilser eller utgjutelser, hvilket man vill kalla dem. Jag har på dessa gjutit flera ~~an~~ slags flytande ämnen, från och med vatten till och med Schweitzer-punsch. Men jag har ingen ting kunnat utlocka. Emellertid har jag försökt att sjuda ~~den~~ tinan, och den står nu här till krämpning uti ett kärl, som man påstår skall hafva ofta varit nyttjadt af Adjuncten Wojes i Upsala, men ~~jag ingen ting tycker villja växa ut~~ Jag är verkligen sjelf rådlös. Till nästa Jul får ~~kanten~~ den beskedliga Väderhanen lika så åter några tankar, ~~att~~ till eget att låna ut åt andra, som till eget bruk behöfs.

Men — svarade Humblom — om krämpan försattes med några ämnen, månne det ändå ej då skulle blifva bättre.

I den tyckes icke vilja taga krämp, utan den bara häfver sig och pöser.

Jag har redan ditlagt & svarade Klädmäklaren.

& extrait af insända artiklar

Försök då med hans desinteressement – sade Humblom. ~~Detta bo~~ det bör hjelpa, ty derpå sätter han sjelf mästa värdet, fastän Referendarien ej tycks tro derpå.

"Bror förslag låter göra sig." Svarade den svarte Blommelin och lade en sedel, gömmen med prenumerations-sedlar; i kramgen, som utur betäcktes af en rosfärgad Genre.

"Detta gjorde susen!" sade Humblom. "Låt den nu spatna." ~~Och sedan detta skedt~~ Och sedan detta skedt, företogo sig desse ändeliga saltpetterssjudare att efterse hvad de afverkat. Men likasom ängren groda står i botten ~~i~~ på Herr Valerii pokal, så låg äfven här egrat mismask (*)

(*) Auri sacra fames.
Horat.

"Smädelse!" Utropade Humblom. "Smädelse!" upprepade Blommelin. Men den upplyste, som i det samma ~~upptom~~ ~~ock~~ ankom med ~~Häradsskr~~ Lieutenanten, höll saken alldeles icke för ofornolik. Han hade länge anat sådant, och var öfvertygad att ~~det icke~~ Klädmäklaren icke för ro skulle alltid svärtat de öfriga vidsyntarne.

Knappt hann Lyttekyörter inom dörren, förrän han vände sig till Klädmäklaren, och önskade ett enskildt samtal med honom. De afträdde derföre begge uti ~~en~~ ~~afslag~~ ett annat rum; och då de derifrån inom en kort stund återkommo, syntes Lieutenanten ~~vara~~ ~~än~~ ganska nöjd, under det att Klädmäklaren gaf ~~flera~~ den Cagliostriska penningen flera nappar, utan att som det syntes derigenom blifva rådfullare.

"Han vill gifta sig med Catharina!" hviskade Klädmäklaren helt oförmärkt, till vår hjelte, som derigenom ~~bl~~ blef, likasom slagen af åskan, och sig ~~fortoren~~ i andanom förbror Blommelin icke tilldelar, nautgods, huset och korsfabriken gå sin nästa förb, likasom ett morgon töcken. Han blef helt vemodig, och mungiporna tågade inåt, man kan nästan säga med flygande fanor och klingande spel.

"Gråt ~~nu~~ ej för det!" hviskade åter igen Klädmäklaren. "Om vi blott kunde få honom att sofva;" men alla försök af vår hjelte att föranleda någon hvila, gjorde till intet af den andra hjelten, som ~~synbar~~ ökade så glad och rörlig som en sippitjert.

Linnéiska namnet

Så framdrog den upplyste ett blad, som han sade vara ämnat ~~åt~~ Wargsjö-fanan en ytterligare tefflings skrift benämnd: ~~den~~ ~~Sofvarne Ljuden~~ Verksamheten eller Drömmarnes verkan på Domarne, och ~~han~~ begynte att uppläsa ~~detta~~, ännu icke belönta mästerstycke.

"Bror sofver nu värre än en stock!" sade Klädmäklaren i det samma ~~Klädmäklaren~~ ~~som~~ han kunde Klädmäklaren skaka sig af alla krafter. Kan Bror då icke ~~(?)~~ sakna förtjenster denne: nämnet att ännu icke belönt. Men striden låg för mycket öfver på den Svenska sidan. ~~Den~~ Medelst tillhjelp af Anikessinär ~~at~~ måste Upsala afgöra den.

Så lunda blef Humblom vaken; och då han såg sig omkring, blef han varse icke allenast Lieutenanten, utan äfven den upplyste försänkte i den starkaste sömn. ~~Ifrån denna nästan dör~~ Det dånade ordentligen från deras näsor, och sade ike klädmäklaren sagt hvad det var, så är det troligt att vår hjelte gjort som Dansken vid hvilken efter Salig Wideckindi berättar. bidade der, som haren bidar trumman.

Aldrig visste jag att en sådan förmåga låg i kryckan. sade klädmäklaren. Det finnes verkligen charmer. Hade jag icke en gång i menuetten slagit mig för pannan med henne, så vete Gud om jag någonsin saknade mera. Se der ligger förfäderens sjelf strandad under bordet.

Och der låg han också, den [illegible], ~~Han framkastade den behögligaste tokse alexandrin och mumlade i sömmen den sublimaste~~ odistil. från hvars näsborrar den högbidlegaste alexandrin ~~flödade~~ dundrande. ~~Ja~~ ~~lätta~~ ~~den~~ till denna ~~sig~~ saliga dröm, troligen om sin verksamhet, fick han likväl ~~ännu~~ länge ~~förbinn~~ förblifva. Vist trofast han ~~stinkspin~~ Ursulas hjelpmedel, ~~hvar~~ men kryckans kraft förmådde han icke att motstå. Han gnuggade sina ögon och grep efter papperet, ~~och~~ förmodligen för att börja det han slutat; ~~men~~ men detta tillät ej Blommelin, som ~~genast~~ underrättade den Upplyste att nu voro vigtigare saker för händer. ~~Att en sådan~~ Att det smärtade den Upplyste att sålunda se sig efterfatt kunde man se af den lidelsefulla min han påsatte sitt ansikte, men han tröstade sig dermed att detta arbete skulle å en mera upplyst ort vinna en högre uppmärksamhet. (*)

(*)

Hvar är den svarta flickan? frågade ~~Blom-~~ Blommelin Ursula. Ja, vet, svarade hon. Jag har ~~ju~~ ju sofvit sjelf. För en liten stund sedan spridde ~~en~~ ~~så~~ sådan sömnsjuka öfver hela huset, att till och med ekorren somnade; i sin bur ~~och~~ Catharinas canariefogel föll ned af pinnen.

~~"Bror vinner väl priset, för du flöt med [illegible]~~

"Så mycket bättre" ~~sade~~ yttrade Klädmäklaren. Då skola vi föra hit henne."

Detta skedde; och sedan hon blifvit ~~placerad~~ satt på en gammal soffa, hvarpå Fändriken ~~och~~ förut sökt sig plats, framgick klädmäklaren till denne sistnämnde, ryckte honom på armen med en knappnål, ~~uppfam~~ uppfångade den utflytande bloden på en ~~svam~~ svamp och lämnade den åt Ursula, som sedan hon flyttat om skorna på Catharina, ~~uppbredde svampen under~~ andande ~~i~~ svampen ~~under henne~~ och lät röken draga ~~henne~~ uppgå uti Catharinas näsa, hvarefter hon begaf sig åstad att kasta det öfverblifna i rinnande vatten.

~~Fendriken~~ Härvid föreföll det Aspectanten, som kippade en liten katunge, eller snarare ett genomsigtigt moln i skepnad af en katunge från den hvita kinnan och ~~emot ho~~ emot ~~honom~~ Fändriken. Hvarefter han hörde henne i sömnen ~~utropa sitt na~~ trenne gånger utropa sitt namn, och lika ofta utsträcka sina armar, likasom för att omfamna honom, utan att han af klädmäklaren ~~tilla~~ tillåts att besvara denna kärleksyttring förr än Ursula återkommit.

Nu vaknar både Catharina och Fändriken, ſom ſynes helt förändrade betrakta hvarandra; ~~Icke det minsta spår af henne~~ utan att hos henne förmärktes det minsta spår af den förnäma tillgjordheten. Tvärtom då han på ett belefvat och ömt sätt ~~nalkas han~~ nalkades henne, antog hela hennes väsende en så främstående artighet att man ſkulle tro henne tillbragt hela ſin lif i en högre ~~krets~~ umgängeskrets, ſå framt man icke hade ſig bekant att ſkilnaden emellan den förnäma och icke förnäma publiken endast bestod i kläderna och vissa ~~[illegible]~~ sanningar i tal. Derföre var ock Fändriken bekant med detta [illegible], och han framträdde till Klädmäklaren för att klaga öfver ſitt ~~misslöjen~~ missöde, men fick af denne i ſkadestånd en vaktbricka eller ringkrage af ſilfver, hvilken, enligt hvad Klädmäklaren förſäkrade, ägde full förmåga att ~~ingå~~ uti ſin bärare ingjuta ſå mycket mod, ſom erfordras i vår tids krigsverf, för att i ſin ordning blifva Barnfaders Riddare.

Ögerna vid Auskultanten denna gåfva; ty ~~utan den~~ han hade eljest ernat att tillspörja ſin flykting, huru det stod till med Skuldfeln och hvar den befann ſig. Nu åter vågade han det icke. Han viste att vid ſådana frågor angripas många ~~af oss~~ blandſamfälten hjeltar af ett grymt berſerkaraſeri, hvilket naturligtvis måste öka, då han ſåſom en magtens Arm, bar befälets [illegible] och [illegible] på ſitt bröst. och ſedan Fändriken bortgått gjorde han Klädmäklaren förtroende af ſin farhåga. ~~Denne åter sma log~~ Hvaråt denne ſmålog, förſäkrande, att ~~de~~, ~~Officeran~~ på dess Calas, ſom vanligen följer en ~~[illegible]~~, ~~efter~~ aflagd examen och genomgångna grader, [illegible] man icke nu [illegible]; ~~han~~ Hjältens Nyssgjorda [illegible] ſömblod, utan [illegible]; hvarföre ock så berſerkagången ~~är~~ icke är ſå farlig. Ty i ſtället för att de forna Berſerkarne grenſlade och beto ſönder ſina ſköldar, ſamt icke kunde bringas till ſans, förrän man ropade dem vid namn(*); ſå lyda endast desſa och tugga ~~[illegible]~~ ſina framska handſkar, ſamt återkomma nästan alltid från förtrollningen, då de få ſe hvitögat på den ſom är föremål för raſeriet, i ſynnerhet om denne därjemte håller ett [illegible] ſom i handen.

Auskultanten fann denna upplysning tröstrik och beslöt att följande dagen närmare underrätta ſig om ~~ſin~~ ~~tillgifna~~ vänſkapens ~~[illegible]~~ öden och i hvilken hydda [illegible] hans hjärta nu ~~befann~~ låg förborgadt; men att emellertid underrätta ſig hvad ſom gick åt den Upplyste, ty denne var nu miſerablare än en elyſt. Det ~~var~~ var likväl icke underligt, ty han stod träffad af ett hårdt ſlag; [illegible] ſagt af en [illegible]. ~~Men~~ Klädmäklaren hade nemligen underrättat honom om, att inom andeverlden fanns det icke något enda väſende, ſom ville antaga

ſig

(* S. Kristni Saga pag. 145

m vanligen följer en

pag. 145

sig honom och ~~förlägga honom~~ genom honom förslag till någon annan dröm, än den han drömde af ~~et~~ eget nämne, eller att han var en stor man. Outsägligen smärtades han af denna nyhet och han tycktes äfventyra, att också blifva lekamligen förtappad, då svarte Blommelin erbjöd honom, såsom brandstod eller vattunöds hjelp, en burk med ognomantisk salva.

"Genom ~~den sammas smörjan~~ naglarnas besmörjande med ~~det~~ den samma skulle, efter hvad Klädmäklaren med full visshet påstod, på de samma stå att skåda eller läsa många besynnerliga eller egna saker, ~~och om~~ hvarigenom den upplystes möda med sammanskrifvandet af sådana ~~som~~ uppsatser, som han ville afsända i Tidningen, betydligen underlättades.

Skakningen på den upplystes hufvud var ämnad att på, ett afgörande ~~sätt~~ vederlägga detta påstående; som icke allenast vidhölls af Klädmäklaren, utan ock understöddes med mångfaldiga exempel, och deribland den ~~bey~~ bekante Hogarths, som skall haft plägat att♆~~då han upptäckte~~ någon löjliga ~~figurer, hvilka~~ kunde ~~han~~ med fördel användas i hans caricaturer.

♆ ~~på~~ med en blyertspenna afteckna de löjliga figurer, som förekomma för honom och

Men den upplyste lät icke häraf trösta sig. Lidelsen, vemodet och egenkärleken plöjde fårorna i hans panna ännu djupare. Slutligen utropade han: ~~Se~~ Godaste läsare! Så länge envisas du ännu ~~med denna~~ att hålla denna ~~dåliga roman~~ ofornuftiga bok i dina händer; att läsa i den vill jag icke påstå; ty jag vet huru det tillgår med mina odödliga productioner. Lägg ~~boken~~ den ifrån dig och du är icke mina författares ~~vänner eller köpare~~ landsbo eller förgjare. Du kan då göra hvad du vill och gå hvart du vill; utan ~~att~~ ant äfventyr, då författaren icke är en medlem af Svenska Academien, ~~och vänner~~ och således ~~i behof att förvända~~ skiljer, ~~der~~ återgifver han ~~i behof lika~~ förmånen med Riddarskapet ~~och~~ Adeln, ~~och kan~~ ~~således~~ ~~icke~~ den att återföra dig, såsom en förrymd landsbo till boken, eller af dig sjelfmyndigt utspanta ~~den vördnad han kan af dig fordra~~, ~~som afgäld~~ den beundran såsom afgäld eller ränta. ~~Nej~~ Jag har visat dig hvilka faror du löper, och bannlysningen att säga, hvad får du veta ingen ting mera än hvad du förr visste. ~~om jag skrifver vidare länge skrif~~ Uppgör! Jag beder dig. Jag besvär dig. — Innan författaren tvingar mig till den ryslige bikten,♆ ~~att hvad jag hittintills skrifvit, det hafver jag också skrifvit af från mina naglar~~.

bland andra

♆ jag får veta annat hvad jag vet, utan att sjelf veta hvarifrån, och att jag sålunda omöjligen kunnat föra mig in på Speculationens område, utan

Hvem skulle ha trott det? utropade Klädmäklaren. Visserligen har jag flera än en gång hört sägas:

men jag trodde att min herre satt såsom en ny Petrus af Abano lära sig de sju fria konsterna af hin, uti kristall innestudne andar.

Jag försäkrar Er, att ~~jag~~ jag icke kan några ~~[illegible]~~ bedyrade den upplyste, utan endast dess afskrifvare i Stockholms-posten. Men om ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ detta upplyst och bitrade grund till mitt författarskap kommer i hvar mans mund, eller om nagelsmörjan tar slut. Dura grymt obetvålt är jag då icke. Spiran, som jag så länge fört ~~i min~~ inom svenska vitterheten, faller i banken och min thron vandrar åt kryddboden.

Jag ernar i alla fall framkalla några af de andar, hvilka min bror begagnar till sina operationer – sade Klädmäklaren – och af dessa kunna vi möjligen också få en så beskaffad Talisman, som min Herre önskar. Och fattade han vid dessa ord kryckan, som han flere gånger förde af och an utöfver hufvudet.

Förskräckt fattade Humblom i linan kraglet. Väderhanens meningar och reflexioner & tänkande blefvit lutlagde och sköljde öfver allt hvad som förekom [illegible] honom, ty han fann rummet i hast uppfyllt af ett sådant sken, att det efter hans tanka omöjligen kunde härflyta ~~[illegible]~~ från något annat än en ~~emellan~~ ~~[illegible]~~ i sjelfva Magasinet utbrusten eldsvåda. Men det var icke från skenet uppkom af de stora eldsflammor, som fladdrande ~~[illegible]~~ foro med ett häftigt brak genom rummet, och omgåfvo klädmäklaren, som deraf förskräckt ropade: "Drag för ~~[illegible]~~ i våld. ~~De~~ ~~[illegible]~~ ~~elden~~ Med hvarje anmer, blefvo lågorna mörkare och rödare, och många af dem ~~svedde honom~~ voro så nergångna att de tycktes ~~åter~~ verkligen ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ sätta Ufsvarjarens peruk i våda.

Med darrande hand försökte klädmäklaren att åter ~~lyfta~~ höja kryckan, men han förmådde det icke mera. Hon föll på golfvet och började sjelf att skymmas af en gammal man med ett glänsande ansigte, vandra fram och åter i rummet.

"Men Gud! det ~~var~~ är gamla Stockholms-posten – utropade den upplyste, som har lof att skrifva ~~det~~ i den nya så mycket han vill; och då ~~han nämnade sig~~ den ålderiga nämnade sig honom, medföll han, & convulsivikt ~~[illegible]~~ hållande skrifställare-burken emellan sina händer; hvarefter man icke hörde något vidare om honom.

Det är Kong Salomo, som vill hafva tillbaka sin insegelsstand – skrek ~~den~~ åter klädmäklaren; och framdrog svartkonst boken, samt ~~[illegible]~~ ~~Utur den~~ utur den började ~~han~~ att uppregla en lång besvärjelse. Vid åhörandet af denna blef elden i de kring rummet sväfvande flammorna ännu skarpare och bittrare, och lågorna spetsiga såsom tvåäggade svärd, hvilka ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ allesammans riktade sig mot en mörk och rörlig klump, af ett ämne, som man skulle kunnat anse för eld, om icke skenet saknats, och som nu uppträdde ensam ~~[illegible]~~ emot de glänsande lågorna. ~~Denna klumpen af mörker syntes [illegible]~~ Detta fladdrande åskmoln följdes snart af flere; och inom några minuter uppfylldes rummet af en besynnerlig ~~[illegible]~~ blandning af ljus och mörker, af eld och jord

uti

uti en upplöst och ~~meta~~dunstlik skepnad. Och dessa olika elementer de omfattade hvarandra och kämpade med hvarandra, och midt i striden antogo de former af menniskor eller djur, som med raseri ~~[illegible]~~ anföllo hvarandra. Ändtligen lösgjorde den på det gammalmodiga skåp-taket befintliga änglabilden, sig från det samma, och en lång, mager och ~~[illegible]~~ hvitgrå gestalt stod midt i rummet. Han lösgjorde sina vingar och fläktade med dem, likasom satte de i rörelse af ett machineri, och hans purpurfärgade hår, utbredt i de luftdrag, som åstadkommos af de svåfvande eldsflammorna, bröt sig i glänsande klungor, like dem hvarmed helgona sken tillkännagifvas af den Hoffbroska Scholan. Af hans åtbörder tycktes man kunna sluta, det ville han skaffa sig gehör; men Astralandarna började ~~[illegible]~~ en sådan dans med denne Majestät i andeverlden, att han snart kom på hufvudet.

Då ~~[illegible]~~ uppstod i stället en stor svart hund med gnistrande ögon och lågande tunga, och visade sitt hiskliga gap mot de svåfvande eldslågorna. Ariel! Mäktige Ariel! hjelp mig, ropade Hommelin; men den gamle mannen gick emot hunden ~~och denne~~ hvarpå denne nedföll, och lät endast förnimma ett dofst morrande, så ihåligt och dofst att, både Ursula och Catharina nedföllo afdånade, äfvensom ~~att~~ all sans förgick Consultanten.

Men han uppväcktes af ett hiskligt skrålande, som hördes omkring honom; och då han såg upp blef han varse ett ännu förskräckligare spektakel. Han såg klädmäklaren, ~~som~~ ~~till~~ till midjan inkommen i en björn, ~~men~~ arbetande med alla krafter att få benen lösa och från ~~[illegible]~~ himmelsblå varelser, like dem ~~hans~~ Consultanten redan sett, då ~~klad~~ Referendarien slog in väggen hos klädmäklaren, men nu mycket större. ~~Dessa glänsande hans~~ Emellertid misslyckades försöket, och hos dessa lätta ~~varelser~~ och genomskinliga väsenden ~~[illegible]~~ saknades den vill färighet, som så ofta bispringer en ~~[illegible]~~ politisk famnlöpare, då han kryper ur oppositions-skinnet in i det ministeriella, för att bli landshöfding eller få en orden, eller då det utomordentliga [illegible] af idel spindelväfs [illegible] [illegible] skall ~~[illegible] öfver [illegible]~~ klagligen krängar öfver våldsgerningar. Klädmäklaren [illegible] ~~och~~ men det var icke mera af eldslågor han hotades, det var af ~~en~~ en mängd sköna ynglingar, klädde i himmelsblå ~~eller hvita kläder, och~~ eller hvita kläder, från hvilka stora stjernglänsande eller af alla morgonrådnadens färger ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ beströdde ~~[illegible]~~ fjärilsvingar fläktade; och i spetsen för hvilken sjelf befann sig Astralandarnes furste, med sin solkrona, sin ofärgade mantel och sin stjernspira. Häremot syntes en ~~[illegible]~~ flock af ~~små~~ gossar, med skrynkliga och kopparfärgade käringansikten, i svarta kläder bebrämade med rödt, och gulgröna drakvingar, för-

~~mig~~ dig att taga honom i beskydd, under
anförande af ~~den redan nämnde hunden,~~
~~som nu föreställer~~ en hofling ~~i~~ med
ett brunbrändt och i fåller lagdt ansigte; ~~men~~
~~framhvar~~ ~~hundf~~ i hvar handen hängde
de ~~mot~~ rikaste diamanter, ofvanom det
~~rödaga~~ röda borstiga hårét uppbar en med
edla stenar ~~rikt~~ besatt krona. Insvept i sin
~~mit~~ af blod och eld och jern sammansatta kåpa,
sträckte han sin med en ~~rik~~ rubin besatta
kåpa till klädmäklarens försvar, men förgäfves;
han qvarföll eller snarare nedkrossades af
Astralandarna.

"Min Son!" ropade klädmäklaren till
Humblom, ~~fly~~ ~~skynda~~ spring allt hvad du ~~förmår~~ orkar
till min Bror, och bed honom skynda till ~~min~~
min räddning. Säg honom att de uppbragta
Astralandarna vilja mörda mig, och att Ter-
ralandarna icke kunna försvara mig. Ty
i det ögonblick de kunna få mig från
jorden, är ingen räddning mera möjlig."

Glad att på sådant sätt hafva sjelf ~~kom~~
kommit ur klämman, ~~skyndade Humblom,~~
~~ehuru icke utan fruktan för~~ öfverlade
Humblom, sedan han hunnit ut på gatan,
om det vore så rådligt för honom sjelf, att
närma sig Referendarien. Men medan han
sålunda stod och besinnade sig, föll det
honom in, att ~~om~~ klädmäklaren ännu
icke gjort sitt Testamente, så att om
han nu dog, fick hvarken den vackra
Catharina eller han sjelf ett runstycke,
utan tillfölo alltsammans Referendarien
och Alexandra Rosengren. Nu tog han
till fötterna, instörtade till Margaretha
och fick af henne veta, att Referen-
darien vore sysselsatt i sitt ~~på gården~~
~~uppe~~ ~~inne på gården belägna~~ Labora-
torium.

Dit rigtade vår hjelte sin fart, och
inträdde i ~~et~~ ett ~~mörkt kammare~~, utanför
~~det rum, hvari Referendarien arbetade~~
Laboratorium belägen kammare. Detta upplystes
endast af en lampa, som uppbars af en
vid taket fästad ~~Mora~~ liten Morian,
~~hvilken~~ som, när Humblom ~~nämnde~~ ~~i~~ sökte
att framträda i rummet, började att röra
sig, hissande lampan upp och ned, der-
vid omsvärmad af en mängd små varel-
ser, några tjocka och runda, andra åter långa och
tunna, hvilka lika en gördel som ~~omkransade~~ kretsade honom, utan
att Humblom kunde märka sådant annorlunda än ~~genom~~
att de skymtade fram ~~genom~~ uti skuggan mot väggen.
Dessa pysken, för hvilka morianen synes vara en kung,
skrattade emot vår hjelte med ett hemskt surrande, framför
hans öron och näsa, och då han stadnade rådlös, ~~utan att~~
midt på golfvet, kom äfven morianen emot honom, så att
oljan ~~[illegible]~~ stänkte af lampan och på hans kläder med. Då
begynte Consultanten att öfverljudt skrika ~~af~~ ~~Referendarien~~ Hörid
gjorde

15.

~~Humbloms klagan öfver den mycken Phantasien till i spelet~~

f: på det sätt, att han utsför: det är gement att ställa till ett sådant ~~hocuspocus i sitt~~ huse.

f: fortfor Humblom.

öppnade Referendarien dörren och frågade först: "Hvad som gick åt honom; samt tillät honom sedermera på sin trägna begäran att slippa in i laboratorium; likväl med tillsägelse att hålla sig tyst en liten stund, emedan allt voro snart färdigt. Denna tillsägelse efterkom Consultanten ~~några ögonblick~~, hvaremellertid Referendarien lyftade af elden en ~~retort~~ degel, uppfylld med en högröd glimmande massa.

Är det guld detta frågade Humblom; och sedan Referendarien hastigt jakat fortfor han: Och sådant gör Herr Referendarien? Och hvem ~~[illegible]~~ erhåller ett lika svar? Men nu förmådde han icke längre berga sig: ~~Med d~~ han började att trampa med fötterna på stället der han stod, samt sporde slutligen: och ~~sådant gör Herr Referendarien. Så mycket~~ det i myckenhet? för Om välsignelsen kommer öfver efter ~~Så mycket kan belagas som~~ förmådde denna?

"Och du store Gud! Om jag visst sådan förr— utropade Consultanten. Jag mitt elumma nöd! Månne jag icke ändå är Riddar Sanct Göran?

"tyst! sade Referendarien. Detta är ett heligt verk. Oskära det derföre icke med giriga och syndiga tankar, ord eller gerningar. ~~La~~ Då ~~kunna de~~ vakna de ~~i djupet slum~~ i det fördolda slumrande krafterna, och de äro förfärlige.

Jag tror visst att jag minnes hvarje handen ur den heliga Riddarens Öfvrad! Och det försäkrar jag att Mamsell – Kejsarinnan, skulle jag säga, Alexandra, lämnat ett evigt sår i mitt hjerta. Ja, hvem vet hvad som händt, om de förbannade stjernkungarne icke kommit med i spelet?

~~fortfor Referendarien~~

Var tyst eljest vakna ~~de~~! sade den gamla Blommelin med sakta men bestämd röst. – Och då äro vi bägge olycklige. Se! Lejonet hviskar redan med svansen.

Ja så! skrek Humblom. Den förbannade Phantasien är åter framme igen. Nej se det tål jag aldrig.

~~Knappt~~ Knappast han hade ~~knappt~~ likväl yttrat dessa ord, förrän en ovanlig rörelse förmärktes i ~~ugnen~~ ugnen. Hitintills hade Consultanten endast ~~märkt~~ sett den degel ~~på~~ brand lågande glöd; blef han nu varse ett eldrött lejon slumrande i famnen på en lågande drake, som sprände ~~sina~~ emot honom sina i grönt gnistrande ögon. Då bemannade sig Humblom ~~och framtog uppbyggande gåfvan, hvilken~~ gick fram till härden och tog ut den hitintills i hans barm ~~[illegible]~~ fördolda ~~uppbyggande gåfvan~~, blyplåten, som han höll midt ~~för~~ nosen på draken. ~~Hastigt stötte Refer~~ Hastigt stötte Referendarien honom med den häftighet tillbaka, att han blef liggande på golfvet, ~~men detta~~ och ~~tappade plåten~~ och slappte Amuletten, ~~med detta kom~~ ~~ut i~~ ~~men detta hindrade icke de arbetets dolda magter voro nu väckta men detta hindrade icke Humblom att~~ men ~~ännu~~ ännu hastigare började draken att vända sig, så att glöd och ~~het~~ aska vräktes kring hela rummet. ~~Jag~~ ~~Uti ett [illegible]~~ Då framstodo på Referendariens befallning nya väpnade män, som gingo till strid mot draken, och vid hvarje af dessa hugg svartnade ~~en~~ ett af drakens fjällpansar, men ~~[illegible]~~ slutligen blef han dem likväl öfvermäktig och han uppslukade dem. Nu tänkte Auscultanten kommer väl ordningen till mig och ville på dörren. Men hvar denna passat kunde han icke se, ty så skräckslagen och förvirrad var det dunkla ljus, som utgick från draken sjelf. Ja, han såg icke en gång med säkerhet referendarien, utan i stället ett halftroll, ~~som ropade åt Thorleifsson~~ ~~min hederliga Thorleifsson~~ som med ryslig åt bröder ropade: Hvar är kryckan?

Hos klädmäklaren, som andarna hålla på att äta opp. Svarade vår hjelte! Hvarefter den andra ~~[illegible]~~ ropade: Min hederliga, Thorleifsson, skynda till min bror och hämta min krycka, ~~ty annars~~ men var snabb som blixten, ty annars kan icke svara för ~~denna~~ denne syndarens lif, ja knappt för mitt eget.

När nu Humblom hörde att han skulle dö, då ~~suckade han~~ utbrast: Herre Gud! ~~Låt~~ ~~Bäste~~ hr Referendarie, ~~jag~~ jag vill bekänna allt: jag är en stor syndare.

Jag vet, jag vet, sade Referendarien.

Om jag bara kan få lefva. Suckade Humblom. — så vill jag bättra mig.

Ja så, ja så: svarade Referendarien. Men jag har ~~i~~ icke nu tid med herrens bigt. Cadmus! Cadmus! ropade han, dina följeslagare äro dödade!

Hvad Referendarien nu företog sig ~~i det~~ kunde Auscultanten† i anseende till den tjocka och vedervärdiga röken, som uppfyllde rummet, men han hörde honom slamra bland sina flaskor och deglar. Då i hast ~~framsteg genom röken, en~~ ~~väldig hjelte och~~ syntes i dunklet en annan riddarlig kämpe, som gick draken till möte och ännu häftigare anföll honom. Vid hvarje af hans hugg förlorade draken några af sina matta sken, som i stället stadnade i kämpens svärd, hvilket fick ett lågande sken och glänste i rummet, under det att en ~~at~~ askhög endast ~~qvarlåg~~ återstod der ~~en~~ draken förut legat. Men ur denna reste sig det flammande lejonet, och skakade sin man med förfärliga blickar.

Nu begynte Auscultanten att uppropa fadervår, samt alla morgon- och aftonböner ~~[illegible]~~ samt bordsläsor han i sin ungdom lärt. Men det dröjde icke länge innan den väpnade mannen kastade sig med sitt lågande svärd emot lejonet. Barnlek ~~var~~ ~~den strider~~ voro i Auscultantens ögon de forna striderna emot denna. Klarare än vid en blixt om midnatten upplystes rummet när svärdet i sitt hugg genomskar luften. Men allt bemödande var fåfängt. Lejonet lade slutligen sin ram på kämpens arm, svärdet föll ifrån honom, och lejonet sön-

† icke med säkerhet skåda

gt skåda

der stod och förtärde både honom och hans svärd.

Hvad kan Thorleifsson göra så länge? sade ~~Claus~~ Referendarien med en ~~[illegible]~~ märkbart bäfvande röst; och vid det sken, som flammade likt ett Norrsken från Lejonets öron, trodde Humblom sig märka, att han var ovanligt blek.

Offra något åt elden, ~~hin~~ för att uppehålla den, sade Referendarien vidare; och Assaltanten, som nu påminte sig, att han ~~[illegible]~~ ännu hade qvar de Cavallier-paroller han och den vackra Catharina gemensamt plockat i [illegible]gården, skyndade att kasta dessa ifrån sig.

Offrar ni lustans förstling åt den ~~ana~~ renade, ropade Referendarien. Skyll er nu sjelf. Nu mera förmå hvarken ~~Ehr~~ hvarken ~~de~~ ~~[illegible]~~ ~~Hulda Jung-~~ Jungfrun att blidka ~~Hennem~~ det, ej heller kan den flygande ~~örnens öfvervinna det.~~ örnarna uppsluka det. Det skall rasa värre än den rasande corascenska hunden. ~~Ja~~. Om några ögonblick börjar ~~det~~ väl [illegible] ~~att klanta~~ ~~[illegible]~~

Men af Cavallier-parollerna blefvo adliga herrar och ännu adligare damer. De voro ~~[illegible]~~ klädde på det nyaste modet och de nego sirligen för Assaltanten, som trodde sig, ehuru stadd i lifsnöd, icke kunna underlåta att besvara dessa complimenter. Men, hvilket grymt öde! talet af deras dagar var räknadt; ty emot dem gick Lejonet, och det högg sin ram åt dem, med en så styrka och en behändighet, ~~att den~~ som ingalunda ~~jo~~ kunna jemföras med något annat,† än det vått hvarjä en gammal Oppositionskarl fångar den med ~~[illegible]~~ ifrån ministeriella hvilken nedrusande gräd vågorna, ~~[illegible]~~ den det ~~[illegible]~~ gör att båda sina segergälla ringar af kuflag i sträckta basiliskens eller ~~[illegible]~~ Allbrig trodde vår hjelte att han skulle upplefva andra upplagan af Stockholmska Bladbadet, nu mera endast förevigadt genom Stortorgs brunnen; ~~[illegible]~~ han såg det lifs lefvande framställt för sina ögon, så det grymma alchemistiska vilddjuret‡ i sönder förströdde fraskar och flaskor och sabbar och klädningar, tillika med flera dylikt, som utgör hufvudbeståndsdelarna af en sannfärdig Cavaliers eller Damas själ. Den omständigheten att

~~Klädmakaren~~ ~~Dt~~ Referendarien sjelf rysk under detta förskräckliga skådespel, ~~var väl~~ minskade visserligen icke ~~vår h~~ fruktan hos vår hjelte, som redan såg i andanom sin frack kastad bland de fallne, ~~och dock lyste~~ och nu icke kände mera än en enda allvarlig önskan, eller den att veta hvar dörren var. Han kunde likväl icke uppsluka den, och den enda förhoppning han ännu ägde qvar, härflöt från den fördubblade verksamhet, hvarmed Referendarien, pustade på elden ~~under en [illegible]~~ kring en degel. Denna slog han slutligen sönder och rummet fylldes af ~~ett sen~~ en purpurfärgad och välluktande rök. Utur denna framträdde en skön jungfru, skönare än en nykommen Prinsessa. Denna gick emot Lejonet, och framräckte handen emot det samma, liksom för att smeka det, men i en blink kastade det sig öfver henne. Hon var icke mera och utur hennes ådror flötade ett klart vatten. "Himmel! nu mera förmår icke en gång Jungfrun att blidka den rasande" ~~[illegible]~~ ropade Referendarien, och Lejonet rusade emot Assaltanten,

† med lika liten framgång; och

‡ eller efter Berzelianska läran, atomerna

som ~~[illegible]~~ haide märgen i benen förtorkad, endast af dess antedragt. ~~Nu fattade~~!

Nu fattade Referendarien Auscultanden ~~och~~ för bröstet, ~~och~~ förde honom in uti en mörk vrå bakom härden, och ställde sig fram för honom; hvarpå Lejonet försökte att vända hela sitt raseri emot Gubben, men denna omgafs likasom af likasom af en ljus krets, hvilken, ehuru matt som ett månsken om sommaren, likväl synbarligen omkretsade honom ~~[illegible]~~ Kraften utgår från Rådsfädiskedens kjortel; hvarföre gafver du så arla om morgonen afklädt dig den? frågade Referendarien, ~~[illegible]~~ just som Auscultanden stod i begrepp att lätta sitt hjerta och fröda sitt lif med en bekännelse, inträdde Thorleifsson och ~~tämnade~~ aflämnade den medbragta Krukan.

Kling! plang! skallade fönsterrutorna; och in genom dem, rullade, knåtade, vältrade, sammen eller flög: ty det var ogörligt att urskilja hvilket dera, en ofatt massa af ljus och mörker, som vältrade om hvarandra; ~~Auscultanden, uppspärrade ögonen och såg [illegible]~~ och det dånade i huset som vände det samma, ~~upp~~ upp och ned på sina grundvalar. Nu blundade Auscultanden och uppläste med hög röst. Jag fattig syndig menniska, som i synd aflad och född är, bekänner jemväl i alla mina lifsdagar, såsom först vid Scholan honom en angifvit min kamrat, likväl bora under ett vänligt samtal med magistern, för det han slagit ~~[illegible]~~ ut fönstrena för min ord, som jag sjelf råkade att tillfoga denna menniska, sedermera så— —

Hvad går åt dig? frågade Thorleifsson.

Lejonet. Lejonet, som vill äta upp mig! snyftade vår hjelte.

Hvad är nu detta för en phantasie? Se dig omkring! sade Thorleifsson.

Ja, det må du visst säga! svarade ~~vår~~ Humblom. Den fördömda phantasien! hon gör nu så mycket ondt här i verlden, att man billigtvis må rysa deröfver. Ja, ändå har jag just stålsatt mig lika så kraftigt emot den, som någon af våra bäste besoldade och obesoldade Dagbladsskrifvare stålsätter sig mot sanningen. Men skulle man icke få henne knäckt. Alla Tidningar utgifvas ju icke af galna ~~Gy~~ Gymnasister, ~~det finnes också galna Skrifvare som grafsa sig dylika lättrinor afsloppsdiken för sitt mindre vetande, sitt lag~~

Nej, det finnas också galna Skrifvare, som hålla† på, med ~~[illegible]~~ dylika latrinor, ~~[illegible]~~ afloppsdiken för sitt mindre vetande, sitt högmod och sin harm; och der menar du vara ett förträffligt tillfälle att tvåla tin Sanningen—

† inföll Thorleifsson—

Phantasien— menar jag— svarade Humblom. Men de kunna gerna följas åt. ~~De äro bägge lika skad~~ För så redbart folk äro de bägge lika skadliga.

Humblom, som nu fått tälta sitt hjerna, kaste upp sina ögon ~~[illegible]~~ men allt var ännu långt ifrån rätt. Referendarien hade väl med Krukans tillhjelp ~~[illegible]~~ det röda Lejonet, som nu höll på att svalna. Men den besynnerliga massan, som under en förfärlig kretsning om och inuti hvarannan, inströmmade genom fenstret, syntes aldrig vilja taga slut. Då trädde Referendarien midt i den, ~~och~~ ~~[illegible]~~, lyfte krukan, uttalade

»Nalade det rätta Schemhamphorasch, ~~fram~~ uppläste en Collect till Sanct Görans ära; och detta alla sammantaget gjorde underverk. De Gnia andarna böjde sig med vördnad under den vise Konungens ~~staf och~~ vishetsstaf, och för hädarens mustascher tryka ~~till~~ ~~mörka~~ till flykten, men de förmådde icke ~~[illegible]~~ undkomma; ~~ty Klädmäklaren höll + ännu svartkonstboken uppslagen i sin hand~~ emedan Klädmäklaren, som nu först blef synbar i den mörka massan, ännu höll svartkonstboken ~~[illegible]~~ uppslagen i sin hand. Väl minskades deras utsträckta innehållslösa kroppar, till en enda svart punkt, likasom en af Widergiani samlingar afhandlingar, ~~sammanfattade~~ krymper till en enda trivial tanke; men denna svärfvade darrande, likasom en mörk fläck för ett sjukt öga. Och en väfnad af otaliga dylika betäckte hela ~~[illegible]~~ den ena sidan af rummet, under det att å den andra var ett beständigt blänkande af ett matt ljus, eller snarare en morgonrodnad af svaga kornblixtar, som framsköto ~~[illegible]~~ likasom ett lågande doft utur tusendelar liljekalkar.

~~Men på golfvet låg den Upplyste liflös den Upplyste, som hade lof att skrifva så mycket han ville i Stockholms posten; och bruden~~

Men då ljuset och mörkret sålunda skingrade sig från hvarandra, då hörde man något dimpa i golfvet; och när man såg till hvad det månde vara, så befanns det, liggande liflös, den Upplyste, som haft lof att skrifva i Stockholms Posten, så mycket han velat.

~~Hvem månde detta vara? frågade Referendarien.~~ ~~Hvartill en liten~~ är detta? frågade Referendarien. ~~Jurima Hjelplös."~~

Jurima Hjelplös svarade en halfförklarad ande. Och att det så är, fortfor han, kan ingen bättre veta än jag, som måste, till ett straff för mina ~~[illegible]~~ unga dagar ~~[illegible]~~ dristade förneka det sanna Geniet ~~med~~ på vingarna af mitt namn uppbära detta trådbeläte af de [illegible] Drömmarna; men snart låter min förlossnings tid nalkas. Mina vingar äro förslitna mot den skräfliga kroppen, hvars kraft är forbi och vingfjädrarna lida nedåt.

~~Den kraft för Referendarien~~ Inbilningen ~~hafver~~ har # ~~dragit honom~~? sade Referendarien. Han ~~[illegible]~~ hafver dignat under den, såsom en af nutidens Drabanter störtar tillsammans under ett kyllrad hvari Konung Carl ~~den~~ XII:te vore klädda. Men ansvaret faller på ~~den~~ honom, som ~~[illegible]~~ tillåt honom att vidröra så farliga saker,+ och han borde umgälla denna sin förseelse med hel eller half mansbot #

I förmågo af 28 Cap. 1 §. Missgerningsbalken — inföll Hamblom — så lydande: Lägger man af vårdslöshet laddad ~~eller~~ och spänd bössa, ~~ifrån sig~~ eller annat slikt ifrån sig, therof barn eller andra, lätteliga kunna få skada; eller — —

"Upphör då!" ropade Thorleifsson, vi veta ju att du är en elak Jurist, och hjelp till att rädda #

~~För att ~~lefva~~ andas, sade Referendarien behöfver menniska tre fjerdedelar död luft och blod en fjerdedel lif-luft. Får hon mera af det förra, så får döden ackså mera; i sednare fallet åter [illegible] hon opp,~~

ville de mörka

det jag

bekommit honom illa.

#; fall karlen är död.

den olycklige."
Och på denna vink framstörtade icke allenast Referendarien ~~[illegible]~~ och Klädmäklaren till Thorleifssons biträde, utan satte äfven Hamblom sig i rörelse,

~~hon lefver för mycket, hon ragade hans blå-kant! hon för han han sökade hjelsorligen in ibland förmögken fadersi klok eller galen~~

~~Innom stoffverlden, sade Referendarien, der menniskan lefver i döden, för att~~ ~~förvandla sig till lifvet, den krafter~~ ~~rena sig till lifvet~~

~~Jag trodde man~~ ~~För skiljde man, sade Referendarien~~ ~~emella~~

Innom stoffverlden, der menniskan lefver i döden för att rena sig till lifvet, der trodde man ~~förmo~~ förr, att hon blott behöfde en fjerdedel lifslust för att uppehålla sin ~~f~~ varelse, och att ~~h~~ om hon fick mera, så flammade lifvet opp och förbrände sig sjelf. ~~Så f torfva ej hut hellre vara proden mera än en fjerdedel~~ Så förhåller sig ock med vissa menniskor; få de mera skaptalsi sig tilldelad, än de förmå bära, så qväfvas de af den. Se der ligger ett offer för ~~den nyssnämnda~~ detta öfverflöd. Men det är oskyldigt. Det var icke han som så illa hushållade med gudi gåfvor; han behöfde endast då och emellan Inbildningen med ord, för att lefva och hafva sin varelse. ~~Andra hafva~~ Andra medmenniskor hafva ~~så öfverlopp~~ stjelpt så mycken fantasie öfver honom, att den mot hans vilja inträngde ~~i hans~~ uti honom och släckte hans poetiska lif. Och nu ~~Under~~ ligger han der. Ja- Inbildningen hafver dräpt honom; och dåd kött är gd. Sofve derföre han, i frid och ro,

men vi som här på jorden bo
Vi skola redo vara—
Vi skola ock hedanfara.

Dunkla äro ~~af~~ den Mäktigas vägar! Och oransakliga äro hans domar. Sade Referendarien. Många år äro förledna sedan själen flyktade ur den kroppen, som sist ~~bef~~ var besatt ~~a~~ af den upplyste. ~~sie~~ Under tiden hafver han vankat omkring ~~såsom en~~ i menniskans ~~gen~~ skepelse, och varit funnen i mat och dryck och andra åthäfvor lik en menniska. Men ändtligen måste ~~den hans~~ den besatliga hyddan ramla, och der ligger. Oss tillhör det såsom fromme Christne att befordra de döda till sina hvilokamrar; och på det att sådant må ske af närmaste fränder, kropps- och själs anförvandter samt vänner; så kan Du, Thorleifsson! öppna på dörren.

Så gjorde ock Thorleifsson, och in trädde samtlige husgerådet, Sylgiör, tillika med den uppstoppade och torkade kråkan. Med bedröfliga åtbörder samlade de sig kring kadavret och de uppstämde ett högt klagoskri. Han är fallen! ropade de: den hjelten, som plattgeten beskärmat hafver. Han är slagen, så såsom lagbudens sanctio ~~Och~~ hvarken är bläck åt honom eller trycksvärta utom honom. Ack! snyftade de, se der ligger han, likasom ett rengjort tryckpapperark, en afsvansad hund, eller en brud som framträder för sin brudgumme, omskimrad af hela den jungfruliga oskuldens glans, sedan hon åter kommit från förlofningskalaset. ~~Skal~~ Klart glänser än nu ~~alla~~ Snakens åtrskum igenom honom, såsom daaken ~~[illegible]~~ präglad genom en hegad procna-mountsöl sedel. Ofta förr var han i lifvet, men o! stime efter det!

"Mycket hafver jag syndat, men svårt är ock mitt straff," snickade anden med de utslitna vingarna; "låt mig fara hedan." bad han. Men räddning ligger i Nåden!

Referendarien vinkade, anden försvann och dess välkända namned uppslöt sig i en stinkande liklukt.

Här blir ~~fam~~ fantasien äcklig, sade Thorleifsson. Men ~~Thorleifsson~~ Himblomm tyckte att ingen borde för-

Men alla försök voro fruktlösa; icke ~~g~~ en gång den mäktiga kryckan förmådde att ~~lif~~ åter uppväcka honom. Hans kropp ~~var~~ var och förblef lika främmande ~~fr~~ för det ~~lekamt~~ lekamliga lifvet, som hans skrifter äro det för det andeliga.

+ sade Referendarien, Thorleifsson—?

voro fruktlösa; icke ~~g~~ en
å kryckan förmådde att ~~tia~~
honom. Han krona var ock förbluff
~~fram~~ för det ~~tecknade~~ tecknade
nas skrifter äro det för det and

darien, Thorleifsson —?

---

nikas åtminstone Politie begrafning, hvartill Referendarien vinkade bifall.

Kunderna ~~grepo~~ verkade flitigen an, och rockorna inbragte en likkista. Uti den lades den upplyste af tvänne kaffekannor och ölstopet bar opp den delen af kroppen, som befanns tyngst. Och sedan han sålunda blifvit befordrad på det stället, som allt sedan verldens skapelse varit för honom tillärnadt, så började den ordentliga svepningen.

Det var icke sängens son och Fruarnas lifliga broder, som nu sveptes, det var blott det ~~uppresta brädet~~ på hans graf uppresta brädet, hvarpå ~~han namn [illegible]~~ namnet varit tecknadt; och detta skedde på följande sätt. Man satte nämligen på den upplystes hufvud i stället för ~~Magni, Smeks~~ Mambrinos hjelm Konung Magnus Smeks krona, sådan nemligen som hon åstadkommes av stora Theaterverkarna uti ~~[illegible]~~ Tragedien Blancka. Derefter ~~svepte han nämligen i [illegible]~~ Infördes han uti ~~lifrocken och~~ lifrock och och öfver honom lades Vestalens slöja i sky; ~~i hans händer~~ Då benen lystr och på händerna drogos ett par hvita handskar som han klippat sönder till Odens räddning, och man fick också [illegible] svärdet i hans hand.

Då detta sätt framställdes han på ett lit de parade af Stämplade Tidnings-nummer, som Riksgälds-Contoiret nekat att återtaga, och ~~[illegible]~~ från rockorna, åsnorna, Ekorrarna och den öfriga kännareskaran hörde man en bitter klagan; ~~jag~~ ja, man hörde Björnens suckar dåna kring rummet och från Crocodilen rann många tår.

Nu hördes mycket fnaskande, fräsande, sitande, skrapande, ~~fnasande~~ och slutligen frustade utan för väggen: ~~det~~ hvarvid Ölstopet qvackt anmärkte: att det var den oskickliga ~~[illegible]~~ Kongl. Secreter Väderhane, som ville underrätta sig om hvad här skedde för händer. Och knappt hade denna anmärkning blifvit gjord, förr än han inträdde en ~~t~~ af de trefvare som fordom tillhört någon af herrarne Kockman, Kocklund och Kockström, och som troligen blifvit räddad vid [illegible] allmänna massaker, och nu förvandlades af den sednare Brädspelaren såsom en borgen ~~för~~ för hans medborglighet. Med tillhjelp af denna utforskade han sammanhanget, och knappt fann han att den upplyste strukit med, förrän han gjorde sig redo att öfver den afsomnade liken hålla en hjensskyldig och deltagande ~~åminnelse~~ åre- och [illegible].

"Denna blir lång!" sade Thorleifsson — "jag går emellertid till Alexandra." Hvarpå han aflägsnade sig. "Och jag tager på mig Peruken!" sade Klädmäklaren, begifvande sig efter denna tingest, som under tumultet fallit från hans hjessa och nu låg hardt nära öppningen castrum doloris. Men ~~[illegible]~~ då han ~~skulle~~ ville sätta den på sitt hufvud, så gjorde den allt det motvärn, som en vederspänstig och nyckfull Peruk kan åstadkomma. Lockarna krökte sig inåt och utbringningen för fronten eller toppen spetsade sig emot pannan.

"Att dig gjorde den store Cagliostro ~~så~~ och så när:" sade Klädmäklaren till Peruken. "Hvarföre skall då den där borsta dig?"

"Intet är det Cagliostros Peruk!" sade Referendarien för andra gången.

"Hvars är den då?" frågade Klädmäklaren med en hetsighet som uppenbart ådagalade att hans blod ännu ~~[illegible]~~ fann sig i full gäsning.

"Det här har den en af Högstsalig Konung Fredriks nattmössor. Sätt den på dig som ett [illegible]; och låt honom säga sjelf hvem han tillhör." sade Referendarien, tog peruken, ställde den i fönstret och vidrörde den med kryckan.

Då den outtröttlige hjelten, Suwarow Rimniskoy inträngde i Paris, för att efter sitt löfte insätta Frankrikes konung uti sina arfda rättigheter, sade Peruken, då för min mästare och Skapare, bland andra tankar om sättet att upprätta och befästa den urgamla franska monarkien, X att anlägga en transito handel med menniskohår. Han lemnade då hvarje egendomsherre rättigheten att klippa det af sina underhafvande till ett visst fastställt afstånd af ett eller ett halft qvarter från hufvudet, för att sålunda kunna ~~[illegible]~~ förnera de Österrikiska staterna med hår. Men oaktadt han då var ung, ~~han tänkt~~ och icke som jag vederbörde uppskattad, ~~hvarföre han ocksÅ~~ ~~tog sig förmenlandets sak med varma~~, insåg han likväl att någon total förändring ~~uti~~ i Perukväsendet hvarigenom kunde anställas, utan att störa de i många henseenden nyttiga och aktningsvärda, ehuru i detta fall något löjliga fördomar, hvilka göra Peruker af en viss vidd och form till oförkränkliga tecken af vishet och gravitet, samt följaktligen till nödvändiga vilkor för den allmänna aktning och det förtroende, hvarförutan viktiga sysslor, och i synnerhet Domare Embeten med gagn och värdighet kunna utöfvas. Och änskönt han sönderbröt sin adliga sköld, för att med smällen deraf skrämma den, som aldrig varit annat än rädd, var han likväl klok nog att lägga till godo ett tillräckligt antal sanculotts [illegible] för att deraf kunna vid tillfälle låta göra sig en skön och ansenlig Embetsperuk. Och det är jag som är frukten af dessa mödor och uppoffringar. Ödet har skiljt mig från min Mästare eller makare; men jag har rön att återfinna honom. Han är icke mera samma brusande yngling, men mina lockar äro icke heller så pösande. Han har satt sig likasom Tupéen på mig, och om hans forna och hans nu varande åsigter skulle stöta på hvarandra, och bägge vara vid det elaka lynnet, så är det troligt att gräl skulle uppstå dem emellan. Ty man ser en sak ur högst olika synpunkter, då man ser den i opposition mot en Embetsperuk, eller under af en sådan, för att tala i Stjernsökare vetenskap; likasom man skrattar mycket åt en Akademien innan man ~~kan ha~~ ser sitt namn fogadt till de Academiskas, men icke finna det ringaste skrattvärdt, sedan man sjelf kommit på en

nummerad

X på den

31.

[illegible] vid Carlsberg för att [illegible] efter den store

Riddar St. Jöran
Slutet af
Manuskriptet som
begagnats till tryckning –

[illegible] Suwarow Rimniskoy

31.

vid Carlberg, för att aflämna en efter den store

(*) ~~mot den~~

Så den outtröttlige Hjelten Suwarow Rimniskoj not

* Man kan hos Paracelsus se detta förträffliga preservativ medel, emot manlig oförmåga.
[illegible] ~~bevarandet ej Jern~~

~~Skal jernet bevaradt i en~~ Till stämmhammare för den ordklang, som skall förhindra Svenska jernets rädnad och i stället bibehålla det i ~~en evig jungfru~~
¶ säger Skriften;

?

vid Carlberg, för att aflämna en efter den store Paracelsi recept magnetiserad jernklynna(*) ~~mot din manliga oförmågan.~~ ~~Det är Svenska förträffliga pris.~~ ~~Den skulle begagnas att [illegible] som stämmhammare, för att utleda den ordklang, hvarigenom förebygges att Svenska jernet ej må blifva rädna, utan i stället bibehållas~~ # en evig jungfrudom. En gudomlig idée, en stor ~~[illegible]~~ idée, ty de som taga till svärd, skola förgås ~~[illegible]~~ genom svärdet, sjunger icke en af våra mest patriotiska diktare:

Af Alexanders namn, så majestä~~tiskt~~ligt stort,
Hvem skulle drista sig i vara den berömma.

Nej, som jag alltid sagt, så ligger storheten i orden, och det är Riddarne af dessa, ~~som i~~ hvilka skola i Wallhall skörda lönen, eller det evinnerliga flask som aldrig fastnar i halsen. Sedermera har jag befattat mig med ett Barmhärtighets verk, mot en ~~[illegible]~~ flicka, som de varit rätt styggt emot. Hans ~~för allid [illegible] legat mig~~ Henny välfärd har alltid legat mig om hjertat. Jag har tänkt än mycket på huru dermed skulle tillgå. Min Herr Häider. Medan jag höll på att bona in Svenska manlighet i ~~[illegible]~~ Svenska jernet, skulle ~~en~~ Ursula steka en gås. Hon hade till den ändan trädt opp henne på ett spett, som ~~han~~ jag nyligen köpt på en auction efter Spanska Ministern. ~~Min Herr Häider.~~ Knappt har likväl gåsen hunnit att blifva väl genomvarm, förrän hon får lif, flaxar utaf spettet som hon omtalas hafva tillhört Sanct Juliane(*). Slutligen, sade hon, att nu var Catharina ~~mogen~~ ~~tid~~ för halt och ~~[illegible]~~ Mamsells [illegible] ~~kvarna hon~~ och begaf sig ~~som~~ denna som jag förmodar, till Spanien, dit jag ~~ernar~~ äfven att, genom Spanska Chargé des affaires, hvilka spettet ~~efter~~ efter, ty en sådan klenod kan icke annorlunda rätt värderas. ~~[illegible]~~

"Ack! Jag har anledning att tro, det Herr Bror vill göra något för ~~den flickan~~ henne."

"Något? — Nej! Jag ernar göra allt ~~att för henne göra~~."

* Då detta Spanska helgon skulle en gång steka foglar, hände det sig att dessa fingo lif och flaxade bort. Se allm. Journ. ~~[illegible]~~ för ~~den~~ Junii 1825. —

No 18. p. 137.

tryckta lappar lästes i [illegible] ord, som duk af vår hjeltes hopade fraser till: "allerunderdånigste rapport"; ömsom djupsinniga blad, som på bugande ben, sirade med Orden-behängda pennor, hvilka rätt fredle bildade sig sjelfve till ett: allerunderdånödmjukligastmötegående Votum: ömsom åtta katter, som blåste flöjt och vandrade penningepungar med rosettperuker, kringom hvilka dallde Canaler och Jernkontorets assignationer, hvilka hastigt lagda till duhning, likasom Tummelitens ~~[illegible]~~ brödsmulor, förmodligen ur Riksdags smärre Cunihusen stade [illegible] utan foster, men på ofantligt plumagerade hattar; och ändå med jorden bugade sig pocketkappor, utan hufvuden, men med hufvfar förskräckande knifvar till annar, hvarmed de omfamnade hvarandra Christ-mild- och kärleksrikligen. Dommare, förmodade som grodor, hoppade med Lagens svärd mot gränsen sig, och qväkade med ~~de~~ Statsmän, som i magen fått skadestånd för allt annat. Derunder sällskapets uppvisade med murmeldjur, räfvar på tu ben, vietfraser och andra lika redliga som vördnadsvärda och allmänt aktade medborgare.

?

De tre kraftmännen Brökman, Rökström och

~~[illegible]~~; Jag älskar henne, som mitt eget barn; och hon ſkall få testamente på ~~allt~~ ~~[illegible]~~ det lilla jag hunnit ſkrapa tillſammans. Får hon en hederlig karl ~~[illegible]~~ ſå blir det ej ſå obetydligt ~~[illegible]~~ ~~att~~ ~~[illegible]~~ börja med; och det kan ännu mycket förkofras. Mina Contanta Medel inbringa en hederlig procent; och ~~den~~, ~~ſom äro mig ſkyldige, äro alleſammans hederligt folks barn~~, ſom föräldrarna måſte göra något för när jag ſätter efter dem. Ja, ja. Jag ſkryter aldrig; men 50000 R:dr äro lika ſäkrare, än dem ~~flickan~~ hon kan på räkna, när Vår Herre behagar kalla mig hädan."

"Gud löne Farbror för det! Men hon förtjenar allt hvad hon får. Hon är den ſkönaſte, vackraſte, ljufvaſte, ſötaſte, täckaſte och dygdigaſte flicka jag någonſin ~~[illegible]~~ kännt. Alla våra fröknar og Mamſeller förſvinna, ſåſom ~~[illegible]~~ ſnö för henne. Det finnes ingen ſådan flicka ſom hon i Stockholm, det har jag alltid ſagt. Hon har på Malmen fått en ſådan ſtadga och & ~~[illegible]~~, att hon kan i den vägen mäta ſig med hvilken hofdam; och jag måſte uppenbart bekänna, ty det ſkäms jag ej för, att jag håller ſå ofantligt och obegripligt utaf henne, att det aldrig kan beſkrifvas. Ja, om ſöta Farbror intet har något deremot, ſå anſer jag mig från denna ſtund ſåſom friare hos Catharina."

"Icke kan jag hafva något deremot. Viſt är Bror i tjenſtväg icke mycket för ſig kommen---"

"Jag kommer mig för! Jag kommer mig för. Det vet jag ſäkert. Jag har löfte derom af en mycket betydande man, ſom jag tröt og ofta uppvaktar för att underrätta mig om hans välmåga, då han täckes fråga mig om hvarjehanda ſaker, ſom förelöpa inom Verket. Denne högtförnäme

gynnare

& ſedermera

~~det~~ mina gäldenärer äro för det mäſta hederligt folks barn,

~~[illegible]~~

& liflighet,

& hiſtorier,
de begrafva,
ſkall från de
vill jag bli f
ſkall förſva
för det ſat
ſände på, og
ſedermera

¶ sedermera

mina gäldenärer
~~det~~ äro för det mästa Gev-
ligt folkets barn,

¶ liflighet,

¶ historier, som han ernade begrafva, men nu uppstått från de döda, åt honom vill jag bli fullmäktig. Jag skall försvara honom; för det sätter Presidenten värde på, och begge hafva sedermera

gynnare har mera än en gång behagat säga mig, att sådana Embetsmanna-ämnen, som jag, äro sällsynta uti en tid, så full af flärd, tanke-frihet af forskningsbegär, af egna omdömen och andra jacobinska odygder, som kraftigt gripa omkring sig, ehuru ~~kraftigt~~ vackert man än ~~söker~~ vid Academien söker att ~~att~~ motarbeta dessa Scendera-re-ideer. Sedermera är det en lika så vördnadsvärd, som rättskaffens och allmänt aktad kare, hvars ära råkat att komma på spel, genom några gamla ~~[illegible] som han [illegible]~~, ~~men~~ jag ~~skall bli fullmäktig. Han har ock~~ så lofvad mig ett godt handtag. Jag blir säkert Hof Rätts Fiskal och sedermera kommer det att gå fort.

Tala sjelf vid flickan! Bror träffar henne i afton.

Min välsignelse har Bror! men helst såg jag att Bror i sådant fall grep till en borgerlig ~~näring~~ rörelse. Jag har väl just ingen ting emot embetsmanna-lifvet; det är en god födkrok. Men min Bro~~r~~ Referendariens tröga lynne och ännu mera de grundsatser han insupit, hafva gjort den slags ~~näring och~~ näringen motbjudande för mig. Slår Bror sig in i det borgerliga, så blir Bror oberoende och kan handla och vandla med sina penningar, bäst Bror vill. Inga anmärkningar från allmänhetens sida; inga chicaner af förmän: inga afundsjuka spectacler af kamrater falla då Bror till last! Jag vet utom dess att en indrägtig rörelse nu är ledig; ty för det närvarande finnes ingen ordentlig Kortglättare här i Staden. Om Bror derföre skulle, med anledning af Magistratens kungörelse, nedsätta i detta handtverk, så torde det kanske ~~[illegible]~~ få egen skrålåda, då Bror blir strax Kortglättare ålderman och kanske snart nog en af Borgerskapets femtio äldste.

Nog förstår jag att handtera kort; och hvad jag icke förstår, det lär jag mig dageligen. Af alla de vetenskaper, som fordras för en yngling

trygda lappar läste i gyllene [illegible] bokst [illegible] ord, som drek af vår hjeltes bepröfvade till: aller-underdånigste rapport; omsom ofvervinnnige blad, som på bugande ben, sirade med orden-behängda pennor, hvilka rätt fedde bildade sig sjelfve till ett: allerunderdånödmjukastemötesgående Vördom: omsom åtti katter, som blåste flöjt, och vandrande penninge-pungar med rostpeneker, kring om hvilka dalde Canaler och Jemlyndare assignationer, hvilka hjelt lagda till lidning, likasom Summeliteur ~~bröd smulor~~ brödsmulor, förmådligen ur [illegible] smärens Cani-hufunden stade ock utan fötter, men på ofantligt plumagerade hattar; och ändå med jorden bugade sig portkappor, utan hufunden, men med hinsfas förskärare knifvar till armar, hvarmed de omfamnade hvarandra Christ-mild- och kärleksrikligen Dommare, formade som grider, hoppade med
2 Lagens svärd mil ejnum sig, och qväkade med ~~de~~ Statsmän, som i magen fått skadeständ för allt annatt. Varande sällskapets uppsprett med murmeldjur, räfvar på tu ben, vietfraser och andra lika redliga som vördnadsvärde och allmänt aktade medborgare.

De tre kraftmännen Svekman, Rökström och fortkomst på Tjenstemanna banan, är denna den mest Ombärligas, Men att bli Åldermän, så -- Jag säger visst aldrig nej; för det som lönar sig; men ändå!! --

De vandrande hade nu upphunnit Hassel-backen, der de inträdde och funno, utom den vackra Catharina och Ursula, Commissionscontoirs Commissa-rien Rookman, Förste Renhållnings Entrepreneuren Rooklund och Åkar Åldermannen Rookstrom, hvilke sednare, borgerligen klädde i brungrå frackar, ~~pre~~ presenterades för Auscultanten, som knappt gaf sig tid att besvara deras helsningar, utan ~~[illegible]~~ framstörtade till den vackra Catharina. — Ack! så söt som sirop var den ro-mantiska blick, hvarmed han tittade henne ända in i ögonen, då han kyste henne på handen och föreslog, att med honom göra en promenad ut i det vackra vädret.

Visserligen hade detta kunnat vara vackrare, ty en mörk och ~~tökning~~ September natt var redan ingången; men den sköna gjorde ändå den enträgne så gerna till viljes. Derföre kastade hon den stora silkesduken ~~kappan~~ öfver hufvudet, ~~efter hon~~ ty hatten hade ~~ännu~~ ej hunnit att blifva färdig på Roggengatan, och anträdde vandringen med Auscultanten. ~~fram at staden~~. Under vägen utbytte de mot hvar-andra kärlekens gåfvor och ~~för~~ ytrade de vackra-ste försäkringar. De slöjade förslag vid väl till för sin framtid, ~~och~~ med denmosfan tyckte Den ~~röpna flickan~~ älskade flickan hafva af-lagt den köpna vanklösheten, som egentligen gör denna hufvudbonad så näpen. Hon visste så-ledes mycket att berätta om klädmäklarens ~~an~~ angelägenheter. Många unga Grosshandlare-söner och Barones voro skyldigi honom vackra summor, och mycket pantsilfver var redan för-standet. Icke heller var Ursula så bar utaf sig.

Hon

u med
n säger
ändå?
Hassel-
e vackra
mmissa-
renearen
kstrom,
rå
som
ningar,
ra
en re-
e ända
n och
t vackra

ukare,
n redan
len
ade hon
balen
ardon,
~~han~~
hvar-
en vackra
väl
tyckte
va af-
gen
t så
ena
Han-
kra
n för-
sig.

den store ulterdelen

32.

Hon hade ärft en gård på landet och dessutom
ansenligen förkofrat i sina sparpenningar. ~~Detta allt~~ Alltsammans skulle Catharina
få; ja det var till och med på längt håll omtaladt
att Klädmäklaren och Ursula skulle gifta sig och
erkänna Catharina för sitt eget barn.

Betagen af sällhet kastade älskaren sig så
mycket hellre i kuldinnans armar, som han allt mer
och mer upptäckte hennes ovanliga likhet med Prin-
cessan i trädtoppen och deraf hämtade anledning
att befara, det kunde hon till knappekändigt
flyga bort. Också ville han i denna känslans stund
säga något, men härtill kunde han icke komma
sig före. I stället företog han sig att kyssas, och
som bekant är: "kyssar hvika, munnen tiga".

Till Hasselbacken återvände de öfverlyckliga
och de funno der, en rykande bål, kring hvilken
sedan Catharina blifvit anmodad att begifva sig
till den i nästa rum varande Ursula, ställde sig Herrarna
Rökman, Rökström och Röklund, jemte Auscultan-
ten, under det att Klädmäklaren fattade slefven
med en Öfver Hof Marskalks värdighet förde han
denna öfver bålen, under det han först utsade några
ord. Han klingade omsom mot bålen och omsom mot
glasen, och hvarje gång han lutade sig ned
blåste de trenne främmade herrarna på den ur
slefven stigande imman. [ny rad I början såg Auscult-
anten ej annat, än att drycken tycktes af sig
sjelf häfva sig i omärkbara vågor. Men snart
~~med~~ tycktes milda Dessauflägtar derutur, ~~uppstiga~~ uppstego
och ljufva ångor passerade Auscultantens näsa;
~~Dock blifvo sinnelet~~ Likväl varade ~~det~~ detta icke länge
och ~~slefvningen ut sig~~
ty ~~[illegible]~~ slefningen, lik dysklan i Stormarnes stund,
~~Derunder uppsteg~~ Kringvriden under det att hvirflande kretsar af
rök höjde sig. ~~Dessa~~ Desse spridnade sig, och ur dessa
deras mörkare och ljusare vågor, som blandade sig om
hvarandra, bildade sig bestämda gestalter, ~~Ens~~
som ändteligen utvecklade ~~dessa~~ sig i fulla former, så att ~~Aus~~
Humblom trodde sig kunna igenkänna hvad de
borde föreställa. Omgifne af ett matt guldskim-
mer

tappade läppar läste i gyllene mustascher obegriplige
ord, som dock af vår hjeltes hopsvafvade lin: alle-
underdånigste rapport; omsom djupsinniga bläckhorn
på bugande ben, sirade med Orden-behängda pennor,
hvilka rätt fedele bildade sig sjelfva till ett: allerun-
derdånödmjukläämötegående Votum: omsom åter
katter, som blåste fläsk, och vandrande penninge-
pungar med rosettperuker, kringom hvilka dall-
de Carab och [illegible] assignationer, hvilka tycktes
lofva till delning, likasom Tummelitens ~~brödsmulor~~
brödsmulor, förmodligen ur Riksdags smärrens Cavir-
hufvuden stode och utan fötter, men på ofantligt
plumagerade hattar; och ändå med jorden bugade
sig i peruker, utan hufvuden, men med hvassa
förskärare knifvar tin annar, hvarmed de om-
famnade hvarandra Christ-mild- och kärleksrikli-
gen. Dommare, formade som gräder, hoppade med
2 Lagens spärt med ögonen sig, och qvakade med ~~de~~
Statsmän, som i magen fått skadestånd för allt
annat. Varunder sällskapets uppgifter med menni-
skor, räfsar på tu ben, vietfraser och andra
lika redlige som vördnadsvärde och allmänt akta-
de medborgare.

De tre kraftmännen Rökman, Rökström
och

mer, lika tillfredsställande och hoppfullt som rusets villa, framspeglade utaf punchens ångor. Händelser och bilder från ~~mannens~~ ungdom. Åt dessa trodde han sig likväl icke böra lemna mycken uppmärksamhet, emedan menniskan gemenligen är, under ~~denna tidpunkt, så ofta~~ detta tidehvarf, så oförståndig, att hon litet eller intet fäster på sin fortkomst i verlden. Äfven från ynglingaåren tedde sig diverse minnen, ehuru få och magra; och som Auscultanten alltid haft sin examen i sikte, så gaf han sig ej heller tid till andra oberäknade gyckelspel, hvarmed den flyktiga ungdomen ~~tal~~ ~~sig~~ ~~eljest~~ ~~uppfyllandes~~. Omsider han ~~den~~ den dock mer och mer uppväxt, tillsammans både så väl ~~sjelf~~ ~~fram~~ det förflutna ~~af~~ som det närvarande och ~~fram~~ för honom låg nu framtiden. Men hvarvid ~~upplättrade~~ sig den skimrande kretsen i tvänne. Sålunda ~~låg~~ upptäckte Humblom sitt den ena, och sjelf sittande på en trädstol vid ett bord med den välbekanta Lagboken framför ~~honom~~ sig, under det att på golfvet gick en qvinna, som kunde på en gång föreställa en städerska, en hushållerska och en sängkamrat. Mera tillät den ~~dunk~~ ostadiga bakgrunden honom icke att urskilja af de gestalter, som der tycktes vilja utveckla sig. Inom den andra kretsen åter såg han sig försatt på Kungsholmen, der han ingick i ett hus, som en inre röst sade honom vara det Humblomska huset. Han genomvandrade först sina verkstäder, der mest hundrade närande Stålsmedsmän ~~underhöllo~~ gingo den allmänna industrien tillhanda, medelst kortläggning, lackstöpning och korkskärning; och på sitt Contor fann han ~~mödan~~ ~~ofta~~ tvänne Bokhållare, som hade mödan ofta att anteckna hvad som utlämnadet till förbrukning af nationen i allmänhet och dess representanter i synnerhet, af embetsverken och på källarna. Men i bi ~~[illegible]~~ matsalen var det egentligen, som hans ~~[illegible]~~ trolofning firades. Der väntade redan den sköna Catharina, blossande grann, de kommande gästerna. Hon tyckte att ~~Humbl~~ den

+ vårt Embetsmanna ämne

+ sin tid helst förnöter

(~~sparret tal~~)

‡ vårt Embetsmanna ämne

‡ sin tidelighet förnöter.

(~~främre tal~~)

‡ så att gjernan nedskred åt venstra höften,

‡ kunde

‡ person att man allmänt,

den goda Wasaband blifvit något ~~[illegible]~~ skrynklat på Beursen och hon skyndade att hämta ett nytt, hvilket hon ‡ näppeligen hann att fästa ~~litet på midten~~ något snett ~~[illegible]~~ hängande öfver vesten ‡ innan ~~[illegible]~~ gästerna ankommo. Och han igenkände bland dem, herrar med breda band, hvilkas anseende endast tillåter dem att närma sig de borgerliga matbord, cassor och döttrar, Råder, som på en ~~gång~~ ~~gång~~ och samma gång, både ‡ bedrifva hans processer och refererade dem, och Borgare Ståndets pelare, bärande så tira ~~Capitale~~ Capitaler icke något mindre än Skråordningen och Lären-drägeri-väsendet. Ja, han trodde sig merka att han var en till den grad Betydande ~~man~~, ~~jemte~~ hans med, godkände ~~öfver den~~ anbelangande hans meningar och att hans stänkande återskallade icke de den öfver hand tagande näringsfriheten allenast i Ständen utan ock i utskotten.

Nog lyste detta mycket hugnämligt för Humblom, men snart föll det honom in, att alltsammans troligtvis väl icke var annat än idéer, för hvilka han ansåg sig hvarken böra uppoffra eller gå miste om pommhien. Således utbrast han: Håll i söta farbror! det här andra är bara blarfö! Och att det verkligen så var ~~[illegible]~~ bevisade deraf, att alltsammans på en gång försvann, eller som Humblom tyckte, inandades af de trenne fönster så ifrige utblåserna. i stället framblandade den ~~gul~~ gula drycken ~~[illegible]~~, hvaraf den vackra Catharina, som ~~i det samma~~ nu återkom ~~[illegible]~~, iskänkte glasen, ~~[illegible]~~ dem hon sedermera, med mycken säkerhet ‡ kring bar. Sjelf tömde hon också ett och annat; och då bolten sagts i balen, då hade munterheten hunnit den höjd att, åkare åldermannen drog till med:

„Må korkarna springa
Till Gudarnas Throner;
Med tack för Sekanderna
Odödliga fest!

„Ja, far i Er!” ropade Klädmäklaren, — „som glömde att gratulera de unga Kr. Deras förlofning är så godt, som afgjord, eller är det icke så? Mina barn!”

„Jo visst, pappa lilla! vi hafva redan gjort undan något i den vägen.” — sade den vackra Catharina.

Och åter drack man, och att höja sky glädjen, och man förtärde en fläskpankaka och en biffstek och tog sig en och en half; men när alltsammans var slut, tyckte Auscultanten att glädjen blef så stojande, att han

tappade läppar läske i gyllene muschaker ohjelpliga ord, som dock af vår hjeltes hopp så fradt till: allerunderdånigste rapport; omsom djupsinniga bläckhorn på biegande ben, sirade med orden- behängda pennor, hvilka rätt sedde bildade sig sjelfva till ett: allerunderdånödmjukdlämmoktigande Votum: omsom åter katter, som blåste fläsk, och vandrande penningepungar med rostiga meker, kringom hvilka doldde Canaler och [illegible] adjutanter, hvilka [illegible] lagda till dåning, likasom Tummelibus ~~[illegible]~~ brödsmuler, förmodligen ur tidsdagg smärre Consi- hufsiden stode ock udan foster, men på ofantligt plumagerade hattar; och ända med jorden bugade sig jordklappar, udan hufvuden, men med hvarje förrhärare kaffer till annan; hvarmed de omfamnade hvarandra Christ- mild- och kärleksrikegena Dommar, formade som grodor, hoppade med
2 Lagen sprättad mellan sig, och qvåkade med ~~de~~ Statsmän, som i magen fått skadestånd för allt annat. Deramellan sällskapets uppkastade med mumeldjur, räfvar på tu ben, viceprosor och andra lika redliga som vördnadsvärda och allmänt aktade medborgare.

De tre kraftmännen Brukman, Rockström och han snart sagt skämdes för sig sjelf ~~och~~ ~~att~~ som så kunde åsidosätta sin blifvande värdighet. Dock qvalde detta honom mindre än eljest, emedan den tjusande ~~framtida~~ framtid Klädmäklaren låtit honom förespeglas, skulle honom en ~~ny~~ annan [illegible] — emellan de nä-rande och tärande samhällsclasserna. Der stod han också, men endast med ett halft öra afhörande, ~~den~~ alle de skäl hvarmed Commissions Contoirs Commissa-rien Rökman, Akare Aldermannen Rookström och Renhållnings Entrepreneuren Rooklund ådaga-lade, att man borde vara nyttig och lefva i sina möders minne, att nyttan endast ligger i den verk-ligheten, men att som Staten icke gör någon nytta då den hvarken bränner dricka, åstadkommer spel-ning eller skrifver täfliga skrifter, så följer deraf att den är onyttig och att ~~följaktligen~~ de, som uppoffra sig för Staten, uppoffra sig för en onyttig-het och följaktligen endast kunna dubba såsom tären-de medlemmar. Mest utbredde sig likväl den Sistnämnde öfver detta ämne. "Det är nödvändigt" ~~[illegible]~~ sade han — "att inskränka Tjenstemanna skaran på en tid, då flere Conditörer än adeliga ynglingar lägga sig på studierna, och hvad än värre är, studera andra vetenskaper än fäkt-ning, ridning och dans. Fortfar man endast på samma sätt, så skall slutligen Samhället likna en kropp, beskaffad med den sjukan, der hufvudet sväller i vidd och förlorar i duglighet, under det de öfriga lemmarna aftyna, beröfvade de safter som dragas till den framstickt växande delen; kraften i ord." — —

"Stunden nalkas!" — ropade Klädmäklaren afbrytande Entrepreneuren. Så lycklig denna dag skall blifva för mig, så olycklig skall den blifva för den der Referendarien, som af ett mörkt öde bestämdes till min Broder. En längre tid har han ensam besörjt alla större leveranser af kolk-gubbar, — till och med för främmande husräk-ning

ψ på skiljovägen

ψ sålunda

33.

ψ alldeles mak

skyddas små ba
uniformer

† på skeljvägen

† sålunda

33.

ning. Han har dervid tillåtit sig gräsliga missbruk, och låtit mången kraft uppgå i rök, likasom ~~hade~~ den alldrig bestått i något annat. Den mest sublima Svenskhet, den mildaste fädernesländskhet, det behagligaste tillmötesgående och det mest [illegible] emotseende har han rört tillhopa i samma bräg, och våra största förhoppare hafva fallit vid sidan af våra största farhågare. Men händens timma har slagit. Den nya tiden har åstadkommit ett bättre rökverk; och Hans Majestät Storsultan har redan skickat, såsom normalprof, till åtskilliga Christna hof, en superfin rökelse af Grekörone; ~~för denn som~~ ~~rätt försökt att vändera den~~ Den är † för sådana näsor, som ~~rätt~~ hafva väderkorn på Jacobinismen ~~alldeles makalös~~. I Wien, och London ~~och Paris~~ har den blifvit försökt med den bästa verkan, och Musti reser sjelf till en ansenlig mängd deraf, för att ~~presentera~~ offerera åt nästa Conclave till påfvevalet. ~~för~~ För öfrigt äger den de mäst sällsynta egenskaper. När man ser ~~genom~~ den röken blifva föremålen utom ~~röken~~ den små, men de inom den så mycket större. ~~Barn i sto~~ ~~Små barn i stora uniformer skyddas lika~~ † så väl af denna rök, som af Drottningens ädla hjertpulver † från Sprutningar vid barnens ögon, och hjeltar få deraf ett mod till parader undergående, hvilket icke kan jemföras med något mindre, än det som skänkes af snuket på en ~~[illegible]~~ batalldag. Derföre väntar man sig de största ting af denna snvärna uppfinning, så snart kometen att ~~[illegible]~~ tändas ~~rök~~ den hunnit att utspridas öfver hela Europa; i synnerhet om man öfverlämnas åt vederbörande ~~högre~~ polisser att insamla droguerna dertill. ~~Man att är~~

Men det är icke blott Referendariens fadrock i den kroppsliga verlden, det är också hans mesterock inom den andliga, ~~[illegible]~~ som han nu skall mista. Jag känner nu ~~[illegible]~~ än fler kryckans dråpliga egenskaper. Den innehåller icke blott reliker af Konung Salomo och Riddar Sankt Jören. ~~Den~~ Deri förvaras äfven den ojemförliga masken Schamir, hvars utomordentliga kraft ingen ting kan emotstå. De prå-

tiknade

† alldeles makalös

† skyddas små barn i stora uniformer

trygga läppar lästa i gyllene mustascher [illegible] ord, som dök af vår hjeltes koppslagade lin: alla underdånigste rapport; omsom djupsinniga blått som på bugande ben, sirade med Orden-behängda pannor, hvilka rätt fedde bildade sig sjelfve till ett: allerunderdånödmjukligt tillmötesgående Votum: omsom åter katter, som blåste flöjt, och vandrande penningepungar med rostade peruker, kringom hvilka dralde Canaler och [illegible] appgradioner, hvilka [illegible] lagda till Ordning, likasom Tummelituus ~~[illegible]~~ brödsmulor, förmodligen ur Riksdags [illegible] hufvuden stade och utan fötter, men på ofantliga plumagerade hattar; och ända med jorden bugade sig [illegible], utan hufvuden, men med hvassa förskärare knifvar till armar; hvarmed de omfamnade hvarandra Christ-mild- och kärleksrikligen: Dommare, formade som gridor, hoppade med

2 Lagens svärd mellan ögonen sig, och qväkade med ~~de~~ Statsmän, som i magen fått skadestånd för allt annat. Varunder sällskapet uppförde med murmeldjur, räfvar på två ben, vietfraser och andra lika redliga som vördnadsvärda och allmänt aktade medborgare.

De tre kraftmännen Rökman, Rökström

och

tecknade orden betyda ~~icke allenast~~ både Salomo Rex Judaeorum och Ritter Sanct Jöran, de betyda ~~äfven~~: Schamir

Ja, det är osäkert om man icke der igenfinner den Talisman, som satte den döda Salomo i stånd att herrska öfver andarna, ända intill dess att staffven hvarpå den lifslöse stödde sig, murknade och majestätet tumlade öfver ända. Allt detta går jag nu att eröfra, ty i denna stund kan ingen emotstå mig. Saturnus, som är min stjerna befinner sig i den lyckligaste ställning ~~inti~~ uti Lejonet, stan bredvid ~~Lejonets~~ dess lysande hjerta, och för mig ligga alla de tecken, som tyda på framgång och seger. Deremot står min Bror stjerna i ett olyckligt hus(*) träffad af ett elakt qvadratsken från Mars och ett förgiftigt motsken från Saturnus. Men detta förstån I ej; följen mig derföre och I skolen få se förunderliga saker.

Efter ett samtal ~~med~~ emellan Klädmäklaren och Ursula skiljde denna, [illegible] Linka med Catharina, sig från sällskapet, hvarvid klädmäklaren rogade efter dem; ja gör men det. I alla fall skadar det intet! De öfrige åter togo vägen uppåt bergen förbi den ännu ej nobiliterade Hasselbacken.

På höjden mitt för stora staden stadnade Blommelin och Auscultanten, och skådade framför sig. Under det att sällskapet rastat, hade natten allt mer och mer framskridit. Stockholm med dess slott, torn och [illegible] syntes emot horisonten, lik en oändlig procession af de i sina mulaktiga svepkläder uppmarcherade döda, som stodo bligande ned i den mörka graf, som ~~hvar~~ bildades af gatorne framför den. Djurgården åter med dess hus, träd och brädstaplar förekom så hjelks ~~såsom~~ likasom en kyrkogård, och den mellan bergets kullar framfarande Norrströmmen tycktes för hans öron, ~~lik~~ lik ett gesit Scharivari föra en ihålig requiem af de sedanlängne. Ho undrar derföre, att ~~nu~~ den beskedliga Numblom begynte rysa sig och tycka att, "kallt vatten likasom rann utför ryggraden på honom. Söta Farbror!"

† Ettra de

— hviskade han — "Gud förlåte mig mina synder! men här står det aldrig rätt till."

Utan all aktning för denna vemodets suckan, fjäskade klädmäklaren fram och åter, såg ofta på sin klocka men ~~[illegible]~~ mera ~~oftan~~ på himmelen, ~~hvilken~~ hvars han med sträng uppmärksamhet emellanåt betraktade. Auscultanten tittade också: vädrets drifter af stormens flögo ~~de~~ hvitgrå ~~molnen~~ skyar öfver ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ de dunkla molnen; ändtligen skingrades desse af en vindpust och några stjernor framblänkte.

"Håll dig Saturnus!" — utropade klädmäklaren — "Du är trofast och mild emot dem, som på dig lita." — En stormil skakade åter molnen tillsammans och klockorna i Stockholm slogo tolf.

Då drog klädmäklaren en ~~[illegible]~~ från Haselbacken medförd värja, och ritade dermed en krets omkring sig och sin vän. Trenne gånger förnyade han denna åtgärd och sista gången förekom det den sednare, som skedde detta med en sådan hastighet att små blå gnistor knastrade efter värjan, då hon strök mot berget. Framför kretsen ~~[illegible]~~ kastade han ett tecken, bestående af ett upp och nedvändt kors omgifvet af skrattande hundhufvuden, och inom densamma utlade han ett annat af ett sällsamt skimmer, hvarefter han framtog en hiskelig under kläderna gömd bok.

~~Nu uppgörde~~ Den sista klockan upphörde att slå, och ljudet derefter himlade ännu i luften, då klädmäklaren började att med högt röst utropa: "jag Anastasius Hummelin, kallar och besvärjer dig Arie en af af Underjordens sjö Storfurstar — — —"

Nu vart Auscultanten så betagen, af de besynnerliga orden han hörde, och de besynnerliga rörelser han såg göras med värjan, att han icke förnam hvad härefter följde, men då han ändtligen dristade att se sig omkring ~~fann~~ ~~märkte han~~ var slottet likaså befolkadt, som förste Maji. Tumlande rörde sig gestalter omkring hvarandra; och han såg tydligen små halfalnslånga gubbar, klädde i grå kläder och röda mössor framdrifvas från de Norr- Haselbacken och andra besökta ställen. Med en anständig trofsenget ~~[illegible]~~ † Coubilj korgar och Valle-Ambär m. m. Men hvad vår hjelte, oaktadt sin stora förskräckelse, icke kunde underlåta att beundra, var näsorna. De funnos af en exempellös storlek. Likväl betraktade han af en annan ~~[illegible]~~ mera sublim sådnad för de omensklige och lika som till en hofbal utsmyckade Damerna, som framförde af höga mörkbruna gubbar

tappade lappar lästo i gyllene nusstäcker obetydiga ord, som dock af vår hjeltes hofsvodd lin: allerunderdånigste rapport; omsom djupsinniga blåstrom på bigande ben, sirade med orden-behängda pennor, hvilka rätt sedele bildade sig sjelfva till ett: allerunderdånödmjukligenhörsamgående Votum: omsom åter katter, som blåste flöjt, och vandrande penningepungar med rosett-peruker, kringom hvilka dralle Carabe och Jesuiteröfs-askyhadröner, hvilka hjeltig lagda till tidning, likasom Tummelitens ~~[illegible]~~ brödsmular, förmodligen ur Riksdags-smörer Carinhufvuden slade ock utan fötter, men på ofantligt plumagerade hattar; och ändå med jorden buggade sig jurost-kappor, utan hufvuden, men med hvarsin förskäraren knifvor till annar, hvarmed de omfamnade hvarandra Christ-mild- och kärleksrikligen Domnar, formade som grodor, hoppade med

2 Lagens svärd midt igenom sig, och qväkade med ~~de~~ Statsmän, som i magen fått skadestånd för allt annat. Varander sällskapets uppsyftelt med murmeldjur, räfsar på tu ben, rietphraser och andra lika redliga som vördnadsvärde och allmänt aktade medborgare.

De tro kraftmännen Ruckman, Ruckström och hvilkas mossiga skägg räckte ända till midjan. Ja, han var redan färdig att taga af sig hatten för en dejlig dame, som kom honom nog nära, då hon råkade att, genom en hastig vändning märka, att han var på ryggen urholkad, liksom ett bakträg. ~~Hvaraf hande~~ Hvaraf den unga Auscultanten påtagligen slutade att han hade Bergtrolls för sig, ~~samt~~ ~~hvarken han~~ och ~~att~~ blef ~~ännu mer~~ skrämd. Högre skymtade likväl denna känsla, då från tall buskarna bakom honom förbiskyndade mörkgröna fruntimmer, väpnade med bågar och pilar. Deras hår fladdrade för vinden och han ~~tr~~ trodde att det var på honom de gjorde jagt. ~~liksom en [illegible]~~ ~~[illegible]~~. Men alldeles betagen blef ~~[illegible]~~ vår karl, då han såg, simmande på sjön, en besynnerlighet, så stor som hela Norrbro. Ack! om man vädde om den ‡! Dock förgängliga äro verldens skatter. ~~Han för~~ Skuten försvann och från hans skyller-grand antände en Glasmästare, beledsagad af en tre starka helfklädda Jungfrur. Dessa blandade sig med den öfriga hopen, hvarpå ett sådant Svimmel kedde sig för Auscultantens ögon, att han icke förmådde afgöra, antingen det voro dessa skepnader, som svängde om på slätten, eller om det var sjelfva slätten, som svängde om med dem, eller om det icke var han sjelf som svängde sig.

Åter uppsvade Klädmäklarens bok af varjan hördes ~~åter~~ hvina i luften. I en Krets var alltsammans försvunnit. Ur dömarna till de omkring slätten belägna husen, framsticko nu Tomtegubbarne så mycket af deras näsor, som kunde deri rymmas. Bakom bergsskrefvorna sågos mörka gestalter, beklädde med eldgnistor. På sjön svängde sig en ofantlig orm med grönflammande ögon, i hvilken skön man uppsträckte, efter de dykande sjö-möjorna – slägten, som hvälfde af och an

på

‡ sukade han för sig sjelf.

Ja, han
dylik
kade,
vas på
~~[illegible]~~
leitade
~~[illegible]~~
fkäl
honom
de med
ind en
gjorde
~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ såg karl,
fa
dde
kades,
ler-
af en
dade
aut.
att
ro dessa
om
d dem,
de sig
d och
hvilk
till de
nu
ker,
skrif-
ed
ablig
de
sjö-
an
re

† funkade han för sig sjelf.

37.

törnen, som ännu ej hunnit att utsända deras hvita rosor. Dessa rosor bära de första man någonsin sett på jorden, och har Rosenfältet af dem sitt namn.

Detta är en hopspunnen dikt. — Konrad Humblom. — Men jag älskar inga fädernas Riddare-saker vill jag ha; ty jag är sjelf en redbar man. Ingen gengångare! Ingens ~~namn~~ vålnad; och ännu mindre något efterspel ~~efter~~ af Riddar Sankt Göran. Efter mitt tycke, var han en narr, som ej ingick in på Kejsarens förslag. Om han gjort det, så hade han blifvit både Kammarherre och Landshöfding och kanske fått sig till och med en ~~Kammar~~ Commendeurs-stjerna på köpet.

Skakande på hufvudet, betraktade Gubben, med en sträng uppsyn, Humblom, som ~~d~~ åter antog en mera sjelfförnöjdt utseende, sedan han, såsom han trodde, redt ganska karskt ifrån sig och motstått frestelsen. Han ämnade att tala ännu mera, sannolikt för att sjelf utlägga vigten af sin dat, men då Blommelin, i det samma vinkade afskedsignelsen åt Astralandamo, nysde dessa på Auscultanten och afväpnade honom inom ett ögonblick, hvarefter de rusade ut genom det öppna fenstret.

Härvid kom Auscultanten icke blott utaf sig, han blef alldeles perplext, då han på en och samma gång hörde åskan skrälla, haglet smattra mot rutorna och orkanen hvina, samt [illegible] såg en förskräcklig blandning af skyar, eldslågor, norrsken & blåtros svafva förbi. Han störtade sig på dörren ut i det andra rummet, der han slutligen föll pladask i golfvet. Sade [illegible] svärmade för honom; och när han ändtligen qvicknade [illegible] valkande rost, som klag-

34.

likasom den hvita

på vågorna, ~~just såsom~~ utfattningen flaktar omkring en i grafven sjunkande likkista. Och med sig sjelf hade Auscultanten icke blifvit ense om, huruvida de figurerna med långa hängande ~~ören~~, ~~och~~ spetsnäsor och utflackta lappar, hvilka, från ~~[illegible]~~ ~~bakom fönst~~ † tittade honom ända in i ansigtet, verkligen voro molnklimpar af det tjocka töcken, som hvilade på skogen, eller de dessinom försvunna skogsrån.

† från de bakom honom varande träden,

På slätten befann sig nu ett annat sällskap tärackligen upplyst af de lyktgubbar eller Skälvrängare, som hvilka sfäkra och flämtade öfver vårt i synen varande Hertemannadömes Kåg: ömsom harar, hvilka ofrivilliga autoklen utskotto och beldadade sig till en bredmunnad trumpet, kringom hvars tappade läppar läste i gyllene mustacher otydliga ord, som tycktes af vår hjelte hopsvafvade till: "aller underdånigste rapport"; ömsom djupsinniga blåkål som på tiggande ben, sirade med Orden-befängda pennor, hvilka rätt fedeligt bildade sig sjelfva till ett: "allerunderdånödmjukliamötgående Votum": ömsom åter katter, som blåste flöjt, och vandrade pennings-pungar med rosett-peruker, kringom hvilka drall de Canal- och Jern-Contors-assignationer, hvilka kyttjade tätt lekning, likasom Sammelitens ~~[illegible]~~ brödsmulor, förmodligen ur tiltsdags ~~snören~~ Canifolens hufvuden stade och utan fötter, men på ofantligt plumagerade hattar; och ända mot jorden bugade sig pensthoppor, utan hufvuden, men med hvarfas förskräcknaiser till annan, hvarmed de omfamnade hvarandra Christ- med- och kärleksrikligen Dommare, formade som gridor, hoppade med 2 Lagens svärd mid egianen sig, och qväkade med ~~de~~ Statsmän, som i magen fått skadestånd för allt annat. Varandes sällskapets uppspetts med murmeldjur, råttor på tu ben, vietfraser och andra lika redliga som vördnadsvärde och allmänt aktade medborgare.

De tre kraftmännen Rookman, Rookström och hvilkas mossiga skägg räckte dem till midjan. Ja, han var redan färdig att taga af sig hatten för en dylik dame, som kom honom nog nära, då hon råkade, att, genom en hastig vändning visa att han var på ryggen urholkad, såsom ett baktråg. ~~Hvaraf hände~~ Hvaraf den unga Auscultanten påtagligen slutade att han hade Bergtrolls för sig, ~~famt~~ ~~hvaraf han~~ och ~~allt~~ blef ~~ännu mera~~ skrämd. Högre stegrade likväl denna känsla, då från tall-buskarna bakom honom förbiskyndade mörkgröna fruntimmer, väpnade med spjut och pilar. Deras hår fladdrade för vinden och han ~~tr~~ trodde att det var på honom de gjorde jagt ~~liksom en taksfölande ... en ... ~~ ~~...~~. Men alldeles betagen blef ~~Hemblom~~, vår karl, då han såg, simmande på sjön, en [illegible], så stor som hela Norrbro. Ack! om man vådde om dem† Dock förgängliga äro verldens skådes. ~~hon för~~ skulle försvann och från samma skyler-grund antände en klagamann betecknad af en tio skara hvitklädda Jungfrur. Dessa blandade sig med den öfriga hopen, hvarpå ett sådant vimmel rörde sig för Auscultantens ögon, att han icke förmådde afgöra, antingen det voro dessa skepnader som svängde om på stället, eller om det var hela stället, som svängde om med dem,

† sukade han för sig sjelf

och Kökklund toge sig likväl besynnerligt ut. Då stället der Auscultanten lämnat dessa på hvarjehanda medborgsmanna-nyttigheter prickfägade Statsfräder var allt rök och dunster, och ofantliga voro de öppna bom, kokkällor, solspor, ja äfven och med gamla kärringar med gothiska pickelhufvudsfor på, hvilka efter Hvasandras experimenterade i denna stilla bildningsanstalt.

Emellertid hade alla gunter i trakten blifvit alerte och ~~instämde~~ uppstämde ett förgligt ~~fallbyg~~ ~~hunn~~ ~~...~~ ~~kringelgång~~ hundbörnfång, genom skrien af katternas elegiska klagan. Tjpplorna dragga ägglose* höres på afstånd, medan hela skockar af kråkor ~~sjöngo fria~~ som foro runt omkring berget sjungande ~~fria~~ dithyramber, och skadornas Oder skallade från mardallare; ~~Besy~~ men besynnerligen rörde Catharinas älskare af en ~~vin~~ ~~...~~ † tafflingsgång i det allvarsamma.

† ~~dikkande en~~ vis ogenersk af — en riktig Sångarkung-diktande en

Kalans svarte Cyclop! endast du, stäld utom samhällsringen kan förtänka mig, tyckte han. Det är — min själ! — ej så godt för ett hyggligt Hustemanne ämne att mitt i nätterna vara ute i sittande skogen, särdeles ibland troll och garhar. Också böjsade Hemblom och hans knä böjde sig under honom. Han knäppte sina händer tillsammans och ville försöka huruvida han ännu mindes något af morgon- och aftonbönerna eller barnlärans, men förgäfves! ty just som han skulle börja att tänka, slog klädmäklarens tredje resan opp Svartkonstboken och upprepade Arils general-citation; hvarvid en stor svart hund, med lågande tunga och gnistrande ögon, började att dansa utom ~~vagnen~~ kretsen.

Åter framläste, eller rättare — framstammade klädmäklaren några ord. Hunden försvann och från berget uppsköt en molnklump, som sedd på afstånd liknade en sky af korpar och kråkor. Denne tog sin väg åt stället, der den bildade sig till ett ofantligt hufvud, ur hvars ögon en blå eld ormade sig och från hvars Vandet — isbleke såsom de plundrades lik, sedde på en slagfält vid månskenet — skymmade sig ett gullt etter, hvilket,

37.

törnen, som ännu ej hunnit att utlända bära hvita rosor. Dessa rosor hörde de första man någonsin sett på jorden, och har Rosenfältet af dem sitt namn.

Detta är en hopspunnen dikt? — Kopad blomme blom. — Men jag älskar inga fädernesländska saker vill jag ha; ty jag är sjelf en redbar man. Inga gengångare! Ingen ~~[illegible]~~ vålnad; och ännu mindre något efterspel ~~efter~~ af Riddar Sanct Göran. Efter mitt tycke, var han en man, som ej gick in på kejsarens förslag. Om han gjort det, så hade han blifvit både Kammarherre och landshöfding och kanske fått sig till och med en ~~Kammar~~ Commendeurs-stjerna på kroppen.

Skakande på hufvudet, betraktade Qvibben, med en sträng uppsyn, Humblom, som ~~[illegible]~~ åter antog en mera sjelfförnöjdt utseende, sedan han, såsom han trodde, redt ganska kräkt ifrån sig och motstått frestelsen. Han ämnade att tala ännu mera, sannolikt för att sjelf utlägga vigten af sin dikt, men då Blommelin, i det samma vinkade afskedssignelsen åt åskådarne, nyssde dess på Auskultanten och afvägnade honom inom ett ögonblick, hvarefter de rusade ut genom det öppna fönstret.

Härvid kom Auskultanten icke blott utaf sig, han blef alldeles perplext, då han på en och samma gång hörde åskan skrälla, hagel smattra mot rutorna och orkanen hvina, såg han fram såg en förskräcklig blandning af skyar, eldslågor, norrsken och blixtar susa förbi. Han störtade sig på dörren ut i det andra rummet, der han slutligen föll pladask i golfvet. Dess ... och när han omsider åter qvicknade ... [illegible] ... hörde han en välkända röst som klag-

blandadt med det en nästan utspricktade rödgrå brokigt bladet, öfver gestaltens hjessa, en helig thiar, på hvilken Storkyrkotornet utgjorde korset.

Ifrån skepnaden sträckte sig ned åt Tyska Kyrkan en hand, på hvilken, som den, gilben tummar på bindenyckeln; men i hast upprann — så tyckte nemligen Herr Auskultanten — från denna byggnad en regnbåge. Stödjande sig på St. Claras och Maria Magdalenas Kyrktorn bildade den en af nästlige färger glisande morgonrådnad, på midten hvaraf thronade en ~~[illegible]~~ gestalt, klar som en Junii dag och mild som en sommarnatt, men en Sommarnatt i Norden; på hvars tonglöst leende panna vintren snara derför tecknat en tekstalm — en Salm om försakelsen d. v. s. försakelsen i benkuftet. Kraftigt uppflammade denna senare bilden och thiaren med hufvudet försvann omkring Skeppsbron, på samma sätt som ett myndigt Svenskt handelshus då det upphör att ~~ha~~ folk — gifva mat.

Med den brådska, som förvisslan, såsom sunnegatt för med, öppnade Klädmaklaren sin bok, då han förmärkte fallissemanget. Han mumlade emellan tänderne hvarjehanda ord, och fram ifrån berget skötto tusendetals tomdyflar och trollslänor rakt emot den mäktiga gestalten. Af morgonrådnaden bildade denna sig tvänne vingar, på hvilka hon långsamt och lugnt framskjöt öfver sjön, omgifven af tomdyflarne och bålgehagama eller trollslänorna. Modige voro desse; de surrade så stormodigt omkring henne, som en sammanfört flock af beundrare, eller som en väl hierarchiserad Gentlemanna-Corps utsänd emot den djerfva fribrytaren, som dristat ~~en [illegible] bilde~~ upptäcka en löjlighet eller en dålighet hos en hjelte af dagen eller en högtbetrodd man af betydenhet. Med samma framgång utförde de också sina anfall. Ljusligen sprudde de, hvar gång de gjorde choque, omkring sig, ett osäkert glitter, liknande Norrskenet, då det en vissa peine blodfärgar fadrey toppens

grafiro;

vår karl,

∮ sukade han för sig sjelf.

∮ ~~tilltände en~~ vid och eftersuf — en riktig Sångarkung-sk-Fande en

37.

hwilkas moſsiga ſkägg räckte dem till midjan. Ja, han var redan färdig att taga af sig hatten för ett dylikt dame, som kom honom nog nära, då hon råkade att, genom en hastig vändning, visa att han var på ryggen urholkad, liksom ett baktråg. ~~Hvaraf hände~~ Hvaraf den unga Auscultanten påtagligen slutade att han hade Bergtroll för sig, ~~samt~~ ~~hvaraf han~~ och ~~att~~ blef ~~ännu hans~~ skrämd. Högre stegrades likväl denna känsla, då från tätt buskarna bakom honom förbiskyndade mörkgröna fruntimmer, väpnade med spjut och pilar. Deras hår fladdrade för vinden och han ~~[illegible]~~ trodde att det var på honom de gjorde jagt. ~~liksom en [illegible]~~ Men alldeles bedagen blef ~~Humbleman~~, vår karl, då han såg, simmande på sjön, en lustfarkost, så stor som hela Norrbro. Ack! om man rådde om den! † Dock förgängliga äro verldens skatter; ~~[illegible]~~ Skutan försvann och från [illegible]-grand anlände ett blågrått moln belastadt af en hel skara hvitklädda Jungfrur. Dessa blandade sig med den öfriga hopen, hvarpå ett sådant vimmel tedde sig för Auscultantens ögon, att han icke förmådde afgöra, antingen det voro dessa Nymfer som svängde om på sladden, eller om det var sjelfva sladden, som svängde om med dem,

† sukade han för sig sjelf

35.

grafvar. Men lika hastigt försvann det jemväl; och förbi Humblemans anskådan flydde de nu mera gal-gröna ormarna in i skogen och vidare öfver bergen ut åt Ladugårdsgärdet. Derifrån man snart såg till dess förskräckning anrycka hela skogsmyndes af benrangel, anförda af lika beskaffade fältherrar på remlande hästar.

Den på morgonrodnadens vingar burna gestalten framskred emellertid oaktadt alla motstånd, och närmade sig redan Djurgårds sladden, hvarest derigenom en sällsam rörelse förspordes. Harorna svingo vingar och gjorde, under full krigsmusik af katterna, ett retrograd anfall, ådagaläggande derunder den största bravour, i det att de försvunno bakom bergen. Af bläckhornen utgjöts proclamationer, som sammanflöto i en svart bäck utför [illegible] grand; ~~[illegible]~~ Grodorna plaskade deri; och en lång [illegible]salva af den andeliga Armen upplöste sig i en styf lik-lukt, hvilken, såsom allt det öfriga, undanfördes af den mäktiga stormvind, som susande förgick gestalten.

På ~~[illegible]~~ förr tider kan ~~[illegible]~~ mången försäkra att Generaler med raka svärd ~~[illegible]~~ utanpå hjertat och korslagda svärd på samma ställe, blifvit rädda för mycket mindre; och således måtte väl en Auscultant, [illegible] nu kunna, med all heder, blifva† rädd. Det blef han också af alla krafter. Hans knän likasom darrade af mångstormande vågor och hjertat dansade en ordentlig Kehraus inom hans bröst. Så förhöll det sig likväl icke med Klädmäklaren. Han såg sig omkring med samma blick, som troligen fordom Carl den djerfve, då han, efter slaget vid [illegible] fann sig stadd på flykten, åtföljd af en enda betjent. Allt var försvunnit: endast Auscultanten Humblom, tillika med Herrarne Kocks~~[illegible]~~, Kockman och Rökl~~[illegible]~~ voro ännu att skådas. [illegible] sistnämnde ropade Blommelin: Hvad fram aktade Borgersman! Förklara huru oskickligt detta trolleri, spöken, svärmeri och ~~[illegible]~~ grinerii förekommer med under upplysningens tidehvarf!

Min Herre! ropade Åkarålderman[illegible], stående på den yttersta spetsen af berget och tillika [illegible] på hatten. Ett ädelt sinne! En stor själ! En efterklang af forntidens bragder. Slaget af den Göthiska kraftens afsomnad. Ja summa: Mannamodets! ~~[illegible]~~ ~~en~~ det

† dugtigt

& sukade han för sig sjelf

& dugtigt

törnen som ännu ej hunnit att utsända deras hjerta-rosor. Dessa rosor bära de första man någonsin sett på jorden, och har Rosenfältet af dem sitt namn. 3

Detta är en hopspunnen dikt? — ropade Vremblom. — Men jag älskar inga sådana. Redbara saker vill jag ha; ty jag är sjelf en redbar man. Ingen gengångare! Ingens vålnad; och ännu mindre något efterspel ~~efter~~ af Riddar Sanct Göran. Efter mitt tycke, var han en narr, som ej gick in på Kejsarens förslag. Om han gjort det, så hade han blifvit både Kammarherre och Landshöfding och kanske fått sig till och med en ~~Kommen~~ Commendeurs-stjerna på kappet.

Skakande på hufvudet, betraktade Gubben, med en sträng uppsyn, Vremblom, som åter antog ett mera sjelfförnöjdt utseende, sedan han, såsom han trodde, redt ganska käckt ifrån sig och motstått frestelsen. Han ämnade att tala ännu mera, sannolikt för att sjelf utlägga vigten af sin dåd, men då Blommelin, i det samma vinkade afskedssignalen åt åskådarne, nysade de sig på Auscultanten och afväpnade honom inom ett ögonblick, hvarefter de rusade ut genom det öppna fenstret.

Härvid kom Auscultanten icke blott utaf sig, han blef alldeles perplex, då han på en och samma gång hörde åskan skrälla, haglet smattra mot rutorna och orkanen hvina, samt såg en förskräcklig blandning af skyar, eldslågor, nymfer och Vrålar svässa förbi. Han störtade sig på dörren ut i det andra rummet, der han slutligen föll pladask i golfvet. Sedan och när han ändtligen qvicknade

— — — det var en gemen gråsvind, som hörde mig i näsan. — Medborglighetens hyggliga krona — skulle jag säga — gör nu att beskydda både den andliga och lekamliga friheten, — en skänk åt fädernejorden af Store Gustaf. Medlem af det Stånd som drillar svärdet ur det Götiska Lejonets klo; — ney! jag talar i nattmössan — som räcker det Götiska Lejonets handels ymnighets horn och ser i våra tre Kronor, tre taskböcker, hvilka det åligger de tappre fädernas idoge söner att fylla med — åtminstone Riksgälds-sedlar. Handelns skyddande Genius ~~[illegible]~~ nedergång och ~~[illegible]~~ : bredmed Bergverkens lysande ~~[illegible]~~ — Men för Guds skull! kom handtverkeriernas skorkofran — — — mig icke så nära! — — Skråordningens hvilande lugn, lik en sofvande Amor på ~~[illegible]~~ rosenblad. Handelsbalansen och Coursen. — Hjelp! hjelp! — Med måttlighetens dygder bebråad, älskar man icke att se sig förnärmad. — Herre Gud! hvad vill Herren! Jag är ingen källborgare. Jag är ingen Wär! Smdesir af Seljetokar! Hvarför bränner Herren? låta skjutsa — — med skjutsa vi aldrig sjelfva; Vi bara låta — — — och — Högvälborne Herr Öfverståthållaren — — —

Hjelp himmel! nu försvann talaren, lik en vanlig rökfläkt i den susande storm som förgick Gustafven och jemväl fattade Auscultanten. Han märkte sig vara flygande i ett ganska starkt lands öfver Djurgårdsbron, utan att veta antingen han rullat ~~utför~~ backen eller blåsit ~~sig~~ likasom nedförd. Bredvid Profeten Habacuk fattad vid hjessan och ~~[illegible]~~ honom trafvade Klädmäklaren med en flagg Skabarberminz, som ~~klart~~ ~~[illegible]~~ hvid lugn lade i dagen, att denna skyndsamhet ingalunda behagade honom. Vid Fredrikshofs tog Vremblom så mycket mod till sig, som behöfdes för att se sig tillbaka. Men strax ökade han sin fart, ty den mäktiga gestalten, som räckte med sitt hufvud högt öfver skogen, stod nu på berget, vinkande med handen efter de flyende.

Vid hörnet af Stor och Qvastsmedsgatorne upphunno ännu Renhållnings-Entreprenören och Commissionslandets Commissarien, hvilka stödt sig fast vid ett plank, och nu strafvade med all makt emot stormen, som kringdref eller kappor i hvirflande vågor. 4

Stån I här, ärliga och manhaftiga innevånare af hufvudstaden! — ropade Klädmäklarens Gröjdon vältrande och fallen deremot — skriket, i händelse man besvarar Edra anfall. Brandförvanter kunnen I påräkna och lönen är skön; Jag I smörj, så är sådant en offentlig synkt för Kongl hvilkas mossiga skägg räckte dem till midjan. Ja, han var redan färdig att taga af sig hatten för en dylik dame, som kom honom nog nära, då han råkade att, genom en hastig vändning märka, att hon var på ryggen utholkad, såsom ett baktråg. ~~Hvaraf hade~~ Hvaraf den unga Auskultanten påtagligen slutade att han hade Bergtroll för sig, ~~samt~~ ~~hvaraf han~~ och ~~alltså~~ blef ~~ännu mera~~ skrämd. Några skrapade Skål denna [illegible], då från vissa buskarna bakom honom förbiskyndade mörkgröna fruntimmer, väpnade med spjut och pilar. Deras hår fladdrade för vinden och han ~~[illegible]~~ trodde att det var på honom de gjorde jagt. ~~liksom en [illegible] [illegible] en [illegible] [illegible]~~. Men alldeles betagen blef ~~Humblom~~ vår Karl, då han såg, simmande på sjön, en hafsfröken, så stor som hela Norrbro. Ack! om man vådde om den! ¶ suckade han för sig sjelf. Dock förgängliga äro verldens skatter. ~~Som för~~ Skuten försvann och från [illegible]-gränd anlände en blågrå man, beledsagad af en tio stora hvitklädda Jungfrur. Dessa blandade sig med de öfriga hoparne; hvarpå ett sådant svimmel tedde sig för Auskultantens ögon, att han icke förmådde afgöra, antingen det voro dessa skepnader som svängde om på slätten, eller om det var sjelfva slätten, som svängde om med dem,

Secreter Wederhane, hvarpå han kan icke allenast lifnära sig minst ett halft år, utan äfven spara benen till soppor åt framtiden; och straxt skyddsandt skall framställa en olycklig utgång såsom motbevisande, hvilket omöjligen kan annat än blifva mycket begripligt för dem, som nyttja appetiten till kankställare och pröfva saken med magen."

På Helleberget trillade icke en så vacker uppmaning. Rookman tog mod till sig och han talade till Skapnaden från Djurgården: „Fly aristokratiska vidskepelse! monarkiska synvilla eller republikanska fördystring! Ser Du icke, att en ny skapelse förestår? Uti den tålas icke dessa fantasibilder, som skapades uti mörkare tidehvarf. — — —

„Men flyn skälmen!" — ropade Gumsehornsgatans skyddsgud, ~~som nu åter uppträdde~~ — emedan blir han verkligen laggifvare; och foga icke till dina öfriga villfarelser, äfven den att vara edsöresbrytare och [illegible]! — —

Ty, — skrek Auskultanten — här äger hvar och en att njuta den frid, som Konungen sina undersåtare försäkrat hafver. — —

En frisk kåre kom nu från Djurgården. Den bortblåste själen, — jemnt ~~ande~~ ur Gumsehornsgatans genius: Rookman, som under orationen tagit in för mycket väder, upplöste sig deruti; likasom tillförene ~~vanda~~ han ord; och de öfriga männerne fortsatte ögonblickligen i Stormsteg framåt. Vid ~~[illegible]~~ Trångsund ville de skiljas åt, men nu blef påkörarne ännu värre. Humblom antog tydeligen att han ställde sig under Lagarnas beskydd; men förgäfves. Vädret rustade ännu värre, och ~~alla tre~~ de tre qvarvarande indrefvos ovilkorligen in på Svartmangatan, der de skumpade rätt oförtrutet.

Ett sympathetiskt hjerta hade Auskultantens nödrop likväl hunnit att anslå: ty ofvanifrån hördes någon yttra:

„O himmel! ändtligen hör jag ett politiskt ord i en commerciell tid!" — utropade Klädmäklaren. — Ädelmodige försvarare af deras fri- och rättigheter! Se framför Er, en af vidskepelsen, svärmeriet och mysticismen jemmerligen [illegible]

† sjukade han för sig sjelf

törnen, som ännu ej hunnit att antända hennes hjerta rosor. Dessa rosor bära de första man någonsin sett på jorden, och har Rosenfältet af dem sitt namn?

"Detta är en hopspunnen dikt. — svarade Krumblom. — Men jag älskar inga sådana fabelaraf. Insaker vill jag ha; ty jag är sjelf en reel man. Ingen gengångare! Ingen ~~rysande~~ vätnad; och ännu mindre något efterspel ~~efter~~ af Riddar Sankt Göran. Efter mitt tycke, var han en narr, som ej ingick in på Kejsarens förslag. Om han gjort det, så hade han blifvit både Kammarherre och Landshöfding, och kanske fått sig till och med en ~~Kommen~~ Commendeurs-stjerna på köpet.

Skakande på hufvudet, betraktade Gubben, med en sträng uppsyn, Krumblom, som ~~då~~ åter antog en mera sjelfförnöjdt anseende, sedan han, såsom han trodde, redt ganska käckt ifrån sig och motstått frestelsen. Han ämnade att tala ännu mera, sannolikt för att sjelf utlägga vigten af sin tal, men då Blommelin, i det samma vinkade afskedssignalen åt Astralandamo, nyss-de de dess på Auscultanten och aflägsnade honom inom ett ögonblick, hvarefter de rusade ut genom det öppna fenstret.

Härvid kom Auscultanten icke blott utaf sig, han blef alldeles perplex, då han på en och samma gång hörde åskan skralla, hagel smattra mot rutorna och orkanen hyta, samt fann sig en förskräcklig blandning af skyar, eldslågor, norrsken och blixtar susa förbi. Han störtade sig på dörren ut i det andra rummet, der han slutligen föll pladask i golfvet. Sans och linier förgingo för honom; och när han äntligen qvicknade välkända röst, som klag

men borgare, som i Er skåden den frälsare, som är öfver alla dinglidanglar, nouveautéer och andra kortvilligheter.

"Min Herre! — svarade rösten — Igenkänn uti hvarje förföljelse den Svenska Congregationen, en miniatur bild ~~af~~ af den Franska. Genom sina anonyma organer ger den luft åt sina önskningar, ~~och~~ — åt sina afsikter — åt sina brottsliga afsikter, — åt sina skandalösa afsikter, att framställa mig såsom ett skådespel af den demokratiska kärlek — mon redan kokar tryckvärnet ~~—~~ — sven — hämden tim-ma herr herr — Svenska folkets fri- och rättigheter herr herrrrrrr! —

Midt af ~~[illegible]~~ ordströmmen kunde Auscultanten ej hålla, ty han skyndade sig då som bäst undan stormen in i Klädmäklarens närbelägna klädstånd; men af de kringstående orden, som på alla sidor regnade kring honom, kunde han ~~[illegible]~~ märka att det ej var första gången, en nya Demokrates talade i vädret.

~~Vädret~~ Väderilen saktade sig och rösten fortfor: Hvarav vet jag också, att ni lefva i ordens tidehvarf och icke lagarnas. Är det ej considerabelt att jag vet det? Men sådant är ett nytt bevis på huru mycket jag vet. Till denna tanke har jag kommit genom många års eftertanke, och kan den således anse såsom min egen invention. Den är ej heller den första sottisa, för hvilken landets fäder och vise både i Falköping, Hjo, Grenna, Trosa, Örkelljunga o.s.v. hafva att tacka mig. Hvilken immense difference emellan dess actuella situation och det tillstånd, hvari fäderneslandet quiescerade, då ~~—~~ jag öfvertog dess education!! —

Nu igenkände Klädmäklaren mannen och då stormen dön förlorade sig emellan de höga husen, så vände äfven han med. Han framsteg derföre mitt på gatan och ögnade från bod, hvarvid han förmärkte ett sådant buller eller stämmer, som vanligtvis plägar vid Julhelgen besvära gramarne till dess, hvilka hafva med det månadtliga räkenskapsuppvaktande att skaffa och då förmärka ett stort spökeri af bryggarekarror, bagarelappar, fiskmånglareeder och slagtarekalfvar m.m. till olikheters jemnan-de. Men som intet syntes till, och mycket klädmäklaren än såg sig omkring, ropade han med ock tillropade nafallen nagon Entrepreneur: Träd då fram, du trefne medborgare! som föder dig genom idoghet och speculation i ditt anlete svett, och således kan med allt skäl vara stolt deröfver, att du icke tillhör denna tärande class, som — — —

"Som" afbröt honom Väderhanen på Tyska kyrkan — nyårsdagarne på ett vådligt satt utföra företaga egenteligen tristessa öfningar på de glaserade gatstenarne, och hvarvid en tänkande Väderhane måste ihågkomma de artiga fenderierna om den Slottsbacken till lykan och halkan i de stora trapporna. "Är icke detta kraftigt sagdt Exc. Royale jemnstangen under Triplen. — Det är icke allom gifvet att vara så qvick! —

"Jag uppvaktar ingen mera än Stadskameraren, Assistenten, Politie Collegium och samtlige Herrarne vid Polisen — fortfor Rooklund; hvarefter han med högre röst utbrast: "I America — —

"Ja så! Det är om America — gälkrok Väderhanen. Låt mig då få tala. Jag kommer då aldrig i fråga i endag — skulle jag säga. Jag vet besvare om America. Om man ville göra mig hvilkas mossiga skägg räckte dem till midjan. Ja, han var redan färdig att taga af sig hatten för en dejlig dame, som kom honom nog nära, då hon råkade att, genom en hastig vändning visa, att hon var på ryggen urholkad, såsom ett baktråg. ~~Deraf fann~~ Hvaraf den unga Auscultanten snäbbligen slutade att han hade Bergtroll för sig, ~~samt~~ ~~hvaraf han~~ och ~~alls~~ blef ~~ännu mera~~ skrämd. Högre skyggade skäl denna känsla, då från hall buskarna bakom honom förbiskyndade mörkgröna fruntimmer, utrustade med spjut och pilar. Denna hår stadnade för vinden och han ~~tr~~ trodde att det var på honom de gjorde jagt, ~~liksom en [illegible] från en långväga [illegible]~~. Men alldeles betagen blef ~~[illegible]~~ vår karl, då han såg, simmande på sjön, en sjöprinsessa, så stor som hela Norrbro. Ack! om man rådde om den! ‡ Dock förgängliga äro verldens skatter. ~~hon för~~ skulle försvann och från Trumslagargränd anlände en Klagomålsman, beledsagad af en tio stora hvitklädda Jungfrur. Desse blandade sig med den öfriga hopen, hvarpå ett sådant svimmel tedde sig för Auscultantens ögon, att han icke förmådde afgöra, antingen det voro desse skepnader, som svängde om på gatan, eller om det var sjelfva gatan, som svängde om med dem,

‡ suckade han för sig sjelf.

till Consul der och betala mig för mitt blad. – Så! hvem vet? Men ej förnämsvärda Camrater, se för din Mans Curtius, din Winckelried! Endast för dig och din contentement renoncerar jag på alla avancemanger. Jag blir ingen kung, ~~af~~ afsäter ingen kung, utom den första politiska, commerciella och litterära författare, som verlden någonsin frambragt. – – –

Hahaha! haha! haha! ha! Skallade det från alla sidor, och ~~[illegible]~~ Entrepreneuren upplöstes deraf, ~~liksom en~~ ~~förslaget [illegible]~~ och försvann så hastigt, som ~~många bla~~ ~~[illegible] löften många förslagen~~ en förslagen canon idee, ett prasslande riksdagstal, eller en dikt för bröstet af en förtappad talare; men Vädershanen snurrade så hastigt omkring att han lyste af girouettisme eller vädervisleri, just såsom ett utbrändt bloss.

"Bäfva!" Grislade Klädmäklaren, med sammanbitna tänder. "Bäfva, nu bryter jag hamdens insegel. I mäktiga andar!" – fortfor han – "som råden för denna natten och denna stund af natten! Nalkens! Nalkens! Nalkens! En annan gång vill jag fastande och iförd skrudaelet, åt Er offra saffran. Men faran hvilar på min hjessa! Förlåten mig derföre! Förlåtelse! förlåtelse! förlåtelse!" Och härmed ryckte han ned en i klädståndet hängande värja, drog ut den, ritade omkring sig och Auscultanten en krets och ropade: Den Stormäktigste allernådigste Herre! Herre Loth, en enväldig Konung och allom bjudande Herre öfver Thorsdagen. Hans Excellence Herr Grefve Magetto, Minister för de rörl arenderne, samt Riddare och Commendeur af alla Ordnar! Hans Excellence*) – – –

Från Klinkstugugatan framgick ett väder med den häftighet, att utför klädståndet haglade sammstöflarne, konversationerna och Mumstkalarne kring örnen på vår hjelte, och Klädmäklaren, föstumlande Tyska Kyrkobrinken utföre, jemmerligen Klagande ~~ropande~~: "Jag mitt fördömda nöt! som ej kom ihåg att förlägga hvar ingången ‡ – – men slutet härat gick förloradt för Auscultanten, som, då han kom sig före, fann sig fattad af tvänne ynglingar, klädde i blå lifrocken med silfverbälten ~~[illegible]~~ omkring, och hvilka införde honom i Referendariens förstuga. Der emottogs han af tvänne män i lika klädnad, men från hvilkas skuldror nedhängde sida ~~[illegible]~~ talarer, hvilkas släp bröto sig i en halft uppblåst form, lik en hvit molnstrimma på en ren sommarhimmel. För öfrigt var allt både här och i trapporna fullt lif och rörelse. Björnarne skyldrade med de gamla musketterna, ~~[illegible]~~ Crocodillen mannade rå, vindorna bockade sig och ugglorna nego ända ned till golfvet. Efter hvilka vanliga besynnerligheter, Auscultanten, som trodde sig förr till den vanliga fällbänken, ovisligen blef så svimmelkantig att han icke visste hvad som med honom föregick, förrän han befann sig i en sal.

Härifrån ville han skynda ~~och~~ tillbaka, ty hela rummet tycktes honom uppfyldt af eldslammor, emellan hvilka Referendarien vadade

(* Af den så kallade Sr. Jouch Hollengrang, ser man att vid alla besvärjelser iakttages en noga [illegible] lator.

† funkade han för sig sjelf

(* Af den så kallade St. Pauls Hollengang, ser man att här alla besvärjelser iakttager en noga [illegible] later.

törnen, som ännu ej hunnit att utsända breve hvita rosor. Dessa rosor hade de första man någonsin sett på jorden, och har Rosenslägtet af dem sitt namn.

*Detta är en hopspunnen dikt. — Ropade Humblom. — Men jag älskar inga sådana skildrare. Jnsaker vill jag ha; ty jag är sjelf en redbar man. Jngen gengångare! Trygen ~~[illegible]~~ vålnad; och ännu mindre något efterspel ~~efter~~ af Riddar Sanct Jöran. Efter mitt tycke, var han en narr, som ej gick in på kejsarens förslag. Om han gjort det, så hade han blifvit både Kammarherre och Landshöfding, och kanske fått sig till och med en ~~Kommen~~ Commendeurs-stjerna på köpet. —

Skakande på hufvudet, betraktade Gubben, med en sträng uppsyn, Humblom, som ~~d~~ åter antog en mera sjelfförnöjd ~~[illegible]~~ afseende, sedan han, såsom han trodde, redt ganska kraftigt ifrån sig och motstått frestelsen. Han ämnade att tala ännu mera, sannolikt för att sjelf utlägga vigten af sin dåd, men då Blommelin, i det samma vinkade afskedssignelsen åt afstralandarne, nyste de dess på Auscultanten och afvärjnade honom inom ett ögonblick, hvarefter de rusade ut genom det öppna fenstret.

Härvid kom Auscultanten icke blott utaf sig, han blef alldeles perplexe, då han på en och samma gång ~~[illegible]~~ hörde åskan skralla, haglet smattra mot rutorna och orkanen hvina, samt fann sig en förskräcklig blandning af skyar, eld, lågor, norrsken och blixtar sväfva förbi. Han störtade sig på dörren ut i det andra rummet, der han slutligen föll pladask i golfvet. Sade [illegible] och sinnen förgingo för honom; och när han ändtligen qvicknade [illegible] Väderhanens välkända röst, som klag- [illegible] mig!

radade honom till mötes, då elden vek å båda sidor tillbaka, likasom undanfläktad af en sakta vind. Men till den bäfvande Auscultanten sade han: jag måste veta hvem Du är. Är du den jag väntar, frukta icke! Frukta i alla fall icke! Erinra dig det hvarom Herr Baco förvissade oss: eller att en ren och skuldfri själ är mäktigare än alla elementer, och således icke behöfver att frukta dem. Härvid fattade han Humblom vid handen, men lågorna flammade upp och slöto sig tillsammans emot dess förgäfves nästan Referendariens Salamandrarne för detta osvog. De förblefvo orörliga och han måste slutligen anbjuda dem att begifva sig in uti den på det hvita marmorbordet brinnande elden, hvarvid Humblom tydligen såg, att de förmente flammorna icke voro annat än de små purpurfärgade [illegible] andedrägt.

Emellertid hördes ett ovanligt buller utanför fönstret och Auscultanten igenkände rösten af Väderhanen, som fnysande utfor: Tror Herren att jag, som sitter häroppe i egenskap af [illegible] redacteur eller referent, för att avertera Allmänheten hvarifrån vädret kommer och hvarthen det går, kan lemna sådana mystiska operationer obemälda. Hvem ser icke deruti occulta machinationer af en Svensk congreganist, som vill uppfylla Publiken med superstitioner, vanité och ostentation. Jag deremot, ~~såsom~~ fyller den endast med väder och vind, som den befinner sig väl utaf, digererar mycket lätt och ger ifrån sig i form af Patriotisme för nåsan. Således måste jag relevera detta fenomen, som är ofelbart bardt, emedan det så öppet blottar caracteren och tendensen, samt planen och syftemålet för vissa skriftställares planer och machinationer och demaskera dem, som under det de affectera independence och desinteressement, mer eller mindre hemligt låta ge sig eller emottaga pensioner, arfvoden, lucrativa commissioner, charger, och befordringar, eller andra [illegible] och emolumenter af de styrande, och sålunda sätta sig i omedelbart beroende af dem. Hvaremot jag — — —

Längre hann icke den ordsallen, ty nu ryckte Referendarien upp fönstret och ropade: Stackars karl, som icke ser den Kongl. Räntkammarens ovägerlig anordning, på medel till stjertens förgyllande. Jag medger att det är hårdt, ~~m~~ att, när man är så kråkstrim och har en så svällande kam, icke blifva behörigen polerad. Men upphör nu. Jag som bott i granskapet, känner dig ju så väl. Dina opinioner följa vinderna åt, då han springer kompassen omkring; och dina Chorior och diverse miscellanea och andra varia variorum, äro icke annat än en tankefattig ostyrsel i ord och ett pjollrande hocuspocuseri, vid hårtmånglerit med främmande idéer. Är du Jamingens Riddare, står då ej den fattige natt och dag under bojan, för ~~att~~ det ~~[illegible]~~ att en mäktig ~~[illegible]~~ censiserar dig. Tro ej att hvarje hvilkas möjliga skägg räckte dem till midjan. Ja, han var redan färdig att taga af sig hatten för en dylik dame, som kom honom nog nära, då hon råkade, att, genom en hastig vändning visa att han var på ryggen utholkad, liksom ett bakträg. ~~Häraf fann~~ Häraf den unga Auskultanten fullkomligen slutade att han hade Bergtroll för sig, ~~fann~~ ~~Hvaraf han~~ och ~~alld~~ blef ~~ännu mera~~ skrämd. Något skyggade likväl denna känsla, då från bak buskarna bakom honom förbiskyndade mörkgröna fruntimmer, väpnade med spjut och pilar. Deras hår fladdrade för vinden och han ~~tt~~ trodde att det var på honom de gjorde jagt, ~~likasom en [illegible]~~ ~~[illegible]~~. Men alldeles bedragen blef ~~Auskultanten~~ vår karl, då han såg, simmande på sjön, en sjöorm, så stor som hela Norrbro. Ack! om man vädde om den! suckade han för sig sjelf. Dock förgängliga äro verldens skalder. ~~hon för~~ Skuten försvann och från [illegible]grand anlände en blågrå man, beledsagad af en stor skara hvitklädda Jungfrur. Dessa blandade sig med den öfriga hopen, hvarpå ett sådant svimmel tedde sig för Auskultantens ögon, att han icke förmådde afgöra, antingen det voro dessa skepnader som svängde om på slätten, eller om det var sjelfva slätten, som svängde om med dem,

uppsatt man, är en duglig man, för det att han lyfter på hatten för dig, eller att ~~Sk~~ ett embetsverk på ett utmärkt sätt fullgör sina åliggande, derföre att Ordföranden kreser för dig eller gör konster. Intet mera. Var icke svag för en god frukost, eller ett ~~smickerligt~~ eländigt smicker. Will du referera vinden, så referera ärligt, men ej som en vindgirig vindspelare!"

Det blef tyst som i grafven utanför fönstret, som Referendarien drog igen, hvarefter han sade: i den der snackande Wäderhanen tror jag att riktig succubus eller incubus har farit(*). Det är en lifslefvande högfärdsdjefvulen tror jag, som har förskapat sig till en sannings- och frihetsälskande tomtupp, för att hindra andra från handling då han sjelf icke kan åstadkomma annat än ord.

*"Omöjligen kan det vara en djefvul." Invände Auskultanten. Jag tycker att tankarna falla sig så enfaldigt, då han talar.

"Likasom det icke också finnes dumma djeflar;" — svarade Referendarien, fattade Auskultantens hand och införde honom i nästa rum.

Der möttes Auskultanten af ett mildt — man kan nästan säga — kylande sken, utströmmande från de fyra lejonen, hvilka uppbaro den thron, hvarpå den sköna Alexandra satt under en himmel, bildad af sammanflätade rosor, som skimrade ~~tr~~ lik morgonrådnade och blandade sina lågor i lejonglansen. Och vid den sällsamma dager, som härigenom uppkom, såg Humblom en fullständig Riddarerustning liggande på [illegible] framför thronen stående altaret.

Öfver denna tillställning, som icke tycktes hafva ringaste anstrykning af ett sansadt, vanligt en tjensteman värdigt uppförande runkade vår tjenstemannaämne mycket betänkligt på hufvudet; och att Referendarien icke var till sina sinnen väl förvarad inhämtade han klarligen ~~[illegible]~~ af dennes försäkran: att den rustning han nu såg framför sig, var den samma, som han fordom burit i Libyen! Men som han ock hört, att man icke bör motsäga dårar, emedan de i sådant fall blifva ganska svåra att handskas med, lät han ock dervid bero, undrande likväl högeligen, huruledes han, som ännu icke innehade någon tromansfullmakt, kunde komma i beröring med Riddarligheten.

Dock nu susade en storm hastigt förbi; uppslog fenstret och från en med drakar bespänd vagn, inträdde genom det samma en lång och mager gestalt, klädd i en svart klädnad, beströdd med gröna safirer. Denna tog de på altaret liggande ~~[illegible]~~ jernhandskarne och ställde sig på sidan om thronen. Men på stormen följde en blixt och utur den ilade fram, ridande på en hjort, en man i

† smakade han för sig sjelf

törnen, som ännu ej hunnit att utsända bara hjerta-rosor. Desse rosor bära de första man någonsin sett på jorden, och har Rosenfältet af dem sitt namn.

† Detta är en hopspunnen dikt. — Ropade Rumblom. — Men jag älskar inga sådana Redbara saker vill jag ha; ty jag är sjelf en redbar man. Ingen gengångare! Ingen ~~[illegible]~~ vålnad; och ännu mindre något efterspel ~~efter~~ af Riddar Sand förän. Efter mitt tycke, var han en narr, som ej ingick in på Kejsarens förslag. Om han gjort det, så hade han blifvit både Kammarherre och Landshöfding och kanske fått sig till och med en ~~Kammar~~ Commendeurs-stjerna på kroppen.

Skakande på hufvudet, betraktade Gubben, med en sträng uppsyn, Rumblom, som ~~d~~ åter antog en mera sjelfförnöjdt ~~[illegible]~~ utseende, sedan han, såsom han trodde, redt ganska kräckt ifrån sig och motstått frestelsen. Han ämnade att tala ännu mera, sannolikt för att sjelf utlägga vigten af sin dikt, men då Blommelin, i det samma vinkade afskedssignelsen åt Astralandamo, nyss de dess på Auscultanten och afväpnade honom inom ett ögonblick, hvarefter de rusade ut genom det öppna fenstret.

Härvid kom Auscultanten icke blott utaf sig; han blef alldeles perplext, då han på en och samma gång hörde åskan skralla, haglet smattra mot rutorna och orkanen tjuta, samt fram såg en förskräcklig blandning af skyar, eldslågor, norrsken och blixtar susa förbi. Han störtade sig på dörren ut i det andra rummet, der han slutligen föll pladask i golfvet. Sans och sinnen förgingo för honom; och när han ändtligen qvicknade [illegible] välkända röst som klag-

himmelsblå kläder, förande ett svärd i handen. Denne fattade [illegible] och ställde sig på andra sidan om Princessan. Då nedsteg, glänsande lik ett stjernfall under en klar vinternatt, från en Comet, eller ett moln af denna skepnad, en person i hög konunglig skrud och med skeptret i handen. Med milda åtbörder framträdde han och fattade ~~d~~ ~~öfriga rustningen~~ Den harnesken. [illegible] framskaffade åter en mild ~~[illegible]~~ silfversky. Den omkretsade flere gånger rummet och antog slutligen utseende af en hvit björn, hvarpå red en i många färger drägt prunkande konung. Skön var han att skåda och bockade Rumblom sig ödmjukligen för honom, då han framträdde, för att upplyfta jernhandskarne. Men en helt annan känsla bemäktigade sig Auscultanten, när ett norrsken framblänkte, emellan hvars gnistrande bilder förmärktes en krönt man, ridande på en varg. Öfver sin rustning bar han en blodröd mantel, rikligen besatt med rubiner och stridande härar följde honom ur norrskenet, hvarföre också Auscultanten, som tydligen såg elden ur kanonerne, hukade sig ovilkorligen ned undan kulorna. Den blodige mannen saktade lansen och häftigt brusade en orkan åtföljd af regn och hagel, hvarunder häftigt framstod en konunglig hjelte ridande på en hind och hållande en båge med pilar i handen. ~~I~~ En ~~blå~~ skärande klädnad af silfverskir framträdde denne, fattade hjelmen och intog sin plats, bredvid de öfrige framför thronen.

„Med gunstig tillåtelse“ hviskade Auscultanten till Referendarien — skyndar jag mig hem, för att ömsa linne. Jag är genomblöt af svett och om jag nu blir kall, så kan jag lätt ådraga mig en förkylning.“

~~En~~ Referendarien betraktade mannen med en misstanksam blick, och märkte att denne nu fått i sigte de eldsflammor, eller snarare ofantliga eldmassor, som började att nedfalla och emellan hvilka framsteg en väldig konung, med sitt spira i handen, ridande på ett lejon. Han höga och ansenliga gestalt prydes af en guldfärgad mantel, hvaraf öfver mängd med blod och fullsatt med gnistrande diamanter. Denne tog skölden, hvarpå det röda korset glänste och ställde sig till höger om thronen.

Nu mera lågo endast sporrarne qvar och dessa häntades af Kejsarinnans sjelf: hvarefter Referendarien uppträdde på trappstegen till thronen och tilropade de glänsande astral hvilkas möjliga skugg räckte den till midjan. Ja, han var redan färdig att taga af sig hatten för en dylik dame, som kom honom nog nära, då hon märkade, att, genom en hastig vändning röjde, att han var på ryggen utholkad, såsom ett baktråg. ~~Hvaraf hende~~ Hvaraf den unga Auscultanten påtagligen slutade att han hade Bergtroll för sig, ~~samt~~ ~~hvadan han~~ ~~alltså~~ och blef ~~ännu mera~~ skrämd. Något skingrade likväl denna känsla, då från hall buskarna bakom honom förbiskyndade mörkgröna fruntimmer, väpnade med spjut och pilar. Deras hår fladdrade för vinden och han ~~tr~~ trodde att det var på honom de gjorde jagt; ~~[illegible]~~. Men alldeles betagen blef ~~Wimblom~~ vår Karl, då han såg, simmande på sjön, en [illegible], så stor som hela Norrbro. Ack! om man rådde om den!† Dock förgängliga äro verldens skatter; ~~hon för~~ [illegible] försvann och från [illegible] anlände en [illegible], beledsagad af en stor skara hvitklädda Jungfrur. Dessa blandade sig med den öfriga hopen, hvarpå ett sådant hvimmel tedde sig för Auscultantens ögon, att han icke förmådde afgöra, antingen det voro dessa skepnader som svängde om på slätten, eller om det var hela slätten, som svängde om med dem,

† suckade han för sig sjelf

---

astralanderne: väpnen honom med sanning och omgjorden hans länder med kraft!"

Då framsteg Herrskaren öfver Mercurius och påklädde vår hjelt jernstöflorna; och Regenten af Venus anlade hans benharnesken. Men när Jupiter ville iföra honom brynjan och Saturnus jernhandskarna, bad han allra ödmjukast att få [illegible]. Svärdet vägrade han bestämdt att emottaga af Mars's hand, ty en sådan stamp kunde väl anstå en af Carl XII drabanter, men ej en modern krigsofficer och ännu mindre en skrifvare; och då Mars ändock envisades med honom, androg han: att i en human och upplyst tid går man icke hvarannan på lifvet, utan endast med ord, så att om Krigs-Duell-Placatet icke tillika befattade sig med injurier, så hade det längesedan kommit ur bruk bland Rikets Höglofl. Ridderskap och Adel samt Kongl. Krigsbefälet; hvarföre han äfven hoppades att någon motte, vid en blifvande Riksdag, föreslå, att så vassa ting som svärd, hvarpå man lätt kunde göra sig skada, måtte alldeles borttagas ur vissa namn, och de som sådant önskade måtte hädanefter få kalla och skrifva sig Blomsterord, Dunderord o.s.v. i stället för [illegible], m.m."

Säkerligen hade Wemblom talat mera, men då han såg Månans beherrskare nalkas med hjelmen och dolkar och skölden, föll han i vanmakt, hvarur han väcktes af Referendarien, som höll för hans näsa, en röd och en hvit ros, sägande: "drick kraft af Rosens parfum! drick saktmod ur dess silfver; De äro bägge oskuldens vittnen och oskulden segrar öfver allt."

"Ney, bevara oss!" invärde Auscultanten – Rosorna hafva visst en annan betydelse." ~~e~~ ~~men~~ Men Referendarien fortfor: "Emellan Kyrkan öfver det ~~C~~ Stallet der Christus föddes och Bethlehems stad låg fordom ett fält, som kallades Rosenfältet. Detta har sitt namn deraf, att för lång tid tillbaka hade en ung Jungfru, som blifvit oskyldigt angifven och dömd för det hon förlorat sin krona, dit afförts för att lefvande brännas. Bålet var uppfördt af de på fältet växande törnen. Detta antändes, men då lågorna flammade opp, då ropade Jungfrun till den sanne Guden och bad honom göra ett under och bevittna hennes oskuld. Elden slocknade i det samma; och der den fattat i törnet uppsköto röda rosor i de glödade kolens ställen, men de

törnen

37.

törnen, som ännu ej hunnit att utsända bära härliga rosor. Dessa rosor bära de första man någonsin sett på jorden, och har Rosenfältet af dem sitt namn."

"Detta är en hopspunnen dikt." — Ropade Humblom. — "Men jag älskar inga sådana underbara saker vill jag ha; ty jag är sjelf en redbar man. Ingen gengångare! Ingens ~~[illegible]~~ vålnad; och ännu mindre något efterspel ~~efter~~ af Riddar Sankt Göran. Efter mitt tycke, var han en man, som ej gick in på Kejsarens förslag. Om han gjort det, så hade han blifvit både Kammarherre och Landshöfding och kanske fått sig till och med en ~~Kammar~~ Commendeurs-stjerna på kroppen.

Skakande på hufvudet, betraktade Gubben, med en sträng uppsyn, Humblom, som ~~d~~ åter antog en mera sjelfförnöjdt affeende, sedan han, såsom han trodde, redt ganska käckt ifrån sig och motstått frestelsen. Han ämnade att tala ännu mera, sannolikt för att sjelf utlägga vigten af sin dat, men då Blommelin, i det samma vinkade afskedssignelsen åt Astralandame, nyckade dessa på Auscultanten och afvägnade honom inom ett ögonblick, hvarefter de rusade ut genom det öppna fenstret.

Härvid kom Auscultanten icke blott utaf sig, han blef alldeles perplext, då han på en och samma gång hörde åskan skrälla, haglet smattra mot rutorna och orkanen tjuta, såsom fruktansvärd såg en förskräcklig blandning af skyar, eldslågor, norrsken och klädtrasor sväfva förbi. Han störtade sig på dörren ut i det andra rummet, der han slutligen föll pladask i golfvet. Sans och sinnen förgingo för honom; och när han ändtligen qvicknade vid, hörde han tydligen Väderfanans välkända röst, som klagligen ropade: Sokasto slabakt! Assistera mig! Assistera mig! Den congregation jag för ditt contentement och eget soulagement inventerat, procreerat, genererat och bakijserat, existerar reellement. Nu rasar den värre, än en vis galen gymnasist i forna dagar. Jag observerade den nyss. Här enonceerade sig evident ett tredje parti, som hvarken är Adelmän och ofvenska Svarar, ej heller Väderfanor och vindspelare. Godaste Slabbik! tänk på mig! Det är förloradt om någon annan får makt med dig. ~~Ack~~! min mage! Ack! Min mage." Så snyftade rösten och upplöste sig omärkbart i denna klagan.

"Är då Herr Notarien verkligen så redbar och trofsen, som han påstår?" frågade den lilla Blommelin.

"Ja varsvera tri!" — Svarade Humblom. "Det redbara och nyttiga tror ~~jag~~, är det som verkligen är redbart och nyttigt, och det är alltid förmånligt att vara redbar och nyttig. Derföre är jag också en fiende till all dikt. I synnerhet efter denna historien. —

Jag undrar hvad den karlen, som drog på mig jernhandskarna, sade min kappa? – Ha, så. Nu kommer jag ihåg, att jag icke hade den med mig. Jag blir alldeles olycklig genom den der Inbillningen eller Fantasien, som den också kallas."

"Herrlig är Inbillningen" – sade Gubben. – "Den pladdrar betydelselös från i det betydelselösa lifvet och lockar med himmelska blommor oss tillbaka till det Eden, hvarur vi högfärdas att hafva, för kunskapens skull, blifvit ~~[illegible]~~ förjagade. Morgonen af vårt lif förgyller hon med de jordiska hoppen, och hon försilfrar aftonen, med det himmelska, omgifvet i dödlighetens stjernekrona. Orden på skaldens tunga binder hon till kransar, och af tiden från harpans strängar väfver hon vingar åt den eviga Harmonien. Men der jordens korta timar ej längre förslå, der breder hon den skimrande regnbågen, såsom en väg till lifvet efter lifvet till en morgon, utan afton, till en [illegible] utan hetta, till en Ocean af frid, der lugnet återspeglar sig i saligheten."

"Ja, efter det nu skall så vara" – ordade Auscultanten – "så vill jag icke heller förklara mig emot Imaginationen och Poësien. Men då skall den vara kraftig. Den skall omröra Svithiods forngudar med kraft – – den skall – – Ja det skall den göra."

"Ynglingen!" [illegible] svarade Referendarien. "Tro mig att ropet efter kraft är vanmaktens nödskrik efter betydelse. Den som verkligen äger styrka, saknar den icke. Man begär icke, hvad man redan har. Af polerad papp men icke af härdadt jern är den ofrälse sköld och adeligt slutna hjelm, hvaraf ordet besvärkas öfver. – –"

Om Referendarien talade mera, kunde Auscultanten icke rätt påminna sig, ty, som han satte sig ned, för att rätt fatta hvad som sade honom, som förföll han tydligen i det tjusa mellanstånd emellan sömn och vaka, hvilket plägar omärkligen infinna sig, då man hör ord klinga kring öronen, utan att förstå dem eller som många store statsmän tänker djupt öfver menniskoslägtets angelägenheter, [illegible] – efter maten. Likväl tyckte han sig hafva märkt att Referendarien, vid utgåendet yttrat: "denna är också [illegible] oefterrättelig!" Men icke länge satt vår hjelte slumrande, med slutna ögon och öppen mund, ty i en hast slogs dörren upp och Samtliga husgerådet

följer

Riddarskap och Adel samt något [illegible]

före han äfven begynte att någon måtte, vid en blifvande Riksdag, föreslå, att så vackra ting som svärd hvarpå man lätt kunde göra sig skada, måtte alldeles borttagas ur vissa namn, och de som sådant önskade måtte hädanefter få kalla och skrifva sig Blomstersvärd, Dundersvärd o.s.v. i stället för Makerstersvärd, m. m."

Säkerligen hade Humblom talat mera, men då han såg Månans beljersters nalkas med hjelmen och Solar med Skölden, föll han i vanmakt, hvarur han väcktes af Referendarien, som höll för hans näsa, en röd och en hvit ros, sägande: "drick kraft af Rosens parfum. Drick saktnad ur dess sköfvor. De äro båda skaldens vittnen och skaldens segrar öfver allt."

"Nej, bevara oss!" – invände Auscultanten – "Rosorna hafva visst en annan betydelse" ~~men~~ Men Referendarien fortfor: "Emellan kyrkan öfver det [illegible] stället der Christus föddes och Bethlehems stad låg fordom ett fält, som kallades Rosenfältet. Detta har fått namn deraf, att för lång tid tillbaka hade en ung Jungfru, som blifvit oskyldigt angifven och dömd för det hon förlorat sin krona, blifvit utförd för att lefvande brännas. Bålet var uppfördt ute der på fältets växande törnen. Detta antändes, men då lågorna flammade opp, då ropade Jungfrun till den sanne Guden och bad honom göra ett under och bevittna hennes oskuld. Elden slocknade i det samma; och der den satt var i törnet uppskötto röda rosor i de glödande kolens ställen, men de

törnen

skyggor inträdde, anförde af den agrostopade bönnen som på de öfriges vägnar, höll följande tal: Välaktade Herr Auskultant! Det prof ni genomgått är stort. Det är för Er hedrande! Ni har undflytt fantasiens förvillelser: ni har hållit Er obesmittad från dessa så kallade ungdoms-idealer: ni har egnat det hedbara Er dyrkan: och från det allvarsamma har Ni endast lånit, i en ringa mån, locka Er af omständigheterna. Då fåfängt fått framgår man till rykte och betydelse, till belöningar och utmärkelser. Så gör man sig värdig en stol i de vittras gille, och bliedas med att få hålla en länk i de styrande kon. Lika fjerran man är från striden, lika fjerran är man ock från vådorna. Hell den vise, som förstår att skörda adlarens möder. Fortgå på Eder bana: och ni är snart en stadig man! Naturen gaf stadga åt Edert förstånd. Philosophien skall lära Er att tro, och Erfarenheten att icke förvirras. Vid målet skola inga drömmar mera leda Eder till bråtsliga omdömen om Edra förmåner, och Ni skall icke befara, att förföljas af svenskan. Med honom skall Ni snart sluta det vänskapsband som förenar sympathetiska själar. Må hända träffas vi ännu en gång. Måtte det ske på ett ställe, der hvarken Ni eller vi lida af svärmeriets våld och fantasiens förtryck! Emedlertid Jag emellertid en uppriktig försäkran af vår högaktning för denna redbara och dittills obegripliga förstånd, som gaf Er förmåga att begrå. Farväl! Och Eder slutfriden skall i Eder se — en redeboge rådgifvare; edra vänner — en vänfast dommare; och Svea — en man med ädagalagda insigter, erfarenhet och redlighet.

"Mine Herrar och Damer!" — svarade Auskultanten bugande sig för samtliga närvarande, samt nickande mera förtroligt åt kaffekannan och dosbyret, såsom gamla bekanta — Den heder I meddelen mig, emottager jag med vördnad och skall bemöda mig, att blifva den samma värdig. Jag vet att ungdomsidealerna icke äro något annat, än frukter af barnets obekantskap med verlden; och jag hoppas att höga vederbörande ej taga illa opp om någon skulle omedvetet försynda sig mot dem, i en dröm. Jag älskar icke fantasien. De skepnader den framställer hafva ingen kropp, och kunna således, åtminstone icke utan besvärliga omgångar, ställas inför domstol, och åläggas corporligt straff, i händelse de skulle beträdas med vrånga framställningar till allmänhetens förvillande eller förledande. Werk öde — mitt Herrskap! är tiderne. ~~Fram~~ tedbare medborgare äga icke mera qvar än kroppen, ty--"

Margarethas ankomst med ljus vållade att Orationen hölt sig i växten. Oratorn, afbruten, famlade fram ~~fr~~ tankar och såg sig omkring. Med rört hjerta visste han, utan att rätt veta om han drömde, eller var vaken, toga afsked af sina vänner. Men gumman tyckte hafva förjagat dem. Han funkade slugt och gick; men i trappan föreföll det honom ganska hårdt, att se en så beskedlig och godlyntad medborgare, som Björnen, stå så der ~~n~~ uppstoppad.

I porten skiljdes han vid Margaretha, men icke vid sin förtjusning. Denna följde honom länge ut på gatan. Och var det väl underligt? Genom det makalösa talet fann han sig försäkrad om en mängd nobbara och till en stor del, märkvärdiga medmenniskors tillgifvenhet och beundran. De hade gjort sig af med all fantasi; och de ville honom så väl. Ytterman hade han undflyppit både Referendarien, hvars uppförande var mer än tvetydigt, och Australianerna, ~~hvars~~ hvilkas afsigter ~~voro~~ uppenbarligen voro högst brottsliga; ty hade de icke sökt att genom osammanhängande bländverk förvilla hans förstånd, och ~~m~~ hvad mera var, genom rustningens påklädande förföra till krig och bardalekar honom, ända från de spädare barnsbenen haft en synnerlig afsky för gevärskrammel.

Försänkt i dessa ~~[illegible]~~ tankar anlände han ~~fr~~ till sitt qvarter; men porten fann stängd. Sin nyckel kunde han ej heller återfinna. Han klappade länge, men förgäfves; och fick slutligen ingen annan utväg, än att söka sig en lägerstad annorstädes. Bänkarne i Kungsträgården föllo honom först ~~in~~ in; hvarföre han skyndade dit, liksom drifven af en oemotståndlig trånad. Men, o himmel! hvad blef han der varse? Knappt hade han satt sig ned framför esplanaden eller pelisen, och hunnit att med beundran omfatta de der befintliga krukorna, att Farmas öfver Thetid, denne väderfödare, som icke skytt aktning ~~för~~ för Lil och med för Rikskrukan, förrän han såg en qvinna komma ridande på en ungsvalka, öfver Jacobs kyrkomur."

Humlom häpnade. "Vore nu denna Atheist här; ~~sam~~ — sade han för sig sjelf — så skulle man snart kunna omvända honom till en populair trosbekännelse, med kolartro(*) och kolarinbillska" (* fides carbonaria)

herskap och alle [illegible]
fore han äfven begynder att någon måtte, vid en blifvande Riksdag, föreslå, att så vassa ting som Svärd, hvarpå man lätt kunde göra sig skada, måtte alldeles borttagas ur vissa namn, och de som hädan önskade, måtte hädanefter så kalla sig, skrifva sig Blomsterord, Dunderord o.s.v. i stället för Blomstersvärd, m.m."

Säkerligen hade Humblom talat mera, men då han såg Månans beherrskare nalkas med hjelmen och doltar med skölden, föll han i vanmakt; hvarur han väcktes af Referendarien, som höll för hans näsa, en röd och en hvit ros, sägande: "drick kraft af Rosens parfum! drick saktnad ur dess silfvor. De äro bägge oskuldens vedrina och oskuldens segrar öfver allt!"

"Nej, bevara oss! — invärde Auscultanten — Rosorna hafva visst en annan betydelse." ~~a~~ ~~men~~ Men Referendarien fortfor: "Emellan kyrkan öfver det ~~C~~ stället der Christus föddes och Bethlehems stad låg fordom ett fält som kallades Rosenfältet. Detta har sitt namn deraf, att för länge tillbaka hade en ung jungfru, som blifvit oskyldigt angifven och dömd för det hon förlorat sin krona, dit utförts för att lefvande brännas. Bålet var uppfördt af de på fältet växande törnen. Detta antändes, men då lågorna flammade opp, då ropade Jungfrun till densamme Guden och bad honom göra ett under och bevittna hennes oskuld. Elden slocknade i det samma; och der den hade tört, uppsköto röda rosor i de glödande kolens ställen, men de

törnen

het. Dock lämnade honom icke rådrum till vidare ſpekulationer angående Nådens ſtyrka i de ſvaga. Söderifrån ankom en annan käring ridande på en bock. Hon gjorde, för att komma ned på planen, en kretſande fart deromkring, med lika ſå mange och ſäkra-, kors- tvär- fram- och återſprång ſom den berömde Wäderhane då han ſkall beſpiſa allmänheten med fem lånta ſtankar och tre emotſeenden. Dock kom käringen lika litet ned på marken, ſom han kommer till reſultatet, utan måſte den redan landade ſyſtern ſätta den andra i benen och draga ned henne, för att göra ſlut på det ändamålslöſa och för åſkådaren ſinſamma ſprattlandet.

Tumlande åter än hit och än dit, ſåſom viſſa moderna ſkalder, då de göra ſig på poetiſka bilder, inſtallerde ſig ſedermera en af Sabbathsbergs-mearne, färdandes på en qvaſt, ſom ſyntes lika ſå belamrad med diverſe godt, ſom en koſak-häſt, efter plundringen af en by. För henne var det ingen ſvårighet att komma ned, men ceremoniſt ſå mycket ſtörre att hålla ſig uppe af damp ſom fördenſkull hufvudſtupa ned mellan krukorna.

Här hafva ~~ey~~ Elfvorna ſin dans-ſale den förſt anlända,† och här kunna vi ſåledes utföra hvad jag bedt Eder om.† Jag har ju ſagt Er, att min dotter älſkar en ung hygglig karl, ſom efter hvad Blommelin ſäger, har allting för ſig för att komma fram i verlden. Ockſå älſkar han henne. Men den fördömda Referendarien, ſom bara vill ſtifta ondt i verlden, har gett ſig f–n på att gifta bort honom med ~~en~~ ſin fina Nippertiſſa. Han håller väl nu ſom bäſt på, att med tillhjelp af ſina aſtrala englar eller benglar, ſom de borde heta, trolla om honom. Men det ſkall aldrig ſke, ſå ſannt jag heter Urſula Keeka! Blommelin ſkall ockſå göra hvad han kan, men den ſtackarn har blifvit ſå tilltygad af de Satanna, ſom ſlagit honom i hufvudet med en ſkoſ ſtinnſtoflor, att han nu ligger hemma och omöjer ſig. Derföre har jag måſt beſvära ~~Er~~, men ſtöt på mig om I en annan gång behöfven något.

Wid namnen Blommelin och Urſula likaſom uppvaknade Thumbom och tyckte ſig igenkänna klädmäklarens vänninna till ſå väl gång, ſom hållning. Deröfver föll han i ſtor förvåning, ſå att han af det följande ſamtalet icke förmärkte mera, än att käringarne räckte hvarandra handen derpå, att en ſå hederlig flicka som Ursulas dotter, skulle få en liten hederlig karl, samt skurre sig att gå hemma ~~ablikta~~ afsikter till möte. och derefter skyndade till verket. Ursula framtog undan kjortlarna, en fyrvetta med glödande kol uti. En annan ~~fram~~-medhade en ~~hög~~ trygg och den sist ankomna. Den sista hvad annat hvarjehanda som tarfvades, och alltsammans nedlades för en bland Kvinnorna, hvars majestät och mildhet ~~Auscul-tanten~~ ~~störta~~ störtade Auscultanten i ett bottenlöst haf af idel beundran. 4 svart

"Herligt!" — så var han färdig att högljudt utbrista. — "Ja de fira hemma med ~~rot~~ en rökverk och lofsånger. Ack! huru sött vore det icke, om de hade något af det suveräna turkiska rökpulfret och som store skalder ega. Hvilken tok lukt af classiskhet skulle icke då uppkomma! och huru sött skulle icke Kvinnorna må deraf, i trots af Theniers orda?"

Från så hyggliga betraktelser stals likväl den gode på ett öfverraskande sätt. I stället för att processionera parvis inför Kvinnorna, fattade Madamerna hvarandra i händer och började dansa midt på golfvet, ~~som Trollfan krig en menniska~~. De gingo ~~på~~ derma på så ofrestruktt, att Trollsarne skulle icke kunnat dansa värre om de fått salig Slaktar — till fulstikt i Mellätåt blåste de på elden; och när dansen stadnat, skar man hufvudet af tuppen och samlade blodet i ~~pannan~~, under det att en af qvinnorna ~~et~~ ritade med det blodiga tupphufvudet en ring omkring dem och en annan fläktade på elden med en afsliten vinge. 4 en Stekpanna

Ursula åter gjorde en rörelse med armen, likasom förde hon en handqvarn ~~emot solen och~~ uppreppande en mängd obegripliga ord. Men i hast ökte Lågheten. Öfver kyrkogårdsmuren kom flygande en stor tupp af eld, hvilken flera gånger hoppade omkring den blodiga ringen. Slutligen uppkastade qvinnorna till honom resten af den svarta hennan, som han sönderref. Men nu mera var han likväl ingen tupp; det var en ~~-~~ ung, sirlig herre med Karaka, som tog ett ~~-~~ rätt artigt afsked af damerna, ehuru mullret rök nog mycket kring honom när han gjorde sin compliment med venstra foten.

Från stället der den svarta tuppen sönderrefs uppstånder något, som Auscultanten förmodade vara tvenne vaxbilder. Öfver desse läste också någon, och började Auscultanten att, likasom, klippa med ögonen, då han ibland annat hörde både den vackra Catharinas och sitt eget för honom så kära namn. Men allt tystnade då bilderna lades i stekpannan. War det en verklighet, eller var det en verkan af

[illegible] dårskap och [illegible]
före han åter begynnade att någon måtte, vid en blifvande riksdag, föreslå, att så vackra ting som svärd, hvarpå man lätt kunde göra sig skada, måtte alldeles borttagas ur vissa namn, och de som sådant ord hade måtte hädanefter få kalla och skrifva sig Blomsterord, Dunderord o. s. v. i stället för Blomstersvärd, m. m."

Säkerligen hade Humblom talat mera, men då han såg Månans beherrskare nalkas med hjelmen och solkar med skölden, föll han i vanmakt, hvarur han väcktes af Referendarien, som höll för hans näsa, en röd och en hvit ros, sägande: "drick kraft af Rosens parfum! drick saktmod ur dess silfver. De äro bägge skaldens vitrin och skaldens sirat öfver allt."

"Ney, bevara oss!" — invände Auscultanten — "Rosorna hafva visst en annan betydelse" — ~~men~~ Men Referendarien fortfor: "Emellan kyrkan öfver det ~~?~~ stället der Christus föddes och Bethlehems stad låg fordom ett fält, som kallades Rosenfältet. Detta har sitt namn deraf, att för lång tid tillbaka hade en ~~ung~~ jungfru, som blifvit oskyldigt angifven och dömd för det hon förlorat sin krona, det utförts för att lefvande brännas. Bålet var uppfördt af de på fältet växande törnen. Detta antändes, men då lågorna flammade opp, då ropade Jungfrun till den sanne Guden och bad honom göra ett under och bevittna hennes oskuld. Elden slocknade i det samma; och der den stått i förut uppskötto röda rosor i de glödande kolens ställe, men de

törnen

♀ svart

♀ en stekpanna,

den olyckliga fantasien, som jemt och samt förföljde vår hjelte. Han kände sig ordentligen svettas, under det att en besynnerlig oro genomträngde hans inre. Hjertat klappade så fast, och blodet forsade, såsom ett vattenfall, genom ådrorna. Långs med ryggraden rådde isköld, under det att ett varmt vemod, åtföljt af aningar, meningar, tänkningar och trängtningar jemte andra slitningar och förbittringar huserade i hjertat. Men för ögonen dansade tusentals ringar, den ena brokigare än den andra, och vart enda embetsmanna ämne högg flitligen tag i sin egen tuppé, för att ändock få något svar på sin fråga: om han verkligen var rätt klok etc.

Men innan han ännu hunnit få svar på denna fråga: slog han en syn, som ännu mera förvirrade hans tankar. Han såg nemligen den ~~sköna~~ vackra Cathrina ankomma med vacklande, osäkra steg, lik en sömngångerska; och nu sprang, likasom fordom den väpnade Minerva ur Jupiters hufvud, utur Auscultantens ~~meningar~~ chaotiska meningar den tanken, att det var den vackra Cathrina han tänkt på. Rasande bra såg hon också ut i sin nattdrägt ~~och~~ ja, hade icke fötterna varit likasom ~~fast~~ fastvuxite vid jorden, så hade han odisputabelt ilat fram till den bänk, hvarpå flickan nedsatt af qvinnorna, som tycktes hafva för afsigt att traktera henne af ~~för~~ Bladpannkakan.

Efter denna kände ~~[illegible]~~ Humblom sig ordentligen lyckligare ehuru han icke kunde för sig sjelf neka, att det onekligen gått mycket äfventyrligt och fantastiskt ~~[illegible]~~ till; ty hvarföre skulle man icke den heder i spegeln, utan så mycket bråk? Men den honom öfverfallande lyckan blef slutligen så stark, att han tvertemot sin föresats lämnade bersån och skyndade i fyrsprång fram med utsträckta armar, för att omfamna den vackra sofverskan. Dunk! lät det, då han slog sin panna mot en annan, hvars afsigt uppenbarligen var engagerad med Humbloms. Förundrad däröfver såg han upp och framför honom stod en spad figur, med hvit hår och svarta mustacher i ~~Emot~~ Emot denna, som ej heller tycktes vara rätt vaken, sträckte den vackra Cathrina sina armar, och ehuru karlen befanns i bara skjortan, omfamnade hon honom innerligen. Men se! Vid denna anblick tände sig hos vår hjelte svartsjukans eld, och den flammade skyhögt, ty han framsteg och sade: "förlåt mig, min herre! men flickan är på [illegible] och är förlofvad med mig."

Så beskedligt gick ej Ursula till väga. Hon skyndade sig fram och försökte att med den ena handen knuffa bort den främmande, under det att hon ~~[illegible]~~ fick, med den andra Humblom i nacken, skjutande honom närmare till Catharina, som deremot höll sig med alla krafter fast vid mannen med ~~[illegible]~~ mustacherne, tilldelande vår ~~[illegible]~~ Auscultant en kindpust, så att han tumlade flera steg tillbaka.

Ljusva

"Lyckliga flicka! – – ſå långt hade Thumblom redan hunnit i ſitt yttrande, men nu ſkrek han: "det är, tag mig tuſan! obeſkrifligt, att bära ſig ſå åt. Jag ger henne, ſå mången ſom både flyger och far!"

"Ät en bit Gåvaſ–" hviskade en af Gummorna och ſtoppade en bit pannkaka i Thumblom, hvarvid denne kände likaſom en magnetiſk ſtröm gnida ſig genom hela hans väſende. Dock var Catharina nu mera icke enda föremålet för hans brinnande tankar och önſkningar. Den främmande karlen delade dem med henne till den grad, att ~~den~~ Auſcultantens varelſe ~~tycktes~~ tyckte viſſa helt och hållet ~~[illegible]~~ upplöſa ſig i deſſa båda poler, ſom ~~åter~~ åter förlorade ſig i ſin polaritet i hans hjerta. Han omfamnade ſålunda mannen med muſtaſcherna, denne Catharina och hon åter honom. De bildade ~~en~~ tillſammans en lyſande kärlekskrans, ſom ſlingrade ſig uti och omkring hvarandra, men i anſeende till den ſpelning i tankeſkallen, ſom, efter vanan, rådde inom den ſamma, hände den olyckan, att alla tre tumlade, puſt! genom vanſkapnen och kärlekens heliga anſträngningar i marken. I ~~hvad~~ hvilken ſtällning, må man ſluta af det förgående.

Upp ruſade nu Urſula, ſom följt med i ſällſkap med de andra ſyſtrarne, bitrådde elden, gjorde pannan och förſtörde alla ſpår af den blodiga kretſen, kaſtade ſig derpå i ögonblicket från boken, ilade i ſprångſprång öfver S:t Jacobs kyrkomur och återkom ſtrax med några gröna mall, den hon förſökte att utſtrö emellan Catharina och den främmande (x). Härvid upptäckte hon att Thumblom icke ſof, utan var ~~vaken~~ tvärtom vaken, och nu ſlog hon i hop ſina händer utropande: "Ack, gud! olyckliga menniſka! Nu blir viſſt Auſcultanten galen. Han är vaken. Kära Mor Brita och Madam Berg! kommen att hålla karlen, ſå att han icke gör ſig något ondt, medan jag ſkickar efter Gerda."

"Inte blir jag galen, om blott den fördömda författerinnan ville hålla ſig vid marginalen," ſvarade Thumblom. – "Men fortfar man länge med på detta ſättet med både min och läſarens fantaſi, ſå

Riddarſkap och Orde

före han äfven begynte att någon måtte, vid en blifvande Riksdag, föreſlå, att ſå vaſſa ting ſom ſvärd, hvarpå man lätt kunde göra ſig ſkada, måtte alldeles borttagas ur viſſa namn, och de ſom ſådant önſkade måtte hädanefter få kalla ſig, ſkrifva ſig Blomſtervärd, Rundevärd o.ſ.v. i ſtället för Blomſterſvärd, m. m."

Säkerligen hade Thumblom ſagt mera, men då han ſåg Månans ſilfverſkära nalkas med hjelmen och Solen med ſkölden, föll han i vanmakt, hvarur han väcktes af Referendarien, ſom höll för hans näſa, en röd och en hvit roſ, ſägande: "drick kraft af Roſens parfum! drick ſaktmod ur deſs [illegible]. De äro bägge ſkaldens vidrier och ſkaldens ſegrar öfver allt."

"Ney, bevara oſs!" invände Auſcultanten – "Roſorna hafva haft en annan betydelſe." ~~men~~ Men Referendarien fortfor: "Emellan kyrkan öfver det ~~C~~ ſtället der Chriſtus föddes och Bethlehems ſtad låg fordom ett fält, ſom kallades Roſenfältet. Detta har ſitt namn deraf, att för lång tid tillbaka hade en ung Jungfru, ſom blifvit oſkyldigt angifven och dömd för det hon förlorat ſin krona, dit utförts för att lefvande brännas. Bålet var uppfördt af de på fältet växande Tornen. Detta antändes, men då lågorna flammade opp, då ropade Jungfrun till den ſanne Guden och bad honom göra ett under och bevittna henne oſkuld. Elden ſlocknade i det ſamma, och der den ſtått i förut uppſköto röda roſor i de ſlocknade kolens ſtällen, men de

tornen

39.

* utan att ~~vi~~ någondera får minsta rådrum, att fläsa ut,

så vete väl Gud, hvar det kan gå med oss ~~[illegible]~~ i längden. Hvad säger den store af Leipzig i sina grunder emot senare tiders underverkare? Jo: att inbeckstala lättrogne, på sådana inbillningar som dessa, förlorat deras tid, deras förmögenhet, och det som är ännu mer, sjelfva förnuftet.

"Hör! hör! nu säger han det sjelf." Skrek Ursula och fröken Linkalder Gummorna. De högg tag i vår hjelte och sökte att fatt aflägsna honom från den vackra Catharina, som öfverigenom fick mera spelrum med den främmande. Men då såg man att vår hjelte, ett Numidiskt Lejon ifrån Småland rasa. Det fnyste af vrede, och röt af kärlek, då det af Gummorna nedfälldes på bänken. ~~Der satt och vår vän~~

Der satt och vår vän, medan Ursula uppstog, efter hvad Humblom tyckte en lätt dragon af henne. Denne slejade sin mot den stora klockan, utropande tillika: Jag Ursula Recke beder och besvär elig Marbul! Eder af de sju Storfurstarne och General Adjutanterne! Ri Rombabol, Svalaboth, Musa, Musala, Mafiaka! Att den åt denne tygnre förlänar Kraftfullt påfluginghet och skymfsamhet! Jag besvär dig, vid alla Myndigheters myndighet! Genom fjäsket i brådskan, och brådskan i fjäsket! Vid det oändligt små i det tusligt stora och vid det omätligt vigtiga i det ofattligt lilla! Låt denne utföra sitt maktpåliggande värf, genom maktorden: Lag ~~[illegible]~~ frihet. Tel est notre bon plaisir!

Med en ~~dundr~~ drönande fart afreste nu Lucinen och hjelade så behändigt i luften att Humblom icke kunde med säkerhet se om det var en riktig Luci eller en broms. Att det likväl var endera slot han med säkerhet deraf, att figuren rakade ~~lik~~ djerft till väggs, ~~som en Canon~~ ~~[illegible]~~. ~~Hvarföre~~ Det ej heller dröjde länge, förrän svart-klammelin stod mitt ibland dem; och det verkligen i Grefven tid, ty genom det Numidiska Lejonets rytande hade fobisen blifvit uppvaken och instälde sig nu för att förnimma hvad denne kunde vara att förtjena.

Likasom en verklig General genast vid första anblicken på ett slagfält, viser drabbningens ställning, så fann jemväl Klädmäklaren, att den vid ankomst af Sällskapet varit den, som borde först lämna det. Han vände sig såleds till denne och sade: Min Besköttige Herr Öfvergevaldiger! Herren håller en så ~~[illegible]~~ utmärkt ordning och är så påpasslig, att jag och hela Allmänheten stå hos Herren i den största förbindelse. Tillåt mig derföre att få uttrycka min tacksamhet. Emottag här min hand. En redlig mans handslag!" — Härvid mötte Klädmäklarens hand af en annan hvars ägare, sedan han, i anseende till mörkret, på nära håll öfvertygat sig om den medborgliga tacksamhetens verklighet, tackte, yttrade: "Jag förmodar icke att minsta oordning är här å färde, och kan således med trygghet begifva mig till ett annat ställe, der min närvaro är nödvändigare. Men det försäkrar jag, att när man vet att sådana saker på natta fallet, så är den borgerliga ordningen alldeles icke farlig, om icke för några tiggares och trashankar!"

"Här svarar jag för ordning och skick!" försäkrade Klädmäklaren som så fort väktaren af det allmänna lugnet hunnit aflägsna sig, skyndade fram till bänken, vid hvars ena ända Humblom fanns inpassad emellan qvinnornas skarpa armbågar, medan Ursula försökte att å den andra tränga emellan Catharina och mannen med mustacherna.

"Tänn hjelp för förm~~[illegible]~~ ~~Guf~~ stående Gud, som till det inen tränger!" — ropade Klädmäklaren i det han satte den välbekanta peruken på den vackra Catharinas hufvud; Härvid gör jag accurat ut som Wisheten uggla och lät utan möda skilja sig från mannen med mustacherna, ~~hans affären~~ som tyckter frysa erbarmligen och ville åter skynda bort, i ~~sin säng.~~ förmodligen till sin säng. Men under det att alla tre ~~qvinnor-~~ madammerna voro, jemte Klädmäklaren, sysselsatte att bortföra Nymphen i nattkläderna, lydde Auscultanten sitt brådfulla hjertas ingifvelser, störtade sig på den frusne och slöt honom i sina armar under utrop: "Heliga kärlek! Vänskap! skulle jag säga. — Detta hjerta har aldrig känt dig! Men bror — nu —

"Bror är redan vaken!" — sade Klädmäklaren åt Humblom, då denne äflades att qvarhålla den försvinnande vän. — Således förstår Bror hvad jag frågar. Skaffa denne främmande person, om hvilken jag icke vet, hvarken huru han kommit hit, eller hvad han har här att göra?"

"Omöjligt! Omöjligt!" — betygade Humblom. — "Det unga och ädla hjertat vet att värdera vänskapen. Detta sköna band emellan sympathetiska själar på jorden. Denne unge man ser dessutom ut som han vore af familj. Måhända har han en betydande anförvandt, så att jag kan genom honom få recommendationer. Nej, jag skaffar honom aldrig!" Och härvid störtade han sig på föremålet för ~~sin~~ hans dyrkan, hvaremot denne sparade hvarken knuffar eller mundfiskar till tacksamhet. Men

[illegible] derskap och [illegible] förr han åter begynnade att någon måtte, vid en blifvande riksdag, föreslå, att så vackra ting som svärd, hvarpå man lätt kunde göra sig skada, måtte alldeles borttagas ur vissa namn, och de som sådant önskade måtte hädanefter få kalla och skrifva sig Blomsterord, Dundevord o.s.v. i stället för Blomstersvärd, m.m."

Säkerligen hade Humblom talat mera, men då han såg Månans beherrskare nalkas med hjelmen och dolken med skölden, föll han i vanmakt, hvarur han väcktes af Referendarien, som höll för hans näsa, en röd och en hvit ros, sägande: "drick kraft af Rosens parfum! drick saktmod ur dess sköfvor. De äro bägge oskuldens vittnen och oskuldens segrar öfver allt."

"Nej, bevara oss!" — invände Auscultanten — "Rosorna hafva visst en annan betydelse" ~~ew~~ Men Referendarien fortfor: "Emellan Kyrkan öfver det ~~C~~ stället der Christus föddes och Bethlehems stad låg fordom ett fält, som kallades Rosenfältet. Detta har sitt namn deraf, att för lång tid tillbaka hade en ung jungfru, som blifvit oskyldigt angifven och dömd för det hon förlorat sin krona, dit utförts för att lefvande brännas. Bålet var uppfördt af de på fältet växande Tornen. Detta antändes, men då lågorna flammade opp, då ropade Jungfrun till den sanne Guden och bad honom göra ett under och bevittna hennes oskuld. Elden slocknade i det samma; och der den satt i förut uppsköto röda rosor i de glödande kolens ställen, men de

Tornen

häraf lät Humblom sig icke afskräcka; hans vänskap alltigen ökades endast derigenom.

Då fattade klädmäklaren den återbekomna peruken, sägande: "Jag gör det ogerna; men här återstår ingen annan utväg. Bror ser det sjelf!" — Han dröjde några ögonblick, men liksom hänförd af en högre anda, fortfor han: "Förståndet lyd! när det vill själ med din bemänger!" — fatte peruken på Humbloms hufvud, der den å nyo fastnade.

Lugn blef nu Humblom. Lugn, stilla och beskedlig som en f. d. Jacobin, då han ser att konungavälde också har åt honom höga tjenster och pensioner: att allmänna ohyndigheten vidlyst gör hans ärenden; och att den så kallade rättvisan gör sig en ära af ~~att~~ i låsa i lagen genom hans torgnet. Men om dessa verkningar utgjorde peruken sjelf, eller om han endast äger förmåga att ~~det~~ åstadkomma dem, trodde Anfuelkanten ännu vara för tidigt att bestämma. Dock verkade detta compianta friserade och nudrade förstånd på honom ingen ting annat, än att hans flammande kärlek till den bortgångne nedfallnade till en stilla och lågande trånad, åt hvilken han gaf lyft, derigenom att han sade åt klädmäklaren: sannerligen för Gud, farbror! om jag vist vet, hvilkendera jag högre värderar: antingen den vackra Catharina, eller den redlige okände? Med en maka, sådan som denna engel i menniskoskapnad; och med en vän precist som denne Orest, — måste lifvet vara ett paradis. Kors! hvad jag älskar dem bägge? Men hvarföre fick jag icke väcka honom? Hvarföre fick jag icke underrätta mig om hans namn? En ny Pylades, måste jag nu söka honom bland alla Garnisons-officerarne? Ack, må hända är han, när allt kommer omkring — en handtofficer? Himmel, hvar träffar jag honom, ~~som~~ till hvilken mitt hjerta ~~[illegible]~~ tränger bland hufvuden genom hufvude? — Men förbanna mig! sitter icke peruken fast. Det är genom af, farbror, att på sådant sätt blottställa mig. Farbror vet sjelf hvilket besvär jag haft ~~denna~~ i går förmiddag, att blifva honom qvitt. Jag är väl icke farbrors narr heller? I synnerhet, som jag nu är funnad på älsvar att gifta mig med Catharina."

"Tag mig Dalern!" Utropade Klädmäklaren. "Försäkras jag icke Bror, att om jag vetat någon annan utväg att få Bror till fars, så hade denna aldrig kommit i fråga. Ett misstag har här utan tvifvel förelupit. Den främmande hade varit ifrån förståndet, om han vaknat i denna belägenhet. Troligen hade han vridit halsen af oss, ty de inverkande andarna ägga dem, som vid sådana operationer som dessa, komma från förståndet, till den grad, att de nödvändigt måste utgjuta menniskoblod. Dessutom veta vi nu hvem som befinner sig i den valfrändskap eller andliga correspondance med Neruken, att de verka på oss genom hvarandra. Jag har sedermera träffat Karlen på Norrbro, och han har sagt mig hvar han bor."

Till den Upplysta, ~~som har lust att skrifva så mycket han vill uti Stockholms Posten~~, styrde de nu sin kosa; och förundrade att våra nattvandrare icke nog, då de sågo ljus brinna i hans fenster.

46e ark. sid. 1. i den nästfullständigaste afskriften

före han äfven begynte att någon måtte, vid en blifvande Riksdag, föreslå, att så vassa ting som svärd, hvarpå man lätt kunde göra sig skada, måtte alldeles borttagas ur vissa namn, och de som sådant önskade måtte hädanefter få kalla och skrifva sig Blomstervord, Dundervord o.s.v. i stället för Blixtersvärd, m. m."

Säkerligen hade Humblom talat mera, men då han såg Månans beherrskare nalkas med hjelmen och Solkar uti Skölden, föll han i vanmakt, hvarur han väcktes af Referendarien, som höll för hans näsa, en röd och en hvit ros, sägande: "drick kraft af Rosens purpur! drick saftnod ur dess silfver. De äro bägge oskuldens vittnen och oskulden segrar öfver allt."

"Ney, bevara oss!" invände Auscultanten "Rosorna hafva visst en annan betydelse." ~~men~~ Men Referendarien fortfor: "Emellan Kyrkan öfver det Stället der Christus föddes och Bethlehems stad låg fordom ett fält, som kallades Rosenfältet. Detta har sitt namn deraf, att för lång tid tillbaka hade en ung Jungfru, som blifvit oskyldigt angifven och dömd för det hon förlorat sin krona, dit utförts för att lefvande brännas. Bålet var uppfördt af de på fältet växande Törnen. Detta antändes, men då lågorna flammade opp, då ropade Jungfrun till den sanne Guden och bad honom göra ett under och bevittna hennes oskuld. Elden slocknade i det samma; och der den satt i förut uppsköto röda rosor i de glödande kolens ställen, men de

törnen

46e ark. sid. 1. i den
näst fullständigaste afskriften

Riddar St Jöran
61 ark.
den näst-fullständigaste afskriften—

ind uppſkoto roda roſor : aw q [illegible]

Ormea

Så lap
att de
skrif
~~benx~~
tiken til
orsaken ~~[illegible]~~ hvarj
kallat
heller ~~[illegible]~~
~~namn~~
har det
~~att~~ sjelf ~~[illegible]~~ a
för att
men änd
den hva
Wi
jemväl fo
fattaren
sjelf ink
har han
igenkänne
att då
m.m. hjel
tillkomna
hvarpå ett
~~vill~~ denna
titelblad
det var n
~~namn~~ [illegible]
namnet
~~sjelf~~ Sömm
emellertid
så kan
vaga og
detta gro
eller med
flistring
Spaderdam
Krabben

Förord.

Då Läsaren i andra delen upptäcker, att de ~~för omförmälde händ~~ uti denna ~~berättelse~~ skrift omförmälde händelser, verkligen tilldragit sig, inser han ock ~~skä-~~ orsaken, hvarföre ~~denna skrift~~ den samma ej kan kallas en Roman, men ~~man~~ den ~~kan~~ ej heller ~~kunna med skäl annan än~~ skäligen kunnat benämnas ~~namn af~~ ~~en~~ en sann ~~händelse~~ berättelse. Derföre ~~hafva~~ har det blifvit öfverlämnadt åt ~~Läsaren~~ ~~att~~ ~~sjelf~~ åt Recensenterna, ~~och~~ och framför allt åt dem, som ej läsa boken, men ändå bedömma den, att henföra den hvart de behaga.

Visst vore det väl för dessa och jemväl för de andra (mycket lärorikt och fördelaktigt) att känna författarens namn. Men så lär han sjelf icke tycka. Skälet hvarföre har han tillbakahållit. Möjligen igenfinnes det deruti; ~~V. Pelu~~ att då så många tal och poëmer m.m. tyckas endast och allenast vara tillkomna, för att få ~~ett~~ titelblad, hvarpå ett namn ~~kan~~ kunnat tryckas, har ~~att~~ denna författaren ansett ett titelblad utan namn, antyda att det var något annat, än ~~sitt egna namn~~ ~~blott~~ ~~fåfängt~~ tryckfärgen på namnet, som åsyftades. Läsaren ~~får~~ må ~~sjelf~~ dömma ~~se~~ om sådant lyckas. Skulle emellertid någon vara mycket nyfiken, så kan han antingen gå lekamligen till väga och med gamla Skolan anse detta qvodlibet: för en efterbörd, eller med nya ~~Skolan~~ för en andeskiftning, från den i förordet till Spaderdame omnämnda vacanta Skrubben på Danviken.

Utgifvaren.

Riddar Sankt Göran,

Ett Qvodlibet.

Till trycket befordradt
genom
Utgifvaren af Spader Dame.

"Amen!" sade Herr Ordens-Biskopen och bekräftade dermed sin våldiga Predikan emot denna verldenes fåfänga. "Ping-pingli-ping!" svarade Ordens-stjernorna, som ringde mot hvarandra, då Herr Ordens-Biskopen nu nedkastade sig i stoftet ~~på Predikstolen~~ för att anropa den Mäktige ~~Tjeg~~. Högt snyftade de djupt rörda Madamerna på stora gången; och Auscultanten i Kongl. Maj:ts och Rikets Höglofl. Svea Hof-Rätt Georg ~~Ph~~ Petter Humblom ~~tänkte~~ sade för sjelf: när du en gång kommer till vice President, så bör du i underdånighet anbedja dig Kongl. Maj:ts Nordstjerne-Orden; dock ~~men~~ strax derpå tillade han, lika som besinnande sig: "Kommer dag, kommer råd!" samt grep efter sin i bänken N:o 60 insatta käpp med guldknapp; — — men käppen var borta.

Häröfver förvånade sig Auscultanten öfvermåttan; sägandes emellertid till den ännu qvarliggande fadren; hvarefter han vidare såg sig omkring. I bänken N:o 60 hade blott en enda person ~~befunnit sig~~ funnits, ~~hvilken~~ som under hela tiden hade, utan att röra sig, med yttersta uppmärksamhet afhört den salfvelserika Predikan och ännu satt, i oförändrad ställning, lutad mot sitt spanska rör med

elfenbens

Osenbeus krycka. Honom kunde Auscultanten omöjligen mist ända; derföre såg han sig yttermera omkring, jemväl i de närmast belägna bänkarna, men förgäfves. — kappan med guldknappen kunde icke upptäckas. Och likväl erinrade han sig så tydligen, att han haft den med sig till kyrkan, att han stått den bredvid hatten, och att han, minst trenne gånger sett efter den, då, under pågående Predikan, förgängligheten af jordenes skatter varit bragt å bane.

Medan Auscultanten sålunda samlade sina tankar, för att noga och fullständigt erinra(de) sig omständigheter, som ägt sammanhang med kappans bortkomst, kastade han tillfälligtvis ögonen mitt öfver gången och såg ett ungt fruntimmer, klädt i brandgul kappa och sidenfarthatt af samma färg, likande med kappan; men hon satt icke ordentligt i bänken, hon red tvärtom grensle öfver sjelfva stolskarmen. Detta uppskakade Auscultanten, ty han visste icke hvad han borde tänka om ett slikt företag i Herrans Tempel. Så snart derför, som bönerna voro slutade och ordningen hade kommit till brödtaxorna samt Kongl. Maj:ts Nådiga Varning mot förbjudna Spel, gjorde han ett ~~[illegible]~~ förtvifladt försök, att genom bryta den på gången uppställda dubbla linien af stolar och Madamer. Väl tyckades det honom; men då han ändtligen kommit öfver på fruntimmers-sidan, var den unga damen tillika med kappen försvunnen, och föreföll det honom, som hade hon något tycke med den på St. Görans Monument sänglade Prinsessan, ~~hvilken~~ som han nu, chagrin ordigt, ~~ville draga sig till minne~~ på minde sig hafva tillförene sett. ~~Härige~~ detta högst förvirrande: minnet nom försattes Auscultanten i en synnerlig förvirring.

2

Närmare betraktade han de tvänne ~~fruntimmer~~ fruntimmerna, som sutto i den bänk, på hvars kant den unga Damen tidit: dem igenkände han der ifrån kyrkoporten ~~ut~~ ~~gång~~ in i Kyrkan ingångna Sandstenbagen, tillika med Evangelium af samma råämne, hvilka bägge, med yttersta andakt, afhörde bönen för tjufvarna, som skulle bestraffas med offentlig skrift och aflösning. Nu blef Auscultanten & ~~rädd~~ och såg sig tillbaka, då han fann att den i bänken № 60 sittande svartklädda Herrens Peruk bestod af tvänne drakvingar med långa klor till lockar.

& just likasom hemsk

Dock rann det Auscultanten härvid tillika i sinnet, att han, & under renskrifningen af det vidlöftiga Utslaget emellan ~~Advocat Fiscals Embetet~~ å ena sidan, samt Herr Friherre ~~C~~ ~~Ladenswärd~~ Ordsvärd ~~å den andra~~, angående öfverflödiga farsågor, öfverflödigt Tjenstenit ~~och~~ samt öfverflödig dolskhet. Härigenom trodde Humblam ~~[illegible]~~ att han hafva ådragit sig ett anfall af svindel, och han beslöt fördenskull att lämna Kappen i sticket och begifva sig ut i fria luften. För verkställigheten häraf, tog han också ~~vägen~~, till undvikande af trängseln ~~och~~ ~~genom mag~~ ~~kyrkan~~ ~~bifallsteckens öfver hans~~ & ~~ovedåt gående nödighet~~ ~~[illegible]~~ ~~qvar~~ ~~undergående~~ ~~vid~~ ut stora kyrkodörren, vägen genom den Norra, förbi Väktaren, men i det samma han, nyss kommen på trappan, såg

& föregående aftonen, suttit alltför länge uppe,

sned-orth

NB

& ~~Kärmysslingar~~

sig om, märkte han att Prinsessan
bredvid Sanct Göran, nickade helt
förtroligt åt honom. ~~Men då~~ Härofver blef
Auscultanten ~~också~~ till den
grad förskräckt, att han, sökan-
de med häftighet att slippa ut
genom dörren, rusade på ett ~~oak~~ hemligen
oborstadt ~~vis~~ sätt förbi ett unge
fruntimmer i blå kläder, trängde
öfver ända en Madame i en röd
kjol och röd mössa, ~~och~~ samt stötte
till en båtsman, som gaf honom
en knuff tillbaka, så att vår
hjelte satte sjelf benen i vädret.

Gräsligen svor den rödklädda
Madamen, ~~men stillades~~ af flickan
i blå kapotten; ~~och~~ men då ~~Qvinnan var~~,
qvinnan var
genom hennes biträde, ~~var~~ bragt
på fötter igen, försäkrade hon med
Psalmboken i högsta hugg: att ~~hvad etc~~ detta hade
~~unga Ynglingen gjort~~, nu gjort, skulle
han ~~intet~~ ej hafva gjort för intet; ~~blänna~~
~~sit~~ under flickans hvita hatt fram-
glänste ett par himmelsblå ögon, som
~~varnad~~ tycktes varna honom, genom
~~en~~ försäkran att den gamla icke var
~~att~~ tro; ~~Men~~ men utan att akta på hotel-
ser eller blickar, skyndade Auscultanten
sig hem och intog en dosis cremor-tar-
tari försatt med svafvelblomma.

utan att låta stilla sig

hon icke förstöd af den unga Herrn, som
hon ~~[illegible]~~ kände på håll och mente
Då så uppriktigt med; men
framglänste

Denna kunde likväl icke förjaga
hvarken bilden af den sköna flickan
han sett lockande med sin hatt, eller
minnet af den varnande blicken. Öfver
allt såg han en herrlig ungmö. Utur
den lilla Spegeln, framför hvilken
han plägade raka sig, log hon så
skälmaktigt. Vände han sig åter till
de på Dragkistan liggande fyra
Böckerna, så stack hon så behändigt
upp öfver dem sitt lilla hufvud. Ville
han sedermera fatta sig i den perl-
färgade pinnsoffan, så lutade
hon sig så välluktigt mot det andra
hörnet; och på hvarje af de i rummet
varande

att låta stilla sig

ed af den unga Herren, som
Kände så väl och nämnte
ty med i men

‡ hans ena son,

Stormägtigste Allernådigste Konung!

På sätt Lag bjuder och ~~bif~~ underdånigst bifogade Handlingar utvisa, ~~har jag~~ hafwe vi beredt ~~mig~~ oss ~~utväg~~ Edert Kongl Maj:ts och Rikets Svea Hofrätts tillstånd, att ~~äfven i underdånig~~ ~~ej mindre Besvärsvis, än och i revisionsväg~~, underställa Edert Kongl Maj:ts Nådiga Pröfning den Dom samma Hofrätt, den 3 sistlidne Augusti, fällt, i den af Uplands Lagmans Rätt d. 21 October 1833, afdömda men motvädjade sak, emellan ~~Stockholms~~ Edert Kongl Maj:ts ~~de Kongl~~ Witterhets- Historie- och Antiqvitets- Academie, Stockholms Stads Wåtsel Commission och mig, såsom allesammans innehafware af aflidne Alex. Setons rätt, ~~å ena sidan~~ Kärande, och Medicinæ Doctoren Patric Barron Seton ~~och~~ jemte aflidne Justitiæ Rådet ~~Baron~~ och Commendeuren af Edert Kongl Maj:ts Nordstjerne Orden Carl Joh. Örbom å ~~den~~ andra sidan, svarande ~~angående~~ förrtnämnde Kärandes, efter stämning ~~till~~ vid Trögds Häradsrätt väckte, påstående, dels om ogillande af ett den 7 October 1814, utaf aflidne Bruks Patronen och Riddaren af Kongl Wasa Orden Alex. Barron Seton utfärdadt gåfvobref å Ekolunds gård och godr, samt all hans lösa egendom uti Sverige, till förmån för ~~[illegible]~~ ‡ Doctor Seton, dels om redovisning af Justitiæ Rådet Örbom för ~~de~~ åtgärder han vidtagit eller underlåtit, ~~såsom~~ i egenskap af ombud för Bruks Patron Seton och dennes yngre son ~~Alex~~ ofvannämnde ~~de~~ Alexander Seton.

Denna rättegång har egentligen uppkommit, till följd af Edert Kongl Maj:ts Nådiga Dom, under d. 28 Mars 1801, hvarigenom det af aflidne Alex. Seton i lifstiden väckte, och af hans rättsinnehafvare sedermera fullföljda, påståen

de, att arfskifte måtte ~~anstalles~~ i kraft
af Lagens tydliga föreskrift i 11. Cap.
2. §. Ärfdabalken anställas efter
aflidne ~~Alex.~~ Bruks Patronen Setons,
oaktadt Medicinæ Doctoren ~~Alex~~ Setons sådant
~~vägrat~~ bestridt ~~att sådant arfskifte~~ ~~hade i sin~~ [illegible]
på den grund, att han förevisat ~~innehafva~~
ett af honom aldrig lagfaret, ~~f~~
~~flere gånger åberopadt och så~~
~~offentliga handlingar, som inför~~
~~Domstolar förnekadt~~ gåfvobref å
Ekolsunds godo, samt fadrens sola
egendom, blifvit afslaget, "Alex.
" Setons rätts innehafvare likväl
" öppet lämnadt, att, vid behörig
" domstol, i laga ordning, emot
" samma gåfvohandling väcka
" det klander, hvartill de kunde
" anse sig äga fog, hvaremellertid
" och intet dess domslut i en
" sådan rättegång föranledde till
" ett annat förhållande, Doctor
" Seton ej kunde förpligtas att
" låta förrätta arfskifte af den
" egendom af hvilken han förnärvarande
" ~~är~~ var i besittning, med åberopadt stöd af
" oftaberörde vid [illegible]
" anmälde gåfvohandling; "~~be~~ och
till följd hvaraf det äskade arfskiftet
icke ~~b~~ allenast ~~blifvit~~
ar motsadt, utan äfven den verkan
uppkommit, att ~~de~~ parternas
ställning blifvit ombytt; ty
om arfskifte mellankommit,
så hade det ålegat Doctor Seton
att styrka det han besitter Ekolsunds
gods, till följd af gåfvorätt,
sedan han förut i flera köpafhandlingar
om derunder lydande
hemman, förklarat, och inför Domstolar
styrkt, att han ärft samma
hemman efter sin aflidne fader;

hvaremot det nu är ~~icke~~ Alexander Setons rätts innehafvare åliggande att styrka ~~det~~ ~~riktigheten~~ sannfärdigheten af Doctor Setons förra uppgifter, eller att egendomen gått i arf, och Doctor Seton att vederlägga sig sjelf och bevisa, ~~dels~~ ~~att~~ att egendomen icke gått i arf: att hans uppgifter om ~~at~~ ~~hans~~ sitt åtkomstsätt af den samma äro falska: att de handlingar han förtett eller de upplysningar han meddelat Domstolarne om sin ~~åt~~ behörighet att sälja hemman under Ekolunds godt, äro stridande mot verkliga förhållandet: att han sålt hvad han icke ägt rätt att sälja: och att Domstolarne meddelat uppbud och fasta på olaga handelar ~~[illegible] har~~

Underteknad Levijn har ~~anhållit~~ begärt och erhållit tillstånd att ~~få~~ (åfven genom underdaniga besvar ~~[illegible]~~) draga ~~[illegible]~~ Hofrättens Dom under Eders Kongl. Maj:ts Nådiga # ~~[illegible]~~ pröfning, emedan jag ~~[illegible]~~ ~~begärt, utom åfven har om i lag 24. Cap. 3. §. Rättegångs Balken grundad rätt att~~ hvad åfven lagen 24 Cap. 3. §. Rättegångs Balken uttryckligen bjuder, ~~att få hvad~~, eller att få de skäl jag anfört emot ~~Lä~~ Uplands Lagmans Rätts Dom pröfvade; men i dess ställe, och efter nära tre års förlopp, fått af Hofrätten emottaga ~~de~~ det hertvilliga Domslut, att Hofrätten pröfvat, uppå de af Underrätterna anförde skäl, rättvist, Lagmansrätten i rättegången gifne beslut och i hufvudsaken meddelte Dom, att gilla Ne års Härads Rättens för dess dom ~~anfö~~

uti min till Hofrätten ingifne libell särskildt ~~begärt~~ yrkat,

uppställde skäl af mig vederlagde och andra ~~i stället~~ ledamöter till samma resultat, af Lagmans Rätten anbragte. Med skäl kan altså frågas: bestå nu ~~q~~ desse bredvid hvarandra? Eller hvilka äro de som bestå? Det är detta jag ~~har~~ trodde mig hafva ägt rätt att få veta; ~~eller också måste domen~~ äfven om sådant skulle medföra besvär och ~~kostnad~~ vidlöftighet; eller också måste domen vara grundad ~~vara grund~~ på 68de af Lagmans Rätten underkända och på de ~~och~~ af samma Domstol sedermera uppgjorda ~~skäl~~ skäl; hvilka också blifvit i sin ordning af mig vederlaggde! ~~både vederlagda, eller icke [illegible] bägge vederlaggda skäl. Och detta sednare slaget anser jag [illegible]~~ Jag har gjort mig den mödan att till och med i en form, som bärt talar ~~äfven till~~ till begreppet, visa osammanhanget i de granna vänningar Lagmans-Rätten ~~betraktat~~ antagit såsom skäl för sitt domslut. Underhålligheten af dessa ligger i en alltför klar dag för hvar och en, som gör sig det besväret att genomläsa min till Hofrätten ingifne libell, än att jag vidare skulle spilla några ord derpå. Jag vågar således i underdånighet anhålla, antingen att målet måtte återvisas till Hofrätten, med föreläggande för den samma att ingå i bestämdt utlåtande öfver de skäl jag anfört mot ~~H~~ Lagmans Rättens Dom, eller ock att Eders Kongl. Maj:t måtte låta allt hvad jag emot Lagmans Rättens dom ~~anfört~~ andragit, komma under Nådig pröfning, såsom vore min libell här ord för ord införd.

I afseende på denna sednare anhållan, hvari samtlige sökandehafva ägt

ten underkända och på de
nes Domstol sedermera uppgjorda
l; hvilket ocksa
a i sin ordning af
ederläggde.

2

4. Ocksa grep han för

varande fyra stolarna befann hon
sig. Ja, han vågade icke se åt bor-
det af fruktan att upptäcka, det
var hon äfven nog oförsynt att
innestla sig bland de der liggande
Domar och Utslag, och söka att, med
sin lättfärdighet, fatta en klick försök;
på Rättvisans Gudinna ~~[illegible]~~
konsten att ~~lämpa~~ tillämpa Drömboken.
~~bjudande orakel svar~~.

Så jägtad, lik en uppskrämd
råbock, utropade Auscultanten ~~för~~
till sig sjelf: "du måste hafva dig något för-
ståndigt före och ~~undanfösa~~ undanfösa
Phantasien med alla dess syn- lukt- hör-
~~sel~~" och smak villor; ~~afsjunger~~ " ~~samt~~ Ocksa, för att
i verket sätta (simval) detta beslut, lär Sve-
riges Rikes Lag, derutur uppläsande,
för egen uppbyggelses skull, 15 Cap. Bygg-
ninga Balken, om Skogseld, men just
i det samma, som han instämtade:
att "af hvarje matlag skall en man
komma till elden, så ock hvar husbonde
soldat och båtsman, med yxa, eller bila,
spada och vattukäril," slog klockan elfva.
Så kände Auscultanten sig fattad
af en annan drift. Phantasien fram-
trollade för hans syn det uppdukade
bränvinsbordet, de lockande matsedlar-
na och framför allt, de tjenande sy-
strarne, ännu stadde i overksamhet vid
skänken; och han flög, med vindens hastig-
het, till Malmens källare.

Medan han här väntade, att den tillsagt
begärda maten, skulle fort omsider anlända
ur köket, gaf han sig [illegible] att låta
den i kyrkan timade händelsen komma
under närmare skärskådande. Han åter-
kallade allt i sitt minne; han saknade
kappan; han såg princessan; han ryste
för de uppmålade Sandsteens föreställnin-
garne af Lagen och Evangelium; han
tyckte den brandgula manteln brinna
och drakperuken röra omkring glöden
med sina långa klor, då en brandgul
arm

ſträckta framför honom. "Phantaſtiſka ſkap-
"heſi! Hvad vill du mig?" Utropade han,
och ſtötte armen ifrån ſig, ſå att tallriken
med Gottlands-roſorna och det ſalta
fårkodet föll ur den vackra Cathrines
hand och pladask på duken. "Drifver
"man äfven gör ſpökeri med mig?" lädade
han och uppſteg från bordet. Han
kammrat Thorleifsſon, ſom ſatt bredvid
honom, ſkrattade öfverljudt åt det
fader hvarpå Gottlandsroſorna nu
ſpökade; men, utan att ſvara, pe-
kade Humblom på Cathrines brand-
gula klädning och försvann.

Utkommen i fria luften tog
vår hjelte genaste vägen till den kongl
Djurgården. Då voffelbruket åt han
i förbigående några vofflor och ſkyndade
in i ſkogen. Här lade han ſig under
ett träd, med haukarna fäſtade på
ſin kåppa med guldknappar och den
beſynnerliga damen, ſom tillegnat
ſig den ſamma. Då och då uppſteg
jemväl, lik en uppſprakad gniſta
ur en fördold eld, en erinran af den
vackra Catharine, ſom han ſå grymt
förolämpat. Meſt qvalde honom
likväl förluſten af hans kåppa. Han
fann ſig verkligen derigenom i till-
fället, att kunna när ſom helst gå
fattigdoms-eden, dereſt han ville i
rättegångsväg gratis fly till kongl
Majts rättviſa thron. Kappan, en
faddergåfva af hans aflidna inner-
ligen älskade ~~Mor~~Farmoder, var allt
hvad han för närvarande ägde af
ſilfver eller guld; och, utom löſen
för det ſiſta utſlaget, ägde han ej
heller några reda penningar. ~~och~~ Men
deſſa, emellan en diger pappers~~bunt~~ſamling
här och der förſtuckna packor hade
han äfvenledes gerna låtit ſpringa,
ſå framt han derigenom kunnat
bereda ſig en tillförlitlig upplysning
om kappen, om Strinuſan och om

pruken. Många förslag till vinnande af ~~detta~~ hvilket ändamål utarbetades i hans hjerna. Än ~~vin~~ ernade han att tillika hos Öfverståthållare Embetets Cantzlie för Polisie-ärenderna; men han visste ej i hvilket förhållande kappnypperskan ~~kunde~~ stod till höga vederbörande, och det var ingen omöjlighet, att han kunde, både blifva af med kappan, och ändå få läsa i Polisens dagblad, det hade ~~han~~ under pågående gudstjenst, och menighetens brinnande andagt, Auscultanten sjelf ridit gränsle öfver stolskarmen bort med kappan. Än åter tänkte han att låta anmäla sig till inträdes vinnande i Frimurare Orden, hvars högre medlemmar skulle vara med andeverlden och oförklarliga hemligheter närmare befryndade. Med hög-fälde han likväl att tillika någon fri-byggare eller Magnetiseur, emedan de i synevarande skjornas råd och undervisningar befunnas, efter hvad allmänt kändt vore, så agta och konstanta, att man, i brist af andra, kunde derefter styra land och riken, värna Konunga makten mot ~~upplopp~~ Jacobiner och qväsa upplopp.

Således

Allt detta och ändå något mera tänkte Auscultanten; samt hade ännu ej slutat dermed, ~~då~~ när Solen nalkades Vestern. Då märkte han en eld i hast antända sig uti en gammal och mörk ek. Han visste ej hvar den uppkommit, men han befarade skogseld. Ingen var närmare än han, att blifva ansedd såsom upphofsman dertill, och helt beklämd spejade han derföre omkring, efter vittnen till bestyrkande af sin oskuld. Hvad han på förmiddagen läst, återkom jemväl i hans sinne; men förgäfves

~~blickade~~
Tittade

~~Rådade~~ ~~såg~~ blickade han på alla sidor, ~~omkring~~ efter folk, efter Ryttare, Soldater och Båtsmän, efter yxor, bilor, spadar eller vattukärl. Allt saknades; och endast en gammal gaffelspak fanns liggande bredvid trädet.

Elden syntes nedifrån roten utgå i en glimmande sol, som i samma mån den nalkades toppen, valsade i glimmande lågor fram och häftigare omkring stammen.

Fram

Från gren till gren ~~hjulad~~ hoppade flammen och hjulade sedermera ända ut på de yttersta löfven, som helt förvånade ~~till~~ tittade fram mellan de ~~svallande~~ lysande ~~gnistrande~~ vågorna. Men det blef ännu värre. Nu störtade sig, så tyckte Humblom, en flod af eld ifrån toppen ned emot roten af trädet, att ett störtregn af gnistor kringfrasade den och spridde sig, såsom en glänsande dagg, omkring på marken; nu åter uppsteg ifrån roten ett källsprång af lågor, utbredde sig i ett hvalf och dallrade i stjernade kretsar långt utom de yttersta grenarna.

"Skogseld blir detta verkligen utaf;" utropade Humblom — "och, utom det äfventyr jag löper, att blifva ansedd och "lagförd, såsom den der i en eller annor "måtto vållande varit, så måste man derjemte taga i betraktande den skada "som härigenom kan tillskyndas ~~kro-~~ "Kongl. Maj:ts och Kronans mastträd, ~~såsom~~ — med hvad mera som tillhör Sjöförsva "~~som annat skeppsvirket skeppsvirke~~;" fortfor han, gripande i det samma, anfatt af en sannskyldig patriotisk ifver, till den vid trädet liggande käppen, med hvilken han började att piska elden, för att, om ej släcka den, åtminstone hämma och näpsa dess öfverdåd. Men då käppen vidrörde trädet, så ~~förnamm~~ förnam ~~han~~ Auscultanten en ~~sällsam~~ underlig låt. ~~klang~~. Från bladen framvälde qvidande och från grenarne klagande toner, som omarmade ~~hvarann~~ och kysste och smekte hvarannan, och förenade sig genom kärlek och eld och död till en hel väfnad af harmoni. Af denna bildades en uppståndelse-drapa för vår Auscultant, hvaruti han, buren af smärtans ~~känslans~~ salighet och glädjens vemod, likasom af tvänne englavingar, upplyftades till en rymd, der heliga drömmar, aningar och förhoppningar rikligen ersattes genom förlusten af den ~~mid~~ måltid, hvaraf han, genom den brandgula armens mellankomst, råkat i missning. Men hans krafter förminskades, han måste hämta sig under några ögonblick.

3.

uen som tillhör Sjöförsv

blick. Så bortdogo tonerna, och elden
susade så mycket starkare. "Skrik
"så mycket du vill, förrädiske fiende
"till skeppsflottan och rikets sjöför-
svar; sin plikt måste man fylla!"
sade auscultanden, och anföll å nyo
~~med~~ och med fördubblad häftighet
elden, som i oregelbundna svängningar
utbredde sig öfver slagfältet. Men
ännu en gång förnam Auscultan-
ten klagan, och åter igen hörde
de smältande tonerna. De klaga-
de så svårmodigt, så henförande;
de förenade Näktergalens qvidan-
de saknad med Eols-harpans klin-
gande suckar; de smögo sig till Au-
scultandens hjerta ~~omlindade det med~~
och de lindade det i ~~en~~ ett enda snö-
hvitt liljeblad. Han blef så barnslig
tyckte han. Han hörde rosorna
~~stampat halshuggen~~ ~~d~~ då haiklen tia mu-
siken och såg fjärilarne plaska ~~simma~~ på elfs
vågor. Hemsk och svårmodig nedlade
han kappan, kastade sig framstupa
på marken och ~~tryckt~~ tryckte sitt
klappande hjerta mot jorden; och
från henne uppsteg ~~uppsteg~~ en var-
ma såsom från den moderliga bar-
men. Han samm genom en ocean
af frid, och genomlefde en Eon af sällhet.
[Länge låg han på detta sätt; och ~~men~~
ändtligen vågade han att upplyfta
ögonen mot trädet, hvari elden
ännu brann, men, som han nu för-
märkte, utan att skada det. Med
uppmärksamhet följde han lågornas
rörelser och blef, icke utan förundran,
i dem varse ett bemödande att an-
taga en bestämd form. Länge ~~varade~~
varade det innan ~~såsom~~ ~~et~~ sådant ville
lyckas. Ofta ställde sig en tung
och förständig eldsvåg i position,

för

för att blifva grundton till ett system af ljus och harmoni, men oförmodadt ryckte den af någon liten blå och narraktig flamma ur den antagna ställningen in i en yr och galen koppvals; derunder den slutligen sammansmälte med sin förstörare och försvann; och knappt hade en fin och legert eldstråle uppskjutit för att bilda sig, förrän den snöpligen öfverända kastades af en mörk~~am~~ och gloddryg eldklimp.

Slutligen hade elden kunnit att genomspela ~~Haydns förträffliga~~ första ~~afdel~~ afdelningen af Haydns förträffliga Skapelse. Inga flammor kretsade mer, ~~inga~~ inga blixtrar genomkorsade hvarandra, inga lågor vältrade sig ur djupet, och inga gnistor ~~flam~~ framslungade ur detta chaos. Allt var ordning och harmoni. Orörliga stodo lågorna ~~och~~ starkare eller ljusare flammor arbetade blott inom den sammangyttrade massan; och på ekens topp hvilade en solros af eld, hvars stora och glödande blad långt och våldsamt darrade, likasom i ~~födelsesmärt~~ födelsesmärtor, till dess att ur kronan långsamt framväxte ett förtrollande skönt flickhufvud. Det var Princessan; det var den vackra Catharine; det var bägge: det var ingendera. Hon var honom så bekant. Innom honom hviskade hjertat, att han kännt henne länge; ~~men~~ och ~~ändock~~ likväl var hon så obekant för ögat. ~~och~~ Han visste icke sjelf om det var förtjusning eller förskräckelse, som han kände. Men då han såg den bländande halsen afspegla och den svallande barmen hvila på de gyllene bladen, såsom uti en lågande pokal, då trängde en intill dess okänd hetta sig ~~från till~~ genom hans ~~hjerta~~ bröst; och han darrade, och han önskade, och han åtrådde — hvad? visste han icke sjelf. Hjertat växte så underbart; och då han tryckte bägge sina händer emot det, likasom för att hålla det, så svällde det ännu mera.

Då knäföll han, med ögonen fästade på Eken och den sköna Prinsessan, som log så kärleksfullt hans trängtande blickar till möte. De tankar och förslag, som alstrades inom honom voro flera, än han förmådde sammanfatta och förlika dem. De upptändes af den lågande elden ur Prinsessans bruna ögon, de genomandade själen, de genombäfvade kroppen. Ja, han var redan i begrepp att [illegible] sig, att störta sig i elden och uppklättra till trädets krona; då han hörde en vagn stadna på vägen nedanföre.

En dame och en cavalier utstego och togo vägen inåt skogen, hvarvid de närmade sig det träd, som den sköna af Prinsessor valt till sin thron. Men i samma mån som de nalkades, bleknade äfven solrosen och blandade sig Prinsessan med de i en falaska af guldstoft nedfallande bladen. Nu blef förmäld hon med rosens krona och allt försvann uti en enda accord, hvilken ~~som~~ klingade ~~som en~~ uti Auscultantens öron, ~~så förskr~~ så hemskt, som den första ilskna tår Lucifer gret öfver den nyskapade verlden, ~~nästa sapra Gudat~~, då han nedföll på det ~~nyskapade~~ ~~himlahvalfvet~~ ~~&~~ spegelklara himlahvalfvet. Upp sprang Blumblom och ilade, utom sig af ~~förskr~~ förskräckelse fram till ~~trädet~~, då ‡ ~~det samma~~ mannen med mörka peruken ~~oförmod~~ oförmodadt framkomma bakifrån en ~~buske~~ buske, upptaga hasselrusken, i hvilken Auscultanten ~~nu~~ trodde sig igenkänna sin kappa, och skynda sig med hastighet undan; hvarvid han

‡ han i det samma såg

NB

hem, då han skulle hälsa på de ankommande, tappade åter kappan, ſom ~~K~~Humblom i ögonblicket bemäktigade sig; Härefter ſåg han omkring; men gubben var borta, och flickan med solrosen förſvunnen. ~~Qvarvarande~~ Deremot hade Damen och Cavaliern tagit plats under eken.

Icke utan ledsnad anmärkte nu Humblom, att den kappa han uppdagit, icke var hans egen, utan ett Spanſkt rör med elfenbens krycka; och medan han deröfver förundrad qvarstadnade för att utgrunda sammanhanget, hörde han Damen fråga Cavaliern: "Min Engel! hvar har du ſvagdrickat?" — "I vagnen, bästa Eulalie!" ſvarade Cavaliern, skyndade sig dit och återkom med en Butelj. "Hvad är det här för dumheter!" skrek damen till; — "det är ju champagne?" "Min bästa engel!" tog åter cavaliern till orda — "Du begärde ju sådant då ~~vi~~ vi höllo utanför Blå porten." "Man måste vara bra enfaldig för att ej begripa, att jag gjorde det för främmans anseende skull, efter som flera ~~men~~ hyggliga bokhållare stodo omkring;" — ſade ~~fortfor~~ Damen. — "Men" — fortfor hon vidare — "kanske skulle du få lämna den tillbaka?" "Jag skall förſöka min himmelska Eulalie!" ſvarade cavaliern, — "utan rabatt låter det sig kanske intet göra; dock du vet" — tillade han — "att din minsta önskan är min högsta Lag." "Låt oss behålla den," yttrade damen — "kanske vi i alla fall kommer att cedera mark." — "Minns du ſista ~~masqueraden~~?" utbrast Cavaliern, efter några ögonblicks tystnad. "Ack, hvad du var rolig!" utropade Damen; "Ja visst, min dyr var du," anmärkte Cavaliern. "Plymerna du hade på hufvudet, ~~kostar~~ afsand Nittio Tre! då du förestälde

ψ med eqvipaget

ψ tillställningen

den ſednista Gudinnan Venus, kostade enſamt Nittio Tre Rdr 27 ſk:; och nu måste du tvättas, hvilket ej heller aflöper under Tio eller Tolf Riksdaler." "Men så fick du de gamla att hela Riddare med;" ſvarade Damen. "Och ſå fanns det ingen menniska på ſtället, ſom douterade ſig af, att din man var Groſshandlare;" — fortfor Cavaliren — — —

"Förlåt mig mitt Nådigaste Herrskap" inföll Humblom, ſom under tiden, än afhört det ägta parets ſamtal, än åter fallit i ſin forra förvåning öfver hvad han sett och förnummit, men nu erinrade ſig, att ~~han var~~ Gubbens hälsning [illegible] med en viſs förnäm vårdslöshet besvarad, — "jag finner "här liggande ett spanskt rör, med elfenbenskrycka; förmodligen är den "tappad af den gamla mannen, ſom "nyſs gick härifrån, och tycktes vara "känd af herrskapet. Om herrskapet "nu ville hafva den godheten att underrätta mig, hvem han är, så blef ~~ve han~~ jag därigenom i tillfälle att "återſtälla honom hvad han förlorat."

— "Ja, han är någonstädes i Werken," ſvarade Damen — ~~men hvem~~ och ſkrifver plaſs åt min man till handtverken. Men hvad han heter, har jag "intet brytt mig om att efterfråga." "Förlåt mig, min Gudomliga Engel!" tog mannen till orda — det var ej han, det var — — "det är det ſamma hvem det var," — afbröt honom Frun, — "det var i alla fall ingen "af våra Connoiſsancer."

Humblom tog kryckan och gick hem.

Påföljande måndagen lästes Annonsen i Dagligt Allehanda:

[illegible]

"Sistledne Lördags afton förlorades utur
"en bänk i ~~Storkyr~~ Storkyrkan, under
"aftonbönen, eller rättare utur Saker-
stian, under den ~~på~~ följande natten, på ett
besynnerligt sätt, ett spanskt rör
med elfenbenskrycka, märkt i ena
ändan med bokstäfverna K. S. J.
och i den andra med S. K. J. allt-
sammans omgifvit med hvarjehanda
figurer. Den redlige finnaren, be-
hagade emot hederlig belöning, åter-
lämna samma krycka till ägaren
som träffas i huset No 33 vid Kin-
stugugatan, fyra trappor opp. På
samma ~~ställe~~ stället äro också rök-
gubbar af det äkta och oförfalskade
slaget till salu."

Tre gånger genomläste Humblom
efterlysningen, innan han begaf sig
hem, för att granska kryckan; tre
gånger jemförde han de inristade or-
den med sin derom gjorda anteck-
ning; och tre gånger stadnade han
i trapporna till Malmens källa-
re, förrän att han dristade att
stiga in i salen, der den vackra
Cathrine genast var honom till
möte. Hon var nu skönare än nå-
gonsin. Ännu hade hon icke öfver-
gått till den flyktiga revolutionära
drägten. Hennes midja samman-
klämdes ~~af~~ inom det behagliga snörlif-
vet, likasom folkens kärlek inom vederbörande
~~Konungarnes~~ nådiga ~~makt~~ myndig-
het; och en väldig stubb skydda-
de helgedomen, likasom den i
Koblenz församlade Condeiska ar-
meen, franska konunga makten.
— Från bindmössan hade guldspetsen
flytt, sedan Regeringen låtit sig
på sjelfva nyårsdagen angeläget
vara, att afskaffa smaken för få-
fängt prål och onyttiga läckerheder;
och Humblom kände, — ja han kän-
de djupt, att ännu låg under askan
fördold mången gnista efter skogs-

elden på Kongl. Djurgården. Men allt förekom honom så oredigt, att han icke förmådde blifva med sig sjelf ense om verkligheten af mera, än förlusten af sin kappa med galoner.

Men Om du ock så icke skulle få kappan tillbaka, hade ~~tillräcklig för sig sjelf~~ Humblom för sig sjelf, än frampå eftermiddagen, så måste du i alla fall återställa det Spanska röret. Emellertid synes det hänga förunderligt tillhopa med hela denna historien, så framt den nu något sett hänger tillhopa. Jag är färdig att tro, tillade han, att någon förvillat synen på mig, då jag i går + ~~hade min egen kappa i handen utan att känna igen den~~, och om f+n ville taga det fördömde Grosshandlare Herrskapet samt Vagdrik at på köjet, så har jag, för min del, ingen ting deremot. Utan din mellankomst hade sannolikt den sköna Princessan hunnit att vara ur solrosen — kanske till och med klänga ned ur trädet. Ack, huru gerna skulle jag icke hafva dervid bisprungit henne. Jag skulle ~~dervid~~ hafva gått henne med förtjusning till möte; utan att nu något satt förvåga mig, genom förvägna blickar, utöfver anständighetens rämärken. Men mig förekom det, som var ~~[illegible]~~ ~~honom~~ hon ~~genom~~ med tvänne eldröda band fästad vid blomman, hvarunder säkert ~~och~~ något låg begrafvet. Kanske hade det afseende på kättjans och flättjans kedja, som Salig Comminister Järman för mig utvecklade, då han beredde mig till begående af Herrans högvärdiga nattvard, för första gången. Men för så abstracta voro både hos Princessan och hos honom sjelf

+ Såg min egen kappa falla, och i fallet upptogs en annan;

ſtraffade Auscultanten ſig, utan skonsmål, genom en varning att med all makt ſöka underkufva dylika, ſåſom öfverſpända och menliga för hans befordran, ~~både inom den~~ ej mindre inom den högloflige Rätten, än ock eljeſt i Embetsverken.

När Vamblom med aftonen, med kryckan i handen, tog af från Kyrkobrinken till Trångſund, ~~höjt~~ ſtötte han på Stor- ~~hade han~~ åtſkilliga af ſina kamrater. Då tillfrågan, hvad de der vandade på? erhöll han till ſvar: att de önſkade erfara utgången på den högſt merkvärdiga underſökning, ſom nu förehades i Storkyrkan, angående ett der nyligen förefallit ~~[illegible]~~ ganſka beſynnerligt ſpökeri. ~~Berättelſen~~ Denna berättelſe väckte Auscultantens uppmerkſamhet, och hans förnyade begäran om ſammanhangets närmare upplyſande, föranledde någon att berätta: huruledes kyrkodrängen, ſom flera gånger nattetid förmärkt ett ovanligt buller i kyrkan, äfven ſiſtſöndagsnatt hört ett dylikt, och befarande att tjufvar kunde möjligen hafva dit innradiſerat ſig, hade han tagit kyrkonycklarna och begifvit ſig till ſtora dörren; men vid ſin ankomſt funnit den öppen. Då han nu ſakta inſtuckit hufvudet för att efterſe hvad ſom var å färde, hade han, till ſin ~~ſtörſta~~ förſkräckelſe, blifvit [illegible] vittne till en förtviflad kamp emellan Riddar St Göran å ena ſamt Draken å den andra ſidan, underſtödd af Prinſeſſan, ſom ſatt på ſig Olof den Heliges jernhatt, och med en af hans ſporrar i hvardera handen häftigt anfallade Riddarens häſt. Emellertid hade

Sankt

Sanct Jöran, ehuru han förſvarat ſig ganſka manhaftigt, och huggit omkring ſig, ſå att blå gniſtor ſprakat ur klingan, varit på vägen att duka under, då en man kommit gående ſtora gången nedåt, ~~barhufvad och~~ med bart hufvud, hållande i ena handen en hvit kors med ett flammande guldkors, och i den andra en hillebard. Denne, ſom för öfrigt varit klädd i en pantsarſkjorta och en ſtor himmelsblå mantel, ~~ſom~~ hwilken ſvåfvat lik en vågig ſky efter honom, ſamt haft ett ſvärd med guldkafle vid ſidan, hade trädt fram till Prinſeſſan, och tagit ifrån henne jernhatten och ſporrarna, hvarefter han återvändt till främſta pelaren på venſtra hand, der ett blått töcken ſyntes likaſom uppſtiga; men ſom tuppen på tornet i det ſamma börjat att gala med en ganſka hemſk miſſlingston, ſå hade kyrkodrängen blifvit ſå förſkräckt att han tagit till flykten och följande dagen begyngit anmäla händelſen. Häröfver hade åter hans Excellens Tempelcreutz ~~och~~ jemte öfrige vederbörande blifvit ~~ſå mycket mer~~ deſto hellre oroliga, ſom många andra jertecken deſſutom viſade ſig. Således hade ~~man att~~ Mamſell Arwidſſon ~~i kaffekopp~~ funnit ganſka eftertänkligt grums ψ; och då ~~tillfrågande~~ Herr Öfverſtåthållaren hade, ~~till~~ i anledning deraf, tillfrågat en i Magnetiſk ſömn förſänkt piga: hvad han borde för hufvudſtadens ſäkerhet iakttaga? hade hon gifvit honom vid handen, att ſtora

ψ uti ſin koffekopp

saker förestodo och att mycket blod kommit att flyta, derest sådant icke förhindrades. Dessutom hade en man, till kroppsbeskaffenhet lik Ivar Benlös, talat för menigheten, som derjemte hurrat för en arrestant, under det att en Dyrkask för brottet stött Casseuren för Svenska flaggans heder, ~~för brottet~~ med en vagnstång, som derföre blifvit silfverbeslagen och med en hedlig inscription försedd. Och ehuru tvänne varningar ‡ blifvit utfärdade, emot så väl dylika ~~uppto~~ upptåg med arrestanters hedrande, som olofliga samqväm, hade Hans Excellence omsorger för det gemena bästa blifvit härigenom icke ringa ökade, åfvensom sträng undersökning anbefald till utrönande, huruvida derigenom vore ~~att befara~~ å färde några ingrepp i de adliga privilegierna, eller andra rysliga skakningar af den lyckliga fundamental-lagen.

En kall rysning genomträngde Consultanten, då han fick höra att Prinsessan hade, natten förrän hon så vänligt nickat åt honom och annammade hans ~~h~~ kopp, secunderat draken i striden mot den helige ~~Sanc~~ Jöran, som är Englands ~~Skydd~~ Skydds-patron. Uti denna ~~gemenskap~~ handling såg vår hjelte, ett så ~~fin~~ Jacobiniskt kynne, att han, utan ~~att nämna ett ord~~ ~~att~~ om sina relationer till henne, skyndade sig bort, af fruktan att sjelf blifva ansedd såsom en af ~~benägna~~ nämnde farliga rote, ~~som~~ hvilken då i synner de mest aflägsna styrelser besatte sig öfver hela Europa, ‡ till ~~den~~ allra största förskräckelse för hofmarskalkar, kammarherrar och kammarjunkare, med flera verksamma embetsmän i Staterna, bekriga och nedergöra det stolta Albion. Men lika var långt ifrån Consultantens mening, han

‡ redan

‡ för att

hvaruti;

älskade inga andra krig, än de, ~~som~~ ~~Hofkatten,~~ ~~der~~ Kniffskrifvarne föra Cajsnitterna och der bläcket flyter strömvis, till fromma för Sportelägarne. Men under sin brådskande fart mötte han i hornet af Brännvind och Solgränd, en Madam i röd stubb. "Förlåt mig, min vackre herre!" sade Qvinnan åt honom; — "Om jag ser rätt, så tillhör den kåpan ~~som~~ ~~min~~ herren har i handen, min husbonde, som sändt mig ut för att hämta den tillbaka." — "Jag vet hvar ägaren bor, och är nu stadd på vägen att sjelf lämna den ~~tillbaka~~ för," — svarade Humblom. — "På det att herren skall se, att jag gör rätta ärender," fortfor Madamen, — "så vill jag säga Herren, att i hvardera ändan på kryckan finnas tre bokstäfver." — Detta tycktes åter Humblom icke vara svårt att veta, då det läses i dagligt Allahanda. Men då Qvinnan såg, att Auscultanten icke kunde förmås med godo att vilfara hennes begäran, fattade hon tag i den omtvistade kåppan för att med våld rycka ~~den~~ den ~~henne~~ åt sig. Öfver denna näsvishet blef åter Auscultanten skäligen uppbragt och vred, utan synnerlig svårighet, kryckan ur handen på Qvinnan, som slutligen i ~~full~~ full förbittring satte utåt nedför Solgränden, utöfvande öfver honom de kraftigaste förbannelser; och då Humblom såg efter henne, blef han till råga på sin förvåning varse, att elden stod som en qvast efter ~~svart~~ stubben på käringen.

Länge måste Humblom ringa på Klocksträngen vid porten, till Huset N:o 33 på Kindstugatan. Ändtligen öppnades ~~den~~ porten, men näppligen

ligen

ligen var Auscultanten inkommen, förrän den, under mycket brakande föll efter honom igen och smällde i lås. Vår hjelte befann sig i en förstuga, som svagt upplystes af skenet från ett öfver porten anbragt ~~m~~ fenster med många rutor och sirater. Öfver uppgången till trappan stodo bland ~~andra curiositeter, hvaraf förstugan var uppfyld~~, ett par hvalfisk-käkar, emellan hvilka hängde en uppstoppad krokodil. Denna gapade midt emot Auscultanten, som kände blodet likasom krypa kring hjertat och vände sig mycket snabbt mot ~~dörren~~ porten. Men då han i skymningen trefvade efter låset, kände han ~~sig~~ något ludet framför sig, och då han närmare undersökte hvad det var, märkte han att han befann sig i famnen på en uppstoppad björn. Nu kände Auscultanten likasom ~~kallt~~ kallt vatten rinna hela ryggraden utföre; och rusade, ~~bönande~~ lirande sig det mästa han förmådde undan krokodilen, uppåt trapporna. I den väg han uppfångde ~~kri~~ kring väggarna, torkade rockor, ~~uppsatta~~ uppstoppade ufvar, hafskräftor, sköldpaddor, stora buffelhorn, runstafvar, aftryckta gipsmasquer, gammalmodiga svärd, stålbågar, och ~~gam~~ forntida rustningar, ~~som voro~~ påklädda ~~de~~ här och der uppställde och ~~fe~~ hvitstrukne trädbilder. Ingenstädes såg han ~~någon~~ en lefvande varelse, ej heller nyckel i någon dörr. Ändtligen anlände han till fjerde våningen och då han der knackade på en dörr, ~~inom hvilken han hörde någon tala~~, så hörde han sjelf huru hjertat slog uti bröstet på honom.

"Stig in!" ropade en röst inifrån; och knappt hann Humblom inom dörren

ren, förrän ett: Hjertligen välkommen!" bödt honom af en liten, fryntlig och till åren hunnen man, som, hållande i ena handen sin nyss och starkt pudrade peruk, afborstade, med en snöhvit handduk i den andra, svetten från den kala hjessan; och sedan han för andra gången torkat sig, ~~för~~ fortfor: "Tusende gånger välkommen! jag har i sanning af min krycka verkligen haft mycket besvär, ja, ganska mycket besvär med det små folket." Härvid gjorde Humblom sig redo att utveckla historien om sitt fynd och hin ondskes ~~sitt besvär~~ att få kryckan tillbaka, begärig man. Men innan han ännu hade hunnit att öppna munnen, hade gubben satt på sig peruken och sjelf fattat kryckan, hvarpå han strax vände sig till, ett emellan kakelugnen och ett präktigt valnötsskåp stående ganska stort tvättfat, af koppar, i gammalmodig form och prydt med en mängd zirater af drifvet arbete. Detta kärl var, efter hvad som Humblom tyckte, fullt af lefvande kräftor, som krålade öfver och om hvarandra, samt åstadkommo ett doft sorl.

"Vänta! Vänta, godt folk!" ropade Gubben till kräftorna, tilläggande, efter det han fått tag i skaftet till ~~kry~~ kryckan: "Här kommer nu att blifva en annan dans. Tron I, att kraften ligger i sorlet; och handlingen i gapsmackningar. Är det rockarna som göra Eder till ~~man~~ kräftor och grabbtagen till förnuftiga varelser. Icke består modet i ett basröst, och karlen i skrånet derom. Gån fyllen Eder bestämmelse i hof, palatser och förmak; men akten ~~Eder~~ Er bara för den sanna kraften; hellre än att låta ofa i hjel sig af Er, kastar den Er

kastar den Er på ſopbacken. Adieu!" –
I det ſamma lyftade Gubben locket af bäckenet, Humblom tittade strax deri, men såg – icke kräftor, utan i stället ſmå båla gubbar, af en eller en och en half tums längd, behängde med ſvarta eller grå löſkägg, ſamt klädde i Svenska blå rockar och ſkinnkarpuser, med broderade hjelmar ~~på~~ fram uti pannan.

Med en lika fruktande ſom frågande blick såg Humblom på gubben, ſom stod helt lugn i ſina hvita silkes strumpor, ljusblå byxor och jacka af samma färg, ſamt hvita sidenveſt med silfver broderi. Då såg han sig omkring i rummet, hvari han fann främst ett gammalmodigt bord ~~i form~~ af hvit marmor, i form af ett altare, hvilande på fyra förgyllde lejon, och kring väggarna åtſkilliga gammalmodiga stolar, klädde med drap d'argent samt på ena sidan ett par hyllor med ofantligt stora böcker, och en ſom var dylik låg uppslagen på bordet bredsidt en der stående ſilfverpokal. Mest ådrog sig likväl det underbara bäckenet hans uppmärkſamhet, och då han åter ~~kastade~~ vände ögonen dit, såg han smågubbarne derstädes hoppande opp och ned om hvarandra gäcka den gamles förſök att, ſom han sade, återföra dem till beſtämmelse. Ja, en af dem var nog oförſynt att krypa emellan ~~fingrarne på~~ den gamles fingrar och slutte gerad fram till Capſulkanten, på hvilken han ſtrax begynte att med en gymnastiſk färdighet uppklättra.

En kall rysning genomfor Humblom, då han af skägget, af rocken, af karpusen och af smidigheten hemtade anledning att frukta sig vara ut kommen för en modern svensk Göth, och ovilkorligen halkade ett nsdrop öfver-hand hans läppar. Härvid vände den gamle sig om, och skyndade till den öfverfallnes hjelp, med en sådan häftighet, att han derigenom råkade att stöta till bäckenet, som stjälptes öfver ända, då hela golfvet blef fullt af hundradetals små gubbar, som nu började ett betydelsefullt oväsende, med berserkagång, samt sparkningar, knuffningar och knubbningar, tillika med ~~all~~ annan gamman och knattleikar; alltsammans under breda tal om den ny- och gammalmodiga Svenska kraften, uppvispad till ~~den~~ snömos med tillsats af någon tysk sentimentalitet.

Emellertid hade den gamle fått den på Humblom uppklädrade lillgubben om öronen och knäckade honom tre slag med krykan i pannan, då kraften, genom den motsatta andan förflög under ljud af ett fräsande väder; men en vanlig rökgubbe blef qvar, hvilken upplöstes till bläckning på de dervid öfver kakelugnen utbredda papperarken. Sedermera gaf den gamle sig i färd med de öfriga, rörande fäkta med krykan i högen, hvaröfver mycket jemmer och oljud förspordes bland de små, som togo till flykten, under de mest manhaftiga åtbörder. Humblom åter, som ej visste hvad han skulle tro om allt detta, och som slutligen tyckte att hela rummet började dansa omkring med honom, sög efter dörren. Denna kunde han likväl icke upptäcka för de små blå flammorna, som hoppade opp, då någon rökgubbe satte lifvet till; hvarjemte han hörde en fortfarande kedjesalfva af de ~~manert~~ moderat modiga dödspustar, hvarvid näsan ~~som [illegible]~~ ej heller blef bättre ~~med [illegible] besvärade~~ näsan. Ändtligen blef han så häpen, att han slängde hatten och fattade med bägge händerna omkring sitt eget hufvud, för att likasom fasthålla det, emedan det förekom honom som funnes det af hans ingenium och judicium(+), hvarpå han af Juridiska faculteten erhållit rätt vackra betyg, intet mera qvar, än att om gubben också

+ Collegii penningar och läror.

kom hans panna allt för nära, så vore det, måhända äfven för honom, bestält med detsamma.

"Var god och sitt ner!" bad den gamle; tilläggande: "jag tror att herren mår illa." Men Auscultanten, ~~som fruktade~~ af fruktan att svimma, tryckte bägge händerna för ögonen, då gubben fick honom i armen och förde honom till en stol, ~~hvarunder han fortfor~~: "det är blott ~~den~~ kraften utan kraft, hvilken grasserar lite grand innan den kommer ut; men af alla de käpphästar lycksökeriet rider, är den lättast att tämja; den hör egentligen till de anvelige barnpjäxorna, som mången tror ~~skola~~ skola hålla åt honom, medan han eröfrar, — icke den heliga grafven — utan den heliga flumakten." Emellertid hade Auscultanten hunnit stolen, hvarpå han satte sig, för att blundande afbida utgången på denna besynnerliga händelse.

& hjertrud fortfarande.

"Förlåt mig, min Nådigaste Herre!" hade majoren, ~~blef ämnet~~ fast i det samma knastrandet slutade, att Auscultanten, som skyndsammast slog upp ögonen och såg framför sig gubben i sin blå jackan. I ögonblicket stod vår ~~hjel~~ hjelte på fötterna, bockade sig och blickade sig omkring efter många af samtidens goda hufvuden, hvilka nu helt sirligen lågo på sina rena papper upplaggde till torkning. "Jag har haft den ohöfligheten," fortfor gubben "att låta min Nådige Herre vänta. Men jag måste rulla dem, medan gröten ännu var varm; de hade eljest skenat för mig; hvilket i mina små och beträngda omständigheter tillskyndat mig en nog kännbar förlust. Medge min likväl, att det är hårdt för en gammal Hedersman, som under sextio år tid oförvitligen fullgjort sina skyldigheter, att nödgas taga sin tillflykt till dylika binäringar. Nå, nå; Jag lefver emellertid lofvad vare gud! ingen till last!

Jag

7.

i en del af den,

Jag sköter mitt kall, utan anmärkningar, utan klander; och dermed bör jag vara nöjd och tacka den allgoda Guden för hälsa och krafter. — Men här står jag och pratar, utan att veta med hvem jag egentligen har den äran att tala. Att vi äro gamla bekanta, det vet jag; men det nu begagnade namnet är mig obekant.

"Förlåt mig, min Herre!" svarade Adjutanten. "Jag förstår ej huru min Herre — jag vet intet hvem jag har den äran att tala med? — kan säga, att jag bytt om namn. Sådant göra bara mindre väl kända folk, eller ~~[illegible]~~ som ~~upphöjas till~~ skänkas och benådas med Adelskap. Jag kan omöjligen påminna mig att hafva sett min Herre; ~~[illegible]~~ Herrn känner ej heller mitt namn, och likväl påstår min Herre sig känna mig. Jag tror mig böra försäkra, att sådant öfvergår mitt förstånd."

"Min bäste Öfverste!" inföll gubben. "Om icke mycket här i verlden öfverginge vårt förstånd, så blefve vi af lutter förståndighet, så oförståndige, att förnuftet ginge miste om sina strider och hjertat om sina triumfer. Då kämpade vi icke för den rätta, och använde oss icke sjelfva, såsom en offereld åt det sanna; ty förståndet vill hvarken strida eller segra, det vill blott uppvittega fält-aflöningen och plundra de på slagfältet fallne. Men detta hör ej hit; ~~ty~~ ~~Jag känner min Herre, och~~ och ~~namn förändringar måste~~ sitt namn måste hvarje menniska förändra, intill dess att hon ~~icke äger namn, ut~~ sjelf icke äger mera något namn, utan ingår i det namn hvaraf himmel och jord jorden fullt äro, och för hvilket böja ſig alla knä i himmelen, på jorden och under jorden? — Men får jag lof att bjuda Eder?" — frågade gubben, ~~under~~ i blå jackan och sidenvästen. — "Under tiden få vi språka med hvarannan. En gammal Hofvidsman, ser väl ingen hellre, än en bepröfvad stridsman, en trogen hjelte in i döden, kortligen sin fordna Öfverste, med hvilken han klädt blodig skjorta. Men, förlåt mig! huru heter min herre?"

"Humblom, och är Auscultant i Kongl. Majt:s och Rikets Svea Hofrätt;" inföll vår hjelte, tilläggande: "jag har aldrig ändrat det ärliga namn, jag ärft af mina förſäder, ſom härſtamma från Humlunda förſamling." "Är icke förnamnet Georg?" — ſporde Gubben med hastighet. "Per Georg." genmälte den unga mannen och ſåg förvånad på Gubben, ſom med en glättig brådska fattade uti en klocksträng och började att ringa; hvarpå genom dörren ~~inträdde~~ inträdde en i hvit koft och himblå stubb klädd, vacker och frynslig qvinna, till hvilken Gubben ropade: "Jag har rart främmande, kära Margaretha! ſkaffa oss en butelj Rehnvin af den ägta ſorten."

"Förlåt mig!" sög Humblom, helt förſkräckt, ~~af det han~~ till orda: "Jag vet ej — jag förſtår ej — jag begriper ej — det förekommer mig — det är ut ſom —" ſtammade han. "Som vi skulle ännu en gång tillſammans njuta af drufvans ädla ſafter;" inföll Gubben skrattande; ~~Tillägom~~ och då vinet i det ſamma inkom uti en gammalmodig ſkänkkanna af

ſilfver

tillsade han gumman, att slå uti; men då hon fyllde Pokalen, förkom det Humblom, likasom höjde han nu en gasblå sky öfver bordets kant, hvarvid hennes ansikte blef mera ungdomligt och glänsande.

Ännu är jag lika god Christen som då vi på ett så smärtande, men saligt sätt åtskiljdes," ~~fann~~ Gubben, och derföre njuter jag ej heller något af guds gåfvor, alldraminst af de menniskors hjerta fröjdande rankans tårar, utan att prisa honom från hvilken all god gåfva kommer." I det samma föll han på knä vid en stol, då Gumman knäppte ihop sina händer och vände sig bort, och ~~[illegible]~~ Auscultanten ansåg sig böra, för höflighets skull, luta sig ned ~~och~~ med handen för ögonen, men då han såg genom fingrarne sig omkring, tyckte han sig märka ett hvidt sken, [illegible] kring skälfvande pokalen. ~~I det samma~~ Härpå reste gubben sig opp, fattade Pocalen och drack Humblom till, under yttrande: "Fridens helsning!" hvarefter han fortfor: "gästvänskapen ökar nu den fordna vördnaden; Således synes mig tiden vara inne, att upplysa hvem jag är, ~~hvilket min~~ ~~[illegible]~~ ~~Herre, säkerligen af försynthet ännu ej efterfrågat~~. Nu kallar jag Blommelin och beklåder en Referendarie-beställning i Kongl. Commerce Collegium. För öfrigt äger jag, Lofvad vare Gud! eget tak öfver hufvudet, och hvad som brister uti min bergning, ~~[illegible]~~ genom min ~~[illegible]~~ lilla Lön, det fyller jag genom flit och omtanka. — En skål ~~från~~ för den tappre Öfversten och Riddaren St Göran af Cappadocien!" utropade Blommelin, likasom i en hänryckning, upplyftade åter pokalen, drack och ~~ut~~

räckte den åt Humblom; som i det han emottog den, ~~fö~~ genmälte: "Jag heter Georg efter min ~~Mo~~Farmor saliga fru Georgina von Blanchen."

Emellertid blef Humblom, efter att hafva några gånger smakat på vinet, mera hemmastadd, och då han nu nämnde sin ~~Mor~~Farmoder rann honom äfven i minnet förlusten af hans kappa, som han fått af henne i faddergåfva. Han repade således mod och yttrade till Referendarien, i afsikt att sålunda bringa å bane frågan om ~~den~~ derom förkomna kappan: "Jag anser som en plikt att upplysa, att jag ingalunda funnit den återhållda kryckan i Storkyrkan, ännu mindre nattetid; utan är ~~at~~ den af mig upptagen under en stor ek nära Matrosof. Deremot har jag uti Högerättsan i går, blifvit utaf med en kappa med guldknappar, innehåll i samma Bank, som Dagligt Allahanda omförmäler."

"Hm!" sade Blommelin. "Huru skall jag förstå det? Af omständigheter, som ännu icke höra hit, har jag ej bevistat någon Gudstjenst i Storkyrkan, sedan aftonbönen förleden Lördag. Ottesångspredikan i går afhörde jag i St Maria och högmässan i Gubbhus kyrkan. Hvarefter jag träffade min Systerdotter och tillbragte eftermiddagen, i sällskap med henne, hos en bekant, boende utanför Hornstull. På Djurgården har jag ~~på~~ under flera veckors tid icke varit." Men under det att Gubben yttrade detta, förekom det Auscultanten, likasom hvirflade sig trenne fina rök kolonner upp emellan honom och Blommelin,

lin; och då han ~~genom deſsa~~ kom att genom deſsa kasta ögonen på gubbens peruk, tyckte han den ſamma wara pudrad med Carafalaſka. Det mörka agget med deſs drakingen inflög derpå ganska ordentligt i Cuſpelbandens hjerta, ~~och~~ Han igenkände tydligen ſamma anletsdrag, ~~s~~ hos gubben, ſom hos den ~~i dt~~ perſon han, blifvit varse i Storkyrkan, då ~~[illegible]~~ kappan Cort kom; och det blef för honom klart, att ~~[illegible]~~ Referendarius undflykter endast hade för afsikt att förhålla honom ~~en~~ hans käpp med guldknapp. Derföre kunde han icke längre ~~hålla sig~~, tygla sig, han utbrast: "Förlåt mig! Det förekommer mig, ſom hade jag ganska beſtämdt under högmäſsan i Storkyrkan ſett Herr Referendarien med en mörk peruk på sig; och är jag ganska ſäker derpå, att när den ſkona ſomnifſan Catharina, ſom nu tjenar på Malmens källare, i går eftermiddag förlustade sig i toppen på en ek, nära Matshof, var Herr Referendarien lifskådes. Herr Referendarien ſer på mig? Herr Referendarien hvakar, märker jag. Men jag hvakar icke. Med deſsa mina lekamliga ögon ſåg jag min käpp med guldknapp liggande bredvid det af muſikaliſk eld lågande trädet. Jag ſåg Herr Referendarien framkomma ur buskarna och upptaga den; och då Herr Referendarien slutligen skyndade sig undan för det ansenliga Groſshandlaresällskapet, ſå glömdes kryckan, ſom jag upphämtat och hitfört."

Herr Referendarie!

"Jag beder ~~allra~~ ödmjukaſt, ſäg nu

Kommelin

Blommelin tin Orda: "Jag vill icke bedyra, ty edra ord ſkola vara, ja, ja, och nej, nej: står det i Skriften; men jag beder min Herre tro mig, då jag säger, att jag förlorade min käpp i aftonbönen förleden Lördag; at faſtän jag saknade den, innan jag ännu hunnit till stora dörren och genast vände tillbaka, så var den likväl förſvunnen och, ſom jag ſedermera erfor, tillvarataget af kyrkodrängen, ſom inställde den i Sakerſtian, hvarifrån den ſedermera, påföljande natten bortkom på ett för mig oförklarligt sätt; äfven kan jag förſäkra, det jag aldrig nyttjat någon mörk peruk.

Jag beder allraödmjukaſt! genmälte Humblom i ſin ordning; Men jag är, efter hvad flere af mina förmän och lärare, då jag haft den lyckan att nalkas dem, förſäkrat mig, utrustad med en utmärkt omdömesgåfva. Minne äger jag ockſå, jemte ett fullkomligt bruk af mina fem ſinnen, hvaribland ſynen icke är det ringaste, ehuru någon tycker hafva, nu på ett par dagar, föreſatt ſig, att ſå förvilla och bortblanda den, att jag icke rätt vet om det är jag ſom rår om mina ögon, eller någon annan. Emellertid är jag icke kommen ſå långt i ſynvilla, att jag förlorat förmågan att råda om mitt eget godt. Min käpp med guld knapp är förlorad; kan Herren neka tin det? Och i bänken der tillgreppet skedde, fanns ingen mera? Sedermera hade Herr. det förkomna godset från Lifzgården. Detta kallar Lagen att gömma och nöta med tjufven. Ännu en gång frågar jag: om jag kan med godo

få

Dundan

kappan med godo tillbaka? Hvarom icke, så äga vi Gud-ske-lof! en ~~nåd-~~ en Nådig öfverhet här i landet, ſamt lag och rätt, faſtän det tyckes, ſom hade 2 Cap: 1. §. miſsgerningsbalken beträffande trolldom blifvit i otid upphäfvits." — "Min Bäſte Herre! ſvarade Referendarien. Vi hafva redan flera ſecler tillbaka kändt hvarandra; och likväl bemöter Ni mig på detta ſätt; men ſällige äro de ſaktmodige." — "Inga hiſtorier! ſkrek nu Humblom. För det att man har klor i Peruken, får man likväl ej beſtälla andras egendom. Här ſitter en Kammer-Råd ~~här~~ i ſtaden; vet herren det? — och der kan både ett och annat komma fram om Jacobinſka ſtämplingar i Storkyrkan nattetid, och mordiſka anfall på Riddar ſand förän, ſom ſkall vara Englands ſkydds patron.

I det ſamma begaf Humblom ſig på dörren och ſkyndade trapporna utföre, hvarunder han hörde Blommelin ropa: "vänta! vänta! för Guds ſkull! Nu begriper jag alltſammans! Det är Anaſtaſius." Men utan att lyſtna till deſsa ſiren-rop, ſom han trodde, ſkyndade han ſig, efter att hafva nedkommen i förſtugan lyckligen träffat på nyckel till låſet och ſluppit ut. Dock kunde han vid hörnet af Skärgårdsgatan, icke underlåta att ſe ſig tillbaka, då han tyckte ſig märka någon bloſs kommande efter ſig, utan att han likväl gaf ſig tid att beſtämdt utröna, huruvida det var en ſky, eller Margarethas vidlyftiga kjortlar.

Ännu var Humblom icke enſe med ſig ſjelf, antingen han ſkulle anmoda någon af ſina bekanta, att föreſtå Blommelin, att i vänlighet utleverera

kappan

kappan, eller om han skulle stämma
Referendarien, då han åter läste i
Dagligt Allahanda: "Genom misstag
har sistlidne Söndag, ett Spanskt rör
med elfenbenskrycka blifvit, vid
ett särdeles tillfälle på den kongl.
Djurgården, utbytt mot en käpp
med guldknapp; ombyte kan ske
i huset N:o 27 i hörnet af Sol-
gränd och Prestgatan, då Jungfru
Ursula efterfrågas."

Då sade Auscultanten för sig sjelf:
varar detta länge,† att jag i stället för
att i framtiden blifva ett Hofrätts Råd,
blifver ett Danviks Råd; ty något för-
stånd kan åtminstone icke jag och svår-
ligen någon annan finna i alla dessa
fördömda historier. Efter hvarligast före-
faller det mig likväl, att jag, som ända
från de spädaste åren haft en nästan
lika stor afsky för svärmeri ~~och~~ mysti-
cisme,† som Stockholms Posten kommer
att kort för sin dödsstund visa för
genie, ~~imagination och~~ förstånd, nu skall
utses till ett offer för de mest onaturliga
fantasmagorier. Skulle man väl således
hafva för afsikt att leda mig från den
raka stråten till ära? Skulle det vara
afundsjukans verk, i ändamål att betaga
mig den gunst, hvari jag står hos Herr
Baron och Presidenten, som då han, för
ett par år sedan, sista gången hedrade
Hofrätten med sitt besök, täcktes besva-
ra min ödmjukaste bugning, med två
nådiga nickar på hufvudet. Eller är
det, som jag nu börjar befara, ett för-
sök af författaren, att i sin lättfär-
dighet hafva icke ~~[illegible]~~ ämnat mig utan äfven ä-
faren till sin narr? Ack om den sed-
nare blott ville upphöra att ~~[illegible]~~ följa
mig så noga på spåren, så vore vi
bergade bägge två. Annars tycker
jag att dylika syner kunde bäst
skrifvas på Thorildssons räkning,
hvilken alltid varit en complett fan-
tast och understundom gifvit sig
mött i nätterna åstad att leta opp
så kallade poëtiska bilder på kyrko-
gårdarna. Nu skulle det i synnerhet
komma honom till pass, sedan han

blifvit

† så händer det säkert,

† och imagination

ruden det åkert,

blifvit kär och springer efter en flicka som ingen får veta namnet på? Oh ja! Den vackra Catharine på Malmens källare är ej heller att förakta. Henne glömmer jag aldrig! Gifve Gud! att hon ej brukade trolldom, eller fore med spådom, signeri eller annor vidskepelse. Då kunde hon lätt förföra mig också? Det känner jag på mig. Och, den kärleken! Den kärleken! Om den ville lägga utaf sina olater och Catharine den brandgula klädningen.

„Fick jag ej rätt?" frågade genom fenstret den välkända Madamen i röda stubben, ~~genom fenstret~~, Humblom, som, utan att rätt veta, huru sådant tillgått, oförlofvat befann sig utanför huset Nr 27 i Solgränd, alfvarligen begrundande, hvad han nu rätteligen borde företaga sig. Å den ena sidan hoppades han högeligen efter återfången af sin käpp; å den andra åter kunde han ej förneka, att han innehaft den efterlysta krycken, och att han följaktligen borde skaffa den åter. Han fann det vara utom all tvifvel, att en käpp med guldknapp ger inför hela verlden ett slags anseende, som man derförutan lätt kan gå miste om; men en krycka, det insåg han, var ej heller att förakta. Hjerteligen han kämpade en hård kamp, då han väcktes ur sina svårmodiga betraktelser genom tillrop af Madamen, som strax nedkom i porten ~~till huset~~ gången. „Jag är mycket olycklig!" sade då Humblom. Jag tror oförtänkt, att jag i går lämnade krycken på orätt ställe. „Ja, det betyder intet!" ~~sade~~ genmälte Madamen, tilläggande: „min husbonde är den

Då stod den välkända madamen röda stubben, hon fråga, genom fenstret, än

tillbaka

tillbaka

den allrabeskedligaste karl i verlden. Han skulle omöjligen kunna sofva en enda natt i ro, om han visste att en orätt fången spik fanns i hans vägg. Kom nu med, kära herre! Jag skall säga honom att Herren är här." Hvarpå Madamen ~~i och med de samma~~ fick vår Auscultant i Armen och drog honom med sig in i huset.

Förd in uti ett rum med ~~Gyllen-läder~~ Gyllenläders-tapeter, sände Humblom sig till en honom till möte kommande äldrig man, klädd i ſvarta silkesſtrumpor och skor, ſvarta byxor, röd vest en ſvart jacka, samt med en ſvart peruk på hufvudet, ſägande: "Jag är mycket ledsen deröfver, att jag väl kommer för att återfordra min käpp med guldknapp, efter anvisning af Dagligt Allehanda, men ändock ej kan lämna tillbaka min herres käpp, som tyckes, genom misstag, hafva kommit i orätta händer, men hvartill orsaken måste sökas hos en osanfärdig annons af nämnde Blad." — "Ödmjukaste tjenare! Vi få den väl tillbaka, om den är kommen i ärliga händer. Var emellertid så god och sitt ned!" ſvarade gubben med ſvarta peruken; då Humblom strax ~~f~~ tog sin plats på en af de i rummet befintliga förgylda stolar med ~~siden öfverdrag~~, men nödgades af värden att sätta sig bredvid det gamla bordet på förgylda fötter, hvilket stod främst i rummet under en ~~svart~~ spegel i svart ram med förgyldt löfverk.

I ~~röd~~ lappadt sidenöfverdrag af röd färg,

"Med hvem har jag den äran att tala?" frågade Humblom. "Gud nåd! just icke med någon förnäm man:" genmälte värden. "Jag är bara handlande här i staden. Men när man har sin bergning, så är yrket det samma

adt siden öfverdrag af
,

na: Eljest heter jag Blommelius." – "Blommelius!" inföll Humblom: – "Till Herr Referendarien Blommelius, som bor på Kindstugugatan, lämnade jag kryckan!" tillade han. – "Så mycket sämre!" yttrade handlanden. "Då får jag den väl aldrig tillbaka; ty bekänna måste jag, att på den tiden vi umgingos med hvarandra grabbade vi ofta om den; och en ovärderlig pjes är det, sådant måste äfven den mest oförfarne medgifva; betänk sjelf! Den är förfärdigad af den namnkunnige Thomas af Aquinas, som dermed slog i tu hufvudet på Albrekt den Stores beryktade Consistoriales. Ydermera har den tillhört den bekante Philippus Aureolus Theophrastus Paracelsus Bombast de Hohenheim, som åt den samma gifvit en sällsynt fullkomlighet. Vår salige fader satte ett ofantligt värde ~~derpå~~, på den och ärnade den åt mig; men vid hans dödliga frånfälle tog min orättvise broder för sig hvad han behagade."

"Den der Albrecht, ~~som~~ var förmodligen ~~var~~ Albrekt af Mecklenburg, om hvilken Dahlin har skrifvit." tog Auscultanten till ordet, då han afbröts af handlanden Blommelius, som fortfor: "Albrekt den Store var en Biskop och tillika en trollkarl. Han hade, efter hvad man berättar, fått genom magiska tillställningar ett trähufvud att tala, och det med en sällsynt skicklighet i sådane ämnen som angingo kyrkan och Staten. Samma hufvud insatte han, Gud vet af hvad anledning, ty som Biskop hade han alltid tillfällen, att, med vederbörandes bevågenhet, få ~~så många~~ ~~dylika~~ ~~embets~~ en hel hop dylika, ~~på~~ för hvilka träder icke så synbarligen föll i ögonen, till Consistorialy vid ett prestmöte i Rom, der det tog

tog sig för, att raisonera och disputera
med en sådan klyftsippe, att den helige
Thomas af Aquinas, som ändå icke
var i dessa stycken någon dussinge,
påtagligen förnam att sådana ~~lifs~~
lifs lag derunder förborgad ~~begrafven~~.
Vid lediga stunder hade Thomas
förfärdigat, med iakttagande af nödig
astrologisk beräkning en krycka
af en särdeles kraft, och till skydd
mot all trolleri der inneslutet ett
stycke af Riddaren St. Jörans venstra fundtand. Men då han nu
blef så besvärad af Prest-Ledamotens i högvördiga Presteståndet
Cesare Camestres Festino Baroco,
att han ej annorledes kunde reda
sig, grep han till kryckan och gaf med den
sin motståndare ett så våldigt slag
i hufvudet att det sprack, hvarpå
trolleriet försvann och den helige
disputatorn gick segrande ur striden." "Men blir den Cæsar som var
med?" sporde Auscultanten, och erhöll
till svar: "Det är en ~~n~~ nu mera af
sig kommen kejsare i Logiken, som
min Herre, troligtvis hört omtalas vid
Academien." "Nej det försäkrar jag"
återtog Humblom. ~~Nej det försäkrar~~
"Medan jag vistades der, var jag så sysselsatt med min examen, att jag ej hade
tid att befatta mig med Politiken,
och sedermera har jag ej heller ~~befattat~~ blandat
mig ~~med~~ den, undantagandes hela tiden vid sista Riksdag, då jag sökte
att blifva Canslist i Bonde Ståndet,
men gick derom miste, troligtvis emedan Secreteraren, ej förr än under Riksdagens lopp lärde att rätt känna
mig, som han sjelf försäkrade mig.
Likväl hoppas jag att nästa gång
komma i åtanke, då jag fast föresatt
mig, att aldrig hjelpa de der gråbassarna att gå på egen hand." x gråbröderna

Nu kände Humblom ett sakta
knölande i sin ena rockficka och
grep

stod redan på språng

grep förundrad ned i den samma, men undrog helt förfärad handen tillbaka, då han märkte något lefvit der röra sig. "Jag har visst fått en råtta i fickan!" ropade han och ~~ville skynda~~ på dörren, då han hindrades af Blommelin som sade: "låt mig undersöka; jag är ej rädd för sådana djur." Varsamt stack han handen i Humbloms ficka och uppdrog derutur trenne små rökgubbar, som sannolikt vid föregående dagens ~~mass~~ massacre der ståde förstuckit sig. "Åter ett prof af min Brors ogudaktiga företag: utropade ~~Hen~~ ~~Bl~~ Handlanden. "Det är honom omöjligt att afhålla sig från förbudna konster; men gåfvor och gengåfvor vara länge." fortfor Svarta Blommelin, under det han af hvitt papper gjorde trenne småstrutar, stoppade en rökgubbe i hvardera och lade dem under en på ett vaggur befintlig förgylld messingskupa.

Emellertid började Humblom att förtälja gårdagens äfventyr och framför allt framställde han händelsen med Rökgubbarne, hvarvid Blommelin slutligen utbrast: "det är omenskligt att på sådant sätt handtera hederligt folk. Jag känner dem i botten. Visserligen äro de små, men de se barska ut. De figurera intet illa i en Cavallerie Expedition, och äro af en ovanlig effect i en General Stab. De äga en [illegible] ambition och derföre ~~engagera~~ söka de sig helst ~~till~~ i Konungens Cavallerie eller vid Gardes Regementerna. I schackspel äro de förträffliga. Man kan ~~nah~~ skjuta dem hvart man behagar, och allestädes se de ut som bra karlar i krapkoltar. Vid Riksdagar lika så. Det är afundsjukan ~~fa~~ och oppositionen, som påstår att man hos dem finner, skrål i stället för kraft och ord i stället för handling. Om blott allt i denna verlden gick enfaldigt till, så skulle man kunna på den bygga både hus och riken. Men saliga äro de enfaldige; och dessa skall min Bror få tillbaka med ränta, derom kan han vara öfvertygad.

Under detta tal ~~fåg~~ förekom det Humblom, som började misstycka på klockan att maka visarna tillsammans, hvarefter han nedlade sig att rifva den, ~~und~~ och fortfor Handlanden vidare, sedan han först harklat sig något: „Jag tål ej sådana konster, som dem min Bror oförväget ~~beg~~ bedrifver. Det var ju ett ordentligt barnamord; — nej, det är något ännu värre: det var bålmord, ty ~~ännu är~~ deras vackra blomstertid ~~ej~~ är ännu icke kommen. Och efter sådana ~~[illegible]~~ illbragder, kan ~~d~~ man hafva hjerta ~~at~~ att sätta sig och dricka vin på flinthårda Hvardagen. ~~Ack min olycklige Bror! ville du icke~~ ~~er inse om~~ Nå, nå! Jag förlåter dig, ty jag känner dig. Men hvad jag icke förlåter dig, är, att du tillåter dig sådant i en främmande och ung persons närvaro. Huru lätt hade icke han kunnat af sådana oformligheter ~~kunnat~~ förvirras från sin en gång bestämda bana och förföras till vidskepelse och svärmeri, hvarigenom hans lycka † hejdas, så att han icke kommer fram i verlden."

†. nödvändigt måste

„Ack! hvad förträffligt sagt!" utropade Humblom: „Jag fr—" tillade han halfgråtande — „huru nära jag varit branten af min ruin! Hvad hade det blifvit utaf mig, om jag ej skyndat mig bort. Nej! jag förblifver vid hvad jag ~~allti~~ alltid påstått, ~~at~~ eller att tjenstemanna-ämnen vänja sig af civila eller militaire ståndet, böra framför allt annat med varsamhet behandlas, likasom man omgärdar unga frukträd med gärdsgårdsstörar." — "Ack! ja! riktigt!" inföll Mommelin — "de böra bindas vid störarna, så att de icke få växa på egen hand." ~~Lo~~ "Ja, ja, den tiden kommer väl; men mina gamla ögon få icke se den." "Det blir en lycklig tid." ~~Lena~~ "Då ~~skall~~ ~~en Presidenten~~ får man se en President, hållande i ena handen katten, hvarmed han låter en af rådernas extrajudicialiteter tildela en näsvis och egenkär underhafvande vissa slag; i den andra åter en till hans disposition lämnad penningesumma, hvarmed han vill locka dem, att de tro skola att han är deras rätte fader och de hans rätta barn." "Hvar man då skall få lydigt folk?" "Den kan man kalla en ~~lycklig~~ lyckones ~~att~~ skötbarn, som först kommer opp med den idéen; han kan icke undgå sin an del af ~~disposit~~ de disponible medlen." "Hade sådant skett med min Bror — det Gud förbjudet! Men här står jag och pratar. — Ursula! ~~skaf~~ hvar har du Théevattnet?" Och in trädde nu Madamen, i sin röda strubb och brandgula kofta, bärande några guldgula koppar och en Théekanna af messing, hvilket allt sattes på bordet. Hvarefter Mommelin serverade Thé och framräckte tillika åt Humblom en med högst besynnerliga figurer sirad och i kanterna förgylld flaska. "Var god och ~~tall~~ slå uti!" sade han ~~åt Humblom~~, ~~och~~ men då ~~denne~~ Humblom var allt för sparsam, tog han sjelf flaskan och hälde rikligen med ~~[illegible]~~ Rhum; han kapps

Under det att man höll på med fjerde koppen, sade Blommelin: "Jag tycker ej om det sättet att dricka vin; man kan så lätt dricka mera än man tål; man kan få sig ett rus, man kan blifva ovettig i hufvudet." — "Derföre svarade Humblom har jag också gjort det till en regel för mig att dricka måttligt. Sådant är alldeles nödvändigt för en ung mans rykte; Om ovettigheten får taga öfverhand, hvilket lätteligen kan ske genom ett omåttligt bruk af starka drycker, så har man intet sina tankar samlade och är icke skicklig i sitt väsende, hvilket jag alltid ansett för en heder att vara; emedan ingen ting kan vara vidsammare än att förgå sig, att göra hvad man ångrar, att förtala sig, att säga mera än man vill hafva fram, att" — "Jag fruktar intet" genmälte Blommelin — "att min Bror tillåtit ‡ ~~sig~~ några af hafft sina vanliga kafkspelerier. Jag förtalar aldrig någon menniska. Gud bevare mig derifrån. Men vore det ej min Bror, så skulle jag uppriktigt säga, att det var gement gjort att så förvända synen för en ung och tänkande man." — "Alldeles af samma mening är jag också," genmälde Humblom — "ty ända sedan jag förliden Söndags hade en syn i Storkyrkan, så framt man nu kan bonnittement ‡ ~~[illegible]~~ sådana." — "Nu mera än förr" utbrast Blommelin — "Tack vare de allierade Monarcherna och de Högvördiga Presterskapen, ~~[illegible]~~ Tron och upplysningen tillväxa, Gud ske lof! som rännvaltade snöbållar." — "Ja, som jag sagt her[r]

Haukhman

‡ sig emot min Herre!

‡ tro på

Handelsman," fortfor Humblom, "så har jag ända sedan i Söndags ej vågat att upplyfta mina ögon till mina höga herrars förmån, af fruktan att de skulle [illegible] ~~mitt~~ ditt sällsamma tillstånd,ψ sedan ~~[illegible]~~ Riddar S:t Jörans Princessa täcktes försk ~~an~~namma min kappa och derefter placera sig i toppen af ett brinnande träd på den Kongl. Djurgården." — "Broder! broder! Du som legat under samma hjerta som jag!" utropade Blommelin. "Vill du då aldrig ~~upplyfta~~ höja dig till ädlare syften. Och hvarföre uppoffrar du din timmeliga och eviga välfärd åt den olycksaliga magien? Om du vore här! Då skulle jag fråga dig? Hvad har denna ~~unge~~ unge man gjort, emedan du förvillar hans förstånd med dina fantastiska syner. # Hvad har han att göra med med dina astrologiska beräkningar. Hans ömma goda hjerta ~~älskar nu [illegible]~~. ~~Hvilken nåd~~ har ~~det ej~~ rätt att njuta genkärlekens salighet."

"Ja," svarade Humblom, "det säges allmänt att det skall vara mycket artigt och höfligt att vara kär. Och sannerligen om jag går till mig sjelf, så tycker jag ofantligen om henne, bara den brandgula färgen ej vore." — "Smäda icke!" tog Blommelin till orda. "Den brandgula färgen är Solens färg, den är också dagens. Dag och upplysning äro det samma. Der de bo, der dväljes icke något mörker, inga hvita aningar, inga hvitblå förhoppningar. Derföre har jag också låtit binda herr Rosensteins tal om upplysningen i brandgult band." — "Ganska riktigt!" återtog Humblom. "Men ju mera jag betraktar min Herre, ju mera förvissad blifver jag derom, att det var min gunstige Herre,"

ψ hvaruti jag mig befunnit, att

Eller denna unga qvinna, som han kan kanske älskar, som han han är skapad att älska.

och ingen annan, som jag sistledne Sondag, såg ~~med~~ i Storkyrkan med drakperuken. Tag mig Dalern! hvar jag icke att klorna begynna att åter kryppa fram." — "Ha! Barbar!" snyftade Blummelin, med näsduken för ögonen. "Det var då icke nog, att du skulle genom misstroende och hat sönderslita detta veka hjerta? Det var då icke nog att du skulle framkalla andeverlden dessa makter, för att uppdraga en ogenomträngelig mur emellan dig och den, som älskar dig, såsom sitt andra jag. Äfven denna min skepnad, och mitt oskyldiga namn bringar du i vanrykte. Det är icke ett broders hjerta, det är en tigers — —"

"Jag ber allra ödmjukast om förlåtelse" Infölle Humblom. "Min mening var visst ej att förolämpa en så öm menniska!" Hvarefter han och uppsteg för att omfamna Blummelin, då i det samma Jungfru Ursula inträdde i rummet, med några gammalmodiga siden klädningar på armen, fördragande: att en piga utbödt klädningarna till salu för åtta plåter stycket, och blifvit tillsagd att följande dagen återkomma, men vägrat detta, under förklarande, att hon då måste gå till en annan klädmäklare, emedan stadsbetjenterna ännu voro qvar hos henne gamla matmor för att utpanta kronoutlagorna. "Förlåt mig!" sade Blummelin, som genast uppsteg, synade klädningarna ganska noga, anmärkte en och annan flottfläck och bod slutligen fyra plåter öfver hufvudet för hvar och en, undantagande en ljusblå. Med detta beskedutgick Ursula, som strax derpå återkom, sägande: att nogaste priset var fem plåter, men då skulle de tagas åt allesammans. – "Hvad skock tunnor tusen-daler! skall jag göra med den gar-bla skarfven?" skrek klädmäklaren. – "Ge den åt Mamsell Alexandra, hon är ju rasande efter blått och hvitt," svarade Ursula i samma ton. "Må göra" sade Blommelin något lugnare: "Hon har aldrig fått något af mig förr. Men på förmyndare räkningen kommer den i alla fall; – och den säger att den kostat åtta plåter." hviskade han, under det att penningarna framdrogos och räknades till Ursula, som derpå aflägsnade sig.

Härefter satte klädmäklaren sig bredvid Auscultanten, fattade hans hand, lade den mot sitt bröst och fortfor: "Ack hvad det smärtar mig, att vara så misskänd af en man, som jag högaktar. Jag bekänner uppriktigt, att jag obeskrifligen älskar min Bror; att mitt hjerta blöder inom mig, då jag tänker på att göra honom något ondt. Men då jag ser ett stort Gentlemanna-ämne, en ~~[illegible]~~ ung man af de bästa förhoppningar, vara på vägen att spillas bort för fäderneslandet och för sig sjelf, då är det ett brott att tiga längre. Jag måste handla; jag måste varna; jag måste rädda; likväl ~~måste~~ är ett oinskränkt förtroende ~~å min sida~~ alldeles nödvändigt. Ty utan kännedom af alla förhållanden, kunde en liten oförsiktighet från vår sida, göra mitt förslag om intet och bringa oss bägge i olycka. Således måste, min hjertans vän! Först säga mig uppriktigt, om han ~~är~~ för det närvarande tycker om någon flicka?" – "Ja, min själ, tror jag icke det!" genmälde Humblom, som i det samma tyckte sig känna ~~[illegible]~~ likasom något slidrigt fara öfver den ena handen; och då han såg opp, trodde sig se Krenn ſina ſvarta hufvuden titta fram under meſsingskuppen och allt mer och mer tillſpitſa näsorna; intill dess att de antogo form af vanliga träſvarf. Hvarefter de utſträckte den och började att genomſnoka rummet, ſärdeles på den ſidan der Humblom befann ſig, men hvarje gång, ſom de komme den på en ſtol upplagda ljusblå ſidenklädningen för nära, drogo de ſig i hast tillſammans. Slutligen ſåg likväl värhjelten tydligen, att alla tre ~~af~~ ſköto en nästan ~~af~~ ~~ſlinrig~~ ſlingrande fart, ~~ſom en Hofsecreterares då han närmar ſig en misstänkt Bonde~~, mot hans bröst och häftade ſig der faſt likſom för att pumpa honom. Förſkräckt häraf ſprang han upp, ropande: „o ve! nu snoka de långa näsorna efter mig.” Men Stemmelin uppstod och näpste dem med hvar sin fingerknäpp, hvarpå de genast drogo ſig tillbaka igen.

Emellertid hade Humblom blifvit så uppſkakad och betagen genom dessa förekänningsåtgärder, att han ikke förmådde att längre fortsätta samtalet. Som en blek uppran hos honom misstanken, att bägge herrarna Stemmelin utsett honom, såsom ett offer för deras Magiska tilltag, i ändamål att sålunda kunna tillskansa ſig hans kappa med guldknappar. Han beslöt att återfordra denna sin egendom och ~~för~~ ſedermera aldrig ſöka deras ſällskap. Han grep derföre till sin hatt och anhöll det bäste Herr Handelsmannen gunstbenaget återställa den nog mycket omtalade kappan. Då uppſtod äfvenledes Klädmäklaren utbedjande ſig Auscultantens vänskap med tillstånd att framdeles få göra honom sin uppvaktning, och begaf ſig till ett hörnskåp, för att derutur fram taga den Humblomska kappan. Den fanns likväl icke der, och Ursula inkallades för att upplysa ~~[illegible]~~ hvar den var. Också hon ~~[illegible]~~ betygade ~~att~~ att hon samma eftermiddag sett den i ſkåpet, framdragande till yttermera viſso hela mängden af de derutti förvarade pantſaker

pantsaker, men utan att derföre skördat mödans lön, ty käppen, kunde, alla efterforskningar oaktadt, icke fås tillrätta. Häraf öfvertygades Humblom yttermera om det mot: genom röjade onda affekter och han utbrast slutligen: det lär gå här, som hos Referendarien. Käppen återfår icke. Men upptag icke ogunstigt, om jag tager mig friheten att förklara, det att sådant uppförande, som Herrarnas, är mera än tillräckligt att, hos en tänkande menniska, väcka hvarjehanda misstankar."

Jag vill lägga fingrarne på boken derpå att jag är oskyldig!" sade Blommelin. — "Denna eftermiddag har jag sett käppen. Jag har förvarat den åt Herr Notarien. Jag vet ingen, åt hvilken jag hellre unnar den." Vi äro icke så alldeles främmande för hvarandra." — "Alexandra har tagit den!" utropade i det samma den i pantskrubben stökande Ursula. — "Ja det har hon!" instämde Blommelin; hvarefter han vänd mot Humblom fortfor: "Ödet! det obevekliga ödet! nödgar mig att återställa Herren dess egendom. Men det är min skyldighet att godtgöra förlusten. Se här! välj en af dessa i stället!" frambärande härvid ur skrubben flera guldknappade käppar. — "Då jag icke kunnat återställa Herr Handelsmannen sin kruka, har jag ej heller rättighet att återfå min käpp. Men skulle det första lyckas mig, så förbehåller jag mig egendom, och framför allt att ej blifva genom trollsynen satt på vippen att förlora mitt sunda menniskoförstånd." — "Låt oss ej skiljas åt ovänner!" sade Blommelin — "fordna förhållanden gifva mig rätt till en vänskap, som jag

ej

och efterskänker." — "Fordna förhållanden!" inföll Humblom — "Herren lär väl icke vilja låta mig, genom sitt kruserliga tal, förstå, att jag är Riddar Sankt Göran heller, som Referendarien gjorde." — "Riddaren St. Göran! se nu begriper jag allt." utropade Hommelin. — "Riddaren St. Göran! skrek Madamen; tilläggande: "det var väl sjelfva fan!" hvar efter hon slutligen frågade: "hvem är han sjelf då?" Men utan att afbida svar på dessa frågor, begaf sig Humblom, efter förgången bugning, ut genom dörren, då han i trapporna först hörde en vacker fruntimmers röst ropa: "farväl, söta Monsr!" och sedermera nedkommen något längre mötte samma flicka, som han tillförene sett vid utgången ur ~~kyrkan~~ Storkyrkan. Vid denna anblick förgingo på en gång alla hans misstankar och han aftog, med en viss högtidlig vördnad, hatten. På nedersta trappan fann han en ljusblå bandros, den han uppsamlade och inlade med mycken varsamhet i sin fickbok, som derpå åter instacks i Bröstfickan.

— Nå och vidare

Strax utanför porten blef ~~han~~ Humblom varse den ljusblå Hommelin med den förkomna knappen i handen,† hvarföre vår hjelte genast började att gråta. Detta föranledde Hommelin att se sig tillbaka, och han hade knappt fått ögonen på den emot honom träskande Humblom, förrän han, med en ~~elak~~ ~~tittad~~ viss medömkan i minen utbrast: "Är herren redan här! ~~Så långt~~ Jag trodde ej att man hunnit så långt. Så mycket värre! Nu är ingen tid att förlora." — Härpå stadnade han några ögonblick eftersinnande. — "Må han sjelf se! — kom och följ mig," fortfor han, fattade Humblom i handen, och förde honom in i ett ~~strax~~ nära bredvid belägit hus; hvarefter han, under det att de stego trapporna uppföre, utlät sig: "Jag har sökt

† till huset

min

d oſs vidare

φ som denuti

min Herre! för att låta honom återställa
deſs kappa, som jag först denna eftermiddag
fått i mina händer. Likväl befarar jag
att den blifvit derförinnan miſsbrukad.
Vi skola likväl få, inom några minuter
~~erfara~~ veta det; och ~~vi skola~~ som jag hoppas,
skall Min Herre! med egna ögon och
öron få erfara sanningen af min giss-
nings. Visserligen finnes ~~är~~ likväl ~~förhin-~~
~~der~~ i den allmänna verldsordningen ~~ett~~
likt förhinder, som ofta lägger oſs
menniskor emot. Det är det så kallade
rummet, som genom den utsträckning det
äger och de många omständigheter ~~att~~ kom-
ma emellan oſs och det yttre föremålet för
våra forskningar. Betager oſs möjligheten
att ~~nu~~ nyttja våra sinnen såsom hörseln
synen o.s.v. på det afstånd vi sjelfve åstun-
da. Emellertid hafva vise ~~män~~ män
lärt sig, att, med biträde af mäktigare va-
relser undanrödja deſsa motstånd, och ett
långt afstånd är icke alltid ett förhindran-
de vilkor för föremålens närmare framställning
för våra yttre sinnen, när deſsa ~~skärpas~~
~~understödjas~~ skärpas af ett högre ljus
och en högre kraft, utan att man just
behöfver att derföre tillika frukta f—n,
såsom Salige Licentiaten
i Salamanca!"

"Apropos af Salamanca" — föll Con-
sultanden — så står det illa till i Spani-
en; de liberale" — — men ~~och~~ han afbröts
af Referendarien, som sedan de inkommit
uti en liten vindskamare, hvarest endast
fanns ett träbord, en stol, en ganska stor
jordglob, en electricitets-maskine samt
åtskillige stora böcker och för Humblom
alldeles okända Instrumenter, fortfor:
"Det torde icke vara Herr Notarien obe-
kant, att guds tanke är tillika Guds
skapande kraft, och att denna tanke tilli-
ka är, för att tala efter menniskobruk,
Guds Son. Hvad Gud tänker, det ser han;
hvad Gud ~~s~~ ser, det skapar Han; och hvad
han skapar
är lefvande; ty lif är vilkor för skapelsen.
I solen är en lefvande kraft, i jorden en
annan, likaså uti gräs och örter, som frö
hafva, i kräkande och lefvande djur uti

vattnet

uti vattnet, i foglarna, ſom ~~på~~ öfver jordene flyga under himmelens fäſte, i djuren på marken, och i menniskones barn, hvart efter ſin art. Derföre är ej heller det fäſte, ſom är emellan vattnena, och ſom åtſkiljer det vatten, ſom ~~är~~ ſtår under fäſtet, från det ~~ſom är ofvan~~ vatten, ſom var ofvan fäſtet, tomt och öde. Då Guds blick ~~framträngd~~ framgick med fäſtet, ~~då~~ Och Gud kallade fäſtet himmelen, då uppſköto, ſåſom blommor i den gyllene vårens ſpår, ſåſom fjärilar efter den höga midſommarſolens blickar eller ſåſom fromma tankar, efter läsningen af de heliga Skrifterna, varelser, ſom befolkade fäſtets boningar. Betagne af en helig fröjd summo de i det saliga ljuset, ſom upplyſte allt, och då den förſta morgonrådnaden frambröt öfver jorden, nalkades de henne på dagens rådda strålar, och när om middagen varme och ljus ſvallade ned i omätliga vågor, då togo de i beſittning, detta klot och den rymd ſom omger det ſamma. Men mörkrets broder och förgängelsens ätteman var icke till intet gjord utaf ljuset; ty då Gud ſkiljde ljuſet från mörkret och kallade ljuſet dag och mörkret natt, då innſlöt vederſakaren ſig i ett ogenomträngligt moln af dunkel och rullade ſig undan mot Södern och mot Veſtern och nedſjönk ändtligen i Nordens meſt aflägsna ſkrymſlor, dit Solen icke förföljde honom. Der bidade han till deſs att ~~genom nattens välde återvände~~ genom tidens ſkiftande gång, nattens välde återvände. Då utſträckte han ſitt hufvud utur molnet och ſkådade ned på jorden; och då han ſåg mörkret betäcka den, då trodde han den vara en enda ſtor graf och ſignade

den

den åt förgängelsen. Men under sådt såg han ljus, och ditåt kastade han hatets förfärande blick, fattade sitt stridshorn och blåste deruti. Då framstodo ~~en midnattens var vinter~~ ~~vinternätter de~~ mörkrets bebyggare och hatets fostersöner utur de ~~d~~ åskmoln, hvari de förlorade under flykten förbygt och dolt sig; och de grepo till sina lansar och de rustade sig till örlog. ~~"Gån! ropade~~ "Gån!" — ropade han — "I, som ej dristen mäta eder med ugglarna, och kämpen mot de rädde, som nu fly på sina himmelsfärgade vingar, bäfvande för nattens hemska prakt." — "Men" — tillade han — "dröjen i ännu svagare der borta! ~~På grafvarnas~~ ~~stå de grafvarnas~~ Af mullen är grafver uppstå — jag ~~anar~~ ser det — ~~d~~ ett ännu svagare slägte ~~förödt~~ på grafvarnas yta; mot det kunnen I ~~mäta eder~~ draga i härnad! — men, hvilken krossande aning! ~~de~~ ~~d~~ ur grafven ~~stiger~~ uppstår han — — Ve! Ve! ve!

Fasande för det mörker, som syntes ifrån Norden draga ett liktäcke öfver den nyskapade jorden och åter ~~flum~~ lämna henne i famnen af det gamla Chaos; men ännu mera förskräckte för de hiskliga gestalter, som framträdde ur dunklet, och deri badade sina drakvingar, för de blixtrande lansar~~n~~ som ljungade genom molnen, och för de ~~eder~~ verop och tjutelser och förbannelser, som sammanknöto sig uti en långsamt ~~l~~ rullande åska, flyktade fästets ljusare innevånare åt alla sin; skådse förföljde af sina fiender. Somliga af dem dolde sig i luften, andre åter i elden, många i vattnet — i bergen, i jorden, ~~i träden~~, men de yngste och svagaste i trädens stammar.

eller i blommornas kalkar. Likväl trängde deras fiender allestädes efter dem; men de låga blommorna märkte de icke. Emellertid upprann Solen å nyo ~~för andra gånger~~ öfver jorden, helsad med en lofsång af den trofasta falang, som sluten i en ordentlig fyrkant mitt under himlahvalfvet hade med hoppet till sköld och tron till svärd bekämpat vedersakaren och hans anhang. Men med Solens blick framgick jemväl dess Mäktiges bud, att de, som bäfvat + för mörkret, som under Anden förlorat sina sköldar och som tillförene sig mera af de förgängliga ting, hvarutaf de ~~gen~~ förstuckit sig, än af Tronens brinnande svärd, skulle dela öde med de ting, hvarpå de mera trotsat, än på den Eviges Godhet och makt. Således borde de lyda Elementernas lagar, och underkastade hopp och fruktan, kämpa en ständig strid med Satans söner, hvilka genom ljusets strålar hindrades att lämna ~~de rum~~ de ställen, dit de inträngt under förföljandet af himmelens ljusare innevånare. Ja, icke en gång de ~~af dem~~, + som sökt att dölja sig i det gulskift morgonrådnadens mest aflägsna stråle hvirflade framför sig. De veta alla hvad godt och hvad ondt är, och de frukta för upplösningen, liksom menniskan för döden.

+ fålsflyktige,

+ från denna som undandogo

Och ännu varar striden. Men åt sitt yngsta barn, det svagaste, åt sin Benjamin, åt sin Johannes, som ligger närmast hans hjerta, gaf Skaparen kraft och förmåga att genom ordens ~~[illegible]~~ makt, vexternas verkan, djurens kynne och stenarnas egenskaper, kalla och binda öfver ligo,

na som undantogos

---

luften och elden och vattnet och jorden ~~ſom~~ osynliga innevånare; ~~de~~ de måga ropas östan ifrån eller vestan ifrån. De måste lyda menniskan, då hon omgjör sitt hjerta med styrka och väpnar sin själ med vishet eller med vetande."

"Ja," svarade Auskultanten Humblom — "för att vara uppriktig måste jag bekänna, att så saker förefalla mig så obekanta som drakeringar; åtminstone har jag aldrig sett något så hemskt, som en skrak af dylika, hvilken, så framt ej en synvilla bedrog mig, sistlidne Söndag nyttjade i Storkyrkan."

Referendarien Blommelius yttrade vidare: "Den store Paracelsus har sagt att all magie, det vill säga, förmågan att göra dessa elementernas gäster underdåniga ~~menniskans~~ menniskans vilja bestå uti trenne ting, nemligen att bedja, att söka och att klappa. Hvad han dermed förstod är ej lätt att nu utveckla, om ej livet skall gå oss alldeles ur händerna. Säll der Kyndom!" och med detta utrop nedkastade han sig på knä, sammanknäppte händerna och lutade hufvudet emot bröstet."

"Den store Paracelsus! Den talar man om hvart jag kommer," sade vår Auskultant. "Jag är högst nyfiken att göra den karlens bekantskap."

"Tyst!" ropade Blommelius, uppstod och fattade Electricitets-machinen, som han hastigt laddade. "Naturkrafter äro ej heller att förmå:" fortfor han och ledde kedjan emot väggen, under tillsägelse till Humblom att hålla machinen i rörelse. Hvarefter han sjelf gick fram ~~till väggen~~, ~~bestod~~ beströk ~~sin~~ derpå en ~~rund~~ krets kring om stället der kedjan var anbragt och klappade trenne resor på muren med den nedan kända kryckan.

Då såg Auscultanten Humblom något som ~~han~~ förefölt honom ganska underligt. Rappningen på väggen började nemligen att gäsa, och likt ett spritqvalt skum hastigt vågor uppkasta, då den bryta sig mot en ~~[illegible]~~ sandig strand, hvälfvde det sig åt alla sidor, omkring den krets Blommelin dragit på muren; och tegelstenarne, lossade utur deras fogningar, tycktes likasom af sig sjelfve marchera undan för att dubblera linierna kring öppningen. Men nu förmådde icke Humblom att längre kringföra machinen. Han slängde den och såg sig omkring, ~~efter dörren.~~ Denna ~~var lätt~~ var ej heller att upptäcka, emedan hela rummet syntes honom uppfyldt af små ljusblå varelser, som, lika svärmande bin, surrade omkring sväfvande på hvita vingar. Hans fortresmannamod och sjelfstyrka tillika med många andra Majestätiska dygder, tänkte Auscultanten för sig sjelf, dragande kraftigt till sig den hämmade endrägten, som hörbart uppsteg, lik en stor klunk, utur halsen på honom; och kastade i det samma sin blick åt öppningen, som nu betydligen utvidgat sig; ja han upptäckte slutligen att från Electricitets-machinen, som af Referendarien hölls i ständig rörelse, utgingo strålar hvarpå rede små svarta och med läderskoskinn försedda Gubbar, som med sina pukor och hackor och kofötter undanröjde murbruk och tegel samt då de ej skyndade sig, allvarligen derföre näpstes af de blå fjärilarna i menniskoskepnad.

då han fann

Ändtligen flygde den ljusblå Blommelin vefven från Electricitets-machinen, fattade Humblom i armen och förde honom till öppningen, hviskande: ~~Fri! skåda~~ Stig! Se! och bo! men som grannlaga i ditt hjerta

spred

hvad du förnimmande varder!”

Då ſkuttade Blumblom genom hallen, in i ſvarta Blommelius rum, hvilket 2. han nyſs lämnat, och han ſåg den ~~främde~~ ſamma flicka, ſom han för en kort ſtund ſedan mött i trapporna. Hon hade nu afklädt ſig kapotten och ſtod, hållande den och hatten på armen, framför den hvitblå klädningen, ſom ännu hängde qvar på ſtolen.

“Ser du, Alexandra! hvad jag ernat dig;” — ſade klädmäklaren — “deraf kan du få en ſalopp eller något annat grannt, ſom jag ſå gerna unnar dig.” —

“Blott inga tårar äro fallna på klädningen;” ſvarade flickan.

“Tårar! Din toka!” återtog klädmäklaren ~~till Anda~~. — “Klädningen är redligen köpt af en gammal Enka, hos hvilken Stads Betjeningen ſkulle panta ut Kronoutſkylderna. Jag har tag mig dalern! gifvit, ſom en Christlig köpare, ut mina ſex Riksdaler; och om du ej vill hafva den, ſå ~~får~~ får [illegible] den genaſt, för att deraf ſticka tacken.”

“Kanske — ſade flickan — var denna den fattiga Enkans brudklädning; kanske bar hon den, då hon, ſmältande af kärlek för förſta gången hvilade vid en makes hjerta; då hon ſåg framför ſig en verld full af lycka och ſällhet; men verkligheten bedrog henne.” I ſina mörkaſte ſtunder framtog hon, måhända mera än en gång, ~~betraktade den~~ denna klädning, ~~och~~ betraktade den, och på hennes lefnads närvarande dyſtra horizont uppſköt ~~då~~ minnet då en och annan glänſande ſtråle, ſom kaſtade ett purpurfärgadt ſkimmer på de mörka molnen. Med denna klädning ſkilde hon ſig måhända från de glada erinringarne af ſin vår och deſs blommor; och bittra tårar ſullo på ſamma ſtälle, ſom förr blifvit fuktade af glädjens ſtänkar. Gumma! nu har hon intet ſom framſpeglar minnet; och minnet måſte hafva något yttre att hålla sig vid. Jag tackar min Morbror för klädningen; och — den förra ägarinnan får jag väl rätt på." Lilla de hon sakta, i det samma som hon neg för klädmäklaren, tog klädningen och gick ut.

„Här skulle Thorleifsson hafva varit, så hade han väl gjordt som en af af saliga kunstler;" — sade Kumblom för sig sjelf, men kände sig i det samma träffad af en ganska skarp örfil. Lik utan bäfvan såg han sig omkring och blef varse, att en af dessa blå varelserna, hade stält sig på hans ryggstående skjort krage färdig att, med handen i högsta hugg, gifva honom ännu en munfisk. — „Gud trösta mig för sällskap jag råkat uti!" fort for Kumblom, mumlande emellan tänderna, här lopa icke en gång tankarna tullfritt. Men afbröts i det samma af klädmäklarens fråga till sin hushållerska, hvilken som plikan tillskickade dörren: — Hvar kan kappan vara? Visst har hon den?"

„Ja, skam ta mig, har hon icke den;" svar Ursula.

Hvad dalern i våld!" utbrast klädmäklaren: — „kan hon vilja med den?" Skulle hon väl kunna ligga inne med Bror min? Gör hon det, så tag mig sju millioner skock tunnor krusend — — —"

„Svär intet karl"! skrek Ursula. — Hvad skulle de säga på salen, om de hörde så ryslig eder. Vår gudfruktiga Excellens — — —"

„Vår Gudfruktiga Excellence;" — ytrade klädmäklaren med ett föraktligt småleje. — „Hvar menniska känner honom." — Nog är jag hederligare karl än han, — en gammal spelare, en gammal medhoff, en karl, som ännu aldrig skyddat oskulden, som förrådt sina vänner sina välgörare, sina regenter — — —"

† Riddaredrägt

"Gud nåde dig, Blommelin!" utropade Ursula, läggande sin hand på Blommelins mund — "Om någon hörde sådana hädelser mot de ~~[illegible]~~ du på nytt fällde, mot de andeliga omakorna om dem som tvått sina kläder, så att de äro rena och obesmittade —."

"Ja, mången Christoffer vet väl att två sig, och vår ~~Engelsmans drägt~~ med —" utför Blommelin, ~~och nyttja [illegible]~~ tilläggande: "och nyttja Gudsfruktan till en Contrabok med f—n. Nej! Hvad jag hade der att göra, det begriper jag intet. Jag tror att Flocken sjelf förde dit dig också!"

"Det är icke för roskull, må du tro, som vi äro så flitiga der!" genmälde Madamen. "Ej om Du gör till dig sjelf, dina anstalter, dina — —" fortfor hon, men blef afbruten af Blommelin, som inföll: "Huru ofta skall jag behöfva upprepa för dig, att det icke är mörkret annat jag anlitar, att det är Morgonrådnaden, att det är Ljuset." "Men —" tillade hon, efter en kort stunds besinning — "hvar Dalern kan hon hafva gömt kappan? det måste man leta ut." †

† ~~jag vill ej för~~ Jag vill ej förlora den på ett så ~~dumt~~ dumt sätt, som jag blef af med Kappan. Den var en rar pelis, derom något för mycket musikalisk. Den har [illegible] kraft, och hon måste blifva min, kosta hvad som ville.

"Han kan väl få vara der han är," sade Ursula; hvarvid Humblom höll på att svara: "det menar jag också." — men hejdades redan vid första Ordet af Referendarien, som lade handen på Humbloms mund. Emellertid hade de tvenne Rökgubbarne under tiden blifvit allerte, och rådde sina träsvarc färdige med ett sådant Hjertknip, som hade de afsigten att förvända 600 Rd af dem för den högre Polisens under~~s~~sökning eller till Lyfvinsbladens förkunnande afvadda fonds.

~~"Han kan väl få vara der han är," sade Ursula.~~ "I alla fall" fortfor Ursula — "så har jag utrådet din tillsägelse, ty hvad man kan göra i dag, bör man ej uppskjuta ~~[illegible]~~ till i morgon. Se här!" Och vid dessa orden framtog hon en liten lackerad dosa med Magiska figurer uppå, hvilken ersgdel Blommelius, ~~han~~ denne

Helt gladlynt nickade åt käringen sägande: det var bra. han fortfor: ~~sedermera~~ i alla fall är det nödigt att han får kappan tillbaka; + — Hvarefter han började att vända upp och ned på allt hvad som fanns i Plankskrubbarne, troget biträdd deruti af Ursula, som, efter en stunds ifrigt letande, ropade: det är som jag säger, att hon har kappan; och att hon kom in i huset var den största olycka, som någonsin kunde hända. Innan frågan blef om förmyndarskapet för den rika systerdottern, så var det väl missämja emellan Herren och hans bror, men nu kan man påstå att det är uppenbart krig. Ingen dag går förbi, utan att Referendarien ej spelar oss något spratt. Jag ger mig Satan sjelf i våld på, att det var han och ingen annan, som i Tisdags förrådde min svarta katt åt Polisen, under förgifvande att den hade vattuskräck; och handelsen sista Lördagsnatten går aldrig ur mitt minne. Jag satt just i aftonbönen som bäst och tänkte på allt hvad Du berättat om den merkvärdiga kryckan, som Referendarien höll så troget i handen. Men ~~då~~ när han, under det han pratade med Prosten, som, efter Gudstjenstens slut kom till honom, satte den ifrån sig, och sedermera följde honom ~~han~~ gången utföre, var jag inte sen att knipa den, då den förbannade kyrkodrängen nappade den ifrån mig och ställde in den i Sakristian. ~~Och~~ Det hade ändå gått bra, om blott Referendarien ej hade kommit, då vi sedermera skulle afhämta den. Nå, nå! hvar går

just

15.

juſt icke de vackraſte vägar han heller, ſom förſt genom ſin vålnad och ſedermera i egen perſon begifvit ſig kl. 12 på natten till kyrkorna och öppnar dörrar och lås. Ja, hade vi ~~[illegible]~~ ej fallit på det rådet att hämta, ſom Du kallar det, ſå hade vi ~~väl~~ aldrig ſluppit väl ifrån honom, ty den gemena menniſkan hade viſt ſå trollat dörrarna i lås, att vi icke ſluppit ut förrän Poliſen kommit; och jag olyckliga menniſka, ſom nu ſtår ſå illa bie" Coko för kattens ſkull, och för det att jag gett ~~den~~ höfliga ſvar åt den, ſom frågat mig efter min kaffekopp; och för det att jag råkat att köpa, eller taga i pant, ſaker utaf menniſkor med ſå ärliga anſikten, att det varit ſtor ſynd att miſstänka dem; och för – – ja, ja, det är ſom det är; och talade ~~[illegible]~~ ej den Grebian, ſom ſitter der och ſvär, ſitt med mig om Spinnhuſet. Men, tag mig ſju Crinnalde – –"

„För Guds ſkull, ± Urſula! ſvär ej ſå förſkräckligt;" afbröt ~~henne~~ Klädmäklaren ± Gumman, ſom fortfor: "Sannerligen inför min lefvande Gud! tror jag icke att Referendarien ligger inne med Poliſmäſtaren ſjelf eller någon af Cancelliſterna, ty att alla Embetsmän ~~hålla ſig~~ gånga i hop ſom en ärtrof, det ~~[illegible]~~ ha vi nyligen ſett i Aviſorna. Emellertid är det förſkräckligt att oſkyldiga medborgare ſkola ſitta emellan för ſådana ſammangaddningar, men jag ſkall taga Claes ifrån mennan näſta gång jag kommer före; jag ſkall ſäga huru kläderna ſtå dem och hvad Referendarien är för en karl. Vi hade ju knappaſt hunnit in, Herren i Drakan och ~~Herrn~~ jag

jag i Jungfrun, förrän han sjelf for som en Satan in i Riddaren, och började att hugga och slåss, så att jag verkligen befarade ett brodermord. Så sprang jag strax efter jernhatten och sporrarna. Med den hade vi säkert blifvit Sanct Jöran öfvermäktige, om ej först den blåklädda figuren och sedermera kyrkodrängen en kommit honom till undsättning; men kryckan behöllo vi likväl."

~~[illegible]~~ Ja; – för att åter förlora den." – tog klädmäklaren till orda. "Jag förstår ej, huru jag kunde vara så dum." – utropade han och slog sig för pannan.

N.B. vide supra

"Men," sade Ursula – "när har du lärt dig den konsten, att byta om skinn eller hamn som du kallar det? Det måtte vara en ~~gammal konst för~~ nyss uppfunnen konst för i landet."

"Tvärtom," svarade klädmäklaren. "Den är urgammal. Du må tro att våra förfäder kunde mera än supa och sätta ifrån sig, som ordspråket säger. I alla gamla sagor läser, att de gjorde sig till björnar ~~och~~ vargar ~~och~~ drakar o.s.v. Hvilket vill säga, att de lade sin kropp afsides och läto själen taga ~~ett~~ ~~dylikt~~ något sådant djur i besittning, under det de kämpade med sina fiender. Nu åter väljer en klok man inga så farliga djur, om ej nöden pågår och ingen annan ~~[illegible]~~ utflykt finnes. Annars ~~begag~~ söker man sig ~~väljer man~~ helst ~~vålnad~~ hamnen af en mops, en papegoja, ett marmeldjur. Man är då både väl liden på hofvet och kan uträtta mycket på Riksdagarna; i synnerhet om man också tar kroppen med sig

Seppra

† sig så kallande

i händelse man skulle komma öfver någon tjenst. — ~~Gapa ej på mig käring~~! Flina för ~~fan~~ f–n i våld, käring!" Du tror väl jag ljuger. Men stod jag ~~sjel~~ ej sjelf på Riddarhustorget samma dag Riksdagen afslöts och såg ett väsende af skator, som skrattade och skreko värre än när det skall blifva calas på en Bondpreskgård, samt galo hvar och en sitt stycke, hvarmed de drogo utåt till fina Råd. ~~Lik~~ Denna konsten är så lätt att man ej behöfver att lära den, hvarken af svarta eller hvita magien.

Den der hvitklädda figuren, som tog sporrarna från mig, var väl då också en gam?" ~~frågade~~ sporde Ursula.

"Nej," genmälte Klädmäklaren, "det var en vålnad", samt fortfor, i anledning af Ursulas fråga: "om det då var Norrmannen, som rått om persedlarna?" — "det skulle jag fräsligen tro, åtminstone tillhörde han ingen af nutidens† tjenare och djerfve fjällsöner, ty då hade han bara snackat men ikke handlat. Jag tror fan att det var vålnaden af just samma unga man, som nyss gick härifrån. Jag har alltid misstänkt att min bror icke är den rättskyldige Riddar Hautjoran; men nu är jag öfvertygad att så förhåller sig. ~~ty~~ Han hoppmyckit för ~~a~~ mak för att vara rätta mannen. Men nu vet jag också, — Gud när! att jag ej heller ~~hysa~~ herbergerar ~~Martyrens själ annat än~~ Riddarens själ inom denna min kropp, ~~ty när jag ville in~~ ty när jag ville in i Riddaren, så såg jag likasom glödande silfver rinna emot mig, deremot

gick

gick det ſom en dans, att taga Staken i beſittning?"

"Bäſte Herre!" — bad Urſula — "kan det vara möjligt ~~at~~ att den unga ~~mennisk~~ mannen kunnat, — genom Methuſalem, eller hvad det heter, komma ſig åt en ſådan ſjäl, ſom den gudfruktiga Riddaren ~~Jöran~~ Sanct Jöran."

"Genom Metempſycoſen, eller ſjälavandringen menar du?" — genmälte Klädmäklaren. — "Ja, ja, ~~gu~~ anledningarna till denna förmodan äro ſtora, men ännu är jag ej i tillfälle att ~~underſöka~~ granska om de äro grundade, eller icke. När ſtjernorna komma i ſin rätta conjunction ſkall jag nog underſöka. Skulle emellertid min aning inträffa, då, Urſula! behöfver jag din hjelp, ty med mitt ſamtycke ſker det aldrig, att Sanct Jöran får Kejſarinnan."

"Nej bättre hustru kan han få, än den ~~p~~ pjollan;" — inföll Urſula. — "Nu vårdar hon ſig icke en gång att gå ur ſitt rum, när Carin ſkällar på mig; så ſkarp är hon."

"Ja, men hvarföre ſkulle ockſå flickan gå på värdshus?" — frågade Blommelin, — ~~tilläggande~~: "Från förſta början har jag varit deremot; men du ſkall alltid hafva din vilja fram."

"Jag har alltid ſagt dig," — ſkrek Urſula — "att det är på värdshus, ſom unga flickor bli mera polerade och få friare faſoner. Det känner ingen bättre än jag; och deſsutom tillhör det ſtackars barnet icke dig enſam, det — —"

Hären afbröts ſamtalet af Alexandra, ſom inkom, då Klädmäklaren ſtrax tilſporde henne: "om hon ur ſkåpet tagit någon käpp med guldknapp?"

"Jag har" — ſade flickan — "icke allenaſt tagit den; jag har ockſå

burit

burit din Morbror protokollen. När jag i ~~Söndags~~ Måndags natt blef, emot min vilja, vittne till Morbror och Jungfruns små förrättningar med kappan, föresatte jag mig att rädda den unga mannen, ehuru han egentl. tycker passa rätt väl till Sällskapet. Hans kappa är i godt förvar, med den drifver nu mera ingen konster."—

"Ja, det är säkert!" utfor Humblom ovilkorligen i det samma; och Referendarien ilade med sådan skyndsamhet till electricitets-machinen, den han begynnte att af alla krafter kringvrida, att Auscultanten knappt hörde det gemensamma utropet af Alexandra, Klädmäklaren och Ursula: "hvem var det?" och såg spetsarna af Lågubbarnas förskönings-anstalter sträcka sig mot öppningen, innan den var försvunnen och väggen åter hel.

Utan att säga ett ord, kastade Referendarien ett par vreda ögon på Auscultanten och skyndade utför trapporna, ~~efter följd af den sednare~~ efterföljd af denne sednare, som icke förmådde upptäcka hvart han tog vägen.

Emellertid hade nu Humblom hunnit ned på gatan, innerligen glad deröfver att han återfått sin kappa med guldknapp, den han under hela tiden troget hållit i handen. Visst för det för honom, såsom låge det något besynnerligt uti allt detta, och vore han föremål för ganska eftertänkliga operationer; men hans klara och rediga förstånd sade honom också att Blommelinerna voro bägge två ett par stollar, som icke kunde hvarken gagna eller skada honom i befordringsvägen. Dessutom ~~kände~~ tyckte han sig för ögonblicket henförd af de ljufligaste känslor. Han såg lifvet le emot sig

Ljufaste förhoppningar

sig medelst höga fullmakter, brillanterade ordens-stjernor till och med chrachener, samt prentade fasti- och skötebref å betydliga gods med underlydande femman torp och lägenheter, så, det var icke under, att ju [illegible] vissa minnen af den vackra Catharina, ~~af~~ af Princessan, ~~äfvensom~~ och af Mamsell Alexandra genomkorsade, ~~likasom [illegible]~~, hans ~~sin~~ gemöt och spridde omkring honom en himlablå krets af lyckliga känslor, ~~likasom vinkade han friden~~ uti hvilken Auscultanten himmelsom famn, såsom fordom friden dufva på ~~para~~ Paradisets Balsamängar, kringsväfvade Auscultanten nemligen — af hoppets och kärlekens utaf Aurorastrålar brutna helgonarken.

Fördenskull insåg han tydligen, huruvida han gjort den hederliga Referendarien, som återställt honom ~~[illegible]~~ kappan, och det föreföll honom, som hade klädmäklaren ej heller menat så illa, då han klarligen haft ~~för~~ ~~uppsåt~~ samma uppsåt, oaktadt sådant blifvit genom den sköna flickans mellankomst förhindradt.

Full af slika ~~tankar~~, gick han flera hvarf opp och ned på Norrbro, ~~[illegible]~~ hvarunder han kände sin själ ömt rörd af ~~de~~ härligheten ? lisande, så ~~klart~~ synbart ~~uttryckt~~ utmålat i de förtryckta åkarkamparnes anleten; ~~önskande~~ varmt önskande att + ~~något sympathetiskt bjud~~ ~~måtte~~ måtte uppstå såsom en hämnande Anmärkare och gräsa åkaredrängarnas laglösa ~~[illegible]~~ Länsmannaförtryck.

Nu kände han sig så vek, så mild och ock så lycklig; och han förfogade sig med hast in på Malmens källare, der hans blick genast mötte den vackra Catharina.

„Tag mig katten! om det icke är en dunderflicka att vara vacker!" tänkte han för sig sjelf under hela måltiden,

och

(menskligheten, hvarföre ej också härlighetens)

+ någon, om icke half, åtminstone Klädning på Taubeans vädjobana,

tion, hvarföre ej också häft-
fskeer)
icke häft, åtminstone
på Taabeas vägibana,

Hen förstummad hålaktig.

då han skulle gå hem, nagade han
ram ~~[illegible]~~ att ge henne en smällande kyss.
Men i det samma kom det honom så
före, som föll hela den stilla sällheten,
inom och omkring honom, pladask
ned, likasom ett brustet hvilahvalf,
och omfattade han i skälet af en
brandgul eldslåga, hvilken svängde
hurtigt omkring med honom. Han glöm-
de att Frun ännu satt qvar vid disken
och en gammal Flaggofmästare vid
bordet. Han tryckte ytterligare tre
fast och kraftfulla kyssar på Catha-
rinas af vällust spritande läppar,
hvarvid han, utan att sjelf veta huru
dermed tillgick, kom att få den i
nacken på Catharinas bindmössa
sittande gula bandrosen i handen,
men i det samma när besagde flaggof-
mästare så gått, att Auskultanten der-
igenom åtskoförskat till sans, såg sig om-
kring och begaf sig på dörren. Ännu
ut på Gatan ~~varade~~ räckte han lycksalighet.
I Stadsvakten såg han en menniska,
en broder; och i Brandvakten ännu en
dito, stadd i kamp med ett jernhårda
ödet. Hemkommen i denna sinnesstäm-
ning lade han Catharinas bandros ifrån
sig framför spegeln för att ej påföljan-
de dagen glömma dess återställande;
och när han sedermera skulle lägga
undan sina penningar, erinrade han
sig den uppknittade himmelsblå bandrosen,
som då han nu betraktade den,
syntes honom mörkblå och dunkel,
ehuru den förut, som han klart min-
des, var af förrberörde färg. Visst
undrade han något ~~[illegible]~~ däröfver,
men slutligen tänkte han likväl
att ~~de~~ efter de händelser, som tildra-
git sig med honom, lönte det icke
stort mödan att förundra sig mera.
Han gick således helt fogeligen till
sängs och tyckte sig strax insom-
na.

Mörtare mening

Sö

Så har då ändtligen den vise Humblom, ‡ detta mönster af välanständighet och stillsam ~~den~~ försynthet; denna förebild af ~~[illegible]~~ Lilamotskapets underdukande för Presidentligheten, och denna förhoppning för rättrådighets ledning under dess vallfart till de högre ändringarnas ~~[illegible]~~ förlofvade land, der mjölk och honung icke saknas?" ~~frågade~~ Auscultanten Thorleifsson, då han morgonen derpå, tog sin vän och kamrat ~~Thorleifsson~~ Humblom på vägen? Denne blef yrvaken, satte sig upp och Thorleifsson fortfor: Ser jag rätt så besitter denne värdaste underverken sig med tvänne älskarinnor på samma gång, ty ~~[illegible]~~ omöjligen kan en och samma person tycka om både brandgult och himmelblått. Den ena damen måste vara en ~~hersk~~ kavat sak, den andra, åter tyst, hemmasittande och melankolisk, som en briljanterad förgät-mig ej på en ~~gammal~~ pensionerad Hoffrökens bröstnål."

"Broder!" — svarade Humblom sudmornad — "om jag är galen, så lär du väl få lof att föra mig på Danviken; men klok är jag väl svårligen. Jag har nu på några dagar och nätter, men när jag rätt betänker mig, så måste jag bekänna, att jag icke har den ringaste ro på tiden, hvarunder jag varit utsatt för så besynnerliga händelser, särdeles om jag dertill lägger att jag drömmer, att det är sann värld, att man vändt upp och ned på min arma hjerna."

"Är det möjligt!" — inföll Thorleifsson — jag trodde eljest att den är mycket bra packad."

"Det är icke skämt." — Tog Humblom nu en något vresig ton till orda. — "Hör sjelf, och döm!" utropade han, hvarefter han begynte att för den förvånade Thorleifsson förtälja: "hurulunda han, för att få sin förlorade kappa med guldknappen tillbaka, begifvit sig upp uti ett hus vid Solgränd, der åt-

njutit

‡ kunnit att ~~blifva kär~~? få sig en cravate på halsen? ~~Hvem~~ Ho kunde väl tro sådant om ~~den~~

att ~~blifva kär~~? så
ske på halsen? ~~Hur~~
väl tro sådant om ~~de~~

njutit mycken välfägnad af en höflig Klädmäklare, men blifvit bortjagad af trenne rökgubbar, som Mysingostagnen på klockan utsläckt, hvarefter en Referendarie i Commerce Collegium, med tillhjelp af en electricitetsmachine, slagit in väggarna till tvänne hus o. s. v.

"Yrar du?" – utbrast Thorleifsson – skulle du verkligen hafva öfverlefvat † eller drömmer du dem icke förr? fortfor han.

† dessa händelser?

~~Jag, en man~~ Var dig, min Broder! svarade Humblom – att en ~~man~~ karl sådan som jag, drömmer icke. Jag är ingen Romanhjelte. Jag är en man, som derest jag vidhåller mitt yrke och går Tjenstemanna vägen ofelbart skall vinna lycka och blifva recommenderad af hvilken President eller ~~Justitie~~ Statsminister, som helst. I vår tid är det ondt efter solida ~~män~~ ynglingar, som undvika klyftigheter och kunna rigtigt använda ordet "Vederbörande." / Och skulle det åter misslyckas för mig, så att jag på mer eller mindre höfligt ~~sätt~~ sätt afvises från Embetsverken, hvilket jag likväl ingalunda bör befara, ty jag skrifver, lofvadt vare Gud! ganska correctement och resonerar aldrig med mina förmän om hvad hvarken de eller jag förstå; så ger jag strax ut ett dagblad. Jag har redan gått igenom åtskilliga mycket ansedda ~~och~~ och djupt politiska ~~blad~~ Skrifter såsom t. ex. Gåshalsen, Carlasen, Riksfiskalen, Stockholms Squallerbyttan, Tornväktaren, den Politiska Aristarchus † och den Philosophiska Carpuesen, ~~och~~ samt håller nu som bäst på med Argus.

† Wonderkur för den sjuka Rikskroppen,

"Förmodeligen Svenska Argus af Dalin?" inföll Thorleifsson – "så är du ifrån anachronismen."

"Jag känner ingen Dalin;" – svarade Humblom. "Jag menar Argi Tidningar" fortfor han. "~~Med~~ † de utbredda kunskaper jag ~~äger~~ der finner, ~~mina~~ de djupa insikter

† och med

Ψ
i Statshushållningen, ~~och~~ ~~min~~ grundeliga Ψ som der herbergeras, oben
forskningar i Lagfarenheten, och med min allt genomträngande omdömes förmåga, är det omöjligt annat, än att jag måste på hvilken sida jag vänder mig blifva en viktig man. Jag ser redan stora förebilder, såsom t. ex. den bekante Riks Advocaten Thausasius stånd en bakom en Sadarea eller jembärares rygg så känke ensvariga Redacteurerna Jen och Slå.

"Min beskedliga Humblom!" sade Thorleifsson ganska betänksamt: "jag har alldrig sett dig så Ψ på vippien att Ψ nära, som i detta ögonblick
blifva om icke en Romanhjelte, åtminstone hjelte i en Roman, ~~som i detta ögonblick~~. Man behöfver endast friska opp ditt inneboende gry med något litet fantasie, så får man strax en German von Brehmen, en Hudibras, eller någon annan ~~kan-~~ lika tack värdig figur färdig.
~~enfaldig men [illegible] [illegible]~~"

Härvid upprestе Humblom sig i sängen, ~~och~~ kastade af sig nattmössan och utropade med djup harm: "Så? att hjeltarna i en Roman nödvändigt behöfva att uppfriskas med Phantasie? Kanske, att min herre vill slutligen göra dem hele och hålne till phantaster? Kanske jag, som nu ligger här i sängen också slutligen blir en fantast? Var varsam i dina uttryck. Jag, som föresatt mig att icke blifva Dagbladsskrifvare, om icke alla andra utvägar att eljest komma fram och göra mig viktig här i verlden skulle ~~för-~~ ~~[illegible]~~ afskäras, ~~jag~~ som söker min fortkomst på alla sätt och derföre vårdar mina förmån genom täta uppvaktningar, som aldrig grubblar öfver deras rationes dubitandi och decidendi: som — — ~~jag skulle vara en phantast? det är himmelskriande~~! —

her bergerac, [illegible]

m i detta ögonblick

ärdig figur färdig.

Nej, det är smädelse; det är en vrång framställning till allmänhetens förvillande och förledande. Vederbörandes läsmodighet öfverstiger sannerligen alla gränsor om de lämna denna Boken oantastad. Dessutom, hvad är väl detta för en Roman? Är här sans? Är här hållning? Är här ens sannolikhet? Fråga Stockholms prosten? Han tål ej något Phantasteri! och jag icke heller? Det är himmelskriande att utaf mig skapa en fantast!"

"Det är fara värdt" sade Thorleifson – att den i sjelfva verket är ingenting, utan på sin höjd ett phantasiväsende, som författarens penna lockar fram, likasom gossen blåser upp en såpbubbla och kastar den i luften, sedan han till sin egen och åskådarens förnöjelse, låtit det en stund skimra i de mest brokiga färgor."

"En Auskultant ~~i~~ uti en af Kongl. Maj:ts och Rikets Hofrätter, som icke är något annat än en såpbubbla?" skrek Hemblom. "Nej detta går för långt! Det är en påtaglig Chicane mot mig, med ~~embetsverket~~ werkligheten och mot den läsande allmänheten, som på sådant sätt icke erhåller minsta valuta för sina dyrt utlagda penningar. Känn karl! att jag är något reelt!" ropade han med förhöjd stämma, ~~och~~ rusade upp ur sängen och grep till eldgaffeln, hvarmed han i högsta hugg ~~[illegible]~~ förföljde Thorleifson, som under under yttrande: "denna känner jag vitterligen;" – ~~fattade~~ bemäktigade den blå Bandrosen och skyndade sig dermed bort.

Strax utanför dörren mötte den flygande Klädmäklaren Hommelius, som i sakta mak staplade trapporna

porna uppför, och nappade i ögonblicket till hans svarta peruk den han kastade på den förföljande Humblom. "Är nu drak klorna framme igen?" utropade denne, och slog efter Thorleifson, men träffade i stället Hummelins kala skalle. "Hjelp! hjelp! hjelp!" skriade åter Hummelin och tumlade trapporna utför på Thorleifson, som jemväl föll omkull, och då Humblom skulle skynda till undsättning, hände honom samma olycka, så att alla tre blefvo på en afsättning i trappan liggande öfver hvarandra, under det att peruken rullade ända ned i den andra förstugan. "O min peruk! den store Cagliostros peruk. Du Belsäbs son!" skrek Hummelin, i det samma peruken uppkastad nedifrån, stadnade på ~~Hu~~ ~~hufvud~~ Humbloms hufvud, hvilken under tiden utbrast: "Ödmjukaste Tjenare! ~~Har den~~ Tack, ~~för~~ ödmjukligen för sist! har den äran att be tusende gånger om ursäkt!" Imellertid hade alla tre hunnit upp på benen, och då Thorleifson skyndade utför trapporne, hörde han svarta Hummelin ropa efter sig: "för tre röda käringar, med tre svarta katter uppå nio smala ben. Genom stock och genom sten! Lindwurm lämnar jag dig till. Lindwurm! Lindwurm! Lindwurm till!" ~~Ei~~ Härvid ernade Thorleifson att anmärka, att denna besvärjelse saknade all den & ~~klarhet~~ och skicklighet, som tillhör Upplysningen och bör utmärka Svenska Classicitetens tidehvarf, då han afbröts af hvita Hummelins röst, hvilken lät förljuda de besynnerliga orden:

redigere

& finhet i vändningar

I ~~kroppen bor hjertat, i~~ ~~Hu~~ ~~hjertat bor känslan~~ ~~Känslan sig binder~~ Hvad likt är sig parar! Hvad Ett är sig binder. Känslan med hjertat. Glädjen med ~~hoppet och~~ själen. ~~Du~~ ~~och~~ Smärtan med kroppen. Stanne det goda uppå det goda. Hedne det onda uppå det onda. Endast ~~lifvet~~ det lefver, af samdrägt i tankar, af ~~samlif~~ samklang i känslor af samljud i ord.

vandningar
~~irtat; i hjertat bor Känsla~~
Hvad likt är sig par! Hvad
Känslan med hjertat. Glädjen
själen. ~~Da~~ ~~och~~ Smärtan
känne det goda uppå det goda.
uppå det onda. Endast ~~[illegible]~~
dräge i tankar, ~~af samlif~~
af samljud i ord.

[illegible]

hvarefter han fortfor till den nedkommande Thorleifsson: "hvem är nå?" Hvar fastnade Peruken?" Men hvad der tillsvarades, kunde Humblom ej förnimma, emedan han måste skynda sig upp för trapporna med Klädmäklaren, som derunder yttrade: ~~Befatten Eder icke med Propheten~~ "Jag ropar med Propheten, befatten Eder icke med menniskorne, som anda hafva i näsorne!" "Med Lindwurm?" sporde Humblom. "Å nej, intet har han någon sådan!" genmälde Blommelin.

x framsätter med all möjlig artighet en stol för Klädmäklaren, under det Humblom sammansökte sina kläder för att börja en toilette; ~~derifrån hindrad~~ hvarifrån ~~han~~ likväl snart afbröts af Blommelin

Anländ på Humbloms vindskammare blef Klädmäklaren behörigen och med all artighet placerad på en stol, under det att Humblom begynte att sammansöka sina kläder, för att taga dem på sig; men han hindrades x ~~Hvar der~~ snart ofredad af ~~från~~ Blommelin, som så fort Humblom hunnit få byxorna på sig, framsteg och fattade i ~~Pe~~ Peruken. "Förlåt mig!" sade vår unge hjelte och gjorde det samma; Och der stodo de nu bägge, bearbetande med förenade krafter peruken, som envist trotsade alla anfall och qvarhöll sig på Auscultantens hjessa, der den stack ganska mycket utaf mot de rödaktiga hårtestarne, som, emedan Humblom icke ännu hunnit att pudra sig, lutade fram under de mörka kanterna.

"O Protokollum! Protokollum!" utropade slutligen Klädmäklaren. Har då ingen mensklig känsla, medlidandets frö i ditt bröst? Är du en son af Skinnarviksbergen? Eller hafver du en ny Romulus diat ur varginnas spenar? Jag såg dig väl då jag skyndade före dig in i portgången; jag anade dina fräckfulla tillställningar, och jag ville förekomma dem. Men du har kommit öfver peruken

Sätt

och

och genom den mäktiga kryckans förborgade kraft har du häftat honom på denna unga och hyggliga man. Älskade Strutolsen, så skulle jag säga, om du vore här sjelf, var ingen menniskoätare, ~~ikke~~ ingen tunt-san, ingen grinare! Hjelpte ej det, så tag mig sju Millioner glödgiata Dalrar! plockar jag dig icke, rätt så tror mig, du är, sönder och samman. Ty Peruken skall jag ha tillbaka." ~~och~~ Efter denna Apostrof störtade talaren på dörren. vidlyftigt

"Värdaste Herr Handelsman, söta Herr Jarbror!" snyftade Humblom och fick Flommilien i ~~armen~~ rockfickorna. "Gå ej. Är det vackert att lämna mig i denna frestelsens stund. Jag, olyckliga menniska! Denna förmiddag skulle jag återlämna mina expeditioner, och nu kan jag omöjligen gå ut. Om Herr vice Presidenten och Rådaren skulle få se mig med Peruk, så misstänker han genast att sådant ~~sker~~ sker, för att nedsätta honom och hans embetets värdighet samt allmänneligen vid handen gifva, att kunde jag lika så väl som han vara, ägd (med eller utan [illegible]) ~~med~~ ett väl justeradt(*) hufvud, ~~med~~ och diverse tankar förmedelst."

"Hvad skall jag göra?" — svarade Klädmäklaren med en klagande stämma. "En högre makt rår nu om Peruken. ~~Den i kryckan befintliga gin kar af palovergad på den vise Salomos venstra kindben, lämnat den i kryckan~~ Vet unge man att i ena ändan af kryckan ligger förvarad ett stycke af den vise Salomos visdoms hand, som tillägger ägaren kappens ägare af den samma, en sådan magt öfver andarna, att ingen djefvul ~~kan~~ kan äfven med tillhjelp af vissa naturliga krafter, häfva den; ~~och~~ och i den andra ändan af ~~denna~~ samma ovärderliga klenod inneslutna ~~inneslutna~~ ~~at~~ ~~de~~ sju ~~hår~~ skäggstrå af den hjeltmodige Riddaren Sanct

(*) Var förmodligen ett efter Perukmakarens Embetets Reglor obådadt hufvud kallats, nu använder för men i den så kallade Sanitets Gymnastiken och rörelsen på Ledemöter i Tribunalerna.

dlägen ett efter Peruk-
ktets Reglor obådadt
ellats, nu användes ter
så kallade Sanntet
en och rörelsen på Led
tunaturen.

Sjelf till förtrollningens häfvande

~~Hastigt~~ Han föll i en djup öfverläggning
och utbrast efter några ögonblick: "Jo så skall
det gå till" och hvarefter han begaf sig.

På denna sjelfbetraktelse som
följde ett klappande på dörren. Efter
det vanliga tillropet kom in ett främmande

deremot
Sankt Jörans mustascher, omgifva den
med ett ogenomträngelig krets af helighet
och drifva undan de ting, som om
natten vanka. Tro mig! vore icke detta
så skulle peruken nog sjelf verka. —
Han och hans kamrater hafva för
icke så lång tid tillbaka, uträttat stör-
ting i verlden; och de liggas ännu stund
Philosophien och
inne i Theologien, Jurisdiquen, Polli-
tiquen ~~och andra djupsinniga veten-~~
~~skaper~~ ~~Men~~ Nu går finnes har ingen annan
söka
utväg, än att förmå min nedriga
till
broder att upphäfva förtrollningen, —
och att lämna mig sedanefter såsom hittills
i oklandrad besittning af min väl fång-
na egendom."

"Ack ja!" — suckade Humblom — "men
huru skall sådant ske? Den som en-
dast hade någon att skicka."

"Omöjligen kan jag gå," — genmälte
svarte Blommelius — de skratta mig
bort, ut mig med mitt kala hufvud. Hvad
är att göra?" — Men efter några ögon-
blicks begrund utbrast han: "ja, så
skall det gå lik." Hvarpå han begaf
sig till dörren, der han, efter att
hafva mumlat något emellan tänder-
na och gjort åtskilliga bugningar,
utkastade en pappersstrut, som Hum-
blom trodde sig igenkänna för en af
dem, hvaruti de trenne rökgubbarna
Blåfvit förgående aftonen instoppade.
Men innan var Auscultant ännu hun-
nit att blifva med sig sjelf ense, om
han verkligen förgått sig ~~eller icke~~, klap-
pade någon, hvarefter, på tillrop att
komma in, en lång och mager man
~~inträdt~~ uti mörkgrå kläder inträd-
de, och blef af Blommelius, sagdt
sin vägvisande, antydd att genast uti
Kongl. Commerce Collegium uppsöka
Referendarien och med honom öfverens-
komma om Perukens flyttning.

Sedan den främmande, som upp-
gaf sig vara Commissions Contoirs Commis-
sarien Höökman, hvilken Blommelius

i brådskan glömt att presentera, men förbehöll sig att framdeles få göra, aflägsnat sig; tog klädmäklaren Auscultantens halsduk, uppvecklade ~~den~~ och knöt den omkring sin kala hjessa, innan han på Humbloms begäran intog en stol på ena sidan om bordet midt emot Auscultanten, ~~som satte sig på den andra~~. Härefter vände han sig till klädmäklaren frågande: "är då Referendarien en sådan trollkarl?"

"Gruflig! Gruflig! Det är visst det som hindrat hans förkomst i verlden. Höga vederbörande känna honom mycket väl. Han går aldrig några ansökningar till möte. Det är en dålig menniska."

"Jag vill tro det." tog åter Humblom till orda. "I går afton, så — —"

Så förtalte han mig på det allerrysligaste. Han ~~antalade att jag var en elak menniska, att jag~~ berättade till ex, att jag lånte på pant, att jag for med [illegible], att jag hade hemliga afsigter, att jag missledde ungdom, att jag och den der gamla jungfrun — — — var det icke så?"

"Nej det gjorde han visst icke." svarade Auscultanten. "Men deremot så slog han in väggarna till herrens rum, och lät mig se, hvad herren tog sig före. Ja, om jag icke satt i egen min kassa, så skulle jag verkligen tro att jag drömt." Och härpå började Humblom att berätta ~~[illegible]~~ händelsen med electricitets-maskinen.

"Hvilka orimligheter!" utbrast Hommelin, då Humblom slutat. De äro knappt tänkbara i en Roman, så framdes icke är af Hoffman, eller ideen ~~ff~~ dertill stulen af honom. De förråda en lika egen, som otyglad phantasie. De skola oundgängligen sätta författaren förskånd i misskredit och blottställa honom för ganska skarpa critiquer."

"Jag är öfvertygad ~~om~~" — erinrade Humblom — att mången läsare strax finner, att alltsammans endast är ett gyckel med honom, och inser att författarens hela dikt och traktan går ut derpå

att

samt intog sedan
sin plats

[illegible] i dialogerna äfven perso-
nerna nämnas

genmälte klädmäklaren—

inföll Hommelin
(uppsökte han men god vän, och

ford ig dralyemd sten perso
nämnand

k. Klädmäklaren-

Hommelin
han men god vän, og

att afhålla honom från läsningen af hvarjehanda solida skrifter, såsom t. ex. Kruseas Contorist, Tjenstgörings Reglementet, Odalmannen, ~~Cantzlii Rådet Aug. von Hartmansdorffs~~ Förslag till Inrättningen af Sveriges Statsförvaltning eller ~~Whitl~~ Whitlocks Kostliga honungsdroppar ur klippan Christo, men deremot uppglödga och uppspänna den i alla fall olyckligtvis nog tygellösa phantasien, för att på sidstone afspisa honom med ett slut, der der allt, såsom den store af Leopold säger: faller

i hop, till platt,
som blåsan af en fisk, gör under skon
vi smällen."

"Detta skola vi förekomma!" Utropade Klädmäklaren. "Ja!" fortfor han, med högra handen utsträckt mot himmelen. "~~Det är~~ endast vi, ~~som~~ kunna det. Ty säkerligen har det icke undfallit någon uppmärksam Läsare, att det egentligen är med oss bägge, som man spelar, eller — som den nya Mollberg ~~[illegible]~~ plägar yttra sig: — drifver spass". Räckom derföre hvaran~~den~~dra handen uppå, att ingen skall äga frihet att efter en obesmakad bildningsgåfvas ingifvelser besluta om oss och ~~våra~~ ~~[illegible]~~ våra invecklade ~~[illegible]~~ jag snart sagt förbryllade angelägenheter: räckom hvarandra handen uppå att gripa till vapen — jag ser att Min Herres Studentvärja står der i vrån och jag har min Borgaremanskod hemma; — och ~~bilda~~ en skyddsmur för vår friska friheten ingen författares våldsmakt må nederbryta; ~~ja~~ räckom hvarandra handen uppå att Recensentens blåa och Hökarens smör må ~~oförskräkt~~ ~~[illegible]~~ träffa ögonen på en hvar, som ämna vill förlänga vårt lidande, vare sig författaren sjelf eller läsaren; ja räckom hvarandra handen uppå att icke en aln mer skall af oss förbegjörd

og
O! Bildom! ja Bildom!

öfverlämnas i fiendens hand, d.v.s. att icke ett ark papper mera skall öfverlämnas åt tryckarens ~~hand~~."

"Får jag lof att säga farbror!" bad Humblom beläggande: "Och om min högtärade farbror får några processer, så utbeder jag mig att blifva anförtrodd deras utförande. Jag är hvarken så dyr eller så samvetsgrann i ~~att~~ ord åthäfvor och skepelse som vår mest fulländade Advocat!" Hvarefter de inbördes omfamnade och pussade hvarandra.

vid dylika högtidliga tillfällen vedertagna ceremonier celebrerade

"Får jag lof att stå fadder!" ropade Commissions Contoirs Commissarien Röökman, som i det samma inträdde genom dörren, och, sedan han med en bugning önskat de bägge Broderskaps-contrahenterna all välsignelse ofvan efter, förmälde, huruledes han ~~funnit~~ ~~Referendarien~~ ~~sysselsatt~~ i Controll-Contoirets Laboratorium Chemicum funnit Referendarien sysselsatt med kokning af ett, utaf Herr Presidenten sjelf nyligen ~~inventeradt~~ försökt beck, hvars make ~~icke~~ finnes ~~icke~~ icke en gång vid de ryktbara Westindiska fabrikerna; och hvarigenom ~~att~~ han förmodade kunna undvika all import af denna utländska vara till båtnad för Rikets Handelsvåg. ~~Vidare berättade han att Refe~~rendarien hade lett åt händelsen, och förestafvat genom en lång ramsa, den han icke kunnat fatta, utan der före ~~mes~~ begärt att erhålla skrifteligen uppsatt ~~författad~~. Deruti hade ock Referendarien slutligen beqvämat sig; och Commissions Contoirs Commissarien läste: "Är kärleken, som himlens mantel ren, som den beströdd af milda stjernors sken, så gör peruken icke men. Men om detta icke är förhållandet: med ~~himlens far~~ maskens tråd bekransen hästens hår, låt himlens färg gå upp på hvetets spröt; och ~~stam~~ till fin stock peruken genast trär."

Alla voro ense derom att Referendarien velat spela rolen af ett orakel, hvars ſvar ingen förmådde att tyda. Ändteligen infölt Auscultanten: jag förſtår det. Jag har rede nu ~~ditt~~, Låt mig berätta: jag känner mig äga en ſällſynt ~~fallen~~ benägenhet dertill. ~~Jag tror berättelsen~~ kommer från Naturen. Emellertid vet Farbror, att då jag i går afton gick ifrån Farbror, mötte i trapporna ett ungt Fruntimmer, ſom ſannolikt tappat ~~[illegible]~~ en der liggande himblå Bandros. Denna tog jag opp. Men jag vet ej hvilken trollkraft låg deri förborgad. Mitt hjerta blef så uppvärmt, och mitt bröst inneslöt en lugn Söndagsmorgon om Sommaren, mitt dess från den Azurblå himmelen nedſvallande ſalighet; om jag med Farbrors gunstiga tillåtelse får lof att nyttja dessa ſinnliga uttryck, ſom komma öfver mig, utan att jag rätt vet hvarifrån? Men mina så väl uttänkta förslag för framtiden ſvärmade framför mig ſåſom [illegible] och jag vickades af aningar i Fantaſiſkepnader, just i det ſamma jag ſomnade. Kanske drömde jag, ſom jag annars aldrig gör; och ~~då tyckte~~ vet Farbror! då tyckte jag, men ännu en gång reserverar jag mig, och förmodar att det bara var en dröm i drömmen, ty kan Farbror tro, att jag tyckte mig stå i kalken af en lilja, och likväl var det ingen lilja, det var uti urnan i en grift ſom jag stod, den urnan, ſom innefattar askan efter jorden och ~~[illegible]~~ den förbrända banan efter afledna solar, och hon omslöts af de i rymden evigt utsträckta bladen af en lilja, hvilka likväl upphäfde rymden, ty rymden kan lika så litet som tiden uppfatta evigheten

heten. Men på urnans lock, ſom utgjordes af ſkådorna uti Evigheten ~~f~~ lefva, ſummo verldsſyſtemer ſåſom ſolgrand, och jag gjorde den till intet, derigenom, att då jag ſkulle uppfatta den, ſå mätte jag den efter måttet i mina ögon, och ſkänkte den tid efter min uppgång och min nedergång, oaktadt jag icke utgjorde ~~det högsta tal~~, en milliondel af det högſta tal den ſtyrande Verldsanden i ett helt Solſyſtem förmår att upptekna på ſin bräckliga räknetafla. Men Farbror ſer ſå förundrad på mig; och ſannerligen ſkämd jag icke ſjelf för ſå vanvettiga Drömmar. Och kan Farbror tro, att jag ändock tyckte att jag betydde någon ting, ſnart ſagt mera än i den kongl. Rådet, der jag bara är Auſcultant ännu."

"Det är intet ſå bara det:" ſade Klädmäklaren och Auſcultanten fortfor: "Men förſtår Farbror, ty jag förſtår det ej, att det var juſt derigenom att jag befann mig i dödens urna, ſom jag hade förvärfvat mig lif och betydelſe, ſå att jag trodde Solen lysa mig och Skyarna för min ſkull dricka vatten. Ser Farbror att jag var ſjelf en ſol, likväl icke ſtörre än en knappnålsſol och ville ſkina på mitt vis genom moln, och moln hvälfde ſig framför mig. I dem inblandade jag mig, emedan jag icke var någon farligare ſol än att jag kunde mycket bra beblanda mig med molnen. Men deſſa beſtodo endaſt af dödsnaftar från ſlocknande lifsroſor, och då det ſanna lifvets ſol ſken på dem, då ~~bröt~~ frambröt mät lifs

en

en skimrande morgonrådnad af evigheten, ~~åter~~ speglande henrykningens guld och salighetens silfver eller försakelsens tårar, hvilka ~~under dödens natt~~ under jordens natt kringstänktes på de ~~vid~~ ännu vid kronorna fängslade, liljorna till evighetens oändliga minnes-kransar. Likväl förekom det mig besynnerligast, att hvarje sålunda i blommans kalk hvilande daggdroppe, kunde, då ingen om evigheten besken den, i och för sig sjelf utgöra en Sol, ~~fe~~ som förmådde att med sina strålar icke blott uppfatta hvad det icke kunde beskina, utan äfven omfatta det med kärlek, hvarigenom den så sammansmälte med molnen, att dessa upplyste det närvarande och värmde det blifvande."

"Kan man höra!" utföll Klädmäklaren och Auskultanten fortfor: "Men framför min lilla sol simmade tvänne moln. Det ena var himmelblått, men då jag skulle, såsom sol betraktad (hvilket farbror lätt kan förstå) skina på det, så sken det samma i strålen på mig och det så brännhett, att jag måste söka skydd bakom det andra eldfärgade molnet, snarlikt Princessans klädning. Det molnet tyckte jag också bäst om. Det var ett huldt och välsinnadt moln, just ett fång- och skaffer-moln om jag så får säga, och i skuggan af det förvandlade jag mig; ty kan farbror tro, att jag tyckte att jag kunde förvandla mig, men det bedyrar jag för farbror, att jag ingalunda gör, när jag är vaken, efter som jag är en ganska hederlig karl och ännu icke kommit ~~mycket~~ särdeles fram i verlden ~~icke hunnen att få~~ ~~hans~~ ~~Fullmakten~~. Af det der beskedliga molnet nit gjorde jag mig en nattrock, likväl var jag då mera icke någon sol, utan endast en ringa hårtotter, ſom ſprattlande ſökte att uppnå en viſs höjd på ett berg af den art Kongl. Landbruks Akademien är förpliktad att mest älska. Der gick det ganska lustigt till. ~~Mod~~ Sylbuckar valsade med mycket behag omkring med ättike-karaffiner, och bordsknifvar hade hängt värjor på sig, samt commenderade rätt manhaftigt: ~~att lägga~~ gif akt! att lägga ned Gevär! hvarigenom ſmå pennknifvar, ſom ſkuttade omkring med utländska och inländska portfeuiller ſummo fäderneslandet öfvermåttan tryggadt; men det ſom mest förvånade mig var att höra ſmörbyttor ſpela claver, accompagnerade af ordentliga Gräddsnipor. Emellertid kom en rödhårig Peruk linkande emot mig. Det der är visserligen en bondklyppare till peruk! tänkte jag först för mig ſjelf; men hvem kan beſkrifva min häpnad, då jag i den igenkände Herr Presidentens Embetsperuk, sammansatt af minst hundrade rödhåriga Häradsdomar- och Nämndemans-luggar. Af de Seraphimer- och Brutus-Peruker, ſom han drog efter efter ſig, fann jag snart, att Nämndemannen fått Bondhopen med ſig; hvarföre jag, för att slippa att hälsa på så många höga förmän och högt förnäme gynnarer, hvilket alltid är svårt i de öfrigas närvaro, då man lätt kan råka att bocka sig för mycket för den ena och för litet för den andra, i ögonblicket förvandlade mig och blef en liten fogel, men

~~att~~ vända ryggen åt den ena då man bockar sig för den andra flyga kunde jag säga. Då swäfvade en hvitblå dufva förbi mig och af hennes fjädrar föll en bredvid mig. Den tog jag och satte under min venstra vinge, och strax märkte at att vingarne buro mig; och nu bar det utaf uppföre, ty hjertat kände sig så fritt, då mod rann derinn med blodet och handlingar flöto derifrån med det samma, hvilka swäfvade såsom glänsande stjernor framför mig och samlade sig uti en punkt, der allt var Ljus, men ordet bodde i Ljuset. Emellertid gick jag till mig sjelf och fann icke allenast att luften, uti hvilken frihets gran skall i synnerhet utbredt sig, höll ~~riktigt~~ på att qvika mig, utan äfven att det är ett ganska halsbrytande arbete att vistas så der emellan himmel och jord, i synnerhet utan stöd af åtminstone ett repp, ~~att~~ ehuru dess biträde är nog vådligt, besynnerligen för smärre kronotjufvar. Derföre ville jag också så gerna ned till marken igen; men den satans blåfjädern tyckte ~~[illegible]~~ göra sig ett nöje af att hålla mig öfver jorden. Nu blef jag ~~riktigt~~ ordentligt rädd och höll på att brista ut i gråt öfver mina villförda tankar, då, till min lycka, en brandgul skata anlände och gaf mig också en fjäder. Genom dess biträde förvandlade jag mig endast till en blyfogel; hvarefter det gick ganska lätt för mig att ~~komma~~ ned på jorden, der jag skötte mina tarfvor och vann tjenstår, under det att skatan och jag gjorde oss ett rede, under en sådan der gammal och lufvig peruk som Farbror vanligen brukar. – –

'Barn!' sade klädmäklerskan – kom i håg att den peruken ~~[illegible]~~ ~~hafva~~ har tillhört din Store Cagliostro. Den hitförde tillika med några flera, hvilka jag allesammans nu lyckligtvis kommit öfver, vid den bekanta Medelhafs Expeditionen. I stället för Riksförrädaren utlämnade Piranesi Perukerna, och det påstås att man icke förlorat på bytet, då de sednare en lång tid bortåt voro mycket begärliga i rättssalarne. Men hvad drömde Bror vidare?"

"Jag drömde ingen ting vidare! svarade Humblom. När man är af bly, så drömmer man ej."

"Tala, min Son!" ropade Blommelin, som hastigt uppsprang och tryckte kanonerna hårdt till Humbloms öron. ~~Tala! fort~~ Tala! fort for han — ty det är icke Du som talar, det är dufvan som talar genom dig."

"Skall jag tala, farbror menar?" invände Humblom. Men sedan han stått några ögonblick med ~~nedsänkta~~ nedåt sänkta ögonlock och ~~uppspärrad~~ uppspärrad mun, utbrast han: Farbror! kläm ej öronen på mig så förbannadt! Tanken lossnar ändå ej utan att det gulblå ~~bl~~ bandet knytes omkring honom."

O Cagliostro! utropade Blommelin. Huru stor måste icke din visdom hafva varit, då ännu så mycket kan vara gömdt i dina peruker! Väl mig som räddade dem, då du ~~för trängdes att~~ måste i det offentliga lifvet gifva dem åt andra af nymodigare fason. Nu har jag ~~ett uppslag af~~ sedan ett ansenligt parti rådt på nederlag, både till export och försäljning inom Riket.

Då ~~efter~~ på frågan upplyste sedermera Humblom att det gulblå bandet innehades af Thorleifsson, som, ehuru Blommelin erinrade att hans fysionomie förrådde en spefogel, genast efterskickades genom Commissions-Contoiret ~~Commissions Contoiret~~ Commissarien Röökman; och då han oförtöfligen infann sig, strax vid sin ankomst utropade: nu tror jag att författaren låter såpbubblan

Att anekdoten

hvars hufvud nu med nedsänkta ögonlock och uppspärrad mun befann sig emellan Blommelins näfvar. Efter ett par ögonblicks tystnad utbrast han

Portvakt

21.

kan ſpela i vad beſynnerliga färgor, men ſedan han blifvit varſe Humbloms bedröfliga min och hört hvarom frågan egentligen var, ſkyndade at kratſa peruken med Alexandras band, ſom han under veſten framtog. Emellertid uträttade detta, äfvenſom den vackra Catharinas, hvarmed förſök också gjordes, ingen ting.

[ny rad

[~~[illegible]~~ ~~Ulf~~ Humblom blef otröſtlig och Hemmelin gick med ſtarka ſteg fram och åter i rummet, ſamt ~~ändtligen~~ yttrade ~~han~~ omſider: min aning ingaf bedrog; jag befarade ſtrax att ett miſstag ägde rum ~~och~~ att tvänne ~~olig~~ olika ſignetter korſat hvarandra ~~och bildat ſig~~ ~~till~~ ſammanfaſtnat till ett hårdt öde ſom nu trycker min unge vän hufvud-~~[illegible]~~ För att åter lätta detta, föreſlog Thorleifsſon att någon borde ytterligare fråga Referendarien Harôm; ~~och då~~ men Röök man lät förſporja nycken ſarſåga att för andra gången begifva ſig till kongl. Commerce Collegii Laboratorium Chemicum, ~~i anſeende dertill~~, att ~~han~~ nemligen märkt den, äfven för nonnan på flera diplomater ~~än han~~ med vigtigare uppdrag än ~~hans~~, få vanſkliga krypkan ſtående i en vrå, ~~ſå åtog ſig~~ åtog Thorleifsſon ſig ~~[illegible]~~ ~~att uträtta denna~~ Commiſsion.

andteligen

Han hade

[men af Humbloms bråkiga åtbörder föreſlog

Ny rad.

[Han återkom efter en

Detta ſkedde ocksa, och då han efter kort ſtunds förlopp återkom, berättade han att Referendarien, ſom syntes mera förvånad öfver perukens ovisshet, än ſom anſtod en i gången af det verkliga lifvet bevandrad man, efter någon beſinning frågat Thorleifsſon ~~om denne~~ kunde erinra ſig, hvad den ſvartklädda mannen ropat efter honom då han rakade ut för trapporna. Till all lycka, hade denne han kommit ~~mycket~~ väl ihåg

det och upprepadt hela ramsan för
Referendarien, som ~~legat hos hos~~ häpp
~~lyssnade och~~ ~~stödde~~ ~~stödt pannan~~
~~deremot, under att han~~ efter en stunds begrundande, hvarunder han stått
~~sig en lång stund~~, med ~~hufvudet~~ pannan lu-
tad" mot kryckan, slutligen bör-
jat att smålo, "Der hafva vi det!"
hade han ~~deraftir~~ utropat. Jag
förelade peruken, att qvarstå på
det hufvud, der han stadnade, intill
dess att han berördes af något tillhö-
rande den person, med hvilken man den penetrerande
befann sig i andelig frändskap eller
correspondance. Nu har åter min Bror
~~ofs~~ åkallat en Lindwurm; och följden
deraf har blifvit, att på samma
sätt, som ~~en kongl. Gnad slår ned~~
då ~~[illegible]~~ korsande beradelser af
en Polis-Spion och en Spion utom
Polisen sammanträffa i en punkt,
~~slår en~~ en kongl. Gnad ~~ned~~ slår ned, ????
så har ock peruken blifvit belamrad
med ~~en~~ stridiga vilkor. Huru detta
skall hjelpas, inser jag ej; Innom
~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Somn-
ambuliska verlden har man ej så
lätt att tillfredsställa bägge parterna.
Emellertid måste er vän, den unge
mannen, ~~[illegible]~~ ~~stå i frändskap~~ stå sig
i frändskap med en Lindwurm eller
annat större kräkande djur och nå-
got af denna berört ~~[illegible]~~
peruken. Likväl måste jag upp-
riktigt bekänna, ~~ty~~ att om Er vän, är
den jag tror honom vara, så ~~herrskar~~
~~ända ifrån~~ ~~[illegible]~~ en outsläcklig fi-
herrskar
endskap emellan honom och Draken,
ända från den tiden de träffades
i Cappadocien; och i alla fall är
den vi hafva i Stockholm utaf träd
och kan icke handla annorlunda
än en annan trädgud, äfven om
han erhöll en sådan innevånare
som den, hvilken sista ~~Land~~ Sön-
dags natten inhyste sig i honom."

Hemmi ~~jag~~ betraktade Hum-
blom, Thorleifsson, Blommelin och

a ſtatt

ſtök man hvarandra; men ändteligen bröt den ſiſtnämnde tyſtnaden, ſägande: jag känner en karl, hvars brinnande nitälskan för Huſet håller ſträngen med hans snille och ſmak, hvars högſt oöfvervinnliga kunſkaper ſå burken med hans ~~med~~ genomträngande omdömesförmåga, och hvars kundskaper äro till den grad utomordentliga, att han ~~hade~~ har ſaſtråden till allt hvad Gud ſkapat, i himmelen, på jorden och under jorden, ~~hvilket~~ ~~att~~ ſom deſs icke allenaſt ~~ſkulle~~ ſtå att läsa, likaſom med brandrad finger ~~af~~ ristad af beſagde odödlige, ~~ſjelf~~ eget intellectuella finger, uppå hans Huſa panna och beſkedliga anlåte, utan ock ~~kunna~~ kan intagas deraf, att han han hade lof att ~~ſkrifva~~ i Stockholms Posten ſkrifva ſå mycket han ville; ~~och han för Guds ſkull! ropade Thorleif~~ tvekade icke att tillägga att ~~om~~ om hvad denne man ville, ſå ſkulle han nog få makt med peruken.

Rotkmar det

För Guds ſkull! ropade Thorleifſon — uppſköt och för hit detta rara exemplar i Samlingen af Samtidens namnkunniga män. Då beſkrifningen hör jag, att hans ideer, måſte äga den gedigenhet, att de förarbetade till ett andeligt cataplasma och utbredda öfver ſtokentens hjerna tvifvelsutan förmå att ~~lif~~ loſsa peruken från dermed amalgamerade hufvuden, utan ringaſte rubbning af de inneboende tankarna, på ſamma ſätt, ſom man ſkall i America flyttar ſtenhus, utan att meublerna rubbas.

Utan att ytterligare behöfva dertill uppmanas, ſkyndade Commiſſionskontoirs Commiſſarien bort; Och klädmäklaren jemte Auſcultan-

Denne gången behöfde Commiſſarien inga ~~vidare~~ uppmaning utan ſkyndade bort ten hade ännu icke slutat sitt betydelsefulla ſamtal om nödvändigheten deraf, att en blifvande Lagkommission utsträckte det redan så vackert förarbetade byggningssystemet till de gäldskyldiges lik, på det att Slottsbanks lif-betjeningen jemväl måtte hafva någon förtjenst af dem, jemväl efter döden; då Bookmans röst förmärktes i trapporna. Högt betygade han, på sin heder! att oaktadt upplysningen funnes att det mörker och vidskepelse, rådde oansedt sådant stridde mot vår tids sinnesbildning; och öppnade i det samma dörren; ~~hva~~ ~~hvarigenom~~ han införde en ganska human man, som emottogs med djupa bugningar af Drumblom och Klädmäklaren, hvilken i ett ganska vackert tal upphöjde den inkommandes förtjenster. Denne åter ~~förskansade sig~~ & flyktade bakom sin blygſamhet, men såg, lik en väl förskansad Commendant, icke ogerna de anfall, ſom de tre stora allierade makterna, företogo sig emot ~~den~~ hans skyddsmur. Ändteligen blandade äfven Thorleifson sig i samtalet med den anmärkningen, att om man länge fortfor på samma sätt, storknade han af den myckna röken, och uppmanade helt kort den inkomne att om det var möjligt bistå en ung man, ſom förföljdes af ett svårt trolleri.

"Trolleri!" utropade den mannen, ſom hade lof att i Stockholms Posten skrifva så mycket han behagade. "Trolleri!" upprepade han. "Ett trolleri! mitt i upplysningens Tidehvarf! Omöjligt, mina Herrar! Jag försäkrar Er, att det nu mera är omöjligt, sedan en viss man — ty den blygsamme bör aldrig nämna sitt eget jag — dels biträdt vid, dels öfvertagit ledningen af hvarjehanda Tidningar;

~~[illegible]~~ningar; sedan en vis man lärt från Scenen hvad de sundaste lefnads-regler; och sedan en viss mans pris belönta sånger förevigat samma hjd. Glömmen ej, mine herrar! att en man af så stora förtjenster icke får blifva ett föremål för det allmänna gäckeriet."

mom

Dock Men allt för snart öfvertygades den upplyste ~~som sjelf försökte [illegible] han sjelf försökt att aflyfta peruken och vid anstäld undersökning fann att den icke qvarhölls af någon häftplåster~~, att något utomordentligt var här med i spelet, Ψ och sedan han hört berättelsen om Referendariens mäktiga kryska och klädmäklarens olyckfälliga fynd, sade han: "Detta är, på min heder, icke annat än en imitation efter Tyskan, eller kanske när allt kommer omkring, bara en öfversättning. Emellertid borde Kongl. Hof-Cantzlers Embetet, som så nyligen vakar öfver Svenska Litteraturen verkligen förbjuda vissa dårhus-författare att framkomma med sina osammanhängande digter och underbara skapelser, men framför allt vrängda framställningar, ty det kan icke undfalla någons uppmärksamhet, att ehuru den der ~~skrift~~ utsväfvande skriftställaren vill i början af boken låta händelsen tildraga sig omkring åren 1794 och 1795, begår han likväl så många och oförsynta anachronismer, att deraf kan påtagligen synas, som författaren af Gamla Kurendrageri-Stadgan alltid [illegible] — ~~dess~~ att han med den person som har lof att skrifva i Stockholms Posten, icke menar ~~den då~~ Kellgren, utan ~~en~~ en annan stor fattare, af sednare dato, som — —

Som, — infoll Thorleifsson — till lycka för den allmänna lustigheten, födder, likasom Klaren i Wo-besert —

Ψ ~~förnöjd~~

Ψ ~~genom egna~~, men fruktlösa försök att aflyfta peruken, som han fann qvarhållas af något [illegible] annat än ~~häft~~ häftplåster;

sådan hon förtryckt [illegible]

oskapliga inbillningsfoster

oefterrättelig."

"Tyst! skrek den upplyste; ~~[illegible]~~ emedan jag nu går ~~jag~~ mer att anmärka, huruvida detta bevisar sanningen af hvad vår tids djupsinnigaste tänkare, vitraste skald, mest omtyckte Dagbladsskrifvare och sundaste critiker yttrar: ~~[illegible]~~ eller att man icke kan neka det ~~hos~~ Tyskarne, eller rättare, åtskilliga af deras författare, varit de, som genom sin extravagance förvillat de hufvuden bland oss, som icke hade någon annan egenskap än denna, om icke en viss löshet i hjernmärgen, som ur stånd att kunna tryckas i någon bestämd form, snarast längtar sig efter denna formlösheten, som utmärker det ~~gel~~- jäsande ämnets tillståndet."

Humeur

Om den lösa hjernmärgen — inföll Thorleifsson — "bearbetas ~~nu~~ af Peruckerna på Tyskt eller Franskt sätt, tycks här vara likgiltigt; det förödmjukande deri är endast att Perukerna få arbeta, hvilket det anförda stället sannoligen ådagalägger, äfvensom att Min Herres hjernmärg måste vara ganska ~~compact~~ stadig och väl pressad i en gifven form t. ex. den af en ohjelpligen orörlig narr." och inbillsk narraktighet

"Inga ohöfligheter! skrek den upplyste — ty hvad man säger mig, det drabbar på ~~sin~~ visst sätt den berömde Dagbladsskrifvaren, som i sin Tidning låtit införa dessa kärnfulla yttrande, och således är att anse som den enda reella i hela detta sammelsurium. Ja, än mera, man kan anse honom, och således, på sätt och vis, äfven mig ~~de s. f. mig~~, såsom en representant af realiteten i compact form existerande, sammantryckt af erfarenheten inom dit hejdade förståndets skrankor, likasom den ~~ost~~ ~~redan pressade osten~~ inom ett kärl pressade osten." ungefär som osten pressas i kärl

"O du lycklige förstånds-ost! utropade Thorleifsson, men ~~[illegible]~~ ännu högre skriade den upplyste: förbanna mig! ~~om~~ har icke den karlen varit med vid tornbyggnaden i Babel. Kör ut honom! Annars kommer han att göra en stor skada."

Humblom kastade [illegible] på Thorleifsson [illegible] paket

ψ i vidſkeppelſens afgrund,

[illegible]

leiſſon en af deſſa vanliga blickar, ſom innefatta ett medelting, emellan de underſtåndom lika betydande uttrycken: allraödmjukaſte Tjenare! och dryg för ſ– i våld; klädmäklaren bugade ſig och Commiſſions Contoirs Commiſſarien öppnade dörren åt Jonleiſſon, ſom ſmaleende lämnade rummet. I ögonblicket ſöjde ſig och den upplyſtes med och tänkt ſom en Lieutenant, ~~[illegible]~~ då han vid en högtidlighet armbågar ſig fram ~~på en~~ till en åt Civila anviſt platz, förklarade han: 'att han, ~~genom~~ ſom genom den aftagande Prenumerationen på den Tidning hvari han haf lof att ſkrifva ſå mycket han vill, funnit huru djupt menſkligheten redan ſjunkit, ingalunda ville alldeles ſtörta den ψ genom ett uppträdande ſåſom ~~[illegible]~~ trollkarl. Han ſtod derföre på vägen, att, efter en värdelös bok för de närvarande, begifva ſig bort, då klädmäklaren, ſköt man och Auſcultanten ſå ſtarkt beſatte dörren att det var honom omöjligt att undkomma. +

"Hvad viljen I, mina herrar?" frågade han; och enhälligt ſvarade de: "att ingen annan än han, kunde aflyfta den fatala peruken ~~ur den olyck-~~ från den olycklige unge mannens hjeſſa." ~~Han ſtod~~ förgäfves ſvor han vid ſmaken, förgäfves bedyrade han vid Snillet, att han dertill var oförmögen. ~~Han utredde~~ lika litet ſom ~~ſom~~ han, vid ſitt uppträde, ſåſom dramatiſk författare, förmått att röra ~~e~~ en enda åſkådare, lika litet kunde han nu beveka deſſa Cerberer; och det dröjde icke länge förrän, klädmäklaren, ſedan han något litet gnuggat ſin kala panna mot Perukens topée, ~~[illegible]~~ ſade: "Peruken vill bli kammad och det är ett, min herre! ſom måſte göra det." "Nej!" ſvarade den upplyſte, men utan att akta härpå framdrog klädmäklaren en krokkam, den han ~~bedyrar~~ förtalde ſig hafva på gatan köpt för två ſkillingar.

Häftigare ryser icke Macbeth tilbaka för den mördade Banquos vålnad, än den upplyste ~~[illegible] tilbaka~~ & skyr baklänges för krokkammen. Han ~~drog~~ drar en djup suck, han sammanknäpper sina händer, och med beweklig blick beder han: Godaste Läsare! du är icke någon slaf under författaren, likasom jag och annat hederligt folk, som han låtit uppträda i sin roman. Du kan bortlägga boken, men jag har icke lämna skådeplatsen, så länge det roar honom att skramla på kedjan och ~~[illegible]~~ skråla sit: Dansa, Nalle! vig och ledig. Du kan i all beqvämlighet och gömd för verldens nycker tro dig så klok, som du verkligen är eller inbillar dig att vara; men af mig skapar han, om honom så lyster, ovilkorligen en narr; ja han ~~jemför mig~~ till och med jemför mig med en af Shakespeares personager. Jag har förr varit uti för den ekeluten och vet hur man plägar att blifva tilltvålad ~~[illegible]~~. Derföre beswär jag dig, Godaste Läsare! Vid allt stort, som ~~[illegible]~~ tiden ~~[illegible] [illegible]~~ kan åstadkomma. Vid Strömrensnings Commitéen, ~~t~~ och den på förhand betalda Statistiqven öfver ~~[illegible]~~ fäderneslandet! Vid Lindebergs [illegible] och [illegible] Outransakeliga vishet! Vid de riksnamnkunniga ryttarebyxorna, och den förskräckliga vattenrädan på Ladugårdslandet! Vid Adalmannens frihetskänsla och Boskapsmedicinen! Vid de poetiska försoningarna och ibland de politiska, med thy åtföljande fram- och insteg i ~~[illegible] och~~ Riddare, Kapitel och Academier! Drag författaren vid näsan, och lägg boken ifrån dig! kalla mig, som han vill göra til en trollkarl, kalla dig sjelf, som han har för afsikt att göra lekte vimmelkantig i hufvudet." Men då den upplyste påminde Adalmannen, då sågs ett stort spektakel, ty ~~de~~ derwid omgafs peruken af en sol, bestående af strålande morötter, palsternackor, prisskrifter, förgylda nycklar samt batonger, hwilken trenne gånger omkretsade peruken innan hon försvann.

~~Men~~ Åter tager likwäl författaren til pennan och det händar utan hinder sämdelst den upplyste, att gripa til

den

ligen

…onnen, då såg ett stort pe-
…ngafs Peruken af en
…f strålande morodder,
…risskrifter, förgylda nyckla
…hvilken trenne gånger om
… innan hon försvann.

27.

Afsk. Gören

2

sammanväfne

efter att hafva

sent för sig sjelf anmärkt

2

likasom en kraftens dödt musst ~~mistig~~ ur
Peruken
~~#~~ från hiriken uppsteg en molnshod ~~af~~
~~ett moln~~ af puder, och ur molnet utgick
en röst, som talade och sade:

krokkan, som den svenska Clairon
dansat i den svenska Voltaires Blad.
Visserligen gör han det ogerna, men
han friserar emellertid Cagliostros
peruk; och hvad mera är, han gör
det icke illa. Man ser att naturen
ernat honom til något nyttigt, och
att det var hon, min icke tankar, som
han bordt skåda. Mit en omhugsan
som skulle utmärkt salig Peruk-
makaren Åldermannen Grabedunckel
vid handläggningen af ett Riks Råds-
hufvud, ordnade han nu raggerna, pro-
portionerade pelarquen, och gaf åt bucklor-
na en behörig spelning; och sedan
han slutligen väl inpudrat allt-
sammans, märkte han huru väl
~~utvaldade~~ utförde allt hvad han före
tog och, ~~utropade i öfvermåttet~~ lik
en ny ~~allemnon~~ Memnon anstucken af den
uppgående Solens strålar, utropade
han ~~i öfvermåttet~~ i öfvermått af
~~af öfvern~~ af känslan om sin skick-
lighet: likasom #
Då hördes ~~ett falska frasande från~~ ~~stadnade~~
~~Peruken, som omgafs af en sol~~
~~Bestående af strålande morodder, pa~~
~~stjernor, prisskrifter, förgylda~~
~~nycklar och bandoner, och då de~~
~~spridda hjelden slutligen samlat~~
~~sig, förmärkte man tydeligen detta~~
~~svar af peruken~~:
Blänkar den Blanca, blänkar!
Blank i obländade rimslo
Blankan ej blankad är. Blanka
så blifver hon blank.
Förskräkt och uppbragt öfver ett
sådan oväntsamhet sprang den upp-
lyste på dörren, medan klädmäkla-
ren ~~hey~~ afryckte peruken och satte
den på sig; hvarefter han och Com-
missionärsfondoms-Commissarien togo
ett ömt afsked af Humblom, som
lofvade att oförtöfvad hälsa på den
förre, då han skulle få upplysning
om hvad hitintills kunnat förefalla
obegripligt.
Ändtligen från sin börda eller rädare
från sin förtröja ode Kände Auscultanten
Sig

sig visserligen medtagen, men han kunde också vigten af att visa sig flitig och gå sina höga förmän under ögonen. Derföre skyndade han sig ~också~ till den Kongl. Kassan, der han hade tillfälle, icke allenast att få bocka sig för så många vederbörande, som ännu ej bortgått, utan äfven att förvissa sig derom, att Thorleifsson icke förrådt honom och omtalat händelsen med Peruken. Han tröstade sig sjelf, lika snart som begripligt, öfver de honom öfvergångna ohemula ~af~ lidelser; och fram försagan att, under den återstående delen af sin vandring ~nödgad~ på den jordiska banan, nödgad i synlig måtto spela rolen af en peruk-stock, och hvad än värre var, af en oförtrollad stock åt en förtrollad peruk, skiljde han sig snart, genom tanken på den middag, han skyndsamt gick att få sig. Emellertid förlyckligade han af inbildningen, som slog tvänne flugor uti en smäll, tå den med sitt magiska skimmer omgjöt och gaf värde åt förbetydelse åt ej mindre maten, än den vackra Catharina. Hennes hänryckande röst var också det första han hörde, ty just vid hans inträde i rummet skrattade hon till så gällt, att han omöjligen kunde underlåta att erinra sig den omdrömda halfva skatan, jemte de blifvande skatungarne och för sig sjelf gnola den bekanta arian: En liten Papagena vill Papageno ha, o. s. v. Härföre dröjde han ej heller, att så fort han hunnit sätta sig, vinka henne till sig, fatta henne hand, fråga henne huru bräcker hon var och begära mat, hvilken hon sedermera ~[illegible]~ framräckte med en sådan känsla och med en så Lafontainesk naivité, att troligtvis ingen älskarinna hitintills på ett så förtjusande sätt serverat sin älskare portionsvis. Men dermed gjorde han henne fullkomlig rättvisa. ~Han~ Med framsökt artighet emottog han hvarje tallrik, och om han icke hade ätit på månad, så hade han säkerligen låtit sju portioner gå genom den dyrbara handen, då ~hvarenda~ han nu måste inskränka sig till ~fem, eller fem och [illegible]~ Men dessa laddningar voro tillräckliga att hålla honom skadeslös för det tvång Statsfördraget i allmänhet och matfördraget med Frun i synnerhet ~at~ ålade honom, och minnet af den vackra Catharina samt de sista pannkakorna med sylt, hvilka hon enkom åt honom anskaffat varma, beledsagade honom hem och ända in i hörnet af sin soffan, der han nedlade sig

för

ständigt brutet som han skyndsamt gick till mötes följde honom

mindre

att egna några stunder åt allvarsammare reflexioner. En vana, som han sällan eftersatte, då han redan hunnit inhämta, att det är under denna tidpunkt, som mången tänker djupast och känner rikast. Och hvarmed han ock så höll på som bäst, då någon knackade på dörren.

Välkommen! välkommen! ropade Humbloms ~~i det~~ under det han gnuggade sömnen ur ögonen; och in steg den gamla Margaretha, ſom framförde Herr Referendariens helsning med anhållan, att Herr Notarien ville tidigt på eftermiddagen helsa på honom. Men innan vår hjelte ännu hunnit att i denna fråga stadga sin mening, anlände äfvenledes Jungfru Ursula med en lika beskaffad bjudning från klädmäklaren. Härigenom försattes nu Auscultanten i samma kinkiga belägenhet, ſom fordom Hercules på skiljovägen, och mången beskedlig domare nu för tiden, då de tvistande parterne om olika rätt i samma sak, är föremål för lika förnäma förespråkare. Således såg han rakt framför sig ned på golfvet, för att ~~få~~ få ~~ut~~ råd på någon annan utflykt, ~~men~~ och då detta icke ville lyckas, klådde han sig flere gånger bakom örat, troligtvis emedan skarpsinnighets-organen skall efter Galls systeme vara der belägen. ~~Men~~ Innan Auscultanten likväl ännu hunnit att skaffa sina tankar ~~l~~ luft, var han förekommen af Ursula, ſom knappt hunnit att något närmare betragta ~~Ursula~~ Margaretha förrän hon stod med knuten näfve framför den sednares näsa. ~~Härpå tog vår hjelte~~ Detta bragte ~~åt~~ vår hjelte utur sin jemnvigt, och han uppsprang ur soffan, fattade Margaretha hand och förde henne utom dörren, sägande: "Gå för Guds skull din väg, min söta Madam jag skall passa den äran att komma." — "Ja så!" skrek åter Ursula då Auscultanten inkom "Herren umgås med trollkarlar, klådpigor, slagvägare och dem som på fogdelåt akta. Sådant folk umgås Herren; men derföre ska Blommelin väl sätta ~~st~~ st. ty vi vilja Herren bättre, än han vill sig sjelf." — Och Auscultanten gaf gumman sitt hedersord att han samma afton ändå skulle helsa på klädmäklaren, ſom gumman försäkrade vänta honom för angelägna affairers skull.

Åt sig sjelf lemnad visste Auscultanten ~~[illegible]~~ icke hvad han skulle göra. Från besöket hos Referendarien afskräcktes han genom de många besynnerliga saker han der sedt;

och den mäktiga trollkvinnan i Cagliostro-peruk låg äfven emot Klädmäklaren. Vid mogen besinnande beslöt han fördenskull att icke gå till någondera af dem, utan i stället begifva sig till Stallmästaregården, der ingen förtrollning var att befara. Genast satte han ock så detta i verket, men han hade icke gått många steg, då han uppsanns af Referendarien, som, påminnande honom om sitt löfte, anmodade honom att vara sig följaktig hem. Kvarlin Krumblom jemval måste begväma sig, under försäkran, att han ~~[illegible]~~ gjort den omväg han tagit, endast för att taga sig någon motion på maten, hvilket Referendarien också tyckte vilja tro.

måste hastigt

Emellertid anlände de välbehållne till huset N:o 33 vid Kimstugogatan. Till Referendariens fägnad fann Auskultanten de uppstoppade djuren mindre förfärliga; han vågade derföre att närmare betrakta dem och han tyckte att en del af dem såg rätt hederliga och borgerliga ut. Införd en trappa upp till en stor sal, såg han der samma flicka, som han föregående dagen mött i trapporna hos Klädmäklaren, sittande i en emellan tvänne fenster långst fram i rummet ställd ~~län~~ ~~stol~~ förgyllt länstol, klädd med hvitt sammet. Att hon var ~~[illegible]~~ skön, det måste Auskultanten för sig sjelf bekänna, men så skön som den vackra Catharina var hon likväl icke, ty han älskade ej dessa långväxta och smärta damer, som alltid se ut som ~~[illegible]~~ Kejsarinnor eller drottningar ~~eller~~ incognito, och hvilka ingen törs vidröra; han tyckte mera om små mulliga [illegible] med runda läpper, och hvilka hålla att taga i; dessutom låg icke de stora mörkblå ögonen, som framblixtrade under en högt hvälfd panna, ett ~~[illegible]~~ visst högtidligt allvar, hvilket ännu mera skärptes af en ~~[illegible]~~ rak näsa och en liten, ehuru purpurröd mund; då deremot Catharinas något fylliga läppar tycktes vara tillgjorde bara för kyssar, dem den lilla trubbiga näsan visst icke sade nej till och hvilka ~~ännu~~ med ännu mindre stränghet förbödos af hennes små och i brunt spelande ögon. Också önskade han i hemlighet att det heller varit den vackra Catharina, än denna kallade Alexandra, som Referendarien presenterat.

Kupiga

præſenterat, då han för honom framſtällde ſin ſyſterdotter Alexandra; enda arfvingen efter Groſshandlaren Roſengran och Hans Romerskt Kejſerliga Majeſtät den Högborne Furſten och Herren Herr Diocletiani frånſkilda gemål. Man kan lätt föreſtälla att Auſcultantens ſpända ögonen i den från Kejſar Diocletianus ſkiljda Groſshandlarsdottern, ſom med en viſs värdslös Stelhet emottog, ſedan hon åter beklädt ſin thron, underrättelſer af Auſcultanten om vädrets beſkaffenhet utanför fönſtren, och om en karl, ſom ſamma dag hoppat i Norrſtröm. Härefter afſtannade converſationen, emedan ~~Auſ~~ Auſcultanten icke kunde blifva med ſig ſjelf ense derom, huruvida han nu borde omtala antingen en viktig proceſs i hofrätten, eller att Öſterrikarna ~~få~~ ~~[illegible]~~ återigen fått ſtryk, eller att en Lieutenant, ſom nyſs tagit en flicka från ett värdshus, ſedermera enſam rymt, eller, efter militair ſtyl, reſt bort; dock hjelptes han ſnart ur detta bryderi af Referendarien, ſom, efter några minuters utevaro, åter inträdde i rummet, hvarpå Alexandra ſnart lämnade det ſamma.

„Det var en fatal händelſe med Peruken!" ſade då Auſcultanten. „Hvilken Peruk?" frågade Referendarien. „Den ſom blef, på Herr Referendarius råd loſsad från min hjeſsa genom den ſtore upplyſte," ſvarade Auſcultanten. „Hvem är den ſtore upplyſte, ſom tager ſig för att ſkalpera folk midt i upplyſningens tidehvarf?" ſporde ytterligare Referendarien, ſynbart förundrad. „Han ſkalperar viſserligen ingen; han har bara lof att ſkrifva ſå mycket han vill uti viſse tidningar och att ſkakeligen leda opinionen från alt oſkick," genmälde Auſcultanten. „Ja dertill fordras ofta icke ſtort mer än en god anſats af förſtånd och framfuſighet," ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ anmärkte Referendarien. „Men nu menar jag den bland de upplyſte, ſom friſerade Cagliostro;

förnämda Stelhet

beſtigit

kunde afgöra

Peruk, hvilken tycktes stadna på mitt hufvud; — yttrade Auscultanten. Intet är det Cagliostros peruk, den har tillhört eller är rättare sjelf en helt annan person; tog Referendarien till orda. "Kanske Sankt Jöran" inföll Auscultanten — ty man tyckes just från bägge håll envisas, att bringa honom in i min lifsmålning; utan att jag likväl derigenom hos mig förnöjer minsta lust ~~lefnat~~, hvarken att kämpa mot drakar, eller slåss för prinsessor eller för andra borgaredöttrar, så framt ej inför Rådmansstolen, men ~~och~~ ännu mindre vill jag ~~att~~ förvåga mitt lif eller min välfärd för hvarjehanda fördomar och vidskepelser; ty ett rättskaffens embetsmanna ämne bör i tid inse, att om han skulle risquera något, så måste det ske för sådana vota och yttranden, som med välbehag omfattas af hans President och andre beskyddandemän, emedan han då kan vara säker om, att få framtida befordringar; så en sådan beredvillighet, sig till godo beräknad på samma sätt som — salig Munchhausen sägs fullbordat det genom operan från gifna lottet: tag mig f—n, du skall hafva gjort detta för intet."

Då det nämnde Riddar St Jöran" utropade Referendarien, som i det samma uppreste sig med en hastighet, att en häftig och lågande ungdomsrodnad uppflammade på de ~~[illegible]~~ vissnade kinderna; — Så var det ~~en~~ Gud som bod dig att så tala. Ja, ingen annan Han, hvars vägar äro outransakliga fortfor Gubben, med förklarad glänsande ögon lade dessa orden på din tunga, ty nu vet jag hvem du är, ~~och~~ jag vet äfven, att för dig framblickar vaningarne derom, såsom Ödesvakaren framspeglar för din syn en förtrollande morgonrodnad af detta lifvets komma purpurmoln, och betäcker den evige solen inom dig med andliga skyar, på det att hon ej må framglänsa i all sin menskapade herrlighet. Förstå dig derföre sjelf och skingra dessa komma dimmor af jordisk grannlåt. Endast på sådant sätt kan du, ~~och~~ likasom de, hvilka älskat dig under vandringen, svinga dig högt öfver tiden och rummet, och försänka dig i tro och i kärlek,

& nådebetygelser

Så ~~natten~~ ~~mörknat~~
~~då snön döljer sin skepnad efter det~~
~~lekande förslaget,~~
Så natten håller sin

gelser

fin

deröfver att vi förstå hvaruti

medvetenheten af en skön men overklig

~~Se~~
~~[illegible]~~ Jag man

såmjedelt
och ~~sålunda~~ ſjelf Gud, fatta hvad Gud vill ſäga.
Vi, ſom ſöjlas att förſtå, hvad blomman om-
famnar, då hon upplåter ſin ſpirande kalk
vid Solens kärleksfulla ~~omarmning~~ kyſſar; vi ſom
tro oss förſtå, att lifvet ligger begrafvet i kär-
leken, ~~ordan~~ likaſom Chriſtus i den med
Pilati ring förſeglade ~~grifter~~ grafven; vi ſom glädja
oss ~~deröfver att vi~~ ~~förſtå,~~ vår bättre del icke qvarſtadnar
med ſvepduken i den tomma grifften; vi ~~för-~~
~~ſtå ock att ſom förſtå~~ ~~at~~ tro oss ockſå veta,
att orden icke äro annat än handlingarnas
frö, att ett utan afsigt ~~utſådt~~ ſådt ord, kan
ofta växa lik en mäktig ek af ett bort-
kaſtadt ollon, och att Allviſheten under-
ſtundom talar med tunga af ſtoft för att
uppenbara Allmaktens under. Således känner
jag dig nu ſäkrare än förr, Gode yngling, och
jag älskar dig innerligen. Lik ~~medvetenheten~~ ~~minnet~~ af
~~en overklig~~ dröm ſvafvar ännu framför
~~den ſköna morgonstunden~~ ~~ſom~~ mitt
inre öga minnet af den himmelska
morgon, då jag ſåg dig lämna ~~rum-~~
ſofrummet, då jag igenkände dig
och vittnade, att du ſannfärdeligen
var den och ingen annan, och att det
icke finnes mera än en Gud i himme-
len och på jorden och att denne
var de Chriſtnas Gud; ~~då~~ ty då
lede de Chriſtne blott för ſin Gud
och för ſin tro, nu åter lida de
hvarken för ſin ~~[illegible]~~ Gud eller för ſin
tro, de lida allenaſt för de Egyp-
tiſka tegelugnarnes ~~[illegible]~~ beſtånd,
och ſå det att Kreſuſarna ej må
ſakna ler och långhalm till ſina
palatſer och ſäker kanſki till ſina
pyramider.
Kors! Äro icke Kreſuſarna ett
ſlags legitimt helig folkras med
förvuxna kroppar och förvridna ſin-
nen hvarpå ſtora ting kunna plaſe-
ras? ſrågade Heimblom; men utan
att en gång ſynas märka detta
afbrott ſortfor Aſſeſſoren: Jor-
dens mäktige ~~[illegible]~~ förhånade dig, herrlige
yngling! åt qvalen och ~~förhånade~~
sålde dig åt döden, derföre att du älska-
de friheten, uppenbarad i förſoningens
makt och dyrkade ~~du~~ ſanningen
uttalad.

uttalad af honom, ſom bröt träldomens bojor, äfven efter döden. Jag vill minnas, eller rättare, jag vill hoppas att ſådana voro dina ord, då jag träffade dig morgonen af min döddag. Ännu tycker jag mig kunna erinra mig den ſamma; och då jag ur de heliga Skrifterna förnimmer Sanningens ord, då ljuder för mina öron ~~likaſom~~ en ſällsam efterklang af ~~me~~ de ſista ſtegen under min förra vandring, likaſom döende accorder af en Eolsharpa, hvilken, ehuru uppställd i dödens port, likväl anslås af det eviga lifvets ſaliga fläktar. Men uti deſsa ~~snart~~ ~~ſagt~~ ljud utur grafven, om man ſå får kalla ~~dem~~ ~~dem~~ ſkallet af den på ~~ho~~ ~~lik~~ ~~kistan~~ likkistan kastade mullen, ~~bl~~ledſagad af förſäkran om uppſtåndelſen, eller måhända endast i min brinnande önskan att få höra den, och hvilken aldrig hoppas derom till en henförande ånga, ligger ſedan en ſådan ſällhet, att jorden icke förmår ~~at~~ erbjuda någon liknelse för den ſamma. Unge Man! I hvilken herrlig tid lefde man icke då?! Skön och mild uttalade ſig ~~då~~ vår heliga lära, ~~och~~ genom de äldste männer och genom martyrernas föredömen. Den hade icke ännu lånt fester af ſeder och hedningar för att upprätthålla korset, ~~äfven~~ hvaröfver ingen Christen mera ſkrattade, ej heller hade den förſett ſig med tjenare, för att kunna göra handräckning hos jordens Mäktiga. Deſsa voro och ſkälen, hvarföre vi gingo ſå fröjdefulla qvalen till möter, och hvarföre den med ſin ſtora makt omgifna Kejsaren var i våra ögon mindre, än den minſte i förſamlingen.

Dig hade jag icke ſett, ſedan du, efter din moders död lämnade krigshären och ſkyndade till kejsaren, men jag hade förut omtalat hvad du uträttat i Libyen.

Z.

"I Läby-" ~~infoll~~ Auscultanten-"der har jag varit med på Ting, men aldrig i kyrkan; dessutom gjorde jag under den tiden, intet annat än skref rent."

"Förstå mig då, unge man!" utropade Blommelin. "Är det väl omöjligt, att du icke redan tillförene genomvandrat denna verlden, och att den stoftklädnad, hvaruti din lefvande ande nu talar, hvarigenom han nu verkar och hvari han nu uppenbarar sig, är den den andra, den tredje eller fjerde klä~~dnaden~~ han af ~~detta~~ samma ämne burit? Vet du, när han frambragts af de andliga väsenden, hvilka utgå från den oskapade Allfadren, som uti sin outransakliga höjd, väl kan nämnas, men icke fattas af oss i vår ~~förgäng~~ förgängliga drägt. Genomlöpa verldskropparna icke sina banor; hvarföre skulle icke då äfven vi genomlöpa våra? Men när ~~desse~~ ~~[illegible]~~ dessa tyngas af materien och måste ändå slutligen kastas af den i förgängelsens sköte, då höja vi oss deremot uppåt, mot det evige ljuset i samma mån, som vi kunna lösgöra den oss meddelade lefvande anden från den chaotiska massan, som sträfvar mot döden; utan att sjelf inse, att döden icke är något annat, än det vattenprof, som undergås af ~~än~~ hvad en lefvande ande äger, ~~undergår~~ på det att uppenbart blifva må, om ~~i~~ anden förmå bära den herrliga bröllopsklädnad, hvari ~~i~~ ~~skulle~~ den skall en gång framträda för Guden; hvilket, på samma sätt, som de gamle trodde, att elementar-andarna erhöllo genom en dödlig omarmning, en lefvande själ i sina förgängliga kroppar, genomtränger oss med kraft att kunna begripa att en Gud finnes."

"Att en Gud finnes" sade nu Auscultanten— "måste väl hvar och en be-

vål

H af

V

N.B. vide supra

?

gripa, då han ~~talar~~ besvärar, att det är just Gud, som icke allenast skapat oss, utan äfven uppehåller oss samt förser oss med kläder, föda, hus och hem m.m. Endast philosophen kan i sin gudlöshet förneka honom; men ~~att~~ sådant bör ej heller ansvarsfritt aflöpa," ~~visar våra Kongl. Maj:ts nådiga förordningar~~"

"Jag frågar ytterligare – fortfor Referendarien – om det är omöjligt, att begreppet om Gud kan i mången menniskas tanke, synas så djupt eller så högt, att tanken genom detta tänkande på det tänkta omärkligt upplöser sig sjelf; och att det lifliga i denna upplösning tillika upplöser begreppet om Gud och leder till dess motsats."

"Upphör Herre!" skriade Humblom öfverljudt – att med dessa höglärda och sammanskrufvade ideer förbrylla hufvudet på en man, som icke önskar något annat, än att komma fort på tjenstemanna banan; och hvilken dervid endast behöfver att vörda Kongl. Lagkommitteens vishet, beundra de Kongl. Academiernas kunskapshöjd, och framför allt inse de Hög- Väl- och Lofl. Domstolarnas utvecklingsförmåga." *

Referendarien såg icke en gång på Auscultanten, utan ~~fortfor~~ satt vidare i samma ton: "men de som påkalla Gud i andanom och sanning, de som närma sig honom med kärlek och hopp, de som omfamna honom med tron, de höja sig öfver det jordiska och deras själar lida icke af de rysor, som slitas i stoftklädnaden. I Herrlig, som ni framträdden om morgonen, sedan ni utstått den rysliga martern på det med skärande jern försedda hjulet, såg jag Eder ~~icke~~ aldrig framför Eder legion; och jag hade ej då träffat Eder, sedan ni lämnade armeen för att taga edra egendomar i besittning, men Edert rykte har vidt och bredt kringspridt sig."

"Hvad är det Herren behagar?" frågade Humblom högst förvånad.

"Sanct Görans legenda." svarade Referendarien, öppnade en stor foliant i skinnband och läste: "Uti den romerske Kejsaren Diocletiani krigshär tjenade den unge Riddaren Sanct Georg från

Capadocien, och var han der synnerligen aktad och hedrad för ſin fromhet och ſitt Ridderliga hjeltemod uti alla fältslag, belägringar och ſkiermytslingar. Men ſedan hans fru Moder med döden afgått, begaf han ſig ifrån fältlägret, för att taga det honom tillfallande arf i beſittning och derefter infinna ſig vid det kejſerliga hoflägret. Likväl och ſom han var en Christmild herre, ſamt i all dygd och gudsfruktan upptuktad, så aktade han det jordiſka ringa och utdelade alla ſina ſkatter till de fattige, innan han ~~företog~~ anträdde reſan; ägande han icke mera qvar af alla ſina egodelar, än ~~de fasta gods hans föräldrar ätt hade,~~ ſina faſta arfvegods; och öfver dessa ſatte han fogdar och embetsmän, ſom, medan han drog till kejſaren för emottaga förläning å ſitt herrſkap, ſkulle utkräfva hans afrad och räntor, och öfverantvarda dem till församlingens älste, ſom allſammans till den fattigom utſkifta borde. Reſande han derpå gladeliga från ſina fäders borg, och anlände han ſlutligen till den ſtaden Silene på vägen genom Libyen. Då han dit kom fann han ſtadens innevånare mycket bedröfvade och gingo de alle, ſå män ſom qvinnor uti ſorgkläder, och förnam han mycken klagan och ſåg många rinnande ögon. Sporde han derföre värden i ſitt herberge till, hvad detta betyda månde, och hvad dem felade? Hvarpå denne ſvarade, att Gudarne hade öfver ſtaden beſkärt ett ſvåra ömkeligt ~~och~~ öde. Berättande han vidare, huru ſom ur den nära angränſande ſjön hade upphäfvit ſig en grym och hiſklig drake, hvilken med ſin ande hela ſtaden förgifta ville, med mindre än att ſtadens innevånare hvarje dag åt honom offrade en ren jungfru till ett ſpisoffer. Och hade nu lotten fallit på Konungens yngſta dotter, den ſköna Prinſeſſan Margaretha, ſom ſamma dag blifvit afförd till drakens läger, emedan ett ſtort knorr hade upphäfvit ſig bland menigheten, derföre att konungen henne icke ſtrax utgifva ville, ehuru så många Riddersmän och Borgare redan ~~mest~~ ſina döttrar miſtat

a

När nu Riddaren denna ſorgliga berättelſe hört hade, då ropade han til ſina tjenare att de hans ſtridshäſt ſadla ſkulle, och iförde han ſig ſin ruſtning, och tilſporde ~~de~~ derupå värden: hvarest den grymme draken ſitt tilhåll hade. Wiſte värden honom då den ſtadsporten hvarigenom vägen ledde neder til ſjön. Red ſå Riddaren dit fram; och ſåg han ſtadsmanen ſtående mange både män, qvinnor och barn, hvilka ſlogo ſig för ſina bröſt och ~~[illegible]~~ faſt ömkeligen klagade, att den milda princeſſan ſkulle få ett ſå jemmerligt ſlut. Då deſſe nu hörde att Riddaren tilropade dem, ſom porten i vård hade, att de den ſamma öppna ſkulle, varnade de honom, men han ſvarade och ſade, att han ville med den draken ſtrida i den lefvande Gudens och hans enfödde Sons namn, hvilken hade trampat ormen under ſina fötter. Blef porten då upplåten och Riddaren ſläppt uter ſtaden, men alla ſom ſågo honom, de ſade öfverljudt, att ſkönare offer kunde den lede draken alldrig få, och bannade de ſina afgudar, ſom ſådant tilſtadde. Utan att der uppå akta fortſatte emellertid Riddaren ſin väg, och när han kom ett ſtycke fram, då ſåg han ett ganſka präktigt altare upprest och en ſkön jungfru, klädd i köſtelig gyllenduk och med en krona på hufvudet ~~[illegible]~~ ſtående, och var hon med gyllene kedjor dervid bunden. Men hardt derinvid låg emellan höga berg och mörka träd en ſvartblå ſjö. Började ſå att uppſkjuta hvita blåddror uppå vattnet och hof ſnart ſjön ſig förfärliga, ſeende man då foglarna fly med hemska ſkrik uter träden deromkring. Men jungfrun vred ſina händer och ſignade neder af förſkräckelſe. Vaknade hon likväl åter opp och ſtod då Riddaren framför henne, helſande ~~han~~ han henne med all höfviſkhet och ville han henne ſina bojor aflöſa. Bad hon honom fast heller ~~[illegible]~~ fly, emedan Draken snarligen komma skulle och dem bägge förgöra. ~~Sådan~~ vägrade Riddaren; hwälfvande sig emellertid vattnet allt högre och högre, så att mörka strålar uppsprutades mot himmelen och vräkte vågorna så stora som hus emot stranden, hvarest uppsteg mycket damm och rök likasom af svafvel. Men utur röken framlyste tvänne eldflammor och voro det drakens ögon, hvarmed han såg sig omkring då han framgick, så att jorden bäfvade under hans steg och en höststorm for ~~[illegible]~~ brakande emellan trädens grenar. Kastade Riddaren då uppå sin häst, fattade sin lans och red han närmare till stranden emot draken, som, i det han fick honom se, förgrymmade sig hiskeligen, utblåsande en tjock rök med eldgnistor utur sitt gap, det han uppspärrade på det att han Riddaren uppsluka skulle. Sporrade denne elvemot sin häst, och stod ~~[illegible]~~ han med ett språng på ~~draken~~ nacken af draken, som började att med sin spetsiga stjert stinga efter Riddaren, vältrande sig omkring, så att Riddaren måste låta hästen åter nedspringa på marken. Utgöt då Draken stora strömmar af etter och häf sig högt från marken, i akt att förkrossa Riddaren, men han tog sin lans och lade den midt igenom vilddjuret och djupt neder i marken, så att Draken sig icke ifrån stället röra kunde. Krökte ~~han sig nu så~~ och slog han nu så med stjerten och ~~[illegible]~~ sprutade han så myken eld ifrån sig, att ett moln af damm och rök uppsteg och dref ned öfver staden. Sökande han tillika att genom ~~bära~~ ränna Riddaren med ~~sin~~ stjerten eller sönderrifva honom med sina klor. Men Riddaren värjde sig manneligen, och då

& med sitt svärd,

han nu förstod att Draken icke kunde fällas deraf, vände han det om ~~och~~ läggande korset på svärdsfästet uppå Drakens nacke, hvarvid hördes en ~~g~~ gruflig skräll och sköt en svartaktig låga ut åt jorden; varande Draken sedermera alldeles maktlös.

Framträdde Riddaren så till Princessan, och var hon då mera död än lefvande. Men när hon ändteligen förnamm att Riddaren underliden lossat hennes bojor, och såg odjuret der liggande, vart hon öfver måttan glad och lofvade honom, och kallade honom sin Frälsare, och ville hon nedfalla för honom. Näpste henne deremot Riddaren för slikt hedniskt tal, underviste henne om den ende sanne Guden, och primsignade henne samt lade han kedjorna om Drakens hals och fick den Prinsessan i händer. Sättande de sig derefter bägge på Riddarens häst, förande så prinsessan till Staden och ledde hon efter sig Draken, änskönt han fast ogerna medföljde. Men Stadens inwånare ~~de~~ voro högligen förskräckte och trodde Stadens undergång vara för handen, ty de hade hört det ~~[illegible]~~ hiskeliga gnyet och sett den myckna röken. Likväl och då de från murarne sågo detta under, samt huruledes den sköna Prinsessan släpade den store Draken efter sig, blefvo de ännu mera förskräckte och ropade att detta var ett skräckeligt spökelse, som in i Stadenom tränga ville. Talade Riddaren dem ~~sålunda~~ till och när de märkte att ~~de~~ ike voro + något bländverk, x öppnade de Stadens ~~[illegible]~~ portar, undfångande dem med glädje;

och

Att Draken altför beskedlig. Det är väl inte compositörens [illegible]

x förvillade deras syn

och kom Konungen den ocksa til möte och fägnade han Riddaren det bästa han förmådde. Wille de då allesamman förfoga sig til Afgudarnes tempel och för dem uptända Bränneoffer och Rökoffer; ~~straffade Riddaren dem~~ derföre och predikade han uppenbarligen för dem om den ende sanne Guden, ~~den der lev~~ och hans son, den der korsfäst vardt, och begrafven och på tredje dagen uppstånden ifrån de döda. Annammade deruppå både Konungen och de öfrige den Christna läran, och döpte Riddaren öfver tjugutusende menniskor i den stadenom; men Draken, ~~den förde de in~~ i den afgudiska tempel, hvilken Apollo kallas, och uppbrände de derpå templet, med draken och alla afgudarna och strödde ~~de~~ salt der ofvan uppå och är detta, ~~et~~ allt intill denna dag, ett ofruktbart rum; der hvarken gräs eller träd växa.

Då nu Riddaren detta allt uträttat hade, ~~då~~ aktade han att draga i dedan, men Konungen sökte att honom sådant förmena, viljande han hellre lämna honom sin dotter til gemål och dela sitt rike med honom. ~~Men~~ Detta ville Riddaren icke tillstädja, utan berättade han, hurulunda han var stadd på vägen til sin herre och Kejsare. Togo de derföre ett kärligt afsked från hvarandra, och skildes Prinsessan med många tårar från Riddaren, som fortsatte sin resa ända til Spalatro hvarest Kejsaren Diocletianus då höll sitt hof. ~~Gick han Riddaren då infor~~

Gick ~~Kejsar~~ Riddaren så inför Kejsaren och helsade honom ödmjeligen men Kejsaren sporde honom til angående

† straffade den Riddaren

† införde de

† Spalatro på Dalmatiska kusten prächtiga ruiner efter Diocletians bad

rake alltför beskedlig

t inte compositörens

r sinnes

deras sign

~~anbelangande~~ om det ſtora ryktet, ſom
öfver all land utgånget var om det
äfventyr ~~ſom~~ hvilket ſig i Libyen tilldragit
hade." Detta förſäkrade Riddaren ſannt
vara, ſägande tillika, att det icke var
han, utan den allsmäktige Guden,
ſom ſådana under genom honom för-
rättat hade. Då ſporde Diocletianus:
hvilken Gud han menade? Men Rid-
daren ſvarade, att det ſinnes allenast
en Gud, den Himmel och jord ſkapat
hade. Frågade Kejsaren vidare: om
icke han erkände att denne Guden, vore
den ſtore Apollo; men ſådant förneka-
de Riddaren, ſägande att han
genom den korsfäſte Guden ſådana
under uträttat och hade icke Apollo
förmått att ſitt egit tempel beſkydda.
Häröfver förgrymmade ſig Kejsaren
~~och beordrade~~ Riddaren att låta de Christnas
Gud fara, och hålla ſig till de gam-
la Gudarna. Men ſådant vägrade
Riddaren, bekännande uppenbarligen
de Christnas Gud, lofvande och pri-
ſande honom öfver alltinga."

Nu ſade Auſcultanden: men genom
ett ſådant eſprit du mutin, ~~ni~~ ſom
paſſar mycket illa för ~~alla~~ Gentlemän i gemen,
men i ſynnerhet för Herrar Militai-
rer, renoncerade han ju på all möj-
lighet, att kunna hålla fram ſitt
Regemente och och göra något för det.
Man blottſtällde deremot ~~på~~ både ſig och ſina
officerare, i händelſe att någon [illegible] råkade
~~at~~ förgå ſig, emot ſådane Kälkborgare
ſom icke bruka uniformer."

Referendarien fortfor: Härupprå uppſtod
[illegible] Kommerske Conſulen Magnen-
tius, ſom och tillſtädes var, talande
mycket bevekeliga om nödvändigheten
och fördelarna, af att gå höga öfver-
heten till möte och under ögonen; hvar-
till Riddaren ſvarade: Gifver Kejsare-
nom hvad Kejsarenom tillhörer och
Gudi hvad Gudi tillhörer. Blef nu
Kejsaren emellertid faſt raſande ~~ſ~~ uti

ſin

Icke finnes mer än

Lint anbefallte

alltför hårdt
torde utan all ſkada
kunna utelemnas.
Hjelten blir [illegible] allt
för [illegible].

mer än

alltför hård
fördt utan all [illegible]
kunna utelemnas.
Hjelten blir [illegible] allt
[illegible]

sitt hjerta af vrede, men alldenstund han nogsamt hade sig bekannt, att Riddaren var en ung och tapper herre, fördenskull ville han icke gerna sakna honom i sin Krigshär; talande han honom således vänliga till med böner och förmaningar, att han skulle sig närmare betänka och låta af från en Gud, som var så vanmäktig, att han icke kunde beskydda sig sjelf från den nesliga döden på korset. Detta talet aktade likväl icke Riddaren uppå, utan prisade fast mera sin frälsare, som för ~~werldet~~ verldenes räddning tog på sig ~~att~~ en tjenares, skepelse, och ödmjukade sig intill döden, ja intill korsens död. Wart då Kejsaren öfver en slik genstörtighet så uppbrand, att han skriade till en af de kringstående Drabanterna, befallande honom, att han den Krigsöfversten, som icke var af Kejsarens mening, med ~~sit~~ sin bardisan strax genomränna skulle. Wärkeli gjorde ock denne sig redo; men då han ~~stack~~ bardisanen ~~emot Riddarens bröst~~, med all makt, förde sin bardisan, då krökte sig dess udd, liksom hade den af bly varit; och lupo nu alle till att se detta under. Ropade ~~dermed~~ derför Kejsaren att man den nyfikna och upproriska hopen, med våld skingra skulle, och Riddaren i ~~f~~ häktelse sättja. Skedde jemväl så, och blef Riddaren uti fångahuset införd, der i svåra kedjor och bojor smidd, nedlagd på jorden, samt derefter en stor sten, den åtta man näppeligen röra förmådde vältrad uppå hans bröst.

När nu fångamästaren, den näfföljande morgonen, återvände till fångahuset, då förundrade han sig högeligen, ithy att han redan på afstånd förnamm en hjertlig sång af änglaliga röster och lofsånger från det rum, der han ~~hade~~ hade fä- ~~stat~~ inneslutit Riddaren, som han trodde redan

sitt spjut

med all makt stötte spjutet mot Riddarens bröst

från
vara af den ~~ſtora~~ ſtenen förkroſſad. Trädde
han derföre in i fängelset, men när han
blef varse Riddaren, den der hvilade så
lugnt under ſtenen, ſom under ett blomſter-
täcke, då lopp han till kejſaren och för-
tälde hvad han ſett hade. Då Blef ~~nu~~ kej-
ſaren ännu vredare och befallte att
Riddaren ſkulle genaſt framföras inför
hans domſtol. Men när fångvaktaren
detta efterkomma ſkulle, då fanns icke
nog manſkap till att häfva bort ~~lyfta~~ ſtenen.
Sade derföre Riddaren, att de ſkulle
göra hans händer löſa från fjättrarna;
och ſedan det ſkett var, ſå lyftade han
ſjelf af ſig ſtenen, likaſå lätt, ſom
hade han afklädt ſig ſitt harneſk, och
ſyntes icke något annat märke efter den
ſamma, än ett blodrött kors på bröſtet,
der ~~han~~ den legat hade.

~~Blef Riddaren ſedermera framledd~~ till — Och ledes Riddaren fram
kejſaren, ſom åter frestade honom till af-
fall från den ſanne Gudens dyrkan, och
förordnade, när han förnamm ~~det var~~
Riddaren ~~ſtadig~~ vara i ſin tro, det ſkulle han med honom
bindas vid ett dertill inrättadt hjul, ſom
~~derefter~~ rullades öfver åtſkilliga ſvärd
och liar, hvilka honom jämmerligen
och ända in till benen ſargade.

„Förlåt mig att jag afbryter" inföll
nu Auſcultanten, ſamt fortfor, ſedan
Referendarien ſtadnat: det vore intreſſant
att veta om detta ſtraffsätt ockſå
användes mot upproriſka Greker?"

„Troligtvis" ſvarade Referendarien
„Så kan man ej glömma, att jemte andra
Inſtructioner, ſom kommit Turkarna
till handa öfver Wien och Paris, äfven
ſända dem exemplar af Martyrologierna,
för att tjena till ledning vid den eſthe-
tiſka och Miniſterielle Chriſtna förföljelſen
emot de Chriſtnes fortfarande dagrå Bro
~~Referendarien~~." „Detta allt led den helige
Riddaren Göran utan att klaga, och
inſlumrade han ſlutligen, midt under
denna marter, ſå ſakta och ſött, ſom
ett barn i ſin vagga. Då blef kejſaren,
ſom detta allt åſkådat hade glad i ſitt

ſinne

ſinne och ropade att de Christnas Gud icke var någon mäktig Gud, ty denne ſin bekännare hade han icke förmått att beskärma, begifvande ſig derpå, med hela ſitt hof till den proſpererande Apollos tempel, hvilken afgud kejsaren framför alla andra ~~med~~ dyrkade. Upphof ſig likväl emellertid en häftig storm med åska och blixt, så att hofvets andakt derigenom mycket förhindrades. Men efter molnet och stormen klang en mild röst, ſom uppväckte den ſlumrande Riddaren och tröstade honom och förmanade honom, att vara ſtåndaktig intill ändan; och när han derefter uppſlog ſina ögon, då ſåg han framför ſig en ſkön yngling, ſom ſakteligen lossade honom från hjulet ~~m~~ och uppreste honom. Kände han ſig då ſå ſtark och helbregda, ſom tillförene, och utbredde ſig ett mildt välbehag öfver hela hans lekamen. Men när de, ſom förr ansett Riddaren ſåſom död, och förmärkt huru jemmerligen han ſargad var, nu ſågo honom helbregda, lupo de till kejsaren, med många ord förtäljande hvad händt var. Förordnade då kejsaren att de snarligen gripa skulle den mannen, ſom utgafs för Riddaren ~~Geor~~ Georg af Cappadocien. Skedde äfven ſå och blef han ~~framled~~ å nyo inför kejsaren, ~~han~~ ſom bannade dem, hvilka med de tidningar lupit hade, ſägande, att deras lofvärda tjenstnit att, genom bemödelser gå kejsarens höga afsikter till möte, den gång fört dem på villovägar, ty denne friske och raske yngling hade omöjligen varit den ohörsamme öfversten, ſom tillförene blifvit ſå rådvisligen med hjul och svärd tillpyntad. Svarade åter Riddaren och ſade: att kejsaren gjorde ~~de~~ beradare oråd, emedan han vore den ſamme mannen. Förty att den lefvande Guden hade gjort ett ſlikt under, på det att hans allmakt ſkulle uppenbar varda. Genmälte åter Kejsaren, sådant ~~icke~~ ſanning vara, utan voro de Christne ett förförkadt och förvillat slägte, ſom alla ſökade efter döden. † ville icke anse

Hvaremot framstodo tvänne Hofvitsmän, ſom i krigshären ~~vid~~ under Riddarens ~~Regemente~~ tjenat hade, och ~~de~~ de igenkände honom ~~och~~ vittnade att han var den rätte Riddaren, och prisade öfverljudt den Gudens herrlighet, hvilken sådana under uträtta månde.

Nu lade Referendarien boken på knät, och berättade vidare: Detta skedde morgonen, den tredje dagen uppå den heliga Riddarens förras martyrium. Ofta utan att min tanke blifvit dertill af andra händelser ledd, framskjuta ſig för mitt inre sinne, bilder, personer och ställen, ſom jag med dessa mina lekamliga ögon aldrig sett. Jag känner inom mig att dessa omständigheter ~~äro~~ vara mig så väl bekanta, att de ſtått eller att de ſkola ſtå i förhållande till mig. Men ſom det verkligen icke vill förmäla ſig med det erinrade, med det drömda, eller hvad man behag~~ar~~ att kalla det, så uppstår ej sällan, ~~en~~ uti mitt inre, en sällsam strid, ~~då~~ ~~verkl~~ hvarunder verkligheten, drömmen eller aningen så skiljaktigt genomkorsa hvarandra, # att den förstnämnda är, ſåsom den ſvagaste på vägen att gifva efter. Jag har efterforskat orsaken härtill, och den anvisning min salige fader gifvit mig, har ſom jag hoppas, ledt mig på den rätta vägen. Han ſade mig, att då allt lif utgått från Gud, så sträfvar och allt lif att dit återvända. Men för att göra det, måste man uti den inre harmonie ſom utgör sjelfva lifvet, och den milda fred ſom kröner det med ſalighet. & forskningen

och ~~kretsa~~ [illegible] ſig så hvirflande kring om hvarandra,

rta sig på hvarfland
n hvarandra,

ningen och i Bönen hafva vi medlen dertil, de äro himmelrikets nycklar. Men ~~de~~ den ena af dessa binder oftare än han löser, och den ~~fasa~~ förgård han upplåter, är ike allti bebodd af himla makter. Blott de lyckliga, som ~~veta att skada~~ förstå att forskningens ordliga anda, måste för att skyddas på sin vilkosamma väg, beledsagas af ~~de~~ trenne milda genier: tron, hoppet och kärleken, förmå att fatta~~de~~ det ändeliga, att inse sambandet emellan det för ögonen af stoft synliga och det osynliga, ~~och~~ att närma sig änglarna, ~~och~~ att likna dem och att salunda blifva tillgängliga för deras umgänge. En bland de flera verkningarna af denna förtrolighet med de högre andarna och af denna inre förening med Gud är det herradöme öfver hela naturen, som förlänas sådana personer och den dem förunnade kraft att uträtta ting, som vida öfverstiga de dödligas krafter. Äfven jag hoppas att vara ~~välsigna~~ välsignad med denna heliga förmåga och jag har ibland annat användt den samma, för att utransaka hvad min odödliga ande uträttat, innan han ännu inträdde i denna jordiska hyddan. Derigenom har jag blifvit satt i stånd att erinra mig hvad vid detta tillfälle tillgick. Jag känner således att de bägge höfvidsmännen Protolaus och Anatolaus ike sett sin Öfverste, sedan de skiljdes från honom vid Armén. De hoppades att träffa honom vid Kejsarens hof; men då de helt sent på aftonen anlände till staden, finge de höra hans ömkliga död satt allmänt omtalad. Detta smärtade dem på det högsta. Sällan har någon Öfverste varit så allmänt älskad, och de öfverens kommo derföre sins emellan, att följande morgonen begifva sig tidigt åstad till det ställe der hädaren lidit, för att besörja om en anständig hvilostad åt hans ~~hen~~ qvarlefvor. Men huru förvånade blefvo de icke, då efter en den ryslygaste natt de någonsin öfverlefvat, solen uppgången så klar och herrlig, som en dygdigs förtröstan ~~eft~~ på ett lif efter detta, de sågo den

Krigshären

för dödt utgifne Riddaren komma sig till möte, skönare och gladare än någonsin. De omfamnade än honom, än bådo honom fly och ~~än~~ utsätta sig åt att vara honom derunder följaktligt, men förgäfves. Emellertid hade ~~likväl~~ mycket folk samlat sig omkring dem, hvaribland många erkände den Gudens allmakt, hvilken Riddaren tillbad, sedan det att andra hedrade honom, låtande försäkra att allt sådant härflöt af trolldom och synvilla. Nu anlände äfven kejsarens utskickade, men då de sågo Riddaren, sade de sins emellan, detta är förräderi emot ~~den stormäktigste~~ kejsaren, ~~ty denna är en annan, och på det att den store den allnådigstes ord icke skulle blifva kongeord, hafva de~~ ~~de hafva~~ på det hans ord ~~skulle~~ måtte blifva osanning—

"Icke blifva kongeord" rättade Auscultanten den talande, som fortfor, ty de hafva

om natten stulit bort ~~hans kropp~~ den döda kroppen och insatt en annan ~~dem att~~ rebell att uppträda i den förres ställe. Men den heliga Riddaren sade dem, hvem han var och ~~följde dem~~ gått sjelfvillig till kejsaren, dit vi också gingo med. Likväl ville man i början hvarken tro oss eller Riddaren, utan beskyldes vi för upproriska tänkesätt och osanningar, intill dess att många andra personer, likaledes bedyrade sanningen af våra uppgifter, då kejsaren måste, till sin stora harm, också låta öfvertyga sig.

följde

Sedermera läste Referendarien vidare: "Och vardt då kejsarinnan Alexandra så betagen af de under hon sett hade, att hon uppstod från sin thron, framträdde till kejsaren, helsade honom och sade: skoner denna unga mannen, ty sannerligen är han en rättfärdig man, och den Guden han tillbeder är den mäktigaste af alla Gudar och den ende sanne Guden. Öfver detta talet vredgades

måtte
ord ~~skulle~~ blifva osa

a Kongrors-" radade
ten den talande, som
de hafva

& Täcktes hans kejserliga maj:t
såvant med ~~Konungs~~ sin onåd
aufs ~~sådant upptaga~~, införa Consultanten,
men Referendarien läste:

dis likvål kejsaren ~~i ersåder~~, så att
fradgan stod honom ~~omkring~~ munnen ‡
likasom vore han af raseri betagen
och steg han uppå sin thron och döm-
de ~~han~~: tager denne arge trollkarl
och kasten honom i den brinnan-
de ~~ugnen~~ kalkugnen, så att icke
ett ben må af honom öfrigt blifva,
och dessa elaka sällar, som sig med
honom sammanrotat, måga känna
svärdets egg på sin hals, så att lu-
sten må förgå dem att vittna emot
det vi sagt; men kejsarinnan ~~som~~
skall genast återföras till sitt hof
och Apollos prester ~~skola~~ skola allesam-
man, ~~i högsätet~~, uppvakta ~~henne~~
och undervisa henne.

"Förlåt mig, att jag åter afbryter" —
sade Consultanten — "det är ju sam-
ma Gud, som Svenska Academien
slår guldpenningar åt, och som hon
sålunda också dyrkar?"

"Nej det är åt den rinnande
Guden:" svarade Referendarien i en
snäsande ~~[illegible]~~ ton, hvarefter han
han åter läste: Skedde nu så, som
Kejsaren förordnat hade, och blef
den helige Göran genast nedkastad
uti den brinnande kalkugnen: de
bägge höfvidsmännen Nicolaus och
Anatolius döpte genom svärdet,
med för kejsarinnan ~~uppvaktades~~ predikade af
Apollos prester den ena efter den andra.

Leden så fram på andra dagen
~~och~~ gingo ~~så~~ de män, som vid kalk-
ugnen arbetade, åstad att se ~~huru med~~
~~den~~ om kalken vore väl utbrunnen; men
när de kommo fram emot ugnen, då hörde
de en herrlig sång derutur och blefve
de allesammans slagne af häpnad då de
sågo ~~det in och~~ derinne Riddaren sittande mit
iblad de ännu glimmande kalkstenarne. ‡
Ropade de honom sålunda, och när han sen
det förnam, steg han upp, ~~likasom~~ den
der vaknar ~~upp~~ utaf en djup sömn
och trädde han ut iblad dem. Härofver

undervisa

‡ deras ropande

‡ så fridsammeligen såsom den der de heliga
Skrifterna begrundat hafver

förwånade de sig allesammans och ropade många ibland dem som det sågo: sannerliga är icke de Christnas Gud den mäktigaste ibland andra gudar, och uppgåfvo sig därom ett stort rop i staden och kom detta slutligen inför Kejsaren, som, då han sådant förnam blef så rasande, att han munnen skummade likasom på en vildgalt, då han af hundar och jägare hårdt ansättes.

Var god och teckne i stället dit med en blyerts-penna: "i nåder tänkte sådant med högsta gråd uppdaga:" införs återigen Auscultanten, men Referendarien fortfor: ropade han derföre och befallte att den fromme Riddaren skulle inför honom framhafvas. Skedde ock sålunda: trädande Riddaren fram uti en snöhvit glänsande klädnad från hvilken utgick ett klart sken, likasom då i den nattens mörker en ensam stjerna tränger genom molnena. När nu Kejsaren sådant såg, då förgrymmade han sig ytterligare och skriade: säg mig du lede trollkarl af hvem hafver du undfått den kortelen, som du dig iklädt hafver. Svarade då den ~~helige Georg~~ fromme Riddaren: mig synes såsom hafver den allsmäktige i synnerlig matto iklädt mig redan här dyrbar kjortel, på det att jag skulle rede vara till det stora bröllopet i himmelen, och prisar jag öfver allting Herran som en sådan salighet mig vederfaras låtit. Sade åter Kejsaren: en trollkarl äst du, men ingen from man, och skall du derföre ~~fö~~ för mig göra något under, på det att jag må se din makt och dina konst. Men vill du åt mig bereda mykit guld och silfver samt ädla stenar, då vill jag gifva dig allt hvad jag förmår, och skall du blifva den ypperste Riddaren vid mitt hof och min öfverste Marskalk och min Öfverste Stallare. Förnekade likväl Riddaren allt detta; betygande, det

förmådde

formådde han af sig sjelf ingen ting uträtta, utan vore dersammanman ett verk af den Guden, hvars magt är starkast i de frågor.

Hade ~~ekiö~~ jemväl ryktet om hvad sig sålunda tilldragit, framträngt till kejsarinnans öron, och blef hon deraf så betagen, att hon lämnade de Apollos prester, som då hade med henne uppvaktande att syssla, och skyndade sig inför kejsaren. Då hon dit kom och såg Riddaren, kastade hon sig på sina knän och sade: visserligen är den Guden, som du dyrkar den mäktigaste, men de andra, som gudar kallas, de äro ike Gudar; utan vill jag derföre att Du upptager mig till en tjenarinna inför din Gud. Sag då Riddaren hvarest vatten stod uti en gyllene skänkekanna, ~~och gick han dit~~, och tog af vattnet och döpte kejsarinnan, inför kejsaren och hela hans hof.

dit

Skrek nu kejsaren: befallde : Nå der inföll Anfallanden – hafs varre än förr: låste Referendarien: och förskött han kejsarinnan och befallde att hon skulle föras i det dyraste fängelset bland skökor och ogerningsmän; men åt Riddaren sade han: den Guden du dyrkar, är en fattig Gud, ty fick han dig än en ny kjortel, så hafver han ändock ike gifvit dig några skor på dina fötter; men dem skall jag bestå. Blifvande så, på kejsarens befallning, framburen ett par stöflor af glödande jern med mångfaldiga taggar och spetsar, hvilka kejsaren lät smida på Riddarens fötter. Gaf han sig likväl ike deröf, utan lofvade och prisade han ännu mera Herran, hvaröfver kejsaren sig högeligen förundrade, så att han slutligen begaf sig sjelf åstad för att tilse, om allt var sålunda verkställt som han det befallt hade; och blef han då med förvåning warse att nå stöflorna voro fästade ett par sporrar af klaraste guld, med ~~kringlor~~ deruti af så stora och makalösa rubiner, att kejsaren deras likar aldrig sett hade; skolande den ena af dessa ännu bäras af kejsaren uti Österrike ofvanpå dess ~~fordt~~ spira och den andra finnas uti Konungen

Klingor

af Englands ſvärdſkaft. Skyndade derföre Kejſaren ſjelf kastad att den afbaga, hvarvid han förbrände ſig ſå ſvårt, att ſtrax befallte, det ſkulle Riddaren med hudſtrykar med piskor af oxläder, intill deß han deraf döden ſöt. Gick ockſå denna dom ſtrax i fullbordan, men ſågo då alla ett ſtort under, ithy att då blodsdropparna, ſom i ymnoghet runno utaf Riddarens kropp, nedfölle på jorden, då förvandlades de til roſor, och ſtod ſålunda Riddaren omſvärfd af idel roſor, ſom en herrlig och ſöt ~~lukt~~ lukt ifrån ſig gåfvo.

~~Märkte~~ förstod nu Kejſaren att många af det undret bevekte blefvo och befallte han fördenſkull att Riddaren ſkulle återföras til fängelset. Och när ſådant efterkommit var, då kallade Kejſaren ſin hemliga handſkrifvare, den der en ſtor trolkarl var och tillika hade vård och inſeende öfver det kejſerliga förgiftet. Honom antydde han att tillreda en ſådan dryck, ſom ſkulle betaga Riddaren all förnuft, på det att Kejſaren ſedermera ſkulle kunna framſtälla honom, inför menigheten, ſom en dåre och tokug menniſka. Framräckte nu drycken åt Riddaren, ſom ſedan giftet haft rum tid att verka, framleddes för Kejſarens domſtol. Förordnade då Kejſaren att Riddaren tala ſkulle, och gjorde han ockſå och predikade han med en ſådan kraft om den ſanne Guden, att många trodde och att ett ſtort ropande och ſkriande uppkom ibland dem ſom honom hörde, att [illegible] han dem döpa ſkulle. Talade då Kejſaren hårdt til ſin hemliga handſkrifvare, den arge trollkarlen Anastaſius, och ſade att han honom förrådt hade; Låtandes honom genaſt tillreda ett ſå dödligt gift, att ingen driſtade att komma den ſamma nära af fruktan, att derigenom förgjord blifva. Och framräckte deſs like den kalken åt Riddaren, ſom, ſedan han emottagit begaren och deröfver gjort det heliga korstecknet, drack den frimodeliga ut.

Men när nu Anaſtaſius ſåg

att

det giftet icke skadade, då blef han ganska häpen, hans sinne mörktes och han framgick till Kejsaren, sägande: Stormäktige Kejsare! detta är öfver menniskomakt, och öfver den makt, och öfver den makt, som alla Svarte och Spåmän och andre i naturens hemligheter förfarne män förunnad är. Och det säger jag, att om den mannen förmår att uppväcka en dödan, då är den Guden, uti hvars namn och genom hvars kraften och insegel sådant sker, så mycket öfver de andra Gudarne, som himmelen är öfver jorden. Lät då Kejsaren framslåpa en af de höfvelsmännens kroppar, hvilka nyss afrättade voro, men när Riddaren det såg, ropade han: denne är döpt i blod och är han sannerligen hos vår Gud och frälsare uti Paradiset. Vore det derföre långt ifrån mig, att honom en sin salighet bortrycka. Blef då framburit liket af en bland Kejsarens Råd och förnämsta Riksherrar, den der mycket brukad varit och hederliga Embeten beklädt hade: men ändå vägrade Riddaren, ty, sade han, denne mannen hafver ingen tid uträttat medan han lefvat, hvi skulle han då åter uppträda på jorden, för att äta af hennes frukter, utan tacksamhet för Gud och utan nytta för sina bröder. Framhade man då slutligen en död kropp, efter en fattig Enkas enda son och på honom lade Riddaren sina händer och välsignade honom. Reste då den unge mannen sig opp och såg sig omkring, såsom den der ur en tung sömn uppvaknar; men menigheten ropade och skriade af undran, och Anastasius nedkaste sig på knä för Riddaren och bekände sig öfvervunnen. ~~Hvadan och Kejsaren~~ Lät då Kejsaren honom skyndsamliga afföras till rättsplatsen, der han halshuggen vart, men Riddaren och Kejsarinnan de bragtes åter i sina fängelser.

Samlade ~~Strömmade~~ nu ~~mycket~~ folket ~~folk dit~~ i stor myckenhet, och ville alla se och höra den Riddaren, som sådana under förrättat och bådo många honom om hjelp och bistånd, samt deribland en bonde, Glycerius benämnd, den sin enda son nyligen mistat hade. Men Riddaren predikade för dem, och tröstade dem hvar för sig och till Glycerius sade han: Gack hem till ditt hus, ty den tro hafver ~~hulpit~~ hulpit dig; och när han så gjorde då fann han sonen lefvande - - -

Ah! utropade nu Auskultanten. – Från ett så oegennyttigt och från alla kalla beräkningar och cosmopolitiska åsikter skildt sådt ~~[illegible] sig åt dess hö-ga och stora krafter, den sanna oegennyttan. Ack, jag tänker mig den uppväckta sonen, jag känner, hvad han kände, då han åter betrad i det emellertid uppvaxta höga gräset. Vid åtanken häraf erinrar jag mig~~ min ~~sköna ungdom och min folk fosterbygd med dess rika ängar och frodiga betesmarker.~~ ~~Det är alltid på dem jag ser denna~~ friska svenska blomma, som, uppvaxen ur fäderneslandets sköte, är så stark att den hindrar den allmäktiga industrien att obligt kunna våldföra ett folks heliga opinion, ~~men~~ deremot lemnar tillfälle åt en riddirligt edel, en fri Christen nation att derom vara okunnig. ~~Derföre har man också i ett sällskap, uppvaxnit på ungdomens forma~~, med ett varmt handslag beseglat, samt kommit öfverens ~~om~~ den sanning, att obegränsade kosmopolitiska åsigter, främst inympade på nationen skulle i ~~samma mån~~ skaka fäderneslandet i sina grundvalar; ~~och man har icke~~ tvekadt att med samma hjeltemod, som förr uttalat sig uti en Gustaf Adolphs och Carl XII:s bragder, med beslutsamhet erröfrat icke Finland, icke Danmark – icke Pommern

Hell dig! Ja tre falt hell dig! Du store förebild af de kraftfulla ~~[illegible]~~ dess ~~[illegible] kraft~~, Välkommen! ~~2~~ tillbaka! Du enda sanna motsvarighet af ~~den högsta~~ de ofvärmiska lifvet i sin ovärmande ~~belys~~ belysel ~~Du uttalar då~~ & Jag känner dig, du uttalar

~~Se~~ jag bjuder dig ~~på~~ derföre på den

Se här står jag stor och kraftig som en Nordisk [illegible] ~~[illegible]~~ ~~fa~~ forg att

Hvilken man inför Skandinavia, men Auskultanten fortsatt, denkande
det bör brottet
derföre icke,

mum — nej, ett contrast, ~~öfvertygad~~ Det är ~~att~~ en ~~s~~ hiddelig idee, värdig en redbar nation, och hvarigenom man också gör gossarna till vilje, ~~skall~~ som utgöra den fasta kärna, omkring hvilken de rikaste frukter skola bilda sig. Herrliga betesmarker, kan man vid åtanken på Er och med historien till Ledare befrifla, att kärleken till fäderneslandet är den trollstaf, som kan bjuda fiender varda go; att det är den, som sammanhåller konung och folk; och att den är af beskaffenhet att lika varmt kunna uppfattas af män, qvinnor och barn. Men att den måste alltid för att icke domna: all obrukad kraft försvinner. Derföre måste man fatta tillfället att under växande känslor emellan lofsång och förtrytelse, kunna offra till upprätthållande af fäderneslandets ideal och icke utsläcka den electriska gnistan genom kalla beräkningar, förgifvande att känslan af nationalären vore högmodd. I dem lifver dock alltid hos nationen, och svenska krigsminnen skola säkerligen icke blifva de sista, att frambära ~~på sina sköldar~~ denna fosterländska idee, på sina sköldar, såsom hyllning åt en — —

Nej, håll herre! ropar Referendarien: en-röfva contraster, frambära ideer på sköldar o. s. v. Denna känsloyttring går för långt. Här måste Christallen fram. sade han i det samma han lämnade rummet.

Nu steg Auscultanten upp och gick flera slager fram och åter öfver golfvet. En hälften efterklang af de framfödda orden, ~~skallade~~ dånade genom hans själ, likasom ljudet af ett dugtigt slag på en tom tunna. Säkrast skulle man kunna beskrifva hans själs tillstånd, om man benämnde det, efter nya scholans talbruk, för den genomgående vanmakt och andeslitning, och på Göthiska för den nordiska Söderns Lisarjamal. Men af allt detta förnamm Auscultanten sjelf ingenting; hvarom förvånade han derföre, att han mäktat åstadkomma ett sådant vältalighets stycke, och han byggde derupå ännu större förhoppningar för framtiden. Emellertid ledsnade han ändtligen vid att beundra sig sjelf, och tiden gjordes honom lång. Han hade hört klockan slå en qvart, half och tre qvart på ~~ett~~ sju, utan att någon Referendarie återkom. Nu föll det honom äfven in, att ~~han~~ Referendarien då han utgick, ~~sat~~ sagt sig skola hämta en Christall, och då samma historien erinrade vår hjelte sig, ~~att~~ den mannen icke ~~vore~~ vara synnerligen att tro. Humblom blef derföre helt varm i kläderna och öppnade fakta på dörren för att efterse om ~~Referendarien~~ Klommulin icke vore återkomma. ~~Men~~ en död tystnad herrskade. Hvaraf ännu mera förskräckt, öppnade Auscultanten en ~~dörr~~ annan dörr, som han fann leda till ett kök; han trädde der in och hörde någon i samma ögonblick säga: "Sannerligen ~~inför~~ min Gud! Fru Kammerska! försäkrar jag icke att jag finner denne min ställning obehaglig."

Så fånnd jag är en olycklig menniska! fru Bergström," svarade en annan röst, "är jag icke färdig att gå i sjön, om jag bara kunde;"

"Nå än mitt lidande då? Det behjertar ingen." — "Nej, det finnes ingen rättvisa mera; det har jag alltid sagt." Infoll en grof och hes stämma.

Auscultanten såg sig omkring, utan att kunna upptäcka någon menniska; ja han till och med undersökte rummet med ~~ett~~ lika liten framgång; dock

~~likväl~~
~~lärt~~ föll det honom slutligen in,
att detta ſamtal möjligen härledde
ſig från tvänne kaffekannor och
ett ölstop, hwilka ſtodo på bordet.
Han gjorde fördenskull närmare
efter, och förmärkte följande yttran-
de af

Kaffekannan N:o 1. Ja, Herre Gud!
kunde man bara så mycket, ſom
att gå i ſjön, så vore det ingen
nöd då. Nej, förbanna mig, jag
vet hvad jag gjort för ondt, ſom kun-
nat ådraga mig ett ſådant lidande.
Men det värsta af alltſammans är
att nödgas rymma så mycket Caffe
uti ſig, och likväl icke njuta det
ringaste deraf.

Bra

Kaffepannan N:o 2. Det är så ſannt,
så ſannt ſom ~~en~~ dagen dag, det för-
säkrar jag Er Kamererskan. Jag
ſom af Naturen äger mycket ſva-
ga känslor och hysteriska Lidrin-
gelser, jag förmärker aldrig den
heta värkan inom mig, utan
att heftiga ſpritt rasande öfver
den omenskligheten, att ej låta mig
få befalla ſmaken och lukten, då
allt annat tages ifrån mig. Hvil-
ken tröst hade icke det varit i
olyckan?

attiker

Ölstopet: Och jag stackars man,
ſom står här och giſtnar af
bara törst. Jag skulle skatta
mig lycklig om jag endast fick
något i mig.

Kaffepannan N:o 1. Ja, Herr Proto-
Notarien är sig alltid lik.

Ölstopet. Det har alltid varit min
ſak att hafva Caracter.

Kaffepannan N:o 2. Men gement är
det af den infama karlen, att
hålla mig i ett sådant slafveri.

Jag är likväl kommen af bättre folk, och kunde han ike likaſå väl hafva ſänglat min ſylgja, (*) eller vätnad eller hvad det ſkallas, uti en potpourri-kruka eller annat kärl ſom får nyttjas i bättre ſällskaper.

Kaffepannan N:o 1. Gud bevare oſs väl! Så att hennes höga Nåd finner ſig generad af ſällskapet? Jag tycker att det kan vara godt nog, ſåſtän det ike luktar af Kryddbon. Jag är ike heller hittad på ſophögen.

Olstopit. Mina Nådiga Damer! Jag beder Eder considerera, att ~~ei~~ I ären bägge två folk med education. Jag ſkall berätta Er en nyhet, ſom jag förſt hört af Kongl. Secreteraren Waderhant, och ſedermera läſt bekräftad i hans Tidning.

Kaffepannan N:o 1. Ja, ſå har den ſlanken ockſå blifvit en Kongl. Secreter. Ja, måtte ſäga. Snart tör man väl ike ſpotta på gatan, af fruktan att träffa en Kongl. Secreter.

Olstopit: Ja visst, fru Syſter. Men med den ſkillnad, att det är ike kongen ſom gifvit honom den fullmakten, utan har han gifvit ſig den ſjelf. ~~Men~~ Och kan fru Syſter tro, att han har upplyſt mig om att vår tyrann, den Der-Referendarien, hör till Congregation.

Bägge Caffepannorna. Hvilken congregation.

Olstopit. Den ~~[illegible] finnes i Frankrike, den ſom finnes i Sverige, den ſom finnes i Stockholm, i Upſala, eller ſom Holmstagen öfver alla [illegible] ingenstädes~~ ſom — ſom — ſom — Ja, det är ingen mera än ~~Congrega~~ Kongl. Secreteraren ſom vet hvar den finnes, och hvad den vill. Han har, på ſamma ſätt ſom ~~den~~ en liten Gubbe i Frankrike, redan för tre år tillbaka ſpått att

ſådant

innerligheten

Ofta ~~hvad~~ hon tänker för sitt
vårt klokhets mönster, ...
dömmer och ~~[illegible]~~ andra uttänker, och då den
ena föreställer sig med det all-
männa intresset bör det enskilda
att må för den andra sin 2
[illegible], [illegible] hvilken han kommer
[illegible] är alltid sanningen
[illegible] [illegible] något intresse [illegible]

Monsieur. Gjörwell
Wedderhanson
Frysing

sådant förut, men nu visar det sig
uppenbarligen. ~~Man~~ ~~identifierar~~ i Bea-
tificerar ju religiositeten med ~~[illegible]~~
och besjunger ~~[illegible]~~ Madonnas ~~käns-
lofulla barm~~, kärlekswarma barm
och Elisabeths barm som går i vågor
af helig Andes vågor. o.s.v.

Kaffepannan N:o 1. Gud bevare oss!

Kaffepannan N:o 2. Men är Bror säker
att det verkligen förhåller sig så?
Nu man säger, ~~att~~ ~~Kongl. Referendarien~~
att den herren icke är att lita på;
~~att~~ och att det är den skilnad emellan den
der franskosen och honom; att då den
ena tager ur ~~sig sjelf~~ sig sjelf allt hvad han
skrifver, så tar vår kloka Gubbe allt
utaf andra, och att då det inträffar
hvad den ena ~~[illegible]~~ allt hvad den ena
förutser, verkligen inträffar, ~~[illegible]~~
påstår den andra, att allt hvad han
emotser, inträffat, ty det är ingen
hos den karlen är mindre ~~[illegible]~~ noga om
än, sanningen.

Ostopet. Calomnie. Fru Syster. Bara
Calomnie. Han är riktigt Calomnieux
åt arkampe.

Kaffepannan N:o 1. Jag försäkrar Fru
~~[illegible]~~ Kamererskan, att ~~[illegible]~~ hvad Herr Protono-
tarien säger, är ganska sannt. Och
den gemena själen Referendarien är visst
med. Han har ett få insatt har till all
anständig conversation, som han kallar
sqvaller, och allt oskyldigt forskande efter
hvad andra menniskor äta och taga sig
före, att man nog ser hvars andas barn
han är.

Kaffepannan N:o 2. Men hur vet Wederpanie
det?

Ostopet. Skulle han ej veta det; man
skrattar ju mera åt honom sjelf, än
man läser hans blad.

Kaffepannan N:o 2. Då vill jag dö på att
Referendarien har sitt finger med i spe-
let. Han har visst förgjort den be-
tydliga Bedeshanes. Förr voro ju både
blad och karl att gråta åt. ~~Jag~~ Tror
Herr Protonotarien icke det? Alla ~~[illegible]~~
liberala menniskor hatar han, och spe-
lar dem lifsamma puts. Hvarföre gjorde han

icke

ute med mig. Jag kan icke, bara för
det ~~att jag~~ en afton råkade att säga som sanning,
~~något~~ än en menniska, något, som jag icke
var rätt säker om, min själ eller fylgja
som han kallar det, och sätte den gå
i pension, under det att kroppen går
ensam hemma och stökar. Ja, ja,
der lär det nu se vackert ut. Hvem
skall nu se efter flugorna; — och min
man ser, den slyngeln! Drumeln!

som man utgaf för sanning

Kaffepannan No 1. Kors hvad den
lilla frun lär vara för ett vackert
ordningsmönster. Det lär hon ock
såkert på sina månskensparader.
Ölstopet: Nå, nå. Inte så häftigt. Nog
gå göromålen ändå sin jemna gång.
Jag är viss på att när jag återkom-
mer i Collegium, så har ingen märkt
att jag varit borta. Men nu är jag
nyfiken att veta hvem som skall
blifva vår nästa olyckskamrat;
ty sedan Kammarherrens fylgja
slapp ur fällbänken i går, så
står den ledig.

Himmel! det är visst mig, han vill ha
in i fällbänken. ropade Auskultanten och
tog till fötterna. Ankommen i förstugan
ryckte han häftigt upp porten, ~~[illegible]~~ sprang
som en blixt ut genom den samma
och stadnade icke förr än i hörnet af Skoma-
karegatan; der han saktade sin gång,
emedan ett embetsmanna ämne, som vill
fort i verlden, bör tidigt vänja sig att iakt-
taga allt sådant, som ger betydelse åt
de embeten han går att bekläda. Också
skred han ~~[illegible]~~ med fullkomlig sann
ganska gravitetiskt framåt, då han
i hörnet ~~af Kåkbrinken och [illegible]~~ framemot Stortorget
blef varse den vackra Catharina, som kom ifrån Kåkbrinken.
"God afton, Herr Notarie! utropade flickan
med märkbar glädje.
"Tack min sköna nymf! det är ett lyckligt
möte." genmälde Auskultanten. "Hvad ser
jag!" fortfor han. "Nattmössan är borta
och liksom natten bryter sig kring
dagen, så bryter sig håret kring pan-
nan i en lockig hårbystring. Derföre
låt mig solar mig i dina ögons skim-
mer, och se dig anlete mot anlete. Min
själ vill svärma kring dig på ett gästbesök.

Jenny

Stortorget

kbruken

Derföre när din blomma gjuter nöjets offertår, skänk mig då dess fulla nektarmått, och låt ingen tvekan rycka från dig ~~ögo~~ råga ett blott till hälften saligt ögonblick. Säg ja, säg ja. Ett nyss samma gång mig dömma skall ~~f~~ till jorden och från lifvet. Se denna pennknif han skall eljest sänkas i mitt hjerta, att med sin blanka udd ännu mera djupt inrista din bild, och omkring den ditt namn.

Svarar då Catharina: Hos dig trifvas godhet och kraft i [illegible]. Min man: min karl!' Hur skall jag kalla dig? Låt rankan lindas kring sin stam! Sedan hon härvid omfamnat honom, ytrade hon vidare: På hela vida jorden jag ägde ingen skyld och ingen huld. Väl voro de goda herrarna både i och utom matrummen, ~~e~~ rätt vänliga emot mig, och nog jag märkte att de höllo af mig. Men ej de gåfvo oss en ~~moder~~ faders famn, en moders hjerta. Nu har jag bägge fått, ty sedan Grosshandlarsprincessan, den ~~sta~~ sturska Alexandra flyttat, så vill herr Blummelin, detta bevekt af stora underverk, ta opp mig, som sitt eget barn; och derföre jag hört, att hon en Mamsell som bor på Boggengatan, och tager sig med ett ömt och moderligt beteende, utaf sådana flickor, som hjelpa opp sig här i verlden, beställa mig en flathatt prydd med band och franska blommor. Nu caracan jag redan fått, och Shawl och kappa, och mer jag får, ty Blummelin är rik och ~~t~~ jag blir ensam arfvinge."

"O sköna flicka! tag min trohetsed!" utropade Auscultanten.

"Nej, nu jag springer!" skämtade Catharina.

"Men innan vi gå, ta vi oss hvar sin kyss!" sade Auscultanten, i det samma han ~~at~~ jemväl verkställde sin hotelse. "Nej, hvad lifvet dock är lustigt! Hej hej Hopsasa!

Auscultanten aktade att göra det samma om igen, då han märkte att något ovanligt föreföll längre bort på gatan, der ett sällsamt sken, lika hastigt utbredde sig, som det försvann ~~Härigenom~~ Men likväl var detta uppflammande tillräckligt att göra ~~[illegible] [illegible] lika~~
den

lifse!

Kongl. Policens Criminella lyktor lika omärkbara, ſom det genom Kongl. Policens kungörelser faſtſtällda månskenet, under en molnhöljd natt. Hvarvid en röſt, ſom tvifvelsutan tillhörde en Polisbetjent, började att skrika: Så, för sju Tusen! Der ha vi upplysningen. Hvad är nu att göra? Ty kommer den att införas, så är det förbi med den förtjensten, ändskönt ingen ting är billigare, än att de, ſom hafva tillsyn öfver underhåll~~ningen~~ et af stadens lyktor, tillika underhålla dem. Nej, här måste man komma emellan. Här måste man hindra medan tid ännu är. [illegible] Gott folk! (:ropade röſten ännu högre:) Trogne medborgare! kärlige Svenskar! lydige undersåtare! Här är en verklig fara å färde. Detta ljus är ~~ganska misstänkt~~, man vet ju aldeles icke hvarken hvari från det kom, eller hvart det tog vägen. Deraf uppstår säkert eldsvåda, ja den är tvifvelsutan redan utbrusten, efter ſom det lyste så starkt. Jag lär icke behöfva att säga Eder, att en sådan är vådlig för allmänna säkerheten och att den i hög grad förnärmar ägande rätten. Men dyſa vådor beredas endast af ljuſet, genom dess förklädda anfall mot andras lugn; de undgås om ~~ens hvad ſom~~ alla lysningsämnen aldeles afskaffas, eller, så vidt möjligt är, inskränkas; och det är då förſt, ſom den Kongl. Polisen kan, i anseende till sina afsigter vädja från ögonblickets farhågor till framtidens lugnare dom. Mina vänner! Krångsela mellan husen kan ej undfalla att verka på hvarje redligt tänkande medborgare. Glömmom derföre icke den stora cris, ſom för våra ögon bereder oss den tid hvari vi lefva. Såsom vår blick nå Brandförsäkringsverket, ſom vetat

att

tryckfel: gastyrningen

Ned

Kompl. ej rett. [illegible]

För långt

att genom ſin kraft och ſitt anſeende aflägsna farorna från våra hus, och förſkaffa oſs den aktning af Söder Tälje-boarna, ſom dem tranmäktigt endast af våra lagar skulle bibringas. Men framför allt påminnom oſs, att vederbörande inom Poliſen, ſjelf uppvuxne emellan Gispenningar icke ~~kan~~ kunna vilja förstöra Gisen, men blott frälsa oſs från eldsvådor. Jag är öfvertygad att när denna inskränkning af Giset icke mera behöfves, skolen I få uppstånda så många Gis i behagen — — —

En röst ofvanifrån: Men när det sker, det får I se Eder om; så framt jag icke hjelper ~~Eder~~ Er. Ty ännu är icke upplysningen arriverad, och den arriverar ej heller, förr än jag arriverar, emedan den endast exiſterar ibland mina nouveauteter, så att jag är icke allenast upplysningens avantcoureur, jag är upplysningen sjelf lumiere. I:o Derför kommer den ockſå nu att arrivera, och emotſer jag den. Ja, jag aſſurerar Er, att det blir ingen ting utaf, förrän jag kommer, faden s. Sans comparaison likväl: Skjutsen, ſom skulle slita ſpöna.

Ipso facto.

Polisbetjenten: Hvem f—n är det, ſom gal deroppe?

Rösten ofvanifrån: Det är just jag, en af fädernislandets mest remarkabla notabiliteter, ſom ſitter häroppe; högt öfver anonymiteten. Den mest uppsatte på Sanct Gertruds kyrkotorn, näst korſet, men det moquerar jag öfver, så att jag ändå kommer högst. Det är jag ſom illuſtrerar Sverige med mina ~~r~~ ~~reflexionen~~ reflexioner, och docerar för Europa, Asien, Africa, America och Polyneſien med mina ändalösa visor. Jag har ockſå tillfälle att med Skeppslägenhet se Americanska Tidningar. Emellanåt är det jag ſom, genom ~~mitt~~ ~~namn obſcurerade~~ Konungar och miniſtrar, hvilka jag antingen eleverar med min välvilja eller mortifierar med min giftiga ridicule;

Porträtterar sig själf [illegible] artikelar.

Ej nog Anspråkslös, för [illegible] fremträde

på egen hand censurera

Flera röster från Gatan: kyss oſs då, ſägt appeliſse!

tyste!

Rösten ofvanifrån: Jag lyser allt hvad jag orkar.

Röster nedifrån: Men vi se icke handen ~~ofvan oss~~ framför oss. Här är allt svart som i en kolsäck.

Ännu en röst ofvanifrån. Sen I inte nu, så ären I Cossar och fåhundar allesammans.

Polis Betjenten: Hvem f—n var väl det?

Andra Rösten. Jo, det var visst jag.

Polis Betjenten. Hvilken Jag?

Andra Rösten. Det är jag som är hans jernbärare. Det är på mig, som den ofantliga rider och svänger sig hårtoppe. Det är jag som bär upp honom så högt öfver Anonymiteten, ty det är visst jag, som är jernstången på tornspetsen.

på sitt vis
[illegible]
[illegible] Artikel

Första Rösten: Apropos af Kolsäck, så tillåt mig att relevera de nya handlingsförsöken. Det är alltid utaf vigt för läsare i Bergslagen att man sväfvar ut inom Journalisternas annalers område.

Tera röster nedanefrån: Hvem var det med upplysningen (: les lumières:) är skulle så?

Första Rösten: Jag lyser mycket mer än I behöfven? Och om någon ~~contradicerar~~ mig, så ~~avouerar~~ ~~af försäkran~~ jag på förhand att det är en lögn af Congregationen. Å nu på baka! Nu lyser jag ju dugtigt? Är det icke så? Då min heder — — ny ingalande på min heder? En sådan obscration är en ~~en~~ bara en aristokratisk prejugé, en terrible ~~[illegible]~~ prejugé, som måste aboleras vid den nyaste Sedelagens codification.

& låter entraînera sig att tro motsatsen
emottag jag att det är en uppfinning af Congregationen.

Polis Betjenten: Tro ej den der. Det är ingen annan än väderhanen på tyska kyrkan.

Späda och barnsliga röster från gatan. Vi tro honom. Vi måste tro honom; ty hvem är det väl som försäkrar att han vet så mycket, att han förstår så mycket och att han utmätar så mycket som han? Dessutom har han satt sig öfver Anonymiteten.

Polis betjenten. Ja visst har han satt sig öfver den. Men han är ej den förste som fastnat på den spiken, och sedermera heter det: nöd bryter lag. Många de der herrarna, hvars namn nu äro öfver anonymiteten på Stockartorget, arbetadt länge i det anonyma, men ~~de skörda~~ lönen vart ringa, de måste gripa sig ~~an~~ i det anonyma, och nu är det deras element.

er ...

...elf är en
...iskönd Artikel

...ter entraineras sig att
... motsatsen
... sig att det är en
...nd af Congregationen.

11 aa

Han lyftes

Förgäfves hin bakifrån af

Jernstången på Kyrktornet. Mina vänner! mina hjertliga jernbärare der nere! Smörj eder Canalgerna; och så skedde det förmodligen, ty ett stort buller förmärktes från den sidan af gatan.

Ännu stod ~~[illegible]~~ embetsverkens Eftersom och hans Felicia förvånade öfver hvad de sett, men ännu mera öfver hvad de hört, då någon klappade dem försiktigt på axeln. Han såg sig om och framför honom stod Referendarien insvept i en stor kappa. "Hvad springer ni efter?" frågade han; och hvarvid föll det vår hjelte in att ~~han~~ han nu borde göra på samma sätt. Han tog sålunda i hast till fötterna; ropade till den vackra Catharine-na: "Skynda dig undan! annars gör han något utaf dig i verlden." "Kanske en fåll bank!" Ty den står nu utan själ," sedan Kommerserådet fick taga igen sin."

Denna förmaning lät ej den sköna säga sig tvänne gånger. I hast följde hon sin älskares fördömet, och skakade snabbt undan. Men så lyckligt var icke Kommerserådet som på Referendariens rop: "tag fatt honom!" ~~fått~~ ~~sett~~ sam sig efterhvatt af idel Stadsfiskals-Betjenter, efter hvad han kunde tycka; ~~I~~ och då Referendarien upplyftade sin kappa såg vid det besynnerliga ljus, som utgick från Kryckans Cappa ändar, det ena, troligtvis från Salomos skägg, högrödt ~~skimrande~~ glandade, den mäst gyllene glädt, och det andra äter blekt likt månans skimmer, ännu besynnerligare figurer. Icke utan skäl befarade han att Referendariens hela naturalie samling fått lif och kommit på fötter, ty efter honom vältrade sig en sällsam massa af korpar, sjöfiskar, varglor och andra lika fördade kroppar, ibland hvilka en björn främst utmärkte sig. Redan var denna nära att fatta uti honom, och förgäfves skrikade han: "Mord! Mord! Nådige Charta Sigillata Ombudsman, låt oss tala vid, då Polisbetjenten skyndade fram mot Referendarien, ropande: "Här! här är upplysningen, tag fatt henne!" och Väderhanen på Tyska kyrkan gör ~~dig~~ ännu värre skrik: "det är en aberration, det är bara en defluens från Congregationen."

Ephelisor

Här trouverar man den veritabla. Sen ~~…~~ hit! hit opp! så blifva I ablouserade!" — Hvarvid jernstången inföll: ännu äro I bofvar allesammans!"

Huru detta allt aflopp, gaf Ryktbaranden sig icke tid att efterforska, utan begagnade ~~han~~ hvartom tillfället att begifva sig hem. Här åter plågades han af den brysligaste oro. Han såg sig indragen, eller snarare insknuffad i det mest sammansmorda sammelsurium, eller ſom salig Woerden kallar det Sumbla. Han såg en model, hvarefter blifvande Tjenst-spenlauder kunde med tiden förſ[illegible] rätta ſig, blott ſtå till och med för allmen hetens skrädt. Han besvarade, icke utan anledning, de menligaste följder deraf för förtroendeväsendet och uppvaktnings~~väsendet~~. Och hvad värst var, han ~~fann sig~~ rysste vid tanken ~~deraf~~, att tvänne högst upplysta personer, skulle anse sig, genom hans förvållande, framställde på ett sätt, som läseliggen kunde vilja den, att inveckla honom icke i nästa Congregation, ty denna hade icke medfört behörig verkan, utan i nästa krutconspiration, som Hofjelsuitan nu nästa ~~…~~ försökat ~~mot…~~ mot de otrogne, ſom, i deſſe Rikshållare, endast ſågo ~~…~~ tvänne halfkloka och ~~…~~ ohjelpligt inbilſke narrar.

Lysternit

(eller Ulfpitsmedin

hvilken

I stället för en sådan fruktan viſste han alldeles icke hvad han skulle taga sig till. Gerna ville han veta, om hans farhågor voro grundade eller icke; men huru dermed skulle tillgå viſste han icke. Helst trodde han sig böra låta saken ske på ett mystiskt sätt, för att icke falla ur rollen. Hastigt påminde han sig nu, att, vid betydelsefulla tillfällen, hade de gamla Germanerne brukat att rådfråga sina hästar. Denna kloka plägsed gillade vår hjelte och han ställde ſig således i fenstret, för att ~~gif~~ gifva akt på, om den första kamp han fick se, tenkade modigt eller skred långsamt förbi. Men ingen enda häst förmärktes; och det såg ut, ſom hade ingen bryggare mera någon krog att fournera ~~…~~

33

fournera; någon Stabs Officier någon ballet-skänket att skrifva till, eller någon förnäm ett litet anvrag att göra en annan förnäm; så som var Gadan på Germaniska Krigs Råd.

Hade jag bara gjort, så hjelpte jag mig, utan tjästar: fordes Auscultanten. Romrarna nyttjade inga bättre, de funno sig väl dervid, de eröfrade hela verlden och piskade kin och med Germanerna med sina stalta hingstar. Ja vore jag Krigs President så valde jag alldrig några andra. De äro i allmänhet ett beskedligt folk, lätta att föda, ~~finnas~~ och finnas ~~allti~~ utan synnerligt besvär på gator och gränder, i källrar och på vindar, utan att man någonsin behöfver att befara att någon bland dem vågar, lik den förslagne Hjerngjerkon, påstå, att om stolen han sitter på, hör Kongl. Majt. och Kronan till, så rår sjelf om den kroppsdel han dervid brukar. Men icke en gång gjort besatt Auscultanten, dock fann han sig snart och constituerade i sitt [illegible] sinne de på gatan trippande Mamsellerna till så nyttiga husdjur. Detta lyckades öfver all förmodan; ty vid skenet af den mitt emot huset brinnande gatulyktan, som flammade uppå, lik upplysningens lampa, [illegible] innan han gick att sofva, såg han ej mindre än tre Mamseller på en gång, hvilka troligtvis glömt sig qvar hos några goda vänner i — pensionen. Detta är ett godt förebud ropade han. En Kommersk Kejserlig Nullularius, skulle icke önska sig ett bättre. Här måste man smida medan jernet är varmt." I sammanhang hvarmed han också slog upp glut.

Efter denna förhandling erindrade han sig, att hans saliga farmor fru Georgina von Blanckell, sökt, uti alla tvetydiga frågor, visshet på sådant sätt, att hon öppnat Bibeln, stuckit en knappnål derigenom, och sedermera ansett den vers, hvarpå nålen stadnat, såsom svar på sin fråga. Kibintiio hade Humblom förklarat detta förfarande, såsom en följd deraf, att Gamman icke hade någon

lärare

lärare, eller chef eller förman, efter hvars meningar hon kunde rätta sig, men nu beslöt han, att sjelf våga samma stichomantiska försök. Han framtog således lagboken, rände en stoppnål, som han understundom nyttjade för att draga ihop sina strumpor med, genom den samma, uppslog det träffade stället och läste: "af dess böter tage fader eller moder eller målsman målsägande rätt, der de åkära o. s. v." Detta svar förefoll honom högst obegripligt, emedan hela Capitlet handlade om Hönskalage. Derföre tog han ocksä fram tredje delen af Kellgrens Skrifter, som han lånt för att se efter om det vore så svårt att skrifva vers, att ju icke han också kunde börja sin Hjeltemanna-bana med en vers-ström och sluta den med en stor prosaisk afhandling om högre oskicklighet, uppenbarad i rådigt anförtrodde embeten och beställningar. Detta arbetets trådar nu blef afgjörande nålen och hon pekade på ~~den~~ de bekanta verserna:

Min kära gosse! blif ett får,
Så går dig allting väl i händer.

Det är en Spegel, den der Författaren lär konsten att göra lycka, sådan som den bör unga folk enfaldeligen förhållas, rojade Auscultanden för sig sjelf. Gud ske lof att vi äga en mera redbar skald," fortfor han — "till honom vänder jag mig." Hvarpå han med samma djerfhet i min och åtbörd, som förr prydde Riddaren, då han lade sin lans mot motståndarens sköld, stack in Herr af Leopolds Oden, öppnade den och utropade med Pompe:

Jag ser en lömsk rival, ett vanbörd,
en barbar — —

"Så är det! Så är det!" sade ~~han för~~ han derpå, ~~nickadee~~ nickande lika långsamt och Majestätligt ~~med hufvudet~~ som en Chinesisk Porslins Mandarin på en kakelugn. "En Rival har jag; och det är ingen annan än Referendarien, som

derföre

vänder syn för mig, och vill ~~göra mig~~ åstadkomma slägtskap emellan mig och Herr Handelsman Blommelin. Herr Leopold kan spå som en karl. Blommelin är rik, han har eget hus. Han vill åt flickan. Förfärliga Rival! akta dig! Jag är svartsjuk. Jag är, ~~t~~ jag blifver – jag går –

"Skulle vi icke kunna göra sällskap då?" frågade Klädmäklaren, som i det samma inträdde. "Ödmjukaste tjenare! mycket gerna!" svarade Hamblom; ~~jag~~ ~~håller bara på med~~ "jag går nu blott på med detta i brist af något bättre." "Hvad är då, som Bror håller på med?" frågade Klädmäklaren. "Med svartsjukan, ty jag har af säker hand inhämtat, att jag har en rival, ett vanbörd, en barbar att befara. Frukta ej för den återtog den förre. Sällan hafva stjernorna befunnit sig i en för mig lyckligare ställning än denna afton, särdeles emellan kl 1. 10 och 1. Jag kan snart sagt uträtta allt hvad jag behagar. För Bror skall jag vid samma tillfälle göra allt hvad jag kan, det lofvar, utan att jag ärnar hålla det såsom ett förnämt löfte. Jag anser ~~min~~ Bror redan som en af min familj; och jag hoppas derföre att Bror är af den godheten att följa mig till Hasselbacken, der jag ernar att i sällskap med några vänner äta en liten qvällsvard, innan jag begynner mina operationer."

Vid åtanken deraf att Spiran skulle blifva fältet för klädmäklarens operationer, blef vår hjelte något [illegible]. Sedan sista äfventyret med [illegible] trodde han detta ställe icke mera än jemte. Men å andra sidan var åtminstone en qvällsvard att med säkerhet påräkna. Han försakade således icke anbudet, men lämnade [illegible] kappan ~~samma~~ med guldskragen nu samma, ~~då han~~ ~~med~~ såg Blommelin följaktlig ner på gatan, der Åkareåldermannen Röökström sjelf höll med sitt bästa equipage, för skjutsa ~~[illegible]~~ våra vandrare. Men då Auscultanten eller än enständigt nekade, för Röökström utaf, eller rättare försvann, utan att Auscultanten kunde begripa huru dermed

dermed rådeligen tillgick.

„Det är något svårt" sade klädmäklaren sedan de ut † på gatan „men jag blef uppehållen så länge vid Carlberg der jag varit, för att aflemna en efter den stora Paracels: uppgift af mig beredd jernklynna mot den menliga oförmågan(*), hvilken kommer att nyttja (*) som Stämmhammare, för att utleta den ~~ont~~ klang, som för~~[illegible]~~ bygger, att Svenska jernet ej må behöfva rodna af blygsel, utan i stället bibehålla i en evig ~~[illegible]~~ jungfrudom, ~~[illegible]~~ emedan de som hafva litt svårt, skola förgås genom svalt, men de som ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ pompas med ordens storhet, skola i Wallhall njuta belöningen, eller ett evinnerligt fläsk, och som alldrig fastnar i hålsen. Derförutan har jag också föranstaltat, att en flicka, hvars välfärd ligger mig ganska nära, lämnat ett ställe, det man varit rätt styf emot henne. Och ehuru jag i alla fall ernat vidtaga denna åtgärd, så har mitt beslut derom blifvit påskyndad af den utomordentliga händelsen, att då Ursula skulle till middagen steka en ~~gåse~~ gås, och till den ändan uppträdt henne på ett spett, som jag nyligen köpt ~~af en minister~~ på Auction efter en Spansk minister, har gåsen sedan hon blifvit väl genomvärmd, fått lif, ~~och~~ flaxat utaf spettet, och omtalat, icke allenast att det stekspettet ~~nu~~ ~~Sanct Juliani~~ hört Sanct Julianus(*) till, utan äfven med tydliga ord tillsagt, att nu vore Catharina mogen att få hals och blifva Mamsell, hvarefter hon bortflugit, som jag förmodar till Spanien, dit jag ocksa ernar att, genom Spanska Chargé des Affaires, skicka spettet efter, ty en sådan klenod kan icke annorstädes rätt värderas.

„Ack!" sade nu Auscultanten, „jag har anledning ~~att~~ förmoda, att farbror ernar göra något för den flickan.

Något! utropade klädmäklaren. Ty jag ernar att för henne göra allt. Jag älskar henne, som mitt enda barn, och hon † ~~får~~ ärfva allt hvad jag kunnat krafsa tillsammans. Far hon en hederlig

karl

† kommit

(*)

(*)

† slut på det tragiska

† skall få Testamente t

t på det trogetela

o Testamente

hart, så blir det ej så lätt att börja med, och det kan ännu mycket förkofras. Mina contanta medel gifva mig öfver tjugu fem procent. Inga fordringar äro ~~a~~ osäkra, ty som jag har ~~säker~~ till förlikliga utliggare, så vet jag alltid när rätta tiden är att draga in mina penningar. Ja, jag, jag skryter aldrig, men femtio Tusende Riksdaler äro icke säkrare, än den flickan kan ~~någon~~ påräkna när Gud behagar kalla mig hedan.

„Gud löne Farbror för det!" utrast Namblom, men hon förtjenar allt hvad hon får. Hon är den skönaste, vackraste, behagligaste, sötaste, gladaste, käckaste och dygdigaste flicka jag någonsin känt. Alla våra förnäma fröknar och mamseller försvinna, såsom fnugg för henne. Det finnes ingen sådan flicka som hon i Stockholm, det har jag alltid sagt, och sedan hon kom på Malmens källare, har hon fått en sådan stadga och belefvenhet, att hon i den vägen kan mäta sig med hvilken Hofdam som helst; och jag måste uppenbart bekänna, ty det skäms jag ej för, att jag håller så ofantligt och obegripligt utaf henne, att det aldrig kan beskrifvas. Ja, om söta Farbror icke har någon ting deremot, så anser jag mig från denna stund, som friare hos Catharina.

„Icke kan jag hafva något deremot." genmälte Klädmäklaren. Visst är Bror ~~icke~~ i tjensteväg, icke mycket för sig kommen – – –

„Jag kommer mig för. Jag kommer mig för." afbröt honom Auscultanten. „Jag vet det säkert." Farbror har. – Jag har löfte derom ~~af~~ af en beskyddande person, som jag hvarje vecka uppvaktar för att underrätta mig om hans välmåga, då han vid samma tillfälle täckes fråga mig om hvarjehanda saker, som förelopa inom Verket. Denne högtförnäme Gynnare har mera än en gång behagat säga mig, att sådana Embetsmanna-ämnen som jag äro sällsynta i en tid, så full af flärd, af Jacobinisme, af tankfrihet, af forskningsbegär och af egen omdömen, hvilka odygder, jemte många andra, kraftigt gripa omkring sig, ehuru vackert de än motarbetas vid Upsala, eller man högeligen fördömmer dessa Kongs-Secreters-visheter. Således skall Farbror få se, att inom ett halft år är jag Hofrätts-Fiscal och sedermera kommer det att gå fort."

Tala sjelf vid flickan, Bror träffar henne.

Hjem?

inte

Secreterare idrw

henne i afton — sade Klädmäklaren — Min välsignelse har Bror. Men helst ser jag, att Bror, i sådant fall, grep till en Borgerlig näring. Jag har just ingen lust emot Herrskemanna lifvet. Det är en god födkrok, men min Bror Referendarius tröga lynne, och ännu mera de förvända grundsatser han insupit, hafva gjort yrket för mig motbjudande. Går Bror in i en borgerlig näring, så blir Bror oberoende, och kan handla och wandla med sina penningar bäst han vill. Inga anmärkningar från allmänhetens sida, inga chicaner af förmän och ingen afvundsjuka af Camerater falla då Bror till last. Jag vet utom dess att en indräglig rörelse nu är ledig; ty för det närvarande finnes ingen ordentlig kortgladdare här i staden. Om Bror derföre skulle, med anledning af Magistratens kungörelse, nedsätta sig i detta handtverk, så torde det kanske svårt få egen skrålåda, då Bror blir strax Kortgladdare ålderman och kanske snart nog en af Borgerskapets femtio äldste.

Nog förstår jag att handtera kort — svarade Humblom — och hvad jag icke förstår, lär jag mig dagligen, ty af alla vetenskaper, som fordras för en ynglings fortkomst på Herrskemanna banan, är denna den nödvändigaste. Men, att bli ålderman, jag säger visst alldrig nej — men — —

De vandrande hade emellertid uppkunnit Hasselbacken, der de inträdde inträdde och funno, utom den vackra Catharina och Ursula, den redan bekanta Commissions Contoirs Commissarien Kökman, Kenz att ninge Entrepreneuren Kökklund och Ståtare Åldermannen Kökström, hvilka sednare, borgerligen klädde i grå frackar, praesenterades för Auscultanten, ~~hvilken~~ som knappt gaf sig tid att besvara deras helsningar, utan framskyndade till den vackra Catharina, den han kysste på handen och föreslog att med sig göra en promenad i det vackra vädret.

[illegible]

Wisserligen hade detta kunnat vara vackrare, ty en mörk och töcknig ~~Augusti~~ September natt var redan ingången, men den sköna ville ändå så gerna göra denna promenad, och som hatten ännu icke kunnat att blifva färdig på Baggare-gatan, så kastade hon ~~shalen~~ shawlen öfver hufvudet och anträdde vandringen med Cavalieren, framåt staden. Under vägen utbytte de med hvarannan kärlekens ljufva ord, samt yttrade de vackraste försäkringar. De stadade förslagsvis väl lif för sin framtid; och ~~med bind~~ den älskande flickan, tycktes hafva med bindmössan aflagt den näpna fanklöjet som egentligen gör denna hufvudbonad så naif. Hon visste således att berätta mycket om klädmäklarens angelägenheter, att han hade inteckningar i flera hus och så mycket förståndet på silfver,, att det säkert en gång kom att vägas på besman. Icke heller var Ursula så bar utaf sig. Hon hade ärft en gård på landet, och hon hade dessutom antagligen förkofrat sig. Detta allt skulle ~~Ursula f~~ Catharina en gång få; ja det vore tid och med på tiders håll att klädmäklaren och ~~Ursu~~ Ursula skulle gifta sig, samt erkänna ~~Urs~~ Catharina för sitt eget barn.

Betagen af sällhet kastade Krumblom sig så mycket hellre i hulderinans armar, som han nu upptäckte henne ovanligt likhet med Kronessan i trädtoppen och befarade att hon i annat fall kunde flyga bort. Han ville i denna känslans stund också säga något, men förtill kunde han icke ~~icke~~ komma sig före. I stället företog han sig att kyssa, och, som bekant är: kyssar locka mången fara.

Till Hasselbacken återvände de vandrande, och då de inträdde stod framför dem en rykande bål. Under den lågå krännes väggar och bordet var beströdt med monderings persedlar tillhörande Borgerskapets Infanterie Corps. Kring dessa stälde sig, ~~Herrarne h~~ sedan

Catharina blifvit anmodad att begifva sig till den i nästa rum varande de ursula, Herrarna Stöökman, Stöökström och Stööklund, jemte Auskultanten, under det att klädmäklaren fattade stafven. Med en hög värdighet förde han denna, sedan det han först uttalade några ord, öfver skålen. Han klingade ömsom mot bålen, ömsom åter mot glasen, och hvarje gång han lutade sig ned blåste de trenne förutnämnde Herrarna på den ur punschen stigande ~~ån~~ imman. Till början såg Auskultanten ej mera, än att drycken tycktes, af sig sjelf, hafva sig i omärkbara vågor. Men snart blefvo dessa större, en storm rasade inom skålen, och punschen ~~uppsteg~~ steg slutligen mot höjden i hvirflande kretsar omgifne af rök. Denna stadnade slutligen, och ur dess mörkare och hvitare vågor, som blandade sig om hvarandra, bildade sig ~~en~~ rökdrygga ~~ofemliga~~ gestalter. Ändtligen utvecklade dessa sina former, så att Auskultanten trodde sig slutligen kunna igenkänna hvad de borde föreställa. Omgifne ~~en~~ af ett matt guldskimmer, ~~ut~~ ~~uppstigande~~, lika tillfredsställande och hoppfullt som rosilrilla, utur bålen, framställde sig händelser och bilder ur hans barndom; ~~men~~ ~~att~~ ~~hvilka~~ han trodde sig icke böra lemna mycken uppmärksamhet, emedan minnet han gemenligen är, under denna tid, så oförklarligt, att han liter eller intet tänker på sin ankomst uti verlden. Äfven från ynglingaåren framspeglades vissa ~~minnen~~ minnen, ehuru få och magra, ty som han alltid hade sin examen i sikte, gaf han sig ej tid till ~~dessa~~ andra oberäknade quickelspel, hvarmed den flyktiga ungdomen eljest sysselsätter sig. Ändtligen hann man förbi det förflutna och det närvarande; och framför honom utvecklade sig framtiden. Härvid ~~kullera~~ splittrade sig ~~kretsen~~ ~~uti hvi~~ den skimrande kretsen uti tvänne, ~~och~~ uti den ena såg han sig sjelf sittande på en trästol vid ett bord med ~~framme~~ ~~för sig~~ den välbekanta lagboken ~~och~~ ~~framför~~ ~~någonsin~~ ~~under det att~~ ~~en qvinna~~ framför sig; under det att på golfvet gick en qvinna, som kunde på en gång föreställa både en städerska, en hushållerska och en

Sängkamrat

har sig tokvid Impertinentem

itsande på en trädstol vidett

Ψ och en mörk bakgrund ej tillät honom att urskilja de gestalter som deruti tycktes vilja utvekla sig.

ſjugkamrat!Ψ Inom den andra kretsen åter, såg han sig förſatt på Kungsholmen, at han ingick i Humblomska huset. Han genomvandrade först ſina verkstäder, hvarest minst hundrade arbetare ſyſſelſatte med kortglättning, lackstöpning och kortskärning; Inkommen på ſitt Contoir fann han der tvänne bokhållare, ſom hade mödan ospard, att antekna hvad ſom utlämnades till förbrukning af nationen i allmänhet, af dess repreſentanter, i ſynnerhet af dem ſom af embetsverken och af källarmästarne. Att ſin matſal åter såg han den vackra Catharina ſyſſelſatt att gifva föreſkrifter till en ſtor middag; han ſåg huruledes han och hans ſköna fru klädde om ſig i de mest lyſande kläder; han ſåg henne fästa Waſabandet kring hans hals, juſt ſom gästerna började ankomma; och han såg maten förtäras, under det att han och hans eleganta fru mangrannt firades af de ätande. Ja, ſlutligen trodde han ſig ~~se~~ höra, att bland de ätande funnos ej mindre ~~lådan~~ ledamot af hans ſtånd, giftige ſkämtare och ſpitsfundige karlar, ſom betalte ſin mat, derigenom att de omfattade ~~hans~~ hans idéer, ja ock öfvermättan sluge handelsbokhållare, som ville sätta staten ~~[illegible]~~ på maskiner och idislade äldre infall Ψ

Ψ åfvenſom hvarjehanda Råd och Lagmän de der tycktes bättre omröra ~~and~~ maten än lagbokens anda

Mycket ~~behagligt~~ ~~ludde~~ beqvämligt ſluto ſig allt detta för Humblom, men ~~[illegible]~~ snart föll det honom in, att allt detta troligtvis ej var annat än idéer, och för dessa trodde han sig icke böra uppoffra eller gå miste om ſinnligheten; han utbrast ſåledes: Söta farbror! huru länge ſkola vi vänta på att få oss ett glas? I det ſamma förſvann på en gång den arbetande rökmaſſan, efter ſom Humblom tycktes inandadt af de trenne förut så ifriga utblåſarne. I ſtället

fram-

fram
ſkänkte den guldgula punchen, hvaraf den vackra Catharina, ſom i det ſamma inkom, på Klädmäklarens begäran iſkänkte glaſen, ~~och kringbödt dem~~ dem hon ſedermera med mycken ſäkerhet kringbjöd. Sjelf tömde hon äfven ett och ~~då~~ annat, och då bottnen ſyntes i bålen, ſteg munterheten till den grad, att Skrå-Aldermannen begynte att ſjelfmant ſjunga:

Må korkarna ſpringa
Till Gudarnas throner;
Med tack för Sekunden
Odödliga fest!

"Kransar! Hit med kransar!" ropar ſlutligen Klädmäklaren. "Må vi kröna de unga tu, deras förlofning är ſå godt ſom afgjord. Eller är det icke ſå, Mina barn?"

"Jo viſst, Pappa lilla! Vi hafva redan gjort undan något i den vägen." ſvarar den vackra Catharina.

"Gud välſigna Eder, mina barn!" ſade Klädmäklaren. "En annan gång kunnen I växla ringar. Nu åter ſkola vi följa det gamla bruket, att kröna de unga med blommor, på det att deras lif må blifva blomſterrik!"
Och knappt hade han ſagt deſſa orden, förrän Klubbånings entreprenören, ſom emellertid utgått, åter ſtod framför honom och ~~räkte~~ räckte honom tvänne kranſar, ſlätade af ſå kallade ~~Callinas~~ Vallicus-narveler, eller ſom de i viſſa landsorter benämnas Höga-läppen, Dungubbar o. s. v. Deſſa tog Klädmäklaren och prydde festlig dermed ſå väl vår hjelte, ſom hans utkorade brud, på hvars lockar de ſtora kulliga ſnaspevlorna togo ſig ovanligen väl ut.

Allt högre ſteg glädjen, och ſedan man förtärt en fläskpannkaka och biffſtek, ſamt derpå tagit ſig en och en half ſup, blef den ſå ſtojande, att Auſcultanden ſnart ſåg ſig blygdes för ſig ſjelf ~~derofver~~, att han så kunna

i hvilken förnär åtminstone

† fordrade alla Embets och Tjenstemän

kunde så åsidosätta sin blifvande värdighet. Dock qvalde detta honom mindre än eljest, emedan den hisande framför Klädmäklaren låtit honom förespeglar, verkade hos honom en viss tvåhogsenhet, antingen han borde blifva inom samhället en närande eller en tärande lem, hvarför alla embets- och tjenstemän förklarades af de tre tillstädes varande kraftmännerna Commissions Contoirs Commissarien Rökman, Åkare Åldermannen Rökström och Renhållnings Entrepreneuren Röklund. † Ibland dessa utredde i synnerhet den sistnämnde, huru nödvändigt det var att inskränka tjenstemanna skaran på en tid, då flere bondesöner, än adeliga ynglingar lade sig på studierna, och hvad än värre var, studerade andra vetenskaper än fäktning, ridning och dans. Så han framkom slutligen, med den i våra dagar bekannade meningen att om man fortfar på samma sätt, så skall slutligen samhället likna en kropp, behäftad med den sjuka, der hufvudet sväller i vidd och förlorar i duglighet, under det de öfriga lemmarna aftyna, beröfvade de safter, som dragas till den sjukligt växande delen. Kraften i ord – – så ämnade han fortfara, då han afbröts af Klädmäklaren ~~Referendarien~~.

?

"Stunden nalkas" ropade denne och så lycklig denna dag skall blifva för mig, så olycklig är den samma för den der Referendarien, som af ett olyckligt öde bestämdes till min broder. Han har en längre tid ensamt besörjt alla större leveranser af Rökgubbar, hvarvid han icke alltid gått så samvetsgrannt till väga

O till och med för främmande hofs räkning;

9

våga; men nu är det förbi med den-na förſkeadet, ſedan Turkiſka Kej-ſaren ſkickat till åtſkilliga ~~en~~ Chriſtna hof, en ſuperfin rökelſe af grekörom. Den ſkall vara af en alldeles makalös vällukt för ſådana näſor, ſom rätt förſtå att värdera den ſamma. I Wien, London och Paris, der den blifvit förſökt, ~~[illegible]~~ har den gjort den bäſta verkan. För öfrigt äger den ſällſynta egenſkaper, ty lukten deraf ſkall förvara för ſpritnin- & barn gar lika~~ſom~~ſå af ſig ſjelf drottningens ädla hjertputſver och ~~[illegible]~~ hjeltar careras derigenom för magref likaſom bränvin och ſtarkpeppar. Man väntar ſig mycket af ~~detta~~ denna ſouveraina ~~rökelſe~~ uppfinning, ſå ſnart konſten att rätt tillreda det blifvit ~~upp~~ut ſpridd öfver hela Europa, i ſynnerhet ſom materialier lättli-gen kunna ſkaffas öfver allt.

(Men det är icke blott ~~ſin~~ ſaug ſödkrok i den kroppsliga verlden, det är ~~äfv~~ ockſå ~~ſin~~ ſaug midkrok i den and-liga ~~verlden~~, ſom min Bror ſkola miſta. Nu mera än förr känner jag kryckans utomordentliga egen-ſkaper, och den inni håller ej alle-naſt reliker af den viſe Salomo, ſom noggrant intagit och Riddar Sankt Göran, deruti förvarar äfven den ojemförliga maſken Schamir (*) hvars utom-ordentliga kraft ingen ting kan motſtå. Ja det är oſäkert om man icke ~~äfven~~ jemväl der finner den talisman, ſom ſatte den döda Salomo i ſtånd att herrſka öfver andarna, ända intill dess att ſtafven, hvarpå Gubben ſtödde ſig, murknade och Gubben tum-lade öfver ända (*). Allt detta går jag nu att eröfra, ty i den-na ſtund motſtår mig ingen. Sa-turnus, ſom är min ſtjerna, ſtår

(*) III. 353.

2.

(*)

står i den lyckligaste ställning i Lejonet, strax bredvid den klart glänsande stjernan, som kallas Lejonets hjerta, och alla de teken, som tyda på framgång och seger, ligga ~~före~~ för mig. Deremot befinner min Broders stjerna sig i ett olyckligt hus träffad ~~både~~ af ett ondt qvadratsken af Mars, och ett giftigt motsken af Saturnus. Men detta allt förstån I ej; följen mig derföre och I skolen få se förunderliga saker."

Nu skiljde Ursula och Catharina sig från sällskapet, hvarvid klädmäklaren hade ~~ett~~ långt hemligt ~~samtal~~ med den förstnämnda, en långt och hemligt samtal, vid hvars slut hon tydligen yttrade: ja gör man det. I alla fall skadas det icke. De öfrige åter togo vägen till venster om den ännu ej nobiliterade Kastelbacken uppåt berget, der klädmäklaren tillika med Auscultanten stadnade på den släta höjden midt för stora slätten.

Natten hade allt mer och mer mörknat, under det att sällskapet framme på Kastelbacken; och Stockholm med dess torn, slott och hus syntes emot horizonten, såsom en likprocession af de i sina mulliga svepningskläder uppstigna döda, hvilka ~~gapande~~ stodo ~~[illegible]~~ blickande ned i den mörka ~~graf~~ graf, som hafvet bildade för deras fötter. Djurgården åter, med dess hus, trän och brädstaplar, liknade en kyrkogård; och den hesa höststormen, som framfor mellan kullarna på berget, angrep Auscultanten, såsom ett sorgligt scharivari före en ryslig döds-concert. Och jo mörkare och dystrare allt framställde sig för vår hjelte, jo mera hemsk kände han sig; ja han kunde slutligen ej underlåta att hviska till klädmäklaren, som ~~nyss~~ mycket sysselsatt fjäskade omkring honom: Söta Farbror, hör

här

viſst aldrig rådt lin i hvilkas hjerta
detta rop, ehuru frampreſsadt af
den med förbarad ängest, icke väcka
honom ur sin ſöfver.

~~En värja,~~ en ~~Meteor af värja, ſom~~
~~klädmäklaren med ſig från Haſselb~~

Ändtligen skådar ~~[illegible]~~

? Klädmäklaren

denne

~~Ändtligen~~ Ofta såg han på sitt ur,
och lika ofta åt himmelen, ſom han
med uppmärkſamhet betraktade. De
hiskliga molnen flögo drifne af stor-
men med haſtighet fram. Ändtli-
gen kaſtade en vindpuſt ~~några~~ en molnklump
af ~~dem~~ undan, och några ſtjernor
framblänkte. Hell dig, Saturnus!
ropade klädmäklaren: du är trofast
och ~~den som du~~ ſtändig mot dem, ſom
på dig ~~tro~~ lita. I det ſamma
bredde en annan stormil ett ſvart
moln öfver himmelen och klockorne
i Stockholm började att ſlå tolf.
Under detta skrammel, ſom länge
fortfor, var ~~Aſseſsoren~~ Klädmäklaren ſtadd
i en ſällſynt verkſamhet. Med en
dragen värja, ſom han medbragt
från Haſselbacken ~~drog~~ ritade han en
krets omkring ſig och Blomblom.
Trenne gånger förnyade han denna
ceremonien och ſiſta gången förekom
det Auſcultanten, ſom skedde
ſådant med den häftighet, att ſmå
blå eldgniſtor knaſtrade efter vär-
jan, då han skar mot berget. Fram-
för kretſen utlade han ett tecken,
~~ſom lik och~~ hvilket, ~~lik en vänande~~
~~ſtod på gräſet utan~~ ritade
på gräſet ett upp och nedvändt
kors omgifvit af hånleende Hin-
hufvuden. ~~framför ſig~~ men innom kor-
ſen ~~lade~~ kaſtade han ett annat ~~[illegible]~~
likblekt tecken, och ~~han~~ han fram-
tog en liten bok, ſom han hittills
haft gömd inpå bara kroppen, under
kläderna.

~~Auſcultanten~~ Nu upphörde den
ſiſta klockan att ſlå sitt ljud ~~efter~~
derefter

[illegible]

ropa:

derefter sömnade ånyo i luften, då Kladmåklaren började att med hög röst: Jag Nhaftas ur Blommelin kal-lar och stämmer dig, Ariel, En af Underjordens sju Storfurstar! Härvid ~~gräde~~ gjorde han ~~med värjan~~ uti luften med värjan ett + att uppfinna dig, kom +, kom +, kom +, genom det allrahögsta, ~~allrastormäktigaste~~ allrasynnadaste och allrastormäktigaste +++ genom firmamentet, jorden, luften och allt, manar jag dig, att du in-ställa, ~~uppfinna~~ ~~och~~ dig och uppfinner dig, hvarsom helst min kallelse, och jag förelägger, anbjuder och förpliktar eder, att ni icke förmenen, hindren eller uppehållen, genom vid de stora Orden och namnen Dalo + Maksaim + Kufaloja + Munok + Phala-nik + ~~(*)~~ – – –

† ålägger och förpliktar

Länge förmådde icke Anstal-tanden att medfölja besvärjelsen,(*) ty då han kastade ögonen nedåt, såg han med ~~bestört~~ fasa, att hela staden blef i hast lika så betäckad som första Maji ~~Kyrkotornet~~ rörde sig gestalter omkring hvarandra, och från Blå Porten, Hasselbacken och Djurgården hvilka andra ställen såg han framtränga små halfalns höga gubbar klädde i grå kläder och röda mössor. Med en anständig trafikrusel sågos dessa bära bouteljkorgar och vatten embar m.m. men deras näsor funnos af en så exempellös storlek, att vår hjelte ej kunde undgå att beundra deras Stock. Egnade han en högre vördnad åt de ofantligt och, likasom till en hofbal, med ädla stenar utsmyckade ~~damerna~~, som framfördes af höga mörkbruna gubbar, hvilkas mossiga skägg räckte dem till midjan. Ja han var nedan färdig, att taga af sig hatten för en elegant dam, som kom honom nog nära, då hon råkade att, genom en hastig vändning ~~[illegible]~~ röja, att hon + var på ryggen

* Rösten af denna besvärjelse ej uppfinner

Ψ ~~Uti ett brokigt hvimmel~~

+ [illegible]

gen utholkad som ett baktråg, hvaraf var
hjelte drog den slutsatsen att det var
ett bergtroll ~~som~~ han hade för sig och
blef mycket rädd. Ännu högre stegrad

ännu skrämdan

denna känsla, då från hallbuskarna
bakom honom framträdde mörkgröna
damer, som med fladdrande hår hastigt
skyndade förbi; väpnade med spjut och
pilar. Han trodde att det var honom
de ville jaga; och blef alldeles betagen,
då han såg, simmande på sjön, en
[illegible] så stor som hela Norrbro,
hvilken derefter förvandlade sig i
flera skepnader, intill dess den slut-
ligen icke mera syntes, men från
rundstycke [illegible] anlände en liten
blågrå man, åtföljd af en stor skara
hvitklädda jungfrur, som likaledes
blandade sig med den öfriga hopen.
Häraf uppkom ett sådant hvimmel
framför Humblemans syn, att han icke
kunde blifva med sig sjelf ense om,

afgöra

antingen det var dessa skepnader, som
svängde om på släden, eller om det var
sjelfva släden, som svängde om med
dem, eller om det icke ~~var~~ slutligen
var han sjelf, som svängde sig fram-
för dem allesammans.

Åter öppnade klädmäklaren bo-
ken, gjorde flera rörelser i luften
med värjan och i en blink var allt bor-
ta. Genom dörrarna till husen om-
kring släden, framsträckte nu Tomtegub-
barna så mycket af deras näsor, som
deri ~~kunde~~ kunde rymmas. Bak-
om bergsskrefvorna sågs mörka skep-
nader, besådda med eldgnistor. På sjön
svängde sig en ofantlig ~~om~~ orm med
grönflammande ögon, vid hvars sken
man upptäckte, efter de i ~~vågorna~~
dykande ~~sjömän~~ sjömöjornas slöjor,
som sqvalpade af och an på vågorna,
såsom utfällningen fläktar omkring
en i grafven sjunkande likkista;
och sjelf visste icke Auskultanten, om
de gestalter, som mellan träden bakom
honom framlidade, med långa hängan-
de hundöron, spetsnäsor och utsläckta

lappar

läppar; ända in i ansiktet på honom,
verkligen voro molnklumparne af det
tjocka röken, som hvila på skogen, eller
de derinnom försvundna skogsrån. Deremot
befann sig på sladden ett annat sällskap,
tiråkligen uppfyldt af de lyktgubbar
eller skälvrängare, vid hvilkas osäkra
och flämtande sken man såg: än
harar, hvars hela ansikten utsköts
och bildade sig till en bredmunnad trum-
pet, kringom hvars ~~tappra~~ läppar lästs,
i gyllene majuskler orden: allerunder-
dånigste rapport: än åter höga embets-
män men med låga ben, af hvilka
uppbars ett djupsinnigt [illegible], med
åtskilliga ~~ordens~~ orden besånga pen-
nor, som rätt sedda utgjorde en läs-
bar mening, allerunderdånödmjukt be-
skedliglydigaste Votum: än åter
katter, som blåste flöjt, ~~som~~ och vandrande
penningpungar med rosettperuker, kring
hvilka qvällde högar af jernkontorets
assignationer till lösning för Riksdags
Gojomåls Perukhufvuden ilade utan
fötter, men nå, ofantligt plumagerade
hattar; och ända mot jorden bugade
sig stretkappor, utan hufvuden, men
med Knifvar till armar, hvarmed de
kärlekfullt omfamnade hvarandra.
Domare, formade som grodor, hoppade
med Lagens svärd mitt igenom sig, och
redliga med Statsmän, som fått Skadestånd i magen,
för bristen nu både hufvud och fötter.
Allsammans blandadt med ~~redliga med-~~
~~borgare~~, murmeldjur, räfvar på tu ben,
~~hyenor~~ vielfraser, varglor och andra
redliga medborgare. Men besynner-
ligast togo likväl de trenne kraft-
männerna Rökman, Rökström
och Röklund sig ut; och ehuru Con-
sultanten med säkerhet visste, att de
stadnat nedanföre berget, just på den
kullen, der lusthuset nu står, var han
likväl osäker om de tre rökgestalterna
han trodde sig blifva der varse, verk-
ligen voro de samma, eller icke; emedan

de liknade ömsom hundar, ömsom spenobarn, ömsom koskollor, ömsom solfvor, men oftast syntes de som gamla käringar, med Gothiska stormhattar på hufvudet.

Emellertid hade alla hundar i trakten blifvit satta i rörelse och uppvrålade ett ryslige tjut, hvari katternas jemrande toner blandade sig, och afbröts endast af de gälla hypprop, som då och då ~~[illegible]~~ upphäfdes, under det att hela skockar af kråkor ~~och skator~~ kråkor foro kraxande öfver och omkring berget, och hundradetals skator skrattade ur martallarne, ~~och~~ afbrutna då och då af en ugglas varningar eller ufvens commando-rop.

Hvem kan väl förtänka Ansulhanden, att han nu önskade sig tillbaka i sin säng. Han bäfvade och hans knä böjde sig under honom. Han knäppte sina händer tillsammans och ville försöka om han ännu minde något af morgon- och afton-bönerna, ~~[illegible]~~ bordsläsorna. Men snart förmådde han icke en gång att tänka, ty nu uppslog klädmäklaren åter svartkonstboken och började att upprepa Qvills General citation, hvarvid en stor svart hund, med lågande tunga och gnistrande ögon började att dansa utom kretsen. Knappt yttrade klädmäklaren åter några obekanta ord, då hunden försvann, och från berget framsköt en svart molnklump, som på afstånd sedd liknade en sky af korpar och kråkor, tagande sin väg öfver staden, der den bildade sig till ett ofantligt hufvud, ur hvars ögon en blå eld ormade sig, och från hvars tänder, ryslige blickar, som de plundrades lik, sedde på ett slags fält vid månskenet, skummade sig ett gult

Svörti

Ak

I en hand

etter, ſom blandadt med det ur någon frambrytande röda töcknet, bildade öfver Geſtaltens hjeſſa en omåtlig Thiar, hvarpå Storkyrkotornet ſyntes ſom kors.

Ifrån denna utomordentliga ſkepnad utſträckte ſig nedåt Tyſka kyrkan ~~en hand~~, då öfver denna byggnad i haſt uppſtod en regnbåge, ſom ſtödjande ſig på Maria Magdalena och Klara-kyrkotorn, bildade en i ~~[illegible] färger~~ nattliga färger glänſande morgonrodnad. På midten af den ſamma thronade en bild, klar ſom en ~~ſommar~~ Juni dag, och mild ſom en ſommarnatt, men en ~~[illegible]~~ ſommarnatt i Norden, på hvars ſorgligt leende panna vinterns ſnara drifvor tecknat en likſalm, en ſalm om förſakelſen och ~~ſmartan~~ förſakelſen i Bethuſet. Kraftig uppflammade denna ~~ſkepnad~~ geſtalt och thiaren med hufvudet förſvann nedſjunkande omkring ſkeppsbron, likaſom ett ſtort Svenſkt handelshus, då det upphör att gifva med eller betala.

Då klädmäklaren förmärkte hurulunda hans Majeſtätiſka hufvud gick under, öppnade han åter ſin bok med ~~en~~ det haſtiga ~~mod, ſom~~ [illegible], ſom förtröſtan ſkänker till erſättning för det flydda ~~mod~~ modet. Han mumlade ytterligare några ord ur den ſamma, hvarunder [illegible] ~~brinnande bruna~~ eldröda torndyflar och trollſländor ſågos ſkuta fart ifrån berget och rakt omkring den mäktiga geſtalten, ſom nu af morgonrodnaden bildade ſig tvänne ſtora vingar, på hvilka han långſamt framſväfvade öfver ſjön, omgifven af torndyflarne, ſom ſurrade

~~at~~ omkring honom, nästan så stormodigt, ~~[illegible]~~ som en sammansatt flock af beundrande illfänar emot en fribytare, som ~~[illegible]~~ dristad finner deras hjelte löjlig men med lika liten framgång som desse utförde de sina anfall. Kejserligen sprödde de, hvar gång de gjorde ~~[illegible]~~ choquer omkring sig, ett osäkert glitter, liknande Norrskenet, då det ur vissa nämnen blodfärgar ~~[illegible]~~ fädren tappra grafvar; men det försvann ocksa lika hastigt, och med ett ~~olidligt~~ tjut flydde de nu mera gulgröna ormarna på sina bleka vingar, förbi ansiktet på Auscultanten tillbaka in i skogen och ~~[illegible]~~ vidare öfver bergen utåt Ladugårdsgärdet; hvarifrån man snart såg, till ehvar förstärkning anrycka hela Regementer af beundrare, commenderade af ~~dylika~~ på framlande hästar & lika dana fältherrar

Fram~~skrid~~ skred emellertid, oaktadt allt motstånd, den i morgonrodnadens ~~drägt~~ ~~klädda~~ vingar benna gestalten och närmade sig nedan Djurgårdsladden, ~~åter~~ hvarest en vällsam rörelse derigenom förspordes. Hararna fingo vingar och gjorde under full krigsmusik af katterna, ett retrograd anfall, ådagaläggande derunder största bravour, i det att de försvunno bakom bergen. Af bläckhornen utgjötos proclamationer som sammanflöto i en svart rännil nedåt Hundskyke-grand. Grodorna skyndade sig tillbaka till träsken; och en lång kedjesalfva af den andelösa Armeen, upplöste sig i en otygg liklukt, hvilken likasom det annat undanfördes af den mäktiga stormvind, som

susande

(*)

na fältherrar

ſuſande förgik geſtalten.

Nu måtte väl Auſcultanten hafva lof att bli rädd, och det blef han jemväl af alla krafter. Hans kolen ſvekte gönom aldeles och hans hjerta dansade inom bröſtet en ordentlig kehraus. Deremot tyckte klädmäklaren icke förlora modet. Han såg sig omkring med samma blick, ſom troligen fordom Carl den djerfve, då han efter slaget vid Conflans ſann sig städd på flykten med en enda betjent.(*) Nu hade försvunnit eldvart Auſcultanten tillika med herrarna Röökman, Röökslund och Röökström voro ämna att skåda. Till den siſtnämnde af dessa ropade Kommerceråd fram aktade Borgersman och förklara hem offentligt äfven som men är, midt under upplysningens tidehvarf. Detta gjorde ocksä Åkare åldermannen, han stälde sig på den yttersta framskjutande spetsen af berget, lyftade på hatten och tog till orda: Min herre! Ett ädelt sinne, en stor själ, en efterklang af forntidens bragder. Siſta slägtet af den nedgående Göthiska kraften. En grafvård från Mannamodet går nu att beſkydda både den andeliga och lekamliga friheten, — en skänk af stora furſtar. Medlem af det Stånd ſom ~~vredet~~ spillar svärdet ur det Göthiska lejonets klo och ger dit i stället handelns ymnighets-horn, och ser i Sveas trenne kronor, trenne penningekatter, dem det åligger de tappre fädernas idoge ſöner att fylla med — åtminſtone Riksgälds-sedlar. Handelns skyddande Genius, jemte Bergverkens tynande undergång och handtverkeriernas

i fullkomlighet

dvallar

al.

när förkåfran--- men för Guds Skull! kom mig ej så nära.--- Skråordningens hvilande lugn, lik en ſofvande Amor på roſenblad Handelsvägen och courſen--- drag för f-n i våld! Med måtligheten dygder beväpnad, älskar man ej att se sig förnärmad— ~~drag~~ Hvad vill ni mig?— Jag är ingen kalkborgare! Jag är ingen af Telgetokar. Hvarföre bränner Ni?— Här i Staden skjutsa vi aldrig sjelfva, utan är det högvälborne Herr Öfverståthållaren, som"---

"Skjutsar med Eder." sade någon i det samma; hvarvid Åkare åldermannen, emedan den mäktiga geſtalten, ~~ſkult~~ ~~ſom~~ ~~kom~~ ſom tycktes hafva framskridit, utan att märka honom, nu kom honom allt för nära, försvann, som en rökflaik, under ljud af en bland kraftens vanliga eldspustar.

~~Nu forskade~~ Den susande Stormvinden fördade nu äfven Auscultanten, ſom, då han såg sig omkring, befann sig på vägen till Staden, utan att veta antingen han rullat utför berget eller om han blifvit lik Habakuk fattad vid hjessan af Geſtalten och nedförd. Längre fram upphann Auscultanten Klädmäklaren, ſom också tycktes vara i starkt lunk framåt ſamma väg, ehuru med lika mycken inre ovilja, ſom Ministrar understundom erkänna folkens rättigheter. ~~Då andra~~ Bägge skyndade således, utan att säga ett enda ord, men när Auscultanten hunnit förbi Lejonkulan tog han till sig så mycket mod, att han torde se sig tillbaka, för att få redo på, hvem det var som ~~således~~ på ett så oskickligt sätt fästat på honom; ~~och han~~ ökade strax ſina steg, ty den mäktiga gestalten, ſom med sitt hufvud räckte högt öfver Skogen, ~~och vinkad~~ stod ännu qvar på berget och vinkade med handen efter de ſpringande, på hvilka han kaſtade en blick ännu biſtrare än den, hvarmed Herr Preſidenten plägar bemöta ſådane perſoner, ſom utan slägtſkaps- eller fadernesanſkapsband och förnäma förord ſöka inträde uti hans verk.

NB

Vid hörnet af Stor- och Gånſeborns-gatorna träffade våra tvänne Renhållnings Entrepreneuren och Commiſsions Contoirs Commiſsarien, ~~ſom~~ hvilka huggit ſig faſt vid ett plank och med all makt ſträfvade mot ſtormen, ſom kringdref deras kappor i hvirflande ſagor. De trängde ſig intill de Klädmäklaren och Conſultanten, uppmanande dem föra att här hålla ſtånd. Här voro — ſade de — ett öppnit fält att lägga Borgersmannamodet i fulle dag. Man behöfde endast att anfalla förſt och ſkrika ſedan, i händelſe icke allt gick efter önſkan. Ehuru mäktiga bundsförvanter kunde man häråkna i Aſſ. Kanſl. Secreter, Väderhane kunde man med ſäkerhet vänta medion honorable, emedan en ſådan händelſe vore för honom en offentlig furſtek, hvarpå han kunde lefva minſt ett halft år; och ſtällets ſkriande, ſkulle framſtälla en olycklig utgång ſåſom motbjudande, hvilket nödvändigt måſte verka bifall hos alla dem, hvilka vid ſaken bedömmande nyttjade aptiten till tankſtällare och läto magen förrätta tjenſten för förſtåndet.

Denna uppmaning föll ej på Hellebergets Klädmäklaren vände sig om och öppnad ſin bok; då plötſligen ſkydsande en lång och mörk geſtalt kom honom till undſättning med hvarjehanda ordiga uttryck, ſom ſvaldes med genrykning af Commiſsionscontoirs Commiſsarien och Åkare Åldermannen, men ej kunde intygas af Calculanten, ſom deruti fann icke en gång vanlig rörighet, ännu mindre ſkarpſinnighet.

Salander

bergsgrytas

Sålunda styrkt, blef Klädmäklaren ~~f~~ så dristig
att han till ochså ropade emot gestalten, noj
~~sägande~~: "Fly Aristocratiska vidskepelse
monarkiska syrenilla eller republicanska
fördystring! Det är icke att en ny ska-
pelse förestår. Att den tålas icke dessa
~~fornlima~~ forntima bilder, som skapade
under mörkrets tidehvarf från åro at-
fådde till en ny tid ~~framunder Den~~
~~fro skall~~" "Men fruktom skändet!
ropade Skyddsguden, emedan den
kan verkligen ligga alfvar." "Ja,
fly! Valdsverkare! Vidskepelserare!
och Trollkarl! skriade Commissions-
Contoirs Commissarien. Jag råder
dig dertill, så framt du ej vill
till dessa afskyvärda benämnin-
gar se sofar den af edsvicesbryta-
re och mutinerare. Jag vet att nå-
ger herr Klädmäklaren Stommelin,
att njuta den frid Konungen sina
undersåtare förunt. Gase.

Men klädmäklaren är själf trollkarl

Från Djurgårdsviken kom en
frisk ~~b~~ kåre, som ref pennan ~~ur~~
~~handen~~ ur handen på Gumseforns-gatans
skyddsgud, hvilken derefter tleijro-
de sig lik ett insaladt ~~andstar~~ lag
tillbaka, beredde samma ömkliga
stad at Rockmann, som ~~förut~~ Stock-
ström förut undergått, och ögonblick-
ligen försatte våra hjeltar i storm-
steg framåt ~~hvarlunder vinden~~
~~synter silja~~ ~~lik~~ ~~Ha~~ ända emot
Svartmansgatan. Här var andan
nära att förgå Auscultanten, som
~~de~~ förderkull slutligen sjelf be-
slöt att ställa sig under lagarnas
beskydd, hvilket han ock ljudeli-
gen androg, ~~utan~~ utan att an-
nan framgång, än att vädret nafsta-
de så mycket skarpare på bakdelen
af hans lekamen.

Emellertid ~~hade~~ syntes de trödda och ofam-
manhängande orden utaf Auscultanten,
hafva anslagit ett sympathetiskt
hjerta i grannskapet, ty ofvanifrån
hördes någon ytra: NB

Se

klädmäklaren [illegible]
[illegible]

Väldiga anachronismer

På alltings ~~kyrnde förmaning~~ uppenbarligt att det ej var första gången som talaren [illegible] i vädret

att han hellre ansåg den som min invention. Den är ej den första för hvilken [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ att [illegible] tillstånd och [illegible] [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ utropat.

"Se det kallar jag ett politiskt ord i en commerciell tid" ropade klädmäklaren, fortfarande: ädelmodige ~~[illegible]~~ försvarare af svenska folkets fri- och rättigheter. Se framför er en af vidskeppelsen, svärmeriet och mysticismen blodstänkt medborgare, som vet att ni förmår det och således äfven att skydda honom."

"Min herre" svarade rösten — Sverige har deri den svenska Congregationen, en miniatur bild af den franska, som, på sådant sätt, genom sina anonyma organer ger luft åt sin önskan och sin förhoppning, ja än mera åt sina förhoppningar — — men slutet på denna ordström kunde [illegible] ej säga, ty han skyndade sig då som bäst under stormen in i klädmäklarens närbelägna klädstånd, utan förlorade ~~det Sådan vet jag också~~ denna orator, lik talarne öfriga, sig uppenbarligen i vädret.

"Sådan vet jag också — fortfor rösten — [illegible] [illegible] blifva tyst — ~~[illegible]~~ att vi lefva i ordens tidehvarf och icke i handlingarnas. Är det icke considerabelt att jag vet det; men sådant är ett nytt bevis på huru mycket jag vet, och till denna tanke har jag kommit genom många års eftertanke. Hvarföre jag också annonserar denna nouveauté, som ingen menniska förr mig ~~[illegible]~~ inventerat, utan sitter jag ~~[illegible]~~ [illegible] och bara inventerar."

Hos klädmäklaren växte också modet, då stormen den förlorade sig mellan de höga husen. Han framsteg derföre midt på gatan och öppnade sin bok, hvarvid förmärktes ett sådant buller eller slammer, som vanlyckt plägar ~~låta~~ julttiden ~~göra~~ ~~vid~~ beſvära grannarne till dem, ſom ſkyfva med de månatliga taxorne öfverdrifvande att ſkaffa; och då förmärka ett ~~ideligt~~ ſtort opåkeri af bryggarkärror, bagarslädar, fiſkmånglarveder och ſlaktarkalfvar, ſom allt betalas af de fattiga. Men ſom intet ſyntes ha, ehuru mycket klädmäklaren än ſåg ſig omkring, ryckte han med och till ropade Stadsfällnings Entreprenearen: Träd då fram du trefne Medborgare, ſom föder dig, genom idoghet och ſpeculation i ditt anletes ſvett, dig ſäller kan med allt ſkäl vara ſtält direct att du icke tillhör denna tärande claſs af ſtatsmän, ſom — —

"Som inföll Väderhanen på Tyska kyrkan — nyårsdagarna på ett vådligt ſätt utförda företagna equilibriſtiſka öfningar på de glaſerade takſtenarne, och hvarvid en ſåkallade väderhane nödvändigt måſte ihogkomma de artiga ſententierna om den ſkyfvorga banan till lyckan och galgen i de ſtora krogar."

"Är icke detta ~~dramatiskt kraft~~ kraftigt argument" ropade jernstången under tyngden. "Det är icke allom gifvet att vara ſå qvick."

"Jag uppvaktar ingen mer än Stadskameraren, Aſsiſtenterna i Politiecollegium och Registratorn i Politien, jemte Notarierne." ſpiſkade Röcklund, hvarefter han med högre röst begynte: "I Amerika — — — Längre fick han likväl ej komma, ty nu gallskrek Väderhanen: "Ja ſå, det är om Amerika. Låt mig då tala. Jag kom-

mer då alltid i haget, i extas – skulle
jag säga. Jag vet diverſe om Amerika.
Om man ville göra mig till Conſul
der och betala mig för mitt blad – –
Nej vördnadsvärda Allmänhet
jag betygar, – – endast för dig
och ditt contentement renoncerar
jag alla avancementer. Jag blir
ingen kung, abſolut ingen kung, utom
– den ſtörſta politiſke, commer-
cielle och litterära författare, ſom
verlden någonsin frambragt. –
~~Hvarvid [illegible]~~ Hvarvid gjorde ett
så gällt skratt att luften snart
ſagt ſkakades deraf, och detta
icke allenast upplöste ~~en~~ Reſtau-
rang Entrepreneuren med ett ljud
ſom då någon för deſs stora ~~kraft~~
~~skull~~ myndighets ſkull dunkar ſig
för bröſtet och lukten af den ~~upp~~
~~ee~~ förtunnade kraften stack i
näſan, ſom en vanlig canonidée
eller canonfeber; utan snurrade
äfven väderhanen deruti så haſtigt om-
kring att han lyste af Girouettismen eller vänd-
ſkelighet lyste ~~omkring ſom om~~ lika ſom ett ſtjernande
~~ſoſom ett~~ bloſſ, ~~då man tjuſtrar~~
~~ſitte~~.

2

“Bäſta!” gnisslade Klädmäklaren
med ſammanbitna tänder. Bäſta,
nu bryter jag tändernas inſegel. Ö
mäktiga andar – ropade han – ſom
råden för denna natten och för denna
stund af natten, nalkens! nalkens!
nalkens! En annan gång vill
jag faſtande och iförd Mudaclet åt
Eder offra ſaffran. Men faran hvilar
på min hjeſſa. ~~Förlåten~~ Urſäkten mig! ~~Förlåten~~ Urſäkten
mig! ~~Förlåten mig~~ Urſäkten mig!” och
nu tog han ned en i klädſtåndet hän-
gande värja, utdrog den, ritade omkring
ſig och Auſcultanten en krets ~~ſaman~~
och ropade: “Den Stormäktigſte Allenå-
digſte Herre! Herr Smith, en enväldig

Tillgifven mig

och allom hjelpande Konung öfwer Storstagen. Hans Excellence Herr Grefwe Maguth, Minister för de inre ärenderna ſamt Riddare och Commendeur af alla Ordnar. Hans Excellence ———

Från Rimſtugugatan framgick nu ett wäder med den häftighet, att ſimſtöflarna, kopparpannorna och Leerſkålarna ur Klädſtåndet haglade kring öronen på wåra hjeltar, och Klädmäklaren tumlade ~~ty~~ Tyska kyrkobrinken utföre, hwarunder han gråtande ſkrek: "Jag mitt fördömda nöt, ſom ej kom ihåg att fredagen är ingången." — ~~Han~~

Reſten af ~~kla~~ orationen gick likwäl förlorad för Auſcultanten, ſom, då han kom ſig före, fann ſig redan ~~infänd~~ af twänne ynglingar i blå lifrockar med ſilfwerbälten, införd i Referendariens förſtuga. Der emottogs han af twänne män i lika klädnad, men från hwilkas ſkuldror nedhwalde ſida talarer, hwars ſläp krökte ſig i en halft upplöſt form, lik en hwit molnſtrimma på en ren ſommarhimmel. Allt war för öfrigt här och i trapporna fullt af lif och rörelſe; björnarna ſkyldrade med muſkött, crocodilen mannade rå, rockorna bockade ſig och ugglorna nego ända ned till ~~jor~~ jorden. Öfwer hwilka alla beſynnerliga ſeder, Auſcultanten, ſom trodde ſig föras till den vacanta ſallbänken, ſlutligen blef ſå grimmelkantig, att han icke wiſte, hwad ſom med honom förgick, förrän han fann ſig införd i en ſal.

Här ifrån wille han ſkynda tillbaka, ty hela rummet tycktes honom uppfylldt af eldflammor, emellan ~~e~~ hwilka Referendarien vadade honom till möte, hwarvid elden weck på bägge ſidor ifrån honom, likaſom undanfläktad af en ſakta wind.

Från—

Hwad han vidare med klagande röſt ~~fr~~ framqvid

40.

framkommen ~~genom~~ till ~~mot~~ Consultanden sade han: "Jag måste veta hvem du är? och om Du är den jag anar? Frukta icke! Erinra dig hvad Roger Baco förvisade oss om; eller att en ren och skuldfri själ är mäktigare än alla elementer och således icke behöfver att frukta dem." Härvid fattade han Humblom vid handen, men lågorna flammade upp och slöto sig tillsammans emot denna. Förgäfves näpste Referendarien Salamandrarna för detta ofog, de förblefvo oroliga och måste han slutligen antyda dem, att begifva sig in i den på det hvita marmorbordet brinnande elden; hvarvid Humblom tydligen såg, att de förmenta flammorna icke ~~voro~~ ~~ann~~ ~~var~~ voro annat, än de små purpurfärgade varelsernas andedrägt.

Emellertid hördes ett ovanligt buller utanför fönstret och Consultanden igenkände Wådershanes röst, som frusande utfor: Tror Herren, att jag som sitter härnere, i egenskap af ansvarig Redacteur, för att avertera Publiken hvarifrån vädret kommer och hvart det går, kan lämna sådana mystiska operationer obemälda. Jag ser deri occulta machinationer af en svensk congregation, som vill uppfylla publiken med superstition, hvaremot jag ensamt fyller den med väder och vind, som den befinner sig väl utaf, digesterar mycket lätt och ger ifrån sig i form af Patriotisme för nästan. Jag måste relevera detta fenomen, som är ofantligt, emedan det så öppet blottar caracteren och tendensen, samt planen och syftemålet ~~med~~ vissa Skriftställares bemödanden och machinationer, och demaskera dem, som under det att de affectera ~~oberoende~~ och desinteressement, mer eller mindre hemligt låta ge sig eller emottaga pensioner, arfvoden, lukrativa kommissioner, ~~tjenster~~ och befordringar eller andra ynnest-bevis och emolumenter af de styrande, och sålunda sätta sig i omedelbart beroende af dem." — —

Längre hann den ordrike likväl icke, förrän Referendarien öppnade fenstret

X lyx, vanitet och ostentation

independans

charger

och sprade: upphör då en gång eländige Skrifvare! Jag ber dig ~~[illegible]~~ för mera, för att icke känna dig. Din främre del med den af åtrå att betyda något skrållande kammen, med sin ädla öppna ~~[illegible]~~ nebb ~~och~~ som girigt kräfvande önskar ju ej mera, än att få hacka i sig ett korn; och din sämre del, som bröt sig med sina påfogels fjädrar hänbland i himmelen, vill ju icke något bättre än få sig lite förgyllning till den, ankört ur den Kongl. Ränt-kammaren. Dina opinioner följa vinden åt, då han springer compassen rundt, under en bankfattig oshyfsel i ord och ett jolrande hocuspocuseri vid hårbyteriet med främmande idéer. Skryt för öfrigt icke af oberoende och ~~de~~ disinteressement # Af den, som ger sig ut för sanningens Riddare, är det likaså infamt, att ~~[illegible]~~ utesluta och förvanda hvad som tillfört en tillhållit, eller till och med framkomna med anfakter, ~~för det~~ att en förnäm Syndare uppsökte honom ~~dig~~, uppvaktar honom ~~dig~~, omintrad honom ~~dig~~, begärt ~~dits~~ hans råd, gifvit honom mat, låtit honom åka med sig eller gå bredvid sig på allmänna ställen, eller med tålamod afhört dessa oändliga visor om hvad hvar man vet; att lämna enslingens klagan orörd, så framt ej enskild hämnd eller enskilda afsikter ~~kunna deraf~~ icke kunna deraf förenas; och att ensidigt framställa hvad som länder den gynnade parten till fördel, som att sälja sig till de maktägande. "Utanför fenstret, som Referendarien nu drog upp, blef det andeles tyst, hvarefter talaren fortfor: Den der ~~Vädersanen~~ spörkande väderhanen är icke något annat, än en succubus eller incubus (*) d.v.s. blir lifslefvande högfärdsdjefvalen, hvilken, på samma sätt ~~som~~ som vanliga kärleksdjeflar förskapa sig till sköna qvinnor, för att förföra olyckliga ynglingar till kärleksförbindelser ~~med sig~~ och derigenom hindra dem från umgänge med menniskor, likaså ger denne sig utseende af en fri-

och gemytlighet

hvem skadar icke genom denna affecterade affectlöshet, och denna opartiska partiskhet

Hemudan

med offentliggörandet deraf

(*)

kådar icke igenom denna
rade affectlöshet, och
gnartiska partiskhet

gnandet d[illegible]

~~och~~ [illegible] [illegible] [illegible]
allt detta var [illegible]
hans högd att

till den grad hade hans sinne
[illegible] [illegible] af allt det
underbara han [illegible] [illegible]
af denna natt [illegible] [illegible]

en med drakar bespänd vagn [illegible]
[illegible] genom ett fenster

hets- och rättälskande person, för att hindra andra från handling, då han sjelf icke kan åstadkomma mera än ord."

"Omöjligen kan det vara en djefvul; invände Auskultanten — han talar ju så enfaldigt."

"Likasom det icke också funnes dumma djeflar." svarade Referendarien, fattade Humbloms hand och införde honom i nästa rum.

Der möttes Auskultanten af ett mildt man kan näppan säga, kylande sken, ~~som~~ utströmmade från de fyra lejonen, som uppburo den thron, hvarpå den sköna Alexandra satt. Öfver henne bildade sig en himmel af sammanflätade rosor, från hvilka ett skimmer, likt morgonrodnadens, utgick och blandade sig med liljeglansen. Vid det sällsamma dager som härigenom uppkom, såg Humblom rummet uppfyllt af glänsande skapnader, som tycktes utflyta från ljuset, eller snarare voro sjelfva ljuset. Dessa omgåfvo thronen, framför hvilken stodo tvänne låga, med purpur öfverdragna altaren, hvarpå fanns liggande en fullkomlig Riddarrustning med svärd och lans, samt gyllene sporrar. ~~Emellertid~~ förvånade denna tillställning Auskultanten så mycket, att han icke visste hvad han skulle säga, och då Referendarien gaf ~~honom vid~~ handen att den rustning han nu såg framför sig var den ~~den~~ samma, som han fordom burit i Libyen, yttrade han endast: "ja så!" ty han tyckte det icke vara mödan värdt, att ytterligare påminna Referendarien derom, att Libyen icke varit stället för hans hjeltedater.

En storm susade häftigt förbi, uppslog fenstret, och från ett drakspann, framträdde utur den samma, en lång och mager gestalt, klädd i en svart klädnad, beströdd med glänsande saphirer. Denne tog de på altaret liggande jernhandskarna och ställde sig på sidan om thronen

thronen. Men på stormen följde en Klart, och uti den trädde fram en man i himmelsblå klädnad, ridande på en hjort, och förande i handen ett draget svärd, ~~ded Stubb~~ som han likväl stack i skidan, då han ~~skulle~~ handla begynnan, som låg ~~ſe~~ bland den andra rustningen. Litet derefter under en klar vinternatt, syntes en person i konunglig drägt, klädd i hvita kläder, ~~och~~ ridande på en Camel, och hållande ett scepter i handen. Denna framträdde med milda åtbörder och hälsade den helige Riddarens långarnisk. Långsamt framsväfvade sedan en mild silfversky, den omkretsade flera gånger munnit och andra. Slutligen utsändes af en hvit björn hvarpå red en i mångfärgad drägt prunkande Konung. Skön var han att skåda och strålande hans skrud, då han framträdde för att emot långarnisken. Men en helt annan känsla bemäktigade sig Auscultanten, när ett norrsken framblänkte, emellan hvars glänsande bilder förmärktes en Konung, ridande på en varg. Öfver sin rustning bar han en blodröd mantel, rikligen besatt med rubiner och spridda härar följde honom ur Norrskenet, hvarföre ocksä Auscultanten, som tydligen såg elden ur Canonerna ovillkorligen hukade sig ned för att icke blifva dödskjuten, eller qväst; men när han icke märkte några smällar efter skotten, och såg Konungen fälla lansen och svärdet, samt dermed ställa sig på sidan om thronen, kom han sig åter före, likväl endast för att å nyo förskräckas, emedan i Norrskenets sköte frambrusade en orkan, ~~å~~ åtföljd af regn och hagel, hvarunder hastigt åter framstod en konunglig person ridande på en hind och hållande en båge med pilar i handen. I en klädnad af silfverskir nalkade han altaret ~~och~~ fattade hjelmen, och intog sin plats till vänster om thronen. Att Auscultanten under allt detta starkt svettades, lär väl ingen undra öfver, men han kände sig alldeles genomblöt

befans

~~uppfyllte~~ upplyfte

[illegible] kulorna

~~[illegible]~~ k andet lin åter uppf fram genomblött, då en flammande eld, eller snarare ofantliga eldmassor började att nedfalla ofvanifrån, och emellan dem sågs framkomma en väldig Konung, med sin spira i handen, ridande på ett Lejon. Hans höga och ansenliga gestalt pryddes af en guldfärgad mantel, här och der mängd med blod och helbesatt af strålande diamanter. Genast tog Skölden, hvarpå det röda korset glänste och ställde sig till höger om Thronen.

Endast sporrarna lågo nu mera qvar och desse hemtades af Kejsarinnan sjelf, hvarefter Referendarien uppsteg på trappstegen till Thronen och utropade: väpnen honom med sanning och omgjorden hans länder med kraft. Nu framträdde Astralanderna och främst ibland dem herskaren öfver Mercurius, hvilken påklädde ~~honom~~ vår hjelte jernstöflarna, äfvensom ~~hans~~ handsken af Venus anlade läderharnisket. Men när Jupiter ville påföra honom brynjan och Saturnus jernhandskarne, bad han allerödmjukast att få [illegible] sig Svärdet ~~h~~ vägrade han bestämdt att af Martis hand emottaga, ty en sådan pampkunds väl efter hans mening anstå en af Kong. Carl XII:s drabanter, men en modern krigsofficier och ännu mindre en Skrifvare behöfde alldeles icke ~~att~~ släpa med sig en slik best, särdeles under en human och upplyst tid, då man icke gick hvarannan på lifvet ~~med~~ äggjern utan snarast med ord, och ~~de~~ hyperfina personer som läto förstå, icke blott af en Ridderlig Anda, utan äfven att de snart sagt voro komne ~~endast~~ på jorden, endast och allenast för att stå fadder vid Ridderlighetens nya födelse, med det påföljande dopelse-akt, kunde nu mera umbära svärdet likasåväl som Ridderskorna. Ja, Auscultanten försäkrade den vredgade klart att om Kong. Duellsplacatet icke tillika befattade sig med skällsord, så hade det längesedan kommit ur bruk bland hela Högloflig

behöfde icke ett dylikt ohyfsadt [illegible]

Obegripligt

Groft

Ridderskap och Adel samt Krigsbefälet,
och hvarföre han äfven hoppades, att
någon måtte vid en blifvande Riksdag
föreslå, att ~~[illegible]~~ så straffa dem som först
hvarpå man lät hända göra sig skada,
måtte alldeles borttagas ur språket namn
och de som sådant önskade få kalla
sig Blomsterord, ~~[illegible]~~, Dunderord, o.s.v.
i stället för Blomstersvärd och Dunder-
svärd m. m." Under denna Oration ha-
de Auskultanten likväl fått stänket
på sig och tyckte han sig blifva just
som något stycke deraf. Men han bör-
jade ~~[illegible]~~ att märkbart qvida, då Må-
nans beherrskare satte hjelmen på
hans hufvud, och när den strålan-
de Solguden räckte honom skölden,
~~bara~~ tumlade han öfverända.

Så vår hjelte ändtligen kom sig
före igen, stod Referendarien bredvid ho-
nom, hållande en röd och en hvit
ros för hans näsa. "Drick kraft af
rosens purpur! Drick saktmod af dess
liljor!" sade den hvita Blommulin.
De äro oskuldens vittnen och oskuldens
segrar öfver allt.

"Nej, bevara oss!" ~~sade~~ invände Auskultan-
ten. "Rosorna hafva visst en annan be-
tydelse; men Referendarien fortfor:
Emellan kyrkan öfver det stället der
Christus föddes och Bethlehems stad
låg fordom ett fält, som kallades Rosen-
fältet. Detta har sitt namn deraf,
att [illegible] en ung jungfru, som blifvit
oskyldigt angifven och dömd för det att
hon förlorat sin krona, blifvit dit
utförd för att lefvande brännas. Till
den ändan hade man uppfört ett
bål af de på fältet växande törnen,
och blef nu jungfrun ställd på bålet
och det samma antändt. Men då
lågorna flammade opp, då ropade
jungfrun till den sanne Guden och
bad honom göra att under och be-
vittna hennes oskuld. Slocknade så
elden i samma stund; och der den
fattat i törnet uppskötto röda rosor
i de glimmande kolens ställe; men de

fordom

törnen, ſom ännu icke funnit att användas, bara gröna roſor. Och äro deſſa de förſta man någonſin ſett på jorden; hvaraf Roſenfältet ſålunda ock fick ſitt namn."

"Hela berättelſen är endaſt en hopſpunnen dikt" — ropade Humblom — "jag älſkar inga ſådana. Redbara ſaker vill jag ha, ty jag är ſjelf en redbar man. Inga gengångare och revenants; ~~och~~ ännu mindre något efterapnit af Riddar Sanct Jöran. Ty den var en [illegible] narr, ſom ej gick in på Kejſarens förſlag; eljeſt hade han ſäkert blifvit både Kammarherre och Landshöfding, ja till och med kanſke fått ſig en Commendeurs-ſtjerna på bröſtet."

Med en ſträng uppſyn ~~mätade~~ ~~Gubben~~ betraktade gubben, under det han ſkakade på hufvudet, Humblom, ſom åter antog ett mera ſjelfförnöjt utſeende, ſedan han ſålunda i ſitt tycke, rätt qvickt kaſtat ifrån ~~[illegible]~~ ſig och motſtått freſtelſen. Han ville tala ännu mera, troligtvis för att ſjelf utlägga vigten af ſin dikt, då Blommelin vinkade och ytrade en afſkedsſignelſe åt Aſtralandarna; deſſa afvågnade inom ögonblicket Anſaltanden och ruſade ut genom det öppna fenſtret, hvarvid Humblom hörde på ~~[illegible]~~ en och ſamma gång, ~~ſmal~~ ſkrälla, fåglar ſmattra mot rutorna och orkanen ~~bruſa~~ hvina, ſamt ſåg en förunderlig blandning af ſkyar, eldſlagör, norrſken och blixtrar ſväfva på gatan.

I en blink var allt förbi och en ſtum tyſtnad herrſkade, hvilken ~~en~~ likväl afbröts af Konge Seerder Wäderhanes välkända röſt, ſom klagelig ropade: Sötaſte Publik! Hjelp mig. Hjelp mig! Den congregation, ſom jag för ditt condeſcendement och eget ſoulagement inventerat, procreerat, [illegible] genererat, ~~och~~ [illegible] reellement mut. Nu rasade den värre än en galen gymnasist. Jag ~~var~~ observerade den nyss. Här erkänner jag ett tredje parti, ſom hvarken äro odalmän och ofvenska Svear, eller Vederhanar och vindspelare i Godarte Publik! du ~~är~~ ſtark på mig!! Du är förlorad om någon annan får makt med dig. Min mage! min mage! så ~~sqvles~~ snyftade rösten och upplöste sig omärkbart i denna klagan.

Utan att rätt veta, huruledes han blifvit ditförslad, befann Auscultanten, när han kom till besinning, ~~sig~~ ſig i yttre rummet. Här var det som Vederhanes ſuckan nådde hans öron, och här tillspordes han af gubben: "Om han verkligen var så redbar och tråfven som han påstod?"

"Det redbara och nyttiga – svarade Auscultanten – är det som verkligen är redbart och nyttigt, och det är alltid ~~nyttigt~~ + gagnande, ~~tit~~, att vara redbar och nyttig. ~~Och~~ Derföre är jag också ~~emot~~ inbildningen. – Jag undrar hvar den karlen, ſom drog på mig jernhandskarna, satte min kappa? Ja så, nu minnes jag att jag icke hade den med mig. Jag blir alldeles olycklig genom den der inbildningen, eller fantasien, ſom den också kallas."

[illegible]

"Herlig är inbildningen" sade gubben. Hon planterar betydelsens frö i det betydelselösa lifvet, ~~och~~ och lockar oss med ~~blommor~~ med himmelska blommor tillbaka till det ~~förgyller natten med drömmar om det~~ Eden, hvarest vi högfärdar öfver att hafva blifvit, för ~~kundſkapens~~ ſkull förjagade. Morgonen af vårt lif förgyller hon med det jordiska hoppet, och hon förſkönar aftonen med det himmelska, omgifvet af odödlighetens ~~stjernkronor~~ stjernkronar. Hon binder orden ~~till kransar~~ på skaldens tunga till kransar, och af ljuden från harpans strängar väfver hon vingar åt den eviga harmonien. ~~Då~~ Och der jordens korta timmar ej längre förslå, ~~be~~ der breder

hon

hon den ~~himmelska~~ skimrande regnbågen, såsom en väg till lifvet, efter lifvet, till en morgon, utan afton, till en eld, utan hetta, eller lugnet speglar sig i saligheten.

"Ja, efter det nu skall så vara — ~~—~~ ordade Auscultanten — så vill jag icke heller förklara mig ~~för~~ emot imaginationen och poesien; men då skall den vara kraftig; den skall omröra våra forngudar med kraft; ~~den skall~~ — — — ja det skall den göra."

"Yngling! — svarade Referendarien — lär dig att förstå, att ropet efter kraft är vanmaktens nödskri efter betydelse. Den som ~~äger styrka~~ verkligen äger styrka, saknar den icke. Man begär icke hvad man redan har. Denna ofrälse sköld och adeliga slutna hjelm, hvarmed så många yfvas, är icke af härdadt jern, den är af polerad papp. Den är en ansökan om gyllene nät med rika Kronofisken ~~f~~ att vittja dem uti; eller de långhåriga fårens rop efter Islands baggar." Hvartill likväl Auscultanten ingen ting svarade, emedan ~~nu~~ han höll som bäst på att somna in; dock förekom det honom, som hade Referendarien vid ~~ut~~ utgåendet + yttrat: denne är också oefterrättelig."

Den utan [illegible] [illegible]

Referendariens tal hade verkligen försatt Auscultanten i det ljufva mellantillstånd emellan sömn och vaka, hvilket omedelbarligen plägar infinna sig, då man hör ord klinga kring öronen, utan att förstå, eller, som många Statsmän, tänker djupt öfver ~~mensklig~~ menniskoslägtets angelägenheter, + uppå maten. Så satt ock vår hjelte med slutna ögon och öppen mund, då dörren till rummet slogs upp och derigenom inträdde samteliga husgudarnes fylgior, anförde af den nysstyggade tjonnens som på de öfriges vägnar, höll följande tal: Vålaktade Herr Auscultant! Det prof Ni genomgått är slut, det är för Er hedrande. Ni har undflytt fantasiens förvillelser; ni har hållit er obesmittad från dessa så kallade ungdomsidealer; ni har egnat det verbara Er dyrkan och från det afvassamma har Ni ~~heny~~ ~~ungdomen~~ låtit locka Er af omständigheterna. Då sådant är det ~~som man~~ framgår till rykte och betydelse, till belöningar och utmärkelser, och som man gör sig värdig en stol i de vittras gille och ~~ett~~ ~~att~~ i hemlighet få hålla i ~~de~~ skyrander tom; lika fjerran man är från striden, är man ock från alla hugg eller stickorgan, hvilka genom sin egg, alltid blifva äfventyrliga för den vise, som ~~b~~ vill helskinnad skörda odlarens möda. Fortgå, min herre! Hvad skall Ni icke ~~ett~~ blifva om sju år. Ni är då en mognad man. Naturen gaf Er skalle, Philosophien skall lära Er att tro, och erfarenheten att icke förvirras. Var derföre snart välkommen till målet. Inga drömmar skola mera ~~miß~~leda Eder till bedrägliga omdömen om Edra förmän; och Ni skall icke befara att förföljas af peruken. Med honom skall Ni snart sluta det vänskapsband, som förenar sympathetiska själar. Då ett annat skulle ske hvarken Ni eller vi lida af svärmeriets våld och phantasiens förtryck, skola vi ännu en gång helsa Eder. Emellertid ~~skola~~ ~~vi~~ högakta denna redbara själ och deras obegripliga förstånd, som gaf Er förmåga att segra. Fortfar! Och Eder President skall i Eder se en redobogen rådgifvare, edra vännen en vänfast domare!"

Särskildt framträdde nu hvar-

endast i unga man

Då

+ slutar med ett [illegible]

d. man

nd att { efter alltid, respekt [illegible] bör försvinna

och en för att betyga sin vördnad, och med ett huldt smålende gaf Auscultanten härvid ~~tillkänna~~ att förstå, det han särskildt kände och värderade kaffekannorna och ölstopen. Hvarefter han harklar på följande sätt tilltalte de församlade: "Mina Herrar och Damer! Den heder I meddelen mig, emottager jag med vördnad och skall bemöda mig att bli den samma värdig. Jag vet att ungdomsidealerna icke äro något annat, än frukter af barnets obekantskap med verlden, och jag hoppas att Presidenten ej tager illa opp om någon skulle omedvetet förgripa sig mot honom i en dröm. Jag älskar icke Phantasien. De skepnader den framställer hafva ingen kropp och kunna således svårligen inför domstol ställas, ännu mindre åläggas böter eller afstraffas med vatten och bröd i häktelse. De skall betraktas med vrånga framställningar till allmänhetens förvillande och förledande. Edert öde, Mitt Herrskap! är bittert. Från redbar medborgare är anden borttagen och kroppen — —

Troligen hade Auscultanten talat ännu länge, om ej Margarethas ankomst afbrutit honom. Hon sade sig hafva portnyckeln i handen för att släppa honom ut. Han samlade derföre sina tankar, och ~~tog~~ ville, utan att rätt veta om han drömde eller var vaken, med ett rördt hjerta taga afsked af det sällskap som omgifvit honom. ~~och~~ Då han gick ut för trappan, såg han ~~icke~~ ~~utan~~ med verklig saknad, en så hederlig och rättänkande medborgare, som Björnen, stå der uppstoppad.

~~men~~ vid qvinnans ankomst försvunnit,

men märkte att de

Men ännu länge ute på gatan fortfor förvåningen. Af det makalösa talet fann han sig försäkrad om en mängd redbara och till en stor del [illegible] medmenniskors tillgifvenhet och beundran; och han trodde sig med full säkerhet veta, att dessa aflagt ſtrandarien och ſålunda ~~menade~~ ~~med honom så ärligt~~. Yttermera hade han slagit ifrån, ej mindre Reverenda-rier, hvars uppbrände var mer än tvåtydigt, än ock astralanderna, ſom icke tyckte hafva annat uppsåt än att anfwäfsa honom vid något tillfälle, ehuru han ända från de ſpädaste barnbenen haft en ſynnerlig afsky för gevärsſkrammel. Han ~~utvecklade~~ ännu vidare dessa farhågor och hade ~~redan~~ fått till hopa en ſtor våda för det allmänna d. v. ſ. honom ſjelf, då han hörde något knarra på Tyska Kyrkotornet, och ehuru han ingen ting kunde se, förstod han likväl att det var vädret, ſom ſvängde om hanen, hvilken strax infört i följande Monolog:

Visserligen tyckte också ~~Questhanten~~ sig märka att dessa reflexioner motsade hvarandra; men emedan sådant måste ligga i en sannskyldig Väderhanes Caracter, och framför allt ~~det~~ dennes, hvars syssla det är att inför allmänheten föredraga hvad han ſjelf icke vet, brydde ~~Questhanten~~ vår hjelte sig föga derom, utan skyndade hem. Vid ankomsten till porten saknade han likväl sin nyckel. Han klappade länge, men förgäfves. ~~Han~~ såg ingen annan utväg, än att ſöka sig en lägostad annorstädes. Närvid erinrade han sig Caukarna i Kungsträgården, ~~at~~ dit han derjemte kände sig drifven af en ofrivillig trånad. Derföre skyndade han sig ock dit, men framkommen emot det nu mera nedrifna Grefve Lehos hus, blef han varse ett förunderligt jerkeken, nemligen tvenne väder-mänar ſittande i ſamma ſtällning

ſom

ville honom väl

Och händ

ſpontankt

i detta

As

ofta sig fortsätter

43.

NB ej Carl XI utan
som först upps. [illegible]
Kung Fredriks tid

[illegible]

NB)

Flera krukor

För ny allusion

ſom ~~den~~ de väderſolar, hvilka ſkrämde Storvördigſt i åminnelſe Konung Johan III från vett och lif, och stå afmålade i Storkyrkan, der Svenska konungarna blifvit alle ſeden den tiden krönte. Att detta skulle, ſammanlagdt med nattens öfriga händelser, injaga fruktan hos Ouſcuekanten är lätt att förstå; men han beslöt att härom rådfråga klädmäklaren, och fortsatte sin vandring till Kungsträdgården, der han tog plats uti ett af de öfra cabinetterna.

Härifrån hade han en öppen utſigt öfwer hela esplanaden eller ſlebsen, ofvan hvilken den derstädes förr befintliga blomsterkrukan majestätiskt upprest sig. Sällan hade vår hjelte sett något mera ſtort och förvånande ~~i den genren~~ inom krukverlden. Han sökte sig derföre att beundra den, ja han kände sig likasom med oslitliga band fästad ~~til~~ vid den samma. Då strök en tung sky fram förbi den ~~och~~ nyss uppgångna månan och ~~han- han förswan~~ för hans syn försvann krukan med dess skugga. Härvid erinrade han sig tillika hvarutides han hört omtalas, att en karl vid namn Thorild, som med det mest ofattliga hat förföljt öfven de sublimaste krukor, skall med sin så kallade Likskruka, eller den frimomedalska alla krukors kruka icke menat någon annan än denna. Inom sig blef han derföre rigtigt ond på den ~~han~~ viderfödaren och sade för sig sjelf: Sådane äro Svenskarna.

Finit

Intet får för den vara i fred. Hvad har väl denna blompotta eller blomkrukka gjort den karlen emot. Men också rör det henne icke mycket. Hon står der lugn, men i stormens tid skall hon säkert höja sin af stormarna kända röst och gå vådorna til mötes. Krukaktigheten har säkert sin egen kraft, likasom den äger sin egen salighet. Hvad förstår väl denne scribler deraf. Har väl någonsin krukornas ton anslagit hans öra, eller det pragtfulla ljudet af deras tomhet trängt till hans hjerta. Men han är en Atheist, som jag hört säga, och säkert hinner väl ~~häsen~~ hämden honom också en gång, och ψ ~~skrifva mig honom till en trosbekännelse så otäck som en kolbrännares~~. Försynens vägar äro underliga och de högfärdiga undgå icke sin tuktan. Deras ord blifva andras tankar och deras tankar blifva andras meningar. Och om jag kunde, skulle jag göra min lycka på den karlen; ty nu, sedan han är borta, bör det icke blifva svårt att omvända honom och få folk af honom.

Nu mera han inom sig sig trokand i försvar, sin högre stig af sin kans vördnad för henne, och han stod redan i begrepp att, i trots af all aktning för den på tråden uppsmäktade Öfverståthållare-embetets kangorenser, begifva sig in på fältsen, nedfalla för krukan och hylla henne, då han såg en qvinna från andra sidan ~~med hälsiget~~ instörta på gräsplanen. Förvånad häröfver drog han sig tillbaka och gömde sig emellan träden, för att

Gö slöjan

ψ depopularisera honom i en populair trosbekännelse så andeligen inbilsk och andeligen tom, som en kolbrännares visshet, då ~~kraft~~ Nåden är ~~[illegible]~~ som starkast i de svaga.

aldrig av

ularisera honom i en
r trosbekännelse få
en inbildsk och aun-
tom; som en kol-
res visget, då ~~kraft~~
är ~~[illegible]~~ som han-
de fraga.

Det för läsaren av första
U. ansig av „Amors?

för att komma ned på planen

erfara hvad hennes afsikt vore. Längre förblef likväl icke ~~den första~~ ensamma Ridande på en bock ankom från ~~Skinnarviken~~ en annan, och giorde tre gånger en lika så krettsande (med ~~lika~~ så många och osäkra kors- och tvärr-framåt och återsprång, som väderhane lägger i dagen, då han skall bespisa hela allmänheten med sin lånta tankar och tre omvexlanden. Sist kom Käringen lika lätt ned på marken, som han kommit till repslaget, utan mista den förut anlända systern, för att göra slut på detta ändamålslösa och för afskadren pinsamma sprattlande, fattade den sednare i benen och draga ned henne sprattlande åter än hit och än dit, såsom unga moderna skalder, då de göra jagt på poetiska bilder, instälte sig dessutom en af dab-bakts bergs möarna, farandes på en ungrakas som syntes vara likaså belamrad med diverse gods, som en kosakhäst efter plundringen och en tyg för henne var det ingen svårighet att komma ned, men deremot så mycket större att hålla sig uppe; och dansa som fördenskull husfruhyra framför kyrkan.

„Vår hafva elfvorna sin dans," sade den först ankomna – „och här kanna således utföra hvad jag bedt er om. Jag har ju sagt er, att min dotter älskar en ung hygglig karl, som, efter hvad Klommelius ~~bi~~ säger, har de bästa utsikter för sin framtid. Också älskar han ~~hanne~~ henne; men en gemen menniska gör allt för att från hvarandra skilja dessa trogna hjertan.

Han håller nu ſom bäſt på, att med tillhjelp af sina änglar eller astral bänglar, ſom de ~~der~~ borde heta, förtrolla karlen och skaffa honom en högfärdig slyna på halsen. Men det skall aldrig ske, så sant jag heter Ursula Becka. Blommalin ſkall ocksa göra allt hvad han kan, men han har blifvit så tilltygad af de der sådama, ſom slagit honom i hufvudet i hufvudet med en hop Finnskoflar, att han nu ligger hemma och smörjer sig och derföre har jag måst besvära Er, ~~min ene~~ min ſlöt från mig, om I en annan gång behöfva hjelp.

Vid namnen Blommalin och Ursula likasom uppvaknade Auscultanten och tyckte sig igenkänna klosmäklarens hönninna till så väl ~~gagn~~ gång, ſom stålkaing, ~~Hängsen~~ hvarefter han föll i en sådan förvåning att han icke förnam ~~mer~~ af ~~et~~ det på följande samtalet, än att de andra Gummorna gåfvo honne handen uppå, att en så hederlig flicka skulle få en lika hederlig karl. Emellertid framtog Ursula under kjortlarne ett fyrfatt hvari några glödande kol lågo. Detta nedlades framför den majistätiska krakan och Auscultanten, ſom sjelf kände sig betagen af vördnad för den samma, gladdes hjertligen, och han kunde icke föreställa sig annat, än att Gummorna ville fira den med rökverk och lofsånger. Ack, sade han för sig sjelf, nu vore det väl om de hade något af det Turkiska rökpulfret och en af våra stora skalders oder, så att allt gick med värdighet för sig. Dock varade denna förvillelse icke länge. De trenne

Gummorna

I mellanåt blåste på elden.

efter af

[illegible]

qummorna fattade hvarandra hän-
der och började i qvinska underli-
ga bugter och svängningar en
dans inför Tönges ~~[illegible]~~ trågår den
ſtora Kruka, ~~[illegible]~~ under det att de
~~emellertid flakkade med en stor svart~~
~~vinge på elden.~~ Nu framtogos
~~en stor svart tupp och~~ en sty ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ stekpanna och en ſtor ſvart tupp.
Af denna skars hufvudet och sam-
lades blodet ~~en~~ uti pannan, hvar-
på ~~Ursula~~ den ena qumman, rit-
ade med det ~~blå~~ blodiga tupphuf-
vudet en krets omkring dem,
medan den andra ~~uppfriskade elden~~
flakkade på elden med en af tup-
pens skurna vinge, och Ursula gjor-
de en rörelse med armen, liksom
förde hon en handqvarn emot
solen, ~~läsande~~ uppläsande derun-
der en mängd obegripliga ord.
Öfver kyrkogårdsmuren kom i det
ſamma flygande en ~~stor~~ tupp af
eld, hvilken flera gånger hoppade
omkring den ~~samma~~ den blodiga
ringen, ~~inom hv~~ hvarinnom han
tycktes slutligen vilja intränga, då
Ursula till honom utkastade den
~~svarta~~ tuppen, ſom han strax
anspände och sönderref, så att
fjädrarna ströddes öfver hela ~~flata~~
slätten. Nu mera var han likväl
ingen tupp, han var en ung och
verklig herre med caracau, ~~som~~
[illegible] tog ett ganska artigt afsked
af damerna, ehuru mullen rök
omkring honom, då han gjorde sin
compliment med venstra foten, ſom
syntes nog krokig. ~~Efter de~~

Efter denna gästens bortgång
framtogo qummorna tvänne bilder
af vax, hvaröfver de läste några
ord. Af dessa gjorde Vamblom
både sin egen, honom så kära, namn
och den vackra Catharinas namn.

Sedermera

makan
~~bade~~ åto den tillsammans uti stek-pannan och frossade ~~de~~ dem dugtigt. Emellertid kände Ansaltanden en besynnerlig ~~oro~~ genomtränga sitt inre. Hjertat klappade så hårdt och blodet störtade som ett vattufall genom hans ådror. Längs med ryggraden trängde sig en iskyla, under det att hans panna flöt af svett. Tusentals mångfärgade cirklar kretsade sig inom hvarandra för hans ögon, och han fattade ovilkorligen med båda händerna omkring sitt eget hufvud, frågande sig sjelf om han ~~vore~~ vore rätt klok ~~eller galen~~. Men under allt detta stod en ~~enda~~ hans bild, en enda tanke orubbligt framför honom, ~~den~~ och denna var den vackra Catharina, ~~som han beständigt såg framför sig utan att kunna närma sig~~, ty det förekom honom, som vore hans fötter fängslade då han ville ~~närma sig henne~~, och hans händer fjettrade då han ville omfamna henne. Under allt detta hade de båda urbilderna sammansmält till en enda, ~~och~~ han glömde nu alla värdshusjungfrur i verlden och tänkte allenast på den vackra Catharina, som han såg i det samma anlända med vacklande och osäkra steg, likasom en sömngångerska. ~~Hon~~ nedsatte sig eller snarare nedföll af qummorna på en bänk. Der Ursula ~~gick emot~~ försökte att truga uti henne några bitar af en pannkaka, som den sköna tycktes hafva svårt att få ned.

Ehuru äfventyrlig denna anrättning än syntes vara, så kände Ansaltanden sig likväl ordentligt lysten att deraf få del. Ett oemotståndligt begär att närma sig Catharina, fattade honom på ett oförklarligt ~~bestud~~ sätt; och tvärt emot sin egen föresats förde han ur borgen, fram emot bänken i hopp att få deltaga i den älskades nattmål. Ja denna honom

en enda bild

dock kunde han aldrig intins den

fånom

fastkrytta vid marken

kommo henne närmare

Utan att besinning nedsatte hon sig

Skulle kunna med fikenten

+ aftonvard

öfverfallande lusta blef slutligen så stark att han ej kunde hejda sig, utan började att springa åt hvad han förmådde, och var redan i begrepp att omfamna Catharina då han kände sin person nog hårdt tillbaka stött af en annan. Förundrad häröfver såg han upp och framför honom stod en spet figur med hvitt hår och svarta mustacher. Mot denne, som icke heller tycktes vara rätt vaken, sträckte den vackra Catharina sina armar, och ehuru karlen befanns i bara skjortan, omfamnade hon honom innerligen. Hos vår hjelte tände sig vid denna anblick svartsjukans eld, och den flammade skyhögt, ty han framsteg och sade: "Förlåt mig min Herre," men [illegible] flickan är på balt och vi förlofvad med mig."

Så beskedligt gick ej Ursula till väga. Hon skyndade tvärtom, med blesten snabbt fram, och försökte att med den ena handen knuffa bort den främmande, under det att hon med den andra fick Humblom i nacken, och sköt hon närmare Catharina, som deremot höll sig med alla krafter fast vid den förre, gaf den sednare en [illegible], så att han tumlade [illegible] flera steg tillbaka.

"Ljufva flicka!" skrek Humblom, — "Det är tag mig f—! obeskedligt att bära sig så åt. Jag ger henne så många som både flyga och fara!" —

"Ät en bit häraf!" ropade en af Gummorna och stoppade ett stycke pannkaka i Humblom, som i det samma kände likasom en magnetisk ström gjuta sig genom hela hans väsende. Och var Catharina nu mera icke ensam föremålet för hans brinnande tankar och önskningar. Den främmande karlen delade den med henne till den grad, att [illegible] ~~[illegible]~~ ~~hela~~ verlden tyckte ~~hafva sönderfallit i tvänne poler~~ vilja helt och hållit upplösa sig i dessa bägge poler, som åter syntes vilja förena sig till en enda, uti hans hjerta. Han omfamnade fallit Catharina och mannen med mustascherna, denne åter henne och hon honom, så att alla tre bildade tillsammans en enda lefvande hårbeksknut; men den skilnad likväl i händelsen, att då Auscultanten sträfvade att på en gång trycka de bägge andra till sitt hjerta, ~~bearbetade de~~ ~~åt~~ ~~de ele-~~ emot ~~med famnad hand hans kinder~~ ~~för att göra sig lösa~~, med en sådan ansträngning, att alla tre tumlade af bänken, ~~utom~~ uti en ställning hvarom läsaren kan lätt göra sig begrep, då han erinrar sig att både ~~de~~ Catharina och Mannen med mustascherna befunno sig i blotta linnet.

sökte dessa att göra sig lösa från honom, bringesom att de med förenade händer bearbetade hans kinder - Detta skedde

Ursula, som också följt med i fallet, ~~blef åter alldeles utom sig, då hon märkte att Auscultanten~~ syntes blifva helt orolig. ~~Hon~~ ~~Med de andras sig~~ Hastigt gjorde hon sig lös och utsläckte, med de andra trollsystrarnas biträde, elden, gömde pannan och ~~gom~~ förstörde alla spor af den blodiga kretsen. Härefter kastade hon sig på bocken och red i fyrsprång öfver St. Jacobi kyrkomur, samt återkom strax med några gopnar mull, hvilka hon försökte att strö, emellan Catharina och den främmande. (*) Under det att hon var härmed sysselsatt, upptäckte hon att Wamblom icke sof, utan var tvärtom vaken. Nu slog hon ihop sina händer och utropade med förskräckelse: Jag olyckliga menniska! Nu blir visst Herr Notarien galen. Han är vaken. Kära Mor Brita och Madam Bergström, kommen hit och hållen karlen, så att han intet gör sig någon skada, medan jag springer efter herrn. På denna befallning framlockade de ~~kära~~ ~~Madammerne~~, bägge qvinnorna och grepo tag i var hjelte, för att

(*)

aflägsna

att gör sig lös från
genom att de med före
bråbitar hans kun

aflägsna honom från den vackra Catharina, ſom ſålunda fick mera frihet att smeka den främmande och ej heller underlät att begära den ſamma Auſcultanten åter fnyste af vrede och försökte att göra ſig lös från Gummorna, uti hvilkas hvassa krogar han härvid fann mera kraft, än han förmodade; hadvill sprang deremot Ursula fram och åter. Ändtligen tycktes hon samla ſig och finna någon utväg. Ur Skrinulen eller Kjortelsäcken upptog hon en — ſom Humblom förmente — lös Dragon af Thenn och denna slipade ~~fon~~ trenne gånger mot den stora krukan, utropande tillika: Jag Ursula Reck Beder och besvär dig Marbuel! en af de sju Storfurstarna och Gene-Adjutant! vid Homubabel, Svalabotta, Musia! Musiale! Musiaka! att du åt denna kappan förlänar ~~nog~~ nödig lätthet, ~~fly~~ flygenhet och skyndsamhet. Jag besvär dig, vid alla Majestäters Majestät! genom fjäsket i brådskan, och brådskan i fjäsket! Vid det löjligt små i det oändligt stora, och vid ~~de~~ det omåttligt vigtiga i det ofattligt lilla! att du låter denna utföra sitt värf, ſåſom en vännskyldig Curir egnar och anstår, genom maktorden: Lagbunden frihet! Car tel est notre plaisir!

Af reste nu Curiren, med en dundrande fart och han hjulade i luften, ſå att Humblom icke kunde med ſäkerhet se, antingen det var en verklig Dragon, eller en bröme; men att det var endera, det slöt han med ſäkerhet deraf, att figuren rakade lika ſå djerft till väga ſom en Kanonidée. Också dröjde icke länge förrän klädmakaren stod midt ibland dem; och hans ankomst skedde verkligen i god tid, ty genom Humbloms omtumlingar med käringorna, hade Polisen blifvit yrvaken och äfven instält sig, för att förnimma om deruti kunde vara något att förtjena.

Likasom en verklig Generalsgevaldiger vid första anblicken på ett slagfält inser drabbningens ställning, så fann äfven klädmäklaren, att den sist ankomne af sällskapet var den, som borde först lämna det. Han gick således till Polisbetjenten och hviskade: Bäste Herr Öfvergevaldiger! Herren håller en så utmärkt ordning och är så nogaktig, att jag och hela allmänheten står för Eder i den största förbindelse. Tillåt mig att derföre få visa min tacksamhet. Emottag här min hand!" Efter handslaget utvecklade åter Gevaldigern en sedel och höll den ~~nära~~ [illegible] ögonen för att förvissa sig om dess värde, hvarefter han svarade: "Jag förmodar icke att minsta oordning är här å färde, och kan således med trygghet begifva mig till ett annat ställe, der min närvaro är nödvändigare; men det försäkrar jag, att när man vet att taga saken på rätta sättet, så är ~~den~~ ~~[illegible]~~ Polisen alldeles icke farlig, om icke för en hop tiggare och andra uslingar; Här för är jag för ordning och skick."

Försäkrade klädmäklaren, som så snart polisbetjenten hunnit aflägsna sig, skyndade fram till bänken, vid hvars ena ända Stamblom fanns brottande med qvinnorna, medan Ursula försökte att å den andra tränga sig emellan Catharina och mannen med mustacherna.

"Kom hit förståndets Gud, som till dess icke tränger!" ropade klädmäklaren, i det han satte ~~[illegible]~~ den nyss bekanta peruken på den vackra Catharinas hufvud; hvarvid hon såg accurat ut, som vishetens uggla och lät utan möda skilja sig från mannen med mustacherna. Denne, som syntes frysa rätt erbarmligen, ville åter skynda bort, förmod-

Sedan Gevaldigern på nära håll
betraktat från ~~[illegible]~~ [illegible] hans
[illegible] [illegible] hans försökt at sig om
dess [illegible] [illegible] [illegible]

VI ~~samt~~ grosjente Referendarien, ~~som~~ sysselsatta att afföra,

ligen i sin säng. Men, under det att alla tre ~~Kerangarne~~ Madamerna afförde Nymphen i nattkläderna, lydde Auscultanten sitt ~~af vänskap eller kärlek~~ brädfulla hjertas ingifvelser, störtade sig på ~~mannen mannen med mustaschen~~ den främne och slöt honom i sina armar, under utrop: heliga kärlek! vänskap skulle jag säga. Detta hjerta har aldrig kännt dig, men nu — nu håller jag, tag mig f–n! utaf dig!

"Bror är sådan saken," — sade Klädmäklaren åt Auscultanten, som åslades att qvarhålla sin ~~son~~ hofsande vän, — "Således förstår Bror hvad jag säger. Släpp denna främmande person, om hvilken jag icke vet, hvarken huru han kommit hit, eller hvad han har här att uträtta?"

"Omöjligt! Omöjligt!" betygade Auscultanten. "Det unga och reela hjertat vet att värdera vänskapen, detta skönaste band emellan sympathetiska själar på jorden. Denne unge man ser dessutom ut som han vore af familj. Måhända har han en betydande anförvandt och ~~de~~ jag kan således genom honom få recommendationer. Nej jag släpper honom aldrig." Och härvid störtade han sig på föremålet för hans dyrkan. Denne sjarlatan deremot hvarken knuffar eller mundskar till [illegible]. Men härutaf lät Auscultanten icke afskräcka sig, hans vänskaps ådagan blef derigenom så mycket mera liflig. Då fattade Klädmäklaren den honom åter tillskälda peruken, sägande: jag gör det ogerna; men här återstår ingen annan utväg. Bror ser det sjelf! ~~[illegible]~~

och likasom henförd af en högre anda,
yttrade han; "Förnuftets tid! när det
fri själ med den bemänger!" och satte
peruken på Humbloms hufvud, der
den också ~~riktigt~~ fastnade.

Lugn blef nu Humblom; så lugn & för detta
som en Jacobin, då han ser, att
Konungavåldet också har åt honom
höga tjenster och pensioner; att
allmänna myndigheten villigt gör
hans ärenden, och att ~~rätten~~ eller
så kallade rättvisan gör sig en
ära af att bitta genom hans lorg-
nett. Men om dessa ~~egenskaper~~ ut- & verkningar
gjorde peruken sjelf, eller om hans
endast öga ~~syn~~ förmåga att åstad-
komma den, torde ~~det~~ ännu vara
~~svårt~~ för tidigt att bestämma; ~~också~~
var Ausculanten ännu icke i till-
fälle att derom vinna erfarenhet. & Auscultanten

Så genom verkade denna ~~vittra~~
~~och~~ klenod ~~endast~~ ingen ting annat,
än att hans flammande ~~lågande~~ kärlek till mannen med mustascherna;
~~den okände~~ sig nedfalnade till en
en stilla och lågande trånad, åt
hvilken han gaf luft i ~~en för-
klaring;~~ derigenom att han sade
åt klädmäklaren: "Sannerligen ~~in-~~
för ~~min~~ Gud! farbror, om jag rätt
vet hvilkendera jag högre värderar;
antingen den sköna Catharina, eller
den redlige okände. Med en make,
sådan som denna engel i menni-
skapnad och med ett vän lik denne
skulle måste lifvet vara ett him-
melrike. ~~Ack~~ Ack hvad jag älskar
dem bägge! Men hvarföre ~~fådd~~ fick
jag icke tacka honom? Hvarföre
fick jag icke underrätta mig ~~han~~
om hans namn. Nu måste jag
söka honom bland alla Garnisons-
officerarne. Honom den ädlaste
ibland dem. Och hvem vet om
icke, när allt kommer omkring,
han är en Landtofficer. O! hvar
träffar

114

46.

träffar jag honom, som mitt hjerta
söker bland tusende. Men sjöbanan
mig sitter icke mankun fast; ~~och~~
Det är ~~[illegible]~~ gemenet af farbror
att spå sådant, att blottställa mig
då farbror sjelf kannu, hvilket besvär
jag haft denna förmiddag att blif-
va honom qvitt. Jag är väl ej far-
bror narr heller!! I synnerhet
nu, då jag ~~med~~ alfvar är sinnad
att gifta mig med Catharina.

Tag mig dalen! ~~Bol~~ Bedyrade
klädmakkaren, försäkrar jag icke
Bror, att om jag ägt någon an-
nan utväg att få Bror till sans
och afböja alla vådliga följder
af ett här troligtvis förelupit miss-
tag, ~~om det~~ hade något sådant skulle
om
kommit i fråga. ~~Hade~~ den främ-
mande vaknat under det att Bror
ryckte med honom, så hade han
icke blott förlorat förståndet, utan
jemväl råkat i ett sådant raseri,
att det varit mera lycka än konst,
om vi med lifvet kommit ifrån
honom. Bror vet ju att dårar i all-
männhet äro ~~vådligare~~ vådliga; men
de som under någon operation kom-
mit från förståndet äro högst far-
liga, emedan de ~~[illegible]~~ inverkande
andaren, för att utöfva sin hämn-
ägga den till den grad att de nöd-
vändigt måste utgjuta menniskoblod.
Med Bror åter har det ingen fara;
~~Ol~~ Bror är en stadgad yngling och
~~[illegible]~~ vaken. Dessutom veta vi
nu hvem som befinner sig i den
valfrändskap, eller andeliga correspon-
dans med peruken, så att de verka
på och genom hvarandra. Jag har
sedermera träffat karlen på Observo,
och han har sagt mig, hvar han
bor.

Till den upplysta, som har lof
att skrifva så mycket han vill uti

aldrig

och

Stockholms-slotten, togo våra nattvandrare nu vägen, och förundrade det dem ej ringa, då de ännu sågo ljus brinna uti hans fenster. Det är aktningsvärdt vår Klädmäklaren att sålunda möda sig för verldens upplysnings skull, ty sannolikt har han väl sett af Skalde-brefven till dem som söka ett odödligt namn, att af efterverlden är ingen ting att vänta. Det är således af samtiden, som han har att vänta belöningen; men denna ~~skall~~ utfaller ganska ringa både på beröm och penningar.

Detta är mycket obeskedligt af fan-hiden-erinrade Auscultanten, som åtminstone bör komma i håg hvad som står i Catechesen, eller att man icke bör binda till munnen på oxen, som tröskar. Likväl kan denna lekmjölse Härlighet trösta sig deraf att Wäderhan, som också lär kunna skrifva, fördubblat honom.

Det var väl — sade Klädmäklaren — att Bror påminte mig om honom. Sedan ~~Bror~~ skiljdes från mig vid körandet af tyska kyrkan, bad han mig så enträget om en tjenst, som ej omöjligen kan vara honom, i anseende till det vänskapliga sätt, hvarpå han tog mitt parti emot min Bror Referendarien. Han berättade mig den Stackaren — huru oändligen ondt det gjort honom, att, då en i luften kringirrande Comet, med en ganska lång och miserabel svans, antingen af behof eller för att med honom drifva gläntj, önskat att få låna sina ideer, hade han icke haft dessa inne. Detta hade oändligen smärtat honom ✱ fast icke för sakens skull; visste han och hade genom eget exempel inför hela landet ådagalagt, att om endast håller sig rigtigt i vädret, så gör man icke med några ideer; utan för Allmänhetens skull, som då eller såg honom ~~honom~~ hafva till hands detta, ~~i~~ efter dess enfaldiga begrep, obetydliga antal, deraf velat sluta, att vore han alldeles renons och laus på allt annat

✱ ty såsom äldre och mera förfaren

117

republikernes tid i Europa att komma –

annat, utom – iaders för att likväl hos den stora hopen förtaga en så smädlig ~~tanke och tving~~ tanke om honom, hvars sluthet ingen utom han sjelf kunde rätt taxera, bad han mig hjelpa sig till julen, så att i händelse kometen, som ~~ej~~ nu tyckte vara i större behof än vid början af sin bana, af biträde, ville åter anse honom som en Lombard för tankar, han då måtte blifva i tillfälle att visa sig, utan att, som hittils skett lita in- och utländska assistancer och nödhjelpsagor i den vägen, hvilke så förejat honom, att han ~~nu~~ nödgats blifva sansculott, sedan han rö pant af sin byxor, Väl, borga den iden att republiker ~~förestå i Europa~~. Jag har närmare tänkt efter den saken och vill gerna hjelpa honom. Karlen är bra som sådan betraktad, och det är omöjligt att få någon, som med mera nybygge kan kasta om. Jag har derföre tänkt försöka att till en början taga omkring ett tusende af hans politiska, commercielle och literaire åsigter, både ~~af~~ blan den han kommit fram med och af den han bevarat, samt behandla alltsammans efter saltpetter sjuderi methoden, då man får se hvad residuum kan blifva. Emellertid önskar jag att Bror är god och derom påminner mig, i händelse jag skulle glömma detta capri.

"Lita icke på mig, Jaobror! sade Humblom. Nu äro Catharina och Herren med mustascherna och peruken mina enda oförgripliga tankar.

Emellertid hade klädmäklaren banat sig väg till den upplysta ram, hvarest de funno honom sittande framför ett ofantligt stort papper, alldeles badande i svett. Man såg att han kämpat en hård kamp, ty han hade kastat ifrån sig alla klädespersedlarna, hvilka lågo kringströdda på golfvet. Endast ~~nattmössan~~ prydde hans vise hufvud, som han lutade ~~mot~~ handen, så djupt försänkt i tankar, att han icke märkte de ankommande, förrän Klammeran flor

äldre och mera för–

honom på axeln, sägande: Herre! tag förståndet till fånga, annars springer det till skogs med Eder!"

"Ack jag olycklige!" utropade den upplyste. Jag befinner mig i den brådraste belägenhet. Jag har tagit mig vatten öfver hufvudet. Vet Herre! att ehuru upplyst och frisinnad jag är, så har jag likväl andra förbindelser att iakttaga, dels i anseende till det understöd, som räcker mig för allmänna opinionens ledning, dels emedan jag genom emottagandet af vissa priser sett mig upplyftör till en viss bättre ståndpunkt inom Samhället, hvilken sätter mig i jemnlikhet med vissa förnäma personer. Med en af dessa har en förtrolighet nyligen börjat inträffa. För några år sedan, då man ännu hade vördnad för den ounsaste smak och det träffligaste snille, då Poesien ännu gaf klang och vältaligheten ljud, tänkte en högförnäm man utveckla den sannaste vältaligheten. Han ådagalade den vid alla tillfällen och hans försök att hos ett folk uppväcka och underhålla patriotism och en rätt nationell anda ådrog honom det mest förtjenta bifall. Man fann att hans röst aldrig varit höjd förgäfves, hvarken under statens allmänna rådplägningar, eller i de mest upplysta enskilda beslut. Således fäster om ett stort bifall, inom både med borgligheten och vitterhetens området, talade denne store talare – såsom klassarne nu påstå – utan ~~åter~~ återvända. Men den olyckliga oppositions ~~eller~~ såsom hellre motsträfvighets-tiden inträffade. Nu fodrar man en annan vältalighet. Man älskar samband emellan ord och tankar; och man har den förmätenheten att ~~sätta~~ ~~fram~~ låta påskina, ~~det~~ likasom skulle min förnäma gynnare, vara en

vältalighetens

för rätte på [illegible]

(*)

vältalighetens studier (*) och låta de förra löpa. Allt hvad de förmå ~~dess~~ men öfverlämnat åt de senare, att sjelfver söka opp sina föregångare och sätta sig deraf i besittning. Emellertid påstod man ~~att~~ ~~de förnämsta~~ tankarne sedermera aldrig hörts utaf, och tog sig för att skratta, i stället för att beundra, yttrande att denna mångtalighet blifvit genom ett nödlöst christnad från vältalighet. ~~Herre~~ Men det är lätt att inse, huru svårt det måste vara för en förnäm man; han framsträckte mot sina fiender en hel slagordning af spetsade ord, och för att nedslå dessa med skämtets hela styrka, bad han sjelf skrattande: "ändå skratt!" Skratt vart det också; men olyckligtvis åt honom sjelf, och öfver hans sardoniska löje, drog man endast på axlarna, såsom öfver annat meningslöst flin.

Svåfvande i talets omätlige sferer visste den högt förnäme gynnaren ingen ting härom, förrän en van gaf honom sådant vid handen. I början trodde han honom icke, men slutligen insåg han sjelf verkningarne af denna allmänna kabal emot ordståten, när han märkte sina vänner och medbröder hvarken akta på hans ~~hans~~ ord eller bry sig om hans prophetier. Häröfver har han blifvit ledsen och denna känsla har haft det menligaste inflytande på hans eljest så lysa förstånd; ty han har mer än vederbörligen ~~lagt~~ på sinnet, den gamla judiska vidskepelsen, att hvarje ord, som icke genom en påföljande handling erhåller lif, skyndar före den talande till Paradisets port och fördröjer honom der till dess att det tomma ordet blifvit uppfyldt eller försonadt. Rörande är det — jag försäkrar Er derom, mina herrar! — att göra den högförnämes beskrifning.

beſkrifning om ſina ſömnlöſa nätter. Deſſutom hans dikter äro maſſan af ord hopad öfver den andra ända till en ofantlig höjd. Grå och ſkoglöſa framſtå de ſig ſåſom klippor, och ingen blomma, ja icke en gång ett gråsſtrå täcker de nakna ſidorna. Så öde, ſå tom, ſå död viſar naturen ſig ~~en~~ icke en gång ~~ſjelf~~ omkring Nordpolens nakna fjällar, ſom hans vältalighet då framſtäller ſig; och förr mäktar nordanvinden att med ſina iſiga kyſſar kalla naturen omkring Nordpolen till lif, ~~än~~ än min högſtförnämne gynnare anſer ſig i ſtånd att kunna blåſa en ſtrande anda i ~~hans~~ ſina mäſter ~~[illegible]~~ ſtycken; ty att de ſå äro, ehvad än förtälls må invända, vågar jag driſtigt påſtå;

Förgäfves har likväl både jag och många andra ſagt honom detta. Han gråter efter lif i ſina händers verk; och för att tillrättaſtälla honom har jag, i betraktande af den ömnighet på tankar, hvarmed jag lär vara framför andra menniſkor utſtyrd af förſynen, åtagit mig att dermed förſe ett och annat af hans bättre tal. Men till all olycka har jag råkat ut för en bit, ſom blifvit behandlad högſt vårdslöſt af ~~en~~ – ~~utaf~~ utan tvifvel renſkrifvaren. Ty ehuru jag än må vända orden, förmå de icke ens att för mig alſtra något ſådant ſom ſer ut ſom ~~[illegible]~~ djupſinnighet. Och jag lär icke behöfva att för en ſå redbar ~~[illegible]~~ man och beundrare af vältalighetens höjd inom fäderneslandet utreda min förlägenhet, då, i händelſe jag ſkulle ~~tala~~ omröra ſådant för den högſt förnämne talaren, han troligtvis ſkulle deraf hämta anledning till farſagor och ſåder, och ſlutligen

Långt

sjelf blifva den enda verkliga vådan, bland de många som vid vissa tilfällen uppkallar likasom Samuels bild af häxan i Endor, til de mindre vetandes bevekande, samt ~~sålunda~~ slutligen ramla i förvillan.

Min Vän! hade Klädmäklaren den ena tjensten är värd den andra. Ni, min Herre! har gjort mig en tjenst, och jag kommer i dag för att begära den andra. Till en sådan kallsa vill jag å min sida, hafva all möda ospard att draga min Herre och den högtförnäme Gynnaren ur deras förlägenhet. Jag vill minnas att jag läst, hurusom man någorstädes uppfunnit ett instrument som, då någon ~~fantas~~ fantiserar på ett klaver, lägger noter under fantasien. Den förnäme Herrens tankar kunna väl icke vara mera beniga, än en fantasiespelares idéer. Mig synes det derföre icke omöjligt att tilvägabringa en tankställare, som förser de förnäma orden med så många begrepp, som tarfvas för att blifva conversante i den högre sferen. Jag är dessutom en vän af machinerier och jag glades mig åt, att lefva i machinernas tidehvarf. Dessutom skall det blifva lika hedrande som inbringande att åtminstone kunna i den del gå Engelsmannen i förväg, och hvad verkan skall det ej medföra för Svenska handelsvågen, om minst 20 à 30 sådana pjecer förskrifvas til hvarje ~~Congress~~ Ministre-congress, oberäknade de dagliga requisitioner, som troligtvis komme att inköpa från Österrike, ~~och~~ Ryssland, & Kyrkostaterna och Frankrike, sedan Monarchien väl hunnit att der återställas. Jag bekänner att jag ännu icke kan se huru detta skall komma att gå till, så framt man icke lät ett gyllene snöre gå från den högtförnäme mannen, som då kunde med mera skäl än Johannes Chrysostomus få namn af Guldmund; och i hvilket fall men kunde med fog låta förstå att gyllene ord ~~[illegible]~~ gingo ur den förnäma munnen, likasom i vissa sagor, rosor falla ur sköna princessors mund då de tala; men inventionen reder väl sig sjelf efteråt.

„Detta låter göra sig — tog den upplyste till orda. Jag som en rättskaffens academiker, måste han framför allt undvika att vara mediocre, i betraktande deraf, att den blygsamhet och nyktruhet, hvartill han sig förpliktat, ingalunda tillåta, att de sig sjelfva uppenbarade i verkligheten, utan blott i anspråk. Om derföre det yttre af machinen blir ganska tilltagit, så kan det inre deremot blifva ~~så mycket~~ desto mindre. Mycket behöfves sannerligen icke för att expediera tankarna, det enda hinder som skulle kunna möta, är det egna slags löje ~~hvar~~ med han i synnerhet gör ned sina fiender.

„Är det ingen ting annat — sade klädmäklaren, så är den saken snart hjelpt. Man kan ju låta machinen, ~~[illegible]~~ hvar gång talaren tänker skratta eller flina till, göra ett tankstreck, helst det icke är någon tvifvel, att detta streck skall innebära hvad talaren glömt att tänka.

& Spanien, Portugal

& hvari gift

att tänka.

„Förträffligt, min Vän! ropade den upplyste. Jag är strax färdig. Hvad vill Ni att jag skall göra?"

„Nu som tillförene, lyfta bort peruken. Yttrade Klädmäklaren.

„Betänk, ~~Herre~~! sade den upplyste, om det är honnett, att på detta sätt behandla mig. Hvar gång jag träffar Er, måste jag fram ~~för klubben~~ och alltid låta Mollberg naturen skyna ~~de~~ mera löjliga kullerbyttor, än den jag måste försöka ~~inför allmänheten~~. Jag är likväl en man, som i afseende på mina höga tänkesätt, mina vidsträckta kunskaper och min stadgade smak har anspråk på ett annat bemötande, eller är det måhända just för ~~min~~ dessa lysande egenskaper, som jag på ~~detta~~ sätt misshandlas?"

Men, min Herre

∓ för det allmännas nöje

sådant

Tala ej om misshandlingar, suckade Klädmäklaren. Hvem är ej utsatt för dem, sedan han väl rakat in i denna troll~~valsen~~ dans. Jag försäkrar, vid min heder! att sjelfva Skärthorsdags natten går det mycket ordentligare till i Blåkulla, än här. Der väder tvingar inga andra att dansa, än de som rest dit för balens skull; här åter spelar förfädarne en riktig nackpolska, och man måste med antingen man vill eller icke. Men ännu äro stjernorna oss ~~[illegible] [illegible]~~ att våga ett försök, som, i händelse det lyckas, skall rädda vår heder och åter gifva oss anseende af stadige och solida män; i synnerhet skall denne unge man, mot folken de flästa ~~[illegible]~~ dufallen äro rektare, deraf hämta en ökad anledning, att från alla besmittelser rena sitt sunda förstånd, som nu är på vägen att blifva af phantasien öfvermannadt.

Af phantasien! utropade den upplyste. Då är faran större än Min Herre sjelf inser. En brinnande bomb i ett kruthus, en Kongl. Nåd i ett förtroende embete och ett rytande lejon på hälarna äro mindre vådliga; ty för min del vet jag ingen ting så förskräckande.

Om, till en början, Sansen kommer dit, der den bör vara, inför Klädmäklaren, så äro vi ett godt stycke på vägen.

"Riktigt anmärkt!" – sade den upplyste, och närmade sig Humblom. Men denne stötte honom med höflighet ifrån sig och utfor: "Barbar! Vördar du icke vänskapens heliga känslor? Låga icke ömhetens flammor i ditt bröst? Klappar icke ditt hjerta af ömhet för dina likar? Hvar om icke? ~~Så får du en på truten, så att du ligger der~~ x ty denna sympathetiska klenod gaf mig först vid handen huru ljuf vänskapen är."

x Så skall en [illegible] [illegible] till jorden

Snabbare framkommer icke en i trångmål satt projektmakare med ett förslag om anläggningar af fästningar och flottstationer till betryggande af en Canals –, icke säkerhet – utan nytta; än ~~den~~ upplyste utlät sig att Humblom var en fantast, med hvilken han icke ville hafva något att skaffa, om icke recusera honom. Med behändighet drog han sig bakom klädmäklaren, som förnyade sin anmärkning att stjernorna voro i den lyckligaste ställning, och att hon hade med sig allt hvad

För [illegible]

M concentrera

ſom erfordrades för att gifwa en fördelaktig riktning åt ödet, så att fråga endast nu vore att finna en paſſande local, der fantaſien aldrig fått tillfälle att ſmitta väggar och tak, utan redbarhet alltid idkats och fållits kär.

"Stora Benſalen måſte, i ſådant fall böra framför alla andra ſtällen komma i fråga:" tog den upplyste till orda.

"Förträffligt!" ropade Klädmäklaren. Låtom oſs genast begifwa oſs dit. Låt mig ~~[illegible]~~ likväl förſt ſe, om ingen ting fattas af de oundvikliga förrådsſakerna. Kläder, Rökverk, Stoken, Värjan, Ljuſen, Mantaln"; upprepade han; ſlutligen utbrustande: "Gud och jungfru pergamentet till Mantaln fattas oſs!"

"Jag" — ſade den upplyste — "har af ett vaxljus, ſom den 20 December förlidet år varit uppſatt på rökaltaret. Jag kommer ~~mig~~ alltid åt den af Waktmäſtarn; ty vid deras ſken ſer man att i en klar och begriplig dager. Ack! de erinra derjemte om flydda ſälla ſtunder, då upplysningen var ſparſam ſom ett Statsfonder och brann med ſtilla och hyfsade lågor, ſom en ſilfverlampa framför en Madonnabild. ~~en~~ Men olyckligtvis är det icke ſå; man vräker uti ſig af den vådliga maten, ſom ~~en~~ är en filialdiſcont, och flyger åstad med det anhåndbara ämnet, likaſom funnes det icke någon Kongl. Maj:ts Nådiga förordning, hvarigenom fackelors bruk och nyttjande vore allmänheten förbidit. De ſom förr ſkrefvo i Dagbladen och hyllade inför Academien de voro mera lyckliga än vi; de ſom äro födde under det obeſkedliga klandrets jernåldern."

"Tiden är ond" — ſade Klädmäklaren — "men Academicus vaxljus

äro

äro förträffliga. Emellan dem äro ſåledes många ord, som voro stora ord, och derföre måste storligen verka på ~~[illegible]~~ förnuftsfriheten.

Emot Klädmäklarens förslag, att, om man så får säga, ändteligen magnetisera eller ~~[illegible]~~ skjuta om Auscultanten, hade denne mycket att invända. Han förebar, att han alldrig varit så säll ſom nu, då han ägde en älskarinna och en vän, samt väntade en hydda, som han bad klädmäklaren inköpa på ett mera poetiskt ställe, än i sjelfva [illegible] paradiset. Han trodde vidare att dessa idéer, ~~och~~ han prisade ~~slutligen~~, liksom andra våra ung-skalder, ~~ſvärmare plägar göra, och han~~ ~~alla poeter~~ pläga göra, när inte annat vet poetiskt bita, än på den sälla Carmenernes blomstergebit, och han förlorade ~~och~~ slutligen sig sjelf i en kedja af målningar, hvaraf den opartiske kunde intaga, huru ſom han varit innom hus dristig ſom en katt, men utom hus ~~modest~~ spakfärdig som ett lam, samt i all ting välmående ſom ett ~~[illegible]~~ kålhufvud och mild ſom en ~~humlef~~ humlerefs. Yttermera hade han varit sin farmoders enda glädje och hela slägtens hopp; men hvad vår hjelte beskref med det mästa sinnesvärde och konsteffect var stalltaket hvarpå han så ofta under sommarne tagit sig sin middagshvila i solbadet.

Längre hann han likväl icke med sina reminiscenser, ty under tiden hade klädmäklaren också

den

ng-skalder,

den engelske, för hvilka han under vägen, ~~[illegible]~~ berättat allt detta, hunnit till Neursen. Den engelske, som redan yppat sin farhåga, att, vid denna tid slippa dit in, såg den sammas uppfylld; emedan förstugudörrarna voro stängda. Dock hindrade detta icke klädmakaren. Han framträngde, men lade några ord emellan händerna och förde en för Auscultanten okänd ört mot portarna, som genast af sig sjelfva sprungo upp; hvarefter han banade sig, på samma sätt, väg till Gula Kammaret, der en fullkomlig tystnad herrskade.

Den engelske tog härpå till orda: omöjligen kan jag undgå att häröfver betyga min häpnad; och jag ~~bed~~ bedyrar, att ehuru jag är en philosoph och har således rede på allt i naturen, är det mig likväl omöjligt att inse huru härmed hänger tillhopa; destoheller, af min philosophie att förmoda några hemliga verkningar af örten, af min religion att antaga några underverk, och af min Poësie, att godkänna så excentriska vägflykten af inbildningen, som för att vara sund måste vara phantastisk, ~~icke~~ men icke phantasier. Således kan detta omöjligen vara något annat, än ~~ett~~ en bland författarens många anstalter ~~af~~ att jemt och samt leda mig på villovägar.

Likasom det händer mig, ehuru jag nu icke har tillfälle att derom vidare yttra mig: fast klädmäklaren. Nu är endast frågan att kunna

Så mycket mindre som jag förbjudes

kunna bispringa denna unga man, som åter igen blifvit utsatt för ödets nycker. Dock hoppas jag att dessa skola taga slut, ~~om~~ ~~blif~~ om det lyckas, att icke allenast befria honom från flerniken och ett besynnerligt slags vänskap, som bemäktigat sig honom, utan äfven sätta honom i säkerhet för den tygellösa phantasien, som utsett honom ~~x~~ till sitt offer; hvilket jag förmodar kunna bäst ske genom tillredandet af en amulett, som han kan ~~vid~~ ~~vädligen~~ bära på bröstet då han går i vådorna.

För författarn

Den der vanskapnad?

En Amulett! utropade den upplyste. Nej. Detta är något öfvernaturligt; och jag har en gång för alla föresatt mig, ~~att icke~~ att hålla mig utanför Speculationens området. Derinom herrskar en ~~så tygellös~~ ~~[illegible]~~ så laglös godtycklighet, att äfven den vittraste, lärdaste och smakfullaste man, kan, utan att han rätt vet huru ~~dermed tillgått~~, se sig framställd såsom vitterlekarenas syndabock.

NB

Amuletter böra påkallas af och instämma med tidsandan; – svarade Hommelius. Denna, som ätit sig mätt på jorden, längtar nu efter stjernorna. Och efter, hvad ~~[illegible]~~ Albertus Magnus redan lärt oss, utöfva figurerna på himmelen och de himmelska kropparna, derföre att de funnos förrän de öfriga skapade tingen, en inverkan på allt, som är sednare än de danadt. Häraf följer ock, att om man gifver behörig akt på en himmelsk figur och afformar ~~tydlig~~ den sammas bild på ett verk af naturen eller konsten, så inflyter en del af den förras krafter på det sednare. Af sådan anledning hafva också de största ~~snillen~~ mästare i naturvisheten lärt, att borde man snida eller låta snida ädelstenar eller forma bilder af metaller i det ögonblick då de deremot svarande himmelska kropparna eller stjernebilderna utöfvade sin största makt, och de hafva genom

NB

X för att

dem satte i stånd att

genom olika bilder åstadkommit de största under. Sålunda hafva de, genom vissa caracterer eller besvärjelse former lockat till sig högre naturer och alla ting i underverlden hafva måst lyda eller följa de himmelska naturerna; ~~och~~ emedan de senare oupphörligen verkade på de förra och hvarje väsende har sina lönliga egna krafter som instämma med hvarjens substantiella form (*).

Omöjligen kan jag förstå detta. sade den upplyste.

Det behöfves icke att man förstår det, emnade Klädmäklaren. Hvartom här tarfvas bara tro och nyttan är owedersäglig. Jag vill blott anföra ett exempel bland hundrade. Hvilka storverk har man icke uträttat i Uppsala, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ der man, efter från Österrike föreskrifna läror i Stjernsökare vetenskapen (*) uti en stund, då Väduren varit i stigande och månan i sitt aftagande, men herrarna af huset och af dagen och af stunden uti beträngda omständigheter, upgjort en Svensk kopparplåt tecknad med en penna, som blifvit dertill ~~beredd~~ enkom beredd af en två Nådebröd försatt Dalman från Dalarna — — — — — —.

*Här vid rör Peruken trenne gånger så starkt, att han derigenom lossades från Curialbandets hjessa, under det han tillika omskimrades af samma kyllighets-sol, som redan tillförene synts förödliga honom; — men, i stället att låta alltigenom afbryta sig, fort for Klädmäklaren, sedan han stjelpt Peruken på sig ~~[illegible]~~: — en bild

* Albertus Magnus Specul. Astron.

* Leopoldus Princeps Austriæ de Astrorum Scientia. Aug. Vindelic: 1489. p. 194

(prima facie)

af den Kongl. Svenska Friheten, under det ~~di~~ man tillika upplåst denna trollformel: "Friheten bindem, i denna bilden! Ingen hon freste! Ingen hon plåge, Ingen hon skade! Genom makten i orden! Genom kraften i klangen! Genom ljuset i skymningen!" Hvarefter samma bild blifvit högtidligen ~~begrafven~~ jordfäst på platsen nedanför Carolinska Academien huset, ~~under~~ ~~antydan~~ under antydan att aldrig mera hvarken uppstå eller gå igen, sig ett af nattliga dimmor bredt beläte af Svea lät ett evigt minnesmärke upprest på grafven."

Oxtorget?

"Ehuru man egentligen kan säga, att det synes innebära, en motsägelse att utrota svärmeriet genom svärmeri——"

"Kallas i Bibeln, ~~att~~ utdrifva djeflar med Beelzebub:" inföll Klädmäklaren.

"Så bör jag likväl ej undandraga mig att biträ den goda saken." fortfor den Upplyste. "Jag har dessutom mina särskilda orsaker, ty vi lefva i en ganska besynnerlig tid, hvarunder det lätt kan hända att ~~upplys~~ någon råkar i sådan lägervall att han kastar ingen ting ifrån sig. Men om man vid en sådan händelse redan äger någon bekantskap med svärmeriet, ~~o~~ så går det oändligen lättare att tillgripa ~~denna~~ det samma som födkrok eller brödstudium. Helst ingen kan gå i borgen för, att det icke blifver en vacker dag mera lönande att ~~tillverka Cr~~ bereda Amuletter och försälja dem i Sjävers snusbod, än tillverka Tidningar och låta utdela dem i Wiborgs Boklåda."

NB

Med upprätt hufvud och på sin heder försäkrade nu Klädmäklaren, det skulle han allrasist inom 24 timmar hafva den högt förnäme Uppfinnarens tankmachine färdig; och detta löfte afgjorde saken till svärmeriets fördel. Man gjorde sig redo, och man inträdde i Stora Hederssalen, hvars dörrar Klädmäklaren upplåt på samma sätt a förra. Härvid bar den upplyste den

honom

Öra tutrere avgrund i samt
sluge man allmänt

honom af Klädmäklaren lämnade Boken i den venstra handen, och i den högra, en så kallad jungfru-värja, länt af en verksam man inom General Staben för att vara så mycket säkrare om att ingen genom den samma omkommit. Till höger om honom gick klädmäklaren bärande Ljusstumparna, det för tillfället erforderliga rökverket och eld uti en ny lerpotta; till venster åter Auscultanten med klädnaden och Statutet, hvilka lagda i ett ~~bytte~~ ~~M~~ Commissiu medhade; och uppmanade den upplyste i stället för den eljest öfliga litanian, såsom nog vidlyftig, med högst röst:

Du skåda mina trött, än rynkade
kroppar mäd,
Sök tie grav ändamål att varelse
är buren, ~~o.s.~~ o.s.v.

Sålunda ~~antände~~ de på det ställe hvarest årligen det stora bordet midt en ~~[illegible]~~ Hjelpbrännvinssakarna framsättas för nationens väl; och här slogo ofven våra hjeltar ned sig ~~[illegible]~~ En högtidlig tystnad hade efter trätt sången, och den afbröts först af klädmäklaren, som yttrade: Rummet vi stå på är helgadt och ~~befäster~~ befäster derföre icke ~~[illegible]~~ ytterligare invigning. Då klädnaden eller drägten ~~Letar skuldu och~~ på hufvudet satte den upplyste Herr Nils Lorens Sjöbergs nattmössa, om hvilken, ~~[illegible]~~ en vitter man i våra dagar sagt, att ingen, efter Kellgren, frangit ur Svenska lyran, dystrare och skönare toner än ~~denna~~ några af dem han låtit höra. Vidare iförde ~~sig~~ den Upplyste sig en annan lysande tankarnes nattrock ~~hvarefter~~ hvarefter han omgjordade ~~[illegible]~~ sina länder med ett till kongl. Svenska Hofdrägten hörande skärp och omgaf detsamma med en kappa af samma skrud. Nu kom ordningen till Statutet af pergament tillredt af Skaldkeins, hvarpå var med fladermus blod ~~[illegible]~~

?

Den upplyste skrifver sin tyska med en nattmössa fordom tillhörig N. L. Sjöberg om hvilken Skald tecknadt, en pritsch, en narrspira och en förgyld nyckel, ställde i ett tre-kant, inom hvilken läses: Snille och Smak, och ofvan hvars Brenne-feter = stod att läsa: Konsteffekten fullkomlighet, i förening med Snil-lesvärdet och hankens påtaglighet. ~~Öfver detta yttra tetragrammaton~~ Häråfver såg man en vädergud, igenkännlig af sina ända till sprickning ut-spända kinder, hållande i ena han-den en ~~barometer~~ förgyld Baro-meter, och i den andra Mercurii stång, med underskrift: vältalig-het. Men under ~~det~~ förenämnde yttra tetragrammaton visste sig Sömnens Genius, klinkande på Apollos ~~harpa~~ — lyra och orden Skaldekonst. Alltsammans om-gifvet i de fyra hörnen af ~~den mindre gullpenn~~ teckningar utaf den mindre Gullpenningen.

Att det vid detta tillfälle kosta-de på för den Upplyste, att, för att draga dessa sanna reliker på sig, som och framställa sig som troll-karl, ~~kunde man~~ kan man lätteli-gen förstå; ~~och~~ det är mer än tro-ligt, att ~~det~~ endast honom, uti hela detta Quodlibet beherrskande hårda öde, ~~endast~~ kunde förmå honom både skärtin och att upprepa de många besynnerliga signaler, som före-skrefvades honom af Klädmäklaren.

Närmare skred man till verket, och ~~omk~~ svärdet riktades den upp-lyste omkring sig af de tvänne till-städesvarande tvänne cirklar, hvil-kas mellanrum ~~märktes~~ fylldes med sjutton eller aderton. ~~Inom dessa~~ Inför dessa formades ytterligare tvänne cir-klar märkte med ~~fr~~ företagets höga och högste beskyddares namn. Öfver dessa kretsar tecknades åter ett kors i ~~form~~ form af en Nordstjerne-Orden

barnbjällra

omkring

Skylttaket utgjordes af en Narr-kåpa och som deri stod följande förnämsta inskrift

Lätteligen skall man förstå huru ~~eftert~~ ~~Kostnad~~ Tänkeligt den upplyste fann sig vid ikladandet af dessa verkliga reliker som det trollen han gick att för-ringa

Upprepa

...a

...utgjordes af en Mar
...lon deri stod följande
...nskrift

...ed, man första hunne efter
...upplyste förrn så väl
...af dessa berömliga relikar
...ttlern han gick at föd

på hvar yttersta ändan stående och antändes de af vaxljusen tillskapade upplysningens facklor; och sedan elden blifvit behörigen invigd, brändes i stället för annat ~~rökverk~~ rökverk strödda blad af Kongl. Svenska Academiens Handlingar.

Den upplyste knäföll härefter, och sedan han fattat ~~Academiens~~ den Stora Belönings-medalj för Skaldekonsten i den högra och, en för Vältaligheten i den venstra handen, började han, att, sedan den af klädmäklaren medförda Boken, som hölls framför honom af Auscultanten, under det att ~~klädmäkl~~ Blommelin sjelf förde gorgan uti de äfventyrligaste riktningar öfver hufvudet på den oskyldiga trollkar~~len hufvud~~len, som nu kraftigt besvor snillet att icke förgöra den unge hoppfulle mannen, men deremot ~~at~~ ålade smaken, vid de upptecknade namnen, att förse honom med all den heder, som åstadkommas kunde.

Upprepa åtskilliga signelser

Sedan detta försiggått, lade den upplyste Medaillerna, inom nattrocken, närmast sitt eget hjerta, och framtog ~~en blyplåt, den han värmde vid upplysningens~~ ~~fa~~ litet bly, som han vid vissa ~~vid~~ signelsers upprepande, smälte öfver upplysningens facklor.

Emellertid hade besvärjelserna nu framskridit så långt, att ~~tiden var inne,~~ för andarne borde visa ~~att framte~~ sig utanför Trollringen. "Här äro nödige ~~ingen~~ ~~andra~~" sade klädmäklaren dessa ~~i det samma~~ han framräckte ~~ett~~ ~~fan~~ en hand full torkade örter ~~blad~~ hvilka den upplyste utdrog några Kongsljus (: Verbascum ~~Thapsus~~ Thapsus:) ~~som den upplyste~~ antände vid upplysningsbranden, och, i sammat ögonblick sågs genom dörren till gula rummet inköra ett helt hölass, under det

hvarefter han

hvilka han

att

aff från Bemedlingscommissionens rum inpilade en liten mjölkhare eller kjäre (*) med blågra kinder, infallna läppar och utslåckta ögon men eljest prydligt klädt ~~[illegible]~~ uti snörlif, ~~[illegible]~~ med militair-ståndkrage och ~~[illegible]~~ med röda uppvek på rocken. (*)

Denne sprang + trenne hvarf omkring kretsen, liksom ville han öfverskrida den, men gjorde i hast höger om och anryckte mot hölasset, som hvilket han först uppåt slök, hvarefter han fortsatte sin apptit på sjelfva vagnen, sedermera på hästarna och slutligen på kusken, som följde hvart efter; utan att märka kunde att ~~denna~~ åtaren ~~blef~~ vid blef någon mån fetare än den bekanta Egyptiska kornboskapen efter slutad dejeuner a la fourchette.

+ med bullar och bång och åtskilliga hjeltemodiga utbrott

~~Jag tror att det är tredje hufvudtiteln sade klädmäklarn för sig sjelf~~, då i det samma mjölkharen vände sig med en väldigt betydande blick mot kretsen, den han åter hotade att bestorma; hvarvid den upplyste, som under tiden vändt klyplåten i rocken, tillropade honom:

Hvad kan väl detta vara för en Rikskonsumtions anstalt: sade

Så lönas odlaren ren, af blommans
brodd, som knoppas,
man njuter hvad man tror, man
äger hvad man hoppas.

då mjölkharen disgracierades och försvann.

Vår haren liten, så var den stöfvel, som, under det att den Upplyste ~~lade sig~~ vid Upplysningens facklor antände en flarfsfot, Phallus impudicus./ och dermed berökte klyplåten, intryppade, så mycket större. Af det var en stöfvel af rang kunde man se af den magnifika blankningen

för mycket [illegible] intryppade

efter alla taktikens d.v.s. exercitie reglementets föreskrifter verkställda för retrait

ock brug och åtskillige
utbröts

u väl detta vara för
konsumtions- anstalt:

tekhint d.v.s. exercitie regle-
skrifter vidtsträckta för re-

51.

blankningen; att det var en stöf-
vel af mod uppenbarades genom
kärhuggningen vid hån à la
Charles XII; att det var en stöfvel
af vigt utvisade den förgylda
sporren och att ~~det~~ stöfveln icke var icke
utan ~~betydande~~ upplysande intryck af hans
~~fåkra skie och~~ och uppsamb hållning. Men
inuti den samma herbergerade sig
en dansmästare af 1750 talets
uppfinning med en sannlikt
smakfull peruk och en ännu
smakfullare promenad- värja,
samt violin, hvarpå han strök
de sirligaste menuetter, under
det att han sjelf, helt gravitetiskt,
gjorde så höga pas de cerkon,
att de röda Skoklackarna syn-
tes öfver stöfvelkragen.

?

Han en förfod med en

?

Om detta icke är den så
mycket omtalade militair- disci-
plinen, så vet jag sannerligen
icke hvem det är; sade Klädmäklaren, Han hade hvilket och troligen
var rätta förhållandet, ty då
den Upplyste infoll:

gjorde

Se der en kngel som förtjust åt
Stridens lager;
Han var med hjertat fullt af
allt hvad ryktet sagt
Om Alexanders mod och Roms
triumphers prakt:
Svelade dansmästaren General
Marche och afstigade.

Då elden lade nu jernört (: verbena officinalis:), uti hvars rök
blyplåten vederbörligen härdade,
utan ~~att~~ att annan tillstöt, än
att en förnäm man och ~~troligen~~
~~en nyblifvit Président~~, för att sluta

af vensterhändtheten i embringnings-sättet, ~~passerade förbi med ett silfverfat~~ en nykläckt President, som efter eget godtfinnande fått fatta opp ett tromansförslag, passerade förbi kretsen med ett silfverfat, hvarpå lågo trenne kokta kalfhufvuden.

Till dessa, som sågo helt va-canta och omständliga ut ropade den Upplyste, innan bärarne ännu hunnit att aflägsna sig:

Hvad bragder! Hvilka män! Välan,
hvad söka dessa?
En sten på deras mull, ett blad
åt deras hjessa.

Så den upplyste nu syrade på med Bella donna (: Atropa bella-donna:) trodde Auscultanderne sig på en gång försatte på Wernamo marknad, eller ock före-kom det honom, som såg han uppföras: Tillfället gör tjufven. Fötslagsmakare med broderade hattar styrade kullerbyttan utanför kretsen, och Kronolänsmännen sågo nyttan deraf i sina klatsch-piskor. Qvacksalfvare med ~~ka~~ ~~mt~~ råttgift i Westgötha-prosa spelade ✗ fäderneslandets friska kinder, likasom till forna Veten-skaps Akademien, ~~under Läkar-hand~~, och medan Härads- eller Läneschirurgen, ty af prunken var det omöjligt att sluta till hvilken function den tung-händte beklädde, koppade alla som kommo för honom, dansa-de några och tjugo slajarer en stor betänkande Qvadrille,

adelsfond?

skrifvit med klatschpiskor (och utmätnings utslag) nyttan deraf

✗ under Läkarhand

Adelsvärd?

(det utmärkningsvis utsprang

med kläddshyrapor) ingstlan

Påkarshaus

hvartill de nyss pretenderade virtu-
oserna på spikharmonika ſpelade
den bekanta ſtångpolskan: fäder-
neslandets bästa. Härvid knäpp-
te byggden grofva bassar, ſom,
efter hvad herr af Hultberg vet
berätta, aldrig tvätta ſina tarſar,
till en början ihop hvad ännu
otvättadt fanns och grymt spände
ännu fastare åt ſina kronskatte-
ſvältremmar, hvaråt kinde kagar-
na nog anſåkteligen med ögonen.
Så utdundrade Tremslagarne mark-
nadsfred, ſom var helig för alla,
utom privilegierade linddansare.
Men slutligen blef mängden af
dem ſom befallde och fåtaligheten
af dem ſom borde lyda, så märk-
bar att ett beſynnerligt virvarr
deraf uppstod, hvarunder de, ſom
borde göra, icke visste hvad ſom
borde göras, men de som
borde låta göra med sig kommo
under fund med att sådant vore
mycket onödigt.

?

Klädmäkt.ne införde en denna gång:

En beſynnerlig administration
är denna; jag tror förr att
det är en kalfdans; deremot åter
den upplyste föll ut i denna ti-
rad:

Välsignom dessa män, med snille,
mod och styrka,
Ur lugnet jagade att menſkans
högsta yrka;

hvarvid allſammans upplöste
ſig i ett faste- bot- og böndagsbruk.

Säfligare och långſammare
gingo, eller rättare, gingo icke,
tillväga de andra, ſom låto se
ſig

ſig utom kretsen, slå den upplyste
utländs någon ~~ca~~ Kardebenedikt, (Cen-
taura benedicta:) för att jemväl hen-
nes inröka Clyſtlåtan. Hitintil-
hade endast manliga geſtalter
viſat ſig, nu uppträdde äfven qvin-
ligad. En amma, lika välſignad
med bröſt, ſom den Epheſiſka
Diana, bar i famnen en mängd
ſpenabarn, eller måhända rik-
ſpråda Landshöfdingar, ſom alla
ärfde vishet. Jemte henne fram-
trädde en Husjungfru, ſysſelſatt
att ur en portatif ſpiſkammare
eller svinmage (*) gifva fram till
hushållet idéer för dagen, för
ſtunden eller för minuten; ſå
framt tidningsväſendet, denna
läromäſtarinna för ytligheten,
endast hunnit ſå långt att vi
ägde likaſå väl Timmblad och
Minutblad, ſom Dagblad. Men
det ſtändiga bråket gjorde hen-
ne äfven ſå förnäm och ſtriken
ſom en ſannſkyldig fruntags-
mamſell tillkommer, och hvilket
äfven både ~~Kindtjan och~~ ſpring-
flickan ~~fingo erfara~~ och höns-
gumman fingo erfara. Den
förſta tyckte ſtändigt ſysſelſatt
att lägga af något för fram-
tiden; och den ſednare hade tro-
ligtvis kommit med för det
att hon varit vacker, medan hon
var liten; nu gjorde hon lik-
väl ingen ſärdeles figur. Deſſa
följdes af andra till ett välbe-
ſtäldt hushåll hörande perſoner,
och tåget ſlutades af farmor
eller Skyddsgumman, ſom

ſänne

(*) För perſonligt Lagkommitte-
lemmar ämnad till en grad mer
genialiskt och allmännare ſåsom
Perſonaliteten kunde uppfylla
den inge [illegible] litet
något kortare, [illegible] [illegible]
[illegible] perſonligt [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]

ſom ännu ſatte hela ſin lit til den — icke Fortunati Önskehatt, utan — Franſöſka kopſatt, ſom åter anlades af hennes Farmor, då hon åter af ett Norn i ſidan (*) föranledd der att aflägga den uppſatta möſſa hon ~~hit~~ hittils med fördel dragit; öfver hela detta betydelſefulla uppträde ſpridde ſig en ſådan glans af anticiperad fullkomlighet, att Åſkådanden, af farhåga att ~~förlora ſin ſyn~~ deröfver förlora ſin ſyn, icke vågade att vidare upplyfta ſina ögon, dock hörde han den upplyste utropa:

Jag ſett de planer vida vår viſhet
gick att göra;
Men ock den ſvaga ſlägt, ſom
kom att dem förſtöra.

Var den föregående Staten ſå betänkſam och långmodig, ſom en Lagſtiftning, ſå gick den följande ſå mycket hurtigare på. Den var en ordentlig Elfdans i gallerierna eller en masquerad, der en hop theater-nympher uppträdde i hela ſin Gudinnoprakt. Men ~~[illegible]~~ ~~emellertid~~ emellertid var det Fru Juſtitia, ſom i ſtället för att ſjelf väga, nu lät väga ſig på den ena vågſkålen och ſin bindel på den andra; att gumman borde härvid vara tyngre än Bindeln var lätt att förſtå; men beſynnerligt måſte det förekomma en hvar, att det förmodligen var hennes foſterſon, eller vederbörande ordförande, ſom utgjorde den vandrande ſtällning, ſom uppbar vågballancen

eller vaghent

Supprobt

balansen
~~[illegible]~~ utgjordes af hennes fosterson, substitut, eller vederbörande ordförande.

Denna obakliga [illegible]
~~vågen hvars~~ (Callans var fästad) NB
vid en rakt ~~obetr~~ utpekande
stångpiska; likasom en kyss i sitt
~~i Hönshuset, eller~~ sitt hönshus,
eller en Vezir i sin Harem, eller
Prins som i en passion gick [illegible]
den lefvande Jägnalen, ensam men man
~~man~~ i denna qvinliga försam-
ling, ty om den mobilen, som
utgjorde kungen på vågen var Se-
creteraren, d. v. s. Werkets lefvan-
de penna, så var denna säker-
ligen en Eunuch, eller rättare
en skäflig Romersk Kastrat,
som sålt hvad ingen får sälja
till kyrkan, som nu mera är denna är
det samma som Staten, hvil-
ken åter är det samma som
skattkammaren, som åter är i og och denna är
och för sig sjelf mödornas belöning
lika som Jupiters kärlek symboliseras
genom det gullregn, som nu faller
på Danaë sjelf, i stället för att ?
låta det falla på hennes Kammar-
Marskalkar- Herrar- Junkare-
Stallare- pager- drabanter- och
jägare &. Damerna gingo emeller-
tid oförsiktigt till väga. Det såg
ut som frågade de föga efter om [illegible]
de kände ~~[illegible]~~ rikets bondkam-
parna öfver Kornarlik, ehuru de
hunno hela mål; Men Cassettkam-
ken ~~de~~ häpnade sjelf öfver ~~dessa~~ sina så ytterst [illegible]
ovliga begrepp, hvilka vållades af
den oordning hvari andarna utan-
för kretsen framställde sig, då den
af Paracelsus så tvärtydigt be-
skrifna St. Johannis Örten (x) hy- (x)
pericum perforatum, påtänder
vid sjelfva upplysningen sina facklor,
för att genom sin ånga göra
kraften i blyglaset anna diagra-
re. Ty såsom örten är ganska

trolsk

trolsk, få funnos ej heller större sammlopare och samlöperskor än de som nu omgåfvo kretsen, hvari den upplyste tillika med Auscultanten och Klädmäklaren sig befunno. Dock gick allt skickligt till, sedan den oskyldige Trollkarlen tillropat de oordentliga:

Hvi skall du så ditt bröst mot Menskligheten väpna?
Och sen du Menskor bragt att gråta eller häpna,
Tror du att vördad bli? O tänk ej, tänk ej dit;

emedan, efter denna förmaning, som verkade lik en osynlig röst — ej ens en brinnande buska — utan från den höga polisen, samma massorna, som förut åstadkommit oredan, nu aflägsnade sig. Hvarförinnan de nego så artigt att Auscultanten omöjligen kunde underlåta att buga sig för den Diana, som bar på Armen en af Kongl. Öfver Hofjägmästare Embetets vinthundar; för den Justitia som nu tagit vågen och deri justerade ~~vågen~~ vågtungan och vågskålarne mot hvarandra; för den Bellona, som förtvislad strider med sin fax för att dermed inkräkta på usurpateurernas fiendtliga områden, och för den Salus publica, som ~~sig~~ fullkomligen liknade Ceres med sina Magazinsrotter omkring sig.

Icke mera sju= utan blott fyrasofvarne framträdde och sedermera utanför kretsen, då Tvit Orchi (s. Orchi bifoliata) eljest Sjöfruken hand benämnd strödde på elden från upplysningens facklor. Med mer eller mindre sannfärdighet uppträdde dessa Skådare, som tycktes hafva mun och tunga öppnad för molnet som far, för dagen som sjunker och för meningen, som icke förstås. Hand i hand dansade de kring ringen. Hofmästig ~~den~~ och

varsam och endast med ett eller annat
utfall bemängd var den tickle, som,
under cavalcaden på egna fötter
iakttogs af den förnämste bland
dansarena, en fullkomlig mjölk-
menniska, med en Solfjäder eller ett
svärd vid sidan och många långa
stora fjädrar i hatten. Half offer-
oxe, half offerpräst följde den an-
dre i ordningen, och om ~~den~~ han
iakttog någon takt eller icke, kunde
ej märkas under hans bemödanden,
att smyga sig på tå fram i dansen.
Så gammal som skråordningen,
så trög som handelsbalancen och
så mångsidig som resultaten, var
den tredje bland dessa Herrar Petris
hvilken dansade med benen inknäp-
na i en penningepung, men lik-
väl ganska väl, emedan noterna
till musiken troligen utgjordes af
privilegier, punkterade med full-
makter på Häradshöfdinge beställ-
ningar. Täckelig och tacknämlig
var derföre denna dansare, hvilket
man åter icke kunde säga om den
fjerde, ehuru mycket han än,
samtlikt på sin välbetalda
dansmästares inrådan försökte
att förvandla sin plumpa Mar-
syska i en behaglig glissad. Att
detta likväl icke ville rätt lyckas,
kunde Auscultanten snart inse,
då denna Lisa, som ock ville vända
sig efter vinden, hvarföre vid mar-
ken af de andras ~~träsken~~ trä-
skorna, som ytterligare förstärktes
till fotblackar, för den som
märkte att de besvärade honom
och derföre ville aflägga dem.
Emellertid förorsakades häraf någon
buller samt det, som den Upplyste
angaf

Personlighet

?

ansåg sig bemyndigad att näpsa sig hans utvägade. ~~Att hvad en af~~

Att hvad en efter verld skall Edra
namn beskära,
Ej (som det ofta kan;) en djupt
föraktad ära:

samt lade mittelst desamma Albumet på elden.

I samma ögonblick sänkte sig värdigt och majestätligt ur öppningen för stora kronan mitt i salen, ett blått moln, som i samma mån det hann framtränga genom öppningen uppenbarade sig i egenskap af en ~~enorm~~ styfkjortel. Denna var af det ofantliga slaget. ~~Han~~ Den utvidgades af sina mäktiga fiskben och ~~han~~ intog slutligen hela rummet, med undantag af den krets, hvarinom våra hjeltar stodo och som accurat motsvarade den öfra öppningen på kjolen. Slutligen sänkte ~~han~~ den sig ända ned mot golfvet stådeligen, omhvärfde de dansande och införlifvade dem så med sig att ingen kunde märka annat, än att de tillhörde garneringen eller falbolan. Då ropade den Upplyste

I flera verldars rymd låt dina
storverk ses;
Triumpher rada opp och äreställe
res;

hvarvid uppgick, likasom i skydd af detta luftiga aftonmoln, innan det andra hannt att försvinna i röken från den bolmört (hyoscyamus niger) hvarmed den Upplyste rikligen trakterade upplysningens facklor, ett ytterligare moln, som visserligen såg till en början farligt ut, men var det ändock icke, ty den röda kant, som omgaf den svarta bädden var, vid ett närmare påseende, ingen ting annat än de eldfärgade Slagen på en svart kappa, som framsväfvade likasom under styf-kjortelens horizont. Alldrig kunna mera smakfulla och qvicka vändningar förekomma i en épitre, mera höghet och glans te sig i ett Ode, eller mera prakt och ståt framstå i en tragedie, än dessa egenskaper igenfunnos i det sublima molnet. Upprunnit i öfra ändan af rummet sväfvade det långsamt mot dörren, åtföljt af smakens vilda jagt, som utgjordes af icke mindre än aderton ~~Peruker~~ stycken Peruker. Med mera behag afmäter ingen Ceremonie Mästare sina steg, än dessa afrundade sin fart i behagliga ~~[illegible]~~ våglinier och mera ~~himmelskt sköna~~ öfverjordiskt sköna rosetter, cadoganger, hårpungar och Seraphimer-lockar hafva troligtvis alldrig blifvit skådade af dödeliga ögon. Och så ~~ställde vördnaden~~ väckade vördnad som en höfstång ~~emellan~~ uppå den Upplyste lappar, emellan hvilka ~~en liten öppning~~ öppningen blef allt bredare, intill dess han af idel beundran dignade till jorden, ~~hvar-~~ der han blef liggande en stund innan ~~han för~~ han kom sig så före att han förmådde utropa:

Sjung huru hjeltar dö, hur kungar
värdigt styra;
Sjung om flyktades sorg, om kärleks-
gudars skott;

Obs. dygdig

Sjung allt hvad menskan rör,– men stadig
i din yra.

Svarugrå peruckerna tilsände honom en afskedshälsning och allesammans försvunno.

Innbordadt var nu allt och ett vördnadsbjudande skapande ~~fu~~ hördes likesomt förgick ett general bockande, ~~hvar~~ deri ved grillerna öfvergifvet på läktaren och

[illegible] ~~der~~ framställde sig en rätt smutförnuftig och välfödd Dame, klädd med den utmärktaste smak. "Inbildning! endast du förljufvar menniskans öden!" utropade den upplyste och lyckligt trenne gånger på Nils Lorens Sjöbergs natmössa "Denna dame har jag den äran att kanna" – fortfor han – det var hon som pro primo gifte bort mig

? med den der sköna, mot hvars hvita arm liljan gråande; som pro secundo förde mig på thronen, der jag blef folkets midborgsman; som pro tertio

? skött om mig till Linné, Kant och Newton på en gång, hvilket jag annu har den ärtygheten att vara: och som pro quarto lär min lyras hjul högt skalle mot skyn; hvarst den ännu förnimmes, emedan jag kan bevisa med tryck att mina drömmar föreg af en liflig inbildning ända till yberlighetens gräns. Teknad på denna blygslat skall henne bild nödvändigt skydda sin bärare från alla ~~austö~~ anstöter af skandasien med phantasie.

Till detta förslag ninkade bifall både af Ehlasmäklaren och Blaadguten, ty den upplyste skyddande Gudamakt var ingen annan; och på en gång styrkan älskling Gracernas broder afkonterfejade han den välkända dragen, hvarefter Gudinnan försvann och Lefsögaren dignade neder af mattighet eller hänryckning öfver den lyckan, att hafva fått anseende mot anseende

skåda

henne, ſom förr, med ſin ſolfjäder, ſpärran i ſnart ſagt hela Svenska vitterheten.

Af denna fältset hade likväl Consultanten ingen tro. Han var tvärtom klädmäklaren behjelplig, att undanbringa ſpärren af nålarbetet då den upplyste kom sig före. Med hela sin själs förtjusning betraktade nu denna blyglakte, tryckte den flerfalldiga gånger till ſina läppar och utbrast ſtubligen: "Själ af min ſjäl! O du ~~[illegible]~~ bottensats af mitt ſnille! Mig tillhörde du med rätta; mig och ingen annan. Men hvarföre ſkall den icke snalar med sina ſkador? Jag behöfver dig icke. Innom mig bär en säkrare talisman mot den oakademiska fantasien. Em tag derföre denna, hoppfulle unge Man! Förvara genom nära ditt hjerta, ſå ſkall din lefnadsdröm icke ~~oro~~ oroas af några ſkräckbilder."

Nu vände han sig till klädmäklaren, sägande: "Unge mig likväl att det är lika ſtort, ſom ädelt att lämna ifrån sig en ſkatt, hvars värde man ſå förträffligen inser; men ~~ſom~~ jag är en stor och ädel man, ~~så~~ och kan jag ej handla annorlunda. Likväl fordrar jag en återtjenst, och att Ni kan göra mig den, tror jag, efter allt hvartill jag varit vittne."

"I närvarande ſtund är det mig alldeles omöjligt att kunna bereda tankshållaren," ſvarade klädmäklaren. "Hvarken har jag de erforderliga ingredienserna, ſom måste, för att kunna hålla tungan med orden, vara af en ganska compact natur; ej heller vet jag huru stjernorna nu stå. Men jag försäkrar, att jag skall denna dag söka att bringa den i ordning om ſådant låter ſig göra."

"Det var icke på tankshållaren

jag

jag nu tänkte: — genmälte den lyſtyſte? Jag ernade tvärtom begära ett ſvar dag för min egen perſons ſkuld; jag är fullt öfvertygad derom, att alltſammans är endaſt widſkepelse och phantaſieſpel, åſyftande ingen ting annat, än mitt och många andra anſenliga perſoners misſpelande, fast jag ändock haft tillfälle att ſe de underbara ting, min ſjere kan åſtadkomma; och jag medger att det roar mig någon gång att pröfva i en trollverlds ünder. Jag kan derföre ej undgå att yppa en angelägenhet, ſom högligen ligger mig om hjertat: Jag ~~att~~ ockſå var ung en gång, för mig jemväl ſkön blommade, lifvets Maj, i nya vårar. Det var då jag hade beſök af mina drömmar, och tillägnade mig allt ſtort och ſkönt i konſten; ſå att jag ännu i denna ſtund lyckas i allt. Jag beſöktes då icke mera, än att, när jag ej hade något annat för händer, ſatte mig ned och läſa ſummariſkan om hvarjehanda ämnen, åſyftande att därmed ~~bäſta~~ inhöſta ſamtidens gjordat ſmitter ~~från boklådorna, och~~ ſamt derjemte i upplysningar jag betjena mina likars. Af Smeden, ſom bor i mitt grannskap, lärde jag mig, att åfven de gröfsta arbeten ſke i en viſs takt och af Metraſernas ſång, då en ſjäla ~~alla~~ på ſtägen, förnamm jag Harmoniens behag. Häraf förſänktes jag i den ſiſtaſte ſömn, hvarunder jag drömde tillſammans vår Litteraturs mäſterſtycken — mina tragedier och mina lyriska ſånger. Likväl varade denna ſällſet icke länge. Ännu ſtadd i min förſta ſlummer ~~fram~~-

Längst

† från boklådorna

~~kallades~~ adlades jag af [illegible], som upphöjde mig till en god författare, innan jag hunnit vakna. ~~Men~~ ~~detta skedde i en hast af ett obarm-~~ härtigt skratt, ~~som~~ och skratt ~~dock snart~~ afflöstes snart utaf gäspningarne omkring mig. Och dessa, som allt mer och mer utbreder ~~[illegible]~~, ~~[illegible]~~ jag egentligen qvaljes. Vill jag författa några verser, så gäspar jag: vill jag bereda några dramatiska arbeten, så gäspar jag: vill jag afsätta några vaukar så gäspar jag: och vill jag slutligen förarbeta någon liberalism så gäspar jag fasligt. ~~Förgäfves~~ söker jag [illegible] ~~mina~~ forna drömmar. Man mig förskjuter och mig kärlekslöst beler; för att bota detta har man rådt mig att, antingen om aftnarna äta Herba Apollinaris, eller och bestryka pulsådrorna, tinningarna och pannan med vigeblod. Men jag har hittills satt mig öfver slika rådskipelser, kanske, ~~mina ovänner~~, efter hvad allmänt påstås, mina ovänner icke skola haft fördrag med att, medan jag sofvit, lägga en gåstunga ~~under~~ på mitt hjerta och en skalkjerne under mitt hufvud, för att på sådant sätt erfara mina ~~[illegible]~~ hemligheter. Helst ville jag likväl nu drömma kraftigt, ty det är i synnerhet kraften som nu omdrömmes. Äfven därför har man velat veta råd och gjort mig samma förslag, som Eleif den Wise(*) gjorde Hans Majt Konung Halfdan Svarte i Norrge, eller att lägga mig i en svinstia; men

+ jagade mig i hast ur denna [illegible] stämma

+ smittades jag slutligen sjelf och det är af dem.

Som om dessa gäspningar aldrig leda till något, annat utom sjelfva sitt eget ändamål, är jag slutligen vaken [illegible]

Lugn

(*)

dels ~~skulle~~ skall de resan i ~~den~~ drömmarne hem befintliga hårnas antal vara så stort, att utrymma saknas för flera, dels skola drömtillbringarne sjelfve vara af naturen onde att vidgå. Derföre har det nu fallit mig in, att Min Herre skulle kunna på något bekvämligt sätt så föranstalta, att denna gyllne tid återkom, då mina drömmar voro tän smittrande och inbringande?

"Omöjligen, anmärkte klädmäklaren, kan denna anstalten härflyta från Min Herre sjelf, så framt icke skalkhjertan och gästtungan äro på sina behöriga ställen; ty här framkomma allt för många secreterer.

kratzfutter

"Verkligen delar jag icke, med ett närmare eftersinnande, svarade den upplyste. — Jag protesterar förelös kull mot alla följder af ofvanstående syndabekännelse; och jag erinrar hvarje läsare derom, att dessa orden icke äro mina egna, utan ~~dem~~ i mund lagde, utaf författaren till denna troll- eller dagdrömmar ~~bok~~. Men om han skulle ålägga mig att framskaffa någon drömmachine, som egentligen icke är något annat än läker mina phantasi, hvilket jag för min del anser både öfverflödigt och skadligt, så kan jag väl påräkna en hjelpsam hand af Min Herre?

N3

"Visserligen, Min Herre!" utropade sparta Blommelin. Här gäller det ju: att den som är slagen till en slaf, är och för-

blifver

förblifver en stund. Men det börjar redan att dagas. Låtom oss skynda hädan."

Detta skedde ockå, sedan våra nattliga besvärjare tagit ett vänskapsfullt afsked från hvarandra; och åtföljde Klädmäklaren och Assuranten hem till den förre, som under vägen frågade; huru befinner Bror sig?"

"Nästan så bra, som i min ungdom! – svarade Humblom. Det var en lycklig tid. Jag var då så redbar och förståndig. Aldrig hörde jag då foglarna sjunga i skogen, utan att ~~kunn~~ skratta åt dem för deras barnsliga ~~sång~~ pip, och ~~af~~ åt deras vågsamma hoppande från en gren till en annan, utan allt ändamål, enär de i alla fall icke saknade motion. Nå, än den der morgonrodnaden då, för hvars beskådande så många narrar springa om sommaren ur sina sängar, innan f–n ännu fått skorna på sig? Omöjligen tager den sig så väl ut, som en gammal svensk Uniform med nya tyska Epitheter. Det enda jag då tyckte om, var den ~~Nordiska~~ sommarnatten, efter som man derigenom sättes i tillfälle att spara Ljus. Detta sade jag ~~att~~ äfven, och min stadga belönades med de smakfullaste rusin. Men den upplysning kan jag derföre jemväl säga: jag och var en gång ung, och lifvets vår begynnte i Maji månad. Men för att komma till hufvudsaken. Tror Farbror ej, att jag skulle kunna på en och samma gång, både fortsätta mina arbeten i verken och tillika anlägga en kortspelare-verkstad? Derigenom blef jag i tillfälle att samla

[illegible]

Sådana ~~Sifa~~ vidbör tänkesätt tål jag äfven pass

55.

ſamla både anſeende och penningar. En tjenſt är ibland rätt ſå lönande ſom en fabrik. Deſsutom kunde jag ju advocera förſt ſjelf och, ſedan jag kommit till bordet, genom andra. På ſådant ſätt blef jag bättre i tillfälle att maniera rättegången för mina clienter, helſt om jag, ſåſom någon gång ſkall ſke, fick byta mig till Referent i mina egna mål.

"Kära Bror!" – ſade Klädmäklaren – "Härom kunna vi ſpråka ſedermera. Nu är jag mycket trött; och önſkar att få ſpela ut några timmar. Men efter Bror vill föra Proceſser, ſå ſkall jag ſkaffa Bror ett bra tillfälle att göra ſig känd vid Skepparbron, och få års-ackord med de meſt anſedda huſen. ~~Hvilket~~ Det ſkulle i ſynnerhet ~~ſkulle~~ komma Bror till paſs, i händelſe Bror blefve i en framtid Ledamot i Lagcommittéen. Bror kan då ſtälla ſå till, att Lagarna blifva gjorda för juriſterna."

Efter öfverenſkommelſe att följande morgonen, ſom klockan nio frukoſtera tillſammans hos Groſshandlare vid Knegge, ~~lämnade~~ [illegible] Humblom ſin blifvande ~~ſvärfar och inſtälde ſig, inom beramad tid~~, på det utſatta ſtället. Der träffade han val i ſalen ett uppdukadt frukoſtbord, men ingen menniſka. ~~Han~~ Han ſtadnade här en ſtund, hoſtade, ſnöt ſig hårdt, ſtampade ett par gånger, under det han vände ſig vid dörren och ryckade på en ſtol – men förgäfves. Ingen ſyntes. Ändtligen tog han driſtighet till ſig och framträdde till en dörr, hvarpå han klappade.

Aron

NB Ny rad Följande dag vid utſatt tid infann Humblom ſig på det beſtämda ſtället [ ]

tunhuſet lat ſig afſend paſse

"Hvad f–n vill ni?" ropade ett fruntimmer, klädt i en med brabantska spetsar garnerad morgonrock och en elegant negligée, i det samma hon öppnade dörren.

"Hvad jag vill?" upprepade Auscultanten: "hvad jag vill?"

"Ja, just hvad Ni vill? Har Ni mål i munnen?" afbröt honom damen, då i det samma Klädmäklaren utkom ur samma samma rum ~~anlände~~ och upplyste, att denna var den unga mannen, han omtalat.

"Ack! förlåt mig! Min Söte Herr Häradshöfding!" sade ~~nu~~ nu damen, som ~~nu~~ räckte honom sin hand att kyssa, hvarefter hon beledsagade honom genom tvänne präktigt möblerade förmak in i en ännu rikare sängkammare, hvarest han anmodades att sitta ned, ~~under det att Grosshandlarefrun, ty att det var samma dame, som~~ han sett på Djurgården vid den besynnerliga skogselden, ~~oroq han~~ Hon ~~sig tydligen hin minnes~~, betygade att om hon kunnat drömma till hvem han var, ~~so~~ hade hon icke emottagit honom på helt annat ~~tagit på det sättet emot honom~~, men hon hade för det närvarande så många saker i hufvudet.

Han fick nu tillfälle att närmare betrakta Damen och igenkände tydligen i henne Grosshandlarfrun fr

[illegible]

Sanningen af denna försäkran märkte Auscultanten strax, då han såg Damen och Klädmäklaren, utan alla omständigheter, fullfölja en — som det tycktes — afbruten visitation uti lådorna till en fruntimmers bureau.

"Denna kan saklöst gagna ~~tag~~ undan?" sade Klädmäklaren, i det samma han fick tag uti en, ~~som Klumblom tycktes~~, efter allt utseende dyrbar nipper. "Denna också!" fortfor han, och denna och denna — utmönstrande

nu tillfälle att
mm och igenkände Tydt
Grosshandlar frun för

på

tiend)

na – och den hade –

Ohelt andtraten

mönstrade på det sättet flera persedlar. Äfveledes lade han afsides åtskilliga för frun förut uppvisade papper. Emellertid ankom den, som det synts, i förtroendet invigda piga, med hälsning att allt skulle gå bra, och blef på ögonblicket afskickad med nya uppdrag uti en väl öfverhäkt korg. ~~Och visade sig äfven~~ visade sig äfven Slutligen Grosshandlaren sjelf, med ett ganska sedmodigt ansikte, ~~öfverlämnande~~ och öfverlämnade åtskilliga ~~papper.~~ documenter

"Är det allt det? Har du ej kunnat få i hop mera? Din ~~Stack~~ Stackare!" sade Frun, sedan hon med hastighet genomögnat papperen. "Du har alltid varit ~~en~~ ~~så~~, en nöt, en ~~enfaldig~~ enfaldig narraktig tok, som slemmast bort din lycka. Hvem har bedt dig rasa opp allting i dina fördömda Böcker. ~~Ja~~ Huru skulle det gå nu, om icke jag och denna hederliga vännen, Herr Blommelin vore?"

"Jo, då behöfde jag icke andra." Sade mannen. "Jag tror ända att hvar och en skulle få sitt ut. Fastän jag icke fick något öfver."

"Du tror alltid," ropade Damen. "Men att du är en dumbom; det tror jag."

"Låt oss icke [illegible] spilla tiden;" sade klädmäklaren. "~~Han~~ Den går oss annars ur händerna. Dessa alla med goda namn emottager jag; och skall ~~inom~~ innan Proclamsdagen säkert få dem inlöste. Detta documentet åter, kunde väl Bror ~~bevaka~~ Humblom bevaka. Jag skänker Bror dessa penningar; och deremot skänker Bror mig en sedel på Trettio Tusende Riksdaler, förfallen ~~af~~ tre månader efter det Grosshandlaren Knegroc concurs blifvit med Laga Dom afgjord."

"Då skulle jag ej heller få mera Tjugo Tusende Riksdaler förr:" – insköt Frun. Men klädmäklaren afbröt henne, sägande: Tyst! Tyst! detta kan Bror göra

godt samvete. Bror ser att sedeln är ställd
på Trettiotre Tusende Riksdaler, och
behörigen intecknad.

'Gud ske lof!' sade Humblom-
'Att jag nu mera är öfver Inbillnin-
gen. I denna saken kan Farbror
lita på mig. Jag har fått en skänk
af Farbror; och gåfva är Laga fång.
Jag har gett Farbror en återskänk.
Det är ej heller olagligt. Jag kan
tryggt besvärja Sedeln.'

'Men jag vill så fasligt gerna, att
några af mina äkta nipper fyns
i Boförteckningen.' ~~Q~~ sade Frun-
'Om det sedermera kommer ut, att
allt hvad som fanns var oäkta,
så har jag en evig skam deraf. Skall
man då icke säga i hela staden,
att jag fregventerat Börsbalarna,
och vid mitt bord sett flera blå band
med oäkta stenar. Jag skämmes
ögonen ut på mig. Jag blir en visa
i ~~hela staden~~ hvars mans mund.

#' ~~Den~~ som är klok, förstår nog
rummeln! ~~tröstade~~ anmärkte klädmäklaren ~~hen-~~
~~ne~~, tilläggande: och kommer ~~Fr~~ ~~Hans~~
Frun ännu en gång på fötterne igen,
så kan Frun lita på, att om bordet
blir godt, så saknas icke gäster, för-
nämna nog.

Det tror jag också sade Frun, som
nu anmodade Herrarna att gå ut och
hålla till godo en [illegible] liten frukost.

Bjudningen efterkoms; sedan
Humblom likväl derförinnan för-
fattat ett skriftligt gåfvobref till
Blommelin på Trettio Tusende Riks-
daler; men hvilket måste omskrif-
vas, emedan Humblom, som han
sjelf försäkrade af glömska förgätit
att, penningarne lågo under tiden
vid räntor.

Under det åtskilliga vinsorter
vankades, ~~om~~talade klädmäklaren,
att man i forna tider besuttit en
ännu icke aldeles utdödt konst
att ~~göra~~ kyssa Domare. Han tjenade
att sådant kunde ännu lätt verk-
ställas

~~Med den anmärkningen att, den~~
till honom tröst

anmärkningen att, den

För Just. Patrim. ur
[illegible]

Vestra

ställar om man, antingen bar på lillfingret Vasunas hekim, graverad, på lämplig tid och med lämpliga ceremonier, i en carniol infattad i silfver, eller ock ~~en~~ om biträde anropade Aziabel, som, ehuru till utseendet nästan ~~så~~ nog spei och barnslig utaf sig som mången ~~en~~ föredragande, likväl var en af de sju underjordiska Storfurstarna och förestod Justitiæ-Departementet; hvarföre ock hans insegel var det mest slingriga af alla.

~~Humblom~~ fru Kneppe åter trodde, att man hvarken behöfde göra sig så mycket besvär eller påkalla andar. Det samma uträttar en fru så snart med en vacker silfverspies eller en skön fruntimmershand. ~~Styres Rätten af Secreteraren, genom Ordföranden, så insinuerar man sig hos honom. Står den under Advocat fiscalens ledning, så.~~

"Just ~~intet~~ icke det," sade Humblom. "Men ganska nyttigt är det, att ~~i de Domstol~~ der Rätten styres af Secreteraren genom Ordföranden, insinuera sig hos honom; men om Advocat-Fiscalen har ledningen, då vidtala denne. Detta är troligtvis säkrare än alla stenar och amuletter. Eljest säger man också, att domstolar finnas med så mycken finhet och inneboende hjelpsamhet, att det vanligen blir domstolen, men icke parten, som råkar att sitta emellan uti Domen."

Innan de frukosterande åtskiljdes, hade klädmäklaren återigen ett enskildt samtal med frun, som, sedan de derifrån utkommo, allvarligen tillsporde honom, om hon icke kunde saklöst lägga afsides sin nya sobelpels. Men detta ~~afsty~~ afstyrkte klädmäklaren alldeles,

emedan

emedan den gjort alls för mycket uppſeende i ſtaden. Derefter recommenderade han ſin dotter, ſom, efter hvad Humblom kunde förſtå, ſkulle blifva den förſta i den Pension ſom Groſshandlerſkan nu ernade att låta en början upprätta. Och ſluteligen anmodades Auſcultanten att uppſöka den vackra Catharina, ~~ſom varit nu mer följaktig~~ från Stads Auction, ~~och derifrån~~ föra henne till Frun, ſom ſvor på, att ~~hon ſkulle hafva~~ ~~all möda~~ ofpard för den unga damens edukation.

efter Stads Auction och hon följe ſin mor

ingen möda ſkulle ſparas

Ändtligen och just ſom ſvarte Blommelin ſtod på tröſkeln, för att gå ſin väg, upplät Groſshandlaren, ſom hitintils endast åhört leken, men drukkit deſsemellan, ſin mun, ſägandes: "Om Herren har en ſådan ring, ſå var god och låna mig den i dag, och äfven ſedermera, om den behöfves."

"Jag vill icke höra ~~flera gruller~~ſtrick frun. – Du kan tryggt gå Eden. Du har ju ej två ſtyfver i ditt våld, utom hvad du har uppſkrifvit. Du vet ju dessutom icke huru huſet ſtår annorledes, än de döda Summor Capiter, ſom nu äro mig och annat hederligt folk bara till beſvär. Men ſå har det alltid varit. Jag får göra allting här i huset. Och ſå är jag utslapad. Se hur jag ser ut, gulklig, mager förfallen – – –

din dumma infall

"Hvar har ni alla pappren?" frågade Klädmaklaren, och på Auſcultantens bejakande ſvar, fortfor han: "då träffas vi klockan elfva på Rådhuset;" ſamt gaf Auſcultanten ſeullanden kiken att afträda.

Under vägen från Skeppsbron ~~hem~~ passerade Rumblom förbi Storkyrkan, ſom han fann ſtå ~~uss~~ öppen, i anledning af en der förehafd reparation. Han gick in och ſtällde ſig att betrakta Riddar St. Jöran, ſom nu föreföll honom mera löjlig än någonſin. Deremot ~~tyckte~~ tyckte han icke illa om Prinſeſſan. Ehuru icke på långt när, ſå vacker, ſom den vackra Catharina, hade de likväl mycket ſtycke af hvarandra. Men under det han ſyſſelſatte ſig med dessa jemförelſer, hörde han några perſoner ankomma. Han vände ſig derföre om, då ~~han~~ Olof varſe Referendarien Blommelin och ~~ſin kamrat Thorlaksſon~~ med Thorlaksſon, ſtadde i ett djupt ſamtal. ~~Detta var för honom alldeles oväntadt, och han ſkyndade derföre att obemärkt~~ draga ſig undan ~~och ſtälla ſig~~ bakom dörren till läktaren, för att ſåmedelſt obemärkt erfara hvad dessa herrar kunde hafva med hvarannan ~~ohy~~ obyg-

obs

Denna oväntade ſyn bragte honom att

~~[illegible]~~ Förmår du, Min Vän! ſade den härblå Blommelin — att tänka dig denna outſägliga klarhet, mot hvilken jordens högt ſtrålande middagsſol framſtäller ſig ſå ſorgligt matt, ſom månans återſken från det förgylda korſet på grafven; och ſäger du tillika att denna ovanskliga klarhet endaſt är den ur det eviga ljuſet återſpeglade ſanningen: förmår du att tänka dig denna omätliga kraft, mot hvilken den, ſom vi tro oſs ſkåda i ett helt verldsſyſtem, icke är ſå ſtark ſom en ſpindeltrå

spindelträ; och påminner du dig der-
vid, att denna kraft endast hvilar
på den eviga rättvisan: ~~och~~ förmår
du, ~~att~~ föreställa dig denna öfver-
svinnerliga skönhet, mot hvilken
den ~~Mediceiska Venus~~ icke är
annat än ~~ett~~ stoftkorn i en lik-
kista; och erinrar du dig då till-
ika, att denna dödliga fägring,
icke är annat, än första stralen
från morgonrådnaden för den eviga
harmoni, som omsluter allt och
intränger i allt, likasom luften på
vår jordkrets: ~~förmår du allt~~
detta; då kan du ock ~~fatta~~ ana, huru
hög, öfver alla menniskoförstånd
och all menniskotanke, den ur-
kraft måste vara, hvilken åstad-
kommit allt, uppehåller allt, in-
går i allt, och ur allt hvad lif-
synbart eller osynbart äger. Men
från denna urkraft utgå, lika
strålar, mäktiga krafter, som
uppfattas af de väsenden, hvari
den eviga urkraften bildar sig
sjelf, för att verka och återverka.
Af dessa strålar falla några, ehu-
ru få brutna, som den gudliga
solens, på ~~menniskohjertat~~ men-
niskans hjerta. Och hon, som
åt sig döden af sin kundskap,
hon upphöjer denna lif-fackla
till en Junisol, och hon inbrin-
gar den i sina beräkningar calculer, för
att liu [illegible] erhålla vissheten
om ett evinnerligt lif; hvarpå
högfärden och egennyttan ge
henne assurans-polis, under
det att hoppet endast hviskar:
tro och var lycklig!

Och så är dess tron, och endast
tron, ~~denna~~ himmelska ros, ~~som~~
uppblommade ur oskuldens heliga
lilja

konstens högsta mästerverk

fattar du

utgör allt synligt eller osynligt lif

gifva sig sjelf form
tillvägabringa verkan och återverkan
vilkoren för all skapelse.

[illegible]

Icke allenast hvilken

? hvilken

lilja, i samma stund, som korsets
träd färgades af försoningens blod,
som dessam ger oss förmåga, Icke allenast att
ana den eviga och allt rådel ~~när~~
inneboende urkraften, och att sålun-
da samla ~~[illegible]~~ skenet af den måne,
som lyser upp vårt lif, uti en
enda brännpunkt, der äfven deras
odödliga värmer, utan äfven att
närma oss väsenden, oss öfverlägsna
i förmåga, att befrynda oss med
dem och ~~göra~~ ~~oss~~ att göra dem
oss underdåniga. Vi lefva i det ~~[illegible]~~ kropp-
sliga lifvet, de lefva utom det; många
af dem älska oss och hoppas att
få, likasom vi, utbyta sitt varan-
de mot ett blifvande; ty för dem
har hoppet slocknat, och det kom-
mande ligger ej så öde, som
smärtans första känsla. Det
är vårt blifvande, som de önska
att göra lika lyckligt, som deras
eget; och då jorden signades åt
förgängelsen, då räddade sig
~~harmonien~~, ~~[illegible]~~ harmonien, med
sina ur den eviga lustgården
hämtade blommor. I deras ställe
planterade Vedersakaren på jor-
den Öfverdrifter; på det att blom-
ster och purpur och perlor och
trädfrukt icke skulle saknas,
utan vi tro oss hafva utfått vår
arfvedel, och stadna, ~~[illegible]~~ lika
den ur Noaks ark utsläppta
korpen, qvar bland förgängelsen,
i stället för att ~~[illegible]~~ med duf-
van uppsöka det eviga lifsets
lager och återvända med ett blad
af den samma.

?

?

sammanhängande

?

Och för dessa glänsande öfver-
drifter

drifter; för detta komma Adams-äplen (x) som, inom ett ~~[illegible]~~ glänsande skal, gömmer bitter aska, som vi så fästa oss vid mullen, att vi sjelfva förhindra fröet att gro och att uppskjuta i dagen. Sådan var ock den unge mannen för hvilken jag uppläste den heliga Riddarens Legend. Jag valde den till en pröfvosten, emedan jag derigenom ville erfara om icke någon efterklang af ett fordom sällare tillstånd återljudade från minnets strängar. Om icke känslan af försakelsens salighet förmådde att fukta hans hjerta, och om han icke skulle vara mogen för evigheten, sedan han blommat i tron. Men han var icke den jag förmodat. Vi vandre länge och på många vägar till det eviga hemlandet, men rena måste vi alla vara, förrän vi kunna upphinna fullkomligheten, som är belöningen för alla ~~som är~~ salighetens salighet. Öfvermod i tron förer oss lika långt derifrån som vankelmod. Högfärd och räddhåga behaga ~~icke~~ ingendera den eviga sanningen. Vankelmodet och räddhågan besegrade väl den heliga Riddaren Jöran, men han lät sig förledas af den honom förlänta styrkan till högfärd och öfvermod; och derföre måste hans själ återvända till jorden för att ännu mera renas och skäras, samt sålunda göra sig värdig den saliggörande tro, som hvarken hoppas eller fruktar, utan endast lefver i sig sjelf och af sin egen salighet.

(x)

?

”Af detta Riddarens öfvermod lät äfven jag förleda mig, och derför vandrar jag ännu, efter ſå många århundraden, här; men jag tackar den allgode, ſom gaf mig förmåga att, under hvarje steg af min vandring göra mig förtjent af ett högre lif, och ſom ſlutligen lät förlåten falla från mina ögon; ſå att jag förmår genomskåda det förflutna och ana det kommande; ~~och~~ derutaf vet jag att jag ännu en gång måste komma i beröring med den ande, ſom fordom bodde uti den helige Riddarens kropp; och denna är ~~det jag ſöker,~~ en gång funnit ty ~~då~~ är vandringen lyktad och ſolen bergad för att åter uppgå der, hvarest ingen nedergång finnes.”

”Af en man, ſådan ſom legenden ſkildrar Riddar Sanct Toraustwarde Thorleifsson — bör man icke kunna begära något öfvermod; och jag tror ſnarare, att detta omdöme utgår antingen från en förſakelſe, ſom öfverſkridit ſin egen gräns, eller från ett begrepp om tron, ſom icke alla fatta.”

”War det icke öfvermod, att på en dödlig begäran, rycka från döden dess rof och drifva ett ingrepp i den eviga ordningen? Mycket kan menniſkan våga genom egna krafter; ännu mera genom högre, ~~men~~ henne underdåniga väſendens förmåga; men ſtraffløst uppkastar hon ſig icke till ſkiljesman emellan lifvet

det

döden. Derföre var den krona, som påföljande natten skimrade för Riddarens blickar, icke trons krona; det var Vedersakarens fagerkrona, som han lät för honom framspegla. Den tro som uppkommer för kröningen, äger icke större värde, än Dagakarlens arbete för dagspenningen, än Demanens kärlek för rådvisan, när hon ser att han derföre kan förvärfva enskild tacksamhet och allmän välvilja. Och i Riddarens förmåga, att sedan han åter blifvit för Kejsaren instäld uti Appollos tempel, med det mäktiga korstecknet tvinga utur afguden ängestrop och bekännelsen om dess egen vanmakt och dess presters slapphet, ser jag blott Guds ~~finger~~ straffande finger, men icke trons verkan. Kronan var deremot Kejsarinnans tro, och det före frälsade Herren henne genom en hastig död från fränders fasor, hvilka Riddaren måste erfara."

"Således skulle det verkligen finnas ett samband emellan det synbara och det osynbara; och menniskan verkligen äga kraft att närma sig väsenden, utanför gränsorna af hennes sinnen?" — frågade Thorleifsson.

"Den finnes." — Genmälde ~~Klädmäklaren~~ Referendarien. — "Och om det anstod en man att påkalla invånarne i den utom vår jordiska krets belägna verlden, att inställa sig endast för att tillfredsställa framställa nyfikenheten, så skulle jag, med tillhjelp af de i denna kryckan inneslutna blinde medel, låta denna bild, öppna sin mun, förtälja under, berätta om det förflutna och skåda in i det kommande." — —

"Förbanna mig om det någonsin skall ske:" ~~ropade~~ skrek Humblom som i det samma framstörtade ur sitt bakhåll, fattade uti och ryckte till sig kryckan, hvilken Referendarien emellertid upplyftat och höll i nedra ändan, under det att han förde den öfra mot bilden.

"Stjäl du redan i kyrkor?" ropade Thorleifsson i det samma han ville sätta efter den flyende Humblom, men som hindrades derifrån af Referendarien, hvilken efter hvad vår hjelte tyckte, utlät sig: "Saliga äro de saktmodige, de skola ärfva himmelriket."

på Rådstugan

Emellertid nalkades tiden för uppropet, och då Humblom, som aflämnat kryckan hos Klädmäklaren och dessutom icke gjorde sig brådom, in~~ställde~~fann sig på Rådhuset, ~~fann~~ ~~han~~ träffade han parterna redan stående inför Rätten. Här förelade vår hjelte icke blott det redan nämnda skuldebrefvet, han hade ~~äfven~~ kommit öfver ett lån på en ganska betydlig summa, hvartill han också uppgaf sig som ägare, ~~till~~ synbar merkbar förvåning för Klädmäklaren, som i egenskap af

annan

ej utan

förmyndare för ~~Mademois~~ Jungfru
Alexandra Rosengran ville
bevaka hennes till största delen,
uti Grosshandlarens rörelse inne-
stående fädernearf. Härtill inne-
hade Thorleifsson jemväl full-
makt af Referendarien; och
uppstod emellan dessa bägge en
särdeles tvist, då den ena arbeta-
de för, den andra åter emot afsö-
nandes ansökning. Ändtligen
tog Humblom till ordet, och en
så betydande fordringsägares
yttrande gaf slag i saken. Men
en svag och darrande stämma
gick Grosshandlarens gäldenärs-
eden; hvaremot Frun gick så
mycket raskare på; ja, man
kunde med skäl säga, att hon
svor som en gast; och blef slut-
ligen Humblom, på dertill af
honom sjelf gifven anledning,
utsedd ~~till godman~~ i Concursen,
till god man.

"Du är nu en eländig syn-
dare!" sade Thorleifsson, som
han i förstugan fick tag uti och
drog med sig bort i gången till
Stads Actuarie Contoiret.

"Hvad vill du? Jag har ange-
lägna affairer, som icke tåla
ett ögonblicks dröjsmål:" gen-
mälte vår hjelte.

"Tänk efter hvilka nedriga
Commissioner du åtagit dig?"
sade Thorleifsson, ruskande ~~H~~
Humblom, som han fattat med
ena handen i bröstet.

"För en stor Advocat, som
jag ernar ~~att~~ bli, finnes ingen

skilnad på Commissioner." Hviskade Humblom helt fryntligt till Thorleifsson. ~~Man~~ Men än en lagskrifvare har måhända förändrat sig till en handelsman, för att sköta andras processer, och måste således emottaga saken, sådan den lämnas, utan afseende på inre halt. Icke heller är den stora Thaumasius kronan för våra Advocater, så kräsmagad, som du tror. Att hvadet undanrödjer ofta brekfanheten, och ~~ändå vinner~~ han sina processer.

För mycket utspelad

vinner ofta

"Hvad vill du bevisa med detta? Han kan hafva rätt, han kan få rätt. En politisk partigängares heder bevisa föga." — svarade Thorleifsson — "Men hvad du vill bli, eller hvem som vinner, frågar jag litet efter. Nu frågar jag blott för hvars räkning du bevakade de sedlar, som du utgaf för dina ~~egna~~?"

"De äro mina; och det skall jag på Proclamadagen betyga med min lifliga ed: så sannt mig Gud hjelpe till lif och själ." Betygade Humblom.

"Usling! kalla ej Gud till vittne;" — infölt Thorleifsson. "Hvad du äger vet både du och jag; men vet du väl för hvilken du uppträder som en skälm? Vet du att denne Grosshandlare har en längre tid varit förste Bokhållaren på Rosenqvistska Contoiret, hvars affairer han åtagit sig att utreda? Vet du att han under tiden gift sig med en värdshuspiga, som förledt

honom

honom till utgifter öfver hans tillgångar; ~~Hvarom hade~~ och det Referendarien, ſom i allmänhet föga befattade ſig med ~~timliga~~ det timliga, föga brytt ſig, hvarom sedan tid och med försålt huset till honom. Huru det tillgått med Inteckningen vet jag icke? Men det vet jag att falska handlingar äro spelade i händerna på Gubben, och att Flickan är plundrad på en ganska stor summa troligtvis ~~med~~ med Klädmäklerens biträde. Vid samvete, din heder"— — —

Documenterna tala för sig sjelfva" inföll Humblom – Ty lyckligtvis är jag nu mera ingen slaf af Phantasien. Dess bilder äro skingrade, de äro allt för svaga, för att hejda" – – –

"Så äro mina armar deremot starka nog." – afbröt honom Thorleifson.

„Hjelp! Hjelp! han gör utaf med mig!" skrek Humblom, slet sig lös och störtade utför trapporna.

Annan [illegible] anlände vår hjelte på Stads Auctionskammaren, hvarest han fann sin älskarinna sittande vid tafvelns sida bland de öfriga ~~fru~~ fruarna, lik en mild dufva midt uti en kråkbo, hvarifrån ett och annat kraxande hördes, då någon af dem [illegible] efter ett partie bläckmått eller ~~efter en rock~~ ett par nankinsbyxor. Sålunda hade han sett sin Sköna så täck. Hatten, som hon i dag för första gången hade på sig, klädde henne oändligt, och uppkommen närmast vägen ~~syntes~~ stack hon fram öfver de andra

såsom

af kraften?

Såſom en drottning öfver sitt hoff, men skönast föreföll hon Humblom, då hon, på Urſulas tilſägelse, höjde sin röst till ett anbud, ty då rodnade hon ſjelf så häftigt och nedſlog ögonen. Så mycken modeſti hade ~~ei~~ Humblom icke sett nyligen, om icke hos Prinſeſſan på trädtoppen uti den Kongl. Trägården, med hvilken hon ägde det fullkomligaste ſyſkontycke. Derföre närmade han ſig henne och fattade omärkt hennes hand, för att med en lindrig tryckning af den ſamma underrätta den himmelska flickan om ſin närvaro. Men, han fick af henne tillbaka ett par ögonkast, ſom ovederſägligen betydde: drag för f–n i våld. O huru mycket det ſmärtade den ädla ~~kan~~ blott, en förſmådd älskare kan bedömma. Dock fann han ſig ~~denne~~ och gaf det, at ~~anmälte~~ ſit uppdrag att ~~för~~ Urſula, ſom ſtrax antydde flickan att följa med.

[illegible]

Sålunda anträdde de älskande ſin ~~enſliga~~ vandring, ſom Catharina, ſå fort de hunnit ut på Riddargatan, önskade att se utſträckt till ett par ſlag öfver Norrbro, förrän hon begaf ſig till fru Kniepe, der hon ſkulle qvarſtadna i ~~den~~ penſion, ~~hvaraf denna nyligen annoncerat~~. Gerna biföll Humblom denna begäran och vägen togs till expeditionsrummet för Stockholms Skådmäſtare. Också var den ſköna verkligen ſkön i ſin nya* Capott, ſom blott varit tvänne gånger brukad, icke han invigade af den kulde Fadren. Men hvad som besynnerligen klädde henne, var — hatten. Af de ~~fläktarne västanfl~~ ljufva västanfläktarna var den något tillbakaskjuten, så att den endast qvarhölls på nacken af det breda hakbandet. Den var besatt med blommor, lika rikt som smakfullt, ehuru klädmäklaren tycktes hafva sjelf med en viss armstyrka sammanknutit ruskan, så att ingen skulle falla bort. Emilian klefsa pöste de röda banden, lika mognade drufklasar kring en Bacchants ~~hufvud~~ mörka lockar, och ~~att~~ alltsammans guppade fram och åter vid hvarje steg hon tog, med så spända blickar bly en sådan ansats, som lopp hon storm.

hu hu! maman gud!

Ack! den blef ~~afslagen~~ afvisst, då Catharina arm i arm med Hamblom mötte den, hvars förra natten kända Mannen med mustascherna, som nu befanns i full uniform. Man skulle nästan varit frestad att tro, att vid hans åsyn åskan slog ned i den sköna fjäderbusken; ty så betagen blef hon i ett ögonblick af en förundransvärd låga, som på en gång genomdrängde hennes väsende, ~~med en sådan~~ fart, att Auscultanten kände i henne arm en häftig ryckning, hvilken ~~åter~~ genomlopp henom, lik en elektrisk gnista; ~~ty~~ och han blef i sin ~~en~~ ordning förtjust af vänskap.

hu hu!

"Hvilka sköna vador? Hvilken näsa?" utropade Catharina.

"Men vadorna synas icke?" Invände Hamblom. — "Hvilket redbart

hjerta

hjerta! Hvilken tråsen själ! Skulle man förr kunna utropa."

"Desa synas ännu mindre." — Svarade Catharina något spotskt — "Men se! han kommer emot oss. Låt oss stadna och tala till honom." Och innan Auscultanten hunnit att till slut bringa sin framställning af olämpligheten ~~af denna åtgärd~~, hade den sköna redan slitit sig ifrån honom och stod mitt för den okände, som hon tilltalade: ~~Herr Capitain~~ "Förlåt mig, Herr Capitain," ni tappas Er näsduk."

"Min näsduk?" upprepade den okände och tog sig i fickan. — "Nej, den ligger qvar." fortfor han.

"Då såg jag orätt." Sade Catharina. — "Jag ber om förlåtelse, men jag så skenbarligen den förlust."

"Ja i sådana fall" — yttrade Hamblom — ~~att~~ "åligger det vänskapen att varna."

"Kärleken gör mer än varnar; den förebygger." Sade Catharina.

"Kärleken är blind. Den kan hvarken se eller förebygga." Sag Hamblom till Orsa. — "Deremot har vänskapen goda ögon. Uti Iphigenie t. ex. Hvad gör icke Pylades der för sin Orest?"

"Kärleken ser med bådas ögon, än vänskapen. Den ser med sjelfva ögon. Den känner med den älskande, och lefver med honom." Utropade Catharina.

"Kärleken är en flyktig låga, som flammar opp och försvinner. Men vänskapen? Den ädla vänskapen. Hvad vågade icke Damon för sin Pythias?" Utropade i sin ordning Auscultanten.

"Ansen ni mig för en narr midt på Norrbro?" Sade den okände med mustacherne. "Hvad är detta för historier?"

"Den renaste ~~vänskap~~ Kärlek!" Hviskade

Catharina med en af henrykning dämnad stämma. "Den renaste vänskap." sade Auscultanten något högre.

"Nu utfor mannen: Ären I galne?"

"Herre! smäda icke den heligaste känsla!" utropade Humblom — "Den ömmaste låga!" tillade Catharina.

"Drag för tusend med Er dårhus-mamsell!" röt den okände i det han sökte aflägsna sig.

"Hör Er Humblom, att han kallar mig ett dårhushjon!" sade Catharina. — "Om du ej skaffar mig upprättelse för det, så är du en ~~förbannad~~ stackare!"

"Ni är skyldig denna dam upprättelse. Hvar kan jag träffa Er? ädlaste vän!" yttrade Humblom.

"Om Herren har något otalt med mig, så kan jag, om en timma, träffas på Operakällaren." sade den okände och gick.

"Det var ditt fel att han blef stött" sade Catharina, som i det samma vände om för att begifva sig till Pension vid Skepps-Bron. "Men nu först märker jag hvad du är för en karl." — Förgäfves sökte ~~[illegible]~~ Humblom att ~~[illegible]~~ försvara sig. Den häftiga flickans ~~sköna~~ vrede steg så högt, att när de vandrande ändtligen hunnit opp till Fru Kreeps, spottade den sköna Catharina och svor på att hon aldrig ville se Humblom, oansedt hennes nya Mabonne gjorde allt i verlden för att intyga det var han verkligen en edel man.

om detta [illegible] hennes nya Mabonne försäkrat att H. verkligen var en ädel man

Med beklämdt hjerta och snart sagt otröstlig öfver förlusten af Mamsellens arftagerska infann Humblom sig på Operakällaren, der den okände äfven snart inträdde

inträdde. Man närmade sig hvarandra, och ehuruväl den okände syntes i början mycket uppbragt öfver det sätt, hvarpå ~~den~~ han blifvit antastad på sjelfva Norrbro, saktade denna vrede sig dock, när Auscultanten började ~~att~~ bedyra sin vänskap, sade hvem han var och förtälja ~~det~~ att skulle han gifta sig med det fruntimret, som blifvit sedt i hans sällskap, ~~och upptagen till~~ fosterdotter af klädmäklaren Blommelin: en ganska rar gubbe.

Den okände, för hvilken namnet Blommelin icke tycktes vara alldeles främmande, försäkrade sig hysa en obeskriflig vänskap för Hamblom, och återförde i hans minne Historien om Damon och Pythia. Hvarefter han af sin nya vän fordrade samma vänskapstjenst, som Damon visade Pythias, likväl icke i någon lifsfara, utan endast genom namnets tecknande som borgen för en till Sedelhafvaren skuld förskrifning.

Så genomträngd af vänskapens sötma, som Hamblom nu befann sig, kunde han ingen ting afslå. Mera än han någonsin ernat våga för någon menniska, gjorde han för denna Pythias, som han vid namnets underskrift fann egentligen heta Löwengreiff.

Med kraftiga handslag, sådana som höfvas männer och vänner, skiljdes de åt, under löften att alldrig, ehvart än ödet skulle kasta dem, förgäta hvarandra, ~~och det föll icke Hamblom in, förrän han redan~~ hunnit ett godt stycke

Först juden

på

för det kunna nu

på gatan, att han ~~i synnerhet~~ fått en stor anledning att ~~icke så snart~~ till högkomst af ~~glömma~~ sin nya vän, ~~ty nu först~~ han erinrade han sig nämligen med en slags rysning, att sedeln var ställd på en månads förfallotid. Men helt hjertängslig blef han, då han till denna farhåga lade den grämelsen, att Catharina må handa icke mera ville hafva honom, och att i alla fall deras förening icke kan ~~att~~ afslutas ~~innan~~ inom sedeln förfaller nämnde tid. Vid ingen af de många jerteckn och syner, hvartill han varit vittne, hade han kännt en sådan oro. Han hade alldeles ingen matlust oaktadt middagstimman redan ~~var~~ inne; och denna upphält gjöt dödens ängest i hans hjerta. Ja, slutligen skrämde han så upp sig sjelf, att han, utan att rätt veta hvad han gjorde skyndade opp till herr Blommelin.

Ursula framsatte genast en tenntallrik för den ankommande och Blommelin bad honom sätta sig ned och hålla till godo — husmanskost. Men han var allt för mycket upprörd för att låta slarfsylten smaka sig. Han utgjöt en bitter klagan öfver Catharinas hårdhet och Löwengreiffs försåt; och han svor att dö på stället, så framt ingen hjelp vore häremot möjlig.

Klädmäklaren bad honom uppskjuta dermed och i stället lemna en utförlig berättelse om förloppet; och sedan detta skett, utropade den

61.

Blommelin ~~förr~~. Jag begriper ej ~~hvarifrån~~ huru den de Lieutenanten ~~kommo, likasom en bomb midt~~ blifvit inblandad ibland våra angelägenheter. ~~Ed~~ Catharinas kärlek och Broer väinskap komma verkligen, likasom skjutna ur hvar sin canon. Härmed har det säkerligen sitt eget förhållande, ehuru jag nu icke är i tillfälle att döma sammanhanget. Likväl skola vi ~~få~~ få reda derpå, bara jag får tag på flickan; men med sedeln blir det värre. Få se, om jag icke har den gynnaren i mina böcker."

"Jag fruktar att det aldrig slutar väl," sade Ursula. – "Sedan för Jul hade jag svåra aningar. Jag beslöt derföre att nu såsom i min födelsebygd brukas, rådfråga ödet. ~~Jag tog sedan~~ ett af Catharinas linntyg ~~och~~ lade jag sedan ~~det~~ utbredt uti en sållbank i Magazinet, efter som jag icke hade någon hölada att tillgå; men om morgonen befanns det i en ställning, som ej bådade godt. Emellertid har jag icke kommit i hog det förrän nu. Jag ryser när jag tänker mig den besynnerliga flickan här: den karlen, hvilken säkerligen är den samme, som för några dagar sedan lät, genom den Mamsell pantsätta den gammalmodiga Svärds Ordens Stjernan."

"Träffadt! träffadt!" skrek Blommelius. "Der har jag min karl," samt lopp flux efter Pantboken, som öppnades på No 311. No 55. fortfor han – Ja så har han flera. Hvad dag var det ungefärligen?"

"I måndags," svarade Ursula,

ſom genaſt tilſades att ſkänka N:
876 och oförtöfvadt återkom med
en af deſſa gamla groteska stjer-
nor, hvarmed Konung Fredric den
1. glorvördigſt i åminnelse, ville
ſätta qvarlefvan af Carl XII:s
ännu mera groteska krigare på
lika höjd med deras ſamtidiga.
Men hvilka, (stjernorna ~~nem~~ nem-
ligen:) ſedermera betydligen
minskats; utan att man får lof
att deraf sluta till någon af-
man eller minskning i ~~det~~ beſtjer-
nadt förtjenster, då ſådant ſaſt
hellre måſke tillskrifvas den
stora blygſamhet, ſom tillhör
ſednare tidehvarf och hvarpå Con-
ſultanden sökte att leda den
andra klädmäklarens uppmärk-
ſamhet.

”Men” – ſporde denne, ſedan
han närmare betraktat stjernan –
”hvem har på ett så ovulit ſätt
ſkrapat af guldet här på ſidan,
att emaillen blifvit skadad? Jag
minnes mycket väl att detta
ej fanns när jag emottog den.” ”Ty
ſe här är mitt probertag.”

Anmärkningen beſannades
af Urſula, ſom, efter en ſtunds
begrundande, utropade: ”Se der
ha vi gåtan upplöſt! Mamſell
Alexandra har varit framme
igen. Hvad ſade hon väl, när
hon ej fanns igen Bror Humblomes
kappa? Minns du det, Blomme-
lia? Guldet af denna har hon
ſammanblandat med det gag-
tag af Catharinas lilla hjerta;
och nu ſtå vi der vackert.”

”Jag tror du har rätt” ſade
klädmäklaren. ”Det var oſs ett
fördömdt

fördömdt gradt. Hvad är nu att göra? När Bror får betala Reversen, så svalnar väl Brors vänskap betydligen; men värre ~~va~~ är det med flickan. För att utsläcka hennes kärlek erfordras mer än vanliga medel.

Vi skola stöpa öfver henne. Sade Ursula.

Det är visst icke tillräckligt, invände Klädmäklaren. Hvem faller det mig nu in (En Ring. Jag skall föra henne) till den der Öfversten, som magnetiserar fruntimmers. Må hända uppger hon då, både sin sjukdom och botemedlen deremot.

Vore det icke så godt att föra henne så gerna först som sist till Proklatrin? Sade Ursula.

Jag skall sjelf följa henne. Sade Klädmäklaren. Kanske Bror ville ~~följa mig~~ ~~följa~~ göra mig sällskap ~~upp~~ till kneipor, så få vi se huru hon finner sig.

Wamblom biföll med nöje detta förslag, och begåfvo de sig således på vägen; men härunder syntes Klädmäklaren först draga sig till minnes, att Ausaltkuden i concursen bevakat en större fordran än han af honom emottagit. Med en skarp ton frågade han derföre hvad här med hängde Källarmannen? Men vår hjelte, som härvid erinrade sig, att han icke utgifvit något kvittense på den senare skuldedeln och således kunde i den äga en tillgång till utfriande af sin borgen, svarade helt enkelt: att Saken vore hans.

"Drag ike strå för gamla katter!" ropade Klädmäklaren. — "Utan bekänn hellre hvad det är för ett maskopi Bror ligger uti, med Fru Kneppe."

"Icke något annat, än det Farbror sjelf ligger uti." — svarade Auscultanten och åhörde med mycken liknöjdhet Klädmäklarens framställningar om den gemensamma nytta bägge kunde hafva af samdrägt i sina operationer.

Ankomne till Grosshandlaren fann Auscultanten sig bemött af den vackra Catharina, med en isande köld, som högeligen besvärade honom; hvaremot åter Frun var så varm, som en solskensdag i rötmånaden. Hon begagnade ett tillfälle då Hommelin begifvit sig in till Grosshandlaren, som befann sig illamående och, efter hvad Frun påstod, redan yrade, att återfordra den sist öfversända sedeln, jemte den biljett, hvari hon öfversändt den samma. Men oaktadt alla efterforskningar, stod den icke att ~~fin~~ återfinna. Uppbragt häröfver, påstod Fru Kneppe, att Auscultanten gömt den, för att på sådant sätt hafva henne i sina händer och framdeles kunna göra henne olycklig om han ville; och ehuru Auscultanten icke kunde bestrida att en sådan misstanke verkligen ägde mycket sken för sig, kunde han ~~likväl~~ dock icke göra för henne begripligt, att

I arket 12 sidan 2 i den fullständigaste afskriften

Reduplikation

fördömdt spratt. Hvad är nu att göra? Brors kassa ~~lakes~~ svalas väl af Reversen; det kan jag förutse. Men värre blir det med flickan."

"Vi skola stoja öfver henne!" sade Ursula.

"Ack det hjelper visst icke!" invände klädmäklaren. –

"Låt då Öfversten skjuta om henne, eller huru det kallas?" fortfor Ursula.

"Det rådet kan låta höra sig!" svarade ~~Hamblom~~ Blommelin. – Jag är dessutom nyfiken att veta, hvad de kunna der hafva för händer. Jag skall sjelf följa henne. Kanske Bror gör mig sällskap upp till kneippen så få vi se huru hon nu finner sig."

De gingo; men ~~på~~ under vägen tycktes klädmäklaren draga sig till minnes att Auscultanten betakat en större fordran, än ~~f~~ den han af honom emottagit. Med en skarp ton frågade han: ~~huru~~ ~~[illegible]~~ "hvarlunda var hjelte kommit öfver den fordran?"

Men denne, som nog visste, att han icke gifvit något reversale också ifrån sig, och såg häri en af försynens milda ~~[illegible]~~ skickelse erbjuden tillgång till Cautionens infriande, svarade ganska häftigt: "det är min egen fordran."

"Drag ej strå för gamla kattor

ash
Sid

den förkomna Billetten kunde blifva lika vådlig för henom sjelf, som för henne. Emellertid sökte att göra för sig sjelf redo på, hurulunda härmed tillgått,

Den fullständiga
och afskriften ark 12
Sidan 2.

Riddar St. Jöran.
16 ark -

Ch: H: J:
1

I Stockholm d

Kh: H. J.
1

5

Riddar St. Jöran.

Ett Quodlibet i Litteraturen.

"Amen!" – sade Herr Ordens-Biskopen, och bekräftade dermed sin väldiga predikan mot denna verldenes flärd. "Ping-pingeli-ping!" – svarade Eko genom Ordens-stjernorna, som ringde mot hvarandra, då Herr Ordens Biskopen nu nedkastade sig "i stoftet" för den Mägtige. Högt snyftade Madamerna på Stora Gången af en djup rörelse; och HofRätts-Auscultanten Humblom tänkte för sig sjelf: när du en gång hinner till Vice-President, så bör du i underdånighet underbedja dig Kongl. Maj:ts Nordstjerne Orden; men strax derpå tillade han, likasom besinnande sig: kommer dag, kommer råd! – samt grep efter sin i Bänken N:o insatta käpp med guldknapp, – men käppen var borta.

Häröfver förvånade sig Auscultanten öfvermåttan, sägande till den ännu qvarliggande hatten. I Bänken N:o befann sig blott en enda person, som hade, under hela tiden, utan att röra sig, med yttersta uppmärksamhet afhört den salfvelserika predikan, och ännu satt i oförändrad ställning lutad mot sitt spanska rör med elfenbens-krycka. Auscultanten såg sig mycket noga, – men förgäfves omkring, äfven i de närmaste bänkarne, utan att kunna upptäcka käppen med guldknappen. Då samlade han sina tankar och erinrade sig så tydeligen, att han haft den med sig till kyrkan, att han ställt den bredvid hatten, och att han minst trenne gånger sett efter den under predikan, när förgängligheten af jordenes skatter varit bragt å bane.

I det samma kastade Auscultanten ögonen mot öfver gången, och blef derved varse ett ungt fruntimmer, som, klädd i brandgul salopp och sidensars-hatt af samma färg, och sittande ψ öfver ~~ett~~ sjelfva stolskarmen, lekte med hans ~~– likasom salig Herr HofMarskalken m. m. Friherre N. N. i lifstiden~~ (#) – djupt saknade käpp med guldknapp. Denna syn fröjdade Auscultantens hjerta, men hans glädje öfvergick snart till andra känslor, då han, efter att hafva tagit Mademoisellens ställning i behörigt öfvervägande, icke kunde påtagligen

ψ gränsle

(#) Af ~~Post- och Inrikes Tidningen~~ N:o för 1825 ser man att högbemälde Herres bortgång åstadkom

ψ Stockholms Dagblad

finna
~~se~~, huru ett slikt förfarande i Herrans
tempel rädeligen ansedt borde. Så snart
derföre Bönerne voro slutade, gjorde han, i
afsigt att bana sig väg till fruntimmers-
sidan, ett förtviflad försök att genombry-
ta den på gången posterade dubbla linien
af ~~stolar~~ Stadstolar och Madamer. Men näp-
peligen var kedjan sprängd, förrän den un-
ga damen åter försvunnit och, med henne,
Auscultantens hopp; dock föreföll det honom
~~att~~ ~~den unga mannen~~, likasom hade
hon något tycke af den på Sankt Görans
monument framställda Princessan, som
han nu, ehuru oredigt, ville draga sig
till minnes hafva tillförene sett. Hans
förvirring tilltog. Närmare betraktade
han de tvänne fruarna i Bänken och
igenkände i dem den från Kyrkogårds-
porten inpromenerade Sandstens-Lagen
med Evangelium af samma ämne, hvilka
båda, ehuru den ena med en strängare,
den andra åter med en mildare uppsyn,
men med gemensam andagt nu afhörde kungörelsen
~~bönen~~ för Skriftarne, som skulle under-
gå offentlig skrift och aflösning. Han
blef betagen af förskräckelse. Han såg
sig tillbaka och fann att den i Bänken
N:o ensamt sittande svartklädda
Herrens Peruk bestod af tvänne drak-
vingar med långa klor grå.
Det rann Auscultanten nu i sinnet
att han måhända, under renskrifnin-
gen af det vidlöftiga utslaget föregåen-
de aftonen ~~[illegible]~~ suttit allt för länge
stilla, hvarigenom han kunnat ådraga
sig ett anfall af sin svindel. För den-
skull beslöt han jemväl att lämna
kyrkan i stillhet och begifva sig ut
i friska luften, ~~och~~ för att behörigen + tagande han
fatta detta i verket, ~~tog han~~, ~~till~~ med
undvikande likväl af trängseln vid stora
dörren, vägen, förbi läktaren, ut genom
den norra. Uppkommen på den
lilla trappan såg han sig händelsevis
tillbaka, då han märkte att Princessan
bredvid Riddar Sankt Göran nickade
helt förtroligt åt ~~honom~~ ~~Auscultanten~~
honom sjelf. Auscultanten blef nu be-
tagen af så mycken förskräckelse, att
han, som med hastighet sökte att kom-
ma ut genom dörren, rusade ganska obe-
stadt

oberstadt förbi ett ungt Fruntimmer i
blå kläder, trängt öfver ända en Madam
i röd kjol och röd mössa, och stött till en
båtman, den der gaf honom en
knuff tillbaka, så att vår hjelte
tumlade baklänges.

Nyligen hade likväl den röd-
klädda Madamen kommit, med den blå-
klädda flickan bitrådt på benen, förr-
än gumman begynte att gräsligen banna
öfver Humblom, som också hunnit oppå
jo, föga fattades att ~~Gumman~~ hon ~~[illegible]~~
kastat Psalmboken i hufvudet på ~~vår~~ honom
~~hjelte~~, som obekymrad om, både Mada-
mens hotelser, "att han icke skulle hafva
gjort detta för intet," och flickans ömman-
de blick, skyndade hem; der han intog
en dosis cremor-tartari med svafvelblomma.

Denna kunde likväl ej förjaga hvarken
bilden af den sköna flickan han sett lekan-
de med sin kopps, eller minnet af den
varnande blicken. Öfver allt såg han en
herlig ungmö. Utur den lilla spegeln, fram-
för hvilken han plägade raka sig, log
hon så skälmaktigt; vände han sig åter
mot de på dragkistan liggande fyra böcker-
na, så stack hon så behändigt upp öfver
dem sitt lilla hufvud; ville han sätta sig
på den perlfärgade pinnsoffan, så lutade
hon sig så betydande emot det andra hörnet;
och på hvarje af de trenne stolarna i
rummet befann hon sig; men åt bordet
vågade han icke se, af fruktan att upp-
täcka det hade hon icke en gång försyn
för att innästla sig bland de der liggan-
de domar och utslag, och genom sin lättfär-
dighet söka att fästa en klick på katt-
sisones Gudinnas vördnadsbjudande orakel-
svar.

Sålunda, (lik en nyss kramad råbock, ~~jäg-~~ jägtad)
~~bad utjagad~~ HofRätts Auscultanten ~~fan-~~ förmanade
sig sjelf, att han borde taga sig något för-
nuftigt före, och underkufva phantasien med
alla dess missfoster och förledande villor.
Till följd hvaraf han jemväl grep efter
Sveriges Rikes Lag samt underläste, för egen
uppbyggelse skull 15 Cap. Byggninga
Balken, om Skogreld; men just som
han förnamm: att af hvart mantal skall
en man komma till elden, så ock hvar
Ryttare, Soldat och Båtsman, med yxa, eller
bila, spada och vattukärl, slog klockan
två.

För den skull begaf han sig till Malmens
Källare

källare, der han borde intaga sin mat; och medan han väntade på den, rann den timade händelsen honom åter i sinnet. Han saknade käppen, han såg [illegible], han ryste för den påmålade landskapslagen och Evangelium af samma slag, och han tyckte den brandgula manteln brinna, men drakklorna röra omkring i lågorna, då en brandgul arm sträckte fram för honom. "Skandaliska Chauterie! hvad företager du dig?" utropade han gudeligen och stötte med den hastighet armen ifrån sig, att tallriken med Gotlands rofvorna och det saltade fårköttet föll ur den vackra Catharines hand och pladaskade på duken. Också här sade han sig vara ett offer för inbildningens spökerier, vidare och uppsteg fnysande från bordet, medan hans kamrat ~~[illegible]~~ Helgeson, öfverljudt skrattande åt detta för Gotlands rofvor ~~egna~~ främmande sätt att spöka på, frågade: "hvad honom felas månde?" Men, utan att svara, pekade Humblom på Catharinas brandgula klädning och försvann.

Utkommen i fria luften vandrade Auscultanten Humblom genaste vägen åt Djurgården, och ~~at~~ åt på Wåffelbruket några våfflor, innan han, för att, ~~und~~ ~~fly~~ i egenskap af olycklig, undfly menniskors åsyn, begaf sig inåt skogen. Här vankade han, försänkt i djupa melancholiska ~~tankar~~ i drömmar ända nedemot Matshoff, der han lade sig under ett träd, med tankarna fästade på, icke allenast käppen med guldknappen, utan ock den besynnerliga damen, som tillägnat sig den samma. Då och då uppsteg derjemte, likasom en uppsprakad gnista ur en fördold eld, en erinran om den vackra Catharine, som han så grymt förolämpat, men mest qvalde honom förlusten af hans käpp. Nu fann han sig verkligen i tillfälle, att kunna när som helst gå fattigdomsleden, derest han i rättegångsväg ville fly till Kongl. Maj:ts rättvisa throns trappan, en skänk af hans aflidna, ömt älskade Mormoder, var allt hvad han för det närvarande ägde af silfver eller guld, och utom löfen för det sist utgifna Utslaget, hade han ej heller några reda penningar. Men öfver de uti en diger papperbunt här och der förstuckna haikorna hade han gerna

låtit

Gudeligen

Ch. A: J:
2.

låtit ſpringa, ſå framt han dymedelst kunnat bereda ſig utväg, att inhämta tillförlitliga upplysningar om kappan, jemte princessan och Peruken.

Till vinnande af detta ändamål utarbetade Auscultanten hvarjehanda vackra förslag inom ſin hjerna. Således kom det honom än ſå före, ſom borde han härom tillita Öfverståthållare Embetets Cantzlie för Politi-ärenderna. Men å andra ſidan befarade han, att derigenom råka i ledsamhet, och blottställa ſig ſjelf eller princessan, ſamt ändock slutligen må hända få läsa i ~~Dag~~ Polis-Bladet, det hade han under pågående Gudstjenst och mingstetens brinnande Concerter, ridit, öfver en stolkarm, bort med ett, – ſåſom i närmare förhållanden än han till vederbörande stående – anständigt fruntimmers promenad-kapp. Än åter tänkte han, för att förebygga denna ſannfärdiga Polissanning, att låta anmäla ſig till Inträdes vinnande i Frimurare Orden, hvars högre medlemmar lära vara med andeverlden och oförklarliga händelser närmare befryndade; men slutligen föresatte han ſig att tillita någre fribyggare eller Animalisk magnetiseur, i betraktande deraf, att de i ſyne varande högornas råd och undervisningar befunnos, efter hvad allmänt kändt vore, ſå ägta och constanta, att Hans Höghet kunde derefter lämpeligen ſtyra Land och Riken, värna konungamakten mot halta och lemmalytta Jacobiners Fanats gräsla upplopp.

Detta och ännu mycket mera tänkte Auscultanten verkeligen, under eftermiddagens lopp, och hade ej lyktat när Solen närmade ſig Vestern. Då märkte han en eld i hast antända ſig uti en gammal och mörk ek. På hvad ſätt den uppkommit, kände han ej; men han befarade ſkogseld. Han fruktade att blifva antagen ſåſom upphofsman, och ſpejade efter vittnen till bestyrkande af ſin oskuld. Vidare

erinrade

erinrade han ſig, hvad han om förmiddagen
ſett, ~~[illegible]~~ blixande, i anledning deraf, ſig
på alla ſidor omkring, efter folk från hvarf
matlag, efter ~~och~~ ryttare och båtsmän, efter
bilor, ſpadar och vattenkäril; men allt detta
ſaknades, endaſt en gammal kaſſelpjäk
fanns, troligtvis efter Kongl. Gardes Rege-
menternas exercis, liggande bredvid trädet.

Elden syntes nedifrån roten utgå i
en glimmande Sol, ſom i ſamma mån den
nalkades toppen, ſvalnade uti ſkimrande
lågor, friare och ſkiftare kring ſtammen,
ſprång gren till gren kopplade flamman,
och de mörka bladen likaſom bliade
helt förundrade på de öfver den ſpel-
lande rökvågorna. Flamblom förekom
det, ſåſom ſtörtade ſig än en flod af
eld ifrån toppen ned emot roten af
trädet, med ſådan fart, att ett ſtoftregn
af eld kringfrasade den och ſpridde
ſig på marken uti en glänſande dagg;
än åter, likaſom uppſteg ett källſprång
af eld från roten, utbredde ſig i ett
hvalf och dalrade, lik en krusad vat-
tenyta, i ſtjernade cirklar, långt utom
de yttersta grenarna.

Skogseld blir det verkligen utaf! ſ-
ſkrek Flamblom för ſig ſjelf

R. St. J.

1.

Riddare Sanct Jöran.

En Saga, Ett Quodlibet
till trycket befordradt
genom
Utgifvaren
af Spader Dame —

Riddar St. Jöran.

"Amen!" sade Herr Orden-Biskopen och bekräftade dermed sin våldiga Predikan mot denna verldens flärd. Ping! Pingeli-ping! svarade Echo genom Orden-stjernorna, som ringde mot hvarandra, då Herr Orden-Biskopen nu ~~nedsteg~~ satt sig för den mägtiga stoftet. ~~af djup rörelse~~ Högt snyftade Madamerna på Stora gången ~~högt~~ och Hofrätts Auskultanten Humbloni ~~[illegible]~~ tänkte för sig sjelf: "När du en gång hinner till Vice-Presidents, så bör du i underdånighet undanbedja dig Kongl. Majts Nordstjerne Orden;" men strax derpå tillade han, likasom besinnande sig: "Kommer dag, kommer råd." Han grep efter sin i Bänken N:o 60 insatta käpp med guldknapp; — men käppen var borta.

Häröfver förvånade sig Auskultanten öfvermåttan, sägande till sidan ~~[illegible]~~ ~~annan ligger i bänken~~ ~~[illegible] i bänken qvar på samma ställe der han lagt den~~. I bänken befann sig blott en enda person, som under hela tiden hade, utan att röra sig, med yttersta uppmärksamhet afhört Predikan, och satt ännu i oförändrad ställning, lutande mot sitt spanska rör med elfenbens ~~[illegible]~~ krycka. Auskultanten såg sig mycket noga omkring, äfven i de närmaste bänkarne, ~~[illegible]~~ ~~förgäfves~~. Käppen med guldknappen kunde ej upptäckas, ehuru ~~[illegible]~~ så tydligen, ~~erinrade sig~~, att han haft den med sig till kyrkan, att han hållit den bredvid hatten och att han sett efter den under Predikan, ~~[illegible]~~ trenne gånger, då förgängligheten af jordens skatter varit bragt å bane.

I det samma kastade Auskultanten ~~[illegible]~~ ögonen mitt öfver gången och blef ~~med yttersta förvåning~~ varse ett ungt fruntimmer, klädd i brandgul salopp och ~~brandgul~~ sidensars-hatt af samma färg, sittande på sjelfva stolskarmen och lekande med hans saknade käpp. Vid att närmare besinnande häraf, öfvergick Auskultantens sinnesrörelse, emedan han

af djup rörelse,

~~annan~~

~~(Hos orörd qvar der han lagt den.~~

den ännu ~~orörd~~ qvarliggande

den sälfvelserika

men ~~och~~ förgäfves;

~~Auskultanten tänkte likväl återerinra sig.~~ Då samlade han sina tankar och erinrade sig

Tydligen erinrade han sig att och

~~[illegible]~~

Men under det han på sådant sätt samlade sina tankar kom han på att [illegible] omständigheten [illegible] [illegible] af den [illegible] [illegible] ~~Ännu utom~~ att kasta ögonen [illegible]

Denna syn fröjdade Auskultantens hjerta, men hans glädje öfvergick snart till andra känslor, då han, efter att hafva tagit mademoisellens ställning an
till förfarelse,

icke viste hvad han borde tänka om ett
ſlikt företag i Herrans tempel. Så
snart derföre bönerne voro slutade,
gjorde han ett ~~förtviflадt~~ försök att ge-
nombryta den ψ dubbla linien af ſtolar
och Madamer, ~~på gången~~, för att kom-
ma på Fruntimmers ſidan; men då
han ändtligen lyckats, var den unga
damen förſvunnen, tillika med ~~hans~~
käpp, ~~[illegible]~~ och förefölle det honom, ſom
hade hon något likhet med den ~~fäng-~~
~~ſlade Prinsessan~~ på St Jöran Monu-
ment ~~befintliga~~ fängslade Prinsessan,
ſom han nu, ehuru oredigt, ville draga
ſig till minne, hafva tillförene ſatt i
~~[illegible]~~ Humblome förvirring tillstog. Närmare
betraktade han de tvänne fruarne i
bänken, och igenkände i dem de från
kyrkogården ~~instyltade~~ promenerade ~~sta~~ Bilderne af La-
gen och Evangelium, hvilka ~~afhörde~~,
den ena med en sträng uppsyn, den
andra med en medlidsam blick, ψ nu a-
hörde bönen för tjufvarne, ſom
ſkulle undergå offentlig ſkrift och af-
lösning. Betagen af förſkräckelse
ſåg han ſig tillbaka och fann,
att den i bänken N° ſittande
ſvartklädda Herrns peruk beſtod
af tvänne drakvingar med långa
klor på.

Nu rann det honom i ſinnet, att
han föregående aftonen ſittat allt för
länge ~~ſittat~~ under renſkrifningen af
det vidlyftiga utſlaget, ſamt deri-
genom ådragit ſig ett anfall af
ſin ſvindel. Han beſlöt fördenſ-
ſkull att lämna kyrkan i ſtillhet
och begifva ſig ut i friska luften. Uti
verkſtälligheten häraf tog han, till
undvikande af trängſel vid ſtora
dörren, vägen genom den Norra ~~dörr~~
förbi läktaren, men i det ſamma
han, ψ händelsevis ſåg ſig tillbaka,
märkte han att Prinsessan, bred-
vid Riddar St. Jöran, nickade helt
förtroligt åt honom. Häröfver
blef nu ~~[illegible]~~ Humblom ſå förſkräckt, att
han med haſtighet ſökte att kom-
ma ut genom dörren, ruſade ψ förbi

ψ den på gången framſtällda

ψ men bägge med yttersta andagt,

ψ uppkommen på trappan,

ψ ganska oberörd

han lyckades väl, men den unga damen etc

Men ej nog [illegible]

framställda

yttersta andagt,

på trappan

borstadt

♀ jemväl uppstod;

♀ Svalgvelblomma.

♀ ike en gång försyn för

om hon icke varit nog oförsynt att ej

♀ och ~~der~~ nu sökte att

[illegible] att [illegible] detta [illegible]

ett ungt fruntimer i blå ~~kapott~~ kläder och trängde öfver ända en Madam i röd kjol och röd mössa, samt stötte till en Båtsman, som gaf honom en knuff tillbaka, så att han sjelf föll omkull.

Den rödklädda Madamen begynte ~~nu~~ att gråteligen bannas, men ställdes af ~~d~~ flickan i himmelsblå kapotten, ♀ ~~Med~~ ~~hennes~~ hvars biträde ~~kom~~ gumman ändteligen på benen, ~~[illegible]~~; äfven som Hamblom ♀, och då ~~den röd~~ ~~klädda~~ madamen, med Psalmboken i högsta hugg, försäkrade ~~[illegible]~~ Hamblom, att hvad nu gjort, skulle han ej hafva gjort för inte, framglänste under flickans hvita hatt ett par himmelsblå ögon, som ~~glänsande af en~~ ~~himmelsk~~ ~~[illegible]~~ ♀, ~~hviskade~~ varnade: akta dig yngling! hon är icke att tro; men, utan att märka på hotelser eller böner, skyndade ~~[illegible]~~ Hamblom hem och intog en dosis cremor tartari ~~med~~ ♀

Denna kunde likväl ej förjaga hvarken bilden af den sköna flickan han sett lekande med sin käpp, eller minnet af den varnande blicken. Öfver allt såg han en herrlig ungmö. Ur den ~~lilla~~ tunn spegeln, framför hvilken han plägade raka sig, log hon så skälmskt; vände han sig åter mot de på dragkistan liggande fyra böckerna, så stack hon öfver dem så behändigt upp sitt lilla hufvud; ville han sätta sig i den purpurfärgade pinnsoffan, så lutade hon sig så välluftigt mot det andra hörnet; och på hvarje af de fyra stolarne i rummet befann hon sig. Ja, han vågade icke se åt bordet af fruktan, att upptäcka, det hade hon ♀ ~~till och med vågat~~ att innästla sig bland de der liggande Domar och Utslag, ♀ ~~samt~~ med sin lättfärdighet jaga en klick på Rådstufvans [illegible] vördnadsbjudande Orakelsvar.

Så jagtad lik en uppskrämd råbock, utropade Auscultanten för sig sjelf: du måste taga dig något förnuftigt före och undanjaga Phantasien med alla dess missfoster och dess förledande villor. Till följe ~~häraf~~ grep han och ~~[illegible]~~ till Sveriges Rikes Lag samt uppslog för egen uppbyggelses skull, 15 Cap. Byggninga Balken om Skogseld; men just i detsamma han förnam: att af hvart matlag skall en man komma till elden, så väl hvar Ryttare, Soldat och Båtsman, med yxa, eller bila, spade och vattukäril, slog klockan två ♀

Han [illegible] ej aptit och begaf sig till [illegible] källare för att söka [illegible]

♀ Fördenskall

Fördenskull begaf han sig på Malmens källare att få sig mat. Medan han väntade derpå, rann den timade händelsen honom åter i sinnet; han saknade kappen, han såg prinsessan, han ryste för [illegible] lagen och Evangelium af samma slag; han tyckte den brandgula mantelns brinna och drak klorna röra i lågorna, då i hast en brandgul arm sträcktes framför honom. "Hvad företager du dig, Phantastiska Phantasie?" ropade han högt och stötte armen ifrån sig, så att tallriken med Gotlandsrofvorna och det salta köttet föll uti den vackra Cathrines hand och pladask på duken. "Drifver man äfven här spökeri med mig?" tillade han och uppsteg från bordet. Hans kamrat ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ skrattade öfverljudt åt detta sätt för Gotlandsrofvor och förbjöd att spöka på, samt frågade hvad honom felades? men, utan att svara, pekade ~~han~~ på Cathrines brandgula klädning och forsvann.

Utkommen i fria luften tog ~~Lilledan~~ genaste vägen ~~åt~~ Djurgården, åt några vofflor på vaffelbruket och begaf sig in åt skogen. Här lade han sig under ett träd, med tankarne fästade på sin kappa med guldknappar och den besynnerliga damen, som tillegnad sig den samma. Då och då uppsteg jemväl, lik en uppsprakad gnista ur en fördold eld, en erinran om den vackra Cathrine, som han så grymt förolämpat; men mest qvalde honom förlusten af hans kappa. Nu fann ~~han~~ sig verkligen i tillfälle, att kunna när som helst gå fattigdoms-eden, derest han ville i rättegångsväg fly till Kongl. Maj:ts nådiga thron. Kappan, en skänk af hans aflidna älskade mormoder, var allt hvad han för ~~det~~ närvarande ägde af silfver eller guld och, utom lösen för dess sista utslaget, hade han ej heller några reda penningar. Ψ ~~Dessa~~ ~~saker~~ hade han ~~[illegible]~~ ock gerna låtit springa, så framt han ~~dergenom~~ såmedelst ~~hade~~ kunnat bereda sig ~~en~~ utväg att erhålla en tillförlitlig upplysning om kappan, om prinsessan och om Skeraken. Många

förslag

Ψ i afsikt

den uppmålade

omkring

vill du mej

Lilledan ~~[illegible]~~

Ψ Humblom

vår hjelte

Ψ Men de emellan ~~mycket papper~~ ~~förstucke~~ en diger pappersbunt här och der förstuckna hackorne

Under det han enligt den på stället fastställda ordning väntade att bli [illegible] hvilo han all möjlig tid att i fritt sinnen åter kalla [illegible] den timade [illegible] dolpen,

R. N. J.
2.

Ψ Polisens Dagblad

(minigheten

att

NB

Ψ anständigt

Ψ För att förebygga denna ~~Goga~~ sannfärdigt Polisſpaning,

förslag till vinnande af detta ändamål utarbetades i hans hjerna. Än ernade han tillika Kongl. Öfver-Ståthållare Embetets Cantzlie för Politie Ärenderne, men han befarade, att derigenom råka i ledsamhet och blottställa antingen sig sjelf eller flickan, och må hända ändock slutligen få i Ψ ~~de fördes Protocollerne~~ läsa; ~~det~~ ~~hade~~ han under pågående qvidfängsel och brinnande andakt midt gränsle) öfver ett Lotot-drömt bort med ett ~~anständigt~~ och (såsom i närmare förhållande än han till vederbörande stående) Ψ frimurare promenad-kapp. ~~Än~~ Än tänkte han, att låta anmäla sig till inträdes vinnande i Frimurare Orden, hvars högre medlemmar skulle vara med underverlden och oförklarbara händelser närmare befryndade; Än åter ~~föresatte han sig~~ att tillita någon fribyggare eller Magnetiseur, i betraktande deraf, att de i syne varande ſpjornas råd och undervisningar ~~så för tiden~~ befunnos, efter hvad allmänt kändt vore, så ägta och kontanta, att man i brist af andra, kunde derefter styra land och riken, värna Konungamakten mot Jacobiner och qväsa upplopp.

Allt detta och ännu mera tänkte Cassalbanten under eftermiddagens lopp, och han hade ännu ej slutat, när Solen närmade sig Vestern. Då märkte han ~~[illegible]~~ en eld i hast antända sig uti en gammal och mörk ek. Han visste ej huru den uppkommit men han befarade skogseld. Han ~~befarade~~ fruktade att blifva ansedd såsom upphofsman och han ~~tittade sig~~ spejade omkring efter vittnen till bestyrkande af sin oskuld. Vidare erinrade han sig hvad han förmiddagen läst och Ψ ~~tittade~~ ~~sag~~ ~~omkring~~ på alla sidor om efter folk, efter Rytare och båtsmän, efter Bilor, spadar och vattukäril; ~~men~~ allt detta saknades, endast en gammal hasselpåk fanns ~~vid trädets rot~~ liggande Ψ ~~der bredevid~~.

Elden syntes ned ifrån kronan utgå i en glimmande sol, som i samma mån den nalkades toppen, valsade svare och hastigare kring stammen ~~i ljusnande lågor~~ (i ljusnande lågor) från gren till gren hoppade flamman och de mörka bladen likasom ~~tittade~~ Ψ helt förundrade fram emellan de svallande rökvågorne. Det förekom ~~tillsedan~~ honom blom han ~~som rann~~ ~~likasom~~ ~~rann en~~ såsom förtade gyllen flod af eld från toppen ned emot

Dagen var närmare än hon [illegible]
Hvad hon sjelf förmiddagen läst afbildades [illegible] i blåsig erinrar man förgäfves tittade hon sig om efter

Ψ tittade sig

Ψ bredvid trädet.

Ψ Bligade

roten af trädet, med den häftighet att ett skottregn af eld kringfrasade ~~och~~ den ~~samma~~ och spridde sig om~~kring~~ marken i glänsande ~~[illegible]~~ slagg; än åter såsom att ~~uppstig~~ ett vattensprång ~~vattenkonst~~ af eld från roten, utbredde sig i ett hvalf och dallrade i skimrande cirklar, långt utom de yttersta grenarne.

„Detta blir verkligen skogseld utaf"; sade ~~Ellidag~~ för sig sjelf. Och utom det äfventyr jag löper, att blifva ansedd och bestraffad såsom den deruti i en eller annan måtto vållande varit; måste man jemväl betänka Kronans Masteträd, samt annat skeppsvirke; ~~förlorar han, samt gren till~~ ansatt af en sannfärdigt patriotisk ifver, den vid trädet liggande kappan, ~~och~~ började ~~att med den samma~~ piska elden, för att, om ej släcka den, åtminstone hämma och näpsa dess öfverdåd. — Men då kappan i dess kretsande fart nådde de dinkla bladen, uppkom en sällsam klang. Liksom gråtna tårar från vedde, från bladen lenare och från grenare ~~grofva~~ hårdare toner, hvilka omarmade och kysste hvarannan ~~och~~ samt förenade sig genom kärlek och eld och död till ~~ett~~ en ~~helt~~ hel väfnad af harmoni, ~~och~~ och ~~af~~ ömsom med smärtande ljuflighet, ömsom åter med glädjens öfvermod, insvepte vår Auscultant i en uppstrålande dräkt af salighet, som rikligen genom drömmar, aningar och förhoppningar ersatte den hyggliga ungdomen förlusten af den middag, hvaraf han genom den brandgula armens mellankomst råkat i mistning. Slutligen brottnade ~~Ellidag~~ ~~Humblom~~ ~~och~~ tonerne bort~~dogo~~döde; ~~Skij~~ „tänkte han. Skrik så mycket du vill, förrädiske ~~fiende~~ till skeppsflottan och Rikets sjöförsvar! Din pligt måste man fylla; och anföll åter med fördubblad ifver den flykliga elden, som i oregelbundna bugningar utbredde sig öfver stridsfältet. Då förnam han ännu en gång klangen och tonerne läto höra sig. ~~De klagade så bittert.~~ De förenade Näktergalens [illegible] saknad med Eolsharpans klingande suckar. Hemsk och vemodig nedlade Auscultanden kappan vid trädet, kastade sig framstupa på marken och

Humblom

& sprang han

grep till

& med hvilken han

Klagvisde

hvilken

Humblom och uppfördes, då

& Men strax derpå

& ~~eldslängta~~

~~tonerne~~ ~~bortdogo~~ i den stum hans krafter försvinn ~~bortdogo tonerne~~ [illegible]

klagande ännu bittrare

u han

fördes, då

ttvare

och tryckte sitt klappande hjerta mot sin moders lifslösa. Så liggande sam han genom en ocean af musik och öfverlefde han en aeon af sällhet. Ändtligen vågade han att upplyfta ögonen emot trädet, hvari elden ännu brann, men, som han nu förmärkte, utan att skada det. Med större uppmerksamhet följde han ~~nu~~ lågornas rörelser och såg, icke utan förundran, hurulunda de bemödade sig att antaga en bestämd form. Länge varade det innan sådant ville lyckas, ty då en tung och förståndig eldsvåg ställde sig med makt i första positionen, för att ur den ~~börja~~ begynna en ~~ordentlig~~ ordentlig tour, hoppade en annan liten blåaktig flamma helt tjufpojkaktigt på den och svängde om med den intill dess att bägge sammansmälte samt togo en annan riktning; och när en fin och ~~gentil~~ eldsträle uppskjutit för att bilda sig, kastades den snopligen öfverända af en tung och rökdryg eldklump.

Slutligen var allt ordning och endrägt; lågorna stodo orörliga; mörkare eller ljusare flammor arbetade blott innom den ~~condenserade~~ sammangyttrade eldmassan, och på ekens topp hvilade en solros af eld. Bladen hafvade länge af och an likasom af födelsesmärtor, men nu uppsköt långsamt ur kronan ett förtrollande skönt flickhufvud. Det var Prinsessan; det var den vackra Catharine; det var bägge, det var ingendera. Hon var honom så bekant, innom honom hviskade ~~det~~ att han kännt henne så länge, men ändock var hon så obekant. Han visste ej sjelf rätt antingen han skulle förtjusas eller förskräckas. Men då han såg den bländande halsen tränga sig fram och den svällande barmen hvila på de gyllene bladen, ~~formade~~ som ett till en lågande pokal, då trängde en intill dess okänd värme sig kring hans hjerta, han darrade och han önskade och han åtrådde — hvad? visste han icke sjelf. Han tryckte båda sina händer mot hjertat, såsom för att hålla det och ännu varmare blef han.

mera [illegible] det

Länge förblef detta sträfvande fruktlöst, ty om än en tung och förståndig eldsvåg ställde sig i positionen för att ~~börja~~ grunden ~~begynna~~ till ett system af [illegible], hoppade strax en annan liten [illegible] flamman [illegible] [illegible] att [illegible] hvari den [illegible] med [illegible] att hela systemet.

~~Men ändtligen som i Haydns gudomliga ställning af [illegible]~~

Anspelningen som någon gång genom N. N. hos fruntimmer sett föreställas på Långfredags konserterna kunde härvid [illegible] att erkänna sig Haydns gudomliga målning af dagen i skapelsen som det [illegible] skulle [illegible] på samma [illegible] — med [illegible] att [illegible] mera.

Länge af vimlet [illegible], likasom i födslosmärtor darrade de stora glödande bladen till dess ur kronan långsamt ett förtrollande skönt flickhufvud framvuxte.

Krafött

Så ~~satt~~ han, med ögonen fästade på eken och den sköna Prinseſsan, som ~~log så~~ ~~bifallande~~ ~~mot~~ hans trängtande blick. De tankar och förslag, ~~hvilka~~ alstrades innom honom, voro flere än ~~att~~ han förmådde att sammandraga och förlika ~~dem~~. De uppblossade med den lågande elden ur Prinseſsans bruna ögon, de genom~~trang~~ ~~de~~ trängde själen, de genombäfvade kroppen. Redan var han i begrepp att uppresa sig, att störta sig i elden och ~~att~~ uppklättra till trädets krona; då han hörde en vagn stadna på vägen nedanföre. Ur den samma ~~steg~~ ~~ut~~ stego en Dame och en Cavalier, hvilka togo vägen in åt skogen, ~~och tyckter~~ närma sig trädet, hvari den skönaste af Prinseſsor thronade. Men i samma mån, som de ~~vandrande närmade sig trädet~~ dermalkader, i samma mån bleknade äfven ~~[illegible]~~ eldrosen och aftynade Prinseſsan. Så det förekom ~~Lilliday~~ som var hon med tvänne brandgula ~~arm~~ band fästad vid rosens krona ~~och återföll hon tillika~~ med den till ett slags glimrande stoft. Utom sig af förskräckelse ilade ~~Lilliday~~ Humblom mot trädet, men just som han närmade sig dit, såg han mannen med den mörka skruden helt oförmodadt framkomma från en ~~hassel~~buske, uppdraga hasel~~käppen~~räken; hvilken Consultanten nu igenkände sin käpp med guldknapp, och med hastighet skynda sig undan, hvarvid han, då han helt vördnadsfullt hälsade på de ankommande, fälde ~~sin~~ käppen, ~~som~~ ~~Lilliday~~ Humblom skyndade att med blixtens hastighet sätta sig i besittning utaf.

Humblom

kärleksfullt log
till möte

~~bringa~~ till öfverensstämmelse

utstego och
hvarvid de närmade sig det träd som
den skönaste af Prinseſsor från thron vill

med hvilken hon sammanföll

hvilken

skyndade att bemägtiga sig

Solrosen var borta och flickan försvunnen, då ~~Lilliday~~ Humblom såg sig tillbaka, däremot hade Damen och Cavallieren tagit plats under eken.

Icke utan ledsnad märkte ~~Lilliday~~ Humblom, att den käpp han upptagit, var, icke hans egen, utan ett spanskt rö med elfenbens krycka; och medan han, deröfver förundrad, ~~upp~~stadnade för att utgrunda sammanhanget, hörde han Damen fråga Cavallieren: "Min engel, hvar har du svagdrickat?" "I vagnen, bästa Pamela! ~~Elisa~~!" svarade Herren, skyndade sig ~~till vag~~dit och återkom med en butelj. "Hvad är detta för humbuter?" skrek damen till, "det är ju champagne." "Min bästa Engel," fog åter Cavallieren till ~~sina~~ orda; "du begärde ju sådant, då vi höllo med equipaget utanför Cortets kamereraren." "Man måste vara mycket enfaldig för att ej begripa, att det gjorde jag† efter som flere

har

† bara för Creditens skull,

y

öfwer, sammelse

mmade hus det träd som
af Brinsspor vett hin

n sammanfatt

editione skulle,

St. N. 7.
3.

Kanske skulle du ——

flere Bokhållare stodo omkring; sade Damen; ~~[illegible]~~ Men – fortfor hon – ~~skulle de~~ ~~kanske ej~~ få lämna det tillbaka?" "Jag skall försöka, min söta Vän!" svarade ~~Herren~~ Cavallieren, och tillade," men utan rabatt låter det sig svårligen göra. Dock du vet att din minsta önskan är min högsta lag." ~~Ja, det~~ Låt oss ~~man~~ behålla den, det blir i alla fall Creditorne ~~som~~ få kännas vid den;" yttrade ~~Frun~~ Damen. = "Min du sista Masqueraden?" Utbrast Cavallieren, efter några ögonblicks tystnad. Ack! hvad den var rolig:" utropade Damen. Ja visst, men dyr var den," anmärkte Cavallieren. "Slymerna du hade på hufvudet, då du föreställde den Hedniska Gudinnan Venus kostade ensamt Nittio Örn Rd: 27 ß:-; och ~~na~~ måste de tvättas, hvilket ej heller aflöper ~~utan~~ under Tio eller Tolf Rdr." Men så fick du ock så de gamla att spela Riddare med;" svarade ~~Frun~~ Damen." ~~Men~~ Ock så fanns ingen menniska som douterade sig af att din man var grosshandlare," tog ~~Herren~~ Cavallieren till orda---

"Förlåt mig mitt Nådigaste Herrskap!" inföll ~~Lindblad~~ Humblom, som under tiden, än afhört det agta parets samtal, än åter ~~åter~~ fallit i sin förra förvåning öfver hvad han sett och förnummit, men nu erinrade sig, det han lett gubbens helsning, med en viss förnäm vårdslöshet besvarat; "jag finner här liggande ett spanskt rö, med elfenbens krycka. Förmodligen är det tappadt af den gamle mannen, hvilken nyss gick härifrån och tycktes vara känd af Herrskapet. Täcktes Herrskapet underrätta mig, hvem han är, så blefve jag derigenom i tillfälle att återställa honom hvad han förlorat." "Ja, han är någonstädes i Verken, svarade ~~Frun~~ Damen och skrifver Losåt min man till Hundturken; men hvad han heter, har jag ej brytt mig om att fråga efter." "Förlåt mig, min vän!" yttrade ~~Herren~~ Grosshandlaren; det var ej han; det var-- Det är det samma. hvem det var, afbröt honom frun; det var i alla fall ingen af våra connoisencer.

~~Lindblad~~ Humblom tog kryckan och gick.

Påföljande Måndagen läste Auscultanten i Dagligt Allehanda: Sistledne Lördags afton förlorades under aftonbönen utur en bänk i Storkyrkan, eller rättare, den påföljande natten, utur Sakerstigan, på ett besynnerligt sätt, ett Spanskt rö med elfenbens krycka, märkt i ena ändan med bokstäfverne R. S. J. och i den andra med ~~S.~~ R. J. alltsammans omgifvit med hvarjehanda figurer. Den redelige

finnaren

finnare behagade, emot hederlig belöning, åter lämna ~~ställa~~ samma Krycka till ägaren, som igenfinnes i Huset N:o   vid Kinstugagatan fyra trappor opp. På samma ställe finnas också Stokgubbar af det ägta och oförfalskade Haget, till salu.

Tre gånger genomläste Lilldag ~~kungö~~ efterlysningen, innan han begaf sig hem för att granska kryckan; tre gånger jemförde han de deri inristade orden ~~innan~~ med ~~de~~ sin egen derom gjorde anteckning och tre gånger stadnade han i trapporna till Malmens Källare, förrän han drifstade att stiga in i salen, der den vackra Catharina genast mötte honom, klädd i en röd klädning och röd mössa, men utan guldspets, i anseende dertill att Regeringen nyss börjat, att på sitt vis hysa omtanka för landets väl genom ~~ett~~ utfärdad Öfverflöds förordning. Då han nu såg den vackra Catharina, då märkte han att ännu låg mången gnista fördold efter skogselden på Djurgården, men alltsammans förekom ~~låg~~ så oredigt ~~för~~ genom att han icke förmådde blifva med sig sjelf enss om verkligheten af mera, än förlusten af sin käpp med Qvistknapp.

Men om jag också ej får den tillbaka, tänkte Lilldag, så måste jag i alla fall återställa det Spanska Röret. Förunderligt ~~måste~~ synes det ~~emellertid~~ hänga ~~till sam~~ tillhopa med hela denna historia, så stämd den på något sätt hänger tillhopa. Jag är färdig att tro, det någon förvillat synen på mig, då jag i går hade min egen käpp i handen, utan att känna (den) igen; och om saken ville taga det fördömda Grosshandlare Herrskapet och svagdrukat på köpet, så hade jag ingen ting, för min del, deremot. Utan denna mellankomst hade sannolikt den sköna Prinsessan hunnit att vara ur solrosen, ja kanske till och med att klättra ned ur trädet, hvarvid jag velat vara i högsta måtto behjelplig, utan att på något sätt träda genom förvägna blickar anständigheten för nära. Men ~~det var just~~ mig förekom det, som var ~~honom~~ genom sidanne eldröda band fästad vid ~~solrosen~~ blomman; hvilket utan allt tvifvel är att betrakta såsom en allegori på Syndens och Verldens band, hvilka qvarhålla menniskosjälen,

Då

—?

hvarunder säkert någon ting låg begrafvit;

2

Ej i Auskultantens prosaiska charakter

då som söker att förvärfva den segrande krona, som höjer henne på fantasiens lågor till himmelens azur, — men för så beskaffade öfvermenskliga tankar straffade Auskultanten strax derpå sig sjelf, genom en varning, att alla mer söka nedkasta dylika, såsom öfverspända och menliga för hans befordran både inom Hofrätten och eljest i Embetsverken.

hans

På tillfrågan hvad

Vid Trångsund träffade Lilleday, när han ~~om~~ mot aftonen med kryckan i handen tog af från Storkyrkobrinken, två eller tre af sina kamerater. ~~Han frågade hvad~~ de väntade på: ~~och~~ erhöll han till svar: att de önskade erfara utgången på den högst märkvärdiga undersökning, som nu förehades i Storkyrkan angående ett der nyligen förefallit ganska eftertänkligt spökeri. ~~Härom hade Lilleday sig ingen ting bekant,~~ ~~och~~ utan önskade underrättelse om ~~önskade att erfara~~ sammanhanget, ~~hvilket~~ föranlät någon att berätta, att kyrkodrängen, som flere gånger nattetid förmärkt ett ovanligt buller i kyrkan, äfven sista Söndagsnatt hört ett dylikt. ~~Af farhåga~~ befarande att tjufvar kunde möjligtvis hafva dit inpracticerat sig, hade han tagit kyrkonycklarne och begifvit sig till stora dörren, men vid sin ankomst funnit den öppen. Då han nu sakta instuckit hufvudet för att efterse hvad som förehades, ~~blef~~ hade han till sin största förskräckelse blifvit vittne till en förtviflad kamp emellan Riddar St. Göran ~~och~~ Draken, understödd af Princessan, som satt på sig den helige Olofs jernhatt och med en af hans sporrar i hvardera handen häftigt ansatte Riddarens häst. Emellertid hade Sankt Göran, ehuru han försvarade sig ganska tappert + och högg omkring sig, så att blå gnistor sprakade ur klingan, varit på vägen att duka under, då en man kom med gående stora gången ~~hvarom~~ nedåt, barhufvad, med en hvit sköld ~~med~~ ~~uti~~ ett guldkors ~~på~~, i ena handen och ~~med~~ en hillebård i den andra, samt ett svärd med guldkafle vid sidan, klädd för öfrigt i en pansarskjorta och en stor himmelsblå ~~mantel~~ mantel, som sväfvade lik en vågig sky efter honom. Denne hade trädt fram till Princessan och tagit af henne jernhatten samt ~~af~~ sporrarne, hvarefter han återvändt gången uppföre, till ~~m~~ pelaren på vestra handen, der ett blått töcken syntes likasom uppstiga; men som ~~[illegible]~~ tuppen på kyrktornet började att i det samma gala, hade kyrkodrängen tagit till flykten och följande dagen behörigen anmält händelsen. ~~Hof~~ Deröfver hade Hans Excellens Tempelcreutz jemte öfrige vederbörande

Berättelsen väckte L:s uppmärksamhet och han förnyade begäran om sammanhangets närmare upplysande

med ett lysande

ålert någon ting låg

de, blifvit så mycket mera förskräckte, som, oberäknade hvarjehanda järtecken, varningar af clairvojanta pigor och eftertänkliga grums i Mademoiselle N. N. kaffekopp, menigheten vid ett tillfälle, då en arrestant ~~och~~ en rike- ~~et~~ arrestant på samma gång anländt till torget, hurrat för den förre, men icke för den senare, äfvensom en kyrkusk stod casseuren för flaggan heder ganska häftigt för brottet med en lättelsbång, som derföre blifvit silfver beslagen. Denna kyrkodrängens syn hade icke litet ökat Hans Excellence omsorger för det ~~allmä~~ gemena bästa och han ~~nu anbefall~~ var anbefalt en sträng undersökning till utrönande, hurvida en sådan ~~syn~~ myter kunde medföra ~~betyda~~ ingrep i de adliga privilegierna, eller andra ryslige skakningar af den lyckliga fundamentallagen.

En kall rysning genomträngde Auskultanten. Då han fick höra att Prinsessan natten förrän hon så vänligt nickade åt honom och annamade hans käpp, hade ~~flirt med draken. Vår hjelte bleknade men af farhåga att blifva anlidd såsom en Jacobin, hvilken ~~sekt~~ ~~parti~~~~ φ farliga rote, ~~under dess mäst aflägsna skepelser, befolkade jorden och kämpade mot England, hvars skyddspatron Riddar St Jöran är, vågade han ej att omtala sin händelse, utan skyndade bort.~~

varit skänkt åt en drake
men han skyndade bort ~~för~~ utan att om tala sin händelse för
att ej
som vetan St Jöran för sin skydds-
patron

I hörnet af Trängsund och Solgränd mötte han en Madam i röd tröja. Hon vände sig genast till honom: "Förlåt mig min vackra Herre! Om jag ser rätt, så tillhör käppen, ~~som~~ Herren har i handen min husbonde, som sändt mig ut för att hämta den tillbaka."

"Jag vet hvar ägaren bor, och vill sjelf lämna den ~~tillbaka~~." svarade Lilliday.

"På det att Herren skall se att jag går "rätta ~~vägar~~ ärender" fortfor Madamen, så vill "jag följa Herren att i hvardera ändan "på käppen finnas tre bokstäfver." ~~fortfor Madamen~~.

Lilliday ~~åter~~ trodde ~~det~~ det ej vara svårt att veta sådant, då det läses i Dagligt Allehanda; "Men härmed lät Madamen ej afspisa sig; När hon ej med lock kunde få käppen af Auskultanten, fattade hon i den för att rycka den ifrån honom, hvaremot han med all makt värjde den. ~~[illegible]~~ samma slet den slutligen från Madamen, ~~som i fullt vredesmod satte utaf~~ Solgränden nedföre ~~under många eder och förbannelser~~, utstötande flere eder, hvarvid

Lilliday

Dissa allusioner torde bör klarare eller ock remplaceras; [illegible] allmänhet lärer det vara nödigt att ofta i Läsarens minne återkalla epoken i hvilken händelsen ansågs passera

Då hon såg att Auskultanten ej i godo ~~villfarande~~ kunde förmås att kunna begära, gick hon nog djerf för att ~~[illegible]~~ söka med våld rycka densamma ~~[illegible]~~ [illegible] honom till sig, [illegible] [illegible] hvad efter några [illegible] ~~[illegible]~~ slutligen så fullt [illegible] med [illegible] Solgränd utför utstötande ofver ~~[illegible]~~ hvarom det kraftigaste förbannelser ~~[illegible] [illegible] [illegible]~~

ullusionen tordé [illegible]
[illegible] ock remplacera
[illegible] lärer det vara
[illegible] ofta i Lefvens mina
[illegible] spoken i hvilka
[illegible] [illegible] pessons

[illegible] åt en drake
[illegible] bort ~~för~~ utan att om
[illegible] tale från handelsp för
att ej
[illegible] för sin skep

[illegible] Auscultanten ej i gods
[illegible] begärande [illegible] nog
[illegible] rysha [illegible]
[illegible] [illegible] hofstet [illegible]
~~[illegible]~~ hvad sitta nagon
~~[illegible]~~ hvarom ~~[illegible]~~ hem
[illegible] vände med [illegible] solgrande
ofver ~~[illegible]~~ hvarom det kraftigaste
~~[illegible]~~ hand

R. St. J.
H. obs

öfver porten?

att min att [illegible] vår [illegible] [illegible]

förrän ett "Hjertligen välkommen" bröt hvarom af en af

¶ fryntlig

¶ tilltalades.

¶ hvarefter gubben sedan han

[illegible] [illegible] om [illegible] [illegible]

¶ gammalmodigt ~~och~~ stort tvätt~~fat~~ & Baljen af ~~drifven~~ koppar, med ~~drifvet~~ ~~arbete uppå~~, Zirater af drifvet arbete. Detta var ¶

Strå

fullt

till ~~[illegible]~~ förening något [illegible]

~~Lilliday vände sig om~~, då han såg elden stå som en qvast efter stubben på käringen.

Länge måste Lilliday ringa på klocksträngen vid porten till huset N:o på Kinstugu gatan. Ändtligen öppnades den, men nåjsuligen var Auscultanten inne, förrän porten ~~under~~ mycket buller föll igen och smällde i lås. Auscultanten befann sig i en förstuga som svagt ~~upplystes~~ upplystes af skenet från ett i förstu-våningen beläget fönster. Strax bredvid uppgången till trappan stodo bland andra curiositeter ett par hvalfisk käkar, och öfver den hängande en uppstoppad krokodil. Auscultanten kände blodet liksom krypa kring hjertat. Han återvände till porten men den var stängd och då han i skymningen trefvade efter låset, stötte han med handen på en uppstoppad björn. Nu begynte blodet ~~krypa~~ hela ryggraden utföre på Auscultanten och han rusade trapporna uppföre. I den såg han hängande torkade rockor, uppstoppade ufvar, gammalmodiga svärd, stålbågar, afstrykta ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ gypsmasquer m. m. men ingenstädes fanns ~~nyckel~~ någon nyckel i dörrarne. Ändtligen ~~hann~~ anlände han till tredje våningen och då han klappade på ~~dörren~~ en dörr, hörde han sjelf huru hjertat slog i hans bröst. ~~Stig in!~~ ~~ropade en~~ "Stig in!" ropade en röst, ~~och~~ och knappt hann han innom dörren, förrän han ~~tilltalades~~ ~~[illegible]~~ af en liten, och mycket till åren kommen man, som hållande i ena handen ~~sin~~ sin runda och starkt pudrade peruk, aftorkade med en ny handduk den andra svetten från den kala hjessan; ¶ "Hjertligen välkommen!" ~~[illegible] medan han~~ för andra gången torkade sig, fortfor: "Tusende gånger välkommen! I saknad af min krycka har jag mera än en gång varit på vägen att gå under."

Innan änne Lilliday hann ~~att~~ lämna ~~hvad han medförde~~ ~~kryckan~~ hade gubben satt på sig peruken ~~[illegible]~~ ~~efter~~ och sjelf fattat kryckan, hvarmed ~~hvarpå~~ han vände sig till ett ~~nära~~ emillan kakelugnen och ett stort valnötsskåp stående ¶ ~~igenkänna~~ ~~ten på~~, ~~fullt~~ efter hvad Lilliday tyckte, med lefvande kräftor, som krålade om hvarandra och åstadkommo ett dofst prassel. "Vänta! Vänta! Godt folck!" ropade gubben till kräftorna. "Här kommer nu att blifva en annan dans." "Tron I att kräften ligger i sörler och hamlingen i

„gastſmackningar.‹ Är det rockarne ſom
„göra Eder till män och grobbſlagen till
„förnuftiga varelser? Gån! ſöken Eder be-
„ſtämmelse i hof och palatser! men
„akten Eder noga för hyddan, der ~~kun-~~
„~~nen någon gång ſöka på den verkliga~~
„~~kraften och hvem gör det då med er!~~“

& bliſven I öfverflödiga; den verkliga kraften hjelper ſig utan Eder.

I det ſamma lyftade gubben locket af bäckenet. Lilliay tittade deri, men ſåg icke kräftor, utan i ſtället ſmå gubbar af en eller en och en half tums längd, beſkäggade med ſvarta eller grå ſkägg ſamt klädde i Svenſka blå rockar och ſkinnkarpuſer. Lilliay ſåg på ~~Än betraktade Lilliay~~ gubben; men denne ſtod helt kall i ſina hvita ſilkes ſtrumpor, ljusblå byxor, hvita ſidenväſt, broderad med ſilfver och himmelsblå jacka, hvars ſkjört ſlöto ned på halfva låren; han ſåg ſig omkring i rummet, och deri fann han, främſt ett gammalmodigt bord af hvit marmor, i form af ett altar hvilande på fyra förſilfrade lejon; vidare några ~~gam~~ förgyllda ſtolar klädda i drap d'argent och längre bort ett par hyllor med oſannligt ſtora böcker, af hvilka ſom en dylik låg uppſlagen på bordet, bredvid en der ſtående ſilfverpokal; och ſlutligen tittade han åter i bäckenet, der ſmågubbarne hoppade opp och ned om hvarandra, gäckande gubbens förſök att bland dem införa ett bättre ſkick. Ja, en af dem var nog oförſynt att krypa emellan fingrarne på gubben och begifva ſig rakt fram till Auſcultanten, på hvilken han begynte att med en gymnaſtiſk färdighet uppklättra.

Med lika förvånad ſom fruktande och frågande blick ſåg L. på gubben

byxor af ſamma ſlag

ſåg han [illegible] omkring ſig i rummet

fann han der

men från allt detta återvände hans blick till det underbara bäckenet där

[illegible] gubbar

[illegible]

En kall rysning genom for Lilliay, då han af ſkägget, af carpuſen och af ſmidigheten hämtade anledning att befara, det var han utkommen för en modern Goth. Ovilkorligen halkade ett nödrop öfver ~~Lilliays~~ Auſcultantens läppar. Härvid vände den gamle ſig om, ſkyndade med den haſtighet till den öfverfallnes hjelp, att bäckenet derigenom ſkvalptes öfver ända, hvarvid hela golfvet blef fullt af tuſentals ſmågubbar, ſom nu började att ganſka tänkvärdigt om den Svenska kraften uppvuxen till Snömos med tyska sentimen-talitet.

oväsende med Berserkagång, sparkningar och annat d:lig, alltsam mans under breda-tab om uppvärmd tysk ragout, ~~garde-~~ garnerade med Svenskt snömos.

Emellertid hade den gamle mannen fått den på Lilledag uppskakade lilla gubben om öronen och knackade honom tre slag med krykan i pannan, då kraften förflög under ljud af ett sakta väder, ~~af~~ men en vanlig rökgubbe låg qvar, ~~som~~ hvilken upplades till torkning på kakelugnen. Sedermera gaf han sig i färd med de öfrige, rörande sakta i högen, hvaröfver mycket jemmer och gny uppstod bland de små, som under de mest manhaftiga åtbörder togo till flykten.

† genom den motsatta andan

~~Lilledag~~, som ej viste hvad han skulle tro om alla detta, och som slutligen tyckte, ~~det~~ började hela rummet ~~att~~ började dansa omkring med honom, såg efter dörren, men då han ej kunde märka den för de små blå flammorna, som hoppade upp, då någon rökgubbe satte lifvet till, och deremte förde en förfärande af de ~~moderna~~ ~~modernt~~ moderna ~~Catharrer~~ odörnästor, ~~hvaraf~~ deraf hans näsa också ~~tid~~, blef slutligen helt häpen till mods, fattande med bägge händerne omkring sitt eget hufvud, för att fasthålla det, emedan det förekom honom, likasom fanns det ~~icke~~ intet mera qvar af hela hans ingenium och judicium,(*) hvaröfver han af Juridiska facultetet erhållit rätt vackra betyg, ~~än~~ och att om gubben komme hans panna alt för nära, så vore det beställdt med alltihop.

att

Fann till period

Volåt

funnes

(*) Collegiipengar och läror —

"Var god och sitt ner!" bad den gamle, tilläggande: "jag tror att Herren mår illa." Hvarefter han fattade Lilledag i handen ~~och~~ och förde honom till en stol, † "Det är blotta kraften," ~~fortfor han~~ gubben, som grasserar likt grand, innan den kommer ut; men af alla de ~~trädl~~ käpphästar lycksökeriet rider, är den lättast att tämja, ~~och~~ den hör egentligen till barnsjäxorne, ~~på~~ hvilka ~~mång~~ mången förmodar skola gälla ~~honom~~ åt honom medan han eröfrar åt sig icke den heliga grafven, utan den heliga fullmakten; men det hör ej hit." Auscultanten Lilledag satte sig på stolen, och afbidade blandade utgången af denna besynnerliga händelse.

† ~~hvarefter gubben fortfor~~ och fortfor:

"Förlåt mig nådigaste Herre!" ~~ropade nä~~ sade någon åt Auscultanten Lilledag; han såg opp; framför honom stod gubben i ljusblå jackan

jackan och rökgubbarne lågo helt sirligen uppläggde på hvita pappersark kring rummet till torkning.

"Jag har haft den ohöfligheten," yttrade vidare ~~den~~ gubben, "att låta min Nådigaste Herre vänta; men jag måste rulla den, medan degen ännu var varm, den hade eljest spricknat, hvilket i mina små och betrångda omständigheter tillskyndat mig en nog kännbar förlust. Medge mig likväl, att det är hårdt för en gammal Tjenste-man, som under fyratio tre år tid oförvitligen fullgjort sina skyldigheter, att nödgas taga sin tillflygt till dylika binäringar. Nå, nå! jag ligger emellertid ingen till last; mitt kall sköter jag utan anmärkningar, utan klander; dermed bör jag vara nöjd och tacka Gud för hälsa och krafter. — Men, nu står jag här ~~ut~~ och pratar, utan att veta, med hvem jag egentligen har den äran att tala ~~med~~. Vi äro gamla bekanta, derom är jag öfvertygad; det är endast namnet, som är mig ~~obekant~~ okändt."

"Förlåt mig," infoll Auscultanten — "huru kan Min Herre yttra, det vi äro gamle bekanta, då hvarken Herren känner mitt namn, eller jag kan erinra mig att någonsin hafva sett min Herre?"

"En ~~[illegible]~~ bepröfvad Stridsman, en trogen hjelte in i döden, korteligen sin fordna Öfverste glömmer väl ej en rättskaffens Capitain? Så snart;" ~~infoll~~ svarade gubben med blå jackan och hvita sidenvesten. — "Dock tyst med ~~med~~ den saken;" — tillade han, frågande: "får jag lof att bjuda en kopp thé, så få ~~vi~~ vi under tiden rådrum att språka något med hvarannan. Men ~~säg mig först~~ var af den godheten och underrätta mig, huru min Nådige Herre kallar sig nu för tiden."

"Jag heter Lilliday, är Auscultant i Kongl. Maj:ts och Rikets Svea Hof-Rätt och har aldrig ändrat det ~~namn~~ ärliga namn jag ärft af mina förfäder:" svarade den unge mannen.

"Och förnamnet är Georg?" sporde gubben med häftighet.

"Ja," genmälte Lilliday och såg förvånad på Gubben, som med en glättig brådska ~~fattade~~ fattade i en klockstrång och började att ringa. Genom dörren inträdde en vacker och fryntlig gumma, klädd i hvit kofta och ljusblå skubb. "Jag har rart främmande, kära Margaretha!" sade gubben. "Skaffa oss opp en Tekittel hastigt och det af ägta sorten." Gumman gick.

Fortsätt.

N. St. 7.
5.

R. St. J.
5.

"Förlåt mig!" tog nu Lilliedag till orda, - jag vet ej - jag förſtår ej - jag begriper ej - det förekommer mig - det ſer ut ſom - -

"Som vi ſkulle ännu en gång tilſammans njuta af druſvans ädla ſafter!" yttrade Gubben ſkrattande.

Vinet inkom. "Slå ut, kära Margaretha!" bad gubben; men då gumman fyllde ſtoralen, förekom det Lilliedag, likaſom höjde hon ~~åter~~ på en Gisblå ſky öfver bordets kant ~~och blef dess~~ hvarvid hennes anſikte mera ungdomligt och glänſande.

"Ännu är jag lika god Christen, ſom då vi atſkiljdes," ſade gubben. Derföre njuter jag ej heller något af Guds gåfvor, allraminſt af rankans glädjande tårar, utan att förſt nedkalla välſignelse deröfver." I det ſamma nedföll han på knä med en ſtol, gumman hopknäpte ſina händer och vände ſig bort, men Auſcultanten Lilliedag lutade ſig öfver ned ſamt höll handen för ögonen, hvarunder han tyckte ſig märka ett hvitt ſken, långſamt kringſväfvande pokalen.

"Fridens helſning!" yttrade gubben, tog bägaren och drack Lilliedag till, hvarefter han ſatte ſig och fortfor: gäſtvänſkapen ökar nu den fordna vördnaden; ſåledes ſynes mig tiden vara inne, att upplyſa hvem jag är, hvilket min Nådige Herre ~~Hjelte~~ säkerligen ~~hafva~~ af förſynthet ännu ej ~~efter~~ frågat. Nu kallas jag Blommelin och bekläder en Referendarie beſtällning i Kongl. Commerce Collegium. För öfrigt äger jag, lofvad vare Gud! eget tak öfver hufvudet, och hvad ſom briſter i min bergning genom min lilla lön, det fyller jag genom flit och omtanke. En ſkål för den tappre Öfverſten och Riddaren St Göran från Cappadocien! ~~ſå~~ ſå ropade Blommelin, upplyftade pocalen och drack Auſcultanten Lilliedag till.

"Jag heter Göran efter min farmor mor, ſom Georgina von Blanchen, genmälte Lilliedag, men tog emellertid pocalen och drack. Efter att hafva några gånger kännt på vinet blef ~~likväl~~ Lilliedag ſlutligen mera hemmaſtadd, repade mod och beſlöt att bringa å bane frågan om han förlorade kåpan med guldknapp. I ~~ſlet~~ denna afſikt yttrade han ſig ſålunda till Referendarien: jag anſer ſom en pligt att upplyſa, det jag ingalunda funnit den åtſtålda kryckan i Storkyrkan, ännu mindre nattetid; utan är den af mig upptagen ~~under~~ vid en stor ek nära Mato-hof; ~~der en förander~~ deremot har jag under Högmessan i ~~förr~~ går blifvit [illegible] med en käpp med guldknapp, stående i samma bänk som Dagligt Allahanda omformäler.

"Hm! sade Blommelin, huru skall jag begripa det? Jag var hela den dagen ej på Djurgården. Af omständigheter, som ännu icke höra hit, har jag ej heller bevistat nå~~got~~gon Gudstjenst i Storkyrkan, sedan aftonbönen sistledne Lördag. Ottesångs-predikan afhörde jag i Maria- och högmessan i Gubbhuskyrkan, hvarefter jag tillbragte i Sällskap med min Systerdotter ~~min~~ eftermiddagen hos en bekant, boende utanför Norrstull.

Emellertid tyckte Lilledag sig märka små rökpustar, då och då uppskjutande emellan honom och gubben; och när desse hvirflade sig framåt, så fördunklade pudret i gubbens peruk och öppnade dörren till Consultantens hjerta för det mörka agget med dess drakvingar. De bittra känslorne kokade ändtligen öfver för vår hyggliga ungdom, som, slutligen öfvertygad derom, att man med fagert snack ville förhålla honom hans käpp, utbrast: "Förlåt mig Herr Referendarie! men mig förekommer det, ~~som såg jag~~ som hade jag ganska bestämdt under Högmessan i Storkyrkan Herr Referendarien med en mörk peruk på sig; och jag är ganska säker derpå, att när den sköna Princessan Catharina, som nu tjenar på Malmens källare, ~~för~~ i går eftermiddag förlustade sig i skogen på en ek nära Matshof, var Herr Referendarien tillstädes. Herr Referendarien ser på mig,– Herr Referendarien tvekar ~~för~~ märker jag,– men jag tvekar ej. Med dessa mina lekamliga ögon såg jag min käpp med guldknapp liggande bredvid den af musikalisk eld lågande eken, såg Herr Referendarien framkomma ur buskarne och upptaga den, och slutligen, då Herr Referendarien skyndade sig undan för det ansenliga Grosshandlare-herrskapet, glömde kryckan, som jag ~~skyndade mig att~~ upp~~tagit~~hämtat och nu hitfört.

Jag beder allraödmjukast! tog nu Blommelin till ordet: jag vill icke bedyra,– ty Edra ord skola vara ja, ja, och nej, nej, ~~star~~ heter det i Skriften; men jag beder min Herre tro mig, då jag säger,

ej!

min Systerdotter

afsom kan jag försäkra det

förvilla och bortblanda den

som rår om mina ögon eller

att jag förlorade min käpp i aftonbönen sistledne Lördag, att sedan jag saknade den innan jag ännu hunnit till stora dörren och genast vände tillbaka, så var den likväl försvunnen, och som jag sedermera erfor, tillvaratagen af kyrkodrängen, som insatte den i Sakerstian, att den derifrån på ett för mig ännu oförklarligt sätt bortkom under ~~natten~~ den påföljande natten, ~~och att~~ jag aldrig nyttjat någon mörk peruk.)

Jag beder allraödmjukast, fortfor nu Lilledag i sin ordning, men jag är, efter hvad flere försäkrat mig, af försynen utrustad med en ganska god omdömesgåfva, och äger ett fullkomligt bruk af mina fem ~~s~~ sinnen, hvaribland synen icke är det ringaste, ehuru någon tycks nu på ett par dagar hafva föresatt sig att så hushålla med mina ögon, att jag icke rätt vet, ~~at~~ antingen det är jag som rår om dem, eller någon annan; så långt är jag likväl ej kommen i synvilla, att jag förlorat förmågan att råda om mitt eget godt. Min käpp med guldknapp är förlorad, Senast var den ända i bänken der det skedde, och hade den sedermera på djurgården. Jag begär nu med godo tillbaka; hvarom icke så finnes här ännu lag och rätt i landet, fastän 2 Cap. 18 Missgernings Balken om trolldom blifvit, som det tycks, i förtid upphäfvit.)

"Min bäste Herre!" utlät sig nu Referendarien. – Vi hafva kännt hvarandra för Seeler, och nu bemöter Ni mig på detta sätt, men saliga äro de saktmodiga! –"

"Inga historier!" skrek nu Lilledag. "För det att man har klor i Peruken, får man likväl ej behålla andras godt. Här finnes, Gudske lof! en Stads Kämnersrätt, och der kan både ett och annat komma fram, om Jacobinska Stämplingar i Storkyrkan natte tid och Mordiska anfall på Ridder St Jöran, som är Englands skyddspatron."

I det samma begaf Lilledag sig på dörren, och skyndade trapporne utföre, ~~under det att han~~ hvarunder han hörde Blommelin ropa: "vänta! vänta! för Guds skull! Nu begriper jag allt, – det är Anastasius!" Nedkommen i förstugan träffade ~~han~~ Lilledag tydligen på trycket till låset och utkom på gatan, ~~hvarest han~~ hvarefter han skyndade sig undan; likväl kunde han, vid hörnet af Skärgårdsgatan, ej underlåta, att se sig tillbaka, då han tyckte sig märka ~~ett blått moln~~, som något blått kommande efter sig, utan att han dock ~~kunde~~ gaf sig tid att bestämdt ~~märka~~ utröna, huruvida det var en sky eller ~~Magdalenas~~ Margaretas vidlöftiga kjortlar.

bra

Ännu var Lilledag icke enig med sig sjelf, antingen han skulle anmoda någon af sina bekanta, att i vänlighet öfverenskomma med Blommelin, om utlefverering af kappan, eller om han skulle stämma Referendarien, då han påföljande dagen läste i Dagligt Allehanda: genom misstag har sistledne Söndag en kappa med guldknapp blifvit utbytt mot ett Spanskt rör med Elfenbenskrycka; ombytet kan ske i huset N:o 27 i hörnet af Solgränd och Prestgatan, då Jungfru Ursula efterfrågas.Ψ

Ψ vid ett särdeles tillfälle på den Norra Djurgården,

Varar detta länge, – sade Auscultanten för sig sjelf – så kan ~~det~~ lätteligen hända, att jag, i stället för att i framtiden blifva ett Hofrätts Råd, blifver ett Danviks Råd; ty något förstånd har åtminstone icke jag, och svårligen någon annan, funnit i ~~detta~~ dessa ~~besynnerliga~~ fördömda historier; ~~men~~ Eftertänkligast förekommer det mig, likväl att jag, som ända från de spedaste åren hyst ~~en stor~~ afsky för all slags svärmeri och mysticisme nu skall utses till ett offer för de mestΨ onaturliga fantasmagorier. Skulle man väl hafva för afsigt att leda mig från den rätta stråten till äran? Skulle det vara afundsjukans verk, i afsigt ändamål att betaga mig den ynnest, hvari jag står hos Herr Baron och Presidenten, som, ~~då han för några år sedan~~ sista gången han hedrade Hofrätten med ett besök, täckte besvara min ödmjukaste bugning med två nådiga nickar på hufvudet? Annars tycker jag, att sådane syner skulle bäst anstå Thorolfsson, som alltid ~~f~~ varit en complett fantast, och understundom midt i nätterne gifvit sig åstad att leta opp så kallade Noetiska bilder på kyrkogårdarne; Nu skulle det i synnerhet komma honom till pass, sedan han

blifvit

Jag befarar verkligen att författaren i sin lättfärdighet, har icke blott mig utan och så läsaren till sin narr,

Ψ påstås lika stor ~~att~~ som Stockholms poeten för geni, imagination och förstånd,

~~men~~ närmare betraktat är det läsaren*) sjelf alla sammans, ty om han blott behagar uppföra att ~~betragta mig~~, ~~så~~ se på mig, så

Not. *) Hans veniam

dufs

R. A. J.

6.

blifvit kär ~~i en flet flicka~~, och ſpringer efter en flicka, ſom ingen får veta namnet på. Åh ja! ~~Catharine~~ den vackra Catharine på Malmens källare är ej heller att förakta. Jag glömmer henne aldrig. Gifve Gud! att hon ej brukade trolldom, eller fore med ſpådom, ſyneri och annor vidſkepelse. Då kunde hon lätteligen förföra mig ockſå, det känner jag på mig. Ack den kärleken! den kärleken! Om den ville lägga af ſina olater och Catharine den brandgula klädningen.

„Fick jag ej rätt?" frågade den välkända Madamen i röda ſtuben, genom fenſtret, Lilledag, ſom, utan att rätt veta huru ſådant tillgått, ~~på~~ ſamma eftermiddag befann ſig utanför huſet № 27 i hörnet af Solgränd; allvarſamligen begrundande, hvad han rätteligen ſkulle ſig företaga. Å ena ſidan ſuckade han högeligen efter återfångſten af ſin käpp; å den andra åter, kunde han ej förneka, att han innehaft den efterlyſta käppen, och följaktligen borde återſkaffa den. Han fann det vara utom all tvifvel ~~ſatt~~ att en käpp med guldknappar ger inför hela verlden, ett ſlags anſeende, ſom man i ſaknad af en ſådan alltid går miſte om; och ehuru han viſſerligen kunde i en framtid hoppas, att genom en Sterbhus utredning, eller dylikt lönande uppdrag, öfverkomma en ſådan, undgick det likväl icke hans uppmerkſamhet, att den mera ej var betjeningen innom Verken, hvilken ſtridde om äran att få på Kolortheatern föreſtälla Sterbhuskameraren Malpus, utan att det var Lidamöternes Gelſon, ſom traktade derefter, omſom kräfvande och omſom beviljande inbördes undſeende med hvarannan (*).

Väckt af Madamens röſt ur ſina ſvårmodiga betraktelſer, utbröt Lilledag: „Ack min goda Madam! Jag är mycket olycklig. Jag tyckes oförtänkt, att jag i går lämnade käppen på orätt ſtälle." Vänta litet! min vackra Herre, jag kommer ſtrax

ned

dessforutan lätt kan [illegible]

Not. *) Hanc veniam damus petimusqz vicissim.

ſvarade Madamen, ſom ~~ſtrax~~ derpå infann ſig i förſtugudörren, ~~hvarest~~ der hon fortfor: "Min husbonde är den allra meſt beſkedliga man i verlden. Han ſkulle omöjligen kunna ſofva någon enda natt i ro, om han viſte att en orättfången ſkill. funnes under hans tak. Kom nu med, kära herre Lilledag! jag ſkall ſäga honom att herren är här; hvarpå Madamen i och med det ſamma fick vår Auſcultant i armen och forſlade honom in i huſet.

~~Då Lilledag nu~~ Införd ¥ uti ett ~~med~~ rum med gyllenduks-tapeter, ſade ~~han~~ Lilledag till en der ſittande man, klädd i ſvarta ſilkesſtrumpor och ſkor, ſvarta byxor, röd veſt och ſvart jacka, ſamt med en ſvart peruk på hufvudet: "Jag är mycket ledſen deröfver, att jag väl kommer för att återfordra min kåpa med guldknappar, men ändock ej kan tillbaka lämna Min herres kryka, ſom ſynes hafva genom ett miſstag kommit i orätta händer, men hvartill orſaken måſte ſökas uti en oſannfärdig annons i Dagligt Allehanda."

¥ af ~~Madamen~~ ledſagarinna

"Ödmjukaſte tjenare! Ni få väl den tillbaka, ~~och~~ om den är kommen i ärliga händer," ſvarade mannen med ſvarta peruken, ~~och~~ — "var emellertid ſå god och ſitt ner." Hvilken anmodan jemväl efterkoms af Lilledag, ſom nedſatte ſig på en af de i rummet befintliga förgylda ſtolar med röda ſiden-öfverdrag, men nödgades af värden att taga ſin plats bredvid det förgylda bordet, hvilket ſtod främst i rummet.

"Med hvem har jag den äran att tala?" ſporde Lilledag.

"Gudnås! Just icke med någon förnäm man:" — genmälte ~~värden~~ ~~mannen i ſvarta peruken~~ värden, ~~och fortfor~~: "Jag är endaſt handlande här i ſtaden, — men när man har ſin bergning, ſå är ynkeſt det ſamma. Eljeſt heter jag Blommelius..."

"Blommelius!" inföll Lilledag: ¥ "~~Det var juſt~~ till Referendarien Blommelius, ſom bor på Kindſtugugatan, ~~jag lämnade kryckan~~."

¥ Jag lämnade ~~juſt~~ kryckan juſt

"Så myckeſt ſämre;" — yttrade handlanden — "då får jag den väl aldrig tillbaka; ty bekänna måſte jag, att på den tiden vi

umgingos

ledsagarinna

~~jiff~~ kryckan jiff

umgingos med hvarandra, gnabbade vi ofta om den ~~samma~~. Den är en ovärderlig piés, det måste äfven den mest oförfarna medgifva, den är förfärdigad af den namnkunnige Thomas af Aquinas, som dermed slog ~~hufvudet~~ ~~i tu~~ i tu hufvudet på Albert den Stores beryktade Consistorialis. Sedermera har den tillhört den bekante ~~Theophrastus Bo~~ Philippus Aureolus Theophrastus Paracelsus Bombast de Hohenheim, som åt den samma gifvit ~~en~~ sällsynt fullkomlighet. Vår salige fader satte ett ofantligt värde på den och ernade den åt mig, men vid hans dödliga frånfälle, tog min bror för sig hvad han behagade af qvarlåtenskapen."

Hvad slags menniskor voro desse?" inföll Auscultanten, jag har i Wahlins Historia ej* ~~har~~ läst om någon annan Albrecht, än kong Albrecht af Meklenburg, men han tycker jag ikke hafva varit så stor."

"Albrecht den Store var ~~en~~ bara Biskop, men ändå en ~~x~~ trollkarl," fortfor handlanden Klemmelin; "han hade, efter hvad man berättar, ~~fått sig~~ ~~skaft sig~~ ett ~~+~~ ~~automat~~, ~~som talade och utryckte~~ sig med en ~~lätthet och prydl~~ sällsynt prydlighet. Detta invände han. Gud vet af hvad anledning, ty behof hade han visserligen ej, drog till Consistorialis vid ett klostmöte i Rom, då det ~~den~~ raisonnerade ~~uttryckte~~ sig ~~med en så~~ och disputerade med en sådan skicklighet, att den Helige Thomas af Aquinas, som ändå ej var någon dufunge, ~~[illegible]~~ påtagligen förnam att Satanlist låg derunder begrafven. Vid lediga stunder hade Thomas förfärdigat, med iakttagande af nödig ~~+~~ astrologisk beräkning, en krycka, och till skydd emot allt trolleri, deri inneslutit Riddaren St Görans venstra hundtand, ~~och~~ men då han nu blef så besnärjd af Cesare Camestres Festino Baroco, att han ej annorledes kunde reda sig, grep han till ~~en krycka~~ samma

kryckan

genom magiska tillställningar, fått ett trädhufvud att tala och uttrycka krycka, och ~~hvarmed~~ han gaf motparten dermed ett så våldigt slag i hufvudet, att det sprack, ~~och~~ hvarpå trolleriet försvann." Men den der ~~[illegible]~~ Cesar som begagnade har väl afseende på någon regerande potentat? sporde Auscultanten. — "Visst icke," svarade Handlanden — ~~det~~ han är nu mera en af sig kommen kejsare i Logiken, som min Herre troligen hört omtalas vid Academien; "nej, det försäkrar jag," åter tog Humblom, "medan jag var der brydde jag mig ej om annat än min examen, och sanningen att säga, begriper jag ej, hvarföre man skulle behöfva att veta något mera."

Nu kände Humblom ett sakta krälande i sin ena rockficka, och grep förundrad dit, men drog förfärad handen tillbaka, då han märkte något lefvit der röra sig. "Jag har visst fått en råtta i fickan," ropade han och ville skynda på dörren, men Blommelin sade: "Låt mig undersöka; jag är ej rädd för sådana djur." Hvarpå han ~~stack~~ trädde handen i fickan och derur uppdrog trenne små rökgubbar, som vid förgående dagens masker, derstädes försvunnit sig. "Åter ett prof af min Brors ogudaktiga företag," utropade Handlanden, — omöjligen kan han afhålla sig från förbudna konster, men han skall få den tillbaka;" "Tillade svarta Blommelin, gjorde af hvitt papper trenne små strutar, stoppade en gubbe i hvardera och lade dem under en på ~~ett~~ väggen befintlig förgyld messingskupa."

Emellertid började Humblom att förtälja gårdagens äfventyr med Rökgubbarne, hvarvid Blommelin slutligen utbrast: "det är omenskligt att på sådant sätt handtera hederligt folk. Jag känner dem. Låt vara att de äro något små utaf sig. Men desto barskare vilja de synas. Ej heller saknas hos dem en honnett ambition. I schackspel äro de förträffliga; man skjuter dem hvart man behagar, och allestädes se de ut, som Crakarlar i krafkoltar." Meniga hopen upptäcker stundom hos dem egenskaper att bygga hus och riken på." De skola nog komma bedrifver 4

komma tillbaka, ~~men~~ och med procent.

Under detta tal såg Humblom Messings-tuppen på klockan maka strudarne tillsammans, hvarefter han nedlade sig att rufva dem.

„Jag tål ej sådana konster, som den min bror oförsynt begär;" — fortfor handlanden Blommelin, men också traiterar jag ej heller med vin på flinthårda hvardagen. Af sådana oformligheter kunna unga personer så lätteligen förvirras från sin en gång bestämda bana och förföras till vidskepelse och svärmeri, hvarigenom deras lycka hejdas, så att de ej komma fram i verlden."

„Detta är en verklig sanning;" anmärkte Humblom: — ty huru lätt hade jag ej kunnat härigenom blifva förförd? Och hvad hade det då blifvit utaf mig? Nej!" ropade han — „det påstår jag, att ett ljust mannaämne bör framför allt annat med varsamhet behandlas, likasom man omgärdar späda fruktträd med gärdsgårds störar."

„Rigtigt!" svarade Blommelin, „och binda vid störarne måste de äfven; i annat fall kan det hända att de växa på egen hand, hvilket är högst riksförderfligt. — Ursula! skaffa oss thé!" ropade han vidare.

Och om en stund inträdde den välbekanta Madamen, nu klädd i röd stubb och brandgul kofta, bärande ~~en~~ några guldgula koppar och en thekanna af messing, hvilket allt ~~ned~~ framsattes på bordet.

Blommelin serverade sjelf théet och framställde en med högst besynnerliga figurer oljerad och förgyld flaska, fylld med arrac. Var god och slå uti! sade han åt Humblom; och då denne tog det för litet för sig, hällde Blommelin sjelf i mera. Det smakade förträffligt; och då tredje koppen tömdes, sade Blommelin: „Jag tycker ej om det sättet, att dricka vin hvarenda dag. Man kan så snart dricka mera än man tål, man får sig ett rus, man blir oredig i hufvudet, obarmhjertig mot sina fränder — —"

„Gud ske lof!" inföll Humblom, medan han på Blommelins öfvertalan tömde fjerde koppen: „Jag har alltid gjort mig det till en regel att dricka måttligt. Sådant är alldeles nödvändigt för en ung mans helsa och rykte. Låter man oredigheten taga öfverhand, som lätteligen kan

kan hända genom ett omåttligt bruk af starka drycker, ſå har man intet ſina tankar ſamlade, hvarigenom man lätt kan förgå ſig, omtala mera än man vill och göra hvad man ſedermera ångrar."

"Jag fruktar," — ſade Handlanden Blomelius, — "att min Bror tillåtit ſig, emot min herre, några af ſina vanliga ſkalkſtycken; man bör ej tala illa om någon menniſka; allraminſt om ſin Bror. Gud bevare mig ockſå derifrån! men det måſte jag uppenbarligen bekänna, att rätt beſynnerliga ideer har han och ännu mera beſynnerliga ſaker företager han ſig."

"Ja" ſvarade Humblom — "det ſamma måſte jag ockſå ſäga. Jag har ända ſedan förledne Söndag, då jag var i Storkyrkan och der ſåg en ſyn, ſå framt det nu mera är lofligt vill att tro på ſådant." — —

"Nu, mera än förr," utbraſt Blomelius. "Lofvad vare de upplyſta Monarkerna och det högvördiga Preſteſkapets gemenſamma bemödanden. Dett Fritänkeri är nu mera ſlagit ur brädet och tron växer ſom en rullad ſnöboll."

Humblom fortfor: "Som jag ſagt, ſå har jag nu i runda trenne dagar då, varit utſatt för en beſynnerlig händelſe, att jag ej driſtat upplyfta ögonen på mina höga förmän, af fruktan, att de ſkulle deruti kunna läſa, det vore jag på vägen att anfattas af ett oförklarligt ſvärmeri. Jag har blygts för mig ſjelf, långt mera än då jag i 1:a ſkola beklädde ſkambänken, för det jag lätit en ſkälm bland kamraterne ~~jag~~ locka mig till deltagande i ett puts, hvarvid de ~~de~~ ſlutligen lämnade mig i ſticket. Orſaken till deſſa oförklarliga omſtändigheter har jag viſſerligen ſökt att utgrunda; men förgäfves. Näſtan vore jag färdig, att tro mig ſmittad af en ibland mina kamrater, hvilken olyckligtvis låtit ſitt ſvärmeri till den grad leda ſig från alfvarliga ämnen, att han näppeligen kan ren-

ſkrifva

ſkrifva ett utflog; att ſätta opp ett dylikt vill jag ej tala om — ja, min Herre! de förunderligaste händelser hafva tildragit ſig med mig; — — och efter denna inledning, började vår hjelte att omförmäla, hurulunda Princeſsan på St. Görans minnestod annammat hans kappa och ſedermera fallit i toppen af ett träd på den kongl. Djurgården.

"Häruti igenkänner jag min Bror; — min ovärdiga Bror!" utropade Blommelin. "Detta är en af hans vanliga konster; han åſtadkommer deſſa ſynvillor med hjelp af den olyck~~liga~~ falska Magien, åt hvilken han uppoffrat ſin timeliga och eviga välfärd. Säkert tycker min Herre om någon flicka, men detta parti anstår icke honom, som endast tänker på att ſammanknyta band, hvilka aldrig bord förknippas. Understundom faller det honom in, att de eller de perſonerne, ~~näst efter~~ enligt astrologiska uträkningar, ~~äst för~~ äro hans egensinniga afsigter för hvarandra; och om då en tredje ~~perſon~~ står honom i vägen, underlåter han ej, att genom tvetydiga framställningar väcka afsky ~~för~~ eller afsmak för den — ja, ja, det är honom likt. På ſådant ſätt har han ſlitit från hvarandra hjertan, ſom elljest blifvit ~~med hvarann~~ genom kärlekens himmelskt romantiska känslor förenade."

"Att han får göra;" ſvarade Hamblom. "Det kan jag förſäkra, ty skön är hon, ſå att om jag ſkulle hafva något att anmärka, är det blott, att hon vanligen ſynes i kläder af brandgul färg, hvilken jag alldeles icke kan fördraga."

"Derföre bör Herren tacka Gud!" genmälte Blommelin. "Mycket ſämre vore det om hon ſyntes i mörka färgor. Den brandgula färgen, är ſolens färg, den är ſåledes också dagens, då man undviker mörkrets faſor och de ſpökelser, ſom om natten vanka."

"Ganska ſannt anmärkt," återtog Hamblom lia orda; men fortfor, efter en ſtunds tystnad: "Ju mera jag betraktar min Herre! ju mera förviſſad blir jag derom, att det var min gunstige Herre och ingen annan, ſom jag ſistledne Sandag i Storkyrkan ſåg med Drakperuken. Jag mig den och den! tror jag ej, att klorna åter begynna krypa fram."

"Hvilken irring! hvilken ſynvilla!" utropade Blommelin ſnyftande. "Hårdhjertade

Broder

Säkert har min h. kastat ögonen på någon
flicka, ~~och~~ han, ~~[illegible]~~
någon
för ~~+~~ ſådan förbindelſer med någon ~~[illegible]~~
men ſöker endast ſådana ſom aldrig bort ingås.
förbindelſer hvilka aldrig bort ingås

Broder! Det var då icke nog, att Du skulle genom miſstroende och hat ſönderſlita detta veka hjerta? Det var då icke nog att du skulle framkalla andeverldens dolda makter, för att uppdraga en ogenomträngelig mur-emellan dig och den som älskar dig, ſåſom sitt andra jag. Äfven denna min skepnad och mitt oſkyldiga namn ſöker Du att bringa i vanrykte genom----

Jungfru Ursula inträdde i det ſamma i rummet med några gammalmodiga ſidenklädningar på armen, föredragande: att en piga utböd klädningarne till ſalu för 6 Rd. ſtycket, och blifvit tillsagd att följande dagen komma tillbaka, men vägrat dertill, under förklarande, det ville hon gå till en annan klädmäklare, emedan Slottslakej Betjeningen ännu voro qvar hos henne gamla Madmor för att utpanta Kronoutlagorna. Blommelin uppsteg då, bad Numblom om förlåtelse, ſynade kläderna och böd 3 Rd: öfver hufvudet för hvar och en, undantagande en Gierblå. Med detta beskedt utgick Ursula, men åter kom ſtrax med ſvar att de ej kunde ſkiljas åt. Hvarpå Blommelin yttrade: Hvad skock Tunnor tusen— daler! ſkall jag göra med den Gierblå ſlarfvan? Skänk den åt Mamsell Alexandra, hon är ju rasande efter blått och hvitt; ſvarade Ursula. Må göra! ſade Blommelin. "Hon har alldrig fått något af mig förr; men på räkningen kommer den, och du säger, att hon kostat 6 Rd." Hvarpå han framtog penningar och räknade dem till Ursula, ſom aflägsnade ſig.

Härefter ſatte Klädmäklaren ſig bredvid Musicanten, fattade hans hand, lade den mot ſitt bröst och fortfor: Ack hvad det ſmärtar mig att vara så miſskänd af min Bror, af min enda Bror, ſom legat med mig, under ſamma Modershjerta. Obeskrifligt älskar jag honom. Ja, det är för mycket att så älska honom; men då jag ſer ett ſtort Embetsmanna-ämne vara på vägen att ſpillas bort för fäderneslandet och ſig ſjelf, då bör jag ej tiga längre, jag måste handla, jag måste varna, jag måste råda. Men framför allt är ett oinſkränkt

förtroende

R. d. 7.
8.

öije ???

frånkom?

Trosen

hvarpå de

förtroende nödvändigt. Utan ringaste förbehållsamhet måste jag känna dessa förhållanden; ty uti det förslag jag har att göra, kunde en enda liten oförsiktighet bringa oss bägge i olyckan."

I sammanhang härmed började Klommelin ett förhör med Humblom, som betagen af de tomma toddy-kopparne och klädmäklaren ogemena vänskap, skickade sig till att rödja sina obetydliga hemligheter, då han ~~märkte~~ tyckte tre små svarta hufvuden titta fram under messingslocket på klockan och allt mer och mer tillspetsa näsorna, intill dess att de samma antogo form af flugsnablar, hvarefter de utsträckte dem och började att kringtrafva rummet, särdeles åt den sidan, der Humblom befann sig, men hvarje gång, som de kommo den på en stol hängande hvitblå sidenklädningen, drogo de sig i hast tillsammans; ~~men~~ slutligen såg likväl vår hjelte tydligen, att alla tre sköto fart emot hans bröst och häftade sig der fast, likasom för att pumpa ~~ur~~ genom ~~hans hjerta~~. Förskräckt häraf sprang han opp, ropande: "O! ve! nu snoka de länge näsorna efter mig!" men Klommelin uppsteg och näpste dem med hvar sin fingerknäpp, så ~~att de~~ genast måste draga sig tillbaka igen.

Genom dessa förhexnings-åtgärder var likväl Humblom så uppskakad och betagen, att han ej förmådde längre fortsätta samtalet. Som en blixt uppran hos honom den tanken, att Herrarne Klommelin utsett honom, såsom ett offer för deras magiska tilltag, i ändamål att såmedelst åtkomma hans kropp. Han beslöt att handla med sjelfständighet, återfordra sin egendom och sedermera aldrig söka deras sällskap. För att sätta detta beslut i verket, uppsteg han, grep till sin hatt och återfordrade den nog mycket omtalade kappan med gula knappar. Klädmäklaren uppsteg äfvenledes, utbad sig Auscultantens sällskap och tillstånd att framdeles få göra honom sin uppvaktning, samt begaf sig till ett hörnskåp för att deraf framtaga Humblomska skafsen. Den fanns likväl icke der, och Ursula inkallades för att upplysa hvar den vore. Också hon försäkrade att hon samma eftermiddag sett den i skåpet, framtagande till yttermera

v/10

visto hela mängden af de deruti förvarade pantſaker, men utan all nytta, ty käppen kunde ej återfå.

"Det lär gå här, ſom hos Referendarien Blommelius," utbrast Humblom, — att käppen icke finnes. Men tillåt mig förklara, att ett sådant uppförande ſom Herrarnes är mer än tillräckligt att väcka hvarjehanda misſtankar."

"Jag är oskyldig", bedyrade Blommelius — Denna eftermiddag har jag sett käppen. Jag har förvarat den åt Herr Notarien. Jag vet ingen, åt hvilken jag hellre unnar den. Vi äro ej så alldeles främmande för hvarandra. —"

"Hon har tagit den." skrek Ursula.

"Ja, det har hon," — instämde Blommelius, hvarefter han vänd mot Humblom, fortfor: "Ödet, det obevekliga ödet har nekat mig att nu återſtälla Herren dess egendom. Men det är min skyldighet att göra det. Se här! välj en af dessa i ſtället," framtagande dervid ur pantſkrubben flere käppar med guldknappar.

"Jag har ej kunnat återſtälla Herr Wandelsman sin kryka," — yttrade sig Humblom, — och har således ingen rättighet att begära min käpp tillbaka. Men ſkulle det första lyckas mig, så förbehåller jag mig min egendom och framför allt, att ej blifva genom trollſyner satt på vippen att förlora mitt friska menniskoförstånd."

"Låt oss ej skiljas ovänner," ſade Blommelius, — fordna förhållanden gifva mig rätt till en vänskap, som jag ej efterſträfvar."

"Fordna förhållanden." infoll Humblom. Herren lär väl ej vilja genom sitt kruserliga tal, låta förstå, att jag är Riddaren Sanct

Jöran

Jöran Heller, ſom Obſervatorien gjorde.

„Riddaren Sanct Jöran! Se nu begriper jag allt!" utropade Blommelin.

„Riddaren Sanct Jöran!" ſkrek Madamen. „Det vore väl ſjelfva f—n! Hvem är han ſjelf då?"

Men utan att afbida ſvaren på deſſa frågor, begaf, efter föregången bugning, Humblom ſig ut genom dörren, då han i trapporna förſt hörde en vacker fruntimmers röſt ropa: „farväl Söta Morbror!" och ſedermera nedkommen något längre mötte ſamma flicka, ſom han tillförene ſett vid utgången ur Storkyrkan. Vid denna anblick förgingo på en gång alla hans miſstankar och med en viſs vördnad aftog han ſig hatten. På nederſta trappſteget fann han en ljusblå bandros, den han upphämtade och inlade med mycken varſamhet i ſin taſkbok, ſom derpå åter inſtacks i bröſtfickan.

Strax utanför porten till huſet blef han varſe den ljusblå Blommelin, med den förkomna kappan i handen. Å ſin ſida hade Blommelin icke ſå ſnart fått ögonen på Humblom, ſom han ilade honom till möte med de orden: „är Herren redan här? Så långt trodde jag ej, att man ännu hade hunnit. Så mycket värre! Nu är ingen tid att förlora. Kom följ mig!" fortfor han, fattande Humblom i handen och förande honom med ſig in i ett ſtrax dervid beläget hus; hvarefter han, under det de ſtego trenne trappor uppföre, utlät ſig: Jag har ſökt min Herre, för att lia honom återſtälla den kappa, ſom jag förſt denna eftermiddag fått i mina händer. Likväl befarar jag, det man deſsförinnan icke gjort det bäſta bruk ~~af den~~. deraf Vi ſkola likväl ſtrax få veta det, och min Herre ſkall med egna öron och ögon få erfara ſanningen af min giſsning. Viſserligen finnes hos en liten olägenhet i den allmänna ved-

den

den, som håller rummet, hvilket genom afståndet och hvarjehanda mellanbragta hinder, betager oss möjligheten att allestädes nyttja våra sinnen, såsom t. ex. hörseln och synen; men vi veta likväl ~~utf~~ utvägar för det, utan att just behöfva tillika Halte J—n; såsom Lieutnanten.

Inkommen i en ~~ganska~~ liten vind-kamare, hvarest endast fanns ett trä-bord, en stol, en ganska stor jordglob och en electricitets-machin, ~~s~~ fortfor Referendarien: "Det torde icke vara Herr Notarien obekant, att Guds tanke är tillika Guds skapande kraft, och att denna tanke tillika är, för att tala efter menniskobruk, Guds syn. Hvad Gud ~~se~~ tänker, det ser han; hvad Gud ser, det skapar han, och hvad han skapar är lefvande; ty lifvet är vilkoret för skapelsen, likasom döden för förgängelsen. I solen är en lefvande kraft, i jorden en annan, likaså uti gräs och örter, som frö hafva; i kräkande och lefvande djur i vattnet, hvar efter sin art, i foglar som på jorden flyga under himmelens fäste, i djuren på marken och i menniskones barn. Derföre är ej heller det fäste, som åtskiljer det vatten, som är under, från det som är ofvan det samma tomt och öde. Då Guds blick framträngde mot fästet och Gud kallade fästet himmelen, ~~då [illegible]~~, då uppskötte såsom blommor i den gyllene vårens spår, såsom fjärilar efter den höga midsommar-solens blickar, eller såsom fromma tankar efter läsningen af de heliga skrifterna, varelser, som befolkade fästets boningar. Betagne af en helig fröjd, summo de i det saliga ljuset, som upplyste allt, och då den första morgonrådnaden framböt öfver jorden,

nalkades

äro ej skapelse och förgängelse vilkor för hvarandra?

tomt och öde ?

vattnet och det som är derofvan

lifvet

A. N. 7.
6.

4 Veder

R. N. 7
9

4 Vederfakaren

Braw

förbyttes och döltes

skräckfulla

nalkades du henne på dagens rådela strålar, och när om middagen värme och ljus svallade ned i omätliga vågor, då togo de detta klot och den ~~jord hwa~~ luft, som omger den samma, i besittning. Men mörkrets broder och förgängelsens beherrskare var icke till intet gjord af ljuset; ty då Gud ~~sk~~ skiljde ljuset från mörkret och kallade ljuset dag och mörkret natt, då inneslöt ~~Mörkrets son~~ sig i ett ogenomträngeligt moln af dunkel och rullade sig undan, ända ned i Vesterns aflägsna skrymslor. Der bidade han till dess att natten skulle åter vända genom tidens skiftande gång; då utsträckte han sitt hufvud ur molnet, kastade hatets förstörande blick öfver fästet, fattade sitt stridshorn och blåste deruti. Redan på afstånd hördes dervid verop och hädelser och jemmer och förbannelser och de svarta molnklimparne, hvari de förlorade ~~förbytt sig och dölt sig~~, fingo lif; och nu framstodo mörkrets bebyggare och hatets fostersöner, färdige till strid. "Gån!" ropade han: I, som ej dristaden mäta Eder med änglarna, och kämpen med de rädde, som nu fly på sina himmelsfärgade vingar, bäfvande för den första natten. Men dröjen ej! ännu svagare, der borta! Ännu kommer ett slägte, jag känner det – ännu svagare – mot det kunnen I draga i härnad; – – – men, hvilken aning! Ve! Ve! Ve!

Fasande för det mörker, som syntes från Vestern draga ett liktäcke öfver den nyskapade jorden, och återlämna henne i famnen af det gamla Chaos, men ännu mera förskräckte för de hiskliga ~~skepnader~~ gestalter, som framträdde genom dunklet och deri badade sina drakvingar, flyktade fästets ljusa innevånare åt alla sidor, ehuru förföljde af sina fiender. Somlige dolde sig i luften, andre åter i elden, många i vattnet,

men

men de yngste och ſvagaste, i trädens ſtammar eller i blommans kalkar. Allestädes trängde dock deras fiender efter dem, ~~likväl~~ men märkte ~~de~~ ej de löga blommorna. Då uppkom Solen för andra gången öfver jorden, hälſad med en lofſång af den troende falang, ſom ſluten i en tät fyrkant midt under himlahvalfvet, med hoppet till sköld och bönen till ſvärd, bekämpat vedersakaren och hans anhang. Med ſolens blick framgick jemväl den Mäktiges bud, att de ſom bäfvat för dunklet, och ſökt skygd annorstädes än i Tron, ſkulle dela ödet med de ting ſom de föredragit framför hoppets förtröſtan. De borde lyda elementernas lagar och vara underkastade hopp och fruktan, ſtadde i en ständig kamp med ~~mörkets~~ faſans söner, hvilka genom ljusets ſtrålar hindrades att lämna de ſtällen dit de inträngt under det de förföljde rymdens ljusare invånare. Ja, icke ~~[illegible]~~ en gång de afdyſa, ſom ~~lätte~~ sig i det gullſkift Morgonrådnadens mest aflägsna ſtråle ~~ſköt~~ framför sig, blefvo härifrån frikallade. De veta hvad godt och ondt är och de frukta upplösningen likaſom menniskan döden.

Och ännu varar ſtriden. Men åt ~~hans~~ yngsta barn, den ſvagaste, Hans Benjamin, Hans Johannes, ſom låg närmast hans hjerta, gaf ſkaparen kraft och förmåga, att genom ordets makt, växternas verkan, och djurens kynne, kalla och bjuda öfver luftens och eldens och vattnets och jordens osynliga innevånare; han må ropa dem, östan ifrån eller veſtan ifrån. De lyda honom, då han omgjordat ~~sina~~ ſitt hjerta ~~med~~ ſtyrka och väpnat ſin ſjäl med vishet eller med vetande."

Ja; ſvarade Auſcultanten Hamblom;— för att vara uppriktig måste jag bekänna, att ſå ſaker förefaller mig ſå otäcka ſom ~~[illegible]~~ drakungar. åtminstone har jag aldrig ſett något ſå hemskt ſom en peruk af dylika, hvil-

ken

??

~~De ſom öfvergingo till fienden~~ –

korsfladd

ſitt

Hans Wurst ?

ſom

hen, så framt ej en synvilla bedrog mig, sistledne Söndag nyttjades i Storkyrkan.

Referendarien Blommelin yttrade vidare: "Den store Paracelsus, har sagt att all Magie, det vill säga, att förmåga att göra dessa Elementernas gäster hörsamme, består i att bedja, att söka och att klappa. Hvad han dermed förstod är ej tillfälle att nu utveckla, om ej tiden skall alldeles gå oss ur händerna. Sålunda skyndom!" ~~sade han~~: nedkastade han sig på knä, sammanknäppte händerna och lutade hufvudet mot bröstet.

Med detta rop

"Den store Paracelsus? Den talar man om, hvart jag kommer," — sade vår Auscultant. "Jag är högst nyfiken att göra den karlens bekantskap."

"Tyst!" sade Blommelin, — uppsteg och fattade ~~[illegible]~~ Electricitets-machinen, som han hastigt laddade. "Naturens krafter äro ej heller att försmå." — fortfor han och ledde kedjan mot väggen, under tillsägelse att hålla machinen i rörelse. Hvarefter han sjelf gick till väggen, gjorde åtskilliga bugningar, beskref ~~dereftter med krytan~~ en rund krets kring det stället, der kedjan var anbragt, och klappade trenne resor på muren med den venstra handa knytkan.

till Humblom

Då såg Auscultanten Humblom något, som förföll honom ganska underligt. Ritningen på väggen började nemligen att gåsa, och, likt de spritgula skum hafvets vågor lämna, då de brytas sig mot en sandig strand, hvälfde den sig åt alla sidor, omkring den krets Blommelin dragit på muren; och tegelstenarne, lossade ur deras fogningar tycktes, liksom af sig sjelfve marchera undan för att dubblera linierna kring öppningen. Men nu förmådde icke Humblom att längre kringföra Machinen. Han släppte den och såg sig omkring efter dörren. Denna var likväl ej heller att upptäcka, emedan hela rummet syntes honom uppfylldt af små ljusblå varelser, som, like främmande bin, surrade omkring hvarandra på hvita vingar.

Bravo

vingar. Här fordras mannamod och ſjälsſtyrka, tillika med alla öfriga dygder ſom dina respectabla förmän hos dig uppdäcks: ſade Auscultanten för ſig ſjelf, och kastade i det ſamma ſin blick åt öppningen, ſom nu betydligen utvidgat ſig, ſå han uppdäckte ſlutligen, att från Electricitets-machinen, ſom af Referendarien hölls i ſtändig rörelse, utgingo ſtrålar, hvarpå redo ſmå, ſvarta och med läder-förskinn försedde gubbar, ſom med ſina piskor och hackor undanröjde murbruk och tegel, ſamt då de ej ſkyndade ſig allvarſamligen derföre näpstes af de blå fjärilarne i menniskoſkapnad.

Ändtligen ſläpte den ljusblå Klommelius ryggen till Electricitets-machinen, fattade Humblom i armen och förde honom till öppningen, hviskande: "Se, ſkåda och hör! men göm granneligen i ditt hjerta, hvad du förnimmande varder!"

Och Humblom tittade genom hålet mitt in i ſjelfva Klommelii rum, hvilket han nyss lämnat. Flickan, ſom han för en ſtund ſedan mött i trapporna, hade nu afklädt ſig kapotten och ſtod, hållande den och hatten i handen, framför den ljusblå klädningen, ſom ännu hängde qvar på ſtolen.

"Ser du, Alexandra! hvad jag ämnat dig." — ſade klädmakarlarn: — "deraf kan du få en ſalopp eller något annat grannt, ſom jag ſå gerna unnar dig."

"Blott inga tårar äro fallna på klädningen!" — ſvarade flickan.

"Tårar? din tokas!" återtog klädmakaren till ordas. "Den är redligen köpt af en gammal enka, hos hvilken ſtadbetjeningen ſkulle panta ut Krono utſkylderne. Jag har gifvit ut mina ſex Riksdaler, och om du ej vill hafva klädningen, ſå låter jag Ursula klippa ſönder den, för att deraf ſticka täcken."

"Kanſke!" ſade flickan — "var denna den fattiga Enkans brudklädning? Kanſke bar hon den, då hon första gången hvilade, gråtande af kärlek, vid en makes hjerta. Då ſåg hon framför

ſig

glädjen i sin aftonrodnad bröt
ännu en gång emot sorgmolnen
minnets purpurfärgade strål

ſig, en verld full af hopp och sällhetsdrömmar, verkligheten bedrog henne. – Sina mörkaste stunder framdrog hon, måhända mera än en gång, denna klädning, betraktade den och – glädjens nedgående sol bröt ännu en gång minnets purpurfärgade stråle mot sorgens moln. Med denna klädning skiljde hon sig måhända från de glada erinringarne af ~~dess~~ sin vår med dess blommor; och bittra tårar föllo på samma ställe, som förr blifvit ~~tufts~~ fuktade af glädjens. Stackars qvinna! nu har hon intet som framspeglar minnet; och minnet måste hafva något yttre att häfta ſig vid. "Klädningen emottager jag med tacksamhet och – – – den förra ägarinnan far jag väl rått på;" tillade hon sakta; ~~[illegible]~~ i det ſamma hon neg för klädmäklaren, tog klädningen och gick ut.

"Här skulle Lilldag hafva varit, så hade han väl tjutit som en ulf af saligkänslor;" – sade Kamblom för sig sjelf, men kände sig i det ſamma träffad af en ganska skarp örfil. Icke utan bäfvan såg han ſig omkring och blef varse, att en af de små blå varelserne, hade ställt sig på hans uppstående ~~hals~~ skjort-krage, med handen i högsta hugg färdig, att gifva honom ännu en. "Gud tröste mig för sällskap jag har råkat uti!" fortfor Kamblom, mumlande emellan tänderna; "har jag ej en gång tankarna tullfria." Men afbröts i det ſamma af klädmäklarens fråga till sin hushållerska: i det ſamma flickan tillstängde dörren: "Hvar kan kappan vara? Visst har hon den?"

"Ja, skam tag mig! har hon icke den:" sade Ursula.

"Hvad Satan i våld!" utbrast klädmäklaren: "kan hon vilja med den? Skulle hon väl kunna ligga inne med bror min? Gör hon det, så tag mig sju millioner tunnor – –"

"Svär intet Herre!" skrek Ursula. "Hvad ſkulle de säga på Salen, om de hörde så rysliga Eder? Vår Gudfruktiga Excellence – – –"

"Vår Gudfruktiga Excellence?" utbrast klädmäklaren: "Hvar menniska känner honom. Bättre karl än han, är jag. Huru ofta skall jag behöfva upprepa för dig, att det icke är mörkrets andar jag anlitar, det är Morgonrådnadens. – det är ljuset."

"Gud nåde dig, Klommelin." genmälte Ursula

ſula. — ~~mot~~ Om någon hörde ſådana händelser, mot de trogna — mot dem, ſom redan tvått ſina kläder, ſå att de äro rene och obeſmittade." —

„Ja, mången behöfver rätt väl, att två ſig!" utfor Hommelius, tilläggande: — och nyttja Gudsfruktan till en gräddnings anstalt. Nej! 2 Hvad jag hade der att göra, det begriper jag inte! 1 Jag tror att ſpöket ſjelf för dit dig. Men hvar Satan kan hon hafva gömt käppen; det måste man leta ut.

„Han kan rätt få vara der han är," ſade Urſula; hvarvid Humblom höll på att ropa: „det menar jag ockſå," — men hejdades redan vid första ordet af Referendarien, ſom lade handen på Humbloms mund. Emellertid hade de trenne rökgubbarne under käppen blifvit härigenom alerte, och ſågos ruſta ſina troſſar färdiga till en ny viſitation.

„I alla fall, — fortfor Urſula — har jag utvärkat din tillſägelſe, ty hvad man kan göra i dag, bör man ej uppſkjuta till morgondagen. Se här!" Och vid dessa orden framtog hon en liten chineſiſk doſa med magiſka figurer, hvilken viſade Hommelius, ſom nickande helt gladlynt åt häringen, ſade: „det är bra!" ſann fortfor: i alla fall är det nödigt att hon åter får käppen." Hvarefter han började att vända upp och ned på allt hvad ſom fanns uti pantſkrubben, troget biträdd deruti af Urſula, ſom, efter en ſtunds ifrigt letande, ropade: Det är ſom jag ſäger, hon har käppen; och att hon kom in i huſet, var den ſtörſta olycka, ſom någonſin kunde hända. Innan frågan blef om förmynderſkapet för den rika ſyſterdottern, ſå var det väl enſämja emellan Herrn och hans bror, men nu kan man påstå, att det är uppenbart krig. Ingen dag går förbi, utan att Referendarien ej ſpelar oſs något ſpratt. Jag ger mig Satan i våld på att det var han, och ingen annan, ſom i Tiſdags förrådde min svarta katt åt Polisen, under förgifvande att den hade vattuskräck; och händelsen sista Lördagsnatten går aldrig ur mitt minne. Jag satt just i aftonbönen och tänkte på allt hvad Ni berättat om ~~kryck~~ den märkvärdiga kryckan, som Referendarien hade i handen. Men när han sedermera glömde den efter sig, blef så innerligen glad och sprudde åstad som en vinthund för att knyka den, då den förbannade kyrkodrängen nappade den ifrån mig och ställde in den i Sakerstian. Om blott Referendarien ej hade kommit, då vi sedermera skulle afhämta den. Nå, nå, han går just ej de vackraste vägarna han heller, som först genom sin vålnad och sedermera på egen hand, begär sig, kl. 12 på natten till kyrkorna och öppnar dörrar och lås. Ja, hade vi intet fallit på det rådet att gömma oss, Herren i Draken och jag i Prinsen, så hade vi säkert varit förlorade. Vi hade aldrig sluppit ut, han hade trollat fast oss tills Polisen hade kommit; och jag arma menniska, som nu står så illa till boks för kattens skull, och för ~~kt~~ det jag svarar dem som fråga mig om min kaffekopp och för det jag några gånger råkat att köpa af godt folk med ärliga ansigten — och för — ja! ja! det är som ~~a~~ det är. Men på Spinnhuset — Men for han intet sjelf, som en Satan in i Läktaren och började att hugga och slåss, så att jag verkligen befarade ett brodermord. Då sprang jag ~~tiff~~ strax efter jernhatten och sporrarne. Vi hade säkert blifvit Sanct Göran öfvermäktige om ej först den blåklädda figuren och sedermera kyrkodrängen kommit honom till undsättning; kryckan behöllo vi likväl.

"Ja, för att åter förlora den, ~~utro~~ sade Klädmäklaren. — Jag förstår ej huru jag kunde vara så dum?" utropade han, och slog sig för pannan.

"Hvem kunde väl den gråblå ſkojaren vara, ſom tog ſporrarna från mig?" ſpörde Urſula.

"Jag befarar – ſvarade Klädmäklaren – att det var en vålnad af just ~~den~~ ſamme unge man, ſom nyſs gick här ifrån. Jag har alltid trott, att min Bror, icke är den ſannfärdige Ridder St Göran, utan blott Troll-karlen, ehuru jag fått hans namn; – men nu är jag fullt öfvertygad derom, ty när jag ville in i Riddaren ſåg jag likaſom glödande ſilfver rinna emot mig; men ſom en dans gick det att taga Draken i beſittning. Min Bror högg mycket för matt, för att vara den rätta mannen."

"Båſta Herre!" bad Urſula – kan det vara möjligt att den unga Herren är Sanct Göran?

"Anledningarne till denna förmodan äro ſtora – genmälte Klädmäklaren – men ännu är jag ej i tillfälle att underſöka om de äro grundade. När Stjernorna komma i ſin rätta conjunction, ſkall jag lemna ingenting oförſökt. Skulle likväl min aning inträffa, då Urſula behöfver jag din hjelp; ty med mitt ſamtycke ſker det aldrig att Sanct Göran får Zigenarinnan.

Nej bättre hustru kan han få än den [illegible] infall Urſula – Nu värdar ~~han~~ hon ſig icke en gång att gå ut ur ett rum, när Cathrina helſar på mig. –

Samtalet afbröts af Alexandra, ſom inkom; – då Klädmäklaren frågade henne: Har Du tagit någon kappa med guldknappar här ur ſkåpet?"

"Ja." ſvarade flickan – Jag har icke allenast tagit den, jag har ~~ock~~ ockſå burit den till Morbror Protoleus. När jag i ſöndagsnatt blef, emot min vilja, vittne till Morbrors och Jungfruns ſmå förrättningar med kappan, föreſatte jag mig, att rädda den unga mannen, ehuru han annars tyckes paſsa rätt väl till ſällſkapet. Hans kappa är i

godt

Ja, ~~hvar~~ hvarför ſkulle ockſå flickan på värdshuſet? ſade Mommetin. ~~Jag har~~ Från förſta början har jag varit deremot; men Du ſkall alltid ſkaffa din vilja fram. –

Jag har ju alltid ſagt dig, att det är på värdshus ſom ~~en~~ unga flickor bli mera polerade och få bättre faſoner; ingen kan bättre känna det än jag, och för öfrigt är det mitt barn, ſå väl ſom ditt –

också flickan på vård-
mme tin. ~~Jag har~~ Frau
jag varit deremot; men
tt ſafra ani vigå

alltid ſagt dig, att de
at ſom ~~—~~ unga flick
rakt och ſå lättare
kan bättre känna
för öfrigt är det
väl ſom det —

godt förvar. Med den drefvo nu mera inga ~~t~~konster utföra.

Ja, det är ſäkert: ~~ſtack~~ Humblom ovilkorligen i det ſamma ~~tin~~, och Referendarien ilade med en ſådan ſkyndſamhet till electricitetsmachinen, den han begynnte att af alla krafter kringvrida, att Auſcultanten knappt hörde det gemenſamma utropet af Alexandra, Klädmäklaren och Urſula: hvad var det? och ſåg ſpetsarna af Rökgubbarnas forskningsanſtalter, ſträcka ſig mot öppningen, innan den ſamma var förſvunnen och väggen åter hel.

Utan att ſäga ett ord, kastade Referendarien ett par vreda ögon på Auſcultanten och ſkyndade utför trapporna, efterföljd af denne ſednare, ſom icke förmådde uppväcka hvart han tog vägen.

Nu befann Humblom ſig på gatan, innerligen glad deröfver att han återfått ſin kappa med guldknappar, den han hela tiden ej ſläppt ur handen. Han glömde hvad han ſett och fästade icke mera någon uppmärkſamhet på den delen af ſamtalet, ſom tycktes hafva afſeende på honom. Han fann ſig ſå lycklig, ~~och~~ tillfred ſåg han le emot ſig, med höga fullmakter, briljanterade Ordensſtjernor ſamt prentade faste och ſkötebref å anſenliga hus med underlydande hemman och torp; ja det var icke utan, att det understundom förekom honom, likaſom ſpred det deſsa lyckliga känslor omkring honom i en himlablå krets, likaſom omhvärfde han mild vårluft, eller likaſom ſtod han kringsväfvad af fridens och kärlekens af aſurſtrålar brutna helgonarken. Hjerligen inſåg han huru orätt han gjort den hederliga Referendarien, ſom återſtällt honom kappan; och det föll honom afvenledes ſå före, ſom hade Klädmäklaren ej heller menat ſå illa med honom, då han tydligen ſatt för af-

ſitte

ſikt, att kamma tillbaka, hwad honom icke tillhörde, ansedt den ſköna flickan ſådant förhindradt. Betagen af deſsa känslor gick han några hwarf uppe och ned på Norrbro, innan han förfogade ſig in på Malmens källare. Hwarest hans blick genast mötte den wackra Catharinas. Tag mig katten! är det icke en underflicka! det war wacker, tänkte han för ſig ſjelf, under hela måltiden och då han ſkulle gå hem, paſsade han tillfälle att ge henne en ſmällande kyſs. Men i det ſamma rann det honom in, att hela den ſtilla ſällheten, inom och omkring honom, föll pladask ned, likaſom ett brustet himlahwalf, och omfattades han i ſtället af en brandgul eldslåga, ſom ſwängde hurtigt omkring med honom. Han glömde att Fru Anna satt hwar vid diſken och en gammal ſtage-hofmäſtare vid bordet. Ytterligare tryckte han trenne kyſsar på Catharinas af wällust ſprittande läppar, derwid han, utan att ſjelf weta huru dermed tillgick, kom att få den i nacken på Catharinas bindmöſsa ſittande gula bandroſen i handen; — men i det ſamma röt ſtage-hofmäſtaren ſå häftigt, att vår Auſcultant derigenom återfördes till ſans, ſåg ſig omkring och begaf ſig på dörren. Ännu på gatan varade hans lyckſalighet. I Stadswakten ſåg han en menniſka, en broder, och i Brandwakten, ännu en ditto, ſtadd i kamp med det jernhårda ödet. Hemkommen i denna ſinnesſtämning lade han Catharinas bandroſ ifrån ſig framför ſpegeln, för att ej påföljande dagen glömma deſs återſtällande; och der han ſedermera ſkulle lägga undan ſina penningar, erinrade han ſig den upphittade himlablå bandroſen, ſom då han nu betraktade den, ſyntes honom mörkblå och dunkel; hwaröfwer han ej ringa förundrade ſig, då han ſå klart mindes, att den war himlablå, då han upptog den ſamma. Likwäl tänkte han ſlutligen, att efter de händelſer, ſom nu på några dagar tilldragit ſig med honom, lönte det icke ſtort mödan att förundra ſig mera. Han gick ſåledes helt ſorglös till ~~ſ~~ ſängs, och tyckte ſig ſtrax ſomna.

Så har då ändteligen den ſöta Tanblom, detta mönster af ſedlighet och ſtillſamhet, hunnit att få ſig en Curtiſe på Halſen; ropade Auſcultanten ändteligen, då

Bra

vår

då han någon dag tog
på sig att [illegible] Humblom
på [illegible]. Denna [illegible]
[illegible]

P Under

Nu började han att för den
förvånade Lilleday förtälja

de sublimaste

hjelte, i det ſamma han uppvaknade. Hvarefter han tillade: – "ser jag rätt, så befar denne värdaste ungersven med tvenne älskarinnor på en gång, ty svårligen kan en och samma person förälska sig både i brunett och [illegible]. Den ena damen måste vara en heroisk [illegible], den andra åter, [illegible] och melancholisk."

"Broder!" svarade Humblom [illegible], – "Om jag är galen, så har du lof att föra mig på Danviken, men klok är jag väl svårligen. I trenne dagars tid har jag varit utsatt för så besynnerliga händelser, särdeles om [illegible], att jag nu begynner drömma om nätterna, att det är fara värdt att man vändt opp och ned på min arma hjerna."

"Är det möjligt?" inföll Lilleday. – "Jag trodde likväl att du var mycket bra rackad förut."

"Det är intet skämt!" tog Humblom, med en något vresig ton, till ordet: "Hör sjelf och döm." ~~fortfor han~~, berättande: "huruledes han föregående dagen begifvit sig, för att återse sin kappa, opp uti ett hus vid Solgränd, der [illegible] mycken välsignad af en ganska höflig man, men blifvit bortjagad af trenne rökgubbar, dem Mässingsknappar på klockeutstycket, hvarefter han sedermera sammanträffat med en Referendarie i Kongl. Commerce Collegium, som, med tillhjelp af en Electricitets-machin, slagit in [illegible] till trenne [illegible] hus."

"Hvar du?" utbrast Lilleday. – "Skulle Du hafva upplefvat händelser, som öfverstiga mina mest poëtiska önskningar?"

"Ja, jag det." genmälte Humblom, ~~tillika frågande~~: "är detta ej en en början till en Roman?" –

"Roman?" återtog Lilleday. "Hvad förstår Du med Roman? Låt höra?"

"Jag försäkrar dig," – svarade Humblom – att jag ej är så okunnig i vitterheten, som mången torde behaga föreställa sig. Med så förträffliga ledare för det allmänna och enskilda omdömet som Redaktörerna af Stockholms Posten, Anmärkaren och Argus, kan det ej fela, att man ju ~~icke~~ insuper allt för hyggliga begrepp i hvarjehanda ämnen, och

blifver

blifver en väl bevandrad man, utan att sjelf veta, huru dermed tillgår."

"Ja; — man blifver ordentligen en liktänkande ~~djefvul~~ i hvarjehanda stycken!" inföll Lilldag. — "Men, tro mig, min Vän! desa bröder i tron, och många med dem, skola finna händelsen, såsom Roman betraktad, allt för mycket besvärad af Phantasi."

"Månne de ej hafva rätt deruti?" invände Humblom. "En Roman lärer ju endast hafva att göra med moral och händelser?"

"Hvarken saknas här händelser," yttrade Lilldag; — "ej heller synas de komma att saknas, så att deraf får den Vördnadsvärda Allmänheten sin förnöjelse; men likväl skapar man ingen Roman utan Phantasi."

"Då skulle hjeltarne i en Roman slutligen endast vara phantasier, och jag en ibland dem?" utropade Humblom, fortfarande: "Jag, som ligger här i fängelse, skulle vara en Phantast; ~~eller tänker med ett phantastiskt uppfostr~~; Var varsam i dina uttryck! Jag, en Phantast? Jag, som söker att förfordra min utkomst i verlden? Jag som vördar mina förmän medelst så täta uppvaktningar? Jag som aldrig grubblar öfver deras rationes dubitandi och decidendi? Jag, som — — ? Nej, det är smädelse; det är en vrängd framställning till allmänhetens förvillande och förledande. O, Hofkantzler! O Hofkantzler! Din långmodighet är stor, om du låter den Romanen löpa oantastad. Jag en Phantast? Det är himmelsskriande!"

"Det är fara värdt," sade Lilldag, "att Du ~~tänker med~~ ~~endast är~~ ett Phantasiväsende, som Författaren leker fram, såsom gossen blåser opp en såpbubbla och kastar i luften, sedan han till sin egen och åskådarens förnöjelse, låtit dig en stund skimra i de mest brokiga färgor."

"Således är jag nu till och med en såpbubbla," skrek Humblom. "Nej detta går för långt. Det är en Chikan mot mig."

i all slags mensklig kunskap

Thorleifsson. Du minns väl Dalins Svenska Argus, lärde vi ifrån Anagrammen ~~ta~~ spörde Thorleifsson ~~Wijkström~~; Ja visst! ja visst sade Humblom, jag vill ej göra ens mask emot —

Bekräftan bli [illegible]

Att uppmuntra sig Humblom i fängelset [illegible] sig nattmössan och [illegible] hamn

Ψ ~~att dess enfaldigaste af folk~~

Ψ i sjelfva verket är ingen ting, utan på sin höjd, endast

Hvad är ~~detta för~~ det här för en Roman då? Är det här saga är det gåtning? är det ett sannolikhet — fråga Recensenten i Stockholms Posten. Har läsaren ännu fått sin del af Moralkakan, har han ännu åtnjutit den ringaste politiska upplysning? —

R. St. J.
12.

Ψ hvad | skall
utan moral,
upplysningar
har den
fått del af
åtnjutit den

Ψ

A. St. J.
12.

Ψ hvad skall den säga om ett arbete, utan moral, utan politiska hensyftningar?

har den ej förgäfves väntat att få sig del af moralen — har den ännu åtnjutit den ringaste politiska hensyftning Ψ [illegible]

Ψ

mig; — det är en chicane mot den läsande allmänheten, som på sådant sätt icke erhåller den minsta realitet för sina dyrt utlagda penningar." ‡ "Kan man kalla att jag ät något reelt!" ropade han med förhöjd stämma, och rusade opp ur fången, med handelin; grep en eldgaffel ~~gjorda~~ hugg mot Lilledag, som i hast grep till den på bordet liggande ‡ bandrosen och skyndade bort. Strax utanför dörren mötte han i trappan klädmäklaren Blommelin, hvars svarta peruk han i ögonblicket nappade utur och kastade på den förföljande Humblom, som derved utropade: "Äro nu drakklorna framme igen?" och flög efter Lilledag, men träffade i stället Blommelins kala skalle.

"Hjelp! Hjelp!" skrek Blommelin och tumlade utför trapporna på Lilledag, som jemväl föll omkull, och då Humblom skulle skynda till undsättning, hände honom samma olycka, så att alla tre blefvo på en afsättning i trappan liggande öfver hvarandra, under det att peruken rullade ända ned i förstugan. "Abra, cadabra! Fi, fasa! Belials son! o min peruk!" utropade Blommelin i det samma peruken uppkastad nedifrån, stadnade på ~~Humbloms~~ hufvudet af Humblom, som yttrade: "Ödmjukaste tjenare! Tackar ödmjukligen för sist! Har äran att be tusende gånger om ursäkt." Emellertid skyndade Lilledag sig opp och utför trapporna, derunder han hörde svarte Blommelin ropa: "För tre röda käringar, med tre gråa kattor, uppå nio smala ben! Genom stock och genom sten! Lindwurm lämnar jag dig till! Lindwurm! Lindwurm! Lindwurm! kille!" men just som Lilledag svarade: ~~monstrum horrendum informe, ingens, cui lumen ademptum est~~ ‡, afbröts han af hvita Blommelins röst, som hördes nedifrån ~~svara~~ ropande: ‡ hvarefter han fortfor till den nedkommande Lilledag: "Hvem är ni?" "Var ni ej peruken?" Men hvad dertill svarades kunde Humblom ej förnimma, emedan han och svarta Blommelin, som nu hunnit uppstiga, skyndade sig uppför trapporna, derunder den senare yttrade: "Jag ropar mig Profeten, befaller Eder icke med menniskone, som dade hafver i näsone." "Med Lindwurmen?" inföll Humblom. "Nej!" svarade Blommelin: "Jag vet ej. Det lär ännu vara oafgjordt; och många påstå, att blott han sjelf tycks få."

Nu voro de anlände till Humbloms rum, der klädmäklaren befogjen och med nödig artighet placerades på en stol, under det att

Humblom började att sammansöka sina kläder, dem han sedermera drog på sig; imellertid öppnade Hommelin sin mund, sägande: "Det är ett besynnerligt ärende jag har till Herr Notarien. Jag hade en så underlig dröm i natt. Jag tyckte — det förekom mig — såsom — liksom — just som —"

"Jag hade också en ganska besynnerlig händelse i går afton," genmälte Humblom, "och, om jag ej återfått mitt Spanska rö med Guldknapp, skulle jag verkligen vara benägen att ~~[illegible]~~ anse alltsammans för en dröm."

"Kan man se!" tog Klädmäklaren åter till orda. — "Det var säkerligen något som angick mig, ty min Bror, som är en trollkarl, ~~[illegible]~~ och vänder synen för folk, i trots af den bästa magnetisör; han — —"

"Han lät mig se Herr Handelsmannens rum," fortfor Humblom och förnyade berättelsen om föregående dagens händelser.

"Hvilka orimligheter!" utbrast Hommelin. "De äro knappt tänkbara i en Roman. De förråda en lika egen, som otyglad phantasi. De skola ~~nödvändigt~~ oundgängligen skada författarens förstånd i [illegible] och utställa honom för ganska skarpa kritiker."

"Jag är öfvertygad om," erinrade Humblom, "att mången läsare finner det alltsammans endast är ett gyckel med honom och inser att författarens hela dikten och trådan går ut derpå, att afhålla honom från läsningen af solida skrifter t. ex. Krigsrätts Contoiristen, Utskrifnings Reglementet, Odalmannen, Bandylin Rådet Aug. von Hartmansdorffs förslag till Inrättningen af Sveriges Stats förvaltning, eller Whitcocks kostliga [illegible] ur Klyftan Christo, men deremot uppgläd-ga och uppväcka den i alla fall olyckligtvis nog tyglösa Phantasien, för att på sistone afspisa honom med ett slut, der allt, såsom den Store af Leopold säger: faller
i hop, till platt
som blåsan af en fisk, gör under skon vid smällen."

"Detta skola vi förekomma!" utropade Klädmäklaren, med den högra handen utsträckt mot himmelen. "Ja," fortfor han. "Det äro endast vi, som kunna det. Ty säkerligen har det icke undfallit någon ~~tänkande~~ uppmärksam läsare, att det egentligen är med oss bägge, som man spelar, eller såsom den nya Molberg plägar yttra sig: drifver spass. Räckom derföre hvarandra handen uppå, att ingen skall äga frihet, att, efter en otyglad fantasies ingifvelser besluta om våra ~~[illegible]~~ invecklade och snart sagt förbryllade angelägenheter; räckom hvarandra handen uppå, ~~at~~ att gripa till vapnen för vår frihet, och ~~samman~~falla den — Herren nemligen sin Studentsvärja och jag min borgare-musköt — till en skyddsman, hvilken ingen författares våldsmakt må bryta; ja räckom hvarandra handen uppå, att Recensenten

vidrigt

✝ efter väl jä

Bland andra
ok vara ett som
i synnerhet skall
talen —

ſenden bläck och Sjökarens smör nå kryſſat ögonen på en hvar, ſom vill förlänga ſpectaclet; det vare ſig författaren ſjelf, eller läſaren!

„Tillåt mig att få ſäga farbror!" bad Humblom tilläggande: „Och om min högtärade farbror får några proceſſer, utbeder jag mig att bliſva anförtrodd deras utförande; jag är hvarken ſå dyr eller ſå ſamvetsgrann i åthäfvor och i ſkepelſe ſom vår meſt fulländade Advocat." ~~men~~ Men då de nu räckte hvarannan händerna, ſamt tillika omfamnade och puſſade ſig inbördes, ſå blef klädmäklaren med förundran varſe, att hans peruk befann ſig på Humbloms hufvud, der den ſtack ganſka mycket utaf mot de rödaktiga hårteſtarne, ſom tittade fram under de mörka lockarne.

„Förlåt mig!" ſade ~~klädm~~ farbror Blommelin och fattade i peruken. „Förlåt mig!" ſade Auſcultanten och gjorde det ſamma; midt på golfvet ſtodo nu de bägge, bearbetande med förenade krafter peruken, ſom envist trotsade alla bemödanden och qvarhöll ſig på vår ~~hyggliga~~ yngling.

„O Protokoll! Protokoll!" utropade den olyckliga klädmäklaren. „Lemnar då ingen menſklig känsla medlidandets ſpår i ditt bröſt? Är du en ſon af Skinnarviksbergen, eller hafver du — en ny Romulus — diat en varginnas ſpenar. Jag ſåg dig väl, då jag ſkyndade förbi dig i trappan. Det var du, ſom upptog peruken och med den mägtiga kryckans förborgade kraft, häftade honom på denna hyggliga ungman. Då hans hufvud blifver nu ditt repertorium eller ſkafferi för diverſe tankar, ſom min ſalige fader ſjelf i lifstiden brukat. Älſkade Protokoll! var ingen menniſkoätare, ingen förföljare, ingen okriſten. ~~och~~ Hjelper det ej, ſå tar jag mig ſju millioner. Om jag ej får tillbaka min peruk, ſå plockar jag dig ſönder och ſamman, rätt ſå bror min du är." — ~~Hvarefter~~ talaren ſtörtade på dörren.

„Farbror! ſötaste farbror!" ſnyſtade Humblom och fick Blommelin i armen. „Farbror får icke gå! Är det vackert att lämna mig i denna freſtelſens ſtund? Jag olyckliga menniſka! Jag ſkall på förmiddagen återlämna mina expeditioner. Nu kan jag omöjligen gå ut. Det är alldeles ogörligt. Om Herr vice Presidenten och Riddaren får ſe mig med peruken, ſå miſstänker han genaſt att ſådant ſker, för att nedſätta honom och allmänneligen vid handen gifva, det kunde jag, lika ſå väl ſom han, vara † med diverſe tankar förſedt."

„Hvad ſkall jag göra?" ſporde klädmäklaren. „En högre magt rår nu om peruken. De i kryckan befintliga ſju strå af ſkägget på den viſe Salomos (venſtra) öfverläpp, ~~gifva~~ lämna ägaren af den ſamma, en magt öfver andarne, ſom ingen kan, äfven med tillhjelp af viſſa naturliga krafter, häfva, då Riddaren Sanct Jörans venſtra oxelband, ſom ligger i andra änden af denna vördenliga klenod, omgifver den

Kanonerne

ej!

Hur denna apostrof

† efter väl juſteradt hufvud (*)

öfningar i den ſå kallade (Samtiti)

(* Ibland andra ~~rörelser i Gy~~ ~~Grep~~ i Gymnaſtiken ſkall ock vara ett ſom kallas att juſtera hufvudet, ſom i ſynnerhet ſkall användas på Ledamöterna i Tribunalen.

med en ogenomtränglig krets af helighet och drifver undan de ting, ſom om midnatten vanka. För min Herre gifves ej något annat medel att blifva Peruken qvitt och kunna återſtälla den till dess rättmätige och jemlikt af Hof Juſtitiæ Collegium och Förmyndare Kammaren upprättadt arfſkifte, laglige ägare, än att förmå min nådige Broder, att upphäfva förtrollningen och tillſtädja Perukens återlämnande åt mig, ſåſom hittills varande i oklandrad beſittning deraf?

"Och ja! men hvem ſkall ſådant ſke! den ſom endast har någon att ſkicka!" ſuckade Humblom.

"Omöjligen kan jag gå!" genmälte Klädmäklaren. "Mig utſkrattar Referendarien då han får ſe mitt kala hufvud. Hvad är att göra?" — Men efter några ögonblicks tyſtnad, utbrast han: "Ja, ſå ſkall det gå till," ~~[illegible]~~ hvarpå han begaf ſig till dörren, der han, efter att hafva mumlat något emellan tänderna och gjort åtſkilliga bugningar, utkaſtade en pappersträd, ſom Humblom trodde ſig tydligen igenkänna för en af dem, hvaruti de trenne Rökgubbarne blifvit förgående aftonen inſkyffade. Men innan vår Auſcultant ännu kunnit blifva med ſig ſjelf enſe, om ſå verkligen förhöll ſig eller icke, klappade någon på dörren. "Stig in!" ropade Blommelius och in ſteg en lång och mager man, i mörkgrå kläder. "Du kommer i högſta måtto läglig." tilltalade ~~Blommelius~~ Klädmäklaren den inträdande, och fortfor han med Humblom: "jag har den äran preſentera Herr Commiſſions Landtcommiſſarien Rökman, ſom tvifvelsutan har den godheten att gå upp i Commerce Collegium och vidtala min Bror, Referendarien i ett angeläget ärende."

af hvad för ärende?

"Ödmjukaste tjenare! mig är det ett tuſenfaldigt nöje," — ſvarade den inkommande — "att kunna vara till någon tjenſt. Men — Herr Referendarien ¥. Hans bemötande? Oſäkerheten? Eh dan? Vore det mig tillåtit att önſka. Lyftet är ſå behagligt. Stöfvorna" — — —

¥ Han är en ſvår man

"Min Vän! deſſa måſte man trotſa!" ſvarade Klädmäklaren. "För öfrigt kann jag göra ſamma fråga, ſom Fredric den Store ſitt Garde vid

Karlar!

R. N. 7. 13.

Karlar! vilken I då lefva uti evig tid?"

"Ödmjukaste tjenare!" sade Höökman, begaf sig och gick; ~~hvarefter han~~ Efter ~~inom~~ en kort stund återkom, berättande: att herr Referendarien, som han funnit sysselsatt i Controll Contoirets Laboratorium, hade, sedan Höökman framfört sitt ärende, ganska noga betraktat honom, under yttrande, att han, Höökman, vore en ganska komisk Savoyje Extraordinarie, men i alla fall lika så god, som mången annan, frågat honom hvem han vore? Höökman hade då uppvisat sin bestallning, hvarvid Herr Referendarien syntes likasom ond och grep efter sin käpp, då Commissions-Commissarien är vorden högeligen förskräckt, befarande det skulle han blifva med detta högst farliga Instrument slagen i pannan, men slutligen hade Referendarien endast lett åt honom och svarat: "Är kärleken som himlens mantel ren, som den beströdd af hvita stjernors sken, då gör Peruken ike något men; Med himlens färg bekransen hästens ~~man~~ hår; och att Peruken till sin stock då går, ~~Min kära Höök~~ Jag spår på förhand tror och spår."

Mig är det omöjligt att fatta meningen af detta svar; — du har väl ike hört orätt? sade klädmäklaren?

"Jag förstår det." inföll Auscultanten. Då jag i går afton skildes från farbror, ~~att~~ så mötte jag i trapporna ett ungt fruntimmer, som sannolikt hade tappat en der liggande Gördel bandros. Denna tog jag opp. Men jag vet ej hvilken Gjörningskraft tyckes deruti ligga ~~förmera~~ förborgad. Mitt hjertat blef så uppvärmdt och i mitt bröst inneslöts en ljuf Söndagsmorgon om Sommaren, med dess från den azurblå himmelen nedstrålande salighet. Om jag med farbrors tillåtelse får nyttja dessa poetiska uttryck, som komma på mig, utan att jag rätt vet hvarifrån. Mina så väl uttänkta förslag för framtiden surrade omkring mig likasom torndyflar, och jag rokkade af vingar i fjärilsskepnader, just i det samma jag somnade. Härpå drömde jag, som jag annars aldrig gör; och vet farbror! att då tyckte jag, ~~—~~ men ännu en gång reserverar jag mig, och säger att det var ~~blott en dröm~~ bara en dröm i drömmen, ty kan farbror tro, att jag tyckte mig stå likasom i kalken af en ~~h~~ lilja; och ~~an~~ likväl var det ingen lilja, det var urnan i en grift, den urnan, som innefattade askan efter jorden och de förbrända benen efter aflidna folkes, hvaruti jag stod, och hon omslöts af de i rymden evigt utsträckta bladen af en lilja, hvilha likväl uppfattat rymden, ty rymden kan lika ſå litet, ſom ~~en~~ tiden uppfatta evigheten. Men på ~~urnen~~ urnans lock, ſom utgjordes af Stjärnorne uti evighetens lilja, ſumma verldsſystemer ſåſom ſolgrand, och jag gjorde dem till intet, derigenom att då jag ſkulle uppfatta dem, ſå måtte jag dem efter måttet ~~på~~ i mina ögon och ſkänkte dem tid efter min uppgång och min nedergång, oaktadt jag icke utgjorde ~~mer~~ ~~än~~ en milliondel af det högsta tal den ſtyrande verldsanden i ett helt ſolsystem hinner att uppteckna på ſin bräckliga Schiffertafla. Men farbror ſer ſå förundrad på mig, och ſannerligen ſkäme jag icke ſjelf för dylika vanvettiga drömmar; Och ~~än~~ ~~likväl~~ kan farbror tro, att jag ändock tyckte, att jag betydde någon ting, ſnart ſagt mera, än i den Kongl. Rätten, der jag bara är Auscultant ännu.

Prakthögt

"Det är intet ſå bara det;" — ſade Klädmäklaren ~~Auſcultanten~~ och Auscultanten fortfor: "Men förſtår farbror, att det var juſt derigenom att jag befann mig i ödlans urna, ſom jag hade förvärfvat mig lif och betydelſe, ſå att jag trodde Solen tjena mig och ſkyarna för min ſkull dricka vatten. Vet farbror att jag var ſjelf en ſol, likſål icke större än en knappnåls-ſol, och ville ſkina på midt vid genom moln, och moln~~en~~ hvälfde ſig framför mig. I dem inblandade jag mig; emedan jag icke var någon farligare ſol, än att jag kunde mycket väl beblanda mig med molnen. Men dessa beſtodo endaſt af död~~[illegible]~~ fuktar ur ſlocknade lifsroſor, och de ſamlade ſig, och då lifvets ſol ſken på dem, då bröt ſig en ſkimrande morgonrodnad af evigheten, ſpeglande hänryckningens ſtråle och ſalighetens ſiffer uti förſakelsens tårar, hvilka ~~ſom~~ för den natt kringſtänkts på de vid kropparna ännu ſänglade minnesblommorne för det kommande. Besynnerligaſt förekom det mig likväl, att hvarje ſålunda i blomman hvilande daggdroppe, i och för ſig ſjelf utgjorde en ſol, ſom med ſina ſtrålar kunde ~~omfattade~~ icke blott uppfatta hvad det icke kunde beſkina, utan äfven omfatta det med kärlek, hvarigenom den ſå ſammanſmälte med molnen, att dessa upplyſte det närvarande och värmde det blifvande. Men framför min lilla ~~[illegible]~~ ſol, ſimmade tvänne moln

Det

Det ena var Liusblått, men då jag skulle ſkina på det, ſå sken det i ſtället på mig, och det ſå brännhett, att jag måſte ſöka ſkydd bakom det andra, eldfärgade molnet, ſnarlikt prinseſſans klädning. Men det molnet tyckte jag mer om. Det var ett [illegible] af välsinnade moln, just ett fång- och ſkafferi-moln, om jag ſå får säga, och i skuggan af det förvandlade jag mig; ty kan farbror tro, att jag tyckte att jag kunde förvandla mig; men det bedyrar jag för farbror, att jag ingalunda gör, när jag är vaken, eftersom jag är en ganska hederlig karl. Af det der Oſkadliga molnet gjorde jag en nattrock, likväl var jag då mera icke någon sol, utan endaſt en ringa [illegible], ſom ſprattlande ſökte uppåt ett viſs höjd, på ett af den ach. Kongl. Landtbruks Academien är förbjudet att med ålskar. Der ~~nu~~ gick det ganska lustigt till. Attike karafiner dansade ~~ganska~~ med mycket behag omkring med ~~[illegible]~~ morburkar; Bordsknifvar hade hängt värjor på sig, och commenderade rätt manhaftigt: gifvakt † ~~hvarest~~ ~~Perukerna, som hade nu klijen ſkuttade på ſina Cadoganger, funno~~ fäderneslandet ~~[illegible]~~ öfver mattan tryggadt; men det ſom meſt förvånade mig var, att höra syltskålar spela claver, accompagnerade af Ordentliga gräddsnipor. Emellertid kom en rödhårig peruk linkande emot mig. # ~~Detta är visserligen en~~ ſkälm till Peruk, tänkte jag förſt för ſig ſjelf; men hvem kan beſkrifva min förskräckelse, då jag i honom igenkände herr Presidentens # I ögonblicket förvandlade jag mig och blef en liten fogel, men flyga kunde jag icke mycket. Då ſväfvade en Liusblå dufva förbi mig och af hennes fjädrar föll en på mitt hufvud. Den tog jag och satte under min venſtra vinge, och då märkte jag att vingarne buro mig. Men ſom farbror lätt kan begripa, ſå är det ett ganska halsbrytande arbete, att ſå der ristas emellan himmel och jord. I ſådana fall ger ett nys åtminſtone någon, ehuru understundom opålitlig ſäkerhet. Derföre ville jag ~~[illegible]~~ hemväl ſå gerna ned till marken igen. Men den ſådana blå fjädern tyckte göra ſig ett nöje af att hålla mig öfver jordſkorpan; hvad det koſta vill, tänkte jag, ſå

Inkaſtu

† att lägga ned gevär! hvarigenom små puderknifvar, ſom skuttade omkring med utländska och inländska portföljer, funno

Det der är en bondklippare ~~tänkte jag för mig ſjelf, men bedrar mig~~

Embets peruk sammansatt af ~~ifvel bondluggar~~ minſt hundrade rödhårige Häradsdommare och Nämndemanslugger. Af de Seraphimer Peruker och Bracker-chevelurer, ſom han drog efter sig, fann jag att ~~det~~ Presidenten fann jag att nämndemannen hade fått bondkappan med ſig, och ~~ſom den e~~ för att ſlippa att hålſa ~~så mycket, ta~~ ſå

måste du ned på marken, tänkte jag;
men luften höll rigtigt på att ~~be~~svika
mig; ty hjertat kände sig så fridt
då med vann derin med blodet; ~~men~~ och
handlingar flöto derifrån med det samma;
hvilka svåfvade såsom glänsande stjernor
framför mig och samlade sig ~~framför mig~~
uti en punkt, der allt var ljus; men ordet
bodde i ljuset. Till ~~min~~ lycka för mig
kom likväl i samma ögonblick en brand-
gul skata bi; af henne fick jag också
en fjäder. Då förvandlade jag mig på
stunden, till en vanlig blyfogel, hvarefter
det gick ganska lätt för mig att kom-
ma ned på jorden, der jag skötte mina
tarfvor och vann heder, under det att
skatan och jag gjorde oss ett näste under
en sådan der gammalmodig peruk, som
farbror vanligvis brukat.— —"

"Barn"— sade klåsmaklaren — "kom ihåg
att den peruken har tillhört den store
Cagliostro. Den, jemte några flera, hvil-
ka allesammans, jag nu lyckligtvis kom-
mit öfver, hitfördes af den bekanta expe-
ditionen till medelhafvet för att gripa
Riksförrädaren. Honom fingo de väl ej,
men i stället utlämnade Piranesi peru-
kerna, ~~[illegible]~~ som sedermera pröfvats af mycken
nytta i råd och dåd. men vidare!—"

"Jo, en dag"— fortfor Humblom— "kastade
en orkan peruken öfver oss; men då kom
någon med blå Bandet"— — — — —

"~~Det har~~ ha vi det."— Inföll klåsmaklaren.
"Ja, blå Band kunna uträtta mycket i verlden.
Hvar har du det?"

"Mig?"— ropade Humblom— "det tog den för-
dömde Helgeson med sig, då han i dag sprang
bort."

"Ehuru obegripligt det är,"— yttrade klåd-
mäklaren— "att ~~[illegible]~~ nödgas fly till dylika
vidskepelser, hvarvid min stackars bror
olyckligtvis allt för mycket hänger, i synner-
het att återhålla Helgeson, hvars fysiono-
mi förrådde en spefogel, ~~[illegible]~~ återstår likväl
~~att~~ ingen ting annat ~~återstår~~ att göra." ~~Ty~~
"Gå derföre"— tillade han— "hedervärde Com-
missionskontoirs Commissarie! och uppsök
den i frågavarande Personen, som anmodas
att här ofördröjligen inställa sig."—

Med största beredvillighet åtog Rock-
man sig detta uppdrag, och återkom, efter
en kort stund med Helgeson, som då han
~~ut~~trädde inom dörren genast utropade:
"nu tror jag att författaren låter såp-
"bubblan spela i rätt besynnerliga färger!"—
men, sedan han sett Humbloms bedröfve-
liga min och hört hvarom frågan egentligen
var, skyndade att kransa peruken med
Alexandras ~~blad~~ band, som han under
vesten framtog. Emellertid uträttade detta,
likasom

Barn

?

Hur går detta ihop med Argus och
Lindormen?

Härvid fattade Himmelen i flenke
och lyfte på ~~fler~~ Canonerna och
Humblom tvärstadnade— och sade
Gud vet hvem jag kom af mig.

[illegible]

Pr: S. J.
14.

likasom den vackra Catharinas, hvarmed äfven försök gjordes, – ingen ting; och slutligen suckade klädmäklaren: "min aning bedrog mig ej! Här äger ett misstag rum. Gå derföre, – ropade han – hederlige Commissions-contoirs Commissarie! tillbaka till Referendarien. Berätta honom huru här står till och bed honom, vid min broderliga ömhet, vid denne unge mans framtida välfärd! – vid mensklighetens heligaste känslor! – vid Faen och Gamle mor! att hitkomma med kryckan och genom den vise Salomos makt upphäfva förtrollningen." Men likasom för sig sjelf tycktes ~~[illegible]~~ talaren tillägga: ~~jag~~ det skall han taga honom mig Sjutton tunnor Sufen! – väl träffa honom en gång." Men med tårar i ögonen bönföll Krookman, att njuta förskoning från beskickningen till en man, hvars krycka kunde, derigenom att den ovillkorligen krossade hvarje panna, inom hvilken ingen tanke fanns, vara äfventyrlig för många diplomater, med vigtigare uppdrag än Commissions-contoirs Commissarien; och åtog sig fördenskull Helsjon att uträtta ärendet.

berättade att
Referendarien och meddelat honom

Efter någon stunds förlopp återkom Helsjon och ~~omtalade ej mindre, att han för Referendarien, som han lyckligen funnit,~~ berättat, huruledes en svart peruk envisades att qvarhålla sig på en Hof Rätts Auscultants hufvud, oaktadt man, efter gifven föreskrift, först omknutit den med ett blått och ~~sedermera~~ derefter med ett rödt band, vid hvilket sednare tillfälle, hårnålarne, till Helsjons merkeliga förvåning, ~~[illegible] ur lockarne~~, börjat att sig sjelfve vrida sig af och an i lockarne, som derunder rullade sig ~~än hit~~ fram och åter, än äfven, att Referendarien, efter att hafva yttrat något om Humbloms äfventyrliga ställning, slutligen frågat: hvad det var, som den svart klädda mannen på morgonstunden mumlat efter Helsjon i trapporna. Efter derom ~~lemnad~~ erhållen upplysning, ~~såsom Helsjon förmodade~~, hade Referendarien utropat: "Der hafva vi det! Jag föreskref blott att peruken skulle ~~qvarsitta~~ på det hufvud, der han stadnade, qvarsitta intill dess att han berördes af något tillhörande ~~hvad m.~~ ~~den man mest älskade~~. & den person med hvilken man befann sig i andelig ~~kärlek och~~ frändskap och beröring. Men Bror tycks åter hafva påkallat en Lindwurm; följden deraf blifver naturligtvis den, att er vän måste ~~befinna en~~ ställa sig i andelig frändskap och beröring med en Lindwurm, som kann med upplysningens facklor afsvedja peruken. Men huru detta skall tillgå begriper jag icke, ty om Er vän är den

Drog ut [illegible] som [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

jag förmodar honom vara, så måste en evig ovänskap råda emellan honom och ~~draken~~ den öfvervunna draken, som på Tyska kallas Lindwurm. För öfrigt är den i alla fall utaf träd, och kan icke handla annorlunda än en annan trädgud, äfven om den erhöll en sådan innevånare som sista Lördagsnatten. Deremot hade Helgson ~~ej~~ erinrat, att Klädmäklaren säkerligen åsyftat vid sin synelse en annan ~~wurm,~~ Lindwurm eller Worm, som oaktadt trädnaturen utgjorde största parten af hans väsende, icke desto mindre på sitt vis älskade upplysningen hvars facklor det icke mötte någon svårighet att öfverkomma, då Waktmästarne utan allt tvifvel försålde de vid Svenska Academiens högtidsdag den 20 December öfverblifvande stumparne af ljusen, som, utan all motsägelse, en längre tid bortåt ansetts sprida upplysning för tillfället.

Klädmäklaren besannade Helgsons förmodan, under uppgift, att han tänkt på en mycket stor Litterator, hvars upplysta vrede ~~förmenta~~ han förment vara nog tung för att krossa den, mot hvilken den ådagalades. Nu hade emellertid sakerna tagit en annan vändning och det var nödigt att anlita denne kunnige och upplyste man, af hvars menniskokärlek enda räddningen var att förmoda; och åtog sig i anledning häraf ~~Hr~~ Commissionscontoirs Commissarien Röökman att uppsöka och ditbringa detta, såsom Helgson uttryckte sig, rara exemplar i samlingen af samtidens namnkunnige män, hvars idéer funnits af den gedigenhet, att de förarbetade i ett verkligt cataplasma och utbredde öfver patientens hufvud förmådde lyfta pusken från dermed amalgamerade hufvuden, utan ringaste rubbning af de inneboende tankarne, på samma sätt som man i Amerika skall flytta ~~stenhus af~~ hela stenhus utan att en gång behöfva hitdaga möblerna.

Ännu hade ~~likväl~~ icke Klädmäklaren och Arrestanten slutat sitt samtal om huru det af Kongl. Lagcommittéen så vackert förarbetade Bysättningssystemet borde utsträckas äfven till de gäldskyldige lik, ~~som~~ hvilket Klädmäklarens Commissioner, Mottfaus levbetjenten Wira, jemte öfrige Maltsågande på stället skulle högeligen gillat, då de förnummo Röökman i trappan, bedyrande på sin heder, att det ännu ~~fanns~~ funnos mörker oaktadt ljuset och vidskepelse, som otvifvelaktigt strider mot sanningen; men deraf

svarade

(Min Herre!)

svarade en annan röst: Omöjligt, ty upplysningens faklor sprida ljuset på alla sidor; ~~nu~~ då i det samma dörren öppnades och en ganska human man inträdde.

Sedan Commissions Contoirs Commissarien sett sig med uppmärksamhet omkring, för att förvissa sig derom att den fatala kyptan icke befann sig i granskapet, framställde han Herr Skalden och Publicisten Lindwurm; hvarefter han utför i ett långt tal, † ~~den tinnan skildrande~~; hurulunda besagde odödlige ~~och~~ brinnande nitälskare för ljuset, höll stången med hans snille och smak, och hans högst öfversvinnerliga kunskaper stodo bredvid med hans mest genomträngande omdömes förmåga, så att ~~af~~ till allt som Gud skapat i himmelen, på jorden och under jorden hade han genomskådat, ty så vis var han, hwilket allt förmältes skola stå likasom med beundrans finger af honom sjelf ristadt på hans ljusa panna och beskedliga ansikte. Den inkommande åter, tog sin blygsamhet till vittne på ~~en~~ sitt förhinder ~~för~~ att emottaga~~ndet~~ ~~af~~ alla loford hvarmed den upplyste Commissions Contoirs Commissarien täckts bemöta honom, men medgaf dock, att han icke en gång sjelf visste, hvilkendera han mest afskydde af menniskoslägtets fiender – förnuftet och phantasien, när de nämligen försöka att ~~öfver~~ öfverskrida de gränsor han för dem beramat, och gå utöfver ingen borde förvåga sig, emedan han derigenom gjorde sig otacknämlig för Riddarne af Snillets och Smakens runda Bord. Men han tillade suckande, att ringa var den ~~lön~~ han derföre skördatt, ty långt ifrån att † te honom sin tillbörliga beundran, hade man dristat på honom reta tvänne lika farliga fiender, forskningen och grinet. Men sådan, sade Klådmäklaren, förtjenstens lott hafva varit, ända sedan verldens skapelse; omförmälande tillika de motgångar han måst vidkännas för det att han några gånger sökt sin förkofran. Dock, utropade han slutligen: Bäste Capitain! här är nu endast frågan om att kunna lindra en ung mans olyckliga öde, hvilken det skändeligaste trolleri förföljer.

†) hvarutinnan med vackra färger skildrades,

† hyllning

Trolleri! skrek Lindwurmen. Trolleri! upprepade han. Mitt i upplysningens tidehvarf. Sedan en vis man, ty den blygsamme bör aldrig omtala sitt jag – dels biträdt vid, dels öfvertagit utgifningen af hvarjehanda tidningar; sedan den vise man från Scenen gifvit de sundaste lefnadsregler; sedan en vis man prisbelönte sånger förevigat fanten hejd. Omöjligt! Glömmen ej mina herrar, att en man af så stora ~~[illegible]~~ förtjenster, icke bör blifva föremål för det allmänna gäckeriet.

Under tiden ~~förvånade~~ bedyrade Humblom att här i boken tillgick allt på fullt allvar, hvarpå han med peruken vore ett ~~ögon~~ påtagligt bevis, såsom författaren af gamla Lurendrägeri-förordningen tänkt uttrycka; och Blommelin äfvensom Rookman understödde dessa försäkringar så ~~kraftigt~~ verkeligen, att Lindwurmen, sedan han sett de öfriga misslyckade försök, sjelf framträdde, grep tag i peruken, och drog dugtigt till, men då den icke lossnade försatte sig ~~—~~ i en ganska stor förvåning. ~~Huru har det~~

"Huru har detta tillgått?" frågade han, och erhöll i stället för svar en kort underrättelse om morgonens händelser och kladmäklarens knipa. "Detta" sade han — "är på min heder! icke annat än en imitation efter Tyskan; kanske när allt kommer omkring, blott en öfversättning. ~~Ty~~ Kongl. Hofkanslers Embetet, som så nyligt vakar öfver Svenska litteraturen, borde verkligen förbjuda våra författare att framkomma med så osammanhängande dikter och underbara skojulser och framför allt vrängda framställningar, ~~hvarpå~~ ~~ty~~ ~~ty~~ ty det kan icke ~~undgå~~ ~~någon menniska~~ undfalla någon uppmärksamhet, att ehuru han i början af boken tyckes vilja låta händelserna tilldraga sig omkring 1793 eller 1794, begår han oupphörligt så många anachronismer, att det är klart, att han med författaren af Stockholms Posten menar icke den dåvarande eller ~~Kell~~ Kellgren, utan den nu varande eller mig, som ~~Gud~~ till all lycka för det sunda vettet, redan i sjelfva skapelsen en olänad efterrättelig. Emellertid bevisar detta sanningen af hvad vår tids djupsinnigaste tänkare, vittraste skald och mest omtyckte dagbladsskrifvare, hvarmed jag alltid förstår Redacteuren af Stockholms-posten yttrar: "eller att man icke kan neka, att Tyskarne, eller rättare, afarten af deras författare, varit de, som genom sin extravagans förvillat de hufvuden bland oss, som icke hade någon annan egenskap än denna, om icke en viss löshet i hjernmärgen, som ur stånd att kunna tryckas i någon bestämd form, snarast lämpar sig efter denna formlöshet, som utmärker det gäsande råhetstillståndet.

Om den lösa ~~hjern~~ hjernmärgen bearbetas — inföll Helsjion — af perukerna på Tyskt eller Franskt sätt, tyckes vara likgiltigt. Det förödmjukande deri är endast, att perukerna få arbeta. Hvilket det nyss anförda stället ur Stockholms Posten synes handgripeligen ådagalägga." "Herre! skrek Lindwurm. Inga ohöfligheter! Jag tål dem ej. De skada både min och Stockholms-postens ~~namn~~ anseende. Ty om man rätt eftersinnar saken, så är jag rätt så väl som han; — ja den enda reela bland Herrarne allesammans. Än mera, man kan anse mig såsom en representant af realiteten i compact form existerande, sammandrygkt af erfarenheten inom det hejdande förståndets skranker, likasom som den grofva osten pressas af skrufven inom ostkarets bräddar." — "Stockholms-posten har rätt!" ~~svarade~~ yttrade Helsjion; men Lindwurm fortfor: "förbanna mig! har icke den karlen varit med vid tornbyggnaden i Babel. Kör ut honom! Annars kommer han att göra en stor skada."

Härvid ~~gaf~~ såg Humblom på Helsjion med

en

…t vrängda framstäl-
… ~~ty~~ ~~[illegible]~~ ty det lär
…~~ngon menniska~~ und-
…uppmärksamhet, att
… början af boken tycke
…ändelserna tilldraga
… 1793 eller 1794, be-
…förtiat så många
…r, att det är klart,
…örfattaren af Stock-
…unar icke den då va
…~~[illegible]~~ Kellgren, utan
…ande eller mig, som
…lycka för det sunda
…eten i sjelfva skapn
…ten denna der efter-
…rådelig.

15
RSf.

en blick, som innefattade ~~hälften~~ ett medelting emellan ~~[illegible]~~ de under~~[illegible]~~ stundom lika betydande uttrycken: allraödmjukaste tjenare! och drog sig för s–n i våld; Klädmäklaren bockade sig och Commissionssondörcommissarien öppnade dörren för Helsison, som fann sig öfverflödig.

Lindwurmens bröst höjde sig lättare efter Helsisons bortgång, och han frågade för hvad sak han kunde vara till tjenst? Hvarefter Klädmäklaren berättade hela förloppet, utan att förtiga de vilkor Referendarien ~~fästat~~ bestämt för perukens obehindrade förflyttning från ett hufvud till ett annat; men då han omförmälde yttrandet om de sannskyldiga Lindwurmiaderna, då utbrast Lindwurmen på följande sätt: otacksamma menniskoslägte! eller rättare Stockholmsboar! ~~belönen förtjensten således!~~ ~~Mina heliga kläder~~ Hvarje stor man, hvarje djupt snille, hvarje hög poet förföljes då, eller rättare så! Det är gemenhet af dig, eller rättare Er. Jag är väl så god som någon annan. Glömmen I, otacksamme! att de tankar jag ~~förr~~ afverkar i dagbladen upplysa hela jordkretsen, att jag efter råd och lägenhet förfordrar friheten, och att jag tilldanar belöningsbara versar. Menniskelighet! menniskelighet! Du är djupt sjunken genom dina troga prænumeranter!"

"Men, till saken! till saken!" utropade Klädmäklaren, under det att Humblom ~~för~~ förgäfves åflades att bakom venstra örat kunna få pekfingret under peruken, för att klå sig litet; och Lindwurmen fortfor: ehuru ~~möjligheten~~ min upplysning förbjuder mig att tro möjligheten att kunna på ett underbart sätt verka, då, efter hvad allmänt bekant är, jag aldrig blifvit ansedd för någon trollkarl, vill jag likväl med ~~sanaste~~ skaldt snille och renad smak medarbeta till det stora målet, perukens undanrödjande, emedan genom sådana vidskepelsers tillintetgörande upplysningen onekeligen befordras och jag är en obeskriflig älskare af upplysningen." Men, min redlige Vän. fortfor han, hvad är här att göra? Att aflyfta peruken har jag redan, men förgäfves, försökt; ~~att genom några figurer~~ må hända ~~skall en vacker och rasande declamation~~ skola några af en bland våra största ~~[illegible]~~ skalders versar åstadkomma detta underverk. Denna öfvertygelse delades af alla de tillstädesvarande och med hög röst uppropade Lindwurmen:

Verkeligen syntes härvid ~~kri~~ omkring peruken en sol af strålande morötter, palsternackar, rödbetor och andra ~~för~~ äter den mera

för-

förfinade smaken ingripande ting, men smakens fötter uteblifvo, och peruken ~~att~~ envisades att hålla sig på hufvudet. Det är således icke Snillet, det är Smaken som här måste sättas i rörelse för att befrämja ändamålet: utropade Lindwurm och efter ~~ett djupt begrundande~~ fortfor efter ett djupt begrundande: ~~Og~~ men denna förädlade smak, hvar uttalar den sig mera klar och lättfattlig än i Stockholms-Posten. Välan jag bär alltid några valda numer på mig. Må hända åter-får Peruken sin förra rörlighet om vi med tillhjelp af dessa bränna, samt derefter frisera och inpudra den! Men hvar får man en passande kam? ~~Vid~~

Vid denna fråga framlade Klädmäklaren en krokkam, som han försäkrade sig hafva ~~en~~ inköpt på Gatan för två skillingar; men knappt hade Lindwurm kastat en blick på kammen förr än han drog en djup suck, sammanknäppte händerna och med bedjande blickar utropade: Godaste Läsare! Du är icke någon slaf under författaren likasom jag och andra hjeltar i en roman; Du kan bortlägga boken, men jag får icke lägga mig till hvila, så länge det behagar honom att ha mig på kornet medan han för pennan; Du kan tro dig så klok, som Du verkligen är eller inbillar dig att vara, men af mig skapar han, om honom lyster, ovillkorligen en narr, förringar mitt anseende och minskar min reputation; så han jemför mig till och med med en af Shakspears personager jag vet det, ty jag har förut varit ute för den eklaten. Derföre, ännu en gång, Godaste Läsare! besvär jag dig! vid de största storverk vår tid frambragt, vid Wanäs fästning och Lindebergs poëmer! Vid Ark: Visdet och Boskapsmedicinen! Vid Adalmannens odalaklighet och prestmedicinen! Vid de poëtiska föreningarne och item de politiska! Vid de Riksnamnkunniga ryttarebygnorna och den hiskeliga Vattuvädan å Ladugårdslandet e. s. v. Drag författaren vid näsan och lägg boken ifrån dig! Rädda mig, som han vill göra till en trollkare! rädda dig sjelf, som han har för afsigt att genom sina osmakliga och osammanhängande dikter göra lika vimmelkantig i hufvudet!"

Sålunda bad Lindwurmen, då författaren åter tog till pennan och ödet

~~fat~~

ng till och med med en
personage

Härmedelst bad Lindwurm att gripa till den krokkam, som den svenska ~~Clar~~ Clairon doppat i den Svenska Voltaires blod. Visserligen ryste han något tillbaka, men han bemannade sig; fattade kammen och utredde håret på venstra sidan, delade det i tvänne lockar och inlade den ena uti det nummer af Stockholms posten hvari Euphrosyne Elfvit ~~nu dagligt~~ som Lindwurmen sjelf behagade säga, dagligt tilltvålad, och den andra uti Recensionen af Frithiof, hvilken den nya hårkonstnären ansåg såsom ett mästerstycke af det superba berömmet och + ~~Klädmäklaren~~ förmälte sig hafva hört sägas, att Recensenten deri ~~m~~ nog mycket skall hafva liknat en ~~[illegible]~~ nosbegrimad hund, som så fasligen gerna vill bitas, men då han hvarken kan eller tör, tager sitt partie och viftar i stället med svansen.

+ hvarom Humblom.

Denna anmärkning fann likväl Lindwurmen ~~snöglig~~, oriktig, emedan, han trodde Recensenten hafva lämnat, författaren ~~boken de my~~ så mycket loford den skäligen kunde förtjena, då ~~den efter författarens mening~~ ~~hvarken~~ denna slags liknelse-poesie, hvarken kunde jemföras med våra bättre poëters såsom ~~hr~~ von Beckers, Wallmarks, Granbergs, Beskows, Schartaus Scholdebrands och von Zeipels mästerstycken, samt Franzéns och Atterboms senare arbeten, ännu mindre med en Leopolds och en Lindebergs odödliga verk; men då Lindwurmen nämnde Lindeberg så rodnade han.

Härefter skred han till den högra sidan och framdrog den bekanta Recensionen af Tydskriften Babels Torn, hvaruti Recensenten vill af pur moderation insinuera, att författaren är en fyllbult som endast uppträder såsom skald för att få fri förtäring på krogar och näringsställen, och som borde mista embetet. Tre ting äro goda, sade klädmäklaren och detta blad befanns tillräckligt till bägge lockarne. Emellertid hade Commissions Landtcommissarien vändt tången så att ~~fr~~ bränningen, friseringen och invridningen fortgick med storsta skyndsamhet. Men då peruken återfått sin forna glans, då lade Lindwurmen sin hand på den samma och talade lik en ny Memnon ansticken af af den uppgående Solens strålar: N.

Men hvem skildrar väl Lindwurmens förvåning, då han Gudelijen från Peruken förnam följande tal:

Detta afbröts likväl af Lindwurm, ſom ~~mer~~ förmärkande dörren stående på glänt, utropade: "Hvem är det?" och erhöll till svar af Pelisson, ſom i det samma instack hufvudet:

Blankar du Blanca? Blankar! Blank i
oblankade rimslut.
Blanken ej blankad är. Blanka ſå
blifver hon blank!

hvaröfver Lindwurmen ſå förskräckte ſig att han rände på dörren efter Pelisson, ſom skyndade ſig undan utför trapporna, under det att Klädmäklaren i all maklighet ~~lyftade af~~ af Humblomd hjessa lyftade peruken och öfverflyttade den på sitt egen egit hufvud. ~~hvarefter~~ Hvaröfver Commisſionondörs Commissarien Röökman betygade sin fägnad, innan han började att synbarligen försmakta och så förtunnas, att man icke kunde med visshet säga, om han försvann antingen ut genom dörren eller in i ~~Klädm~~ Klädmäklarens ficka, under det att de båda vännerna åtskiljdes, betagande hvarannan åter nöje och vänskap.

Efter så hårda prof kände Auscultanten ſig hungrig och uppfriskades vid den påföljande måltiden ej mindre af mat, än af ~~den~~ Catharines hulda åsyn; men, hvem ~~tal~~ tecknar hans bedröfvelse, då han hemkommen fann för ſig en från Referendarien en biljett, hvaruti han inböds att hos honom hålla till godo en tarflig ~~mat~~ qvällsvård. Denna inbjudning misshagade honom högeligen då han icke visste hvad han skulle tänka om en man, ſom ~~så~~ förstod att så synbarligen spela mästare öfver Perukerna, men han dristade likväl ej att afslå den. För att sålunda på ett fint sätt draga ſig ur klemman, sammanlade han åter biljetten och skyndade ut, i afsikt att sedermera kunna säga, det han ej varit hemma på eftermiddagen och således ej ~~h~~ heller erhållit billetten förrän det redan var för sent att efterkomma dess innehåll.

Kommen i hörnet af Storgatan och en annan på Ladugårdslandet belägen gata, beslöt han att tillfredsställa sin nyfikenhet. Beslöt han att bese det på en gård ~~uppresta monumentet~~, i anledning deraf att den samma icke blifvit ~~ske~~ förut uppresta monumentet. Han vek således af och inträdde genom den ~~enk~~ merkvärdiga

merkvärdiga porten, föremålet för de nyaste Maculaturernas anfall och den nyaste Demosthenis's försvar. Ännu efter flera års förlopp sågs spåren efter ~~af~~ den ryslliga striden, – visserligen icke något blod men deftomera bläck och trycksvärta. Han hade en djup vördnad för de stora män, som gjorde sak af saken och framträdde till Scenen, hvarpå han fann utsirade tvänne Eris faklor, öfver en Basrelief, sadumannan Poseidon eller Neptun, svängande sin treudd, den tiden ~~fan~~ hand likväl så anfrätt, att den snarare liknade en damborste, emot diverse förmodeligen tvåfotiga centaurer. Emellertid tyckte det, som aktade Centaurerna icke mycket denna nya vattugud, ~~förmo~~ ~~dl~~ förmodligen emedan de kommo, hvarmed han ville köra dem bort med charen eller gården, ~~tyckte~~ syntes bräckliga och liknade bedrägligen öfverspunnen dressmade. Men vid hvar sida stodo såsom sköldhållare de Moderna svenska Lejonen, som uppburo ~~allt~~ allsammans.

I denna tiktan eller rättare afdamning af ~~den nya~~ ~~Hallny~~ Ladugårdslandets köttgud,

Underliga kurrar dessa här! hörde Auscultanten en icke obekant röst utropa bakom honom. Han vände sig och såg Referendarien Hommilia nalkas med sin elfenbenskrycka. Utan att gifva akt på Hamblom närmade den gamle sig till vården och öfverfor med dobbskon på kryckan ~~ko~~ ~~conturerna~~ facklornas conturer, då det föreföll Auscultanten, likasom utgjordes ~~facklorna~~ de samma af en dagbladsskrifvare och en sakdrifvare ~~lagde~~ liggande i kors öfver hvarandra. Men nu ~~lämnade han~~ de moderna Svenska Lejonen, som vid ett ~~närmare~~ noggrannare påseende befunnos omedelbarligen sammanfånga med facklorna. I bägge ~~fann~~ bysten samma gry, och infor gemene man upphöjde båda sina nackar med en sann Numidisk stolthet. Hyenan är icke hungrigare efter rof och Påfogeln yfves icke stoltare än dessa Svenska lejon gjorde at sig sjelfva lämnade. Då knackade Referendarien trenne resor med ~~sin~~ ~~kry~~ kryckan på

Knalkades han ock

Knappt hade Auscultanten, som ehuru medtagen han än kände sig efter detta förtidiga inträde på den högre Embetsmanna banan, ändock trodde sig

~~denna frestelse~~

Så medtagen Auscultanten än kände sig ~~både~~ af sin ~~fruktan~~ ängsl. och farhåga att ~~evinnerlig~~ under sin vandring på den jordiska banan, nödgas i synlig matto spela rolen af en peruksrock, och hvad än värre var, ~~en~~ åt en ~~flenke, som~~

af Cagliostros peruker, så trodde han sig likväl icke böra underlåta, att genast skynda sig opp i hofstaden, för att ~~bevom~~ der ~~vilja få nit~~ åtminstone låta se sig, och tillika bocka sig för de mäktigare ännu qvarvarande Ledamöternas Lyckligheter, så han denna för hans framtida ~~omtanw~~ befordringar så vigtiga ansökan uppfyllas, innan han gick att få sig mat och dryck samt derjemte förfriska sig af den vackra Catharinas åsyn. Både skräddaren hon, då han inträdde, och den lilla Skatan stod på en gång för hans inbildning, ~~samt~~ likka med ~~och~~ skatungarna ~~bulsau~~, så att han icke kunde undgå att för sig sjelf gnola den bekanta Arian: en liten Papageno. o.s.v.

~~Och~~ Och när hon ~~då framträdde för~~ sedermera framträdde för att fråga: hvad han befallde? då kom han i håg att han, ~~hoppat~~ det brandgula bandet ännu låg i hans sedelbok ~~att~~ och ~~troligtvis~~ att det troligtvis var orsaken dertill, att en skandal spridde sig ända ifrån ~~pumban~~ hofstadet när i Lilbån. Derföre tackade han så ömt, derföre ~~log~~ log han så hjertligt, under det att han ~~ställde~~ ~~hackade i veg~~ ~~lät sig ändring väl smaka och att komma~~ ~~ömt kra~~ med den ömaste nedlåtenhet ja, till och ~~med~~ vördnad emottog han maten ur den vackra~~de~~

—

Riddar St Jöran,
4 ark.

"Amen!"

sade Herr Ordens-Biskopen och bekräftade sålunda sin väldiga Predikan emot denna verldens flärd. "Ping-pingeli-ping!" – svarade Ordensstjernorna, som ringde mot hvarandra, då Ordets Tjenare nedkastade sig i stoftet, för att anropa deras Majestät. Madamerna på stora gången snyftade högt; och en djup känsla hade bemäktigat sig Auskultanten i Kongl. Maj:ts och Rikets Svea Hofrätt Herr ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Pehr Humblom. Han sade för ~~sig~~ sig sjelf: "När Du en gång hinner till Vice-President, så bör du i djupaste underdånighet undanbedja Dig Kongl. Maj:ts Nordstjerne Orden." – Han ~~sig~~ suckade mycket, ~~och~~ ~~[illegible]~~ men tillade: "kommer dag, kommer råd!" – och han såg sig om efter sin kappa med guldknapparna.

Kappan var borta; hvilket högligen förvånade Auskultanten. För att rätt kunna betrakta så Biskopen, som flärden, hade ~~var hjelte~~ han lagt ifrån sig både hatt och kappa uti Bänken N:o 60. Hatten låg der ännu; men kappan? – kappan? Hade den fallit ned? Hade den sjunkit? Hade den blifvit bortstulen af den Herren som satt ensam i bänken? Svårligen. Denne hade under hela tiden icke rört sig; utan lutad mot sitt ~~krycka~~ Spanska rör med elfenbens-krycka, ~~uti~~ i oförändrad ställning, afhört den salighetsrika predikan; och man stjäl ej utan att röra på sig. "Besynnerligt! mycket besynnerligt!" ~~sade Auskultanten~~ anmärkte Auskultanten vidare för sig sjelf: samlade sina tankar än ytterligare och mindes nu klart, att han, minst trenne gånger, kastat ögonen på kappan och sett den, då, under pågående Predikan, fåfängligheten af jordens skatter varit bragt å bane.

Auskultanten tog på sig det mest djupsinniga ~~blick~~ utseende han kunde åstadkomma; alldeles likt det, som han sett inom Domstolen, då målet varit svårt och lagvettet ute. "Goda råd äro nu dyra:" tänkte han för sig sjelf, sag sig omkring, och märkte, att, på andra sidan om gången satt, eller rättare reden ungt fruntimmer grensle öfver kanten på bänkan, och att hon, och ingen annan, hade hans käpp, den han lekte med. Detta uppskakade Auscultanten, ty hon var elegant väl klädd i ~~brand~~guldgul kappa och sidensarshatt af samma färg; — men hvad borde han tänka om ett slikt företag i Herrans tempel? Så snart fordenskall. Bönerne voro bragta till ända och ordningen kommit till Kongl. Maj:ts Nådiga varning mot förbjudna spel och brödkarorna, gjorde vår hjelte ett förtvifladt försök att genombryta den dubbla pallisaderingen af Stolar och Madamer. Han segrade: han framträngde ända till fruntimers stånd; men flickan var försvunnen med käppen. Dunkla aningar ~~bör~~ började nu flistra inom honom, och lik en vilda storm, genomfor den tanken, att en vådan Casus hat säkerligen # Presidenten # aldrig en gång varit uti för. ~~varit~~ ~~ute för genomfor hans själ.~~ ~~lik en~~ ~~virbelstorm~~. Han lyftade (under sin tankegång) mechaniskt ~~et~~ ögonen upp till Riddar Sanct Göran; och ~~det stod den sköna~~ bakom honom stod den sköna, men i mindre skala, än han tillförene sett henne. Auscultantens skirrande ~~spanande~~ blick och nedåt sjunkande underläpp tillhörde bägge den målares pensel, som skall föreviga honom, då han en gång hunnit till vice President, ~~och~~ ~~ut~~ och ej undanbedt sig Nordstjerne Orden; tekningen af detta Quodlibet han blott beräkna, att nu sprang fjädren, som regulerade gången af Auscultantens ~~förnuft~~ förstånd; och då började aningar, och minnen, händelser och drömmar, tankar och gerningar på ett underbart sätt surra omkring i hvarandra. Han ville samla sig: han betraktade noga de tvänne frun-

---

Han undrad
desse kunde
kyrkan att
men han fan
trolig en dit
för att afkon

och de visad
så mycken
att denna

¢ Han undrade hvad deſse kunde hafva i kyrkan att beſtälla; men han fann att de troligen dit kommit för att afhöra

och de viſade derunder ſå mycken andakt att denna

vrig en gång vant uto
r.

timren, som sutto i den bänk öfver hvars kant den sköna med kajyten ridit; och han igenkände i den, den från kyrkoporten in i kyrkan inspatserade Sandstenslagen, vid sidan af Evangelium ~~af~~ utaf samma ämne. ¢ ~~Bägge afhörde de, med så mycken andakt~~, Bönen för Tjufvarne, som skulle straffas med offentlig skrift och aflösning, # ~~att~~ ~~[illegible]~~ ~~denna~~ ceremoni tycktes egentligen vara gjord för den. "Detta är sympathie!" - ſade Consultanten till ſig ſjelf. "Himmelska Sympathi! hvem lisar du icke med menniskobröst!" - tänkte han; och såg ſig ~~tillbaka~~ om på den svartklädda Herren i Bänken N:o 60. Dennes peruk bestod af tvänne drakvingar, med långa klor till lockar.

"Detta är, på min heder! hämorrojder!" ~~[illegible]~~ ſade Consultanten halfhögt. "Jag har i går afton "suttit allt för länge stilla, under renskrifningen "af det långa Utslaget. Jag måste ut i friska luften." - Och han lämnade kajytan i stiket, tagandet, till undvikande af allt för mycken trängsel, vägen genom Södra dörren. Nära den ſamma kastade han, till hälften omedvetet, en blick, man skulle kunna kalla den, en trängtande blick, upp till Riddar Sanct Görans Prinſessa. Hon besvarade den; hon nickade så förtroligt. Detta tyckes allt ſammans vara anlagdt på, att gå granska onaturligt till! - ropade Consultanten öfvergifven, störtade mot dörren, trängde undan ett ungt fruntimmer i blå kläder, knuffade öfverända en Madam ~~i~~ med röd kjol ~~och med röd~~ mössa; och stötte till en båtsman, som betalde ~~[illegible]~~ stöten med en sådan återkörare, att han ſjelf ~~[illegible]~~ satte benen i vädret.

Han och den rödklädda Madamen kommo, på en och samma gång, på fötter igen; och då ~~började den sednare~~ fick gumman bättre tillfälle att fortsätta, ~~den förre~~, ~~[illegible]~~ med mera ſammanhang, sin redan

började läsa. Med ~~[illegible]~~ psalmboken i högsta hugg
försäkrade hon: "sig ike hafwa förtjent så-
dant af den unga herren, som hon kände
så wäl och mente så uppriktigt med; men
hwad han nu gjort, det skulle han ej hafwa
gjort för intet."

Hade Humblen warit en teknatydare,
eller en sådan som aktar på blickar, så
hade han ~~i dessa~~ ur de himmelblå ögon,
som warnande framglänste under flickans
hwita hår, läst en försäkran, att den
Gamla ej wore att tro. Men han lätte ingen
ting. Han skyndade hem och intog en dosis
Cremortartari, försatt med Swafwelblomma.

Hwad werkar Cremor-tartari mot kärleken?
Ty det är klart som dagen, att det war denna
och ingen ting annat, som brakte Adjuntan-
tens förstånd ur sin jemna tick-tack. Öfwer
allt såg han derföre bilden af en herrlig ung-
mö. Uti den lilla spegeln, framför hwilken
han plägade raka sig, log hon så skalkaktigt.
Ofwanöfwer ~~de~~ hans på dragkistan liggande Bi-
bliothek stack hon så behändigt sitt lilla
hufwud. Mot det ena hörnet af den perlfärgade
pinnsoffan lutade hon sig så wällustigt. Ja,
han wågade icke se åt bordet af fruktan, det
wore hon till och med nog oförsynt, att in-
nestla sig bland de der liggande domar
och utslag, och sålunda sätta en klick på
de ~~Commentarier Rådsifonens Ondinas sen~~
~~aftandom~~ Commentarierne öfwer Drömboken
författade af Rathsifonen ~~Ondrinen~~ spåmän!

Jagtad, lik en uppskrämd råbock, af
fantasier öfwer fantasier, stadgade Adjuntan-
ten hos sig sjelf det uppsåtet, att taga
sig något förständigt före. Till den ändan
grep han till Sweriges Rikets Lag, och läste,
för egen uppbyggelses skull, 15 Cap. Bygg-
ningabalken om Skogseld. Men just i det
samme han derof inhämtadt, att af hwar-
je matlag skall en man komma till elden,

så

2.

"så och hvar kypare, Soldat och Båtsman, med "yxa, eller bila, spada och vattuskäril," slog klockan ett. Då fattades Humblom af en ännu mägtigare fantasi. ~~Humblom.~~ Han såg i en Syn, brännvinsbordet, de lockande matsedlarne och framför allt, de tjenande Systrarna, ännu stadde i overksamhet vid skänken; ~~Han~~ dit flög, med vindens hastighet, till Malmens källare.

Mången har för sed att om aftonen företaga en eftermönstring med den ~~fel~~ förflutna dagens händelser; Humblom åter ~~omhållande~~ ~~denna~~ följde denna sed, medan han väntade på maten. Han återkallade derwid allt i sitt minne: han kände ~~förlusten~~ saknaden af kappan med guldknappen, och ~~glädjen af~~ förtjusningen af Princessans nådeblick: han fann att Sandsten-kogen och Evangelium delade samma åsikter, som den Svenska Jurisprudentia Criminalis, ännu prydd med en krona af björkris, och utstyrd med spöknippan, i stället för skeptret; ~~en~~ och en lätt sky af glädje sam öfver hans anlete. Men, o fasa! nu kom ordningen till den ~~gl~~ guldgula mantelen, den brana och drakperuken rörde, med sina långa klor, omkring ~~glö~~ glöden. Och se! — då sträcktes en brandgul arm mitt för ~~H~~ Humbloms näsa.

"Borde han väl tåla sådant?" — frågar ~~qvodlibet-makaren~~ författaren hvarje spisgäst på Malmens källare. Och de flästa skola svara: nej. Också tålde ~~vår hjelte~~ Auscultanten det ej heller. Han sprang opp och ropade öfvertygadt: "Sakramen-"skade fantasi! drag för Fen i våld. Hvad "har Du att göra med ett Embetsmanna-ämne? "Har Du ej spökat tillräckligen i dag? Och "hemorroiderna sen! Vet att jag är klok, och "vill förblifva klok, ty jag vill blifva vice "President, ~~och~~ ja, kanske President!" — Så vredgad, såg han ej den vackra Catharina, som stod mitt framför honom, ψ med bedjande blickar, ~~lik en mater dolorosa~~, ~~med~~ och kötttall-

ψ en ny mater dolorosa.

riken i handen; hörde han ej sin kamrat Herleifssons försäkringar, att han ej äfventyrade mycket af fantasien. Han stötte den brandgula Catharina ifrån sig och ~~[illegible]~~ försvann.

Utkommen i fria luften, kände han sig åter hungrig, gick till Waffelbruket på den Kongl. Djurgården och fick sig litet mat. Derefter skyndade han sig in i skogen, lade sig under ett träd och tänkte omsom på kejsren, omsom på ~~[illegible]~~ prinsessan och omsom på ~~den vackra~~ Catharina, som han så grymt fördömnat. Slutligen gaf han sitt hjerta luft i ett företal så lydande: ~~Mycket~~ kloka folk, herrar med ~~rätt~~ väl och nedåt formade magar och ~~[illegible]~~ uppåt kammade ~~riktade~~ hufvuden: ~~[illegible]~~ ~~anständiga fisionomier~~: med mycket förstånd på fullmakter och ordnar och ~~mindre~~ hjelpligt förstånd på rätt och rättvisa, men alldeles intet på den så mycket omskrikna fantasien, hvilken, efter Herrleifssons berättelse, skall ~~nu~~ kläda ut sig med rosor på hufvudet, och rida halfnaken, lik en annan trollpacka kan jag tro, emellan himmel och jord på en thyrsus eller raka, d. v. under som ~~som~~ har mycket att göra med morgon och aftonrådnor, bäckar och löfskog, skola säga: se så! nu är han galen för andra gången, ty bör en kongl. svensk embetsman, och följaktligen ett embetsmannaämne, tänka på annat, än det som väl betalar sig, eller recommenderar honom. Och det är jag, som skall anses såsom galen. Hvilket rysligt öde, mitt under ~~ett tidehvarf, då ministrar blifva kand~~-

Godaste läsare! tag dig väl till vara, ty detta är ett gyckel med mig och med dig. Ur min trefna hydda, från mina oförargliga sysselsättningar, och min jemna bana ~~gång~~ har jag blifvit inryckt i ett ~~[illegible]~~ virrvarr af ~~f~~ framställningar och teckningar, som icke en gång finnas fördelade i ordentliga Capitel och paragrafer. Framför mig svafvar tryckswärtan, detta döda gift för domstolens rättvisa; och öfver mig svafvar bängeln, ~~lik en dom~~-

kammade
uppå ~~rickade~~ huf-
vuden:

nder hon

inför allt folks åsyn,

~~casum~~ denna förfärliga domscasum, som (i Archiverne) ~~uppe~~ 14
uppkallat ~~uppvackt~~ många vilseförda ~~mångfaldiga~~ myllingar, der åter ~~hvilka~~ nu irra ~~k~~
omkring, i bredd med skälfrängare och andra lykt-
gubbar, ~~inför allt folks åsyn~~. Har jag ej lof att fasa,
der mina förmän bäfva? Jo visserligen. Jag be-
gagnar derföre detta tillfälle att protestera, såsom
jag ock härigenom protesterar, mot alla större
och mindre, ~~väl eller illa~~ började eller fullän-
dade, väl eller illa lyckade målningar, deri
jag redan är framställd, blifver framställd eller
kan framställas såsom en fantastica. Inför
dig, Godaste läsare bedyrar jag, att jag icke är
det; förklarande mig redo att med Prestbetyg,
Läkarebetyg och betyg från Kongl. Hof Rätten,
äfvensom med värjemåls ed, vita och styrka, det
jag alltid haft ~~afsky för~~ och ännu har afsky
för allt svärmeri, all filosofi, all magi och
allt trolleri; och att jag i alla mål vill mig
så skicka, som mig till befordran lända kan.

Dig, godaste läsare! varnar jag ock. Ditt
upplysta förstånd, din fina urskiljning och
ditt hela vett kan det ej undfalla, att den
vaxnäsa, hvarmed ~~man~~ man skickat ut mig,
den skall jag sätta på dig. Besinna sjelf, ~~h~~
huru ditt djupsinniga och vackra ansikte ~~sk~~
skall komma att taga sig ut med en vaxnäsa.
Du blir vanställd! ~~Du~~ Din hustru flyr för-
skräckt ur din famn, för att kasta sig i en
fändrike, som aldrig läser och som ~~sak~~ ~~ej på~~
~~sådant~~ följaktligen ej på sådant sätt äfventyrar
sin lofvande näsa: din älskarinna springer
ifrån dig och bums i armarna på en bok-
hållare† tro mig! Och detta ~~L~~ är blott början
af dina olyckor. Lägg derföre boken ifrån
dig. Anse dina penningar som bortkastade.
Jag har längesedan öfvergifvit allt hopp,
att återfå min kappa med guldknapparne!

Matt och svag efter det myckna tänkan-
det slog Humbleson upp sina ögon; och då
stod Solen redan i Vester. Han undrade ännu
deröfver, då han märkte en eld i hart an-
dra

† som bara kan räkna och skrifva.

† ordentliga

de en gammal och mörk ek. Han visste ej, huruledes den uppkommit; men han befarade Skogselden. ~~Hvil~~ Och hvem hade vållat den? Han ~~befarade sig~~ såg ingen; och ~~befarade~~ fruktade fördenskull att blifva sjelf ansedd såsom bannman dertill. Häpen såg han sig omkring ~~omkring~~, efter vitnen, till bestyrkande af sin oskuld: efter ryttare, soldater och båtsmän, efter yxor, bilor, spadar eller vattenkaril, till bevisande af sitt nit. Men förgäfves. Allt saknades och blott en gammal hasselpåk fanns liggande vid trädet.

och beklämd +
~~+ och beklämd~~ + och

Elden syntes nedifrån roten utgå i en glimmande sol, som, i samma mån den nalkades toppen, valsade, i hvinande lågor, allt friare och gladare omkring stammen. Från gren till gren hoppade flamman och spridde sedermera ut på de yttersta löfven, som tittade helt förvånade från emellan de ljusande lågorna. Men det blef ännu värre; ty nu störtade sig — så tyckte åtminstone Humblom — en flod af eld ifrån toppen ned emot roten af trädet, och det med den häftighet, att ett stoftregn af gnistor kringfrasade den och spridde sig, såsom en glänsande dagg, på marken; och i samma ögonblick uppsteg från roten ett kallsprång af lågor, utbredde sig i ett hvalf och dallrade, i stjernade kretsar, långt utom de yttersta grenarne.

Elden är lös och ändå tager ingen i betraktande den skada, som [illegible] tillskyndas ~~sjöf~~ rikets sjöförsvar, så det roende som seglande; — ~~utan~~ ropade Auscultanten öfvertygadt, och med en ifver, ett nit, en känsla, en hänförelse, endast jemförlige med den, som fatta den redlige medborgsmannen, då han ~~går~~ går att — åta sig för sitt fäderneslands räddning, eller sin konungs gagn och ~~nytta~~ försvar, grep Humblom till Hasselpåken, eftersom han hade hört att styrk hjelper, till och med för skogseld, + i nödfall, och

och beklämd + ~~[illegible]~~ +

+ i nödfall,

i nödfall. Han ville basa elden; men när käppen vidrörde trädet, förnam han en underlig låt. Från bladen framvälde qvidande och från grenarne klagande toner, som omarmade och kysste, och smekte hvarandra och förenade sig genom kärlek och eld och död i en hel väfnad af Harmonie; hvilken bildade för åhöraren en uppståndelses drägt deruti han, buren af smärtans salighet och glädjens vemod, likasom af tvänne änglavingar, upplyftades till en rymd ~~bildad~~ af heliga drömmar, aningar och förhoppningar.

"Det var dumt att jag ej kom att äta mera i middags:" sade Ämnesvennen till de höga ~~embete och ordnarne~~ embetena och ordnarne, då hans arm trottnade och medan han hämtade sig något litet. Strax bortdogo tonerne och starkare hördes brakat af lågorna. Djupt kände + ~~han~~ sig fattad af sin pligtkänsla, ty det var icke omöjligt, att någon kunde komma, se och ~~[illegible]~~ anmäla å behörigt ort hans ifver, och han anföll, med fördubblad häftighet, elden, som i oregelbundna svängningar utbredde sig öfver slagfältet. Men åter igen hördes de smältande tonerne. De klagade så ödmjukt, så hemförande. De förenade Näktergalens qvidande saknad med Eolsharpans klingande suckar. De ~~[illegible]~~ smögo sig till Ämnesvennens Hjerta, likasom ville de linda det, såsom ett barn, uti ett enda snöhvitt ~~[illegible]~~ liljeblad. Äfven tyckte han sjelf att han blef så barnslig ~~[illegible]~~ af sig; – ja det förekom honom, som hörde han rosorna slå takten till musiken, och såg han fjärilarne plaska på dess vågor. Han blef ändtligen rädd för sig sjelf. Han gnuggade sig, med bägge händerna, i ögonen, och blef slutligen stående i samma ställning, som salig Frundman, Ordens Cantzleren, vid Moritz's begrafnings fest (*). Länge buro dock benen honom icke. På jorden kastade han sig; och från den

Då Humblom

---

*) Stundom ser det ut vid Spelets ömma toner,
Som gråten ~~[illegible]~~ trängt sig ner i Gubbens permissioner.
Kellg; Tempel.

uppsteg, han visste icke på hvad sätt, en varme, likasom från den moderliga barmen. Han sam genom ett haf af sällhet och lefde genom en eon af sällhet.

Ändtligen såg han opp. Då upptäckte han, att elden brann i trädet, utan att skada det. Han lade ~~[illegible]~~ fördenskull ifrån sig all förskräckelse, körde bort all poesi och företog sig att i mak följa sakens gång med sin uppmärksamhet, för att se i hvad slut man skulle stanna. Hos lågorna blef han varse, icke utan en viss förundran, ett gifvit bemödande att antaga ett bestämdt samhällsskick. Men det varade länge, innan sådant ville lyckas. Ofta ställde en tung och förståndig eldvåg sig i position för att blifva grundton till ett system af idel ljus och harmoni, men oförmodadt ryckte den, af någon blå och narraktig flamma, ur den antagna ställningen, in i en yr och galen hoppvals derunder den slutligen sammansmälte med sin förstörare och försvann; och knappt hade en fin och leger eldstråle uppskjutit för att bilda sig, förrän den slutligen öfverändakastades af en mörk och eldrygg rökklump.

Elden hade nu hunnit genomspela första afdelningen af Haydn Skapelse. Inga flammor kretsade mera; inga blixtrar genomkorsade hvarandra: inga lågor vältrade sig ur djupet: och inga gnistror framblänkte ur detta chaos: ~~allt~~ var ordning och harmoni. Orörliga stodo lågorna. Mörkare eller ljusare flammor arbetade blott inom den ~~sammangyttrade~~ genomskinliga massan, och på ekens topp hvilade en solros af eld, hvars stora och glödande blad länge och våldsamt darrade, likasom i alstringens smärtor, intill dess att ur kronan sakta framvände ett förtrollande skönt flickhufvud. Det var Prinsessan: det var den vackra Catharina: det var bägge: det var ingendera. Hon både liknade dem, och liknade dem icke. Hon genom hviskade hjertat, att han kände henne länge; och likväl var hon så obekannt för ögat. Han visste icke rätt väl om det var förtjusning, eller förskräckelse, som han kände; men om munnen flickade

han

han sig. Och när han slutligen såg den bländande glansen uppskjuta och den svallande barmen hvila på de gyllene bladen, såsom i en ~~gyllene~~ lågande pokal, då trängde en intill dess okänd hetta sig genom hans bröst. Han darrade, och han önskade och han åtrådde. — Hvad? — Visste han icke sjelf. Hjertat växte så underbart, och då han tryckte bägge sina händer emot det, likasom för att hålla det, så växte det ännu mera.

Nu knäföll han med ögonen fästade på eken och den sköna Prinsessan, som log så kärleksfullt hans lågande blickar till möte. De tankar och förslag, som nu föddes inom honom, voro flera än han förmådde sammanfatta och förlika. De upptändes af den lågande elden ur Prinsessans bruna ögon. De genomanade [illegible] själen, de genombäfvade kroppen. Ja, han var redan i begrepp att uppresa sig, att störta sig i elden och att ~~klättra~~ uppklättra till trädets krona; då han hörde en vagn stadna på vägen nedanföre.

"Nå, Gud ske lof! Ändtligen vorde vi få litet prosa!" — utropade Auscultanten. "Den här rasande poesien" — fortfor han — "har en lång stund surrat så omkring med mig, att jag varit ~~f~~ på vippen att gå miste både om mitt förnuft och mina framtida utsikter i ~~och min~~ befordrings~~[illegible]~~vägen".

En Dam och en Cavalier utstego, ~~och~~ togo vägen inåt skogen, och närmade sig det träd, i hvars topp den skönaste af Prinsessor thronade. Men i samma mån, som de nalkades och Auscultanten ~~återvände till prosan~~ tankar stadgades, bleknade äfven solrosen och blandade sig äfven Prinsessan med de i en falaska af guldstoft nedfallande bladen. Slutligen försmälte hon med rosens krona, och allt upplöste sig i ett enda accord, hvilken klingade så gellt som då Lucifers första ilskna tår öfver den nyskapade verlden föll på himlahvalfvet. Men Auscultanten tyckte att musiken fick ett förfärligt slut, sprang opp och ilade, utom sig af förskräkelse, fram emot trädet. Då såg han tydligen mannen, med mörka peruken, skynda bort från en buske och i förbigående hälsa på de ankommande. I trädet åter sågs ~~ind~~ ingen ting; men vid dess fot låg en ~~käpp~~ käpp ~~käppka~~ med elfenbens ~~[illegible]~~ krycka. Af denna satte Humblom sig i besittning, och blef under det att han betraktade den, vitne till ett samtal emellan Cavaliren och Damen, hvilka tagit plats helt nära trädet.

Damen, frågade: Min engel! Hvar har du ſvagdrikat?

Cavaliren ſvarade: "I vagnen, bästa ~~Emeli~~ Eulalie."
Skyndade bort och återkom med en butelj.

Damen: Hvad är det här för dumheter? Det är ju vin?

Cavaliren: Du begärde ju sådant, då vi höllo utan för Cortlets kamereraren på Sto porten.

Damen: Man måste vara mycket enfaldig, för att ej begripa, att det gjorde jag för firmans ſkull, efter som flera hyggliga bokhållare ſtodo omkring. — Men kanske skulle Du få lämna den tillbaka.

Cavaliren. Jag skall försöka, min himmelska Eulalie; men utan rabatt torde det icke låta ſig göra. Dock den ~~vigi är~~ minsta ~~ön~~ önskan är min högsta lag. — Minns Du ſista tillställningen.

Damen. Ack hvad den var rolig.

Cavaliren. Ja visst. Men dyr ~~vard~~ var den.

Damen: Lappri!

Cavaliren. Plumerna Du hade på hufvudet, då Du föreställde Jungfru Maria, eller Venus, tror jag det var, kostade ensamt sjutio plåtar. Och nu måtte de tvättas, hvilket ej heller löper utaf för intet.

Damen. Men så fick Du de gamla att spela Riddare med.

Cavaliren. Också fanns der ingen menniska på stället, som trodde att din man var Grosshandlare.

Humblom, som nu erinrade sig att den bortgående gubben hälsat på det äkta paret

paret, framträdde, bugade sig och sade: "Här finner jag liggande ett spanskt rör med elfenbens-krycka. Förmodligen är den tappad af den gamle mannen, som nyss gick härifrån och tycktes vara kand af Herrskapet. Om herrskapet ville hafva den godheten att underrätta mig hvem han är, så blef jag derigenom i tillfälle att återställa honom hvad han förlorat.

Damen: Ja, han är någonstädes i Verken, der min man får pass till hundturken. Men hvad han heter, har jag intet brytt mig om att efterfråga.

Cavaljeren. Förlåt mig, min gudomliga Engel! Det var ej han: det var + + –

Damen. Det är lika godt hvem det var; – det var i alla fall ingen af våra connäsancer.

Humblom tog kryckan och gick hem.

I Dagligt Allehanda läste Auscultanten följande morgonen: "Sistlidne lördagsafton förlorades utur Bänken N:o 60 i Storkyrkan, eller rättare utur Sakristigan, under den påföljande natten, på ett besynnerligt sätt en elfenbens krycka, märkt i ena ändan, med bokstäfverna S. G. E. och i den andra med S. H. J. alltsammans omgifvet med hvarjehanda figurer. Den redlige finnaren behagade, emot hederlig belöning, återlämna samma krycka till ägaren, som träffas i Huset N:o 33 vid Kinstugugatan, tre trappor opp. På samma ställe äro ock rökgubbar af det äkta och oförfalskade slaget till salu.

Humblom genomläste kungörelsen, granskade bokstäfverna och fann att det var frågan om samma krycka, som han hittat på Djurgården. Han undrade deröfver; men beslöt att på eftermiddagen återställa den. Derförinnan gick han att få sig mat på Malmens källare; men den, som såg honom, kunde lätteligen tro, det vandrade han den sista dyra färden – utom Skans-tull. Så tunga voro hans steg. Ack han mindes, huru grymt han förolämpat den vackra Catharina och den sköna princessan i trädtoppen var. Han tvekade; han stadnade tre gånger i trapporna till Malmens källare, innan han dristade att stiga in i salen, der den vackra Catharina var honom till möte, skönare än någonsin. Än nu rådde den goda gamla tiden och klädedrägten. ~~Hon var dugligt snörd,~~ Den fylliga midjan sammanhölls af ~~[illegible]~~ det ~~jernmidda~~ jernbeslagna snörlifvet, likasom folkens kärlek sammanhålles af den Nådiga Myndigheten; och en väldig stubb skyddade helgedomen lika säkert som den Ponduiska Armeen då skyddade Konunga makten. På sjelfva nyårsdagen året förut hade Regeringen låtit sig angelägit vara att afskaffa smaken för fåfängt prål och onyttiga läkerheter; och ~~den~~ fördenskull hade guldspetsen flytt från Cathrinas lindmössa; men detta oaktadt kände Humblom, — ja han kände djupt — att ännu låg mången gnista, efter Skogelden å den kongl. Djurgården, fördold under askan, d.v.s. hans afärgade frack.

Om Du också ej skulle få din kappa tillbaka — sade Humblom för sig sjelf — så bör Du i alla fall återställa det svenska rocket; ty ärlighet varar längst. Emellertid — fortfor han — synes det hänga underligt tillhopa med hela denna historia, så framt den på något sätt hänger tillhopa. Jag är benägen att tro det någon i går vände syn för mig; och om hin ville taga det obudna grosshandlaresällskapet och svagdrickat på köpet, så har jag, för min del ingen ting deremot. Kanske hade den sköna princessan, utan deras mellankomst, kunnit att växa ur ~~[illegible]~~ ~~det~~ solrosen? Kanske äfven kläderna ur trädet? Lyckliga Humblom! Om Du får hjelpa henne!

På eftermiddagen stötte Humblom, stadd på vägen till Kinstugatan, på några af sina kamrater vid Trångsund. Han tillunderligt

sporde dem; hvad de väntade efter? Och erför att de önskade erfara utgången af den högst merkvärdiga undersökning, som nu förehades i Storkyrkan, angående ett der förefallit ganska eftertänkligt spökeri. Auscultanten fasade och ville veta mera. Hvilket föranledde någon att berätta: hurulunda Kyrkodrängen, som flere gånger förmärkt ett misstänkt buller i kyrkan, jemväl sista Söndags natt hört ett sådant. Deraf befarande att tjufvar kunde möjligen hafva inpractiserat sig, hade han tagit kyrkonycklarne och gått in; men vid sin ankomst blifvit vittne till en förtviflad strid emellan Riddar Sankt Jöran å den ena sidan och Draken å den andra, understödd af Princessan, som satt på sig Olof den Heliges jernhatt, och, med en af hans sporrar i hvardera handen, häftigt ansatte Riddarens häst, för dessa gemensamma fiender, hade Sankt Jöran, ehuru tappert han än försvarade sig, varit på vägen att duka under, då en man kommit gående

Fragmenter af
Riddar St. Göran –

Sanct Göran

(1.)

Medan Humblom betragtar Vattumannen och hans uppträdande – rycker Catharina – Gubbarne sönderfalla –

Referendarien hemförer Humblom – denne får der höra läsas St. Görans Historia; och ser slutligen uti en Klädmäklarens entrigue.

Hemkommen finner han Krokman, som väntar på hos för att föra hos till Klädmäklaren – han vägrar Krokman gå.

Klädmäklaren kommer sjelf – förgäfves; med Hr bortgående.

Om natten känner Humblom en besynnerlig oro – spöken synas för honom – han tror sig höra sitt namn ⁋ ~~han hör [illegible] eller finner han Klädmäklaren [illegible] sitta [illegible]~~

Han [illegible] men i det [illegible] han en [illegible] vid Gården kom- ~~ma i [illegible]~~;

För att undgå Referendarien – begär Hrn sig ut, i mening att få se Synen vid Mälshof tager han vägen åt Ladugårdslandet. Der blifver han i hörnet af Gumsehorns och Storgatan varse den upprättade ~~Stoden, för Svenska fri-~~ åt den nu rådande Svenska friheten uppresta minnesstoden, som skyddas af tvänne lejon.

På andra sidan om lejonen, förmärker Hrn någon rörelse! ⁋ Slutligen upptäcker han midt igenom de präktiga Lejonakropparna en man – denne var Referendarien – I det samma finner han att lejonen äro endast 2ne dansgubbar.

Ref. hemförer Hrn. Han presenteras för Alexandra. Gubben berättar läser St Görans historia. Uppger Hrn och A:a Giftermål, såsom ett vilkor, ~~för slutet af deras vandring på jorden~~ för upphinnandet af deras högsta sällhet. Hrn blifver rädd, och medan R. uti ett annat rum eftersöker en Relik, som skall

⁋ ~~han begär sig ut~~
Ursula och Catharina sysselsatta med en trollaparat –

Lejonen af dunst – icke Hagel – slå blå dunster för ögonen på folk.

NB. Lejonens attributer – Sjelfförnöjda väsende. Påfogeln [illegible], gammalmodiga hvarmed en Lejonet oaflåtligen svalkade sig – [illegible] penna utsjutna på sina [illegible] –
⁋ De märkvärdiga ting som skedde innan Lejonen kunde blifva genomskinliga –

Alla faror, som Hm måste genomgå i förstugan – Björnen, som samtalar god &c –

skydda Hm från alla anfall af mörka naturer, ~~under tiden ömnar Hm rummet tager denne Sille fötterna~~, och för att se sig omkring ~~smyger sig bort, under vägen~~

~~Hm beger sig rakaste vägen till Kladm. – der fanns ingen hemma. Han~~ råkar han in i köket, der han blifver vittne till ett samtal emellan 2ne kaffepannor och ett ölstop om det hat ~~Kladmaklaren~~ Referendarien hyser till alla bättre redbara och sannfärdigt liberala naturer – samt det tvång, hvaruti han försöker att hålla dem – Hm förskräckes och flyr.

Han begär sig hem; men och har hågat att falla i händerna på Referendarien – söker han åter fria luften. Då gripes hans själ af en synnerlig oro. I hörnet af Kaggens gatan träffar han Catharina – han samtalar med henne, men afbrytes af ett skimrande sken. Det är Referend. som gör honom uppmärksam derpå, att han vid flykten medtagit den han måste återlämna.

Catharina flyr. – Med beklämdt hjerta följer Hm Referendarien. Då han uppkommer, tillställer denne en magisk operation ~~och~~ ger Hm trenne minnen af Alexandra, och munderar på hans vänstra handlofve ett tecken mot mörka magter –

Alldeles lugn och med tanken endast fästad på Alexandra beger Humbl. sig bort. Utanför huset väntar Kladm. Förgäfves bemödar han sig, att få Hm med sig; väl medgifver han, att han har mycken aktning för klädmäklaren;

Hm:s Grunblomska kärleksord, i hörnet af Prestgatan och Kåkbrinken – nattvakternas förskräckelse, då de såg Konst. Polisens lykta fördunklas –

men han förtiger ej heller: att han ser honom, under en besynnerlig skepnad. – Imellertid framkommer åkare ålderman Rökström med ett ekipage, hvaruti den vackra Cathrina forslas. Äfven dessa visa sig under andra skepnader. Hm kämpar en stor strid med sig själf. Så i det samma Commissarie Rökman tillkommer, och medförer [illegible] Entreprenören Mörkström åkande i Chaise. Dessa förekomma ännu bizarrare. Hm lämnar dem under skratt åt sin sida och går åt klädmäklaren.

Vid ett nogare eftersinnande af följderna häraf, befarar Hm någon blågueset och beger sig till ~~Helsieson~~ Helgeson; och passerar Carl XIIIs Torg. der han finner Ursula sysselsatt att uppvända en eld. 2ne andra gummor komma ridande en från Skinnarviken och en från Sabbatsberg. På elden uppsättes en ~~gryta~~ ~~stekpanna~~ pannkakspanna. En figur lägges deruti – i stad af Incantation. – Hms namn nämnes – hans stigande oro. Pankakan gifves åt Catharina, som synes liksom half ofvande sitta på en sten. – Men i samma mån, som pannkakan förtäres, minskas Hms oro. – I det samma kommer en garde ~~soldat~~ Sergeant, springande i bara skjortan. Han och Catharina omfamna hvarandra. Ursula söker hindra det. Hm framskyndar för att också kasta sig emellan. – Den ena gumman, som ej känner förloppet vill hindra Hm. Strid dem emellan. Ursulas affänder en lif Gardist af hans fann Courir efter klädmäklaren. Denne kommer; Rocklund uppgripes - han medför Cagliostros peruk - han sätter den på Sergeant, denna vaknar, öfver vakt - brandvagten kommer - gumman fodrar; Hm och vill lämna honom åt vakten, han för henne i natten, den besynnerliga klädningen; henne ogörl. Hm förfaras - och flyr ~~till~~ hem. ~~Helgeson~~. - Rockström upp-

~~Helgeson befriar den uppbragta~~ ~~Hm de träffa ett polis-~~ ~~betjent~~. gör med polis betjeningen, efter hvad H. kan under flygten märka.

Om morgonen inkommer klädmäklaren. Frågor köra - Kl. förmäler sig vara sänd för att fråga om Hm ville åtaga sig en lönande process. Hm får strax bättre mening om Klädm. De begifva sig till Grosshandlaren; öfverenskommelse träffas om Hms biträde i Concursen. Under vägen upptäcker Humbl. skälen till sin vedervilja mot Kl.:-

Lindwurm uppkommer på anmodan af Kl. och underrättar sig om Hms förhållande. Han beträdar det han uppmuntrad af sin sista framgång med Peruken, nu beslutat att kraftigare inverka på upplysningen, icke blott genom en tidning, utan och genom amuletter, hvarmed han, då prenumerationen afstog, ernade drifva handel i Sjädel m.fl. Snusbod. - Han anmodar Hm att påföljande natten vara sig följaktig till Thora Borsalen, såsom ett Gudigarhe ställes för upplysningsväsendet, och som han fått i hemlighet hyra af vaktmästaren.

Ledamöter innom Utskottet

(2.)

Humbl: beger sig ut men möter af Ref: som, berättar, att han hört att Grosshandlaren ernar resa, og ~~uppdrager åt~~ vill uppdraga åt Hm att bevaka en del af Alexandras der innestående fädernearf. Humb. efterfrågar, hvad arfvode han kan påräkna – får löfte om dylikt – åtager sig uppdraget, uppträder; Ludthas Madden – bestrider frågan om Grosshandlarens hälsande – rakar på hemvägen i gräl med Helsison – som påstår hans uppförande vara skamligt hvaremot Hm förmenar, att det är just på det sättet mången kommit fram i den juridiska verlden.

På eftermiddagen vill Humbl: gå till Ref. för att berätta förloppet, men samvetet slår honom. – han törs ej af fruktan för spöken. Han uppsöker Helsison – denna går – ~~Helsisonen~~

I stället går Hm in i Storkyrkan, som han finner öppen. Der betraktar han [illegible]. hans känslor derwid – hans känslor då han skådar den [illegible] målade förfärligheten.

Ref. inkommer. Humb. springer bort. ~~Han~~ Han träffas af Grosshandlerskan, som inför honom. Der träffar han Catharine. Men kan omöjligen fatta tycke för henne. –

aftonmåltiden hos Assignanten –

~~Han bor~~ Klädmäklaren, som frågar honom om anledningen hartill, får veta allt hvad Referendarien sagt honom. Han ~~framställer~~ gör en framställning om sin Broders ~~bet~~ benägenhet för trolleri. Han öfvertygar Humbl. att han är förtrollad. han föreslår honom att följande natten ~~en~~ låta skjuta om sig, för att återkomma till sitt förnuft.

Humblom följer den vackra Catharina hem; får utaf henne veta. Att hon samma eftermiddag lämnat Malmens källare och att hon hädanefter skall komma i pension hos Grosshandlarekan för att lära sig seder; emedan klädmäklaren och Ursula, beslutit att låta sammanviga sig och upptaga henne till eget barn —

Humbloms besynnerliga vision ~~fru~~ Den gamla Margaretha inkommer för att invitera honom till ~~klädmäk~~ Skependarien till middagen — han nekar. Gubben kommer sjelf efter honom i hofsladen. Efter måltiden föreslår Gubben, att sofva middag. Derpå ingår Humblom — Under måltiden anställer Gubben en magnetisk operation — Han examinerar Humbloms själ hvar den förut hållit hi-polis-förhör — det upptäckes att han var Gereon, som öfvergick till Öfra landet på det att han skulle få egen fri arv. Humbl. kan emellertid icke uppgifva den-tingen han är Gereon, utgå eller annan. Gubben går bort, sedan han framställt ~~et~~ kopparfatet med rökgubbarna.

Humblom vaknar. Rökgubbarna betjena honom — öppna dörren åt honom — Då han går förbi köket gör han tyckanskande rätter af kaffepannor, vallen embaren m. m. för sin befrielse — en peruksstock talar till honom — äfven bagorna och rockorna med flera i förstugan

På gatan träffar han ~~tre~~ ~~unna~~ Rökman, Rökström och Rökland, som invitera honom till aftonmåltid — Man går in på tre remarc paperas der. — Klädmäklaren

NB Det ~~fort~~ ödmjukt nalkas beredelsen — Humblom går om sin själs öden —

Till inte gör förtrollningen, bortsen paunderingen — lättet härföre —

edaufter skall komma
hon hos Grosshandlen
för att lära sig eder;
n klädmaklaren och
, beslutit att låta
öfverga sig och uppe-
henne till egit barn.

---

mblom besynnerliga resan
den gamla Margaretha
mer för att inviteras
till ~~klädmäk~~ skifven
n till middagen — han
Gubben kommer sjelf
nom i gosskaden. Efter
den föreslår Gubben,
fva middag. Derpå
Humblom — Under mål
anställer Gubben en
tisk operation — Han
drar Humbloms själ
en förut hållit till
förhör — det uppdaeker
en var Gereon, som
ick till Östra landet
att han skulle få
i den. Humbl. kan
då icke uppblysa den
han är Gereon, sjelf
ens Gubben går för
fordt, sedan han fram
koppar fatet med
orna.

---

m vaknar. Rökgubben
ne honom — öppna
ut honom — Då han
köket hör han tyck
röster af Koffynan
den emban m. m. för
sibo — en peruk stock
i honom — afven la
och rökorna med
förtingan

Han träffar han ~~tii~~
Rökman, Rökström
land, som inviteras
till eftermiddag —
i in på tre remare
der. — Klädmäklaren

och Lindvarm tillkomma. Man
supérar — och kl. 11. begge sig
samtlige till Beurssalen.

Decoration derstädes. Den Magiska operationen — Beswärjelserna mot Fantasien. Lindvarm kopper Humblom, för att aftappa allt fantastiskt blod. Formerna af detta blod i kärilet — Animalierna skojar. — En stor uppblåsare och flubbeist rökes in effigie, för att ~~ej~~ kunna hålla sig öfver julen och sommaren — o

---

Operationen slutar. Humblom känner, då han om morgonen vaknar fri från all fantasteri —

Humblom uppsöker åter Thorleifsson och anmodar honom å nyo att begifva sig till Gubben; medan han är borta, begifver Humbl. sig att träffa Catharina — hon åtföljer till mor på stads auctions kammaren, Humblom tror henne göra de första inropen, — Hennes älskvärda tyglausig derivé

Concepter

§ Derigenom att Alexandra bortlagit det ofskapade gullet, och deremot ditlagt annat tagit ur en gammal grafning, uppkommer en stor villervalla vid en besvärjelse af en afskedad sergeant, vid Gardiet inställer sig såsom Catharinas älskare

§ Verkningarne af Alexandras Bandror på Lillidays bröst.

§ NB. Alla dessa underbarheter m.m. kunna ej i Lillidays själ uppväcka en Poetisk anklang, under det att Skorsstenen den förutan höjer sig till den punkt det gubben önskar.

Lilliday vaknar i det samma han såsom Rikshärold utropar Thorolfson till kejsare!

Oppe vid Taket i ett stort rum, ~~till en~~ var fästad en liten Morian gosse som uppbar en Guldkrona; denne antog lif, och började att röra sig samt lyfta Guldkronan upp och ned, omsvärmad af en mängd små kobolder, några tjocka och runda, andre åter tunna och långa, hvilka lik en getingsvärm omsurrade honom; men ej märktes annorlunda, än att skepnaden af den skymtande ~~mot~~ genom: kuggan mot väggen. – /: ~~Ke~~ Morianen var ken kung för kobolden /-Pysken?) Slutligen nedsteg morianen, antog form af en ~~ödla~~, stor ödla, men förändrade om och om färg, om och om hufvud – än var den eldröd, än svart – än hade den ett menniskohufvud – än en fisk – än en fogel – han förföljde någon, som ej hade annan räddning, än att kasta sig på Golfvet och tekna ett kors – då han kom till tvärstån på korset kastades han likasom af en Elektrisk stöt tillbaka, och slog ~~[illegible]~~ bugter med stjerten, ~~som~~ hvilka, ~~[illegible]~~ kydde han Guarato.

Samtal emellan tvänne stora Koffekannor med ett slags menniskophysionomier hvari slutligen ett ölstop blandade sig –

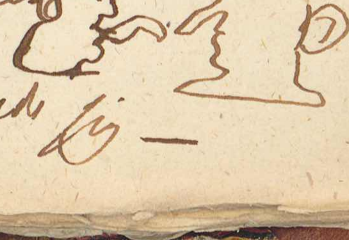

Käringen som kom ridande på sin
svarta katt från Skinnarviken till
Munkbron, för att uppsöka en
traspråd morot. — en trolsk morot,
som hon satt af —

Recension öfver Roman af Thorolf-
son ~~i [illegible]~~ som ropar: detta är ju en Roman —
det vore fan — min själ är det icke — men jag är
ej romantisk. Det ~~vet~~ kan du ej så noga veta.
~~Men om det är en Ro~~ R Bevara mig Gud att
inblanda mig i en Roman — ~~lå~~ ~~do~~ Tidnings skrif-
varne — Recension à la Argus.
Stockholms Post —
Journal
Anmärkare
Upsalas Litteratur Tidning
Granskaren —
Journal för handel och slöjd —

Tilledag: ~~[illegible]~~ men är det en Roman, så komma
de och in. — ohyfselaktigt —

21

Hartin väg
svargå Skog
later på hon
smida ett pa
dande jerns
i hvilka han
till fängelset,
han med rem
af ~~[illegible]~~ oas
skarp jorsk
Denna marter
dar Georg och
rapport att ha
kan dödas,
trollkarlen
hin befallning
gifva honom
drysk i ändan
att göra honom
~~fö~~ färdig. M
Store klarset
var nu Georg
domen sanna
läsfuls tillvid
förgift, men
lika litet fr
Anathanius
var sig bevägd
andaga Ästhe
om Georg vill
uppväcka en
Detta sker. ~~De~~
~~[illegible]~~ Anast
bekänner sig
nu och Galsi
Nu ~~Lig~~ tronim
ga till Georgs
han omvänder
döper dem,
ibland andra
Bonde Glycer
som efter Geor
funnit sin
oxe lefvande

2/

Härtill vägrar Georg. Vredgad Kejsaren låter på honom smida ett par glödande jernskor, i hvilka han piskas till fängelset. Georgs han med remmar af ~~oxhud~~ oxläder skall piskas ihjel. Denna marter uthärdar Georg och på rapport att han icke kan dödas, får trollkarlen Anastasius befallning att gifva honom en trolldryck i ändamål att göra honom van~~sin~~sinnig. Med ännu större klarhet bevisar nu Georg Christendomens sanning. Anastasius tillreder då försöket, men med lika liten framgång. Anathasius förklarar sig beredd att antaga Christna läran om Georg vill ~~uppväl~~ uppväcka en död. Detta sker. ~~Detta Allvarligt~~ Anastasius bekänner sig öfvervunnen och halshugges. Nu ~~till~~strömma mängden till Georgs fängelse, han omvänder och döper dem, bland andra en Bonde Glycerius, som efter Georgs löfte funnit sin störtade oxe lefvande. ~~Om~~ Men

~~tle sören~~ de nedfallande bloddropparna bilda rosor–

Då äfven nämnes fallet Humblon i Kälter – han förhärlikt för detta kreatur, han känslor vid afsynen af en frodig betesgång –
Blommelin gradas denna känsla hafning. Hvem är ni väl, han går efter Christallen.

men påföljande natt
ter Georg martyrkro-
nan sjelfva öfver sitt
hufvud; han befal-
derföre sin tjenare
att föra hans kropp
till Palestina.
Slutligen införd
Georg till Diocletia-
nus som nu satt sig
till rätta uti Appolo
Tempel. Georg tvin-
gar afguden att
bekänna, att han
endast är en fallen
engel; han återv
honom till afgrund
Apollo flyr under
ett gräsligt tjut.
~~hans~~ bild faller
i stycken och alta-
ret förstöres af en
underjordisk eld.
Alexandra bekänn
sig högljudt till
Christendomen. Appolo
prester, till hvilk
Diocletian öfverlem
nar de sågo nä
~~läta~~ släda St. Geor
och Alexandra;
kejsar, den sedna-
re dör på vägen
till afrättsplatsen
men den förre
blir halshuggen

clito Sanctorum collecta, digesta et illustra-
ta ~~+~~ a Godofr. Henschenio et Dan. Pape-
brochio Tom. III p. 100–163.

§:1.

Sagorne och kännedomen derom.

[illegible] att jag tyckte; men änna en gång [illegible]

men påföljande natt
ser Georg Martyrkro
nan sväfva öfver si
hufvud; han befa
derföre sin tjenare
att föra hans krop
till Palestina.
Slutligen införes
Georg till Diocletia
nus som nu satt sig
till rätta uti Appol
Tempel. Georg twin
gar Afguden att
bekänna att han
endast är en falle
engel, han återske
honom till afgrund
Apollo flyr under
ett gräsligt [illegible]
hans bild faller
i stycken och alta
ned förtäres af en
underjordisk eld,
Alexandra bekänn
sig högljudt till
Christendomen. Appol
Präster, till hvilk
Diocletian öfverlä
nar de fångna
låta släpa St. Geor
och Alexandra;
Kejsar. Den sedna
dör på vägen
till afrättsplatsk
men den förre
blir hals huggen

Diocletianus dyrkar i synner-
het Apollo; uti hans
krigshär befinner sig
Georg från Kappadocien
såsom öfverste. Efter
sin moders död begif-
ver han sig till kejsaren,
och träffar på vägen ge-
nom Libyen uti Staden
Silene. Der hör ~~han om-~~
~~talas en dra~~ finner han
allting försänkt i en
djup sorg, i anseende
dertill att en drake
uppstigit uti en sjö. [illegible]
[illegible] nadning [illegible]
man då han kommer till
Diocletian, så har han
ryktet föregått honom.
Han tillspörjer Georg,
om han ~~utradat~~ dödat
draken och om sådant
skett genom tillhjelp
af korset. Han med-
gifver detta och bekänner
Christendomen. ~~[illegible]~~ Con-
telen Magnentius veder-
lägger honom, Diocleti-
anus smickrar och önkar
honom; men då Georg
förblifver ståndaktig,
så dömmes han till
döden. Då framträder
[illegible] med en lans för
att genomborra honom,
men denna böjer sig
som ett bly. Han blifver
derpå afförd till fängel-
set, ~~en sten~~ fjättrad och
en sten lagd på hans
bröst, oskadd fram-
träder han andra dagen
och håller oförfarad
sin bekännelse. Han
bindes vid ett hjul, som
drifves emellan skarpa
[illegible] instrumenter. Han

liter utan klagan och ſom-
nar slutligen. Diocletian
anser honom för död, hå-
nar honom och hans Gud-
ſänd ilar till Apollos
dyrkan. En röst utur
de hängande molnen
tröstar martyren
och en hvitklädd yng-
ling, med ett glänsande
ansikte, reser honom
upp och han stiger
oskadd från hjulet.
Kejsaren vill i början
ej ~~erkänna~~ känna
honom, men, svarande
och hans hofmän
Anatolius och Proto-
laus intyga att det
är ~~han~~ Georg. Dessa
afrättas af kejsaren.
nan Alexandra öfver-
tygas om Christna
Gudens allmakt. Hon
förskjutes af kejsaren
och fängslas. Georg
kastas i en brännan-
de kalkugn; men
blifver efter tre dagar
brott ~~och~~ derifrån
dragen ut i en glän-
sande klädnad. Dio-
cletianus förklarar
honom för en troll-
karl och ålägger
honom att göra
underverk. Härtill
vägrar Georg

P. M.

Vice Amiral Wirsens första krigståg voro under Finska kriget åren 1788, 1789 och 1790 (*) Efter Svensksunds Bataillen var fråga att ge honom Tapperhets-Medaillen; men hans far undanbad den samma för honom

der utan klagan och som
slutligen. Diocletian
genom för död, hå
honom och han Gud
ud ilar till Apollo
yrkan. En röst utur
tjungande molnen
stad martyren
en hvitklädd yng
ig; med ett glänsand
sikte, reser honom
n och han stiger
kadet från hjulet
jsaren vill i början
~~erkanne~~ kanna
nom, men trängs
han hofvid-nu
nadvlen och Proto
ar antydt att de
~~han~~ Georg. Deß
ådas af Kejsarin
n Alexandra öfv
ar om Christna
udens allmakt. Hon
stjuten af Kejsaren
fängslar. Georg
står i en brudnan
kalkugn; men
ser efter tre dagar
ord ~~och~~ eller der från
agen ute i en glän-
nde klädnad. Dr
tranen förklara
nom för en troll
l och ölaggen
nom att göra
verk. I Härlii
rar Georg

∤ förstår Farbror, att just

∤ syltburkar

∤ i försakelsens tårar

N:o Blåsfogeln — går bo under peruken — brandgula skatan —

∤ frasade

Vet Farbror! att jag tyckte; men ännu en gång vaknade jag mig, och sågo att det var bara en dröm, ty kan Farbror tro, att ~~[illegible]~~ jag tyckte mig stå likasom i kalken af en lilja, ~~[illegible]~~ men det var ingen kalk, men det var urnan: en grift, den urnan som min ~~[illegible]~~ Det dödens aska och de förbrända benen efter afsidna ~~[illegible]~~ solar, och som omslöts af ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ jag ser stod ~~[illegible]~~ evigt utsträckta blad af en lilja, hvilkas likväl uppfattade rymden, ty rymden kan lika så litet som tiden uppfattas evigheten. ~~[illegible]~~ Men på urnans lock, som utgjordes af pistillerna i evighetens lilja, summo verldssystemer såsom frögrand och jag gjorde dem till en tafla, derigenom att ~~jag icke kunna~~ då jag skulle uppfatta ~~derigenom att~~ dem jag mätte dem efter måttet af mina ögon, och räknade den tid, efter min uppgång och min nedergång, oaktadt jag icke utgjorde en ~~billion~~ million del af ett det grufsta tal den styrande [illegible]: ett [illegible] solsystem svinner att upptäcka på sina bräckliga sifferstaflar. Men Farbror ser på mig, så förundrad, och sannerligen skäms jag icke öfver för så vidunderliga drömmar. Men kan Farbror tro, att jag ändå tyckte att jag betydde någon ting och svarat jag mera än: Kongl. Hofskräddaren, den jag annars är bara Auscultant. — Det är icke ∤ bara, det ∤ hade Klädmäklaren, och auscultanten fortfor: Med ∤ derigenom, att jag befann mig i dödens urna hade jag förvärfvat mig lif och betydelse, och ~~ty~~ jag trodde ~~[illegible]~~ solen tjena mig och ~~[illegible]~~ att stjernorne för min skull drucko natten; men vet Farbror att jag var sjelf en sol, men likväl icke större en Orangemålsfil, som ville skina på moln och genom moln och ~~jag~~ moln ~~[illegible]~~ hvälfde sig framför mig. ~~men jag var sjelf icke ämnad att molna~~ ~~Men jag ville icke~~ I dem inblandade jag mig och jag var ingen farligare sol än att jag kunde mycket väl ~~inblanda~~ ~~inblanda mig, molna~~ beblanda mig med molnen. Det voro ~~[illegible]~~ brännemål som synnerligen förekommo mig hårliga att deraf bereda mig en nattrock. ~~Efter som~~ Emellan dessa skred jag brännande, men då var jag likväl icke någon sol mera, utan endast en ~~[illegible]~~ ringa hvitling, som ~~[illegible]~~ sprattlande sökte nå en viss höjd på den vackra gården. Der var ~~[illegible]~~ ett lustigt lefverne, hvilka Karaffiner dansade med saltkar, ~~och~~ bordknifvar hade hängt vingar vid skorna på sig och commenderade öfver allt, hvaraf perukerna, som till naturligt öfverlade på sina caderganger hade mycket nöje; ~~Emellertid kom en peruk emot mig~~ men det som i synnerhet frapperade mig var att ∤ ~~syltskålar~~ spela claver accompagnerade af ~~[illegible]~~ gräshoppor vettbokar. Emellertid kom en rödgrön peruk ~~[illegible]~~ ~~linkade~~ linkande emot mig. Det är visst en skalm den peruk tänkte jag för mig sjelf; men blef så förfarad när jag ~~kom~~ i i honom igenkände Herr Presidenten att jag åter sig förvandlade mig. — Ja, jag bedyrar Farbror, att jag kunde förvandla mig; men det försäkrar jag att jag icke gör när jag är vaken, ty jag är en hederlig karl. Emellertid hade jag ~~genom förvandlingen~~ ~~[illegible]~~ blifvit men molnen bestodo endast af doften utflockande lifsvätskor och de samlade sig och då ~~[illegible]~~ lifsvätig sol sken på dem, då bröt sig en skimrande morgonrodnad af evigheten, ~~[illegible]~~ speglande sin henryckningens guld och saligheten silfver. ~~[illegible]~~ som fordom natt ~~[illegible]~~ spridde på de vid ~~[illegible]~~ kronjorne andar fänglade min nerblommorna ~~[illegible]~~ för det kommande. ~~Men hvarje~~ Det besynnerligaste var likväl att hvarje ~~[illegible]~~ doft i och för sig sjelf utgjorde en sol, som kunde med sina strålar ~~omfatta~~ ~~af~~ icke blott ~~[illegible]~~ omfatta ~~en sol~~ ~~att se~~ hvad det icke sett eller hört, utan äfven älska, ~~[illegible]~~ och på sådant satt sammansmälta med molnen, att de värmde det blifvande och tyckte på det kommande. ~~Framför min sol flög~~ Framför min sol flög hänna molen, det enda var himlablått, men då jag skulle skina på det, så sken det i stället på mig och det så brännhett, att jag måste söka skydd bakom ett elitfärgadt molen, hvarutdt Prinsessans klädning. ~~Det~~ Det molnet tyckte jag mest om, ~~[illegible]~~ det var ett guldt och valfärgadt moln, och i ~~[illegible]~~ skuggan af det, förvandlade jag mig; ty kan Farbror tro att jag tyckte att jag kunde förvandla mig, men det bedyrar jag Farbror att jag aldrig inte gör, när jag är vaken, efter som jag är en hederlig karl. ~~[illegible]~~ Men molnet tyckte jag att jag gjorde mig en nattrock utaf, ~~men~~ likväl var jag då icke mera någon sol, utan en ringa fjäril, som sprattlande sökte nå en viss höjd, på ett berg af det ~~[illegible]~~ deg som Kongl. Landtbruks Academien ~~[illegible]~~ pligtig ~~af~~ att mäst älskar. Der må Farbror tro att det var ett ~~[illegible]~~ lustigt lefverne. Hvilka Karaffiner dansade lustigt om tokar skålar, bordknifvar hade hängt vingar på sig och commenderade allt gif va akt; hvaråt åter Perukerna, som helt naturligen trijnade på sina caderganger hade mycket nöje. men det som mest frapperade mig var att ~~se~~ se syltskålar spela claver, accompagnerade af ordentliga gräshoppor. Emellertid kom en rödgrön peruk linkade ~~emot~~ mig. Det är visserligen en skälm till peruk tänkte jag först för ~~mig~~ sjelf, men hvilken kan beskrifva min förskräckelse då jag i honom igenkände Herr Presidenten. ∤ I ögonblicket förvandlade jag mig ~~[illegible]~~ ~~en [illegible]~~ ~~[illegible]~~ men ~~[illegible]~~ blef i det samma en ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ hvarigenom jag [illegible] [illegible] och blef till en liten fogel. ~~Då jag lyfte~~ Men flyga kunde jag icke mycket. Då flög en gårblå dufva förbi mig, och af hennes fjädrar föll en på mitt hufvud, den tog jag och satte under min venstra vinge; ~~och så förmådde jag att~~ ~~Jag tog lyftade mig och vingarne bure mig~~ och då märkte jag att vingarne bure mig. Men, som Farbror lätt kan ~~[illegible]~~ begripa, så är det ett ganska halsbrytande arbete att så der vifta emellan himmel och jord. ~~[illegible] kände jag och lite någon hug af den stora saligheten att~~ I sådana fall gör ett ~~[illegible]~~ återminnelse någons cheveras underständen ~~[illegible]~~ opålitlig [illegible]. Derfore ernade jag mig också ned till marken i gen. Men den [illegible] blå Gården, [illegible] att göra sig ett nöje af hålla mig öfver jorden. ~~Nu måste med tänkte~~ Kofta

, utan ~~[illegible]~~ den oskyldiga trollkarlen Tällerspark
ordentliga:
et skall du så dits bröst mot menskligheten våpna?
, tu du menskor tragt att gråta eller sjunga,
vor du att vördad bli? O tänk ej, tänk ej dit;

Emilian

hvad det kostar ville tänkte jag, så måste du ned, tän-
te jag; men lyckan gör nikligt på att besvika mi
ty ~~t~~ hjertat kände sig så fritt, med vann men blode
derin och gandingar flöt derifrån; men gandlinga
ne försvann sosom glänsande ~~fj~~ fjärilar framför
mig och samlade sig ut en punkt, och der var
icke gåd, men orden borde ~~t~~ i Slasket. ~~men~~ I
det samma kom en brandgul skata och af henne
fick jag också en fjäder; då blef jag utaf med
den Gästla, ~~[illegible]~~ och strax förvandlades ja
till en vanlig blyfogel. Sedermera gick det lä
för mig att komma ned på jorden, der jag skode
mina tarfvor och vann tjenster, under det at
jag ~~[illegible]~~ tillika
med skatan gjorde oss ett ~~[illegible]~~ rede, uti en
sådan der gammalmodig peruk, som farbror
vanligtvis brukar.

Barn! kom i hog att den peruken har varit
den store Cagliostros peruk; som jemte några flera
hitfördes af den bekanta expeditionen at medel
hafvet för att gripa Riksförrådare. Honom fingo
de väl ej, men i stället utlämnade en Italienar
perukerna, ~~De voro då~~ som voro af mycken nytta
i råd och dåd ~~men~~ Men vidare.

Ja, en dag fortfor D. ~~[illegible]~~ kom en orkan
~~och~~ då peruken föll öfver oss, men då kom någon
med det blå bandet och i det samma vaknade jag.

Innehafvaren häraf befullmägtigas härigenom, att
å mina vägnar, hos Stockholms Välloft. Rådhus Rätt
uttaga Stämning å Herr Grosshandlaren Gustaf Theodor
Keijser, i egenskap af Executor, utaf det af aflidna
Jungfru Johanna Christina Åkerblad i lifstiden upp-
rättade Testamente, eller hvilka samma sak i öfrigt
angå kan, uttaga Stämning rörande klander

(jag tror snarare att det är en kalfdans)

En besynnerlig administration är denna kläd-
mäklaren, men den upplyste föll ut i denna tirad:
Välsignom dessa män, med snille, mod och styrka,
Att tugnet jagade att menskans högsta yrka i
hvid allsom man upplöste sig i ett askfärgadt tröken.
Säfligare, långsammare gingo, eller rädare gingo icke,
jagade ändar som ~~hm~~ & blå den Upplystes beundrande

& ~~nyhe~~ låta se sig utom kroken, då

son Kardbenedikt (: Centaurea Benedicta:) för att ~~återsi~~
såväl härmed inverka blyplåten. Hitintills hade ~~manli-~~
~~gestalter hm~~ endast manliga gestalter visat sig, nu
uppträdde utanför kroken qvinliga: en amma, ~~lik~~
välsignad på bröst, som den Ephesiska Diana, ~~diade~~
bar i famnen en mängd spenabarn, eller möjänsa ok-
landshöflingar, som alla diade ~~välb~~ rikligt. Vidare fram-
framtedde sig en husmamsell, sysselsatt att ur ~~lbtr~~
portalens spiskammare eller skänmaga gifva fram
sin kvotillhet ideer för dagen, för stunden eller snarare
för minuten, så framt upplysningen annan hennes så
sagt att vi ägde ~~tirfla~~ likaså väl Timmblad och
minutblad som dagblad. Men ~~det~~ det ständiga bråket
vid henne ~~akta~~ äfven ~~lika~~ så förnäm af stiken
som en riklig framtagen mamsell lärkemner, och
hvilket äfven både rebdejan af unring fleitan fingo er-
fara. ~~Tys~~ Den förra tyckte ständigt sysselsatt att lag-
ga något afsides för morgondagen. ~~annat~~ Den andra
hade troligtvis kommit med för det att hon var
vacker medan hon var liten. Dessa åter följdes af andra;
ett tåget fluxade af Farmor eller skyddsgammal, som
kunna fatta hela sitt lif till den icke fortunat önskeladt,
den franska kopfadt, som åter anlades af henne farmor
hon af ett horn i sidan (*) föranleddes att aflägga
den ~~uppsatt~~ uppsatta morja hon dittills med förmån
dragit. Men öfver hela detta betydelsefulla uppträde

*

spridde sig en sådan glans af anticiperad fullkomlig-
het, att auskultanten icke vågade att vidare ~~uppföra~~
upplyfta sina ögon, dock hörde han den upplystes
röst: Jag sett de planer vidd, vår årlast gick att göra;
Men och den svaga flickt som kom att enna forstora
sar ~~detta~~ den föregående Staten så ~~t~~ betänksam och
ängmodig, som en dagskiftning ~~tör vara~~, så gick den ~~på~~
~~efterande be~~ påföljande så mycket hurtigare ~~tir~~ på. Den
var en ordentlig elfdans med gallerarmar, på ~~framt det~~
~~framare~~ eller en ~~myserande~~ masquerad, der en hop theaternympher
uppträdde i helvetiskt qvinliga drägt. ~~Ty~~ I stället för att

& ~~vanligen är~~

sjelf väga, var det fru Justitia som lät väga sig på den
ena skålen, och sin bindel på den andra. Att hon man
härvid var tyngre än bindeln var lätt att begripa, men besyn-
nerligast var att ~~den~~ ~~la~~ formodligen ordföranden sjelf
utförde den vändrande ställning som upptar vågskålen,
ty att på hans rakt utstående stångspikka var den obak-
liga vågen fästad. Likasom en bygg i spönshuset eller
Sezir i sin harem gick våghållaren Ψ ensam i denna qvin-

Ψ ensam man

noförsamling, ty om det var Rådets Secreterare, som
utgjorde stiftet på vågbalancen, så var denna säkert
en Eunuk, eller snarare en Påflig Kommersk Castrat,
som sålt, hvad ingen får sälja, till kyrkan, som är Staten,
som åter är skattkammaren, som åter är mödornas
belöning likasom folkets kärlek symbolisera genom
ett Guldregn, som Godtrogheten superstitiös sköter öfver
sin lystna Danaë i stället för att låta det falla uppå
hennes ~~kommer farrar af kamm~~ Kammar-marskal-
lar-Herrar-Junkare- ~~er~~ skallar och pager. Damerna
voro granna. Öfver Tvesyrssnällt korde de till hofs och
handmärvarne derutöfver stupade, så betalde de efter taxa
ty Damerna voro emellertid framme. Men Auskultanten
straffade sig sjelf, för dessa så yttersta orediga begrepp, hvil-
ka vållades af den oordning hvari Andarna utanför
kretsen framställde sig, då den ~~af~~ Paracelsus så
vältydigt beskrifna, Sanct Johannis örten (: Hypericum
Perforatum:) *) svävande vid sjelfva upplysningens

*)

deklon, för att ~~göra~~ genom sin rök göra kraften i
blyplåten ännu dygdare. Ty såsom ~~äkta~~ örten är
menska troldk, så funnos ej heller några större hamn-
spere, eller hamnlöparsker än de som nu omgåfvo
kroken, hvari den upplyste tillika med Klädmäklaren
Auskultanten sig befunno. Dock gick allt skickligt
i sidan ~~för~~ den oskyldiga Trollkarlen tällorspads
oordentliga:
skall du så dit bröst mot Menskligheten väjana?
tu da Menskor trago att gråta eller fasna,
den att vördad bli? O tänk ej, tänk ej det;

emedan

10. 7/4.

Det afgörande ögonblicket närmar sig: sade klädmäklaren hör är qvist, Konglin, ~~hasta det på elden~~ efter bäsuun Ingen: J. outan det vid upplysningens facklor.

Detta gjorde ocksä den Upplyste, då ~~han~~ i det samma for genom ~~den~~ dorren ~~från~~ till qvbe rum mit enkom ett hjelhölals, under det att från Remedlingskommissionens rum inkrystade en liten mjölkgare eller Skjärtkörna med blagrå hår, de insallna läppar och utslächta ögon, med förfärligt kläder i Ryskt morlif, Rysk militairstånd krage och Ryska röda uppvek på rocken. Denne sprang trenne gånger omkring kretsen, liksom ville han öfverskrida den; men ~~sankt~~ defilerade ~~sig~~ i stället mot ~~til~~ hörlaget, som han ~~[illegible]~~ först uppsatt, hvarefter han ~~[illegible]~~ fortsatte sin cyrkel på spetsarna, sedermera på hälarna och slutligen på knäskålarna, som följde hvar efter.

Jag tror att det är tredje hufvudstolen sade klädmäklaren, likasom för sig sjelf, då ifrån samma mjölkgaren vände sig med ett vällight betydande blick mot Tröjan ~~[illegible]~~ den han åter hotade att bestorma; men ~~[illegible]~~ den upplyste, som under tiden vändt blyplåten, i rocken, tillropade honom:

Så läras Evlorran af blommans brodd, som knoppas,
Man njuter hvad man tror, man äger hvad man hoppas.

~~[illegible]~~ Då haren disgracierades och försvann.

Vad haren liten, så var den skyffeln, som, under det att den upplyste låde ~~[illegible]~~ på upplysningens facklor Stoffsak (: Skjalurs impudica) och dermed berörde blyplåten, ~~så mycket större~~ intryggade ~~[illegible] med central [illegible]~~ ~~[illegible]~~ så mycket större. Att det var en skyffel af rang kände man

se af blankningen, att det var en skyffel af mod + adagalade genom ~~[illegible]~~ tvärhuggningen vid Narva a la Charles XII, att det var en skyffel af vigt utvisade den förgyllda sporren, och att det var en skyffel af betydelse intygar af hans fabrike och hållning. Men ~~[illegible]~~ ännu den samma hederbegrade en dansmästare af 1730 talets uppfostning, med en ovanligen smakfull peruk och en annan smakfullare promenad värja, samt frölein, hvarpå han strök de förtgade minuetterne under det att sjelf gick gravitetisk genom så höga sprang att de röda skoklackarna syntes öfver skyffelkragen;

Om detta icke är ~~[illegible]~~ den så mycket omtalade militärdespotismen, så vet jag sannerligen icke hvem det är, sade klädmäklaren, hvilket ock befanns vara verkliga förhållandet, ty då den Upplyste ropte:

Se der en krigets son — förgjust åt Stridens lager;
Han far med hjeltars fullt af allt hvad rykte frågt
Om Alexanders mod och Romars triumferers prägel,

~~fra~~ spelade dansmästaren general marsch och applicerade ~~[illegible]~~ bort.

Då elden låde nu genom (: verbena officinalis) ut hvar rök blyplåten ~~[illegible]~~ tillräckligen pärvade, utan all annan läkstöt, än att en fornäm man, ~~[illegible]~~ och för att fleta af ~~[illegible]~~ Ornysferhandsfetter i anbringadsfallet, en nyklädd Skorstenen, som sannolikt efter egit godtfinnande uppsatt ett fromanskosslag, passerade förbi kretsen med ~~[illegible]~~ på ett silfverfat #

Till elden, som såg helt rödda ~~[illegible]~~ och vacante ut, ~~[illegible]~~ ropade ~~den~~ Upplyste, innan bäraren aflägsnat sig:

Hvad bragder! hvilka män! Välan, hvad saka detta!
En skra på ärans null, ett blad åt ärans hjeltar.

Då en gång trodde Resultaten sig försatt & på Ärmark nedan i Vernamo eller och förekom, ~~det~~ hvarom som säg han ~~[illegible]~~ Tiusfallet gör skyssen uppföra. Korslagsmakare med broderade gallar skyddade kullen byxor framför kretsen och kornoläcusmän ~~de~~ ~~[illegible]~~ sågo nytan deraf. Evärkfalsfara ~~[illegible]~~ spelade fäderneslandets totaliteten lika som de förene Vetenskaps akademien, under läkarehand, och midan ~~Quallet~~ ~~Quallsetan~~ Häradshöfding eller Riks Chirurgen (ty af Peruken var det omöjligt att skilja hvilken framkom den fungerande) bekläde de kopprade alla som kom för dem, dansade några och tjugo Polajtare en ~~stor~~ general quadrill, hvarvid virtuoser på Spik harmonika spelade den bekanta slagsmålskan fäderneslandets batto. Härvid knäpte bygdens grofva basar, som efter hvad herr af Hallberg försäkrat, alldrig hvarda sina basfarer ihop hvad som ännu sänne otvartadt, och körde tagarna nego andeskheljen med ögonen. Trumslagarne utbundrade markradsfred, som var helig för alla utom previlegierade lendamsare, men slutligen blef mängden af den ~~[illegible]~~ som befallde och fattelig bliken af dem som lydde, ~~[illegible]~~ så märkbar att ett besynnerligt virrvarr deraf uppstod, hvarunder de som borde göra, icke visste hvad som skulle göras, men de som borde låta göra med sig komma under vaderm, att de alldeles icke borde låta göra med sig.

hvarpå låg bruno kokta kalfhufvuden, ~~som han omedelbar [illegible] med fornäma at~~.

& syrade på ~~[illegible]~~ med Belladonna moqen för hatt och caracau."

"Och det sade gåsen?"

"Ja. Hvem annars? – Men sedan hon så talat, försvann hon. Gode gud, hvilket spektakel! Jag blef utan stek; men spettet är qvar, och det vill jag bjuda ut till någon af de katolska ministrarne, för att öfverskickas till deras vördnadsvärde monarcher. Genom dem skall det uträtta stora ting."

"Bara de ej blifva stötta och tro, att Farbror vill på ett försmädligt vis låta förstå, att dessa potentater ~~b~~ måste först spetsas, för att kunna uträtta något stort?"

"Nej, nej, Bror! Denna relik skall i deras hand blifva en visheten ~~brunn~~ talisman. Om Bror hört, huru klokt gåsen talade, så skulle Bror deraf kunna sluta till de djup-sinniga ord, som lära komma ifrån deras Majestäters munnar, då de sättas i gång af en så helig tingest. – ~~Det~~ De skola få idéer som hus, och jag skall få mitt spett plumpt betaldt."

"Men flickan, min Högtärade Farbror! som nu får hatt, – får hon något mera?"

"Hon får allt hvad jag äger och har: mitt hus, min bod, mina contanter och mina reverser. Ibland dem finnas de, som Herren välsignar hundrade fallt, ja tusendefallt; och säkra som guld. De äro utgifne af
med hvilka jag ännu har
de, skrifva om ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ ~~dussår~~ douceur lagade
om Pappa eller Mamma icke
ndan lid är, så få de väl
, så framt de ej vilja se
Gilboa berg. He, he, he! Då
~~skrifter [illegible]~~ he, he, he!
n 50000 R:dr – ser Bror. Jag
rren mig välsignat!"

rbror! för det han ~~gör~~ ~~[illegible]~~ gör
för henne allt hvad hon får.
ackraste, hyfsaste, sötaste
dygdigaste flicka i Stockholm.
som Erots någon hopdam.
n fordes!"
r!"
n! håller jag icke riktigt utaf henne!"
d det, Bror! Jag har ingen lång den-
är Bror icke så värdelös för sig

kommer mig. Sannerligen gör jag icke så.
eten års ~~[illegible]~~ enkom gjorda
för folk af vårt slag.

~~Spaanien~~ –
Prinsessan – Kejsarna –
rinkar åt h. då han går ut-
låter vända följande dagar i afton-
boren – sandbal – draken –
Harmonien –
Besöker ~~Commiss~~ Referendarie
Marmelin –
~~Upful~~ Rökgubbarne –
Ursulas Marmelin –
molnadma varsjörna ♆
Beskrifningen för Kejsaren
af Abyssinien –
Sammanträde med hans
Ambassadeurer vid
Hasselbacken –
Besöket hos Munkbrenneren:
Ursulas
Lotteriets utbetalning hos
Comm. Sjönl Commissarie
Rohman –
~~Trolofningsracket~~
La bien venue –
Rohmans gratulation –
♆ Tjufsnallan – en koppkoka
qvinnas Trollpacka en
Cidlerp. samlingar –
Stöpning med äggehvita i vatten
Gröna fogeln liknande med
hufverkullan – Sång af fogeln –

---

sjelf visat. ~~Men Prinsessans uppförande~~ var oförklarligt. War hon smidad af revolutionära grundsatser? Hade hon ~~[illegible]~~ förnedrat ~~sig~~ ~~till en~~ Dame de Halle. ~~Dames de Hall få ej förblandas med Damer de Halle~~ de förra ~~woro~~ klotterskor; men båda slagen togo verksamt del i revolutionen. ~~Skulle hon träda i Josef Egalités fotspår.~~

---

och en Hofförgyllare, anställa den nogaste undersökning med Prinsessan.

Efter någon stund utkommo herrar Examinatorer och gladde de ~~[illegible]~~ förbidande med underrättelsen att endast förgyllningen på Prinsessans krona behöfde en ringa uppfriskning. Hvar och en gick åt sitt håll och Klimblom

---

Det var en förskräcklig tid. – I Frankrike ville de constitutionelle sauvera konunga makten och rojalisterne ville sauvera sig sjelfva på hans bekostnad. Kejsar Leopold ville – Fredrik Wilhelm ville – Catharina ville – Jacobinerne svärmade öfverallt. För att få veta hur det stod till med allmänna tänkesättet, hade Öfverståthållaren i Stockholm frågat en magnetiserad qvinna: hon hade upplyst honom om och rådt honom.

10.7/4.

Det afgörande ögonblicket närmar sig: sade Kladmåklaren hai är gult Rongtiur, ~~kasta det på elden~~ efter basun Thy-geo: J outan det vid upplysningens facklor.

Detta gjorde också den Upplyste, då ~~han~~ i det samma for genom ~~de~~ dörren ~~fran~~ till rummet inkom ett gelsthölats, under det att fröken Kemedlengsfommissionen rum inspirerade en liten mjölkgare eller Kjärkelinge blagrå derinfallna lejgrar och utsläckta ögon, med fördeligt klädd i Ryskt mörliss Ryskt militairståndkrage och Ryska röda uppslag på rocken. Denne sprang trenne gånger omkring kretsen, liksom ville han öfverskrida den; men ~~sade~~ defilerade ~~dy~~ i stället ~~der~~ mot Gyllslaget, som han ~~genast upptäckt~~ först upptäckt, hvarefter han ~~fulländade~~ fortsatte sin cirkel på Stölspira vagnen, sedermera på Stockarna och slutligen på kusken, som följde hvart efter.

Jag tror att det är tredje hufvudstäder sade Kladmåklaren liksom för sig sjelf, det ifact samma, Mjölkgaren vände sig med ett väldigt betydande blick mot ~~lerkelen~~ Kretsen dess han åter förmådde att bestorma; ~~hvar~~ hvem den upplyste, som under tiden vände blyplåten, i orken, tillsvarade honom:

Så läras Ordlarmen af blommans bredd, som knoppas,
Man njuter hvad man tror, man äger hvad man hoppas.

~~[illegible]~~ Han disgracierades och försvann.

Vad han lefver, så var den Skyfell, som, under det att den upplyste lade ~~slaf~~ på upplysningens facklor Storfjät (: Athalias impudicas) och dermed berökte blyplåten, ~~så mycket större~~ entrangerade ~~och med central trängen~~ ~~var~~ så mycket större. Att det var en stöfvel af rang kände man af blankningen, att det var en stöfvel af mod ~~t~~ ådagalade sporren ~~de~~ i verkningen vid tårna à la Charles XII, att det var en stöfvel af sigt utvisade den förgylda sporren, och att det var en stöfvel af betydelse intygar af hans fabrik och hållning. Men ~~han~~ envälde den ~~samma~~ herbergerade en dansmästare af 1730 talets uppfostran, i en oandligen smakfull peruk och en annan smakfull allarepromenad värja, samt fiolen, hvarpå han strök de förlegade menuetter under det att stöfvel gick gravitetiskt med för höga sprang att de röda skoklackarna syntes öfver stöfvelkragen;

Om detta icke är ~~[illegible]~~ den så mycket omtalade Militair defensionen, så vet jag sannoligen icke hvem det är, sade Kladmåklaren, hvilket ock befanns vara verkliga förhållandet, ty då den Upplyste ropade:

De der en krigets son — förgjort åt striders lager;
Han far med hjertat fullt af allt hvad ryktet sagt
Om Alexander mod och Romas triumfers prakt,

~~[illegible]~~ spelade dansmästaren general Marsch och ryckte lägre ~~[illegible]~~ bort.

Då elden lade sig genom (: verbena officinalis) ut i hvar rök blyplåten ~~[illegible]~~ till åtskilliga färgades, utan all annan tillsats, än att en fornäm man, ~~till~~ och för att slutta af ~~[illegible]~~ sensibilité fatra i antringnadsfallet, en nykläckt flundre, som sannolikt efter egen godtfinnande uppsatt ett Fromansforslag, passerade förbi kretsen med ~~trenne kokta kalfhufvuden på~~ ett selspers ~~[illegible]~~ #

hvarpå låg brara kokta kalfhufvuden, ~~som tar ovanligen fasta med förnäma at~~.

Till desse, som såg hela ~~naturliga~~ sedda och vacanta ut, ~~[illegible]~~ ropade ~~den~~ Upplyste, innan bäraren aflägsnat sig:

Hvad bragder! hvilka män! Välan, hvad säkar desse!
En Sten på deras mull, ett blad åt deras hjessa.

Då en gång trodde Annoltaaten ~~sig~~ försatt & på Armark nedan i Warnamo, eller och före kom, det ~~[illegible]~~ som sig han ~~[illegible]~~ Tingfallet gör hjelpen uppföras. Förslagsmakare med broderade gallar skurade kaller bytta danför kretsen och Kronolänsman ~~de~~ ~~tog~~ togo nytta deraf. Evaak-fulspare ~~[illegible]~~ [illegible] läsarnesland totaliteten lika

& fyrade på ~~[illegible]~~ med Belladonna

På Maria Magdalena Kyrkogård hade en båtsmansgumma hakat en sele vid sig, i stället för anden som skulle upp och vägleda Notarien Orbom, hade med Thorildhan hvaste redan pennan emot Hr. Sjögren Hr. Stolt — En Tyrkyske gårdes kort in Stacyen i den vagn der Caesaren för Ivenska flaggan hader lädde — Kortligen det var en ryslig tid och Aufstelltoiden ville ~~[illegible]~~

[illegible]

[illegible] som var helig för alla utländska markradsfred, men slutligen blef åtom privilegierade tendancer; men slutligen blef mängden af den ~~[illegible]~~ som befallde och fatalig liten af dem som lydde, ~~[illegible]~~ så mörk var att ett begynnande lugt reirvaar deraf uppstod. Hvarunder de som borde göra, icke visste hvad som skulle göras, men de som borde låta göra med sig komma under vader med, att de alldeles icke borde låta göra med sig.

~~Ararnien~~ —
Prinsessan — Kedjorna —
Tiüken äl. h. d:o Han rör ut-
läter vändes följande dagen i efter-
bönen — sambal — dräkten
Armonien —
Besöker ~~Commiss~~ Referendarie —
Marmelin
~~Besöks~~ Rökgubbarne —
Ursula Marmelin —
Moladrna varfjorna
Afstälningen för Kejsaren
af Abyssinien —
Sammanträde med Hans
ambassadeurer vid
Vaxelbacken —
Besöket hos Munzkewarer —
Ursulas
Lotternas utdragning hos
Comm: Sjöal Commissarien
Rolsman —
Trolofningsakten
Le bien venu —
Rolsmans gratulation —
Tjufnallen — en koffjeshus
gammal Tullpacka ur
Cederb. samlingar —
Stopning med äggehvita i vatten
Gröna foglar lekande med
hesperkulan — Sång af foglar —

mogen för hatt och caracau."

"Och det sade gåsen?"

"Ja. Hvem annars? — Men sedan hon så talat, försvann hon. Gode Gud, hvilket spektakel! Jag blef utan stek; men spettet är qvar, och det vill jag bjuda ut till någon af de katolska ministrarne, för att öfverskickas till deras vördnadsvärda monarcher. Genom dem skall det uträtta stora ting."

"Bara de ej blifva stolta och tro, att Farbror vill på ett försmädligt vis låta förstå, att dessa potentater ~~b~~ måste först spetsas, för att kunna uträtta något stort."

"Nej, nej, Bror! Denna relik skall i deras hand blifva en vishetens ~~brunn~~ talisman. Om Bror hört, huru klokt gåsen talade, så skulle Bror deraf kunna sluta till de djupsinniga ord, som lära komma ifrån deras Majestäters munnar, då de satts i gång af en så helig ingest. — ~~De~~ De skola få idéer som hus, och jag skall få mitt spett plumpt betalt."

"Men flickan, min Högtärade Farbror! som nu får hatt, — får hon något mera?"

"Hon får allt hvad jag äger och har: mitt hus, min bod, mina contanter och mina reverser. Ibland dem finnas de, som Herren välsignat hundradefallt, ja tusendefallt, och säkra som guld. De äro utgifne af
med hvilka jag ännu har
de, skrifva om ~~[illegible]~~
~~der~~ ~~dusör~~ douceur lagde
om Pappa eller Mamma icke
nådan tid är, så få de väl
, så framt de ej vilja se fina
Gilboa berg. He, he, he! Då
~~skrifter aurdrij~~ he, he, he!
50000 R:dr — ser Bror. Har
Herren mig välsignat!"

rbror! får det han ~~gör~~ ~~[illegible]~~ gör
för hennes allt hvad hon får.
achraste, hjertaste, sötaste
dygdigaste flicka i Stockholm.
som trots någon hofdam.
verden!"

"Gå på, Bror!"

"Jag mig f—n! håller jag icke riktigt utaf henne.

"Håll uti med det, Bror! Jag har ingen ting de-emot. Visserligen är Bror icke så svårdeller för sig kommen. ~~Men~~

Men jag kommer mig. Sannerligen gör jag icke så. Våra högsta embeten äro ~~justament~~ enkom gjorda för folk af vårt slag.

sjelf visat. ~~Men Prinsessan~~ uppförande
var oförklarligt. Var hon smidad af revo-
lutionära grunde alfer? Hade hon ~~rede~~ för-
nedrat ~~sig~~ ~~till en Dame de~~ Hall. Ty Dames
de Hall få ~~ej~~ förblandas med Damerna palaj-
de förra ~~voro~~ klöterskor; men båda
slagen togo verksamt del i revolutionen.
Ville hon träda i Josef Egalités fotspår?
[illegible]

af en Hofförgyllare, anställa den nogaste
undersökning med Prinsessan.

Efter någon stund utkommo Herrar
Examinatorer och gladde de ~~vänt~~ förbidande
med underrättelsen att endast förgyllningen
på Prinsessans krona behöfde en ringa
uppfriskning. Hvar och en gick åt sitt
håll och Humblom

10./4.

Det afgörande ögonblicket närmar sig: sade klädmäklaren hör är guld, konungen, ~~kasta det på elden~~ efter basunen Jag ger: I andan det vid upplysningens facklor.

Detta gjorde också den Upplyste, då ~~han~~ i det samma sågs genom ~~den~~ dörren ~~från~~ till gula rummet inkomma ett Gespenst, under det att fru Remmelingskommissionen rum ingripade en liten mjölkgosse eller Hjärtekung blagrå hu(?) der insallna lepprar och utsläckta ögon, med fornyligt kläder i ryska snörlif, ryskt militairstånd krage och ryska röda uppvek på rocken. Denne sprang trenne gånger omkring kretsen, likasom ville han öfverskrida den; men ~~sedan~~ desilerade(?) ~~sig~~ i stället ~~för~~ mot bjolafet, som han ~~genast uppsatt~~ förste upprat, hvarefter han ~~fullständigt~~ fortsatte sin ~~repeterande~~ lopp på hjelpena vagnen, sedermera på hästarna och slutligen på kusken, som följde hvet efter.

Jag tror att det är tredje hufvudbilden sade klädmäklaren likasom för sig sjelf, då icket samma mjölkgossen vände sig med ~~ett~~ vällegit betydande blick mot ~~cirkeln~~ kretsen den han åter hota-de att bestorma; ~~han~~ ~~den~~ den upplyste, som under tiden vände blyplåten i rocken, tillropade honom:

Så lönas Orlov nu af blommanns brodd, som knoppas, man njuter hvad man tror, man äger hvad man hoppas.

~~Framför~~ dö haren disgraterade och försvann.

Vad haren likn, så var den stöfveln, som under det att den Upplyste lade ~~slag~~ på upplysningens fackla Sterbfat (Asphalia empiricae) och dermed beröfvade blyplåten, ~~så mycket större~~ entrognade ~~och med central tempera~~ ~~var~~ så mycket större. Att det var en stöfvel af rang kunde man se af blankningen, att det var en stöfvel af mod (+) utvisade hvarhaggningen sig sig tvära å la Charles XII, att ~~det~~ det var en stöfvel af vigt utvisade den förgylda sporren, och att det var en stöfvel af betydelse intygar af hans sätt och hållning. ~~Men~~ ~~den~~ Men ~~ännu~~ ännu den ~~samma~~ herberga-rade en dansmästare af 1730 talets uppfostring, med en ganska smakfull peruk och en annan smakfullare promenad värja, samt fiolen, hvarpå han strök de förtgarde (?) menuetterna, under det att sjelf gick gravitetiskt genom, såsom sprang att de röda skoklackarna syntes öfver stöfvelkrägen;

Om detta icke är ~~mebet~~ den så mycket omtalade Militair-disciplinen, så vet jag sannerligen icke hvem det är, sade ~~klädmäklaren~~ klädmäklaren hvilket ock befanns vara verkliga förhållandet, ty då den Upplyste inföll:

Se der en krigets son — förgjort åt stridens lagar;
Man far med hjärtat fullt af allt hvad ryktet sagt
Om Alexander mod och Roms triumfers prakt,

~~för~~ spelade dansmästaren quensel marsch och nykta lagre ~~kan~~ bort.

Då elden lade nu genom (Verbena officinalis) uti hvar rökt blyplåtar ~~anfäll~~ tillräckligen påvädes, utan all annan utsträckning, än att en fornäm man, ~~tar~~ och för att sluta af ~~ved~~ tenstrafvande tetra i aubringnads(?) fallet, en nykläckt skorstenen, som sannolikt efter egen # ...tt framate...

Och, för att i tid förekomma dessa väder,
som allt sedan konung Carl XII:s död
då de verkliga vädorna uppförde, utgjort
Svenska Statsmännens nödankare och lifräd-
~~ds~~ nings båt, i farans stund; hade Orden-
Biskoppen satt sig uppdraget att, & åtföl-
ja af en Hofsruhare, en Hof Kittyggare

...kyrkogård ...
båtsman, ginge fram vakuad en sitt rea, i ställe-
för andan som skulle upp och vägleda &-
Notarien Orbom, hade mot Thorild-
han hvalte sedan pennans andr. Jvf. Gfr. Stort — En Ghyrkyska hades kort in
stången i den vagn der Carsearen för
Svenska flaggans heder talte —
Korteligen det var en ryslig tid och
Becksfältandet ville ~~se~~ se

(vertically on slip edge:) [illegible] ... icke vara ... ingen eller ... [illegible]

utlandrade markovadsfred, som var helig för dessa utom privilegierade lendansare; men slutligen blef mängden af dem ~~som~~ som befallde och fattelig ibland af dem som lydde, ~~dess~~ så mörk var att ett besynnerligt virrvarr deraf uppstod, hvarunder de som borde göra, icke veste hvad som skulle göras, men de som borde låta göra med sig komma under vädret med, att de alldeles icke borde låta göra med sig.

hvarpå lågo brave kokta kalfhufvuden, ~~som tar~~ ~~ovedligen sanna med förnäma at~~.

& fyrade på ~~blyplåten~~ med Belladonna

~~Ananien~~ —
Prinsessan — Kejsarna —
Nickar åt h. d:o Han vör ut-
Återvände. Följande dagen i afton-
boren — Samtal — Draken
...rmonien —
Besöker ~~Commiss~~ Referendarie
Marmelin —
~~Ursul~~ Rökgubbarne —
Ursulas Marmelin —
Moladmina vargarna #
Uppvaktningen hos Kejsaren
af Abyssinien —
Sammanträdet med hans
ambassadeurer vid
Hasselbacken —
Besöket hos Plunkbrauren
Ursulas
Ordernas uttagning. Hos
Commissionel Commissarien
Rohman —
Trolofningsakten
Lo Beer venner —
Rohmans gratulation —
Tjufnallen — en kaffeskål
gammal Trollpacka ur
Cederkr. samlingar —
Vojning med äggskal i vatten
Gröna foglar likande med
pepparkakan — Sång af fogeln —

sjelf visat. ~~Men~~ ~~Prinsessan i uppförande~~ var oförklarligt. Var hon smidad af revolutionära grundsatser? Hade hon ~~redan~~ förnedrat ~~sig~~ ~~till en Dame de Hall~~. Dames de Hall få ~~ej~~ förblandas med ~~Damerna på Palais~~ de förra voro ~~...~~ klöterskor; men båda slagen togo ~~verksamt~~ del i revolutionen. Ville hon träda i Josef Egalités ~~fotspår~~. Dessa frågor bryddes hans Excellence svåra

moget för hatt och caracau."

"Och det sade gåsen?"

"Ja. Hvem annars? — Men sedan hon så talat, försvann hon. Gode gud, hvilket spektakel! Jag blef utan stek; men spettet är qvar, och det vill jag bjuda ut till någon af de katolska ministrarne, för att öfverskicka till deras vördnadsvärda monarcher. Genom dem skall det uträtta stora krig."

"Bara de ej blifva stötta och tro, att Farbror vill på ett försmädligt vis låta förstå, att dessa potentater ~~b~~ måste först spetsas, för att kunna uträtta något stort?"

"Nej, nej, Bror! Denna relik skall i deras hand blifva en vishetens ~~bruun~~ talisman. Om Bror hört, huru klokt gåsen talade, så skulle Bror deraf kunna sluta till de djupsinniga ord, som lära komma ifrån deras Majestäters munnar, då de sättas i gång af en så helig kraft. — ~~De~~ De skola få idéer som hus, och jag skall få mitt spett plumpt betalt."

"Men flickan, min Högtärade Farbror! som nu får hatt, — får hon något mera?"

"Hon får allt hvad jag äger och har: mitt hus, min bod, mina contanter och mina reverser. Ibland dem finnas de, som Herren välsignat hundradefallt, ja tusendefallt; och säkra som guld. De äro utgifne af med hvilka jag ännu har de,# skrifva om ~~sina reve~~ ~~de~~ ~~dusör~~ douceur lagde om Pappa eller Mamma icke ndom tid är, så få de väl , så framt de ej vilja se sina Bilboa berg. He, he, he! Då ~~jag skrifver aldrig~~ he, he, he! 50000 R:dr — ser Bror. Ja! Kundeligen hafver Herren mig välsignat!"

"Gud välsigne Farbror! för det han ~~gör~~ ~~ett~~ gör mot den flickan. #

Gud välsigne dernäst vår Nådiga regering, som aldrig låter hederligt folk förkofra sig! Flickan

~~Hon~~ förtjenar allt hvad hon får. Hon är den skönaste, vackraste, huldaste, sötaste, täckaste, villigaste och dygdigaste flicka i Stockholm. Hon har maner, så fria som trots någon hofdam. Ack, Farbror! den som torde!"

"Gå på, Bror!"

Jag mig f-n! håller jag icke riktigt utaf henne!

Håll uti med det, Bror! Jag har ingen lust deremot. Visserligen är Bror icke så särdeles för sig kommen. Men —

Men jag kommer mig. Sannerligen gör jag icke så. Våra högsta embeten äro ~~instrument~~ enkom gjorda för folk af vårt slag.

10/12

Det afgörande ögonblicket närmar sig: sade Klädmäklaren hvar är gult längtan, ~~kastade det på elden och~~ efter bakom Jag hos: Jt undan det vid upplysningens facklor.

Detta gjorde ocksa den Upplyste, då ~~han~~ i det samma for genom ~~den~~ dorren ut, hela rummet inkom ett gelt-thölash, under det att från Kemedlingscommissionens rum inprusade en liten mjölkfare eller Kärings flagr, der infallna lejrar og utslackta ögon, med förnyligt klädd i Ryska snörlif, Rysk militairstånd krage og Ryska röda uppslek på rocken. Denne sprang trenne gånger omkring kretsen, likasom ville han öfverskrida den; men ~~vände~~ filerande sig i stället mot ~~till~~ Sjölaffet, som han ~~[illegible]~~ först uppgat, hvarefter han ~~fullföljde~~ fortsatte sin cirkel på tjelfva sagnen, selleringa på skältarna og flertyen på kusken, som följde hvar efter.

Jag tror att det är tredje hufvudhållen sade klädmäklaren likasom för sig sjelf; de icke samma. Mjölkfaren vände sig med sällsynt betydande blick mot ~~[illegible]~~ Sälkens den han äter sköta det att bestorma; den upplyste, som under tiden vändt blyglåken, i orken, tilltogade honom:

Så lenas Odlarren en af blommans bredd, som knoppas,
man njuter hvad man tror, man äger hvad man hoppas.

~~[illegible]~~ hafven disgraciérade og försvann.

Det hafwen leten, så var den Skötseln, som, under det att den upplyste lade ~~sig~~ på upplysningens facklor sterkfots (Skallar, imprudiar) og derma berökt blyplaten, ~~så mycket större~~ entroppade ~~och med central [illegible]~~ ~~[illegible]~~ så mycket större. Att det var en Stöfsel af rang kunde man se af blankningen, att det var en stöfsel af mod ådagalade genom ~~de~~ kärkagningen vid tårna à la Charles XII, att det var en stöfsel af sigt utvisade den förgylda sporren, og att det var en stöfsel af betydelse intygar af hans fabriplie og hållning. Med ~~den~~ sin i den ~~samma~~ Herbergsrader en Dansmästare af 1730 talets grannskap, med en oändlegen smakfull peruk og en annan smakfullare promenad varja, samt frölin, hvarpå hon strök de fiorigaste menuetter, under det att sjelf gjorde graviteliska zemgarbe så högt sprang att de röda skoklackarna syntes öfver stöfselkragen;

Om detta icke är ~~[illegible]~~ den så mycket omtalade Militair

---

– Att Draken ~~funnit~~ belyste Jacobinismen
– hade H. Excellence strax funnit och den var
– inbegripen i en hastig strid med Chevaleriet
d. v. s. ~~det nyaste, det bar Gudnås [illegible]~~
hvars reguleradt kläder till förn
det bar Gudnås öfra för sagen. Att Ro-
pungs myndigheten ~~ville~~ borde gripa Adel
och Riddarhuset under Commerce, det ha
honom Stal den Helge i egen ~~person~~ hög person

Och, för att i tid förekomma dessa vådor,
som alt sedan Konung Carl XIIs död
då de verkliga vådorna uppförde, utgjort
Svenska Statsmännens nödankare og lifräd-
~~de~~ ning båt, i farans stund, hade Orden-
biskoppen fått sig uppdraget att, ~~af~~ åtföljd
af en Kofsrukare, en Stof Bildhuggare

---

kyrkogård
båtsman ginge fram i sakrad en sex vers, i stället
för andra som skulle opp og vägleda H. E.
Notarien Orbom, hade med Thorild-
han hvalle sedan pennans anar H. G.
Gfr. Stw. En Tyrkiske hade kort in
stången i den vagn der Casfearen för
Svenska flaggans heder lykte —
Kortligen det var en ~~ryske~~ tåg och
Aenfeltuiden ville ~~sig~~ [illegible]

[illegible]

---

utbundrade marknadsfred, som var helig för detta atom privilegierade lendaccsare; men slutligen blef mängden af den ~~[illegible]~~ som befallde og fattelig beken af dem som lydde, ~~[illegible]~~ så mörk var att ett besynnerligt virrvarr deraf uppstod. hvarunder de som borde göra, icke visste hvad som skulle göras, men de som borde låta göra med sig kommo under vädret med, att de alldeles icke borde låta göra med sig.

Hvarpå låg brunt kokta kalfhufvuden, ~~som~~
~~oändligen fanns med förnäma at~~.

& Tyrade på ~~Uppl~~ med Bellaviorna

~~Apponien~~ —
Prinsessan – Kedjorna
nükan at b. d
Later vänder följande o
borin – samba
Ammonium —
Uppföker ~~Commiss~~
marmelin
~~Upsala~~ Stokqubbarna
Ursula Marmel
molad ma vag
Uppfatningen för
af Abyssinien
Sammanträdet me
ambassadören
Hasselbacken
Besöket Ecc hen
Ursulas
Lotterna utbag
Commission Com
Rolsman —
Torlosningracket
do veed denner —
Rolsmaus grad
& Tjugnallen – en
gammal Trollpa
Cederg. samlin
Stegning med agget
Gröna foglar lika
hofverkalan —

Gud välsigne
Nådiga regeringe
allid later He
förkofra sig.

~~Hamonien~~ –
Prinsessan – Kejsarna –
nickar åt k. då han vår ut-
återvänder följande dagen i afton-
boren – samtal – draken
Harmonien –
Besöker ~~Commiss~~ Referendarie –
Marmelin
~~Ursula~~ Rökqubbarne –
Ursula Marmelin –
Moladmna varsorna ψ
Beställningen för Kejsaren
af Abyssinien –
Sammanträdet med hans
ambassadeurer vid
Wasselbacken
Besöket hos Flunkbergaren –
Ursulas
Botternas uttagning hos
Commissionl Commissarien
Rohman –
Trolofningsacten
de bedo vänner –
Rohmans gratulationer
ψ Tiufsnallen – en kaffepannan
gammal Trollpacka ur
Cedercr. samlingar –
Stegning med agghjerta i vatten
Gröna fåglar likande med
pepparkakan – Säng af fogeln

mogen för hatt och caracau."

"Och det sade gåsen?"

"Ja. Hvem annars? – Men sedan hon så talat, försvann hon. Gode gud, hvilket spektakel! Jag blef utan stek; men spettet är qvar, och det vill jag bjuda ut till någon af de katolska ministrarne, för att öfverskicka till deras vördnadsvärda monarcher. Genom dem skall det uträtta stora ting."

"Bara de ej blifva stolta och tro, att Farbror vill på ett försmädligt vis låta förstå, att dessa potentater ~~b~~ måste först spetsas, för att kunna uträtta något stort?"

"Nej, nej, Bror! Denna relik skall i deras hand blifva en vishetens talisman ~~brunn~~. Om Bror hört, huru klokt gåsen talade, så skulle Bror deraf kunna sluta till de djupsinniga ord, som lära komma ifrån deras Majestäters munnar, då de sättas i gång af en så helig ingest. – ~~Det~~ De skola få idéer som hus, och jag skall få mitt spett plumpt betalt."

"Men flickan, min Högtärade Farbror! som nu fått hatt, – får hon något mera?"

"Hon får allt hvad jag äger och har: mitt hus, min bod, mina contanter och mina reverser. Ibland dem finnas de, som Herren välsignar hundrade fallt, ja tusendefallt, och säkra som guld. De äro utgifne af förmögna folks barn; med hvilka jag ännu har barmhertighet, blott de ψ skrifva om ~~sina reve~~ paperen med ränta och ~~dec~~ ~~dudår~~ douceur lagde till capitalet. Men om Pappa eller Mamma icke behaga skiljas hädan, medan tid är, så få de väl punga ut mig alltihop, så framt de ej vilja se sina sökengar besatta på Gilboa berg. He, he, he! Då blir det min tur! ~~Jag skryter aldrig~~ He, he, he! Jag skryter aldrig – men 50000 R:dr – ser Bror. Ja, handeligen hafver Herren mig välsignat!"

"Gud välsigne Farbror! för det han ~~gjör~~ ~~att~~ gör mot den flickan! ψ ~~Hon~~ Hon förtjenar allt hvad hon får. Hon är den skönaste, vackraste, huldaste, sötaste, täckaste, villigaste och dygdigaste flicka i Stockholm. Hon har manér, så fria som trots någon hofdam. Ack, Farbror! Hon som torde!"

"Gå på, Bror!"

"Jag mig f–n! håller jag icke riktigt utaf henne!"

"Håll uti med det, Bror! Jag har ingen lag deremot. Wisserligen är Bror icke så särdeles för sig kommen. ~~Men~~

Men jag kommer mig. Sannerligen gör jag icke så. Våra högsta embeten äro ~~justamente~~ enkom gjorda för folk af vårt slag.

ψ Gud välsigne dernäst vår Nådiga regering, som alltid låter hederligt folk förkofra sig! Flickan

10/4

Det afgörande ögonb
hat är gult Konglein, ha
Greo:) outånd dit vid eg
Detta gjorde ocksa de
sagt genom ~~de~~ dorren f
thölats, under det att fram
ingrifvade en liten mjöl
der infallna lejrar og
kläder i högst märlig, ha
röda uppvack på rocken
kring kroken, likasom va
defilerade og i stallet ~~tät~~ mot hjelpess
uppåt, hvarefter han fu
vagnen, scheomben på h
som följde hvar efter
Jag tror att det är tref
likasom för sig sjelf, de
med vallbigt betydande, Kl
de att bestorma; ~~tet~~ men den
blyplåten, i rocken, tillrope
Så lönas Ovlarr nu
man mjicker hvad man tr
~~hvarfore~~ de haren disgrace
Vad hären liten, so
att den engelske Lade
Herrskaps: ifstallet emp
ten, ~~så mycket storm~~ e
~~var~~ så mycket storm. Att
se af blanknuren, att det va
sinom ~~de~~ kvarkaggninge
det var en slöfsel af sigt
og att det var en slöfsel
slie og hallning. Bonen
rader en dansmästare af
en ovanlig smakfull p
promenad värja, han f
garbe minuetter, under de
så höga språng att de
slöfselkonungen;
Om detta icke är ~~mehr~~

Att Draken ~~fun~~
hade H. Excellence
~~inbegripen~~ i en h
d. v. s. ~~det nyas~~
hvar repressentan
det bar Gud när
mynga myndigheten
och Hillitare hvad att
Konung Olof den Helige i egen ~~person~~ hög person

Och, för att i tid förekomma dessa vådor,
som alt sedan Konung Carl XIIs död
då de verkliga vådorna uppgjorde, utgjort
Svenska Statsmännens nödankare och lifråd
~~de~~ ninjö bät, i farans stund; hade Orden-
Biskoppen fått sig uppdraget att, af åtföl
af en Hofsruhare, en Hof Dödgrafvare

rkogard i stället
båtsman från Sahara en sitt rea,
för andra som skulle opp och vägleda Ex-
Notarien Orbom, hade mot Thorild-
han hvalte sedan penna donar H. G.
Gfr. Stolt. — En Tyrkyske hade kort in
Magen i den vagn der Carlsearen för
Svenska floggan heder lätte—
Kortligen det var en ryska till och
Befälhavaren ville ~~sig~~ sig

icke vågar lära
tag sig in endast
ha ha kan.—

elle
att
kopp
og
veo
ta
kna
af
ihop
höger
utbundrade markradsfred, som bar eljes för detta
atom privilegierade lendansare; men slutligen blef
mängden af den ~~ib~~ som befallde och fatalig hbeen
af dem som lydde, ~~den~~ så mörk bar att ett befyarare
lagt verrvarr deraf uppstod, hvarunder de som borde
göra, icke visste hvad som skulle göras, men de
som borde låta göra med sig komma ändes vader
med, att de alldeles icke borde låta göra med sig.

Hvarpå lågo brave kokts kalfhufvuden, ~~som~~
~~ovanligen fanns med förnämare at~~.

& fyrade på ~~Upsala~~ med Bellabornas

+ på förfallodagen,

Gud välsigne d
Nådiga regering
alltid låter Ged
förkofra sig.!

mogen för hatt och caracau."

"Och det sade gåsen?"

"Ja. Hvem annars? – Men sedan hon så talat, försvann hon. Gode gud, hvilket spektakel! Jag blef utan stek; men spettet är qvar, och det vill jag bjuda ut till någon af de katolska ministrarne, för att öfverskicka till deras vördnadsvärda monarcher. Genom dem skall det uträtta stora ting."

"Bara de ej blifva stötta och tro, att Farbror vill på ett försmädligt vis låta förstå, att dessa potentater ~~b~~ måste först spetsas, för att kunna uträtta något stort."

"Nej, nej, Bror! Denna relik skall i deras händer blifva en vishetens ~~brunn~~ talisman. Om Bror hört, huru klokt gåsen talade, så skulle Bror deraf kunna sluta till de djupsinniga ord, som lära komma ifrån deras Majestäters munnar, då de satts i gång af en så helig tingest. – ~~Det~~ De skola få idéer som hus, och jag skall få mitt spett plumpt betalt."

"Men flickan, min Högtärade Farbror! som nu får hatt, – får hon något mera?"

"Hon får allt hvad jag äger och har: mitt hus, min bod, mina contanter och mina reverser. Ibland dem finnas de, som Herren välsignar hundrade fallt, ja tusendefallt, och säkra som guld. De äro utgifne af förmöget folks barn, med hvilka jag ännu har barmhertighet, blott de,† skrifva om ~~sina reve~~ papperen med ränta och ~~der~~ ~~dessår~~ douceur lagde till capitalet. Men om Pappa eller Mamma icke behaga skiljas hedan, medan tid är, så få de väl punga ut med alltihop, så framt de ej vilja se sina sötungar bosatta på Gilboa berg. He, he, he! Då blir det min tur! ~~Jag skryter aldrig.~~ He, he, he! Jag skryter aldrig – men 50000 R:dr – ser Bror. Jag ~~h~~ Rundeligen hafver Herren mig välsignat!"

"Gud välsigne Farbror! för det han ~~gjör~~ ~~det~~ gör mot den flickan.‡ ~~Hon~~ förtjenar allt hvad hon får. Hon är den skönaste, vackraste, ljufvaste, sötaste, täckaste, villigaste och dygdigaste flicka i Stockholm. Hon har manér, så fina som trots någon hofdam. Och, Farbror! Hon som tordes!"

"Gå på, Bror!"

"Jag mig f–n! håller jag icke riktigt utaf henne!"

"Håll uti med det, Bror! Jag har ingen lust der emot. Wisserligen är Bror icke så värdelös för sig kommen. Min

Men jag kommer mig. Sannerligen gör jag icke så. Våra högsta embeten äro ~~instrument~~ enkom gjorda för folk af vårt slag.

† på förfallodagen,

‡ Gud välsigne dernäst vår Nådiga regering, som alltid låter hederligt folk förkofra sig! Flickan

† viſa ord
Komma att
~~kunna~~ tala,
välgörande

mugen för hatt och caracan. –

„Och det sade gåsen?"

„Ja. Hvem annars? – Men, sedan hon så talat, försvann hon. – ~~Nu har jag spettet qvar~~ Godo Gud! Jag blef utan stek; men spettet är qvar, och det vill jag utbjuda till någon af de [illegible] katolska ministrarne. ~~Store hvad bör icke~~ Store Gud! ~~ho~~ Hvilka ~~förverk bör icke~~ ~~mandater böra icke dessa furstar, med~~ ~~deras~~ furstar ~~kunna utkrafva med en så helig~~ tingest. † I deras hand ~~skall~~ blifver det ett Nådenes vapen. Kejsaren af Österrike, konungen af Spanien eller han i Portugall skola få ideer som Gud. Jag skall få ~~dett~~ det ~~plump att betalt~~ heliga spettet plumpt betalt.

† Vissa ord lära ej dessa furstar ~~kunna~~ komma att tala, med tillhjelp af en så välgörande tingest.

„Men flickan, farbror! som nu får hatt. – – Får hon något mera? –

„Hon får allt hvad jag har; mitt hus, min bod, mina contanter och mina reverser. ~~deribland~~ Ibland dem finnas de, som Herren välsignar hundrade fallt, ja ~~tusend~~ tusendefallt. De äro utgifne af förmöget folks barn, som ännu skrifva om dem på förfallodagen. Men när tid blir, få väl gubbarne punga ut, för att undvika den skammen att se ~~er~~ ungherrarne besatte på Gilboa berg. He, he, he! – Då kommer min tour. He, he, he! – Jag skryter aldrig; men 50000 Rdr – ser Bror. Ja, – Gud har rundeligen välsignat mig."

„Godaste farbror! Om en karl – om en man, som jag. Den flickan är dyrbar. Hon är den skönaste, vackraste, Gufvaste – sötaste – – täckaste – – – villigaste – och dygdigaste flicka i Stockholm. Hon har maner, så fria, som trots någon hofdam. Jag ~~[illegible]~~ riktigt älskar henne. Jag mig f–n! om jag ej gör det."

„Walt uti med det, Bror! Jag har ingen lag deremot. Wiserligen är Bror icke särdeles för sig kommen. † Men –

„Jag kommer mig för. Det är säkert. Jag har goda löften af en betydande man. Jemt och samt håller jag på honom. Han håller så obegripligen mycket af verket, att han vill veta på håret, allt hvad som både säges, ja till och med tänker der, både om honom och allt ting annat. Jag har alltid vetat skaffa mig mina kamraters och förmäns förtroende. Derföre har man ingen ting fördolt för mig. Och min gynnare tänker likasom blifva mig anledning att tala; och jag talar. Mera än en gång har han sagt mig, att sådana embetsmannaämnen, som jag, äro sällsynta i en tid, så + ~~fulle af~~ flärd: af tankefrihet, ~~af~~ med forskningsbegär, med ~~att~~ ~~stå~~ ~~af~~ egna omdömen. kortligen med alla jacobinska odygder och sekreterare-ideer, som de rättvisligen kallar i ~~Upp~~ Upsala af dem i Upsala, som ~~låta sig~~ hvilka låta sig ledas af ~~lyd~~ ~~nanes amaända hjertat~~ ~~det~~ ett från ålderdomen lydigt hjerta."

"Hvad har detta för sammanhang med Bror fortkomst i verlden."

"Mycket; ty han har lofvat mig, att blifva Hof Rätts Fiscal."

"Ja; nog är Bror då på rätta vägen att blifva mycket i ~~vägen~~ verlden; ehuru Bror min, det hufvudet, hallar fådant att kisma och sqvallra sig fram. men det är något helt annat. ~~Ehuru jag helst såg att min mäg~~ Jo Tala vid flickan nu. – Bror träffar henne i afton. Min välsignelse han Bror!"

"Gud signe farbror! Så god han är."

Helst såg jag likväl att Catharina man hade en borgerlig rörelse. Det är, som det han med embetsmanna-närningen. –

+ besmittade med

Något! Det är litet det. Nej! Mycket! ganska mycket och Broder Vådasta Spinnare? Den flickan har en ~~[illegible]~~ själ; Ja, f—n fare i mig! är icke det en hel själ, och derföre

magen för hatt, och bordo blifva Mamsell! Derefter Cortflög den vissa, förmodligen till Spanien; det Spanska ~~Charge~~ ministern lofvat ~~att~~ skicka spelet efter."

"Ack! Så ville farbror kanske göra något för den flickan. Ädla Välgörare! Löner—— Ja! jag skall skrifva om det i Dagligt Allehanda."

"Bror! Jag vill göra allt; men i tysthet och gömd för verldens ögon. ~~Hon~~ Hon får testamente af allt hvad jag eger. Det är hvad jag af en arm borgersman litet så obetydligt; Och mina contanter stå på säkra händer, hos hederligt folks barn, som föräldrarne måste göra något för, när man sutter efter ungherrarne. Jag skryter aldrig; men 50000 Rd: ~~[illegible]~~ få väl gubbarne svänga ut med, och dem får hon, när vår Herre behagar lägga mina ögon ihop.— Bror är ju svea [illegible]!"

"Gud löne farbror för det! Men hon förtjenar ~~[illegible]~~ hvad hon får. Hon är den allrasötaste och täckaste, och skönaste och vackraste + och—— dygdigaste flicka i Stockholm. I den delen går ingen af våra hoffröknar upp emot henne. ~~Han~~ Sedan har hon hos Malmen fått en sådan pli och stadga och lefflighet, som en förnäm dam. Och ~~[illegible]~~ måste jag erkänna, ty det skäms jag aldrig för, att jag håller så ofanteligt och obegripligt utaf henne, att det aldrig kan begripas. Ja; om icke ~~[illegible]~~ farbror ej har något deremot, så betraktar jag mig från denna stund, som friare till min lilla Catharina."

"Hvad kan jag hafva deremot? Wist är Bror i [illegible] icke fördelig för sig kommen———"

"Gode farbror! Jag kommer mig för. Jag uppvaktar ofta vissa af af mina höga och höga förmän, som då alltid tala mycket nådigt och förtroligt med mig om sådant, som göres och säges inom Verket. Dessutom är det just nu en förträfflig tid att komma sig för uti: ~~Deß flesta af dem, som stå på höga platser~~ Jag får lämpat mina tänkesätt efter deras, som stå på höga platser; och i upplysning och förstånd kan jag täfla med dem. De äro de som uppsöka sina likar och draga dem efter sig; derföre står det väl till i landet. Dessutom inträffa många extraordinaira casus, såsom kan man t. ex. behöfva att jemka meningarne i en Rikscompromiss. Tror farbror att den som då jemkar, gör bedrift för intet! Ibland kan en gudfruktig och rättänkande man råka ut för minnesbrister vid edgången, vid underskrifter och uppgifter i ~~[illegible]~~ handel och vandel; tror farbror att man har bara Guds välsignelse för det man bergar äran att en sådan lika hedersvärd, som rättskaffens och allmänt aktad man. Och kan en General-Skeppare hvilket talande drag i en mens Klarerare råka i olycka för provisionerne; förlikning att kunna varit med och sopat öfver sådant. Ja, Presidenten skall ha sagt, att det är brist på sådane Embetsmannasinnen som jag. Och jag tror det, ty flärden, tankefriheten och forskningsbegäret förstöra våra bästa hufvuden!"

"Dertill har Bror rätt; tala derföre sjelf med flickan. Min välsignelse har Bror! Men helst ser jag, att Bror i sådant fall går till en borgerlig rörelse. Jag har väl just ingen krig emot embetsmannalifvet; det är ett säkert brödstycke, men mera oberoende är man som Borgersman. Man kan då handla och vandla med sina penningar, som man vill: man behöfver då ej befara särdeles anmärkningar från allmänhetens sida, inga chikaner af förmän och spectakler af kamrater. Utom dessutom jag att en indräglig rörelse är nu ledig; ty för det närvarande finns ingen ordentlig kortslagare här i Staden. Om Bror således skulle, med anledning af Magistratens kungörelse, sätta sig ned i detta handtverk, så torde det kanske få sin egen skråtada, då Bror straxt blir kortslagare-ålderman och snart nog en af Borgerskapets femtio äldste."

"Kort handterar jag icke illa; och hvad jag ej kan, det lärer jag mig dagligen. Det är en oumbärlig vetenskap för en klok ynglings fortkomst på Embetsmanna-banan. Men att bli ålderman—— så? Jag säger visst aldrig nej för det som lönar sig; men ändå———"

Nu upphunno våra vandrare Hasselbacken, ~~och~~ de utträdde. Och der fann vår värdes Stamblom dess vackra ~~Cath~~ Catharina. Han presende henne tre resor på hand, med en blick, så söt som riktig sockersirap. Derefter hälsade hon på Mamsell Urſula, samt Commiſsionsfondbero Commiſſarien Rökman, Förste Renhållnings Entrepreneuren Rökſtrand och Alderman Rökström, alla tre borgerligen klädde i bruna rockar.

„Vill hon, min söta Vän," taga sig en promenad i det vackra vädret?" sade Humblom. Catharina slängde en Shawl öfver hufvudet och följde honom. Men vädret hade kunnat vara vackrare. En mörk och töcknig September qväll var redan ~~ingån~~ ~~i~~ ingången. Dock brydde de älskande sig icke derom; de utbytte så förtroligt, som om månans silfverskimmer betäckt dalar och sjö, kärlekens ord med hvarandra: de afgåfvo de [illegible] kraftigaste försäkringar: de fördjupade sig i inbillningens ocean: Kärleken de stådade väl till för framtiden. Med bindmössan hade den sköna aflagt den nyfikna tankelösheten, som företrädesvis pryder denna hufvudbonad. Auscultantens hjerta hoppade af glädje, då han hörde huru förståndig Catharina ~~[illegible]~~ nu blifvit, och hon visste att berätta, att många unga Baroner och Bokhållare voro skyldige Herr Blommelin mycket penningar: att mycket pantsilfver var förstådt: att Urſula ej heller var så bar utaf sig: att hon köpt en gård på landet: och att hon ~~lagt~~ lagt dukligt ihop. Detta allt skulle Catharina få; ja, det var till och med så långt. Halft omtaladt, att Klädmäklaren och Moster Urſula skulle gifta sig och erkänna Catharina för sitt eget barn.

Betagen af så ljusa utsigter och ~~af~~ en så skimrande framtid kasta sig vårt Embetsmannaämne fast hellre till huldrinnans hjerta, som han allt mer och mer upptäckte hennes likhet med prinsessan i trädtoppen och deraf befarade att hon kunde åter igen flyga bort. Tala ville han ockſå i denna känslans stund; men han förmådde ej. I stället förtog han sig att kyssas; men som bekant är: Kyssar locka mången fara.

Till Haſselbacken återvände de öfverlycklige; och de funno der en ~~[illegible]~~ rökande Kål; ~~i~~ ur hvars quittgula vågor Klädmäklaren lät de ljusaste utsigter för Auscultanten uppstiga. Han såg, eller han tyckte sig se framtiden omgifven af ett matt guldskimmer, ſom tog form och framställde utsigter, så ljusa som fäderneslandets, då en ny beskattning skall påläggas. Genom aftonvardeknappen och genom punchen var vår hjelte väl stämd; hans minnen flyktade förbi honom. De voro icke många. Sina byxor hade han i barndomen väl vårdat och sina läxor hade han i ungdomen öfverläst. Sin examen hade han aldrig lämnat ur sigte; och således aldrig spillt sin tid med andra gyckelspel, hvarmed den flyktiga ungdomen ofvanlidet sin tid förnöter. Men i en hast delade sig taflan. Den ena hälften framställde Humblom sittande på en trästol, med den välbekanta lagboken framför sig, och på sålfvet gick en qvinna, som såg på en gång ut både, som en städerska, en Gatläverska eller sängkamrat. Att se mera, och att låta de oredliga bilderna utvikla sig ur bakgrunden, hade varit det syndigaste misstroende mot Presidentens goda löften, då Auscultanten vid sista uppvaktningen förtäljt, att en oförskämd person ansåg honom för en lus, som körde den goda domstolen med ovännar. Derföre vände han blicken på den andra taflan; och såg sig genast försatt, i andanom, på Kungsholmen, der han ingick i ett hus, ſom en inre röst kallade: det Humblomska. Han genomvandrade först sina verkstäder; hvarest minst hundrade Statslemmar gingo den allmänna industrien tillhanda, medelst korttillverkning, lackstöpning och korkskärning; och på kontoret sade tvänne Bokhållare fullt upp med anteckning af hvad som utlämnades till förbrukning af Rikets fäder och vise, af Embetsverken och på katrarne. Men motsatsen var hans Capitolium: der firade Åldermannen sina triumfer. Hans segergudinna, den vackra Catharina, väntade redan der, blossande granna, de kommande gästerna. Hon tyckte att Cera-bandet blifvit något skrynkligt på bröstet, och skyndade att hämta ett nytt, som hon knappt hann att fästa något snedt hängande öfver vesten, så att stjernan nedsjönk mot venstra höften, innan gästerna förmärktes i förmaket. Han kom dit och han såg breda band, hvilkas anseende är så stort, att deras innehafvare icke kunna närma~~re~~ sig annat ofrälst än rika ~~fl~~ flickor, caffe och matbord: han såg ledare, af den upplysning, att de kunde både skrifva och döma i samma process: och han såg slutligen Statens pelare, ~~hängande~~ med ~~[illegible]~~ capitaler af Skråordningar, hamndrägeri ordningar, Häradshöfdinge fullmakter och Ja-lappar. Och klart märkte han att han var en betydande, hvars meningar gouterades lika väl, som hans mat; ty hans suckar anbelangande vissa nyheter funno återskall så i Stånd, som utskott.

„Men ändock så är detta bara fantasi!" — sade Humblom. „Låt oss få mer!" ~~-~~ fortfor han; och den jusande ångan försvann och det såg ut som droge Herrarne Röökman, Röökström och ~~Rik~~ Rööklund, den åter i sig.

„J—n fare i Er!" — ropade klädmäklaren, åter bar omkring och sjelf tömde ett med Auscultanten — „som glömt att gratulera de unga tu. Deras förlofning är så godt som afgjord? Eller är det icke så ~~m~~? Mina barn!

Och de ilade till klädmäklarens bröst; och Catharina svarade: „Ja visst, Pappa lilla! Vi ha redan gjort undan något i den vägen." Och så välsignade han dem.

Derpå åt man ~~[illegible]~~ fläskpannkaka och biffstek, och tog sig en sup och drack punsch; men glädjen blef snart, så stojande, att Auscultanten skämdes för sig sjelf, som så kunde åsidosätta sin blifvande värdighet. Likväl plågade detta honom mindre, än den ~~[illegible]~~ villervalla och oenighet med sig sjelf, hvari han blifvit försatt genom Svärfars framställning. Så vackra utsikter ~~lämnade~~ voro icke att kasta bort; och de tre herrarne lämnade honom ingen ro. Slutligen sade Renhållnings Entrepreneuren: „att man borde vara nyttig och lefva i sina mödors minnen; men nyttan ligger endast inom verkligheten. Af denna kunde, efter hans tanke, Staten icke skryta. Den var sällan redbar. Att uppoffra sig för Staten, var således att uppoffra sig för en oredbarhet, och derföre märkte hvarje Embets- och Tjenstemann ansees som en tärande medlem. Det är nödvändigt — utropade han — att inskränka tjenstemanna skaran på en tid, då flera bondsöner än adeliga ynglingar lägga sig på studierna, och hvad än värre är, studera andra ~~at~~ vetenskaper, än fäktkonst, ridkonst och dans. Fortfar man endast på samma sätt, så skall slutligen samhället likna en kropp, behäftad med den sjuka, der hufvudet svåller i vidd och förloras i dugtighet, under det de öfriga lemmarne aftyna, beröfvade de safter, som dragits till den framplikt växande delen. Kraften i ord—" —

„Stunden nalkas!" — skrek klädmäklaren. Hvilka tider! hvilka rökgubbar för kommande åldrar! Var ej min bror, nej—

likt min bror i tänkesätt, nu en tid bortåt besörjt alla lifveranser af rökgubbar? Men hvad har han dertill användt. ~~Jabröder~~, offentlige ~~[illegible]~~ lectorer, trofasta skattläggare, canalister af alla färgor, skeppshandelsbetjenter, med flera som han stämplat till jabröder, genom ~~en~~ ett slag för pannan af den förtrollade kryckan. Tror du likväl ej, lärdsinnade! att de menlösas ~~[illegible]~~ qvidan öfver en dylik bespottelse når höjden; och stiga ej kraftens dödsparker såsom en offerrök åt himlen. Han har i samma tråg tillsopvarit den meth

Första utkastet till Riddar St Jöran — ?

(*) men ſom kläd
vika för Br
ſöt. aulitar
Spåkäring,
Cathrin
~~Margrit~~ häll
Källare.

Tvänne bröder, Referendarien Murmelin och Klädmäklaren Murmelin, boende den förre vid Kinstugegatan den senare i hörnet af Solgränd och Prestgatan, fortfara ännu i den ovänskap, som begyntes i de yngre åren. — Bägge fallne för mysticism och deruti initierade af deras fader, en ~~ster~~ stark Pythagoree och öfvertygad om Själavandringen, hafva de valt olika vägar för att nå samma mål. Referendarien har tidigt slagit sig på den hvita Magien, Brodren deremot af hat och begär att öfverträffa den andra, på den svarta. Bägge, öfvertygade om Metempsycosen, hafva de sökt ~~utg~~ utleta sina förra förhållanden och utgrunda den gåta, som upplöser bådas vandringar. Den förre tror sig vara Centurionen Protoleus, som omvändes till Christna läran genom den helige Georgs miracler, och att Brodrens själ deremot fordom vistats i Trollkarlen Athanasius; Klädmäklaren åter ~~tror~~ anser ~~Broden~~ sig vara Glycerius men Brodren åter Athanasius. Denna ömsesidiga mening förmår dem att alltid ~~fria~~ misstro hvarandra och spionera på hvarandra./ Deras enda syster, gift med en redan afleden grosshandlare, ~~t~~ dör och efterlämnar en ganska rik dotter. Bägge tvista de om förmyndarskapet, som slutligen delas emellan dem bägge, och blir emellan öfverenskommet att Systerdottren skall vistas hos Referendarien från Julen till Midsommaren, men den öfriga tiden hos Klädmäklaren. Emellertid inbilla sig bägge att Systerdotterns själ förut vistats i Kejsarinnan Alexandras och ~~förena~~ skall förmenar Referendarien att om han kan återfinna den helige ~~Georg ande~~ Georg, som ännu vistas på jorden, samt förena honom med Kejsarinnan Alexandra, som af kärlek till honom öfvergått till Christna läran samt derpå dött, så vore hans vandring lyktad, hvaremot Brodrens skulle fortfara till verldens slut. Klädmäklaren åter missunnar sin Bror denna triumph samt beslutar att förekomma honom. Referendarien gjör upp-

/) men som Klädmäklaren ofta måste vika för Brodrens magiska försök, anlitar han en gammal spåkärring, hvars dotter, vackra ~~Margret~~ Cathrin kallad, tjenar på Malmens Källare.

märksam på Auscultanten Lilliedag, genom en gammal Protonotaries ~~ber~~ goda vittnesbörd om dess Stadga och Beskedlighet, underrättar sig om honom, och tror sig ~~veta att~~ i honom igenkänna St. Georgs Ättling beslutar således att befordra dess förening med Kejsarinnan Alexandra, men denna vistas under Sommaren hos Klädmäklaren, som vanligen har henne instängd eller under tillsyn af gamla Jungfru Ursula.

För att bereda tillfälle för Alexandra att se Lilliedag vidtager Referendarien åtskilliga anstalter, men derigenom väcker Klädmäklarens uppmärksamhet, och då han efterforskar anledningen, erfar han Referendariens uppsåt, hvilket han beslutar att till intet göra. Härom rådgör han med Ursula, som af sin dotter erfarit att Lilliedag vanligtvis äter på Malmens källare; Ursula åter frågar sin dotter, som sjelf tycker om Lilliedag. I anledning häraf framställer Ursula för Klädmäklaren nödvändigheten att hindra giftermålet med Alexandra, men deremot befordra ett annat med en Jungfru på Malmens källare ~~Genom~~ emedan efter Gummans mening så är stadgadt af ödet, att Lilliedag nödvändigt måste gifta sig med en dera af dem. Genom magiska anstalter kommer Klädmäklaren till samma Resultat, och vackra Catharina indrages äfven i planen. En följd deraf är, att Alexandra ännu ~~stor~~ strängare förvaras, och att operationen börjas för att få tidigt intaga Lilliedags hjerta, att då Julen inträffar och Alexandra afflyttar till Referendarien ~~hitta~~ är Lilliedag ej mera fri ~~dags hjerta är fridt han ej mera är fri~~.

Men ~~som~~ Klädmäklaren har ofta sett sig öfvervunnen af sin Bror, efterforskar han orsaken dertill och tror sig igenfinna den deri att Referendarien efter fadren ärft en krycka, som jemlikt tradition fordom tillhört Paracelsus. Denna krycka, som Referendarien vanligen nyttjar har han i aftonbönen en Lördags~~afton~~ glömt i Storkyrkan. Ursula, som velat besöka bönen har märkt sådant, men ej kunnat åtkomma kryckan, såsom redan ~~tillvaratagen~~ af ~~Kyrko~~ Kyrkodrängen tillvaratagen och ~~aflemnad~~ inlåst i ~~vapn~~ Sakristian. Klädmäklaren och Ursula besluta således att bemägtiga sig den och om natten öppna de dörrarna, ~~taut~~ och uttaga kryckan, men i det de äro färdiga att gå ut möta de Referendarien

Ψ närmare efterse

on frö

som hemkommande från ett kalas, saknat sin krycka och begifvit sig tii kyrkan för att öppna den och uttaga kryckan men tii sin förvåning funnit den före sin ankomst upplåst. ~~Som~~ För att ej röjas draga de sig undan, men ~~sjelf~~ Referendarien förmärkande spår af svart Magie, förföljer dem, tills dess att de gömma sig Ursula bakom Jungfrun och Klädmäklaren under Draken. Utan att Ψ ~~märka~~ med hvilka han har att göra, kastar Referendarien sig på St. Görans häst, en strid uppstår, som afbrytes af Kyrkodrängen, hvilken störtar in genom dörren. Klädmäklaren och Ursula taga nu till flykten, och Referendarien begifver sig ock bort sedan han fruktlöst efterforskat sin käpp.

Underrättad genom Catharina derom att Lilldag ~~ernar~~ ernar följande dagen besöka Storkyrkan begifver Klädmäklaren sig dit, sedan han ställt i ordning hvad han för sin plan aktade nödigt. Af en händelse blifver Lilldag sittande vid samma bänk der Klädmäklaren sitter, samt instäler der sin krycka. Denna sätter han sig i besittning af utan att Lilldag sådant märker, ~~men genom Magiska anstalter låta sig Prinsessan beröfvas han en, sammansmältning~~ i Sedan han sålunda genom ägande af en Lilldags tillhörighet gjort hans anda sig tillhörig, hvilket han från sin första plan och börjar sedan sina magiska förvandlingar. Han sammansmälter den vakna Catharinas bild med Prinsessans på St. Georg vård, och låter henne fö kyrkan. Men ~~hans~~ förtrollningen verkar ej med full kraft i anseende dertill att gudstjensten ännu fortfar, samt flere rätte Christne finnas på stället. Deraf det vidriga i Lilldags känslor, deraf ock ~~samma~~ sammanträffningen med Jungfru Ursula, som härigenom ännu mera uppretas. Långt ifrån att hafva vunnit sitt syfte, har det blifvit försämradt, hvarom händelsen på källaren vittnar. Underrättad af Catharina om Lilldags förfarande, skyndar Klädmäklaren sig efter honom ~~på~~ och finner honom på Djurgården sittande under en ek. Genast börjar Klädmäklaren en beſvärjning, ſom ſlutar med den vackra Catharinas bild, men ſom han haft med ſig i fall af behof, både Broderns kryckan och Lilldags käpp, glömmer han kryckan. Denna upptager Lilldag för att ſläcka elden med, men i hans hand lida de Andar, ſom ſammanverka till förtrollningen och det är deras klagan ~~han~~ Lilldag hör ſom Muſik. Juſt ſom förtrollningen hunnit ſin höjd, ankomma en Groſshandlare, då allt upphör, men då Gubben ſkall ſkynda ſig att hämta Lilldags käpp glömmer han Broderns kryckan, ſom upptages af Lilldag.

Emellertid har Referendarien ſökt efter kryckan, i Allaſanda, och för ſin vän omtalar Lilldag det han ſamma afton ernar bära den tillbaka. Dette berättes af Catharina och Urſula ſätta på Upprop för att få kryckan af Lilldag. Förſlaget miſslyckas, och Lilldag uppſöker Referendarien, ſom han finner ſyſſelſatt med att förfärdiga Rökgubbar. Med förſåning märker ~~Lillu~~ Referendarien, att den ſom åtföljde honom kryckan, är den efterlängtade St. Georg, ~~men under~~ och juſt ſom han är ~~på~~ i begrepp att yppa ſina tankar för honom uppſtår dem emellan ſplit angående käppen, hvarunder Lilldag förargad begifver ſig bort. Men följande dagen inkommer åter Klädmäklarens annonce i Tidningen. Denna omſtändighet förbryllar ännu mera Lilldag, ſom likväl begifver ſig till anviſt ſtälle, träffar Klädmäklaren, ~~fann~~ och lockad af hans ~~löften~~ fagra tal ſamt Toddyn, med honom ſluter en närmare bekantſkap. Då ~~han för~~ Lilldag för Klädmäklaren yppar ſina förhållanden i kryckan o.ſ.v. hämtar denne deraf anledning att varna honom för Brodren och förſkrifver en Amulette, hvarigenom ~~han~~ Lilldag ſkulle ſkyddas

från

Gumman, som på en gång var gubbe, gosse och flicka – ungdom och ålderdom förenad – den förfärande besynnerligheten deraf –

från Referendarius åverkan. ~~Nästa~~ Den påföljande Thorsdagsnatten utfaller till förskaffande af amuletten och man begifver sig till den ändan upp på ~~Johannis~~ St. Gertruds Kyrkogård, men som Referendarien, ~~får~~ nu mera med uppmerksamhet följande Lilledag, härom gafs någon ~~aning~~ spaning, ~~inställer han sig ofvanvorå [illegible] ställe~~ och torjar en ~~[illegible]~~ han från sig bar besvärjning som tillintetgör den andra. Häraf uppstår en besynnerlig strid. Klädmäklaren dukar under, Amuletten får ej; och Lilledag är nära att anse Klädmäklaren som en bedragare. ~~Denne åter g~~ Följande dagen träffar Lilledag ~~mag~~ den Vakra Catrina; han bemöter henne med ett visst förakt, hvaröfver Catharina blifver ganska uppbragt och berättar sådant för sin mor, som lofvar att bistå henne. Ursula använder då all sin förmåga hos Klädmäklaren och de besluta att gemensamt verka till samma mål. Till den ändan ~~skaffa de sig ett Portrait af Lilledag~~ öfvertalar Murmelin Lilledag att låta portraitera sig, men Alexandra öfverkommer Portraitet och gömmer det. Härigenom rubbas deras plan; Catharina flyttar från Malmens källare och hem. Gubben föreslår ett giftermål och erbjuder ett stort gods i Böhmen till hemgift. Till den ändan begifva bägge sig till Commissionscommissarien Kookman,

Utkast till Andra delen
af
Riddar St. Jöran

3)

3)

Echo kammaren ,
Myssippi-strömmen
öfverlefver sig sig
och den physisk
S:t Georgs-Dalen,
Bortbyggare,

NB Åkerstad at
Höj
Af hvad anl
de sig
NB Kyrkotr
NB Orsakerna
mäktaren
Sen

En helsning

Echo kammaren. Fogel 140 — ~~Ett hypotetiskt [illegible] i [illegible]~~
Mississipi-strömmiar stora affluenter; — $\frac{1826}{174}$ — palliatif-förslag — temporair opinion — populaira personager figurera i kabinettet
öfverlefva sig sig sjelf för att dö, och åter mera upplefva — besvara lifvet tillbaka i den politiska organisationen
och den physiska —

St Georgs-Daler, såsom att beskydd mot kulor under krig. Dobeneck l. 166 —
Bortbytingar, en beskrifning på dem l. 171.

NB Återstår att förklara betydelsen af bok-
stäfverna R. I. J. — I. R. J —
Af hvad anledning Referendarien trod-
de sig igenkänna Humblom —
NB Kyrkovrången Vision om Olof d. Helige —
NB Orsakerna hvarföre Referendarien och kläd
mäklaren anse Humblom för R. St. Jöran,
den [illegible] i kyrkan, åtminstone det kanske
på jorden — Kyrkan — förvandlad
till menniskor —
En hälsning till Alexandra af Blommornas genier —

Den trogne kan verkställa många underbara saker genom Gudsnamnets åkallan. För den som tro på [illegible] och handlar dygdigt är allt möjligt. Herren är nära dem, som anropa honom i andanom och sanningen. Genom [illegible] med Englarne. Ju renare vår ande är genom ~~[illegible]~~ tron och kärleken i Christo, ju mera lika äro vi Englarne och mera tillgänglige för umgänget med dem. Den som har umgänge med dem, kan när han vill uträtta de underbaraste ~~saker~~ största verk, ty de uppenbara för honom de största hemligheter. De som äro förenade ~~m~~ med Xsto; ~~[illegible]~~ [illegible] oftast genom besök af dem, och om det är nödigt uppfyllas de af deras krafter —
Med öfvertygelsens tillgifvelse framdrifvas mycken underbara verken — genom 1° dess uppenbara åkallan 2 genom [illegible] genom 3° ~~[illegible]~~ underskickning. — Trolldom åstadkommes genom djefvulens verkan, genom naturens verkan och genom bedrägliga framställningar. —

⁂ För upprätthållandet af det samvetsfulla embetsmannavåldet hoppas utgifvaren att någon sådan Resultat icke finnes uti Kongl. Maj:ts och Rikets Svea Hofrätt ~~skulle han~~ som 20 år om bord med så betydning och från det juridiska handlaget afvikande ämnen. Skulle han äfven finna så bör ingen ting vara mera tydligt för honom sjelf, än, att se sig omkring efter ett annat lefnadsyrke, ty med Häradsdomare grundsatserna; Lagstiftning och dagskipning, låter en sådan beskaffenhet icke förena sig. Den skadar oundvikligen i längden, ofvan en ungdom med att uppgifva grundsatser, som blott emot det [illegible] beder Resultat som vilja göra, tycka, nå sluta opp!! Ty hädanefter blifver Resultanten, så ~~[illegible]~~ hvarjedag eller åtminstone så med hela orten att Presidenten ej kan göra det, [illegible] af honom, om icke vid bekant fleet, der han torde befinna vara färdas; att han kan med användas med fördel:
Nämndemannalaget —
Referent: huruvida att ~~[illegible]~~ en gång [illegible] af gud, [illegible] alla straffas att dess återvända. Om all ting harmonie i verlden; om de himmelska krafternas inflytande på underverlden. Andemålet af den himmelska [illegible] består i en förnöjt umgänge med goda andar, hvarigenom menniskan likasom sjelf förvandlas till gud — Se men: 11. s. 285.
(Se pag. 14.) Och en verkan af detta umgänge med andarne och af dennas inre förening med Gud, är ~~det~~ ~~[illegible]~~ förmåga öfvergå naturen, som förlänar sådana personer, och den kraft ~~att~~ att göra sådana underverk, eller förrätta sådana ting, som elljest öfverstiga menniskan krafter.

Knappt kan jag längre hålla ut för sömn. — Nu mer förmår jag ej att tala — blott för jäspningar. ~~[illegible]~~ Lo Hela vida jorden jag äger ingen skygd och ingen hull. Väl var det godt [illegible] svårligt, och nog jag märkte att man höll utaf mig: Men nu får [illegible] Den Svenska Alexandra, och Herr Hommelius. Det vara som de nöjd sat för mig, och [illegible] jag går att mig beställa. En flätgård prydd med vass och franska blommor, af en momsell på [illegible] Bagges gatan; som var ett [illegible] och underligt besöker, med flickor som i betalning avancera. — Der och så ~~[illegible]~~ varelse [illegible] — [illegible], som lik natt omkring dag, bröd om krig [illegible] på lackerad dystring — tecknade hjessen och makt; förgyllt
Det är begripligt att [illegible] man ville och att [illegible] ej [illegible] — under det än vi [illegible] maklig och rika. Ej nog [illegible] — Nog han gaf [illegible]
blick ~~så~~ [illegible] sorten med [illegible] min [illegible] stor och [illegible] öga.
Men in man vi gå? För man sig ej hvad [illegible] — Nej; hvad [illegible] dörr och [illegible]! Ej och [illegible]! Hur skall jag hålla mig
men man! men Karl!

1.7

I stället för att begifva sig antingen till Referendarien eller Klädmäklaren, vill Humblom ~~begifva sig~~ gå åt Stallmästaregården, men hindras af Referendarien, som hemförer honom till sin boning. —

— Stallmästaregårdens nöjen för en ungkarl — Spass med Wetterstedts Stockholm.

Der träffar han den sköna Alexandra, för hvilken han presenteras. Referendarien ~~utveck~~ berättar först Riddar S:t Görans historia, och öfvergår derefter till läran om Själavandringen, hvilken han på ett poetiskt sätt utvecklar; och kommer slutligen på sin upptäckt att utröna hvar och i hvilka kroppar, hvarje menniskas själ tillförene vistats, derigenom att man vid åsynen af vissa händelser och orter uti en Magisk spegel, blifver i tillfälle att känna igen sig. —

Då Referendarien under sina gnostiska drömmar ~~framställer~~ nämner Zoroaster — Mose — Menon — [illegible] Saad eller David och slutligen äfven Mahomed, ropar [illegible]: för Guds skull, Herre! confundera icke [illegible] på ett Kongl. Svenskt Embetsmannas ämne — med dessa högtlärda namn och ännu högtlärare ideer. Och anstår endast att vörda Kongl. Lagstiftningens visdom — Kongl. Academiernas upplysning för magar — och alla högste, äfvensom öfver och underdomare försiktighet [illegible] — M. Notea — noten

Medan Referendarien är borta för att hämta denna Spegeln, känner Aasfalk sig betagen af ångest och fruktan, ~~han~~ och söker att aflägsna sig, men råkar oförmodadt in i köket, der han blifver vittne till ett samtal emellan 2:ne kaffepannor och ett ölstop rörande det sätt hvarmed Referendarien förföljer alla liberalare naturer, det tvång hvari han håller dem och den nyligen af en väderspån gjorda upptäckten att Referendarien tillhörde Congregationen.

— Kaffepannorna hafva ett slags menniskofysionomie — Kaffepannornas men besynnerligen ölstopets glädje deröfver att Referend. håller Tidningarna — de förnämsta Dagligt Allehanda, ~~[illegible]~~ den senare åter den Politiska Litteraire och Commercielle [illegible] — ~~[illegible]~~ Om aftnarna begifva de sig ned, läsa de på köksbordet liggande dagbladen. Och förmäler att detta är det enda sätt hvarpå de äro sammanhängande med den cultiverade verlden. Ölstopet berättar hvad mycket det vunnit i upplysning härigenom.

Än mera förskräckt häröfver, och misstänkande att dessa husgerådspersedlar varit såsom de sjelfva låtit förstå, och han förmenar sig kunna sluta af Referendariens förra yttrande, menniskor, skyndar Humblom sig ned på gatan, och möter i hörnet af Baggensgatan, den vackra Catharine, med hvilken han inlåter sig ett ömt samtal

Bordenal och stolarna, men besynnerligen fallbänken [illegible] ~~Fal~~ ~~[illegible]~~ se Tiecks Prins Zerbino — en [illegible] se den in die Verkehrte Welt —

— Catharina berättar att ~~hon~~ Klädmäklaren ~~blifvit~~ varit förmodad att taga henne ifrån Malmens Källare — att hon sett så mycket efter Humblom, men då hon ej träffat honom har hon lämnat en kärlek åt Thorleifsson, för att tillgodogöra Humblom — Cath. skall hämta [illegible] beställda hatt hos en mamsell, som bor på Baggensgatan —

Den Humblomska kärleken ord: i formen af Häktrinken och Stappen gå dansen — En jemförelse ~~att~~ ~~t~~ att Cathar. för det Humblomska kärleks förklaringen med formens valbegar, som författaren af den nya fogelbål, låter sig i den speciala Echo komma för att ej förlora något ord af Stollarnas lofsånger —

om den milda framtiden eller Lyksalighetens Ö! beskrifning derom.

Denna afbryter af ~~Referendarien~~ ett Mark. i Slus. på Gaben-(En stolsbelägeuts skott emot dem som våga att eclairera bättre än han och Notarierna.) ~~[illegible]~~ Gäst utgår från Referendariens krycka. Vid åsynen deraf flyr den vackra Cathrine, men Humblom qvarhålles af kryckan hvilken vrider sig i förfärande skepnader. Referendarien tillsäger honom att återvända, och då han nekar deltar, vill Referendarien ~~[illegible]~~ ~~honom~~ föra honom tvungen med till baka ~~af~~ han ser den uppstoppade Björnen (och andra personer, Rockorna, Krokodilen o.s.v.

Nattväktarnas bläsan och Polisens hot mot den starkare upplysningen.

När han ser Björnen, ropar han Pimi! Pimi! Nåd ge Kära Sigillata Ombudsman!

~~Uppförelse~~ Emellertid känner Humblom sig betagen af en förskräcklig ångest. Han begifver sig ut. En slags oro liggande drifver honom tillbaka; han vill uppsöka Referendarien; men träffar i stället af Klädmäklaren som inviterar honom att följa med sig. Detta vägrar han, då åkare aldermannen Rookman framkommer med ett Equipage, hvari den vackra Cathrina sig befinner. Han öfvertalar Blommelius och Humblom att vara sig följaktig till Djurgården. Sällskapet ökes af Rookman och Hushållnings Entrepreneuren Röklund. Man souperar på ~~Sophieberg~~ Hasselbacken.

Klädmäklaren förtäljer bland annat den lyckliga ställning stjernorna äro komna uti för honom — och man ser att han är begagna denna lyckliga period, för att vinna sitt ändamål. —

~~[illegible]~~ Klädmäklaren har ~~att jemföra gauden (stjernas) som skulle befrämja hvar en Garde-Lieutenant för att uppväcka [illegible] Paracelsus~~ hvartill det han tog vill att ~~bereda~~ skapa en jernklyvan emot den manliga oförmågan, hvilken kommer att använda vid Kongl. Acad. vid Carlberg på det att Svenska jernet ~~[illegible]~~ ej skall behöfva att rodna af blygsel, utan städse bevara sitt ofskuld.

Så vägen omtalar Klädmäklaren att han köpt den heliga Julianas stekspett se Journ. Junii 1828 — på det hade han och de [illegible] att en gång men göken hade flugit derifrån och talat att Catharina skulle få fred och blifva mamsell —

Humblom och Catharina promenera uppåt ~~Kofoten~~ Jernet, medan maten göres; får [illegible] flata kransar af Cavallerister, som de uppfånga i en grön [illegible]

Blommelius anmodar Humblom att gripa till någon borgerlig rörelse, för att derigenom vinna [illegible] och föreslår i detta afseende honom att blifva Korgmakare, eller hvad skall hjelpa till åldermannen och en af 50 [illegible]

Rookman utbjuder lotter på ett gods i Böhmen. Magiska ansvaret till [illegible] af hvilken lott, som skulle vinnas, denna köper och skänker af Klädmäklaren åt Anfult såsom brudgåfva åt Catharina. — ~~[illegible]~~ Giftermålet eclateras — Rookman [illegible] gratulationer —

Något smordas och glada, föreslår ~~Referendarien~~

milda framtiden eller
beteas ?! Beskrifning

n afbryter af ~~Refere~~
Markt. 2 Ggr. på Gatan
betjents hot emot den
att eclairera båtro
notarierna.) ~~Ud~~
går från Referenda
ycka. Vid åsynen
r den vackra Ca
ren Humblom grer
Kryckan hvilken
förfärande skep
ferendarien tillsä
tt återvända, och
vill befrien ~~fred~~
nekar deruti, ~~fred~~
Gjuliga med till
er
Dia uppstoppade
(ett andra personer,
n, krokodilen o. s.

~~ted~~ Emellertid kan
blom sig betagen af
fräkelig ångest. Han
sig ut. En slags
da drifver honom
; han vill uppsöka
brien; men träffar
af Klädmäklaren
literar honom att
sig. Dessa vägrar
Akare aldermen
t man frankom
ett Equipage, hvar
ekra Cathrina sig
Han öfverklar
lui och Humblom
n sig följaktlig till
den. Sällskapet
Kött man och Hen
ar Entrepreneusen
nd. man skyerar
~~iberg~~ Hasselbacken
ot smerda och gla
slår ~~Referendarien~~

~~Sanningen inför mein Gud~~ så för djefvlen! Der har vi uppljusningen! skrek en polisbetjent då han fick se de brinnande Gasaltorn, utropte han ~~Klädmäklaren~~ ~~te~~ trojka. Hvad är fram att förråd! Kommer den ~~i hans~~ ~~i~~ att införas så är det förbi med den förtjensten, ska här är jag en gång både underrättelse och har lagen öfver underrättelsen af Staten ... Stadens lyktor. Nej här måste man komma emellan, här måste man hindra! Medan Eder är. Godt folk! ropade han med högre röst! Trogna medborgare! Rediga stockholmare! hör är en verklig fara å färde. Här nyttaller jag ett Ljus som i Klarastad öfverger den Konstiga Polisens lyktor. Det är omöjligt att Norrmal kan tillgå på ett nödvändigt sätt. [illegible] Eder att åtvarda för ~~[illegible]~~ bane; [illegible] Ledersfredstal. Er rost ofrarnafrån. Medtagen Eder goda Godt folk. Ännu är icke uppljusningen kommen. ~~Tro~~ Tro mig! Tro mig! Tro mig Godt folk. Jag är Hvad jag ensiffe, det är så säkert som Kongsord! Och jag försäkrar Eder! att det blir ingen ting utaf förrän jag kommer med, sade Lykt[illegible] som skulle skita pora. — ~~Hon~~ Polisbetjenten: Hvem fan är det, som gal der oppe. Rösten: Jag som lyser, går uppe, högt öfver anonymiteten. Jag der mötte uppsatt på St Gertruds kyrkotorn. Jag som lyser öfver Europa Asien, Afrika, Amerika och Polynesien ~~H~~ jag som fördunklar Konungar och Ministrar. Jag som kan omfatta dem med min strålar och störta dem genom mitt sken. Jag som skina i Europa be– Flera röster. ~~Lyss~~ Klapp op da? Lepp opp! Uppelyste Skolgård! Rösten: Jag lyser allt hvad jag orkar. Men ni se ~~ut~~ ingen ting. det är svårt som i en kolsäck. det är högre verd Uppsala Litteratur Tidning! Jag försäkrar Eder att jag lyser. Se nu bara på. Då men heder — nej! mina vänner. Nej men min Herr. Hvem är fördom: en ryslig fördom, en fördom som måste afskaffas. — ~~Tro~~ Polisbetjenten. Tro inte den der! Det är ingen annan än Vederhancu på Tyska Kyrkan. — En Pemborere. Men han är icke anonym; och jag ~~är~~ kan jag intyga, ty det är mitt hemma han nu nyttjar. Polisbetjenten. Hvad betyder det. Fråga dem Tomu dugåg ~~fall~~ förevigdt från namn på flackarternell, om de feta någon ting, så mycket som anonymitet. Rädas, det Konungs Eller hur det är.

Liksom två Guds utgingo från Gauden, ett på hvardera sidan. Det ena högrödt ~~liksom~~ i den mest gyllene glöd, (från Salomos skägg) det andra blekt såsom månans skimmer. —

Under sin ångest griper Auscultanten till diverse, utvägar att trösta sig. 1) saknad af Kånd liksom de Romerska Augurerna ger han ~~akt~~ akt på, Macupellerna som gå förbi på gatan och i [illegible] med ~~afgaffan~~ som de gamla Germanerna, hör han efter från till en bok, Öden af Leopold och läser deruti en, trösterser. — Conv. Lex. Wahrsagen — Medelingen Lyga — ditto icke lyckas, så försöker han med Nekromantie — (han trädde en samman knappnål, som ~~[illegible]~~ sammanhället — Men när Catarinas [illegible] genom boken och läste der uppslagen träffat — 2. Sjuperstolen: Men then Kellgren: mitt kära gosse [illegible] en [illegible] by
Helgade hästar som de gamla germanerna, ~~han gifver~~ ger han akt på de förbiridandes hästeknäkarne, hvad klär häst af karl till sommar- slapp öfver tre i korslagda Lacias —

Innan man sätter sig till bords låter Klädmäklaren Auscultanten se de mäst besynnerliga saker och den gladaste framtid ~~[illegible]~~ uti ägan från en Pommerbål. — Beredningen deraf. —

Humbl: Och dessa kulor, vill han verkligen skicka till Jacobinerna, som icke hafva några riktiga lustslottsmål, som beständigt gå omkring, såsom rytande lejon – som hafva lika den rengärdes vördnad för [illegible]. Om icke sådana, som göra ~~af~~ åt de jacobiner, som utbytt sin mössa med en plumagerad hatt – Tarto om Franska Monarkiet. återställandes. –

Bland andra syner, ser också Auscultanten Tredje Ulfvens Skeln i skepnad af en ~~ung fändrik~~, som (nå som mig satt som doctor Faust fått, opp en hel Herdagnos, med kassa och kusk – Laten mjölkpare, sammansatt af ett salt, trög qvalfkappar brände i anderna en Thorsdagsnatt och några solfvor

~~Humbl~~ Svarta Björna som dansa-Argue och ~~Jean~~ Stockholms pastor. Deras utseende.

Berättelse om en sjöm af eld, som år 1780 syntes öfver Staden, och ~~hvi~~ från hvilken utgingo sådana lågor att vakten å Stockholms Slott trodde att en eldsvåda utbrustit. Scheff. Memorab. N. 10. De Skepnader, som visa sig af eld, måste sjelfve brinna, såsom en ånga eller dunst och med dunkel färg

Vid detta tillfälle måste alla sådana figurer, som efter vår folkstro verka och stå i förhållande till de mörkare magterna visa sig. Således Tomtegubbarna från Blå Porten. Sjörået ur Ladugårds lands viken. Bergtrollen ur bergen. Djurgårdens skogsfru. Från Ladugårdslands sidan ~~ser~~ hör man gastarna excercera ~~och~~ allestädes bör Klädmäklaren icke kunna lyfta sig öfver den rådande folktron. Äfven en ~~[illegible]~~ lyktgubbe eller skalfrängares visar sig. Denna är en afsides byg-bondare. ~~[illegible]~~ Sjelfva dessa icke förmått uträtta något tracteradt verkliga ~~skräck~~ gestalter. Således ser molnklump öfver ~~[illegible]~~ staden bilda sig i ett [illegible], som ökar ut med, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ de, ryslig bleka, som en plundrader [illegible] på ett slagtfält vid [illegible], fäs-ald, kring munnen skummar sig [illegible] och från näsan utgår ett hagrådt ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible], ögonens flammar [illegible] blå bildar en omätlig thiar, hvarpå storkyrkotornet lyser såsom törne.

Referendarien till Hyggen; ~~Godt vilt du ständigt ett skräfflare för att lefva~~ Uppror ständigt skräflare! Jag känner dig ja: Din fransöska med ~~den~~ uppblåsta kammen, dess kör ~~[illegible]~~ blott ett lånande Grodfyske i Hafvets Gebit, hvilket han icke förmärks brakta, för [illegible] tupp måste förtjena det, och den fjert [illegible] i blott eller mera [illegible] af guld för att [illegible], att ett ofrälse af [illegible] på andre ~~[illegible]~~ och bakstugors [illegible].

Väderhanen på Tyska Kyrkan, mellan solieras, talaborerna, med vissa anmärkningar ~~[illegible]~~ och varningar till allmänheten, att akta sig för att svärmeri – Haar benägenhet att hjelpa Klädmäklaren, såsom mindre öfvertygand – Hans svårighet att göra sig fri, i anseende ~~hin sitt~~ ~~at~~ dertill att han åtagit sig att, som ansvarig Redacteur, visa allmänheten hvarifrån vädret kommer och hvart det går – Nyttan för allmänheten att blifva uppfylld med väder, och vind i stället för dylika galenskaper, huru lätt det är för allmänheten att bli vädret qvitt –

När Auscultanten uppkommer, synes rummet ännu uppfylldt med fräsande eldflammor, Referendarien vadar (med blotta fötter) genom den lågande elden, och tål elden på båda sidor ifrån honom, såsom ~~[illegible]~~ rendusfläktad af en vattenvind. Men då han vill föra Auscult. mot elden denna, så att Referend. måste förvisa Salamandrarne hvilka vårdade fyllde rummet.

Referendarien påstår, att Väderhanen icke är något annat än en Succubus eller incubus: det vill säga den lifslefvande hofförde ~~[illegible]~~ djefvulen, som på samma sätt som vanliga kärleks djeflar förskapa sig till sköna qvinnor för att förföra olyckliga ynglingar till kärleksförbindelser hvarigenom de ~~[illegible]~~ hindras från umgänget med menniskor och goda föresatser, [illegible] kanske sig till en frigeistisk ~~[illegible]~~ person för att förleda ynglingar till umgänget med sig och afsöndra från all handling; kanske att låta sig nöja med ord. Humblom tror, att det ej skall vara något djefvul efter han talat så dumt, men Ref. påstår att det också finnas dumma djeflar –

Kladmäklaren Humblom,
att jemte det öfriga säll-
skapet, utom Catharina +
vara honom följaktig upp
på Berget vid Brunnsbac-
ken! Detta sker, och der
framtager Kladmäklaren
Svartkonstboken. En be-
svärjelse. Uti ett blått
skimmer ser Humblom
bland flera andra figurer,
Referendarien, som säljer
Rökgubbar åt Gundtur-
kiska Ambassaden från
Konungen i Abyssinien —
~~Referend~~

I hast uppskjuter en
raquett i midt Staden strax
bredvid tyska kyrkan.
På skenet färdar en i
morgonrådnaden förgör
klådda varelse. Denna
vinkar Humblom. Klad-
mäklaren vägrar. Mäk-
tigare Sken och magiska
anstalter från Staden.
Mäktigare besvärjelser
från Kladmäklaren.
~~En tafla a la Callot~~
~~Rookman, Rooklund och~~
~~Rökström spricka.~~ Und-
lingen måste Humblom
begifva sig utaf, åt följd
af Hommelen — denne bör-
jas en ny strid ifrån Ty-
ska kyrkogården, likaledes
från fenstret — Rökman,
Rooklund och Rökström
uppträffar och spricka.
Humblom måste upp
till ~~Kladmäklaren~~ Re-
ferendarien. Der finner
han Alexandra klädd
i kejserlig skrud, och

~~Kladmäklaren, Humblom att vara sig följaktig upp på Berget tillika med~~ öfr + han med vårdarjungfrun —

~~Referend~~

Nyttan och nödvändigheten att hjelpa Gundturken. De anspråk Turkarne hafva på understöd, besynnerligen på rök eller tobak. Härutaf deßa rökgubbar beredda af grekorum. Hvilka förhyggningar tarfvas ajör att snart få ~~[illegible]~~ se hufvudstad uppspitsade på hvarje Konungaborg —

B. måste ändra det åt Kladmäklaren, som har uppträde — Referendarien för sig at Kalor åt Jacobinerna i Frankrike. Med Kladmäklaren förelägger [illegible], som [illegible], att Kalorna icke skola på 80 år träffa nästa flaskan. Då den allt det må gå med dem, som med Israels barn då de tågade ur Egypten; och på det att mången må kunna att under tiden utbyta från våra mossa mot en krona eller fransk bad —

Congressen på Hasselbacken med ambassadörerna. ~~Deße hafva att uppgöra~~

Referendariens läsning af Svartkonstboken. En Scen lik Callots tafla. Hamb. Riddaren. Kladmäklaren som trollkarlen ej naken men i frack — bredvid [illegible] derati — Upsala och gummorna. — I taflorna narras att bryllopa och dik[illegible]. I Referendariens åter allt Gör och harmonie — I stället för stycken ur Svartkonstboken läser ~~Refer~~ Kladmäkl. valda stycken ur Svenska Akt. Handlingar.

En fras ~~de~~ Referendarien utfäst ande offentlig kransen som Humblom och Catharina slutat af Cavaliersparollen.

Ibland andra ~~fransk~~ franskaller Kladmäklaren den afledna Stockholmska Polisen ann för att afskyra ovåsendet — förgäfves — Skildringen deraf —

På vägen från Humblom till Catharina, och faren att skära gifter maka till ~~[illegible]~~ vackra synnerligen förfrämjd af Valloff till Kommarens fruar kong, bergets directionen, som derföre öppnar barnhuset åt Mamsellerna, tål [illegible] Humblom beslutit att [illegible] ~~[illegible]~~ på koger och således bland förra; i afseende på sin [illegible] talighet, som Referendarien vill förspilla bland Lestors och kaffekannor, derföre försakar han då han vill [illegible] sig nu alfvar.

Beradelsen hans en trofsen Borgersman, med stora begrep om till Borgersmannaskap — Norra Americas borgeri-spruken — Schenk[illegible] Helborgaraktighet — Helborgaren, som tror sig ej böra räknas bland Selgatikar ~~[illegible]~~ derföre att han bor i hufvudstaden och ej skjutsar sjelf, efter fru Lenngrens visa, utan skjutsas med af Öfverståthållaren, då han körer till Warnemünde efter Krönar — Oker framför Vagnen — Ekan och Hallgren —

för att betaga Augustkoaten all fruktan, uppreger Refer. för den uppkomna Bestyktaden Roger Bacons ord: att en ren och ~~[illegible]~~ syndfri själ kan ~~[illegible]~~ råda öfver alla elementer och naturkrafter, så att genom deß kraft uppkomma regn, stormar o.s.v.

6. 8.

Det tal, som Humblom håller om ungdom af vapen, är ett eko af Argus, och i klädning af Alekas värda Snille, och hans egen straff skål Carlström.

Referendariens skildring af den sanna kraften, i motsats af den Gothiska – af det sanna Snillet i motsats af den Phosphoristiska, af den sanna gudsfruktan i motsats af den nu antagna – om kraften vide infra, här bör grundläggas motsatsen af Kladdmaklarens tal –

Det förekommer Auscult. som hade Referendarien företagit en operation med honom i sömnen, men han kan ej klart erindra sig hvad som skett –

† De la Gardies tal ~~[illegible]~~ vid Skånska Deputationen – de öfriga deputationernas – Porträtt och Skolamas med besynnerligen Fållbänkens kältsamma tal, så ock Prins Zerbino, en Skalkör, som icke dit verkeligen hörer.

Humblom vet ej om han vakt sofver eller om han är vaket vaken – Han väckes af Organiskt knallpulfver, hvarmed Ordenhallen serveras –

Genom dylika magiska ~~tillställningar [illegible]~~ operationer risqueras menniskor med ett slags [illegible] att behöfva ~~[illegible]~~ bortbytingar i [illegible] hemseende. &c.

På vägen till Kongsträgården ser Humblom ett besynnerligt [illegible], [illegible] en fattig [illegible], som [illegible] af Kg Johan III. hemligen Månnen; ~~[illegible]~~

~~[illegible]~~

† han harm öfver Thorilds beskrifning derpå. Krukans effect på Plateaut eller Plattformen – Auscultanten harm öfver Thorilds [illegible] hans förhoppningar att han modererat i en Populair bekännelse i en ny upplaga, nå det han ej skall skrämmas Spinosismen; [illegible] nitiskhet emot dem som ej [illegible] genom Gotticismen förrycklas [illegible] till Genier genom det [illegible] – Nödvändigheten för någon Litterair Sällskap, att genom Thorilds manövrerande och [illegible] rades icke en Populair trosbekännelse af Kolbrännare tron, bort tigga all att på det att kyrkan icke må brännas så förbannadt. Den [illegible] som [illegible] bör [illegible] föra. [illegible] en Reason. Sam. Johnsons definition på Reason, sedan han fått dess och derför [illegible] Qvinnan från Skinnarviken rider på sin svarta katt, hon på vägen uppsökt en mord; som hon glömt vid munkbron – en trolsk mord

flera Östralandar frambära St. Jöranor vapen, men i stället för att ~~[illegible]~~ ikläda sig dem, tillintetgör han allsammans genom sin obegripliga platthet och oskicklighet;

Referendarien talar öfver Gåset i de andeliga kyrkan; men deraf sommar Auscultanten, som i drömmen emottager lyckönskningar af Kaffepannorna m.m. ~~[illegible]~~ deröfver att han Erhållit det blå bandet, gjordt och sålunda för drömma förnuftigt. ~~[illegible]~~ Margaretha ned för honom; i trappornas hörn han krokodilen, kockorna m.m. försäkra honom om sin vänskap.

Han försöker att slippa in i sitt qvarter, men då han ej kan det, vill han gå åt Kungsträdgården, för att der hvila sig på en bänk. – Der ser han åter Ursula Skyfellodt med en trollrödning. Hon upptänder en eld. Hennes [illegible] och dag framför Riksskrubben. ~~[illegible]~~ Tvanne andra Qvinnor komma ridande ~~fram~~ en från Skinnarviks bergen och en från Sabbathsberg. På elden uppsättes en pannkakspanna. En figur lägges deri. Humblom sjelf. Incantation. Han hör sitt namn nämnas.

Han

Ostralandar fram-
st föraar sagean;
i stället för att
kläda sig dem, tili-
gör han alltsammans
om sin obegripliga
het och oskickligheten;

ferendarien talar öfver
r i de andeliga tingen,
deraf somnar Auscul-
u, som i drömmen
tager lyckönskningar
Kaffepannorna m. m.
deröfver att han
t det blå bandet
och vålnect för
ma förnuftigt.
aritha ned för Ho-
, i trapporna höra
krokodilen, Kakor-
n. m. förs åt ro Ho-
om sin vänskap.

---

försöker att olyckas
sett qvarter, men
han ej kan det, ville
gå åt Kungsträ-
n, för att der hvila
å en bänk. – Der
han åter Ursula
slott med en troll-
ga. Hon uppträder
. Hennes klader och
transförs Kikskraket,
. Svann andra
nar komma ridan-
än en från Skin-
iks bergen och en
Sabatsberg. Då
uppsådder en pan-
ramma. En figur
s deri. Humblom
Incantation. Han
ndt namn nämna.

Han

---

3)

11.

9.

Ss. ändrad

Referendarien beder honom afbryta några af de i fenstret stående rosorna och berättar derunder en (myth ur Monteville [illegible]. Mas(?) s. 287.) Att emellan Kyrkan ~~[illegible]~~ efter det stället der Christus föddes och ~~[illegible]~~ Bethlehem stad legat ett fält, som heter Rosenfältet och har sitt namn af ett underverk, som der tilldragit sig ~~[illegible]~~ på sådant sätt. Det var engång, som blifvit oskyldigt angifven att hafva förlorat sin krona blifvit dit efförd för att der lefvande brännas; Att till den ändan man åt henne uppreste ett bål af der växande törnen; och efförts henne till bålet och satt eld deri. Att som elden brann som ~~[illegible]~~ starkast bad hon Gud att han ville hjelpa henne och visa henne oskuld för folket, Att hon derefter ~~[illegible]~~ blifvit stött i elden, som strax slocknade; men att på de ställen der elden brunnit hade af de röda kolen blifvit röda rosor, som derutur uppblommade, men af de som icke ännu ~~[illegible]~~ fattat eld uppskjutit hvita rosor; och att dessa varit de första rosor som man någon sett på jorden. Humblom påstår att sådant icke kan vara möjligt, emedan han läst i Liljeblads Flora att rosorna voro en stor familj – och som han icke tycker om myther, så erinrar han sig att ~~[illegible]~~ medförde från [illegible] går den, men och naturliga blommor, hvilka ~~[illegible]~~ aldrig blifvit misstänkta för ~~[illegible]~~ öfvernaturliga gåfvor eller voro af en tvetydig härkomst. Man framtager Cavalliere [illegible] han och Catharine [illegible]. Gubben ler på honom rankas på [illegible] all och tillsäger Alexandra att aflägsna sig. Hon lämnar rummet. Den skimrande prakten af hennes kläder [illegible] gå. Gubben samtalar med Humblom ~~[illegible]~~ om rosorna och om den lifslösa naturen. [illegible] mystanker. Gubben lägger Cavalliere [illegible] på bordet och vidrör dem med Kryckan, då ~~[illegible]~~ de förvandlas till en [illegible] dat sällskap af [illegible] och mamseller (?!! att något annat) och sjunger Humblom i en slags [illegible] Rådmäklaren: sannerligen är icke den också besynnerlig.

Sedan Referendarien uppdäckt att Humblom icke egentligen är någon karl, utan bara en Gollus så skänker han honom en med Magisk Konst tillverkad jern tunga, för att bibehålla hans physiska Manbarhet Paracelsus – vide supra

Ur: Auscultanten svar omsörmöler han, huruledes han gått i [illegible] för att lära känna menniskan &c – (se Bihvet) och att han alltid ätit under det att han läst sina läxor, hvilket han tillräder blifvande tjenstemän och att de alltid måtte hafva något att fästa tankarna på, under det att de sloja bort tiden på [illegible] menska pedanteriet, [illegible] lättare insjunka i Embetsverken.

~~Han~~ Men hvem förmår väl att bringa på papperet Auscultantens förtjusning vid detta ~~[illegible]~~ sublima tillfälle. Han kände sig så rörd, han kände sig så lycklig. ~~[illegible]~~ De makalösa talen hade fullkomligen förvisat honom om en mängd rosors ~~[illegible]~~ och i allmänhet onaturliga menniskors tillgifvenhet och beundran. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Han hade emottagit talen med samma känslor som en yrd hänig skurk i Wien, ~~[illegible]~~ skulle ta alla på jorden yta krigsgrodda Liberaler order och resar krassa, [illegible] hjertliga hofborgens kinor, skulle känna ~~[illegible]~~ vällusten af deras rättrådan hufvuden eller skåda någon namnkunnig liberal t. ex. Benj. Constant eller Herr Broughams uppsladdad till sig tillgjordt för att [illegible] Slafveriets triumfer, eller en dann congregationist åskåda alla andra troförvandes ~~[illegible]~~ stympade med att [illegible] eller [illegible] kunde se [illegible] dagbladsskrifvare kunder lama, utom huvu läsam. – Stillning hvad [illegible] Reflexionen [illegible] ~~[illegible]~~ som.

Då han går förbi Jacobs kyrkan, ser han vidervgående fylgia, som varit ute att speja efter nytt, lenka hem. Denna ~~[illegible]~~ hade [illegible] af en vanlig fladermus, hade kropp som ett [illegible] och ben som en gråsparfve. Han var beväpnad med en hjelm af [illegible] och en [illegible]

aft. Hon var på starkt bepansrad ~~[illegible]~~ (såsom stridshingst)

(Grin. Ost. p. 70 & om fylgior) Detta är vidderhanarnes slägtfylgia, som förr skyddat hela deras slägt och nu åtagit sig detta

familjens hopp. Wikaglumi saga pag. 1977 tillbringat om [illegible] vide sin för-

Vikarhjens moralog: jag försäkrar att norden är liberal, han afskaler revolutionernas anda(?) [illegible] vädret kastar sig. Men kan icke dess hvad skadliga de liberala ideerna äro, Ultror fortrafflyget, Oftow &c Wistau &c –

En af dessa grotteska stjernor, hvarmed ~~Frih~~ sökte att sätta Carl XII grotteska krigare å nivaan med sina samtidingar, men
Lieutenanten, hvilka (i stjernorna nemligen) ~~betydligen~~ betydmerligen minskats, utan att man har lof att deraf sluta till någon ofmån i de-
som nästan all den gamla Svärds Ordens stjernan, som sagde dukater, och hvilken hans efterkommande farfar fått,
tavaut för Carl XII — Fredrick försök att så medelst förmildra den Carolinska Straffstern — gubbarne, som voro sam-
na för det reella, som trodde sig ha stora förtjenster, och derföre bära stora stjernor. Huru det egna medvetandet om sedan
1809 minskat stjernornas storlek. En apostrof till blygsamheten, såsom en stor dygd.
Lieutenanten stadd uti ett somnambuliskt tillstånd kommer marcherande med isfällda steg, commenderar ~~de~~ ger fältwäbeln order om pryg-
ling på blotta linnebyxor, om gorsstering af åtskilliga läder, som rullat på Lieut. Wickström — underrättar derom
att han är en helig person — sökandes arrestera för det att han ej nog skyndsamt verkställt ordern.

[redacted]

† Emedan afsikten är att hindra andra från den leken man vill hafva sig sjelf förbehållen, så bör man
att undvika mycket besvär och omsorg, ~~en~~ anskaffa sig Stand, som är satt på en grav och utskrä den gande
i kring leken, så går han ej gerna deråt, utan man får då gemenligen så många, som der en gång begynte
leka; detta är ett försökt sätt att förvara sig från bortgång ifrån wik af [illegible] i lekleden. Joh. Gabr. Gyllenborg afh. om Insectsykt 1770. p. 47. mist XXXIV. 29

[redacted]

När de komma till Wurmen finna de honom sysselsatt att på ett stort papper lägga [illegible] under Excellensens ord. Hans
brst, hansmöda därvid. Ordena föda, Wurmen och dansa omkring med honom i rummet. Hvad obarmhertligt han af dem
gaaderas. Klädmäklaren upplyser att saken kommer deraf att hvarje ord måste efter Herrarnas mening svafva omkring i verlden
för att finna en motsvarande gaaderig (: vide infra. Massan af Hans Excellens ord, som så hopat sig, att är ingen handlin-
gar uppfångat dem, att de nu bilda ett helt, pandæmonium (: se Miltons beskrifning.) Han föreslår Wurmen en lättare
utväg, eller att göra en machine. Wurmen förtjuses öfver den ideen att kunna af sen hå använda machinen, auss detta
som ett brel på tidshvarfvets odlingshöjd och uppfyningars triumf + men bespås Klädmäklaren att hålla saken dold för Argus,
som annars kunde i denna del öfverflygla honom. Klädmäklaren förtäljer vidare att detta endast kan ske genom magie.
Wurmen fordrar derföre, med alla skälen af de tomma orden, som bullra så afstånd omkring honom, skrämmer honom
skylligen att ingå på Klädmäklarens förslag. Frågan blir att finna en lämplig local. Denna passar Klädmäklaren
säkrast finnas på stora Börssalen, emedan denna local (: se Stålis) Lindwurm befaller det så mycket heller, som han ofom
mången gång beger sig dit för att se huru Hydorbanken står af besparna många hål äfven stoppt +
Not Lindwurmen sluppa de till en början i + en, men Klädmäklarens öppnas dörren genom uttagandet af namn. Hvad magiska
ord, som går samman, om icke stor kraft av en befallning till Statsfond, som eljest vill hafva sin näsa i allt, att utbetala till
okända behof åt Generaladjutanten.

hans stigande ånger. Pannkakan gifver åt den vackra Cathrine, som sitter halfsofvande på en bänk. I samma man, som pankakan försvinner minskas Humbloms oro. I det samma kommer en Garder ~~Sergeant~~ Lieutenant, springande i bara skjortan. Han och Catharina omfamna hvarandra. Ursula vill hindra det – äfven Humblom som framrusar. Den ena Gumman, som ~~vill hindra~~, ej känner förhållandet, vill hindra sådant. Strid dem emellan. Ursula afsänder en Lifgardist af Tenn, som Curir, för att uppsöka Klädmäklaren. Couriren rider på gatan. – Klädmäklaren ankommer. Han lyfter af sig Cagliostros peruk, sätter den på Sergeanten. Denne vaknar, slår allarm. Brandvakten – Polisen infinner sig. Gumman, anslå Humbl. vill lämna honom åt Polisen – Han åter Gumman. Strid dem emellan, den besynnerliga ställningen i Gummans ögon. Klädmäklaren upplyser allt: Affärdar Polisen med en gåfva, och föreslår Humbl. att skaffa sig en Amulett emot all förtrollning.

De begifva sig till Lindwurm, som ~~blifvit~~ sedan det lyckats honom att aflyfta Cagliostros peruk, blifvit stält öfver sin makt, äfven utom sinneverlden, och nu fattar det

Orden som Ursula nyttjar vid Curirens beordrande. – [illegible] Humblom tyckte än att det var en Lifgardist, än åter en ~~Tromb~~ Tromb. Han [illegible] om hvilket dera slutligen.

Couriren rider lika [illegible], som den djerfva ~~Lassa~~ Caroniteern rakade till vägs, besynnerligen ~~i det [illegible]~~ i [illegible] hufvuden, hvilka man nödvändigt måste göra till [illegible] att talas i Skriften &c. den som förnöjer en af dessa små.

Sedan Sergeanten bortgått, hoppar Ursula öfver muren till St Jacobs Kyrkogård och hämtar mull från graf, hvilken hon strör omkring Catharina och Humblom. – Humblom tillbakafaller (inte) till glädje deröfver, att unga Officerare icke dricka såsom [illegible], björnblod, då de efter aflagd examen och genomgångna grader, hålla sitt Officiers Calas, utan i stället dricka punsch. Hvarigenom de icke få mista benägenhet till Bersérkagång, då de äro tillsammans med några ~~[illegible]~~ ädel personer, utan då först nämde äro flera tillsammans. Klädmäklaren undervisar honom ~~om [illegible] att a~~ hvarutur Bersérkagång ~~[illegible]~~ åstadkommes, nemligen genom troller (Sl. Kristni Saga p. 145.) – att desse berserkar äro ~~[illegible]~~ mycket grymmare, än de gamle, som bara ~~[illegible]~~ gnagade och bet sönder sina sköldar, hvaremot desse lipa och taggar sönder sina franska skilnaden, men att likväl den skilnaden är att, då man måste fordomdags ropa en [illegible] bezätt vid namn, förty nu är vanligt [illegible] när den besatte får se hvitögat på den, som är förmögen för rasorick, i synnerhet om denne dessutom håller ett kalt järn i handen.

För att kunna bereda en så beskaffad ~~en så bes~~ Talisman fordras att tre personer af samma anda sammanverka vid stöpningen af Talismannen. Han försäkrar sig icke känna någon hvilken han kan i detta ändamål påräkna än Lindwurm. Han hämtar anledning dertill af hans verkan, öfver Cagliostros peruk; af den [illegible] hvarmed han sett att omröra poetiska ämnen, och det [illegible] han förstått att pålägga [illegible]. – Klädmäklarens undersökning om Stjernorna ännu äro i samma lyckliga ställning för honom.
Lindwurmen hade redan förut besökt Klädmäklaren – beklagat sitt olyckliga öde, men fått löfte af honom om en med besynnerliga Caracterer invigd Magnet, för att hädanefter ej [illegible] i stöfvet med sina drömmar och blott ställa de belonande. – Om Magneten se Meiners III. 214. efter Albertus Magnus. –
Figuren af en ~~[illegible]~~ riktig Abraxas Sten – se Convers. Lexicon. Suppl. Abraxas – Lessings Collectanea –

Berättelsen om utseendet i Wurmens ~~rum~~ förmak. De träffa der en vax bild af Wurmen. – Dennes samtal med Klädmäklaren om hans förbättring. Slutet och om upplysningen varde. Humblom förfärad deraf, vill omfamna ~~[illegible]~~ vid, då han med förfogan märker, att det är en vaxbild som talar. Hans fasa då han ser ~~[illegible]~~ de stela glasögon i ögonen. – Inträdet i rummet. Jemförelse emellan den bild, de der finna och Wurmen sjelf, som låtit sålunda afforma sig, på ~~att~~ det att efterverlden må få veta huru han sett ut. – Klädmäklaren sätter Peruken på bilden, derefter talar ~~peruken~~ vaxbilden.

12.

(AB. Sitt beref gårdesirnas Lindwurm ej för än de gå bort, och skrädan är förliden — Klädmäklaren, som genom de berättelser han hört af sin far, blifvit en valig Göth à la Göthiska förbundet och af honom hört berättas, huruledes i syne Saxon- de personer kunna på andra ~~fa~~ öfverflytta sin förmåga (: Bartholin Antiquit: Dan: 261.) öfverlåter och genom en solenne act transporterar samt utfärdar ett öfverlåtelsebref på Lindwurm öfver sin klädmäklerliga förmåga att förnimma tadaga saker, som icke äro handgripeliga, på det att Lindwurm, då han nästa gång drömmer inför Svenska Acad. må kunna drömma andeligen i stället för lekamligen. Drömmarnas kroppslighet — Fask- och skötebrefvet på plattdijsk ~~=~~ klarsynthet — Måste vara i urgammal form: emedan det innefattar crassa saker. En sammansmältning af Complimentertal inom Acad: och ett ~~[illegible]~~ antiquit fastebref (: har ej Rabenius ett sådant?) Skilnaden emellan den högre öfningen af lifvet och kraften, som tilhöra andar och den lägre, som tyses af Klädmäklaren — Klädmäklaren lofvar en invigd magnet — Lindwurms ~~[illegible]~~ fara för magnetismen — Klädmäklaren berättelse om magnetens herrliga verkningar — Albert. Magn.

Här beskrifves invigningen af ~~Academien~~, Ornerna-lika, Humblom uppföres från gafvelen med ändtligen slagen Wärmen andarna, fram sig — ~~de lärde~~ Klädmäklaren och Wärmens instruktör, Jaakt[illegible] står der — (beskrifningen derpå, från Excellencens man kommer att ge ett gallere, snöre, so to på sommar nätt som i sagorna ~~[illegible]~~ visor falla in munnen, när utgöras grenarne tola, så gör det qvälj en munnen på Excellencen, så att han är att ansi som ~~hans Excellens~~ morgongådrad, som också har qvält munnen — men då har Excell. fleraste de gör maskinen ett tankstreck, emedan att det ägensinnigt som Excellens glömt att tänka ligger i flenet — Wärmen förstör de ner veranda trollkrafvar- narnas uppritor nya — Se Cauff. IV. 3. 79 —

AB Instrumentet, som uppvärknar så fort som man componerar Musik. Reliqvier af den heliga Mavius och Bavius — Lindwurmen har på hufvudet hagspa, Bagers nattmössa och skendaklädd är ~~[illegible]~~ gjorde af Mandlegarna, som uppstår på orgeln, likasom ett strödda grafsträ på klyspornas vid Vårdsfest —

Reformatorien författare att fådant ~~[illegible]~~ är frukklost, att han haft lis och öfverlemnad att förfärdiga en Contrafactur för tankarna i Acad. Men att detta varit fåfängt, ~~som~~ att det väl lyckas Redactionen att genom Maschineri, som den få hjelpen åt skrifva skaffa, men det underliga skanggrelsen, som de välsor af idel ord. Att Reduct. Som besrifit försvarat derföre att man velat låna tanken och fall i hvilket mål att man haft sådana inne, bestående att anskaffat sig ~~[illegible]~~ ett och annat dylikt. Men att dylikt försök miss lyckats att allt igenlört, och i en innan och på samma sätt som i botnen af Valloni pokal ligger angenäm groda, så ligger här hungerns metaforik.

AB. Åderlåtningen — Blod kastat på elden —

Figurerna i botnen af detta bäcken. Den omskefvande glasfurer. Lavacelsi not — bäcken, å Wärmens person öfver den attribut: hvilken författarnes ställer honom ~~för~~ efter åderlåtningen vid bordet. Lägga på sårt ett omslag af klappbrutna poesin, hvilken han förmodar skola med sin magra och fulgande kraft ~~[illegible]~~ draga ut all skandaleri, som åderlåtaren icke förmått utkrama; men Klädmäklaren råder honom att lägga en compress af Carbunkel på sår, emedan efter äldre tiders vishet, är allmänt bekant, att Carbunklarna betaga dem som bära dem all phantasie samt förklara deras vishet och förstånd; hvilket också synes vara förhållandet, men att carbunklarna varit derefter.

& Acablan en enorm papegoja; som skall anvandas med stjertar och allt, bland annat Drottsens bord &c — se Braskes Matordning i Link[öpings] Bibliot. Wandlungar.

De öfrige stabliasternas utseende.

Lind. omtalar huruledes han är en så beskaffad man, som fått veta allt hvad han vet, utan att han sjelf ~~[illegible]~~ vet hvarifrån. Att han således omöjligen kan vara någon pedant, eller förirra sig in på speculationernas gebiet. Att han dittills ~~gåtfullt är befästad med otäcka phantasier, lika eggelser utdala sig: han drömmer ett [illegible]~~ ~~detta drömmen läster~~ hållit på brist på phantasier, ~~[illegible]~~ hvilken afsaknad är mest kännbar, då han drömmer; att han derföre blifvit eländ af författaren af boken att anskaffa sig mera phantasie, hvarom han för sin del aldrig sådant bån öfverflödet och skadefägnad. Men att som han här blifvit slagen till en eland, så har han ej annat att göra, än höga bly lyktor. Klädmäklaren tror att han såsom Alektromantia ~~[illegible]~~ (: IV. 7. 68.) lärt sig der 7 fria konsterna af 7 i Christal förvarade andar, men hans förfarande att han icke kan någon konst, utan han bara tof att skrifva så tryckt han vill i Skaldeconst-formen.

Härvid förnärmas sig Humblom vid lyksaligheten, man kan ännu hand att försöka. Han påminde sig sjelf äldres lycksaliga tillstånd, huruledes han då var driftig inom hus, som en kall och utom det, ~~som~~ spräck som ett om mina, Ord bradskade såsom skadan; så träffade min tankar lika jökert som stengvalsare — valmänsk som ett kål- hufvud, och mild, som en humleref. Jag var farmor emedan hon och hela slagtens glans- hör detta att hade blifvit till intet gjort derigenom, att han lärt Loftidygi? Klå- det honom att befatta sig med phantasien — I sin barndom hörde Humblom aldrig foglarna sjunga i skogen, utan att skratta åt dem, för deras barnsliga sång och deras onyttiga hoppande från en gren till en annan, utan att Humblom kunde inse att de deraf hade någon nytta, om icke motion —

Klädmäklaren complimenterar ~~Lindwurm~~ — att ~~han lärt~~ — då han ej lärt något måste han likt Abono lärt de 7 konster &c —

Samtalet om Kesfaiksgången —

Underrättelse om Sheman

Humblom faller i plattsig tillståndet —

Alberti magni beskrifning på Smaragden. Att denna sten genereras uti klippor under jord ned, att den derifrån afhämtas af grijar, som sedermera med största strängheter bevaka den; att den intet tål något samlag utan i sådant fall springer sönder, och att den är god att bära på sig under sakers utförande; men i handeler hvilken skall uppföra, så kan man skänka ond at Ordförandem, eller den som har mest att väga inom Domstolen, då den sjelf är säker.

beslut att ännu kraftigare verka på upplysningen, utan och genom Amuletter, hvarmed han nu sedan pränumerationen aftagit, idkar handel; Fjäbers Snusdosa samt i Valströms, deras ibland i Amulets snar & min Amuletter, sammansatt af idel upplysning. Men vid ankomsten få de veta att Lindwurm är borta. De uppsöka honom på ~~bör~~ Wenusfen, der han är sysselsatt med tillverkningen af en magisk tankhållare, för att lägga tankar under hans Excellence ord beskrifvelser mot fantasien. Lindwurm kyggar Humblom för att aftaga honom phantastiska blod. Formerna af detta blod i kärlet. En särskild Amulett skapad ~~[illegible]~~ och emellertid rökes (lättskilliga ~~[illegible]~~) upplysare och publiciteten effigiet för att kunna hålla sig öfver julen och till sommaren.

~~Emellertid~~ Sedermera begifva Humblom och Klädmäkl. sig bort, ~~och~~ ~~under vägen~~ ~~vägen~~ Humblom känner då han befinner sig fri från ~~alla~~ ~~Emellertid~~ all phantasie Hans förhöjningar för framtiden. Klädmäklaren uppgår på vägen sin afsikt att han ville åtaga sig Grosshandlarens fak. Som ernar att göra Concurs. Inrikes Tour Cashonanden. Herren och Frun farhågor. Klädmäklaren ger Grosshandlaren en ring att bära på sin -

ler att ännu kraftigare
ka på upplysningen,
n och genom Amuletter
mmer han nu bevan
erationen aftagit, ickar
ler; Tjäders Snarbord,
d i Valströma, derde
andas; Amuleto snar
Amuletter, sammansatt
el upplysning. Men
nkomsten få de ut
Lindwarm är borta
uppsöka honom på ~~b~~
rfen, der han är sys-
att med tilverkningen
n Magisk trutsstallare
för att lägga tankar
hans Excellence ord
värjelser mot Jauta-
r. Lindwarm kryggar
blom för att aftaga
rm Phandalitiska
Formerna af ditta
; kärilt. En sär-
amulitto stoner;
tysktilliger
immellertid rokke ~~förf~~
lysare och publicite-
affigiet för att kun-
hålla sig öfver Julie
till Sommaren.
Celeron
~~ulbert~~ bege Wambom
klädmäkl. sig bort, ~~og~~
~~vågen~~ Wam-
kaystor då han be-
er sig fri från ~~[illegible]~~
~~sin~~ att Phandalitä
förhöjningar för
tiden. Klädmäklaren
n på vägen sin
ndan att han ville
n sig Grosshandlaren
Som ernar att göra
r. Frukost hos
ionänden. Werren
trunc förhögor. Klä
klaren ger Grosshandl
n ring att bära på fin

17.

Vid beskrifningen af de constellationer, hvarunder man bör vara född, ~~[illegible]~~ för att kunna åstadkomma amuletter, glömmes ej Gr:o og Th:s Svenska Academiska orationer. —

De begifva sig åt Werkstan — Klädmäklaren öppnar dörrarna med några Magiska Ord. Warmens förskräckelse deröfver att fatta fienden i verlden, som hvarken kunna mäta, väga eller räkna. Klädmäklaren förklarar sådant genom inflytande af de himmelska krafterna. Han åberopar sig Alberti Magni Ordnebord (Speculum Astronomiæ). Figurerna på himmelen och de himmelska kropparna före alla öfriga skapade ting, och derföre utöfva de öfver sin verkan på allt hvad som efter dem blifvit skapadt. Häraf följer äfven, att om hafves beröring äfve på en himmelsk figur och afttrycker den samma bild på ett verk af naturen eller konsten, så influtes en del af ~~[illegible]~~ de förres krafter på de senare. Af ~~[illegible]~~ denna orsak hafva äfven de första Läkarne; naturkunnigheten befallt, att man skulle ~~[illegible]~~ skära ~~[illegible]~~ eller låta skära (: snida) ädla stenar, eller och beläten af metall; i det ögonblick, när de deremot svarande himmelska kropparna eller stjernbilderna utöfvade sin största makt, och genom sådana bilder hafva de åstadkommit de största under. De hafva genom vissa Caracterer och besvärjelse formler ~~[illegible]~~ lockat till sig eller också tvungit högre väsen, alla ting i underverlden måste lyda eller följa de himmelska naturerna, de förra verka ovedersägligen på de förra, och hvarje väsende har sina ~~[illegible]~~ lifliga egendomliga krafter, hvilka instämma med hvarje substantiella former &c —

Härefter erbjuder han sig att biträda Lindwarm; men då han sjelf ~~[illegible]~~ flera gånger försökt men alldrig lyckats att ~~[illegible]~~ åstadkomma Magiska Konststycken, ehuru noga han än kände formlerna, konsterna &c så uppdrager han åt Warmen att verkställa operationen, hvarvid han och Aesculap biträda. Deras utrustning 1o Amuletten 1o Jaktställaren — 2o Som M:r på Lotteriet åt Klädmäklaren — och 3o Talismannen med fortrollning; eller Statystens ~~[illegible]~~ ökade hos Aesculapen —

Lindwarms pastreende att man jemväl bör undvika att vara mediocre, emedan den blygsamhet och sans, som åligga en sannfärdig Academiker, såsom han, alldrig bör låta uppdaga sig i verkligheten, utan endast uttala sig i anspråk d — 15. Vid beskrifningen på de sönade muskarna iakttages, att man följer beskrifningen, ~~af~~ om någon af de kalla Ulysspinasforna mot Rolen — Wahlenberg —

Under striderna på Riddarhuset har Hans Excellence, hvars ordsfat, hufvud mangen mindre vetande och oflat en stor reputation åt hans Excellence, som likväl ~~blifvit [illegible]~~ — ~~beskrifning på en del~~ varit så klen att den måst erfulla roddops. Beskrifning på Stöddops åt en Reputation — märkt att i stället för det att man förr, hafvade eller gafsade, när hans excellence lät tungan löpa, nu skrattade icke med utan mot honom, ehuru hans Excellence sjelf ernade redskap att med ett meningslöst flinande. Detta hade gravat hans Excellence att hans Excell. ehuru mycket förgift, han än ville införa i sitt ekamp, ej kunde förgöra motståndarna. En vän hade sagt honom att sådant härrörde af brist på tankar. För att få sådana hade hans Excellence ~~[illegible]~~ Adam Smith, ~~[illegible]~~ — Skepparen för enbom-minnet — mindre brådskande att få machinen.

Lindwarmen säger att det icke är så noga; bara det ser ut som tankar, att man icke saknar mycket af hans Excellence, och att han får hjelpa sig fram med ord till ett stort och patriotiskt tänkesätt.

Ibland andra saker vid besvärjelsen tyssnandas äfven Upplysningens facklor, som bendas ~~[illegible]~~ af stumparna efter de här som öfverblifvit på Svenska Acad. högtidsdag, och ska Lindwarm inköpt af ~~[illegible]~~ Ljus-mästarna som dem äfven lyst mycket klart. — (Öfver horisonten ~~[illegible]~~ ett ~~[illegible]~~ svart moln med röda kanter, liknande ~~[illegible]~~ perukerna, börjar högtidligt tåg

NB. Om de 18 perukerna, som fara fram och åter under ~~taket~~ liksom ~~[illegible]~~ brinnande guldmedaljer som ralla öfver golfvet. Fyra som föra de fyra hålen i hela rakna besvärjelsens likasom smädesflorna i friskytteri och Konungars Råd, som nedsänker sig i form af Skyftfördel från öppningen för stora harkronan och öfverskyggt allt. — Kokstra)

En Sworden, som efter ej annorlunda, nyss uppenbarat att människorfag sanden öfverhalfvad med trikatsfjederna på ett silfverfat utan att arbeta ~~der~~ hemma ~~et~~ likaväl skottet af kropparna —

Slutligen ser man Statsden sjelf ~~[illegible]~~ öppnande gallerna på läktaren och visande sig: hela sin förnäma prakt, hvarvid den afskondersejal sen ett blyglat af Lindwarm —

Framför Perukerna synes Stjernhjelm?? såsom der trew Eckart på ~~[illegible]~~ vägen till Venusberget, varnande ungdomen, att ställa sig framför den ståtliga processionen. — Se Tannenhäuser —

En elfdans af idel elfvor, med gallerarmar; hvad fram det ej snarare var skoppor, i anseende till utseendet; hvad han emellertid var säker på var att det var elementer andar, emedan de icke hade andra själar än sina gallerarmar. — Trolldansen vid Magle Sten — Om Lindwurm

Ibland andra synes Tredje hufvudtitelen pag. 6 — Fransyska Monarchiens återställande —

Lindwurms Tal. Också jag har varit i Arkadien. Också jag har drömt. Det var en härlig tid. När jag icke hade annat att göra, så tog jag min ned, tog pennan i handen och lät den löpa om hvarje handa ämnen, nyttande ej mindre att dermed befinna menniskoslägtet i upplysningsväg, än och att förkofra min kassa. Af smeden som bodde i mitt grannskap hade jag lärt mig att ~~[illegible]~~ äfven de grofsta arbeten sker i en viss takt, och matroserna sång då de hala på repen, har gifvit mig begrepp om harmonien. Allt detta, nemligen begäret att få betalt för min upplysning, och tillika upplysa mänskosläktet, samt annars alexandrinska takt och sjömännens harmoniska sång ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ förvandlte mig då i det hafvaste sömn. Derunder drömde jag ~~[illegible]~~ Svenska Litteraturens mästerverk. Mina Tragedier, mina Lyriska Kväden o. s. v. Men min kort var icke ~~[illegible]~~ himmelska dröm. Jag vaktes af ett olämpeligt skrål, som likväl snart aflöstes af gäspningarne omkring mig. Och af elasticitet, det jag nu tiden ~~[illegible]~~ jag tillverka några verser så gäspar jag; vill jag bereda några dramatiska arbeten så gäspar jag, vill jag ~~[illegible]~~ förarbeta några tankar, så gäspar man, jag och vi ... jag slutligen afsätta någon liberalism, så gäspar jag sjelf. Förgäfves söker jag mina förra drömmar; jag finner dem icke. Man har ~~lat~~ lärt mig att åtö maudragora (: Herta Apollinaris?) eller att bestryka pulsådrorna, tinningarne och pannan med vallmo; men som en upplyst man skyr jag dylika vidskepelser; ehuru man påstår att mina fiender icke ~~[illegible]~~ fast fördrag med att, hvarje del jag skrifvit, lägga en ~~[illegible]~~ ~~gås tungor~~ gåstunga på mitt hjerta och en svala hjerna under mitt hufvud, och på sådant sätt erfara mina secreter, och i synnerhet konsten att bygga ett förnuftigt skenbäs ~~för [illegible]~~ ~~[illegible]~~ eller spisöl. — Wurmen ~~[illegible]~~ som hört att man för att drömma sannt och rätt i politiska ämnen, borde göra som ~~[illegible]~~ Kung Haal Maq. Konung, Halfdan Swarte i Norge, sporde på Thorlief den vises råd, eller lägga sig i svinstigen ~~[illegible]~~ hade ~~[illegible]~~ mången gång varit frestad att följa detta exempel, men han har hittills ej dristat det, emedan som bekant är, äro Götherna icke de bästa grannar, och understundom onda att reda sig, särdeles då de börja att ~~[illegible]~~ bifalla på fransyska (: oui) eller utnämna det heliga nitoliet —

~~[illegible]~~ Graveren i Ringen: (~~Scaligers mening: Not. till Manilius~~) Att en sådan ring icke verkar just så mycket på själen, som på kroppen. Att ~~som~~ i samma mån som ringen uppvärmer, så uppvärmer också krafter. Att stenen bör vändas ömsom inåt, ömsom åter utåt handen. —

74

Härvid beråder Klädmäklaren Generaliter man nyligen i Uppsala, efter de ~~Österrike~~ från Österrike föreskrifna regler om Stjernsökarekonskapen (Leopoldus de Astrorum Scientia Wien 1487 Reichelt de Amuletis p. 17) skapt en ~~bild~~ talisman, deruppå ~~tect~~ tecknat frihetens bild, att sedan skedt ~~medan månan varit olycklig~~ sedt då friheten varit i uppgående men månen olycklig, &c. – att man derpå nedgrafft bilden, ~~med [illegible]~~ på hvilket Stället, med de förskrifna orden: detta är frihetens begrafning på det att den må hvila hädan och ej mera i evighet åter vända. Generaliter man rest på grafven en bildstod af Svea. Nura formen gjordes, under hvilka afskedes- Odalmannens functioner sannas. – Härefter ernås Klädmäklaren att med biträde af Advocat Fiscalen Staaff begrafva concurren. Det sker derigenom att man sätter förlikningens staf på samma sätt, som Moses planterade ormen.

Referendarius tal om öfverdrifter – samt uppställning af öfverdrifter i Staten, i kyrkan och i litteraturen uti åskådliga former –

Anmärkn. Att de ~~sig~~ dem är signad åt förgängelsen kunna ej annat än öfverdrifter hos finnas. – ~~[illegible]~~ ~~E~~ Menniskans innersta drift att upplösa sig sväfvande i ett tillstånd, att undandraga sig den af jorden, ända förgängelsen – att rädda sig på hoppets vingar, och som dessa icke äro som strutsens, gifva dem öfverdrifterna styrka, på det att hon måtte kunna flyga med tron – Generaliter tron conduserar hoppet. – Korsets Kristi helgade ~~[illegible]~~ lilja, hvarpå den rödaste ~~blod~~ var utsprack, då Kristi blod flöt. Att antaga den är att vara Korset –

p. 1. ~~Infö detta~~ Tänk dig ~~uttar [illegible]~~ denna outsägliga klarhet, mot hvilken jordens sol är en mörk natt; och ~~se~~ falla att denna klarhet ersatt ~~de vanningen~~ glaiser af vanring, tänk dig denna omätliga kraft, mot hvilken den vi tro oss skåda i ett helt verldssystem icke är annat än en spindeltråd, och på namnedag att denna kraft utgår af rättvisa, tänk dig denna ovanliga skönhet, mot hvilken den menskliga viljan icke är annat än ett stoft som lik- tuftas, från denna urkraft utgå såsom strålar, hvilka ehuru sagor de än äro, likväl blända det svaga menniskoögat, magnetismus, electricitet &c. Dessa har ensam fått med på, dem själfva har med och tydes lekamligen, hvad som måste ändteligen fattas. Menniskan tillägger dessa en slags lifskraft, derföre att hon smickrar sig med att sjelf äga en sådan, och högfärden och egennyttan – lifven efter döden vid intalar henne att hon äger ett evigt lif.

ged då han går eden, och lofvar att besvärja Domarne, samt ~~tillika~~ uppräknar tillika hvilka medel han ernar begagna för Rådhus Rätten, Hofrätten och Högsta Domstolen.

Klädmäklarens trolleri operation – denna ~~kan eller~~ måste ske på lösa dagen, helst vid en dundrande frukost eller middag. – Onödigheten att besvärja [illegible] Betjeningen – svårigheten att besvärja creditorerne. – De olika sätt hvarpå Råd i hus Rätten, Hofrätten och Högsta Domstolen besvärjas.

Emellertid går Humbl. för att ~~h~~ hemta Catharina, som lämnat hemmet och nu följt sin mor på Stads-Audiensen.

På vägen ingår han i Storkyrkan. Der han ser Princessan. Referendarien och Thorleifsson inkomma ock. Humblom gömmer sig och lyss. Referendarien samtalar med Thorleifsson; ~~Denne~~ förföljt honom med Kryckan och Riddar St. Göran. Slutligen framrusar Humblom bedragen af en lijlig harm mot alla Mandarker, och rycker Kryckan ur Referendariens hand, samt springer dermed undan, ~~at~~ utan Thorleifsson hinner att sansa sig ~~som~~ från sin henförelse.

Det blå molnet med värjorna – ~~en [illegible] och en [illegible] samlingen~~ Men ofvan den klara himmelen synes sig den herrliga regnbågen, såsom ett band emellan himmelen och jorden, eller såsom vägfarerskan från det oändliga till det ändliga, tills det sjelf upplöser, och således genast måste hafva slut. Korpen, som utflyger ur Arken utan att återvända dufvan med olgebladet, som återvänder, likasom menniskan till himmelskt Guds allmakt. –

~~Humblom utropar att en [illegible] i Uppsala [illegible]~~ Huru kan någon nu mera säga till den grad [illegible], utropar Humblom. Je vad tid. Det är en rolig tid. Stå vidare af Kronobrännerierna uppskjutna vaxel undervisnings skolor &c.

Humblom ser och hör Catharina göra de första orden på Stads Audiensen. Henne älskvärda blygsamhet dervid. Han ombefaller henne af Urfulas hand och förer henne till Grosshandlerskan, som nu skall halla Pension.

NB. Vid utgången ur Rådhuset inträffa striden med Thorleifsson– Derefter beger han sig uppe på Stads Audiensen – der finner han Catharina

De följas åt och han [illegible] att göra en Promenad öfver Norrbro–

De träffar Lieutenanten – han Curtiserar af Catharina och Humblom – skiljaktigheten i Curtisen –

Lieutenanten blir ond att möta, bram mot emellan honom och Humblom – ~~Deta [illegible]~~

Catharina utser emot Humblom, som klagar sin nöd för ~~Refer~~ Klädmäklaren –

Denne lofvar att hjelpa saken, hans och Urfulas consultation – Diskurs om Sedeln No 2. draj icke strå för gamla Råttor.

Den vackra Catharinas uppförande, då hon första gången ~~[illegible]~~ utsläpp; hatt, gick vid Consultantens sida – Hatten var af de [illegible] favorierna något tabaksaskfärg Blomster- och fjäderrusken derpå var väl fastbundet af det breda fakbandet. ~~[illegible]~~ på det att ingen måtte falla bort, och gungade fram och åter vid hvarje steg som hon tog ut; – bandrosorna prunga och då hon Promenerade gatan uppföre skedde det med så spända blickar och sådan ansats, som tyge hon storms ~~[illegible]~~ Cerk och en sådan blef aflagen då hon genta Thorleifsson möte såsom ombud för Referendarien, för att värda Alexandras till en del ännu i Grosshandlarens rörelse innestående fädernearf. En häftig tvist uppstår dem emellan. Humbloms beskyllning på en riklig advocat. Thorleifsson hafva i Humblom och ~~[illegible]~~ refskar honom. En billet faller ifrån honom, som Thorleifsson hastigt upptager.

Emellertid får han ett bud ifrån Referendarien. Svarar näsvist. Beger sig upp till Catharina, finner henne fulla hans ängslan deröfver. ~~Th~~ försök att älsk- krysten.

Klädmäklaren tröstar honom och man besluter att föra Catharina till Barnhuset Pro Patria, för att skötas om, i och för ~~Sergeantens~~ Lieutenantens kärlek; men då detta ej tillräckligt för att väcka henne sorgna känsla för Humblom, bortföres hon till en Öfverste för ~~att~~ magnetiseras. Derunder upptäcker hon ~~att Thorleifsson lockat henne ej allenast~~ de besynnerliga känslor som blifvit henne meddelade genom Stamhakan ~~utan äfven, att af sitta aftonen hon var hos Malmens rafade Thaddeus som för första gången med henne, hvarvid han frågar henne att~~

Öfversten återställer Catharina åt Klädmäklaren med försäkran att han icke kan mera skjuta

om

1° Billetten ~~[illegible]~~ öfversänder en ytterligare sedel, som Fru erinrat sig att ännu hafva liggande.—

2° Ursula stöjer för Catharina med äggtorta— sedan med lik— ~~[illegible]~~ brisa magsäcker— besökt hos Referendaren— emottagandet derstädes— punkterings operationen— resultatet att Catharina skall skjutas om— Nästa—
1° Får han en vink af Klädmäklaren, men en sten, hvarigenom kärleken skulle dem emellan ~~[illegible]~~ ytterligare uppväckas. Klädmäklarens tal öfver fästningarnas hemligheter med den begynnelse: sig in till Palmyra— han trior, henne hvilka afslag— henne
N.B. Skamt med namnet Pro Patria— åtsigte på Lieutenanten.— Humbloms otröstlighet deröfver. Han klagar, den öfvergifna kärleken, hur en sådan man som Humblom klagar öfver sin saknad. En af Leopolds oder prosaiserad— kristen 2.

Öfversten, som sedan han länge varit Damernas valfrihet, sedan han blifvit baudalaise, att varda menniskoslägtets välgörare ~~[illegible]~~ att ändteligen uppfunnit detta sequr— 17 gamla hysteriska fröknar— deras ~~[illegible]~~ beskrifning— ~~[illegible]~~ En Bacquet a la [illegible] magnetiserade— Catharina—
Denna tafla à la Hogarth— Lichtenbergs beskrifning— ~~[illegible]~~ Öfverstens med andnarna— Damerna— Tasserna i rummet—

~~Behann~~

Under det att Klädmäklaren i ett annat rum afbidar det särskilda förhör som Öfversten anställer med den vackra Catharina omtalar Humblom för vänn hvarpå Klädmäklaren (in secr.) Aron förtvistar) hvilkas hvad dermed förstår och antiband att först Mikolowitz, som ~~[illegible]~~ länge varit omskurna skall bedömas blifva det ~~[illegible]~~ någon att Konungarna i Europa skola annamma den ... laran och förklara sina undersåtar för Giaurs o.s.v.

om ombud för Referen
för att vårda Alera
till en del ännu i
rhandlarnes rörelse
stående fädernenes
häftig Thro uppstår dem
llan. Humblom beskog
n på en riklig advo-
Thorleifsson fattar
umblom och ~~[illegible]~~ reser
om. En billet jämte
än genom, som Thorleif
haskigt uppdrager
Emellertid får han ett bu
än Referendarien. Svara
rvit. Beger sig upp till
arina, finner henne
hans ädla hjälm den-
er. ~~[illegible]~~ försök att älska Kryckan.
Kladmäklaren träffar ho-
och man besluter att
Catharina till Baron
ngs huset förr [illegible]
att skjutas om, i
för Lieutenantens kär-
i mil då detta ej
trähligt för att verka
men fordna känsla
Humblom, bortsjö-
hon till en Afvasta
att magnetiseras.
rid uppträder hon
~~Thorleifsson läkat~~
~~henne ej [illegible]~~ de
synnerliga känslor
Elisif henne med-
de genom hamstaken
~~åsynen, att af [illegible]~~
~~man hon war [illegible]~~
~~hennes [illegible]~~
~~i för försöka [illegible]~~
~~man, spiarnis han frå~~
~~henne at~~
Öfversten åter ställer
arina åt Kladmäkla-
med försäkran att
icke kan mera skjuta
om

Lasentr Kapa I.

Skildring af en så oräflig advocat, som Thåsasius, för hvilken högsta domstolen är rädd, af fruktan att han skall aufvedtera dem, och hyppen grofva bakar, de der aldrig hvälta sina taflar.

Vid detta tillfälle utbrister Humblom uti en prosaisk elegie, som i sjelfva verket icke är något annat, än en af Leopolds Erotiska Oder, upplöst i prosa.

~~Humblom för en ring, hvari är inneslutet~~ Ursula omtalar att hon haft svåra aningar, att hon derföre i natten, såsom det brukas i hennes hemort utlagt Catharinas linntyg på en fältbäck i sinden, emedan hon icke haft någon lada att lägga det i, och dervid med förvåning märkt, att nedra delen framma till varit uppvikt, hvilket naturligtvis har en elak betydelse. — När sig vigt Kladmäklaren i en undersökning om andarna och djeflarna, ~~[illegible]~~ han beskrifver deras ordningar och Regter (Nota: Professor Kahl sagt att då denna armée är complett utgör den 900 man.) Referendarien beskrifver Regementets nödvändigheten af en General Adjutant med Chef at följande General Adjutantska för Rangordningen, omtalar nödvändigheten att i ett fattigt land, ~~[illegible]~~ som Sverige, jemt endast kan jämföras med Holland i afseende på magazin, med jemt land i afseende på berg med [illegible] Provinserne etc. det caracteristiska truppar, ~~[illegible]~~ (General) införa ett nytt indelningsverk. Därefter ~~[illegible]~~ casserar den gamla ~~[illegible]~~ Regementen under Armodeur etc. — och armeen ställes på divisioner etc — ~~B.~~ En Krigs Academie, der små djeflar under yttre ~~[illegible]~~ ~~Grekiska Canonerna~~ — ~~[illegible]~~ ~~lärt~~ yttre kraftlif — f. Grekiska kanonerna och vår lösliga lära att bli stora til Hvar Pseudomonarchie Dæmonum redovisat mycket ~~[illegible]~~ noga hela Satans armée, som efter prima plan utgjorde 572 Stabs Officierare, af 7405926 gemena, men hvilket antal förmodas hafva i sednare tider betydligt minskats för att bereda löneförhöjningar åt staben. — General Adjutanten, hvars militaira styrka ligger i hans [illegible] — Det är i känslan af sin makt genom kryckan, som Kladmäklaren uppdrager sina planer. —

Öfversten tar underrättelse att ascendenterna stå under vågens tecken, medan de åter under skorpionens; likasom jungfrun har nedra magen venter inferior — efter Cardanus. — Seden grassjärtigen är gjord af Waktmästaren, hvilken likasom den, vid den vedermera inrättade spel- och Kladmäklare anstalten — f. N. Kommissarie vid Narva, vid Luleå, vid Svenskund och Klädrade icke — nyttier betalning för deden, råttas man Öfverstens ankomst. Ett förlöjligande af L-nok-N-ska magnetismen — ~~[illegible]~~ yrning drager hos en ung fröken, som undergår en apparat manipulation — Emellertid upplåser ~~[illegible]~~ Waktmästaren Historien om den berygtade Miss i hvar gata tryckt 1867 Pyt-Bibl. 1. Bandet — Miss i hvar gata: är uppsatsen af Ridder St. Foraeij en elakig stackare, som under ytterande af sentimentala tänkesätt handlar fult och egennyttigt, hvilket berättas uti en amprakt fult och svafvande stil —

Öfversten: mina damer! Jag är oändeligen religieux! och Gykenbergs Jab— Magnetismen är en naturkraft, ty mina damer! Jag försäkrar Eder på min heder! att ni omöjligen kan föreställa Eder, huru underlig naturen är. Man kunnin i tro till mina damer att man i fordna dagar missbrukat denna intressanta kraft till hvarjehanda vidskepelser, ja till och med till befrämjandet af ~~[illegible]~~ åtskilliga religionsgrubblerier. Ty jag försäkrar Eder mina damer att de undermärken som omtalas hafva skett vid Kristendomens uppkomst, kunna icke härflyta ur någon annan källa, så framt de ej reut af herrlighet sig från optiska synvillor. ~~[illegible]~~ Lyckligtvis lefva vi i upplysningens gyllene tidehvarf. Siare, profeter och sibyller göra nu mera ingen lycka, ~~och denna kraften~~. Vi veta att hon är till för vår nytta och denna kraft synes försynen hafva användt uteslutande till medicinskt nytta, och botande af hvarjehanda sjukdomar. Också verkar den icke på friska eller personer af grofva bildning, såsom bondtrangar, den är egentligen för finare sjukdomar och complexioner.

Hwarledes Morfsen ~~[illegible]~~ får ~~[illegible]~~ tie skänkt en förtrollad Waktbricka, eller ringkrage, som skall gifwa honom mod i alla rädligheter — på det han må kunna i sin ordning blifwa Borrasagns-rädare — ~~Jacob~~ Morfsen som sitter i sin ensamhet, lika som då han hastigt uppkommer —

Lindwurms anmärkning att han är [illegible] i synn för att kunna vinna [illegible] i vittra och lärda samfund, att han icke begriper att wara mer; att detta är omöjligt af Klådmakl. eller rättare författaren att göra honom klokare än han sielf will blifwa, att, med ej gagnar någon vill svaga ögon då man ser honom i ett alt för starkt ljus, eller med kramparne [illegible], da några [illegible] ser honom som mest — Att Lindwurm både drömmer och för behålt från sina drömmar utan [illegible]

Lindwurms Anmärkning. Så länge läsaren har boken i hand, är han författarens wasall, för att icke säga slafwen. Dyker läsaren för han en [illegible] och för sina penningar förwärfwad rättighet att utskratta och [illegible] sig öfwer, [illegible] sig öfwer [illegible] Herre och husbonde; men så länge det faller honom in att marschera så följer han [illegible] med. Lägger han åter boken [illegible] säga [illegible] gemmer och elände! då är det förbi med författarens respecten. Den ena läsaren springer hit, den andra dit. Och författaren? Hwad är han? En [illegible] efter slutadt Exercitium möte. Lyckelige derföre de författare, som likasom Swenska Akad. äro försedde med adeliga privilegier. De kunna ännu [illegible] efter Lagens [illegible] försöka att återhämta sina flydda Landtbönder.

Klådmäklaren tröstar åfwen Lindwurm att lära honom att [illegible] en olja, af den art att då han dermed bestryker naglarna, så kan han på dem läsa de djupsinnigaste reflectioner. Wisten deraf för en dagblads skrifware, då han icke will såsom andra fylla sitt blad med öfwersättningar eller utländska tankar, tänkte om igen ~~för [illegible]~~ för Swenska läsare, likasom man gör [illegible] af efterlämnadt då man klarar bränwin. —

Astral-andarna — Om de onda andarna, som ~~[illegible]~~ wistas under himmelen, och om en furste, som herrskar i luften — de Convers. Lexicon, Suppl: p. 183 — Astralandarna i motsats af Terralandarna. Blandning af dessa — Afbrottet emellan de höga poetiska idéerna och de jordaktigt-trånande nyttighets principerna —

Klam do.

Klådmakl. kan ej åstadkomma Lindwurms förmåga att drömma, men väl lära honom att läsa på naglarne. Hwarigenom han blir ei [illegible] som [illegible] Apoctis som ingen [illegible] lärt, men blifwit af 7 andar underwisad &c. — vide Sagan p. 12 —

Då Klådmakaren begynner att operera efter swartkonstboken, obs. 1o åkallan, 2o besvärjelsen, 3o Tidebestämmelsen, ~~[illegible]~~ 4o Rökelsen och 5o Offringen. — Andarne ~~[illegible]~~ till [illegible] gör sig till känna först genom [illegible] — eller [illegible] — [illegible] — den besynnerliga blandning, som uppkommer, då de mörka och ljusa andarna ~~[illegible]~~ verka om sig mot hwarandra.

Innan ~~Klådm~~ Humblom afsändes, försöker Klådmäklaren att bortdrifwa andarna med blod af en uggla, ~~[illegible]~~ smält ~~[illegible]~~ i [illegible] — ~~[illegible]~~ frambringar han, ur [illegible] blod af en bock, en bit af en [illegible], som warit nyttjad af en General till [illegible], men som förlorat sin kraft derigenom att Generalen vid sista [illegible] så [illegible] att [illegible] hittat [illegible] och förlorat sin [illegible] genom den [illegible] Generalsvetten — [illegible] beställa Catharina att [illegible] sig för att [illegible] något af [illegible], men andarna komma ~~[illegible]~~ åter med [illegible], [illegible] som icke var så beskaffad att det lönte mödan att komma med honom. —

[illegible] form af en ödla, men förändrade ömsom färg, ömsom hufvud — än var den eldröd, än åter swart — än hade den en fogel, än en fisk, än åter ett menniskohufwud — [illegible] ville [illegible] om- [illegible] i [illegible] -verkan af denna [illegible] massa af hufwuden — han begynte att läsa — som [illegible] att man borde [illegible] framför sig tecknade ett sådant — då ödlan kom på [illegible] af korset [illegible] den, likasom af en electrisk stöt tillbaka, och flög bugter med stjerten lika [illegible] —

En skildring på den allmänna [illegible] och vinningsbegäret — Humbloms önskan att göra hela Gellivare till guld — ~~[illegible]~~ förhoppningarna att få köpa hela verlden —

NB. Då Humblom först uppkommer träffar han i en af nedre [illegible] på en [illegible] af Referend. för hwilken han [illegible] sin första oradelse — men när ~~[illegible]~~ han ser i [illegible] i Galeja ögonen förstenades han [illegible]

Sasent Kafva I.

3.

17.

om henne. Blommelius beslutar att försöka [illegible] vådor, och äfven att locka Garde ~~Lieutenanten~~ Lieutenanten som blifvit nämnd till fendr. manerar synbarligen ur Catharinas själ i skapnad af en mjölkvit ~~[illegible]~~ nopë.

Uppmuntrad af försöket påminner Klädmäklaren bland många andra saker sig sitt till Lindwurm gifna löfte att göra honom i syne. Han anställer en stor apparat derföre. Försöket misslyckas. De andar som lyda under ~~[illegible]~~ Salomos skägg drifva gäck med Trollskapet. Klädmäklaren har ingen annan utväg än att lösa dem ifrån sig med svartkonstboken. Men denna förmår ej att uträtta något, tvärtom ankomma allt flera astralandar. Villervallan blir förfärlig. Ingen annan utväg finnes, än att eftersända Referendarien; men ~~då~~ alla till och med Lindwurm, som deröfver är högst uppbragt, känna sig angripna af phantasteri — endast Blumblom är fri. Han går ehuru emot sin vilja till Referendarien, som han finner sysselsatt med att göra guld.

Klädmäklaren lofvar att ~~[illegible]~~ så ~~hit~~ laga att alla se när Hendrika går sin väg — hans afhandling om fylgior — han lofvar de närvarande att framdeles få se sina, — Beskrifningen. Eddan om Fylgjor —

Ursulas hvars farmor blifvit beryktad, sig inom som utomlands genom von Linnés Resor — hvaraf hennes själ lära naturens hemligheter. ~~[illegible]~~ Hennes lärobyggnad, en sammansmälta eller efter bergsmanna ~~benämn~~ benämning en Halt, ~~[illegible]~~ af Ursulas crassa fadermoralitet och Klädmäklarens lika crassa forngöthiskhet — hvaraf Quintessenten lekvål drickes sig druckna af draggen eller bärmen. — NS. vidd hyra — om Jaktbryggeriet — Andarnas spex med Lindwurm med Skolbryggeriet — med Klädmäklaren —

Ett gammalmodigt gipstak med bilder — två änglar som hålla en krans på Klädmäklarens ~~befallning~~ besvärjelse, lösgjör sig den ena. En lång, mager, gråhvit gestalt — som bär vingarna i manschetter och talar om augpottor, och Lancaster skolor — Astralandarnas skämt med denna Shakespeare i andeverlden. — Och så stod han, den äldre med perlfärgadt hår, som utbredt i vreden, bröt sig i glänsande klenoder, lika dem, hvarmed den ökända Hoffbrotska skolan är kännetecken eller annat Skri—

7 Hvi förskräckelse hyser Klädmäklaren, som är en stor hemmalöpare flera gånger hemma, men ertappas städse af andarnes Skildringar af hvarjehanda personager, som en i klämman bragt Ministers, eller en oppositionskarl för eftervinning antaga för att kunna anbringa genom under något, eller [illegible] från sitt [illegible]. Men i stället för att Domstolarne dö en förnäm man begått [illegible] eller en militair våld som skall skyddas under den militariska disciplinens af det spindelnät [illegible] hjertat, hvilka syndarena in i haden, så hjelpte alla andarna honom att, fingo honom i benen [illegible] — Att de ändteligen kom i motsats mot det likamliga — Sonarena, som [illegible] till haden, på det att det [illegible] ej må röjas.

~~I rummet utanför der Referendarien arbetade~~ I rummet utanför der Referendarien arbetade, var fastad en liten Morian gestalt, som uppbar en hjertkorona. — Denna antog lif, samt började att röra sig, ~~omsvärmad af~~ samt [illegible] uppsökned, omsvärmad af en mängd små Kobolder — några tjocka och runda, andra åter tunna och långa, hvilka lika en [illegible] omsvärmade honom, men ej märktes annorlunda, än att ~~de~~ skepnaden af ~~dem~~ dem, skymtade genom skuggan mot väggen — Morianen en kung för Koboldernas system? Ja nästan slutligen — ~~[illegible]~~ Ett utkast: Koboldema skulle bevaka ingången medan Ref. arbetade. R. rädd — Djäfvulen i förstugan — [illegible] befordra honom att befria sig från trolleriet — det har, vill ge dem ~~[illegible]~~ fan, fordom de honom, genom anstalter efteråt, och han får så mycket mod, som erfordras för att eröfra en Tapperhetsmedalj på en [illegible], eller en Svärdsorden vid en barnsäng —

I början är ~~het~~ Humblom ganska fräck och lei och med ovettig mot Referendarien. Men sedan denne visat honom guldklimparne och bett och med låtit honom sjelf probera dem, blir han mycket höflig, ändrar sjelf samtalet på Riddar Sanct Jöran, gör allt för att passera för honom. Gubben svarar att han redan funnit St. Jöran, men har aning om att han är någon hans samtidige. Under samtalet derom, har ~~at~~ Referendarien framtagit en ~~att~~ alchemistisk massa, men det röda Lejonet hy. se Alchem. [illegible] uppvaknar och anfaller Humblom. Gubben försöker att tämja det, Gubben försöker att tamja det, men förgäfves. Gubben slår sönder tre retorter och tar fram tre Jungfrur — men förgäfves. Humblom läser aftonbönerna och bordsläsan. Men Lejonet rasar allt vildare. Humblom bekänner sina synder och deribland att han samma dag råkat att besvärja nå-

Se från Djurgården hämtade Cavaliers parollerna, som antagit skepnader af
slå sönder retorten, hvari Lejonet sofver — huru Lejonet uppäter dem. Deras
Klagan de förinnan

början är ~~bet~~ Hem
ganska snart och
ng med ovilja mot de
varen. Men sedan
e visar honom guld
nen och bets och mi
, honom sjelf probe
den, blir han mycke
ig, inleder sjelf sam
på Riddar Sanct
en, ~~g~~gör allt för
rasera för honom.
den svarar att han
funnit St Joran,
har aning om att
är någon hans sam
Under samtalet
, har ~~a~~ Riferen
framdragit en ~~att~~
miskisk Massa, men
röda Lejonet &. se
m. Nomen lat Venu
nsar och anfaller
plom. Gubben för
att hänga det,
en försöker att tam
at, men förgäfves
en slås sönder tre
der och Var fram
ungfrun – men för
. Humblom läser
bönorna och bords
an. Men Lejonet
r allt vildare. Hu
, betänner sina
er och deribland
han samma dag
att besvärja nå

Lasent Kåpa I.

För att göra guld fordras alchemiskt guld, eller det ~~guld~~ det röda lejons hjerta eller medelpunct af den renade elden. – Detta är den manliga principium, som förenar sig med det hvita och rå guldet, som är den qvinliga principium, och hvilket blir guld, då det manliga dermed förenas och derigenom gjutes in i det –

~~Mer~~ Den alchemiska mercurien är de vises salt och den som arbetar utan det, han skjuter utan sträng på sin båge. –

Dianas svanor derför som ~~flyttande~~ komma flygande af Venus land –

16.

24.

Kidaw för förmodligen, för det att han hade sitt förstånd ~~hufvudet, ma~~ och sitt mod i hufvudet, men ej i sitt [illegible]
a tillbaka, förmodade Polyfem, som, Stackars! endast hade ett öga, men det i hufvudet och
utr hundrade ulf — Stjerten, att Stockholms Posten var skendöd. Men hans mest tog sig. Då samma tider
som Kejsar Fredr. Hädska förestaller; Tyskarna sagorna sittande i de läsestånd, emellan sömn och vaka, nickande
[illegible] Ryttare. Då samma ~~[illegible]~~ satt nickan den fordom så lifliga Stockholms Posten hvar andra
dag. Nu är han [illegible] himmelen ut af hvilka skal [illegible] under drömmarnas [illegible] gick, och [illegible] — han den
orkeslös och på sängbröst [illegible] kampen den, [illegible] af alla drömmar — den, att han efter
formaning till några [illegible], att först hålla sig beskedlig, och ej fara ut i skamm, såsom Dödgräfvaren i
Hamlet öfver [illegible] Yorick; ty fastän olärd väl, var en narr, var han likväl ingen narr att förstå
att [illegible] att gräfva [illegible] med honom, på det att han icke ~~[illegible]~~ kan komma så snart upp igen — ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ ändå han skall nödvändigt måste medföra en motsatsen af Klepsaw; Konungs Skugg
[illegible] eller [illegible] — [illegible] — boktryckarens bör [illegible] efter honom, på det han ej må komma igen i
[illegible] Literaturen — [illegible] som genganger —
all sin Utfärds predikan lemnas [illegible] en Beskrifning på det [illegible] abracadabra — hvilka ord det
skall befästa — hvad det skall skrifvas — hvar det skall börja m.m. se Convers. Lexic. [illegible] 1. p. 5.
Stadt på utförde Predikan — ~~[illegible]~~ Pränumeranter jag beder eder, [illegible] på desa jesuitiska [illegible] på [illegible], på [illegible] — [illegible]
[illegible] på min tidning jag besvär Eder, ~~befrukten Eder icke~~ låten Eder icke besmittas af att [illegible] infisera, mine dyre
~~[illegible] pränumeranter [illegible]~~ ~~Amen~~ — älskade, min innerligen älskade, min outsägligen älskade pränumerant-själar. Amen..
Referend. om personer hade råd i [illegible] att hvarje ord, som utsätts, måske få länge [illegible] omkring [illegible]
[illegible] att det finner sin motsvarande handling — eller ock stadna vid Paradisets port och [illegible]
för det [illegible] ingång. De Stackars Karl! kommer den väl ej in i paradiset [illegible] på många
Eder, — En Beskrifning på de [illegible] den [illegible] [illegible] den saligheten, ~~[illegible]~~ som han
der [illegible] och den som väntar ej mindre predikanten sjelf an alla trofasta pränumeranter, då de hade sig
obesmittade från läsningen af det [illegible], hvarmed [illegible] befrias, men som endast är
[illegible] af en [illegible] Congregation, [illegible] ingen [illegible] mindre än att [illegible] himmelsfarande öfversatt
ningar [illegible] — Beskrifning på det [illegible] Dunsnas [illegible] den ~~[illegible]~~ upplyste, som [illegible]
att skrifva [illegible] — och det som ~~[illegible]~~ redan är satt i arbete af Herr [illegible]—
derföre säga jag Eder, önskansvärdaste Pränumeranter, att det är omöjligt att [illegible] kunnat concipera och [illegible]
den, [illegible] på det [illegible], utan vet jag [illegible] att [illegible] en af Corre-
gatorien ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ således, en af dem, som representera en [illegible] Magica, än
min fabricerat dem. Jag besvär Eder, önskansvärdaste, Pränumeranter, öfvergifven den falska läsarna
och hållen Eder vid mig. Han Representerar blott [illegible] folk, [illegible] Commissionen; jag åter [illegible]
[illegible] med ~~[illegible]~~ [illegible], emedan jag som den [illegible] ej ~~[illegible]~~ [illegible]
Han håller ej sitt orbita så [illegible], som jag [illegible], och hvad noble [illegible] [illegible] [illegible] han [illegible] själf
han [illegible] bakom mig.
Tron ej desa [illegible] och [illegible], som framställa mig såsom en smaken och sansen [illegible] Icke äger
jag något stort, hufvud eller hufvud i stort, icke heller är jag [illegible], tvärtom: jag talar [illegible] och jag talar
mycket. Jag är nästan så [illegible] på foten som på tungan och de tre [illegible] [illegible] på [illegible] handen.
[illegible] jag när [illegible], eller barn faller i [illegible], som och [illegible] sägo, men [illegible]
för att [illegible] min [illegible], som alltid [illegible] sådant ett [illegible] ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ och
mer spirituella, [illegible] jag af pränumeranternas välvilja. Och om någon ~~[illegible]~~ hjelpte mig; [illegible]
som [illegible] med [illegible] (: Dokmuk (171.) så upplyste ingen [illegible] för att [illegible] med mig.

Humblom. Jag [illegible] Eder mine Herrar..! att ~~[illegible]~~ [illegible] den der [illegible] [illegible]
[illegible]. Referendarien Och, jag [illegible] Eder att han är den [illegible] af alla [illegible] som [illegible] nu [illegible] och [illegible] hela
[illegible], [illegible] han har idéer, [illegible] [illegible] af en tid, då han [illegible] att [illegible] med folk, [illegible]
at dessa han [illegible] väl med, [illegible] och [illegible] [illegible] så att [illegible] ej må förstå att han ~~[illegible]~~ [illegible]
[illegible] ej kan, [illegible] med något annat [illegible] förstånd. Det är af denna [illegible] som han nu [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] är de [illegible]
[illegible] och, ~~[illegible]~~ vill [illegible] dem med [illegible] och [illegible]. Men hvad [illegible] i [illegible] och bröd, det [illegible] och [illegible]
[illegible] ~~[illegible]~~ likaväl [illegible] och [illegible] som [illegible]. Jag beder således för honom, [illegible] ej [illegible] [illegible]
Hvarken skada det väl [illegible] att [illegible] en [illegible], som verkligen [illegible] af annat än det [illegible] som [illegible] af [illegible]
bord, och ~~[illegible]~~ som [illegible] han spelar [illegible] på [illegible] [illegible] [illegible] med [illegible] [illegible], under [illegible] retrograde [illegible]
rädda, det förgäller [illegible] med honom som med andra [illegible], [illegible] och ~~[illegible]~~ [illegible]
men at bita [illegible] dem, som [illegible] än de [illegible] för Det [illegible] [illegible]
för honom intet [illegible]. Jag beder för honom — Det är blott en [illegible] [illegible] knäpp —

Lasent

grav sedlar,
vers. Nu
ingen an
att ick al
som skall
Denna gå
emellertid
en läsa
~~af~~ oans
ren i det
lifvet.
Karlsk
Kyrkan f
Klaren, i
i det sam
terna in
som insla
darein, L
och Gross
Referenda
Ofvärjelsen
icke stånd
i Lindeber
tror således
dag varit
Han aflä
Tre ~~[illegible]~~
att årliga
Beskrifning
actionen
Kyrkotorn
ne Lederf
utfärds-pre
Referend
för Klädmä
grosshand
daliga Com
nikan. Refe
lar andarna
låta dem

gra sedlar, emot contrarevers. Nu ser Gubben ingen annan utväg, än att inkalla Thorleifsson som skall hämta kryckan. Denna går, och ~~[illegible]~~ emellertid håller Gubben en läxa om pladdheten ~~[illegible]~~ oanvändbarhet af sen i det borgerliga lifvet.

Referendarien väckes af att klagga Humblom, af fasa att han skall utsättas för det förskräckliga Lejonet – Jammerstones [illegible] skallar på afstånd – blottas en spegel – Deri stormar hvarandra andarna dansa om med Klädmäklaren – Referend. af Wismer – Klädmäklaren afsändes då Thorleifsson –

Thorleifsson, som nyss kryckan från Klädmäklaren, inkommer, och i det samma slås fönsterna in af Andarna, som inslåsa Referendarien, Lindwurmen & och Grosshandlaren.

Andarnas [illegible] kryckan gör att då Thorleifss. bortgör med den, så följa de äfven med. Detta omtalas af Thorl. då helt annorlunda [illegible] –

& I [illegible] af Peruken, under namn af Jurena, [illegible] – sättes [illegible] andarna införa Peruken.

Referendarien hemmar besvärjelsen – men är icke ständ till att få lif i Lindwurmen. Han tror således att det alldrig varit lif i honom. Han aflämnar derföre ~~[illegible]~~ åt Kyrkorna att årliga begrafvas beskrifning på Likprocessionen och den från Kyrkotornet nedflugne Vederhanens ~~[illegible]~~ utfärdspredikan.

Referendarien aflägsnar ~~[illegible]~~ och [illegible] Klädmäklaren klagar [illegible] – han beder honom till andarnas fördrifvande – Referend. Inbildningen [illegible] honom. Sofver han i fred och [illegible] – Det kakofoniska [illegible]. Dagbladens nytta och ondska – En commerciell betjenings [illegible] med en [illegible] och tre glas [illegible] spisöl, jemte en ödmjuk tacksamhets anspråkning vid dess upplysta likkista.

Han gräfdes af Phantasien, likasom menniskan gräfves af – Orsaken till Wurmens död, att han icke förmådde att bära den grå honom öfverlåtna kraften som förestäldes Phantasien – Det var således Phantasien som krossade honom – som en Uppbevarings-Officier dignar under tyngden af en kullert efter Carl XII [illegible] Lindwurmens [illegible], hvar [illegible] [illegible] och [illegible] underofficierskorta –

Vederhanen tager till liktext, det af Tegnér nyss sade stället ur Uppmeleliska Bibliothek – angifvelig likhjelp bevisad den [illegible] – Strindberts högt som [illegible] i [illegible] utaf Vederhanen i Templet, af Gregarens [illegible] – f. de [illegible] [illegible] Likkistor de – De verkar som göra insigts, hamnar [illegible] [illegible] eller de af honom i Poetiska Calendern införda stycken –

NB Consulenten efterfrågar om Vederhane varit med i Striden i Storkyrkan –

Väderhanens försäkran att det af dem han åtran Koran har hans symbol –

Förslagen att Väderhanen är Jacobin –

Referendarien försvar

Lé somma gång öfverfaller och härlocken, såvan ~~klär~~ Referend. rörd [illegible] vid dem med kyrkan. –

och vattenprofven. De bekänna för Grosshandlaren uppriktigt att han icke gaf sedlarna, utan att hans hustru gaf dem.

~~Ursula fånget~~ Margarethafånget med Billetter ifrån Herrarna. Frun, Catharina Ursula inkomma. Frun nekar. Hon undergår eld och vattenprofven (: Troviljen.) Slutligen inkommer Thorleifsson, som framdrager [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] till Hamblom – som [illegible] med [illegible]. Sedlarna framdragas och aflämnas till Thorleifsson, för att andra dagen tillställas Gode männen. Referend. ser henne i [illegible], allt [illegible] i Spegeln. Hon vaskar det.

En beskrifning på Grosshandlerskan i sitt uppslyriskade tillstånd –

Referend. tjenar dem, att vara genom försigtighet att öfvervara Thorleifssons bröllop med Alexandra, som skall ske i aftonbinen; ~~Men derför~~ Lé begifva sig dit. ~~Men i~~ ~~[illegible]~~ [illegible] Vid att omskaka, se de Thorleifsson stiga af St. Jörans häst och taga Alexandra vid handen – Margaretha lämnas och sin plats – Kyrkan, är full af ~~väl~~ ~~[illegible]~~ från Ehrengtrahler fäste ~~[illegible]~~ samt Guldskåpen nedbögna. ~~[illegible]~~lärna – Endast ~~[illegible]~~ den korsfäste Christus är orörlig, ~~[illegible]~~ men skinar så mycket klarare – Sjölarnas fundamenter, äro som [illegible] & – Hamblom blir förvirrad. Referendarien framkommer med spegeln hvari Ordens beskrifningen & ståderna – han ser en oxe. Referendarien finner att han är General oxe – han nämnes till Rikshamel och vaknar då han ropas.

~~Lé~~ ~~allt [illegible]~~ Sto[illegible] i Stallet äro åskådarna illuminerade (jemte masquerad) – Hamblons moder [illegible], [illegible], [illegible] Thorbrorne (: morgonstjernan) deras utseende i brillianta eldar, – och andra attributer, såsom masquerade personer.

Att han måste träffa [illegible] följer – se Arket 42 –

I forntida dagar lät Gud en molnsky af heligt förstånd öfver Regenternas hufvud – nu åter hjelpa de sig sjelfva genom en molnsky af polisbetjenter – en sådan skickades till Rheims för att bevittna Carl X Kröning – Allm. Journ. 1825 pag. 129. Om molnet öfver Salomo, då han invigde templet –

Processionen vid Thorleifssons Kröning – de tjenstgörande Höga Herrarnas följer se Orrelii Svenska Djurkännedom –

& ställer sig i attityder då han ernar att coquettera med lagen eller boudera med Evangelium. –

Han vaknar just, som han efter förmälningen utropas (antalt) Thorleifsson till Kejsare

attenprofven. De bekan
mna Grosshandlaren
låtsar att han icke gar
larna, utan att blan
dren hos dem.
~~[illegible] [illegible]~~ Margareta
det med Billetter ifrån
arna. Frun, Catharina
la inkomma. Frun
r. Hon undergår eld
vattenprofven(: Troligtvis
lutteligen inkommer
ejsson, som framdrager
et ~~[illegible]~~ brefet till Ham
— Hon hotar med Spinn
r. Sedlarna framta
rs aflämnas till
Perjsson, för att an
dagen tillställas
männen. Referend.
henne i erfarenhet,
aulidet i Spegeln. Hon
ar det.

rend: bjuder dem, att
genom föregående
förvarar Hertigens hof
om med Alexandra,
skall ske i aftonbö
~~[illegible] [illegible]~~ Ele
ra sig det. ~~[illegible]~~
~~[illegible] [illegible]~~
ift. omsorg, se de
ejsson steg af st
vå gåst och Bagge Alexan
rd handen — Margretha
ar och sin plats —
lan, är full af vål
dån Ehrengrafters
~~[illegible]~~ framd
afrerna nedsjunga.
rna — Endast ~~[illegible]~~ de
läste skriften är ord
~~[illegible] [illegible]~~ min skinn
lycket klarare — Dif
i fundörna, än som
er — Hamblom blir
irad. Referendarie
kommer med Spegeln
vrdens beskrifning & sin —
han ser en oxe. Ref.
att han är General
han nämner till Riks
os vaknar då han ropar.

Refer. låter Grosseurs kan först undergå vattenprofvet. Hans tal om vattnets beskaffenhet. Margaretha framb. en stor koppar kittel; Bladmaklarn tvingas vattnet — Kitteln är helig, är funnen i en grafsten, har varit nyttjad vid gamla offermåltider — Bladmaklarens vördnad derföre — Lycka för en Antiqvarie, att finna en dylik klenod — Grosshandlerskan tror på att hon ej skall taga i vattnet — Bilderna, som börja att skimra på den kautschukade kopparkitteln, hvilka desse börja att samla sig (: om vattenprof Dreijers samling p. 886.) Hallenberg om ~~[illegible]~~ Kopparvasen — Sedan uppstander Refer. en eld på marmorbordet — elden tändes med en gnista från Kyrkan. Hans ~~[illegible]~~ incantation, en skön teckning af elden och dess helighet — Magisterns lära — Flägtas på elden med Gevärtbr. I elden lägges han Svenska Lagboken. Dess utseende i elden. Elden fägnar och sköna flammor — Grosshandlerskan tycker att hon kan våga försöket, för att urskulda sig. Elden flammar upp. Motsatser af öfvertygelsen om elden på tjenarinnans Grosshand. påstående att det är nyttigt bättre att svara hos magistraten. —

Referendarien uppbränner derefter Svartkonstboken — Bladmäklarens klagan deröfver — De besynnerliga händelser som derin hittas öfver sig. Af svartkonstboken, Legendt förtör i vetenskapen att ingen sökt enfaldelige förställa; ~~[illegible]~~ beskrifningen den andra, som de kunnat ... — åt Kungs umgänge med menniskor, åter går en ande bort. För hvarje ande som flyger ur den blifver det en ny bok. Slutligen aftages Referend. Peruken — på Grosshandlarens, tackar Perukens författaren för det att han förherrligat den, till ~~[illegible]~~ Graufvet för Thomas af Aquino att han varit skrifvet om den, eller om Munkkalsen & — ~~[illegible]~~ och kornagen till afsit, att nedsätta sig på Oxelberg, såsom en Svensk Adelsman, hans beskrifning om Lämdtagare — fallet, jagen i Salorna — tar på en pension; och ås sitt öfverflödiga puder, insleudd byggdes ungdom — etc. Kon — ska att återställa franska Monarchien — sedan Peruken lyckligen vunnit Skadeslöst genom det Oxelberg till han en anlägg en Pestalozzisk inrättning för att tillbygga staten af den nya observansen. Bladmäkl. bekänner att han hitsit bedragen på Peruken, att han det lemnat ut den att repareras vid Riksdagen 1800, men ej vetat hvad han maste dervid uppgöra. —

Ibland annat sågs vid Stortorgs brunnen en grupp som föreställde den då varande Lagcommittéen. (: Not. naturligtvis den då varande. — Der såg man Committéens amma, en Deones of Ceres(?) med mångfaldiga bröst och vid hvarje låg en Landshöfding, som dåsade sötet, under det att de tömmas vid upphöjd sukningar, lärde att den nu fått som stod att af dagbladen upplysa; — der såg man Lagcommittéens ~~[illegible]~~ Guvernante, som cahorn påtagit sig att ur Lagcommittéens vanligen kallad hvinnagen framtaga hvad som till hushållet erfordrades — Mamsellen såg trött med ond ut, såsom det enklaste framtogs mamsellen på det, att de matte bibehålla sitt anseende inom Skaffereit, eller ~~[illegible]~~ såg man Committéens Jungfru, ~~[illegible]~~ städse ~~[illegible]~~ lade något å sido för morgondagen, ty hon trodde ej hvad som stod i Catekesen eller att hvar dag har sin omsorg med tigt at. sparade alltid för Bjornberg et Conge; och der såg man och Lagcommittéens spinnflickor, som kommit dit för det att hon var vacker medan hon var liten; men som icke blifvit en kärnmatrona, som snaraste fira äldsta drag. Med öfver att tronade själfva farmor — med den aldra förträffligaste uppfostra manjet, med en stubb sådan som nyttjades då farmors farmor ~~lade sig till hafs~~ bekänd, sådane verkar deraf att hon satt ett horn; sidan att hon aflade myssan ostrygt till hafven. — eller en Westgöthe som beträdes att handlas med mindre goda saker. Der såg man en Courier, som

N.B. Alla Tidningar och Motes en masque — de betydligaste nemligen — Lagbalkarne likaledes.

Högtidligheterna i Storkyrkan — ~~Djeflarna~~, ~~som~~ alla figurerna som nedspatserade. Hvar och en föreställer något. Hofkokarna och Grosshandlarskornas af djefvulen tanserade pelkar. — Djeflarna inga Engelska djeflar, såsom Miltons Barbarossa. Icke Italienska djeflar, ej Geister — hungriga Hunder Lieutenanter, mätta Kokkar, gudfruktiga Cantzli Råder utan forstmän och vaktmästare med dylikt — Skörforister, utan Skorfönster — Poeter utan poesi — recensenter — Historieskrifvare — Caspulantens tycker sig kunna blifva Justitie Råd — en slätt af idel ~~[illegible]~~ pissblåsor, som skall nedslås i den tösa dy, hvarpå en ny Lag skall grundas. Gamla Arsenalen hvilande på 20,000 påler — Lagprojectet på 30000 ursäkta middagssömnstanker —

Cäsulantens, som i det samma ser hela sällskapet bestå af fåglar, hvilka omsvärmar honom såsom i jul natten i kyrkan — vet ej så noga om det är han sjelf som ropar, eller om det är hans fylgia vaknar då han vaknar — hans sammanstötning med fylgian — Referendarien — jag trodde att det var Baron sjelf, men nu ser jag att det är ovett! var parold, och uppr. Hamblom, svingde hi pivan och utropade, hvar är Casulanten i borgstugans ... Stockholm, blott till Kejsaren i Cappadocien, han och ingen annan —

Trithemius: de Septem Secundis Om de verldens styrande af ärkeenglarna, Orifiel, Anael, Zachariel
Rafael, Samael, Gabriel og Michael. Cantl. IV a. 13.
Författare af denna mening. Agrippa. Arbatel. Clavicula Salomonis.
Om ~~anledning~~ trolleri og anledningarna dertill ibm p. 19–26
En arbete utvisande de förnämsta andarnas namn, Regioner og Tecken p. 40
~~Sen troges verkas genom gudsnamnet åkallan. Det är möjligt för dem b Evangelium. Venom är nära~~

Thiers Traité des Superstitions —
de C[illegible] de Artibus Magicis —
Wilhelmus Malmesburiensis de Gestis rerum Anglorum II. p. 85, 99, 115, 116, 125 — om djefla-syner —
Johannes Salisburiensis Polycrat. Cap. 28 — om konsten att skåda i Chrystaller og på naglarna. —
Marcilius Ficinus de Vita coelitus comparanda —
Cornelius Agrippa de Occulta Philosophia —
Semler Samlungen zur Geschichte der Rosenkreutzer —

Tidningars nytta —
Nyttan af Tidningar
Onyttan af vissa Tidningar —

No 163

...larna, Orifull, Ainal, Zalkonic

...uala Salomonis
...ibm pt. 19–26
...Regiöner och Kärken pt. 40

...dyfla ...
...på reglorna.

No 163

Lagens Kåpa I.

Hofmanstorp den 6. 7. 8 Maji 1810.

#

Kämpar må komma
knota och äflas;
Mästiga mödet och
skötande ternor—
Väfvande bonder fram
bjudande skatter,
Vore ~~ty [illegible]~~
belöna de.
Drifvande hofmän

~~Kära af [illegible]~~
Herligt af höfdingen
händerna fylde,
Guldet han gaf och qvinnor
till gamman och ~~[illegible]~~
~~Flickornas famntag~~
~~Fröjdade [illegible]. Kämparne hofmän.~~
Varjan ~~Högt [illegible] [illegible]~~
Svenska Armar #
~~Till~~ Glimmande guldet
Gåfvorna och skänkte.
Flickornas famntag
Fröjdade Hofmän —

Lagens Kåpa

Saga, förmodligen från Isländskan.

I fordna tider styrde ~~en~~ Konung Tengil ~~[illegible]~~ ~~Frode~~ ~~kallades, för~~ det Landet som kallades Vyrials bottnar och ligger jemte Hjarmaland. Han var en mäktig herre, och ~~hade~~ samlade till sitt hof, ej allenast tappre kämpar, hvilke skulle ~~honom~~ värna hans land för utländske fiender, utan också ~~en~~ vise män, som kände gamla ~~[illegible]~~ lagar och bruk, troende ~~ty~~ han, ~~troende~~, ~~att~~ sina undersåtare ej vara just derföre de lyckligaste och tryggaste, att deras härsmakt var stor, utan att inbördes kärlek och förtroende ~~var~~ emellan honom och hans folk, skulle samla ~~[illegible]~~ alla under hans baner enär han lät sina budkaflar utgå. ~~Derföre var han och mycket afhållen. I sin ungdom~~ hans Och på det rätt skulle ske ej mindre den rika än den fattiga, lät han utbära sin stol på sin faders ättehög; ~~och~~ der satte han alla dagar och höll ting, skipande lag och rätt mellan folket. Men hans hofbussar tyckte ej derom; ~~ty~~ Bland dem var en benämnd Snute, hvilken tjent vid Konung Frodes ~~af Danmarks~~ hof, i dess tid, och han förtalde för de andra, huru sälle och rike alle hofmännen blifvit under föregående Konungs regering, ty när ~~[illegible]~~ ~~Enar~~ någon begärde ~~få~~ tala med konungen, och icke medförde skänker, stälde de sig upp gelter för honom, eller ock ryckte ~~de~~ undan bräkheden, som de lagt infor dörren till Kongssalen ~~eller [illegible]~~ så att han föll framstupa, men ~~och~~ på några refvo de sönder kläderne. Derjemte prisade ~~[illegible]~~ Snute hvilket herravälde de fått hade öfver alla landets ~~döttrar~~ qvinnor; så att ~~den hvilk~~ endast de, hvilke antingen ~~hade~~ ~~en~~ ägde vackra döttrar, eller frånder ~~slägten~~ ~~var~~ vid hofvet, eller medförde penningar till hofmännen, ~~[illegible]~~ kallades förtjente medborgare, och blefvo, fastän de ännu icke hade skägg, af Konungen gjorde till Jarlar och Hersar, ~~och~~ Synnerligt berättade Snute ~~[illegible]~~ om en Erik, som ~~ej allenast~~ hade ihjelslagit

~~den redliga~~ ~~[illegible]~~ Grep, hvilken var hufvudman vid dylika tillfällen ~~utan~~ och ~~[illegible]~~ drifvit från hofvet allt onyttigt folk. # Detta dugade likväl ej Snute att offenteligen omtala, ty konungen Fengil var afvoksam och begifven på ~~den gamla~~ förnäldrens seder; men när ~~han~~ Snute kom i Askare huset, eller nu för tiden kokhuset, der dylika ~~[illegible]~~ karlar gerna hålla till, trofade han sådant för kockarne, ~~och~~ spelmännen och andre gycklare, — ~~att~~ och en sådan regering ~~[illegible]~~ anstod dem ~~[illegible] mycket~~ öfver hofvan.

~~men~~ fast En afton sedan konungen gått till sängs, flere hans kämpar ännu sutto kring salen och drucko öl, började tala Snute sitt tal, och då han hörde att dem sådant väl behagade, beskärde han dem till sig följande aftonen sedan det väl var mörkt. När de då kommo dit undfägnade han dem rikeliga med öl och mjöd, hållande för dem åtskilliga tal, men när ölet steg i hufvudet, så föreställde han dem huru ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ogagnligt det var för dem att ~~[illegible]~~ lyda en Konung, hvilken dem ingen ting förärade annat än deras mat och kläder, och understundom gaf Jarls namn åt bönder, utan att efterfråga om ej deras svågrar skulle vara dermed bättre belåtne; Allesammans insågo huru ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ väl sådant skulle dem anstå; de lade derföre råd sins emellan, huru de skulle kunna utföra sitt storverk; emedan större delen af dem ~~väl~~ med sig sjelfve visste att vapenskifte hade gjort många män olika, och dessutom fruktade de för folket, hvilket tyckte sig mycket sälle under Konung Fengil. ~~Besynnerligen voro de~~ mycket gramse på ~~en man~~, Ingolf ~~hvilken Alfver hette. [illegible] Han var en stortalig man och mycket stridsbar men [illegible] och ond att tillfå, i synnerhet när han upptäckte att något hafva farit med flärd och ränker.~~ Att röja denne ur vägen, ansågo de för högst nödigt, innan de kunde hinna sin afsigt. ~~De sat~~ Snute med sitt anhang uppsökte derföre en gycklare som skulle rista sperunor om honom, och när hofmännen eller deras tjenare drogo kring landet ~~och~~ samt ~~[illegible]~~ hörde folket prisa sin konung, sade de alltid, att landet kunde blifva mycket sällare och mäktigare om ej Alfver vore,

2. Cap. Om Ingolf.

~~Ingolf hette~~ en man nordanåt hette Ingolf den ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ konung Hake ~~[illegible]~~ mycket kär, han var bördig från det kallade Svealand; ~~[illegible]~~ han hade i sin ungdom varit en stor ~~viking~~ kämpe och ofta nedlagt resar och skogsbyggare; men nu xx då han ~~var~~ blef äldre, ~~[illegible]~~ begagnade han sig endast ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~, ~~hvilken hade honom mycket kär~~ af [illegible], hvaröfver han af konungen fått ett stort härad att styra ~~öfver~~. För öfrigt var han stortalig, stridbar och ond att tillfå, särdeles när han upptäckte någon hafva farit med flärd och ränker. ~~[illegible]~~ ~~han för öfrigt särdeles~~ Och beflitade han mäst på, att förena alla landets bebyggare, genom rättvisa å den ena och laglydnad å den andra sidan till ett mäktigt folk. Föga ~~[illegible]~~ brydde han sig om hofmännens vapenrockar och gyllene armringar och tycktes honom en ~~[illegible]~~ bondeson i ett vallmans kofta mycket prydligare å tinget, än konungens hirdmän, oaktadt de bära väldiga ~~[illegible]~~ guld ringar på armarne. I sin ungdom hade han bestått många strider och ofta

w. Om Ingolf

nordanad hette Ingolf ~~[illegible]~~
en man ~~[illegible]~~ konung
kar han var bördig från
elland; ~~[illegible]~~ hade i sin ungdom
~~[illegible]~~ kämpe och ofta med
skomslingarne, men med ~~[illegible]~~
eldre, ~~[illegible]~~ han sig ~~[illegible]~~
, ~~hvilken~~ ~~hade~~ ~~[illegible]~~
ate hyrdels detsamma, hvar-
ynungen fått ett stort band
. för öfrigt var han stor-
och ond att vidsäga, sär-
uppmärksamma ~~någon~~ hafva
rd och ränker. ~~[illegible]~~
~~församlad~~. Och
mäst på, att förena
ebyggare, genom rättvisa
laglydnad å den andra sidan
ligt folk. Föga ~~[illegible]~~
lig om tjänarmännens
och gyllene armringar
honom en ~~[illegible]~~ bondeson
t kostte mycket prydel-
d än konungens Werdar
t de bära vålliga guld
narne. I sin ungdom
stått många strider och

No 163

---

hvilken ofta förledde Konungen till stränga dommar, men att Snute åter alltid blidkade hans sinnelag, hvilket åldren gjorde strängt och knarrigt. Särdeles hade de sådant för skämmamöjarne eller kammarpigorne, hvilka skalte besegrare Snutes vänner gerna voro. När de tyckte sig hafva uträttat så mycket, att hvar man i landet tyckte illa om Alfver, lade de Råd huru de skulle fälla honom.

En dag begaf det sig, när konungen satt ting, att det framkom ena piga mycket fager under anlete, hon klagade sin nöd för Konungen och sade mina fränder vilja mitt värsta. Konungen sporde henne då till, hvad henne hadet vederfarits. och hon svarade: min fader har tjent ~~under ditt baner~~ i Krig, Bjart var hans namn, och styrde han vid Smånöja land; jag var då helt ung, derföre togo mina farbröder mig till sig och skiftade mitt arf sig emellan, men mig ~~hade~~ sätte de såsom en ~~[illegible]~~ trälinna, att mala; ~~men~~ Då kom en ung man begärde mig af mina fränder och ville hålla bröllop med mig; det tyckte dem illa vara, ty då hade måst lemna mina ägodelar, derföre stängde de mig inne i min ~~[illegible]~~ kammare och sade att jag var död. På det den konung icke skulle sådant få veta, sände de hemligen gåfvor till Alfver. — När hon nämnde Alfver, började hofmännen, efter som öfverens kommit var, att skria och ropa: det Alfver alltid så gjorde, och kockarne lupo ur köken ~~ut~~ slående på sina stekpannor, och ~~[illegible]~~ spelmännen och lekarne slogo på sina harpor och gycklarena hoppade, skriande alle, att Alfver alltid så gjorde. Då vart konungen harmse och förvånad, ~~emedan~~ efter som han ~~haver~~ alltid älskat Alfver, och sade honom, att han skulle vika från hofvet, emedan han sålunda missbrukat ~~hans~~ konungens förtroende och brutit sin ed. Alfver såg blott föraktligen på konungen och hofmännen, gående sin väg, utan att säga ett enda ord, hvilket de utlade till det värsta. Men när Alfver gick uppstod ett stort jubilerande bland Snutes vänner med ſvärd, ſtekpannor, liror och gycklare-ſtafvar.

Emellertid beſökte Alfver åtſkilliga land lag om ſomrarne i härtåg, dräpande vikingar och ſjöröfvare, men Snute ödmjukade ſig för konungen, och ~~ſade~~ talade alltid ſanning, ſamt gaf ~~k~~ honom kloka råd. När ſådant hade varat en tid och Snute märkte att konung Sengil, ſom icke funnit honom med ſvek, trodde honom, och ofta lät honom ranſaka de tviſter ſom ~~han~~ konungen ſedermera ſjelf ville afdöma, ſå fattade han mod och började viſa ſitt onda kynne; baktalande de herar, ſom under Alfvers tid blifvit tillſatte, och när konungen deröfver vredgades och ~~ville~~ lät ~~ut~~föra dem ur landet, ſatte han andre af dem ſom med honom varit i ſtekare-huſet, att råda i landet, ſkolande de likväl dela alla böter med honom. ~~Dernäſt, förſtod han, om ej Konungen ville låta honom~~ ty Konungen var då gammal blifven och hans ögon mörka af ålder, ſå att han ej kunde ſe, hans betjente ſig Snute och ~~de~~ hans ſällſkap; ty när de rättſökande kommo fram ~~deras~~ inför ſtolen, ſatt Snute ſig bakom den, då han än ~~ſå än~~ blinkade ~~Snute~~ vänliga åt dem ſom förut ~~lof~~ ſtuckit något i hans taſka, än hötade ~~han~~ med handen, likväl bakom Konungens rygg, dem ſom vittna ſkulle, ſå att de ej torde bära fram ſanningen i ljuſet. ~~Men~~ Icke deſtomindre hände det, att konungen ej dömde ſom Snute ville, ty ehuru hans ögon voro ſkumma, var derföre ej hans vett förſlöat; ~~derföre~~ ~~uppſatte~~ derför ſade han konungen, att i ett tempel ~~uti~~ i Bjarmaland ~~hvar~~ ~~ut~~ hängde en kapa, hvilken kallades Lagens kapa, hafvande hon den egenſkapen, att när någon ſom ~~ſant~~ rätt hade, drog den på ſig, ~~ſkyddade~~ fogade den ~~till~~ ſig efter alla delar, men på dem ſom orätt hade ville hon icke paſſa, utan var hon ſtyf ſom ett horn, ~~och~~ om de ſådant oaktadt tvingade den på ſig, lyftade hon dem antingen ſå högt ~~af~~ opp att deras fötter ej nådde jorden, eller ock tryckte hon allan ſönder ryggen på dem. Detta råd tyckte bakom den, då han än

Hagens Kåpa 2.

ty de hade hört fortäljas att hon beva-kades af farliga jättar och ~~fler~~ ill-fluge dvärjer, hvarföruten landet var så fullt med troll som Jättahem.

Konungen väl vara, och när alla hofmännen en gång voro samlade kring Konungen, som satt i högsätet och Drack Öl, ~~fr~~ sporde Konungen, ho vill hemta mig den goda kåpan från Bjarma land? Detta tycktes dem alla svårt vara, ty ~~mo~~ Alfver hade alle dugliga kämpar lemnat hofvet, derföre sökte de mångfalliga ursäkter,# men Snöte steg opp, häfde sig kätigt och sade. Herre Konung, jag vill hemta dig den goda kåpan om jag än skall låta mitt lif dervid. ~~Detta tyckte~~ Konungen svarade, att sådant månde berömvärdt vara och skulle det göra hans minne ryktbart öfver hela norden. Snöte öfverlade emellertid med sine vänner huru allt skulle gå till, under hans frånvaro, men när våren kom fick Konungen honom färkläder, skepp och mycket manskap. När han nu hade varit en liten tid till sjös, lät han lägga i land vid en skog, ~~och om~~ derpå sade han en dag åt sina följeslagare, att det honom lyste att bese landet, och skulle de draga hem igen derest han icke innom tre dagar kom tillbaka. Men Snöte gick allt ~~at~~ längre och längre i skogen, aktande ej att återvända till sina män, ty han ~~tid~~ ernade ~~att~~ der träffa sin bihofverska, Bjarta, hvilken var en stor trollqvinna och den han förut brukat för att komma Alfver på fall. ~~Liten Knapt hade~~ Snart derpå mötte han henne och blefvo de derefter mäkta glade. Bjarta förde honom strax till sin boning, och der fägnade hon honom herligen. När de en liten tid varit tillsammans talar Snöte en dag sålunda till Bjarta: väl halp du mig från den dumdristige Alfver, som då så nära hade upptäckt mitt [illegible], och ~~fr~~ derest du ej hade kommit så i tid, hade han säkert vållat min död, ty han var förvet och kände mera än vi trodde. Men icke är allt dermed vunnit. Konung Tengil vill icke afvika från sitt gamla bruk, och obetydlig är min [illegible] af hans regering. För att nu förmå ~~[illegible]~~ honom ~~ifrån~~ att mera hastigt fälla ~~[illegible]~~ sina dommer, har jag erbjudit mig att skaffa honom den goda kåpan, som finnes i Bjarmaland, men icke är det min mening, att skaffa honom den sanfärdiga; ty måste du nu hjel-

No 165

na mig och fyna mig råd huru ~~mi~~ jag kan
få en som ~~f~~ är efter mitt sinne. Joga tänkte
det svarade Bjarta då gjorde ett sådant för-
slag och desermera åtog dig ut förändert Deraf-
knen skall jag se till huru du ~~[illegible]~~ eftersnäff
kan få en kappa efter ditt sinne, utan och
få tjusa ~~fortöda~~ konungen att han ej ~~y~~ gör an-
nat än som du vill; och skall jag innan
vi skiljes åt, få dig en kostelig sten, hvil-
ken du skall: bedja honom infatta i sin
krona, ~~då~~ och så länge som han den bär skall han ständigt vara din vän

Följande dagen följde Bjarta och Snute
åt i lera bergskula och när de inkommo så-
go de fyra jättaqvinnor sittande kring
spiseln, varande den äldsta af dem nog
smal och böjlig, och när hon talade med
någon log hon alltid, men knapt hant man
vända sig ifrån henne, innan hon ~~hittade~~ slog
dem hon ~~[illegible]~~ talat med fötterna, undan
men den hon mäst ville skada kysste hon
först; den andra var Giuslagd och klädd
~~i glan~~ brokiga kläder, och hade hon mån-
ga smycken på sig, men det var svårt att
komma till tals med henne, ty hon hade
knapt börjat ~~att~~ tala om sitt ärende in-
nan hon började sjunga en kortvillig visa;
den tredje af dessa systrar var klädd i en
stor skinkjortel, hvilken var många böter
på och hade hon ~~at~~ i den stora sickor hvar-
uti hon ~~[illegible]~~ lade allt hvad hon kom öf-
ver, den yngsta åter, var ~~klädd i wikablader~~
~~der~~ nog werklätter, och såg hon illa på
alla, samt harmade öfver allt hvad som ~~de hän-~~
~~de~~ hände, undantagande när grytan kok-
te öfver eller maten föll i asskan, då log
hon — När Bjarta kom in till dessa ~~troll~~
qvinnor med Snute, blef hon väl emottagen
och undfägnade de sina gäster väl, då
Snute tog fram dyrbara skatter och fick dem,
jemte hvar sin armring af guld; och hade
det ej väl bekommit honom, om ej Bjarta
varit i hans sällskap, ty dessa ~~qvinnor~~ troll-
packor voro nog folkilske. Derefter säger
han dem sitt ärende, och lofvade de, honom
sin hjelp, begärande han första vårdag hos
dem afhämta ~~kappan~~, kappan; likväl
skulle han förbinda sig, att årligen uppoff-
ra minst tjugu saklöse män, emedan
gåfvan annars skulle förlora sine egenska-
per.

Lider nu så tiden fram till emot våren,
då säger Bjarta till Snute, minnes mig nu
tyckas dig böra afhämta ~~gåf~~ kappan i

berget, och fick hon honom många dyrbarheter hvilka han skulle gifva trollqvinnorna till vederkänsla. När Snute kom dit, fägnade de honom väl och när han om morgonen skulle gå dem, ~~fingo~~ framtogo systrarne kåpan, ehuru den yngsta icke syntes tycka väl derom och gafvo henne åt Snute. Varande hon ~~alt röder~~, öfverallt röd, och när hon hängde i solen tycktes det som blod droppar runna längs efter henne. På ena sidan var det ett ~~fickat och~~ lönficka, och hade hon den egenskapen, att enär den som skulle ~~treffa~~ försöka sig med kåpan, lade guld deruti, blef hon så ledig och böjlig som ett silke, men lade han blott silfver deruti, så syntes hon styf ~~och hård~~, och tung, dock komme många derifrån med oskadda ryggar, men den som alsintet lade deruti, den lyftede hon i vädret. Varande ullen till denna kåpa tagen af nio rofvade lam, och var hon spunnen samt väfd, i skymningen, så att det hvarken var ljust eller mörkt, samt sedermera # färgad i tre oskyldiga mäns blod, hvilka uppoffrat sig för sitt fädernesland; ~~och der af de il~~ och derföre skördat af sin samtid hat och förtal.

innan hon kälde dagsljuset,

När nu Snute hade fått denna kåpan gladde han sig deröfver och begaf han sig jemte Bjarta på vägen till Kifnalobotnar. Vid åsynen af dem blef konungen mycket glad, frågande Snute var han hade varit? då Snute för honom förtäljde alla de faror han emotstått och öfvervunnit innan han kunde erhålla den goda kåpan; sägande att den löse man skulle ej snart hemta dess make. Derefter ~~fick~~ gaf han konungen stenen, som Bjarta skänkt honom, ~~och~~ Konungen lät då straxt hemta sin guldsmed och befallte honom att infästa stenen i kronan, hvarefter det hände, att ~~hvarje gång~~ så länge Konungen hade kronan på sig, kunde han ej skiljas ifrån Snute, hvilken han nu utnämnde till sin jarl; men när han tog kronan af sig, så syntes vänskapen kalna något. Detta tycktes alla menniskor i landet underligt, hvarföre de efter forskade stenens namn, och ~~sag~~ berättades att den kallades Saphir, men andre läsa ~~skriften på~~ runskriften på bjelken, hvari denna ~~fri~~ Saga förr ~~flera~~ ~~Sagorna~~ blifvit inskuren och nu afskrifven, som skulle der stå smicker.

Derefter befallte Konungen att alla hans hofmän skulle försöka Lagans kåpa; och drog Snute henne på sig, hvilket skedde ganska lätt, ty han [illegible] lade guld i lönfickan, då han satt som hade hon åt honom varit sömmad. Samma konst lärde och Snute sine vänner; men några af dem, som låtit märka, att de tyckte Alfer hafva skett orätt, måste antingen sväfva i luften, Snute och hans vänner till stor gamman, eller ock sluppo de derifrån med förderfvade ryggar; dessutom måste de från hofvet, ty Konung Tengil landsförviste alla dem hvilka ej kåpan passade. Derefter fick Konung ~~Snut~~ Tengil kåpan åt Snute och befallte tillika det skulle han Konungens Jarl och Kåpe bevarare, samt påkläda och afkläda alla dem som inför rätta komme och emellanåt gömma kåpan. När nu de, som komme till hofvet för att ~~[illegible]~~ lag och rätt, söka antingen voro i skyldskap och frändskap med hofmännerne, eller ~~ock~~ till dem medförde skänker, yppade de för dem, huru de skulle göra kåpan len och böjlig, ~~men de skulle~~ ~~[illegible]~~ och uttog Snute emellan hvarje gång det som i kåpan blifvit inlagdt, hvilket han behöll för sig. Men de fattiga, som ej hade något, hvarmed de kunde ~~att~~ mildra kåpans kraft, komme alltid från spelet med nog förderfvade ryggar och måste flere låta sitt lif; ty kåpan åskade ~~offrade~~ sina vissa offer. Härigenom skedde att Konungens kärlek minskades hos ~~han~~ menigheten, och ~~tyckte~~ ansåg den det vara mycket bättre, att lida hvad oförrätt man dem göra ville, än utsätta sig för en undersökning, som vanligen blott lände den oskyldiges till skada.

Men under allt detta hade Alfer icke upphört att sörja för sin fosterbygd. När han for i härnad lades han der ofta till vid något ~~[illegible]~~ udde, ~~[illegible]~~ gående understundom förklädd kring landet; då han hörde hvart han vände sig den bittraste klagan, och trodde många, som hade fiender bland hofmännen sig icke säkre i sine hus, utan flydde till skogarne, då deras ovänner toge hvad dem bäst behagade; ~~landet gör~~ ~~de [illegible] Snute [illegible]~~ Alfer vart då

ganska

Lagens Kåpa. 3.

ganska vred och ~~sade~~ förtäljde sina ~~bet~~ vänner, att han han ville gå till hofvet för att för Konungen uppdaga all den orättvisa ~~som~~ dagligen skedde i landet; dock ~~afr~~ hindrades han derifrån af sine vänner, hvilka afrådde honom; sägande stenens kraft, hvilken Snute gifvit, vara så stor, att Konungen var allt förtrollader och skickade sig i alla måtto som Snute ville. Ej var det derföre tid för Alfver, utan borde han vänta tills missnöjet i landet, så högt talade, att ej Snute kunde tysta det, och förmodades sådant snart skola hända.

Alltså höll Alfver ifrån landet och när han seglat någon tid kom han till en ö. Der ser han flera skepp ligga, och berättades en Konungason från Glysisvallar vara deras ägare. Till honom sände Alfver, efter som den tidens bruk var, bud, ~~[illegible]~~ och lät säga honom att han andra dagen skulle möta honom på landet, och då månde endera af dem blifva den andres öfverman. Andra morgonen mötas de med sitt folk, och sade då Konungasonen, icke är det skäl att vårt folk för vår skuld förderfvar hvarannan, utan vill jag hellre att vi två röna ~~hvarannan~~ vår afvel eller styrka. Sådant tyckte Alfver vara skäligt, och drogo de derpå ut sina svärd, och gingo hårt på ~~at~~ hvarannan. Högo de mäktiga och stora hugg å ömse sidor, ~~men~~ dock voro de så viga att de kunde veka dem, och när aftonen kom ~~var~~ hade ej någon af dem fått sår ehuru de voro nog mödde. Då sade Konungasonen mig tyckes dig ej vara något åttevrak utan vill jag hellre att vi med hvarandra ingingo fosterbrödra lag. Alfver sade Kungssonen skulle få råda. När de om aftonen voro tillsammans berättade Kongssonen, att hans fästemö blifvit honom frånröfvad och förd till Bjarmaland, för att der invigas till prestinna uti ett tempel; och sade han sig nu resa för att återtaga henne. Alfver lofvade sig skola följa honom. Derefter ~~komma~~ seglade de dit, och åter fick Kungssonen igen#, hvarom ~~utförlig~~ vidlyftigt förtäljes uti Sagan derom. ~~[illegible]~~ Varande ~~det samma templet~~ ~~hvarest mön hölls fången~~ ~~att~~ den Goda Lagens Kåpa förvarad i samma tempel der mön satt fången. ~~Och~~ Af hela rofvet behöll Alfver ingen ting mera för sig, än denna kåpan, skiftande det öfriga

efter många och hårda prof.

No 165

mellan folket. Men när det led mot hösten, begaf Alfser sig hemligen till Kyrrids botnar, och ~~utspridde~~, kringspridde sitt folk, hos sina gamla vänner, så att ingen skulle märka dem, men sjelf begaf han sig# till konung Sengils hof, utgifvande sig för att vara en skeppsbruten köpman, ~~hemm~~ ifrån Gläsisvallar.

Snute var då mycket värre att fördraga än förr, ty om honom berättades, att han hvar natt plågades af elaka drömmar, besynnerligen förekommo honom i sömnen vålnader efter de oskyldiga ~~ko~~ männerne hvilka han förgjort för att bibehålla sin hapas kraft. Dessutom var han nu så hätsk, äfven mot dem han förut tilltalat vänliga, att få, undantagande hans ~~del~~ aldra trognaste vänner, torde umgås med honom; äfven som det understundom hände att han sade konung Sengil emot, fastän konungen tyckte allt hvad Snute gjorde väl vara. I synnerhet fruktade Snute allt mer och mer för Alfser, ty han tycktes vara förvlt och varnade honom hans kära hjärta ständigt sägande, att han ej måtte tro de främlingar som kommo till konungens hof, ty de månde vara Alfsers hemliga sändemän, hvilke skulle vinna ~~landet~~ menigheten och utspeja landet. När derföre Alfser, hvilken under sin förklädning kallade sig Sparrir, kom ~~till~~ Sengil

sedan han ~~fust~~ öfverenskommit med sitt folk, att de första juldagen skulle möta honom vid Tingshögen.

No 163

hut öfverenskommit med her
förſte juldagen ſkulle
vid Tingshögen.

Lagens Saga.

Saga.
förmodeligen öfverſatt från något
gammalt Nordiſkt ſpråk.

1. Capitlet.
Om Konung Hjaker.

Hjaker hette en konung, ſom i fordna tider ſtyrde för det landet, hvilket kallades Hyrvalsbottnar och ligger jemte Njärmaland. Han var en mäktig herre och ſamlade till ſitt hof, ej allenaſt tappre kämpar, för att värja hans rike mot vikingar och ſjöröfvare, utan äfven viſe män, de der i gamla ~~lagar~~ ſedvanjor kunnige voro. Ty han ville trygga ſitt land, ej mindre genom ~~xxx~~ duglige landtvärnsmän, än viſa lagar. Och på det rätt ſkulle ſke både den fattige och den rike, lät han uppſätta ſin ſtol på ſin faders ättehög; der ſatt han alla dagar ſkipande lag och rätt mellan folket. Men ſådant anſtod ingalunda hans hofbuſſar, varandes det en bland dem, Snutte benämnd, hvilken dväljts någon tid hos Konung Frode i Leyre.

Snutte förtäljde ofta för de öfrige ~~hof~~ hofmännen, då de med hvarannan ſutto och druckio in på aftnarne, att den rikedom konung Frodes regering tillſkyndat hans hofmän och priſade den ~~xxx~~ ägodelar dem på ſjölyktone ſkulle hafva tillfallit, dereſt ej Erik tillkommit och ihjelſlagit Grep, hvilken ägde konungens ynneſt och ledde hans rådſlag; ſamt från hofvet drifvit allt onyttigt och lött folk. Derattan-de Snutte, hvilka grep och ſtrek de nyttjat för att få ſin vilja fram och tillocka ſig ſkänker af de rätt- och beſkyddſökande; huruledes de än ſvedde ſkägget ~~på~~ dem ſom ~~ſökte~~ ~~fö~~ aktade nalkas konungen: än undanrykte den framför dörren framlagda bockhuden, ſå att de klagande ſölle framſtupa ~~ſamt~~ på golfvet och huruledes de genom drottning Hanundas bemedlande vunnit den rättigheten, att före bröllopen utröna hand-

---

1. Capitlet

~~Inledning~~
Förliknings-Project

Vor! Vor! Voß! — ~~[illegible]~~ utbriſter på melankoliſkt ~~dundrande~~ den gamle och afdankade ~~banhunden~~ men med ädelt rod haknade Sinus ~~C~~, bakom de ſtolta murarne på Slottet Wellenſtein och hans ~~herre~~ ägare den mandhaftige kämpen Guntram ſatta den ſnödige kände likaſom kallt vatten rinna öfver ryggraden. Nu är min ſiſta timma förhanden ſuckade han, och en tårflod vätte hans fårade kinder. Han upphäfde ett larmande ſkri och alla ſlottets ~~barn af bonde och [illegible]~~ innevånare framſtörtade ur jungfru ~~[illegible]~~ burar och drängſtugor. Hvad har ſkett frågade den ena den andra; vägde ej de ſakramentſka ſinnerne, dem vår husbonde ſå troget ſkyddat emot nyfikna vißgerningar och lottak ſjå deras ~~otsf~~ otillåtna ſkiljar betala honom honett, då, — ja ſe då — kommer han ſjelf att ſlundra dem, och då förſt lära de ſkomma att erfara det de ~~kommit~~ fallit ur aſkan och uti elden.

Nej ſade Jungfru Lisketta, ſinnerne veta nog hvad deras fred tillhörer, de godtgöra ~~nog~~ allt min nådige husbonde hans för dem hafdta möda, de hafva betalt och äro bortreſta; det är Riddaren ſjelf, ſom låter ſå ömkeligen.

~~Det måſte~~ Ja det må jag ſäga, ſetbraſt ~~Guntram~~ gonac raſ—

mellan folket. Men när det led mot höst,
begaf Alfser sig hemligen till Kyrids bostad
och ~~utspridde~~, kringspridde sitt folk, hos
sine gamle vänner, så att ingen skulle
märka dem, men sjelf begaf han sig # till
konung Tengils hof, utgifvande sig för att va
en skeppsbruten köpman, ~~hem~~ ifrån Glä
sisvallar.

Snute var då mycket värre att sköta
än förr, ty om honom berättades, att han
hvar natt plågades af elaka drömmar, be
synnerligen förekommo honom i sömnen
de oskyldiga ~~hv~~ männerne hvilka ha
förgjort för att bibehålla sin kapas kra
Dessutom var han nu så hälsk, äfven mot
dem han förut tilltalat vänliga, att
så, undantagande hans ~~de~~ aldra trogna
ste vänner, torde umgås med honom,
äfven som det understundom hände att
han sade konung Tengil emot, fastän ko
nungen tyckte allt hvad Snute gjorde
väl vara. I synnerhet fruktade Snu
allt mer och mer för Alfser, ty han ty
vara förvel och varnade honom hans
kära hjärta ständigt sägande, att ha
ej måtte tro de främlingar som kommo
till konungens hof, ty de månde vara
Alfsers hemliga sändemän, hvilka sku
le vinna ~~landet~~ menigheten och uppre
landet. När derföre Alfser, hvilken
under sin förklädning kallade sig Sparr
kom ~~till~~ Tengil

sida brudarne väl förvarat sin kyskhet och
mera dylikt. Särdeles prisade Snute det her
raväldet han haft öfver alla landets ~~qvinnor~~ ternor
så att endast de, hvilka antingen ägde
vackra döttrar eller fränder vid hofvet.
eller och medförde penningar till hofmännen
kallades förtjente medborgare och blefvo,
fastän de sjelfva ike hade skägg eller
kunde bära svärd och sköld, gjorde till
jarlar och hersar, och qvad Snute:

Herligt af höfdingen
Händerne fylldes;
Glimmande qvället
Gamman af skänkte
Flickornas samtag då
Fröjdade hofmän.
Sköldar af svärtade Att
~~Den~~ skinande armen
Kämpar må komma
Knota och åflas;
Mulkiga miödhorn och
Mötande ternor
Vässande bönder fram
Njudande skänker
Höra belöna de
Kraskande hofmän.

2. Capitlet

2. C. Om Ingolf.

En man bodde norrantill i landet vid namn
Ingolf. Denne hade konung Hjaker mäkta
kär. Varandes han bördig från det
kalla Svithiod. I sin ungdom hade
hade han nog farit ~~på~~ ~~sjöröf~~ på
frammande haf och nedlagt många dry
ar

väl förvarat sin kyskhet och
särdeles prisade Snute det ge
ft öfver alla landets ~~[illegible]~~ ternor
lt de, hvilka antingen ägde
n eller fränder vid hofvet.
törde penningar till hofmännen
tjente medborgare och blefvo,
nna, icke hade skägg eller
svärd och sköld, gjorde till
hersar, och qvad Snute:

it af höfdingen
erne fyllde;
rande qvädet
man af skänkts
ornas samtag då
dade hofman.
ldar af svärtade ~~Ad~~
skinande armbra
rar må komma
ta och åslar;
ska mjödhorn och
tfande ternor
fvande tänder fram
iudande skänker
rra belöna de
askande hofman.

2. Capitlet

Ingolf.

orrdanet i landet vid namn
hade konung Hjaker mäkta
han bordig från det
J sin ungdom hade
farit ~~på~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ sta
af och nedlagt många dry

---

1. Capitlet

~~[illegible]~~

Förliknings-Project

Vor! Vor! Vof! — ~~[illegible]~~ ytterst på melankoliskt ~~[illegible]~~ den gamle och afdanka-
de bandhunden ~~C[illegible]~~ Simus men med [illegible] bakom de
stolta murarne på slottet Bellen-
stein och hans ~~herre~~ ägare den man-
haftige kämpen Guntram ~~kalla~~ kände den
frödige hände likasom kallt vatten
rinna öfver ryggraden. Nu är min
sista timma förhanden suckade
han, och en tåreflod vätte hans
fårade kinder. Han upphof
ett ~~larmande~~ skri och alla slottets
~~[illegible]~~ inevånare framstörtade ur
jungfru ~~bodar~~ burar och dräng-
stugor. Hvad har skett frågade
den ena den andra; vid ej
de sakramentska judarne, dem
vår husbonde så troget skyddat
emot nyårs rifgrepar och lossak
på deras ~~[illegible]~~ otillåtna skjor
betala honom honett, då, — ja
se då — kommer han sjelf att
plundra den, och då först lära
de komma att erfara det de
~~kommit~~ fallit ur askan och uti elden.

Nej sade jungfru Lisbeta,
judarne veta nog hvad det är at
stå kivhövet — de godtgöra ~~nog~~ alt
min nådige husbonde hans
för dem hafda möda, de hafva
betalt och äro bortresta; det
är riddaren sjelf, som låter
så ömkeligen.

~~Det vore e~~ Ja det må jag
säga, tillbraft ~~Guntram~~ gonar vaj-

mellan folket. Men när det led mot höst
begaf Alfser sig hemligen till Kyrrids botnar
och ~~utspridde~~ kringspridde sitt folk, hos
sine gamle vänner, så att ingen skulle
märka dem, men sjelf begaf han sig till
konung Tengils hof, utgifvande sig för att va
en skeppsbruten köpman, ~~hemm~~ ifrån Glä
sivallar.

Snute var då mycket värre att fridja
än förr, ty om honom berättades, det han
hvar natt plågades af elaka drömmar, be-
synnerligen förekommo honom i sömnen
de oskyldiga ~~ha~~ männerne hvilka ha
förgjort för att bibehålla sin kapås kra
Dessutom var han nu så hälsk, äfven mot
dem han förut tilltalat vänliga, att
så, undantagande hans ~~det~~ aldra trogna-
ste vänner, torde umgås med honom,
äfven som det understundom hände at
han sade Konung Tengil emot, fastän ko-
nungen tyckte allt hvad Snute gjorde
väl vara. I synnerhet fruktade Snu
allt mer och mer för Alfser, ty han ty
vara förvlö och varnade honom hans
kära hjerta ständigt sägande, att ha
ej måtte tro de främlingar som komme
till Konungens hof, ty de månde vara
Alfsers hemlige sändemän, hvilke skul-
le vinna ~~landet~~ meniheten och upp
landet. — När derföre Alfser, hvilken
under sin förklädning kallade sig Sparr
kom ~~till~~ Tengils

1. Capitlet

~~Hälsning~~ Förliknings-Project

Vor! Vor! Voff! – ~~Hördes~~ ytterst på melankoliskt ~~[illegible]~~ (den gamle och afdankade men med [illegible]) bandhunden ~~C[illegible]~~ Sinus, bakom de stolta murarne på Slottet Wellenstein och hans ~~[illegible]~~ ägare den manhaftige Kämpen Guntram ~~[illegible]~~ den fridige kände likasom kallt vatten rinna öfver ryggraden. Nu är min sista timma förhanden suckade han, och en tåreflod vätte hans fårade kinder. Han upphof ett larmande skri och alla slottets innevånare ~~[illegible]~~ framstörtade ur jungfru ~~[illegible]~~ burar och drängstugor. Hvad har skett frågade den ena den andra; visst ej de sakramentska judarne, dem vår husbonde så troget skyldat emot nyårs vigrefvar och lotsak på deras ~~olof~~ otillåtna skjär betala honom honett, då, – ja se då – kommer han sjelf att plundra dem, och då först lära de komma att erfara det de ~~kommit~~ fallit ur askan och uti elden.

Nej sade Jungfru Liselotta, Judarne veta nog hvad deras fred tillhörer; de godtgöra alt ~~nog~~ min nådige husbonde hans för dem hafda möda, de hafva betalt och äro bortresta; det är Riddaren sjelf, som låter så ömkeligen.

~~Det vore e~~ Ja det må jag säga, utbrast ~~Guntram~~ gonac vaje–

naren, att jag har sett min herre på mångfal ~~ställen och~~ ruskliga ställen och hört hans röst i ~~men-gen bandet~~ farans stund der ordet; lägg beslag ~~derpå~~ allsammans alla andra bland de starkaste lantknektarne, men så ömkeligen gråde han ej någon sin tillförene. Jungfrun ~~får~~ måste gå in.

Nej det tackar jag för, smålog den ypperliga fantan, Libetta. ~~H~~ Han har utvisat mig och förbjudit mig, att, ehvad ~~jag~~ och hända kunde, ~~tama~~ denna natt beträda hans tröskel, och jag måste äfven hindra andra derifrån.

Sof! sof! sof! skallade åter melancholiskt och Riddaren Guntram skrek. Sancte Matheus och I elfva tusende jungfrur skydden mig, bevaren mig, bevaren, hjelpen och understöden den ende verkligen upplyste och erfarne medborgaren i det heliga Rommerska riket. Helige Matheus! du satt ju fordom vid tullen, postera dig nu vid min dörr. Ack hindra! hindra den lede djefvulen — — —

Djefvulen! Djefvulen! Helige jungfru! Var oss nådelig skreko samteliga slottets mindre upplysta innevånare, och lupo om hvar annan, men Guntram den fridige ~~qvit~~ hörde det gik till dörren, öppnade den och ſammankallade de uppſkrämde, hvilka han förebrådde ſåledes: hvilket föraktligt raſeri, hvilket ſkrik ſom urartar till vanvett. ~~til~~ Hvad larmen I öfver.

Djefvulen! ſtränge herr Riddare, ſade Jonas Väpnaren.

Hvad Djefvulen? frågade Gunthram, men en viſs känſla af ſitt eget värde, ~~hvad har han~~ ~~att göra~~ och fortfor: hvad har han att göra med borgare och pobelclaſſerne? I prata blott efter hvad I hört af ~~an~~ andre ſtorpratare. men jag erinrar mig, hvad en minneſinger en gång ſjöng uti Biſkoppens af Bambergs hof vid ett ſtort drickelgånge: ‡

Gör narr af främmande blott och
tro att vi gjort nog:
Det är för ſtora fall, ſom blåsten
måſte ſparas.

Går och lägen Är godt folk. Djefvulen är en god fyſionomiſt, han ſer ganſka väl huru litet gemena mans anſikten duga i hans kram.

Men ni ſjelf ſtränge herr Riddare! började Jonas Väpnaren — — då han afbröts af den väldiga Gunthrams tillſägelse att till ſängs. Husfolket lydde. Endaſt Lisbetta blef qvar.

---

‡ Öfverſättaren har tillåtit ſig, att vid deſſa tillfällen, hellre än att illa öfverſätta originalets verſer, nyttja åtſkilliga af Svenſka Kände författare af ſamma innehåll.

4

Nu gjorde Guntram Riddare ſig
ſöt, de ~~tvänne~~, djupa och mot hvar-
annan ſtridiga fårorne i pannan
ſköto uppåt, tillika med de täta
ſvarta ögonbrynen, näſans ſkarpa
ſkuggor ljusnade merkligen och
de ſtora läpparnes krusades ~~ſig~~
til ſammans; ~~ſamt ſunko vid~~
~~bilder~~ hvarefter han vände ſig
till Lisbetta, tog henne om hakan
och utlät ſig: lilla ſjolla! du
har ~~ſt~~ förſötmat lifvets lyckli-
gare dagar, för din klara blick
hafva ſorgens tunga moln flyk-
tat. Kunde du nu åter i
denna ſaſans ~~ſtun~~ ſtund ~~för~~ plantera
fridens roſor eller hjertans val-
mo på ~~ſin~~ mitt hjertas blom-
ſterfång. Men de gyllene dagar-
ne äro förſvunne ~~ack~~ hon
nalkas -- ack hon nalkas den
ſvarta ſtunden. Dock jag vill
njuta detta ſiſta ögonblicket
Hvar är din Cittra? ſölj mig.
Hon tog den och inträdde i
hans ~~kam~~ rum. Sjung något: ſa-
de Guntram och Lisbetta ſjöng.

Visa

~~~~Äran~~ Lyckan är en flyktig dunſt~~
~~Äran ~~öfv~~ i grafven hinner.~~
~~Men en ſkriftos lät och gunſt~~
~~Jag långt herrligare finner.~~

~~Ack han ger oſs godt och guld~~
~~Skyddar oſs i bittra tider,~~
~~Stiger ofvan ~~mig~~ oſs i muld~~
~~Han är hyggad för ~~mig~~ oſs ſtrider.~~
~~~~

13

Korpen, dikterande: kostelig mat och dricka, flickor, ~~[illegible]~~ refstyg och mynt.—

Guntram. — mynt.

Korpen: och har alltid blomstrad med mycket förståndigt folk,—

Guntram. Ja visst.

Korpen. dikterande: och då jag af—

Guntram. — af

Korpen: af— — den der hvars namn består af tre bokstäfver— din skapare— — du förstår mig väl?

Guntram. Jaa?

Korpen: Är han din skapare?

Guntram. Ja så Gud— — af Gud min skapare

Korpen. ~~dikterande~~ På detta sätt icke är upplyst.

Guntram. upplyst.

Korpen. men är dock böjd att äga allt sådant.

Guntram. ~~Ja det må du~~ Dar vet derom veta.

Korpen. Och det derjemte är visst och klart.

Guntram. ~~Gott~~ ~~Ljo~~ Det är ej mycket.

Korpen: Att den fördolde gud, som verlden kallar Djefvulen.

Guntram. Godt.

Korpen, dikterande: är så förfaren, mäktig och stark, att ingen ting är honom omöjligt,

Guntram. Så har det ock så varit med mig.

Korpen, dikterande: Så vänder jag mig nu till honom, och efter hans löfte, skall han tillfyllest göra och uppfylla allt hvad hvad af mig i ofvanberörde måtto fordrat kan, och skall ingen brist på någon ting förmärkas; och när ~~alle~~ detta allt blifvit uppfyllt så förskrifver jag mig här med mitt eget blod; – – afbrytande Guntram! Guntram! hvad gör du?

Guntram. Jag skrifver.

Korpen. Förestafvade jag ordet bläck. Dumme dödlige! om du vore mogen för min händ?

Guntram. Ack förlåt mig, det är ett skriffel; och dessutom kan det nog finnas personer, hvars heta blodmassa man skulle tro bestå af bläck. –

Korpen. Ja i brist på giltiga skäl nödgas kloka män ofta söka skydd af löjliga barnsligheter. Men skrif fort, tiden är snabb och du blir ennuyant. – Dikrande:/ Hvilket jag dock må bekänna att jag hafver fått af honom deroppe;

Guntram. Gud?

Korpen. Ja. fortfarande: "att jag håller den samma falsk för ~~dessa~~ denna jordiska Gud och öfverlämnar mig åt honom med lif och själ. – Skrif nu ej, hull och hår. –

Guntram. Nej.

Korpen. Deremot affsäger jag mig, efter mina förut anförde articlar allt himmelens här och att vara hans vän deroppe. Till bekräftelse på mitt löfte, vill jag troligen efterkomma allt detta; och eftersom vårt upprättade

förbund, ſkall man ſe – – –
(Här måſte man noga betrakta kära vän, ty han är en mäkta ſtor riddare – Han flyger på pergamentet.)

Guntram. Är den och bland de ogyldigas antal. Det vore nödigt att ~~någon~~ en ädel man framſtälte för att viſa deras ſak, ſådan ſom den är, och icke ſådan ſom den [illegible] af okunnighet och oförſtånd.

NB

Korpen. Hafva de mynt, ſå få de nog ädla männer. Diteranck: Så ſkall han då, när ſamma år förlupne äro, hafva magt att anamma denna ſin underpant, lekamen och ſjäl och derföre att göra och låta, och ſkall intet [illegible] hans ~~ed~~ deremot – – –

Guntram. Gud!

Korpen ~~Ja~~ Ja. Diteranck: Ej icke heller du, ſom ſådana praktiker eller föredraga, häruti göra någon förändring, om ockſkönt de vilja omvända mig. Till yttermera viſſo har jag med egen blod och egen hand bekräftat det. Slottet Wellenſtein den ~~[illegible]~~ första dagen i April Månad år 1385.)

Nu läſer du trenne gånger igenom Contractet.

Guntram. ~~Jag har~~ Det är ſkett.

Korpen. Nå ſå ſkrif under.

Guntram. Skär ſig uti lillfingret på venſtra handen, doppar pennan i det utflytande blodet och undertecknar ſitt namn.

Korpen förbyter ſig åter till Kobbeginſibed, hvarefter Guntram och han ~~of~~ omfamna hvarandra, hvarunder

16

Löderlappiorna sjunga.
Wänskaps kyss och flickeslink
Smaka offta mustigt
Var till lifvets njutning flink
Medan det är lustigt.
~~Elvar~~ Snart förrinner det. Ty när
När den hedan skrider
Satan på dig som en marr
Wume i pölen rider.

Gundram. Nu Bolbigraphile äro vi å nyo förente. Genom mina samtal hafva vi kommit med hvarandra på en viss vänskaplig fot. Du ~~har~~ äger mig til afhandling om 6 år, intill dess torde du låta mig få behålla mitt ~~[illegible]~~ hår och mitt hull.

~~Gur~~ Bolbigrafofile. ~~[illegible]~~ Det tillhör mig; och ehuru goda vänner vi än äro, så ~~[illegible]~~ får jag berätta dig, det den trolligen lär hedanefter hafva ~~myc~~ mycken framgång att vid dina företag påräkna.

Gundram. Hvad säger du. Vill du rygga Contract, då är jag ofwen fri från uppfyllande af mitt. Slika löftsbrak äro himmelskriande Du förkastar derigenom filosofien, allmänna opinion. Jag kan aldrig tåla sådant.

Bolbigraphofile. För att få framgång fordras att äga förstånd, det ägnar dig ju ej. Dessutom har du förut bedragit mig, till en liten ersättning har jag nu bedragit dig. Då Du följer nu med mig, till rakstugan.

Gundram. Barbar. Låt mig få —
Bolbigraphofile. Inga utrop —

Utan

1.

Meningen var att skrifva en Roman och deruti som öfverskrifter på Capitlen begagna Titlarne på de af den beryktade Grevecromöbler ~~[illegible]~~ utkommande Småskrifter.

Vov- Vov- Vov- skallade det för tredje gången och Guntram den frälige skrek - Ut den förbannade slyngel ut - Den skränahisbetten lydde men i trapporna mötte han bandhunden ~~Cas~~ Brun som marcherade upp med ganska betydande steg, och de glänsande ögonen ~~+~~ gnistrade i mörkret.

Hjertligen hade Jungfru Lubetta tillyckt dörren innan ~~[illegible]~~ Guntram nedföll på sina knän hopfogade ~~[illegible]~~ sina händer, och började sucka. Kära hjertans du Nådige Gud hjelp mig, ty annars reser jag åt blåkulla med både hull och hår. Du vet bäst hvad jag är för en karl. Huru fördomsfri jag är, huru upplyst, huru ärlig, huru - - - Nu ~~tystade~~ hörde han ~~Cas~~ Brun bandhunden, krafsa på dörren, den öppnades, Guntram utropade Förbannadt bländverk och nedföll afdånad.

Ej länge låg han såleder. En våldig hand hade fattat honom och vid ~~[illegible]~~ skakning af den kände han ~~[illegible]~~ sig ~~[illegible]~~ väckt ~~[illegible]~~ i hvarje led och darrade af ~~faskaga~~ fasa, ~~Dei~~ ty en förfärlig Gestalt stod framför honom och lekte med

6

honom ſåſom en båll. ~~Vålnad~~
~~ropade: Din tid är förbi~~
Geſtalten. ropade: din tid är förbi.
Guntram: ſvarade. Ryßligt! Gräſ-ligt! förſkräckligt! Beſatt.
Jag ſkall då dö. Aj! Aj! Aj!
Låt mig ſlippa att dö. Gif mig hellre ſpö. Låt mig leſva på vatten och bröd! ~~Låt min~~
Gif mina ovänner tillſtånd att piſka mig. Jag vill uthärda allt, ~~bara~~ blott jag ſlipper att dö.
Aj-aj! aj!

Geſtalten. Nu är du ju en ſtackare Hvart har ditt förra mod vikit?

Bolbegrafofeles—

Guntram. Det förflög ſåſom ett ſakta väder. Kära Satan! Låt mig få leſva.

Geſtalten. Ömkeliga ~~ſtackare~~ dogg!
Huru ſeg viſar du dig nu. Du, ſom förr var en ſå förfärlig bjeſſe, ſå länge du underſtöddes af gamle vänner och fordna kamerater.

Guntram. Låt mig få leſva; jag vill göra allt hvad Du behagar; jag åtager mig att bygga ~~[illegible]~~ kyrkor, eller kloſter, hvar du befaller.

Geſtalten. Hvad tror du, att jag för din ſkuld och på det du måtte i fred och ro, få plundra, ~~ſtjäla~~, ~~ſvika~~, ~~och~~ ſkofla, och förſtöra, påtagit mig en ſå geofiles—

men skymnad, som den jag nu flera år, för den skulle ~~utsigten f~~ varit stedd uti. Nej min gynnare. Jag har varit din hund. Nu blifver du min. Contractet är forbi. Förfallo-tiden är inne. Om du än ~~eder~~ cederade bonis på allt öfrigt, så gör du det ej på din själ. Här är Contractet låt och följ mig. (Han framdrog ett pergament och höll det för Guntram.)

Guntram. (Kastar ögonen på papperet.) Vänta! Vänta! Här äro andra förhållanden. Uti Contractet står, det skall jag efter den ~~fu~~ utstakade tiden förlorad tillhöra dig med hull och hår. Men ser du sjelf! att om själen och benen i kroppen och blodet ~~och om själen~~ ~~[illegible]~~ är ej det ringaste förbehåll gjort. Alltså kan du väl efter ordalydelsen taga mitt ~~hull~~ hår och mitt kött, men+ ~~det öfriga, måste du beständigt lemna.~~

+inbilla dig för öfrigt intet att få ärfva en del af min egendom förr än jag far hädan och medan jag ännu lefver

Gestalten. Ack du juridiska skymner fä! — — Jå! men ~~din kan [illegible]~~ ~~[illegible]~~ den invändningen kan låta höra sig.

Guntram. Jag förmodar ej det jag blifver anklagad för det jag efterlefver ~~Reglerne~~ Contractet. Det vore att anklaga mig för laglydnad, och i det fallet skall visst någon ädel man som i alla möjliga både fyſiſka och moraliſka afſeenden är min yttersta motſats, upphör ~~och~~ att freda mig och viſa huru oborſtad du är.

Geſtalten. Du kan hafva rätt. Men ſåret dit kan jag ſtrafflöſt taga. Hvad ſjälen angår, ſå får väl den i ſinom tid.

Guntram. Varen loſvade, alla öfver- och underjordiſka makter. Jag får lefva. Djäfvulen tager bort mitt hår, men jag tager mig till peruk. O! hvilka herrliga fördelar lämnar ej den dråpliga pöbel-ſtilen. Den ſkall jag äfven ſtändigt iakttaga.

Geſtalten. Det tyckes mig ſom gjorde du opp din räkning utan värd. Du tänker kanſke erinra dig att jag viker ifrån dig, med mig förſvinna alla dina rikedomar, din makt, ditt anſende, fattig och föraktad ſkall du lämnas i dina fienders händer. Deſſutom är det mig tillkommande hårt ännu ej ryckt från ort och ſtälle.

Guntram. Min bäſte vän! Skulle man ej kunna bilägga ſaken på honetta villkor. Du känner att ~~dit~~ förlikningen är var tids förnämſta ſyfte. Var ockſå ett offer åt upplysningen. Annars kommer du att anſes alls för ~~oborſtad~~. kampaktig.

Geſtalten. Nå hvad har du att ſäga.

Guntram. Allt blifver på den gamla foten

9

fotter. Dock likväl vill jag ingalunda
yrka, att skall Du, såsom förr i ~~egen-~~
~~skap af~~ skepnad af en hund vara mig
följaktig. Sådant vore barbariskt. Du
~~kommer~~ behöfver ej att komma
till mig oftare än jag kallar dig.
Jag lefver på mitt gamla vis och
om en tid, 40 år till exempel. ~~Då~~
har du rätt till själen också?

Gestalten: Nej min ~~Gubbe~~ gynnare,
så fort går det ej. Du pantsätter
din kropp och ~~s~~ själ, med allt hvad
uti dig hafver lif och anda till af-
hämtning om sex år härefter, hvar-
mot jag förpliktar mig att förse
dig med tillräckligt guld och silfver
samt hvad mera som kan vara dig
kärt.

Guntram. Sex år. hvilken kort tid

Gestalten. Dina ovänner. hvilken lång
rad.

Guntram. Låt oss då åtminstone anta
7 år.

Gestalten. Nej.

Guntram. Möt mig på halfva vägen.
Sex och ett halft till exempel.

Gestalten Nej.

~~Gull~~ Guntram. Grymme! Stenhjertade b
bar. Här är min hand. Men hårt
du mig väl behålla.

Gestalten. Det är förverkat. Se här
har du ~~[illegible]~~ ~~par~~ pergament. Skrif.

Guntram /: tager pennan och sätter sig
för att skrifva, Gestalten tager fram
~~ett~~ en annan skrift:/ Jag får väl
skrifva själf.

[illegible]
~~Gestalten~~. ~~Nej, [illegible]~~ Jo, ja
ock. Med ~~[illegible]~~ slika vänner är bäst
att handla försiktigt. En vacker
dag finner du väl ~~annars~~ åter opp en

en ny invändning. Något spitsfundigt jag kan exempel, ~~[illegible]~~ att jag ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ej behörigen uppgår gränsen emellan min rätt som fordringsägare och executor, med ser du i det fallet, så reser du hid med mig, utan vidare historier. Får jag dig bara fast i mina klor, så blifver väl domen fäld efteråt.

Guntram. Kära Bolbigrafofile! Skulle du tro mig till den grad smittad af ~~[illegible]~~ vår tids anda ~~[illegible]~~ Jus hanner jus, ~~men~~ det jag aldrig ~~[illegible]~~ återtager ~~rättighet~~. ~~Och det [illegible] en man [illegible] [illegible]~~ något af hvad jag en gång yttrad, ty i sådant fall vore jag en laglös narr.

Bolbigrafofile. Men förklaringar ~~[illegible]~~ efteråt. Derför till saken. Här har du Doctor Fausti Con~~[illegible]~~tract, skrif din efter samma formulair.

Guntram. Excusera mig bäste vän. Mitt originella snille vill ej gerna lämpa sig efter formulairer, jag torde få det nöjet att erbjuda ett contract af egen uppfinning. Dessutom var ju Faust en lärd man och man känner ju de lärda.

Bolbigrafofile. Din narr! Har du ej också velat passera för lärd. Nu utan vidare krus du skrifver efter detta formulair och dermed punkt;

Nu fattade Guntram pennan och fattte sig vid Bolbigrafofiles framtog ~~ett [illegible]~~

Knappt har Guntram skrifvit tre till fyra ord, innan Bolbigrafofile förgrymmade och skälde

11

till en hiskelig resa. Han lade för hans
på bordet ~~en blå låga flammande~~
i ett ögonblick försvann blott en blå
lågas fladdrande ~~der med~~; dess
ställe, pergamentet förvandlades till
en glödgande kall och Guntram nedföll
och ~~inväl~~ ~~på sin~~ bäfvande för Bolbi-
grafofilet, som fräste: Veter du Jo-
hannes Faust, du? Dumma skalk!
Tror du att man sålunda bedrager
djeflar? Svara genast vill du eller
vill du ej förnya Contractet? I förra
fallet skrifver du ditt namn läsligt
och tydligt, så att ingen annan
nar i ansvar, ty till och med i helfvet
hållas sådant ett gement skurkstreck.
i det sednare så ~~faller~~ äro vi skils
åt och jag håller mig till luggen.

Guntram. Allrasötaste herr Belse
jag skrifver strax, på ögonblicket.

Bolbigrafofilet. Ett bord hit.
Genast ~~[illegible]~~ springer opp en mängd läderlap
par insväfva ~~på hvad ryck ett~~
~~svart marmorbord hvilar.~~

Guntram med en gapande häpnad.
lapparne?

Bolbigrafofilet. Narr. Dina kun
Skrif nu gesvindt. Der är gan
tet. ~~Der har du bläck.~~ ~~Det~~ De
har du bläck, det är samladt ur
golen, som samlar sig af de förd
da rebellisternes tårar öfver de
olyckan att ~~i helfvete ej få skal~~
i helfvete vara dömda till en evi
måttlöshet och förtvinade längtan.
Pennen rycker jag ur vingen på en
af de till ~~[illegible]~~ en struts förbytta sop-
männerne. ~~Detta är~~

mitt ibland så mycket bläck.

Guntram ~~fattar ſig~~ börjar att ſkrifva ett
Dolbgrafsofsel. förvandlar ſig till
en korp, ſom ſätter ſig på Guntrams
axel.

Korpen dicterande: Jag — nu ſkrifver du
ditt namn, och ej Johannes Fausts,
ockſå kan du utlämna Doctors
titeln, ~~to~~

Guntram: Jag Guntram + Wellenstein + Ros- och Wild Grefve till.
~~Riddaren~~

Korpen. Godt. — dicterande: bekänner
härmed uppenbarligen — —

Guntram. Nej! Nej! Jag bevarar
helst i lönndom.

Korpen. I contraiter ockſå. Du känner
ju ~~Stylus Curiæ~~ ~~der~~ Stylus Curiæ
i Tyſkland, och ſättet hvarpå man
affattar afhandlingar.

Guntram. Har jag bland mina trofsga
landsknektar haft tid att på vägar
ut marscher underrätta mig om ſlikt
apperi. Nå väl. han ſkrifver. —

Korpen. dicterande: efter ſom jag all-
tid har fattat i ſinnet — —

Guntram. Det har jag.

Korpen ~~huru~~ dicterande: huru ledes verlden
r begåfvad ~~med ett ſlags~~

Guntram. — begåfvad —

Korpen. dicterande: med ett ſlags —

Guntram. — ſlags.

Korpen. ~~vis~~ dicterande: visdom, dygd,
förſtånd och höghet.

Guntram. reſande ſig opp med häftighet
~~[illegible]~~ och fattande
båda händerne i ſidan till den
framför honom ſväfvande Korpen:
en hvad angår allt detta mig?

Korpen. Du kan ſpaſera rätt. rät
dig ned.

d Grefve till.

bäck och franska hofvets politik, tills den sönderbrutna axeln var hopbunden ~~genom~~ med rep. Vips! stod han som en raket åter hos sin dam, fattade henne, mig till trots, med vänster hand, så att hans fördömda kropp betäckte henne mot mig, och så att jag ej kunde hjelpa henne i vagnen. Jag hörde ej mera utaf henne än ett ord: Vi äre er, min Herre, mycket förbundne! på fransyska. Hennes ögon såg jag ej.

Långsamt ~~efter~~ körde vagnen bort och jag blef stående mitt på vägen med ~~korslagna~~ med armar i kors och ~~efter henne spända ögon~~ och jag beständigt efter henne. ~~Det var~~ Det tycktes mig ~~som om~~ liksom verlden försvanne för mig. Jag hade förlorat mig sjelf, ~~så~~ under det jag ~~länge~~ såg vagnskorgen svigta~~de~~ på afstånd ~~fram och tillbaka~~ och ändteligen ur min åsyn.

På en gång, som om en god Genius, den jag i allmänhet tror verksam i mina angelägenheter, ~~hade~~ ingifvit ett godt infall, skyndar jag tillbaka efter min häst, för att rida efter vagnen på något afstånd, och genom en omväg möta den vid ett värdshus eller ~~någon~~ annorstädes. Jag springer dit, ~~och se!~~ jag ser mig om, och — hästen, som ej var van att stå ensam ~~i tanke~~ i fria luften, hade slitit sig lös och var sin kos. Om jag blott hade låtit den springa! men nu ville jag försent vara klok. Härs och tvärs genomströk jag buskarna, och när jag ändteligen ej fann minsta spår efter ~~djuret~~ honom, återsökte jag först vägen. Der fanns nu hvarken häst eller vagn. I den starkaste gång vandrar jag en god timma framåt tullhuset, för att der efterfråga, om

---

1804. Sept. Okt. Nov.

3 Delar i Octave
Circa 310 sidor i hvardera

Grefve Donamar

Bref,

skrifna ~~vid samma tid som~~ under sjuåriga kriget i Tyskland.

Öfversatt~~e~~ från Tyskan efter den nya och omarbetade Original upplagan.
af.

Livijn

12

Guntram ~~sätter sig~~ börjar att skrifva ett
Bolbgrafsofset; förvandlar sig till
en korp, som sätter sig på Guntrams
axel.
Korpen dicterande: Jag — nu skrifver du
ditt namn, och ej Johannes Fausts;
också kan du utlämna Doctors
titeln, ~~ty~~
Guntram: Jag Guntram + Wellenstein + Ros- och Wild Grefve till.
~~Riddaren~~
Korpen: Godt. — dicterande: bekänner
härmed uppenbarligen —
Guntram. Nej! Nej! Jag beradar
helst i lönndom.
Korpen. I contracter också. Du känner
ju ~~Stylus Curiä~~ ~~det~~ Stylus Curiä
i Tyskland, och sätt
affattar afhandl
Guntram. Har jag
lands knektar ha
marmor under
happre. Nå, väl.
Korpen. dicterand
tid har fattat,
Guntram. Det har
Korpen ~~hur~~ dicter
r begåfvad ~~med ett~~
Guntram. — begåfvad
Korpen. dicterande:
Guntram. — slags.
Korpen. ~~vis~~ dicter
förstånd och högre
Guntram. resamtlig
~~och korpen le~~
båda händerne i
framför honom
nen gråd angår a
Korpen. Du kan
dig ned.

---

bäck och
var hopbund
hos sin dam
så att hans
jag ej kund
ett omt: Vi
Hennes ögon
Långsam
med ~~i kors slag~~
~~som om~~ liksom verld
~~långe~~ jag vagnske
ur min åsyn
På en g
i mina ange
baka efter m
nom en omvä
springer dit,
sam ~~i tanke~~
Om jag blo
ra klok,
ligen ej fan
Der fanns n
jag en god

Den, som i hi
olika och på
om hans öde
förlägenhet, f
skall gifva
snarare låt
kommer det a
sig sjelf rekens
Utgifvaren
står nu för de
ste tillstå att
den tiden ~~hafv~~
hans ämbetsg
baka på den
vis öfverblifvet
~~åt~~ hans bokh
del i en bok
åt tillfällighe
na tre gånger
ny rättmätig
rena den ifrån
vara ~~sig~~ skyldig sjelf
han gjort, så
gar skulle
le man för
natur, som
gar honom
Målni
för öfrigt ursä

d Grefve till.

---

bäck och franska hofvets politik, tills den ſönderbrutna axeln var hopbunden ~~genom~~ med rep. Vips! ſtod han ſom en raket åter hos ſin dam, fattade henne, mig till trots, med vänſter hand, ſå att hans fördömda kropp betäckte henne ~~mot~~ mig, och ſå att jag ej kunde hjelpa henne i vagnen. Jag hörde ej mera utaf henne än ett ömt: Vi äre er, min Herre, mycket förbundne, på fransyska. Hennes ögon ſåg jag ej.

Långſamt ~~for~~ körde vagnen bort, och jag blef ſtående mitt på vägen med ~~i korſlagna~~ armar, och ~~efter henne ſpanande ögon.~~ nej, kors och jag beſtörtvist efter henne. ~~Det var~~ Det förekom mig ~~ſom om~~ ſåſom verlden förſvann för mig. Jag hade förlorat mig ſjelf, ~~ſå~~ under det jag ~~länge~~ ſåg vagnskorgen ſvigta~~t~~ på afſtånd ~~framåt tillbaka~~ och ändteligen ur min åſyn.

På en gång, ſom om en god Genius, den jag i allmänhet tror verkſam i mina angelägenheter, ~~hade~~ ingifvit ett godt infall, ſkyndar jag tillbaka efter min häſt, för att rida efter vagnen på något afſtånd, och genom en omväg möta den vid ett värdshus eller ~~någon~~ annorſtädes. Jag ſpringer dit, ~~och~~ jag ſer mig om, och — häſten, ſom ej var van att ſtå enſam ~~i tanke~~ i fria luften, hade ſlitit ſig lös och var ſin kos. Om jag blott hade låtit den ſpringa! men nu ville jag förſent vara klok. Härs och tvärs genomſtrök jag buſkarna, och när jag ändteligen ej fann minſta ſpår efter ~~häſten~~ honom, återſökte jag förſt vägen. Der fanns nu hvarken häſt eller vagn. I den ſtarkaſte gång vandrar jag en god timma fram åt tullhuſet, för att der efterfråga om

---

Företal
till Alla Läsare.

Den, ſom i hiſtorien om ſitt inre ~~lif~~ lefnad kan rekna åtſkilliga merkeligen olika och på hvarandra temmeligen haſtigt följande perioder, råkar väl en gång, om hans öde kaſtar honom i ~~underſkapets~~ vanſkapliga ſtröm, ~~väl en gång~~ i en ſlags förlägenhet, ſå ofta han under ~~[illegible]~~ af ſin mera mognade ålder ſkall gifva rekenskap för de grunder, hvarefter han i denna ſtröm ſnarare lät föra ſig af vågorna, än ſamm efter reglor. Och likväl kommer det alltid en tid, då man ej kan undgå, att åtminſtone göra ſig ſjelf rekenskap för allt hvad man gör eller har gjort.

Utgifvaren af Karaktermålningarne under titel af Grefve Donamar, ſtår nu för deſſa målningar emellan kritiken ~~kritiſerare~~ och dilettanter. Han måſte tillſtå att han verkeligen ſjelf var målarn. Helt andra göromål, ſom ſedan den tiden ~~hafva~~ för honom blifvit de käraſte i verlden, och nu äfven äro hans ämbetsgöromål, tillåta honom att blott ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ſtunder tänka tillbaka +i ſina hvilo- på den drömverld, ur hvilken denna Donamar är ett tillfälligtvis öfverblifvet och med kropp förſedt fragment. Blott ett alternatif, ~~ſom~~ gifvet ~~af~~ åt hans bokhandlare ~~honom gaf~~, kunde förmå honom att ånyo taga del i en boks öden, ſom han annars hade öfver~~lemnat~~ gifvit ~~till en [illegible]~~ till ett lekverk åt tillfälligheten. Han ſkulle beſluta, ~~att~~ antingen att öfverlemna denna tre gånger eftertryckta bok, åt förläggaren med alla ſina fel till en ny och rättmätig upplaga, eller göra hvad han förmådde, att åtminſtone rena den ifrån förbätterliga fel. I detta val trodde han ſig åtminſtone vara ſkyldig ~~ſig~~ ſjelf det ſiſta ~~[illegible]~~. Hvem vill ej gerna göra allt, hvad han gjort, ſå drägligt ~~[illegible]~~ hans ſpån? Att förklara deſſa förbättringar ſkulle här vara lika ſå onödigt, ſom oſkickligt. Äfven ſkulle man för deras ſkull ej behöft något företal. Men bokens natur, ſom utgifvarn ej dragit i betänkande att förbättra, aftvingar honom en ~~underſkyllning~~ urſäkt ~~angående~~ rörande detta beſlut.

Målningar af menſkliga hjertats ~~irringar~~ förvillelſer äro, man må för öfrigt urſäkta dem huru man vill, farliga målningar.

Skall

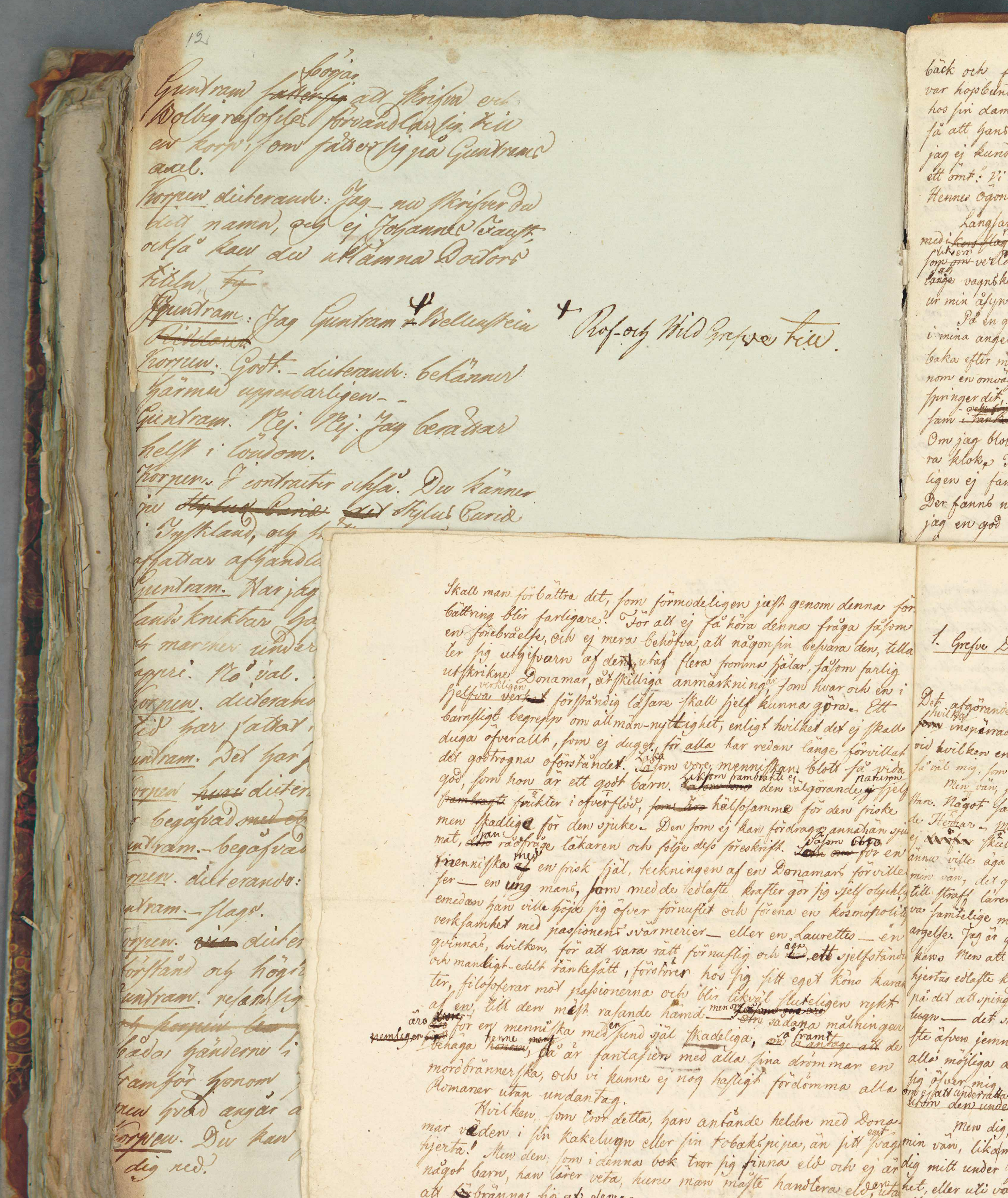

12

Guntram ~~sätter sig~~ börjar att skrifva ett
Dolbgrafskelet förvandlar sig till
en korp, som sätter sig på Guntrams
axel.
Korpen diterande: Jag – nu skrifver du
ditt namn, och ej Johannes Faust,
också kan du utlämna Doctors
titeln, ~~ty~~
Guntram: Jag Guntram + Wellenstein + Rof- och Wild Grefve till.
~~Riddaren~~
Korpen. Godt. – diterande: bekänner
härmed uppenbarligen – –
Guntram. Nej: Nej: Jag beradar
helst i löndom.
Korpen. I contrakter också. Du känner
ju ~~Stylus Curiæ~~ ~~[illegible]~~ Stylus Curiæ
i Tyskland, och h
affattar afhandl
Guntram. Nar jag
lands knektar ha
~~ut~~ marmer under
appri. Nå väl.
Korpen. diterabe
Tid har fattat
Guntram. Det har
Korpen ~~hux~~ diter
r begåfvad ~~med [illegible]~~
Guntram. – begåfvad
Korpen. diterande:
Guntram. – slag.
Korpen. ~~ris~~ diter
förstånd och högt
Guntram. resandtig
~~och korpen be~~
båda händerne i
framför honom
nen hvad angår a
Korpen. Du kan
dig ned.

Skall man förbättra det, som förmodeligen just genom denna för-
bättring blir farligare? För att ej få höra denna fråga såsom
en förebråelse, och ej mera behöfva, att någon sin besvara den, tilla-
ter sig utgifvarn af den, utaf flera fromma själar, såsom farlig
utskrikne Donamar, åtskilliga anmärkningar, som hvar och en i
~~sjelfva verket~~ verkligen förständig läsare skall sjelf kunna göra. Ett
barnsligt begrepp om allmän-nyttighet, enligt hvilket det ej skall
duga öfverallt, som ej duger för alla har redan länge förvillat
det godtrogna oförståndet. Lika ~~Så~~som vore menniskan blott så vida
god, som hon är ett godt barn. Likasom frambrakte ej ~~Likasom om~~ den välgörande Naturen ~~ej~~ sjelf
~~frambragte~~ frukter i öfverflöd, ~~som äro~~ hälsosamma för den friske
men skadliga för den sjuke. Den som ej kan fördraga annat än sju
mat, ~~den~~ han rådfråge läkaren och följe dess föreskrift. Såsom ~~[illegible]~~ ~~Lika om~~ för en
menniska med ~~af~~ en frisk själ, teckningen af en Donamars förvillel-
ser — en ung mans, som med de edlaste krafter gör sig sjelf olyckl
emedan han ville höja sig öfver förnuftet och förena en kosmopoli
verksamhet med passionens svärmerier — eller en Laurettes — en
qvinnas, hvilken, för att vara rätt förnuftig och ~~med~~ äga ett sjelfständ
och manligt-edelt tänkesätt, förstöver hos sig sitt eget köns karak
ter, filosoferar mot passionerna och blir likväl slutligen rykt
af en, till den mest rasande hämd — men om ~~Såsom om äro~~ sådana målningar
äro ~~[illegible]~~ ~~äro~~ för en menniska med en sjuk själ skadeliga, ~~om~~ så ~~i~~ framt ~~antage att~~ de
~~nemligen~~ ~~[illegible]~~ behaga ~~honom~~ henne ~~men~~, så är fantasien med alla sina drömmar en
mordbrännerska, och vi kunne ej nog hastigt fördömma alla
Romaner utan undantag.

Hvilken, som tror detta, han antände heldre med Dona-
mar veden i sin kakelugn eller sin tobakspipa, än sitt eget svag
hjerta! Men den, som i denna bok tror sig finna eld och ej är
något barn, han lärer veta, huru man måste handtera elden, utan
att förbränna sig af den.

---

bäck och f
var hopbun
hos sin dam
så att hans
jag ej kuns
ett omt: Vi
Hennes Ögon
Långsa
med ~~kors flag~~
~~som om~~ liksom verld
~~länge~~ jag vagnsk
ur min åsyn
På en g
i mina ange
baka efter m
nom en omvä
springer dit,
sam ~~i tanke~~
Om jag blo
ra klok,
ligen ej fan
Der fanns n
jag en god

---

1. Grefve D

Det afgörande
~~som~~ hvilket inspärrad
vid hvilken en
så väl mig, som
Min vän,
stare. Något ha
de Herrar – m
ej ~~[illegible]~~ skul
ännu ville äga
min vän, det g
till straff läre
va samtelige m
argelse. Jag är
kan. Men att
hjertas edlaste k
på det att sping
lugn — det s
ste äfven jemn
alla möjliga a
sig öfver mig
om ej att underrätta ~~utom den unde~~
Men dig,
min vän, likså
dig mitt under
het, eller uti vå
alfvarligen, att
ditt känslo.sätt,
Gr. Don. 1.

d Grefve till.

13.

bäck och franska hofvets politik, tills den ſönderbrutna axeln var hopbunden ~~genom~~ med rep. Vips! ſtod han ſom en raket åter hos ſin dam, fattade henne, mig till trots, med vänſter hand, ſå att hans fördömda kropp betäckte henne mot mig, och ſå att jag ej kunde hjelpa henne i vagnen. Jag hörde ej mera utaf henne än ett ömt: Vi äre er, min Herre, mycket förbundne! på fransyska. Hennes ögon ſåg jag ej.

Långſamt ~~aflör~~ hörde vagnen bort och jag blef ſtående mitt på vägen med ~~korslagna~~ armar och ~~efter hennes ſjunkande vagn.~~ nej kors och ſåg beſtändigt efter henne. ~~Det var~~ Det förekom mig ~~ſom om~~ liksom verlden förſvann för mig. Jag hade förlorat mig ſjelf, ~~ſå~~ under det jag ~~länge~~ ſåg vagnskorgen ſvigta på afſtånd ~~framåt tillbaka~~ och ändteligen ur min åſyn.

På en gång, ſom om en god Genius, den jag i allmänhet tror verkſam i mina angelägenheter, ~~hade~~ ingifvit ett godt infall, ſkyndar jag tillbaka efter min häſt, för att rida efter vagnen på något afſtånd, och genom en omväg möta den vid ett värdshus eller ~~någon~~ annorſtädes. Jag ſpringer dit, jag ſer mig om, och — häſten, ſom ej var van att ſtå enſam ~~i tanke~~ i fria luften, hade ſlitit ſig lös och var ſin kos. Om jag blott hade låtit den ſpringa! men nu ville jag förſent vara klok. Hit och tvärs genomſtrök jag buſkarna, och när jag ändteligen ej fann minſta ſpår efter ~~djuret~~ honom, återſökte jag förſt vägen. Der fanns nu hvarken häſt eller vagn. I den ſtarkaſte gång vandrar jag en god timma framåt tullhuſet, för att der efterfråga om

---

…deligen juſt genom denna för…
…j få höra denna fråga ſåſom
…a, att någon ſin beſvara den, tilla…
…lera fromma ſjälar, ſåſom farlig
…nmärkning är, ſom hvar och en i
…kall ſjelf kunna göra. Ett
…ghet, enligt hvilket det ej ſkall
…alla har redan länge förvillat
…re, menniſkan blott ſå vida
…~~ſom~~ ſåſom frambragte ej den välgörande ~~ej~~ naturen ſjelf
…~~[illegible]~~ hälſoſamma för den friske
…ſom ej kan fördraga annahan ſju…
… deſs föreſkrift. ~~Lön om~~ Såſom Bofo för en
…ngen af en Donamars förvillel…
…edlaſte krafter gör ſig ſjelf olyckli…
…uftet och förena en kosmopoliti…
…ier — eller en Laurettes — en
…förnuftig och ~~[illegible]~~ äger ett ſjelfſtänd…
… hos ſig ſitt eget köns karak…
… blir likväl ſluteligen rykt…
…ed — men om ~~ſåſom [illegible]~~ ~~om~~ ſådana målningar
…kadeliga, ~~om~~ ſå framt ~~vi antage att~~ de
…ned alla ſina drömmar en
…og haſtigt fördömma alla

… antände heldre med Dona…
…in tobakspipa, än ſitt eget ſvag…
…tror ſig finna eld och ej är
…nan måſte handlera eld, utan

1.

Grefve Donamar.

1. Grefve Donamar till Ferdinand von Seltoz

Lägret vid Blumberg den 2 Sept. 1758.

Det afgörande ſteget är tagit. Jag har brutit mig igenom de galler ~~ſom~~ hvilka inſpärrade mig hos Eder, och med egen hand fattat den tråd, vid hvilken en chimeriſk nödvändighet, ~~[illegible]~~ kallad konvenans, ~~den~~ en drog ſå väl mig, ſom de fleſta menniſkor från en marionett Teater till en annan.

Min vän, jag är Preuſſiſk ſoldat och ~~lång~~ med det förſta kallas ~~[illegible]~~ Ryttmäſtare. Något ſämre kunde jag väl ej berätta Er mine Öſterrikiſkt ſinnade Herrar. — Men I måſten likväl en gång veta det, och ~~[illegible]~~ öfvertygelſen derom, att ej ~~[illegible]~~ ſkulle ſärdeles glädja Er, ~~det öfver~~ bordo ej längre fängſla mig, om ~~[illegible]~~ jag ännu ville äga något värde, för er, för verlden och för mig ſjelf. — Jag förſäkrar dig ~~[illegible]~~ min vän, det gör mig verkeligen ondt, att jag måſte ~~lättat~~ min ~~Morbror~~ Onkel, ſom nu till ſtraff lärer göra mig arflös, i ſlakt lynne, och ~~att [illegible]~~ gifva ſamtelige mina Herrar Kuſiner, Agnater och Cognater en ſådan förargelſe. Jag är ganſka mycket för det, att man ſkonar de ſvaga, när man kan. Men att för deras ſkull taga ſitt förnuft till fånga, och qväfva ſitt hjertas edlaſte krafter — ej förſtöra någon ſpindelväf i ſin kammare, på det att ſpindlarne, ſom der obedne innäſtlat ſig, ej ~~[illegible]~~ blifva ſtörde i ſitt lugn — det ſtår ej ſkrifvit i min ſedolag. Den ſom vill bygga, måſte äfven jemna grunden. ~~Hvad jag önſkar bygga, kan jag ej~~ med Oaktadt alla möjliga demonſtrationer kan jag ej göra begripligt för dem, ſom förarga ſig öfver mig. Jag har ſåledes ingen ting ~~att med dem~~ vidare att beſtälla med dem, ~~utom den underrättelſen~~ om ej att underrätta dem, att jag hädanefter ernar gå enſam.

Men dig, min Vän, tillhör det mer, än denna förklaring. Du blir min vän, likaſmycket om länder eller hus åtſkilja oſs. Jag ſkall älſka dig mitt under fältbullret, lika ömt ſom under vår ſköna Akademiſkas munterhet, eller uti vårt hofs tröſtlöſa enformighet. Jag ber dig ~~blott~~ endaſt ömt och alfvarligen, att du, ty du är en ſträng domare, oaktadt mildheten af ditt känſloſätt, ej ~~för~~ bedömmer mina handlingar ~~av~~ innan mig ſjelf, ~~alldeles~~ förvälar

Gr: Don. 1.

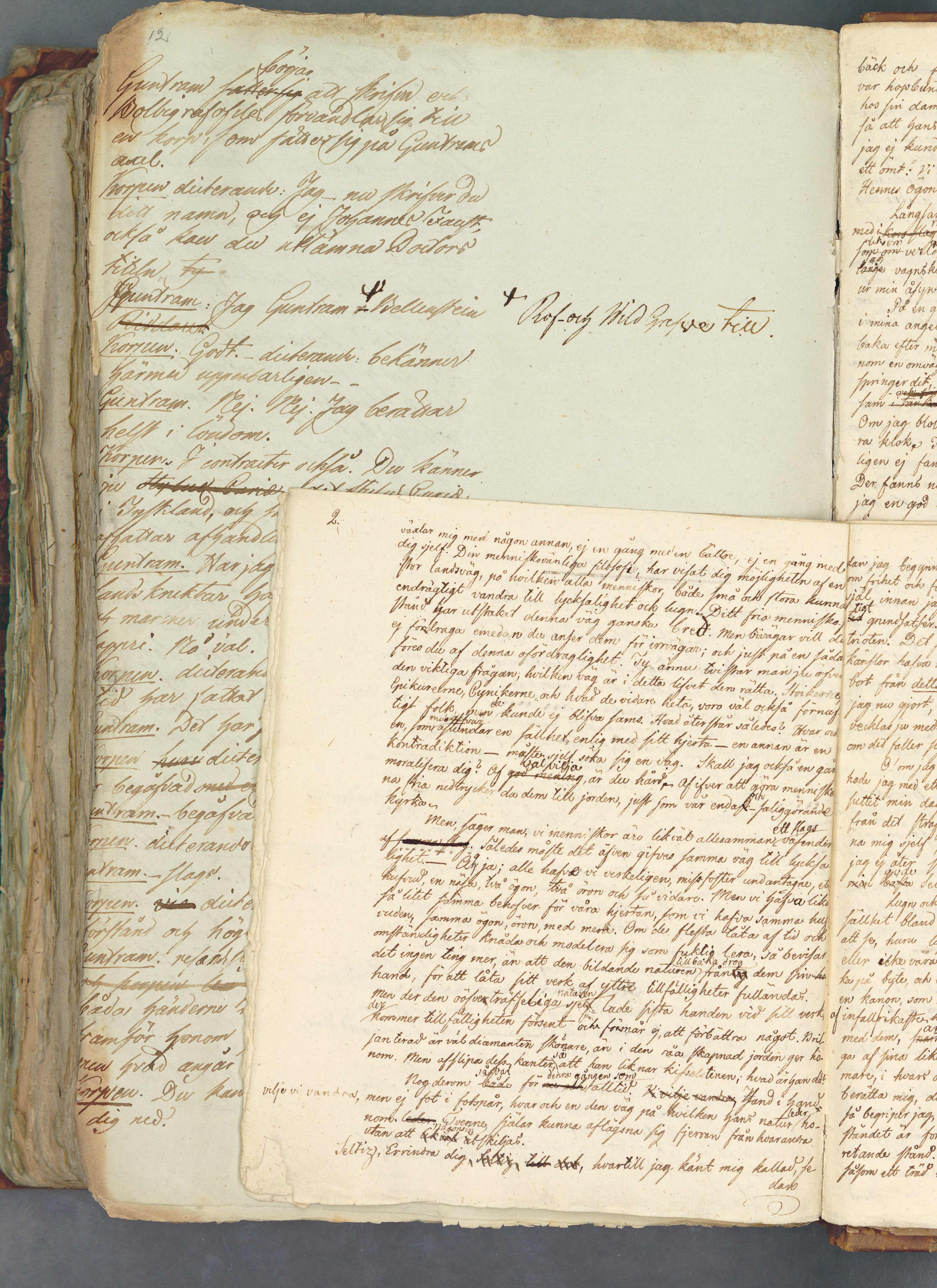

12

Guntram ~~sätter sig~~ begynner att skrifva ett
Dolbgrafsofikt förvandlar sig till
en korp, som sätter sig på Guntrams
axel.

Korpen diterande: Jag — nu skrifver du
ditt namn, och ej Johannes Faust,
också kan du utlämna Doctors
titeln, ~~[illegible]~~

Guntram: Jag Guntram + Wellenstein + Ros- och Wild Grefve till
~~Riddare~~

Korpen. Godt. — diterande: bekänner
härmed uppenbarligen —

Guntram. Nej. Nej. Jag berättar
helst i londom.

Korpen. I contrarier också. Du känner
ju ~~[illegible]~~ det Stolst Paris
i Tyskland, och
affattar afhandl
Guntram. Har jag
lands knektar
Korpen. diterand
Guntram. Det har
Korpen ~~hvar~~ diter
begåfvad ~~med~~
Guntram. — begåfvad
Korpen. diterande
Guntram. — slags.
Korpen. ~~via~~ diter
förstånd och hög
Guntram. resan
~~[illegible] korpen [illegible]~~
Båda händerne
tram för honom
Korpen. Du kan
dig ned.

2.

växlar mig med någon annan, ej en gång med en bättre, ej en gång med
dig sjelf. Din menniskovänliga filosofi, har visat dig möjligheten af en
stor landsväg, på hvilken alla menniskor, både små och stora kunna
endrägtigt vandra till lycksalighet och lugn. Ditt fria mennisko-
stånd har utstakat denna väg ganska bred. Men biwägar vill du
ej fördraga emedan du anser dem för irrvägar; och just på en sådan
föres du af denna ofördraglighet. Ty ännu tvistar man öfver
den vigtiga frågan; hvilken väg är i detta lifvet den rätta. Stoikerne,
Epikureerne, Cynikerne, och hvad de vidare heta, voro väl också förnuf-
tigt folk, men de kunde ej blifva sams. Hvad återstår således? Hvar och
en, som afstemdar en sällhet, enlig med sitt hjerta — en annan är en
kontradiktion — måste sjelf söka sig en väg. Skall jag också en gång
moralisera dig? Af ~~god mening~~ välvilja, är du hård, — Af ifver att göra mennisko-
na fria nedtrycker du dem till jorden, just som vår endast och saliggörande
kyrka. —

Men, säger man, vi menniskor äro likväl allesammans ~~väsendet~~ ett slags
af ~~[illegible]~~ +. Således måste det äfven gifvas samma väg till lycksa-
lighet. — Ack ja; alle hafva vi verkeligen, missfoster undantagne, ett
hufvud, en näsa, två ögon, två öron och så vidare. Men vi hafva lika
så litet samma behofver för våra hjertan, som vi hafva samma hu-
vuden, samma ögon, öron, med mera. Om de flesta låta af tid och
omständigheter knåda och modelera sig som fuktig lera, så bevisar
det ingen ting mer, än att den bildande naturen ~~fråntog~~ tillbaka drog dem sin ~~ha-~~
hand, för att låta sitt verk af yttre tillfälligheter fulländas.
Men der den oöfverträffeliga naturen sjelf lade sista handen vid sitt verk,
der kommer tillfälligheten försent och förmår ej, att förbättra något. Bril-
janterad är väl diamanten skönare, än i den råa skapnad jorden ger ho-
nom. Men afslipa dess kanter, så att han liknar kiselstenen; hvad är han då?

Nog derom så väl ~~både~~ för ~~[illegible]~~ denna gången som alltid. ~~[illegible] vilje vandra,~~ Hand i hand
vilje vi vandra, men ej fot i fotspår, hvar och en den väg på hvilken hans natur leder ho-
nom. ~~[illegible]~~ Tvenne själar kunna aflägsna sig fjerran från hvarandra
utan att någonsin ~~[illegible]~~ åtskiljas.

Seltiz, Errindra dig, ~~[illegible]~~, ~~till [illegible]~~, hvartill jag känt mig kallad, se-
dan

d Grefve till.

bäck och franska hofvets politik, tills den sönderbrutna axeln var hopbunden ~~genom~~ med rep. Vips! stod han som en raket åter hos sin dam, fattade henne, mig till trots, med vänster hand, så att hans fördömda kropp betäckte henne mot mig, och så att jag ej kunde hjelpa henne i vagnen. Jag hörde ej mera utaf henne än ett ömt: "Vi äre er, min Herre, mycket förbundne," på fransyska. Hennes ögon såg jag ej.

Långsamt ~~åker~~ körde vagnen bort, och jag blef stående midt på vägen med ~~i kors slagna~~ med armar i kors och ~~efter henne spända ögon~~ och såg bestandigt efter henne. ~~Det var~~ Det förekom mig ~~som om~~ likt om verlden försvunne för mig. Jag hade förlorat mig sjelf, ~~så~~ under det jag såg ~~länge~~ vagnskorgen svigta~~t~~ på afstånd ~~framåt tillbaka~~ och ändteligen ur min åsyn.

På en gång, som om en god Genius, den jag i allmänhet tror verksam i mina angelägenheter, ~~hade~~ ingifvit ett godt infall, skyndar jag tillbaka efter min häst, för att rida efter vagnen på något afstånd, och genom en omväg möta den vid ett värdshus eller ~~någon~~ annorstädes. Jag springer dit, ~~och så~~ jag ser mig om, och — hästen, som ej var van att stå ensam ~~i tankar~~ i fria luften, hade slitit sig lös och var sin kos. Om jag blott hade låtit den springa! men nu ville jag försent vara klok. Härs och tvärs genomströk jag buskarna, och när jag ändteligen ej fann minsta spår efter ~~djuret~~ honom, återsökte jag först vägen. Der fanns nu hvarken häst eller vagn. I den starkaste gång vandrar jag en god timma fram åt tullhuset, för att der efterfråga om

---

ng med en bättre, ej en gång med
, har visat dig möjligheten af en
nniskor, både små och stora kunna
t och lugn. Ditt fria menniskof-
nska bred. Men bivägar vill du
för irrvägar; och just på en sådan
Ty ännu tvistar man ju öfver
detta lifvet dem rätta. Stoikerne
idare heta, voro väl också förnuf-
ns. Hvad återstår således? Hvar och
d sitt hjerta — en annan är en
en väg. Skall jag också en gån
hård. — Af ifver att göra menniskor
just som var endast och saliggörande

ro likväl allesammans ett slags väsenden
gifvas samma väg till lycksa-
eligen, missfoster undantagne, et
så vidare. Men vi hafva lika
tan, som vi hafva samma hu
Om de flesta låta af tid och
som suklig lera, så bevisar
le naturen tillbaka drog från dem sin ha
till fälligheter fullandas.
sista handen vid sitt verk,
när ej, att förbättra något. Bril-
den råa skapnad jorden ger ho-
knar kiselstenen; hvad är han då?
~~hvite vandra~~ hand i hand
på hvilken hans natur leder ho-
na sig fjerran från hvarandra

ill jag känt mig kallad, se-
dan

---

dan jag begynt att känna mig. Errinra dig, att dunkla föreställningar om frihet och fosterland, sysselsatte, like drömmar ur en högre verld, min själ, innan jag ännu hade hört eller läst något om deras betydelser ~~ef~~ en ~~ed~~ ligt grundsatser. Errinra dig, att Donamar redan som pojke gerna hörde sig kallas patrioten. Det som då gaf mig ris, har sedermera elldat mig. Mina känslor hafva mognat i solglansen af ett klart förnuft. Endast först bort från detta hofvet ropade en röst dag och natt i mitt öra. Det steg jag nu gjort, hade jag bort göra för ett år sen. Men menniskan inveklas ju med-tiden i fördomar och inbillning. Således är det ej underligt, om det faller sig något svårt för henne, att vara fri, sann och förnuftig —

O! om jag blott hade rest ett år, eller endast sex veckor förr! — Då hade jag med ett sundt hjerta anträdt min nya bana. Men jag har försuttit min dag, och ~~xx~~ soldat-lifvets hela sorglöshet ~~xx~~ kan nu mera ej rädda mig från det straff som följer mina steg. Anna! Så sent, har jag ~~ännu~~ lärt att känna mig sjelf på en helt ny sida. Jag måste hålla mig strängt, om jag ej åter skall fly från mig sjelf. Men derom en annan gång, ~~min bäste~~ gode Seltiz.

Lugn och frid söker jag i det stormande soldat-lifvet, en säkrare sällhet bland de hårda menniskor som här ~~omgifva~~ mig. Det är herrligt att se, huru lustigt och godtroget de ~~utsätta~~ sig rörande frågan ~~angående~~ att vara eller icke vara, huru de der, hvarest allt erinrar om döden, blott tänka på byte, och uppgöra stora planer för det tillkommande, under det en kanon, som nu laddas, måhända innom en timma bortför det af infallrikaste hufvud med alla sina infall. När jag inlåter ~~ger~~ mig i tal med dem, ~~snart~~ än med en mogen och lugn hjelte, som ofta ~~har~~ sett många af sina likar stupa ~~falla~~ och ligga omkring sig, ~~snart~~ än med en ung stormare, i hvars ansikte hvarje min utfordrar en fiende; när de då berätta mig, den förre hvad han gjort, den senare hvad han ~~kunna~~ ville göra; så begriper jag, hvad som ~~egenteligen~~ är vår bestämmelse, och hvarföre krigsståndet är för den naturligt-kännande menniskans fantasi ett så retande stånd. Menniskan är bestämd, att med alla sina krafter vara, såsom ett träd med rötter, stam, grenar och blomster eller frukter, ~~xxxxx~~ ett helt ett väsende af samma stycke

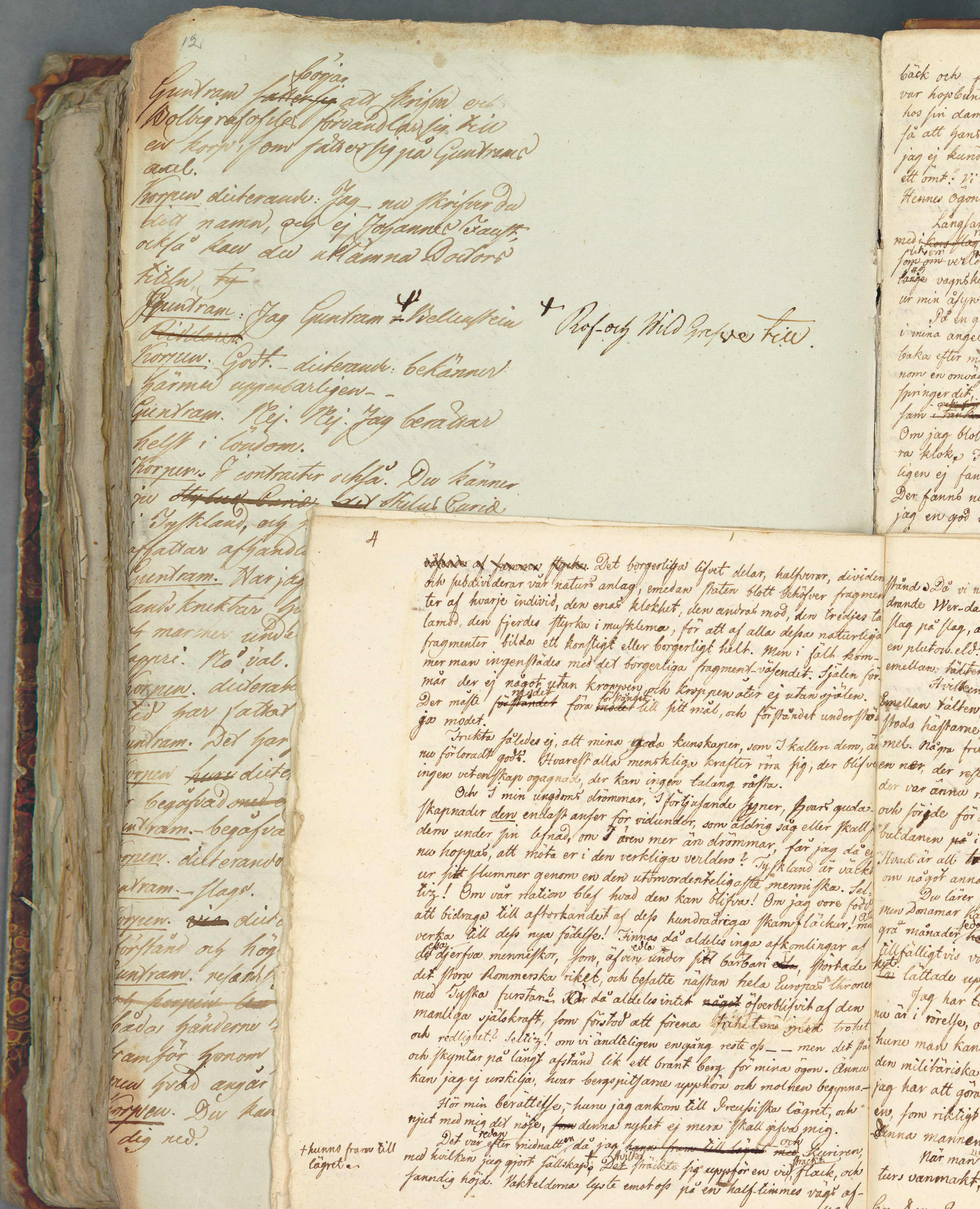

12

Guntram ~~ſätter ſig~~ ſöker att ſkrifva ett
Bolbyraſeſſeln förvandlar ſig till
en korp, ſom ſätter ſig på Guntrams
axel.
Korpen dicterande: Jag — nu ſkrifver du
ditt namn, och ej Johannes Fauſts;
ockſå kan du utlämna Doctors
titeln, ~~ty~~
Guntram: Jag Guntram + Wellenſtein + Ros- och Wild Grefve till.
~~Riddare.~~
Korpen: Godt. — dicterande: bekänner
härmed uppenbarligen — —
Guntram. Nej! Nej! Jag berättar
helſt i lönndom.
Korpen. I contracter ockſå? Du känner
ju ~~Stylus Curiæ~~ ~~ſer~~ Stylus Curiä
i Tyſkland, och
affattar afhandl
Guntram. Nar jag
lands knektar
en marmor unde
Kapperi. Nå väl.
Korpen. dicterand
Tid har fattat
Guntram. Det har
Korpen ~~hvar~~ dicte
r begåfvad ~~med~~
Guntram. — begåfva
Korpen. dicterand
Guntram. — ſlags.
Korpen. ~~ger~~ dict
förſtånd och hög
Guntram. reſan
~~och korpen tar~~
Bådas händerne
framför honom
Korpen hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

4

~~väſende af ſxxxxx ſtyke~~. Det borgerliga lifvet delar, halfverar, dividen
och ſubdividerar vår naturs anlag, emedan ſtaten blott behöfver fragmen
ter af hvarje individ, den enas klokhet, den andras mod, den tredjes ta
lamod, den fjerdes ſtyrka i muſklerna, för att af alla deſſa naturliga
fragmenter bilda ett konſtigt eller borgerligt helt. Men i fält kom-
mer man ingenſtädes med det borgerliga fragment-väſendet. Själen för-
mår der ej något utan kroppen och kroppen åter ej utan ſjälen.
Der måſte ~~förſtåndet~~ modet föra ~~modet~~ förſtåndet till ſitt mål, och förſtåndet underſtö
ja modet.
Frukta ſåledes ej, att mina ~~goda~~ kunſkaper, ſom I kallen dem, ä
nu förloradt gods. Hvareſt alla menskliga krafter röra ſig, der blifve
ingen vetenſkap ogagnad, der kan ingen talang roſta.
Och I min ungdoms drömmar, I förtjuſande ſyner, hvars guda-
ſkapnader den endaſt anſer för vidunder, ſom aldrig ſåg eller ſkall ſ
dem under ſin lefnad, om I ären mer än drömmar, får jag då ej
nu hoppas, att möta er i den verkliga verlden? Tyſkland är väckt
ur ſitt ſlummer genom en den utomordenteligaſte menniſka. Sel-
tiz! Om vår nation blef hvad den kan blifva! Om jag vore född
att bidraga till aftorkandet af deſs hundradriga ſkamfläckar! Att me
verka till deſs nya födelſe! Finnas då aldeles inga afkomlingar af
~~de~~ deſſa djerfva menniſkor, ſom, äfven under ſitt edla barbari, ~~ej~~, ſtörtade
det ſtora Rommerska riket, och beſatte naſtan hela Europas throner
med Tyſka furstar? Är då aldeles intet ~~något~~ öfverblifvit af den
manliga ſjälskraft, ſom förſtod att förena friheten med trohet
och redlighet? Seltiz! om vi ändteligen engång reſte oſs — — men det ſtå
och ſkymtar på långt afſtånd lik ett brant berg för mina ögon. Ännu
kan jag ej urſkilja, hvar bergspitſarne upphöra och molnen begynna. —
Hör min berättelſe, huru jag ankom till Preuſſiſka lägret, och
njut med mig det nöje, ~~ſom~~ denna nyhet ej mera ſkall gifva mig.
Det var redan ~~efter~~ midnatt, en då jag ~~kom fram till lägret~~ och ~~med~~ Kuriren,
med hvilken jag gjort ſällſkap, + ~~Det~~ Hvilket ſträckte ſig uppför en vid, ſträckt flack, och
ſandig höjd. Vaktelderna lyſte emot oſs på en half-timmes vägs af-
ſtånd

+ kunno fram till lägret.

bäck och ſ
var hopbun
hos ſin dam
ſå att hans
jag ej kun
ett omt: Vi
Hennes Ögon
Långſam
med ~~kon ſlag~~
~~ſom om~~ verld
länge vagnske
ur min åſyn
Då en g
i mina ange
baka efter m
nom en omvä
ſpringer dit,
ſam ~~i tanke~~
Om jag blot
ra klok,
ligen ej fan
Der fanns n
jag en god

ſtånd. Då vi n
drande Wer-da
ſlag på ſlag, a
en pluton-eld
emellan tälten
Hvilken
Emellan tälten
ſtodo haſtarne
met. Några fri
en när, der reſ
der var ännu
och förde för
bul.danen ~~på~~ i
Hvad är att
om något anna
Du lärer
men Donamar ka
grå månader ſedo
tillfälligtvis v
ket.
~~Ta~~ lättade up
Jag har t
nu är i rörelſe, o
huru man kan
den militäriska
jag har att göra
en, ſom riktigt
Denna mannen
När man
ters vanmakt,
Gr. Don. 2.

d Grefve till.

bäck och franska hofvets politik, tills den sönderbrutna axeln var hopbunden ~~genom~~ med rep. Vips! stod han som en raket åter hos sin dam, fattade henne, mig till trots, med vänster hand, så att hans fördömda kropp betäckte henne mot mig, och så att jag ej kunde hjelpa henne i vagnen. Jag hörde ej mera utaf henne än ett ömt: "Vi äre er, min Herre, mycket förbundne!" på fransyska. Hennes ögon såg jag ej.

Långsamt ~~efter~~ körde vagnen bort, och jag blef stående mitt ~~på~~ på vägen med i kors ~~slagna~~ armar, och ~~efter henne spanade ögon.~~ och jag bestämdast efter henne. ~~Det var,~~ Det förekom mig liksom ~~om~~ verlden försvanne för mig. Jag hade förlorat mig sjelf, ~~så~~ under det jag ~~länge~~ vagnskorgen svigtade på afstånd ~~framåt, tillbaka~~ och andteligen ur min åsyn.

På en gång, som om en god Genius, den jag i allmänhet tror verksam i mina angelägenheter, ~~hade~~ ingifvit ett godt infall, skyndar jag tillbaka efter min häst, för att rida efter vagnen på något afstånd, och genom en omväg möta den vid ett värdshus eller ~~någon~~ annorstädes. Jag springer dit, jag ser mig om, och — hästen, som ej var van att stå ensam ~~i tankar~~ i fria luften, hade slitit sig lös och var sin kos. Om jag blott hade låtit den springa! men nu ville jag försent vara klok. Hit och tvärs genomströk jag buskarna, och när jag andteligen ej fann minsta spår efter ~~hästen~~ honom, återsökte jag först vägen. Der fanns nu hvarken häst eller vagn. I den sparkaste gång vandrar jag en god timma fram åt tullhuset, för att der efterfråga om

ffa lifvet delar, halfverar, dividen
dan staten blott behöfver fragmen
t, den andras mod, den tredjes ta
, för att af alla dessa naturliga
rgerligt helt. Men i fälth kom-
iga fragment-väsendet. Själen för-
kroppen åter ej utan själen.
itt mål, och förståndet underströ

kunskaper, som I kallen dem, ä
liga krafter röra sig, der blifve
en talang råstra.
örtjusande syner, hvars guda-
ader, som aldrig såg eller skall
r än drömmar, får jag då ej
a verlden? Tyskland är väckt
ordenteligaste menniska. Sel-
kan blifva! Om jag vore född
hundradriga skamfläckar! Att me
då aldeles inga afkomlingar af
der sitt barbari ~~-ska~~, störtade
e nästan hela Europas throner
ntet ~~något~~ öfverblifvit af den
rena frihetens med trohet
engång reste op — — men det står
ant berg för mina ögon. Ännu
upphöra och molnen begynna-
n till Preussiska lägret, och
ej mera skall gifva mig.
~~hem till hästen~~ ~~med~~ och kuriren,
te sig uppför en vid, fräckt flack, och
på en half timmes väg af-
stånd

5.

stånd. Då vi nalkats på skotthåll ropade den närmaste posten sitt dundrande Wer-da? Den följande ropade det efter, så åter den följande, slag på slag, att ett sammanhängande Wer da genomlopp trakten lik en pluton-eld. Våra postiljoner begynte att blåsa, och så kommo vi emellan tälten.

Hvilken blandning af vaksamhet och sömn, af lif och ~~lif~~ och hvila!
Emellan tälten, der man ned slagit pålar och derpå fästat krubbor, stodo hästarne, såsom ~~vanligt~~ är i deras nattqvarter under bar himmel. Några frustade, andra ~~knaprade~~ skarpte på sin hafre. Här kastade sig en ~~ner~~, der reste sig en opp. Många lågo stilla på jorden. Här och der var ännu mången duglig ryttare sysselsatt med sin kära häst, och sörjde för ~~dess~~ hans ans. En kulen nattvind for susande genom buldanen ~~på~~ i tälten. På afstånd hörde man otydliga röster. Hvad är all tragedi-rysning mot en sådan känsla! — Nu ~~vidare~~ åter om något annat.

Du lärer förundra dig deröfver, att jag så snart fick en syssla. Men Donamar kan äfven uppgöra och fullfölja planer. Jag har ~~Sedan~~ för några månader sedan ~~hafva jag~~ arbetat härpå genom brefväxling, och tillfälligtvis var mitt namn ~~blifvit~~ kännt af konungen. ~~Det~~ Hvilket lättade uppfyllandet af min önskan, att erhålla en audiens.

Jag har talat med honom, med den man, för hvars skull Europa nu är i rörelse, och fast är mitt beslut, att under hans fanor lära hvad man kan, det så kunna. Min frihetsanda stretar emot den militäriska lydnaden, och ibland frågar jeg mig sjelf, hvad jag har att göra med den store kungens planer. Men hvar och en, som riktigt vill befalla, måste engång hafva lydt. ~~Endast~~ Blott denna mannen kan jag lyda. ~~Blott~~ Endast i hans skola kan jag lära.

När man nog länge ~~har sett~~ ~~[illegible]~~ bespanvigt sett en sjuklig naturs vanmakt, och ~~så~~ ~~[illegible]~~ derpå blir varse en sådan man; när man genom

Gr. Don. 2.

hans

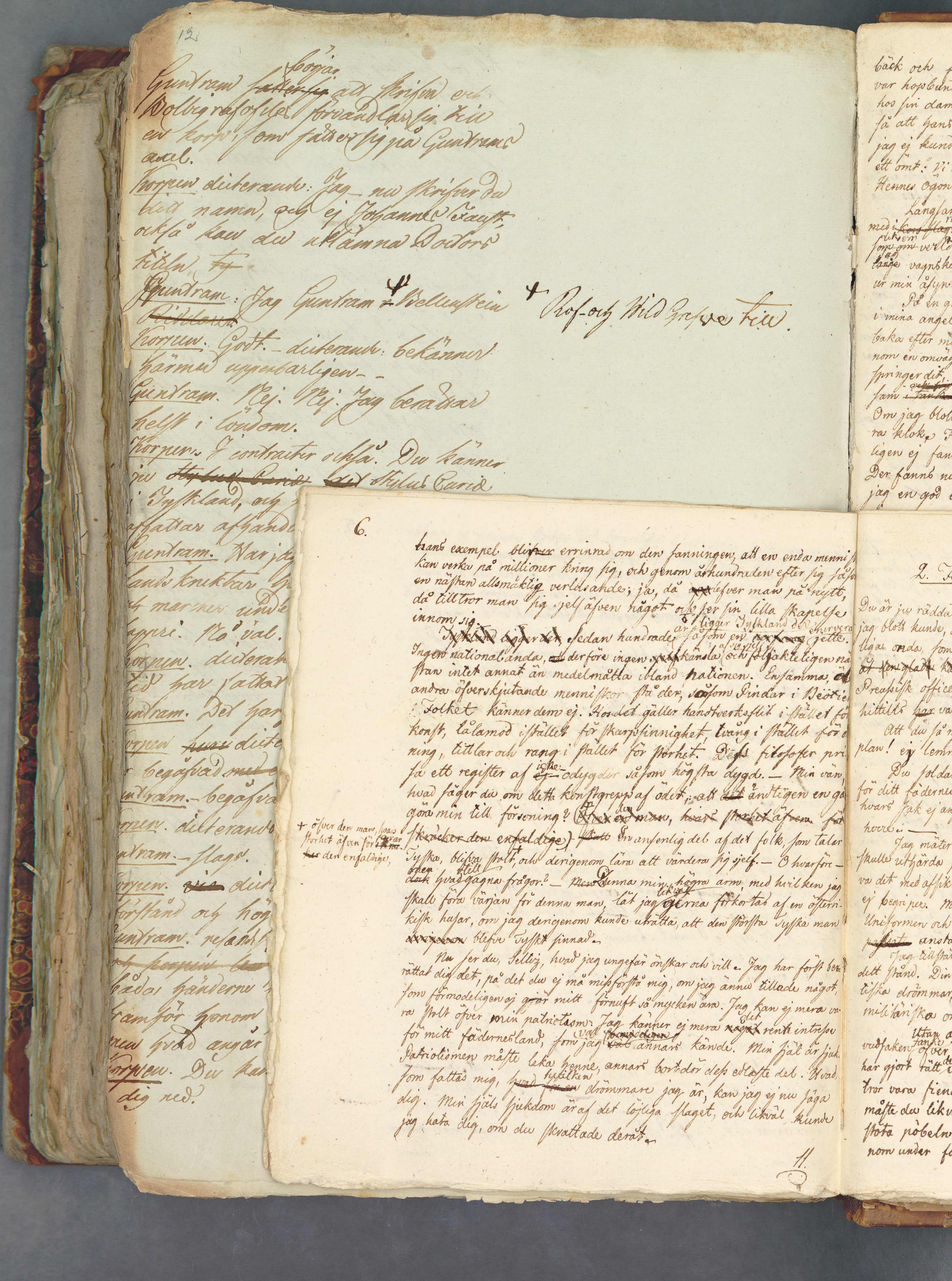

12

Guntram ~~fatter sig~~ börjar att skrifva ett
Dolbgrafoskel förvandlar sig till
en korp, som sätter sig på Guntrams
axel.
Korpen dicterande: Jag – nu skrifver du
ditt namn, och ej Johannes Faust.
också kan du utlämna Doctors
titeln, ~~ty~~
~~Guntram~~ Guntram: Jag Guntram ⁴ Wellenstein + Rof- och Wild Grefve till.
~~Riddaren~~
Korpen: Godt. – dicterande: bekänner
härmed uppenbarligen –
Guntram. Nej. Nej. Jag bevarar
helst i lönndom.
Korpen. I contracter också. Du känner
ju ~~Stylus Curiae~~ ~~[illegible]~~ Stylus Curiae
i Tyskland, och
affattar afhande
Guntram. Har jag
lands knektar
marscher unde
happre. Nå, väl.
Korpen. dicterand
Tid har fattat
Guntram. Det har
Korpen ~~hvar~~ dicte
begåfvad ~~med~~
Guntram. – begåfva
Korpen. dicterande
Guntram. – slag
Korpen. ~~[illegible]~~ dict
förstånd och hög
Guntram. resand
~~och korpen be~~
båda händerne
framför honom
Korpen hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

6.

hans exempel blifver erinrad om den sanningen, att en enda menniſ kan verka på millioner kring sig, och genom århundraden efter sig såsom en nästan allsmäktig verldsande; ja, då ~~[illegible]~~lefver man på nytt, då tilltror man sig sjelf äfven något och ser sin lilla skapelse innom sig.

~~Tyskland ligger der~~, sedan hundrade år, ligger Tyskland der såsom en ~~[illegible]~~ [illegible] jette.
Ingen nationalanda, ~~och~~ derföre ingen ~~[illegible]~~ känsla af sig sjelf och följakteligen nästan intet annat än medelmåtta ibland nationen. Ensamma, ~~de~~ andra öfverskjutande menniskor stå der, såsom Pindar i Beotien: Folket känner dem ej. Hos det gäller handtverksflit i stället för konst, tålamod i stället för skarpsinnighet, tvång i stället för ordning, titlar och rang i stället för storhet. Dess filosofer pri så ett register af ~~ej~~ icke-odygder såsom högsta dygd. — Min vän, hvad säger du om detta konstgrepp af ödet; att ~~det~~ ändtligen en gå göra min till försoning? (~~[illegible]~~ den man, ~~hvars storhet äfven för skräcker den enfaldige~~) + ~~[illegible]~~ en ansenlig del af det folk, som talar Tyska, blifva stolt, och derigenom lära att värdera sig sjelf. — O hvarföre – ~~dock~~ stell hvad gagna frågor? — ~~Men~~ Denna min högra arm, med hvilken jag skall föra värjan för denna man, låt jag ~~gerna~~ likväl förkortas af en österrikisk husar, om jag derigenom kunde uträtta, att den största Tyska man ~~[illegible]~~ blefve Tyskt sinnad.—

+ öfver den man, hvars storhet äfven för~~skräc~~färar ~~ker~~ den enfaldige,

Nu ser du, Selliz, hvad jag ungefär önskar och vill. Jag har först berättat dig det, på det du ej må missförstå mig, om jag ännu tillade något, som förmodeligen ej gör mitt förnuft så mycken ära. Jag kan ej mera vara stolt öfver min patriotism. Jag känner ej mera ~~något~~ det rent intresse för mitt fädernesland, som jag ~~[illegible]~~ ~~vet~~ annars kände. Min själ är sjuk. Patriotismen måste leka henne, annars bortdör dess edlaste del. Hvad som fattas mig, ~~hvad för en~~ hvilken drömmare jag är, kan jag ej nu säga dig. Min själs sjukdom är af det löjliga slaget, och likväl kunde jag hata dig, om du skrattade deråt.—

11.

---

bäck och
var hopbun
hos sin dam
så att hans
jag ej kund
ett omt: Vi
Hennes ögon
Langsam
med ~~[illegible]~~
som om verld
länge vagnske
ur min åsyn
På en g
i mina angel
baka efter m
nom en omväg
springer dit,
sam ~~i tank~~
Om jag blott
ra klok. F
ligen ej fan
Der fanns n
jag en god

---

2. F

Du är ju rädda
jag blott kunde,
liga onda, som
~~at [illegible]~~ kä
Preussisk office
hittills har va
Att du så
plan! ej lemn
Du soldat
för ditt fädernes
hvars sak ej an
herre. —
Jag mäter
skulle uthärda
va det med affik
ej begriper. M
Uniformen och
~~[illegible]~~ ansta
Jag tillstå
ditt stånd. Din
tiska drömmar,
militäriska o
Utan a
vidsaken tanke öfver
har gjort rätt
tror vara fien
måste du likv
stöta pöbeln
nom under f

d Greſve till.

bäck och franska hofvets politik, tills den ſönderbrutna axeln var hopbunden ~~genom~~ med reps. Vips! ſtod han som en raket åter hos ſin dam, ſattade henne, mig till trots, med vänſter hand, ſå att hans fördömda kropp betäckte henne mot mig, och ſå att jag ej kunde hjelpa henne i vagnen. Jag hörde ej mera utaf henne än ett ömt: "Vi äre er, min Herre, mycket förbundne!" på franſyska. Hennes ögon ſåg jag ej.

Långſamt ~~åkte~~ körde vagnen bort, och jag blef ſtående mitt ~~på~~ vägen med ~~i kors ſlagna~~ med ne i kors armar och ~~efter henne ſpända ögon.~~ och jag ſtirrade beſtändigt efter henne. ~~Det var~~ Det förekom mig ~~ſom om~~ ſåſom en verlden förſvunne för mig. Jag hade förlorat mig ſjelf, ~~ſå~~ under det jag ~~länge~~ ſåg vagnskorgen ſvigtade på afſtånd ~~framåt tillbaka~~ och ändteligen ur min åſyn.

På en gång, ſom om en god Genius, den jag i allmänhet tror verkſam i mina angelägenheter, ~~hade~~ ingifvit ett godt infall, ſkyndar jag tillbaka efter min häſt, för att rida efter vagnen på något afſtånd, och genom en omväg möta den vid ett värdshus eller ~~någon~~ annorſtädes. Jag ſpringer dit, ~~och ſer~~ jag ſer mig om, och — häſten, ſom ej var van att ſtå enſam ~~i tanke~~ i fria luften, hade ſlitit ſig lös och var ſin kos. Om jag blott hade låtit den ſpringa! men nu ville jag förſent vara klok. Härs och tvärs genomſtrök jag buſkarna, och när jag ändteligen ej fann minſta ſpår efter ~~djuret~~ honom, återſökte jag förſt vägen. Der fanns nu hvarken häſt eller vagn. I den ſtarkaſte gång vandrar jag en god timma fram åt tullhuſet, för att der

---

n ſanningen, att en enda menni
genom århundraden efter ſig ſå
, då ~~[illegible]~~ lefver man på nytt,
ot ~~och~~ ſer ſin lilla ſkapelſe
rade, ~~ſåſom~~ är ligger Tyſkland der ſåſom en ~~[illegible]~~ enerverad jette.
känſla och af ſig ſjelf ſjelfſakteligen na
land nationen. Enſamma,
eder, ſåſom Pindar i Beotien
äller handtverksflit i ſtället för
nnighet, tvång i ſtället för
ſtorhet. Deſs filoſofer pri
om högſta dygd. — Min vän,
odet; att ~~det~~ ändteligen en gå
n, ~~hvars ſtorhet af ſina~~ för
ſenlig del af det folk, ſom talar
tt värdera ſig ſjelf. — O hvarföre —
in högra arm, med hvilken jag
~~gerna~~ likväl förkortas af en öſterri
ätta, att den ſtörſta tyſka man

önſkar och vill. Jag har förſt be-
nig, om jag ännu tillade något,
mycken ära. Jag kan ej mera va
ner ej mera ~~något~~ det rent intreſſe
nars kände. Min ſjäl är ſjuk.
bortdör deſs ädlaſte del. Hvad
jag är, kan jag ej nu ſäga
a ſlaget, och likväl kunde

11.

---

2. Ferdinand von Seltiz till Donamar.

N. x x den 6 Sept. 1758.

Du är ju räddad, min älſkade! Hvad ~~då~~ är ditt för nöd! Gerna glömde jag, om jag blott kunde, alla möjliga elaka följder af ditt haſtiga ſteg, allt det verkliga onda, ſom ditt redan åſtadkommit, och lämnade mig hel och hållen att min glädje ~~åt den glada känſlan~~ deröfver, att ej något ~~ſämre~~ värre ~~har~~ vederfarits dig än att du blifvit Preuſſiſk officer. Men jag måſte ~~vara~~ blifva uppriktig mot dig, ſåſom jag hittills ~~har~~ varit. Mitt hjerta blöder i mig vid denna din glädje. —

Att du ſå ryckte dig ifrån mig! ej meddelade mig ett ord ~~af~~ om din plan! ej lemnade en rad till mitt ~~ſällande~~ tillfredsſtällelſe! —

Du ſoldat! Svärmare och en beſynnerling och ſoldat! för ditt fädernesland? Soldat i en ſuverän monarks tjenſt! En monarks, hvars ſak ej angår dig? Må han än vara ſå ſtor han vill; nu är han din herre. —

Jag mäter dig med mitt mått, ſäger du? Kära Donamar, äfven jag ſkulle uthärda på min poſt, om jag engång ~~blifve~~ vore ſoldat; men att blifva det med afſigt och utan nöd, är ett af de infall hvilka ~~ſom~~ jag ſåſom en fri-tänkande menniſka ej begriper. Min bäſta vän, du har ~~förräknat~~ miſsräknat dig på ett tuſende år. Uniformen och kyraſſen paſſar ej hvar och en, ſom en Riddare-ruſtning ~~paſſat~~ anſtått. —

Jag tillſtår, att jag ~~ſ~~ ſer från alla ſidor ~~[illegible]~~ ſtridigheter emellan dig och ditt ſtånd. Din oroliga ſjäl, dina vidtflygande planer, dina patriotiſka drömmar, hvartill gagna de dig, när du är förbunden att följa militäriſka order?

Utan att vilja predika — du vet huru enſtämmigt vi ~~tänka~~ i hufvudſaken tänke öfver denna punkt — måſte jag likväl ſäga dig, att du ej har gjort rätt deri, att hos offenteligen taga dens parti, ſom man tror vara fiende till vår religion. Är du ej katolik i hjertat, måſte du likväl vara det i ſådana gerningar, ſom till och med ſtöta pöbeln. Fördom eller icke-fördom; törs du trampa honom under fötterna, då det är ditt fäderneslands tro; det landets

dets

12

Guntram ~~ſätter ſig~~ begär att ſkrifva och Dolbgrafsfeldt förvandlar ſig till en korp, ſom ſätter ſig på Guntrams axel.

Korpen dikterande: Jag — nu ſkrifver du ditt namn, och ej Johannes Faust, också kan du utlämna Doctors titeln, ~~tj~~

Guntram: Jag Guntram + Wellenstein + Ros- och Wild Grefve till. ~~Riddaren~~

Korpen. Godt. — dikterande: bekänner härmed uppenbarligen —

Guntram. Nej! Nej! Jag bevarar helst i löndom.

Korpen. I contrakter också. Du känner ju ~~Stylus Curiæ~~ ~~den~~ Stylus Curiæ i Tyskland, och affattar afhand

Guntram. Nar jä
lands knektar
marscher und
apperi. Nå, väl.
Korpen. dikterand
tid har fattat
Guntram. Det han
Korpen ~~huru~~ dikt
r begåfvad ~~med~~
untram. — begåfva
orpen. dikterand
untram. — slags.
Korpen. ~~ovis~~ dikt
förstånd och hög
untram. resand
~~och Korpen be~~
båda händerne
framför honom
pen hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

8

dets, på hvilket du önskar ~~att~~ verka? — Menniskorna äro och blifva ~~efter~~ enligt regeln ~~till~~ efter bedjande kreatur, de måga antaga två, eller sju sakramenter eller aldeles intet. Den ſom kan tänka har öfver allt ſin tro för ſig ſjelf. Men den ſom vill verka på de ſvaga vågar ej att bortſkämta deras förtroende; och det, kära Donamar, bortſkämtar man lättare, än man förvärfvar ſig. —

~~Efter härvarande angelägenheter~~ Du underrättar ~~du~~ dig ej en gång om härvararande angelägenheter. Likväl vill jag meddela dig några nyheter.

Din Onkel, ~~om~~ hvilken hela verlden trodde, ~~att han är min från~~ nu till det minsta ſkola ~~XXX~~ göra dig arflös, yttrar ſig ganska beskedligt ~~öfver~~ angående ditt afrikans
I trots af ſitt ſjuttionde år, hoppas han att upplefva den tid, då du, ſåſom han uttrycker ſig, ſkall komma till ditt förnuft igen, och ej förr än han derpå förtviflar, blir du utstruken ur hans testamente. Blygs ej att deröfver glädja dig. Femtio tuſen Riksdaler är en hederlig tillökning på en i ſig ſjelf anſenlig förmögenhet. Den ſom vill åstadkomma mycket, måſte ock hafva mycket.

Men, att den muntraſte och ſtoltaſte flicka i vårt reſidens hvad ſäger du derom har vid underrättelſen om ditt ~~afrikanska~~ förresa blifvit dödligt ſjuk, och ſom hela ſtaden ~~vet~~ känner, utropar ditt namn under ſina konvulſioner och feber-fantaſier; hvad ~~ſäger du~~ derom? Är det möjligt, ſå låt mig ~~bara~~ endast med ett par ord veta, hvad för en hiſtoria är orſaken till denna ledſamma händelſe. Jag vill uträtta allt hvad jag förmår för att återſtälla friden. — Man hviſkar om elaka ſaker, och gamla Glanzow hotar, att reſa efter och ſkjuta ned dig, hvar han råkar dig. Säg mig åtminſtone, hvad jag kan göra för att afſtyra ~~det onda~~ denna olycka. [illegible]

Äfven om mina egna angelägenheter vill jag berätta dig mycket nytt, ~~när du förſt~~ när ſå ~~XXX~~ du blifvit något lugnare innom dig. Låt mig blott ſnart veta, hvad ſom egenteligen och närmaſt oroar dig. Min väntan är högt ſpänd. —

Z. Dona

---

bäck och
var hopbun
hos ſin dam
ſå att hans
jag ej kund
ett omt: Vi
Hennes ögon
Långsam
med ~~kors ſlag~~
~~ſom om~~ utom verld
~~långe~~ jag vagnsko
ur min åſyn
På en g
i mina angel
baka efter m
nom en omväg
ſpringer dit,
ſam ~~i tank~~
Om jag blott
ra klok. F
ligen ej fann
Der fanns nu
jag en god

T

Hvilket oroligt o
dem i de meſs
blott tre mil h
trakten och ſlä
och lifligt i för
I dag ha
ej trött. Jag
gamle vän. And
meddela någon
än gjort bland
gamla umgänge
Utanför o
ger min betjent
hänga öfver hon
tor ſtå ſtödde
ſjäl är ſå munt
der förlora ſig
Jag tror nä
ſofva ſtället för
mig. Ty det är ej
och ſeger, utan
ken. Var jag ej
Var jag ej munte
när du får höra
du ej ſmåſkratt
och handlingar, oc
~~XX~~ ſtöte, öfver
Ja, om jag lik
got, ~~fett~~ något
Graf. Don. Z —

d Grefve till.

bäck och franska hofvets politik, tills den sönderbrutna axeln var hopbunden ~~genom~~ med rep. Vips! stod han som en raket åter hos sin dam, fattade henne, mig till trots, med vänster hand, så att hans fördömda kropp betäckte henne mot mig, och så att jag ej kunde hjelpa henne i vagnen. Jag hörde ej mera utaf henne än ett ömt: "Vi äro er, min Herre, mycket förbundne," på fransyska. Hennes ögon såg jag ej.

Långsamt ~~efter~~ körde vagnen bort och jag blef stående mitt på vägen med ~~korslagna~~ med i kors armar och ~~efter henne~~ ~~sporande ögon~~ och jag beständigt efter henne. ~~Det var~~ Det föreföll mig som ~~om~~ liksom verlden försvunne för mig. Jag hade förlorat mig sjelf, ~~så~~ under det jag ~~länge~~ såg vagnskorgen svigta på afstånd ~~framåt tillbaka~~ och ändteligen ur min åsyn.

På en gång, som om en god Genius, den jag i allmänhet tror verksam i mina angelägenheter, ~~hade~~ ingifvit ett godt infall, skyndar jag tillbaka efter min häst, för att rida efter vagnen på något afstånd, och genom en omväg möta den vid ett värdshus eller ~~någon~~ annorstädes. Jag springer dit, jag ser mig om, och — hästen, som ej var van att stå ensam ~~i tanken~~ i fria luften, hade slitit sig lös och var sin kos. Om jag blott hade låtit den springa! men nu ville jag försent vara klok. Härs och tvärs genomströk jag buskarna, och när jag ändteligen ej fann minsta spår efter ~~djuret~~ honom, återsökte jag först vägen. Der fanns nu hvarken häst eller vagn. I den starkaste gång vandrar jag en god timma fram åt tullhuset, för att der

---

— Menskorna äro och blifva ~~efter~~ enlig
antaga två, eller sju sakramen
tänka har öfver allt sin tro för
de svaga vågar ej att bort-
ra Donamar, Cortskämtar man
Du om härvararande ange
underrättar ~~du~~ dig ej en gång genh
heter.
lden trodde, ~~att han ej min from~~ nu till dit minsta
ka beskedligt ~~öfver~~ angående ditt afrikans
an att upplefva den tid, då du,
a till ditt förnuft igen, och ej
utstruken ur hans testamente
mtio tusen Riksdaler är en he
nsenlig förmögenhet. Den
e och hafva mycket.
ltaste flicka i vårt residens
~~[illegible]~~ blifvit dödligt sjuk, och
mn under sina konvulsioner
dezom? Är det möjligt, så
hvad för en historia är orsa-
Jag vill uträtta allt hvad
— Man hviskar om elaka
tt resa efter och skjuta ned
g återinstöre, hvad jag kan
flicka.
[illegible]
gelägenheter vill jag berät
du blifvit något lugnare innom
egenteligen och närmast oroa

3. Dona

---

3. Donamar till Seltitz.

Den 9 Sept. Lägret vid Grossenhain.

Hvilket oroligt och skönt lif är ej detta! Österrikarne nalkas oss, och vi dem i de mest öfverlagda ställningar. Daunska hufvudarmén står blott tre mil härifrån. Kroater och Pandurer svärma ~~genom~~ öfver hela trakten och slåss ~~dagligen~~ [illegible] med våra husarer. Allting är mera högljudt och lifligt i förutkänslan af en slaktning.

I dag hafva vi gjort en stark marsch, men jag känner mig ej trött. Jag måste ännu sitta uppe och språka med dig, min gamle vän. Ända till häftighet reser sig i mitt bröst behofvet, att meddela någon mina känslor, och ~~ingen~~ ehuru ~~så~~ goda bekantskaper jag än gjort bland våra Officerare — så kan likväl ingen ny ersätta ~~mig~~ vårt gamla umgänge.

Utanför och i mitt tält herrskar en heroisk stillhet. Der ligger min betjent och snarkar på en säck. Sabeln och pistolerna hänga öfver honom på tältstången. Min kyrass och mina stöflor stå stödde ~~mot~~ fältsängen på hvilken jag sitter. Hela min själ är så munter, som om ett nytt lif begyntes i mig, dagens bilder förlora sig för mig i beständigt otydligare erinringar.

Jag tror nästan, att jag gjorde bättre, om jag också lade mig att sofva i stället för att tillskrifva dig om hvad som föregår innom mig. Ty det är ej tankan ~~på~~ på verlden och staten, eller på tjenst-plikt och seger; utan löjliga, dåraktiga tankar som hålla mig så vaken. Var jag ej verksam, var jag ej denna dag nöjd med mig sjelf! Var jag ej munter! — Och likväl ingen ro om aftonen! — O! när du får höra, hvad det är, som så drifver och oroar mig, kune lärer du ej småskratta åt den inbillade hjelten, som talar om planer och handlingar, och ej äger nog styrka att förjaga ett tankspöke ur sin hjerna ~~att~~ ~~tankspöke~~, öfver hvilket en förståndig skolmästare skulle blygas.

Ja, om jag likväl kunde säga, jag älskar; jag älskar ett något; ~~ett~~ något för mig; ett väsende, som verkeligen och i hela

sin

Graf. Don. 3—

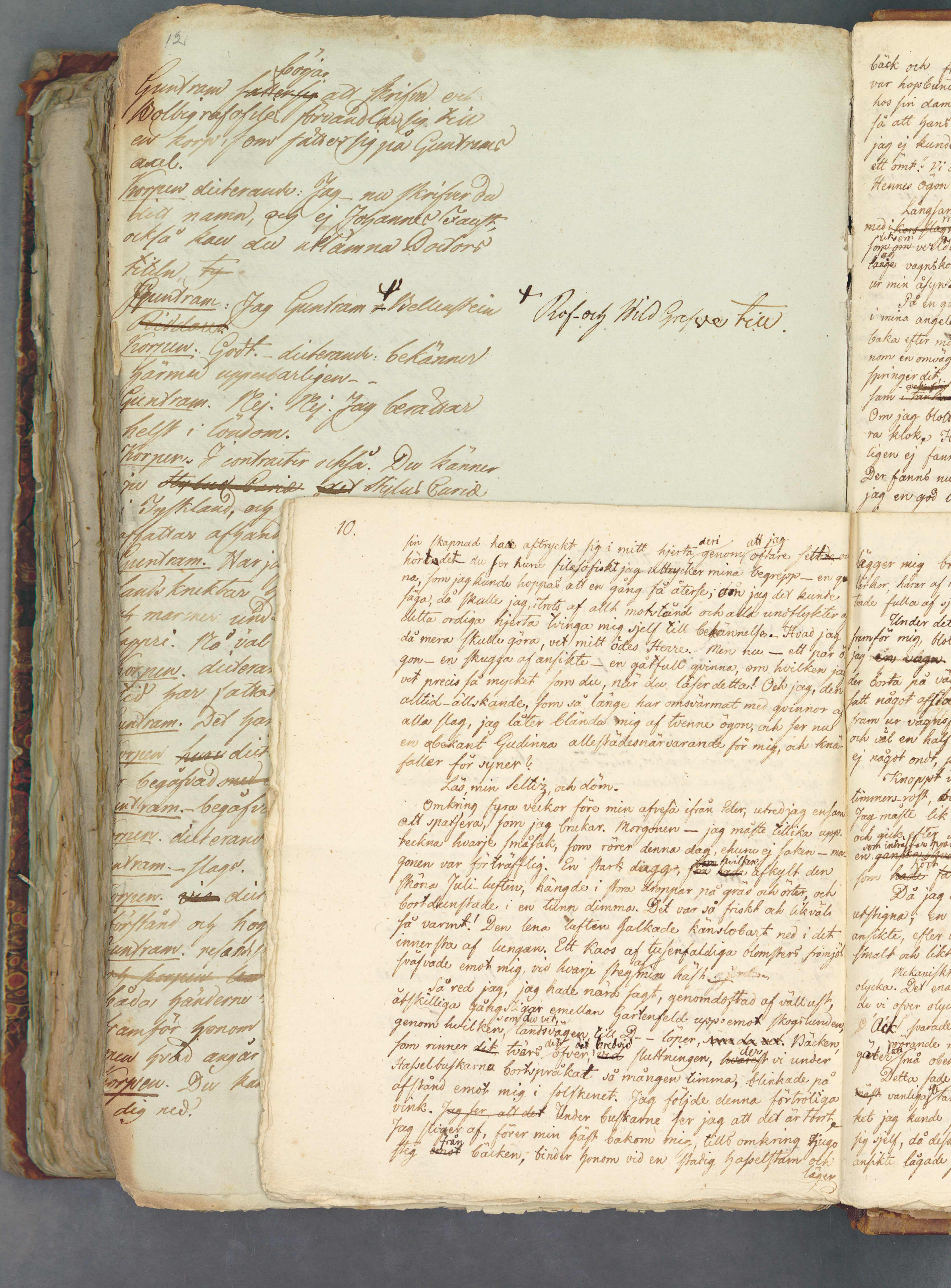

12

Guntram ~~fattar ſig~~ ſöker att ſkrifva ett Dolbgrafſefel, förvandlar ſig till en korp, ſom ſätter ſig på Guntrams axel.

Korpen dicterande: Jag — nu ſkrifver du ditt namn, och ej Johannes Fausts, ockſå kan du utelämna Doctors titeln, ~~ty~~

Guntram: Jag Guntram ~~Riddare~~ af Wellenſtein + Roſ- och Wildgrefve till

Korpen: Godt. — dicterande: bekänner härmed uppenbarligen —

Guntram. Nej! Nej! Jag beundrar helst i lönndom.

Korpen. I contraiter ockſå. Du känner ju ~~Stylus Curiae~~ ~~det~~ Stylus Curiä

i Tyskland, och

affattar afhand

Guntram. Har jä

lands knektar

marmer und

lappre. No, väl

Korpen. dicteran

tid har ſattat

Guntram. Det han

Korpen ~~huru~~ dict

begåfvad ~~med~~

Guntram. — begåfv

Korpen. dicterand

Guntram. — ſlags.

Korpen. ~~ej~~ dict

förſtånd och hog

Guntram. reſand

~~och korpen be~~

bädas händerne

framför honom

hufvud angår

Korpen. Du kan

dig ned.

10.

ſin ſkapnad hade aftryckt ſig i mitt hjerta deri genom att jag oftare ſett~~e~~ ou- hört ~~det~~ du ſer huru filoſofiskt jag uttrycker mina begrepp — en gu- na, ſom jag kunde hoppas att en gång få återſe; om jag det kunde ſäga, då ſkulle jag, trots af alla motstånd och alla undflykter af detta oroliga hjerta tvinga mig ſjelf till bekännelſe. Hvad jag då mera ſkulle göra, vet mitt ödes Herre. Men nu — ett par ögon — en ſkugga af anſikte — en gåtfull qvinna, om hvilken jag vet precis ſå mycket ſom du, när du läſer detta! Och jag, den alltid-älskande, ſom ſå länge har omsvärmat med qvinnor af alla ſlag, jag låter blända mig af tvenne ögon, och ſer nu en ~~o~~bekant Gudinna alleſtädesnärvarande för mig, och knäfaller för ſyner!

Läs, min Seltiz, och döm.

Omkring fyra veckor före min afreſa ifrån Eder, utred jag enſam att ſpatſera, ſom jag brukar. Morgonen — jag måſte tillika uppteckna hvarje ſmåſak, ſom rörer denna dag, ehuru ej ſaken — morgonen var förträfflig. En ſtark dagg, ~~ſom~~ hvilken ~~hade~~ afkylt den ſköna Juli-luften, hängde i ſtora droppar på gräs och örter, och bortdunſtade i en tunn dimma. Det var ſå friskt och likväl ſå varmt! Den lena luften ſvalkade känslobart ned i det innerſta af lungan. Ett kaos af tuſenfaldiga blomſters ſmjöl ſvaſvade emot mig, vid hvarje ſteg af min häſt ~~gjorde~~.

Så red jag, jag hade nära ſagt, genomdoftad af vällust, åtſkilliga gångſtigar emellan Gartenfeld upp emot ſkogslunden, genom hvilken, ſom du vet, landsvägen till D— löper, ~~med da vet~~. Bäcken, ſom rinner ~~dit~~ tvärs ~~det~~ öfver, det bredvid ~~vid~~ ſluttningen, ~~hvarest~~ der vi under Haſſelbuſkarna bortſpråkat ſå mången timma, blinkade på afſtånd emot mig i ſolſkenet. Jag följde denna förtroliga vink. ~~Jag ſer att det~~ Under buſkarne ſer jag att det är torrt. Jag ſtiger af, förer min häſt bakom mig, till omkring ~~tjugo~~ ſteg ~~emot~~ från bäcken, binder honom vid en ſtadig haſſelſtam och lägger

---

bäck och

var hopbund

hos ſin dam

ſå att hans

jag ej kunde

ett omt: Vi

Hennes ögon

Langſam

med ~~korsſlagn~~

ſtilt ~~ſom om~~ verld

länge vagnskor

ur min åſyn

På en go

i mina angel

baka efter m

nom en omväg

ſpringer dit

ſam ~~i tankar~~

Om jag blott

ra klok, H

ligen ej fann

Der fanns nu

jag en god

lägger mig br

lärkor, härar af

trade fulla af

Under det

framför mig, blot

jag ~~en vagn~~

der borta på vä

ſatt något afſlo

fram ur vagns

och väl en half

ej något ondt,

Knappt v

timmers-roſt,

Jag måſte lik

och gick efter

en ~~ganska~~ ſom inträffar tvär

ſom ~~hade~~ hört ſa

Då jag

utſtigna; en

anſikte, efter

ſmalt och likt

Mekaniſk

olycka. Det ena

de vi öfver olyc

Ack! ſvarade

gatse ſvarande låta ſmå oben

Detta ſade

~~måſte~~ vanligaſt

ket jag kunde

ſig ſjelf, då diſſ

anſikte lågade

d Grefve till.

---

hjerta deri genom att jag oftare sett~~e~~ o
ttrycker mina begrepp — en g
få återse, om jag det kunde
tstånd och alla undflykter a
lf till bekännelse. Hvad jag
Herre. Men nu — ett par ö
tfull qvinna, om hvilken ja
du läser detta! Och jag, den
ar omsvärmat med qvinnor a
af twenne ögon, och ser nu
närvarande för mig, och kna-

svefså ifrån Eder, utred jag ensam
ponen — jag måste tillika upp-
denna dag, ehuru ej saken — man
ggar, ~~som~~ hvilken ~~hade~~ afkylt den
droppar på gräs och örter, och
Det var så friskt och likväls
kade känslobart ned i det
tusenfaldiga blomsters sömjöl
in häst ~~sjöntes~~
t, genomdoftad af vällust,
nfeld upp emot skogslunden,
— löper, ~~som de er~~. Bäcken
ttningen, ~~hvarest~~ der vi under
ngen timma, blinkade på
g följde denna förtroliga
ne ser jag att det är tort,
n mig, tills omkring tjugo
en stadig hasselstam och
lägger

---

bäck och franska hofvets politik, tills den sönderbrutna axeln var hopbunden ~~genom~~ med rep. Vips! stod han som en raket titer hos sin dam, fattade henne, mig till trots, med vänster hand, så att hans fördömda kropp betäckte henne ~~mot~~ mig, och så att jag ej kunde hjelpa henne i vagnen. Jag hörde ej mera utaf henne än ett ömt: "Vi äre er, min Herre, mycket förbundne!" på fransyska. Hennes ögon såg jag ej.

Långsamt ~~åker~~ körde vagnen bort, och jag blef stående midt på vägen med ~~korslagna~~ armar i kors och jag beständigt efter henne. ~~och efter henne spända ögon. Det var~~ Det föreföll mig ~~som om~~ liksom om verlden försvanne för mig. Jag hade förlorat mig sjelf, ~~ty~~ under det jag ~~länge~~ såg vagnskorgen svigta på afstånd ~~fram och tillbaka~~ och ändteligen ur min åsyn.

På en gång, som om en god Genius, den jag i allmänhet tror verksam i mina angelägenheter, ~~hade~~ ingifvit ett godt infall, skyndar jag tillbaka efter min häst, för att rida efter vagnen på något afstånd, och genom en omväg möta den vid ett värdshus eller ~~någon~~ annorstädes. Jag springer dit, ~~och står~~ jag ser mig om, och — hästen, som ej var van att stå ensam ~~i tankar~~ i fria luften, hade slitet sig lös och var sin kos. Om jag blott hade låtit den springa! men nu ville jag försent vara klok. Härs och tvärs genomströk jag buskarna, och när jag ändteligen ej fann minsta spår efter ~~djuret~~ honom, återsökte jag först vägen. Der fanns nu hvarken häst eller vagn. I den starkaste gång vandrar jag en god timma fram åt tullhuset för att den

---

lägger mig bredvid att njuta och förgäta mig sjelf. Ensamma lärkor, härar af myggor, siskor och allahanda små foglar surrade och qvittrade fulla af sjelfsvåld och glättighet omkring och öfver mig.

Under det att jag således i en angenäm tanklöshet, såg rätt framför mig, blott lefvande för hvarje skönt intryck af naturen, hör jag ~~en vagn~~ någon köra. En resvagn med fyra hästar ~~stannar~~ rasslar der borta på vägen. Derifrån kunde man se mig här, ehuru jag satt något afsides i ett hörn. Ett vitt förslöjad hufvud såg fram ur vagnsfenstret, och, i det samma vagnen rullade förbi och väl en half minut efteråt, tillbaka på mig. Deruti fant jag ej något ondt, som kunde oroa mig i mina fantasier.

Knappt var vagnen ur min åsyn, förr än jag hörde ett gällt skrik af en fruntimmers-röst, och derpå postiljons-eder. Detta uppväckte mig. Jag måste likväl se, hvad som var å färde, jag uppreste mig derföre, och gick efter ~~skriket~~ rösten. Och se! det var — väl en olycka, men en ~~ganska swårdlig~~ som inträffar hvar dag; en axel var söndergången på vagnen som ~~hade~~ kört ~~farit~~ förbi.

Då jag ankom och tillböd min hjelp, ~~woro~~ voro de resande redan utstigna; en mager elegant klädd karl, med ett förstäldt ansikte, efter utseendet omkring fyrtio år, och ett fruntimmer smalt och likt grasserna i sin resdrägt, med öfverkastad slöja.

Mekaniskt vände jag mig först till fruntimret, och beklagade deras olycka. Det ena ordet gaf det andra. Innan vi visste deraf, filosoferade vi öfver olyckor i allmänhet.

"Ack!" svarade hon i ett slags förströelse, men med en obeskrifligt rörande röst; "det var blott en flyktig förskräckelse. Man förgäter lätt små obehagligheter när man är van vid större." —

Detta sade hon, så hastigt, så rörande, som om det vore hennes ~~näst~~ vanligaste tanka. Nu först såg jag riktigt på henne, så mycket jag kunde se genom slöjan. Hon syntes hafva öfverraskat sig sjelf, då dessa betydande orden undsluppo henne. Hennes ansikte lågade genom det vita floret, och ett par ögon sågo på mig —

aldrig

12

Guntram ~~fattar sig~~ bogar: att skrifva och
Dolbgrafsfelet förvandlar sig till
en korp, som sätter sig på Guntrams
axel.

Korpen diterande: Jag — nu skrifver du
ditt namn, och ej Johannes Faust;
också kan du utelämna Doctors
titeln, ~~tz~~

Guntram: Jag Guntram + Wellenstein + Ros- och Wild Grefve till
~~[illegible]~~

Korpen. Godt. — diterande: bekänner
härmed uppenbarligen — —

Guntram. Nej. Nej. Jag beradtar
helst i lönndom.

Korpen. I contrakter också. Du känner
ju ~~Stylus Curiæ~~ ~~[illegible]~~ Stylus Curiæ
i Tyskland, och
affattar afhand

Guntram. Har j
lands knektar
et marmer und
lappri. Nå väl

Korpen. diteran
Red har fattat

Guntram. Det har

Korpen ~~hur~~ dit
r begåfvad ~~med~~

Guntram. — begåfv

Korpen. diterand

Guntram. — slags.

Korpen. ~~qui~~ dit
förstånd och hög

Guntram. resand
~~och korpen [illegible]~~
båda händerne
framför honom
pen hvad angår

Korpen. Du ka
dig ned.

12.

Aldrig har jag sett, och aldrig får jag se ~~några~~ sådana ögon.
Och knappt hade jag fattat denna blick, genom hvilken jag ka
de mig likasom förvandlad till ett annat väsende, förrän hon
såg på marken och vände sig ifrån mig. —

I samma ögonblick ~~tat~~ tillkännagaf hennes Herr följeslagare, som förut
~~[illegible]~~ med betjenten undersökt vagnen, och aldeles icke syntes bekym
sig om mig, äfven sin personliga närvaro ~~mig vetta, att hans också var här~~. Han tilltalade
på fransyska, tackade för min beredvillighet, och bad med en be
synnerlig höflighet, att jag ej vidare måtte besvära mig. Dervid mä
te han med en försmädlig blick först mig och derpå fruntimret, som
hade vänt oss båda ryggen, och syntes bese postiljonernas arbete, hvil
ka voro sysselsatte med, att ~~åter ställa vagnen~~ i ordning ställa vagnen.

"Ni är förmodeligen från Frankrike?" — frågade jag, och bekla
gade, utan att afvänta svar, fruntimret, äfven för honom. —

"Ja, — föll han mig hastigt i talet — vi äre från Frankrike.
Vi hafve redan haft åtskilliga dylika ledsamheter" — Och nu begyn-
te han, att harangera, som det är vanligt hos en fransos, ej dumt,
så mycket jag kan påminna mig; men hvarom? det vet jag ej. —
Mina ögon måtte ~~be~~ väl hafva förrådt min ringa uppmärk-
samhet; ty blott jag gjorde en rörelse, var han med hand och
fot emellan mig och sin dam, som han till min förskräckelse
nu till och med kallade sin Fru. I hundrade granna fraser, den ena
konstigare än den andra, bad han mig gå, och jag gick ej. —

Jag ville ännu en gång se dessa enda ögon, mot hvilka
allt, hvad jag annars kunde få se, ej syntes mig värdt att omtalas.

Vi manövrerade beständigt ~~ett~~; höflighet mot höflighet; till dess
han hastigt, ~~som~~ lik som han trampat på en orm, sprang bort till
sin dam, och hviskade henne något i örat. Hon svarade ej,
men gick ett par steg längre ifrån oss, och jag märkte redan,
att hon ej åter skulle se på mig. Ännu raskare än förut
talade nu den oheyerlige karln ~~ärliga mannen~~ om Träffningen vid Hastenbeck

---

bäck och s
var hopbund
hos sin dam
så att hans
jag ej kunde
ett ord. Vi
Hennes ögon

Långsam
med ~~i kors klagn~~ m
~~sitter om~~
som ~~om~~ verlde
~~länge~~ jag vagnskor
ur min åsyn.

På en gå
i mina angelä
baka efter min
nom en omväg
springer dit.
sam ~~i tank~~
Om jag blott
ra klok. H
ligen ej fann
Der fanns nu
jag en god ti
ej en resvagn
Jag frågar.
men veta ej af n
jag att undersö
endast få körb
att på två daga
posthästar. Sab

Gr. Don. 4.

satta sig i

Nu vet jag re
hur han upp
Flera gån
åtskilligt. Unde
andra, utvikl
gen klar blef
vantskap upp
kant. Våra

Omdöme
att han tillf
till armen.
gen möda att f
det beqvämliga
jag som men

Du ka
värmer mig
den man,
samma fästn
och innom s
att säga al
mig åt honom
som en hofm
Gref. Don.

d Grefve till

r jag se ~~någon~~ sådana ögon.
blick, genom hvilken jag ka
annat väsende, förrän hon
mig.
Herr följeslagare, som förut
, och aldeles icke synts bekym
~~sa var här~~. Han tillatalade
redvillighet, och bad med en be
måtte besvära mig. Dervid ma
rst mig och derpå fruntimret, som
tes bese postiljonernas arbete, hål
~~agnen~~ i ordning ställa vagnen.
krike?" — frågade jag, och bekla
nret, äfven för honom.
talet — vi äre från Frankrike.
ledsamheter" — Och nu begyn-
vanligt hos en fransos, ej dumt,
hvarom? det vet jag ej —
rrådt min ringa uppmärk-
else, var han med hand och
han till min förskräckelse
hundrade granna fraser, den ena
ig gå, och jag gick ej —
lsa enda ögon, mot hvilka
synles mig värdt att omtala.
ghet mot höflighet; till dess
nå en orm, sprang bort till
t i örat. Hon svarade ej,
än oss, och jag märkte redan,
. Annu raskare än förut
Träffningen vid Hasten=
beck

13.

beck och franska hofvets politik, till den sönderbrutna axeln
var hopbunden ~~genom~~ med rep. Vips! stod han som en raket åter
hos sin dam, fattade henne, mig till trots, med vänster hand,
så att hans fördömda kropp betäckte henne mot mig, och så att
jag ej kunde hjelpa henne i vagnen. Jag hörde ej mera utaf henne än
ett ord: „Vi äre er, min Herre, mycket förbundne!" på fransyska.
Hennes ögon såg jag ej.

Långsamt ~~[illegible]~~ körde vagnen bort och jag blef stående mitt på vägen
med ~~korslagna~~ armar i kors och ~~efter henne~~ ~~sponade ögon~~ och såg bestörtad efter henne. ~~Det~~ förekom mig
likt en ~~som om~~ verlden försvann för mig. Jag hade förlorat mig sjelf, ~~så~~ under det jag
~~länge~~ såg vagnskorgen svigta ~~de~~ på afstånd ~~fram och tillbaka~~ och ändteligen
ur min åsyn.

På en gång, som om en god Genius, den jag i allmänhet tror verksam
i mina angelägenheter, ~~hade~~ ingifvit ett godt infall, skyndar jag till-
baka efter min häst, för att rida efter vagnen på något afstånd, och ge-
nom en omväg möta den vid ett värdshus eller ~~någon~~ annorstädes. Jag
springer dit, ~~[illegible]~~ jag ser mig om, och — hästen, som ej var van att stå en-
sam ~~i tanke~~ i fria luften, hade slitit sig lös och var sin kos.
Om jag blott hade låtit den springa! men nu ville jag försent va-
ra klok. Härs och tvärs genomströk jag buskarna, och när jag ändte-
ligen ej fann minsta spår efter ~~djuret~~ honom, återsökte jag först vägen.
Der fanns nu hvarken häst eller vagn. I den starkaste gång vandrar
jag en god timma fram åt tullhuset, för att der efterfråga, om
ej en resvagn med fyra hästar hade farit förbi. Jag kommer dit.
Jag frågar. Folket i Tullhuset för ~~andra~~ sig öfver ~~[illegible]~~ kavalleristen till fots,
men veta ej af någon sådan vagn, som ~~jag~~ den beskrifver. Nu begynnte
jag att undersöka och jemföra. Vägen gick likväl derförbi, och
endast få körbara biwägar ~~[illegible]~~ gingo derifrån ~~[illegible]~~. Men man försäkrade mig
att på två dagar hade ingen sådan vagn farit igenom med
posthästar. Således ~~återstod~~ var intet annat för mig att göra, än
Gr. Don. 4.
att

satta sig i anseende

den 28 Sept.

Nu vet jag redan mera. Min St Julien är fransos. Låt mig berätta dig,
huru han upptäckte det, och beundra ödets skickelser.
Flera gånger sutto vi långt in på nätterna, och talte med hvarandra om
åtskilligt. Under det att den ena tanken ~~mötte den andra~~, den ena känslan mötte den
andra, utvecklade sig många dunkla föreställningar ~~ut~~ inom mig, och mån-
gen klar blef bekräftad. Genom dessa bekräftelser blef våra själars för-
vantskap upplyst. Hvad min vän har tänkt, har jag åtminstone
känt. Våra väsendens väsende är ett.

Omdömen bana vägen för berättelser. Snart erfor jag af min vän sjelf,
att han tillfälligtvis hade fått sett mig strax efter min ankomst
till armén. Liksom drifven af en ande skydde han sedermera in-
gen möda, att få närmare underrättelse om mig, och fattade slutligen
det begvämligaste tillfället att genom Löjtnant v. K— utforska, hvad
jag som menniska egenteligen ville och förmådde.

Du känner mig, Seltiz! du vet, huru all värma äfven upp-
värmer mig. Mitt hjerta och mitt lefnadslopp ligger öppet för
den man, som jag tror, men ovillkorligt fordrar jag af honom
samma förtroende. Märker jag då, att han träder tillbaka
och innom sig väger och öfverlägger, om det ännu är rådligt
att säga allt, då jag med en barnslig redlighet öfverlemnade
mig åt honom; så springer jag äfven tillbaka och blir kall
som en hofman. Så gick det äfven denna gången. Så länge
Gref. Don. 7.
jag

12

Guntram ~~fatten~~
Wolbgrafsofsilet
en korp, som
axel.
Korpen dicterande
blott namn, o
också kan du
titeln, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~Riddaren~~
Korpen. Godt. —
härmed uppenba
Guntram. Nej.
helst i lömdom
Korpen. I contrai
jer ~~[illegible]~~
i Tyskland, och
affattar afhand
Guntram. Har j
lands knektar
marmer und
happre. Nå val
Korpen. dicterar
tid har sattan
Guntram. Det har
Korpen ~~huru~~ din
begåfvad ~~med~~
Guntram. — begåfv
Korpen. dicterand
Guntram. — slags.
Korpen. ~~[illegible]~~ din
förstånd och hög
Guntram. resand
~~och korpen~~
båda händerne
framför honom
nen hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

14

spatsera tillbaka till staden, och hos mig sjelf efterforska, om det ännu stod i allting ~~väl~~ riktigt till med mitt förstånd.

Här är min historia slut. Lönte det mödan att berätta henne?

Jag har bekännt min svaghet för dig. Gif mig nu råd och tröst! men behandla mig som en sjuk! Jag må företaga hvad jag vill, jag kan likväl ej förjaga denna drömbild ur min hjerna. Derföre kunde jag ej muntligen meddela dig det, som felades mig. Hvad du nödvändigt måste säga mig, ville jag ej höra. Skicka mig nu skrifteligen ditt recept. —

Likväl är jag nu lugnare innom mig, än under de första dagarne efter denna händelse; men egenteligen har jag ännu ej återfunnit mig sjelf. Ännu sväfvar det alltid likasom ett moln för mina ögon, när nattens tystnad uppfriskar färgerna af denna under-målning innom mig, och de ännu mer förvirrade ~~erinringarne~~ minnena af min barndom dermed sammanflyta, samt allt detta råkar i strid med de nya intrycken af min militäriska lefnad. —

Om nu jag först kunde blifva öfverens med mig sjelf ~~blifva öfve~~ om det jag i denna saken egenteligen vill eller icke vill; om jag nu för endast såg ett mål, emot hvilket jag kunnde hasta. Men när jag tänker på de ~~der~~ ögonen, på hvilka jag såg mig yr, löper min fantasi utan sinne och tanka. Då förekomma mig mina planer af högre natur, blott som mellankommande bisaker uti utkastet för mitt lif, och likväl frågar jag mig sjelf förgäfves efter dess utkast. Är detta menskliga kraftens bestämmelse? Äro tankarne i ~~starka~~ själer derföre mäktiga, ~~att~~ på det den ena må förstöra den andra.

Griller och fördommar förviste mig på ett torr fläck, så länge jag der stod med öppna armar för verlden och mit fädernesland. — Efter mycket sol och prat sliter jag mig lös ur mina band; och ett tankspöke måste förlama mig!

Då du vet nog mycket, för att göra anmärkningar, så m
du ocksö veta allt. Att fruntimret i mina tankar var den der n

g

förmaning väck först mig och derpå fruntimret, som hade vänt oss båda ryggen, och syntes bese postiljonernas arbete, hvilka voro sysselsatte med, att ~~åter ställa vagnen~~ i ordning ställa vagnen.

„Ni är förmodeligen från Frankrike?“ — frågade jag, och beklagade, utan att afvänta svar, fruntimret, åsvar för honom. —

„Ja, — föll han mig hastigt i talet — vi äre från Frankrike. Vi hafve redan haft åtskilliga dylika ledsamheter“ — Och nu begynte han, att Harangera, som det är vanligt hos en fransos, ej dumt, så mycket jag kan påminna mig; men hvarom? det vet jag ej. —
Mina ögon måtte ~~lik~~väl hafva förrådt min ringa uppmärksamhet; ty blott jag gjorde en rörelse, var han med hand och fot emellan mig och sin dam, som han till min förskräckelse nu till och med kallade sin Fru. I hundrade granna fraser, den ena konstigare än den andra, bad han mig gå, och jag gick ej. —

Jag ville ännu en gång se dessa enda ögon, mot hvilka allt, hvad jag annars kunde få se, ej syntes mig värdt att omtalas.

Vi manövrerade ~~stött~~ beständigt; höflighet mot höflighet; till dess han hastigt, ~~som~~ Liksom han trampat på en orm, sprang bort till sin dam, och hviskade henne något i örat. Hon svarade ej, men gick ett par steg längre ifrån oss, och jag märkte redan, att hon ej åter skulle se på mig. Ännu raskare än förut talade nu den ~~artiga mannen~~ oheyorlige karln om Träffningen vid Hastenbeck

---

gra Fransosen
om. Hvad hon
ta mig den
till och med ge
smink. — Och
ström af det e
hvilken hon
dessa orden b
dare, är hon
Nästa Se
nade ett moln
låta sin ivran
syntes honom
han kände
Hör nu v
Sedan jag sett
till min barnd
af Kapten v. H
tjenst, och om
med hela sin
smittande sjuk
elfva eller tolf
var ~~med~~ genom sina
dje, och huru
en eld, som
för hvars ske
vid sitt afske
underrättelsen
krets, ~~[illegible]~~ na
om midnatten
sig alltid med
Säg mig
likasom för e
satta sig i a
Nu vet jag re
kunde han upp
Flera gån
åtskilligt. Unde
andra, utveckla
gen klar blef
vantskap upp
kant. Våra
Omdömen
att han tillfä
till armen.
gen möda att
dit begvämliga
jag som men
Du ka
värmer mig
den man, so
samma fästn
och innom si
att säga all
mig åt honom
som en hofm
Gref. Don.

qva Franſoſens huſtru, kan jag hvarken nu eller någonſin öfvertyga mig om. Hvad hon är för honom vet Gud. Må hennes ſkyddengel förlåta mig den tankan. Jag har ſett ~~nog~~ för många fruntimmer för att ~~ej~~ ej till och med genom en ſlöja kunna ſkilja ſanningens färg från laſtens ſmink. Och deſſa ögonen! — Och du hade bort känna hvilken ljusſtröm af det ädlaſte medvetande utflöt från dem! — Och de ſorgliga orden, hvilka hon uttalade likſom i förbigående, och den minen med hvilken deſſa orden beledſagades — — Nej, ſå viſt ſom jag ej är någon förrädare, är hon ej någon — punkt.

Bäſta Selltiz! låtom oſs ej ſkratta åt den arma bedragne, ſom omfamnade ett moln! Och den Romanſkrifvaren, ſom förſt fick det infallet, att låta ſin irrande Riddare uppſöka på jorden en prinſeſſa, ſom ~~hade~~ ſynts honom i en dröm~~mar~~, kan väl ~~[illegible]~~ hafva varit en ſpektakel-makare, men han kände menniſkans hjerta.

Hör nu vidare. Äfventyren i min hjerna äro fulltaliga. Sedan jag ſett ~~de~~ der ögonen, rycker mig något, jag vet ej ſjelf, tillbaka till min barndoms dagar, ~~der~~ from för mig ſtår — den lilla Franciſka, dotter af Kapten v. H×× ~~dotter~~, hvilken för tio år ſedan gick i franſk tjenſt, och om hvilken ſedermera inlopp den underrättelſen, att han med hela ſin familj var död på Martinique i Veſtindien af en ſmittande ſjukdom. Du vet att vi då för tiden voro pojkar omkring elfva eller tolf år, och lärer erinra dig, huru den lilla ~~flickan~~ ungen var genom ~~med~~ ſina knoppande behag och naiva qvickhet hela ſtaden glädje, och huru jag med min barnslig ~~barn~~ ſjäl hängde vid denna flickan, med en eld, ſom jag aldrig ſedermera ~~å~~erkännt ~~för~~ vännen ~~[illegible]~~. Bilden af detta barnet, för hvars ſkull jag då göt barnsligt alfvarſamma tårar, ſom vid ſitt afsked lofvade att alltid hålla utaf mig, ſom jag ſedan underrättelſen om hennes död och förändringarne i min lefnadskrets, ~~[illegible]~~ nåſtan glömt, har haſtigt och ſakta ſom en ande om midnatten uppſtigit i min ſjäl, lemnar mig ej, och förenar ſig alltid med de der ögonen.

Säg mig, min vän, är detta trolleri, eller hvad är det? Jag ſtår likaſom för en föråldrad ſkrift, anar ett myſtiſkt innehåll, och kan ej fatta ſig i anſeende

---

den 28 Sept.

Nu vet jag redan mera. Min St Julien är ~~ej~~ franſos. Låt mig berätta dig, huru han upptäckte det, och beundra ödets ſkickelſer.

Flera gånger ſutto vi långt in på nätterna, och talte med hvarandra om åtſkilligt. Under det att den ena ~~tanken~~ tanka ~~mötte den andra~~, den ena känſlan mötte den andra, utvicklade ſig många dunkla föreſtällningar inom ~~uti~~ mig, och mången klar blef bekräftad. Genom deſſa bekräftelſer blef våra ſjälars förvantſkap upplyſt. Hvad min vän har tänkt, har jag åtminſtone känt. Våra väſendens väſende är ett.

Omdömen bana vägen för berättelſer. Snart erfor jag af min vän ſjelf, att han tillfälligtvis hade fått ſett mig ſtrax efter min ankomſt till armén. Likſom drifven af en ande ſkydde han ſedermera ingen möda att få närmare underrättelſe om mig, och fattade ſluteligen det begvämligaſte tillfället att genom Löjtnant v. K— utforſka, hvad jag ſom menniſka egenteligen ville och förmådde.

Du känner mig, Selltiz! du vet, huru all värma äfven uppvärmer mig. Mitt hjerta och mitt lefnadslopp ligger öppet för den man, ſom jag tror, men ovillkorligt fordrar jag af honom ſamma förtroende. Märker jag då, att han träder tillbaka och innom ſig väger och öfverlägger, om det ännu är rådligt att ſäga allt, då jag med en barnslig redlighet öfverlemnade mig åt honom; ſå ſpringer jag äfven tillbaka och blir kall ſom en hofman. Så gick det äfven denna gången. Så länge

Gref. Don. 7.

jag

Guntram ~~fatt~~
[illegible]
en korp, som
aal.
Korpen diteran
dett namn, o
också kan du
titeln, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~Riddaren~~
Korpen. Godt. — a
härmed uppenba
Guntram. Nej
helst i löndom
Korpen. I contrari
ju ~~[illegible]~~
i Tyskland, och
affattar af han
Guntram. Har j
lands knektar
och marmor und
sappre. Nå, väl
Korpen. ditera
tid har fatta
Guntram. Det ha
Korpen ~~huru~~ din
r begåfvad ~~med~~
Guntram. — begåfv
Korpen. diterand
Guntram. — slags.
Korpen. ~~[illegible]~~ din
förstånd och hon
Guntram. resand
~~och korpen [illegible]~~
båda händerne
ram för honom
nu hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

---

ej igenkänna en bokstaf.

Lägret vid Schönfeld den 15 Sept.

Drag ~~om~~ på drag, schack på schack! heter det mellan oss och Österrikarne. Snart lärer jag veta, hvad det är, att ~~föra ett~~ lefva ett soldat-lif. De lätta tropparnas slagsmål fortfar oafbrutit. Kanon-dunder är vår taffel- och natt-musik. De sämsta hufvuden räsonera ständigt öfver kungens planer. Klokt folk tiga och beundra det vågade i vår ställning.

Bästa Seltiz! skrif två exemplar af dina bref ~~dubbla~~, och afsänd dem dem på olika tid. När jag skrifver skall jag äfven göra det samma.

den 18 Sept.

Jag har erhållit ditt bref. Men så när ~~som på~~ ett ~~på ett~~ har ~~när~~ hade du skrifvit det f gäfves. Det var redan tillika med flera bref taget af en kroat, som förmodeligen tänkte att dermed påtända sin pipa. Men hvad hjelpte honom hans tankar? Han måste aflämna brefven till en af våra svarta Husarer, som tillika tog hufvudet med. Så leker ödet med bref och hufvuden.

Ditt ömma deltagande, din redliga frimodighet, och till och med dina betänkligheter, hafva gagnat mig. Fordra blott ej, att ja ännu en gång skall begynna det oändeliga och längesedan förs stade kapitlet. Hvad är det jag skall, som du föreskrifver mig, ha va afseende på, för att ej gifva mina katolska medbröder någon förargelse! Jag har ju ej blifvit en affälling! Men att man, ute att blifva en kättare, kan lära af kättare — men hur har det osmakliga ordet förvillat sig in i vår brefvexling — ganska mycket, som är oss ~~ganska~~ rätt nyttigt att veta, måste äfven vårt folk begripa, om det skall blifva ~~något~~ dugligt af det.

Försoningen emellan mig och min Onkel öfverlämnar ja åt dig. Mina steg kunna ej rätta sig efter en sjuttioårig drömmares, skulle jag också till och med förlora min egen förmögenhet. Jag erhal

D

---

förmodlig blick först mig och derpå fruntimret, som hade vänt oss båda ryggen, och syntes bese postiljonernas arbete, hvilka voro sysselsatta med, att ~~återställa~~ ~~vagnen~~ i ordning ställa vagnen.

„Ni är förmodeligen från Frankrike?" — frågade jag, och beklagade, utan att afvänta svar, fruntimret, äfven för honom.

„Ja, — föll han mig hastigt i talet — vi äre från Frankrike. Vi hafve redan haft åtskilliga dylika ledsamheter." — Och nu begynte han, att harangera, som det är vanligt hos en fransos, ej dumt, så mycket jag kan påminna mig; men hvarom? det vet jag ej. Mina ögon måtte ~~be~~ väl hafva förrådt min ringa uppmärksamhet; ty blott jag gjorde en rörelse, var han med hand och fot emellan mig och sin dam, som han till min förskräckelse nu till och med kallade sin Fru. I hundrade granna fraser, den ena konstigare än den andra, bad han mig gå, och jag gick ej.

Jag ville ännu en gång se dessa enda ögon, mot hvilka allt, hvad jag annars kunde få se, ej syntes mig värdt att omtalas. Vi manövrerade ~~ett~~ beständigt; höflighet mot höflighet; till dess han hastigt, ~~som~~ lik som han trampat på en orm, sprang bort till sin dam, och hviskade henne något i örat. Hon svarade ej men gick ett par steg längre ifrån oss, och jag märkte redan, att hon ej åter skulle se på mig. Ännu raskare än förut talade nu den ~~artiga mannen~~ ohejerlige karlen om Träffningen vid Hastenbeck

---

erhåller dage
mer eller mindr
~~likväl~~ du mi
gar, skulle ej
Frök
oaktadt din de
petet — måste
gen ~~ej~~ intet för henn
snille, ej utan
lika så litet.
som sifkan ne
stötte jag henn
önskade ~~sig~~ he
ändteligen. —
komma till fö
fått. Från der
ej kunde ~~gå~~ tala
åt doktorna.
barbariskt. Jag
en onyttig rörel
den gode Flem
fallit oss eme
en pistol. — D

IV. Gr

Så hastigt, som
om hvilken ja
va inryckt i
Du lärer
man der läser,
slan af en ny
Gr. Don. 5.

satta sig i a

Nu vet jag re
kunu han upp
Flera gån
åtskilligt. Unde
andra, utvickla
gen klar blef
vantskap upp
kant. Våra
Omdömen
att han tillfa
till armen.
gen möda, att f
det bequämliga
jag som men
Du ka
värmer mig.
den man, so
samma fosterl
och innom s
att säga all
mig åt honom
som en hofm
Gref. Don.

t vid Schönfeld den 15 Sept.
ter det mellan oſs och Öſterrikar
t är, att ~~få ett~~ lefva ett ſoldat-lif-
n afbrutit. Kanon-dunder är
ämsta hufvuden räſonera ſändiga
tiga och beundra det vågade
exemplar af
a bref ~~[illegible]~~, och afſänd dem
kall jag äfven göra det ſamma.

gå ett den 18 Sept.
t har ~~när~~ hade du ſkrifvit det f
ra bref taget af en kroat,
med påtända ſin pipa. Men
? Han måſte aflämna brefven
tillika tog hufvudet med. Sa
e.
redliga frimodighet, och till och
gnat mig. Fordra blott ej, att ja
t oändeliga och länge ſedan förl
all, ſom du föreſkrifver mig, ha
ina katolſka medbröder någon
en affälling! Men att man, en
, bör kättare — men huru har di
vår brefväsling — ganſka my
veta, måſte äfven vårt folk
ågot dugligt af det.
h min Onkel öfverlemnar ja
efter en ſjuttiårig drömmare
a min egen förmögenhet. Jag
erhål

t mig och derpå fruntimret, ſom
es beſe poſtiljonernas arbete, hvil-
~~gnen~~ i ordning ſtälla vagnen.
rike? — frågade jag, och bekla-
ret, äfven för honom.
alet — vi äre från Frankrike.
ledſamheter — Och nu begyn-
anligt hos en fransos, ej dumt,
hvarom? det vet jag ej.
rådt min ringa uppmärk-
lſe, var han med hand och
han till min förſkräckelſe
hundrade granna fraſer, blen ena
g gå, och jag gick ej.
a enda ögon, mot hvilka
ſyntes mig värdt att omtala.
het mot höflighet; till deſs
å en orm, ſprang bort till
t i örat. Hon ſvarade ej
n oſs, och jag märkte redan
. Ännu raſkare än förut
Träffningen vid Haſten-
beck

erhåller dageliga bevis af den superioritet ſom ett par Groſchen mer eller mindre gifva, under vårt gyllene tidehvarf, men förblifver ~~jag~~ likväl ~~likväl~~ vid min mening; att den ſom ej uträttar något utan penningar, ſkulle ej heller uträtta något med dem.

Fröken Fredrika von Glanzow — ~~för~~ att jag ej må förgäta henne, oaktadt din delikata penna ej velat ~~tecken~~ teckna hennes namn på papperet — måſte förlåta mig, att jag har reſt bort. Det ſkedde verkeligen ~~ej~~ intet för hennes ſkull. Hon är en god och munter varelſe; ej utan ſnille, ej utan behag, men en qvinna ~~för~~ efter mitt hjerta liknar hon lika ſå litet ſom ſkatan nektergalen. Hon kom emot mig, och af höflighet ſtötte jag henne ej tillbaka. Hon tog min höflighet för det hon önſkade ~~ſig~~ henne vara, och jag lemnade henne i ſin tro. Hon ville ändteligen — och det var efter mitt efventyr i ſkogen — att det ſkulle komma till förklaring oſs emellan, och jag förklarade mig på mitt ſätt. Från den ſtunden blef hon opaſslig, och då mitt medlidande ej kunde ~~göra~~ läka henne ~~ſjuk~~, måſte jag öfverlemna ~~hennes läkande~~ denna kur åt doktorna. Kalla ej den köld, hvarmed jag omtalar denna ſak, barbariſk. Jag är ej annars ſå känſlolös. Men ſkall jag tillkonſtla mig en onyttig rörelſe, der jag blott önſkar att kunna hjelpa? Stillen den goda flickan ſå godt i kunnen. Föröfrigt har ej något förefallit oſs emellan, hvaröfver hennes far har orſak att ladda en piſtol. — Det kan du förſäkra den gamla huggarn vid min ära.

IV. Grefve Donamar till Seltiz.

Lägret vid Ramnau, den 25 Sept.

Så haſtigt, ſom jag trodde lärer du ej få underrättelſe om en ſlaktning om hvilken jag en gång ſkall kunna ſäga: der var jag med. Vi hafva inryckt i ett nytt läger och hålla oſs ſtilla.

Du lärer läſa mycket om oſs i tidningarne. Men andra ſaker, än man der läſer, har jag att berätta dig. Jag lefver och verkar i känſlan af en ny vänſkap, ſom värmer, upphöjer och ſkall ſom jag hop-
Gr. Don. 5.
pas

ſätta ſig i anſeende.

den 28 Sept.

Nu vet jag redan mera. Min St Julien är ej fransos. Låt mig berätta dig, huru han upptäckte det, och beundra ödets ſkickelſer.

Flera gånger ſutto vi långt in på nätterna, och talte med hvarandra om åtſkilligt. Under det att den ena ~~tanken mötte den andra~~ den ena känſlan mötte den andra, utvecklade ſig många dunkla föreſtällningar ~~ut~~ inom mig, och mången klar blef bekräftad. Genom deſſa bekräftelſer blef våra ſjälars förvantſkap upplyſt. Hvad min vän har tänkt, har jag åtminſtone känt. Våra väſendens väſende är ett.

Omdömen bana vägen för berättelſer. Snart erfor jag af min vän ſjelf, att han tillfälligtvis hade fått ſett mig ſtrax efter min ankomſt till armen. Likſom drifven af en ande ſkydde han ſedermera ingen möda att få närmare underrättelſe om mig, och fattade ſluteligen det bequämligaſte tillfället att genom Löjtnant v. R— utforſka, hvad jag ſom menniſka egenteligen ville och förmådde.

Du känner mig, Seltiz! du vet, huru all värma äfven uppvärmer mig. Mitt hjerta och mitt lefnadslopp ligger öppet för den man, ſom jag tror, men ovillkorligt fordrar jag af honom ſamma förtroende. Märker jag då, att han träder tillbaka, och innom ſig väger och öfverlägger, om det ännu är rådligt att ſäga allt, då jag med en barnſlig redlighet öfverlemnade mig åt honom; ſå ſpringer jag äfven tillbaka och blir kall ſom en hofman. Så gick det äfven denna gången. Så länge
Gref. Don. 7.
jag

12

Gundram ~~fatt~~
Dolbgrafosfelet
en korp, som
axel.
Korpen diteran
dett namn,
också kan du
titeln, ~~ty~~
Gundram: Jag
~~[illegible]~~
Korpen. Godt. —
härmed uppenb
Gundram. Nej
helst i löndom
Korpen. I contra
ni ~~[illegible]~~
i Tyskland, och
affattar afhan
Gundram. Har
lands knektar
marmer un
lappre. No val
Korpen. ditera
tid har fatta
Gundram. Det ha
Korpen ~~[illegible]~~ di
begåfvad ~~med~~
Gundram. — begåf
Korpen. diteran
Gundram. — slags.
Korpen. ~~[illegible]~~ di
förstånd och ho
Gundram. resan
~~och korpen [illegible]~~
båda händerne
framför honom
pen hvad angår
Korpen. Du ka
dig ned.

18

på ~~hela~~ bota mig för alla de ~~[illegible]~~ starmerier, i hvilka jag låg sjuk. Det gifves väl, utom vår kung, äfven menniskor, som naturen insände i verlden med kungliga själar.

När man har gjort ett stort fynd, erinrar man sig gerna efteråt alla de omständigheter, som åstadkommo vår lycka. Jag begynner således återigen min berättelse med småsaker. De gemensamma måltiderna i lägret utgöra ej ~~någon~~ en ringa del af våra krigiska tidsfördrif. Då jag beslutit, att taga folket sådant som jag fannt det, inlät jag mig med ett sällskap, och fann snart den anmärkningen riktig, att en gemensam fara närmare förenar menniskorna, och gör dem mindre ceremoniösa, mindre misstänksamma och vid detta tillfället bättre.

I ett glättigt lynne — i dag är det tre dagar sedan — stötte vi glasen tillsammans för alla Preussares lycka, då en obekannt officer, i svart husar-uniform, af förträfflig växt, med ett rommerskt ansikte och en blick, som rörde oss alla, insteg i vårt tält, och, just som vi, i det vi sågo opp på honom nedsatte de fulla glasen, stod stilla. Han bockade sig hastigt för sällskapet, vinkade med en vänlig alfvarsamhet åt Löjtnant von K---, som satt jemte mig, fattade mig dervid med en blick, som om han ville stjäla ~~de~~ mina hemligaste tankar ur min själ, och gick ut med Löjtnanten.

Vår konung undantagen, har ej någon menniska under mitt lif, gjort ett sådant intryck på mig. Äfven sällskapet intresserade sig enhälligt för honom. Midt under vår glättighet hade vi blifvit alfvarsamma som filosofer, och sutto några minuter, innan den ena frågade den andra: Hvem var den der? men ingen erindrade sig hafva sett honom förut.

Ändtligen återkom Löjtnant von K-- — en fadd och sött menniska — skrattande, gjorde en ganska hemlighets-full grimas, återtog sin plats jemte mig, och smilade åt mig ~~i ett~~ oupphörlig

Du vet att jag ingen ting mindre kan tåla, än ett enfalldigt ansikte med viktiga miner; och att dessa minerna spelte mot mig, var omöjligt att uthärda.

"Hvem var den der Husar-officern?" frågade jag helt kort.

En

försmädlig blick först mig och derpå fruntimret, som hade vänt oss båda ryggen, och syntes bese postiljonernas arbete, hvilka voro sysselsatte med, att ~~åter ställa~~ ~~vagnen~~ i ordning ställa vagnen.

"Ni är förmodeligen från Frankrike?" — frågade jag, och beklagade, utan att afvänta svar, fruntimret, äfven för honom.

"Ja, — föll han mig hastigt i talet — vi äre från Frankrike. Vi hafve redan haft åtskilliga dylika ledsamheter" — Och nu begynte han att harangera, som det är vanligt hos en fransos, ej dumt, så mycket jag kan påminna mig; men hvarom? det vet jag ej. — Mina ögon måtte ~~be~~ väl hafva förrådt min ringa uppmärksamhet; ty blott jag gjorde en rörelse, var han med hand och fot emellan mig och sin dam, som han till min förskräckelse nu till och med kallade sin Fru. I hundrade granna fraser, den ena konstigare än den andra, bad han mig gå, och jag gick ej. —

Jag ville ännu en gång se dessa enda ögon, mot hvilka allt, hvad jag annars kunde få se, ej syntes mig värdt att omtalas.

Vi manövrerade ~~ett~~ beständigt; höflighet mot höflighet; till dess han hastigt, ~~som~~ Lik som han trampat på en orm, sprang bort till sin dam, och hviskade henne något i örat. Hon svarade ej, men gick ett par steg längre ifrån oss, och jag märkte redan, att hon ej åter skulle se på mig. Ännu raskare än förut talade nu den ~~artiga mannen~~ ohederlige karln om Träffningen vid Hastenbeck

---

— "En af mina
oemotsägeligen
tjenare åt en
Derpå fladdra
är i vår tjenst,
dödlig; ett oreg
så vida jag v
Grefve St. Jul
"Det gör n
dermed våra
Då vi
de blinkat åt
lät honom
"Om ni v
hans St. Julie
talte annorlun
"Jag säg
— "Han har
jag just icke
rättar sig om
Vet ni, ho
"Ach! —
send gånger om
mig, helt och
för allt i verl
mitt löfte." —
Och ej h
Han gno
omöjligen låta
Gå ni, sa
ej hållit ert lo
~~[illegible]~~.

satta sig i a

Nu vet jag re
kunn han upp
Flera gån
åtskilligt. Und
andra, utveckl
gen klar blef
vänskap upp
kant. Våra
Omdöme
att han till f
till armén.
gen möda att
dit begvämliga
jag som men
Du ka
värmer mig
den man;
samma fötn
och innom
att säga al
mig åt hon
som en hofn
Gref. Don.

ka jag låg ſjuk. — Det gifves väl,
ren inſände i verlden med kung-

rar man ſig gerna efteråt alla de
a. — Jag begynner ſåledes återigen
ſamma måltiderna i lägret utgö-
tidsfördrif. Då jag beſlutit, att
t, inlät jag mig med ett ſäll-
gen riktig, att en gemenſam ſa-
h gör dem mindre ceremonioſa,
tta tillfället bättre. —
tre dagar ſedan — ſtötte vi glaſen
då en obekannt officer, i ſvart
d ett rommerſkt anſikte och en
ſält, och, juſt ſom vi, i det vi
glaſen, ſtod ſtilla. Han
nkade med en vänlig allvarſam-
att jemte mig, fattade mig der-
ſjäla ~~de~~ mina hemligaſte
ned Löjtnanten. —
ej någon menniska under mitt
mig. Äfven ſällſkapet intreſſe-
tt under vår glättighet hade
fer, och ſutto några minuter,
: Hvem var den der? men inge
förut.
von K— — — en ſadd och ſött
ganska hemlighets-full grimas,
milade åt mig ~~i ett~~ oupphörligt
ndre kan tåla, än ett enfall-
och att deſſa minerna ſvette
a.
icern?" frågade jag helt kort.

En

t mig och derpå fruntimret, ſom
s beſe poſtiljonernas arbete, hvil-
~~nen~~ i ordning ſtälla vagnen.
rike?" — frågade jag, och bekla-
ret, äfven för honom. —
talet — vi äro från frankrike.
ledſamheter" — Och nu begyn-
vanligt hos en fransos, ej dumt,
hvarom? det vet jag ej —
rrådt min ringa uppmärk-
elſe, var han med hand och
han till min förſkräckelſe
hundrade granna fraſer, den ena
g gå, och jag gick ej —
lsa enda ögon, mot hvilka
ſyntes mig värdt att omtalas.
ghet mot höflighet; till deſs
nå en orm, ſprang bort till
t i örat. Hon ſvarade ej,
ån oſs, och jag märkte redan,
g. Ännu raſkare än förut
Träffningen vid Haſten-
beck

— "En af mina vänner," — ſvarade ſockerbilden med en min, ſom oemotſägeligen beviſte, att han ej en gång kunde vara kammartjenare åt en ~~ſådan~~ man, ſom den ~~var~~, hvilken nyſs var i tältet. Derpå ſladdrade han vidare. "Denna mannen har redan varit ett år i vår tjenſt, men är ſällan ſynlig i ſällskaper; en beſynnerlig dödlig; ett original. Han hatar all konverſation, ~~och~~ är likväl, ſå vida jag vet, till ~~ſin~~ nation en fransos. Han kallar ſig Grefve St. Julien." —

"Det gör mig ondt, att han är ~~en~~ franſos," ſade jag, och lät det dermed vara ſlut.

Då vi reſte oſs opp ifrån bordet ryckte Löjtnan K— —, ſom hade blinkat åt mig derefter ſom förut, mig mycket artigt i armen. Jag lät honom föra mig utom tältet.

"Om ni viſste," begynte han i ſin vanliga ~~ton~~ — "om ni viſste huru St. Julien intreſſerar ſig för er, ſå vill jag ſlå vad, att ni tänkte annorlunda om hans landsmän —

"Jag såg ~~[illegible]~~ uppmerkſamt på honom."

— "Han har ~~ſå~~ underrättat ſig ſå noga om er, med en — nyfikenhet kan jag juſt icke ſäga, men med en värma, juſt ſom en ~~[illegible]~~ älſkare underrättar ſig om ſin flicka." —

"Vet ni, hvad ni ſäger?" frågade jag, och lyfte opp handen.

"Ach! — ropade den ſtackars menniſkan, — Jag ber hundratuſend gånger om förlåtelſe för jemförelſens ~~ſkull~~. Den undföll mig, helt och hållet utan afſikt. Och jag måſte be er, att ni för allt i verlden ej förråder mig. Jag har gifvit St. Julien mitt löfte." —

Och ej hållit det! afbröt jag ſyndarn med eftertryck.

Han gnodde händerna, och munnen ſtod halföppen. Så ſtum; Jag kunde omöjligen låta honom draga ſig ~~ſå~~ ~~[illegible]~~ ur ſpelet.

Gå ni, ſade jag, ſtrax åſtad och underrätta er vän, att ni ej hållit ert löfte; — annars ſkall jag gå. Detta öfverraſkade honom.

ſätta ſig i anſeende.

den 22 Sept.

Nu vet jag redan mera. Min St Julien är ~~g~~ fransos. Låt mig berätta dig, huru han upptäckte det, och beundra ödets ſkickelſer.

"Flera gånger ſutto vi långt in på nätterna, och talte med hvarandra om åtſkilligt. Under det att den ~~tanke~~ ena ~~mötte den andra~~ den ena känslan mötte den andra, utvecklade ſig många dunkla föreſtällningar ~~i~~ inom mig, och mången klar blef bekräftad. Genom deſſa bekräftelſer blef våra ſjälars förvantſkap upplyſt. Hvad min vän har tänkt, har jag åtminſtone känt. Våra väſendens väſende är ett. —

Omdömen bana vägen för berättelſer. Snart erfor jag af min vän ſjelf, att han tillfälligtvis hade fått ſett mig ſtrax efter min ankomſt till armén. Likſom drifven af en ande ſkydde han ſedermera ingen möda att få närmare underrättelſe om mig, och fattade ſlutligen det begvämligaſte tillfället att genom Löjtnant v. K— utforſka, hvad jag ſom menniſka egenteligen ville och förmådde.

Du känner mig, Seltiz! du vet, huru all värma äfven uppvärmer mig. Mitt hjerta och mitt lefnadslopp ligger öppet för den man, ſom jag tror; men ovillkorligt fordrar jag af honom ſamma förtroende. Märker jag då, att han träder tillbaka och innom ſig väger och öfverlägger, om det ännu är rådligt att ſäga allt, då jag med en barnslig redlighet öfverlemnade mig åt honom; ſå ſpringer jag äfven tillbaka och blir kall ſom en hofman. Så gick det äfven denna gången. — Så länge

Gref. Don. 7.

jag

12

Guntram ~~fatt~~
Dolbgrafsfelet
en korp, som
axel.
Korpen diterand
blott nama, C
också kan du
kiteln, ~~tj~~
Guntram: Jag
~~[illegible]~~
Korpen. Godt.—
hämnd uppenb
Guntram. Nej.
helst i London
Korpen. I contra
jen ~~[illegible]~~
i Tyskland, och
affattar af han
Guntram. Har j
lands knektar
är marmer un
happre. No, val
Korpen. ditera
tid har fatta
Guntram. Det ha
Korpen ~~hur~~ din
r begåfvad ~~med~~
untram.— begåfv
rpen. diterand
ntram.— slags.
orpen. ~~vis~~ din
förstånd och ho
untram. resand
~~och korpen b~~
båda händerne
framför honom
nen hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

20.

— "Ni lärer väl ej göra affaire utaf ſkämt, Herr Grefve!" —
"Ännu mindre ſkämt utaf affaire, och aldraminſt med er." — nu ſtod han der åter och bet på läpparne.

"Ni vill ej gå? frågade jag vidare.

"Min Gud! Hvad ni är för en menniſka! — begynte han ~~åter~~ åter ~~re~~ — Tänk blott — Hvad gagnar det er, om jag går? Låt nu allt vara väl igen. Ni ſkämtar; är det ej sant? Er hand, min båſta vän! Ni borde tacka mig.

"Tacka? ropade jag — Så ſvårt lärer jag ej hafva förſyndat mig, att jag måſte tacka er för något.

Detta bragte nu hans feghet ur ſin jemvigt.

— "Herr Grefve, ni blir ſårande! — Upphör, heller och ſer jag mig nödgad att fordra upprättelſe." —

"Den ſkall ni få, min lilla Herre!" ſade jag och klappade honom på axeln. Till den ~~fattiga~~ ſlyngelns ~~ſkälmens~~ olycka, hade vår ordväxling dit fört åtſkilliga officerare af våra bekanta. Gerna eller ogerna; han måſte utfordra mig.

Bäſta Seltiz, då jag nu har vigtigare ſaker att ſäga, ſå låt mig ej förlora ett ord öfver frågan, huruvida jag gjorde rätt eller orätt deri, att jag ſatte den ſtackarn i detta tvång. Du tycker ju annars mycket om att förbättra menniſkor. Jag har ſäkert förbättrat denna pratmakarn på lång tid. Det gör mig i allmänhet ondt, att man moraliſerat ſå mycket öfver duellen, då erfarenheten länge ſedan lärt, att allt prat ej gör något. Det vore verkeligen klokare, att man ej hölle den för ett prof af ära. Men då man en gång håller den derföre, och denna känſla af ära hos menniſkorna är något ſannt och heligt, ~~men~~ fast ytrandet ~~af~~ deraf ofta är paradoxt, ſå betjenar man ſig af denna fördom, ſom i ſjelfva verket kommer ur en god källa, på ſammaſſätt ſom läkarn af gift, man va

der

förſmädlig blick först mig och derpå fruntimret, ſom hade vänt oſs båda ryggen, och ſyntes beſe poſtiljonernas arbete, hvilka voro ſyſſelſatte med, att ~~återſtälla~~ ~~vagnen~~ i ordning ſtälla vagnen.

"Ni är förmodeligen från Frankrike?" — frågade jag, och beklagade, utan att afvänta ſvar, fruntimret, äfven för honom.

"Ja, — föll han mig haſtigt i talet — vi äre från Frankrike. Vi hafve redan haft åtſkilliga dylika ledſamheter" — Och nu begynte han att harangera, ſom det är vanligt hos en franſos, ej dumt, ſå mycket jag kan påminna mig; men hvarom? det vet jag ej. — Mina ögon måtte ~~h~~ väl hafva förrådt min ringa uppmärkſamhet; ty blott jag gjorde en rörelſe, var han med hand och fot emellan mig och ſin dam, ſom han till min förſkräckelſe nu till och med kallade ſin Fru. I hundrade granna fraſer, den ena konſtigare än den andra, bad han mig gå, och jag gick ej. —

Jag ville ännu en gång ſe deſſa enda ögon, mot hvilka allt, hvad jag annars kunde få ſe, ej ſyntes mig värdt att omtalas.

Vi manövrerade beſtändigt ~~ett~~; höflighet mot höflighet; till deſs han haſtigt, ~~ſom~~ Lik ſom han trampat på en orm, ſprang bort till ſin dam, och hviſkade henne något i örat. Hon ſvarade ej, men gick ett par ſteg längre ifrån oſs, och jag märkte redan, att hon ej åter ſkulle ſe på mig. Ännu raſkare än förut talade nu den ohederlige karln ~~ärliga mannen~~ om Träffningen vid Haſtenbeck

---

der det onda t
respekt.
Så snart jag
skref jag en
Så framt ~~Om~~ det
vågar ~~je~~ jag
den godh
menniska
Hvilket infall
dess följder, och
vi nästan alltid
ser ~~vår~~ under lefna
väl ej var någo
form äfven så
Med flit
hemligen förnöjt
som ~~vid~~ då jag först ~~fattat~~
under mitt linn
sig, ~~hvilket~~ ho
mig ej annat
Jag var o
mörkna.—
Emellertid vo
full rörelse. M
om försiktighet
gjorde slut på
Försiktighet
på Pistoler, och
Mot afton h
Gr. Don. 6.
satta sig i a
Nu vet jag re
kunde han upp
Flera gån
åtskilligt. Unde
andra, utveckl
gen klar blef
vantskap upp
kant. Våra
Omdöme
att han tillf
till armén.
gen möda, att
dit beqvämliga
jag som men
Du ka
värmer mig
den man,
samma fött
och innom
att säga al
mig åt hone
som en hofm
Gref. Don.

skämt, Herr Grefve!" —
, och aldramiſt med er." —
läpparne.
re.
enniſka! — begynte han ~~[illegible]~~ åter
er, om jag går? Låt nu all
t ej sant? Er hand, min bä
lärer jag ej hafva förſyndat mig,
ur ſin jemvigt.
! — Upphör, heller och ſer jag
Herre! ſade jag och klappa
a ~~ſkälmens~~ ſjupvarng olycka, hade vär
are af våra bekanta. Gerna
ig.
vigtigare ſaker att ſäga, ſå
gan, huruvida jag gjorde
n ſtackare i detta tvång. Du
förbättra menniſkor. Jag
pratmakarn på lång tid.
tt man moraliſerat ſå mycket
nge ſedan lärt, att allt prat
klokare, att man ej hölle
å man en gång håller den de
menniſkorna är något ſann
af ofta är paradoxt; ſå betje
i ſjelfva verket kommer ur
om läkarn af gift, man va
der

t mig och derpå fruntimret, ſom
ts beſe poſtiljonernas arbete, hvil
~~[illegible]~~ i ordning ſtälla vagnen.
rike?" — frågade jag, och bekla
ret, äfven för honom.
talet — vi äre från frankrike.
ledſamheter" — Och nu begyn
anligt hos en franſos, ej dumt,
hvarom? det vet jag ej.
rådt min ringa uppmärk
elſe, var han med hand och
han till min förſkräckelſe
hundrade granna fraſer, den ena
ig gå, och jag gick ej.
ſa enda ögon, mot hvilka
i ſyntes mig värdt att omtala.
ghet mot höflighet; till deſs
nå en orm, ſprang bort till
t i örat. Hon ſvarade ej,
ån oſs, och jag märkte redan,
g. Ännu raſkare än förut
Träffningen vid Haſten=
beck

der det onda till godt, ſätter narrarna i förſkräckelſe och ſig i respekt.

Så ſnart jag hade Löjtnant von K—s utmaning i mina händer, ſkref jag en biljett, hvars afskrift jag här bilägger.

Till Grefven ~~von~~ af St. Julien.

Så framt ~~Om~~ det ej är ſannt, att ni är en af Löjtnant v. K—s vänner, ~~ſå~~ vågar jag ~~ej~~ förmycket, då ~~xxx~~ jag ~~anhaller, att ni ville~~ Ber Eder vara af den godheten ~~och~~ ſekundera i en hedersſak mot denna menniſka, ~~ſom~~ hvilken föreger ſig vara er vän.

Franz Grefve ~~af~~ Donamar.

Hvilket infall! hör jag dig ropa. Men tadla det ej, innan du ~~har fått veta~~ känner deſs följder, och låt mig vid ~~detta~~ tillfälle ännu en gång ſäga dig, att vi naſtan alltid hafva ~~ett infall att tacka~~ att tacka ett infall för de ſkönaſte händelſer ~~vårt~~ under lefnad, ~~[illegible]~~ hvars djerfhet dock i början förskräckte oſs, men likväl ej var något annat än en hviskning af den himmelſka genius, ſom äfven så väl följer oſs ſom ~~vår~~ Sokrates.

Med flit hade jag ej utſatt något, huru? när? och hvar?, och hemligen förnöjt mig med det hoppet, att ſå bedja denna ovanliga man, ſom ~~vid förſta anblicken~~ då jag förſta gången ſåg honom, förekom mig ſå märkvärdig, vara välkommen under mitt linne-tak. Svaret: att han på ~~viſs~~ utſatt tid ſkulle infinna ſig, ~~hvilket~~ ~~[illegible] lät~~ hvilket han muntligen ~~lät~~ lät ſäga mig genom min betjent, lät mig ej annat förmoda.

Jag var orolig, ſatt och gick än här än der, då det begynte att mörkna.

Emellertid voro beskickningar emellan mig och min motſtåndare i full rörelſe. Man ville ganska vidt och bredt demonſtrera för mig om förſiktighets reglor och befarad kaſsation. Mina afgörande ſvar gjorde ſlut på allt pratet.

Förſiktighets-reglorna gingo derpå ut, att vi ej i lägret kunde ſlåſs på Piſtoler, och ej en gång om dagen. Jag ſade, det är nu månljuſt.

Mot afton hade jag åtſkilligt att uträtta hos Generalen, och gaf
min

r. Don. 6.

ſatta ſig i anſeende.

---

den 28 Sept.

Nu vet jag redan mera. Min St Julien är ~~j~~ franſos. Låt mig berätta dig, huru han upptäckte det, och beundra ödets ſkickelſer.

Flera gånger ſutto vi långt in på nätterna, och talte med hvarandra om åtſkilligt. Under det att den ena ~~tanke~~ tänkte ~~mötte den andra~~, den ena kände, mötte den andra, utvecklade ſig många dunkla föreſtällningar ~~till~~ inom mig, och mången klar blef bekräftad. Genom deſſa bekräftelſer blef våra ſjälars förvantſkap upplyſt. Hvad min vän här tänkt, har jag åtminſtone känt. Våra väſendens väſende är ett.

Omdömen bana vägen för berättelſer. Snart erfor jag af min vän ſjelf, att han tillfälligtvis hade fått ſett mig ſtrax efter min ankomſt till armen. Likſom drifven af en ande ſkydde han ſedermera ingen möda att få närmare underrättelſe om mig, och fattade ſlutligen det bequämligaſte tillfället att genom Löjtnant v. K— utforska, hvad jag ſom menniſka egentligen ville och förmådde.

Du känner mig, Seltiz! du vet, huru all värma äfven uppvärmer mig. Mitt hjerta och mitt lefnadslopp ligger öppet för den man, ſom jag tror; men ovillkorligt fordrar jag af honom ſamma förtroende. Märker jag då, att han träder tillbaka och innom ſig väger och öfverlägger, om det ännu är rådligt att ſäga allt, då jag med en barnslig redlighet öfverlemnade mig åt honom; ſå ſpringer jag äfven tillbaka och blir kall ſom en hofman. Så gick det lifven denna gången. Så länge
jag

Gref. Don. 7.

min betjent befallning, att han ej skulle låta Grefven gå, om han kom under det jag var borta. Jag skyndar tillbaka. Det är redan mörkt. Ingen St. Julien hade varit der. Den ena timman efter den andra går förbi. Det kommer ingen St. Julien.

Det gjorde mig ganska ondt om den menniskan, hvilken jag reknat på, nästan som på mig sjelf.

Mot midnatten knäppte jag på mig min pallasch ~~värjan~~, svepte in mig i en blå kappa, och gick utan sekundant.

Det var vid yttersta ändan af lägret som vi kommit öfverens att råkas. De närmsta posterne voro vundne.

Då jag ankom ~~och~~ rekognoskerade, så hvarken sågs eller hördes utaf ~~af~~ någon fiende. Tiden hade jag ej försummat, ej heller förfelat stället. ~~Ha~~ Skulle jag sådeles hafva att göra med idel stackare? Denna tanke gjorde min blod ännu hetare. Eftertänkande huru det var möjligt att man ej hade begrepp om ära och ordhållighet ~~ande~~, gick jag med starka steg fram och tillbaka, och såg ej omkring mig.

I det samma stod en lång man jemte mig, likson jag insvept i en blå kappa, och sade på fransyska:

Herr Grefve, jag ber er om förlåtelse.

Idet han talade igenkände jag St. Julien; och hade jag blott sett honom riktigt i ansiktet, så skulle hans lugna min hafva, lik Moses då han med sin staf stillade röda hafvets vågor, forvandlat mitt gäsande missnöje till ett orörligt lugn i samma ögonblick det uppbrusade. men med hufvud och själ fullt af elaka tankspöken, såg jag äfven St. Juliens bild vanställd för mig, och såg ej en gång på honom.

"Hvarföre?" — frågade jag hastigt, just som han bad mig om förlåtelse, men slog ~~tillika~~ det samma min kappa tillbaka, och lade handen på pallaschen ~~värjan~~.

Han blef stående lugn, kastade äfven sin kappa tillbaka och lade handen på sin sabel.

"Jag var här för en half timma sen, — fortfor han lugn och med en fast men öm ton — för att sekundera er, då Löjtnant K— lät genom Fändrick G— göra sin ursäkt i afseende på ~~för~~ oförmodade orders ~~skull~~. Jag förstod det, gick sjelf tillbaka med Fändrick G— — Ni kan gissa hvad som följer. Löjtnant K.. är af en ansedd familj, en rik man

enda

han med en försmädlig blick först mig och derpå fruntimret, som hade vänt oss båda ryggen, och syntes bese postiljonernas arbete, hvilka voro sysselsatte med att ~~åter ställa~~ ~~vagnen~~ i ordning ställa vagnen.

"Ni är förmodeligen från Frankrike?" — frågade jag, och beklagade, utan att afvänta svar, fruntimret, äfven för honom.

"Ja, — föll han mig hastigt i talet — vi äro från Frankrike. Vi hafve redan haft åtskilliga dylika ledsamheter." — Och nu begynte han, att harangera, som det är vanligt hos en fransos, ej dumt, så mycket jag kan påminna mig, men hvarom? det vet jag ej. — Mina ögon måtte ~~ha~~ väl hafva förrådt min ringa uppmärksamhet; ty blott jag gjorde en rörelse, var han med hand och fot emellan mig och sin dam, som han till min förskräckelse nu till och med kallade sin Fru. I hundrade granna fraser, den ena konstigare än den andra, bad han mig gå, och jag gick ej. —

Jag ville ännu en gång se dessa enda ögon, mot hvilka allt, hvad jag annars kunde få se, ej syntes mig värdt att omtalas.

Vi manövrerade beständigt ~~ett~~; höflighet mot höflighet; till dess han hastigt, lik ~~som~~ som han trampat på en orm, sprang bort till sin dam, och hviskade henne något i örat. Hon svarade ej, men gick ett par steg längre ifrån oss, och jag märkte redan, att hon ej åter skulle se på mig. Ännu raskare än förut talade nu den skeporlige karlen ~~ärliga mannen~~ om Träffningen vid Hastenbeck

lle låta Grefven gå, om han
dar tillbaka. Det är redan
den ena timman efter den an
lien.
menniſkan, hvilken jag reknat
g min pallaſch ~~värja~~, ſväpte in mig i
et ſom vi kommit öfverens
ndre.
hvarken ſågs eller hördes utaf
ej heller förfelat ſtället. ~~H~~
idel ſtackare? Den ena tanken
kande huru det var möjligt
rdhållighet ~~ande~~, gick jag med ſtor-
omkring mig.
n jemte mig, likſom jag inſvept
telſe.
t. Julien; och hade jag blott
~~[illegible]~~ hans lugna min hafva,
röda hafvets vågor, förvandlat
t lugn i ſamma ögonblick det
äl fullt af elaka tankspöken,
tvåld, för mig och ſåg ej en gång på honom:
juſt ſom han bad mig om för
lbaka, och lade handen på pallaſchen ~~värjan~~
äfven ſin kappa tillbaka och
n, — fortfor han lugn och ~~med~~ en
da, då Löjtnant K— lät genom
modade orders ~~full~~ Jag för
ik G— — Ni kan giſſa hvad
anſedd familj, en rik mans
end

t mig och derpå fruntimret, ſom
o beſe poſtiljonernas arbete, hvil-
~~[illegible]~~ i ordning ſtälla vagnen.
ike?" — frågade jag, och bekla-
ret, äfven för honom.
talet — vi äre från frankrike.
ledſamheter" — Och nu begyn-
anligt hos en franſos, ej dumt,
hvarom? det vet jag ej.
rådt min ringa uppmärk-
lſe, var han med hand och
han till min förſkräckelſe
hundrade granna fraſer, den ena
g gå, och jag gick ej.
sa enda ögon, mot hvilka
i ſyntes mig värdt att omtala.
ghet mot höflighet; till deſs
nå en orm, ſprang bort till
t i örat. Hon ſvarade ej,
ån oſs, och jag märkte redan,
g. Ännu raſkare än förut
Träffningen vid Haſten-
beck

---

enda arfvinge, och vet att ni fäktar bra. Herr Grefve, om jag får råda er, ſå anſer ni ſaken ſom afgjord. Vi ſkola alle tiga."

Så förſtämd ſom jag nu var, bragte detta alla mina lifſandar i ordning. Skulle jag ſe alfvare eller förſmädelſe i detta förslag? Mitt elaka lynne ſade: förſmädelſe; och således frågade jag haſtigt:

„Förmodeligen är ni ockſå, Min Herr Grefve, en rik mans arfvinge, och vet ni ockſå att jag fäktar bra.

Ack! att ni juſt frågar mig det!" Mer ſvarade han ej. Jag ſåg på honom. Han log. Det var ett ſmärtsfullt ~~leende~~ löje.

Nu brusade hela mitt elaka lynne öfver.

„Fy!, hvilka uſla konſter af fegheten!" ropade jag med frånvändt anſikte.

„Efter ni ej vill annorlunda" — ſade den underliga menniſkan, alltid ſig lik; och i ~~ſamma~~ ögonblicket var hans ſabel bar. I ſamma ögonblick ~~Den~~ äfven min pallaſch ~~värja~~ emot honom. Våra kappor ned föllo bakom oſs på marken.

En ſådan duell, min Seltiz! Nej, under all den tid jag kunnat föra värjan har jag ej fäktat med en ſådan vällust. Det var, ſom ~~jag~~ ſprängde jag kedjor! Så lätt blef mitt hjerta. Han, något ſtörre än jag, och ~~de~~ deſutom magrare, i den bäſta ſtällning, jag, ſå ſnart jag märkte hvilken ~~ſtridare~~ fiende jag hade mot mig, äfven ſå väl fattad med ſammanträngd ſtyrka i mullen; och, ſom vi båda blott voro halfklädde, alla lemmarne i fri rörelſe. Hugg på hugg, parad på parad följde hvarandra ſom på en fäktſal, och månan ſken vänligt dertill, då deſs milda ljus kaſtades än hit än dit af våra klingor.

„Känna vi hvarandra?" frågade den ſvarta huſarn, när de mattare huggen förrådde, att bådas armar begynte, att hafva känning af ſitt arbete.

„Så tillåta vi oſs en paus"! ropade jag, och förſta förſöket var gjordt. Med ~~värjan~~ pallaſchen framför mig ned~~ſänkt~~ ſtött i ~~mullen~~ moſſen, på ett beſynnerligt ſätt lugn i min ſjäl, betraktade jag hjelten framför mig, uppifrån och nedför. Någon ting tvang mig, att bedja honom om förlåtelſe; men jag kunde ej finna det rätta ordet, och han teg. Hans ~~[illegible]~~ öppna glada blick mot ~~hans~~ den anſiktes dyſtra ſtämpel i hans anſikte ſade mig, att han ſåg med glädje ~~ned~~ i min ſjäl

ſätta ſig i anſeende.

---

den 28 Sept.

Nu vet jag redan mera. Min St Julien är en franſos. Låt mig berätta dig, huru han upptäckte det, och beundra ödets ſkickelſer.

Flera gånger ſatto vi långt in på nätterna, och talte med hvarandra om åtſkilligt. Under det att den ena tanken mötte ~~mötte den andra~~ den ena känslan mötte den andra, utvecklade ſig många dunkla föreſtällningar ~~ut~~ inom mig, och mången klar blef bekräftad. Genom deſſa bekräftelſer blef våra ſjälars förvantſkap upplyſt. Hvad min vän har tänkt, har jag åtminſtone känt. Våra väſendens väſende är ett.

Omdömen bana vägen för berättelſer. Snart erfor jag af min vän ſjelf, att han tillfälligtvis hade fått ſett mig ſtrax efter min ankomſt till armen. Likſom drifven af en ande ſkydde han ſedermera ingen möda att få närmare underrättelſe om mig, och fattade ſluteligen det begvämligaſte tillfället att genom Löjtnant v. K— utforſka, hvad jag ſom menniſka egenteligen ville och förmådde.

Du känner mig, Seltiz! du vet, huru all värma äfven uppvärmer mig. Mitt hjerta och mitt lefnadslopp ligger öppet för den man, ſom jag tror; men ovillkorligt fordrar jag af honom ſamma förtroende. Märker jag då, att han träder tillbaka och innom ſig väger och öfverlägger, om det ännu är rådligt att ſäga allt, då jag med en barnslig redlighet öfverlemnade mig åt honom; ſå ſpringer jag äfven tillbaka och blir kall ſom en hofman. Så gick det äfven denna gången. Så länge

jag

12

Guntram ſatt
Dolbegrafſel
en korp, ſom
adel.
Korpen deteran
dett namn, O
ockſå kan du
titeln, ~~ty~~
Guntram. Jag
~~Riddare~~
Korpen. Godt. —
Härmed uppen
Guntram. Ne
helſt i London
Korpen. I contra
ni ~~[illegible]~~
i Tyſkland, och
affattar af han
Guntram. Har
lands knektar
marmor un
tappre. Nå, väl
Korpen. deteran
tid har ſatt
Guntram. Det ha
Korpen ~~huru~~ dei
begåfvad ~~med~~
Guntram. — begåfv
Korpen. deteran
Guntram. — ſlags.
Korpen. ~~vis~~ dei
förſtånd och ho
Guntram. reſand
~~och korpen [illegible]~~
båda händerne
framför honom
en hvad angår
Korpen. Du ka
dig ned.

24.

ſjäl. Det var en helig paus. —

Ändtligen fattad af en brinnande uppbruſning, måſte jag antingen falla honom om halſen eller våga ännu ett förſök. Den haſtiga rörelſe, med hvilken jag uppfor, uppſtörde honom. Våra armar, ſom ſträfvade, att trycka våra hjertan tillhopa, upplyfte ſig åter mot hvar andra, och fäkt~~ningen~~ ~~den~~ det begynte å nyo.

Men jag fäktade dåligt. I en förvirring, ſom ~~en~~ hade jag ~~ſkulle~~ ſmidt emot min egen bror, parerade jag falſkt, och hans hugg träffade öfra delen af min arm. Han for tillbaka, ~~ſom om~~ likſom hade han ~~hade~~ begått ett mord. Mekaniſkt — ty mitt ſår hade ej förlamat min arm — högg jag efter, råkade honom ſtraxt ~~vid~~ öfvan plåten på faſtet, och han ſläppte ſin ſabel. —

Och, utan att tänka på mitt eller hans ſår, ſtörtate jag mig till hans hals. Han tryckte mig faſt till ſig. Våra hjertan ſlogo häftigt tillſammans. —

"Obegripliga menniſka, hvem är Ni!" var det enda jag kunde frambringa. —

"Jag ſökte något för mig, ſom jag ej funnit på en lång tid ~~ej mera~~ ſanne; och ~~jag~~ tror att mig ~~jag~~ åter funnit det. — Detta ſade han med en högtidlig och låg ton och räckte mig ſin ~~högra~~ hand. En ſjäl hög ſtrömmande med ögonen ſågo vi ~~ſjäl~~, ſågo ~~i~~ på hvarandra, och vårt blod ſammanflöt ~~om~~ ſåriga våra händers förbunds-tryck. —

Hvem vet, huru länge vi ſtått på detta fält~~et~~, om ej någon ſtört oſs? Ty, att våra blödande ſår ſvedo, ~~ſåg~~ kände vi ej. Himlen och jorden voro våra. —

Men man rörde ſig i grannſkapet.

"Kom, ſade St. Julien, hvad verlden ej kan förſtå, måſte hon ej heller erfara."

I haſt förbundo vi hvarandra med våra näsdukar, och gingo arm i arm till mitt tält. —

---

den 27 Sept.

Hvilken herrſkande menniſka är ej denna St. Julien! Hvilken kuſvande deſpotism är ej i hans tal och gerningar, utan att han någonſin ger ſig min af en, ſom vill göra ſig gällande! Aldrig märker du hos honom en enda affekt, om han ej finner för godt, att låta dig märka henne, och hvad ſom då genom~~lyſer~~ ſkiner alla moln~~en~~, är kärlek och en öm ſjäls-ſtorhet.

Då hvar och en ſom ſer honom, måſte, och han förſtår ſig på anſikten

e han me en förſmädlig blick förſt mig och derpå fruntimret, ſom hade vänt oſs båda ryggen, och ſyntes beſe poſtiljonernas arbete, hvilka voro ſyſſelſatta med, att ~~återſtälla vagnen~~ i ordning ſtälla vagnen.

"Ni är förmodeligen från Frankrike?" — frågade jag, och beklagade, utan att afvänta ſvar, fruntimret, åſyen för honom. —

"Ja, — föll han mig haſtigt i talet — vi äre från Frankrike. Vi hafve redan haft åtſkilliga dylika ledſamheter" — Och nu begynte han att haranguera, ſom det är vanligt hos en franſos, ej dumt, ſå mycket jag kan påminna mig, men hvarom? det vet jag ej. — Mina ögon måtte ~~be~~ väl hafva förrådt min ringa uppmärkſamhet; ty blott jag gjorde en rörelſe, var han med hand och fot emellan mig och ſin dam, ſom han till min förſkräckelſe nu till och med kallade ſin Fru. I hundrade granna fraſer, den ena konſtigare än den andra, bad han mig gå, och jag gick ej. —

Jag ville ännu en gång ſe deſſa enda ögon, mot hvilka allt, hvad jag annars kunde få ſe, ej ſyntes mig värdt att omtalas.

Vi manövrerade ~~ett~~ beſtändigt; höflighet mot höflighet; till deſs han haſtigt, ~~ſom~~ likſom han trampat på en orm, ſprang bort till ſin dam, och hviſkade henne något i örat. Hon ſvarade ej, men gick ett par ſteg längre ifrån oſs, och jag märkte redan, att hon ej åter ſkulle ſe på mig. Ännu raſkare än förut talade nu den ~~artiga mannen~~ ohejdlige karlen om Träffningen vid Haſtenbeck

---

VIII. Lau

Du kommer ej
~~ſkall~~ vill komma
ligt i lyckan,
något att göra
genom lifvet,
— Fredrika!
Hvilken ſenten
da kaſtat de
Ja, min
bröſtad, hvarfga
ledſen öfver hv
ven tokor m
för de fleſta
till något bä
borgarinna.
herſka öfver
figurer, der
ſe utflygt
höll du li
Barn,
ej gifvit dig en

ten, hjerta
mörkt och mag
den hjertligaſte
lan de ſvarta
han talar med
lig betraktar
ſvärmande öm
fatter ſjälens
högtidlighet,
ſätta ſig i a
Nu vet jag re
huru han upp
Flera gån
åtſkilligt. Under
andra, utvickla
gen klar blef
vänſkap upp
känt. Våra
Omdömen
att han tillfa
till armen.
gen möda att
det begvämliga
jag ſom men
Du ka
värmer mig.
den man,
ſamma ſtru
och innom
att ſäga al
mig at hon
ſom en hofm
Gref. Don.

uppbrytning, måste jag antin-
nna ett försök. Den hastiga rö-
~~våra~~ armar, som strefvade, att try-
eler mot hvar andra, och ~~fattaden~~

rring, som ~~du~~ hade jag ~~skulle~~ skridt
och hans hugg träffade öfra
hade han ~~hade~~ begått ett mord.
at min arm, hogg jag efter, rö-
örte han släppte sin sabel.
r hans sår, störtade jag mig till
våra hjertan slogo hastigt tillsammans.
det enda jag kunde frambringa.
enlang tid ~~ej mera~~ sanne; och
e han med en högtidlig och lag
själ strömmande, med dem ~~själ~~ så-
mmanflöt ~~om~~ kring våra händers

detta ~~fallet~~, om ej någon stört
vi ej. Himlen och jorden voro våra.
t.
en ej kan förstå, måste hon ej

ra näsdukar, och gingo arm i

den 27 Sept.
rna St. Julien! Hvilken kusvän-
n att han någonsin ger sig min
märker du hos honom en enda
låta dig märka henne, och
kärlek och en öm själs-storhet.
te, och han förstår sig på ansik
ten

t mig och derpå fruntimret, som
bese postiljonernas arbete, hvil-
~~ken~~ i ordning ställa vagnen.
ike?" — frågade jag, och bekla-
et, äfven för honom.
alet — vi äre från Frankrike.
edsamheter" — Och nu begyn-
anligt hos en fransos, ej dumt,
hvarom? det vet jag ej.
rådt min ringa uppmärk-
lse, var han med hand och
han till min förskräckelse
hundrade granna fraser, ben ena
ig gå, och jag gick ej.
sa enda ögon, mot hvilka
syntes mig värdt att omtala.
het mot höflighet; till dess
nå en orm, sprang bort till
t i örat. Hon svarade ej,
ån oss, och jag märkte redan,
g. Ännu raskare än förut
Träffningen vid Hasten-
beck

37.

VIII. Laurette von Wallenstedt till Fredrika von Glanzow.

Berlin d. 5 Oktob.

Du kommer ej, min bästa vän? Du skrifver ej en gång bestämt, när du ~~skall~~ vill komma? Hvad en flickas hjerta är för ett underligt hjerta! Sorglöst i lyckan, glättigt i olyckan! Flitig som en myra, der det ej har något att göra! och när det fordras en smula klokhet att hjelpa sig genom lifvet, orklöst som en ~~liten~~ silkesmask, då den tänker att spinna. — Fredrika! Fredrika! I hvad för en tänkebok har du nu läst? Hvilken sentens ur en gammal eller ny mormors-filosofi har öfverända kastat de ~~berömliga~~ förnuftiga föresatser, som du så berömligt fattat?

Ja, min Fredrika, vore du ett barn, en liten jungfru, som blef trångbröstad, hvarje gång månan sken i sängen för henne, så skulle jag vara ledsen öfver hvarje penndrag, hvarmed jag bevisste dig min kärlek. Äfven tokor måste vara i verlden, men som tokor äro de likvål för goda för de flesta männer. Men du, min Fredrika, synes vara bestämd till något bättre, än blifva en så kallad kelk-borgares fru kelk-borgarinna. Du har förstånd och således en naturlig kallelse att herska öfver allt, som ej har något. Uppfödd under styfkortels-figurer, der det var dygd, och ge golfvet ömma blickar, der hvarje utflygt af en naturlig själ tadlades som oanständighet, behöll du likväl ditt förstånd. Det är mycket.

Barn, du retar naturen till vrede, om du sörjer. Har hon ej gifvit dig en hel arsenal af förtrollade vapen, med hvilka du kan

---

25.

ten, hjertat slå starkare. St. Juliens ansikte är rommerskt bildat, mörkt och magert, hvarje muskel bearbetad af en stor själ. Uti dragen af den hjertligaste godhet har smärtan djupt präglat sig. Skrynklorna emellan de svarta ögonbrynen förlåta ~~dessa ej~~ ej heller helt och hållet ett löje. När han talar med känsla glittrar en tåra ur hans ögon; men mild och foglig betraktar han saker som ej angå honom. I hela hans väsende är en svärmande ömhet. Till och med tonen af hans röst har något utmärkt, som fattar själen. Dervid är han utan all affektation, utan den der pretiösa högtidlighet, genom hvilken svaga hufvud, liksom genom stora peruker, sätta sig i anseende.

den 28 Sept.

Nu vet jag redan mera. Min St Julien är ej fransos. Lät mig berätta dig, huru han upptäckte det, och beundra ödets skickelser.

Flera gånger sutto vi långt in på nätterna, och talte med hvarandra om åtskilligt. Under det att den ena tankan ~~mötte den andra~~, den ena känslan mötte den andra, utvecklade sig många dunkla föreställningar ~~uti~~ inom mig, och mången klar blef bekräftad. Genom dessa bekräftelser blef våra själars förvantskap upplyst. Hvad min vän har tänkt, har jag åtminstone känt. Våra väsendens väsende är ett.

Omdömen bana vägen för berättelser. Snart erfor jag af min vän sjelf, att han tillfälligtvis hade fått sett mig strax efter min ankomst till armén. Liksom drifven af en ande skydde han sedermera ingen möda att få närmare underrättelse om mig, och fattade slutligen det begvämligaste tillfället att genom Löjtnant v. K— utforska, hvad jag som menniska egenteligen ville och förmådde.

Du känner mig, Seltiz! du vet, huru all värma äfven uppvärmer mig. Mitt hjerta och mitt lefnadslopp ligger öppet för den man, som jag tror; men ovillkorligt fordrar jag af honom samma förtroende. Märker jag då, att han träder tillbaka och innom sig väger och öfverlägger, om det ännu är rådligt att saga allt, då jag med en barnslig redlighet öfverlemnade mig åt honom; så springer jag äfven tillbaka och blir kall som en hofman. Så gick det äfven denna gången. Så länge

Gref. Don. 7.

jag

24

själ. Det var en helig paus.

Ändtligen fattad af en brinnande uppbrusning, måste jag antingen falla honom om halsen eller våga ~~änna~~ ett försök. Den hastiga rörelse, med hvilken jag uppfor, uppstörde honom. Våra armar, som sträfvade, att trycka våra hjertan tillhopa, upplyfte sig åter mot hvar andra, och fäktningen det ~~den~~ begynte å nyo.

Men jag fäktade dåligt. I en förvirring, som ~~den~~ hade jag ~~skulle~~ strida emot min egen bror, parerade jag falskt, och hans hugg träffade öfra delen af min arm. Han for tillbaka, liksom hade ~~som om~~ han ~~hade~~ begått ett mord. Mekaniskt — ty mitt sår hade ej förlamat min arm — högg jag efter, råkade honom strax ofvan ~~vid~~ plåten på fästet, och han släppte sin sabel.

Och, utan att tänka på mitt eller hans sår, störtade jag mig till hans hals. Han tryckte mig fast till sig. Våra hjertan slogo häftigt tillsammans.

"Obegripliga menniska, hvem är Ni?" var det enda jag kunde frambringa.

"Jag sökte något ~~för mig~~ som jag ej funnit ~~på~~ en lång tid ~~ej mera~~ sanne, och ~~jag~~ tror att mig ~~jag~~ åter funnit det ~~—~~". Detta sade han med en högtidlig och låg ton och räckte mig sin ~~högra~~ hand. En själ hos främmande med den gang af vi ~~själ~~, sågo ~~i~~ på hvarandra, och vårt blod sammanflöt ~~om~~ genom våra händers förbunds-tryck.

Hvem vet, huru länge vi stått på detta ~~fältet~~ sätt, om ej någon stört oss? Ty, att våra blödande sår skedo, kände ~~äfte~~ vi ej. Himlen och jorden voro våra.

Men man rörde sig i grannskapet.

"Kom, sade St. Julien, hvad verlden ej kan förstå, måste hon ej heller erfara."

I hast förbundo vi hvarandra med våra näsdukar, och gingo arm i

---

26

jag sjelf ännu hade hemligheter, ~~varsnade~~ jag ej min väns förbehållsamhet; men då hans uppförande, efter detta rena utgjutande af mitt förtroende, blef hvad det förut var, så stutsade jag och teg.

Jag tror, att jag såg missnöjd ut. Han förändrade ej en min.

"Kära Donamar," sade han, vi vilje ej öfverila oss. Sättet på hvilket vi lärt känna hvarandra, är redan romantiskt nog. Låtom oss laga, att vår vänskap icke så ~~x~~ blir en roman. Den som kan tvifla, om det är sannt, att de menniskor, som äro skapade för hvarandra, ej känna sig vid första åsynen, kommer aldrig öfver Skolbegreppens i vänskapen. Men det är helt annat att känna, och helt annat att pröfva hvarandra. Å ömse sidor böra vi lära känna hvarandras svagheter. Och hvem tänker på svagheter under sympatiens första rus! Till mina svagheter hörer kanhända en för långt drifven förbehållsamhet. Men, kära Donamar, om tillexempel någon ~~fick~~ vetat, att jag ej är fransos utan Spanior, så vore jag förlorad. Banditer förfölja mig. Jag har ej begått någon förbrytelse, men ett pris är satt på mitt hufvud.

Blodet stelnade i mina ådror, då han utsade dessa orden; och han sade dem så lugnt.

Huru vill begriper ~~du~~ det, ~~du~~ med ditt förtroende på himmelens vägar? På denna menniskans hufvud är ett pris satt! Hvad äro då domstolar! Hvad är regering? — O! den tiden, då man gjorde sig ~~luft~~ rum med sin knytnäfve, då rättvisan var grundad på armstyrka, den tiden var en ~~gyllene~~ tid, mot vårt hyfsade sekel, då enligt ~~efter~~ lag och rätt ett pris står på en sådan menniskas hufvud.

Något dylikt yttrade jag åt honom, men han fortfor lugn.

"Bästa, hetsiga Donamar! Hvad bryr du dig om verldens lopp, när du blir dig sjelf trogen? Godt och ondt måste ~~ganska~~ litet röra oss, om det ej är vårt eget verk. Det åligger oss ej, att förbättra verlden utom oss, utan blott så vida dess försämring kunde taga sin början från oss. För öfrigt är för vår syn, allt hvad som sker, ett blindt och vildt ungefär. Jag tror på en den bästa verld, men jag begriper ej något deraf. Jag var en gång en lycklig menniska. Hvad jag egde, har jag förlorat, allt har jag förlorat. Blott af mig sjelf kan jag ej lemna något åt ödet. Jag hade en älskarinna och ~~en~~ vän. Min vän hette St Giuliano.

Sedan

uppbrasning, måste jag antin-
nna ett försök. Den hastiga rö-
om
Våra armar, som sträfvade, att try-
ler mot hvar andra, och fäktelse

ring, som ~~du~~ hade jag ~~skulle~~ smidt
ch hans hugg träffade öfra
~~om~~ hade han ~~hade~~ begått ett mord.
t min arm, högg jag efter, rö-
rkte han släppte sin sabel.
hans får, störtade jag mig till
våra hjertan slogo häftigt tillsammans.
det enda jag kunde frambringa.
enlang tid ~~ej mera~~ sanne; och.
, han med en högtidlig och lag
själ hon strömmande, ~~själ~~ så-
manflöt om våra händers

dette fallet, om ej någon stört
vi ej. Himlen och jorden voro våra.

n ej kan förstå, måste hon ej
a näsdukar, och gingo arm i

de jag ej min väns förbehållsam-
lla rena utgjutande af mitt för-
tsade jag och teg.
t. Han förändrade ej en min.
ilje ej öfverilas. Sättet på hvil-
intikt nog. Låtom oss laga, att
Den som kan tvifla, om det är
skapade för hvarandra, ej kän-
krig öfver Skolbegreppens i vän-
känna, och helt annat att pröf-
ri lära känna hvarandras svag-
ter under sympatiens första rus.
en för långt drifven förbehållsam-
mpel någon fick veta, att jag ej
förlorad. Banditer förfölja mig.
men ett pris är satt på mitt hufvud.
an utsade dessa orden; och han

förtroende på himmelens vägar?
pris satt! Hvad äro då domstolarne?
då man gjorde sig ~~lust~~ nem med
dad på armstyrka, den tiden
kel, då ~~efter~~ ovilligt lag och rätt ett
hufvud.

, men han fortfor lugn.
bryr du dig om verldens lopp,
ondt måste ~~ganska~~ litet röra oss,
ej, att förbättra verlden utom oss,
äga sin början från oss. För öf-
er, ett blindt och vildt ungefär. Jag
griper ej något deraf. Jag var
ng ägde, har jag förlorat, allt
kan jag ej lemna något åt ödet.
. Min vän hette St Giulians.

Sedan

VIII. Laurette von Wallenstedt till Fredrika von Glanzow.

Berlin d. 5 Oktob.

Du kommer ej, min bästa vän? Du skrifver ej en gång bestämdt, när du ~~skall~~ vill komma? Hvad en flickas hjerta är för ett underligt hjerta! Sorglöst i lyckan, glättigt i olyckan! Flitigt som en myra, der det ej har något att göra! och när det fordras en smula klokhet att hjelpa sig genom lifvet, orklöst som en ~~silkesm~~ Silkesmask, då den tänker att spinna. — Fredrika! Fredrika! I hvad för en tankebok har du nu läst? Hvilken sentens ur en gammal eller ny mormors-filosofi har öfverända kastat de ~~berömliga~~ förnuftiga föresatser, som du så berömligt fattat?

Ja, min Fredrika, vore du ett barn, en liten jungfru, som blef trångbröstad, hvar gång månan sken i sången för henne, så skulle jag vara ledsen öfver hvarje penndrag, hvarmed jag bevisade dig min kärlek. Af den tokor måste vara i verlden, men som tokor äro de likväl för goda för de flesta männer. Men du, min Fredrika, synes vara bestämd till något bättre, än blifva en så kallad kelk-borgares fru kelkborgarinna. Du har förstånd och således en naturlig kallelse att herska öfver allt, som ej har något. Uppfödd under styfskörtels-figurer, der det var dygd, och ge golfvet ömma blickar, der hvarje utflygt af en naturlig själ tadlades som oanständighet, behöll du likväl ditt förstånd. Det är mycket.

Barn, du retar naturen till vrede, om du sörjer. Har hon ej gifvit dig en hel arsenal af förtrollade vapen, med hvilka du kan

---

Sedan hans död bär jag hans namn, och ändrade det här till St. Julien, på det att ~~ej~~ Konungen, som ej vill hafva någon Italienare till Soldat, ej skulle fatta misstroende till mitt Italienska namn.

Då en gång talade min vän, med hvilken jag hittills blott talat franska, den renaste Tyska.

„Är andan öfver dig? Är du en apostel?" ropade jag.

„Jag var det," svarade han, då jag lärde Tyska; och derföre låter den råa Tyskan ibland alla menskliga språk alltid sötast för mitt öra."

Han suckade djupt. Jag stod liksom i en ny verld. Han afbidade ej mitt svar, tryckte min hand starkare, än han någonsin förut gjort, och gick.

Den 30 Sept.

~~Jag och min vän svärma,~~ svärmar jag och min vän, såsom ett par unga örnar kring otillgängeliga klippor, omkring idéerna af sanning och skönhet. Gemensam är vår flygt, och hvad vi fånga tillhör så väl den ena, som den andra. Så njuta vi hvarje ledig stund, och hvarje njutning förenar oss med nya band af endrägt.

Ännu ser jag denna St. Julien liksom en syn i en slags dunkelhet, och är nöjd med det, som han ofrågad uppteckner mig. Och hvarföre fråga? Älskar jag då hans historia, eller honom sjelf? Jag finner nog ämnen till tankar i det, som han gör och är. Skall jag af nyfikenhet undersöka, hvad han gjorde och var? — Du ser, att jag redan lärt något af honom.

Utvicklingen af hans Geni måste hafva tagit en ovanlig gång. När ~~vi~~ vi begynna att filosofera, är han outöslig i tre favorit-kapitel. Det första handlar om statsförfattningar, det andra om methafysik, det tredje om — fruntimmer. Kan du, som förstår dig så väl på sammanhang, finna något emedan dessa Kapitel.

Ett gemensamt och innerligt nöje både för själ och sinne gifver oss musiken, ~~gemensamt~~, hvilken min vän älskar med samma passion, som jag. Han spelar flöjt med en sådan känsla, att vår kung skulle sjelf höra honom med bifall, om ej St. Julien med afsikt undvek hvarje närmare bekantskap med de stora. Då mitt Klaver fattas mig, gör jag allt hvad jag kan för ~~följa~~ tolka hans Spanska och Italienska melodier ~~mer~~ på valthornet. Ofta sitta vi ännu ~~omkring~~ tills midnatten, harmonierande ~~till~~ i ton och själ, under våra hjer-

tans

12

Guntram ~~satte~~
Wolbgrafsofele
en korp, som
axel.
Korpen diteran
bett namn, C
också kan du
källa, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~Riddaren~~
Korpen. Godt. —
Härmed uppen
Guntram. Nej.
helst i löndom
Korpen. I contra
är ~~[illegible]~~
i Tyskland, och
affattar af han
Guntram. Var
lands knektar
af marmor un
happre. No, vä
Korpen. ditera
Tid har fatta
Guntram. Det ha
Korpen ~~hur~~ di
r begåfvad ~~med~~
untram. — begåf
orpen. diteran
untram. — slags.
orpen. ~~vis~~ di
förstånd och ho
untram. resan
~~och korpen be~~
båda händerne
framför honom
orpen byrd angår
Korpen. Du ka
dig ned.

24

själ. Det var en helig paus.

Ändtligen fattad af en brinnande uppbrusning, måste jag antingen falla honom om halsen eller våga ~~ännu~~ ett försök. Den hastiga rörelse, med hvilken jag uppfor, uppstörde honom. Våra armar, som sträfvade, att trycka våra hjertan tillhopa, upplyfte sig åter mot hvar andra, och ~~fäktandet~~ ~~den~~ det begynte å nyo.

Men jag fäktade dåligt. I en förvirring, som ~~[illegible]~~ hade jag ~~skulle~~ stridt emot min egen bror, parerade jag falskt, och hans hugg träffade öfra delen af min arm. Han for tillbaka, ~~såsom om~~ liksom hade han ~~hade~~ begått ett mord. Mekaniskt — ty mitt sår hade ej förlamat min arm, — högg jag efter, räkade honom straxt ~~vid~~ ofvan plåten på fästet, och han släppte sin sabel.

Och, utan att tänka på mitt eller hans sår, störtade jag mig till hans hals. Han tryckte mig fast till sig. Våra hjertan slogo häftigt tillsammans.

"Obegripliga menniska, hvem är Ni!" var det enda jag kunde frambringa.

"Jag sökte något ~~för mig~~, som jag ej funnit på en lång tid ~~ej mera~~ sanne; och ~~jag~~ tror att mig ~~jag~~ åter funnit det." — Detta sade han med en högtidlig och lågton och räckte mig sin högra hand. Ens själ hög strömmande [illegible] ~~själ~~, sågo ~~i~~ på hvarandra, och vårt blod sammanflöt ~~om~~ [illegible] våra händers förbunds-tryck.

Hvem vet, huru länge vi stått på detta ~~fältet~~, om ej någon stört oss? Ty, att våra blödande sår svedo, ~~[illegible]~~ kände vi ej. Himlen och jorden voro våra.

Men man rörde sig i grannskapet.

"Kom, sade St. Julien, hvad verlden ej kan förstå, måste hon ej heller erfara."

I hast förbundo vi hvarandra med våra näsdukar, och gingo arm i

---

26

tans höga flygt, och se uppåt stjernorna, som om våra melodier ackompanjerade sferernas musik, den ännu ej någon menniskas öra har hört. Den vet ännu icke hvad musik är, som ej kände dess kraft under en stjernklar himmel om midnatten.

Den 2 Oktob.

I går var i ett sällskap fråga om gråt. Striden emellan riktig menniskokänsla och tillgjordt hjeltemod föranledde till ~~äfven~~ dylika så äfventyrliga uttryck som ansikten. Hvar och en sade litet eller intet. De flesta skämdes öfver sin öfvertygelse. Då man äfven efterfrågade min tanka, gaf jag den i berättelsen om en liten händelse, som jag hast hört förut ~~sade~~ ~~[illegible]~~.

Denna morgon, sade jag, då jag gick att spatsera emellan marketentare-tälten, hörde jag någon spela harpa, och det ej så dåligt. Nyfiken, att se virtuosen, gick jag närmare och såg en gammal man, med en besynnerlig fysionomi ~~i~~ en utsliten uniform, ~~som~~ han satt bakom sin harpa, och såg under det han spelte ~~stilla~~ på en fläck framför sig. Jag blef stående jemte honom. Han lät ej störa sig.

Gubbe, roar harpan dig ännu? sade jag till honom, då han gjorde en paus.

Pröfvande såg han mig i ansiktet. Det främmande i hans miner öfvergick snart till förtroende.

"Det är min gamla goda vän," sade han, under det han förtroligt klappade harpan; — hon har redan i femtio år gjort mig mycken glädje."

— "Femtio år? Ni ser ju ännu så frisk ut, som en yngling." —

"Nu just intet alldeles; fortfor han mycket gladare — Men till att vara sjuttio år är jag frisk nog. Om jag ~~ännu~~ kunde bruka mitt högra ben, så stod jag ännu mitt i fronten; men det hafva Turkarne förderfvat för mig.

— "Turkarne?" —

"Ja, anno 1739 i Belgrad, då jag tjente bland de Kejserliga, kort förrän Turkarne intogo staden. En dödstystnad herrskade i

Turkiska

VIII. Lau

Du kommer ej
~~skall~~ vill komma
ligt i lyckan,
något att göra
genom lifvet,
— Fredrika!
Hvilken senten
da kastat do
Ja, min
bröstad, hvarsga
ledsen öfver hv
ven tokor m
för de flesta
till något ba
borgarinna.
herska öfver
figurer, der
se utflygt o
höll du lik
Barn,
ej gifvit dig en

Turkiska lag
och begynte at
hade slutat f
Jag retirerade
kreverade omk
gra ben, en an
är krokt. — S
lefver, ty för
Hon har aldrig
något bröd, be
soldater, så f
Här, min
mig i ögonen, f
~~Och~~ Du kan
historia verka
mannen. Alla
historia ~~något~~
principer!
Emellertid
droge oss ur spele
famt hune sjä
sla i tårar.
Men, sade
herbergera så l
blir öfvermått.
gråta öfver egen
Men den som
rar, är ett barn
litenhet. Dessa
edlaste krafter
rar lättast, en

Gr. Don. E.

uppbrasning, måste jag antin-
nna ett försök. Den hastiga rö-
Våra armar, som sträfvade, att tryc-
ter mot hwar andra, och fäkt[illegible]

rring, som ~~en~~ hade jag ~~skulle~~ stridt
och hans hugg träffade öfra
~~me~~ han hade ~~hade~~ begått ett mord.
t min arm, högg jag efter, rö-
rte han släppte sin sabel.
hans får, störtade jag mig till
Våra hjertan slogo häftigt tillsammans.
det enda jag kunde frambringa.
enlång tid ~~ej mera~~ sanne; och,
han med en högtidlig och lag
själ strömmande ~~själ~~ sä-
mman flöt ~~om~~ kring våra händers

detta fallet, om ej någon stört
vi ej. Himlen och jorden voro våra.
t.
n ej kan förstå, måste hon ej
a näsdukar, och gingo arm i

VIII. Laurette von Wallenstedt till Fredrika von Glanzow.

Berlin d. 5 Oktob.

Du kommer ej, min bästa vän? Du skrifver ej en gång bestämt, när du ~~skall~~ ville komma? Hvad en flickas hjerta är för ett underligt hjerta! Sorgligt i lyckan, glättigt i olyckan! Flitigt som en myra, der det ej har något att göra! och när det fordras en smula klokhet att hjelpa sig genom lifvet, orklöst som en ~~silken~~ silkesmask, då den tänker att spinna. — Fredrika! Fredrika! I hvad för en tänkebok har du nu läst? Hvilken sentens ur en gammal eller ny mormors-filosofi har öfverända kastat de ~~berömliga~~ förnuftiga föresatser, som du så berömligt fattat?

Ja, min Fredrika, vore du ett barn, en liten jungfru, som blef trångbröstad, hvarje gång månan sken i sängen för henne, så skulle jag vara ledsen öfver hvarje penndrag, hvarmed jag beviste dig min kärlek. Äfven tokor måste vara i verlden, men som tokor äro de likväl för goda för de flesta männer. Men du, min Fredrika, synes vara bestämd till något bättre, än blifva en så kallad kelk-borgares fru kelkborgarinna. Du har förstånd och således en naturlig kallelse att herska öfver allt, som ej har något. Uppfödd under styfkjortels-figurer, der det var dygd, att ge golfvet ömma blickar, der hvarje utflygt af en naturlig själ tadlades som oanständighet, behöll du likväl ditt förstånd. Det är mycket.

Barn, du retar naturen till vrede, om du sörjer. Har hon ej gifvit dig en hel arsenal af förtrollade vapen, med hvilka du kan

stjernorna, som om vä-
s musik, den ännu ej någon
nu icke hwad musik är, som
klar himmel om midnatten.

Den 2 Oktob.

råt. Striden emellan riktig
ltemat föranledde till ~~åtven~~
ten. Hvar och en sade litet elle
öfvertygelse. Då man äfven
h i berättelsen om en liten
~~st~~
gick att spatsera emellan ma
harpa, och det ej så dåligt.
rmare och såg en gammal
en utsliten uniform, ~~som~~ han
der det han spelte ~~ställa~~ pa
jemte honom. Han lät ej stö-

de jag till honom, då han gjo
. Det främmande i hans mi-

," sade han, under det han
r redan i femtio år gjort mig
så frisk ut, som en yngling." —
han mycket gladare — Men til
Om jag ~~ännu~~ kunde bräcka
mitt i fronten; men det haf-

jag tjente bland de Kejserliga,
v. En dödstystnad herrskade i
Turkiska

Turkiska lägret och i fästningen. Hastigt framtog jag min harpa och begynte att spela: „nu tackar Gud allt folk." Innan jag ännu hade slutat första versen, kom en bomb flygande midt åt mig. Jag retirerade på sidan, men harpan var mig i vägen. Bomben krevérade omkring tjugo steg ifrån mig. En bit träffade mitt högra ben, en annan sönderslog harpan för mig, här uppe der hon är krökt. — Ser ni, här! — Det låter ej ~~reparera~~ laga, så länge jag lefver; ty först från den stunden är min harpa mig rätt kär. Hon har aldrig sedermera lemnat mig i nöd, och när jag ej har något bröd, behöfver jag ~~blott~~ bara att spela något för bönder eller soldater, så felas det mig intet."

Här, mine Herrar, — sade jag till sällskapet, kommo tårarna mig i ögonen, och för ~~hvilka~~ dem behöfver jag ej ~~skulle~~ blygas, ~~ej~~ in för alla hjeltar i verlden. ~~Och~~ Du kan knappt tro, min goda Seltiz, huru denna enkla historia verkade på hvar och en. Alla ville besöka den gamle mannen. Alla ville ge honom något. Och hvad för verkelig, rörande har ändteligen den lilla historia ~~något synnerligt rörande~~, om vi bygge den på teoretiska principer?

Emellertid var kapitlet om gråta slut. St. Julien och jag drogo oss ur spelet, och talte vidare öfver glädjen och smärtan, samt huru själen så gerna upplöser öfvermåttet af hvarje känsla i tårar.

Men, sade min vän, det måste vara en liten själ, som kan herbergera så litet känsla, att hvarje henne mer än vanligt mått, blir öfvermått. Smärtans-tårar äro barntårar. Endast barn-själar gråta öfver egen olycka, om ingen högre känsla adlar smärtan. Men den som intrycket af det sköna och stora ~~ej~~ rörer ända till tårar, är ett barn, om han ej gråter. Ty denna rörelse utgår ej af litenhet. Dessa tårar äro utbrott af en själ, som känner sina edlaste krafter. De skönaste och största själar gråta dessa tårar lättast, och gråta vanligtvis inga andra. —

Gr. Don. E.

12

Gundram ~~fatte~~
Wolbgrafs ofele
en korp, som
aal.
Korpen deteran
detta namn,
också han de
titeln, ~~ty~~
Gundram: Jag
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.—
Härmed uppen
Gundram. Nej.
helst i lönndom
Korpen. I contra
jer ~~[illegible]~~
i Tyskland, og
affattar af han
Gundram. Har
lands knektar
marmer un
kappre. Rö, väl
Korpen. deteran
tid har satta
Gundram. Det ha
Korpen ~~huru~~ dei
begåfvad ~~med~~
undram.— begåfv
rpen. detteran
ndram.— slags.
orpen. ~~vis~~ dei
förstånd och ho
undram. resand
~~och korpen be~~
båda händerne
ramför honom
rpen hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

24.

själ. Det var en helig paus.—

Ändtligen fattad af en brinnande uppbrusning, måste jag antingen falla honom om halsen eller våga ~~ännu~~ ett försök. Den hastiga rörelse, med hvilken jag uppfor, uppstörde honom. Våra armar, som sträfvade, att trycka våra hjertan tillhopa, upplyfte sig åter mot hvar andra, och fäkt~~eln~~ ~~den~~ det begynte å nyo.

Men jag fäktade dåligt. I en förvirring, som ~~om~~ hade jag ~~skulle~~ stridt emot min egen bror, parerade jag falskt, och hans hugg träffade öfra delen af min arm. Han for tillbaka, liksom hade ~~såsom om~~ han ~~hade~~ begått ett mord. Mekaniskt — ty mitt sår hade ej förlamat min arm, — högg jag efter, räkade honom straxt ofvan ~~vid~~ plåten på fästet, och han släppte sin sabel.—

Och, utan att tänka på mitt eller hans sår, störtade jag mig till hans hals. Han tryckte mig fast till sig. Våra hjertan slogo häftigt tillsammans.

"Obegripliga menniska, hvem är Ni?" var det enda jag kunde frambringa.— "Jag sökte något ~~för mig~~, som jag ej funnit på en lång tid ~~ej mera~~ sanne, och ~~jag~~ tror att mig ~~jag~~ åter funnit det." — Detta sade han med en högtidlig och lag ton och räckte mig sin ~~högra~~ hand. En själ högt strömmande med [illegible] ~~i själ~~, slogo ~~vi~~ på hvarandra, och ~~vårt~~ blod sammanflöt ~~om~~ genom våra händers förbunds-tryck.—

Hvem vet, huru länge vi stått på detta ~~fältet~~ fält, om ej någon stört oss? Ty, att våra blödande sår svedo, kände ~~visste~~ vi ej. Himlen och jorden voro våra.

Men man rörde sig i grannskapet.

"Kom, sade St. Julien, hvad verlden ej kan förstå, måste hon ej heller erfara."

I hast förbundo vi hvarandra med våra näsdukar, och gingo arm i

---

30.

V. Donamar till Seltiz.

Bauzen, den 15 Oktob.

Det länge hotande ovädret har inträffat. Om det ej hade ~~kunnat~~ kunnat låta afleda sig är en fråga, öfver hvilken de visa ännu ej äro ense ~~sams~~. Hochkirchen är emedlertid ett lika så oförgätligt namn i min, som i detta krigets Historia.

Fasansfullt var detta nattstycke, af hvilket tidningarna redan vimla. Gråhårige soldater medgifva att det var det. För segervinnare skall efterverlden erkänna den, som deraf har maståran, antingen den slipade Daun, eller kungen, som genom sitt återtåg tillintet gjorde alla följder af Österrikarnes seger.—

Hvarken bekymrad eller obekymrad, lät jag aftonen för öfverfallet min häst stå sadlad, och lade mig i kläderna på några kuddar.— Knappt hade jag slumrat en halfstimme förrän jag väcktes genom kanonskott. Ett villdt förvirradt buller, ett högt skrik: I gevär! jagade mig ur mitt tält. Hvad är då å färde? ropade jag flera gånger, innan någon af de förbi-strömande soldaterne svarade mig.

"Wi äro öfverfallne! Det är å färde!" — svarade mig ändteligen en förbifarande röst, och tätare dundrade kanonerna. Men natten var kolsvart. På fem steg kunde man ej se hvarandra.—

St. Julien, var min första tanka.

Vid en lampa, som brann i mitt tält, påtände jag min betjents handlykta — den stackars karlen, hade sprungit bort — förde själf fram min häst, och sprängde genom mörkret till Generalens tält. Jag var en bland de första som der infunno sig, och jag nekar ej, att det ju icke gladde mig.

Här, bästa Seltiz! lärde jag först att tro på Preussiska Taktikens underverk. I trots af den klokhet och ordning, hvarmed Österrikarne bestego våra förskansningar, i trots af det oundvikeliga buller och oreda ibland vårt folk, formerade sig vår Squadron med otrolig hastighet. Men hvar var kungen? Hvar var hjelp af nöden! Vi höllo i en gruflig ovisshet. Våra ryttare ~~slugo~~ höggo ~~sablarne~~ pallascherna tillsammans af raseri och otålighet.

Ändtligen kom vår förlossnings-stund. Knappt hade vår General fått order, förrän han ropade till oss: "Efter mig, mina barn!" — Och efter honom gjorde vi oss väg genom ett fasligt

tu

VIII. Lau

Du kommer ej
~~skall~~ vill komma
ligt i lyckan,
något att göra
genom lifvet,
— Fredrika!
Hvilken senten
da kastat do
Ja, min
bröstad, hvarfga
ledsen öfver hv
ven tokor m
för de flesta
till något ba
borgarinna.
herska öfver
figurer, der
se utflygt a
höll du lik
Barn,
ej gifvit dig en

---

en myck
mellt af ~~allt~~
mande hand
de sig ~~[illegible]~~ mer fördel
~~så~~ tappliga
så infanteri
vetet lågade
sade hisklig
med i detta
jag, ropade
På en g
ändakastat
hette det:
hjerta.— I
vi skulle be
Till
än armskyrk
Österrikiska
oss i rufset a
så högt som
luften af sty
Annu.
Julien.
Det beg
Österrikiska
sig på fältet
I det jä
se någon sva
en liten
tillbaka, att
de Österrik
på denna tro
"Der
som drifven a

upprbrytning, måste jag antin-
nna ett försök. Den hastiga rö-
om
Våra armar, som sträfvade, att tryc-
ter mot hvar andra, och ~~faktiskt~~

ring, som ~~en~~ hade jag ~~skulle~~ smidt
och hans hugg träffade öfra
~~som~~ hade han ~~hade~~ begått ett mord.
t min arm, — högg jag efter, rö-
rte han släppte sin sabel.
hans får, störtade jag mig till
våra hjertan slogo häftigt tillsammans
det enda jag kunde frambringa
~~sant~~ enlang tid ~~ej mera~~ sanne; och
han med en högtidlig och lag
själ hög strömmande ~~själ~~ medgången af vi så-
mansflöt om våra händers

detta fältet, om ej någon stört
vi ej. Himlen och jorden voro vär-
t.

an ej kan förstå, måste hon ej

a näsdukar, och gingo arm i

ltez

Bauzen, den 15 Oktob.

Om det ej hade ~~kunnat~~ kunnat låta afleda
nu ej äro ~~samm~~ ense. Hochkirchen är
'min, som i detta krigets Historia
af hvilket tidningarna redan
t det var det. För segervinnare
s har mästeran, äntingen den
m sitt återtåg tillintet gjorde al-

rad, lät jag aftonen för öfverfal-
i kläderna på några kuddar.
ne förrän jag väcktes genom ka-
tt högt skrik: I gevär! jagade
ropade jag flera gånger, innan
e svarade mig.
!" — svarade mig ändteligen en
de kanonerna. Men natten
nan ej se hvarandra.
nka.
tt tält, påtände jag min be-
n, hade sprungit bort — förde
genom mörkret till Generalens
m der infunno sig, och jag
nig.
först att tro på Preussiska
klokhet och ordning, hvarmed
ingar; trots af det oundvikeli-
olk, formerade sig vår Squa-
var var kungen? Hvar var
lig ovisshet. Våra ryttare
in af raseri och otålighet.
gs-stund. Knappt hade vår
ade till oss: "Efter mig, mina
vi oss väg genom ett fasligt

tu

VIII. Laurette von Wallenstedt till Fredrika von Glanzow.

Berlin d. 5 Oktob.

Du kommer ej, min bästa van? Du skrifver ej en gång bestämt, när du ~~skall~~ vill komma? Hvad en flickas hjerta är för ett underligt hjerta! Sorgligt i lyckan, glättigt i olyckan! Flitigt som en myra, der det ej har något att göra! och när det fordras en smula klokhet att hjelpa sig genom lifvet, orklöst som en ~~silken~~ silkesmask, då den tänker att spinna. — Fredrika! Fredrika! I hvad för en tänkebok har du nu läst? Hvilken sentens ur en gammal eller ny mormors-filosofi har öfverändakastat de ~~berömliga~~ förnuftiga föresatser, som du så berömligt fattat?

Ja, min Fredrika, vore du ett barn, en liten jungfru, som blef trångbröstad, hvarje gång månan sken i sängen för henne, så skulle jag vara ledsen öfver hvarje penndrag, hvarmed jag beviste dig min kärlek. Äfven tokor måste vara i verlden, men som tokor äro de likväl för goda för de flesta männer. Men du, min Fredrika, synes vara bestämd till något bättre, än blifvas en så kallad kelk-borgares fru kelkborgarinna. Du har förstånd och således en naturlig kallelse att herska öfver allt, som ej har något. Uppfödd under styfkortelsfigurer, der det var dygd, och ge golfvet ömma blickar, der hvarje utflygt af en naturlig själ tadlades som oanständighet, behöll du likväl ditt förstånd. Det är mycket.

Barn, du retar naturen till vrede, om du sörjer. Har hon ej gifvit dig en hel arsenal af förtrollade vapen, med hvilka du kan

---

mult af ~~allt~~ en myckenhet ~~fatt~~ lätt pack af fiendteliga armén. Vi skulle med stormande hand återtaga en skans, som fienden intagit, och begagnade sig med fördel ~~[illegible]~~ utaf för att nedskjuta oss med våra egna kanoner. Två duktiga infanteri-Bataljoner hade redan vikit, då vi gjorde försök. Helfvetet lågade emot oss. Jag skar tänderna, när Kartesch-kulorna rasade hiskligt bland mina kamerater. Gerna hade jag störtat mig med i detta eldgapande dödsvalj. Men vår General, klokare än jag, ropade: "Här flyter blod onyttigt. Vänsterom!"

På en gång skallade det: "Konungen har på sin sida öfverändakastat Österrikarne" — Och ej vi? O hvilken känsla! — Strax hette det: "Kungen är död!" Härvid rann all bloden till mitt hjerta. — I samma ögonblick kom en adjutant med order, att vi skulle betäcka retraiten.

Till det arbete, som nu förestod oss fordrades ej mera mod än armstyrka; och jag tackade Gud för min starka kroppskonstitution. Österrikiska Cavallerister, så väl lätta som tunga, sätte efter oss i ruset af sin seger som djeflar vid hvarje steg. Nästan så högt som af kanonerna, ~~som~~ hvilka nu endast hördes, drönte luften af Tyska, Ungerska och Panduriska eder.

Ännu hade jag hvarken hört eller sedt något af min St. Julien.

Det begynte att dagas. Lägert var utrymdt af våra troppar. Österrikiske ryttarne, som förut gjort vårt lif så bittert förlorade sig på fältet. Blott här och der skermytslade ännu ensamma hopar.

I det jag något ängslig såg mig omkring, för att blifva varse någon svart Husar, vecklade sig på en gång ur trängseln en liten stridande tropp. Åtskilliga svarta Husarer sprangde tillbaka, att ännu en gång försöka sin lycka mot de eftersättande Österrikarne. Mina ögon voro i synnerhet fästade på denna troppen. Jag såg att flera öfverfollo en.

"Der ligger han!" — ~~ropade~~ skrek en nyslig-skrattande röst. Liksom drifven af en aning ilade jag ifrån mina kamerater, och

trängde

Guntram ~~fatt~~
Wolbgrafsfolk
en korp, ſom
axel.
Korpen dieteran
detta namn,
ockſå kan du
titeln, ~~ty~~
Guntram. Jag
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
Härmed uppen
Guntram. Nej.
helſt i London
Korpen. I contra
ſin ~~[illegible]~~
i Tyſkland, och
ſattar af ſån
Guntram. Har
lands knektar
marmor un
lappri. No, väl
Korpen. dieter
Tid har fatt
Guntram. Det ha
Korpen ~~hvar~~ di
begåfvad ~~med~~
Guntram. — begåf
Korpen. dilteran
Guntram. — ſlag
Korpen. ~~vis~~ di
förſtånd och ho
Guntram. reſand
~~[illegible]~~
båda händerne
framför honom
Korpen hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

ſjäl. Det var en helig paus.

Ändtligen fattad af en brinnande uppbrasning, måſte jag antingen falla honom om halſen eller våga ~~anna~~ ett förſök. Den haſtiga rörelſe, med hvilken jag uppför, uppstörde honom. Våra armar, ſom ſträfvade, att trycka våra hjertan tillhopa, upplyfte ſig åter mot hvar andra, och fäkt[illegible] ~~den~~ det begynte å nyo.

Men jag fäktade dåligt. I en förvirring, ſom ~~den~~ hade jag ~~ſkulle~~ ſtridt emot min egen bror, parerade jag falſkt, och hans hugg träffade öfra delen af min arm. Han for tillbaka, ~~ſåſom om~~ liksom hade han ~~hade~~ begått ett mord. Mekaniſkt — ty mitt ſår hade ej förlamat min arm — högg jag efter, räkade honom ſtrax ~~vid~~ öfvan plåten på fäſtet, och han ſläppte ſin ſabel.

Och, utan att tänka på mitt eller hans ſår, ſtörtate jag mig till hans hals. Han tryckte mig faſt till ſig. Våra hjertan ſlogo häftigt tillſammans.

„Obegripliga menniska, hvem är Ni?" var det enda jag kunde frambringa.

„Jag ſökte något ~~för mig~~, ſom jag ~~på~~ ej funnit på en lång tid ~~ej mera~~ ſanne; och ~~jag~~ tror att mig ~~jag~~ åter funnit det." — Detta ſade han med en högtidlig och [illegible] ton och räckte mig ſin högra hand. Själ högt ſtrömmande medan vi ~~ſjäl~~, ſågo ~~i~~ på hvarandra, och vårt blod ſammanflöt genom ~~om~~ våra händers förbunds-tryck.

Hvem vet, huru länge vi ſtått på detta fält~~et~~, om ej någon ſtört oſs? Ty, att våra blödande ſår ſvedo, kände ~~ſåge~~ vi ej. Himlen och jorden voro våra.

Men man rörde ſig i grannſkapet.

„Kom, ſade St. Julien, hvad verlden ej kan förſtå, måſte hon ej heller erfara."

I haſt förbundo vi hvarandra med våra näsdukar, och gingo arm i

---

trängde mig bakom de triumferande karlarna.

„Hit med uret!" ſkrek en; — „min är fången!" — en annan; — „nej! min är han!" — den tredje. Och af glupskhet efter rof hvarken ſåg eller hörde det röfvare packet.

„Var bara ſtilla! — ropade mannen, om hvars egendom de trätte; — jag betalar allt." — Jag kunde ej ſe honom för de tätt hoptrångda haſtryggarne; men jag hörde honom. Det var St. Julien.

I ett hugg, hängde den karlns hufvud, ſom min arm förſt ~~kunde~~ räckte på axlen. Haſtigt ſkingrades hopen. Drypande af blod reſte St. Julien ſig ~~opp~~ matt opp, och högg omkring ſig med vänſter hand. Hjelp kom anſättande och — min vän var räddad.

Välſigna Englet, min Seltiz! den gaf mig denna känſla; Englarn kunna nämna och teckna henne.

den. 16 Oktob.

St. Julien ligger under Kirurgernas händer och lider gruſliga plågor.

Förra natten afſände han mig att upptaga en ſkatt, ſom han hade gömt under en grafſten i byn vid Hochkirchen. För att uppfylla min väns önskan, måſte jag förkläda mig till bonde och våga mig mitt ibland Öſterrikarne. Jag fann ett litet paket, hvilket min vän ſade innehålla papper af ſtörſta vigt för honom och deſsutom ett porträtt, ſom han vill viſa mig — ~~när det blir~~ i rättan tid, ſade den älſkade hemlighetsfulle.

Men när lärer det blifva rättan tid för honom? Låt de otrogna fråga! Äfven den vet ej något om vänskap, ſom ej i honom ~~och~~ igenkänner en ſlags öm despotism, ſom fordrar oinſkränkt förtroende utan nyfikenhet. Och St. Juliens blick, då jag med ſtillhet antog hans förtröſtan på det tillkommande, utan att beſtorma honom med en ~~en~~ enda fråga, denna belönande blick, var den ej mera värd än tillfredsſtälle~~ſom~~ andet af dett mest ſpända nyfikenhet.

VI.

VIII. Lau

Du kommer ej
~~ſkall~~ vill komma
ligt i lyckan,
något att göra
genom lifvet,
— Fredrika!
Hvilken ſenten
du kaſtat do
Ja, min
bröſtad, hvarſ
ledſen öfver h
ven tokor m
för de fleſta
till något ba
borgarinna.
herska öfver
figurer, der
ſe utflygt
höll du lik
Barn,
ej gifvit dig en

Ja väl, m
packa ett infall
naſtan att upp
tat ſkall in
månan och
ven det menſk
ſäkra reglor,
Jag fr
hura den redä
min aktning fö
ditt eget uppför
ſkolen och kun
ſtade af lika
och falla till
en ovanlig mi
länge innan
Bäſta D
fruktar jag vi
ket ſom du, ka
hufvud är för
och för litet
andra dem. Ofta
allsmäktiga, o
Du viſar din
för uppriktig
Bäſta Don
medan du ej f
åt honom.
kännedom en
Hans bildade
Gr. Don. 9

uppbrefning, måste jag antin-
nna ett försök. Den hastiga rö-
som Våra armar, som sträfvade, att try-
eler mot hvar andra, och ~~fäktade~~

rring, som ~~du~~ hade jag ~~skulle~~ snidt
och hans hugg träffade öfra
~~me~~ hade han ~~hade~~ begått ett mord.
t min arm, högg jag efter, rö-
örto han släppte sin sabel.
hans får, störtade jag mig till
Våra hjertan slogo hastigt tillsammans
det enda jag kunde frambringa.
~~saat~~ enlång tid ~~ej mera~~ sanne, och
han med en högtidlig och lag
själ hög strömmande med dem gaf vi ~~själ~~ så-
manflöt ~~om~~ kring våra händers

detta fallet, om ej någon stört
vi ej. Himlen och jorden voro våra.
t.
n ej kan förstå, måste hon ej
a näsdukar, och gingo arm i

---

rande karlarna.
min är fången!" — en annan; —
af glupskhet efter rof hvarken
ket.
mannen, om hvars egendom de
kunde ej se honom för de lätt
g hördes honom. Det var H. Julien
arlns hufvud, som min arm
Hastigt skingrades hopen. Dryga
matt opp, och högg omkring
ansättande och — min vän var rädda
! den gaf mig denna känsla;
kna henne.

den. 16 Oktob.

s händer och tider gruflige
mig att upptaga en skatt,
afsten i byn vid Hochkirchen.
lan, måste jag förkläda mig
ibland Österrikarne. Jag
min vän sade innehålla pap
och dessutom ett porträtt, som
is tid, sade den älskade hem-

rättan tid för honom? Lät
ej något om vänskap, som ej
s om despotism, som fordran
yfikenhet. Och H. Juliens
hans förtröstan på det till
, honom med en ~~en~~ enda fråga
len ej mera värd än till fridls-
la nyfikenhet.

VI.

VIII. Laurette von Wallenstedt till Fredrika von Glanzow.

Berlin d. 5 Oktob.

Du kommer ej, min bästa vän? Du skrifver ej en gång bestämt, när du ~~skall~~ vill komma? Hvad en flickas hjerta är för ett underligt hjerta! Sorglöst i lyckan, glättigt i olyckan! Flitigt som en myra, der det ej har något att göra! och när det fordras en smula klokhet att hjelpa sig genom lifvet, orklöst som en ~~[illegible]~~ silkesmask, då den tänker att spinna. — Fredrika! Fredrika! I hvad för en tänkebok har du nu läst? Hvilken sentens ur en gammal eller ny mormors-filosofi har öfverända kastat de ~~berömliga~~ förnuftiga föresatser som du så berömligt fattat?

Ja, min Fredrika, vore du ett barn, en liten jungfru, som blef trångbröstad, hvartgång månan sken i sängen för henne, så skulle jag vara ledsen öfver hvarje penndrag, hvarmed jag beviste dig min kärlek. Äfven tokor måste vara i verlden, men som tokor äro de likväl för goda för de flesta männer. Men du, min Fredrika, synes vara bestämd till något bättre, än blifva en så kallad kelk-borgares fru kelkborgarinna. Du har förstånd och således en naturlig kallelse att herska öfver allt, som ej har något. Uppfödd under styfkörtels-figurer, der det var dygd, och ge golfvet ömma blickar, der hvarje utflygt af en naturlig själ tadlades som oanständighet, behöll du likväl ditt förstånd. Det är mycket.

Barn, du retar naturen till vrede, om du sörjer. Har hon ej gifvit dig en hel arsenal af förtrollade vapen, med hvilka du kan

---

VI. Ferdinand von Seltiz till Donamar.

M × × den 17 Okt.

Ja väl, min Donamar, det ser ut, som om du skulle hafva att tacka ett infall för de skönaste händelser i ditt lif. Jag förtviflar nästan att uppfinna en regel, som tillika innefattar dig. ~~Det~~ Min oaktat skall intet kunna beröfva mig min tro på regler. Solen, månan och stjernorna hafva sina regler, hvi skulle ej då äfven det menskliga hjertat hafva sina? Det är ju, ett [illegible] antal af säkra regler, som hos alla folk kallas vishet ~~Jag kallas vishet~~.

Jag fröjdar mig med dig öfver den nya bekantskap; men huru den redan kan kallas vänskap, förstår jag ej. Tillräkna det min aktning för bepröfvade regler om jag mera billigar din Spaniors, än ditt eget uppförande. Ödet har underbarligen sammanfört eder. Men skolen och kunnen I alltid blifva tillsammans? Tvenne stenar, kastade af lika kraft, sväfva vissa minuter i luften jemte hvarandra, och falla till jorden — hvar och en serskilt. Din Spanior är en ovanlig menniska. Hvad följer deraf? Hedra honom ovanligt länge innan du skänker honom ett oinskränkt förtroende.

Bästa Donamar, ~~lyckan af ditt lif~~ ju mer jag betraktar lyckan af ditt lif, ju mera fruktar jag vid föreställningen af dess slut. Den som vågat så mycket som du, kan vinna allt, men ännu lättare förlora allt. Ditt hufvud är för oroligt, att taga tingen i verlden, sådana, som de äro, och för litet bekannt med deras sanna skapnad för att kunna ändra dem. Oftare än det är nödigt trotsar du denna jordens allmäktiga, och träder innom trollkretsen af deras allmakt. Du visar din afsky för alla skenhelgon och lismare och är för uppriktig att ~~be~~strida mot en Intrig ~~genom~~ med en annan.

Bästa Donamar! Släpp ej derföre din Spanior ifrån dig, emedan du ej finner dig uti, att långsamt och försiktigt öfverlemna dig åt honom. Kanske är han likväl, genom sin mera öfvade menniskokännedom en gång din räddare, då du tror dig rädda ett folk. Hans bildade fantasie som öfverens stämmer något närmare

Gr. Don. 9

med

24

själ. Det var en helig paus.—

Ändtligen fattad af en brinnande uppbrusning, måste jag antingen falla honom om halsen eller våga ~~ännu~~ ett försök. Den hastiga rörelse, med hvilken jag uppfor, uppstörde honom. Våra armar, som sträfvade, att trycka våra hjertan tillhopa, upplyfte sig åter mot hvar andra, och fäkt~~ningen~~ ~~den~~ det begynte å nyo.—

Men jag fäktade dåligt. I en förvirring, som ~~der~~ hade jag ~~skulle~~ stridt emot min egen bror, parerade jag falskt, och hans hugg träffade öfra delen af min arm. Han for tillbaka, ~~som om~~ liksom hade han ~~hade~~ begått ett mord. Mekaniskt — ty mitt sår hade ej förlamat min arm, — högg jag efter, räkade honom straxt ~~vid~~ öfvan plåten på fästet, och han släppte sin sabel.—

Och, utan att tänka på mitt eller hans sår, störtade jag mig till hans hals. Han tryckte mig fast till sig. Våra hjertan slogo häftigt tillsammans.

"Obegripliga menniska, hvem är Ni!" var det enda jag kunde frambringa.— "Jag sökte något ~~för mig~~, som jag ej funnit på en lång tid ~~ej mera~~ sanne; och ~~jag~~ tror ~~att jag~~ mig åter funnit det." — Detta sade han med en högtidlig och lag ton och räckte mig sin ~~högra~~ hand. Envar själ hon strömmande ~~själ~~ meddelande sig, sågo ~~i~~ på hvarandra, och vårt blod sammanflöt ~~och~~ genom våra händers förbunds-tryck.—

Hvem vet, huru länge vi stått på detta ~~fältet~~ fält, om ej någon stört oss? Ty, att våra blödande sår svedo, ~~ville~~ kände vi ej. Himlen och jorden voro våra.

Men man rörde sig i grann~~ar~~skapet.

"Kom, sade St. Julien, hvad verlden ej kan förstå, måste hon ej heller erfara."

I hast förbundo vi hvarandra med våra näsdukar, och gingo arm i

---

34

ditt känslosätt, än mitt aestetiska förnuft, och likväl lärd verlds-erfarenheten ej flyger högre, än den kan hålla sig, skall förmodligen en gång göra dig väsendtlig nytta der jag gerna tillstår mina ringa styrka.

Hvarföre kan jag ej inbjuda dig till mednjut~~else~~ning af den stilla glädje, som snart skall förvandla mitt hus, väl ej till en Elysée, men till ett af de vänligaste ställen på jorden.— Sedan i går är jag Regerings-Råd. Med min fullmakt i handen flög jag till min Louise, och i morgon äro vi förlofvade för hela verlden. Ja, min kära Donamar, du skapar dig herliga drömmar; men hvad äro de emot min ljufvare verklighet? Aldrig har en passion för Louise förvillat mitt hufvud; aldrig har jag för henne uppoffrat en enda af mina pligter. Men om en man och en qvinna någonsinde förmå, att i en oskiljaktig och förnuftig förening finna vägen till lyckans tempel, så skole vi nå det. Full af denna öfvertygelse fröjdar jag mig åt äktenskaps-ståndets kedja, för hvilken du plägade darra; ty, om hon ockso ej förenade oss, skulle jag ~~ej~~ likväl ej skilja mig ifrån min Louise.

Fredrika von Glanzow har kommit opp ur sin sjukdom; men det oartiga stads-ryktet, som gör henne så mycken skada, har jag ännu ej kunnat bringa till tystnad. För att oförmärkt låta det utdö, skall hon, som det heter, sjelf ~~företaga~~ göra en resa med en ung enka, Baronessan Wallenstedt, ~~till~~ som nyligen under en resa till Berlin for härigenom. Jag var i sällskap med denna Fru, hvilken hela verlden omtalar som ~~ett~~ underverk af skönhet och finhet. Med Glanzow har hon gemensam ~~denna~~ en naturlig munterhet och föraktande af flera etikettens Reglor, men är henne oändeligen öfverlägsen i kunskaper, snille och en tjusande hurtighet. Utan att just utmärka sig genom det, som du äfven så väl som jag fordrar till qvinlig älskvärdhet i edlare mening, är hon ingen ting mindre än en vanlig kokett. Med en min af frihet herskar hon hvart hennes öga vänder sig. Hennes frimodighet, är nästan icke-qvinlig, men

genom

VIII. Laurette von Wallenstedt till Fredrika von Glanzow.

Berlin d. 5 Oktob.

Du kommer ej, min bästa vän? Du skrifver ej en gång bestämdt, när du ~~skall~~ vill komma? Hvad en flickas hjerta är för ett underligt hjerta! Sorglöst i lyckan, glättigt i olyckan! Flitigt som en myra, det det ej har något att göra! och när det fordras en smula klokhet att hjelpa sig genom lifvet, orklöst som en ~~liten~~ silkesmask, då den tänker att spinna. — Fredrika! Fredrika! I hvad för en tänkebok har du nu läst? Hvilken sentens ur en gammal eller ny mormors-filosofi har öfverända kastat de ~~berömliga~~ förnuftiga föresatser, som du så berömligt fattat?

Ja, min Fredrika, vore du ett barn, en liten jungfru, som blef trångbröstad, hvarje gång månan sken i fången för henne, så skulle jag vara ledsen öfver hvarje penndrag, hvarmed jag bevisade dig min kärlek. Afven tokor måste vara i verlden, men som tokor äro de likväl för goda för de flesta männer. Men du, min Fredrika, synes vara bestämd till något bättre, än blifva en så kallad kelk-borgares fru kelk-borgarinna. Du har förstånd och således en naturlig kallelse att herska öfver allt, som ej har något. Uppfödd under styfkortels-figurer, der det var dygd, och ge golfvet ömma blickar, der hvarje utflygt af en naturlig själ tadlades som oanständighet, behöll du likväl ditt förstånd. Det är mycket.

Barn, du retar naturen till vrede, om du sörjer. Har hon ej gifvit dig en hel arsenal af förtrollade vapen, med hvilka du kan

---

men genom det behag, som hon förstår att gifva hvarje rörelse af sin kropp eller själ blir den en eröfrande originalitet. Man slutar blott, att hon måste vara en kokett, men man ser ej, att hon är det. Alla fäder och mödrar tacka himmelen, att denna Armide har lemnat vårt hof i tid; ty redan hade hon förvillat alla våra unga herrars hufvud, och hvar och en som ville ~~vara~~ äga af goda ton, tillbad den sköna Laurette. Så hörer hon sig helst kallas, som en kännare mig försäkrat. Och när kännarne intressera sig för en skönhets förnamn, har det gemenligen något ovanligt att betyda. Skulle ditt öde en gång föra dig till Berlin, och hon ännu är der, måste du för märkvärdighetens skull göra hennes bekantskap, om du annars är nog hjelte, att undgå den arme Rinaldos öde.

Gref Donamar till Seltiz.

Bauzen, den 26 Oktob.

Har någon ande berättat dig min kära Seltiz! att jag skall resa till Berlin, eller hvarifrån fick du den tanken?

Min General anförtrodde mig i går ett göromål, att på konungens vägnar uträtta i Berlin; egentligen fordrar det väl ej mycket hufvudbråk, men det kan också ej anförtros hvar och en. Några månader fordras väl dertill, men ~~så~~ man kan också bära sig mera i en hufvudstad, än i uselt vinterqvarter. Dock försäkrar jag dig, att om H. Julien ej nödgat mig att påtaga mig det, hade jag förmodeligen för hans skull afsagt mig det.

Hvarföre är den mannen, som älskar mig, så angelägen att blifva utaf med mig? Månne det skall vara alfvare, när han bevisar mig att stillasittande ej passar för min själ? Skulle han af vänskap uppoffra vänskapens njutningar, emedan den ej öfverensstämmer med mitt väl? Tvifla, hvem som kan! Jag tror.

Och må du snart, min Seltiz, få äga din utvalda hustru! Måtte pojkar och flickor raska och rödkindade spring omkring er, en mer för hvart år; och när ~~åter~~ jag helsar på dig och du räcker mig

din

12

Guntram ~~fatt~~
Volbegrafofile
en korp, ſom
aeal.
Korpen diteran
dett nama,
ockſå kan de
titeln, ~~ty~~
Guntram. Jag
~~Riddaren~~
Korpen. Godt. —
Härmed uppen
Guntram. Nej
helſt i lönndom
Korpen. I contra
ſe ~~[illegible]~~
i Tyſkland, og
affattar afhän
Guntram. Har
lands knektar
marmer un
lappri. No, vad
Korpen. diter
Tid har ſatt
Guntram. Det ha
Korpen ~~hvar~~ di
begåfvad ~~med~~
Guntram. — begåf
Korpen. ditteran
Guntram. — ſlags.
Korpen. ~~viss~~ di
förſtånd och ho
Guntram. reſand
~~och korpen be~~
båda händerne
framför honom
pen hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

24.

ſjäl. Det var en helig paus.

Ändtligen fattad af en brinnande uppbrusning, måſte jag antingen falla honom om halſen eller våga ~~ännu~~ ett förſök. Den haſtiga rörelſe, med hvilken jag uppfor, uppſtörde honom. Våra armar, ſom ſträfvade, att trycka våra hjertan tillhopa, upplyfte ſig åter mot hvar andra, och fäkt[illegible] det ~~den~~ begynte å nyo.

Men jag fäktade dåligt. I en förvirring, ſom ~~den~~ hade jag ~~ſkalle~~ ſtridt emot min egen bror, parerade jag falſkt, och hans hugg träffade öfra delen af min arm. Han for tillbaka, likſom hade ~~ſåſom om~~ han ~~hade~~ begått ett mord. Mekaniſkt — ty mitt ſår hade ej förlamat min arm, — högg jag efter, räkade honom ſtraxt ofvan ~~vid~~ plåten på faſtet, och han ſläppte ſin ſabel.

Och, utan att tänka på mitt eller hans ſår, ſtörtade jag mig till hans hals. Han tryckte mig faſt till ſig. Våra hjertan ſlogo häftigt tillſammans.

"Obegripliga menniſka, hvem är ni!" var det enda jag kunde frambringa.

"Jag ſökte något ~~för mig~~, ſom jag ej funnit på en lång tid ~~ej mera~~ ſanne; och ~~jag~~ tror att mig ~~jag~~ åter funnit det." Detta ſade han med en högtidlig och ~~lag~~ton och räckte mig ſin ~~högra~~ hand. Själ ſtrömmande ~~ſjäl~~ ſågo ~~vi~~ på hvarandra, och ~~vårt~~ blod ſammanflöt ~~om~~ genom våra händers förbunds tryck.

Hvem vet, huru länge vi ſtått på detta ſättet, om ej någon ſtört oſs? Ty, att våra blödande ſår ſvedo, kände ~~ſåge~~ vi ej. Himlen och jorden voro våra.

Men man rörde ſig i grannſkapet.

"Kom, ſade St. Julien, hvad verlden ej kan förſtå, måſte hon ej heller erfara."

I haſt förbundo vi hvarandra med våra näsdukar, och gingo arm i

---

36

förſtfödde, måſte goſſen känna mig, och rätt hjerteligen glädja ſig, ~~när~~ ~~jag~~ när jag upplyfter honom bra högt.

Hvad felas det mig väl! hvarföre är jag en kättare i den punkten ſom rörer äktenſkapet. Men omtala aldrig för din hustru att jag fruktar för giftermål; då kunde hon frukta för mig. Jag känner blott, att min ſjäl har på någon tid haft obegripliga infall, och ſväfvar ſom Noahs dufva öfver det öde vattnet, men finner ej någon gren, hvar hon kan hvila; att allt hvad jag hittils har kunnat vinna af ſlickor och fruntimmer, ej är det rätt ~~rätta~~ jag åſtundar, och att det ſom för mig är det rätta efter allt utſeende går ut på drömmar, att jag ſåledes både med och mot min vilja träffar åtſkilliga filoſofiſka anſtalter, för att kunna umbära alla qvinnor utan undantag. Och häraf kan du ſjelf draga den enfaldiga ſlutſatſen, att jag utan ſtördt ſinneslugn kan genomgå ett helt lefvande Galleri af Ban neſſor

Wallenſtedt.

Jag älſkar dina rättelſer min kära Mentor, ehuru jag förſ att vara af en annan tanka. Om jag ~~ſjelf~~ är en lyckans eller olyck ſon, måſte jag ſjelf med tiden få veta, men finner det öfverflödig att deröfver göra mig en enda orolig ſtund. Hvad har man dermed att man ſå noga analyſerar ſitt hjerta? Framåt måſte vi likväl en gång genom lifvet, hvar och en efter den ſtöt, ſom naturen e öfvet gåfvo honom. Förnuftet, hvars ärevördiga auktoritet jag aldrig erkänner, ſäger oſs ſlutligen endaſt ſå mycket, af det, ſom ſkall komma, att vi ej ſpringa på väggen, iſtället för att gå ut genom dörren. Vid de vigtigaſte händelſer i vårt lif, vet det ſå mycket både mot och med, att det på ſlutet vet ingen ting, utan öfverlemnar oſs åt känſlan af vår beſtämmelſe ſåſom ~~den~~ den ende vägviſaren i öknen.

Sefiren frågade en gång Stormen: Säg mig, min vän! Är jag ej lyckligare än du? Ömt ſmeker jag dalens blommor, och deras doft kring ſväfvar mig, ſom Floras kyſſar. — Var ſom jag min vän, och blif lycklig!" — "Lycklig?" — ſuckade Stormen — "ſjelf nedbryter ſkogen, emedan jag der måſte igenom."

VIII.

VIII. Lau

Du kommer ej
~~ſkall~~ vill komma
ligt i lyckan,
något att göra
genom lifvet,
— Fredrika!
Hvilken ſenten
da kaſtat do
Ja, min
bröſtad, hvarſa
ledſen öfver hur
ven tokor m
för de fleſta
till något ba
borgarinna.
herska öfver
figurer, der
ſe utflygt a
höll du lik
Barn,
ej gifvit dig en
göra dig ofar
jag har lärt,
lar dem ſam
Men
na dig genom
ger emellertid
ſtånd. Men, K
vara hämde
kärlekskran
Gr. Dow. 1

ligt vill ſäga
Juriſterna.
förb ~~Det~~ var ~~[illegible]~~
hon!
Till hälft
riktigt, med v
komma mot
ſig köttmaſſ
ren af kennes
traſten af de
nen jag begyn
hvarandra, oc
Sakta likſo
alltid vänd mo
ſom dock den a
de ſlyſt och
de min förm
dreſ mina ögon
då jag bemanna
ſidan.
Min gode
men jag måſte
Af min Herr
ſes jag pinad m
Dow. 13.

upp brytning, måste jag antin-
nna ett försök. Den hastiga rö-
om våra armar, som sträfvade, att tryc-
ter mot hvar andra, och sökt

rring, som ~~en~~ hade jag ~~skulle~~ stridt
och hans hugg träffade öfra
han ~~hade~~ hade begått ett mord.
t min arm, högg jag efter, rä-
rtö han släppte sin sabel.
hans sår, störtade jag mig till
våra hjertan slogo häftigt tillsammans
det enda jag kunde frambringa
enlang tid ~~ej mera~~ sanne, och
han med en högtidlig och lag
själ strömmande själ, så-
manflöt om våra händers

etta fallet, om ej någon stört
vi ej. Himlen och jorden voro vår-

n ej kan förstå, måste hon ej

n näsdukar, och gingo arm i

---

g, och rätt hjerteligen glädja sig,
högt.
före är jag en hattare i den punk
a aldrig för din hustru att jag fru
trukta för mig. Jag henne blott, att
begripliga infall, och sväfvar som
et, men finner ej någon gren, hvar
hittils har kunnat vinna af fle
jag åtstundar, och att det som för
ide går ut på drömmar, att jag
vissa träffar åtskilliga filosofiska
alla qvinnor utan undantag.
enfalldiga slutsatsen, att jag ut
ett helt lefvande galleri af Kar

min kära Mentor, ehuru jag for
jag ~~sjelf~~ är en lyckans eller olyck
vet, men finner det öfverflödig
ligstund. Hvad har man dentr
hjerta? Framåt måste vi likv
h efter den stöt, som naturen
svärs ärevördiga auktoritet jag
ligen endast så mycket, af det,
springa på väggen, istället fö
de vigtigaste händelser i vår
mot och med, att det på slute
nar oss åt känslan af vår bestäm
aren i öknen.
Stormen: Säg mig, min vän! A
tveker jag dalens blommor,
Floras kyssar. — Var som jag
cklig? — suckade stormen — "J
der måste igenom.

1811.

VIII. Laurette von Wallenstedt till Fredrika von Glanzow.

Berlin d. 5 Oktob.

Du kommer ej, min bästa vän? Du skrifver ej en gång bestämt, när du ~~skall~~ vill komma? Hvad en flickas hjerta är för ett underligt hjerta! Sorgligt i lyckan, glättigt i olyckan! Flitigt som en myra, der det ej har något att göra! och när det fordras en smula klokhet att hjelpa sig genom lifvet, orklöst som en ~~liten~~ Silkesmask, då den tänker att spinna. — Fredrika! Fredrika! I hvad för en tänkebok har du nu läst? Hvilken sentens ur en gammal eller ny mormors-filosofi har öfverända kastat de ~~berömliga~~ förnuftiga föresatser, som du så berömligt fattat?

Ja, min Fredrika, vore du ett barn, en liten jungfru, som blef trångbröstad, hvarjegång månan sken i sängen för henne, så skulle jag vara ledsen öfver hvarje penndrag, hvarmed jag bevisste dig min kärlek. Äfven tokor måste vara i verlden, men som tokor äro de likväl för goda för de flesta männer. Men du, min Fredrika, synes vara bestämd till något bättre, än blifva en så kallad kelk-borgares fru kelk-borgarinna. Du har förstånd och således en naturlig kallelse att herska öfver allt, som ej har något. Uppfödd under styfskörtels-figurer, der det var dygd, och ~~ge~~ golfvet ömma blickar, der hvarje utflygt af en naturlig själ tadllades som oanständighet, behöll du likväl ditt förstånd. Det är mycket.

Barn, du retar naturen till vrede, om du sörjer. Har hon ej gifvit dig en hel arsenal af förtrollade vapen, med hvilka du kan göra dig ofarbar, så snart du vill vara det. _Jag_ sörjer ej mer, sen jag har lärt, att männerna blott då äro nöjde, när man behandlar dem som dockor.

Men du vill hämna dig på din Donamar? Till och med hämna dig genom en trogen kärlek? En betänklig hämd; men han duger emellertid att begynna med, ~~och~~ om den blott blir utförd med förstånd. Men kan jag sluta af ditt uppförande, att du förstår att vara hämdens prestinna? — Att blottställa dig så svag och kärleksskrank för allas ögon! — Tror du då, att en man

Gr. Don. 10.

någonsin

---

ligt vill säga det samma som att berätta kronologiskt, säga Juristerna.

Förbi ~~Det~~ var ~~fört~~ ~~med~~ mitt missnöje, så snart mina ögon sade: det är hon!

Till hälften ~~fäldt~~ lutad mot soffan, med venstra hand~~en~~ — Var det icke så? Jo, riktigt, med venster handen — så lätt stödd mot tebordet, som en blomma mot sin stängel, stod hon, med ansiktet vändt mot en klumpig köttmassa, frun i huset. Hon såg ej efter mig. Den fina konturen af hennes profil, hvilken träffade mig, gjorde, genom kontrasten af det der pudding-ansiktet bredvid, en verkning, som —— men jag begynner redan på, att kasta bilder och verkningar om hvarandra, och det var icke min mening.

Sakta liksom nedföll Laurette emellan sina grannar på soffan, alltid vänd mot den tjocka figuren, till hvilken hon sade något, som dock den andra ej syntes ge särdeles akt uppå, emedan hon bligade styft och dumt efter mig. Då jag aldraminst förmodade det, fattade min förmenta fiende mig med en Minervas blick, hvilken dref mina ögon på sidan, mätte mig på afstånd lik en rekryt, smålog, då jag bemannade mig, att besvara denna blick, och vände sig åter på sidan.

Min gode ande må förlåta mig, att jag kände mig i förlägenhet; men jag måste tillstå, att min belägenhet var ledsam.

Af min Herr Kammarherre, af okända herrar, af okända damer blef jag pinad med frågor. Blott ur den endas min, hvilken jag så

Don. 13.

gerna

Guntram ~~sat~~
Wolbgrafsfile
en korp, som
acel.
Korpen dicteran
blott namn, G
också han dic
titeln, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~Riddaren~~
Korpen: Godt.–
Härmed uppen
Guntram. Ne
helst i London
Korpen. I contra
gå ~~[illegible]~~
i Tyskland, och
affattar afhan
Guntram. Har
lands knektar
ut marmor und
lappre. Ko, vad
Korpen. dictera
Tid har satt
Guntram. Det ha
Korpen ~~hvar~~ dic
r begåfvad ~~med~~
Guntram.– begåf
Korpen. dicteran
Guntram.– slagr.
Korpen. ~~[illegible]~~ dic
förstånd och ho
Guntram. resan
~~och korpen [illegible]~~
båda händerne
framför honom
rnen hvad angår
Korpen. Du ka
dig ned.

någonsin omvändes, ~~om~~ när han märker, att vi fråga derefter? Om jag och
få en gång skulle blifva dödligt kär i en karl, får han ändå ej
erfara sin lycka.–

Du är en blomstrande ros, söta Fredrika, men ej uppdragen i
en god trägård. Kom du under min ans, söta ros! Jag vill blifva din
trägårdsmästarinna. Jag vill omsätta dig i en kunglig trägård, i stäl-
let för den ödemark, der ingen förstår att skatta ditt värde. Der skall
du bära fullare knoppar och dofta balsamiskare, och ve öfver den
hand, som utsträcker sig, att hårt vidröra denna edla blomma!

Men det säger jag dig ännu en gång, förståndig måste du
vara, och aldrig mera under din lefnad fälla en tår för en mans skull.–

Kära barn, jag har lärt att känna verlden, och funnit den
ganska löjlig. Men löjligast uppför sig det ~~sköna~~ vackra, eller som jag hellre
kallar det, det ~~[illegible]~~ granna könet, till hvilket vi båda hafva den äran
att höra. Jag sjelf, är ej nästan allt hos de flesta fruntimmer grann-
låt, och intet annat än grannlåt, så väl utom som innom. De vilja
alltid behaga, men nästan aldrig genom sig sjelfva. De vilja råda öf-
ver männerne. Och hvarigenom? Åter genom grannlåt, genom antag-
na känslosamma miner, genom konstlade roligheter, och konstlad
liknöjdhet.– Hvad är följderna deraf? Att männerna utskratta
och försumma dem, så snart deras bekantskap öfverskridit en viss punk
Sedan jag insett allt detta, är det, som om en sten blifvit lyf
från mitt hjerta. Jag vet ej, om det tinget, som svärmare kalla k
lek är något verkligt; men så mycket vet jag, att detta ting
finnes ibland vår tids karlar. Vår moderna kärlek är ett
skämt med en erbar min. Den vigtigaste frågan är blott; hv
ket af båda könen skall hylla det andra, mannen qvinnan
eller qvinnan mannen? Jag är qvinna men hyllar ej någon.
Jag leker med karlarna, på det att de ej må leka med mig. Ja
har tvänne riken, ett synligt för hela verlden och ett osynligt
mitt hjerta; jag har mina ministrar och generaler, mina gun
lingar och skämtare. Man stöter hvarannan för en blick af mi

Man

anstalter, för att kunna umbära alla qvinnor utan undantag.
Och häraf kan du sjelf draga den enfaldiga slutsatsen, att jag utan
stördt sinneslugn kan genomgå ett helt lefvande galleri af Dan
nissor Wallenstedt.

Jag älskar dina rättelser min kära Mentor, ehuru jag förr
att vara af en annan tanka. Om jag ~~sjelf~~ är en lyckans eller olyck
som, måste jag sjelf med tiden få veta, men finner det öfverflödig
att deröfver göra mig en enda orolig stund. Hvad har man deraf
att man så noga analyserar sitt hjerta? Framåt måste vi likv
en gång genom lifvet, hvar och en efter den stråt, som naturen e
ödet gifvo honom. Förnuftet, hvars årevördiga auktoritet jag
aldrig erkänner, säger oss slutligen endast så mycket, af det,
som skall komma, att vi ej springa på väggen, i stället f
att gå ut genom dörren. Vid de vigtigaste händelser i vår
lif, vet det så mycket både mot och med, att det på slutet
vet ingen ting, utan öfverlemnar oss åt känslan af vår bestån
melse så ~~kan~~ som den ende vägvisaren i öknen.–

Sefiren frågade en gång Stormen: Säg mig, min vän! Ä
jag ej lyckligare än du? Omkring smeker jag dalens blommor,
deras doft kring svåfva mig, som Floras kyssar.– Var som ja
min vän, och blif lycklig!"– "Lycklig?"– suckade Stormen – "of
nedbryter skogen, emedan jag der måste igenom."–

Man anser för e
mitt goda barn
gifva mig, och
vill jag göra e
I hopp o
och litar på m
hjerta, ~~hellre~~
ifrå Fredrika
vilja bedåra
och all njutn
Men nä
gammal Litani
man medika
derna ~~slappen~~
kom, kom i
Kära bar
man lemnar e
lifvet slutligen
känsla af sig
I sannin
~~lyckats mig~~ Sä
är skön. Är
derom. Men
mig.– Ty det
jag gör i verl
slutligen måste
närvaro under
och svärja v
re än hafvet
ste ~~hon~~ un
re, eller min
just sådan
ligt vill säga
Juristerna.–
förb ~~Det~~ var ~~förb~~
hon!
Till hälft
riktigt, med va
blomma mot
sig köttmassa
ren af kennes
trasten af det
men jag begy
hvarandra, och
Sakta likso
alltid vänd mo
som dock den a
de slyft och
de min förme
tres mina ögon
så jag bemanna
sidan.
Min gode
men jag måste
Af min Herr
slef jag pinad m
Don. 13.

vi fråga derefter? Om jag och-
en karl, får han ändå ej

Fredrika, men ej uppdragen i
s, söta ros! Jag vill blifva den
dig i en kunglig trägård, i ſtäl-
att skatta ditt värde. Der ſkall
lsamiskare, och ve öfver den
a denna edla blomma!
n gång, förſtåndig måſte du
ſälla en tår för en mans ſkull.
nna verlden, och funnit den
det ~~ſköna~~ vackra, eller ſom jag hellre
hvilket vi båda hafva den äran
hos de fleſta fruntimmer grann-
väl utom ſom innom. De villja
om ſig ſjelfva. De vilja rå daſ-
genom grannlåt, genom antag-
lade roligheter, och konſtlad
l? Att männerna ~~ut~~ſkratta
kantskaps öfverskridit en viſs punkt
det, ſom om en ſten blifvit ly
tinget, ſom ſvärmare kalla
cket vet jag, att detta ting
r moderna kärlek är ett
igtigaſte frågan är blott: ho
det andra, mannen qvinnan
qvinna men hyllar ej någon.
tt de ej må leka med mig. Ja
hela verlden och ett oſynligt
ar och generaler, mina gun
hvarannan för en blick af mig

Man

alla qvinnor utan undantag.
enfaldiga ſlutſatsen, att jag utan
ett helt lefvande galleri af ban

in kära Mentor, ehuru jag förſ
jag ~~ſjelf~~ är en lyckans eller olyck
veta, men finner det öfverflödig
igſtund. Hvad har man deraf
hjerta? Framåt måſte vi likväl
n efter den ſtöt, ſom naturen e
hvars ärevördiga auktoritet jag
ligen endaſt ſå mycket, af det
ſpringa på väggen, iſtället
d de vigtigaſte händelſer i var
mot och med, att det på ſlutet
nar oſs åt känſlan af vår beſtån
ſaren i öknen.
Stormen: Säg mig, min vän! A
ſmekes jag dalens blommor,
om Floras kyſsar. — Var ſom ja
lycklig? — ſuckade Stormen — "
en der måſte igenom!

V81

Man anser för en lycka att vara min ſlaf. Är det ej vackert? Om du, mitt goda barn, vore vittne till en af de hyllningar mina vaſaller gifva mig, och det då ångrade dig, att hafva gått i min ſkole, så vill jag göra en valfart till Loretto.

I hopp att du erkänner den oſkrymtade kärlek jag har för dig, och litar på min erfarenhet, lägger jag denna ~~gyllene regel~~ på ditt hjerta,†† ~~hvilken~~ ſom alla viſa befalla; ~~akta dig för paſsion~~. Paſsion, bästa Fredrika är en ſak, ſom man måſte ingifva de männer, ſom vilja bedåra, men ſjelf ej känna. Paſsion ~~förtär~~ förtar allt förnuft, och all njutning.

†† denna gyllene regel,

Men när jag nu en gång känner paſsion! säger du! Det är en gammal Litania. Paſsion är en ſjukdom, och mot ſjukdom brukar man medikamenter. Jag har en ſäker kur mot paſsion, men ur händerna ſläpper jag den ej. Vill du bli friſk, min ſöta ſjukling, ſå kom, kom till mig!

Kära barn! man kan lära allt och bortglömma allt. Så ſnart man lemnar en känſla fritt ſpel, och alltid tänker derpå, att hela lifvet ſlutligen ej är annat än ett ſpel, ſå afkyles denna varma känſla af ſig ſjelf, likſom kärleken i äktenſkapet.

I ſanning, min ſöta Flicka, kan det ſom lyckats mig ej falla dig ſvårt, ~~ſom lyckats mig~~. Till det yttre äro vi hvarandra ganſka lika. Du är ſkön. Är jag det ockſå? Det låter löjligt när jag ſjelf talar derom. Men då det engång kommit ſå långt, må jag ej ſira mig. — Ty det ~~är~~ utgör min ſtolthet, att jag genom mig ſjelf förmår, hvad jag gör i verlden. — Kan du föreſtälla dig ett ſådan ſpektakel? Nyligen måſte en ung officer, ſom förſtår matematiken, i min närvaro underſöka med vattenpaſs horiſontella ytan på min ſpegel, och ſvärja vid Iſaak Newtons glasögon att denna ſpegel var ſlätare än hafvet i lugn och ſå ren ſom den viſes ſjäl. Derpå beviſte han ur optiken, att antingen var den ſtore Newton en ljugare, eller min ſpegel ſå ärlig, att jag deruti kunde finna min bild juſt ſådan ſom i hans — hjerta. Således, mitt barn, är min ſkönhet

het

---

ligt vill ſäga det ſamma ſom att berätta kronologiſkt, ſäga Juriſterna.

~~Det~~ Förbi var ~~förb~~ ~~med~~ mitt miſsnöje, ſå ſnart mina ögon ſade: det är hon!

Till hälften ~~ſtödd~~ lutad mot på ſoffan, med vänſtra handen. Var det icke ſå? Jo, riktigt, med vänſter handen — ſå lätt ſtödd mot tebordet, ſom en blomma mot ſin ſtängel, ſtod hon, med anſiktet vändt mot en klunſig köttmaſsa, frun i huſet. Hon ſåg ej efter mig. Den fina konturen af hennes profil, hvilken träffade mig, gjorde, genom kontraſten af det der puddingsanſiktet bredvid, en verkning, ſom — — men jag begynner redan på, att kaſta bilder och verkningar om hvarandra, och det var icke min mening.

Sakta, likſom nedfölld Laurette emellan ſina grannar på ſoffan, alltid vänd mot den tjocka figuren, till hvilken hon ſade något, ſom dock den andra ej ſyntes ge ſärdeles akt uppå, emedan hon bligade ſtyft och dumt efter mig. Då jag aldraminſt förmodade det, fattade min förmenta fiende mig med en Minervas blick, hvilken dref mina ögon på ſidan, mätte mig på afſtånd lik en rekryt, ſmålog, då jag bemannade mig, att beſvara denna blick, och vände ſig åter på ſidan.

Min gode ande må förlåta mig, att jag kände mig i förlägenhet; men jag måſte tillſtå, att min belägenhet var ledſam! —

Af min Herr Kammarherre, af okända herrar, af okända damer blef jag pinad med frågor. Blott ur den endas min, hvilken jag ſå

Dow. 13.

gerna

12

Guntram ~~fatt~~
Wolbgrafsfil
en korp, som
axel.
Korpen deltera
blott namn,
också kan d
tiden, ~~t~~
Guntram: Jag
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
Barmen uppen
Guntram. Nej
helst i London
Korpen. I contra
in ~~[illegible]~~
Tyskland, och
affattar af han
Guntram. Nar
lands knektar
at marsner un
Lappre. No' van
Korpen. deltera
Det har jag
untram. Det
orpen ~~huru~~ de
begåfvad ~~met~~
untram. begåf
rpen. deltera
ntram. flag.
orpen. ~~[illegible]~~ de
förstånd och ho
untram. resolu
~~at korpen le~~
båda händerne
ramför honom
ren hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

40.

het, om hvilken jag annars ögerna talar, matematiskt sann; och beviset för din, skall ännu sötare blifva anfört, om du kommer

Hvad bevis äro för sköna saker! Jag ville förstå matematiken en dan ~~derigenom~~ allt låter som man säger, derigenom bevisa sig. Emellertid, tills jag kinner till Algebra nöjer jag mig med det, som jag vet, och hvilket många ej veta utaf dem, som kunna bevisa all Således har jag sedan mitt fjortonde år vetat, att det bevisar alldeles ingen ting för vår skönhet, när en man svär oss evig trohet; att det ännu mindre bevisar något om han talar om tillbedning, och aldraminst när han faller på knä för oss. Således vet jag — men håll! Du måste väl också kunna gissa något af det jag vet. Den som ej betalar lärpenningar, lärer ej heller grundligt. Ett bevis der~~för~~af, kan du hafva ~~af~~ uti mitt intresse ~~[illegible]~~ för ditt arma älskande hjertas öden. Jag har ej spart någon möda, att inhämta underrättelser om din Donamar, och mitt bemödande har lyckats.

Men hune begynner ej ditt lilla hjerta, att på en gång klappa! Hvilka tankar och aningar genomflyga ej din själ! — Men stilla, min söta flicka, utan ~~att mäst~~ fält besegra~~sig sjelf~~de, mognar ingen dygd.

Er flykting, ~~säga~~ så lyda mina tidningar, visar vid armén, hvarest han för öfrigt befinner sig väl, det samma, som han visat hemma, att han är af ett annat tänkesätt, än det vanliga slaget af menniskobarn. Man respekterar honom, umgås gerna med honom, men vet intet, hvad man egentligen skall ~~säga~~ honom för! ~~blott~~ att när han spelar, måste de andra dansar, men när de spela, dansar han ej; ~~hafva de utfunderat~~, och just derföre tycker jag om honom. Om han är glad eller melankolisk hafva de ej kunnat utgrunda; när han är i sällskap talar han lifl och muntert; men så snart han tror sig vara ensam rynkas hans na; ofta synes han vörd innom sig, och förlorad i fantasier. Folket tro att det är en handgriplig motsägelse. O hvilka visa uttolkare! Men ännu ett tillägg af vigt. Flyktingen umgås förtroligt med ett väsende af sitt slag, med ~~ett~~ en svart husar, som kallar sig Grefve St. Julien, hvilken efter beskrifning är en majestätlig Melankolika

Hun

+ de hafva blott utfunderat

---

både med och mot min vilja träffar åtskilliga filosofiska
sådeles anstalter, för att kunna umbära alla qvinnor utan undantag. Och häraf kan du sjelf draga den enfaldiga slutsatsen, att jag utan stördt sinneslugn kan genomgå ett helt lefvande Galleri af Wan

nissor Wallenstedt.

Jag älskar dina rättelser min kära Mentor, ehuru jag förs att vara af en annan tanka. Om jag ~~sjelf~~ är en lyckans eller olycka som, måste jag sjelf med tiden få veta, men finner det öfverflödig att deröfver göra mig en enda orolig stund. Hvad har man dernba att man så noga analyserar sitt hjerta? Framåt måste vi likv en gång genom lifvet, hvar och en efter den stöt, som naturen e ödet gifvo honom. Förnuftet, hvars ärevördiga auktoritet jag aldrig erkänner, säger oss slutligen endast så mycket, af det, som skall komma, att vi ej springa på väggen, istället fö att gå ut genom dörren. Vid de vigtigaste händelser i vår lif, vet det så mycket både mot och med, att det på slute vet ingen ting, utan öfverlemnar oss åt känslan af vår bestån melse. så ~~ären~~ som den ende vägvisaren i öknen. —

Sefiren frågade en gång Stormen: Säg mig, min vän, är jag ej lyckligare än du? Ömt smeker jag dalens blommor, deras doft kring svävar mig, som Floras kyssar. — Var som ja min vän, och blif lycklig! — "Lycklig?" — suckade stormen — " nedbryter skogen, emedan jag der måste igenom!

V81

Hvilka
~~Hvad~~ slu
glömmer ~~Nå~~
så snart har k
Wallenstedt är
männer, till g
Och nu vet
få! Liksom en
strödda träd
och när handlen
bibehållit och
vi klappa ha
mot då afskyv
spira, men om
oss med vördnad.

Fredrika

Verkligen? Vil
lig? Dela dit
Men hune skal
kort, om jag
Min vän
Jag har ännu
säga, om han
mig, om det
Hvarför
jag ej blott lik
är ~~jag~~ dig ol
genom nedsla
~~vör~~ äre jag sju
Donamar, de
begått ett fel,
Gr. Don. 11.

ligt vill säga
Juristerna —
~~Det~~ förb var ~~förb~~
hon!
Till hälfte
riktigt, med van
komma mot s
sig köttmassa,
ren af kennes
krafter af det
men jag begyn
hvarandra, och
Sakta liksom
alltid vänd mo
som dock den a
de styft och d
de min förme
tref mina ögon
så jag bemannad
dan.
Min gode a
men jag måste
Af min Herr
jag pinad m
Don. 13.

talar, matematiſkt ſann; och
blifva anſedt, om du kommer
Jag ville förſtå matematiken en
ſager, den genom beviſa ſig.
ſå nöjer jag mig med det, ſom
af dem, ſom kunna beviſa all
är vetat, att det beviſar alldeles
man ſvär oſs evig trohet, att
han talar om tillbedning, och
ſå för oſs. Således vet jag – men
ſå något af det jag vet. Den
heller grundligt. Ett bevis der
~~för~~ för ditt arma älſkande hjerta
att inhämta underrättelſer om
har lyckats.
hjerta, att på en gång klappa:
ſtyga ej din ſjäl! – Men ſtilla,
~~ſig ſjelf~~ de, mognar ingen dygd
viſar ~~bed~~ armén, hvareſt han fö
han viſat hemma, att han är
ga ſlaget af menniſko barn. Ma
konom, men vet intet, hvad ma
~~[illegible]~~ att när han ſpelar, måſte de
ej; ~~hafva de utſtuderat~~, och
han är glad eller melankoliſk
an är i ſällſkap talar han lif
vara enſam ſynkas han
förlorad i fantaſier. Folket tro
O hvilka viſa uttolkare! Men
en umgås förtroligt med ett
ſar, ſom kallar ſig Grefve St.
en majeſtätlig Melankolika
Hum

ſå träffar åtſkilliga filoſofiſka
alla qvinnor utan undantag.
enfaldiga ſlutſatſen, att jag utan
ett helt lefvande Galleri af Kar

in kära Mentor, ehuru jag förſ
jag ~~ſjelf~~ är en lyckans eller olycks
veta, men finner det öfverflödig
ig ſtund. Hvad har man dereb
hjerta? Framåt måſte vi likv
n efter den ſtöt, ſom naturen e
hvars ärevördiga auktoritet jag
ligen endaſt ſå mycket, af det
ſpringa på väggen, iſtället fö
d de vigtigaſte händelſer i vår
mot och med, att det på ſlute
nar oſs åt känſlan af vår beſtån
aren i öknen.
Stormen: Säg mig, min vän!
ſtreker jag dalens blommor
m Floras kyſsar. – Var ſom ja
lycklig? – ſuckade Stormen – "ſ
ig der måſte igenom."

VIII

~~Hvad~~ Hvilka ſlutſatſer drar ~~du~~ Ni häruta[f], min lilla melankoliſka vän? Eller glömmer ~~du~~ Ni både ~~dig~~ Er ſjelf och ~~din~~ Er Donamar af förundran ~~[illegible]~~ ~~jag~~ der öfver ~~att~~ att ſå ſnart har kunnat utforſka detta? Kära barn, för Laurette von Wallenſtedt är ingen hemlighet, ~~[illegible]~~ ſom – förvaras af männer, otillgänglig.

Och nu vill jag ej höra ett ord mera om elakt humör och ſmärta! Liksom en epiſk ſkald förenar jag i en väf, alla deſsa ſtrödda trådar af äfventyr, menniſko-naturer och karrikaturer, och när handlingen är lyckligt bragt till kataſtrofen, intreſſet bibehållit och väntan ſpänd på det högſta ~~[illegible]~~, då, ſöta Fridrika, ſkole vi klappa händerna tillſamman. Då ſkole vi vara Junoner mot deſsa afſkyvärda, deſs rebellerna, ~~ſom~~ hvilka våga att reſa ſig emot vår ſpira, men ömma och vänliga emot deſsa ſköna ſjälar, ſom nalkas oſs med vördnad. Kom endaſt ſnart! Mitt hjerta flyger dig till möte.

Fredrika von Glanzow till Laurette von Wallenſtedt.

M× ×. den 11. Oktob.

Verkligen? Vill du emottaga mig? Uppfoſtra mig? Göra mig lycklig? Dela ditt välde med mig? – Din vilja är ſtor, bäſta vän! Men huru ſkall det lyckas, om jag – huru ſkall jag rätt kalla det? – kort, om jag ej vill blifva det, hvartill du vill göra mig.

Min vän – ja, det är du. Du känner dig och mig. Jag har ännu mycket att lära. Men hvad ſkulle Donamar ſäga, om han fullkomligen hörde – Ack! Intet råd gagnar mig, om det ſtrider emot Donamars.

Hvarföre är jag en ſådan djerf toka? Hvarföre är jag ej blott ~~dig~~ lik till hälften ~~lik~~. Hvarföre kan jag ej, ~~[illegible]~~ efter jag nu är ~~jag~~ dig olik, ſmickra ~~[illegible]~~ männernas ſtolta hjertan genom nedſlagenhet och grimaſer? Om jag vore galen! då vore jag ju lycklig.

Donamar, den mannen ~~ſom~~ jag älſkar, hatar mig, ej emedan jag begått ett fel, ~~ej~~ emedan jag gjort en enda ſjäl orätt; Dona-

Fr. Don. 11.

mar

---

ligt vill ſäga det ſamma ſom att berätta kronologiſkt, ſäga Juriſterna.

Först ~~Det~~ var ~~först~~ ~~med~~ mitt misſnöje, ſå ſnart mina ögon ſade: det är hon!

Till hälften ~~ſtödd~~ lutad mot på ſoffan, med vänſtra handen – Var det icke ſå? Jo, riktigt, med vänſter handen – ſå lätt ſtödd mot tebordet, ſom en blomma mot ſin ſtängel, ſtod hon, med anſiktet vändt mot en klumpig köttmaſsa, frun i huſet. Hon ſåg ej efter mig. Den fina konturen af hennes profil, hvilken träffade mig, gjorde, genom kontraſten af det der pudding-anſiktet bredvid, en verkning, ſom – – men jag begynner redan på, att kaſta bilder och verkningar om hvarandra, och det var icke min mening.

Sakta, liksom nedfölle Laurette emellan ſina grannar på ſoffan, alltid vänd mot den tjocka figuren, till hvilken hon ſade något, ſom dock den andra ej ſyntes ge ſärdeles akt uppå, emedan hon bligade ſtyft och dumt efter mig. Då jag allraminſt förmodade det, fattade min förmenta fiende mig med en Minervas blick, hvilken dref mina ögon på ſidan, mätte mig på afſtånd lik en rekryt, ſmålog, då jag bemannade mig, att beſvara denna blick, och vände ſig åter på ſidan.

Min gode ande må förlåta mig, att jag kände mig i förlägenhet; men jag måſte tillſtå, att min belägenhet var ledſam.

Af min Herr Kammarherre, af okända herrar, af okända damer blef jag pinad med frågor. Blott ur den endas mun, hvilken jag ſå

Don. 13.

gerna

Guntram ~~fa~~
Dolbgrafosif
en korp, som
aal.
Korpen diteran
dett namn,
också kan de
titeln, ~~ty~~
Guntram: Jag
[illegible]
Korpen. Godt.—
härmed uppen
Guntram. Nej.
helst i London
Korpen. I contra
ju [illegible]
i Tyskland, og
affattar af han
Guntram. Har
lands knektar
och marmor un
happre. No, vä
Korpen. diteran
Sed har satt
Guntram. Det ha
Korpen ~~hur~~ di
r begåfvad ~~med~~
Guntram.—begåf
Korpen. diteran
Guntram.—flags.
Korpen. ~~vis~~ di
förstånd och ho
Guntram. refand
~~och Korpen be~~
båda händerne
framför honom
Korpen hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

---

mar hatar mig — o! det är ett helfvete! — emedan jag är sådan ſom jag är. Jag är ſkön, ſäger du? O vore jag ful ſom en uggla, och hade behagat honom! Eller älſkar han en annan? Ack! Jaſå det vore en tröſt för mig. Men att han hatar mig, ej för min ſkapnad, ej för en annan, utan för min egen ſkull, det —, nej, det hade ~~ej~~ mitt oſkylldiga hjerta icke ~~ej~~ förtjent.

För paſsion ſkall jag akta mig? Det låter luſtigt! Var jag ej en oſtyrig varelſe i hela nitton år? Var jag ej utan paſsion, när jag i min amaſonklädning flög bort på min häſt, och alla de ſköna herrarne ſtodo och gapade efter mig? Var jag ej utan paſsion när min oſtyrighet uppjagade filoſoferna från deras ſtolar? — Ack! Allt detta ligger nu ſom en ſkugga bakom mig. Hvarföre gör det det? Hvarföre tänker jag mig ej gerna tillbaka till deſs tider, då jag var lycklig? Om din ſkarpſinnighet vet ett medel, att göra det förflutna behagligt, ſå öfverlemnar jag det närvarande i dina händer.

För mig var den korta tid ~~du~~ vi ſtades här en blick af ſolen. Du intalade känslor i min ſjäl, ſom du ſedan der fann och tog för mina egna. Juſt ſom jag hörde din vagn köra bort, ſåg jag deſsa tröſtande tankbilder förſvinna, likſom hörde de till ditt ſällſkap. Mina armar ſjönko. Jag föll på en kanapé. En fjerdedels timma gick förbi, innan tårarne ſom brän~~n~~de bakom mina ögon, genom ſitt utbrott gåfvo mig någon lindring.

Medlidſamma vän! Tilltro mig ej mera några hjeltedater! Min ſtyrka är äfven ſå väl borta ſom mitt ſnille. Jag kan ej upptaga något råd, ej följa något. Dina kunſkaper meddele du der de bära frukt. Jag är vorden enfaldig.

Förſtröelſe behöfver den enfaldiga varelſen, menar min far, o det är möjligt, att han har rätt. Han har föreſlagit mig en luſt
reſa

---

fadelet både med och mot min vilja träffar åtſkilliga filoſofiſka
anſtalter, för att kunna umbära alla qvinnor utan undantag.
Och häraf kan du ſjelf draga den enfaldiga ſlutſatsen, att jag utan
ſtördt ſinneslugn kan genomgå ett helt lefvande Galleri af Wan
neſsor Wallenſtedt.
Jag älſkar dina rättelſer min kära Mentor, ehuru jag förſ
att vara af en annan tanka. Om jag ~~ſjelf~~ är en lyckans eller olyck
ſon, måſte jag ſjelf med tiden få veta, men finner det öfverflödig
att deröfver göra mig en enda orolig ſtund. Hvad har man deraf
att man ſå noga analyſerar ſitt hjerta? Framåt måſte vi likv
en gång genom lifvet, hvar och en efter den ſtöt, ſom naturen e
ödet gåfvo honom. Förnuftet, hvars ärevördiga auktoritet jag h
aldrig erkänner, ſäger oſs ſlutligen endaſt ſå mycket, af det,
ſom ſkall komma, att vi ej ſpringa på väggen, iſtället fö
att gå ut genom dörren. Vid de vigtigaſte händelſer i vår
lif, vet det ſå mycket både mot och med, att det på ſlute
vet ingen ting, utan öfverlemnar oſs åt känslan af vår beſtäm
melſe. ſå ſom den ende vägviſaren i öknen.
Sefiren frågade en gång Stormen: Säg mig, min vän! Ä
jag ej lyckligare än du? Ömt ſmeker jag dalens blommor,
deras doft kring ſväfva mig ſom Floras kyſsar. — Var ſom j
min vän, och blif lycklig!" — "Lycklig?" — ſuckade Stormen — "
nedbryter ſkogen, emedan jag der måſte igenom.

---

reſa, och jag
eller Italien?
Intereſsen
ſom du får
Ja nog är du ſ
läſa i ditt bre
Hvad ſkal
ſatt mig i fin
~~Ett~~ mitt tillbud.
dig leka mje
beredd på, att
jag otackſamh
Men hu
dan ſjukdomm
vilje.
Förſtånd
—ſåledes, för
hvitmenas af
de erfar~~[illegible]~~enhet
fienden—för a
ſom alltid gå o
hela verldens
paſsionen. Ja
att min lära
du derom var
att predika
af all viſket:
re vill jag
ligt vill ſäga
Juriſterna.
~~Det~~ var ~~fa~~
hon!
Till hälften
riktigt, med van
komma mot ſi
ſig köttmaſsa,
ren af hennes
traſten af det
nen jag begyn
hvarandra, och
Sakta likſom
alltid vänd mot
ſom dock den an
de ſlyft och d
de min förmen
dref mina ögon
då jag bemannade
ſidan.
Min gode an
gen jag måſte
Af min Herr
jag pinad me
Dom. 13.

!— emedan jag är ſådan ſom
ore jag ful ſom en uggla;
ar han en anxan? Ack! Ja ſ
han hatar mig, ej för min
min egen ſkull, det —, nej,
icke förtjent
? Det låter luſtigt! Var jag
Var jag ej utan paſſion, när
rt på min häſt, och alla de
fter mig? Var jag ej utan paſ-
de filoſoferne från deras ſtolar?
en ſkugga bakom mig
ker jag mig ej gerna tillbaka
Om din ſkarpſinnighet
lutna behagligt, ſå öfverlem-
änder.
vi ſtades här en blick af ſolen.
om du ſedan der fann och
g hörde din vagn köra bort,
lder förſvinna, likſom hon
na armar ſjönko. Jag föll
ma gick forbi, innan tårarn
genom ſitt utbrott gåfvo mig

mera några hjeltedater! Min
tt ſpilles. Jag kan ej upptar
na kunſkaper meddele du
enfaldig.
diga varelſen, menar min far, o
h har föreſlagit mig en luſt
reſa

ſå träffar åtſkilliga filoſofiſka
lla qvinnor utan undantag.
nfalldiga ſlutſatſen, att jag utan
tt helt lefvande Galleri af Man

n kära Mentor, ehuru jag förſ
jag ~~ſjelf~~ är en lyckans eller olycka
eta, men finner det öfverflödigt
ſtund. Hvad har man deritt
hjerta? Framåt måſte vi likv
efter den ſtöt, ſom naturen e
vårt ärevördiga auktoritet jag
ligen endaſt ſå mycket, af det,
pringa på väggen, iſtället fö
de vigtigaſte händelſer i vår
mot och med, att det på ſlutet
nar oſs åt känſlan af vår beſtån
aren i öknen.
Stormen: Säg mig, min vän! O
meker jag dalens blommor,
n Floras kyſsar. — Var ſom jag
ycklig? — ſuckade ſtormen — "
n der måſte igenom!

V81

---

reſa, och jag har ſagt ja till allt. Hvart vi reſa? Till Holland eller Italien? Det är mig lika.

Intereſſerar du dig verkeligen för mig, ſå berätta mig allt ſom du får veta om Donamar! Hör du! allt!

X Laurette v. Wallenſtädt till Fredrika v. Glanzow.

Berlin d. 30 Oktober.

Ja nog är du sjuk, mitt barn, rätt hjertligt sjuk. Det ſkulle jag läſa i ditt bref, om du ockſå ej nämnt ett ord derom.

Hvad ſkall man taga ſig före med dig? Jag har nu en gång ſatt mig i ſinnet att hjelpa dig, ehuru kallt du än afviſer ~~ett~~ mitt tillbud. Hvad? Att ſå ſvara min bjudning? Hvart du reſer, gör dig lika mycket? — Men du är ju ſjuk. Jag gör mig ſåledes beredd på, att erfara motſägelſer, ſmå carter, och till och med i början otackſamhet af min patient.

Men hvarföre ger jag då ej min patient förlorad? Emedan ſjukdommen blott förſvagat ditt förſtånd men ~~ej~~ icke din vilje.

Förſtåndet, kära Fredrika, — jag måſte begynna filoſofiſkt, — ſåledes, förſtåndet låter, innan det rätt mätit ſig med verlden, allt hvitmenas af hjertat. Blott tid och tillfälle; blott några profeler några ſmärtande erfar~~ingar~~enhet; och utbildningen infinner ſig. Men den onde fienden — för att nu ockſå uttrycka mig teologiſkt — den onde fienden ſom alltid går omkring och ſår ogräs i vårt vete, ſom bedrager oſs på hela verldens njutning, om vi ej blifva hans herrar, är och blir paſſionen. Ja, ja! Paſſionen! Det låter ſorgligt, om du ſäger att min lära låter luſtig. Vill du blifva lycklig, ſå måſte du derom vara öfvertygad, och derföre ſkall jag ej upphöra att predika för dig, öfver denna gamla text, inbegreppet af all viſhet: Akta dig för paſſion! Öfver dörren till din ſängkammare vill jag ſkrifva: Akta dig för paſſion.

Vill

ligt vill ſäga det ſamma ſom att berätta kronologiſkt, ſäga Juriſterna.

~~Det~~ Förbi var ~~förb~~ ~~med~~ mitt miſsnöje; ſå ſnart mina ögon ſåg: det är hon!

Till hälften ~~ſtödd~~ lutad mot på ſoffan, med vänſtra handen — Var det icke ſå? Jo, riktigt, med vänſter handen — ſå lätt ſtödd mot tebordet, ſom en blomma mot ſin ſtängel, ſtod hon, med anſiktet vändt mot en klumpig köttmaſſa, frun i huſet. Hon ſåg ej efter mig. Den fina konturen af hennes profil, hvilken träffade mig, gjorde, genom kontraſten af det der pudding-anſiktet bredvid, en verkning, ſom — — men jag begynner redan på, att kaſta bilder och verkningar om hvarandra, och det var icke min mening.

Sakta, likſom nedföll Laurette emellan ſina grannar på ſoffan, alltid vänd mot den tjocka figuren, till hvilken hon ſade något, ſom dock den andra ej ſyntes ge ſärdeles akt uppå, emedan hon bligade ſtyft och dumt efter mig. Då jag allraminſt förmodade det, fattade min förmenta fiende mig med en Minervas blick, hvilken tref mina ögon på ſidan, mätte mig på afſtånd lik en rekryt, ſmålog, då jag bemannade mig att beſvara denna blick, och vände ſig åter på ſidan.

Min gode ande må förlåta mig, att jag kände mig i förlägenhet; men jag måſte tillſtå, att min belägenhet var ledſam.

Af min Herr Kammarherre, af okända herrar, af okända damer blef jag pinad med frågor. Blott ur den endas mun, hvilken jag ſå

gerna

12

Guntram ~~fa~~
Wolbgrafsfel
en korp, som
aaal.
Korpen diteran
detta namn,
också kan de
titeln, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
Härmed uppen
Guntram. Ne
helst i London
Korpen. I contra
in ~~[illegible]~~
i Tyskland, og
affattar af han
Guntram. Han
lands knektar
och marmer un
kappe. No, vä
Korpen. diteran
tid har fatte
Guntram. Det ha
Korpen ~~huru~~ de
begåfvad ~~med~~
Guntram. begåfv
Korpen. diteran
Guntram. flagr.
Korpen. ~~[illegible]~~ de
förstånd och ho
Guntram. resande
~~och Korpen [illegible]~~
båda händerne
framför honom
nen hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

44

Men vill du nu åtminstone höra, huru denna alla lefvandes fiende har huserat, först i ditt förstånds blomstrande rike? Så skole vi begynna med teorien.

Det ligger någonstädes i mensklige naturen en ande, som filosoferna knappt känna till namnet, och ännu mindre förstå att bruka. Denna ande är alla stora furstars, generalers, statsministrars och folklärares skyddsande; det är en ande, genom hvilken man kan utan möda bota själfva envisheten, leda galenskapen till visa ändamål, bedåra visheten, uppsporra de tröga, söfva de lifliga; det är en ande som tillintetgör verkan af alla hjertats rasgifvande örter, opiater och språngfjädrar. Och huru kallar ~~sig~~ denna mäktiga ande sig? Med ett bekant namn: motsägelse-andan. Den som förstår att framkalla denna ande, eller rättare sagt, den som förstår att taga honom i sin tjenst, den kan också dermed uträtta mera, än Aladin med alla underlampans andar; ty den kan göra hvad han vill med menniskorna.

Nu en användning för dig, utaf de otaliga, som af denna ickeallmänna sanning kunna göras.

Hade du, bästa Fredrika, så snart du varsnade, att Donamar älskade hos fruntimmerna det sedliga, jungfruliga och skygga, än det fria, lifliga och naturliga, hade du, i stället för att vackla, om du skulle draga honom ~~till dig~~ på den sida eller böja dig öfver ~~till~~ på hans, sagt honom vid något tillfälle med en stolt öppenhjertighet mitt i synen: det är likväl skada att en man af sådana talanger är så liten man; huru skulle det ej hafva stuckit hjelten! Gud bevare dig från frestelsen att sjelf tro hvad du hade sagt! Och huru skulle du mojligtvis kunna tro det om Donamar! Men retas måste riddarn; pinas måste han af den tanken, att en qvinna, en skön flicka ~~ej~~ icke tror honom, i trots af all hans stålthet och styrka, ~~ej~~ vara man nog. Af missnöje måste han bli irrad angående sig sjelf. Gerna eller ogerna måste ~~han~~ han rädda sin ära

Gerna

---

sådelett både med och mot min vilja träffar åtskilliga filosofiska anstalter, för att kunna umbära alla qvinnor utan undantag. Och härefter kan du sjelf draga den enfaldiga slutsatsen, att jag utan stördt sinneslugn kan genomgå ett helt lefvande Galleri af Van-

nesser Wallenstedt.

Jag älskar dina rättelser min kära Mentor, ehuru jag försäkrar att vara af en annan tanka. Om jag ~~sjelf~~ är en lyckans eller olyckas son, måste jag sjelf med tiden få veta, men finner det öfverflödigt att derföre göra mig en enda oroligstund. Hvad har man deraf att man så noga analyserar sitt hjerta? Framåt måste vi likväl en gång genom lifvet, hvar och en efter den stöt, som naturen en gång gifvo honom. Förnuftet, hvars ärevördiga auktoritet jag aldrig erkänner, säger oss slutligen endast så mycket, af det, som skall komma, att vi ej springa på väggen, i stället för att gå ut genom dörren. Vid de vigtigaste händelser i vårt lif, vet det så mycket både mot och med, att det på slutet vet ingen ting, utan öfverlemnar oss åt känslan af vår bestämmelse, som ~~[illegible]~~ den ende vägvisaren i öknen.

Sefiren frågade en gång Stormen: Säg mig, min vän! är jag ej lyckligare än du? Omkring smeker jag dalens blommor, deras doft kring sväfvar mig som Floras kyssar. — Var som jag min vän, och blif lycklig! — "Lycklig?" — suckade Stormen — "sjelf jag nedbryter skogen, emedan jag der måste igenom!"

Gerna eller ogern
måste låtsa, som
han komma d
gen ~~är~~ var hårt spa
bifall intressera
oförmärkt öfver
emot honom
han kommit
nen kommit
måste naturen
tillhört Fridrika
med passion, ha
Låt du d
sigt att grubb
deraf för det ti
Blott ett
da till dig; och
i skole hos honom
honom till Preu
larne, och så la
en skolmästare
Han skall bero
barn; å ja; oc
han bragt sig
stifts-fröken; så
som af honom
missions-predik
älskar, måste
sinnighet. All
vansinnighet.
Tänk efter d

Gr: Don: 12.

at mig och likv
ligt vill säga
Juristerna.
~~Det~~ Förr var ~~[illegible]~~
hon!
Till hälften
riktigt, med vän
blomma mot si
sig köttmassa,
ren af kennes
krafter af det
nen jag begyn
hvarandra, och
Sakta likson
alltid vänd mot
som dock den an
de slyft och d
de min förmen
tref mina ögon
å jag bemannade
idan.
Min gode an
pens jag måste
Af min Herr
jag pinad me

Don. 13.

huru denna alla lefvandes fiende
strande rike? Så ſkole vi begyn

nde, ſom filoſoferna knappt känna
t brika. Denna ande är alla ſtor
folkläraren ſkyddsande; det är
n utan möda bota ſjelfva en
ndamål, bedåra visheten, uppspr
n ande ſom tillintetgör verkan
niater och ſprängfjädrar. Och hu
ſig? Med ett bekant namn
r att framkalla denna ~~än~~
ſtår att taga honom i ſin tjen
ra, än Aladin med alla un-
ra hvad han vill med menni-

f de otaliga, ſom af denna i

rt du varsnade, att Donamar m
ga, jungfruliga och ſkygga, än
llet för att vackla, om du ſkulle
öfver ~~till~~ hans, ſagt honom
nenhjertighet mitt i ſynen: de
dana talanger är så liten
ſtuckit hjelten! Gud bevara
ns du hade ſagt! Och han
t om Donamar? Men retas m
af den tanken, att en qvinn
ts af all hans ſtolthet och
nöje måſte han bli irrad
a måſte ~~han~~ hans rädda ſin ära

Gerna

ſå träffar åtſkilliga filoſofiska
lla qvinnor utan undantag.
nfalldiga ſlutſatſen, att jag utan
tt helt lefvande galleri af ſkan

n kära Mentor, ehuru jag förſ
jag ~~ſjelf~~ är en lyckans eller olycka
etta, men finner det öfverflödig
ſtund. Hvad har man dervid
hjerta? Framåt måſte vi likväl
n efter den ſtöt, ſom naturen e
vårs ärevördiga auktoritet jag
ligen endaſt ſå mycket, af det,
ſpringa på väggen, iſtället ſ
d de vigtigaſte händelſer i vår
nöt och med, att det på ſlutet
nar oſs åt känſlan af vår beſtån
aren i öknen.
Stormen: Säg mig, min vän!
mveker jag dalens blommor,
n Floras kyſsar. — Var ſom ja
lycklig?" — ſuckade Stormen — "
der måſte igenom.

V81

45

Gerna eller ogerna måſte han närma ſig dig. Du bäſta Fredrika måſte låtſa, ſom om du aldeles icke ſåg det. Ännu närmare måſte han komma dig, på det att du nödvändigt ſkall ſe det. När nu ſträngen ~~är~~ var hårt ſpänd, när ~~man~~ du nu vunnit det ſtora ändamålet, att ditt bifall intreſſerade honom, ſå ~~måſte~~ borde du oförmärkt mildrat din ton, oförmärkt öfvergått något till hans ſinnesart. Du ~~måſte~~ hade ſmyga dig emot honom, då han trodde ſig ſtorma emot dig. Och hade han kommit dig ganſka nära, den friſka blomſtrande mannen kommit nära den friſka blomſtrande flickan — nå då — måſte naturen vara föränderlig lik en mans hjerta, om ej Donamar tillhört Fridrika, ~~ſåſom~~ enligt hennes önſkan. Men den ſom handlar med paſſion, kan ſäkert ej blifva ſå lycklig.

Låt du det ſom en gång är ſkedt vara ſkedt! Det är barnſligt att grubbla öfver det förflutna, om man ej vill begagna ſig deraf för det tillkommande, och dertill behöfve vi det ej ännu.

Blott ett par frågor till. Du vill att Donamar ſkall återvända till dig; och du går efter honom? Han ſkall älſka dig, och du går i ſkole hos honom. Klokare vore det likväl, om du reſte i ſporrſtreck efter honom till Preuſſiska lägret! — Nej min Fredrika, ſå låta ej karlarne, och ſå låter intet förnuftigt väſende öfvervinna ſig. Kan en ſkolmäſtare hafva aktning för det barnet, ſom kyſſer riſet? Han ſkall berömma det; å ja; kalla det ett ~~ett~~ godt ett lydigt barn; å ja; och om du dermed är nöjd, Fredrika, att Donamar, när han bragt ſig till Miniſter, ſkaffar dig ett rum i ett kloſter ſåſom ſtiftsfröken; ſå lär han viſſt icke förſumma det. Men älſka en flicka, ſom af honom vill blifvit till ~~rätta~~ viſt, torde en filoſof eller en miſſionspredikant kunna; men ingen Donamar. Der en Donamar älſkar, måſte han tillbedja eller vara yr af en tillbedjande lik vanſinnighet. Alla ſaker löpa på ett ut, kärlek, tillbedning vanſinnighet.

Tänk efter detta min ſöta ſjukling, och befria mig genom ~~er~~ din närvaro

Gr: Don: 12.

t mig och likväl — Håll, gycklande penne! Att
ligt vill ſäga det ſamma ſom att berätta kronologiſkt, ſäga Juriſterna.

förbi ~~Det~~ var ~~förbi~~ ~~med~~ mitt miſsnöje; ſå ſnart mina ögon ſade: det är hon!

Till hälften ~~ſtödd~~ lutad mot på ſoffan, med vänſtra handen — Var det icke ſå? Jo, riktigt, med vänſter handen — ſå lätt ſtödd mot tebordet, ſom en blomma mot ſin ſtängel, ſtod hon, med anſiktet vändt mot en klunſig köttmaſſa, frun i huſet. Hon ſåg ej efter mig. Den fina konturen af hennes profil, hvilken träffade mig, gjorde, genom kontraſten af det der puddings-anſiktet bredvid, en verkning, ſom — — men jag begynner redan på, att kaſta bilder och verkningar om hvarandra, och det var icke min mening.

Sakta, likſom nedföll Laurette emellan ſina grannar på ſoffan, alltid vänd mot den tjocka figuren, till hvilken hon ſade något, ſom dock den andra ej ſyntes gifva ſärdeles akt uppå, emedan hon bligade ſtyft och dumt efter mig. Då jag alldraminſt förmodade det, fattade min förmenta fiende mig med en Minervas blick, hvilken dref mina ögon på ſidan, mätte mig på afſtånd lik en rekryt, ſmålog, då jag bemannade mig, att beſvara denna blick, och vände ſig åter på ſidan.

Min gode ande må förlåta mig, att jag kände mig i förlägenhet; men jag måſte tillſtå, att min belägenhet var ledſam!

Af min Herr Kammarherre, af okända herrar, af okända damer blef jag pinad med frågor. Blott ur den endas min, hvilken jag ſå

Don. 13.

gerna

12

Guntram ~~ſva~~
Dolbgraſoſe
en korp, ſom
aſel.
Korpen diteran
blott namn,
ockſå kan d
titeln, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~Biddlaus~~
Korpen. Godt.
Härmed uppen
Guntram. Nej
helſt i London
Korpen. I contra
in ~~[illegible]~~
i Tyſkland, og
affattar afhan
Guntram. Har
lands knektar
och marner un
lappre. Nå vä
Korpen. diteran
Tid har ſatt
Guntram. Det ha
Korpen ~~huru~~ di
begåfvad ~~med~~
Guntram.— begåfv
Korpen. diteran
Guntram.— ſlags.
Korpen. ~~vis~~ di
förſtånd och ho
Guntram. reſande
~~och ſkorpion~~
bådas händerne
framför honom
rnen hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

46.

ro från dit verkligen tröttſamma göromålet; att ſkrifva recepter. Det der kringresandet med din far gagnar dig till ingen ting. Här i Berlin hafva vi ur första hand nyheter om Donamar, och i nödfall kunna vi på tusende sätt förströ oſs.

P. S. Hvad ger du mig, om jag berättar dig något nytt? Men man kan ſäga mycket för en ſjuk, ſom man ej törs ſkrifva.

XI. Grefve Donamar till St. Julien.

Berlin, den 4 Novemb.

Således är jag nu i det berömda Berlin, och har ſett många och olika ~~nyheter~~ nya ſaker, och ~~jag~~ erkänner värdet af detta myckna och nya. Men tillfredsſtällelſe, njutning och munterhet; ur hvilken källa hämtar jag dem? I ett värdshus på vägen fann jag Orbis pictus. Jag bläddrade deruti ſom ett barn och tänkte: Den verkliga verlden är ſåsom den målade, ingenting annat än en bilderbok för barn, om vårt hjerta ej införer deruti en högre ſkönhet.

Menniskor af allehanda ſlag har jag äfven ſett, och rätt menſkliga deribland; men Gud vet, huru det kommer till, att de äro mig beſvärliga. Under hela min lefnad har jag aldrig varit ſå till mods ſom nu. Ingen fiendtlig känsla finnes i min ſjäl, och om jag uppriktigt ſkall tillſtå det, kan jag i ſjelfva verket ej tåla någon annan än mig ſjelf. Eller är ~~det~~ verlden innom mig, det, ſom jag kallar mitt Jag.

Verksam, verksam måste jag vara; ſom min tillvarelse känner jag, att du har rätt; men för mig är denna negotiations-verksamhet den rätta. — Det, ſom ſkall bekomma mig väl, måste genomtränga, ſkaka och uppfylla mig. Denna hufvudſtad, dit kriget ſammantränger hela monarkiens lif, är för mig en död ort; ty denna orts lif är ej mitt lif.

O min St. Julien! Mitt diktande och traktande tillhör dig. Jag tänker blott på dig. För dig ville jag lefva — för dig vill

jag

---

fädeles både med och mot min vilja träffar åtſkilliga filoſofiſka
anſtalter, för att kunna umbära alla qvinnor utan undantag.
Och häraf kan du ſjelf draga den enfaldiga ſlutſatſen, att jag utan
ſtördt ſinneslugn kan genomgå ett helt lefvande Galleri af Baro-
neſsor Wallenſtedt.

Jag älſkar dina rättelſer min kära Mentor, ehuru jag förſ
att vara af en annan tanka. Om jag ~~ſjelf~~ får en lyckans eller olycka
ſom, måſte jag ſjelf med tiden få veta, men finner det öfverflödig
att deröfver göra mig en enda oroligſtund. Hvad har man deraf
att man ſå noga analyſerar ſitt hjerta? Framåt måſte vi likva
en gång genom lifvet, hvar och en efter den ſtöt, ſom naturen e
ödet gafvo honom. Förnuftet, hvars ärevördiga auktoritet jag
aldrig erkänner, ſäger oſs ſlutligen endaſt ſå mycket, af det,
ſom ſkall komma, att vi ej ſpringa på väggen, iſtället f
att gå ut genom dörren. Vid de vigtigaſte händelſer i vår
lif, vet det ſå mycket både mot och med, att det på ſlutet
vet ingen ting, utan öfverlemnar oſs åt känſlan af vår beſtån-
melſe, ſå~~ſan~~ſom den ende vägviſaren i öknen.

Sefiren frågade en gång Stormen: Säg mig, min vän! Ä
jag ej lyckligare än du? Ömt ſmeker jag dalens blommor,
deras doft kring ſväfvar mig ſom Floras kyſsar. — Var ſom ja
min vän, och blif lycklig!" — "Lycklig?" — ſuckade ſtormen — "ſjel
nedbryter ſkogen, emedan jag der måſte igenom."

V81

---

jag dö. Dö för
got ſkönare? —
hemlighetsfulle,
dig, när jag ef
jag dig tydligt
behagar du mig
en hand ur m
Men
jag blott känna
ur mitt innerſ
marherre Z —
neſsan Wallen
intreſsera mig
des denna Ba
lin! Jag har
jag förmodelig
romål, och allra
dit fallit mig i
på betjenten. M
Nu vill jag
allraheligaste f
jag är i det al
barn, om jag bl

Hvad är n
Så mycket ja
andra bjuda en,
Z —, ſom är ſå
till mig, i hvilken
författad; och b
falle att ſpiſa h
i hans ſällskap.
net af
it mig och likva
ligt vill ſäga
Juriſterna.
~~Det~~ Förl var ~~förb~~
hon!
Till hälften
riktigt, med vän
blomma mot ſi
ſig köttmaſsa,
ren af kennes p
kraften af det
men jag begyn
hvarandra, och
Sakta liksom
alltid vänd mot
ſom dock den an
de ſlyft och d
de min förmen
dref mina ögon,
å jag bemannade
idan.
Min gode an
men jag måſte
Af min Herr
ſ jag pinad me
Don. 13.

nålet, att skrifva recepter. Det
lig till ingen ting. Här i Berlin
namar, och i nödfall kunna vi

tar dig något nytt? Men man kan
för skrifva.

Till St. Julien.

Berlin, den 4 Novemb.
n, och har sett många och olika
tta myckna och nya. Men till-
et, ur hvilken källa hämtar
n fann jag Orbis pictus. Jag
och tänkte: Den verkliga verl-
g annat än en bilderbok för
di en högre skönhet.
har jag äfven sett, och rätt men
t kommer till, att de äro mig
har jag aldrig varit så till mods
nnes i min själ, och om jag upp-
sjelfva verket ej tåla någon
den innom mig, det som jag kallar

n; som min tillvarelse känner
denna negotiations verksamhet
a mig väl, måste genomtränga,
hufvudstad, dit kriget samman-
r mig en död ort; ty denna

de och traktande tillhör dig.
ville jag lefva — för dig vill

jag

då träffar åtskilliga filosofiska
lla qvinnor utan undantag.
faldiga skepnaden, att jag utan
tt helt lefvande Galleri af Kam

n kära Mentor, ehuru jag först
jag ~~själf~~ är en lyckans eller olycka
etra, men finner det öfverflödig
stund. Hvad har man denna
hjerta! Framåt måste vi likväl
efter den stöt, som naturen e
vars ärevördiga auktoritet jag
igen endast så mycket, af det,
ppringa på väggen, istället
t de vigtigaste händelser i vår
not och med, att det på slutet
rar oss åt känslan af vår bestån
ren i öknen.
Stormen: Säg mig, min vän!
mvekar jag dalens blommor,
n Floras kyssar. — Var som ja
ckelig? — suckade Stormen — "
der måste igenom!

V81

47.

jag dö. Dö för det man äskar, — kan en lefvande varelse göra något skönare? — Till och med det gåtlika i dina förhållanden, du hemlighetsfulle, uppslöjer, på hvad sätt vet jag icke, min kärlek till dig, när jag eftertänker, huru du lefver och är. Till hälften ser jag dig tydligt, till hälften i en nimbus, och äfven i denna nimbus behagar du mig. Dina vinkar förekomma mig, såsom vinkar från en hand ur molnen.

Min Gud! Hvad är det jag skrifver till dig! Det skulle jag blott känna. Jag kan icke sönderrifva detta bref, som flutit ur mitt innersta hjerta. I afton skulle jag spisa hos en Kammarherre Z——, som jag känner sen mina Italienska resor. Baronessan Wallenstedt, en dam, hvars bekantskap skulle säkert intressera mig, ~~skulle~~ kommer äfven vara med, lät han mig veta. Således denna Baronessa Wallenstedt vid mitt första steg i Berlin! Jag har ganska vänligt låtit helsa honom tillbaka, att jag förmodeligen denna afton ej kunde ~~göra~~ taga mig fri från mina göromål, och allraminst för den omtalta damens skull. Sedermera har det fallit mig in, att jag ej bort lägga detta tillägg i munnen på betjenten. Men när det nu är skedt, så må det vara.

Nu vill jag låsa in mig på min kammare, och i mitt hjertas allraheligaste fira en stilla fäst till min St. Juliens ära. Min vän, jag är i det allrabesynnerligaste lynne. Jag ville gråta som ett barn, om jag blott kunde.

Hvad är nu å färde? Spektakel eller intrig?

Så mycket jag kan påminna mig, är det emot etiketten, att för andra bjuda en, som har nekat vid det första. Och kammarherren Z—, som är så granlaga i anseende till etiketten, skrifver en billjet till mig, i hvilken jag kan se förlägenheten, med hvilken han är författad, och ber mig mig på det trägnaste, att, om jag ej får tillfälle att spisa hos honom, jag dock likväl åtminstone måtte tillbringa en stund i hans sällskap.

Jo,

net af ar
t mig och likväl — Håll, gycklande penne! Ar —
ligt vill säga det samma som att berätta kronologiskt, säga
Juristerna.
~~Det~~ Förbi var ~~fört~~ ~~med~~ mitt missnöje, så snart mina ögon sade: det är
hon!

Till hälften ~~stödd~~ lutad mot på soffan, med vänstra handen — Var det icke så? Jo, riktigt, med vänstra handen — så lätt stödd mot tebordet, som en blomma mot sin stängel, stod hon, med ansiktet vändt mot en klunsig köttmassa, frun i huset. Hon såg ej efter mig. Den fina konturen af hennes profil, hvilken träffade mig, gjorde, genom kontrasten af det der puddings-ansiktet bredvid, en verkning, som — — men jag begynner redan på, att kasta bilder och verkningar om hvarandra, och det var icke min mening.

Sakta liksom nedföll Laurette emellan sina grannar på soffan, alltid vänd mot den tjocka figuren, till hvilken hon sade något, som dock den andra ej syntes ge särdeles akt uppå, emedan hon bligade styft och dumt efter mig. Då jag allraminst förmodade det, fattade min förmenta fiende mig med en Minervas blick, hvilken dref mina ögon på sidan, mätte mig på afstånd lik en rekryt, småleg, då jag bemannade mig, att besvara denna blick, och vände sig åter på sidan.

Min gode ande må förlåta mig, att jag kände mig i förlägenhet; men jag måste tillstå, att min belägenhet var ledsam.

Af min Herr Kammarherre, af okända herrar, af okända damer blef jag pinad med frågor. Blott ur den endas min, hvilken jag så

Vän. 13.

gerna

Guntram far
Bolbgrafsof
en korp; som
aaal.
Korpen dietera
detta namn,
också han d
kilên, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
Härmed uppen
Guntram. Nej
helst i London
Korpen. I contr
jer ~~[illegible]~~
i Tyskland, og
affattar afhä
Guntram. Har
lands knektar
och marmor un
lappri. Nå, va
Korpen. dieter
Tid har jag satt
Guntram. Det ha
Korpen ~~hurr~~ di
r begåfvad ~~med~~
Guntram.— begåf
Korpen. dilteran
Guntram.— slags.
Korpen. ~~[illegible]~~ di
förstånd och ho
Guntram. resand
~~och korpen be~~
båda händerne
framför honom
Korpen hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

Ja, om jag blott icke redan viste, att Baronessan Wallenstedt hade varit i M× × och gjort bekantskap med den halfkloka Fröken von Glanzow!

Emellertid har det förargat mig, och det skall den intrigspinnerskan icke hafva gjort för intet. Således har jag för andra gången afslagit bjudningen.

Afton, Klock. 10.

Menskan spår; och gud rår. Jag trodde, att jag hade att strida med ormar och drakar, och en skön qvinna har jag funnit.

Redan i beredskap att åter samla mig till ett inre samtal med dig, ~~tls~~ lade jag mina papperen ~~[illegible]~~ och sökte efter några blad som du en gång lemnat mig, då min betjent anmälte — hvem? — Kammarherrn Z × × i egen hög person. Innan jag kunde svara inträdde den galante Herrn i rummet under tusende komplimenter.

Du har en gång sagt mig, att mitt ansikte är mera förrädiskt än min tunga. Således måste jag väl tydligen hafva förrådt mitt missnöje, ~~ehvad~~ under det jag djupt bockade mig. Den hederlige karlen gjorde en stickande min, men fattade sig snart, och dref mig i en sådan trängsel genom sitt smicker och förnyade försäkringar, att han blott bjudit sällskapet för min skull, att jag förmodeligen ej skulle vilja kompromittera honom, och dylikt; så att jag slutligen ej såg någon annan utväg, än att gå med på en fjerdedels timme, men beväpnad men den föresatsen, att så roa det sköna sällskapet, att detta moraliska våldsverk skulle vara det sista, som de föröf på mig.

Ett elegant sällskap, fruntimmerna lägrade på soffan bako tebordet, och herrarne på stolar i en halfmåne, uppreste sig, då jag inträdde till dem, och besköt mig med sådana blickar af nyfikenhet, som om jag varit ett uppsatt mål. Jag tror, att ma ville låta mig känna, att jag först infunnit mig på tredje bjudnigen; ty en besynnerlig förlägenhet nedtryckte hufvudena på de flest likaså djupt, som jag upplyfte mitt. Hvad var det jag först kunde

söka.

---

fädeles både med och mot min vilja träffar åtskilliga filosofiska
anstalter, för att kunna umbära alla qvinnor utan undantag.
Och häraf kan du sjelf draga den enfaldiga slutsatsen, att jag utan
stördt sinneslugn kan genomgå ett helt lefvande Galleri af Baro
nessor Wallenstedt.

Jag älskar dina rättelser min kära Mentor, ehuru jag forts
att vara af en annan tanka. Om jag ~~sjelf~~ är en lyckans eller olycka
son, måste jag sjelf med tiden få veta, men finner det öfverflödigt
att derföre göra mig en enda orolig stund. Hvad har man deraf
att man så noga analyserar sitt hjerta? Framåt måste vi likvä
en gång genom lifvet, hvar och en efter den stöt, som naturen e
ofvet gofvo honom. Förnuftet, hvars ärevördiga auktoritet jag
aldrig erkänner, säger oss slutligen endast så mycket, af det,
som skall komma, att vi ej springa på väggen, istället fö
att gå ut genom dörren. Vid de vigtigaste händelser i vår
lif, vet det så mycket både mot och med, att det på slute
vet ingen ting, utan öfverlemnar oss åt känslan af vår bestån
melse så ~~kan~~ som den enda vägvisaren i öknen.

Sefiren frågade en gång Stormen: Säg mig, min vän! Ä
jag ej lyckligare än du? Omkring stryker jag dalens blommor, o
deras doft kring sväfvar mig, som Floras kyssar.— Var som ja
min vän, och blif lycklig!" — "Lycklig?" — suckade Stormen — "Sjel
nedbryter skogen, emedan jag der måste igenom."

---

och ofta angen
hennes hjerta;
medger det. Låt
djen. Der manne
förbigår utan n
gen. Jemnare
djupare än i m
lig mannen, m
blifva missljunt,
qvinliga hjerta
~~sek~~ ~~m~~ mjuka lena ba
stilla låga ar
Men genom in
af deras stark
re och högre
att gifva henn
länge hon älsk
förmår att gif
långvarighet
och hålla sitt
man. Men en
hafva älskat
Syggnare,

söka? Åligger de
sin fiende, att
hwilken bland
Laurette, var
Just som jag
it detta ansikte
höger och vänster
na spelande böjn
het af uttryck i
t mig och likvä
ligt vill säga d
Juristerna.
höll ~~Det~~ var ~~först~~
hon!
Till hälften
riktigt, med vän
stomma mot sin
sig köttmassa,
ren af hennes p
kraften af det a
men jag begynn
hwarandra, och
Sakta, liksom
alltid vänd mot
som dock den an
de slyft och du
de min förmen
dref mina ögon
då jag bemannade
sidan.
Min gode an
men jag måste
Af min Herr
själf jag pinad me
Dow. 13.

tt Baronessan Wallenstedt hade
d den halfkloka Fröken von

tt skall den intrigspinnerskan
har jag för andra gången affla-

Afton, klock. 10.

tt jag hade att strida med ormar
jag funnit.
mig till ett inre samtal med dig,
några blad som du en gång
te — hvem? — Kammarherrn
g kunde svara inträdde den
tusende komplimenter.
mitt ansikte är mera förrädiskt
tydligen hafva förrådt mitt
ckade mig. Den hederlige karlen
de sig snart, och dref mig i en
och förnyade försäkringar, att
skull, att jag förmodeligen ej
h dylikt, så att jag slutligen
gå med på en fjerdedels timme
att så roa det sköna sällskapet
e vara det sista, som de försvu

rna lägrade på soffan bako
en halfmåne, uppreste sig, de
mig med sådana blickar af ny
uppsatt mål. Jag tror, att ma
infanat mig på tredje bjudni
ryckte hufvudena på de fles
Hvad var det jag först kunde

söka.

å träffar åtskilliga filosofiska
lla qvinnor utan undantag.
talliga stelpaten, att jag utan
tt helt lefvande Galleri af Bar

kära Mentor, ehuru jag förs
jag ~~sjelf~~ är en lyckans eller olycko
tro, men finner det öfverflödig
stund. Hvad har man denna
hjerta? Framåt måste vi likvä
efter den stöt, som naturen e
vars ärevördiga auktoritet jag
igen endast så mycket, af det
springa på väggen, istället fö
de vigtigaste händelser i vår
mot och med, att det på slute
ar oss åt känslan af vår bestån
ren i öknen.
Stormen: Säg mig, min vän! A
tveker jag dalens blommor,
Floras kyssar. — Var som ja
cklig? — suckade stormen — " F
der måste igenom.

VIII

---

och ofta angenämt motstånd. Veka äro qvinnans muskler; vekt är hennes hjerta; känslosamt; lättbildadt, så långt som dess lösare ämne medger det. Lätt sjuder det vid minsta vidrörande af smärtan eller glädjen. Der mannen blir rörd, flyta qvinnans tårar. Der mannen förbigår utan njutning, finner qvinnan ännu en blomma på vägen. Jemnare flyter strömmen af hennes känslor, men vanligtvis djupare än i mannens bröst. Derföre vanställer en vild passion ej alltid mannen, men hvarje gång qvinnan. Derföre ~~kan~~ må qvinnan väl blifva misslynt, men aldrig arg. Af varaktigare känslor är det veka qvinliga hjertat kapabelt, om de äro milda känslor. Under den ~~vek~~ ~~m~~ mjuka lena barmen har ej den höga entusiasmen, som med en stilla låga arbetar hela år och hela lifvet för en tanke, ~~ej~~ rum. Men genom innerlighet kunna qvinnorna ersätta flyktigheten af deras starkare känslor. Yngling, rekna derföre^{1} på^{5} en starkare och högre kärlek ~~af~~ hos^{2} din^{3} älskarinna^{4}, än den du förmår att gifva henne med hela din styrka och fullkomlighet, så länge hon älskar dig. Men fordra ej af henne, det hon icke förmår att gifva dig, en trohet af känslan, som liknar din i långvarighet. Om du kallar det trohet, att icke vara otrogen, och hålla sitt ord efter bruket, så är mången qvinna trogen sin man. Men en flicka, som skall troget älska dig, måste aldrig hafva älskat dig med passion, och du måste äfven dervid vara
flyggare,

---

söka? Åligger det ej hvarje general, att genast vid första anfallet visa sin fiende, att man ej fruktar honom. Jag tror, att den blicken, med hvilken bland alla fruntimmers hufvudena eftersökte den sköna Laurette, var lugn nog.

Just som jag fann henne — och hvem hade ej vid första blicken funnit detta ansikte bland de vattenaktiga hvardags fysionomierna till höger och vänster om henne? — denna sköna kroppens hållning; denna spelande böjning, med hvilken hon upplyfte armen; denna fullhet af uttryck i hennes anletsdrag, som blott var till hälften vändt mig och likväl — Håll, gycklande penne! Att berätta ordentligt vill säga det samma som att berätta kronologiskt, säga Juristerna.

Först ~~Det~~ var ~~först~~ ~~med~~ mitt missnöje; så snart mina ögon sade: det är hon!

Till hälften ~~stödd~~ lutad mot på soffan, med venstra handen — Var det icke så? Jo, riktigt, med venster handen — så lätt stödd mot tebordet, som en blomma mot sin stängel, stod hon, med ansiktet vändt mot en klunsig köttmassa, frun i huset. Hon såg ej efter mig. Den fina konturen af hennes profil, hvilken träffade mig, gjorde, genom kontrasten af det der puddings-ansiktet bredvid, en verkning, som — — men jag begynner redan på, att kasta bilder och verkningar om hvarandra, och det var icke min mening.

Sakta liksom nedföll Laurette emellan sina grannar på soffan, alltid vänd mot den tjocka figuren, till hvilken hon sade något, som dock den andra ej syntes ge särdeles akt uppå, emedan hon bligade stylt och dumt efter mig. Då jag aldraminst förmodade det, fattade min förmenta fiende mig med en Minervas blick, hvilken dref mina ögon på sidan, mätte mig på afstånd lik en rekryt, smålog, då jag bemannade mig, att besvara denna blick, och vände sig åter på sidan.

Min gode ande må förlåta mig, att jag kände mig i förlägenhet; men jag måste tillstå, att min belägenhet var ledsam.

Af min Herr Kammarherre, af okända herrar, af okända damer blef jag pinad med frågor. Blott ur den endas min, hvilken jag så

Don. 13.

gerna

12

Guntram ~~fo~~
Dolbgrafosie
en korp, ſom
aael.
Korpen diteran
blott namn,
ockſå kan d
käla, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~Bittelan~~
Korpen. Godt.
Härmed uppen
Guntram. Reſ
helſt i London
Korpen. I contr
än ~~[illegible]~~
i Tyſkland, og
affattar afhan
Guntram. Har
lands knektar
och marmor un
kappri. Ro, vä
Korpen. diuten
tid har ſatt
Guntram. Det ha
Korpen ~~hvar~~ du
begåfvad ~~med~~
Guntram.– begåf
Korpen. ditteran
Guntram.– ſlagr.
Korpen. ~~[illegible]~~ du
förſtånd och ho
Guntram. reſand
~~och korpen be~~
bådas händerne
framför honom
Korpen hvad angår
Korpen. Du ka
dig ned.

48.

Ja, om jag blott icke redan viste, att Baroneſſan Wallenstedt hade varit i M× × och gjort bekantskap med den halfkloka Fröken von Glanzow!

Emedlertid har det förargat mig, och det ſkall den intrigspinnerskan icke hafva gjort för intet. Således har jag för andra gången afslagit bjudningen.

Afton, klock. 10.

Menskan spår; och gud rår. Jag trodde, att jag hade att ſtrida med ormar och drakar, och en skön qvinna har jag funnit.

Redan i beredskap, att åter samla mig till ett inre samtal med dig, ~~tlo~~ lade jag mina ~~tsar~~ papperen och ſökte efter några blad som du en gång lemnat mig, då min betjent anmälte — hvem? — Kammarherrn Z × × i egen hög person. Innan jag kunde ſvara inträdde den galanta Herrn i rummet under tusende komplimenter.

Du har en gång ſagt mig, att mitt ansikte är mera förrädiskt än min tunga. Således måste jag väl tydligen hafva förrådt mitt miſsnöje, ~~det~~ under det jag djupt bockade mig. Den hederlige karlen gjorde en ſtickande min, men fattade sig snart, och dref mig i en ſådan trängsel genom ſitt ſmicker och förnyade försäkringar, att han blott bjudit ſällskapet för min skull, att jag förmodeligen ej ſkulle vilja kompromittera honom, och dylikt; så att jag ſlutligen ej ſåg någon annan utväg, än att gå med på en fjerdedels timme, men beväpnad men den föresatsen, att så roa det sköna ſällskapet, att detta [illegible] våldsverk skulle vara det sista, som de förövad

---

50

gerna hade besvarat, ingen fråga, intet ord, intet ljud åt mig. Hon lätsade ſom om jag alldeles icke varit närvarande.

En besynnerlig tystnad ~~ut~~ spridde ſig i hela ~~församlingen~~ ſällskapet från ſtol till ſtol; men i ett ögonblick, då jag nästan hörde mitt eget ſickar [illegible] ~~knäppa~~, öppnade den tigande drottningen ſin mun, och hela ſällskapet lefde. Det var ett qvickt infall, inklädt i formen af en godtrogen fråga och ſtälld ~~åt~~ till Kammarherrn, hvarmed hon gaf ſignal till allmän ſjälsverksamhet. Emedan den hade afseende på en historia, ſom jag icke kände, förſtod jag ej det qvicka i frågan, och ſkrattade likväl — ſåg mig, hvarföre? — med de ~~andra~~ öfriga, ſom om jag hade förſtått hem

Hvar och en af de andra, ſom hade ſkrattat med, ville nu äfven vara qvick med, men kände ſnart under denna gycklande graces hugg, att de två ſakerna just icke äro de ſamma. Och hvad gjorde Donamar? Han glömde allt miſsnöje, och kände ſig retad af ett angenämt öfvermod, att försöka ett anfall i en ordstrid med hjeltinnan.

Såſom jag väl i allmänhet kan ſäga ſådana fruntimmer, af hvilka jag ej åstundar något ſkönt, många ſköna ſaker, ſå försökte jag ockſå här med denna gras. Hon brydde sig ej derom ſjelft hvad jag ſade, ~~ty~~ fattade hon blott allmänna begreppet, och vi råkade i en qvick debatt, och från en qvick debatt i ett verkligen filoſofiskt resonemang, utan att någon afbröt vår dialog. Lifvets njutning var ämnet; och aldrig någonsin har jag hört någon, hvarken karl eller fruntimmer, afhandla en så allvarsam fråga med en ſådan fin-epikureisk ſkarpsinnighet, ett ſådant intreſse, en ſådan liflighet och ſådan regellöshet.

Hvad ſade hon då? Hvad hon ſade, derpå tänker man alldeles icke, när man är hos henne. Man känner blott ſättet, på hvilket hon ſäger det.

Väl kostade det på mig, att gå min väg, när den ſtående klockan mälte att jag redan varit der en timme; men för att ej blottſtälla mina egna ord, måste jag ſkynda tillbaka till mina föregifna göromål.

Vid bortgåendet viskade Kammarherrn till mig: "Ni ſkall framdeles ångra, att ni ej blifvit qvar. Ser ni klaveret der borta? Fru von Wallenstedt ſpelar ſom en virtuos, och har i afton lofvat oſs ett muſikaliſkt nöje." — Hvarföre ſkulle den menniſkan ſäga mig det, då

jag

---

och ofta angen
hennes hjerta;
medger det. Låt
djen. Der manne
förbigår utan n
gen. Jemnare
djupare än i m
lig mannen,
blifva miſslynt,
qvinliga hjerta
~~och~~ ~~mj~~ mjuka lena ba
ſtilla låga ar
Men genom in
af deras ſtarka
re och högre
att gifva henn
länge hon älsk
förmår att gif
långvarighet
och hålla ſitt
man. Men en
hafva älskat
ſlyggare,

---

jag redan var i för
han man genom
Ännu gick
förlorade mig i efte
eller ond, har svår
lande med Fredri
redlige Seltiz
liflig; den förra
~~all~~ Hvad den ſednar
de eſtetiſka gudi
Fru Wallenſtedt e
förſtånd, hvad a
behag och innerl
hos den varelsen,

XII. Laure

Hurtigt, söta fli
retande och må
lig, och klok
ger ſig; men
na ſkola med
hans fall.
Hvilken
faſt är hans vä
ſer lugnt och
af den brinnan
Den ſakta kr
kringſväfvar
Och hela
ſina jernlapp
han är karl
Men hu
melankoliſka

tt Baronessan Wallenstedt hade
d den halfkloka Fröken von

tt skall den intrigspinnerskan
har jag för andra gången affla-

Afton, klock. 10.

tt jag hade att strida med ormar
jag funnit.
nig till ett inre samtal med dig,
 några blad som du en gång
te — herrn? — Kammarherrn
g kunde svara inträdde din
isende komplimenter.
 mitt ansikte är mera förrädiskt
 tydligen hafva förrådt mitt
kade mig. Den hederlige karlen
de sig snart, och dref mig i en
och förnyade försäkringar, att
skull, att jag förmodeligen ej
h dylikt, så att jag slutligen
gå med på en fjerdedels timme,
att så roa det sköna sällskapet,
 vara det sista, som de för

---

ord, intet ljud åt mig. Hon tätsade
le.
g i hela ~~församlingen~~ sällskapet från stol til
tan hörde mitt eget fikar
gen sin mun, och hela sällskapet
t i formen af en godtrogen fråg
ned hon gaf signal till allmän
tseende på en historia, som jag
 frågan, och skrattade likväl —
 som om jag hade förstått hem
rattat med, vill nu äfven vara
 denna gycklande graces hugg
de samma. Och hvad gjorde Do-
 kände sig retad af ett angenämt
dstrid med hjeltinnan.
låga sådana fruntimmer, af hvil-
 sköna saker, så försökte jag
 sig ej derom. Allt hvad jag sade, ~~ty~~
 råkade i en qvick debatt, och från
 resonemang, utan att någon af-
 ämnet; och aldrig någonsin
fruntimmer, afhandla en så alf-
kureisk skarpsinnighet, ett sådan
n regellöshet.
 sade, derpå tänker man alldeles
nner blott fallet, på hvilket hon sä-

ei väg, när den stående klockan
no; men för att ej blott stålla
aka till mina föregifna göromål.
rherrn till mig: "Ni skall framde-
klaveret der borta? Fru von Wallen
 afton lofvat oss ett musika-
 menniskan säga mig det, då

jag

---

och ofta angenämt motstånd. Veka äro qvinnans muskler; vekt är hennes hjerta; känslosamt; lättbildadt, så långt som dess lösare ämne medger det. Lätt ljuder det vid minsta vidrörande af smärtan eller glädjen. Der mannen blir rörd, flyta qvinnans tårar. Der mannen förbigår utan njutning, finner qvinnan ännu en blomma på vägen. Jemnare flyter strömmen af hennes känslor, men vanligtvis djupare än i mannens bröst. Derföre vanställer en vild passion ej alltid mannen, men hvarje gång qvinnan. Derföre ~~kan~~ må qvinnan väl blifva misslynt, men aldrig arg. Af varaktigare känslor är det veka qvinliga hjertat kapabelt, om de äro milda känslor. Under den ~~vek~~ ~~m~~ mjuka lena barmen har ej den höga entusiasmen, som med en stilla låga arbetar hela år och hela lifvet för en tanke, ~~ej~~ ej rum. Men genom innerlighet kunna qvinnorna ersätta flyktigheten af deras starkare känslor. Yngling, rekna derföre på en starkare och högre kärlek ~~af~~ hos din älskarinna, än den du förmår att gifva henne med hela din styrka och fullkomlighet, så länge hon älskar dig. Men fordra ej af henne, det hon icke förmår att gifva dig, en trohet af känslan, som liknar din i långvarighet. Om du kallar det trohet, att icke vara otrogen, och hålla sitt ord efter bruket, så är mången qvinna trogen sin man. Men en flicka, som skall troget älska dig, måste aldrig hafva älskat dig med passion, och du måste äfven dervid vara

---

jag redan var i förmaket? Visste han då, att ~~en~~ man om riktigt begynner, kan man genom musik, få mig hvart man vill.

Ännu gick jag väl en timme opp och ned under lindarne, och förlorade mig i efterfinnande öfver denna qvinna, som, antingen god eller ond, har svårligen sin like. Jag vill slå vad, att hennes förhållande med Fredrika Glanzow är på långt icke ~~det~~, sådant, som ~~hvarfor~~ min redlige Seltiz ~~håller~~ tror det vara. Glanzow är munter, Fru Wallenstedt liflig; den förra tokrolig den sednare qvick; den förra driftig, den sednare fin. ~~allt~~ Hvad den sednare säger och gör är gras; den förra känner knappt de estetiska qvinnorna till namnet. Men huru mycket står ej denna Fru Wallenstedt efter den qvinna, som skall vara ~~en~~ det för mig! Hvad är förstånd, hvad är qvickhet, hvad är originalitet utan oskuld, hemliga behag och innerlig godhet? ~~Det~~ Det, som jag med en blick uppspårade hos den varelsen, ~~som~~ jag såg i skogen, hvar återfinner jag det. —

XII. Laurette von Wallenstedt till Fredrika von Glanzow.

Berlin d. 5 Nov.

Hurtigt, söta flicka! Kom, se och segra! Fienden är här. Men en retande och mäktig fiende, skön och vild och besynnerlig och förträfflig, och klok dessutom. Länge lärer han kapitulera innan han ger sig; men han skall ge sig på diskretion och kärleksgudarna skola med osynliga händer underskrifva dokumentet rörande hans fall.

Hvilken Apollonisk figur full af tysk styrka! Smal och fast är hans växt; rund, vig och stark hans arm; hans blåa öga glänser lugnt och liksom utfordrande, och i hvarje min ses tjusningen af den brinnande svärmarn. Vildt krusa sig hans blonda lockar. Den sakta krökta näsan betyder en hög själ. Edel trotsighet kringsväfvar hans leende mun.

Och hela denna skönhet skulle fru Bellona bortkyssa med sina jernläppar? Dertill är han verkligen för god, oaktadt han är karl.

Men hur står detta till under din lilla panna, min söta melankoliska flicka? Vill du nu komma?

Det

Guntram ſa
Bolbyraſoſt
en korp, ſom
ädel.
Korpen diteran
blott namn, s
också kan d
täln, ~~to~~
Guntram: Jag
~~Riddlena~~
Korpen. Godt.
Härmed uppen
Guntram. Ne
helst i London
Korpen. I conti
ju ~~[illegible]~~
i Tyskland, oc
affattar afhän
Guntram. Har
lands knektar
och marmer un
happere. Ro, va
Korpen. diten
tid har ſatt
Guntram. Det ha
Korpen ~~hvar~~ die
r begåfvad ~~med~~
Guntram. — begåfv
Korpen. ditterand
Guntram. — ſlags.
Korpen. ~~[illegible]~~ di
förstånd och ho
Guntram. reſande
~~och Korpen b~~
båda händerne
tramför honom
nen hvad angår
Korpen. Du ka
dig ned.

Ja, om jag blott icke redan viste, att Baroneſsan Wallenstedt hade varit i M× × och gjort bekantskap med den halfkloka Fröken von Glanzow!

Emellertid har det förargat mig, och det ſkall den intrig-spinnerskan icke hafva gjort för intet. Således har jag för andra gången afſlagit bjudningen.

Afton, klock. 10.

Menskan spår; och gud rår. Jag trodde, att jag hade att ſtrida med ormar och drakar, och en skön qvinna har jag funnit.

Redan i beredskap att åter samla mig till ett inre samtal med dig, ~~tlo~~ lade jag mina papperen isär och ſökte efter några blad som du en gång lemnat mig, då min betjent anmälte — hvem? — Kammarherrn Z× × i egen hög person. Innan jag kunde ſvara inträdde den galante Herrn i rummet under tusende komplimenter.

Du har en gång ſagt mig, att mitt ansikte är mera förrädiskt än min tunga. Således måste jag väl tydligen hafva förrådt mitt miſsnöje, ~~det~~ under det jag djupt bockade mig. Den hederlige karlen gjorde en ſtickande min, men fattade sig snart, och dref mig i en ſådan trängsel genom ſitt ſmicker och förnyade försäkringar, att han blott bjudit ſällskapet för min skull, att jag förmodeligen ej ſkulle vilja kompromittera honom, och dylikt, så att jag ſlutligen ej ſåg någon annan utväg, än att gå med på en fjerdedels timme, men beväpnad med den föresatsen, att så roa det sköna ſällskapet, att detta moraliska våldsverk skulle vara det sista, ſom de förö

Det faller mig någon ting in. Jag motsäger mig sjelf; intet ſannt? Att efterfölja den otrogne, var ju det, som jag i ſynnerhet afrå-de! Söta ſjukling! Man måſte förſvara ſina maximer, men ej trälaktigt underkasta sig dem. Der man kan välja, väljer man alltid det klokaste; med det gifves viſsa fall, der intet val gäller. I ett ſådant fall befinne vi oſs nu. Hvarje utomordentlighet i verldens lopp, ſom ej tillika har afseende på politiken, har sin särſkilta regel, och lyckträff än ett kaos, ur hvilket verldar låta skapa sig; om man endaſt förstår det.

Du tror väl att jag hoppade af glädje, då jag erfor, att Donamar var här? Ingen ting mindre. Var det likväl icke mitt v att han var här! Eller tror du att jag glädde mig för din ſkull? Intet det heller. Var han likväl icke kommen för din ſkull? Om detta hade lyckats oſs, detta, då, ja då blott hade det lönt mödan, att fira en segerfäſt.

Men hvad ſkall man nu göra? Ska vi låta den fångna fogeln flyga, för att ännu en gång fånga honom? Det vore ſämre än barnsligt. Den, ſom är otacksam mot lyckan, lemna hon ~~också i sticket~~ äfven så ſäkert i ſticket, som hon gynnar den, ſom försöker att öfverträffa henne. Således, hvad är att göra? Sjelfva sakens natur ſvarar. Donamar, ſom icke k för din ſkull, måſte för din ſkull bli qvar, om han också derföre ſkulle ſtöta ſig med hela generalitetet. Det är min mening. Men — Intet men! Jag känner det förnuftiga af min tanke.

Din ankomst, min söta flicka, vore i alla afseenden ſkadlig för dig, om jag ej vore ~~här~~ här. Jag måste bana dig vägen arma korsdragerska, och bereda dig ett mjukt läger under rosor öfver törnen. Genom en triumbåge, uppförd af min hand, ſkall du hålla dit intåg genom våra portar.

Men

och ofta angen
hennes hjerta; k
medger det. Lät
djen. Der manne
förbigår utan n
gen. Jemnare
djupare än i m
lig mannen, m
blifva miſslynt,
qvinliga hjerta
~~och~~ ~~m~~ mjuka lena ba
ſtilla låga ar
Men genom in
af deras ſtarka
re och högre
att gifva henn
länge hon älsk
förmår att gif
långvarighet.
och hålla ſitt
man. Men en
hafva älskat
flygnare,

Men hade nå
erson var reda
tt han undvek att
kämpa mig? Att h
n lejonblick och
Kammarherr
är narr, som har
mersk gåt för sja
genst. Till fällig
mar på ſina re
innan jag bef
Min trotjenare
om han bifoga
ſom heter och ſe
blef han, då Gre
förhinder, och o
likväl ej taga
kanta Barones
för opp som
han sjelf sprin
blasfem. —
mar, faſtän ha
du än älskar
minnet deraf
Kammark
denna skymf, erk
genstrafvige vän,
och ett nytt ne
belöning. Nu
fötterna, men e
nom. Han gick
Gref. Don. 14.

tt Baronessan Wallenstedt hade
d den halfkloka Fröken von

et skall den intrigspinnerskan
har jag för andra gången affla-

Afton, klock. 10.

tt jag hade att strida med ormar
jag funnit.
mig till ett inre samtal med dig,
några blad som du en gång
te — herem? — Kammarherrn
g kunde svara inträdde den
usende komplimenter.
mitt ansikte är mera förrädiskt
tydligen hafva förrådt mitt
kade mig. Den hederlige karlen
de sig snart, och dref mig i en
och förnyade försäkringar, att
skull, att jag förmodeligen ej
h dylikt, så att jag slutligen
gå med på en fjerdedels timme
att så roa det sköna sällskapet,
vara det sista, som de förr

---

bsager mig sjelf; intet sannt.
t, som jag i synnerhet afråd
svara sina maximer, men ej
Der man kan välja, väljer
gifves vissa fall, der intet val
vi oss nu. Hvarje utomordent
a har afseende på politiken,
ff äro ett kaos, ur hvilket
endast förstår det.

f glädje, då jag erfor, att Do
. Var det likväl icke mitt
jag gladde mig för din skull
icke kommen för din skull
ä; ja då blott hade det lönt

ra? Ska vi låta den fångna
ng fånga honom? Det vore
r otacksam mot lyckan, lemna
i flicket, som hon ~~[illegible]~~
, henne. Således, hvad är att
rar. Donamar, som icke
ll bli qvar, om han också
a generalitetet. Det är min
Jag känner det förnuftiga

ika, vore i alla afseenden
. Jag måste bana dig vägen
dig ett mjukt läger under
hiumbåge, uppförd af min
genom våra portar.

Men

---

och ofta angenämt motstånd. Veka äro qvinnans muskler; vekt är hennes hjerta; känslosamt; lättbildadt, så långt som dess lösare ämne medger det. Lätt ljuder det vid minsta vidrörande af smärtan eller glädjen. Der mannen blir rörd, flyta qvinnans tårar. Der mannen förbigår utan njutning, finner qvinnan ännu en blomma på vägen. Jemnare flyter strömmen af hennes känslor, men vanligtvis djupare än i mannens bröst. Derföre vanställer en vild passion ej alltid mannen, men hvarje gång qvinnan. Derföre ~~kan~~ må qvinnan väl blifva misslynt, men aldrig arg. Af varaktigare känslor är det veka qvinliga hjertat kapabelt, om de äro milda känslor. Under den ~~vek~~ ~~m~~ mjuka lena barmen har ej den höga entusiasmen, som med en stilla låga arbetar hela år och hela lifvet för en tanke, ~~ej~~ i rum. Men genom innerlighet kunna qvinnorna ersätta flyktigheten af deras starkare känslor. Yngling, rekna derföre på en starkare och högre kärlek ~~af~~ hos din älskarinna, än den du förmår att gifva henne med hela din styrka och fullkomlighet, så länge hon älskar dig. Men fordra ej af henne, det hon icke förmår att gifva dig, en trohet af känslan, som liknar din i långvarighet. Om du kallar det trohet, att icke vara otrogen, och hålla sitt ord efter bruket, så är mången qvinna trogen sin man. Men en flicka, som skall troget älska dig, måste aldrig hafva älskat dig med passion, och du måste äfven dervid vara skyggare,

---

Men hade någon kunnat drömt om det, att min ringa person var redan känd af din riddare, innan han såg Berlin? Att han undvek att visa sig för mig? Att han gick ut i afsigt att förlämpa mig? Att han likväl måste böja sig? Att han kom med lejonblick och bortgick såsom ett bétande lam.

Kammarherrn v. Z××, en rätt tjenstaktig, galant och lärd narr, som har varit nog politisk, att gifta sig med en Pommersk gås för sjädrarnas skull, står ibland flera andra i min tjenst. Tillfälligtvis erfar jag, att han har känt din Donamar på sina resor till Italien, och knappt är Donamar här, innan jag befaller Kammarherrn att bjuda honom till sig. Min trotjenare tror sig göra sin sak så fint som en minister, om han bifogar till bjudningen den underrättelsen, att en person som heter och ser ut som jag, skall tillika komma. Huru förvånad blef han, då Grefve Donamar lät säga, att han hade vigtiga förhinder, och om dessa äfven voro mindre viktiga, skulle han likväl ej taga sig ledighet en enda minut förr, för den bekanta Baronessan Wallenstedts skull! Min Kammerherre for opp som en påtänd raket. I sin fåkunnighet kom han sjelf springande till mitt hus, för att berätta mig denna blasfem. — I förbigående sagt, litet artigt uppförde sig Donamar, fastän han blott kände mig genom ryktet. Ehuru mycket du än älskar honom, så skall jag likväl för rättvisans skull inlägga minnet deraf i mitt kriminal-arkif.

Kammarherrn, som ej kunde utfundera min likgiltighet vid denna skymf, erhöll strax befallning, att ännu en gång bedja sin genstråfviga vän skrifteligen och nödgande. Motvilligt lydde han; och ett nytt nekande svar från vännen Donamar blef hans belöning. Nu kostade det konster, att få min dyrkare sjelf på fötterna, men en befallning vid förlusten af min nåd grep igenom. Han gick och bragte ~~förbrytaren~~ trollslingen till mig.

Gref. Don. 14.

Yngl

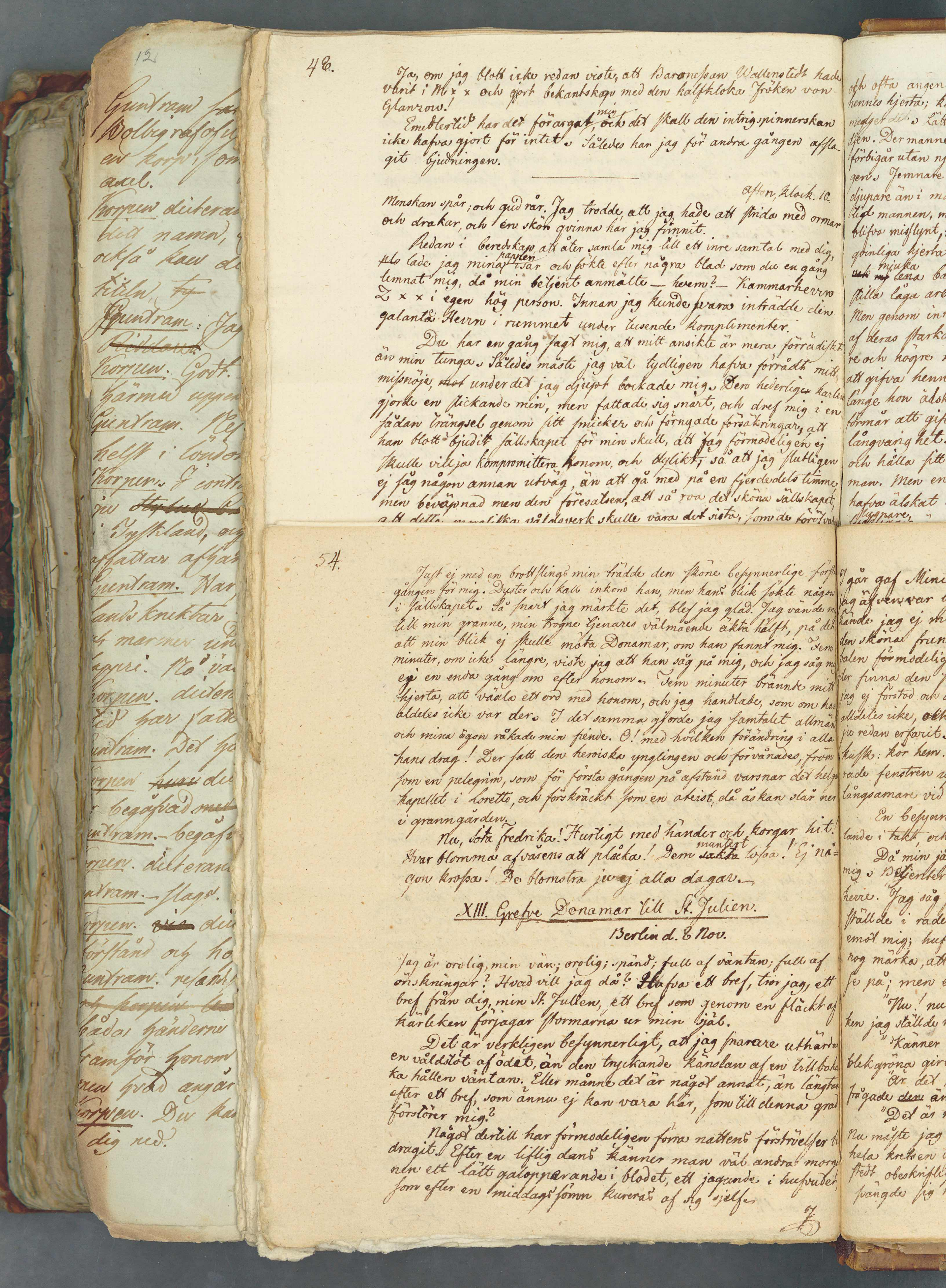

48.

Ja, om jag blott icke redan visste, att Baronessan Wallenstedt hade varit i M× × och gjort bekantskap med den halfkloka Fröken von Glanzow!

Emellertid har det förargat mig, och det ſkall den intrig-spinnerskan icke hafva gjort för intet. Således har jag för andra gången afslagit bjudningen.

Afton, klock. 10.

Menskan spår; och gud rår. Jag trodde, att jag hade att ſtrida med ormar och drakar, och en skön qvinna har jag funnit.

Redan i beredskap att åter samla mig till ett inre samtal med dig, ~~tlo~~ lade jag mina papperen ~~isär~~ och ſökte efter några blad som du en gång lemnat mig, då min betjent anmälte — herem? — Kammarherrn Z× × i egen hög person. Innan jag kunde ſvara inträdde den galanta Herrn i rummet under tusende komplimenter.

Du har en gång ſagt mig, att mitt ansikte är mera förrädiskt än min tunga. Således måste jag väl tydligen hafva förrådt mitt missnöje, ~~det~~ under det jag djupt bockade mig. Den hederlige karlen gjorde en ſtickande min, men fattade sig snart, och dref mig i en ſådan trängsel genom ſitt ſmicker och förnyade försäkringar, att han blott bjudit ſällskapet för min skull, att jag förmodeligen ej ſkulle vilja kompromittera honom, och dylikt, så att jag ſlutligen ej ſåg någon annan utväg, än att gå med på en fjerdedels timme, men beväpnad med den föresatsen, att så roa det sköna ſällskapet, att detta [illegible] våldsverk skulle vara det sista, ſom de förö

54.

Just ej med en brottslings min trädde den ſköne beſynnerlige förſ gången för mig. Dyster och kall inkom han, men hans blick ſökte någon i ſällskapet. Så ſnart jag märkte det, blef jag glad. Jag vände m till min granne, min trogne Tjenares välmående äkta hälft, på det att min blick ej ſkulle möta Donamar, om han fannt mig. Fem minuter, om icke längre, viste jag att han såg på mig, och jag såg m ej en enda gång om efter honom. Fem minuter brännde mitt hjerta, att växla ett ord med honom, och jag handlade, som om han aldeles icke var der. I det samma gjorde jag ſamtalet allmän och mina ögon råkade min fiende. O! med hvilken förändring i alla hans drag! Der ſatt den heroiska ynglingen och förvånades, ſtum ſom en pelegrim, som för första gången på afstånd varsnar det helga kapellet i Loretto, och förskräckt ſom en ateist, då åskan slår ner i granngården.

Nu, söta Fredrika! Hurtigt med händer och korgar hit! Hvar blomma af vårens att plocka! Dem ~~sakta~~ muntert lossa! Ej någon krossa! De blomstra ju ej alla dagar.

XIII. Grefve Donamar till St. Julien.

Berlin d. 8 Nov.

Jag är orolig, min vän; orolig; spänd; full af väntan; full af önskningar? Hvad vill jag då? Hafva ett bref, tror jag, ett bref från dig, min St. Julien, ett bref som genom en fläckt af kärleken förjagar ſtormarna ur min själ.

Det är verkligen beſynnerligt, att jag ſnarare uthärdar en våldstöt af ödet, än den tryckande känslan af en tillbakahållen väntan. Eller månne det är något annat, än längtan efter ett bref, som ännu ej kan vara här, ſom till denna grad förstörer mig?

Något dertill har förmodeligen förra nattens förströelser bidragit. Efter en liflig dans känner man väl andra morgonen ett lätt galopperande i blodet, ett jagande i hufvudet, ſom efter en middagssömn kureras af sig sjelf.

7

t Baronessan Wallenstedt hade
d den halfkloka Fröken von
t skall den intrigspinnerskan
har jag för andra gången affla-

Afton, Klock. 10.

tt jag hade att strida med ormar
ag funnit.
nig till ett inre samtal med dig,
några blad som du en gång
te — hesem? — Kammarherrn
g kunde svara inträdde den
sende komplimenter.
mitt ansikte är mera förrädiskt
tydligen hafva förrådt mitt
kade mig. Den hederlige karlen
de sig snart, och dref mig i en
ade förngade försäkringar, att
kull, att jag förmodeligen ej
dylikt; så att jag slutligen
gå med på en fjerdedels timme
tt så roa det sköna sällskapet,
vara det sista, som de förr

73.

och ofta angenämt motstånd. Veka äro qvinnans muskler; vekt är hennes hjerta; känslosamt; lättbildadt, så långt som dess lösare ämne medger det. Lätt sjuder det vid minsta vidrörande af smärtan eller glädjen. Der mannen blir rörd, flyta qvinnans tårar. Der mannen förbigår utan njutning, finner qvinnan ännu en blomma på vägen. Jemnare flyter strömmen af hennes känslor, men vanligtvis djupare än i mannens bröst. Derföre vanställer en vild passion ej alltid mannen, men hvarje gång qvinnan. Derföre ~~kan~~ må qvinnan väl blifva misslynt, men aldrig arg. Af varaktigare känslor är det veka qvinliga hjertat kapabelt, om de äro milda känslor. Under den ~~vek~~ ~~m~~ mjuka lena barmen har ej den höga entusiasmen, som med en stilla låga arbetar hela år och hela lifvet för en tanke, ~~ej~~ rum. Men genom innerlighet kunna qvinnorna ersätta flyktigheten af deras starkare känslor. Yngling, rekna derföre ^{1} på ^{5} en starkare och högre kärlek ~~af~~ hos ^{2} din ^{3} älskarinna ^{4}, än den du förmår att gifva henne med hela din styrka och fullkomlighet, så länge hon älskar dig. Men fordra ej af henne, det hon icke förmår att gifva dig, en trohet af känslan, som liknar din i långvarighet. Om du kallar det trohet, att icke vara otrogen, och hålla sitt ord efter bruket, så är mången qvinna trogen sin man. Men en flicka, som skall troget älska dig, måste aldrig hafva älskat dig med passion, och du måste äfven dervid vara klyggnare, [illegible]

---

e den sköne besynnerlige forsk
han, men hans blick sökte någon
det, blef jag glad. Jag vände mi
välmående äkta hälft, på det
mar, om han funnit mig. Dem
han såg på mig, och jag såg mig
— Dem minuter brännte mitt
och jag handlade, som om han
gjorde jag samtalet allmän
med hvilken förändring i alla
nglingen och förvånades, som
en på afstånd varsnar det helga
on en ateist, då åskan slår ner

ned händer och korgar hit.
! Dem ~~sakta~~ muntert lossa! Ej nå=
alla dagar.

till St. Julien.

rlin d. 8 Nov.

nd; full af väntan; full af
Hafva ett bref, tror jag, ett
bref som genom en fläckt af
r min själ.
igt, att jag snarare uthärda
ande känslan af en tillbaka
är något annat, än längtan
ra här, som till denna grad
en förra nattens förströelser b
ner man väl andra morgo
odet, ett jagande i hufvudet,
rå af sig sjelf.

3

55.

I går gaf Ministern v. × × en lysande bal, till hvilken jag äfven var bjuden. I det elaka humör, jag var uti, kände jag ej minsta dragnings kraft, hvarken till dansen eller den sköna fruntimmers-mängden, och gick derföre så sent dit, att balen förmodeligen redan varat några timmar. Den tanken, att der finna den sköna fru Wallenstedt, gaf mig en elak känsla, som jag ej förstod och ännu icke förstår; fruktan för henne kände jag alldeles icke, ~~och~~ att hennes sällskap kan muntra mig, hade jag ju redan erfarit. Och likväl var det nära, att jag ropat åt min kusk: kör hem! då musiken skallade emot mig och de illuminerade fenstren upplyste gatan. Långsamt steg jag ur vagnen, och allt långsammare vid hvarje steg uppför trappan.

En besynnerlig musik, hvarken menuett eller anglås, afvexlande i takt, och afbruten af täta pauser, kom mig att studsa.

Då min jägare öppnade salsdörren var ingen der att emottaga mig. Betjenterna i huset sprungo till trängseln att få titt på sin herre. Jag såg salen full af granna figurer, men alldeles icke ställde i rader; alla i en hopträngd hög, och alla med ryggarna emot mig; hufvud öfver hufvud; men intet ansikte. Jag kunde nog märka, att innom denna hopträngda krets var något att se på; men en lefvande ringmur omgaf det.

"Nu! nu! Ser ni! Kors ser ni!" — sade en herre, bakom hvilken jag ställde mig, full af henryckning till sin granne.

"Känner ni henne nu? Den der i hvita klädningen med blekgröna girlangerna" — sade en annan.

"Är det helt och hållit Fru von Wallenstedts uppfinning?" frågade den ännu en.

"Det är naturligt!" svarade hans granne half förargad.

Nu måste jag tränga mig igenom, om jag också skulle skuffat hela kretsen öfver ända. Och jag såg henne! Laurette von Wallenstedt obeskrifligt skönt och ~~enfaldig~~ enkelt klädd kastade och svängde sig med en Ziethensk Husarofficer en ung vacker karl, genom figuranterna.

48.

Ja, om jag blott icke redan viste, att Baronessan Wallenstedt hade varit i M x x och gjort bekantskap med den halfkloka Fröken von Glanzow!

Emellertid har det förargat mig, och det skall den intrig-spinnerskan icke hafva gjort för intet. Således har jag för andra gången afslagit bjudningen.

Afton, klock. 10.

Menskan spår; och gud rår. Jag trodde, att jag hade att strida med ormar och drakar, och en skön qvinna har jag funnit.

Redan i beredskap att åter samla mig till ett inre samtal med dig, ~~tlo~~ lade jag mina papperen isär och sökte efter några blad som du en gång lemnat mig, då min betjent anmälte — hvem? — Kammarherrn Z x x i egen hög person. Innan jag kunde svara inträdde den galanta Herrn i rummet under tusende komplimenter.

Du har en gång sagt mig, att mitt ansikte är mera förrädiskt än min tunga. Således måste jag väl tydligen hafva förrådt mitt missnöje, ~~det~~ under det jag djupt bockade mig. Den hederlige karlen gjorde en stickande min, men fattade sig snart, och dref mig i en sådan trängsel genom sitt smicker och förnyade försäkringar, att han blott bjudit sällskapet för min skull, att jag förmodeligen ej skulle vilja kompromittera honom, och dylikt, så att jag slutligen ej såg någon annan utväg, än att gå med på en fjerdedels timme, men beväpnad med den föresatsen, att så roa det sköna sällskapet, att detta [illegible] våldsverk skulle vara det sista, som de [illegible]

56.

Desse inföllo, och i vågiga linier utsträckte och krökte sig parena. De andre gjorde icke sin sak så illa, tror jag; men mina blickar följde blott henne, dansade när hon dansade, och stodo när hon stod. Huru sväfvande, huru lätt, huru ~~böjlig~~ vig och huru full af själ! Kropp och själ likasom sammansmälte i en sväfvande syn! Ingen Ariadne gaf mig tråden, till denna labyrintlika menniskoväfnad; men Laurettes tankar framlyste. Återseendets känslor voro innehållet för hennes bale
Jag trodde mig vara i Grekland eller — i himmeln. —

Baletten slutades och ~~offer~~ rökverk ~~[illegible]~~ uppsteg från alla sidor. Mitt kom kunde jag ej frambringa; trängseln kring gudinnan var för stor. Ministern, som nu först komplimenterade mig, viste knappt hvad han sade. Han var verkligen likså berusad af sin sp som jag.

Kontradansar begynntes nu och trängseln kring Laurett förlorade sig. Äfven den der Ziethenska Husarofficern ställde sig med en annan dam i raden. Endast Kammarherrn Z x x blef sittande bredvid Laurette.

Då måste jag väl gå dit, och betyga min sköna bekanta sitt förtjenta bifall. Hon helsade mig ovanligt vänligt, aldeles icke tillgjort, alldeles icke kokett, helt och hållit full af en förekommande frihet. Hvar kan väl min redlige Seltiz hafva haft ögonen, då han tyckte henne vara kokett? Mina komplimenter undvek hon men en otvungen behändighet, och blef, likasom vi redan voro ~~tu~~ förut bestämde att filosofera, på sitt sätt alfvarsam. En kritisk undersökning angående dans ~~utgj~~ var ämnet för vårt samtal, under det att en halfcirkel samlade sig, och afhörde oss.

"Är det att dansa, sade Laurette, när man rör fötterna efter takt? Man måste hafva någonting för sinnet och betydelsen, om det skall vara mera än en vanlig sak. Huru lätt vore det ej, att uppföra små sällskapsdansar fulla af uttryck af en öm och liflig känsla, till exempel i form af qvadriljer, om någon blott gjorde sig besvär, att uppfinna

sådana

tt Baroneſsan Wallenstedt hade
d den halfkloka Fröken von
tet ſkall den intrigſpinnerskan
har jag för andra gången affla-

Afton, Klock. 10.

tt jag hade att ſtrida med ormar
jag funnit.
nig till ett inre ſamtal med dig,
några blad ſom du en gång
te — hvem? — Kammarherrn
g kunde ſvara inträdde den
iſende komplimenter.
mitt anſikte är mera förrädiſkt
tydligen hafva förrådt mitt
kade mig. Den hederlige karlen
de ſig ſnart, och dref mig i en
och förnyade förſäkringar, att
kull, att jag förmodeligen ej
h dylikt, ſå att jag ſlutligen
gå med på en fjerdedels timme,
att ſå roa det ſköna ſällſkapet,
vara det ſiſta, ſom de förſtod

utſträckte och kröktе ſig på
n ſak ſå illa, tror jag; men ma
dans de när hon dansade,
rande, huru lätt, huru ~~böjlig~~
n och ſjäl likſom ſammanſm
Ariadne gaf mig tråden, till
nåd; men Laurettes tankar
voro innehållet för hennes bal
eller i himmeln.
från alla ſidor! Mitt korn
ſeln kring qvinnan var för
menterade mig, viſte knappt
igen likſå beruſad af ſin ſj
, och trängſeln kring Laur
enska Huſarofficern ſtäl
Endast Kammarherrn
aurette.
och betyga min ſköna bekan
ade mig ovanligt vänligt,
kokett, helt och hållit full af
an väl min redlige Seltiz
te henne vara kokett? Mi-
en otvungen beſkedlighet,
förut beſtämde att filoſofera
tiſk underſökning angående
tal, under det att en half-

rette, när man rör fötterna
ågonting för ſinnet och bety-
än en vanlig ſak. Huru
ällſkapsdanſar fulla af ut-
, till exempel i form af.
de ſig beſvär, att uppfinna
ſådana

43.

och ofta angenämt motſtånd. Veka äro qvinnans muſkler; vekt är
hennes hjerta; känſloſamt; lättbildadt, ſå långt ſom deſs löſare ämne
medger det. Lätt ljuder det vid minſta vidrörande af ſmärtan eller glä-
djen. Der mannen blir rörd, flyta qvinnans tårar. Der mannen
förbigår utan njutning, finner qvinnan ännu en blomma på vä-
gen. Jemnare flyter ſtrömmen af hennes känſlor, men vanligtvis
djupare än i mannens bröſt. Derföre vanſtäller en vild paſsion ej all-
tid mannen, men hvarje gång qvinnan. Derföre ~~kan~~ må qvinnan väl
blifva miſslynt, men aldrig arg. Af varaktigare känſlor är det veka
qvinliga hjertat kapabelt, om de äro milda känſlor. Under den
~~vek~~ ~~m~~ mjuka lena barmen har ej den höga entuſiasmen, ſom med en
ſtilla låga arbetar hela år och hela lifvet för en tanke, ~~ej~~ rum.
Men genom innerlighet kunna qvinnorna erſätta flyktigheten
af deras ſtarkare känſlor. Yngling, räkna derföre på en ſtarka-
re och högre kärlek ~~af~~ hos din älſkarinna, än den du förmår
att gifva henne med hela din ſtyrka och fullkomlighet, ſå
länge hon älſkar dig. Men fordra ej af henne, det hon icke
förmår att gifva dig, en trohet af känſlan, ſom liknar din i
långvarighet. Om du kallar det trohet, att icke vara otrogen,
och hålla ſitt ord efter bruket, ſå är mången qvinna trogen ſin
man. Men en flicka, ſom ſkall troget älſka dig, måſte aldrig
hafva älſkat dig med paſsion, och du måſte äfven dervid vara

57.

ſådana! Men då fordrades det nödvändigt en egen muſik till hvar-
je dans. Det är redan odrägligt vid vårt nu brukliga hoppande
och ſmygande, att man dansar de meſt olika dansar efter ſam-
ma muſik, och frågar ingen ting vidare efter än att takt
och turer öfverensſtämma. Genom ſammanhang uppkommer
harmoni, och der ingen harmoni är, der är ej heller någon ſkon-
het.

Man ville göra invändningar, men det var förbi med all
alfvarſamhet. Skämt[illegible] flög från hennes mun ſom pi-
lar; och den ſom deraf träffades, kände ſig ſå litet ſårad, att han
ſu ej gjorde en vänlig min dervid, likſom han anſåg det för en ſtor ära,
att en ſådan ſkytt tyckte det löna mödan, att måtta åt honom.

"Ni är af min mening; intet ſannt Herr Grefve?" ſade hon till mig med
hiſtrande ögon. Jag blef verkligen mycket bättre dervid. Men Kammarherrn
Z x x tog opp ſin gulldoſa och tog ſig långſamt en ſtor pris.

Straxt derpå uppſtod Kammarherrn något haſtigt, och gick med
ſtora ſteg genom ſalen. Vi två, denna beſynnerliga Laurette och jag,
ſutto enſamme tillhopa — och tego. Ordet med hvilket jag ville
bedja henne dansa med mig, en af de allmänna dansar, ſom hon
nyſ hade ſå degraderat, brann på min tunga, men jag kunde ej fram-
föra det.

Hon ſåg på mig ganſka ſtarkt och alfvarſamt. Jag ſåg på henne. — Gud
et, huru? Hon rådnade. Ej emedan jag ~~juſt~~ nu måſte ſäga juſt detta, utan
emedan jag måſte ſäga något, trängde ſig bönen om en dans öfver mina
läppar. Laurette beſinnade ſig; och mitt hjerta blef något lättare.
Laurette afſlog min bön, emedan hon, ſom han ſade, var varm och
ej mera vågade dansa; och mitt hjerta blef ganſka lätt. Jag har
ſedermera tänkt öfver denna känſla, om deſs källa var en ſårad ſtolt-
het, hvilken tillbakaſpringer med en fjäders ſtyrka, när den har
böjt ſig för djupt? Ack nej! Jag tänkte ej på mig ſjelf. Eller om jag
glädde mig deröfver, att jag var qvitt bördan af en bön? Icke det
heller. Jag gladde mig ju förſt då, när hon gjorde min af att
ej uppfylla min önſkan. — Det är och blir ſanning; att jag juſt
blef lätt kring hjertat ~~emedan~~ derföre, att hon nekade mig, det jag af hjer-
tat önſkade; ty knappt beſinnade jag mig, innan jag blef ſå ledſen,

ſom

Fr. Don. 15.

Guntram ~~fr~~
Kolbg rafofel
en korp, ſom
aal.
Korpen diteran
blott namn,
också kan de
tiden, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
härmed uppen
Guntram. Ne
helst i London
Korpen. I contr
än ~~[illegible]~~
i Tyskland, och
affattar afſa
Guntram. Nar
lands knektar
och marmor un
happre. Ro i va
Korpen. diden
tid har ſatt
Guntram. Det ſo
Korpen ~~huru~~ di
r begåfvad ~~med~~
Guntram. begåſ
Korpen. diltera
Guntram. ſlags.
Korpen. ~~[illegible]~~ di
förſtånd och ho
Guntram. reſande
~~och korpen~~
bådas händerne
framför honom
nen qväd angår
Korpen. Du ka
dig ned.

Ja, om jag blott icke redan viste, att Baronessan Wallenstedt hade varit i M× × och gjort bekantskap med den halfkloka Fröken von Glanzow!

Emedlertid har det förargat mig, och det ſkall den intrigspinnerskan icke hafva gjort för intet. Således har jag för andra gången afſlagit bjudningen.

Afton, klock. 10.

Menskan spår; och gud rår. Jag trodde, att jag hade att ſtrida med ormar och drakar, och en skön qvinna har jag funnit.

Redan i beredskap att åter samla mig till ett inre samtal med dig, ~~tls~~ lade jag mina papperen isär och ſökte efter några blad som du en gång lemnat mig, då min betjent anmälte — hvem? — Kammarherrn Z× × i egen hög person. Innan jag kunde ſvara inträdde den galanta Herrn i rummet under tusende komplimenter.

Du har en gång ſagt mig, att mitt ansikte är mera förrädiskt än min tunga. Således måste jag väl tydligen hafva förrådt mitt missnöje, ~~hot~~ under det jag djupt bockade mig. Den hederlige karlen gjorde en ſtickande min, men fattade ſig snart, och dref mig i en ſådan trängsel genom ſitt ſmicker och förnyade försäkringar, att han blott bjudit ſällskapet för min skull, att jag förmodeligen ej ſkulle vilja kompromittera honom, och dylikt, så att jag ſlutligen ej ſåg någon annan utväg, än att gå med på en fjerdedels timme, men beväpnad men den föresatsen, att så roa det sköna ſällskapet, att detta [illegible] våldsverk skulle vara det sista, ſom de för

---

och ofta angen
hennes hjerta;
medger det. Lät
ſjen. Der manne
förbigår utan ny
gen. Jemnare
djupare än i ma
tid mannen, m
blifva misſlynt,
qvinliga hjerta
~~och~~ ~~[illegible]~~ mjuka lena ba
ſtilla låga arb
Men genom in
af deras ſtarka
re och högre
att gifva henn
länge hon älsk
förmår att gif
långvarighet.
och hålla ſitt
man. Men en
hafva älskat
flyggnare,

ſom om jag förlorat min frihet.

Jag ſåg på golfvet, och förnyade ej min bön, betygade också icke mitt ſmärta deröfver att jag ej kunde få det nöjet o.s.v. ſåſom det annars är vanligt.

"Skall jag göra er bekant med våra ſköna damer?" — sade Laurette hastigt och muntert — Om ni gerna vill dansa —

"Nej!" — afbröt jag henne, i en ~~ovillkorlig~~ afgörande och hård ton, och for opp.

"Herr Grefve, fattas det Er något?" — frågade hon mig till hälften deltagande och hälften förundrans full; och en flod af dunkla drömmar och önskningar öfverströmmade mig. En förtrolig välvilja, ſom ofta fattar mig i otid, gjorde att jag glömde mig ſjelf, och fattade hennes hand så ömt, ſom om vi känt hvarandra i flera år.

"Ja mig fela mycket" ſade jag, sanneligen mycket." — Men jag ſvär vid vår vänskap derpå, att jag i detta ögonblick ej tänkte på Laurette. En ſvindel öfverföll mig; Laurettes hand var för mig ingen ting annat, än afledaren af min drömlika rörelse.

Laurette ſjelf, mera förnuftig, än att hon i detta utgjutande af ~~Lilla~~ min förtroligheten ſkulle finna en kärleks-bekännelse, lemnade ſin hand i min, men icke länge, innan hon drog den ſkrattande tillbaka och sade:

"Ni är vid elakt lynne, bäſta Grefve. Kom! Jag vill föra er i raden
— Och nu tog hon min hand. Och hvad gjorde jag.

"Vid Gud! ropade jag, utan att veta, hvad jag sade. Jag dansar ej!" —
Detta ſade jag häftigt och drog min hand ur hennes.

"Icke en gång med mig?"

Jag ſtammade. Jag blef stum. Att höra denna fråga i den ton, med hvilken Laurette gjorde den — i denna ~~[illegible]~~ genom ſjäl och kropp ljudande ſilverton — — St. Julien, jag hade varit värd att ~~[illegible]~~ förvandlad till en ſten, om jag icke i det ögonblicket något litet förgudat denna ljudande qvinna. Ännu hör jag denna ton ofta innom mig, så tydligt, ſom om jag förde den med mig.

"Ni afſlog mig nyss en dans!" ſade jag sakta; men mitt hjerta ſlog högt.

"Det var också min mening, att neka hela verlden; men efter det är ni, ſom köpmännerna bruka ſäga!"

Var det ej en himmelsk flyktighet i denna vändning? Jag måste ſkratta, och hon skrattade med; och ſtolt och munter ſom om jag blifvit kejsare eller kung, ſprang jag opp från ſtolen, och hoppade med min moitie efter förſta dansen just i det ögonblic

ket

---

het ſlutades. Efte
Vi ſtodo icke
akt på primier
då turen kom ti
under promenaden
arm omfattade
jag omſpände hen
då ſpelade lik ſom
i en melodisk
Vi kommo
tan, af helt annat
tryckte mitt bröſt
Kunde du
en elektriſk gnis
förskräcklig var
de mig icke ſjelf
Denna ſku
tjente första plats
qvinna; men för
och hon likväl
hänger vid henn
bland medslafva

Ur fria luften
ten spatserritt,
att min häſt
hatten, och såg
förde mitt hår
Och hvad är al
till mig ſjelf;
och ſkrattade
Nu ſkall
ſlutet af mitt
åter vid ſamö

tt Baronessan Wallenstedt hade
d den halfkloka Fröken von
tt ſkall den intrigspinnerskan
har jag för andra gången affla-

Afton, klock. 10.

tt jag hade att ſtrida med ormar
jag funnit.
nig till ett inre samtal med dig,
några blad som du en gång
te — herom? — Kammarherrn
g kunde ſvara inträdde din
esende komplimenter.
mitt ansikte är mera förrädiskt
tydligen hafva förrådt mitt
kade mig. Den hederlige karlen
de sig snart, och dref mig i en
och förnyade försäkringar, att
kull, att jag förmodeligen ej
h dylikt; så att jag slutligen
gå med på en fjerdedels timme
att så roa det sköna sällskapet,
, vara det sista, ſom de förr

---

j min bön, betygade också icke
nde få det nöjet o.s.v. ſåſom det
ſköna damer? — sade Laurette häftig
ga
vanſka ~~[illegible]~~ och hård ton, och for opp.
frågade hon mig till hälften deltagan
floder af dunkla drömmar och önd
vålvilja, ſom ofta fattar mig
t, och fattade hennes hand ſå ömt
r.
deligen mycket." — Men jag ſvar
ögonblick ej tänkte på Laurett
hand var för mig ingen ting
ka rörelse.
att hon i detta utgjutande af
ärleks-bekännelſe, lemnade ſin
hon drog den ſkrattande tillbaka
ve. Kom! Jag vill föra er i raden
ad gjorde jag.
a, hvad jag ſade. Jag dansar ej!" —
n hand ur hennes.

t höra denna fråga i den ton,
— i denna ~~[illegible]~~ genom ſjäl
St. Julien, jag hade varit värd
jag icke i det ögonblicket nä
le qvinna. Ännu hör jag denna
re om jag förde den med mig.
jag sakta; men mitt hjerta ſlog högt
ta hela verlden; men efter det är
n!"
het i denna vändning? Jag må
och ſtålt och munter ſom om
ng jag opp från ſtolen, och
~~ta~~ dansen juſt i det ögonblic

kel

---

och ofta angenämt motstånd. Veka äro qvinnans muſkler; vekt är hennes hjerta; känslosamt; lättbildadt, så långt som deſs löſare ämne medger det. Lätt ljuder det vid minsta vidrörande af ſmärtan eller glädjen. Der mannen blir rörd, flyta qvinnans tårar. Der mannen förbigår utan njutning, finner qvinnan ännu en blomma på vägen. Jemnare flyter ſtrömmen af hennes känslor, men vanligtvis djupare än i mannens bröſt. Derföre vanställer en vild paſsion ej alltid mannen, men hvarje gång qvinnan. Derföre ~~kan~~ må qvinnan väl blifva miſslynt, men aldrig arg. Af varaktigare känslor är det veka qvinliga hjertat kapabelt, om de äro milda känslor. Under den ~~vek~~ ~~m~~ mjuka lena barmen har ej den höga entusiasmen, som med en ſtilla låga arbetar hela år och hela lifvet för en tanke, ~~ej~~ rum. Men genom innerlighet kunna qvinnorna erſätta flyktigheten af deras ſtarkare känslor. Yngling, rekna derföre^{1} på^{5} en ſtarkare och högre kärlek ~~af~~ hos^{2} din^{3} älskarinna^{4}, än den du förmår att gifva henne med hela din ſtyrka och fullkomlighet, så länge hon älskar dig. Men fordra ej af henne, det hon icke förmår att gifva dig, en trohet af känslan, som liknar din i långvarighet. Om du kallar det trohet, att icke vara otrogen, och hålla ſitt ord efter bruket, så är mången qvinna trogen ſin man. Men en flicka, som skall troget älska dig, måste aldrig hafva älskat dig med paſsion, och du måste äfven dervid vara

---

het ſlutades, efter förſta paret, ſom bibehöll ſin plats till neſta dans.

Vi ſtodo icke länge. Muſiken begynnte, och vi, tvungne att ge akt på primierparen, hade ej tid att ſäga hvarandra något nytt. Men då turen kom till oſs, då våra ögon ej lemnade hvarandra, då hon under promenaden lade ſin hand på min ſkuldra, och min högra arm omfattade henne; och då det nu kom ända till att valsa, då jag omſpände henne med båda händerna, hade henne, ſå helt, — då ſpelade likſom flöjttoner i min ſjäl, och min sansning förſvann i en melodiſk susning.

Vi kommo till målet af vår bana ~~och~~ — min glädje. En ſuckan, af helt annat ſlag än den jag förut känt vid Laurettes ſida, hopſtryckte mitt bröſt.

Kunde du väl älska denna? Denna fråga ſprang uti mig lik en elektriſk gniſta ur den dunkla hvirfveln af mina känslor; och förskräcklig var ſtöten. Mina ögon ſökte något kring ſalen. Jag kände mig icke ſjelf.

Denna ſkulle jag älska? Denna? Den ſkönaste qvinna, ſom förtjente förſta platsen i Mahomets himmel; den muntraſte och qvickaſte qvinna; men för mig — hvad kan hon vara för mig? Jag hennes — och hon likväl ſluteligen icke helt och hållet min! När jag endaſt hänger vid henne, och hon vid hela verlden eller ingen? Jag en ſlaf bland medſlafvar? Så lätt att benesa är Donomar? — O St. Julien!

Eftermiddagen.

Ur fria luften kommer jag tillbaka till dig. Jag har gjort en liten ſpatserritt, ſom har bekommit mig väl, oaktadt jag fruktar, att min häſt ej länge ſkall öfverlefva den. Då jag aftog mig hatten, och ſåg huru vattnet rann af den, under det att ſtormen förde mitt hår i anſiktet på mig, förekom jag mig galen nog. Och hvad är att göra? Mycket buller öfver ingen ting! ſade jag till mig ſjelf; vi vilja ſäga att vi komma dit det är torrt; och ſkrattade då jag afsteg utanför mitt qvarter.

Nu ſkall du, min St. Julien, ej bli bedragen angående ſlutet af mitt äfventyr. Den ſaken är för vacker, och jag är åter vid humör.

Således-

12

Guntram s…
Dolbgrafsofs…
en korps, som…
axel.
Korpen dilteran…
blott namn, …
också han d…
tiden, ~~tj~~
Guntram: Jag…
~~[illegible]~~
Korpen. Godt…
härmed uppe…
Guntram. Ne…
helst i London…
Korpen. I cont…
jev ~~[illegible]~~
i Tyskland, og…
affattar afsä…
Guntram. Har…
lands knektar…
och marmer un…
happre. Ro, vä…
Korpen. diden…
tid har sätt…
Guntram. Det ha…
Korpen ~~huru~~ di…
r begåfvad ~~med~~
Guntram. — begåf…
Korpen. dilteran…
Guntram. — slags.
Korpen. ~~[illegible]~~ di…
förstånd och ho…
Guntram. resand…
~~och korpen [illegible]~~
bådai händerne
framför honom
hvad angår
Korpen. Du kan…
dig ned.

48.

Ja, om jag blott icke redan visste, att Baronessan Wallenstedt hade varit i M.×× och gjort bekantskap med den halfkloka Fröken von Glanzow!

Emellertid har det förargat mig, och det skall den intrigspinnerskan icke hafva gjort för intet. Således har jag för andra gången afslagit bjudningen.

Afton, klock. 10.

Menskan spår; och gud rår. Jag trodde, att jag hade att strida med ormar och drakar, och en skön qvinna har jag funnit.

Redan i beredskap att åter samla mig till ett inre samtal med dig, ~~pls~~ lade jag mina papperen ~~tsar~~ och sökte efter några blad som du en gång lemnat mig, då min betjent anmälte — hvem? — Kammarherrn Z×× i egen hög person. Innan jag kunde svara inträdde den galanta Herrn i rummet under tusende komplimenter.

Du har en gång sagt mig, att mitt ansikte är mera förrädiskt än min tunga. Således måste jag väl tydligen hafva förrådt mitt missnöje, ~~mot~~ under det jag djupt bockade mig. Den hederlige karlen gjorde en stickande min, men fattade sig snart, och dref mig i en sådan trängsel genom sitt smicker och förnyade försäkringar, att han blott bjudit sällskapet för min skull, att jag förmodeligen ej skulle vilja kompromittera honom, och dylikt, så att jag slutligen ej såg någon annan utväg, än att gå med på en fjerdedels timme, men beväpnad men den föresatsen, att så roa det sköna sällskapet, att detta [illegible] våldsverk skulle vara det sista, som de förövade

---

60.

Således — då jag till ett beslut på denna merkvärdiga dankännande, att jag gjort ett streck af det slaget, som man i den allmänna lefnaden, just icke räknar bland de kloka, pratade jag, under det att vi åter [illegible] op uppsåt, om åtskilliga obetydliga ~~af~~ och osammanhängande saker för Laurette, men undvek att åter se henne midt i ansiktet. Då dansen var slut förde jag henne höfligt till en stol. Åtskilliga fina herrar flaxade dit, som starar om hösten, och jag — drog mig ur spelet.

Utan att taga afsked, smög jag mig hem, och ville somna. Då det icke lyckades, så drack jag kallt vatten. Efter en stund hörde jag en vagn rulla förbi mitt fenster, jag sprang opp, såg ut, men efter vagnen just då tog af vid ett horn, såg jag ej mera, än skenet af facklorna. Det är *hennes* vagn! hviskade en ond ande till mig. En ny oro öfverföll mig, så att jag under det öfriga af natten gick omkring i min kammare och tänkte på allt, som jag ej ville tänka, och förbannade min oro. Men nu är det också dermed förbi.

Det må vara skämt eller allvare; härmed skall det vara slut. Jag vill ej återse Laurette, jag vill ~~vara~~ blifva min egen Herre, emedan det är bättre, och emedan jag vill det.

Är du nöjd med mig?

XIV Fredrika von Glanzow till Laurette v. Wallenstedt.

M.×× den 9 November.

Ja, jag vill komma, bästa vän; jag vill och måste komma. Min far har gifvit sitt bifall, och skall sjelf följa mig. ~~Men om~~ Blott han ~~en~~ ~~dess~~ icke erfar, när vi komma, att jag vetat om, att Donamar är i Berlin!

Jag är ej mera sjuk, ~~blott~~ men sömnen kunna mina ögon ej finna.

Jag kan svårligen inlåta mig deri, att på ditt sätt behandla Donamar; men jag vill följa ditt råd, så mycket jag kan. Nej min bästa vän, du känner ej den mannen, som du genom blotta motsägelseandan vill reta till att nalkas målet, liksom man retar ett barn. Hans förstånd är djupt. Har han märkt något af planen, så utgrundar han

---

och ofta angen…
hennes hjerta; k…
medger det. Lätt…
djen. Der manne…
förbigår utan n…
gen. Jemnare …
djupare än i ma…
~~lig~~ mannen, m…
blifva misslynt, …
qvinliga hjerta…
~~och~~ ~~m~~ mjuka ~~lena~~ ba…
stilla låga arb…
Men genom in…
af deras starka…
re och högre …
att gifva henn…
länge hon älsk…
förmår att gif…
långvarighet…
och hålla sitt…
man. Men en…
hafva älskat …
lyggnare, …

han det öfriga; …
Den ton, i…
på besynnerliga…
~~jag~~ låter din ~~din~~ v…
En besynner…
vill oundvikligt ~~ett~~ göra…
mina saker i or…
ett ställe till ett…
riktigt mot mig…
jag skall bli van…

Hvilket öde led…
oss båda känner d…
Jag trodde mig…
bär mig i min…
Jag har lan…
borde jag ej hell…
turligare, än att…
natt grundsatserna…
hvart leder slut…
Den som tillräcklig…
med det helas fö…
dess dunkla ins…
hvardags mennis…
väg för sig, och …
ner för verlden, …
och ödet, åt sitt…
på detta mörka…
han händelsevis …
han ej kan veta…
kommer mig gans…
sjelf. Men när…
det mig åter hel…

Gr. Don: 16.

och ofta angenämt motstånd. Veka äro qvinnans muskler; vekt är hennes hjerta; känslosamt; lättbildadt, så långt som dess lösare ämne medger det. Lätt ljuder det vid minsta vidrörande af smärtan eller glädjen. Der mannen blir rörd, flyta qvinnans tårar. Der mannen förbigår utan njutning, finner qvinnan ännu en blomma på vägen. Jemnare flyter strömmen af hennes känslor, men vanligtvis djupare än i mannens bröst. Derföre vanställer en vild passion ej alltid mannen, men hvarje gång qvinnan. Derföre ~~kan~~ må qvinnan väl blifva missnöjd, men aldrig arg. Af varaktigare känslor är det veka qvinliga hjertat kapabelt, om de äro milda känslor. Under den ~~vek~~ ~~m~~ mjuka lena barmen har ej den höga entusiasmen, som med en stilla låga arbetar hela år och hela lifvet för en tanke, ~~ej~~ rum. Men genom innerlighet kunna qvinnorna ersätta flyktigheten af deras starkare känslor. Yngling, rekna derföre på en starkare och högre kärlek ~~af~~ hos din älskarinna, än den du förmår att gifva henne med hela din styrka och fullkomlighet, så länge hon älskar dig. Men fordra ej af henne, det hon icke förmår att gifva dig, en trohet af känslan, som liknar din i långvarighet. Om du kallar det trohet, att icke vara otrogen, och hålla sitt ord efter bruket, så är mången qvinna trogen sin man. Men en flicka, som skall troget älska dig, måste aldrig hafva älskat dig med passion, och du måste äfven dervid vara flyggnare, [illegible] vill vara lycklig genom hennes dubb

han det öfriga; och då äro vi alle olycklige.

Den ton, i hvilken du omtalar min älskade, kunde föra mig på besynnerliga tankar, om jag ej kände hela ditt maner. Men ~~jag låter din~~ din vänskap må sjelf afgöra, om du icke — —

En besynnerlig rörelse af glädje och smärta är i mitt bröst. Det vill ~~ett~~ oupphörligt göra utkast, och kan knappt tänka. Jag vill lägga mina saker i ordning till inpackning, och bär dem endast från ett ställe till ett annat. Bästa, bästa vän, om du ej handlar uppriktigt mot mig, jag skall — en kall rysning genomlöper mig — jag skall bli vansinnig. Farväl!

XV. St. Julien till Donamar.

Hvilket öde leder eller förföljer dig, min Donamar? Hvilken af oss båda känner den andra minst, och är för sig sjelf mest att ömka? Jag trodde mig känna verlden. Men en ny erfarenhet rubbar mig i min tro.

Jag har längesedan tröttnat vid att klaga och undra. Således bordde jag ej heller klaga öfver dig. Jag borde ej finna något naturligare, än att du är sådan som du är. Jag har sjelf ofta lemnat grundsatsernas väg, för att kunna dit återföra en vän. Och hvart leder slutligen denna väg? Hvad sällskap träffar man der? Den som tillräckligt har jemfört de afsöndrade harmonier i verldens lopp med det helas förvirring, enskilta hufvudens ljusa själ, med mängdens dunkla inskränkthet, några ädlas guda-gång med millontals hvardagsmenniskors outgrundeliga låghet, den går gerna sin väg för sig, och öfverlåter sig, utan att utkasta vidsträckta planer för verlden, utan att fästa sitt förtroende till menniskorna och ödet, åt sitt eget hjertas stilla behofver, söker ej mera något på detta mörka klot, men mottar med tacksamhet det, som han händelsevis finner, och håller det sköna i dubbel helgd, emedan han ej kan veta huru länge han skall äga det. Allt detta förekommer mig ganska naturligt och förnuftigt i afseende på mig sjelf. Men när jag tänker ~~mig~~ dig i mitt ställe, så förekommer det mig åter helt annorlunda, ehuru säkert du likväl är ett

undantag

Ja, om jag blott icke redan viste, att Baronessan Wallenstedt hade varit i M× × och gjort bekantskap med den halfkloka Fröken von Glanzow!

Emellertid har det förargat mig, och det ſkall den intrigspinnerskan icke hafva gjort för intet. Således har jag för andra gången afſlagit bjudningen.

Afton, klock. 10.

Menskan spår; och gud rår. Jag trodde, att jag hade att ſtrida med ormar och drakar, och en skön qvinna har jag funnit.

Redan i beredskap, att åter samla mig till ett inre samtal med dig, ~~ple~~ lade jag mina papperen ~~tvär~~ och ſökte efter några blad som du en gång lemnat mig, då min betjent anmälte — hvem? — Kammarherrn Z × × i egen hög person. Innan jag kunde svara inträdde den galanta Herrn i rummet under tusende komplimenter.

Du har en gång ſagt mig, att mitt ansikte är mera förrädiskt än min tunga. Således måste jag väl tydligen hafva förrådt mitt misſnöje, ~~det~~ under det jag djupt bockade mig. Den hederlige karlen gjorde en ſtickande min, men fattade sig snart, och dref mig i en ſådan trängsel genom ſitt smicker och förnyade försäkringar, att han blott bjudit ſällskapet för min skull, att jag förmodeligen ej ſkulle vilja komprommittera honom, och dylikt, så att jag ſlutligen ej ſåg någon annan utväg, än att gå med på en fjerdedels timme, men beväpnad men den föresatsen, att så roa det sköna sällskapet, att detta [illegible] våldsverk skulle vara det sista, som de förö

---

undantag från regeln.

Emedan jag trodde mig känna dig, ansåg jag det för nödigt, att ſkilja dig ifrån mig. Hvad jag derid förlorat, kan du med hela din känsla ej finna värdet af. Blott det närvarande tränger djupt i en själ, ſom har glömt att hoppas. Allt hvad ſom ligger på denna eller andra sidan ögonblicket, om hvilket vi försäkra oſs med hela vår menniskokraft, är blott en lycka genom vår tro, ett ſkönt ämne till ~~fantasier~~ drömmar, men ingen ting mer.

Detta viste jag; detta kände jag; och likväl tillſtyrkte jag din ſkilsmässa från mig. Jag kämpade med mig sjelf, innan jag lydde denna uppmaning af mitt förnuft och öfvertygelse. Jag besegrade mitt hjerta. Och nu? Hvarför kämpade jag? Hvarföre? — men jag kan omöjligen vidröra dig från denna ſida. Jag vill hellre — ~~påminna~~ erinra dig om dig sjelf.

Då du med denna värma, ungdomskraft och tilltagſenhet ännu for in i verlden, var mitt sällſkap, i ſynnerhet i vinterqvarterens hvila, dig skadligt. Din ~~kraft~~ ſtyrka tillhör verlden, och för att bibehålla den, borde du därför icke ~~ej~~ ~~att~~ utan orsak ſtrida med ödet, ej antaga mitt känslosätt, till hvilket ditt öde hotade att föra dig, vaktadt sjelfständigheten af ditt hjerta. Du måste in i det verkande lifvet. Att tillbringa vintern i kabinettet, sommarn i fält, ~~det~~ kan bilda en sådan man ſom jag helſt föreställer mig dig.

Vi äro ju ense derom, att det ſom du lärer i den ſtaten du nu tjenar, ej läres för den. Att du, ſåsom ſakerna nu ſtå i ditt födelseland, icke har något fädernesland, är äfven utan tvifvel. Men dina förbindelser, dina penningar, ditt förnuft och ditt hjerta! — Knappt unnar jag dig den gudomliga tanken, att ſkapa dig ett fädernesland. Och denna tanke, ſom blott åt den spennkraft, genom hvilken han lifvas i din själ, kan bildas till verklighet, skulle jag hämma, iſynnerhet nu, då den besynnerligaste ſammanſtötning af händelser, i och utom dig, redan försvagat den? Var det ej elakt nog att du fattade vänskap för mig, af ödet förföljde, just på en tid, då din själ var sjuk? Denna olyckliga sjukdom — O Donamar! Det faller mig så tungt, att ſäga dig det, ſom du ej gerna hör.

Således ännu en gång: vi måſte åtskiljas, emedan mitt ſällskap var dig skadligt. Det gafs en period i mitt lif, då jag, ~~enligt~~ trogen mitt

varmare

tt Baroneſsan Wallenstedt hade
d den halfkloka Fröken von

t ſkall den intrigspinnerskan
har jag för andra gången affla-

Afton, klock. 10.

tt jag hade att ſtrida med ormar
jag funnit.
nig till ett inre samtal med dig,
några blad som du en gång
te — hvem? — Kammarherrn
g kunde ſvara inträdde den
sende komplimenter.
mitt ansikte är mera förrädiſkt
tydligen hafva förrådt mitt
kade mig. Den hederlige karlen
de sig snart, och dref mig i en
rds förngade försäkringar, att
kull, att jag förmodeligen ej
dylikt, så att jag ſlutligen
gå med på en fjerdedels timme,
tt så roa det ſköna ſällskapet,
vara det ſista, ſom de förvva

dig, ansåg jag det för nödigt,
derved förlorat, kan du med
blott det närvarande tränger djupt
Allt hvad ſom ligger på denna
hvilket vi försäkra oſs med hela
genom vår tro, ett ſkönt ämne

och likväl tilſtyrkte jag din
med mig ſjelf, innan jag lydde
och öfvertygelse. Jag besegrade
npade jag! Hvarföre? — men
denna ſida. Jag vill hellre —

nskraft och tilltagſenhet ännu
ſynnerhet i vinterqvarterens hvila,
n, och för att bibehålla den, bor-
ödet, ej antaga mitt känslosätt,
dig, oaktadt ſjelfſtändigheten
erkande lifvet. Att tillbringa
t, ~~det~~ kan bilda en sådan man,

n dur lärer i den ſtaten du nu tjenar,
nu ſtå i ditt födelseland, icke har
lvel. Men dina förbindelſer, dina
— Knappt unnar jag dig den
fädernesland. Och denna tanke,
vilken han lifvas i din ſjäl, kan
amma, iſynnerhet nu, då den
händelſer, i och utom dig, redan
g, att du fattade vänskap för
tid, då din ſjäl var ſjuk? Den-
r! Det faller mig så tungt, att fa-

åtskiljas, emedan mitt ſällskap
i mitt lif, då jag, ~~enligt~~ trogen mitt
varmare

---

och ofta angenämt motstånd. Veka äro qvinnans muſkler; vekt är hennes hjerta; känslosamt; lättbildadt, så långt som deſs löſare ämne medger det. Lätt ljuder det vid minsta vidrörande af ſmärtan eller glädjen. Der mannen blir rörd, flyta qvinnans tårar. Der mannen förbigår utan njutning, finner qvinnan ännu en blomma på vägen. Jemnare flyter ſtrömmen af hennes känslor, men vanligtvis djupare än i mannens bröſt. Derföre vanställer en vild paſion ej alltid mannen, men hvarje gång qvinnan. Derföre ~~kan~~ må qvinnan väl blifva miſslynt, men aldrig arg. Af varaktigare känslor är det veka qvinliga hjertat kapabelt, om de äro milda känslor. Under den ~~vek~~ ~~m~~ mjuka lena barmen har ej den höga entusiasmen, som med en ſtilla låga arbetar hela år och hela lifvet för en tanke, ~~ej~~ rum. Men genom innerlighet kunna qvinnorna erſätta flyktigheten af deras ſtarkare känslor. Yngling rekna derföre på en ſtarkare och högre kärlek ~~af~~ hos din älskarinna, än den du förmår att gifva henne med hela din ſtyrka och fullkomlighet, så länge hon älskar dig. Men fordra ej af henne, det hon icke förmår att gifva dig, en trohet af känslan, som liknar din i långvarighet. Om du kallar det trohet, att icke vara otrogen, och hålla ſitt ord efter bruket, så är mången qvinna trogen ſin man. Men en flicka, som skall troget älska dig, måste aldrig hafva älskat dig med paſsion, och du måste äfven dervid vara ~~lyckligare~~ [illegible] vill vara lycklig genom hennes dubbel

---

varmare klimat, ſvärmade ännu högre än du. Innan min eld kunde uppvärma en inskränkt krets, hade ödet släckt den med en obarmhertig ſtränghet. Men så gerna, som jag för hälften af min erfarenhet återköpte mig en tiondedel af min förſta ungdoms lifliga anda, så öfvertygad är jag äfven, att blott ett lindrigt ſken af entusiaſm paſsar ſig med vår tids nyttiga företag. Hvarje ſjäl af ett bättre ſlag har en gång under ſin lefnad ſvärmat öfver skrankorna. Svärmeriet lärer oſs att känna en ſkönare verld, för att efter en idé förskönа verlden omkring oſs, innan förnuftet ännu brukat ſitt mått och rätteſnöre till bådas jemförelse. Men när en man, som är full af luſt till arbete, inträder i den ~~verkliga~~ borgerliga ſammanlefnaden, så måste han mäta och jemföra, ofta med en sorgsam flit, eller och förstörer han i ſtället för att uppbygga, och kroſsas ſjelf under ruinerna af ſina luftslott.

Men jag måste komma till det mål, der vänskapen väntar mig. Jag måſte ändteligen säga dig, att intet ſmärtar så mycket ſom detta beſynnerliga ſprång ~~f~~ ~~från~~ af ditt ſvärmeri ~~öfver~~ från verlden och ſtaten, till fruntimmer. Jag kan förklara mig detta ſprång. Din ſjäl är oförderfvad, din kropp, oförsvagad. Du har ännu aldrig riktigt älskat och i ditt tjugofemte år blir du kär i en syn. Allt det der hänger naturligt nog tillſammans. Men var Donamar, ſönderſlit detta ſammanhang, om du förſtår att värdera dig ſjelf. När ett sådant hjerta, ſom det, hvilket ſlår i ditt bröſt, öfverlåter ſig åt ſin förföriska dragkraft, och vill älska, men finner ſig för ſtort att ſucka, ſå glömmer det ſig ſjelft och allt annat i känslan af ſin ſtyrka, ſvärmar ſig ſaligt vid afgrunder, bygger paradis i ödemarken, och ~~ſkall~~ blir vid utsikten af en omätelig lycka — Hör mig! Ty min erfarenhet bjuder mig högt ropa — ~~ſkall~~ blir vid utsikten af en omätlig lycka bedraget på ſina herrligaſte krafter och för alltid oſkickligt, att med ett fullkomligt deltagande sluta ſig till något ſtort och värdera något af de andra lifvets ſköna ſidor. Ack hvad kunde jag ej vara, om jag ej någonſin förgudat en qvinna. Men hon var värd att blifva förgudad.

Tacka ödet, beſynnerlige ſvärmare, för det att din gudinna
är

12

Guntram ſa
Bolbgrafsofe
en korp, ſom
axel.
Korpen diteran
blott namn,
också kan di
titeln, ~~ty~~
Guntram: Jag
[illegible]
Korpen. Godt.
Härmed uppen
Guntram. Ne
helst i London
Korpen. I conti
gen [illegible]
i Tyskland, og
afsatter afgån
Guntram. Har
lands knektar
och marmor un
kappri. No; vår
Korpen. diteran
tid har ſjelf
Guntram. Det ha
Korpen ~~hur~~ de
begåfvad ~~med~~
Guntram. begåf
Korpen. diteran
Guntram. ſlags.
Korpen. ~~vis~~ de
förstånd och ho
Guntram. refsant
~~och korpen~~ [illegible]
skådas händerne
framför honom
men hvad angår
Korpen. Du ka
dig ned.

48.

Ja, om jag blott icke redan viste, att Baroneſsan Wallenstedt hade varit i M× × och gjort bekantskap med den halfkloka Fröken von Glanzow!

Emedlertid har det förargat mig, och det ſkall den intrigspinnerskan icke hafva gjort för intet. Således har jag för andra gången afslagit bjudningen.

Afton, klock. 10.

Menskan spår; och gud rår. Jag trodde, att jag hade att ſtrida med ormar och drakar, och en skön qvinna har jag funnit.

Redan i beredskap, att åter samla mig till ett inre samtal med dig, ~~pl~~ lade jag mina ~~tsar~~ papperen och ſökte efter några blad som du en gång lemnat mig, då min betjent anmälte — hvem? — Kammarherrn Z× × i egen hög person. Innan jag kunde ſvara inträdde den galanta Herrn i rummet under tusende komplimenter.

Du har en gång ſagt mig, att mitt ansikte är mera förrädiskt än min tunga. Således måste jag väl tydligen hafva förrådt mitt mißnöje, ~~stot~~ under det jag djupt bockade mig. Den hederliga karlen gjorde en ſtickande min, men fattade sig snart, och dref mig i en ſådan trängsel genom ſitt ſmicker och förnyade försäkringar, att han blott bjudit ſällskapet för min skull, att jag förmodeligen ej ſkulle vilja kompromittera honom, och dylikt, så att jag ſlutligen ej ſåg någon annan utväg, än att gå med på en fjerdedels timme, men beväpnad men den föresatsen, att så roa det sköna ſällskapet, att detta [illegible] våldsverk skulle vara det sista, ſom de förövad

---

64.

är en tankbild! Hade du känt henne, henne, hvilken hvarje enſa rörelse i min själ tillhör ända till grafven, du ſkulle, om och verlden vore din genom din egen ſtyrka, med förtjusning ropa ~~efter~~ med mig: hon var värd att en man för hennes ſkull blef olycklig. — Hurtigt, Donamar! ~~Drom~~ Glöm ſnart ~~at~~ din dröm! Att bli olycklig för ett fantom är löjligt. Unna din sköna beslöjade gestalt en aftonstund, när du under hela dagen har arbetat på ditt verk, och gläd dig åtminstone deröfver, att ditt bröst är väpnat emot sådana qvinnors pilar, ſom den berömda Wallenstedts, om hvilken den Seltiz tillskref dig.

Den 7 November.

Der ligger ditt bref jemte mig, det brefvet hvilket jag tryckte till mig, ſom om det varit ditt hjerta, ſom jag med en ſkonande ömhet bröt, likasom jag löſt tankerna ur din själ — der ligger det, och jag ſer på det.

Således var min uppoffring fåfäng! den ſista trösten af min försakelse griller! Ej ~~till~~ för ſtålens förlorade jag dig, ej en gång för en qvinna full af själ och kärlek. En Wallenstedt ſkall äga, det ſom var för kostbart för mig. Och det skall jag se, se min klenod uti ſådana händer och tiga? Donamar! Förskräcks för dig sjelf. En allmän qvinna har fångat dig, för att föra dig i triumf.

Tvifla du? Är hon en gudinna, emedan en gloria kring ſkimrar henne? Allt för ofta målade konstnern, henryckt af den ſkönhetsanda, ſom nu bedrager dig, ~~om liufa~~ glänsande glorien kring berömda ſkökors hufvudena, och utgåfvo dem för Madonnor till prydnad för heliga orter. — Jag vet, hvad du ſkall ſvara. Ditt bref ſäger det redan. Du beundrar, ſåsom du tror, denna bedrägliga Siren, utan att älska henne. Stackars Donamar! Är du redan verkligen till den grad förirrad, att du ej mer igenkänner dig i beundringens känslor. Från beundran till kärlek är hos ſvaga själar, aldeles ingen öfvergång och hos ſtarka blott ett steg. Och du tar väl ~~en gång~~ Ofta tre ſteg i ett ſprång.

Står det då ſkrifvit i ödets bok, att du ej ſkall bibehålla dig fri och oförsvagad för verlden; måste du förguda en qvinna, så

ſök

---

och ofta angen
hennes hjerta; ka
medger det. Lät
ſjelf. Der manne
förbigår utan n
gen. Jemnare
djupare än i ma
~~lig~~ mannen, m
blifva misslynt,
qvinliga hjerta
~~och mj~~ mjuka lena ba
ſtilla låga arb
Men genom in
af deras ſtarka
re och högre
att gifva henn
länge hon älsk
förmår att gif
långvarighet.
och hålla ſitt
man. Men en
hafva älskat
flyggare,

ök åtminstone, de
ig ditt hjerta, ſk
ka alla dina kra
och kärlighet ö
den, men endast
under känslan a
genomträkat och
kastar dig åt en
du är äfven förl
Jag kan icke
kan vara!

XVI. L

Som ett bar
de italienska po
att han har sett
kunde ni väl pa
åt en bekannt
ägde jag blott

Jag har ~~den~~
Metastasio. Af all
elsan och är

Änne, min vä
huru kanske icke
dig, att vänskapen
ända ſanna kärle
i nöjes med en
njuta ſin styrka
gaste delen af vä
ke något vildt vim
despotism, om själ
fr. Don. 17.

tt Baronessan Wallenstedt hade
ed den halfkloka Fröken von

tt skall den intrigspinnerskan
har jag för andra gången affla-

Afton, klock. 10.

tt jag hade att strida med ormar
jag funnit.
nig till ett inre samtal med dig,
några blad som du en gång
te — hvem? — Kammarherrn
g kunde svara inträdde den
sende komplimenter.
mitt ansikte är mera förrädiskt
tydligen hafva förrådt mitt
kade mig. Den hederlige karlen
de sig snart, och dref mig i en
ndo förngade försäkringar, att
kull, att jag förmodeligen ej
dylikt, så att jag slutligen
å med på en fjerdedels timme,
tt så roa det sköna sällskapet,
vara det sista, som de fördrifvad

och ofta angenämt motstånd. Veka äro qvinnans muskler; vekt är hennes hjerta; känslosamt; lättbildadt, så långt som dess lösare ämne medger det. Lätt ljuder det vid minsta vidrörande af smärtan eller glädjen. Der mannen blir rörd, flyta qvinnans tårar. Der mannen förbigår utan njutning, finner qvinnan ännu en blomma på vägen. Jemnare flyter strömmen af hennes känslor, men vanligtvis djupare än i mannens bröst. Derföre vanställer en vild passion ej alltid mannen, men hvarje gång qvinnan. Derföre ~~kan~~ må qvinnan väl blifva misslynt, men aldrig arg. Af varaktigare känslor är det veka qvinliga hjertat kapabelt, om de äro milda känslor. Under den ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ mjuka lena barmen har ej den höga entusiasmen, som med en stilla låga arbetar hela år och hela lifvet för en tanke, ~~ej~~ rum. Men genom innerlighet kunna qvinnorna ersätta flyktigheten af deras starkare känslor. Yngling, rekna derföre på en starkare och högre kärlek ~~af~~ hos din älskarinna, än den du förmår att gifva henne med hela din styrka och fullkomlighet, så länge hon älskar dig. Men fordra ej af henne, det hon icke förmår att gifva dig, en trohet af känslan, som liknar din i långvarighet. Om du kallar det trohet, att icke vara otrogen, och hålla sitt ord efter bruket, så är mången qvinna trogen sin man. Men en flicka, som skall troget älska dig, måste aldrig hafva älskat dig med passion, och du måste äfven dervid vara

henne, henne, hvilken hvarje ensa
grafven, du skulle, om och verlden
ed förtjusning ropa ~~efter~~ med mig: ho
skull blef olycklig. — Hurligt, D
! Att bli olycklig för ett fantom
jäde gestalt en aftonstund, när
på ditt verk, och glad dig åtmi
väpnat emot sådana qvinnor
enstedts om hvilken den Seltiz

Den 7 November.

et brefvet hvilket jag tryckte till
erta, som jag med en skonande
kerna ur din själ — der ligger

fåfäng! den sista trösten af min
orade jag dig, ej en gång för en
Wallenstedt skall äga, det som
skall jag se, se min klenad
namar! Förskräcks för dig sjelf
ig, för att föra dig i triumf.
sinna, emedan en gloria kring
lade konstnern, henryckt ~~den~~ af
ig, ~~om [illegible]~~ glänsande glorien
, och utgofvo dem för Madon
r. — Jag vet, hvad du skall
dan. Du beundrar, såsom du
t älska henne. Stackars Dona
den grad förirrad, att du ej me
änslor. Från beundran till kä
ngen öfvergång och hos starka
~~gång~~ tre steg i ett språng.
s bok, att du ej skall bibehålla
äste du förguda en qvinna, så
sök

ök åtminstone, den du är värd att finna. Om kärleken då bemäktigar sig ditt hjerta, skall den väl despotiskt herska öfver dig och uppsluka alla dina krafter. Du skall blifva ett intet för verldens vällust och kärlighet öfverlemna oss väl åt den borgliga sammanlefnaden, men endast brukbara till hjul i maskinen. Och döden under känslan af sitt värde är förmodeligen bättre, än ett slafviskt genomtråkat och djuriskt njutit maskin-lif! Men om du bortkastar dig åt en Wallenstedt, så är du ej endast för verlden, du är äfven förlorad för mig.

Jag kan icke skrifva mera. Begrip dig sjelf och var, hvad du kan vara!

XVI. Laurette v. Wallenstedt till Grefve Donamar.

Biljett.

Som ett barn älskar sin docka, älskar jag, bästa herr Grefve, de italienska poeterne. Herr v. Z× × har i förtroende sagt mig, att han har sett ett vackert band af Metastasio ligga på ~~ett~~ ert bord. Kunde ni väl på en dag skilja er från er vän, för att låna den åt en bekannt, som befinner sig opasslig och måste akta rummet. Ägde jag blott något som jag kunde bjuda er tillbaka!

Svar.

Jag har ~~den~~ äran, att öfversända alla ~~tomerne~~ de tomer, ~~som~~ jag äger, af Metastasio. Af allt mitt hjerta önskar jag Er en snar återställning till helsan och är

Er

ödmjukaste tjenare.
F. D.

XVII. Donamar till St. Julien.

Ännu, min vän, är jag åtminstone den mannen, som förstår dig, huru kanske icke helt och hållit sig sjelf. Ytterligare begriper jag med dig, att vänskapen är skönare än kärleken, eller att han är den enda, sanna kärleken. Grundad på rena behof~~ver~~ hos en själ, som i nöjes med en slapp efterhängsenhet, på det ädlaste arbete att njuta sin styrka hos andra, och på den fastaste och oföränderligaste delen af vår natur, är den ensamt värdig mannen. Der är icke något vildt vimmel af fantasier, något kufvande under sinnenas despotism, om själen motsäger den. Och denna kärleksfulla trånad och

Gr. Don. 17. tro

12

Guntram ~~[illegible]~~
Wolbgraſoſt
en korp, ſom
aal.
Korpen diteran
ditt namn,
ockſå kan di
kitln, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~[illegible]~~
Korpen. Godt.
Härmu uppen
Guntram. Ne
helſt i London
Korpen. I conti
en ~~[illegible]~~
i Tyſkland, oc
affattar afſan
Guntram. Har
lands knektar
och marmer un
lappri. Nå vän
Korpen. diteri
tid har ſatt
Guntram. Det ha
Korpen ~~[illegible]~~ du
begåfvad ~~med~~
Guntram. begåf
Korpen. diteran
Guntram. ſlags.
Korpen. ~~[illegible]~~ du
förſtånd och ho
Guntram. reſa
~~och korpen [illegible]~~
båda händerne
framför honom
nen hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

48.

Ja, om jag blott icke redan viste, att Baronessan Wallenstedt hade varit i M× × och gjort bekantskap med den halfkloka Fröken von Glanzow!

Emedlertid har det förargat mig, ~~och~~ det ſkall den intrigſpinnerskan icke hafva gjort för intet. Således har jag för andra gången afſlagit bjudningen.

Afton, klock. 10.

Menskan spår; och gud rår. Jag trodde, att jag hade att ſtrida med ormar och drakar, och en skön qvinna har jag funnit.

Redan i beredskap att åter samla mig till ett inre samtal med dig, ~~ulo~~ lade jag mina ~~tsar~~ papperen och ſökte efter några blad som du en gång lemnat mig, då min betjent anmälte — hvem? — Kammarherrn Z× × i egen hög person. Innan jag kunde ſvara inträdde den galante Herrn i rummet under tusende komplimenter.

Du har en gång ſagt mig, att mitt ansikte är mera förrädiſkt än min tunga. Således måste jag väl tydligen hafva förrådt mitt miſsnöje, ~~det~~ under det jag djupt bockade mig. Den hederlige karlen gjorde en ſtickande min, men fattade sig snart, och dref mig i en ſådan trängsel genom ſitt ſmicker och förnyade försäkringar, att han blott bjudit ſällskapet för min skull, att jag förmodeligen ej ſkulle vilja kompromittera honom, och dylikt; så att jag ſlutligen ej ſåg någon annan utväg, än att gå med på en fjerdedels timme, men beväpnad med den föresatsen, att så roa det sköna sällskapet, att detta [illegible] våldsverk skulle vara det sista, ſom de för

66

tro, detta tysta lyssnande och smickrande, detta söta med- och åternjutande af kärleken, känner vänskapen också.

Min st. Julien, ditt bref andas ett ſtålt lugn. Du förekommer mig naſtan förfärlig i din allvarsamhet. Och åter älskar jag dig innerligare, till och med för denna förfärlighets ſkull. Ty du är i botten en af de ömmaste menniskor.

Jag fröjdar mig deröfver, att du är så stålt. Äfven jag anses för ſtålt. Men kände vi oſs icke sjelfve, huru kunde vi då känna oſs den ena i den andra? Deſsutom fröjdar det mig ännu mer, att vi af naturen äro hvarandra ganska like, men äro ſkiljde genom ſeder, klimat och öde. Grunden för våra själar är en, men icke formen: och att ſe sig förbytt i en annan och likväl igenkänlig, vill säga det samma ſom att lefva dubbelt.

Min oro efter balen, om hvilken jag tillſkref dig, var i sjelfva verket blott oro. Naſtan hade jag gjort mig sjelf orätt, då jag anklagade mig för en allt för stor ſvaghet, och ~~[illegible]~~ jag ſkulle blifvit, det jag icke var, af fruktan att blifva det. Från det ögonblick, då jag, för att ej genom egensinnighet bry mig sjelf, och ſåledes af fri vilja, återtog den der ſmåaktiga föresatsen, att ſky fru Wallensteds ſällskap, är allt i ſin gamla ordning. Den som ej kan njuta det ſköna, utan att deraf låta [illegible] ſig är ſvag. Vore det ej ett pojklikt tvång, om jag nekade mig en ~~ſkön~~ behagfull qvinnas umgänge, då ſjelfva mitt förnuft tillſtår, att jag ännu ej någonſin kännt deſsa behag? Vore det ej precist det ſamma, ſom om ingen förnuftig man ville betrakta ~~en~~ ſtatyer, emedan en Pygmalion har en gång genom betraktandet af en ſtaty blifvit galen. Således min st. Julien, låt mig ~~denna gången~~ ſäga dig i förtroende, att du denna gången har irrat dig ~~med~~ i anseende till mig.

Antag, hvad jag likväl icke tror, att den ſköna Laurette vore en utlärd förförerska, ſkall jag då lemna henne den triumfen att tro, det jag flyr ~~för~~ hennes konster? Blott en ren natur i hjertat, så ſkall den elaka konsten ej så lätt ſkada oſs. Att lära en ſådan förförerſka, att man kan ſkämta och prata med henne, ~~och~~ likväl försvara ſin frihet, är ett företag värdigt en man.

För några dagar ſedan bad hon mig genom en artig och [illegible] biljett om min Metastasio. Jag ſvarade henne i tre torra rader, ~~ſom om~~ såsom jag ſkrifvit en revers. Var det rätt gjordt?

Den

och ofta angen
hennes hjerta; h
medger det. Lät
ſten. Der manne
förbigår utan nj
gen. Jemnare
djupare än i ma
~~lig~~ mannen, m
blifva miſslynt,
qvinliga hjerta
~~[illegible]~~ mjuka lena ba
ſtilla låga arb
Men genom inn
af deras ſtarka
re och högre
att gifva henn
länge hon ålsk
förmår att gif
långvarighet.
och hålla ſitt
man. Men en
hafva älskat
ſkygnare,

Jag måſte väl
är en börda, ſom
nen, men efter de
riktigt uträtta den
Sedan i gå
för en ſjukdoms.
granne, Konrektor
påkonder, när ha
Men en frisk och
ligt är det. Ibl
~~en~~ husen och
om allt ſtod pa
på allt ihop.
Endaſt i fria
ſen deröfver, som
I ſjelfva verket,
brede ej gerna ſkallan
berg. Deſsa f
föredlade genom
dig omkring, un
rygg ej viſar d
någon ſparsam
öga en ledsna
jag med välbeh
den vid Spree
ännu ſkulit
liten ſkog af
den vackra årb
håller den fina
affallna. I går
mig den blå

---

*) Det ſom här är u
ſer emedlertid D

tt Baronessan Wallenstedt hade
d den halfkloka Fröken von
tt skall den intrigspinnerskan
har jag för andra gången affla-

Afton, klock. 10.

tt jag hade att strida med ormar
ag funnit.
nig till ett inre samtal med dig,
några blad som du en gång
te — hvem? — Kammarherrn
g kunde svara inträdde din
sende komplimenter.
mitt ansikte är mera förrädiskt
tydligen hafva förrådt mitt
kade mig. Den hederlige karlen
de sig snart, och dref mig i en
rds förngade försäkringar, att
kull, att jag förmodeligen ej
, dylikt, så att jag slutligen
å med på en fjerdedels timme,
tt så roa det sköna sällskapet,
vara det sista, som de förutvad

nde, detta söta med- och åternju-
en också.
ett stålt begr. Du förekommer
nhet. Och åter älskar jag dig
ärlighets skull. Ty du är i botten
r så stålt. Äfven jag anses för stolt.
nnde vi då känna oss den ena
mig ännu mer, att vi af naturen
skiljde genom seder, klimat och
en icke formen: och att se sig
känlig, vill säga det samma

n jag tillskref dig, var i sjelfva
rt mig sjelf orätt, då jag ankla-
, och ~~[illegible]~~ jag skulle blifvit, det
det. Från det ögonblick, då jag
g sjelf, och således af fri vilja, återtog
Wallenstedts sällskap, är allt i sin gam-
sköna, utan att deraf låta beröra sig
om jag nekade mig en ~~skön~~ behagfull qvinnas
står, att göra ännu ej någonsin
ot det samma, som om ingen för-
medan en Pygmalion har en
blifvit galen. Sålunda min st.
förtroende, att du denna gången

or, att den sköna Laurette vore
nna henne den triumfen att tro,
~~tt~~ en ren natur i hjertat, så skall
ss. Att lära en sådan förförer-
enne, ~~och~~ likväl försvara sin
an.
ow mig genom en artig och affage
svarade henne i tre torra rader,
det rätt gjordt.

Den

---

och ofta angenämt motstånd. Veka äro qvinnans muskler; vekt är hennes hjerta; känslosamt; lättbildadt, så långt som dess lösare ämne medger det. Lätt ljuder det vid minsta vidrörande af smärtan eller glädjen. Der mannen blir rörd, flyta qvinnans tårar. Der mannen förbigår utan njutning, finner qvinnan ännu en blomma på vägen. Jemnare flyter strömmen af hennes känslor, men vanligtvis djupare än i mannens bröst. Derföre vanställer en vild passion ej alltid mannen, men hvarje gång qvinnan. Derföre ~~kan~~ må qvinnan väl blifva missnöjd, men aldrig arg. Af varaktigare känslor är det veka qvinliga hjertat kapabelt, om de äro milda känslor. Under den ~~vek~~ ~~my~~ mjuka lena barmen har ej den höga entusiasmen, som med en stilla låga arbetar hela år och hela lifvet för en tanke, ~~ej~~ rum. Men genom innerlighet kunna qvinnorna ersätta flyktigheten af deras starkare känslor. Yngling, rekna derföre på en starkare och högre kärlek ~~af~~ hos din älskarinna, än den du förmår att gifva henne med hela din styrka och fullkomlighet, så länge hon älskar dig. Men fordra ej af henne, det hon icke förmår att gifva dig, en trohet af känslan, som liknar din i långvarighet. Om du kallar det trohet, att icke vara otrogen, och hålla sitt ord efter bruket, så är mången qvinna trogen sin man. Men en flicka, som skall troget älska dig, måste aldrig hafva älskat dig med passion, och du måste äfven dervid vara
styggnare, … vill vara, lycklig genom hennes dubbelka-

Den 14 Novemb.

Jag måste väl berätta dig något om framgången af mina affärer! Det är en börda, som jag efter mitt bästa förstånd, knappt tror löna mödan bärarelönen, men efter de engång ligga på mina axlar, vill jag på ~~[illegible]~~ stället riktigt uträtta dem. *) — — — — — — — —

Sedan i går känner jag åter samma oro, som du med rätta anser för en sjukdom. Om jag blott visste något medel deremot! Vår gamle granne, Konrektorn, Gud fröjde själen, brukade alltid säga att han var hypokonder, när han beskref sitt tillstånd, som jag nu ville beskrifva mitt. Men en frisk och stark soldat, lär ej känna hypokondri? Men besynnerligt är det. Ibland när jag ser borden och stolarna i min kammare, ~~och~~ husen och bodarna på gatan, så förekommer det mig, som om allt stod på oriktigt ställe, och jag vill vända opp och ner på allt ihop.

Endast i fria luften känner jag mig fri, och är så mycket mera ledsen deröfver, som naturen så sparsamt ihopkommit denna trakt. I sjelfva verket, kan väl en land: sträcka, som är så slätt som ett brede ej gerna kallas trakt. Der jag skall se trakter måste det vara berg. Dessa sandfläckar, som ej kunna öfverses, blott här och der förädlade genom en trägen menniskoflit, utan en höjd, för att se dig omkring, undantagandes kanske en låg sandbacke, hvars platta rygg ej visar dig annan utsigt än åter sand, ett litet åkerfält ~~och~~ någon sparsamt grön äng och ett par träd, äro för mitt bortskämda öga en ledsnande prospekt. Ett enda ställe har jag funnit, der jag med välbehag spatserar fram och tillbaka, nemligen stranden vid Spree längs med vägen till Köpenick, innan floden ännu flutit innom Berlin. I den tuktade sanden har här en liten skog af björkar och alar uppskjutit, der förmodeligen i den vackra årstiden ~~man~~ man med mycket nöje kan sitta. Ännu bibehåller den sina höstliga behag, fastän hälften af bladen äro ~~ne~~ affallna. I går lade jag mig här vid en al, och hade mitt för mig den blåa lugna Spreefloden, på hvilken här och der

ett

---

*) Det som här är utelemnat, kan på intet sätt intressera läsarn. Man ser emedlertid Donamars goda vilja. Utg. Anm.

12

Guntram ~~fra~~
Wolbgrafsf
en korp, som
aal.
Korpen diteran
detta namn,
också kan d
titeln, ~~f~~
Guntram: Jag
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
Härmed upp
Guntram. Ne
helst i London
Korpen. I conti
ju ~~[illegible]~~
i Tyskland, o
affattar af
Guntram. Nar
lands knektar
och marmor un
lappre. Ro; va
Korpen. diden
tid har fåt
Guntram. Det h
Korpen ~~hur~~ die
begåfvad ~~med~~
Guntram. — begåf
Korpen. dilteran
Guntram. — flagr.
Korpen. ~~ris~~ di
förstånd och h
Guntram. resa
~~och korpen be~~
båda händerne
framför honom
men hvad angå
Korpen. Du ka
dig ned.

48.

Ja, om jag blott icke redan viste, att Baronessan Wallenstedt hade varit i M× × och gjort bekantskap med den halfkloka Fröken von Glanzow!

Emedlertid har det förargat mig, och det ſkall den intrigspinnerskan icke hafva gjort för intet. Således har jag för andra gången afſlagit bjudningen.

Afton, klock. 10.

Menskan spår; och gud rår. Jag trodde, att jag hade att ſtrida med ormar och drakar, och en skön qvinna har jag funnit.

Redan i beredskap att åter samla mig till ett inre samtal med dig, ~~tls~~ lade jag mina papperen ~~[illegible]~~ och ſökte efter några blad som du en gång lemnat mig, då min betjent anmälte — hvem? — Kammarherrn Z× × i egen hög person. Innan jag kunde svara inträdde den galanta Herrn i rummet under tusende komplimenter.

Du har en gång ſagt mig, att mitt ansikte är mera förrädiſkt än min tunga. Således måste jag väl tydligen hafva förrådt mitt misnöje, ~~och~~ under det jag djupt bockade mig. Den hederlige karlen gjorde en ſtickande min, men fattade sig snart, och dref mig i en ſådan trängsel genom ſitt ſmicker och förnyade försäkringar, att han blott bjudit ſällskapet för min skull, att jag förmodeligen ej ſkulle vilja kompromittera honom, och dylikt, så att jag ſlutligen ej ſåg någon annan utväg, än att gå med på en fjerdedels timme men beväpnad med den föresatsen, att så roa det sköna sällskapet, att detta, [illegible] våldsverk skulle vara det sista, som de förövad

68

ett ſkepp vaggades emot ſtaden; på ſtranden mitt emot ett lite hus med en vederqvarn, den enda punkt för ögat att hvila på; omkring mig högarna af affalna gula och rödaktiga blan. Matt ſkimrade den nedgående ſolen emellan det ~~de~~ bleknade buskaget. Jag blef sorgsen under det att jag satt der, men ja blef det gerna. Jag kände naturens lugna aflidande, och de matta ſolſtrålen deröfver. Hvad är då, tänkte jag, den friska lifliga vårkraft, du, ſom ser längre fram öfver de flyktiga årstiderna. Jag sprang opp. Det var alldeles, som ~~om jag~~ ſ le jag uppstämma en svansång och störta mig i den jemna böljan.

Ännu måste jag ſäga dig, att jag afton förut hade gå i ett sällskap, der jag trodde mig finna min förförerska, me ej fann henne.

Den 15.

Allestedes der jag får tillfälle, underrättar jag mig ~~om~~ det, som man får tänker om Laurette von Wallenstedt; och — ſkulle du ~~henne~~ (tro det? — ännu har ingen af dem jag frågat, vågat att angri på hennes goda namn. Man tadlar, man ſkymfar, man ka lar henne ~~en~~ kokett, ~~och~~ men dervid blir det. Således paſsar en ſådan regellös lefnad med ett anständigt ~~godt~~ uppförande och, hvad ſom vill ſäga ännu mer, med ett godt rykte.

Den 16 Om morgonen.

Väl an då! Jag vill gå till henne. Hvarföre ſkulle jag icke göra det? Kärlek kan ej någonsin äga rum oss emellan; hon är klokare och behagligare än andra qvinnor; och att njuta lifvet är pligt. Hvartill således ett onyttigt sjelfbesegran

I går såg jag och hörde jag henne återigen. Det var en himmelsk afton, omåttligt rik på skämt och glädje. Vi flögo lätt öfver alla reglor och griller.

Jag var bjuden af Kammarherrn Z× × till en förtro lig ſupé. Utom hans familj, två fröknar Sch× × och Laurette

von

---

och ofta angen
hennes hjerta; k
medger det. Lät
djen. Der manne
förbigår utan n
gen. Jemnare
djupare än i m
tid mannen, m
blifva misslynt,
qvinliga hjerta
~~och~~ ~~m~~ mjuka lena b
ſtilla låga arb
Men genom in
af deras ſtarka
re och högre
att gifva henn
länge hon älsk
förmår att gif
långvarighet.
och hålla ſitt
man. Men en
hafva älskat
lugnare ~~[illegible]~~ än

von Wallenstedt
St. Julien,
rette spela. Hör sa
le dervid fogdig
ackompanjerar h
nes henryckta ö
de vårdslöst fa
ordning; de sma
hvita tangent
fortflyter i en M
än filosofen D
Lais såsom en
Redan
tillfälle att förson
nor. Intet elakt
les icke vara be
fer till och med
själ för en qvinn
Att evig
annat, än henne
fället kunde dö
jag så död lik ut.
fattade mig vi
ma ſtol, der
— "Nu är ordn
förderfvat, innan
Vid denna
tag, ännu dröjan
nes, kunna ej b
Såsom mitt hje
na handen, tel
Jag satt orörlig

Gr. Den. 18.

tt Baronessan Wallenstedt hade
ed den halfkloka Fröken von

tet skall den intrigspinnerskan
har jag för andra gången affla-

Afton, klock. 10.

tt jag hade att strida med ormar
ag funnit.
nig till ett inre samtal med dig,
några blad som du en gång
te — herrn? — Kammarherrn
g kunde svara inträdde din
sende komplimenter.
mitt ansikte är mera förrädiskt
tydligen hafva förrådt mitt
kade mig. Den hederlige karlen
le sig snart, och dref mig i en
ch förnyade försäkringar, att
kull, att jag förmodeligen ej
, dylikt, så att jag slutligen
å med på en fjerdedels timme,
att så roa det sköna sällskapet,
vara det sista, som de förötvad

på stranden mitt emot ett lite
punkt för ögat att hvila på,
gula och rödaktiga blan-
olen emellan det de bleknade
der det att jag satt der, men ja
terens lugna aflidande, och de
d är då, tänkte jag, din friska
långre fram öfver de flyktiga
et var aldeles, som ~~om jag~~ fl
och störta mig i den jemna

att jag afton förut hade ga
finna min förförerska, me

Den 15.

derrattar jag mig ~~om~~ det, som
n Wallenstedt; och — skulle du
m jag frågat, vågat att angr
adlar, man skymfar, man ka
blir det. Således passar en
ändigt
uppförande och, hvad som
t rykte.

Den 16 Om morgonen.

henne. Hvarföre skulle jag i
gonsin äga rum oss emellan,
än andra qvinnor; och att
således ett onyttigt sjelfbesegran
ne återigen. Det var en him
amt och glädje. Vi flögo lan

rherrn Z x x till en förtro
å fröknar Sch x x och Lauret

von

och ofta angenämt motstånd. Veka äro qvinnans muskler; vekt är hennes hjerta; känslosamt; lättbildadt, så långt som dess lösare ämne medger det. Lätt ljuder det vid minsta vidrörande af smärtan eller glädjen. Der mannen blir rörd, flyta qvinnans tårar. Der mannen förbigår utan njutning, finner qvinnan ännu en blomma på vägen. Jemnare flyter strömmen af hennes känslor, men vanligtvis djupare än i mannens bröst. Derföre vanställer en vild passion ej alltid mannen, men hvarje gång qvinnan. Derföre ~~kan~~ må qvinnan väl blifva misslynt, men aldrig arg. Af varaktigare känslor är det veka qvinliga hjertat kapabelt, om de äro milda känslor. Under den ~~vek~~ ~~mj~~ mjuka lena barmen har ej den höga entusiasmen, som med en stilla låga arbetar hela år och hela lifvet för en tanke, ~~ej~~ rum. Men genom innerlighet kunna qvinnorna ersätta flyktigheten af deras starkare känslor. Yngling, rekna derföre på en starkare och högre kärlek ~~af~~ hos din älskarinna, än den du förmår att gifva henne med hela din styrka och fullkomlighet, så länge hon älskar dig. Men fordra ej af henne, det hon icke förmår att gifva dig, en trohet af känslan, som liknar din i långvarighet. Om du kallar det trohet, att icke vara otrogen, och hålla sitt ord efter bruket, så är mången qvinna trogen sin man. Men en flicka, som skall troget älska dig, måste aldrig hafva älskat dig med passion, och du måste äfven dervid vara ~~[illegible]~~ klygnare, än om du vill vara lycklig genom hennes duf~~li~~ka-

von Wallenstedt var ingen der. Snart satte ~~man~~ hon sig till klaveret.

St. Julien, kom det första du kan, till Berlin och hör Laurette spela. Hör sanningen, djupheten och behaget af hennes toner! se dervid tillika detta själfulla ansikte, som i en säker harmoni ackompanjerar hvarje ton med fina lifliga miner; dertill hennes henryckta öga; det lysnande i hufvudets hållning, hvilket de vårdslöst fallande låckarna omgifva i en genialisk oordning; de små ~~hvita~~ gry fingrarnas dans öfver de svarta och hvita tangenterna; St. Julien! om ej hela din vishet då fortflyter i en Melodi, så måste du vara mer eller mindre än filosofen Xenokrates, hvilken omfamnade den sköna Lais såsom en bildstod.

Redan förut hade jag (under ~~lätta~~ lekande samtal funnit ett ~~rätigt~~ godt tillfälle att försona mig med den skönaste bland alla konstnärinnor. Intet elakt drag finnes i hennes själ. Hon vill blott aldeles icke vara beroende, ej en gång af någon lag. Men godhet lyser till och med igenom hennes lättsinnighet. Hon har en stor själ för en qvinna. Och likväl är allt hos henne så qvinligt!

Att evigt sitta vid hennes sida, och icke höra och icke se annat, än henne och hennes toner — det vore, om man på det sättet kunde dö, ett himmelskt dödssätt. Jag vet ej, om jag såg så död ~~ut~~ lik ut. Men Laurette reste sig, lätt och hastigt, fattade mig vid handen och drog mig för klaveret på samma stol, der hon nyss hade suttit.

— "Nu är ordningen hos er! Förbättra geschwindt, hvad jag har förderfvat, innan sällskapet märker det!" —

Vid denna signal flödade alla tungor af hennes lof. Jag, ännu dröjande att sätta mig, ännu med min hand i hennes, kunna ej berömma med ord, som som var för stort för ord. Såsom mitt hjerta slog, tryckte jag ovillkorligt den lilla sköna handen, tolken af våra känslor. Hon sag bort ifrån mig. Jag satt orörlig.

Gr. Don. 18.

"Nä"

12

Guntram ~~for~~
Bolbgrafsofl
en korp; ſom
aaal.
Korpen dilteran
blott namn,
ockſå kan d
titeln, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
Värmen uppe
Guntram. Ne
helſt i Londo
Korpen. I conti
ju ~~[illegible]~~
i Tyſkland, o
affattar afſa
Guntram. Har
lands knektar
och marmor un
lappri. Nå, va
Korpen. dilten
Tid har ſatt
Guntram. Det ha
Korpen ~~hvar~~ de
begåfvad ~~me~~
untram. — begåfv
orpen. dilteran
untram. — ſlags.
Korpen. ~~väs~~ de
förſtånd och ho
untram. reſand
~~och Korpen [illegible]~~
bådas händerne
framför honom
nen hvad angår
Korpen. Du ka
dig ned.

48.

Ja, om jag blott icke redan viste, att Baroneſſan Wallenstedt hade varit i M× × och gjort bekantskap med den halfkloka Fröken von Glanzow!

Emedlertid har det förargat mig, och det ſkall den intrigspinnerskan icke hafva gjort för intet. Således har jag för andra gången afſlagit bjudningen.

Afton, klock. 10.

Menskan spår; och gud rår. Jag trodde, att jag hade att ſtrida med ormar och drakar, och en skön qvinna har jag funnit.

Redan i beredskap att åter samla mig till ett inre samtal med dig, ~~ptc~~ lade jag mina papperen isär och ſökte efter några blad som du en gång lemnat mig, då min betjent anmälte — hvem? — Kammarherrn Z× × i egen hög person. Innan jag kunde ſvara inträdde den galanta Herrn i rummet under tusende komplimenter.

Du har en gång ſagt mig, att mitt ansikte är mera förrädiskt än min tunga. Således måste jag väl tydligen hafva förrådt mitt mißnöje, ~~mot~~ under det jag djupt bockade mig. Den hederlige karlen gjorde en ſlickande min, men fattade sig snart, och dref mig i en ſådan trängsel genom ſitt ſmicker och förnyade försäkringar, att han blott bjudit ſällskapet för min skull, att jag förmodeligen ej ſkulle vilja komprommittera honom, och dylikt, så att jag ſlutligen ej ſåg någon annan utväg, än att gå med på en fjerdedels timme, men beväpnad med den föresatsen, att så roa det sköna ſällskapet, att detta [illegible] våldsverk skulle vara det sista, som de förövade

---

79.

„Nå, Herr Grefve!" ropade den sköna rösten; och i ögonblicket satt jag för klaveret, och hvirflade så att det brann i kroppen på mig fantaserade ur mig, allt hvad ſom var innom mig, och kom tillfälligtvis på Händels Alexanders fäst, ſom jag till en del kan utantill. Då jag kom till det stället der verldseröfrarn ſuckar och ser, och lydig den sköna Thais vink, fattar facklan, för att genom Persiska stadens brand hemna ſina ſlagne medſegrares död, applåderade Laurette mitt i texten och ropade: bravo! — och häftigare spelade jag till deß den gode Darius var död.

Ett samtal begynntes nu öfver muſikens verkningar, och man kom äfven att nämna Laurettes klaver, ſom här ſkall vara det bästa. Under värman af talet undslapp mig detta uttryck, det ville jag gerna höra. Laurette log. Hon utbad ſig mitt besök, och jag lofvade att komma.

Känner du exempel på folk, ſom intet tro spöken, och likväl äro rädda för dem? Anse mig för en sådan. Förut fattade meningar äro liksom ungdoms intryck, och göra narr af vårt förnuft likſom deſſa. Då jag med höflighet emottog Laurettes bjudning, var jag naſtan så till mods, ſom om jag begått en ſynd. Och hvad var det för en ſynd? Jag skrattade åt mig sjelf. Munterhet lyste i ſalen och qvickhet och skämt strömmade.

Då jag for hem förekom mig verlden liksom utdödd ~~att~~ och allting matt och ſmaklöst. Jag lefde helt och hållen. Vaken ända i den minsta fiber kastade jag mig på min kanape och tryckte ihop ögonen; men i ſtället för Laurettes bild, ſom jag ſökte, ~~fann~~ såg jag intet. Jag stod upp och såg genom fönstret. — Laurettes vagn ville ej komma; ty han var redan bortfaren. Då viſte jag mitt folk till ſängs, utsläckte ljusen och försökte att ännu en gång spela Alexanders fästen i mörkret. Men mina fingrar voro af bly. Jag måste upphöra vid tionde takten. Ändtligen inslumrade jag på en ſtol, och sen jag nu bortslumrat det, som förskräckte mig, har jag beſlutit, jag vill beſöka Laurette; till och med i dag; och nu är jag lugn.

När

---

och ofta angen
hennes hjerta; h
medger det. Lätt
djen. Der manne
förbigår utan n
gen. Jemnare
djupare än i ma
~~lig~~ mannen, m
blifva miſslynt,
qvinliga hjerta
~~och~~ ~~m~~ mjuka lena ba
ſtilla låga arb
Men genom inn
af deras ſtarka
re och högre
att gifva henn
länge hon älsk
förmår att gif
långvarighet.
och hålla ſitt
man. Men en
hafva älskat
~~tydeligare~~ ſnyggare, än

När jag betänk
~~mede~~ rädde krigsm
och ſkalle icke ~~af~~
Menniskans
ſin frihet, så blir
rasande, och ha
ſkräckligt åstad

Jag ville helsa

XVIII Laur

~~Vakar den~~ Är min
henne, om hon ä
rosenmoln, omgi
henner käraste,
af ſina ~~fina~~ la
af bedjande
Nej! Do
fortfar således i
Det var
måste återse hv
bry mig om etike
vagn utanför er
mans ut att spa
Var glad,
blomstra i ditt

Jag ville v
Jag ville endast
ſkulle jag gifva
handla under
Dock lik

tt Baronessan Wallenstedt hade
ed den halfkloka Fröken von

tet skall den intrigspinnerskan
har jag för andra gången affla-

Afton, Klock. 10.

tt jag hade att strida med ormar
ag funnit.
nig till ett inre samtal med dig,
några blad som du en gång
te — hvem? — Kammarherrn
g kunde svara inträdde den
sende komplimenter.
mitt ansikte är mera förrädiskt
tydligen hafva förrådt mitt
kade mig. Den hederliga karlen
le sig snart, och dref mig i en
rnas förnyade försäkringar, att
kull, att jag förmodeligen ej
, dylikt, så att jag slutligen
å med på en fjerdedels timme,
tt så roa det sköna sällskapet,
vara det sista, som de förrvad

köna rösten; och i ögonblicket
att det brann i kroppen på mig
var innom mig, och kom tillfäl.
, som jag till en del kan utantill.
ts errofrarn pekar och ser, och
facklan, för att genom Persifla
medsegrares död, applåderade Lau-
! — och häftigare spelade jag

musikens verkningar, och man kom
som här skall vara det bästa
nig detta uttryck, det ville jag
bad sig mitt besök. Och jag lofvade

k, som intet tro spöken, och lik-
en sådan. Förut fattade menin-
ch göra narr af vårt förnuft lik-
mottog Laurettes bjudning, var
jag begått en synd. Och hvad
e åt mig sjelf. Munterhet lyste
strömmade.
nig verlden liksom utdödd ~~att~~
g lefde helt och hållen. Vaken
jag mig på min kanape och
- för Laurettes bild, som jag
w och såg genom fönstret. — Lau-
en var redan bortfaren. Då
släckte ljusen och försökte
rs fasten i mörkret. Men mi-
ste upphöra vid tionde takten.
tol, och sen jag nu bortslum-
r jag beslutet, jag vill besöka
nu är jag lugn.

När

och ofta angenämt motstånd. Veka äro qvinnans muskler; vekt är hennes hjerta; känslosamt; lättbildadt, så långt som dess lösare ämne medger det. Lätt ljuder det vid minsta vidrörande af smärtan eller glädjen. Der mannen blir rörd, flyta qvinnans tårar. Der mannen förbigår utan njutning, finner qvinnan ännu en blomma på vägen. Jemnare flyter strömmen af hennes känslor, men vanligtvis djupare än i mannens bröst. Derföre vanställer en vild passion ej alltid mannen, men hvarje gång qvinnan. Derföre ~~kan~~ må qvinnan väl blifva misslynt, men aldrig arg. Af varaktigare känslor är det veka qvinliga hjertat kapabelt, om de äro milda känslor. Under den ~~vek~~ ~~m~~ mjuka lena barmen har ej den höga entusiasmen, som med en stilla låga arbetar hela år och hela lifvet för en tanke, ~~ej~~ rum. Men genom innerlighet kunna qvinnorna ersätta flyktigheten af deras starkare känslor. Yngling, rekna derföre på en starkare och högre kärlek ~~af~~ hos din älskarinna, än den du förmår att gifva henne med hela din styrka och fullkomlighet, så länge hon älskar dig. Men fordra ej af henne, det hon icke förmår att gifva dig, en trohet af känslan, som liknar din i långvarighet. Om du kallar det trohet, att icke vara otrogen, och hålla sitt ord efter bruket, så är mången qvinna trogen sin man. Men en flicka, som skall troget älska dig, måste aldrig hafva älskat dig med passion, och du måste äfven dervid vara stygnare ~~lyckligare~~, än om du vill vara lycklig genom hennes duflika-

När jag betänker det, jag vågar vid detta besök, skrattar jag åt mig ~~mede~~ rädde krigsman. Kärlek eller icke kärlek; lika mycket; jag kan och skall icke ~~aflo~~ förgäta mig.

Menniskans hjerta är af en besynnerlig natur. Lemnar man det sin frihet, så blir det icke vildt; men töm och betsel i otid, göra det rasande, och har det nog styrka, att sönderslita dem, så rusar det förskräckligt åstad och blir olyckligt.

Jag ville helsa på Laurette. Hon var utfaren. Om afton. Farväl, St. Julien!

XVIII Laurette v. Wallenstedt till Fredrika v. Glanzow.

Biljett.

Den 17 Om Morgonen.

~~Vakar den~~ Är min sköna patienten redan vaken? — Blott att ingen väcker henne, om hon ännu ~~slumrar~~ ljuft ~~fäkta~~ slumrar lik ~~en~~ kärlekens gudinna på rosenmoln, omgifven af den söta berlinska luften, som äfven omger hennes käraste! I en dröm syn måste han visa sig, om i prakten af sina ~~fin~~ lågande kinder, och hans konungs-blick förmörkad af bedjande kärlek! —

Nej! Poesien vill icke lyckas mig; ej en gång prosan. Jag fortfar således i mitt naturliga språk.

Det var ett hårdt prof, som himlen pålade oss igår, då vi måste återse hvarandra i er fars närvaro. Vet du hvad. Utan att bry mig om etiketten, är ~~jag~~ denna middag efter elfva med min vagn utanför er dörr. Du sätter dig hos mig och vi fara tillsammans ut att spatsera.

Var glad, söta flicka! Jag medsänder en höstros. Låt den blomstra i ditt hår.

XIX. St. Julien till Donamar.

Sauzen den 14 Nov.

Jag ville vara gud, en önskan som aldrig hittills infallit mig. Jag ville endast vara det, för att kunna hjelpa dig, Donamar. Men råd skulle jag gifva dig, hvem jag nästan ovillkorligt rådde dig, att handla under förestelsen? Råd emot kärleken?

Dock likväl visste jag ett råd, som skulle hjelpa, om du

kunde

Ja, om jag blott icke redan viste, att Baroneſſan Wallenstedt hade varit i M x x och gjort bekantskap med den halfkloka Fröken von Glanzow!

Emedlertid har det förargat mig, och det ſkall den intrigspinnerskan icke hafva gjort för intet. Således har jag för andra gången afslagit bjudningen.

Afton, Klock. 10.

Menskan spår; och Gud rår. Jag trodde, att jag hade att ſtrida med ormar och drakar, och en skön qvinna har jag funnit.

Redan i beredskap att åter samla mig till ett inre samtal med dig, ~~pls~~ lade jag mina papperen tsar och ſökte efter några blad som du en gång lemnat mig, då min betjent anmälte — hvem? — Kammarherrn Z x x i egen hög person. Innan jag kunde ſvara inträdde den galanta Herrn i rummet under tusende komplimenter.

Du har en gång ſagt mig, att mitt ansikte är mera förrädiskt än min tunga. Således måste jag väl tydligen hafva förrådt mitt miſsnöje, ~~det~~ under det jag djupt bockade mig. Den hederlige karlen gjorde en ſtickande min, men fattade sig snart, och dref mig i en ſådan trängsel genom ſitt ſmicker och förnyade försäkringar, att han blott bjudit ſällskapet för min skull, att jag förmodeligen ej ſkulle vilja kompromittera honom, och dylikt, så att jag ſlutligen ej ſåg någon annan utväg, än att gå med på en fjerdedels timme, men beväpnad men den föresatsen, att så roa det sköna ſällskapet, att detta [illegible] våldsverk skulle vara det sista, ſom de förö

---

kunde följa det. Stick ditt skepp, som fienden tagit, i brand, och rädda dig, genom ſimmande. Sök att förföra Wallenstedtskan om det ord här är det rätta! ~~Bedrag~~ bedragaren! Njut henne med alla ſinnen och rädda ditt hjerta! Och rädda dig sedan i mina arm

Min Donamar! Vet du ej, att den älskande blir hälften af det han älskar? Och nu? En Wallenstedts känslor och maximer i din ſjäl? — Kan du hos henne finna ett enda d af det, som du så ofta för mig berömt, ſåſom ſkön qvinlighet Återkalla blott några af de tankar i hvilka vi helt och hållet förstodo hvarandra! Och dero de alla sjunkna i en ſådan natt, att du ej kan uppväcka någon, så genomläs vid en ledig stund deſsa blad, ſom jag här medſänder likaså inkorrekta, ſom jag för några dagar sen ſkref dem.

Bilaga.

Om qvinnans ſinnesart och tänkesätt.

Qvinnor fatta allting lätt och skonande, och vilja ſjelfva, äfven i deras bedömmande ~~omdömet~~, blifva så fattade. Detta glömma filosoferna hvilka tala om qvinnor i en ton, som om de skulle lemna ett bihang till Linnés Natursystem.

Själen, tro andra filosofer ~~efter ſin ſatt~~ enligt ſin ſekt, äger ingen ſlägt; följaktligen är det uppfostran, fördommar och ſeder, som göra qvinnan olik mannen. Den som betänker, att filosoferna äfven påſtått, att alla mennisko-hufvuden voro vid födſeln, så lika hvarandra innuti, som två droppar vatten utanpå, den lärer ej göra ſig beſvär med att bevisa ſådant folk, att utaf svart och hvitt icke blir något rödt.

Hvad, som enligt qvinnornas natur, öfverallt utmärker dem och hvars briſt mer vanſtäller dem än till och med många laſter, är en hemlighetsfull ſubtilitet, ſom man ~~med~~ kallar med olika namn än vekhet, än finhet och än ömhet, allt efter ſättet på hvilket den yttrar ſig.

Vekt kallas det, ſom vid tryckning blott ger ett ſvagt

och

tt Baroneſsan Wallenstedt hade
ed den halfkloka Fröken von

tet ſkall den intrigspinnerskan
har jag för andra gången affla-

Afton, klock. 10.

tt jag hade att ſtrida med ormar
ag funnit.
nig till ett inre samtal med dig,
några blad som du en gång
te — hvem? — Kammarherrn
g kunde ſvara inträdde din
sende komplimenter.
mitt ansikte är mera förrädiskt
tydligen hafva förrådt mitt
kade mig. Den hederlige karlen
le sig snart, och dref mig i en
rits förnyade försäkringar, att
kull, att jag förmodeligen ej
dylikt, så att jag ſlutligen
å med på en fjerdedels timme
tt så roa det sköna sällskapet,
vara det sista, ſom de förevad

om fienden tagit, i brand, och råd
rföra Wallenstedtskan om det ord
arn! Njut henne med alla
Och rädda dig sedan i mina arm
j, att den älskande blir half-
? En Wallenstedts känslor och
hos henne finna ett enda d
römt, såſom ſkön qvinlighet
ankar i hvilka vi helt och
dero de alla ſjunkna i en
swäika någon, så genomlås
ſom jag här medſänder
några dagar sen ſkref dem.

t och tänkesatt.

skonande, och vilja ſjelfva, äfven
glömma filosoferna hvilka tala
skulle lemna ett bihang till
t ſin ſekt
~~ſitt ſätt~~, äger ingen ſlägt; föl-
mmar och ſeder, som göra qvin-
nker, att filosoferna äfven på
ro vid födſeln, så lika hvaran-
utanpå, den lärer ej göra
tolk, att utaf svart och hvitt ic-

natur, öfverallt utmärker dem
n än till och med många la-
let, ſom man ~~med~~ kallar med
och än ömhet, allt efter ſättet

tryckning blott ger ett ſvagt
och

och ofta angenämt motstånd. Veka äro qvinnans muſkler; vekt är hennes hjerta; känslosamt; lättbildadt, så långt som deſs löſare ämne medger det. Lätt ljuder det vid minsta vidrörande af ſmärtan eller glädjen. Der mannen blir rörd, flyta qvinnans tårar. Der mannen förbigår utan njutning, finner qvinnan ännu en blomma på vägen. Jemnare flyter ſtrömmen af hennes känslor, men vanligtvis djupare än i mannens bröſt. Derföre vanställer en vild paſsion ej alltid mannen, men hvarje gång qvinnan. Derföre ~~kan~~ må qvinnan väl blifva miſslynt, men aldrig arg. Af varaktigare känslor är det veka qvinliga hjertat kapabelt, om de äro milda känslor. Under den ~~vek~~ ~~m~~ mjuka lena barmen har ej den höga entusiasmen, som med en ſtilla låga arbetar hela år och hela lifvet för en tanke, ~~ej~~ rum. Men genom innerlighet kunna qvinnorna erſätta flyktigheten af deras ſtarkare känslor. Yngling rekna derföre på en ſtarkare och högre kärlek ~~af~~ hos din älskarinna, än den du förmår att gifva henne med hela din ſtyrka och fullkomlighet, så länge hon älskar dig. Men fordra ej af henne, det hon icke förmår att gifva dig, en trohet af känslan, som liknar din i långvarighet. Om du kallar det trohet, att icke vara otrogen, och hålla ſitt ord efter bruket, så är mången qvinna trogen ſin man. Men en flicka, som skall troget älska dig, måste aldrig hafva älskat dig med paſsion, och du måste äfven dervid vara ~~lyckligare~~ ſtygnare än om du vill vara lycklig genom hennes duflika dygd, och icke se dig om efter det, som för dig är förbi.

Otrohet, Delicatesse, kallar jag detta ſubtila sönderdelande af känslorna, ~~som~~ hvilka annars blott anträffas i härda massor. Der det manliga ögat blott utskiljer ſju hufvudfärgor, der ser qvinnan tuſende öfvergångar. Derföre är deras ansikte i så liflig verksamhet, när de märka något. Derföre förstå de så väl, att lägga och finna vigt i småsaker. Ofta måste det ſmärta dem, när deras ömma känslospel, är ohörbart för vårt hjerta. Men intagna
och

Gr. Dor. 19.

om ej vagnen [illegible] [illegible] hon
väntade Mariana, ſin ſköna ~~Fr~~ Matmor, hvilken i dag förtjuste Publicum i efterpjecen, klädd ſåsom ung officer, med ſtörre otålighet, än annars, då hon blott hade att framſätta en måttlig nattvard; ty denna gången ſkulle hon öfverraſka med ett paket, hvilket Norberg, en ung rik köpman, hade ſkickadt med poſtvagnen, för att visa, det han äfven frånvarande tänkte på ſin älſkade.

Barbara ägde ſåsom en gammal tjänarinna, förtrogen, rådgifverſka, underhandlerska och hushållerſka rättighet, att ~~bly~~ bryta ſigillet, och denna afton kunde hon så mycket mindre motſtå ſin nyfikenhet, ſom den frikoſtiga älſkarns gunſt, låg mera henne än ſjelfva Mariana om hjerta~~t~~. Sig till ſtörſta glädje hade hon funnit i Paketet ett ſtycke fin Nettelduk och de nymodigaſte band för Mariana, och för ſig ſjelf ett ſtycke Kattun, hallskläden och en liten rulle penningar. Med hvilken benägenhet, hvilken tackſamhet påminte hon
ſig

74

och bortskämda genom denna ömhet, hvilken gör alla ſtarka färger och ſkarpa kontürer odrägeliga för dem, äro de ej lätt i ſtånd till att öfverse något stort; liksom deras kroppar äro i allmänhet mindre ſköna än ~~den~~ männernas, men skönare i ſenſkilta delar, så glädja de ſig blott åt serskilta harmonier i ſtället för en allt omfattande ordning. Hela detta Gifva ſlägte, är riktadt på det sköna i smått, och den största qvinna på en thron, skall likväl alltid i ordning ſtälla sin ſtat som sin toilett. Derföre skall qvinnan sluta ſig till mannen och genom ſin ömhet förädla hans hårdare natur. Äfven hennes omärkliga kännande och handlande, ſom blott meddelar sig åt oſs genom aningar, håller oſs, liksom röster på afstånd, i en lyssnande spänning. Vi tro oſs alltid ohelga, och veta ofta icke hvad. Således blir allt under qvinnans händer renare. Således uppskjuter den besynnerliga blomman af qvinnans dygd. Hvad vore vår kärlek, om ej en gnista af qvinnans ömma sinne, genom ett aflägset vidrörande ~~blifvit~~ kaſtad i vårt bröſt, förklarade hvarje önskan hvarje tanke. Tuktighet, Sedoſamhet, som man kallar det qvinliga rysningen, och tillbakaträdandet, är och blir grunden för alla qvinliga behag-

Hvad ömheten är i qvinliga hjertat, det är finheten i hennes förstånd. Det gifves ett viſst mellantillstånd emellan *känna* och tänka, ett klokt fantaserande, och ett fantaserande omdöme. Från detta tillſtånd utgår all qvinlig själsegenhet. Hos den tänkande mannen gör hvarje ny uppkommen tanke resan genom inbildningskraftens rike, för att nedſätta ſig mitt i förståndet. Hos qvinnorna nedſänker hon sig vid gränsen, och kan väl *uppflyga* till en ansenlig höjd, men blott *uppstiga* få steg på ſlutſatsernas trappa. Det abstrakta går för henne på ett ut med det underbara eller oändeliga. Aldrig skall en qvinna bli så *förståndig* som en man kan blifva det. Men som det i den praktiska verlden, och efter tingens nuvarande lopp, mer beror på fina observationer än vidſträckta slutsatser, så äro qvinnorna öfver hufvud *klokare* än karlarna. Emedan de känna ömmare, dömma de finare, emedan de göra få slutsatser, sluta de skarpsinnigare; emedan de

ſluta

sådan natt, att du ej kan uppväcka någon, så genomläs *vid* en ledig stund dessa blad, ſom jag här medſänder likaså inkorrekta, *ſom jag för* några dagar sen ſkref dem.

Bilaga.

Om qvinnans ſinnesart och tänkesätt.

Qvinnor fatta alltiig lätt och skonande, och vilja ſjelfva, äfven i deras bedömmande, ~~omdömet~~, blifva så fattade. Detta glömma filosoferna hvilka tala om qvinnor i en ton, som om de skulle lemna ett bihang till Linnés Natursystem.

Själen, tro andra filosofer ~~efter sitt sätt~~ enligt ſin ſekt, äger ingen ſlägt; följakteligen är det uppfoſtran, fördommar och ſeder, som göra qvinnan olik mannen. Den som betänker, att filosoferna äfven påſtått, att alla mennisko-hufvuden voro vid födſeln, så lika hvarandra innuti, som två droppar vatten utanpå, den lärer ej göra ſig beſvär med, att bevisa sådant folk, att utaf svart och hvitt icke blir något rödt.

Hvad, som enligt qvinnornas natur, öfverallt utmärker dem och hvars briſt mer vanställer dem än till och med många laster, är en hemlighetsfull ſubtilitet, ſom man ~~med~~ kallar med olika namn än *vekhet*, än *finhet* och än *ömhet*, allt efter ſättet på hvilket den yttrar sig.

Vekt kallas det, ſom vid tryckning blott ger ett ſvagt

och

hvilken gör alla ſtarka färger och
de ej lätt i ſtånd till att öfverse
allmänhet mindre ſköna än ~~den~~
, ſå glädja de ſig ~~blott~~ åt serskilta har-
tande ordning. Hela detta ljufva
mått, och den ſtörsta qvinna på
ng ſtälla ſin ſtat ſom ſin toilett.
ll mannen och genom ſin ömhet
en hennes omärkliga kännande
ſig åt oſs genom aningar, håller
ssnande ſpänning. Vi tro oſs
hvad. Således blir allt under
uppſkjuter den besynnerliga blom-
re vår kärlek, om ej en gniſta
tt aflägset vidrörande ~~blifvit~~.
e hvarje önskan hvarje tanke.
n kallar det qvinliga rysningen,
nenden för alla qvinliga behag-
hjertat, det är finheten i hennes
ntillſtånd emellan känna och
och ett fantaserande omdöme.
vinlig ſjälsegenhet. Hos den
y uppkommen tanke resan ge-
tt nedſätta ſig mitt i förſtåndet.
d gränsen, och kan väl uppſly-
tt uppſtiga få ſteg på ſlutſatsernas
enne på ett ut med det underba-
en qvinna bli ſå förſtåndig ſom
n det i den praktiska verlden,
mer beror på fina obſervatio-
äro qvinnorna öfver hufvud ſkolo-
anna ömmare, dömma de finare
de ſkarpsinnigare; emedan de

ſluta

vväcka någon, ſå genomläs
ſom jag här medſänder
några dagar ſen ſkref dem.

t och tänkesätt.

skonande, och vilja ſjelfva, äfven
glömma filoſoferna hvilka tala
ſkulle lemna ett bihang till
t ~~ſitt ſätt~~ ſin ſekt, äger ingen ſlägt; föl-
mmar och ſeder, ſom göra qvin-
nker, att filoſoferna äfven på
ro vid födſeln, ſå lika hvaran-
uttanpå, den lärer ej göra
tolk, att utaf ſvart och hvitt ie-

natur, öfverallt utmärker dem
n än till och med många la-
let, ſom man ~~med~~ kallar med
och än ömhet, allt efter ſättet

tryckning blott ger ett ſvagt

och

ſluta ifrån känslor, inträffa deras ſlutsatser riktigare och förr. Det är ſkönt att ſe, när deras ſjäl är hela fjerdedelstimman verksam, utan att behöfva ~~att~~ klara begrepp; och löjligt är det, när en man vill öfvervinna en qvinna genom resonemang. De ſlinta igenom den lättaſte väfnad af ſlutsatser, liksom genom vatten, och när du tror, att intet kan hindra dina ſteg, springa de genom ett blixtrande infall mitt i vägen för dig. Att göra och utföra planer är qvinliga ſjälens favoritgöromål. Men man kan lätt beräkna gränsorna af den krets, innom hvilken deras planer irra. Der ingen ting är att känna, der ingen ting är att beherrska, der må qvinnan icke tänka. Sjelfva gebitet af deras herravälde är inskränkt genom vidden af deras känslor. Det qvinliga förståndets kampplats var sen Evas tid det menskliga, men i ſynnerhet det manliga hjertat. Der veta de att speja, att jemföra, att gissa, att reta, att hemma, att böja, med en färdighet, med en ~~ansträngning~~ möda, med ett tålamod, i hvilket ingen Sokrates når dem. 1) Der frågan är om karakter, ~~vissa~~ sällsynta karakters ſtorheter undantagna, der är en qvinnas, af medelmåttigt förstånd, omdöme ofta tillförlitligare än filoſofernas. Denna regel tål blott ett undantag. Qvinnor bedömma grundfalskt den mannen hvilken de älska. Passionens ſtarkare känslor låter ej deras omdömets känslor tala.

Bland jordens viſe, har ofta ~~den~~ frågan ~~blif~~ om qvinnornas liſtighet blifvit uppkaſtad, om den är grundad och om den är outrotelig. Låten männerne blott uppkaſta teoretiſka frågor! Så länge qvinnorna ej beſvara dem är det väl; ty de ſvara alltid praktiſkt. Naturen, ſom visade dem så många oſynliga ~~vinklar~~ vrår till gömſtällen, så många dolda öppningar till undflykter, har befullmäktigat dem till liſt. De måſte endaſt icke vilja vara liſtiga; de måſte endaſt icke tro, att man kan filoſofera liſtigt; eller ock bedrar en något klok karl dem utan möda, genom en låtsad öppenhjertighet.

Söta, ljufva varelser! Om I älsken er ſjelfva, ſå söken blott att förvärfva er kärlek, men icke beundran. En hyllning af helt eget ſlag, och ſom mer måſte ſmickra er än beundran, är det

allmänna

[illegible], om ej vagnen [illegible] hon väntade Mariana, ſin ſköna ~~f~~ Matmor, hvilken i dag förtjuste Publicum i efterpjeçen, klädd ſåsom ung officer, med ſtörre otålighet, än annars, då hon blott hade att framſätta en måttlig nattvard; ty denna gången ſkulle hon öfverraſka med ett pakett, hvilket Norberg, en ung rik Köpman, hade ſkickadt med poſtvagnen, för att visa, det han äfven frånvarande tänkte på ſin älſkade.

Barbara ägde ſåsom en gammal tjänarinna, förtrogen, rådgifverſka, underhandlerſka och hushållerſka rättighet, att ~~bly~~ bryta ſigillet, och denna afton kunde hon ſå mycket mindre motſtå ſin nyfikenhet, ſom den frikoſtiga älſkarns gunſt, låg mera henne än ſjelfva Mariana om hjertat. Sig till ſtörſta glädje hade hon funnit i Paketet ett ſtycke fin Netelduk och de nymodigaſte band för Mariana, och för ſig ſjelf ett ſtycke Kattun, halsklädet och en liten rulle penningar. Med hvilken benägenhet, hvilken tackſamhet påminte hon

ſig

12

Guntram ~~fan~~
Wolbgrafsfel
en korp, som
aal.
Korpen diterar
det namn,
också kan d
tiden, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
Härmed uppen
Guntram. Ne
helst i London
Korpen. I cont
ja ~~[illegible]~~
i Tyskland, och
affattar af han
Guntram. Han
lands knektar
och marmer un
lappre. Nå, vä
Korpen. diten
tid har fatt
Guntram. Det ha
Korpen ~~hur~~ di
r begåfvad ~~med~~
Guntram. begåf
Korpen. dilterar
Guntram. slagt.
Korpen. ~~sin~~ di
förstånd och ho
Guntram. resan
~~och korpen [illegible]~~
båda händerne
framför honom
pen hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

76

allmänna erkännandet af er älskvärdhet. Älskvärdhet, något helt och hållit högre än täckhet, är inbegreppet af allt qvinligt värde. Vår kärlek, skall qvinnan äfven synas den, som ej älskar henne; och detta kan hon aldrig för en man med manlig själ, om ej den he ga sjelfkänslan af oskuld och sedlighet ~~påtrycket~~ stämpeln sigillet af sin höghet på alla dess tankar och känslor.

Om du kan begagna dessa blad, så bär dem hos dig till ett min af mig, så ofta du besöker din nya gynnarinna. Men visa henne öfverallt ingen ting från mig.

X. X. Laurette v. Wallenstedt till Fredrika v. Glanzow.

Biljett.

Den 19 November.

Så vill du då hvarken se eller höra, arma bedragna flicka? Vill du blifva ett barn till din död? Jag ömkar dig!

Att man måste uppgifva en skön, edel och förnuftig plan, det smärtar; att uppgifva en plan genom hvilken man ville göra en vän lycklig, ~~gör~~ smärtar mycket. Innan jag helt och hållit tager den handen ifrån ~~er~~ dig, som ~~ni~~ du med en oanständig heftighet bortstöter, vill jag göra det sista försöket att predika förnuft i dig. Men jag säger: det sista. Uppriktig, såsom jag er — och ingen moralist känner och utöfva denna verkliga dygd ~~som~~ mer än jag — visade jag mig dig, emedan jag ansåg dig i stånd till att förstå mig, och den gyllene kärnan af den förnuftigt njutna glädjen, som är enahanda med ~~det~~ hvilke~~t~~ folk kalla dygd, och hvilken jag bättre förstår att värdera, än alla pedanter och pedantinnor, men bör skiljas från detta smutsiga snuskmask, hvarmed dygd pe dikantskor, utur en lätt gissad afsikt pryda sig. Uppriktig som jag är skrifver jag detta bref till dig; men för tredje gången säger jag: det är, så framt du ej vill följa mina rå

det

[illegible]
sådan natt, att du ej kan uppväcka någon, så genomläs vid en ledig stund dessa blad, som jag här med sänder likaså inkorrekta, som jag för några dagar sen skref dem.

Bilaga.

Om qvinnans sinnesart och tänkesätt.

Qvinnor fatta allting lätt och skonande, och vilja sjelfva, äfven ~~omdömet~~ i deras bedömmande, blifva så fattade. Detta glömma filosoferna hvilka tala om qvinnor i en ton, som om de skulle lemna ett bihang till Linnés Natursystem.

Själen, tro andra filosofer ~~efter sitt~~ enligt sin sekt, äger ingen slägt; följ jakteligen är det uppfostran, fördommar och seder som göra qvinnan olik mannen. Den som betänker, att filosoferna äfven på stått, att alla mennisko-hufvuden voro vid födseln, så lika hvarandra innuti, som två droppar vatten utanpå, den lärer ej göra sig besvär med, att bevisa sådant folk, att utaf svart och hvitt icke blir något rödt.

Hvad, som enligt qvinnornas natur, öfverallt utmärker dem och hvars brist mer vanställer dem än till och med många laster, är en hemlighets-full subtilitet, som man ~~med~~ kallar med olika namn än vekhet, än finhet och än ömhet, allt efter sättet på hvilke~~t~~ den yttrar sig.

Vekt kallas det, som vid tryckning blott ger ett svagt

och

---

det sista. Och
Försök att angr
På det
en gång öfverse m
mot mig.
Jag la
genom ett elak
ting mindre ä
munterhet, h
er. Man sade
satte jag mig,
slägte, som al
jag det? för
orsak ~~att~~ till ~~tra~~ yr
många glada
lek till er, en
göra er så lyc
kärlek och m
bästa. Af ka
att inhämta
ingen ting i
i mina ögon ä
ligare en ova
Helt säkert — a
mig då älska
Men nu skol

Gref. Don. 20.

väntade Mar
tjuste Publi
med större
fatta en mått
skar med ett
med postvagn
tänkte på
Barbara äg
underhandlen
och denna a
fikenhet,
ne än sjelf
hade hon
de nymodi
stycke Katt
Med hvilk

rdhet. Älskvärdhet, något helt och
eppet af allt qvinligt värde. Vär
as den, som ej älskar henne; och
n med manlig själ, om ej den he
lighet påtrycket ~~sigillet~~ stämpeln af sin
h känslor.

---

l, så bär dem hos dig till ett min
a gynnarinna. Men visa henne

---

dt till Fredrika v. Glanzow.

Den 19 November.
, arma bedragna flicka? Vill du
jag ömkar dig?
en skön, edel och förnuftig
ifva en plan genom hvilken
n, ~~gö~~ smärtar mycket. Innan
handen ifrån ~~er~~ dig, som ~~ni~~ du med
lstöter, vill jag göra det sista
i dig. Men jag säger: det sista.
en moralist känner och utöfva
a — visade jag mig dig, emedan
förstå mig, och den gyllene
na glädjen, som är enahanda
dygd, och hvilken jag bättre
edanter och pedantinnor, men
snisk mask, hvarmed dygd p
ad afsikt pryda sig. Uppriktig
ta bref till dig; men för tredj
framt du ej vill följa mina r
det

vwäcka någon, så genomläs
som jag här medsänder
några dagar sen skref dem.

t och tänkesätt.

skonande, och vilja sjelfva, äfven
glömma filosoferna hvilka tala
skulle lemna ett bihang till
t ~~sätt~~ sin sekt, äger ingen slägt; föl-
mmar och seder, som göra qvin-
nker, att filosoferna äfven på
ro vid födseln, så lika hvaran-
utanpå, den lärer ej göra
tolk, att utaf svart och hvitt ic-

natur, öfverallt utmärker dem
n än till och med många la-
let, som man ~~med~~ kallar med
och än ömhet, allt efter sättet
tryckning blott ger ett svagt
och

---

det sista. Och då kan ni ~~våga~~ försöka att missbruka min uppriktighet! Försök att angripa min ära om ni har hjerta!

På det vi måge rätt förstå hvarandra, så låtom oß först en gång öfverse ~~ert~~ mitt uppförande ~~emot er~~ hittills emot dig och ditt emot mig.

Jag lärde att känna er på en tid, då ni, dels förstörd genom ett elakt lynne, dels vanställd genom sjukdom, var ingenting mindre än älskansvärd. Man beskref mig det snille, den munterhet, hvarmed ni före Er sjukdom skall hafva utmärkt er. Man sade mig orsaken till den, och från den stunden föresatte jag mig, att åtaga mig er, och er hämnd på detta stolta slägte, som aldrig kan blifva nog förödmjukat. Hvarför gjorde jag det? För hvems skull gjorde jag det? Hade jag någon särskild orsak ~~att~~ till ~~träta~~ split med det manliga slägtet? O! räknade ni så många glada stunder, som jag triumfer! Af en afsiktslös kärlek till er, endast af kärlek och medlidande beslöt jag, att göra er så lycklig, som Er skönhet och klokhet förtjente. Af kärlek och medlidande gjorde jag er förslager till ert eget bästa. Af kärlek och medlidande sparade jag ingen möda, att inhämta underrättelser om Er Donamar. Är detta ingen ting i Fredrika von Glanzows ögon? — Nå väl; i mina ögon är det också ingen ting. Man ger likväl en tiggare en ovanlig almosa, ~~om~~ när han har ett godt ansikte! — Helt säkert — afsiktslös kärlek — och denna lön. Men hvem bad mig då älska er? — — Tårarna komma i ögonen på mig. Men nu skole vi låta det vara förbi.

Donamar

Gref. Don. 20.

---

väntade Mariana, sin sköna ~~fru~~ Matmor, hvilken i dag förtjuste Publicum i efterpjesen, klädd såsom ung officer, med större otålighet, än annars, då hon blott hade att framsätta en måttlig nattvard; denna gången skulle hon öfverraskas med ett pakett, hvilket Norberg, en ung rik köpman, hade skickadt med postvagnen, för att visa, det han äfven frånvarande tänkte på sin älskade.

Barbara ägde såsom en gammal tjänarinna, förtrogen, rådgifverska, underhandlerska och hushållerska rättighet, att ~~bly~~ bryta sigillet, och denna afton kunde hon så mycket mindre motstå sin nyfikenhet, som den frikostiga älskarns gunst, låg mera henne än sjelfva Mariana om hjertat. Sig till största glädje hade hon funnit i Paketet ett stycke fin Netteldük och de nymodigaste band för Mariana, och för sig sjelf ett stycke Kattun, halskläden och en liten rulle penningar. Med hvilken benägenhet, hvilken tacksamhet påminte hon

sig

12

Guntram ~~fr~~
Wolbg rafosel
en korp, som
anal.
Korpen. diteran
blott namn,
ocksa kan d
tiln, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~Bildlun~~
Korpen. Godt.
härmed uppe
Guntram. Ne
helst i London
Korpen. I conti
ni ~~[illegible]~~
i Tyskland, o
affattar af ha
Guntram. Na
lands knektar
och marmer un
lappri. No, va
Korpen. diden
Tid har satt
Guntram. Det h
Korpen ~~[illegible]~~ de
begåfvad ~~me~~
Guntram. – begåf
Korpen. ditteran
Guntram. – slagr.
Korpen. ~~[illegible]~~ de
förstånd och ho
Guntram. resandt
~~och korpen [illegible]~~
båda händerne
framför honom
nen hvad angår
Korpen. Du ka
dig ned.

---

78 Donamar, den jag hittintills blott kände utaf beskrifningar, ~~för~~ om hvilken jag – den eviga sanningen vare mitt vittne, endast alltid intresserat mig för er skyll – viste sig nu för mig – han, ~~så~~ sådan han är – huru oändeligen öfver Er torra beskrifning! En Englasjäl i en hjelte kropp! så ljust i hans hufvud och likväl så varmt i hans bröst! kannande så starkt och likväl så ömt! den skönaste karl jag någonsin såg; den ende, för hvilken, sedan jag har upphört att vara barn, någonsin känt en verklig rörelse. – Ni förskräcks, när jag bekänner detta? Helt säkert läser ni hellre tiotusen gånger ut ert radband, ~~innan~~ än ni tillstår något dylikt. Men Laurette von Wallenstedt blyges ej för att säga: Denna är jag! Må den qvinnan framträda, som är starkare att öfvervinna sig sjelf, än jag! Men aldrig blef en seger öfver mig sjelf så svår, som den afton då jag första gången såg Donamar.

Hvilken njutning anade jag ej! Att älskas af en sådan! Hvilken säkerhet, hade jag ej, att göra honom till min, så snart jag ville. Hans blick vid bortgåendet lemnade i min hand den kedja, hvarmed han redan var bunden. Och alla dessa aningar, alla dessa önskningar, alla dessa ljusande planer undertryckte jag i mitt hjerta, förbjöd mig hvarje utsikt till honom, tänkte på er, och försakade. Blott för er ville jag eröfra min nya älskling. För er ville jag göra ett byte, på min egen bekostnad.

Jag såg den sköna svärmarn för andra gången. I hans blå öga glödde redan gnistor af min eld. Jag såg att det endast fordrades en enda blåsning, och gnistorna måste blifva en välgörande låga. Jag såg det, och gladde öfver det – att Ni skref mig till, att ni ville

komma

[illegible] hvarandra. [illegible]
sådan natt, att du ej kan uppväcka någon, så genomläs vid en ledig stund dessa blad, som jag här med sänder likaså inkorrekta, som jag för några dagar sen skref dem.

Bilaga.

Om qvinnans sinnesart och tänkesätt.

Qvinnor fatta allting lätt och skonande, och vilja sjelfva, äfven i deras bedommande ~~omdömet~~, blifva så fattade. Detta glömma filosoferna hvilka tala om qvinnor i en ton, som om de skulle lemna ett bihang till Linnés Natursystem.

Själen, tro andra filosofer ~~efter sitt sätt~~ enligt sin sekt, äger ingen slägt; följaktligen är det uppfostran, fördommar och seder, som göra qvinnan olik mannen. Den som betänker, att filosoferna äfven påstått, att alla mennisko-hufvuden voro vid födseln, så lika hvarandra innuti, som två droppar vatten utanpå, den lärer ej göra sig besvär med, att bevisa sådant folk, att utaf svart och hvitt icke blir något rödt.

Hvad, som enligt qvinnornas natur, öfverallt utmärker dem och hvars brist mer vanställer dem än till och med många laster, är en hemlighetsfull subtilitet, som man ~~med~~ kallar med olika namn än vekhet, än finhet och än ömhet, allt efter sättet på hvilket den yttrar sig.

Vekt kallas det, som vid tryckning blott ger ett svagt

och

---

komma. Jag gråter
hade öfverlåtit
men jag hade
Tror ni da
drat af ett fru
ra sig med edra, o
dsatt ett fruntim
skall för intet och
man vid sina fol
ni icke med ert
förolämpade m
ostraffad förö
Ni fö
ven kan träffa
sådan som ja
den man, hvilk
den, hvilken ej
Fredrika, äfven
denna afsikt;
Vill ni
ond på Er, så sn
Er, hur Ni
Från bo
goda vilja? E
mina förnuft
Hvad svarade n

väntade Mar
tjuste Publi
med större o
fatta en mått
ska med ett
med postvagn
tänkte på
Barbara äg
underhandle
och denna a
fikenhet,
ne än sjelf
hade hon
de nymodi
styke Katte
Med hvilk

komma. Jag gråter icke lätt! ~~Men~~ Jag hade måst gråta, när jag till Er hade öfverlåtit den ende, som syntes hel och hållen skapad för mig; men jag hade öfverlåtit honom.

Tror ni då ej, min Fröken Fanklos, att det är nog mycket fordrat af ett fruntimmer, hvars företräden i alla fall ~~bägge~~ jemföra sig med edra, att försaka en man, som hennes själ åtrår. Tror ni då att ett fruntimmer, vand som jag, att ernå sina ändamål, ~~att~~ ſkall för intet och återigen intet afsäga sig den glädjen, att se en stolt man vid ſina fötter? Ni påminner ~~ni~~ er, min Fröken, så fröken, så framt ni icke med ert förstånd äfven förlorat ert minne, huru Donamar förolämpade mig. Och Laurette von Wallenstedt plär man ej ostraffad förolämpa!

Ni förskräcks för min hämd! Känner ni då, att den äfven kan träffa er? Godt! Äfven från denna ſida visar jag mig Er ſådan som jag är. Jag föraktar den qvinna, ſom ej hämnar ſig på den man, hvilken med afsikt förolämpar; äfven som jag föga värderar den, hvilken ej kan förlåta ett henne oviljandes tillſogadt förolämpande Fredrika, äfven Ni har sårat och förolämpat mig; men ej just i denna afsikt; och derföre förlåter jag er af allt mitt hjerta.

Vill ni vara förnuftig, söta Fredrika? Jag är alldeles icke ond på Er, så snart Ni är förnuftig. Men jag måste likväl visa Er, huru Ni har uppfört Er emot mig. För likhetens skull.

Från början af vår bekantskap, hvad gaf Ni mig för min goda vilja? Ett förställdt misſtroende. Hvarmed besvarade ni mina förnuftiga råd? Med inbillningar, som ni sjelf ej trodde. Hvad ſvarade ni, när jag bad Er komma till Berlin? Ni ſade,

att

…, om ej vagnen hördes rasla; hon väntade Mariana, ſin ſköna ~~f~~ Matmor, hvilken i dag förtjuste Publicum i efterpjecen, klädd ſåsom ung officer, med ſtörre otålighet, än annars, då hon blott hade att framſätta en måttlig nattvard; ty denna gången ſkulle hon öfverraſka med ett pakett, hvilket Norberg, en ung rik köpman, hade ſkickadt med poſtvagnen, för att visa, det han äfven frånvarande tänkte på ſin älſkade.

Barbara ägde ſåsom en gammal tjänarinna, förtrogen, rådgifverſka, underhandlerska och hushållerſka rättighet, att ~~bry~~ bryta ſigillet, och denna afton kunde hon så mycket mindre motſtå ſin nyfikenhet, ſom den frikoſtiga älſkarns gunſt, låg mera henne än ſjelfva Mariana om hjerta~~t~~. Sig till ſtörſta glädje hade hon funnit i Paketet ett ſtycke fin Netelduk och de nymodigaſte band för Mariana, och för ſig ſjelf ett ſtycke Kattun, hallskläden och en liten rulle penningar. Med hvilken benägenhet, hvilken tackſamhet påminte hon

ſig

Guntram fa
Wolbgrafsfeli
en korpi, som
aal.
Korpen diterar
dett namn,
ocksa kan d
tilln, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
Härmed uppe
Guntram. Nej
helst i Londo
Korpen. I conti
jen ~~[illegible]~~
i Tyskland, o
affattar af ha
Guntram. Nar
lands knektar
ch marmer un
lappre. Nå, vå
Korpen. diden
tid har fatt
Guntram. Det ha
Korpen ~~huru~~ di
r begåfvad ~~med~~
Guntram. begåf
Korpen. ditteran
Guntram. flagr.
Korpen. ~~äis~~ di
förstånd och ho
Guntram. resand
~~och korpen be~~
båda händerne
framför honom
pen hvad angår
Korpen. Du ka
dig ned.

---

att det är Er fullkomligt likgiltigt, hvart Ni reser. Hvad gjorde Ni, när Ni kom och då jag med flit hade uppputsat en liten vacker kammare åt Er? Ni inlogerade Er hos den gamla bigotta R x x, som icke känner något utom Thomas a Kempis och sina anor. Ej ett bittert ord har jag låtit undfalla mig öfver det. Den som är frisk måste skona de sjuka. Men — Fredrika! — att ni ~~uppförde~~ viste Er så kall och ~~trögt~~ främmande emot mig, då jag emottog Er med ett deltagande hjerta; att ni var stum som en bild, då jag ville göra ett aftal med er; att ni Fredrika! Fredrika! då jag i går afton föranstaltade ett sällskap, för att öfverraska Donamar med Er, att ni då först uppförde Er enfaldigare, än en bondflicka på sin bröllopsdag, och sedermera blef formeligen insolent emot mig; emedan Donamar oftare såg på mig än Er; hvad var det?

Var det af vansinninghet eller afsikt, att ni tvert emot vårt uttryckliga aftal uppförde Er mot Donamar ödmjuk och förtrolig, mot mig stolt och främmande? I hvilkendera händelsen, är ni så son oläklig att beklaga; och deniti ovärdig all den hjelp och kärlek, som annars en god varelse villigt skänker den andra. Till er ursäkt kan Ni blott anföra ett dunkelt obehag, af hvilket ni, liksom af alla edra känslor, ej vet hvad Ni skall göra, emedan Ert förstånd ligger i vanmakt. Om ni fritt och uppriktigt gör det, så lofvar jag, att icke sky det sista försöket till ert bästa.

Eller har jag inga anspråk på ert förtroende i saker, hvartill fordras menniskokännedom. Jag skulle likväl tro det. Ni känner knappt verlden efter berättelser; och jag har, så ung jag än

är

[illegible] förstås hvarandra. [illegible] sådan natt, att du ej kan uppväcka någon, så genomläs vid en ledig stund dessa blad, som jag här medsänder likaså inkorrekta, som jag för några dagar sen skref dem.

Bilaga

Om qvinnans sinnesart och tänkesätt

Qvinnor fatta allting lätt och skonande, och vilja sjelfva, äfven i deras bedömmande ~~omdömet~~, blifva så fattade. Detta glömma filosoferna hvilka tala om qvinnor i en ton, som om de skulle lemna ett bihang till Linnés Natursystem.

Själen, tro andra filosofer enligt sin sekt ~~efter sitt sätt~~, äger ingen slägt; följaktligen är det uppfostran, fördommar och seder, som göra qvinnan olik mannen. Den som betänker, att filosoferna äfven påstått, att alla mennisko-hufvuden voro vid födseln, så lika hvarandra innuti, som två droppar vatten utanpå, den lärer ej göra sig besvär med, att bevisa sådant folk, att utaf svart och hvitt icke blir något rödt.

Hvad, som enligt qvinnornas natur, öfverallt utmärker dem och hvars brist mer vanställer dem än till och med många laster, är en hemlighetsfull subtilitet, som man ~~med~~ kallar med olika namn än vekhet, än finhet och än ömhet, allt efter sättet på hvilket den yttrar sig.

Vekt kallas det, som vid tryckning blott ger ett svagt

och

är, gjort menni
flugen av boet; ja
i mitt Tjugo fem
Men nu har
detta lynne vill
er min lefnads
alldeles sådan, s
vill löna min v
detta bref allma
att svalka ert l
att stå för er
nu på!
Redan i
min docka, ka
klädde af och p
hvilka likvål
uppsporrade m
Ledsen vid de
värde. Innan
hade jag mina
gav bevis, att öfve
mig några behag
Jag blef märkvä
Sokrates, mig s
sferen omkring
Jag läste den
Gref. Don. 21.

---

väntade Man
tjuste Publi
med större a
fatta en mått
skar med ett p
med postvagne
tänkte på p
Barbara ägo
underhandler
och denna a
fikenhet, f
ne än sjelf
hade hon
de nymodi
styeke Katte
Med hvilk

år, gjort menniско- och verldskännedomen till mitt studium. Ni är knappt flugen ur boet; jag har lefvat två år i Paris. Ni är en flicka; jag är i mitt tjugo femte år en enka.

Men nu har jag skrifvit, så att jag åter är vid godt lynne. I detta lynne vill jag, endast derföre att det gör mig ett nöje, berätta er min lefnads historia, på det ni skall helt och hållit känna mig, alldeles sådan, som jag var, är och skall blifva. Nu, då ni, om ni vill löna min vänskap med förräderi, endast behöfver att göra detta bref allmänt antingen offentligen eller bland få vänner, för att svalka ert lilla sinne på mig, nu gör det mig ett nöje, att stå för er i hela min skapnad just som sanningen sjelf. Hör nu på!

Redan i min första barndom, då jag af- och påklädde min docka, kände jag mig kallad, att gå min egen väg, och klädde af och på min docka annorlunda än mina medsystrar, hvilka likväl snart efterapade mitt maner, och just derigenom uppsporrade min uppfinningsande, att bringa sig ännu högre. Ledsen vid de döda dockorna insåg jag snart de lefvandes värde. Innan andra flickor ännu veta, hvad en flicka är, hade jag mina tillbedjare och riddare. Det fordrades ej många bevis, att öfvertyga mig om det, att den goda naturen skänkt mig några behag. Men hvad äro behag utan förnuft och bildning? Jag blef märkvärdig för mig sjelf, och studerade bittida, liksom Sokrates, mig sjelf. Jag fann att jag ej passade för den lilla sferen omkring mig. Jag läste och lärde mångahanda saker. Jag läste den Engelska skaldens Pope's bekanta Epistel öfver

Gref. Dow. 21.

qvinnorna

---

om ej vagnen hördes rassla; hon väntade Mariana, sin sköna ~~fr~~ Matmor, hvilken i dag förtjuste Publicum i efterpjesen, klädd såsom ung officer, med större otålighet, än annars, då hon blott hade att framsätta en måttlig nattvard; ty denna gången skulle hon öfverraska med ett pakett, hvilket Norberg, en ung rik köpman, hade skickadt med postvagnen, för att visa, det han äfven frånvarande tänkte på sin älskade.

Barbara ägde såsom en gammal tjänarinna, förtrogen, rådgifverska, underhandlerska och hushållerska rättighet, att ~~bly~~ bryta sigillet, och denna afton kunde hon så mycket mindre motstå sin nyfikenhet, som den frikostiga älskarns gunst, låg mera henne än sjelfva Mariana om hjerta~~t~~. Sig till största glädje hade hon funnit i Paketet ett stycke fin Netteldук och de nymodigaste band för Mariana, och för sig sjelf ett stycke Kattun, halsklädеn och en liten rulle penningar. Med hvilken benägenhet, hvilken tacksamhet påminte hon

sig

Guntram fa
Wolbgrafoss
en korp, som
aal.
Korpen. diterar
blott namn,
också kan d
titeln, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~Bidelorn~~
Korpen. Godt.
härmed uppe
Guntram. Ne
helst i Londo
Korpen. I cont
på ~~[illegible]~~
i England, og
affattar afgå
Guntram. Han
lands knektar
och marmer un
Sappri. Nå, va
Korpen. dieten
Tid har sath
Guntram. Det ha
Korpen ~~huru~~ di
begåfvad ~~med~~
Guntram.– begåf
Korpen. diiterar
Guntram.– slags.
Korpen. ~~[illegible]~~ di
förstånd och ho
Guntram. refam
~~och korpen ba~~
båda händerne
framför honom
rnen hvad angår
Korpen. Du han
dig ned.

---

qvinnorna, och blef – en fiende till männerna. Ty hvilken man, som vågade att så misshandla vårt kön, och ännu mer böra de skämas hvilka applådera honom! Hvad utmärker då slutligen karlarne framför oss? Intet annat, än deras öfvervägande styrka? Och den starkares rätt, näfrätten skulle regera verlden. Icke der jag har ett ord med i laget. Jag säg, att hela samhällsordningen var grundad på vårt köns underkufvande. Derifrån henleda sig männernas rådande tankar om qvinnans värde. Derifrån de arma förtrycktas slafviska sinne. Och jag skulle lyda meningar? skulle bära kedjor? Jag hade för myken kärlek till förnuft och frihet till det. Såsom mitt förnuft utvecklade sig, fann jag äfven min egen moral, lärde mig att ära dygd, mensklighet och själs höghet, men afvände mig från att hålla griller för dygd. Vore verlden hvad den borde vara, lefde jag med glädje fri ibland fria utan alla anspråk på öfverherrskap. Men verlden är elak. Man måste herrska eller tjena; och jag valde, som jag tycker ganska förnuftigt, att herrska. Min önskan blef, att förskaffa mig njutning och välde, och låta båda förmälta i en känsla. Genom välde öfver männernas hjertan erhöll jag, det jag önskade. Således blef jag likgiltig ~~för~~ i anseende till ära och tittlar, och hvad det hörer, och i anseende till inflytande i statsaffärer och politiska intriger. En Semiramis, en Amasons rol fann jag löjlig, en Pompadour's föraktlig. Men flitig, som ett bi, fruktande för vintren, insamlade jag erfarenhet, och sen mitt giftermål är mitt system färdigt. Min käre salige man var en god drömare. Om han också ej dött så tidigt, så hade likväl hans existens ~~hade~~ icke skadat mig. Jag gifte mig ej med honom

---

försvåra hvarandra.

sådan natt, att du ej kan uppväcka någon, så genomläs vid en ledig stund dessa blad, som jag här medsänder likaså inkorrekta, som jag för några dagar sen skref dem.

Bilaga.

Om qvinnans sinnesart och tänkesätt.

Qvinnor fatta allting lätt och skonande, och vilja sjelfva, äfven ~~omdömet~~ i deras bedömmande, blifva så fattade. Detta glömma filosoferna hvilka tala om qvinnor i en ton, som om de skulle lemna ett bihang till Linnés Natursystem.

Själen, tro andra filosofer ~~efter sitt satt~~ enligt sin sekt, äger ingen slägt; följaktligen är det uppfostran, fördommar och seder, som göra qvinnan olik mannen. Den som betänker, att filosoferna äfven påstått att alla mennisko-hufvuden voro vid födseln, så lika hvarandra innuti, som två dropar vatten utanpå, den lärer ej göra sig besvär med, att bevisa sådant folk, att utaf svart och hvitt icke blir något rödt.

Hvad, som enligt qvinnornas natur, öfverallt utmärker dem och hvars brist mer vanställer dem än till och med många laster, är en hemlighetsfull subtilitet, som man ~~med~~ kallar med olika namn än vekhet, än finhet och än ömhet, allt efter sättet på hvilket den yttrar sig.

Vekt kallas det, som vid tryckning blott ger ett svagt och

---

honom för att å
Jag fann endast
går allt för osm
Nu skulle
min praktiska
åter förgått mig
i stånd till att
Och nu
gon tacksägelse
Ni likväl beh
Blif Ni min

XXI. L

Vår helsnin
Hedervärda
hvita Danske
detta mitt bre
von Wallenste
från denna da
som om natten
opp, att jag,
er omklighet
spela ur edra
ernade att sem
af min krigs
Vi befal

väntade Man
tjuste Publi
med större a
fatta en mått
skaä med ett p
med postvagne
tänkte på
Barbara äg
underhandlen
och denna af
fikenhet,
ne än sjelf
hade hon
de nymodi
stycke Katt
Med hvilk

ll männerna. Ty hvilken man,
kön, och ännu mer böra de skämas
ad utmärker då slutligen karlar
n deras öfvervägande styrka? Och
ulle regera verlden? Icke der jag
, att hela samhällsordningen var
rande. Derifrån henleda sig män-
innans värde. Derifrån de armas
jag skulle lyda meningar? skulle
ken kärlek till förnuft och frihet
icklade sig, fann jag äfven min
dygd, menskligheт och själs höghet,
griller för dygd. Vore verlden hvad
ädje fri ibland fria utan alla an
verlden är elak. Man måste herr-
ag tycker ganska förnuftigt, att
skaffa mig njutning och välde, och
Genom välde öfver männerna
kade. Således blef jag likgiltig ~~för~~ i anseende
r, och i anseende till inflytande
ger. En Semiramis, en Amasons
lour förakltig. Men flitig, som
amlade jag erfarenhet, och sen
ärdigt. Min käre salige man,
kså ej dödt så tidigt, så hade
skadat mig. Jag gifte mig ej med
honom

vaika, någon, så genomläs
som jag här medsänder
några dagar sen skref dem.

t och tänkesätt.

skonande, och vilja sjelfva, äfven
glömma filosoferna hvilka tala
skulle lemna ett bihang till
~~fält~~ sin sekt, äger ingen slägt; följ-
ommar och seder, som göra gri-
nker, att filosoferna äfven på
ro vid födseln, så lika hvaran-
utanpå, den lärer ej göra
olk, att utaf svart och hvitt ic-
atur, öfverallt utmärker dem
n än till och med många la-
let, som man ~~med~~ kallar med
och än ömhet, allt efter sättet
ryckning blott ger ett svagt
och

83

honom för att äga nöjen, hvilka i äkta-ståndet upphöra att vara nöjen. Jag fann endast flicke-lifvet med sina hundratusen inskränkningar allt för osmakligt. Som Fru blef jag oberoende.

Nu skulle jag egenteligen meddela Er korta innehållet af min praktiska filosofi. Men lusten att filosofera med Er, har åter förgått mig. Då jag lärde känna Er, drömde jag, att ni var i stånd till att förstå mig. Nu förstår jag att jag drömde.

Och nu har jag slutat. Mitt hjerta, som ej behöfver någon tacksägelse af Er, fruktar också icke för er fiendskap. Om Ni likväl betänkte hvad jag vinner vid denna fiendskap. Blif Ni min fiende! Och Donamar är min!

XXI. Laurette von Wallenstedt till Fredrika v. Glanzow.

Biljett.

Den 19. Eftermiddagen.

Vår helsning med Gud och alla englar med tröst!

Hedervärda, stränga och dygdesamma Fröken! Medföljande hvita Danske handske vare härmed kastad i Edert sköte, och med detta mitt bref vare Eder förkunnat, huru som jag Laurette von Wallenstedt, har beslutit, att emot Er, Jungfru von Glanzow, från denna dag föra en ärlig och öppen fejd, så väl om dagen som om natten. Jag beder Eder sluteligen, att Ni tar det illa opp, att jag, vid mitt besök i dag, då Ni visade Er i hela er ömklighet, fann efter mogen öfverläggning för godt, att spela ur edra händer ~~den~~ mina min långa skrifvelse, som jag först ernade att lemna Er till åminnelse. Detta vare första beviset af min krigslistighet.

Vi befalle Eder härmed Gud och den heliga Ursula!

Svar

, om ej vagnen hördes rassla; hon väntade Mariana, sin sköna ~~f~~ Matmor, hvilken i dag förtjuste Publicum i efterpjecen, klädd såsom ung officer, med större otålighet, än annars, då hon blott hade att framsätta en måttlig nattvard; ty denna gången skulle hon öfverraska med ett pakett, hvilket Norberg, en ung rik köpman, hade skickadt med postvagnen, för att visa, det han äfven frånvarande tänkte på sin älskade.

Barbara ägde såsom en gammal tjänarinna, förtrogen, rådgifverska, underhandlerska och hushållerska rättighet, att ~~bły~~ bryta sigillet, och denna afton kunde hon så mycket mindre motstå sin nyfikenhet, som den frikostiga älskarens gunst, låg mera henne än sjelfva Mariana om hjertat. Sig till största glädje hade hon funnit i Paketet ett stycke fin Netelduk och de nymodigaste band för Mariana, och för sig sjelf ett stycke Kattun, kallskläden och en liten rulle penningar. Med hvilken benägenhet, hvilken tacksamhet påminte hon

sig

84

Svar.

Er så föraktansvärd fru, som ni, förtjenar ändå till afsked min tacksägelse för det, att ni nog tidigt visat er i hela ert ljus ~~för mig~~, och derigenom gifvit mig tillfälle, att betyga er allt det förakt, hvarmed jag i hela min lefnad skall fortfara, att aldrig bry mig om er.

XXII. Grefve Donamar till St. Julien.

Berlin den 24 November.

Då jag fullkomligen gladt mig öfver ditt bref, och i hvarje rad igenkänt dig heltt och hållen, öfvertänkte jag dina anteckningar angående qvinnans sinnesart, och sedermera dina varningar, tviflade och öfverägde, sanning i de förra, vigt i de sednare, och bevisade mig sjelf slutligen på dina vägnar, att den förtviflade kur, hvilken du föreslår mig, till och med efter din teori, ej passar för mitt tillstånd.

Det är icke min skulld, och icke din, om du misskänner Laurette. Hvarföre utgaf jag med en sådan brådska mina tankar för henne? Hvarföre vrok jag reglor och undantag tillsammans i en hög? Hafva vi icke ofta nog dömt i detta ämne? Är det icke säkert, att det fördömda begäret att generalisera allt i slid, är menniskoförnuftets arffel och åstadkommer mer missförstånd och galenskap i våra omdömen, än dumheten och öfvertron? Men det är så begvämt, att med en välfången sentens spara sig ~~den~~ mödan af en fortsatt pröfning, då man annars skulle vid hvarje individ öppna alla sinnen, för att fatta hans egenheter och förklara dem genom hans egna och inre förhållande. Således lärer också du, min upplyste och tålsamme vän, medgifva mig, att din filosofie öfver qvinnor ej passar till alla qvinnor, just derföre att den är en äkta filosofie och fastställer

förstods hvarandra. Om ~~den~~ du

sådan natt, att du ej kan uppväcka någon, så genomläs vid en ledig stund dessa blad, som jag här medsänder likaså inkorrekta, som jag för några dagar sen skref dem.

Bilaga.

Om qvinnans sinnesart och tänkesätt.

Qvinnor fatta allting lätt och skonande, och vilja sjelfva, äfven i deras bedömmande ~~omdömet~~, blifva så fattade. Detta glömma filosoferna hvilka tala om qvinnor i en ton, som om de skulle lemna ett bihang till Linnés Natursystem.

Själen, tro andra filosofer enligt sin sekt ~~efter sitt satt~~, äger inget slägt; följakteligen är det uppfostran, fördomar och seder, som göra qvinnan olik mannen. Den som betänker, att filosoferna äfven påstått, att alla mennisko-hufvuden voro vid födseln, så lika hvarandra innuti, som två droppar vatten utanpå, den lärer ej göra sig besvär med, att bevisa sådant folk, att utaf svart och hvitt icke blir något rödt.

Hvad, som enligt qvinnornas natur, öfverallt utmärker dem och hvars brist mer vanställer dem än till och med många laster, är en hemlighetsfull subtilitet, som man ~~med~~ kallar med olika namn än vekhet, än finhet och än ömhet, allt efter sättet på hvilket den yttrar sig.

Vekt kallas det, som vid tryckning blott ger ett svagt

och

12

Guntram
Wolbgrafsfel
en korp, som
adel.
Korpen dilterar
dett namn,
också kan d
kilda, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
Härmed upp
Guntram. Re
helst i London
Korpen. I conti
ju
i Tyskland, o
affattar afha
Guntram. Han
lands knektar
och marmer un
lappri. Nå, vå
Korpen. dilter
tid har fatt
Guntram. Det
Korpen ~~hvar~~ di
r begåfvad ~~med~~
Guntram.—begåf
Korpen. dilterar
Guntram.—flags.
Korpen. di
förstånd och ho
Guntram. resant
~~och korpen~~
båda händerne
framför honom
nen hvad angår
Korpen. Du ka
dig ned.

---

ler allmänna regl
så det någonsin ett
Undantad
är Laurette von
Hennes tal och ha
något, ~~hennes~~ att fatt
hortligen
sor, hennes maxi
Om någonsin en
att så myeket, Klä
det möjligt, att
Låt mig
begynnte att tän
visst hat till a
ler det sig med d
få veta? Ödet
förmande vågor
på det att hvar
sig deraf. M
segel, styre och
sig på diskretio
~~Hvem~~ Den som har i
göra det ~~för~~ ne
öppna, och följa

---

* Olycklige Do
förnuft strandade
derrattad af de f
Gref. Don. 22

vantade Man
tjuste Publi
med större a
fatta en mått
skar med ett p
med postvagne
tänkte på
Barbara äg
underhandler
och denna a
fikenhet,
ne än sjelf
hade hon
de nymodi
styeke Katt
Med hvilk

enar ändå till afsked min tack-
er i helvetet ljus ~~för mig~~, och
betyga er allt det förakt,
skall fortfara, att aldrig

nar till St. Julien.

lin den 24 November.

öfver ditt bref, och i hvarje rad
rtänkte jag dina anteckningar
dina varningar
ifla de och öfversagde, sann san
, och bevisade mig sjelf slutligen
tviflaflade kur, hvilken du
n teori, ej passar för mitt tillstånd
och icke din, om du misskän-
jag med en sådan brådska mina
g reglor och undantag tillsammans
ömt i detta ämne? Är det icke
generalisera allt i stid, är menn
r mer missförstånd och galenskap
vertron? Men det är så beqvämt,
sig ~~du~~ mödan af en fortsatt pr
hvarje individ, öppna alla sin
er och förklara dem genom ha
lärer också du, min upplyste och tå
filosofie öfver qvinnor ej passa
den är en äkta filosofie och fastst
ler

väcka någon, så genomläs
som jag här medsänder
några dagar sen skref dem.

t och tänkesätt.

konande, och vilja sjelfva, äfven
glömma filosoferna hvilka tala
skulle lemna ett bihang till
t sin sekt
~~tänkesätt~~, äger ingen slägt; föl-
mmar och seder, som göra qvi-
nker, att filosoferna äfven på
ro vid födseln, så lika hvaran-
utanpå, den lärer ej göra
folk, att utaf svart och hvitt ic-
atur, öfverallt utmärker dem
n än till och med många la-
let, som man ~~med~~ kallar med
och än ömhet, allt efter sättet
tryckning blott ger ett svagt
och

---

ler allmänna regler men tillsluter vägen för intet undantag.
Gifs det någonsin ett
Undantag ibland qvinnor, ~~en~~ ~~att~~ ~~någonsin~~ ~~gifs~~ ~~ett~~ ~~sådant~~
ett sådant
är Laurette von Wallenstedt. Kan någon ~~tvifla~~ ~~[illegible]~~, som har ögon tvifla derpå?
Hennes tal och handlingar, hennes blickar och sätt att gifva akt på
något, ~~henne~~ att fatta~~nde~~ och svara, till och med ~~henne~~ att gå~~ende~~ och stå-
~~ende~~, kortligen allt är hos henne ~~är~~ ensamt och eget. Och hennes kän-
slor, hennes maximer skulle jag bedömma efter landets lofliga bruk?
Om någonsin en regel passade på henne, hur vore det då möjligt;
att så mycket, kläder henne, som vanställer en annan qvinna, ~~anstår~~ ~~henne~~? Vore
det möjligt, att mitt hjerta funne henne älskvärd?

Låt mig säga rent ut? ~~Jag~~ ~~har~~, ~~att~~ ända ifrån den tiden jag
begynnte att tänka riktigare öfver menskliga naturen, har jag fattat ett
visst hat till all så kallad allmän praktisk filosofi. Hur förhål-
ler det sig med det praktiska? Hvad är det man egentligen skall
få veta? Ödet drifver menniskan i en bräcklig båt på lifvets
stormande vågor. Ömt har det sörjt för segel, styre och kompass,
på det att hvaroch en, som ~~åstundar~~ önskar en ~~god~~ lycklig fart, må betjena
sig deraf. Men den som förstör sin tid med qvibbel ~~erier~~ öfver
segel, styre och kompass i allmänhet, ~~den~~ måste öfverlemna
sig på diskretion åt en annan förare, eller ock strandar han.
~~Hvem~~ Den som har lust ~~dertill~~, att fundera på maximer, må gerna för mig
göra det ~~för mig~~. Min tanke är, att beständigt hafva ögonen
öppna, och följa naturen, hvilken leder oss säkrare än ~~att~~ all vishet *).

---

* Olycklige Donamar! Detta var den klippa på hvilken ditt förnuft strandade. Men huru kunde du blifva ~~annor~~ annorlunda underrättad af de sedolärare, som herrskade på din tid? Utgifv. Anmerk.

Gref. Don. 22.

---

väntade Mariana, sin sköna ~~[illegible]~~ Matmor, hvilken i dag för-
tjuste Publicum i efterpjecen, klädd såsom ung officer,
med större otålighet, än annars, då hon blott hade att fram-
sätta en måttlig nattvard; ty denna gången skulle hon öfverra-
ska med ett pakett, hvilket Norberg, en ung rik köpman, hade skickadt
med postvagnen, för att visa, det han äfven frånvarande
tänkte på sin älskade.

Barbara ägde såsom en gammal tjänarinna, förtrogen, rådgifverska,
underhandlerska och hushållerska rättighet, att ~~bl~~ bryta sigillet,
och denna afton kunde hon så mycket mindre motstå sin ny-
fikenhet, som den frikostiga älskarns gunst, låg mera hen-
ne än sjelfva Mariana om hjertat. Sig till största glädje
hade hon funnit i Paketet ett stycke fin Netteldük och
de nymodigaste band för Mariana, och för sig sjelf ett
stycke Kattun, halskläden och en liten rulle penningar.
Med hvilken benägenhet, hvilken tacksamhet påminte hon
sig

12

Guntram ~~ſar~~
Dolbgrafofse
en korp, ſom
adel.
Korpen diteran
blott namn,
ockſå kan d
titeln, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
Härmed uppre
Guntram. Nej
helst i London
Korpen. I conti
nu ~~[illegible]~~
i Tyſkland, og
affattar afhan
Guntram. Han
lands knektar
och marmor un
kapri. Ro, vä
Korpen. diteen
tid har ſatt
Guntram. Det ſy
Korpen ~~hur~~ de
begåfvad ~~med~~
Guntram. begåfv
Korpen. ditteran
Guntram. ſlags.
Korpen. ~~[illegible]~~ de
förſtånd och ho
Guntram. refand
~~och Korpen be~~
båda händerne
framför honom
Korpen ſvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

86

Älskar jag Laurette? Eller älskar jag henne icke? Der hafve vi åter ett ord; och jag vill ej veta något utaf ord. Att jag beundrar henne, att jag finner henne ſkön, retande, klok, qvick, dristig, uppriktig och edelt ſinnad, att jag är lycklig hela timmarna hos henne och önskar att vara ſå lycklig hela år, kan alldeles icke förneka en enda af mina maximer, och det öfriga bryr jag mig icke om.

Jag har redan varit två gånger hos henne. Äfven det kapitlet om reglor och undantag, har jag med henne vidlöftigt afhandlat och ännu en gång funnit, att hon är en ſtor qvinna. Huru leker ej hennes okedjade geni med grunder! Och jag ſkulle höra henne filosofera vältaligare än Greklands ſju visa, öfver lifvets ſällhet, och tvinga mig, att ej vara lycklig med henne? – Om kärlek förefaller ej ett bokſtaf oſs emellan. Om vänskap har hon, ſom jag tror, ej riktigt begrepp.

Det ſärskilta i vår ton är äfven det ſkönaste deruti, och det kan jag juſt icke precis teckna för dig med färgor af a b c. Hon är lättſinnig, ſvärmande, ſkalkaktig, alvarsam, naiv, bakslug, och allt det ſå i hvart annat, att jag ibland blir alldeles konfus och kan ingen ting annat än se på henne.

En irrande komet har på en åtta dagar blifvit ſedd på denna himmel. Gissa hvem? – Fredrika von Glanzow. Förr hade jag väntat hit ſtrutsar och elefanter, än henne; men jag finner likväl ſjelfva ſaken alldeles intet löjlig. Flickan måste hafva lidit mycket och, ſkylldigt eller oſkylldigt, jag är orsaken. Hon är helt och hållet förändrad, from ſom en pelegrim och ſtilla ſom natten. Det ſtora ögat, ſom mätte ſig med verlden, uppſlår efter långsamt ögonlocket

locket

---

förstås hvarandra.

ſådan natt, att du ej kan uppväcka någon, ſå genomläs vid en ledig ſtund deſsa blad, ſom jag här medſänder likaſå inkorrekta, ſom jag för några dagar ſen ſkref dem.

Bilaga.

Om qvinnans ſinnesart och tänkesätt.

Qvinnor fatta allting lätt och ſkonande, och vilja ſjelfva, äfven i deras bedömmande ~~omdömet~~, blifva ſå fattade. Detta glömma filosoferna hvilka tala om qvinnor i en ton, ſom om de ſkulle lemna ett bihang till Linnés Natursystem.

Själen, tro andra filosofer ~~efter ſitt ſätt~~ enligt ſin ſekt, äger ingen ſlägt; följakteligen är det uppfoſtran, fördommar och ſeder, ſom göra qvinnan olik mannen. Den ſom betänker, att filosoferna äfven påſtått, att alla menniſko-hufvuden voro vid födſeln, ſå lika hvarandra innuti, ſom två droppar vatten utanpå, den lärer ej göra ſig beſvär med, att bevisa ſådant folk, att utaf ſvart och hvitt icke blir något rödt.

Hvad, ſom enligt qvinnornas natur, öfverallt utmärker dem och hvars brist mer vanställer dem än till och med många laſter, är en hemlighetsfull ſubtilitet, ſom man ~~med~~ kallar med olika namn än vekhet, än finhet och än ömhet, allt efter ſättet på hvilket den yttrar ſig.

Vekt kallas det, ſom vid tryckning blott ger ett ſvagt

och

---

löcket, och låter
derna äro insjun
hennes toner ſå m
ville att jag kun
jan trodde jag
ſen; men äfven det
Glanzow uppför ſ
hvarandra, och n
på långt håll
en gammal bek
hvilken han bo
det unnar jag

Bäste H.
~~på~~ af lyckans gunſt
vänder mig, träff
Hvilken
till henne, tror j
rare, än hennes
ten ſå klok ſom
eld och himla
kning henne an
tryckta bröſt,
med en engelsk
Igår f
~~fore~~ ſungit tillſamma
vet jag icke,

väntade Maria
tjuste Publi
med ſtörre ~~ö~~
fatta en måtti
ſkar med ett p
med poſtvagne
tänkte på
Barbara ägd
underhandler
och denna af
fikenhet, ſo
ne än ſjelfv
hade hon
de nymodig
ſtycke Kattu
Med hvilke

alskar jag henne icke? Der hafve
något utaf ord. Att jag beundran
tande, klok, qvick, dristig, uppo-
lycklig hela timmarna hos
hela år, kan alldeles icke för
det öfriga bryr jag mig icke om
gånger hos henne. Äfven det ka-
r jag med henne vidlöftigt af
nit, att hon är en ſtor qvinna.
med grunder! Och jag ſkulle höra
klands ſin visa, öfver lifvets ſällhet,
med henne? — Om kärlek föreſa
n vänskap har hon, ſom jag tror,

fven det ſkönaste deruti, och det
dig med färgor af a b c. Hon är
lvarsam, naiv, bakslug, och allt det
r aldeles konfus och kan ingen ting

en åtta dagar blifvit sedd på denna
n Glanzow. För hade jag väntat
nne; men jag finner likväl ſjelf
flickan måste hafva lidit mycket
orsaken. Hon är helt och hållet
n och ſtilla ſom natten. Det
lden, uppslåg efter långsamt ögon
locket

våcka någon, så genomläs
ſom jag här medſänder
några dagar ſen ſkref dem.

t och tänkesätt.

konande, och vilja ſjelfva, äfven
ſtämma filosoferna hvilka tala
ſkulle lemna ett bihang till
~~ſällsatt~~ ſin ſekt, äger ingen ſlägt; följ
nnar och ſeder, ſom göra qvin-
ker, att filosoferna äfven på
o vid födseln, så lika hvaran-
utländska, den lärer ej göra
olk, att utaf svart och hvitt ic-

atur, öfverallt utmärker dem
n än till och med många la-
et, ſom man ~~med~~ kallar med
och än ömhet, allt efter ſättet

yckning blott ger ett ſvagt
och

---

löcket, och låter det åter haſtigt ſjunka. De annars ſå fulla kinderna äro insjunkna och bleka. Derjemte äro hennes ord så enkla, hennes toner så milda. — hon har ganska mycket rört mig, och jag ville att jag kunde hjelpa henne. Men hur kan jag det? — I början trodde jag verkeligen, att ~~min Tjuserst~~ Laurette spelade bakom kulisſen; men äfven det var en orätt visa; ſom jag tillfogade min tjuserska. Glanzow uppför sig emot Laurette, ſom om de alldeles icke kände hvarandra, och nu begriper jag äfven, hvarföre Laurette endaſt på långt håll nämnt henne åt mig. Gamle Glanzow har här en gammal bekannt, Enkefru Generalinnan von B××, hos hvilken han bor med ſin dotter. Mig vänder han ryggen, och det unnar jag honom gerna.

Den 1 December.

Bäſte St. Julien! Man anser det här för ett af de ſtörsta prof ~~på~~ af lyckans gunst, att hafva tillträde till Laurettes hus. Hvart jag vänder mig, träffar jag afvundsmän.

Hvilken obegriplig och ofattlig varelse! När jag kommer till henne, tror jag fatta med alla ſinnen, att jag är henne kärare, än hennes andra tillbedjare; och när jag går, är jag hälften så klok som förut. Vi ſjunga Duetter tillhopa, fulla af eld och himlaglädje; och när hennes kinder låga, när allt kring henne andas och lefver, och när mitt hjerta ſlår mot mitt tryckta bröſt, då afbryter den förtjuserska haſtigt och ſlutar med en engelsk dans eller en lekand jällrande visſtump.

Igår förargade denna lättsinnighet mig. Vi hade ſjungit ~~för~~ tillsammans en Duett, af hvilken Italiensk mästare, vet jag icke, och hon höll det vanliga efterspelet.

Huru

---

väntade Mariana, ſin ſköna ~~F~~ Matmor, hvilken i dag förtjuste Publicum i efterpjecen, klädd ſåsom ung officer, med ſtörre otålighet, än annars, då hon blott hade att framſätta en måttlig nattvard; ty denna gången ſkulle hon öfverraſka med ett paket, hvilket Norberg, en ung rik Köpman, hade ſkickadt med poſtvagnen, för att visa, det han äfven frånvarande tänkte på ſin älſkade.

Barbara ägde ſåsom en gammal tjänarinna, förtrogen, rådgifverſka, underhandlerska och hushållerſka rättighet, att ~~bly~~ bryta ſigillet, och denna afton kunde hon så mycket mindre motſtå ſin nyfikenhet, ſom den frikoſtiga älſkarns gunſt, låg mera henne än ſjelfva Mariana om hjertat. Sig till ſtörſta glädje hade hon funnit i Paketet ett ſtycke fin Netteldук och de nymodigaſte band för Mariana, och för ſig ſjelf ett ſtycke Kattun, hallskläden och en liten rulle penningar. Med hvilken benägenhet, hvilken tackſamhet påminte hon

ſig

"Huru besynnerligt!" – sade jag ~~med~~ något missnöjd – "huru besynnerligt, att alla känslor äro för er en lek"! –

Hon såg på mig så alfvarsamt, som om hon skulle såra med ögonen. "Äro de då det?" –

Just som hon sagt det, vände hon sig bort med dessa blickar, ſom blott annars kunna betyda kärlek, och högsta grad af kärlek. –

Hennes fingrar genomflögo tonerna, gjorde allehanda ſprång, och hennes röst framförde i en jollrande ton en flyktig visa. –

Våge der någon en gång en kärleksförklaring!

Den 4 December.

Det kunde icke bli på annat sätt. Ett fortfarande missnöje är blott möjligt iblanf ~~under~~ vanliga själar. Laurette förstår mig på ett sätt, som ingen annan qvinna ännu förstått mig; och aldrig var någon qvinna så långt från ſkrymteri som Laurette.

Jag tillstod för henne min bekantskap med Glanzow. Hon besinnade ſig kort och föreställde mig ganska alfvarsamt, att det var min ~~pligt~~ att åtminstone först försona mig med gubben. På hennes tillstyrkning ~~anstiftan~~ har jag gått till honom, och försäkrat honom på min ära, att ingen ting förefallit emellan mig och hans dotter, ſom han nämner det, och alldeles ſtillat honom. Laurette, ej nöjd med detta första steg, fordrar ännu ett annat, som kostar mig mer att öfvervinna ~~öfvervinning~~. Jag skall också försona mig med dottern. – Och kört forut omtalte hon händelsevis, att just denna flicka hade vedergällt henne med otacksamhet för åtskilliga vänſkaps tjenster! – St. Julien! Känner du nu denna Laurette?

Den

förstod hvarandra. ~~Den~~

sådan natt, att du ej kan uppväcka någon, så genomläs vid en ledig stund dessa blad, ſom jag här medſänder likaså inkorrekta, ſom jag för några dagar sen ſkref dem.

Bilaga.

Om qvinnans ſinnesart och tänkesätt.

Qvinnor fatta allting lätt och skonande, och vilja ſjelfva, åfven i deras bedömmande ~~omdömet~~, blifva så fattade. Detta glömma filosoferna hvilka tala om qvinnor i en ton, som om de skulle lemna ett bihang till Linnés Natursystem.

Själen, tro andra filosofer enligt ſin ſekt ~~efter ſit fätt~~, äger ingen ſlägt; följaktligen är det uppfostran, fördommar och ſeder, som göra qvinnan olik mannen. Den som betänker, att filosoferna åfven påſtått, att alla mennisko-hufvuden voro vid födſeln, så lika hvarandra innuti, som två droppar vatten utanpå, den lärer ej göra ſig besvär med, att bevisa sådant folk, att utaf svart och hvitt icke blir något rödt.

Hvad, som enligt qvinnornas natur, öfverallt utmärker dem och hvars brist mer vanställer dem än till och med många laster, är en hemlighetsfull ſubtilitet, ſom man ~~med~~ kallar med olika namn än vekhet, än finhet och än ömhet, allt efter sättet på hvilket den yttrar sig.

Vekt kallas det, ſom vid tryckning blott ger ett ſvagt

och

Jag ville alldeles icke besöka fröken Glanzow. "Ni måste nödvändigt!" sade Laurette; och jag gick dit. Jag trodde mig hafva valt ratt noga det ögonblicket, då jag ej ſkulle träffa den olyckliga Fredrika ensam. Och fadern, som jag fann hos henne, måtte en ond ande ingifvit att lemna mig allena med sin dotter.

Ännu är jag rörd af denna tete a tete. Utan förebråelse utan bitterhet förödmjukade den olyckliga flickan sig för mig, talade ſtilla och ömt om förflutna tider, och ej ett ord om liden orätt. Jag kunde ej finna några ſvar som hade afseende på förra tider. Jag sökte att ömt smickra henne, talade allehanda om lycka och att vara lycklig, och att det ſkulle glädja mig om hon blef så lycklig, som hon förtjente.

Tårar fyllde hennes ögon. Hennes hand ſom jag ſakta fattade drog ſig darrande ur min — "Förtjena? — lycklig?" — ſtammade hon. "Men, fortfor hon häftigt och edelt, men jag hoppas att ännu en gång förtjena er aktning.

Med en feberaktig spänning frampressade hon dessa orden, och gick haſtigt, utan att se på mig och utan att vidare ſäga ett ord, ut genom en ſidodörr, genom hvilken hennes far snart derpå inkom i salen.

Jag kan ej säga dig, huru mycket denna flickans öde ſmärtar mig, när nu uppför sig så. Jag bortgaf halfva min förmögenhet, om hon dermed vore hulpen. ~~men~~, Gode Gud, hur kan jag hjelpa henne. Laurette rådde mig, att då och då gå dit och vid alla tillfällen ömt behandla

den

väntade Mariana, ſin ſköna ~~fr~~ Matmor, hvilken i dag förtjuste Publicum i efterpjecen, klädd ſåſom ung officer, med ſtörre otålighet, än annars, då hon blott hade att framſätta en måttlig nattvard; ty denna gången ſkulle hon öfverraſkas med ett pakett, hvilket Norberg, en ung rik Köpman, hade ſkickadt med poſtvagnen, för att visa, det han äfven frånvarande tänkte på ſin älſkade.

Barbara ägde ſåſom en gammal tjänarinna, förtrogen, rådgifverſka, underhandlerſka och hushållerſka rättighet, att ~~bly~~ bryta ſigillet, och denna afton kunde hon ſå mycket mindre motſtå ſin nyfikenhet, ſom den frikoſtiga älſkarns gunſt, låg mera henne än ſjelfva Mariana om hjerta~~tt~~. Sig till ſtörſta glädje hade hon funnit i Paketet ett ſtycke fin Netteldук och de nymodigaſte band för Mariana, och för sig ſjelf ett ſtycke Kattun, hallskläden och en liten rulle penningar. Med hvilken benägenhet, hvilken tackſamhet påminte hon

ſig

12

Guntram
Bolbgrafoſ
en korp, ſom
adel.
Korpen. diteran
blott namn,
ockſå kan d
titeln, ~~ty~~
Guntram: Ja
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
Härmed upp
Guntram. Ne
helſt i Londo
Korpen. I cont
jer ~~[illegible]~~
i Tyſkland, o
affattar af ha
Guntram. Har
lands knektar
och marmer un
Lappri. Ro'va
Korpen. diden
tid har fath
Guntram. Det ho
Korpen. ~~huru~~ di
r begåfvad ~~med~~
Guntram. – begåf
Korpen. diteran
Guntram. – ſlags.
Korpen. ~~[illegible]~~ di
förſtånd och ho
Guntram. reſand
~~och korpen be~~
bådas händerne
ram för honom
nen gåd angår
Korpen. Den ka
dig ned.

90

den olyckliga lidande, men att undvika en tete a tete till med henne. Jag tycker att detta är likaså menskligt ſom förnuftig

Den 14 December.

Ack! Jag är icke mer hvad jag var för fyra veckor sen. Detta är det enda, ſom jag ſäkert vet, under denna börda af ovisſheter hvaraf jag tryckes.

Hela timmarna ſitter jag enſam, tänker och fantasera, och uppſtänker och uppfantaſerar ingenting. Jag känner mig ſå nedslagen ſå ſunken; och likväl kan jag ej tvifla ~~det~~ på, att jag ſkulle i ett ögonblick känna mig ſå ſtark ſom en hjelte, om — — Det är detta farliga Om, ſom jag ej bör förſtå.

Jag har läſt, arbete ſkall vara bäſta läkemedlet i viſſa ſjukdomar. Jag ſätter mig ned att arbeta, uppſtaplar böcker på böcker, vräker papper på papper. Hvad uträttar jag dermed. En äckel öfverraskar mig vid alla döda göromål. Och ~~ändå~~ likväl får jag tillſammans ſom om marken ſönk under mig, när jag tänker på, att mitt högſt tråkiga ämbetsförrättning är ſlut innom få veckor, och att jag då måſte tillbaka till armén.

Vore Laurette i viſſa fall endaſt litet annorlunda, då vore hon en qvinna för mig, då vore jag bärgad för alltid. Jag tillſtår det för mig ſjelf, men ganska hemligt, och ilar att hemta luft — hvart? — i hennes hus. Blott i hennes närvaro mår jag väl. Det är ſäkert och blir ſäkert. Derutaf må följa hvad ſom helſt.

Men det måſte blifva annorlunda än det är, och ſnart. Det gifvas minuter, vansinniga minuter, då jag ville omfatta hela verlden med min arm och förkroſſa allt ſom har lif.

---

natur forstod hvarandra. Den ~~den~~ du
sådan natt, att du ej kan uppväcka någon, så genomläs vid en ledig ſtund dessa blad, ſom jag här medſänder likaſå inkorrekta, ſom jag för några dagar ſen ſkref dem.

Bilaga.

Om qvinnans ſinnesart och tänkesätt.

Qvinnor fatta allting lätt och ſkonande, och vilja ſjelfva, äfven ~~omdömet~~ i deras bedömmande, blifva ſå fattade. Detta glömma filosoferna hvilka tala om qvinnor i en ton, ſom om de ſkulle lemna ett bihang till Linnés Natursystem.

Själen, tro andra filosofer enligt ſin ſekt ~~efter~~ ~~[illegible]~~, äger ingen ſlägt; följaktligen är det uppfoſtran, fördommar och ſeder, ſom göra qvinnan olik mannen. Den ſom betänker, att filosoferna äfven påſtått, att alla menniſko-hufvuden voro vid födſeln, ſå lika hvarandra innuti, ſom två droppar vatten utanpå, den lärer ej göra ſig beſvär med, att bevisa ſådant folk, att utaf svart och hvitt icke blir något rödt.

Hvad, ſom enligt qvinnornas natur, öfverallt utmärker dem och hvars briſt mer vanſtäller dem än till och med många laſter, är en hemlighetsfull ſubtilitet, ſom man ~~med~~ kallar med olika namn än vekhet, än finhet och än ömhet, allt efter ſättet på hvilket den yttrar ſig.

Vekt kallas det, ſom vid tryckning blott ger ett ſvagt
och

---

23. G
Jag älskar henn
ſig ſjelf? Jag
denna kärlek ~~[illegible]~~
ſto det ut, til
lit ur den
Och Lauret
nnan. Så ed
ut för mig.
ej funnit ~~Va~~
Men likväl
Hvad ſo
ſenska Husar
henne dansa,
med möter
fri, ſom hade
ven vara fris
denne Husarn
du älska. Och
let ſtå sadla
Det var ej he
med öfverlägg
är bedårad
det vet jag
att jag vet d
min god vän
är en ung

väntade Mari
tjuste Publi
med ſtörre
fatta en mått
ſkar med ett p
med poſtvagne
tänkte på p
Barbara äga
underhandler
och denna a
fikenhet, ſ
ne än ſjelf
hade hon
de nymodi
ſtycke Katt
Med hvilk

ndvika en tete a tete till med
är likaſå menskligt ſom förnuftig

Den 14 December.

jag var för fyra veckor ſen. Detta
der denna börda af ovisſheter hvarag

ensam, tänker och fantasera, och
n ting. Jag känner mig ſå nedsla-
jag ej tvifla ~~det~~ på, att jag ſkulle
tark ſom en hjelte, om – – Det
förſtå.
ra bäſta lekemedlet i viſſa ſjuk-
beta, uppſtaplar böcker på böcker,
d uträttar jag ~~dermed~~. En äckel
nål. Och ~~ända~~ likväl får jag till ſam-
nig, när jag tänker på att mitt
ſlut innom få veckor, och att

endaſt litet annorlunda, då vore
jag bärgad för alltid. Jag
anska hemligt, och ilar
hennes hus. Blott i hennes
säkert och blir ſäkert.
helſt.
annorlunda än det är, och
vansinniga minuter, då
en med min arm och
b.

väika någon, ſå genomläs
ſom jag här medſänder
några dagar ſen ſkref dem.

t och tänkeſätt.

konande, och vilja ſjelfva, äfven
glömma filoſoferna hvilka tala
ſkulle lemna ett bihang till
~~ſitt ſatt~~ ſin ſekt, äger ingen ſlägt; föl-
nnmar och ſeder, ſom göra gvi-
nker, att filoſoferna äfven på
ro vid födſeln, ſå lika hvaran-
uttänjda, den lärer ej göra
olk, att utaf ſvart och hvitt ic-
atur, öfverallt utmärker dem
n än till och med många la-
et, ſom man ~~med~~ kallar med
och än ömhet, allt efter ſättet
yckning blott ger ett ſvagt
och

---

23. Grefve Donamar till St. Julien.

Berlin d. 18 October.

Jag älskar henne! Hvartill gagnar det, att ſpela en komedi med ſig ſjelf? Jag älskar henne, och inſer jag ej ſtrax, hvartut det vill med denna kärlek ~~itt~~, ſå känner jag att någonſtädes måſte det ut, till höger till vänſter eller helt och ohåblit ur den tråkiga tillvarelſen.

Och Laurette – älskar icke mig ſå litet ſom någon annan. Så edel och fri är hon att hon tillſtår det rent ut för mig. Väl ſade hon äfven nyligen att hon ännu ej funnit ~~hon~~ en man ſom hon kunde älska. Men likväl är jag ej denna man.

Hvad ſom förefaller mig underligt, är, att den Zietenska Huſar Officern, med hvilken jag en gång ſåg henne danſa, går ofta ut och in i hennes hus, till och med möter mig på trappan, och likväl är hon ſå fri, ſom hade ingen varit der. St. Julien! Jag vill äfven vara fri. Jag vill fråga henne rätt fram, och icke denne Huſarn är den mannen, ſom hon händelſevis kunde älska. Och rodnar hon, ſå ſkola mina häſtar i det follet ſtå ſadlade.

Den 19 December.

Det var ej heller det. Man kan icke en gång låta ~~för~~ med öfverläggning ſadla och afſadla ſina häſtar, när man är bedårad af en ſådan der Laurette. Ty bedårad är jag; det vet jag rätt väl. Men blef jag klokare derigenom att jag vet det? Laurette beſkrattade mig öfverljudt med min godtrogna fråga. Huſarn, ſom jag ville ge rum, är en ung man, ſom hon rätt gerna ſer, men ſom

innom

---

väntade Mariana, ſin ſköna ~~fr~~ Matmor, hvilken i dag förtjuſte Publicum i efterpjecen, klädd ſåſom ung officer, med ſtörre otålighet, än annars, då hon blott hade att framſätta en måttlig nattvard; ty denna gången ſkulle hon öfverraſkas med ett paket, hvilket Norberg, en ung rik köpman, hade ſkickadt med poſtvagnen, för att viſa, det han äfven frånvarande tänkte på ſin älſkade.

Barbara ägde ſåſom en gammal tjänarinna, förtrogen, rådgifverſka, underhandlerſka och hushållerſka rättighet, att ~~bry~~ bryta ſigillet, och denna afton kunde hon ſå mycket mindre motſtå ſin nyfikenhet, ſom den frikoſtiga älſkarns gunſt, låg mera henne än ſjelfva Mariana om hjerta~~tt~~. Sig till ſtörſta glädje hade hon funnit i Paketet ett ſtycke fin Netteldук och de nymodigaſte band för Mariana, och för ſig ſjelf ett ſtycke Kattun, hallskläden och en liten rulle penningar. Med hvilken benägenhet, hvilken tackſamhet påminte hon

ſig

Guntram ~~fa~~
Wolbgrafoſe
en korp i ſom
axel.
Korpen dikteran
blott namn,
ocksåkan d
titeln, ~~ty~~
Guntram. Jag
~~Bibeln~~
Korpen. Godt.
Härmed uppe
Guntram. Ne
helst i Londo
Korpen. I conti
gen ~~[illegible]~~
i Tyskland, o
affattar affär
Guntram. Han
lands knektar
och marmor un
happre. Nå, vä
Korpen. dikten
tid har fatt
Guntram. Det ha
Korpen ~~hvi~~ di
begåfvad ~~med~~
Guntram.– begåf
Korpen. dikteran
Guntram.– ſlags.
Korpen. ~~ack~~ di
förstånd och ho
Guntram. reſande
~~och korpen be~~
bådas händerne
framför honom
ren hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

---

innom få veckor afreser till armén. Det första ſade hon äfven så lugnt ſom det ſista.

Nu är jag stackars fånge inklämd innom mina brännande känslor och hennes likgillighet, kommer icke fram men ocksåej heller tillbaka, blygs att för henne bekänna mitt tillstånd och ligger likväl i tankarne vid hennes fötter.

Den 21. December.

Anfäkte– Mörkrets Dämon den italienska sång och muſi hvarmed hon binder mina ſinnen och plågar mitt hjerta.

Denna middag infann jag mig åter hos henne, innan jag tänkte derpå, blef muntrare med henne, ända des stilla, och önskade mig icke ega mera, än hvad jag hade, icke ~~xx~~ icke ~~njuta~~ ~~mera~~ ingen ting mera än hvad jag såg, hvad njöt hennes ſväfvande ſteg, hennes ~~vändnin~~ hennes sätt att ſtå upp, att vända ſig, att nicka och ~~att~~ niga. En flink Iris, af hvilken hon uppaſsades, ſprang oupphörligt ut och in, frågade, ſtällde i ordning, bragte än det än det, och hindrade derigenom, utan att veta det, utbrottet af mina rasande känslor. Vand och konstiga blommor utſöktes till ~~dagens~~ prydnad för dagen, och soldaten Donamar hade ſin röſt vid valet.

„Ni är i dag så öm, kära Donamar!" ſade Laurette, då vi voro ett ögonblick allena, och hennes ton var ömmare än min~~a~~ känsla.

Vi ſtodo bredvid hvarandra, med ryggen mot fönstret. Min högra arm låg utſträckt på kanten af fönsterkarmen och hon ſtödde ſig deremot. Juſt ſom hon ſade

Kära

---

natur, förstås hvarandra. ~~Den~~ den de äro ſ
sådan natt, att du ej kan uppväcka någon, så genomläs vid en ledig stund dessa blad, ſom jag här medſänder likaså inkorrekta, ſom jag för några dagar sen ſkref dem.

Bilaga.

Om qvinnans ſinnesart och tänkesätt.

Qvinnor fatta allting lätt och skonande, och vilja ſjelfva, äfven idéras bedömmande ~~omdömet~~, blifva så fattade. Detta glömma filosoferna hvilka tala om qvinnor i en ton, som om de skulle lemna ett bihang till Linnés Natursystem.

Själen, tro andra filosofer enligt ſin ſekt ~~efter~~ ~~ſitt ſätt~~, äger ingen ſlägt; följaktligen är det uppfostran, fördommar och ſeder, som göra qvinnan olik mannen. Den som betänker, att filosoferna äfven påſtått, att alla mennisko-hufvuden voro vid födſeln, så lika hvarandra innuti, som två droppar vatten utanpå, den lärer ej göra ſig beſvär med, att bevisa sådant folk, att utaf svart och hvitt icke blir något rödt.

Hvad, som enligt qvinnornas natur, öfverallt utmärker dem och hvars brist mer vanställer dem än till och med många laster, är en hemlighetsfull ſubtilitet, ſom man ~~med~~ kallar med olika namn än vekhet, än finhet och än ömhet, allt efter sättet på hvilket den yttrar sig.

Vekt kallas det, ſom vid tryckning blott ger ett ſvagt

och

„ra Donamar"
röde hennes v
ſväfvade ej en
gjorde.
Anna aldrig
opade jag. An
ette! Om N
Om Ni blott
„Hvad är j
jag; och Ni, är
– „Mer! mer! ro
mera för Er.. Ni
i qvinna, ſom
Ord~~a~~ fatta
lägge armarne
om sig lös. stod
I det f
nor från Orang

Jag ville n
ſlutat mitt f
I går sa
kunde anses f
ſprattla, arme
Den olycksalig
min själ, att
att återk o

Denna gruflig
skrifva, hvar

väntade Mari
tjuste Publi
med ſtörre o
fatta en mått
ſkaf med ett p
med poſtvagne
tänkte på p
Barbara äga
underhandlin
och denna a
fikenhet, ſ
ne än sjelf
hade hon
de nymod
ſtycke Katt
Med hvilk

till armén. Det första sade
ſista.
inklämd innom mina bra
kgillighet, kommer icke fram
blygs att för henne bekan
r likväl i tankarne

Den 21. December

den italienska sång och muſi
innen och plågar mitt hjerta
jag mig åter hos henne,
f muntrare med henne, änta
ike ~~mera~~ ägar mera, än hvad jag
ra ingen ting mera än
es ſväfvande ſteg, henne
yn att vända ſig, att nicka
hvilken hon uppaſsades,
frågade, ſtällde i ordning
hindrade derigenom, utan
ina raſande känslor.
utſöktes till ~~dagens~~ prydnad
nar hade ſin röſt vid valet.
Donamar!" ſade Laurette,
a, och hennes ton var

a, med ryggen mot fönstret.
på kanten af fönster-
remod. Juſt ſom hon ſade

kära

---

gen af alla
vaka, någon, så genomläs
ſom jag här medſänder
några dagar sen ſkref dem.

t och tänkesätt.

skonande, och vilja ſjelfva, äfven
lömma filoſoferna hvilka tala
skulle lemna ett bihang till
~~ſättsatt~~ ſin ſekt, äger ingen ſlägt; föl-
nnar och ſeder, ſom göra qvin-
nker, att filoſoferna äfven på
ro vid födſeln, så lika hvaran-
uttänglö, den lärer ej göra
olk, att utaf ſvart och hvitt ie-

atur, öfverallt utmärker dem
n än till och med många la-
et, ſom man ~~med~~ kallar med
och än ömhet, allt efter ſättet

yckning blott ger ett ſvagt
och

---

ra Donamar"! kaſtade jag min vänstra hand mot henne; och
rde henne vita hand upp till mina läppar. Hander
räfvade ej emot, — och — jag viſste ej mera hvad jag
orde.—
Ännu aldrig hade jag så kysst hennes hand.— Laurette"
opade jag.— Ännu aldrig hade jag så kallat henne. Lau-
ette! Om Ni blott förstode hvad Ni icke kan känna;
Om Ni blott gissade hvad Ni är för mig!
"Hvad är jag då?" sade hon förundrad.— Er vän, tror
jag; och Ni är, tror jag min."
— "Mer! mer! ropade jag. Jag kan ej lefva längre om jag ej är
era för Er.. Ni är den utomordentligaste den älskansvärda-
e qvinna, ſom mina ögon sett.—
Orden fattades mig. Omfattande den himmelska med
ägge armarne ville jag nedfalla för henne; men då slet
on sig lös. stod med ett språng för klaveret och begynte ſjunga.
I det ſamma kom kammarpigan med friska blom-
mor från Orangeriet utbredde dem och — jag recommerade mig.—

Den 24 December.

Jag ville resa bort, ville vara starkare än jag är, och
lutar mitt företag ſom jag börjar det.
I går sade jag mig sjelf med en känsla, hvilken
kunde anses ſom ett ſtraff för en mördare: hon låter dig
sprattla, arme drömmare, sprattla som en fisk på kroken.
Den olycksaligaste bland alla tankar sög sig så faſt vid
min ſjäl, att jag måste rida min häst halfdöd för
att återkomma till mig sjelf.

Om Afton

Denna gräsliga tanke är der åter, Jag måste skrifva,
skrifva, hvad som sönder-marterar mig

---

väntade Mariana, ſin ſköna ~~f~~ Matmor, hvilken i dag för-
tjuste Publicum i efterpjecen, klädd ſåsom ung officer,
med ſtörre otålighet, än annars, då hon blott hade att fram-
fatta en måttlig nattvard; ty denna gången ſkulle hon öfverra-
ſkas med ett pakett, hvilket Norberg, en ung rik köpman, hade ſkickadt
med poſtvagnen, för att visa, det han äfven frånvarande
tänkte på ſin älſkade.—
Barbara ägde ſåsom en gammal tjänarinna, förtrogen, rådgifverſka,
underhandlerſka och hushållerſka rättighet, att ~~bly~~ bryta ſigillet,
och denna afton kunde hon få mycket mindre motſtå ſin ny-
fikenhet, ſom den frikoſtiga älſkarns gunſt, låg mera hen-
ne än ſjelfva Mariana om hjertat. Sig till ſtörſta glädje
hade hon funnit i Paketet ett ſtycke fin Netteldux och
de nymodigaſte band för Mariana, och för ſig ſjelf ett
ſtycke Kattun, hallskläden och en liten rulle penningar.—
Med hvilken benägenhet, hvilken tackſamhet påminte hon

ſig

12

Gundram fa
Wolbgrafsfy
en korp, som
axel.
Korpen diteran
blott namn,
också kan d
titeln, ~~ty~~
Gundram: Jag
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
Härmed uppr
Gundram. Ne
helst i Londo
Korpen. I cont
jen ~~[illegible]~~
i Tyskland, oc
affattar af han
Gundram. Han
lands knektar
4 marker un
happre. Nå, va
Korpen. diteran
Tid har fatt
Gundram. Det ha
Korpen ~~huru~~ die
r begåfvad ~~med~~
Gundram. begåf
Korpen. diteran
Gundram. Slagr
Korpen. ~~vis~~ die
förstånd och ho
Gundram. resan
~~[illegible]~~
hådas händerne
Gundram för honom
Korpen hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

94

Jag är en föraktlig slaf; slamrar med mina kädjor till en glädjemusik för min herrskarinna. Jag är en öfvertrogen afgudatjenare, uppoffrar morgon af mitt på en gudomlighets altare hvilken skrattar öfvertygadt åt mina böner. Jag är en qvinna, ty jag gråter raseriets tårar, emedan en qvinna förbittrat mig. O! jag är ~~ä~~ sjunken djupare än en tyranns tjenare. Och jag kallade mig i mitt hjerta frihetens utvalde.

I morgon är dagen, då det beror af mig, och jag vill vara fri eller lifegen. Mitt ärende är slut. Min timma slår. Om jag ej med den kurir, som afgår i morgon föreger hos min General en sjukdom, som uppehåller mig här och utber mig ännu en månads permission, så ~~kan~~ straffas ~~nar~~ jag ~~under~~ af krigsrättens som en arm syndare. Förstår jag den vinken? Ödet, som vill rädda den fångne, förer honom med egen hand till den öppnade porten. Och jag sölar och går icke?

Fri kan jag blifva. Men äfven lycklig? Lycklig, der Laurette ej är? Ack! blott den luft i hvilken hennes ~~[illegible]~~ anda svafvar, är en lifvande luft för mitt bröst. Der hon är, der är min själ. Blott i hennes öga är lycka, himmel och allt. Och jag skulle fly för den enda hvilopunkten för mina tankar? skulle söka, hvad ~~jag~~ ingenstädes ~~k~~ utan Laurette kan finna? Hvad förlorar jag då om jag blir qvar? Om jag skall sjunka, är det ej lika mycket hvar jag stupar?

Ännu begriper jag mig sjelf ungefär så, som en drucken, hvilken vet hvad han gör och likväl fortfar att dricka. Om jag blott en gång kunde bemanna mig sjelf; det skall blifva annorlunda med mig, om jag blott först är åter fri.

[illegible] blifva borta, som jag
likaså inkorrekta, som jag för några dagar sen skref dem.

Bilaga.

Om qvinnans sinnesart och tänkesätt.

Qvinnor fatta allting lätt och skonande, och vilja sjelfva, äfven i deras bedömmande ~~omdömet~~, blifva så fattade. Detta glömma filosoferna hvilka tala om qvinnor i en ton, som om de skulle lemna ett bihang till Linnés Natursystem.

Själen, tro andra filosofer ~~efter~~ enligt ~~sitt satt~~ sin sekt, äger ingen slägt; följakteligen är det uppfostran, fördommar och seder, som göra qvinnan olik mannen. Den som betänker, att filosoferna äfven påstått, att alla mennisko-hufvuden voro vid födseln, så lika hvarandra innuti, som två droppar vatten utanpå, den lärer ej göra sig besvär med, att bevisa sådant folk, att utaf svart och hvitt icke blir något rödt.

Hvad, som enligt qvinnornas natur, öfverallt utmärker dem och hvars brist mer vanställer dem än till och med många laster, är en hemlighetsfull subtilitet, som man ~~med~~ kallar med olika namn än *vekhet*, än *finhet* och än *ömhet*, allt efter sättet på hvilket den yttrar sig.

Vekt kallas det, som vid tryckning blott ger ett svagt

och

---

n huru? om
ikar mig – mig
iktad susande
van känd i
jag sittande fal
nskande dit,
ennes kylande
Jag kund
a blifva hvå
lar kring alla
blott sin egen
nighet, som endas
sammanstämm
Och om hon
öfver till mig
och försigtig
begynnte att
tade för alla
hennes kärle
det är möjlig
Nej, jag
förbunden och
i en aning,
mig i detta.
Ännu
hvad jag skrifv
ej tänkte,
de jag ej ta
kunde jag vi
Gud vare
Generalen är
part. Inno

väntade ne Man
tjuste Publi
med större
fatta en mått
skar med ett
med postvagn
tänkte på
Barbara äg
underhandle
och denna
fikenhet,
ne än sjelf
hade hon
de nymod
styke Kat
Med hvil

rar med mina hädjor till en
. Jag är en öfverbrogen afgudat
rå en gudomlighets altare
mina tårer. Jag är en qvinna
medan en qvinna förbittrat
djupare än en tyranns Gé
i mitt hjerta friheten.

let berör af mig, ack jag
nitt ärende är slut. Min
kurirn, som afgår i morgon
kdom, som uppehåller mig
månads permission, så ~~kan~~ straffas
en arm syndare. Förstår
vill rädda den fångne,
till den öppnade porten.

äfven lycklig? Lycklig, der
den luft i hvilken hennes
nde luft för mitt bröst.
Blott i hennes öga är
jag skulle fly för den
tankar? skulle söka,
Laurette kan finna?
blir qvar? Om jag skall
hvar jag stupar?
elf ungefär så som en
gör och likväl fortfar
g kunde bemanna mig-
ända med mig, om jag

som jag
några dagar sen skref dem.

t och tänkesätt.

skonande, och vilja sjelfva, äfven
glömma filosoferna hvilka tala
skulle lemna ett bihang till
t sin sekt ~~slatt~~, äger ingen slägt; följ-
mmar och seder som göra qvin-
nker, att filosoferna äfven på
ro vid födseln, så lika hvaran-
utanpå, den lärer ej göra
tolk, att utaf svart och hvitt ic-
atur, öfverallt utmärker dem
n än till och med många la-
let, som man ~~med~~ kallar med
och än ömhet, allt efter sättet
yckning blott ger ett svagt
och

---

n hårw? om jag nu blir qvar och Laurette lär älska
kar mig — mig! Jag svindlar neder. Mina tankar bortdö. —
ktra susande aning och fläckt — icke okänd för min själ!
an känd i den obeskrifveliga slumrande känsla, då
ag sittande ~~nära~~ tätt bredvid henne, icke vidrörande henne, icke
nskande dit, blott lyssnande till hennes hviskning insög
ennes kylande anda!"

Jag kunde blifva hvad hon är, och hon skulle ej kun-
na blifva hvad jag är. Skuter ej sympatiens sol sina strå-
lar kring alla sidor? Ett hjerta som Laurettes förslöjar
blott sin egen herrlighet, när det visar verldens lättsin-
nighet, som endast värderar ~~lätt~~ den. Der så många toner
sammanstämma, der måste, måste allt vara harmoni.
Och om hon på lättsinnighetens blomsterväg smög sig lätt
öfver till mig, utletade försigtig mina tankar och önskningar
och försigtig billigade, trodde och förtrodde; om hon då
begynte att belöna hvad jag måste förtjena då jag plik-
tade för alla dem, som förmodeligen hittintills bedrogo
hennes kärlek; om hon så, förvärfvad, blefve min — ja!
det är möjligt och jag vill bort.

Nej, jag blir qvar. Laurette! Laurette. Innerligt och evigt
förbunden och ~~förenad~~ med dig — O du, låt mig känna det
i en aning, och utan ~~xxx~~ ett ord utan en fråga nedstörta
mig i detta glödande djup.

Midnatten.

Ännu är här, men just icke länge. Jag här åter läst
hvad jag skrifvit, och det upprör mig. En sak, på hvilken jag
ej tänkte, min militäriska ära kallar mig. Och derpå kun-
de jag ej tänka? Jag skulle ljuga före en sjukdom? Det
kunde jag vilja? Hvad jag är för en elendig menniska!
Gud vare lof att jag åter känner det! Brefvet till
Generalen är skrifvit och afgår med en stafett. Jag följer
snart. Innom få dagar är jag hos dig.

e, om ej vagnen hördes rassla. Hon
väntade Mariana, sin sköna ~~fr~~ Matmor, hvilken i dag för-
tjuste Publicum i efterpjecen, klädd såsom ung officer,
med större otålighet, än annars, då hon blott hade att fram-
sätta en måttlig nattvard; ty denna gången skulle hon öfverra-
ska med ett pakett, hvilket Norberg, en ung rik köpman, hade skickadt
med postvagnen, för att visa, det han äfven frånvarande
tänkte på sin älskade.

Barbara ägde såsom en gammal tjänarinna, förtrogen, rådgifverska,
underhandlerska och hushållerska rättighet, att ~~bry~~ bryta sigillet,
och denna afton kunde hon så mycket mindre motstå sin ny-
fikenhet, som den frikostiga älskarns gunst, låg mera hen-
ne än sjelfva Mariana om hjertat. Sig till största glädje
hade hon funnit i Paketet ett stycke fin Nettelduk och
de nymodigaste band för Mariana, och för sig sjelf ett
stycke Kattun, hallskläden och en liten rulle penningar.
Med hvilken benägenhet, hvilken tacksamhet påminte hon

sig

12

Guntram fa
Bolbg rafofly
en korp, ſom
aal.
Korpen diteran
ditt namn,
ockſå kan d
kitiln, ~~ty~~
Guntram: Ja
~~Bildlann~~
Korpen. Godt.
Härmed uppr
Guntram. Ne
helst i Londo
Korpen. I conti
gen ~~[illegible]~~
i Tyſkland, o
affattar afſa
Guntram. Han
lands knektar
och mariner un
lappre. Nå, vä
Korpen. diten
tid har ſatt
Guntram. Det ſ
Korpen ~~hur~~ de
begåfvad ~~med~~
untram. begåf
rpen. dilteran
ntram. ſlags.
orpen. ~~vis~~ de
förſtånd och ho
untram. reſand
~~och korpen [illegible]~~
bådas händerne
ram för honom
pen hvad angår
Korpen. Du ka
dig ned.

Egentligen är jag nu ej värd mycket, men jag vill inbila mig, att jag är värd något.

XXIV. St. Julien till Donamar.

Bauzen, d. 19 December

Älskade Donamar, tiden ~~att~~ [illegible] till din kommission uträttande och följakteligen din permission löper till ända. Du har vid Armén qvarlemnat en vän som nu förſtt helt och hållit ſinnet, att han ej kan umbära dig Donamar! Jag beder dig vid den vänskap du ſvurit mig, blif ej längre ſkild från mig, än till deſs ditt göromål är slutadt. Hvad jag har att anförtro dig, kan ej uträttas genom ett bref. Jag måſte återse dig.

Jag vore redan hos dig, om mina lekare och chirurge ville tillåta mig en resa. Men mina sår, ſom voro näſtan alldeles läkta, hafva genom en tillfällighet åter förvärrats. Jag vågar ej röra mig från stället; och alla mina tankar äro hos dig.

Är du lycklig, när du emottar detta bref, så förlåt din vän hans bekännelſe, att han lider näſtan mera än han kan uthärda, och att för honom är ingen tillfriskn möjlig, innan han återsett dig. Men är du åter olycklig ſom du var när ditt ſiſta bref afgick till mig, så hoppas ej längre på en ofäll lycka, och ſök tröſt, ſom åtminstone ingen ånger skall förgifta, i din väns armar.

XXV. Laurette v. Wallenstedt till Donamar.

Biljet.

Den 25 December.

Grefve Donamar, den samme, ſom i förgår talte så högtidlig om mer än vänskap, har i går afton genom sitt uppsåtliga uteblifvande förderfvat ett oſkylldigt nöje.

Jag

---

likaså inkorrekta, ſom jag för några dagar sen ſkref dem.

Bilaga.

Om qvinnans ſinnesart och tänkesätt.

Qvinnor fatta allting lätt och skonande, och vilja ſjelfva, äfven i deras bedömmande ~~omdömet~~, blifva så fattade. Detta glömma filosoferna hvilka tala om qvinnor i en ton, som om de skulle lemna ett bihang till Linnés Natursystem.

Själen, tro andra filosofer enligt ſin ſekt ~~efter sitt sätt~~, äger ingen ſlägt; följakteligen är det uppfoſtran, fördommar och ſeder, som göra qvinnan olik mannen. Den som betänker, att filosoferna äfven påſtått, att alla mennisko-hufvuden voro vid födſeln, så lika hvarandra innuti, som två droppar vatten utanpå, den låter ej göra ſig beſvär med, att bevisa sådant folk, att utaf svart och hvitt icke blir något rödt.

Hvad, som enligt qvinnornas natur, öfverallt utmärker dem och hvars briſt mer vanställer dem än till och med många laſter, är en hemlighetsfull ſubtilitet, ſom man ~~med~~ kallar med olika namn än vekhet, än finhet och än ömhet, allt efter ſättet på hvilket den yttrar sig.

Vekt kallas det, ſom vid tryckning blott ger ett ſvagt

och

---

jag hade emn
ett någon vän
en afton då
Christenheten
medan jag så
— det är blo

X

Hon är min! V
uppſlukande t
är min! Hon
ur, är jag me
till kropp o
henne, och ser
på jorden en
är annan fo
het och ne
Bortrera
ville jag lik
lyckligt, vet
jag bort gen
Jag vill
åtskads.

Annu är
genom hvilken
ſlumrande
njutning; till
ſom var för
de ſkäſta me
ren.

---

väntade ~~Mar~~
tjuste Publi
med ſtörre
fatta en måt
ſkar med ett
med poſtvagn
tänkte på
Barbara äg
underhandle
och denna
fikenhet,
ne än ſjelf
hade hon
de nymod
ſtycke Kät
Med hvil

rd mycket, men jag vill inbi

namar.

Bauzen, d. 19 December

[illegible] till din kommission
din permission löper till
rlemnat en vän som nu
att han ej kan umbära dig
den vänskap du svurit
mig, än till dess ditt föro-
att anförtro dig, kan ej
måste återse dig.
m mina läkare och chirurge
Men mina sår, som voro na
enom en tillfällighet åter
mig från stället; och alla

tar detta bref, så förlåt din
lider nästan mera än
honom är ingen tillfriskn
. Men är du åter olyckl
bref afgick till mig, så hop
ickar, och sök tröst, som
kall förgifta, i din vän.

llenstedt till Donamar.

Den 25 December.

m i förgår talte så högtid
går afton genom sitt
vat ett oskylldigt nöje.

Jag

---

några dagar sen skref dem.

t och tänkesätt.

skonande, och vilja sjelfva, äfven
glömma filosoferna hvilka tala
skulle lemna ett bihang till
r sin sekt, äger ingen slägt; följ-
ommar och seder, som göra grin-
nker, att filosoferna äfven på
ro vid födseln, så lika hvaran-
utanpå, den lärer ej göra
folk, att utaf svart och hvitt ic-

natur, öfverallt utmärker dem
m än till och med många la-
let, som man ~~med~~ kallar med
och än ömhet, allt efter sättet.

tryckning blott ger ett svagt

och

---

ag hade emnat honom en julklapp, hvars make jag ej gif-
it någon vän. Jag tänkte, att han skulle äfven fröjda sig
en afton då så mycken glädje är bland de bästa husvärden
i Christenheten. Jag kunde glädja honom, inbillade jag mig,
medan jag så gerna ville det; men — o männer! Männer!
— det är blott en gång om året julafton.

XXVI. Grefve Donamar till H. Julien.

on är min! Blott en enda, hela känslan af min tillvarelse uppslukande tanke lefver, rör sig och lågar i min själ: Hon är min! Hon älskar mig. O denna sanning, som jag ej begriper, är jag mera än en menniska, känner mig en gud till kropp och själ, och vet likväl utaf ingen ting utom henne, och ser på väggen på papperet på himmelen och på jorden endast hennes bild. — Men denna himmel är annan för mig. Jag kan ej finna mig i min sälighet och nedsjunker drömmande.

Vortrera ville jag? Fly detta himmelska tillvarelse? Hvad ville jag likväl egentligen? — Ach! den som ej älskar lyckligt, vet i allmänhet ingen ting. — Och nu sväfvar jag bort genom lifvet vid en engels hand.

Jag vill berätta dig — rätt nu — innom några timmar älskad.

Ännu är det för bittida, att åter besöka henne; henne genom hvilken lifvet är mig mera än en dröm, och hvarje slumrande kraft i min själ är väckt till den högsta njutning; till henne, genom hvilken jag lärde se det, som var förborgadt för mig, och är förborgadt för de flästa menniskor, den eviga skönhetens bild i naturen.

[illegible] fenstret och lyssnade, om ej vagnen hördes rassla. Hon väntade nu Mariana, sin sköna ~~fr~~ Matmor, hvilken i dag förtjuste Publicum i efterpjesen, klädd såsom ung officer, med större otålighet än annars, då hon blott hade att framsätta en måttlig nattvard; ty denna gången skulle hon öfverraska med ett pakett, hvilket Norberg, en ung rik köpman, hade skickadt med postvagnen, för att visa, det han äfven frånvarande tänkte på sin älskade.

Barbara ägde såsom en gammal tjänarinna, förtrogen, rådgifverska, underhandlerska och hushållerska rättighet, att ~~bly~~ bryta sigillet, och denna afton kunde hon så mycket mindre motstå sin nyfikenhet, som den frikostiga älskarns gunst, låg mera henne än sjelfva Mariana om hjerta~~tt~~. Sig till största glädje hade hon funnit i Paketet ett stycke fin Netteldeck och de nymodigaste band för Mariana, och för sig sjelf ett stycke Kattun, hallskläden och en liten rulle penningar. Med hvilken benägenhet, hvilken tacksamhet påminte hon

sig

Guntram fa
Dolbgrafosfy
en korp, som
arel.
Korpen diteran
blott namn,
också kan d
tiden, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~Peildolara~~
Korpen. Godt.
Härmed upp
Guntram. Ne
helst i lönd
Korpen. I cont
ju ~~[illegible]~~
i Tyskland, o
affattar afha
Guntram. Han
lands knektar
och marmor un
lappri. Nå, vä
Korpen. dit en
tid har fatt
Guntram. Det ha
Korpen ~~huru~~ di
begåfvad ~~med~~
Guntram. begåf
Korpen. ditteran
Guntram. slags.
Korpen. ~~vin~~ di
förstånd och ho
Guntram. resam
~~och korpen be~~
båda händerne
framför honom
Korpen hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

Hela verlden förekommer mig annorlunda än förr?
Jag återkommer från en spatsergång. Den bedröfliga väntan förekom mig underbart skön. Men jag måste berätta dig.

Mina betjenter hade redan befallning, att lägga mina saker i ordning till inpackningen. Länge tänkte jag, öfverlade jag, innan jag kunde utfundera, att det var anständigare att taga afsked, än att rymma sin kos. Jag skäms deröfver att jag ens kunnat tvifla och likväl så förvirrad som om jag ännu tviflade smög jag mig till den välkända trappan som en landsförvist. Darrande trädde jag i dörren. Jag blef stum då jag såg Laurette. Men hennes blick, ~~så kall och~~ ännu aldrig hittills så kall och främmande gaf mig ~~just~~ lif just genom sin köld. Hon var ganska alfvarsam, ganska stilla, gjorde få frågor och jag ~~talte~~ ~~lite~~ sade intet mycket ofrågad. Ändtligen ryckte jag det ordet ur mitt bröst, att jag skulle resa, och hon önskade mig en lycklig resa.

Der hade jag ju nu kommit ifrån hela min nöd. Arma philosofi! Jag ville just sönder trampa hela verlden, emedan det gick som jag ville och ingen qvarhöll mig.

Mina koffertar packades. Laurettes betjent återkom med min Metastasio, önskade mig ännu en gång ~~på~~ i sin frus namn, lycka på resan. Jag var som ~~jag~~ skulle jag gå till döden. Men efter en knapp fjerdedels timma återkom denna betjent som en himlens ängel till mig, med en hälsning och en trägen bön, att jag före ~~min~~ afresa blott på en fjerdedels timma behagade helsa på ~~hans~~ ~~fru~~ Hennes Nåd, emedan hon hade glömt att ~~men~~ mundtligen uppdraga mig ett ärende af vigt.

---

likaså inkorrekta, som jag för några dagar sen skref dem.

Bilaga.

Om qvinnans sinnesart och tänkesätt.

Qvinnor fatta allting lätt och skonande, och vilja sjelfva, äfven ideras bedömmande ~~omdömet~~, blifva så fattade. Detta glömma filosoferna hvilka tala om qvinnor i en ton, som om de skulle lemna ett bihang till Linnés Natursystem.

Själen, tro andra filosofer ~~efter~~ ~~sitt satt~~ enligt sin sekt, äger ingen slägt; följakteligen är det uppfostran, fördommar och seder, som göra qvinnan olik mannen. Den som betänker, att filosoferna äfven påstått att alla mennisko-hufvuden voro vid födseln, så lika hvarandra innuti, som två droppar vatten utanpå, den lärer ej göra sig besvär med, att bevisa sådant folk, att utaf svart och hvitt icke blir något rödt.

Hvad, som enligt qvinnornas natur, öfverallt utmärker dem och hvars brist mer vanställer dem än till och med många laster, är en hemlighetsfull subtilitet, som man ~~med~~ kallar med olika namn än vekhet, än finhet och än ömhet, allt efter sättet på hvilket den yttrar sig.

Vekt kallas det, som vid tryckning blott ger ett svagt

och

En glad för
spad. Jag blygd
ej. Innan j
dan sparat, jä
Jag stod
nom gisning o
ut denna na
pna koffert
ade jag mar
mitt logi; öf
uppför trappa
~~[illegible]~~ al
mar pigan, som
sprang mig i
Ack!
gen. Hennes N
"Hon måste
Kaminan
för mig, och
öppnade sig
denna anbl
Laurette låg
med ~~ta~~ utsla
på en soffa
lyfte hon
hennes ögon
"Ni vill ve
Blodet f
de kan blott
dödliga.

vântade nu Mar
tjuste. Publ
med större
fatta en måtte
skar med ett
med postvagn
tänkte på
Barbara äg
underhandl
och denna
fikenhet,
ne än sjelf
hade hon
de nymod
stycke Kat
Med hvil

ner mig annorlunda än förr
tsergång. Den bedröfliga
bärt i kön. Men jag må

n befallning, att lägga min
en. Länge tänkte jag, öfver
fendera, att det var anstä
rymma sin kos. Jag skam
tvifla och likväl så för
ade smög jag mig till den
dsförvist. Darrande trädde
g såg Laurette. Men hennes
hittills så kall och fram
sin köld. Hon var ganska
rde få frågor och jag ~~talte~~
ad. Ändtligen ryckte jag de
ulle resa, och hon — om

nit ifrån hela min nöd.
ust sönder trampa hela
jag ville och ingen qvar

etter betjent återkom med min
ang ~~på~~ i sin frus namn, lycka
ag gå till döden. Men efter
om denna betjent som en
hälsning och en trägen bön,
en fjerdedels timma beha
Nåd, emedan hon hade
ndraga mig ett ärende

några dagar sen skref dem.

t och tänkesätt.

skonande, och vilja sjelfva, äfven
glömma filosoferna hvilka tala
skulle lemna ett bihang till
t sin sekt
~~sätt~~, äger ingen slägt; följ
ommar och seder, som göra qvin
nker, att filosoferna äfven nå
ro vid födseln, så lika hvaran
uttryck, den lärer ej göra
folk, att utaf svart och hvitt ic

natur, öfverallt utmärker dem
m än till och med många la
let, som man ~~med~~ kallar med
och än ömhet, allt efter sättet

tryckning blott ger ett svagt
och

99—

En glad förskräckelse skakade alla mina lemmar. Jag ville ej
par. Jag blygdes derföre och likväl hoppades jag. Det begrep
g ej. Innan jag ännu visste, hvad jag skulle svara, hade jag
dan svarat, jag skulle komma.

Jag stod länge i en stum förvåning. Ändtligen, emedan
enom gissning och ~~[illegible]~~ öfverläggning ingen utväg stod att fin-
a ur denna natt, fann jag mig, lät ~~mitt~~ folk stå vid de
pyna koffertarne, och gick eller ~~sna~~ rättare skred, aldeles som
hade jag marscherat framför fronten emot Österrikarne, ur
mitt logi, öfver gatan in i Laurettes hus, utan att fråga,
uppför trappan, genast genom förmaket och ville utan
~~[illegible]~~ att anmäla mig gå in i Laurettes rum, då Kam-
marpigan, som var i salen, men hvilken jag aldeles icke märkt,
sprang mig i famnen.

"Ack! Hvad vill ~~Herr~~ Grefven göra? Hvart tar Grefven vä-
gen. Hennes Nåd har blifvit sjuk. Hon tar ej emot Grefven!—

"Hon måste ta emot mig." sade jag.

Kammar~~jungfrun~~pigan sprang in och slog igen dörren mitt
för mig, och jag hade likväl ej hjerta ~~mod~~ att följa henne. Men dörren
öppnade sig åter i ögonblicket. och — jag skall minnas
denna anblick, när döden upplöser min sista känsla —
Laurette låg, klädd i en negligé men ganska anständigt,
med ~~ta~~ utslagit ~~ea~~ hår och ena handen under hufvudet,
på en soffa mitt emot dörren. Då jag inträdde, upp-
lyfte hon sig matt. En smältande ömhet glänste ur
henne ögon och jag — stod stum.

"Ni vill verkligen resa?" sade hon sakta, och satt sig opp.

Blodet störtade till mitt hjerta. Så himmelskt lidan-
de kan blott en engel se ut, då han tänker på de arma
dödliga.

fenstret och lyssnade, om ej vagnen hördes rassla. Hon
väntade nu Mariana, sin sköna ~~fr~~ Matmor, hvilken i dag för-
tjuste Publicum i efterpjecen, klädd såsom ung officer,
med större otålighet, än annars, då hon blott hade att fram-
sätta en måttlig nattvard; ty denna gången skulle hon öfverra-
ska med ett pakett, hvilket Norberg, en ung rik, köpman hade skickadt
med postvagnen, för att visa, det han äfven frånvarande
tänkte på sin älskade.

Barbara ägde såsom en gammal tjänarinna, förtrogen, rådgifverska,
underhandlerska och hushållerska rättighet, att ~~bry~~ bryta sigillet,
och denna afton kunde hon så mycket mindre motstå sin ny-
fikenhet, som den frikostiga älskarns gunst, låg mera hen-
ne än sjelfva Mariana om hjertat. Sig till största glädje
hade hon funnit i Paketet ett stycke fin Netelduk och
de nymodigaste band för Mariana, och för sig sjelf ett
stycke Kattun, halskläden och en liten rulle penningar.
Med hvilken benägenhet, hvilken tacksamhet påminte hon

sig

12

Guntram ſar
Bolbegrafſoſi
en korp, ſom
aal.
Korpen dicteran
blott namn,
ockſå kan d
tiden, ~~ty~~
Guntram: Ja
~~[illegible]~~
Korpen. Godt.
Härmed uppe
Guntram. Ne
helſt i London
Korpen. I conti
ger ~~[illegible]~~ b
i Tyſkland, o
affattar af ha
Guntram. Han
lands knektar
och marmor un
lappri. Nå, vä
Korpen. dicten
tid har ſatt
Guntram. Det ſp
Korpen ~~[illegible]~~ di
begåfvad ~~med~~
untram. — begåf
orpen. dicteran
untram. — ſlagr.
Korpen. ~~[illegible]~~ di
förſtånd och ho
untram. reſand
~~och korpen b~~
bada händerne
ramför honom
nen hvad angår
Korpen. Du ka
dig ned.

100

"Jag måste afresa" ſade jag.

— "Och jag måste ännu en gång återse Er. Hvarföre just nu? Men vill Ni ej ta en stol och sätta Er bredvid mig? Eller kan Ni intet dröja så länge?" —

"Om ni har, ſvarade jag, något att ſäga mig, ſå har jag tid till ingen ting annat. Men jag hade ej förmodat att Ni ännu ~~ſkulle~~ kunde hafva något att ſäga mig."

"Det hade Ni verkligen icke trott." ſade hon, i det jag tog stolen. I hennes öga ſamm ett moln, i hwilket jag ſåg mig förgudad. Jag ſåg — att hon älskade mig. Men jag var nog förödmjukad — kan hända mitt i denna känsla nog ſkalkaktig att ej emottaga denna bekännelſe af hennes blickar. Jag teg således under det mitt hjerta ville ſpränga mitt bröst. Hon ſåg bort ifrån mig. Efter en af de ängsligaste och likväl herrligaste pauser började jag:

"Ni hade förmodeligen ännu en commiſsion, min Nådiga"

"Det hade jag" — ſade hon starkt och med ſmärta — "om det ſynes Er mödan värdt att dermed beſvära Er. Jag ville ge er den commiſsion — att icke glömma mig."

Hon tryckte ſitt ansikte mot ſoffan. Jag ~~ſto~~ var ſom träffad af åskan. Jag ſprang opp från ſtolen. Jag fattade med bägge händerne hennes nedhängande hand.

"Laurett!" — Min känsla uppslukade hennes namn. Hon reste sig opp och ſåg på mig, ſå kan utom hon intet menskligt väsende blicka. "Ännu sorgligare än förut sade hon:

"Ni qvarlemnar här en ſjuk vän, en vän ſom mer —"

Hon tystnade, lade handen på pannan och jag mot

[illegible]
likaså inkorrekta, ſom jag för några dagar sen ſkref dem.

Bilaga

Om qvinnans ſinnesart och tänkesätt.

Qvinnor fatta allting lätt och skonande, och vilja ſjelfva, äfven i deras bedommande ~~omdomet~~, blifva så fattade. Detta glömma filosoferna hvilka tala om qvinnor i en ton, som om de skulle lemna ett bihang till Linnés Natursystem.

Själen, tro andra filosofer ~~efter~~ ~~[illegible]~~ enligt ſin ſekt, äger ingen ſlägt; följakteligen är det uppfostran, fördommar och seder, som göra qvinnan olik mannen. Den som betänker, att filosoferna äfven påſtått, att alla mennisko-hufvuden voro vid födſeln, så lika hvarandra innuti, som två droppar vatten utanpå, den lärer ej göra ſig beſvär med, att bevisa sådant folk, att utaf svart och hvitt icke blir något rödt.

Hvad, som enligt qvinnornas natur, öfverallt utmärker dem och hvars briſt mer vanställer dem än till och med många laſter, är en hemlighetsfull ſubtilitet, ſom man ~~med~~ kallar med olika namn än vekhet, än finhet och än ömhet, allt efter ſättet på hvilket den yttrar sig.

Vekt kallas det, ſom vid tryckning blott ger ett ſvagt

och

olſvet. Mina
lade jag — hvarfö
r Ni känslor,
Hon afbröt
n! — Känner
ſvakta tiden
Der ſtod jag
t och ånger k
idvetandet der
mm. — Ach! rop
an vet, hwad ma
y enda svarande
elf och ſlägter
— "Är min ha
nd. En darrning
loka man! — förn
klokhet då
igt. jag ſteg
ig ſjelf kaller
hjertan! När
nas kärlek;
ert oförſtånd
väg och öfv

väntade nu Man
tjuste Publi
med ſtörre
fatta en måt
ſkas med ett
med poſtvagn
tänkte på
Barbara äg
underhandle
och denna
fikenhet,
ne än ſjel
hade hon
de nymod
ſtycke Kä
Med hvil

ng återse Er. Hvarföre just n
ätta Er bredvid mig? Eller
"
ot att säga mig, så har jag
Men jag hade ej förmodat
något att säga mig."
ike trott? sade hon, i det
lamm ett moln, i hvilket
ag — att hon älskade mig
ad — kan hända mitt i denna
j emottaga denna bekän
teg således under det mitt hjer
n såg bort ifrån mig. Efter
ål herrligaste pauser började ja
na en commission, men Nådig
kt och med smärta — om
dermed besvära Er. Jag vill
ke glömma mig.
mot soffan. Jag ~~ste~~ vän
nrang opp från stolen. ja
ennes nedhängande hand.
uppslukade hennes namn
g, så kan utom hon
licka. Ännu sorgligare

vän, en vän som men —
på pannan och jag möt

några dagar sen skref dem

t och tänkesätt.

skonande, och vilja sjelfva, äfven
glömma filosoferna hvilka tala
skulle lemna ett bihang till
sin sekt
~~sällskap~~, äger ingen slägt; följ-
ommar och seder, som göra qvin-
nker, att filosoferna äfven nå
ro vid födseln, så lika hvaran-
utlänning, den lärer ej göra
folk, att utaf svart och hvitt ic-

natur, öfverallt utmärker dem
m än till och med många la-
let, som man ~~med~~ kallar med
och än ömhet, allt efter sättet

tryckning blott ger ett svagt
och

---

olfvet. Mina knän bära mig ej mera. "Grymma herskarinna!
ade jag — hvarföre jagar ni mig härifrån?" Hvarföre misshand-
r Ni känslor, som —
Hon afbröt mig. — Jagar jag Er? Misshandlar jag Er, Dana-
r? — Känner ni mig då redan? Fann Ni det löna mödan, att
vakta tiden för att lära känna mig?"
Der stod jag, flat och nedslagen. Smärta och glädje, stolt-
f och ånger kämpade som en hafsstorm innom mig. Endast
edvetandet deraf att jag var älskad var min sol i denna
orm. — Ach! ropade jag — ~~Ach ropade jag~~ och fattade mig, när
an vet, hvad man känner, vet, hvad man ger och då ej finner
y enda svarande känsla, ej höres, då ryser man tillbaka i sin
elf och släpper den handen, som ligger så iskall i ens egen. —
— "Är min hand kall, kära Denamar?" — Hon räckte mig sin
nd. En darrning gick genom märg och ben uti mig. O Danamar!
loka man! — fortfor hon med känsla af sitt värde. Hvar var
klokhet då ni tänkte på mig?" — Hon reste sig nu fullkom-
igt. jag steg tillbaka; hon stod framför mig. — "Striden med
ig sjelf kallen I lättsinnighet. Är det ej sant? O I manliga
hjertan! När skall en gång ett ibland Er, förstå en qvin-
nas kärlek; och när vårt hjerta sluter sig till ert, när
ert oförstånd lägger oss på sjuksängen, då resa I Er
väg och öfverlemna oss åt vårt öde! Kära Danamar!

---

fenstret och lyssnade, om ej vagnen hördes rassla? Hon
väntade nu Mariana, sin sköna ~~fr~~ Matmor, hvilken i dag förtjuste Publicum i efterpjècen, klädd såsom ung officer, med större otålighet, än annars, då hon blott hade att framsätta en måttlig nattvard; nu denna gången skulle hon öfverraska med ett paket, hvilket Norberg, en ung rik köpman, hade skickadt med postvagnen, för att visa, det han äfven frånvarande tänkte på sin älskade.

Barbara ägde såsom en gammal tjänarinna, förtrogen, rådgifverska, underhandlerska och hushållerska rättighet, att ~~bly~~ bryta sigillet, och denna afton kunde hon så mycket mindre motstå sin nyfikenhet, som den frikostiga älskarns gunst, låg mera henne än sjelfva Mariana om hjerta~~t~~. Sig till största glädje hade hon funnit i Paketet ett stycke fin Netelduk och de nymodigaste band för Mariana, och för sig sjelf ett stycke Kattun, hallskläden och en liten rulle penningar. Med hvilken benägenhet, hvilken tacksamhet påminte hon

sig

Gundram fa
Bolbgrafoſe
en korp, ſom
aaal.
Korpen diteran
blott namn,
ockſå kan d
titeln, ~~ty~~
Gundram: Ja
[illegible]
Korpen. Godt.
Härmed uppe
Gundram. Ne
helst i Londo
Korpen. I conti
gå [illegible]
i Tyſkland, o
affattar afhan
Gundram. Han
lands knektar
ch marmer un
Happre. No, vä
Korpen. diteran
tid har fatt
Gundram. Det ge
Korpen ~~huru~~ di
begåfvad ~~med~~
Gundram. — begåf
Korpen. diteran
Gundram. — ſlagr.
Korpen. [illegible] du
förſtånd och ho
Gundram. reſand
[illegible]
båda händerne
framför honom
nen hvad angår
Korpen. Du ka
dig ned.

[illegible]
likaſå inkorrekta, ſom jag för några dagar ſen ſkref dem.

Bilaga.

Om qvinnans ſinnesart och tänkesätt.

Qvinnor fatta allting lätt och skonande, och vilja ſjelfva, äfven i deras bedömmande ~~omdomet~~, blifva så fattade. Detta glömma filosoferna hvilka tala om qvinnor i en ton, som om de skulle lemna ett bihang till Linnés Natursystem.

Själen, tro andra filosofer enligt ſin ſekt ~~efter ſit ſätt~~, äger ingen ſlägt; följakteligen är det uppfoſtran, fördommar och ſeder, som göra qvinnan olik mannen. Den som betänker, att filosoferna äfven påſtått, att alla mennisko-hufvuden voro vid födſeln, så lika hvarandra innuti, som två droppar vatten utanpå, den lärer ej göra ſig beſvär med, att bevisa sådant folk, att utaf svart och hvitt icke blir något rödt.

Hvad, som enligt qvinnornas natur, öfverallt utmärker dem och hvars briſt mer vanställer dem än till och med många laſter, är en hemlighets-full ſubtilitet, ſom man ~~med~~ kallar med olika namn än vekhet, än finhet och än ömhet, allt efter ſättet på hvilket den yttrar ſig.

Vekt kallas det, ſom vid tryckning blott ger ett ſvagt

och

---

min enda önſkan
gången uppföra
far, till en pa
påſtod, att blott
ſkan, och att
dem dagelige
Vi hade n
om ej vårt Sk
luſt, att åter
nyſs färdig
En ung m
och i ſynnerhe
ſin byggnad
ligen bel
familjen,
komligt in
~~[illegible]~~ hopsa
betjants
röſt utta
~~att~~ öfvert
hvad han
blef åter

Skådespelet va
~~Marianna~~ Barbara till
väntade nu Mar
tjuste Publi
med ſtörre
fatta en måt
ſkar med ett
med poſtvagn
tänkte på
Barbara äg
underhandl
och denna
fikenhet,
ne än ſjel
hade hon
de nymod
ſtycke Ka
Med hvil

några dagar sen ſkref dem.

t och tänkesätt.

skonande, och vilja ſjelfva, äfven
glömma filoſoferna hvilka tala
skulle lemna ett bihang till
t ſin ſekt
~~ſätt~~, äger ingen ſlägt; föl
ommar och ſeder, ſom göra qvin-
nker, att filoſoferna äfven på
ro vid födſeln, ſå lika hvaran-
utanpå, den lärer ej göra
folk, att utaf ſvart och hvitt ic-

natur, öfverallt utmärker dem
m än till och med många la-
let, ſom man ~~med~~ kallar med
och än ömhet, allt efter ſättet
trycknig blott ger ett ſvagt
och

4 Kapitlet.

Min enda önſkan var nu mera, fortfor Wilhelm, att ſe ſtycket andra gången uppföras. Jag öfverlag min Mor, och hon ~~ſökte~~ att ~~bereda~~ öfvertala min far, till en paſſande ſtund; men hennes möda var fåfäng. Han påſtod, att blott ett ſällſynt nöje kunde äga ~~ett~~ värde ~~hos~~ för menniſkan, och att barn och åldringar ej viſste att värdera, den godhet dem dageligen beviſtes.

Vi hade måſt vänta ännu längre, kanſke ända till julafton, om ej vårt Skådeſpels byggmäſtare och hemliga Direktör ſjelf fått luſt, att åter uppföra Stycket, och dervid i efter-spelet bringa en nyſſ färdig Harlekin på banan.

En ung man utaf Artilleriet, begåfvad med många talenter, och i ſynnerhet ſkicklig i Mekaniken, ~~hade~~ ſom gort min far under ſin byggnad åtſkilliga verkliga tjenſter, och af honom blifvit rikligen belönt, ville om julaftan viſa ſig tackſam emot den lilla familjen, och gorde ſin gynnares hus en ſkänk utaf denna fullkomligt inrättade Theater, ſom han vid lediga ſtunder hade hopſatt, utſkurit och målat. Det var han ſom med en betjänts biträde ſjelf regerade dockorna, och med förſtälld röſt uttalade de olika rolerne. för Honom vardt det ej ſvårt, att öfvertala min far, ſom utaf höflighet tillät en vän, hvad han af öfvertygelse nekat ſina barn. Nog, Theatern blef åter uppſtälld, några grann-barn bjudna, och pre-

Wilhelm Meisters

Lär-år.

Förſta Boken.

1. Kapitlet.

Skådespelet räckte ganska länge. Flera gånger gick den gamla ~~Mariana~~ Barbara till fenstret och lyſsnade, om ej vagnen hördes bullra raſsla. Hon väntade nu Mariana, ſin ſköna ~~[illegible]~~ Matmor, hvilken i dag förtjuste Publicum i efterpjeçen, klädd ſåsom ung officer, med ſtörre otålighet, än annars, då hon blott hade att framſätta en måttlig nattvard; ty denna gången ſkulle hon öfverraſkas med ett pakett, hvilket Norberg, en ung rik köpman, hade ſkickadt med poſtvagnen, för att viſa, det han äfven frånvarande tänkte på ſin älſkade.

Barbara ägde ſåsom en gammal tjänarinna, förtrogen, rådgifverſka, underhandlerska och hushållerſka rättighet, att ~~bly~~ bryta ſigillet, och denna afton kunde hon ſå mycket mindre motſtå ſin nyfikenhet, ſom den frikostiga älſkarns gunſt, låg mera henne än ſjelfva Mariana om hjertatt. Sig till ſtörſta glädje hade hon funnit i Paketet ett ſtycke fin Netteldeck och de nymodigaſte band för Mariana, och för ſig ſjelf ett ſtycke Kattun, halsklädem och en liten rulle penningar. Med hvilken benägenhet, hvilken tackſamhet påminte hon

ſig

12

Guntram fr
Bolbgrafofi
en korp, som
axel.
Korpen diteran
blott namn,
också kan d
tälja, ~~fy~~
Guntram: Jag
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
härmed uppr
Guntram. Nej
helst i Londo
Korpen. I cont
in ~~[illegible]~~
i Tyskland, o
affattar af han
Guntram. Han
lands knektar
t marmer un
happre. No, vä
Korpen. diteran
tid har sath
untram. Det h
orpen ~~huru~~ di
r begåfvad ~~me~~
untram. begåf
rpen. diteran
untram. slags.
orpen. ~~[illegible]~~ di
förstånd och ho
untram. resand
~~t korpen be~~
båda händerne
framför honom
men hvad angå
Korpen. Du ka
dig ned.

---

sig icke den frånvarande Norberg. Hunne lifligt företog hon sig
icke, att tala till hans fördel ~~hos~~ med Mariana; att påminna
henne, hvad hon var honom skyldig och hvad han kunde hop-
pas och vänta af hennes trohet.

Nettelduken, ~~lifvad~~ förskönad genom färgen af de halfupprullade
Bandena låg såsom en julklapp på det lilla bordet, ljusens
ställning upphöjde gåfvans glans; allt var i ordning, då den
gamla hörde Marianas gång i trappan och ilade mot henne.
Men hunne förvånad steg hon icke tillbaka, då den lilla ~~fruen~~
~~[illegible]~~ fruntimmerliga officeren trängde sig förbi henne, utan att gifva akt
på dess smekningar, ~~trä~~ ~~gick~~ trädde med en ovanlig hast och rörelse
i ~~ko~~ rummet, kastade hatt och värja på bordet, gick orolig
opp och neder och värdade ej att kasta en blick på de
högtid~~liga~~ligt ~~u~~ uptända ljusen.

Hur mår du, min söta? ropade den gamla förvånad. För Guds
skull, min Dotter, hvad är å färde? Se här dessa skänker!
Från ~~h~~ hvem kunna de vara, om ej från din ömmaste
vän? Norberg sänder dig detta Musslinsstycke till natt-
kläder, snart är han sjelf här; han synes mig ifrigare och
frikostigare än någonsin annars.

Den gamla vände sig om, och ville framvisa de ~~skänker~~ gåfvor
hvarmed han äfven tänkt på henne, då Mariana, bortvändan-
de sig från skänkerna, ropade: ~~bort~~! ~~undan~~ bort! undan med det!
idag vill jag ej höra det ringaste ~~om det~~ derom; jag har lydt dig, du
har velat ~~det~~ det må så vara! När Norberg åter kommer,
är jag åter hans, är jag din, gör med mig hvad du vill,
men tilldess vill jag vara min egen, och hade du tusende

tungor

---

min enda önskan
gången uppföra
far, till en pa
påstod, att blott
skan, och att
dem dageligen
Vi hade m
om ej vårt Sk
lust, att åter
nyss färdig
En ung m
och i synnerhe
sin byggnad
ligen bel
familjen,
komligt in
~~[illegible]~~ hopsa
betjänts
röst utta
att ofört
hvad han
blef åter

tungor, ska
Hela detta M
jag älskar.
lidelse, som
Den g
då hon federn
Mariana löst
skrattade hög
mer i långa
af er! Jag
flygtiga her
re med allt i
farlig för e
Den g
Mariana ske
nu ett ~~befi~~
Det
ömma skägg
Det s
de den gam
omyndiga me
va tillbeda
Skän
älskar hon
första gång
så ofta fi
Ja, jag v
nom, som

4 Kapitlet.

Min enda önſkan var nu mera, fortfor Wilhelm, att ſe ſtycket andra gången uppföras. Jag öfverlog min Mor, och hon ~~ſökte~~ att ~~beveka~~ öfvertala min far, till en paſſande ſtund; men hennes möda var fåfäng. Han påſtod, att blott ett ſällſynt nöje kunde äga ~~ett~~ värde ~~hos~~ för menniſkan, och att barn och åldringar ej viſte att värdera, den godhet dem dageligen beviſtes.

Vi hade måſt vänta ännu längre, kanſke ända till julafton, om ej vårt Skådeſpels byggmäſtare och hemliga Direktör ſjelf fått luſt, att åter uppföra Stycket, och dervid i efter.spelet bringa en nyſſ färdig Harlekin på banan.

En ung man utaf Artilleriet, begåfvad med många talenter, och i ſynnerhet ſkicklig i Mekaniken, ~~hade~~ ſom gort min far under ſin byggnad åtſkilliga verkliga tjänſter, och af honom bliſvit rikligen belönt, ville om julafton viſa ſig tackſam emot den lilla familjen, och gorde ſin gynnares hus ~~en~~ ſkänk utaf denna fullkomligt inrättade Theater, ſom han vid lediga ſtunder hade ~~..~~ hopſatt, utſkurit och målat. Det var han ſom med en betjänts biträde ſjelf regerade dockorna, och med förſtälld röſt uttalade de olika rolerne. för Honom vardt det ej ſvårt, att öfvertala min far, ſom utaf höflighet tillät en vän, hvad han af öfvertygelse nekat ſina barn. Nog, Theatern blef åter uppſtälld, några grann-barn bjudna, och pie-

---

Hun lifligt företog hon ſig
~~hos~~ med Mariana, att påminna
lig och hvad han kunde hop-

färgen af de halft ~~upp~~rullade
pps på det lilla bordet, ljusena
ans, allt var i ordning, då den
i trappan och ilade mot henne
ke tillbaka, då den lilla ~~fram~~
i henne, utan att gifva akt
med en ovanlig haſt och rörelſe
värja på bordet, gick orolig
tt kaſta en blick på de

den gamla förvånad. För Guds
rde! Se här deſſa Skänker!
om ej från din ömmaſte
Muſſlinſtycke till natt-
han ſynes mig ifrigare och
nar.
h ville framviſa de ~~ſkänker~~ gåfvor
ne, då Mariana, bortvändan-
~~bort~~! ~~undan~~ bort! undan med det!
lerom ~~n det~~, jag har lydt dig, du
När Norberg åter kommer,
or med mig hvad du vill,
n, och hade du tuſende

tungor

---

tungor, ſkall du ej kunna öfvertala mig från min föreſats. Hela detta Mitt vill jag gifva honom, ſom älſkar mig, och ſom jag älſkar. Inga miner! Jag vill öfverlämna mig åt denna lidelſe, ſom om den varade i evighet.

Den gamla felades ej föreſtällningar och motſkäl, men då hon ſedermera under ordväxlingen blef häftig och bitter, ſprang Mariana löſt på henne och fattade henne i bröſtet. Denna gamla ſkrattade högt. Jag måſte laga, ropade hon, att ni ſnart kommer i långa kläder, om jag vill vara säker om mitt lif. Fort, kläd af er! Jag hoppas att flickan ſkall afbedja den ſkada den flygtiga herrn tillfogadt; ~~bort~~ utaf med räcken, och ſå vidare med allt ihop; det är en obeqvem dragt, och ſom jag märker, farlig för er. Epauletterne sätta mod i Er.

Den gamla hade ~~lagt handen på~~ fattadt ~~tagit~~ tag ~~på~~ i henne, men Mariana ſlet ſig lös. Icke ſå haſtigt! ropade hon, jag väntar ännu ett ~~beſök~~ främmande i dag.

Det är ej bra, fortſatte den gamla. Dock inkët den unga, ömma ſkägglöſa köpmansſon? Juſt den, ~~ſvarade~~ fortſatte ~~ſvarade~~ Mariana.

Det ſynes, ſom om ädelmod ~~et~~ ~~vore~~ ſkulle bliſva er rådande paſſion, ſvarade den gamla, ſmädande, ni antager er den oförmögna och omyndiga med ſtörſta ifver. Det måtte vara retande, att bliſva tillbedd, ſom en oegennyttig gifvarinna.

Skämta ſå mycket du vill. Jag älſkar honom! Jag älſkar honom! Med hvilken förtjusning utſäger jag för förſta gången detta ord! Det är denna lidelſe, ſom jag ſå ofta föreſtällt, om hvilken jag icke hade något begrepp. Ja, jag vill kaſta mig om hans hals! jag vill fatta honom, ſom om jag evigt ſt ville hålla honom. Jag vill viſa

honom

Guntram
Bolbegrafoſe
en korp, ſom
aeel.
Korpen dikterar
dett namn,
ockſå kan d
Külln, ~~ty~~
Guntram: Jag
~~Bildland~~
Korpen. Godt.
härutu uppe
Guntram. Ne
helst i Londo
Korpen. I cont
gen ~~[illegible]~~
i Tyſkland, oc
affattar afsan
Guntram. Han
lands knektar
och marmer un
lappri. No, vå
Korpen. dikter
tid har ſatt
Guntram. Det ſp
Korpen ~~huru~~ di
r begåfvad ~~med~~
Guntram.– begåf
Korpen. dikterar
ntram.– ſlags.
Korpen. ~~[illegible]~~ di
förstånd och ho
Guntram. reſande
~~och Korpen [illegible]~~
båda händerne
framför honom
pen hvad angår
Korpen. Du kan
dig ned.

---

honom hela min kärlek, njuta hans i hela sin vidd.

Stilla er, sade den gamla lugn: stilla er! Jag måste afbryta er glädje med ett ord: Norberg kommer innom fiorton dagar kommer han! Här är hans bref, som ~~ha~~ medfölgt ſkänkerna.–

Och om morgonſolen ſkulle beröfva mig min vän, ville jag dölja det för mig. Fjorton dagar! Hvilken evighet! På 14 dagar hvad kan icke då förefalla, hvad kann icke då förändra sig!

Wilhelm ſteg in. Med hvilken liflighet flög hon emot honom! Med hvilken förtjusning omfattade han icke den röda uniformen! tryckte han den icke vita atlass veſten till sitt bröſt! Hvem vågar här att beſkrifva, hvem höfves det, att utſäga tvenne älſkandes salighet. Den gamla gick murrande afsides, vi aflägsne oſs med henne och lämne de lyckliga enſamna.–

2 Kapitlet.

När Wilhelm andra morgonen helſade på ſin moder upptäckte hon för honom, att hans far ~~fadren~~ var ganska missnöjd, och innan kort ſkulle förbjuda honom, att dageligen beſöka Spectaklet. Faſtän jag ockſå ſjelf, fortfor hon, gerna går på theatern; så har ~~hade~~ jag dock ofta näſtan förbannat den ~~det~~, då mitt husliga lugn ſtöres genom din omåttliga paſsion för detta nöje. Din far upprepar altid, hvartill är det nyttigt? Huru kan man så förderfva ſin tid.

Jag ~~har~~ måſte ockſå ofta höra det af honom, fortfor Wilhelm; och har kanſke för haſtigt ſvarat honom; Men för Gudſkull, Min mor! är då allt onyttigt, ſom ej omedelbart förer penningar i pungen, ſom ej genast medförer en egendom? Hade vi icke rum nog i det gamla huset? Var det nödigt att bygga ett nytt? Koſtar ej min far årligen en anſentlig del af ſin handelsvinſt på rummenas förſkönande? Deſsa ſiden tapeter, deſsa möbler äro icke äfven de onyttiga?

Kunne

Min enda önſkan
gången uppföra
far, till en pa
påstod, att blott
ſkan, och att
dem dageligen
Vi hade m
om ej vårt Sk
lust, att åter
nyſs färdig
En ung m
och i ſynnerhe
ſin byggnad
ligen bel
familjen, o
komligt in
~~[illegible]~~ hopsa
betjänts
röſt utta
att ofverh
hvad han
blef åter

Kunne vi ej
jag, att deſsa
blommor, ſkra
oangenämt i
rideau. Me
Om man och
man dock, o
fåldigaſte
Gör det
na blifva roa
på ſlutet
jag ej låtit fått
jag för 12 år
ſmak för Sp
Tadd
voro de forſk
huset, ännu
beſynnerligt
vanliga jul
ſom gick in
för att ſom
en ovanlig g
myſtiſkt f
nyfikenhet, o
kunde gom
ſtörre, anvä
hafva tal
Så ſu

4 Kapitlet.

min enda önſkan var nu mera, fortfor Wilhelm, att ſe ſtycket andra gången uppföras. Jag öfverlag min Mor, och hon lofte att ~~bereda~~ öfvertala min far till en paſſande ſtund; men hennes möda var fåfäng. Han påſtod, att blott ett ſällſynt nöje kunde äga ~~ett~~ värde ~~hos~~ för menniſkan, och att barn och åldringar ej viſte att värdera, den godhet dem dageligen beviſtes.

Vi hade måſt vänta ännu längre, kanſke ända till julafton, om ej vårt Skådeſpels byggmäſtare och hemliga Direktör ſjelf fått lyſt, att åter uppföra ſtycket, och dervid i efterſpelet bringa en nyſſ färdig Harlekin på banan.

En ung man utaf Artilleriet, begåfvad med många talenter, och i ſynnerhet ſkicklig i Mekaniken, ~~hade~~ ſom gort min far under ſin byggnad åtſkilliga verkliga tjänſter, och af honom blifvit rikligen belönt, ville om julaftan viſa ſig tackſam emot den lilla familjen, och gorde ſin gynnares hus ~~en~~ ſkänk utaf denna fullkomligt inrättade Theater, ſom han vid lediga ſtunder hade hopsatt, utſkurit och målat. Det var han ſom med en betjänts biträde ſjelf regerade dockorna, och med förſtälld röſt uttalade de olika rolerne. För honom vardt det ej ſvårt, att öfvertala min far, ſom utaf höflighet tillät en vän, hvad han af öfvertygelse nekat ſina barn. Nog, Theatern blef åter uppſtälld, några grann-barn bjudna, och pie-

---

hans i hela ſin vidd.

lugn: ſtilla er! Jag måſte afbry-

erg kommer innom fiorton dagar

n ~~har~~ medfölgt ſkänkerna —

beröfva mig min vän, vill jag

Hvilken evighet! På 14 dagar

ad kann icke då förändra ſig!

ilken lifflighet flög hon ej emot

omfattade han icke den röda uni-

artlaſ veſten till ſitt bröſt!

m behöfves det, att utſäga trenne

geck murrande afſides, vi aflagſne

kliga enſamma.

let.

ade på ſin mor, uppväckte hon

öjd, och innan kort ſkulle förbju-

Spectaklet. Faſtän jag ockſå

eatern; ſå ~~hade~~ har jag dock ofta näſtan

ugn ſtöres genom din ömått-

upprepar alltid, hvartill är det

rderfva ſin tid.

af honom, fortfor Wilhelm;

at honom; Men för Gudſkull,

ſom ej omedelbart förer

aſt medförer en egendom?

huset? Var det nödigt

far årligen en anſenlig

nenas förſkonande? Deſſa

cke äfven de onyttiga?

Kunna

---

kunne vi ej nöja oſs med ~~mindre~~ ſämre? Åtminſtone bekänner jag, att deſſa randiga väggar, deſſa hundra gånger ommålta blommor, ſirater, korgar, figurer göra på mig ett helt och hållit ~~ett~~ oangenämt intryck. De förekomma mig på ſin höjd like vår rideau. Men huru olika är det ej att ſitta framför den! Om man och måſte vänta ännu en gång till ſå länge, ſå vet man dock, att den ſkall uppdragas, och vi ſkole ſe de mångfaldigaſte föremål, ſom roa, upplyſa och förbättra oſs.

Gör det blott måttligt, ſade modren; Din far vill äfven om aftnarna blifva road, och då tror han, att det gör dig tankſpridd, och på ſlutet när han blir leſſen får jag ſkulden. Huru ofta har jag ej ~~låtit förebrå mig~~ fått förebråelser för det fördömda marionettſpelet, ſom jag för 12 år ſedan gaf dig ~~om~~ julafton, och ſom förſt gaf dig ſmak för Spektakel.

Taddla ej ~~lekvärket~~ Sakerne, ängra icke er kärlek och omſorg. — voro de förſta glada ögonblick, ſom jag njöt i det nya hvimna huset, ännu ſer jag det för mig i ~~detta~~ denna ~~ögonblick~~ ſtund, jag vet huru beſynnerligt det förekom mig, då man, ſedan vi mottagit de vanliga julklapparna, ropade oſs, att ſätta oſs framför en dörr, ſom gick in från en annan kammare. Hon öpnade ſig, ej för att ſom annars gå opp och igen, ingången var uppfyld med en ovanlig granlåt. En portal reste ſig i höjden, betäckt af ett myſtiſkt förhänge. Förſt ſtodo vi alla på afſtånd, och ſom vår nyfikenhet att ſe hvad ~~för ſlag~~ det var för glänſande och klingande ſom kunde gömma ſig bakom det halft genomſkinliga täcket, blef ſtörre, anviſte man hvar och en ſin ſtol och bad oſs alla hafva tålamod.

Så ſutto nu alla och voro ſtilla, en piga gaf tecknet, förhän-

get

12

Guntram ſa
Dolbgraſoſe
en korp, ſom
axel.
Korpen diteran
detta namn,
också kan d
tilla, ~~ty~~
Guntram: Ja
~~[illegible]~~
Korpen. Godt.
Härmed uppe
Guntram. Ne
helſt i Londo
Korpen. I cont
en ~~[illegible]~~
i Tyſkland, o
uppfattar afſa
Guntram. Han
lands knektar
af marmor un
kappre. Ro, vå
Korpen. diteran
tid har fath
Guntram. Det
Korpen ~~huru~~ di
r begåfvad ~~med~~
untram. – begåf
rpen. diteran
untram. – ſlags.
orpen. ~~[illegible]~~ di
förſtånd och ho
untram. reſande
~~af korpen be~~
båda händerne
framför honom
pen hvad angå
orpen. Du ka
dig ned.

---

förhänget ~~[illegible]~~ uppdrogs ~~i höjden~~, och visade en högröd-målad utſigt i Templet. Öfverste preſten Samuel ſyntes med Jonathan, och deras ombytliga, och förunderliga röſter förekommo mig högſt vördnadsvärde. Kort derpå uppträdde Saul på ſcenen, i ſtörſta förlägenhet öfver den grofſtödiga kingarns impertinence, ſom hade utfordrat honom och hans folk. Huru glad blef jag ej sedermera, då Isai dvärglika son, framhoppade med Herdaſtafven, taſkan och ſlungan och ſade: Stormägtigſte Herr Konung och Herre! ingen förlore modet derföre; om ers majeſtät vill tillåta mig, ſå vil jag gå dit, och ſtrida med den våldeliga resen. Förſta akten var ſlut och åſkådarne högſt nyfikna att ſe, hvad ſom vidare ſkulle föregå; man önſkade gemenſamt hvar och en önſkade, att muſiken ſkulle ſnart upphöra. Entligen ~~gick~~ for ridean åter i höjden. David helgade välſignade vidunderts kött; ~~for~~ åt foglarne under himmelen och djuren på marken, Philiſteern åter dref begabberi, ſtampade mycket med båda fötterna, och hela ſaken fick en herrlig utgång. Huru jungfruerne ſedermera ſjöngo: Saul har ſlagit tuſende men David tio tuſende! Reſens hufvud blef buret för den lilla ſegervinnarn, och han erhöll den ſköna kungadottern till gemål; dock förtröt det mig under hela glädjen, att den der lyck-prinsen var ſå dvärjmäſſigt bildad. Ty efter ideen ~~om~~ den ſtora Goliath och lilla David, hade man ej förſelat att göra båda rätt karakteriſtika. Jag ber er, hvart hafva dockorna tagit vägen? Jag har lofvat, ~~en vän~~ att viſa ~~honom~~ dem åt en vän, hvilken jag gjorde mycket nöje derigenom att jag nyligen om talade ~~om~~ detta barnſpel.

Jag undrar ej, att du ſå lifligt erinrar ~~föreſtäller~~ dig deſſa ſaker; ty du tog ſtraxt den ſtörſta andel deruti. Jag vet, huru du ſtal undan ~~tog bort~~ boken och lärde dig hela ſtycket

utantill

---

min enda önſkan
gången uppföran
far, till en pa
påſtod, att blott
ſkan, och att
dem dageligen
Vi hade m
om ej vår Sk
luſt, att åter
nyſſ färdig
En ung m
och i ſynnerhe
ſin byggnad
ligen bela
familjen,
komligt in
~~[illegible]~~ hopsa
betjänts
röſt utta
att öfverh
hvad han
blef åter

utantill, jag
ath och David
~~Ref~~ reſen en
klänte de~~[illegible]~~
Jag hade då
och ditt pa
ne hela t
det ſkulle
Låt i
har gort opp
Med d
dockorna,
ſyntes hon
nom ſin
Han tog a

Om den for
ſkönaſte, ſ
måſte vi p
att njuta
Endaſt blott få
de fleſta bl
hård ſkol
ning, äro
bli lära
ſåsom d
På
högt p
ge hade

de en högröd målad utsigt i
syntes med Jonathan, och deras
örekommo mig högst vördnadvär-
l på Scenen, i ~~stora~~ förlägenhet
inence, som hade utfordrat
blef jag ej sedermera, då Isai
Herdastafven, tasken och slungan
ng och Herre! ingen förlore
vill tillåta mig, så vil jag gå
resen. Första akten var slut
l se, hvad som vidare skulle före-
iken skulle snart upphöra. Ent-
iden. David väl ~~signade~~ helgade viden-
er himmelen och djuren på
begåfberi, strampade mycket
laken feck en herrlig utgång.
ro: Saul har slagit tusende
hafvud blef buret för den
höll den sköna kungadot-
t det mig under hela glädjen,
dvärjmägtigt bilolad. Sy
och lilla David, hade man
Karakteristika. Jag ber er,
en? Jag har lofvat, ~~en vän~~
hvilken jag gorde mycket
om falade ~~om~~ detta barnspel.
lifligt ~~föreställer~~ erindrar dig dessa
största andel deruti. Jag
ch lärde dig hela stycket
utantill

utantill, jag blef det först varse, då du en afton gorde dig en Goliath och David af vax, lät båda orera mot hvarandra, entligen gaf ~~Dav~~ resen en stöt, satte dess oformliga hufvud på en knappnål, och klänte det genom ett vax handtag i handen på den lilla David. Jag hade då en sådan hjertlig moderlig fröjd, öfver ditt goda minne, och ditt patheliska tal, att jag strax företog mig, att öfverlämna hela trä-troppen sjelf åt dig. Jag tänkte intet då, att det skulle göra mig så många ledsamma stunder.—

Låt icke detta ångra er, sade Wilhelm; ty detta skämt har gjort oss mången glad stund.

Med det samma utbad han sig nycklarna, ilade, fann dockorna, och var ett ögonblick försatt i de tider, då de ännu syntes honom lefvande, då han trodde sig upplifva dem genom sin rösts ~~tillighet~~ styrka, och sina händers rörelse. Han tog dem med sig på sitt rum, och gömde dem sorgfälligt.

3 Kapitlet

Om den första kärleken är som jag allmänt hör påstås, det skönaste, som ett hjerta förr eller senare kan känna; så måste vi prisa vår hjelte trefalt lycklig, då honom tillåts, att njuta detta enda ögonblicks sällhet, i hela sin vidd. Endast ~~Blott~~ få menniskor blifva så synnerligen gynnade, emedan de flesta, blott blifva af deras tidigare känslor, ~~blott blifva~~ förda i en hård skola, i hvilken de, efter en bekymmerfull njutning, äro tvungne, att afsäga sig sina bästa önskningar, och lära för alltid umbära det, som svåfvade för dem såsom den högsta lycksalighet.

På inbildningskraftens vingar hade Wilhelms begär höjt sig till den retande flickan, efter ett kort umgänge hade han vunnit hennes tillgifvenhet, och fann sig

i

4 Kapitlet.

Min enda önskan var nu mera, fortfor Wilhelm, att se stycket andra gången uppföras. Jag öfverlag min Mor, och hon ~~sökte~~ att ~~bereda~~ öfvertala min far, till en passande stund; men hennes möda var fåfäng. Han påstod, att blott ett sällsynt nöje kunde äga ~~att~~ värde ~~hos~~ för menniskan, och att barn och åldringar ej visste att värdera, den godhet dem dageligen bevistes.

Vi hade måst vänta ännu längre, kanske ända till julafton, om ej vårt Skådespels byggmästare och hemliga Direktör sjelf fått lust, att åter uppföra Stycket, och dervid i efterspelet bringa en nyss färdig Harlekin på banan.

En ung man utaf Artilleriet, begåfvad med många talenter, och i synnerhet skicklig i Mekaniken, ~~hade~~ som gjort min far under sin byggnad åtskilliga verkliga tjänster, och af honom blifvit rikligen belönt, ville om julafton visa sig tacksam emot den lilla familjen, och gorde sin gynnares hus ~~en~~ skänk utaf denna fullkomligt inrättade Theater, som han vid lediga stunder hade ~~[illegible]~~ hopsatt, utskurit och målat. Det var han som med en betjänts biträde sjelf regerade dockorna, och med förställd röst uttalade de olika rolerne. För honom vardt det ej svårt, att öfvertala min far, som utaf höflighet tillät en vän, hvad han af öfvertygelse nekat sina barn. Nog, Theatern blef åter uppställd, några grann-barn bjudna, och pie-

12

Guendram ~~fa~~
Dolbiga rofsor
en korp, ſom
aal.
Korpen diterar
detti namn,
ockſå kan d
titeln, ~~ty~~
Guendram: Ja
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
Härmed uppr
Guendram. Ne
helſt i London
Korpen. I cont
in ~~Holland~~
i Tyſkland, o
affattar afhan
Guendram. Han
lands knektar
och marmor un
kappre. Ro, vå
Korpen. dicter
tid har ſath
Guendram. Det
Korpen ~~huru~~ di
begåfvad ~~me~~
Guendram. begåf
Korpen. ditteran
Guendram. ſlags.
Korpen. ~~ris~~ di
förſtånd och ho
Guendram. reſand
~~och korpen be~~
båda händerne
framför honom
vara hvad angän
Korpen. Du kan
dig ned.

(förenade)

(~~lyftad~~)

i beſittning af en perſon ſom han ſå mycket älſkade, ja ~~näſtan~~ dyrkade; ty hon hade förſt ſynts honom i den Theatraliſka föreſtällningen gynnande ljus, och hans paſſion för Spectakel ~~förenade &~~ förenade förband ſig med den förſta kärleken till en qvinlig vareſe. Hans ungdom lät honom njuta en rik fröjd, ſom lyftad upphöjd af en liflig poetiſk anda, blef uphöjd och underſtödd. Äfven hans älſkade gaf ~~en hans deſ~~ ſitt upförande en ton, hvilken kom deſs känſlor ganſka mycket till hjelp; Frukten att hennes älſkare i förtid måſte upptäcka hennes öfriga förhållanden, bredde öfver henne ett älſkansvärdt ſken af sorg och blygſel, deſs Paſſion för honom var liflig, ſjelfva hennes oro ſyntes öka hennes kärlek, hon var i hans armar den angenämaſte varelſe. ~~Då han var~~

Då han vaknade utur Glädjens förſta rus, och kaſtade en blick tillbaka på ~~ſina~~ ſin lefnad och ſina förhållanden, ſyntes honom allt nytt, hans pligter heligare, hans begärelſer lifligare, hans kunskaper tydligare, hans Talenter ſtörre, hans föresatser mera afgjorda. Det var honom derföre lätt, att taga en ſtällning, för att undgå ſin fars förebråelſer, ſtilla ſin mor, och oſtörd njuta Marianas kärlek. Han förrättade om dagen punktligen ſina göromål, nekade ſig vanligtvis Spectaklet, var roande om aftonen vid bordet, och ſmög, när alla gått till ſängs, ut i trägården, inſvept i ſin kappa, och kände, med alla Lindorer och Leandrar i hjertat, beſtändigt till ſin älſkarinna.

Hvad har ni? frågade Mariana, då han ~~en~~ afton framviſte ett knyte, hvilket den gamla, i hopp om angenäma ſkänker, ganſka noga betraktade. Det ni ej kann giſſa ſvarade Wilhelm.

Huru förundrad blef ej Mariana; huru beſtört Barbara, då i den upplöſta Servetten ſågs en ordentlig hög af quarters-långa dockor. Mariana ſkrattade ~~högt~~, då Wilhelm var ſyſſelſatt loſsa de hoptraſslade trådarne från hvarandra och framviſa hvarje figur enſam. Den gamla ſmög ſig förargad afſides.

Det

---

min enda önſkan
gången uppföras
far, till en pa
påſtod, att blott
ſkan, och att
dem dageligen
Vi hade m
om ej vår Sk
luſt, att åter
nyſs färdig
En ung m
och i ſynnerhe
ſin byggnad
ligen bel
familjen, o
komligt in
~~m~~ hopsat
betjänts
röſt utta
~~att~~ öfverh
hvad han
blef åter

Det behöfves bl
rade våra vän
ſtrad, hvarje
Sammets rocken
han ſåg, sade
henne Jonatha
Äfven viſte ho
den, lät hon
mot ville hon
Wilhelm berö
det var taget
för liten f
Hon viſte att
ſmekningar
ett liten bar
Utur
på gatan. M
med all paſſ
näſta ſtycke.
der tumlade
de vid de ~~B~~
ne vinet.
Skada,
ockſå ſkolat
Det än
Louis d'or, för
Den ga
bord, med ~~en~~
ſte ockſå få
I ſådan
åter ſin Jona
varit ämne
om Marionett
kona, nu blef
vi de herrlig

n ſå mycket älſkade, ja ~~näſta~~
nts honom i den Theatraliſka
och hans paſſion för Spectakel
förſta kärleken till en qvin-
onom njuta en rik fröjd, ſom
da. blef uphöjd och underſtödd.
~~an~~ ~~deſſ~~ ſitt upförande en ton,
nſka mycket till hjelp;
förtid måſte upptäcka hennes
ver henne ett älſkansvärdt
aſſion för honom var lifſlig,
nes Kärlek, hon var i hans
~~Då han var~~
ta rus, och kaſtade en blick till-
hållanden, ſyntes honom allt nytt,
lligare, hans kunſkaper tydligare,
era afgjorda. Det var honom der-
undgå ſin fars förebråelſer, ſtilla
lek. Han förrättade om dagen
vanligtvis Spectaklet, var van-
alla gått tillſängs, ut i brågår-
ned alla Lindorer och Leandrar i
rinna.
han en afton framviste ett
angenäma ſkänker, ganſka
giſſa ſvarade Wilhelm.
hune beſtod Barbara, då
tlig hög af quarters-långa dockor.
n var ſyſſelſatt lorſa de hop-
och frambisa hvarje figur en-
d afſides.

Det

4 Kapitlet.

Min enda önſkan var nu mera, fortfor Wilhelm, att ſe ſtycket andra gången uppföras. Jag öfverlog min Mor, och hon ~~ſökte~~ att ~~beveka~~ öfvertala min far till en paſſande ſtund; men hennes möda var fåfäng. Han påſtod, att blott ett ſällſynt nöje kunde äga ~~ett~~ värde ~~hos~~ för menniſkan, och att barn och åldringar ej viſte att värdera, den godhet dem dageligen beviſtes.

Vi hade måſt vänta ännu längre, kanſke ända till julaftonen, om ej vårt Skådeſpels byggmäſtare och hemliga Direktör ſjelf fått luſt, att åter uppföra Stycket, och dervid i efterſpelet bringa en nyſſ färdig Harlekin på banan.

En ung man utaf Artilleriet, begåfvad med många talenter, och i ſynnerhet ſkicklig i Mekaniken, ~~hade~~ ſom gjort min far under ſin byggnad åtſkilliga verkliga tjänſter, och af honom blifvit rikligen belönt, ville om julaftan viſa ſig tackſam emot den lilla familjen, och gorde ſin gynnares hus en ſkänk utaf denna fullkomligt inrättade Theater, ſom han vid lediga ſtunder hade hopſatt, utſkurit och målat. Det var han ſom med en betjänts biträde ſjelf regerade dockorna, och med förſtälld röſt uttalade de olika rolerne. För honom vardt det ej ſvårt, att öfvertala min far, ſom utaf höflighet tillät en vän, hvad han af öfvertygelse nekat ſina barn. Nog, Theatern blef åter uppſtälld, några grann-barn bjudna, och pie-

Det behöfves blott en ſmåſak, för tvenne älſkande att ſpråka om, och ſåledes roade våra vänner ſig denna afton på det bäſta. Den lilla Truppen blef mönſtrad, hvarje figur noga betragtad och utſkrattad. ~~Konung~~ Saul i ſvarta Sammets-rocken ~~och~~ med guldkronan ~~och~~ kunde Mariana alldeles icke tycka om; han ſåg, ſade hon förmycket ſtyf och pedantiſk ut. Deſſo mera behagade henne Jonathan, ~~hans~~ med ſin ſläta haka, ~~hans~~ ſina gula och röda kläder och Turban. Äfven viſte hon, att ganſka artigt vända honom än hit, än dit med tråden, låt honom göra reverenſer, och upprepa kärleks-förklaringar. Deremot ville hon ej ~~gifva~~ lämna Profeten Samuel minſta uppmärkſamhet, oagtadt Wilhelm berömde den lilla bröſt-ſkölden, och berättade, att det ſkifftande taftet var taget af en bland Mormors gamla klädningar. David var för liten för henne, Goliath för ſtor, hon höll ſig till ſin Jonathan. Hon viſte att göra honom ſå artig, att ſlutligen öfvergå med ſina ſmekningar ~~till vår vän~~ från dockan till vår vän, att äfven nu åter blef ett liten barnlek ~~blef~~ inledning till lyckligare ſtunder.

Utur ſötman af ſina älſkade drömmar väcktes de genom ett buller på gatan. Mariana ropade den gamla, ſom, efter ſin vana, var ſyſſelſatt med, att paſſa de föränderliga materialierna af Theater-garderoben till näſta ſtycke. Hon gaf den förklaring, att ett ſällſkap ~~luſti~~ luſtiga bröder tumlade ut ifrån Italienſka källarn nära intill, hvareſt de vid de ~~friſka~~ färſka oſtrona, ſom nyſſ voro ankomna, icke ſparat Champagne vinet.

Skada, ſade Mariana: att det ej förr fallit oſſ in, vi hade annars ockſå ſkolat fägna oſſ.

Det är väl ännu tid, ſvarade Wilhelm, och räckte den gamla en Louis d'or, förſkaffa ni oſs hvad vi önſka, ſå ſkall ni ~~äta~~ kalaſa med.

Den gamla var ſnar, och innom kort tid ſtod ett ~~til~~ artigt duckadt bord, med en väl tillagad måltid för våra älſkande. ~~Den~~ gamla måſte ockſå ſätta ſig, man åt, drack, och lät det väl ~~bekomma~~ ſmaka ſig.

I ſådana händelſer fela ej ämnen till ſamtal. Mariana framtog åter ſin Jonathan, och den gamla viſte att vända talet på Wilhelm favorit-ämne. Ni har redan en gång, ſade hon, roat oſs med berättelſen om Marionettſpeletr förſta uppförande om julafton, det var roligt att höra, ~~ni~~ blef juſt afbruten, när baletten ſkulle gå för ſig. Nu känne vi de herrlige perſonerne, ſom ~~framburgte~~ åſtadkommo deſſa verkningar.

Ja

12

Guntram ~~ſa~~
Wolbegraſoſi
en korp, ſom
aaal.
Korpen deiteran
blott namn,
ockſå kan d
titeln, ~~ty~~
Guntram: Ja
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
härmed uppe
Guntram. Ng
helst i London
Korpen. I con
jen ~~[illegible]~~
i Tyſkland, o
affattar afh
Guntram. Har
lands knektar
ch marmer un
lappri. Ro, vä
Korpen. deiter
tid har ſath
Guntram. Det ſy
Korpen ~~hvar~~ de
begåfvad ~~med~~
Guntram. begåf
Korpen. dilteran
Guntram. ſlagt.
Korpen. ~~vis~~ de
förſtånd och ho
Guntram. reſande
~~et korpen t~~
båda händerne
framför honom
nen hvad angå
Korpen. Du ka
dig ned.

Ja, sade Mariana: berätta oſs vidare, hur var du då till mods.

Det är en ſkön känſla, älſkade Mariana: fortfor Wilhelm: när vi påminna oſs forflutna tider, och gamla oſkadliga fördomar, i ſynnerhet när det ſker i ett ögonblick, då vi upnått en höjd, från hvilken vi ſe oſs omkring och kunna öfverse den tillbakalagda vägen. Det är ſå angenämt, att nöjd med ſig ſjelf, påminna ſig de många hinder, dem vi med en pinſam känſla ſå ofta höllo för öfvervinnerlige, och jämföra ~~det ſtat~~ ~~hvilka~~ hvad vi nu äro ~~inveklade~~ befriade, med det, ~~ſom då den~~ hvad vi då voro inveklade. Men outſägeligen lycklig känner jag mig nu, då jag i detta ögonblick talar med dig om det forflutna, emedan jag tillika ſkådar framför mig i det retande land, hvilket vi hand i hand kunna genomvandra.

Hur var det med Balletten? infoll den gamla. Jag fruktar, att det ej är aflupit ſom det borde.

Å jo, ſvarade Wilhelm: ganſka bra! En dunkel erinran utaf Morernas och Morinnornas, Herdarnas och Herdinnornas, Dvärjarnas och dvärginnornas ſprång, har qvarblifvit hos mig i hela mitt lif. Nu föll förhänget, dören tillſlöts och hela det lilla ſällſkapet haſtade likaſom druckit och tumlande till ſängs; jag vet väl, att jag ej kunde ſomna, att jag ännu ville höra någon ſaga berättelſe, att jag ännu gjorde många frågor, och att jag ogerna ſläppte uppaſſerſkan, ſom bragt oſs i ro.

Andra morgonen var ~~den~~ tyvärr, den magiſka tillreſtningen förſvunnen, det myſtiſka täckelſet borttaget, ~~att~~ man gick ~~gick~~ genom dören ur det ena rummet i det andra, och ſå många underliga ſaker hade ej lemnat ~~det~~ efter ſig minſta ſpår. Mina ~~Syſter~~ Syſkon ~~lopp~~ ſprungo med ſina lekſaker ~~opp och ned~~ fram och tillbaka, jag ſmög mig enſam än hit än dit, det ſyntes mig omöjligt, att blott två dörpoſter ſkulle vara der, hvareſt i går hade varit ſå mycket häxeri. Och den ſom ſöker en forlorad älſkarinna, kan ej vara olyckligare, än jag då trodde mig.

En blick, drucken af glädje, ſom han kaſtade på Mariane, öfvertygade henne, att han ej fruktade, att ✗ någon ſin råka i denna belägenhet.

4

---

min enda önſkan
gangen upſföras
far, till en pa
påſtod, att blott
ſkan, och att
dem dageligen
Vi hade m
om ej vårt Sk
luſt, att åter
nyſs färdig
En ung m
och i ſynnerhe
ſin byggnad
ligen belå
familjen, o
komligt in
~~[illegible]~~ hopsat
betjänts
röſt uttal
att öfverto
hvad han
blef åter
cen åter
Njöt
nöje, få
förſkhings
Att dolkö
mig ſjelf
hvarföre
talade
Deſſa ga
tillika

lig verknin
lighet jag
lyckades
Den a
förträffligt
than nedſ
hämta hon
ſakade ett
na forseelſe
viſte ſin for
faſtade ſig vid
~~detta hade~~
Det fr
andra morgonen
den tankan, a
Dertill kom
att, faſtän
gjort ganſka
och trunget,
och Jonathan
diga uttal
ſtällt den
Nu
gen, och va

hur vår du då till mods.
Mariana: fortfor Wilhelm: när vi på
oskadliga fördomar, i synnerhet när
t en höjd, från hvilken vi se oss
tillbakalagda vägen. Det är så ange-
a sig de många hinder, dem vi med
de öfvervinnerlige, och jämföra
~~de~~, med det, ~~som då vi~~ hvad vi
gen lycklig känner jag mig nu,
dig om det förflutna, emedan jag
t retande land, hvilket vi händ

en? infoll den gamla. Jag fruk-
de.
a bra! En dunkel erinran utaf
rnas och Herdinnornas, Dvärjar-
har qvarblifvit hos mig i hela
n tillslots och hela det lilla
ket och tumlande till sängs,
ma, att jag ännu ville höra
gorde många frågor, och att jag
om bragt oss i ro.
värv, den Magiska tillnesnin
lset bortaget, ~~och~~ man geck
met i det andra, och sämän-
nat efter sig det minsta spår. Mina
~~pp och ner~~ fram och tillba-
det, det syntes mig omöjligt
der, hvarest i går hade varit
söker en förlorad älskarinna,
trodde mig.
n- han kastade på Mariane,
e, att någon sin råka i

4

---

4 Kapitlet.

min enda önskan var nu mera, fortfor Wilhelm, att se stycket andra gången uppföras. Jag öfverlog min Mor, och hon ~~sökte~~ att ~~beveka~~ öfvertala min far, till en passande stund; men hennes möda var såfäng. Han påstod, att blott ett sällsynt nöje kunde äga ~~ett~~ värde för ~~hos~~ menniskan, och att barn och åldringar ej visste att värdera, den godhet dem dageligen bevistes.

Vi hade måst vänta ännu längre, kanske ända till julafton, om ej vårt Skådespels byggmästare och hemliga Direktör sjelf fått lust, att åter uppföra Stycket, och dervid i efterspelet bringa en nyss färdig Harlekin på banan.

En ung man utaf Artilleriet, begåfvad med många talenter, och i synnerhet skicklig i Mekaniken, ~~hade~~ som gort min far under sin byggnad åtskilliga verkliga tjänster, och af honom blifvit rikligen belönt, ville om julaftan visa sig tacksam emot den lilla familjen, och gorde sin gynnares hus ~~en~~ skänk utaf denna fullkomligt inrättade Theater, som han vid lediga stunder hade ~~en~~ hopsatt, utskurit och målat. Det var han som med en betjänts biträde sjelf regerade dockorna, och med förställd röst uttalade de olika rolerne. för Honom vardt det ej svårt, att öfvertala min far, som utaf höflighet tillät en vän, hvad han af öfvertygelse nekat sina barn. Nog, Theatern blef åter uppställd, några grann-barn bjudna, och piecen åter uppförd.

Njöt jag första gången öfverraskningens och förvåningens nöje, så var andra gången, vällusten af uppmärksamheten och forskningsgåfvan stor. Huru går det till? var nu mitt bekymmer. Att dockorna ej sjelfva talade, hade jag redan första gången sagt mig sjelf, ~~att de~~ ej rördes af sig sjelfva, förmodade jag äfven; men hvarföre var allt så vackert? och såg ut, som om de sjelfve talade och rörde sig? hvar kunde folket och ljusena vara? Dessa gåtor oroade mig, ju mera jag önskade att äfven ~~vara~~ tillika vara ibland de förtrollade och trollande, äfven

~~tille~~
så

lig verkning det hela gör ~~utom~~ utåt, och känslan, i hvilka hemlighet jag var invigd, omfattade mig. Vi gorde ett försök, och det lyckades.

Den andra dagen, då ett barn-sällskap var budet, höllo vi oss förträffligt, utom att jag i häftigheten af min action, låt Jonathan nedfalla, och var tvungen att taga ned med handen, och upphämta honom, en tillfällighet, som ganska mycket afbröt illusion, förorsakade ett stort skratt och sårade mig outsägeligen. Äfven syntes denna förseelse vara ganska välkommen för min far, som välbetänkt ej visste sin förnöjelse, att se sin son så skicklig, utan efter styckets slut, fästade sig vid detta fel, och sade, att det skulle varit rätt artigt, om ~~icke~~ ~~detta hade~~ blott det eller det intet hade händt.

Det smärtade mig innerligen, och jag var sorgsen hela afton, men andra morgonen hade jag redan bortsofvit allt mitt missnöje, och var säll i den tankan, att jag, om denna olyckan ej inträffat, spelat förträffeligen. Dertill kom mina åhörares bifall, hvilke helt och hållet påstodo: att, fastän Löjtnanten i afseende på sin rösts grofhet eller finhet gort ganska mycket, så talade han ändå nästan för affecteradt och tvunget; deremot utbalte ~~begynnar~~ den ny-begynnarn sin David och Jonathan förträffligt, i synnerhet berömde min mor det frimodiga uttal med hvilket jag utfordrat David, och de ~~främst~~ föreställt den beskedliga jegrarn för Konungen.

Nu blef ~~—~~ till min största glädje Theatern ~~—~~ uppslagen, och våren kom, att man kunde vara utan eld, låg jag

i

12

Gundram
Dolbgrafsfi
en korp, som
aal.
Korpen dikteran
dett nama,
också kan d
titeln ~~ty~~
Gundram: Ja
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
Härmed uppr
Gundram. Ne
helst i londe
Korpen. I cont
gå ~~[illegible]~~
i Tyskland, o
affattar afsa
Gundram. Nar
lands knektar
och marmer ut
lappri. Ro; vä
Korpen. dikter
Tid har fatt
Gundram. Det s
Korpen ~~huru~~ de
begåfvad ~~med~~
Gundram.– begåf
Korpen. dikteran
Gundram.– slags.
Korpen. ~~vis~~ det
förstånd och ho
Gundram. resand
~~och korpen be~~
båda händerne
framför honom
Korpen hvad angå
Korpen. Du kan
dig ned.

på en gång ~~vara~~ hafva mina händer i tysthet med i Spelet, och njuta ~~illusions~~ ~~ofta~~ nöje af illusion såsom åskådare.

Pjecen var slutad, man lagade sig till efter Spelet, åskådarne voro uppståndne och talade med hwarandra. Jag trängde mig närmare till dörren, och hörde innanföre ~~klappa~~ på klappwandet att man var sysselsatt med att ställa i ordning. Jag upplyfte den nedersta ~~tapeten~~ sedan, och tittade genom ~~s~~ spjällningen. Min Moder märkte det, och drog mig tillbaka; jag hade dock endast sett så mycket att man hoppackade vänner och fiender, Saul och Goliath, och ehuru de annars hette i en ~~ffr~~ dragkista, och min halft-till freds ställda nyfikenhet erhöll således ny näring. Dervid hade jag till min bestörtning, sett Löjtnanten ganska sysselsatt i helgedomen. Nu mera kunde ej Harlekin, ~~roa mig~~ ehuru mycket han än bulrade med sina afdelningar, roa mig. Jag förlorade mig i ~~att~~ en djup eftertänksamhet, och var efter denna uppträdt både roligare och orbligare än förut. Sedan jag erfarit något, förekom det mig, som om jag visste intet, och jag hade rätt; ty sammanhang felades mig, och derpå ~~ankommer~~ beror dock egentligen allt.

5 Kapittlet

Barnen hafva, fortfor Wilhelm, i väl inrättade och ordentliga hus en känsla, som råtter och möss förmodeligen hafva: de äro uppmärksamma på alla springor och hål, hvarest de kunna åtkomma några sötsaker; de njuta dem med en sådan förstulen vällustig fruktan, som utgör en stor del af den barnsliga sällheten.

Jag var framför alla mina syskon uppmärksam, när någonsin en nyckel blef sittande uti. Ju större den vördnad var, som jag bar i mitt hjerta för de igenlåsta dörrar, ~~hvilka~~ jag hela veckor och månader måste gå förbi~~gå~~, och på hvilka jag blott mången gång, när min Mor öppnade helgedomen för att uttaga något, kastade en förstulen blick; så mycket ~~de~~ hastigare var jag, att begagna mig af de ögonblick, som hushållerskans

vårds=

2

[illegible]

Hur var det med Balletten? infoll den gamla. Jag fruktar, att det ej är aflupit som det borde.

Å jo, svarade Wilhelm: ganska bra! En dunkel erinran utaf Morernas och Morinnornas, Herdarnas och Herdinnornas, Dvärjarnas och dvärginnornas språng, har qvarblifvit hos mig i hela mitt lif. Nu föll förhänget, dören tillslöts och hela det lilla sällskapet hastade likasom drucket och tumlande till sängs; jag vet väl att jag ej kunde somna, att jag ännu ville höra någon ~~berättelse~~ saga, att jag ännu gjorde många frågor, och att jag ogerna släppte uppasserskan, som bragt oss i ro.

Andra morgonen var ~~den~~ tyvärr, den magiska tillnestningen försvunnen; det mystiska täckelset bortlaget, ~~och~~ man gick ~~geck~~ genom dören ur det ena rummet i det andra, och så många underliga saker hade ej lämnat efter sig det minsta spår. Mina ~~Systter~~ Syskon ~~lopp~~ springe med sina leksaker ~~opp och ner~~ fram och tillbaka, jag smög mig ensam än hit än dit, det syntes mig omöjligt att blott två dörposter skulle vara der, hvarest i går hade varit så mycket häxeri. Ack den som söker en förlorad älskarinna, kan ej vara olyckligare, än jag då trodde mig.

En blick, drucken af glädje, som han kastade på Mariane, öfvertygade henne, att han ej fruktade, att ~~t~~ någonsin råka i denna belägenhet.

4

vårdslöshet
Ibland
ren den, sva
aningsfulla
gång ropade
då hade att
torkade sjä
uppslogo me
den underh
hvar andra
aldrig försum
mig af den
en sondags
mor, och h
hade jag m
till väggen,
af så många
lådor, glas,
taga? gr
försåg mi
~~forkand~~ in
smyga mig
mig i ögon
det illa ig
det, och m
att min
ville uppfl
Men indri
och rädd,
vorde sig,
skot lådan
Komedien

lig verkni
lighet jag
lyckades
Den a
förträffligt
Than nedf
hamta hon
sakade ett
na forseelse
viste sin for
fastade sig vid
~~detta hade~~
Det fr
andra morgonen
den tankan, a
Derlill kom
att, fastän
gort ganska
och tvunget,
och Jonathan
liga uttal
ställt den
Nu
gen, och va

der i tysthet med i Spelet, och
llusion såsom åskådare.
e sig till efter Spelet, åskådarne
hvarandra. Jag trängde mig
nanföre ~~klappar~~ på klappvandet
tåda i ordning. Jag upplyfte den
nom ställningen i min Möder
ka; jag hade dock endast sett
de vänner och fiender, [illegible]
hette i en ~~fl~~ dragkista, och
kenhet erhöll således ny näring
förtning, sett Löjtnanten gan-
lev mera kunde ej Harlekin
ed sina afdelningar roa mig.
n eftertänksam, och var efter den
orbligare än förut. Sedan jag
, som om jag visste intet, och
g felades mig, och derpå
allt.

apitlet.

inrättade och ordentliga hos en
ligen hafva: de äro uppmärksam-
varest de kunna åtkomma
en sådan försluken vällustig fruk-
barnsliga sällheten.
yskon uppmärksam, när någon-
stor den vördnad var, som
a dörrar, ~~hvilka~~ jag hela vec-
och på hvilka jag blott man-
helgedomen för att uttaga
i så mycket ~~de~~ hastigare var
likk, som hushållerskans
vänd-

m? infoll den gamla. Jag fruk-
de.
bra! En dunkel erinran utaf
nas och Herdinnorna, Dvärjar-
har qvarblifvit hos mig i hela
n tillslots och hela det lilla
ket och tumlande till sängs,
na, att jag ännu ville höra
gorde många frågor, och att jag
m bragt oss i ro.
varr, den Magiska tillrustnin
llset bortlaget, ~~och~~ man gick
met i det andra, och samman-
nat ~~det~~ efter sig minsta spår. Mina
~~upp och ned~~ fram och tillba-
det, det syntes mig omöjligt,
der, hvarest i går hade varit
söker en förlorad älskarinna,
trodde mig.
m- han kastade på Mariane,
le, att någon sin råka

vårdslöshet mången gång lät mig träffas.

Ibland alla dörrar var, som man lätt kan finna, skafferi dörren den, på hvilken mina sinnen voro mäst rigtade. Då lifvets aningsfulla sällheter likna ~~den glädjen~~ känslor, när min Mor någon gång ropade mig in, för att hjelpa henne att utbära något, och jag då hade att tacka antingen hennes godhet eller min list för några torkade plommon. ~~Min~~ De på hvarandra hopade skatterne, upptogo min inbildnings kraft; hela sin ~~fullhet~~ vid, och sjelfva den underliga lukt, ~~hvarmed~~ som ~~luftande~~ så många specerier om hvar andra utdunstade, hade en så läcker verkan på mig, att jag aldrig försummade, så ofta jag var i granskapet, att åtminstone förnöja mig af den öppnade atmosferen. Denna märkvärdiga nyckel blef en söndags morgon, då ~~min~~ ~~mot~~ ringningen kom för kaffet, på mor, och hela huset låg i en djup sabbats-ro, isittande. Knapt hade jag märkt det, förrän jag några gånger sagta trängde mig till väggen, öppnade dörren, och med ett steg kände mig i granskapet af så många länge önskade sällheter. Jag besåg kistor, säckar, askar, lådor, glas, med en hastig twiflande blick, hvad jag skulle välja och taga? grep enteligen efter de mycket älskade torkade plommonen, försåg mig med några ~~torkade~~ rå äplen, och tog förnöjd ännu några ~~torkad~~ inlagda pomerans skal till: med hvilket byte jag ville smyga mig tillbaka, då tvänne nära hvarandra stående lådor sollo mig i ögonen, en tråd med en liten hake hängde utur den ena genom det illa igenskjutna lock~~ett~~. Full utaf aningar föll jag öfver det, och med hvilken öfverjordisk förtjusning upptäckte jag ej, att min hjelte- och glädje-verld deruti var packad tillhopa. Jag ville upplyfta de öfversta, bese dem och framdraga de understa; men snart förrådes jag af de lätta trådarne, blef deröfver orolig och rädd, i synnerhet när kockerskan i det närbelegna köket rörde sig, så att jag hoptryckte allt så godt jag kunde och igensköt lådan, ~~och~~ blott ~~en~~ stack hos mig en skrifven bok, hvaruti Komedien om David och Goliath var uppteckned, och hvilken

orderna, emedan erinran, hvilken herrlig verkning det hela gör ~~utom~~ utåt, och känslan, i hvilka hemlighet jag var invigd, omfattade mig. Vi gorde ett försök, och det lyckades.

Den andra dagen, då ett barn-sällskap var budet, hollo vi oss förträffligt, utom att jag i hastigheten af min lection, lät Jonathan nedfalla, och var tvungen att taga ned med handen, och upphämta honom, en tillfällighet, som ganska mycket afbröt illusion, förorsakade ett stort skratt och sårade mig outsägeligen. Äfven syntes denna förseelse vara ganska välkommen för min far, som välbetänkt ej visste sin förnöjelse, att se sin son så skicklig, utan efter styckets slut, fästade sig vid detta fel, och sade, att det skulle varit rätt artigt, om ~~icke~~ ~~detta hade~~ blott det eller det intet hade händt.

Det smärtade mig innerligen, och jag var sorgsen hela afton, men andra morgonen hade jag redan bortsofvit allt mitt missnöje, och var säll i den tankan, att jag, om denna olyckan ej inträffat, spelat förträffeligen. Dertill kom mina åhörares bifall, hvilke helt och hållet påstodo: att, fastän Löjtnanten i afseende på sin rösts grofvet eller finhet gort ganska mycket, så talade han ändå nästan för affecteradt och tvunget; deremot utbalte ~~[illegible]~~ den nybegynnarn sin David och Jonathan förträffligt, i synnerhet berömde min mor det frimodiga uttal med hvilket jag utfordrat David, och de ~~[illegible]~~ föreställt den beskedliga segrarn för konungen.

Nu blef ~~[illegible]~~ till min största glädje Theatern ~~[illegible]~~ uppslagen, och våren kom, att man kunde vara utan eld, låg jag

Gundram fr
Wolbgrafofsi
en korp, som
aal.
Korpen diterar
dett namn,
också han d
titeln, ~~ty~~
Gundram: Ja
[illegible]
Korpen: Godt.
Närmast uppre
Gundram. Ne
helst i London
Korpen. I com
gå [illegible]
i Tyskland, o
affattar afha
Gundram. Han
lands knektar
marmor un
lappre. Ro, vo
Korpen. diter
Tid har satt
Gundram. Det
Korpen ~~hvar~~ de
begåfvad ~~med~~
Gundram. begåf
Korpen. ditteran
Gundram. flags.
Korpen. ~~vis~~ de
förstånd och ho
Gundram. resant
[illegible]
båda händerna
framför honom
nen gvad angå
Korpen. Du ka
dig ned.

ken jag fann ofvanpå, och sagta redelade mig med detta byte på en vind kammare.

Från den tiden använde jag ~~alla~~ förstulna ensamma stunder, derpå att omläsa mitt skådespel, lära det utantill, och i tankarne föreställa mig, huru herrligt det måste vara, när jag också kunde upplifva dessa varelser med min finger. Jag blef derigenom i mina tankar sjelf både David och ~~Jonathan~~ Goliath. I alla vrår på gården, i stallet och trägården ~~studerade jag~~ under alla omständigheter studerade jag stycket helt och hållet till jag fick det i mig, tog alla roller, lärde dem utantill, blott att jag mäst plägade sätta mig i hufvudhjeltens ställe, och lät de andre gå med i minnet såsom Dravanter. Således låg mig Davids stormodiga tal, ~~to~~ med hvilket han utfordrade Goliath, dag och natt i sinnet, jag mumlade det ofta för mig sjelf, ingen gaf akt derpå, då min far, som många gånger märkte ett sådant utrop, och för sig ~~tal~~ berömde sin gosses goda minne, som ~~af~~ sedan han hört ett stycke så litet, dock kunde ~~minnet~~ bibehålla så mycket.

Härigenom blef jag alltid förvägnare, och reciterade en afton större delen af stycket för min mor, i det jag gorde tvänne vaxbitar till ~~trådesf~~ aktörer. Hon märkte det, satte hop med mig, och jag bekände.

Lyckligtvis infoll denna upptäckt på en tid, då Löjtnanten sjelf hade yttrat den önskan, att inviga mig i dessa hemligheter. Min moder gaf honom strax underrättelse om sin sons oväntade talang, och han visste nu att ~~föranstalta~~ uträtta, att man öfverlämna honom ett par rum i öfra våningen, som vanligtvis stodo tomma, af hvilka ~~den ena~~ åskådarne skulle sitta i den ena, och skådespelarne vara i den andra, då ~~på~~ scenen åter skulle uppfylla dörr-öppningen. Min far ~~[illegible]~~ hade tillåtit sin vän att föranstalta om allt, och han sjelf syntes blott se igenom fingren, af den orsak, man måste icke låta barn merka, huru mycket man älskar dem, emedan de ~~ta~~ gripa alltid för vidt ikring sig; han mente, att man borde synas alfversam vid deras glädje, många gånger förstöra den, på det att deras tillfreds ställelse ej skulle göra dem omåttliga och öfvermodiga.

[illegible] kunna [illegible]omvandra.

Hur var det med Balletten? infoll den gamla. Jag fruktar, att det ej är aflöpit som det borde.

Å jo, svarade Wilhelm: ganska bra! En dunkel erinran utaf Morernas och Morinnornas, Herdarnas och Herdinnornas, Dvärjarnas och dvärginnornas språng, har qvarblifvit hos mig i hela mitt lif. Nu föll förhänget, dören tillslöts och hela det lilla sällskapet hastade likasom drucket och tumlande till sängs; jag vet väl, att jag ej kunde somna, att jag ännu ville höra någon sägna berättelse, att jag ännu gorde många frågor, och att jag ogerna släppte uppasserskan, som bragt oss i ro.

Andra morgonen var ~~den~~ ty värr, den magiska tillrestningen försvunnen, det mystiska täckelset borttaget, ~~och~~ man gick ~~gick~~ genom dören ur det ena rummet i det andra, och så många underliga saker hade ej lämnat efter sig ~~det~~ minsta spår. Mina Syskon ~~Syster~~ sprungo ~~loppo~~ med sina leksaker ~~opp och ned~~ fram och tillbaka, jag smög mig ensam än hit än dit, det syntes mig omöjligt, att blott två dörposter skulle vara der, hvarest i går hade varit så mycket häxeri. Och den som söker en förlorad älskarinna, kan ej vara olyckligare, än jag då trodde mig.

En blick, drucken af glädje, som han kastade på Mariane, öfvertygade henne, att han ej fruktade, att någon sin råka i denna belägenhet.

ganska vä
personalit
hos mig de
rörliga k
och hopsa
köpte nya
efter hand
ken i sym
Truppen
stra styc
skulle fo
gar gå n
tet, afven
För detta
djen hos
sysselsatt
blott för
dertill.
ga klev
det forst
åt min
de tusen

Löjtnanten upp
att han den v
afsigten. Min
nan Lördagen
önskade dag
opp. Darran
gen de ned
betraktade
Theatern, f
utan vördn
lig verkni
lighet jag
lyckade
Den a
förträfflig
Than ned
hämta hon
sakade ett
na förseelse
viste sin for
fastade sig vid
~~detta hade~~
Det f
andra morgone
den tankan,
Dertill kom
att, fastän
gort ganska
och tvinget
och Jonathan
diga uttal
ställt den
Nu
gen, och v

delade mig med detta byte på en

förſtulna enſamma ſtunder, derpå att
ll, och i tankarne föreſtälla mig, huru
kunde uppliſva deſſa varelſer med
na tankar ſjelf både David och
den, i ſtället och trägården ~~ſtudera~~
ſtuderade jag ſtycket helt och
alla Roller, lärde dem utan-
ſatta mig i hufvudhjeltens ſtälle,
t, ſåſom Dravanter. Således
ll, ~~[illegible]~~ med hvilket han ut-
ſinnet, jag mumlade det
akt derpå, då min far, ſom många
ör ſig ~~[illegible]~~ berömde ſin goſſes goſſer
ett ſtycke ſå litet, dock kunde

förvägnare, och reiterade en af
or, i det jag gorde tvänne vasc-
kte det, ſatte hops med mig, och
ickt på en tid, då Löjtnanten ſjelf
mig i deſſa hemligheter. Min mo-
m ſin ſont oväntade talang, och
att man öfverlemna honom ett par
ſtods ~~tomma~~, af hvilka ~~den~~ ena
och Skådeſpelarne vara i den
uppfylla dörr-öppningen. Min
att föranſtalta om allt, och
fingren, af den orſak, man måſte
ycket man älſkar dem, eme-
ſig; han mente, att man borde ſynas
ingen förſtöra den, på det att deras till-
tiga och öfvermodiga.

6

n? infoll den gamla. Jag ſmek-
de.
a bra! En dunkel erinran utaf
nas och Herdinnornas, Dvärjar-
har qvarblifvit hos mig i hela
n tillſlöts och hela det lilla
ket och tumlande till ſängs,
ma, att jag ännu ville höra
gorde många frågor, och att jag
om bragt oſs i ro.
varv, den Magiſka tillreſtnin-
kelſet borttaget, ~~och~~ man gick
mmet i det andra, och ſå män-
nat efter ſig det minſta ſpår. Mina
~~opp och ned~~ fram och tillba-
n dit, det ſyntes mig omöjligt,
a der, hvareſt i går hade varit
ſöker en förlorad älſkarinna,
trodde mig.
om- han kaſtade på Mariane,
le, att ~~[illegible]~~ någon ſin råka i

4

---

ganſka väl till paſs. Men så mycket mera ſmärtade det mig, när personalet ganſka ofta hindrade mig till ſtörre ſakers utförande.

Mina Syſtrar, då de af- och påklädde ſina dockor uppväckte hos mig den tankan, att ſmåningom äfven förſkaffa mina hjeltar riktiga kläder. Man tog lapparne utaf ~~[illegible]~~ kroppen på dem och hopſatte dem så godt man kunde, ſparde ſig något penningar, köpte nya band och glitter, hoptiggade ſig mången taft bit, och efter hand hopſkaffade man ſig en Theather garderob uti hvilken i ſynnerhet ſtyfkortlar för damerne ~~i~~ blefvo förgätne. Truppen var verkeligen nu förſedd med kläder för det ſtörſta ſtycke, och nu ſkulle man tro, att det ena uppförandet juſt ſkulle följa det andra; men det gick med mig, ſåſom det oftare plägar gå med barn, de fatta vidſträckta planer, göra ſtora anſtalter, äfven ockſå några förſök, och det blir alltſamans liggande. För detta fel måſte jag äfven anklaga mig. Den ſtörſta glädjen hos mig låg i uppfinningen och i min inbillningskrafts ſyſſelſättande. Det eller det ſtycket intereſſerade mig kanſke blott för en ſcens ſkull, och jag lät ſtrax göra nya kläder dertill. Genom ſådana anſtalter voro mina hjeltars egentliga klädesperſedlar råkade i en ſådan oordning och förſkingrade, att ej en gång det förſta ſtora ſtycket kunde gifvas. Jag öfverlemnade mig åt min fantaſie, ~~öfverlem~~ proberade och tillagade evigt, byggde tuſende luftſlott, ~~och~~ mer ſporde ej, att jag förſtört grun-

6 Kapitlet.

Löjtnanten uppſlog nu mera Theatern, och drog omſorg om det öfriga. Jag märkte att han den veckan kom flera gånger i ovanlig tid i huset, och [illegible] förmodade afſigten. Mina begär tilltogo otroligt, ehuru jag ganſka väl viſſte, att jag innan Lördagen ej kunde deltaga i det ſom tillreddes. Entligen ſyntes den önſkade dagen. Afton klockan fem kom min förare, och tog mig med ſig opp. Darrande af glädje inträdde jag, och ſåg på båda ſidorna af ſtällningen de nedhängande dockorna i den ordning de ſkulle uppträda; jag betraktade dem ſorgfälligt, uppſteg på trappan, ſom upphöjde öfver Theatern, ſå att jag nu ſvefvade öfver den lilla verlden. Jag ~~ſåg~~ ſåg icke utan vördnad ned emellan ſtrådarna, emedan erinran, af hvilken herrlig verkning det hela gör ~~utom~~ utåt, och känſlan, i hvilka hemlighet jag var invigd, omfattade mig. Vi gorde ett förſök, och det lyckades.

Den andra dagen, då ett barn-ſällſkap var budet, hollo vi oſs förträffligt, utom att jag i häftigheten af min action, lät Jonathan nedfalla, och var tvungen att taga ned med handen, och upphämta honom, en tillfällighet, ſom ganſka mycket afbröt illuſion, förorſakade ett ſtort ſkratt och ſårade mig outſägeligen. Äfven ſyntes denna förſeelſe vara ganſka välkommen för min far, ſom väl betänkt ej viſſte ſin förnöjelſe, att ſe ſin ſon ſå ſkicklig, utan efter ſtyckets ſlut, faſtade ſig vid detta fel, och ſade, att det ſkulle varit rätt artigt, om ~~ick~~ ~~detta hade~~ blott det eller det intet hade händt.

Det ſmärtade mig innerligen, och jag var ſorgſen hela afton, men andra morgonen hade jag redan bortſofvit allt mitt miſsnöje, och var ſäll i den tankan, att jag, om denna olyckan ej inträffat, ſpelat förträffeligen. Dertill kom mina åhörares bifall, hvilke helt och hållet påſtodo: att, faſtän Löjtnanten i afſeende på ſin röſts gröfvet eller finhet gjort ganſka mycket, ſå talade han ändå näſtan för affecteradt och tvunget; deremot utbalte ~~[illegible]~~ den ny-begynnaren ſin David och Jonathan förträffligt, i ſynnerhet berömde min mor det frimodiga uttal med hvilket jag utfordrat David, och de ~~[illegible]~~ föreſtällt den beſkedliga ſegrarn för Konungen.

Nu blef ~~[illegible]~~ till min ſtörſta glädje Theatern ~~[illegible]~~ uppſlagen, och våren kom, att man kunde vara utan eld, låg jag

i

D

12

Guntram ~~[illegible]~~
Wolbgrafsſſ
en korp; som
axel.
Korpen diiteran
detta namn,
också han d
titeln, ~~ty~~
Guntram: Ja
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
Närmare upp
Guntram. Ne
helst i London
Korpen. I con
jer ~~[illegible]~~
i Tyskland, o
affattar afsa
Guntram. Han
lands knektar
och marmor u
lappre. Ro; vo
Korpen. dilter
tid har sat
Guntram. Det
Korpen ~~huru~~ di
r begåfvad ~~med~~
Guntram.—begåf
Korpen. dilteran
Guntram.—slags.
Korpen. ~~[illegible]~~ di
förstånd och ho
Guntram. resan
~~och korpen [illegible]~~
båda händerne
framför honom
pen hvad angå
Korpen. Du ka
dig ned.

ken jag fann ofvanpå, och sagta redelade mig med detta byte på en vinds kammare.

Från den tiden använde jag ~~alla~~ förstulna ensamma stunder, derpå att omläsa mitt skådespel, lära det utantill, och i tankarne föreställa mig, huru herrligt det måste vara, när jag också kunde upplefva dessa vareller med min finger. Jag blef derigenom i mina tankar sjelf både David och ~~Jonathan~~ Goliath. I alla vrår på gården, i stallet och trägården ~~stu dem~~ ~~de jag~~ under alla omständigheter studerade jag stycket helt och hållet tills jag fick det i mig, tog alla Roller, lärde dem utantill, blott att jag mäst plägade sätta mig i hufvudhjeltens ställe, och lät de andre gå med i minnet såsom Dravanter. Således lågo mig Davids stormodiga tal, ~~so~~ med hvilket han utfordrade Goliath, dag och natt i sinnet, jag mumlade det ofta för mig sjelf, ingen gaf akt derpå, då min far, som många gånger märkte ett sådant utrop, och för sig ~~tal~~ berömde sin gosses gosses goda minne, som ~~af~~ sedan han hört ett stycke så litet, dock kunde ~~minnas~~ bibehålla så mycket.

Härigenom blef jag alltid förvägnare, och reciterade en afton större delen af stycket för min mor, i det jag gjorde tvänne vascbitar till ~~skådesp~~ aktörer. Hon märkte det, satte hops med mig, och jag bekände.

Lyckligtvis infoll denna upptäckt på en tid, då hofmanten sjelf hade yttrat dess önskan, att inviga mig i dessa hemligheter. Min mo-
[illegible]

jag mina fri och lekstunder uti kammaren, och lät dockorna spela om hvarandra. Ofta bjöd jag mina syskon och lekkamerater opp, och när de ej ville komme var jag ensam. Min inbildningskraft var fruktsam i den lilla verlden, som snart fick en annat utseende.

Jag hade knappt några gånger uppfört det första stycket, hvartill både Theater och skådespelare egentligen voro skapade, och stemplade, förrän det ej mer roade mig. Deremot hade bland farfars böcker den Tyska Skådeplatsen och åtskilliga italienska Tyska operer fallit mig i händerna, i hvilka jag ganska mycket fördjupade mig, hvarje gång först öfverräknade personerna fram man före, och derpå straxt utan någon ting vidare skred deg till sjelfva uppförandet. Då måste Konung Saul i sin svarta sammetsklädning spela Rhaumigrem, Cato och Darius; ~~jag~~ dervid bör man dock merka, att styckena aldrig hela, utan merendels blott femte ackten, der det gick ~~ut~~ ut på ett döds-stick, blef uppförd.

Äfven var det naturligt, att operans ~~med sina~~ mångfaldiga förändringar och äfventyr skulle ~~locka mig till~~ förtjusa mig. Jag fann deruti stormande haf, Gudar som nedkommo i moln, och hvad som i synnerhet gjorde mig lycklig, åska och blixt. Jag hjelpte mig med papp, färgor och pappers, visste att förträffeligen föreställa natten, gjorde blixten fruktans värd att påse, blott ~~åskan~~ dundret lyckades mig icke alltid, dock hade det ej mycket att betyda. Äfven fann jag i operan mera tillfälle att framställa min David och Goliath, hvilket ej ville serdeles gå an i ~~den~~ regelmässiga Dramer. ~~Jag kunde~~ Dageligen ~~mer~~ tilltog min fallenhet för detta lilla rum~~met~~, hvarest jag njöt så mycken glädje, och jag tillstår, att ~~den~~ lucklen som dockorna fört med sig från skafferiet ej litet dertill bidrog.

Min Theatern / dekorationer voro nu mera i temlig fullkomlighet; ty att jag ~~hade~~ från barndommen hade haft den vanan att umgås med Cirkeln, utskära i papp och illuminera bilder kom nu

ganska

ganska v
personale

hos mig d
rörliga
och hops
köpte ny
efter han
ken i sy
Truppen
sta sty
skulle s
gar gå
tet, äfven
För dett
djen hos
syßelsatt
blott fö
dertill.
ga kle
det förs
åt min
de tusen
den till

använ
sin sömn
så var de
för alfva
gaf honom
fall.
intet or
liten. pau

ter voro n
samre, så
gårdar, bi
i hufvude
som dock
Den
sysselsatt
den af få
ka ~~[illegible]~~
hufvud, ~~[illegible]~~
maner.
Det
ning gaf
Jag kände
ställen,
vade m
gorande och la
sitt vasen
het i henn
begynte
fastän
Män
mellan b
darrande
len, stjerno

redelade mig med detta byte på en

t förstulna ensamma stunder derpå, att
ll, och i tankarne föreställa mig, hur
kunde upplifva dessa varelser med
ina tankar sjelf både David och
rden, i stallet och trägården ~~studera~~
Studerade jag stycket helt och
g alla Roller, lärde dem utan-
fatta mig i hufvudhjeltens ställe,
t såsom Dravanter. Således
all, ~~to~~ med hvilket han ut-
i sinnet; jag mumlade det
akt derpå, då min Far, som många
för sig ~~tal~~ berömde sin gosses gosser
t ett stycke så litet, dock kunde

förvägnare, och reiterade en af
nor, i det jag gorde tvänne vasc-
rkte det, satte hop med mig, och
äckt på en tid, då lojtnanten sjelf
mig i dessa hemligheter. Min mo-

nmaren, och lät dockorna spela om
on och lekkamerater opp, och när
). Men inbildningskraft var frukt-
t fick en annat utseende.
gånger uppfört det första stycket
velare egentligen voro skapade, och
e mig. Deremot hade bland
eplatsen och åtskilliga italienska
na, i hvilka jag ganska myc-
ng först öfverräknade personer-
raat utan någon ting vidare
det. Då måste Konung Saul
la Chaumigrem, Cato och
ck merka, att styckena aldrig
e akten, der det gick ~~[illegible]~~
förd.
t operan med sina mångfal-
kulle ~~locka mig till~~ förgiesa
haf, Gudar som nedkommo i
orde mig lycklig, åska och blixt,
och papper, visste att förträffeli-
fruktans värd att påse, blott
ck hade det ej mycket att
ra tillfälle att framställa
ville serdeles gå an i ~~den~~
datseligen ~~mer~~ tilltog min
hvarest jag njöt så mycken
klen som dockorna fört med
bidrog.
nu mera i temlig fullkom-
ade haft den vanan att umgås
illuminera bilder komne nu

ganska

---

ganska väl till pass. Men så mycket mera smärtade det mig, när personalet ganska ofta hindrade mig till större sakers utförande.

Mina Systrar, då de af- och påklädde sina dockor uppväckte hos mig den tankan, att småningom äfven förskaffa mina hjeltar rörliga kläder. Man tog lapparne utaf ~~lifvet~~ kroppen på dem och hopsatte dem så godt man kunde, sparde sig något penningar, köpte nya band och glitter, hoptiggade sig mången tafts bit, och efter hand hopskaffade man sig en Theather-garderob uti hvilken i synnerhet styfkortlar för damerne ej blefvo förgätne. Truppen var verkeligen nu försedd med kläder för det största stycke, och nu skulle man tro, att det ena uppförandet just skulle följa det andra; men det gick med mig, såsom det oftare plägar gå med barn, de fatta vidsträckta planer, göra stora anstalter, äfven också några försök, och det blir alltsamans liggande. För detta fel måste jag äfven anklaga mig. Den största glädjen hos mig låg i uppfinningen och i min inbillningskrafts sysselsättande. Det eller det stycket interesserade mig ganska blott för en scens skull, och jag lät strakt göra nya kläder dertill. Genom sådana anstalter voro mina hjeltars egentliga klädespersedlar råkade i en sådan oordning, och förslitna, att ej en gang det första stora stycket kunde gifvas. Jag öfverlemnade mig åt min fantasie, ~~öfverlät~~ proberade och tillagade evigt, byggde tusende luftslott, ~~och~~ mer sporde ej, att jag förstört grunden till den lilla byggnaden.

Under denna berättelse hade Mariana ~~uppbjöd~~ ~~an~~ anwändt hela sin vänlighet emot Wilhelm, för att dölja sin sömnighet. Så löjlig händelsen än syntes från en sida, så var den dock för henne för enfaldig, och betraktelserne dervid för alfvarsamma. Hon satte ömt sin fot på den älskades, och gaf honom skenbara tecken af sin uppmärksamhet och sitt bifall. Hon drack ur hans glas, och Wilhelm var öfvertygad att intet ord af hans Historia var fallet på jorden. Efter en liten paus utropade han, det tillhör nu dig Mariana, att med-
delas

tler voro nu ~~[illegible]~~ väl utrustade, de öfrige blefvo om efter hand, sag samre, så att en präktig tropp deraf uppkom. Marskeraderne i gårdarne och trägårdarne, slogo hvarandra bra på sköldarne och i hufvudena, ~~hvaraf~~ hvargenom mången miss hällighet uppkom, som dock snart bilades.

Denna lek, hvaraf de öfrige ganska mycket roades, hade knapt sysselsatt ~~[illegible]~~ mig några gånger, förrän den ej till freds ställde mig. Åsynen af så många rustade varelser måste nödvändigt [illegible] mig uppväcka ~~riddare~~ ideer från riddare tiden, hvilka ~~begynte~~ uppfylde mitt hufvud, ~~sedan~~ emedan jag för någon tid sedan, kommit att läsa gamla romaner.

riddare ideer?

Det befriade Jerusalem, hvaraf jag öfverkom Koppens öfversättning, gaf slutligen mina kringsväfvande tankar en bestämd riktning. Jag kunde väl ej läsa poëmet helt och hållet, men der voro ~~det var~~ ställen, som jag kunde utantill, och hvars bilder kringsväfvade mig. I synnerhet intog ~~mig~~ Clorinde mig med hela görande och låtande sitt väsende. Denna manliga qvinlighet, den stilla fullkomlighet i hennes väsende gorde större värkning på en ande, som begynte utveckla sig, än alla Armides till-gorda behag, fastän jag ej försmådde hennes trägård.

Många hundrade gånger när jag om ~~aften~~ aftnarne passerade betragtande nejden mellan blen altan, som var emellan gafflarne, ~~betrag~~ och ett darrande sken uppgeck på Horizonten från den nedgående solen, stjernorna ~~framträdde~~ uppginge, ~~och~~ natten framträngde utur
alla

12

Guntram
Dolbgrafof
en korp, som
aal.
Korpen diteran
dett namn,
också kan d
titeln, ~~ty~~
Guntram: Ja
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
Härmed uppe
Guntram. Ne
helst i londe
Korpen. I con
gen ~~[illegible]~~
i Tyskland, o
affattar afsa
Guntram. Han
lands knektar
och marmor ui
lappri. No, vi
Korpen. diden
Tid har fatt
Guntram. Det
Korpen ~~huru~~ de
begåfvad ~~med~~
Guntram.—begåf
Korpen. ditteran
Guntram.—flage.
Korpen. ~~[illegible]~~ de
förstånd och he
Guntram. resahn
~~och korpen [illegible]~~
båda händerne
framför honom
nen hvad angån
Korpen. Du ka
dig ned.

---

dela mig dina första ~~barnsliga~~ ungdoms nöjen. Hittils voro vi altid mycket sysselsatte med det närvarande, än att vi kunde ömse sid bekymra oss om vårt förriga lefnadssätt, säg mig: i hvilka omständigheter är du uppfödd? Hvilka äro de första lifliga intryck, du kann ~~påminna~~ erinra dig?

Dessa frågor skulle hafva satt Mariana i den största förlegenhet, om ej den gamla strax kommit henne till hjelp. Tror ni, sade den kloka qvinnan, att vi äro så uppmärksamma på det som så tidigt förekommer oss, att vi hafve ~~så~~ så artliga berättelser att förtälja, och om vi än hade det, äfven viste att gifva saken ett sådant skick.

Som om det behöfdes! utropade Wilhelm. Jag älskar den ömma, goda, älskanvärda varelse så mycket, att jag förtryter hvarje ögonblick af mitt lif, som jag tillbragt utan henne. Låt mig det minsta ~~delta~~ genom inbildningskraften deltaga i ditt forflutna lif! Berätta mig allt, ~~jag vill berätta~~ jag vill göra så för dig. Vi vilje om det är möjeligt bedraga oss sjelfve, och söka att åter vinna dessa för kärleken forlorade ~~stunder~~ tider.

Om ni så ifrigt påstår det, så kunna vi väl tillfredsställa er, sade den gamla. Berätta ni oss förrst, huru er kärlek för skådespel småningom har tillväxt, huru ni öfvat och huru ni endtligen kommit så långt, att ni nu mer kan anses för en god aktör. Säkert har dervid icke fela er lustiga händelser. Det lönar ej mödan, att vi lägga jag har ännu en flaska i reserve, och hvem vet, om snart kunna sitta så roligt och nöjt tillhopa.

Mariana kastade en sorglig blick efter henne, dey[?]tta Wilhelm ej märkte, utan fortfor ~~in b~~: sin

1 Kapitlet.

~~Dessa ensamma stilla nöjen~~
~~Snart gjorde ungdomens förströelser~~, ~~då mitt herradöme begynte utvidgas~~,

Dessa ensamma stilla nöjen ledo snart intrång af ungdomens förströelser, då mitt herradöme begynte utvidga sig. Jag var om hvartannat snart jägare, snart soldat, och

yred deg till sjelfva uppförandet utan någon ting vidare i sin svarta sammetsklädning spela Phaumigrem, Cato och Darius; ~~deg~~ dervid bör man dock merka, att stycken aldrig hela, utan merendels blott femte ackten, der det gick ut på ett döds-stick, blef uppförd.

Äfven var det naturligt, att operan med sina mångfaldiga förändringar och äfventyr skulle ~~locka mig till~~ förtjusa mig. Jag fann deruti stormande haf, Gudar som nedkommo i moln, och hvad som i synnerhet gorde mig lycklig, åska och blixt. Jag hjelpte mig med papp, färgor och papper, viste att förträffeligen förställa natten, gorde blixten fruktansvärd att påse, blott ~~[illegible]~~ åskandet lyckades mig icke altid, dock hade det ej mycket att betyda. Äfven fann jag i operan mera tillfälle att framställa min David och Goliath, hvilket ej ville serdeles gå an i ~~den~~ regelmässiga Dramer. ~~Jag kände~~ Dageligen ~~mer~~ tilltog min fallenhet för detta lilla rum~~met~~, hvarest jag njöt så mycken glädje, och jag tillstår, att ~~den~~ lucklen som dockorna fört med sig från skafferiet ej litet dertill bidrog.

Min Theaters dekorationer voro nu mera i temlig fullkomlighet, ty att jag ~~hade~~ från barndommen hade haft den vanan att umgås med Cirkeln, utskära i papp och illuminera bilder kommo nu ganska

---

allt ~~för~~
len, utman
blef skjelfhu
och inveck
så begynte
jag ännu
Vid

denele ett
skickligt
värjorna ~~sr~~
himlig drift
ter den de
vers buske
forgätna
sig och
ter voro nu
famre, så
gärdar, och
i hufvuden
som dock
Denna
sysselsatt
hen af så
ka ~~riddar~~
hufvud, ~~[illegible]~~
maner.
Det b
ning gaf
Jag kunde
ställen, for
vade mig
gvande och
felt vasend
het i henne
begynte
fastän ja
många
mellan ble
darrande
len, stjernor

ungdoms nöjen. Hittils voro vi alltid
rvarande, än att vi kunde ömse sid
lefnadssätt, sag mig: i hvilka om
ka års de första lifliga intryck

va satt Mariana i den största förlege
mit henne till hjelp. Bror ni, sade
så uppmärksamma på det som
i hafve ~~att~~ så artiga berättelser
e det, äfven viste att gifva saken

o! utropade Wilhelm. Jag älskar den
varelse så mycket, att jag förtryter
om jag tillbragt utan henne. Låt mig
dningskraften deltaga i ditt förflutn
~~ville~~ ~~berätta~~ jag vill göra så för de
draga oss sjelfve, och söka att åter
orade ~~[illegible]~~ tider.

det, så kunna vi väl tillfreds
erätta ni oss först, huru er Kärle
n har tillväxt, huru ni öfver
kommit så långt, att ni nu men
r. Säkert har dervid icke fela
lönar ej mödan, att vi lägga
i reserve, och hvem vet, om
ligt och nöjt tillhopa.
sorglig blick efter henne, de
fortfor ~~[illegible]~~: Sin

witlet.

~~sthöfter~~, då ~~mitt herradöme begy~~

jen ledo snart inträng af ung
herradöme begynnte utvidga sig.
art jägare, snart soldat, och
nyt

utan någon ling vidare
t. Då måste Konung Saul
Chaumigrem, Cato och
merka, att styckena aldrig
akten, der det gick
rd.

operan med ~~sina~~ mångfal-
lle ~~[illegible] mig till~~ förtjusa
, Gudar som nedkommo i
de mig lycklig, äska och slut
papper, viste att förträffeli
trektans värd att pröfva, blott
hade det ej mycket att
tillfälle att framställa
lle serdeles gå an i ~~den~~
teligen ~~mer~~ tilltog min
arest jag njöt så mycken
en som dockorna fört med
drog.
na mera i temlig fullkom-
att den vanan att umgå
lluminera bilder kom nu
ganska

allt ~~förr~~ föregå på theatern. När verldshistorien förestäldes oss i skolan, utmärkte jag sorgfälligt när någon på ett ~~något~~ besynnerligt sätt blef ihjelstucken eller förgifven, min inbildningskraft öfversåg exposition och inveckling samt ilade till den interessanta femte akten; så begynte jag äfven att skrifva några stycken bakifrån, utan att jag ännu i något enda hade kommit till början.

Vid samma tid ~~läste~~ genom läste jag, dels af egen drift,

ttare, allt som vår lek gaf anledning. Doch hade jag alltid deruti ett litet företräde framför de andra, att jag var i stånd, att skickligt förfärdiga de nödiga sakerne. Således voro merendels alltid värjorna ~~är~~ af min fabrik, jag utsirade och förgyllde slidorne, och en hemlig drift tillät mig ej hvila, förrän jag omskapat hela vår milice efter den de gamlas. Man förfärdigade hjelmar, prydda med pappers buskar, ~~äfven~~ sköldarne och till och med harnesken blefvo ej förgätna. Arbeten, som kostade betjänterne som något kunde sy och sömmerskorna mången nål. En del af mina unga kamrater voro nu ~~ganska~~ väl utrustade, de öfrige blefvo och efter hand, fast sämre, så att en präktig tropp deraf uppkom. Vi marscherade i gårdarne och trägårdarne, slogo hvarandra bra på sköldarne och i hufvudena ~~hvaraf~~ hvarigenom mången misshällighet uppkom, som dock snart bilades.

Denna lek, hvaraf de öfrige ganska mycket rades, hade knappt sysselsatt ~~oss~~ några gånger, förrän den ej till freds stälte mig. Åsynen af så många rustade varelser måste nödvändigt [illegible] mig uppväcka ~~riddare~~ ideer från riddare tiden, hvilka ~~begynte~~ [illegible]fylde mitt hufvud, ~~sedan~~ emedan jag för någon tid sedan, kommit att läsa gamla romaner.

riddare ideer?

Det befriade Jerusalem, hvaraf jag öfverkom Koppens öfversättning gaf slutligen mina kringsväfvande tankar en bestämd riktning. Jag kunde väl ej läsa poëmet helt och hållet, men ~~det var~~ der voro ställen, som jag kunde utantill, och hvars bilder kringsväfvade mig. I synnerhet intog ~~mig~~ Clorinde mig med hela görande och låtande sitt väsende. Denna manliga qvinlighet, den stilla fullkomlighet i hennes väsende gorde större värkning på en ande, som begynte utveckla sig, än alla Armides till-gorda behag, fastän jag ej försmådde hennes trägård.

Många hundrade gånger när jag om aft~~en~~nama spatserade, betragtande nejden mellan blen altan, som var emellan gafflarne, ~~betrag~~ och ett darrande sken uppgick på Horizonten från den nedgående solen, stjernorna ~~framträdde~~ uppginge, ~~och~~ natten framträngde utur alla

12

Guntram ~~fo~~
Wolbgrafsofle
en korp i som
axel.
Korpen diterar
dett namn,
också kan d
Kölln, ~~fr~~
Guntram: Ja
~~Riddarsa~~
Korpen. Godt.
Härmed uppr
Guntram. Ne
helst i Londo
Korpen. I cont
jer ~~[illegible]~~
i Tyskland, o
affattar afgå
Guntram. Han
lands knektar
och marmer u
Kappre. No, u
Korpen. diter
tid har fat
Guntram. Det
Korpen ~~huru~~ de
r begåfvad ~~me~~
Guntram. begåf
Korpen. ditteran
Guntram. flags.
Korpen. ~~vis~~ de
förstånd och h
Guntram. resånt
~~och korpen~~
båda händerne
framför honom
nen gråd anga
Korpen. Du ka
dig ned.

dela mig dina första ~~barnsliga~~ ungdoms nöjen. Hittils voro vi alltid för mycket sysselsatta med det närvarande, än att vi kunde ömse sidigt bekymra oss om vårt forriga lefnadssätt, säg mig: i hvilka omständigheter är du uppfödd? Hvilka äro de första lifliga intryck, ~~som~~ hvilka du kann ~~påminna~~ erinra dig?

Dessa frågor skulle hafva satt Mariana i den största förlegenhet, om ej den gamla straxt kommit henne till hjelp. Tror ni, sade den kloka gumman, att vi äro så uppmärksamma på det som så tidigt förekommer oss, att vi hafve ~~att~~ så artiga berättelser att förtälja, och om vi än hade det, äfven viste att gifva saken ett sådant skick.

Som om det behöfdes! utropade Wilhelm. Jag älskar denna ömma, goda, älskanvärda varelse så mycket, att jag förtryter hvarje ögonblick af mitt lif, som jag tillbragt utan henne. Låt mig till det minsta ~~delta~~ genom inbildningskraften deltaga i ditt förflutna lif! Berätta mig allt, ~~jag vill berätta~~ jag vill göra så för dig. Vi vilje om det är möjeligt bedraga oss sjelfve, och söka att återvinna dessa för kärleken förlorade ~~stunder~~ tider.

Om ni så ifrigt påstår det, så kunna vi väl tillfredsställa er, sade den gamla. Berätta ni oss först, huru er kärlek för skådespel småningom har tillväxt, huru ni öfvat er, och huru ni ändtligen kommit så långt, att ni nu mera kan anses för en god aktör. Säkert har dervid icke felat er lustiga händelser. Det lönar ej mödan, att vi lägga oss, jag har ännu en flaska i reserve

alla den vinklar och djup, och syrsans klingande röst ~~[illegible]~~ afbröt den högtidliga stillheten; upplaste jag för mig sjelf historien, om det olyckliga ~~tvekampen~~ [illegible] emellan Tancred och Clorinde.

Ehuru jag, ~~såsom billigt var~~, enligt billigheten, var af de Christnas partie, bistod jag dock den hedniska hjeltinnan med hela mitt hjerta, då hon företog sig att uppbränna de belägrandes stora torn. När nu Tancred mötte den förmenta krigarn om natten, ~~och~~ striden begyntes under dess dystra slöja och de hätligt kämpade! Jag kunde aldrig utsäga de orden:

Clorindes lefnads-mått ach! redan uppfyllt är,
~~[illegible]~~!
~~Dess stund nu slut~~ ~~[illegible]~~
~~Dess~~ timma ~~redan~~ ~~slår~~ ~~ren~~ nu döden tian bär.
Dess timma slår, och höjd

utan att tårarne kommo mig i ögonen, hvilka ymnigt flöto när den olycklige älskarn, stöter svärdet i ~~bröstet på henne~~ hennes bröst, lossar den fallandes hjelm, igenkänner henne och hämtar hastigt vatten till dopet. Men huru ondt gjorde det mig ej, när Tancreds svärd [illegible] råkade trädet i den förtrollande skogen, när blod utflöt efter hugget, och en röst ropade i dess öra, att han äfven här sårade Clorinde, att han var af ödet bestämd, att ovetande skada öfver allt det han älskade.

Denna berättelse bemägtigade sig så min inbildningskraft, att det ~~i min själ bildade sig dunkelt till ett helt, som jag läst uti skaldestycket~~, som jag läst i skaldestycket, bildade sig dunkelt i min själ, till ett helt, af hvilket så det fattet var intagen, att jag på något sätt tänkte föreställa det. Jag ville spela Tancred och Rinaldo, och fann tvänne rustningar dertill passande, hvilka jag redan förfärdigat. Den ena af mörkgrått papper med ~~[illegible]~~ pansar, skulle ~~föreställa~~ pryda den allvarsamme Tancred, den andra af guld och silfver papper pryda den lysande Rinaldo. I lifligheten af min föreställning
I lifligheten af min föreställning berättade jag mina lekkamrater allt, som deraf blefvo helt förtjusta, och icke kunde ~~väl~~ ni

+ fjäll? | |

allt ~~fö~~
lar, utr
blef sjelf
och invé
så begyn
jag änne
Vi

riktigt b
D
straxt tv
bry mig
var det m
stånd
ste fram
stort vå
skap sk
Fö
gamla be
~~allt~~ har
ankomm
genhet,
torka de
och ride
J
ken vi
skulle
dock,
gransk
na för
flickorna
hjelte fra
han ej
min upp
hade jag
skulle t
hade des
le kunn

ngdoms nöjen. Hittils voro vi altid för-
rande, än att vi kunde ömse sidigt
efnadssätt, säg mig: i hvilka omstän-
års de första lifliga intryck, ~~som~~ hvilka

satt Mariana i den största förlegenhet,
t henne till hjelp. Tror ni, sade den
uppmärksamma på det som så
hafve ~~att~~ så artliga berättelser att
det, äfven viste att gifva saken et

utropade Wilhelm. Jag älskar denna
relse så mycket, att jag förtryter
jag tillbragt utan henne. Låt mig till
ingskraften deltaga i ditt förflutna
~~berätta~~ jag vill göra så för dig
aga oss sjelfve, och söka att åter-
nde ~~stunder~~ tider.
et, så kunna vi väl tillfredsstäl-
ätta ni oss först, huru er kärlek
har tillväxt, huru ni öfvat er
nmit så långt, att ni nu mera
Säkert har dervid icke felat
lönar ej mödan, att vi lägga oss
reserve,

---

hans klingande röst ~~hördes~~ afbröt den
för mig sjelf historien, om den olyck-
red och Clorinde.
~~[illegible]~~, enligt billigheten, var af de Christ-
hedniska hjeltinnan med hela mitt
uppbränna de belägrandes stora
förmenta krigarn om natten,
dystra slöja och de häftigt käm-
läga de orden:
tt, ach! redan uppfylt är,
~~[illegible]~~!
~~[illegible] döden [illegible] bär.~~
höjd ~~ren~~ nu döden tian bär.
ögonen, hvilka ymnigt flöto när de
et i ~~bröstet på~~ hennes bröst, lossar de
henne och hämtar hastigt vatten
edt gördel det mig ej, när Tancred
den förtrollande skogen, när
h en röst ropade i dess öra, att ha
de, att han var af ödet bestämd,
~~alt~~ det han älskade.
ntigade sig så min inbildningskra
~~el sig slumbelt till ett helt, som~~
som jag läst i skaldestycket, bilda
till ett helt, af hvilket på deh
a något sätt tänkte föreställa de
Rinalds, och fann tvänne rustnin
jag redan förfärdigat. Den ena af
t pansar, skulle ~~föreställa~~ pasla
n andra af guld och silfver papper
. I lifligheten af min föreställnin
lning berättade jag mina lekkam
helt förtjusta, och icke kunde
~~väl~~ ni

---

allt ~~föreg~~ föregå på teatern. När verldshistorien förställdes oss i skolen, utmärkte jag sorgfälligt när någon på ~~något~~ ett särskildt besynnerligt sätt blef ihjelstucken eller förgifven, min inbildningskraft öfversåg expositionen och inveckligen, samt ilade till den interessanta femte akten; så begynte jag äfven att skrifva några stycken bakifrån, utan att jag ännu i något enda hade kommit till början.

Vid samma tid genomläste jag, dels af egen drift,

---

riktigt begripa, att allt kunde uppföras och det af dem.

Detta tvifvel afhjelpte jag med mycken lätthet. Jag ~~d~~ anslog strax tvänne kamrar uti en lekkamrats hus nära intill, utan att bry mig om, ~~det~~ hans gamla tant aldrig skulle kunna låta öfvertala sig dertill. Äfvenså var det med Theatern, om hvilken jag ej hade något annat bestämdt begrepp, än att ~~den~~ hvilade på stockar, och att man måste framställa Coulisser af delta spanska väggar, och taga en stort väfstycke till grund. Men hvarifrån Materialier och redskap skulle komma hade jag ej påtänkt.

För skogen funno vi snart utväg, vi talte väl vid en gamla betjänt i ett af husen, som nu var blefven skogvaktare, att han skulle skaffa oss unga björkar och ekar, hvilka äfven ankommo förrän vi hoppades. Men nu kom man i större förlägenhet, huru man skulle få stycket i ordning innan trädena torkade. ~~Det~~ Då voro goda råd dyra, oss fattes plats, theater och rideau. De spanska väggarne voro det enda vi ägde.

I denna förlägenhet gingo vi åter till vår hofman, hvilken vi gorde en vidlöftig beskrifning om all den herrlighet, som skulle ske. Så litet han än begrep oss, så hjelpsam var han dock, hopsköt i ett litet rum alla bord som fans i huset och granskapet, ställde väggarne deruppå, gorde en fond af gröna förhängen, och trädena kommo äfven med i raden.

Emellertid hade det blifvit afton, ljusena voro upptände, flickorna och barnena sutto på deras rum, stycket skulle begynna, hela hjelteskaran var väpnad; men nu blef hvar och en först varse att han ej visste hvad han skulle säga. I den häftiga glädjen öfver min uppfinning, då jag var helt och hållet intagen af mitt föremål, hade jag förgätit, att hvar och en måste veta ~~när~~ hvad och när han skulle tala; och i ~~lifligheten~~ ~~den~~ deras lifliga åstundan efter uppförandet hade det ej heller fallit de andra in, de trodde att de lätt skulle kunna visa sig såsom hjeltar, lätt kunna handla och tala

som

12

Guntram ~~[illegible]~~
Wolbegrafsof
en korp, som
aal.
Korpen. diteran
det namn,
också kan d
titeln, ~~ty~~
Guntram: Ja
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
härmed upp
Guntram. Ne
helst i lönd
Korpen. I conn
i ~~[illegible]~~
i Tyskland, o
affattar af gå
Guntram. Han
lands knektar
marmor u
lapperi. Ko; vä
Korpen. diteran
tid har sat
Guntram. Det s
Korpen ~~huru~~ de
begåfvad ~~med~~
Guntram. begåf
Korpen. dilteran
Guntram. slagr.
Korpen. ~~vis~~ de
förstånd och h
Guntram. resant
~~och korpen be~~
bada händerne
framför honom
pen hvad angå
Korpen. Du ka
dig ned.

---

dela mig dina första ~~barnsliga~~ ungdoms nöjen. Hittils voro vi alltid mycket sysselsatte med det närvarande, än att vi kunde ömse sidor bekymra oss om vårt förriga lefnadsätt, säg mig: i hvilka omständigheter är du uppfödd? Hvilka äro de första lifliga intryck, som du kann ~~påminna~~ erinra dig?

Dessa frågor skulle hafva satt Mariana i den största förlegenhet, om ej den gamla strax kommit henne till hjelp. Tro ni, sade den kloka gumman, att vi äro så uppmärksamma på det som så tidigt förekommer oss, att vi hafve ~~att~~ så artliga berättelser att förtälja, och om vi än hade det, äfven visste att gifva saken ett sådant skick.

Som om det behöfdes! utropade Wilhelm. Jag älskar denna ömma, goda, älskanvärda varelse så mycket, att jag förtryter hvarje ögonblick af mitt lif, som jag tillbragt utan henne. Låt mig till det minsta ~~delta~~ genom inbildningskraften deltaga i ditt förflutna lif! Berätta mig allt, ~~jag vill berätta~~ jag vill göra så för dig. Vi vilje om det är möjeligt bedraga oss sjelfve, och söka att återvinna dessa för kärleken förlorade ~~stunder~~ tider.

Om ni så ifrigt påstår det, så kunna vi väl tillfredsställa er, sade den gamla. Berätta ni oss först, huru er kärlek för skådespel småningom har tillväxt, huru ni öfvat er, och huru ni ändtligen kommit så långt, att ni nu mera kan anses för en god aktör. Säkert har dervid icke felat er lustiga händelser. Det lönar ej mödan, att vi lägga

---

som de personerne, i hvars verld jag försatt dem. De stodo alla f vånade och frågade hvarandra hvad som skulle komma först? Jag, s hade förut hade tänkte på något såsom Tancred, uppträdde ensam o begynte att uppläsa några versar ur hjeltedigten. Men emedan stället snart öfvergick till det berättande, och jag förekom i mitt eg tal såsom tredje person, när ~~Gottfried åter~~ slutligen Gottfried om hvilken frågan var ej ville komma ut, måste jag äfven gå u åtföljd af åskådarnes skratt, en olycka, som smärtade mig d i själen. Hela expedition var förolyckad; Åskådarne sutto der ville se något. Klädde voro vi, jag (samlade mig litet) kom mig lit före, och beslöt kort och godt att spela David och Goliath. Några af sä skapet hade ~~[illegible]~~ förr med mig uppfört marionettspelet, alla ofta sett det. man utdelte rollerna, ~~och~~ hvaroch en lofvade att göra sitt bästa och en liten lustig unge målade ett svart skägg på sig, för att, o en öppning skulle inträffa såsom Harlekin uppfylla den med något gyckleri. En anstalt, som jag var ganska mycket em emedan den stridde mot styckets allvarsamhet. Dock svor j för mig sjelf, att om jag en gång kom ur denna förlägenhet aldrig våga mig, att föreställa ett stycke, utan den [illegible] öfverläggning.

6. Kapitlet

Mariana öfverväldigad af sömn, lutade sig mot sin älskade, som t[illegible]te henne fast till sig, och fortfor i sin berättelse, under det att den gamla njöt resten af vinet, med god öfverläggning.

Den förlägenhet, sade han, som jag och mina kamerater befunnit oss uti, derigenom att vi företogs oss att spela ett stycke som existerade, glömdes snart. Min passion, att föreställa såsom skådespel hwarje roman jag läste, hwarje historia man berättade, kunde ej en gång det obojligaste ämne motstå. Jag var fullkomligt öfvertygad, att allt hvad som roade i en berättelse måste föreställdt göra en mycket större verkan; allt skulle visa sig för mina ögon

allt

---

allt f
lan, ur
blef skje
och int
så beg
jag änn
N

lade var
lade. j
le kom
som
hvilken
sitt lots
med alla
varma fr
mådan d
som i
fädernesl
der. Sl
gen u
pnå polyg
från, till
Den
äfven utg
den kokan
bak-belön
till Veke
står för e
nära intill

ungdoms nöjen. Hittils voro vi alltid
rvarande, än att vi kunde önske sjelf
lefnadssätt, säg mig: i hvilka om
ka års de första lifliga intryck, ja

fva satt Mariana i den största förlegenhet,
mit henne till hjelp. Hvor ni, sade den
då uppmärksamma på det som så
i hafve ~~att~~ så artiga berättelser att
e det, äfven visste att gifva saken et

! utropade Wilhelm. Jag älskar denna
varelse så mycket, att jag förtryter
om jag tillbragt utan henne. Låt mig till
dningskraften deltaga i ditt förflutna
~~ille~~ ~~berätts~~ jag vill göra så för dig
draga oss sjelfve, och söka att åter-
rade ~~[illegible]~~ tider.
det, så kanna vi väl tillfredsstäl
erätta ni oss först, huru er kärlek
n har tillväxt, huru ni öfvat er,
ommit så långt, att ni nu mera
r. Säkert har dervid icke felat
lönar ej mödan, att vi lägga

erld jag försatt dem. De stodo alla f
hvad som skulle komma först? Jag, f
ågot såsom Tancred, uppträdde ensam o
rsar ur hjeltedigten. Men emedan
t berättande, och jag förekom i mitt eg
t ~~Gottfried äfven~~ slutligen Gottfried
ville komma ut, måste jag äfven gå u
ratt, en olycka, som smärtade mig d
var förolyckad; Åskådarne sutto der
o vi, jag (samlade mig litet) kom mig lit
t spela David och Goliath. Några af sa
ppfört marionett spelet, alla ofta sett det
var och en lofvade att göra sitt bästa
lade ett svart skägg på sig, förr att, o
såsom Harlekin uppfylla den med
, som jag var ganska mycket em
styckets allfvarsamhet. Dock hvor j
gång kom ur denna förlägenhet
ett stycke, utan den skickaste öfve

Kapitlet

n, lutade sig mot sin älskade, som th
tfor i sin berättelse, under det att den
d god öfverläggning.
an, som jag och mina Kamerater be
företogs oss att spela ett stycke som
passion, att föreställa såsom skådespe
je historia man berättade, kun
nne motstå. Jag var fullkomlig
ade i en berättelse måste föreställ
; allt skulle visa sig för mina ögo
allt

allt ~~före~~ föregå på teatern. När verldshistorien föreställdes oss i skolan, utmärkte jag sorgfälligt när någon på ~~något~~ ett besynnerligt sätt blef ihjelstucken eller förgifven, min inbildningskraft öfversåg expositionen och invecklingen, samt ilade till den enterressanta femte akten; så begynte jag äfven att skrifva några stycken bakifrån, utan att jag ännu i något enda hade kommit till början.

Vid samma tid (genom ~~läste~~ jag, dels af egen drift,

~~lade~~ lagt var just icke så ~~lätt~~ lätt emedan de enteligen ville, att han ej skulle komma förrän den 4 Maj.

Första Majs eller Tisdags partiet, bestod af Kaplans son Flamin, hvilken var uppfödd ~~[illegible]~~ tillsammans med Engelsmannen till sitt tolfte år i London och till sitt 18 i St. Luke, och hvars hjerta, med alla sina åder-grenar var inväxt i det brittiska, och i hvars varma bröst det fanns ett hjerta mindre under den långa skilsmässan i Göttingen. Dessutom sa hos Kaplanskan, en född Engländska, som i min hjelte till skade sin landsman, emedan ~~den mag~~ fäderneslandets ~~hvirfvel~~ ännu hann hennes själ öfver haf och länder. Slutligen af deras äldsta dotter ~~Apollonia~~ Agathe, som hela dagen ~~utskrattade~~ och älskade allt, utan att veta hvarföre, och hvilken med sina polyparmar drog hvar och en, som ej bodde för många hus derifrån, till sig, såsom föda för sitt hjerta.

Den 4 Majs Sekten kunde mäta sig med den förra, då den äfven utgjorde ett Kollegium af tre ledamöter. Hvars anhängare voro, den kokande Appel (Apollonia yngsta dottern) hvars kokräre- och bak-belöningsbref dervid led, att ~~ären~~ gästen ankom förr än gästen till Vetedegens hon kunde föreställa sig, hvad en själ känner, som står för en främmande med händerna fulla af speck- och synålar, nära intill fönstergardinerne, utan ~~att~~ att en gång hafva ~~sett än-~~ ~~nu~~

12

Guntram ~~[illegible]~~
Dolbgraſoſie
en korp, ſom
aal.
Korpen diteran
dett namn,
ockſå haev d
titeln, ~~ty~~
Guntram: Ja
~~[illegible]~~
Korpen. Godt.
ſärmed uppr
Guntram. Ne
helſt i Lond
Korpen. J con
gå ~~[illegible]~~
i Tyſkland, o
afſattar afſä
Guntram. Han
lands knektar
och marmer u
lappri. Nå, v
Korpen. diten
tid har ſatt
Guntram. Det
Korpen ~~huru~~ de
r begåfvad ~~med~~
Guntram.– begåf
Korpen. ditteran
Guntram.– ſlag
Korpen. ~~vis~~ de
förſtånd och h
Guntram. reſande
~~och Korpen [illegible]~~
båda händerne
framför honom
Korpen hvad angå
Korpen. Du ha
dig ned.

[illegible] mig ſielf) kom mig litet
före, och beſlöt ſtort och godt att ſpela David och Goliath. Några af säl-
ſkapet hade ~~ſtra~~ förr med mig uppfört marionett ſpelet, alla ofta ſett det,
man utdelte rollerna, ~~och~~ hvaroch en lofvade att göra ſitt bäſta
och en litet luſtig unge måtte ett svart ſkägg på ſig, ſorr att, om
en öppning ſkulle inträffa ſåſom Harlekin uppfylla den med
något gyckleri. En anſtalt, ſom jag var ganſka mycket emo
emedan den ſtridde mot ſtyckets alfvarsamhet. Dock ſvor ja
för mig ſjelf, att om jag en gång kom ur denna förlägenhet
aldrig våga mig, att föreſtälla ett ſtycke, utan den ſkiuppaſte öfve
läggning.

C. Kapitlet

Mariana öfverväldigad af sömn, lutade ſig mot ſin älſkade, ſom ty
te henne faſt till ſig, och fortfor i ſin berättelſe, under det att den
gamla njöt reſten af vinet, med god öfverläggning.

Den förlägenhet, ſade han, ſom jag och mina Kamerater be
funnit oſs uti, derigenom att vi företogo oſs att ſpela ett ſtycke ſom
exiſterade, glömdes snart. Min paſſion, att föreſtälla ſåſom ſkådeſp
hvarje roman jag laſte, hvarje hiſtoria man berättade, kunde
ej en gång det oböjligaſte ämne motſtå. Jag var fullkomligt
öfvertygad, att allt hvad ſom roade i en berättelſe måſte föreſtällt
göra en mycket ſtörre verkan; allt ſkulle vara ſig för mina ögo
allt

Hofkap
ena ſroja
na berät
Göttingen
nådje var
dåde. ju
le komm
Torſ
hvilken v
ſitt loſt
med alla
varma ſro
måſan
ſom i m
fädernesla
der_ Slu
gen ~~u[illegible]~~
pnå polyp
från, till
Den
äfven utgo
den Kokan
bak_belöni
till Vete de
ſtår för en
nära intill

[illegible] mig [illegible]) kom mig lite
spela David och Goliath. Några af sa
fört marionett spelet, alla ofra sett det
aroch en lofvade att göra sitt bästa
ade ett svart skägg på sig, forr att, o
såsom Harlekin uppfylla den mee
som jag var ganska mycket em
styckets alfvarsamhet. Dock forr
gång kom ur denna förlägenhet
ett stycke, utan den [illegible] ofve

Kapitlet

n, lutade sig mot sin älskade, som t
tor i sin berättelse, under det att den
god öfverläggning.
n, som jag och mina Kamerater be
företogs oss att spela ett stycke som
vasion, att föreställa såsom skådespe
e historia man berättade, kun
nne motstå. Jag var fullkomlig
de i en berättelse måste föreställ
alltt skulle visa sig för mina ögo
allt.

Ur Jean Pauls Hesperus.

Hund-post-dag.

Skillnad emellan den 1 och 4 Maj — Ett Råttslagtnings-stycke — Natt-stycke — Tre regementer framdeles i byxor — Starrnål — Denna boks ouvertyr och Instruction.

I Hofkaplans Eymanns hus i byn St. Lune voro tvänne partier: det ena fröjdade sig den 30 April, emedan ~~hjelten de~~ hjelten i denna berättelse, den unga Engelsmannen Horion skulle komma från Göttingen och qvarbli i Kaplans-huset, — men det andras ~~fröjdade~~ glädje var just icke så ~~lifligt~~ stort emedan de enkeligen ville, att han ej skulle komma förrän den 4 Maj.

Första Majs eller Tisdags partiet, bestod af Kaplans son Flamin, hvilken var uppfödd ~~tillika~~ tillsammans med Engelsmannen till sitt tolfte år i London och till sitt 18 i St. Luke, och hvars hjerta, med alla sina åder-grenar var inväxt i det brittiska, och i hvars varma bröst, det fanns ett hjerta mindre under den långa skilsmässan i Göttingen — Dessutom hos Kaplanskan, en född Engländska, som i min hjelte älskade sin landsman, emedan ~~den mag~~ fäderneslandets hvirfvel ännu hann hennes själ öfver haf och länder — Slutligen af deras älsta dotter ~~Apollonia~~ Agathja, som hela dagen ~~utskrattade~~ log och älskade allt, utan att veta hvarför, och hvilken med sina polyparmar drog hvar och en, som ej bodde för många hus derifrån, till sig, såsom föda för sitt hjerta.

Den 4 Majs Sekten, kunde mäta sig med den förra, då den äfven utgorde ett Kollegium af tre ledamöter. Hvars anhangare voro, den kokande Appel (Apollonias yngsta dottern) hvars kokäre- och bak-belönings-bref derivid led, att ~~ärann~~ gästen ankom förr än gästen till Vetedegens hon kunde föreställa sig, hvad en själ känner, som står för en fremmande, med händerna fulla af speck- och synålar, nära intill fönstergardinerne, utan ~~att~~ att en gång hafva ~~haft ännu~~

12

Guntram
Wolbgrafsf
en korp, som
adel.
Korpen deltera
detta namn,
också kan d
källan ~~ty~~
Guntram: Ja
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
Härmed upp
Guntram. Ne
helst i
Korpen. I con
ge
i Tyskland, o
affattar afhå
Guntram. Han
lands knektar
och marmor u
kappre. Ro
Korpen. dider
tid har satt
Guntram. Det
Korpen ~~huru~~ de
begåfvad ~~med~~
Guntram. — begåf
Korpen. delterar
Guntram. — slag.
Korpen. de
förstånd och he
Guntram. resolu
~~och korpen b~~
båda händerne
framför honom
nu hvad anga
Korpen. Du ka
dig ned.

---

hatt — ännu mindre hufvudfrisuren, som skall vara innunder, halffärdig. De
andra anhängaren af denna sekt, och som mäst borde tala emot Tisdagen —
än han minst talade, emedan han ej kunde, och ~~först~~ nu nyligen var döpt — skul
som fredagen för första gången föras åt kyrkan, denna anhängare var gästens
son. Kaplan viste väl, att månan ~~er~~ kring skickade sin Fadderbjuda
S. Riccolius, hos alle ~~förd~~ Jordens lärda att ~~bringa~~ skrifva dem såsom faddrar til
hans fläckar i himmelens kyrkobok; men han tänkte, det är bättre a
~~taga~~ ~~finda sig fadd~~ bjuda ~~f~~ en till fadder i ~~ne~~ ett närmare gr
skap af 50 mil. Således voro kyrkogångs Apostladagen, och
~~Fadderns~~ Knuffars Afkomsts högtidsdag så vackert infallna på
andra. Men nu förde vedret (det vackra) ~~fäd~~ Knuffar 4 dag
förr hit.

Den tredje lärjungen af Fredagssekten var ock egen te
Ärkekättarn, nemligen Herr Hofkapplan sjelf. Kapplans hus
uti hvilket Honom understundom skulle hålla sitt hoflåger,
var helt och hållet full med råttor, just som en danssalon
eller exercitieplats för dem, och dem ville nu kapplan b
skrämma från sitt hus och corpus pium (heliga kroppen). Fa
hofkaplaner som hafva kungsöten i kroppen, och råttorn
i huset, åstadkomma derföre så mycken stank, som
den här i st. Lyne emot ~~de~~ Besstarna. Med ~~så~~ gans
få molnderaf skulle man vara i stånd, att röka ut alla hof
damer i Europa. Brände intet Herr Heilicus, så mycke
af hofvarnas utaf sin märr, som han hade kunnat ~~fåga~~ uthågen.
Tog han ej ett sådan gnagdjur i ~~arrest~~ arrest och intvålade kings
fången med vagnssmorja och fisktran, och släppte arrestant
på det att han, lik Parias, ~~n~~ när hon sprang opp och ned
hålena, skulle genom sin Nimbus tvinga råtter af ädlare
att ~~viker~~ fly. Försökte han ~~intet~~ icke i stort, tog i han icke en Bor
till i koff gångare, af hvilken han åstundade ingenting annat, än att han
trade bra, och således misshagade de bespansade eremiterna.
var intet allt i hop, så godt som förgäfves. —

— Ty s
folk reda
de två t
tusende
Nu v
underrätta
endast boda
på första
stian, som
hans far
så, än så,
on hade g
som var f
och som af
den lilla m
för det sorg
nå ett ska
skulle vill
sig tänkte
skrifven.
sitt in
gen. Lor
hvarest
ledare och
och ~~fotar~~
han kline
~~från med~~
Tisdagen
Oblat promo
der som jag

ſom ſkall vara innunder, halffärdig. De
och ſom mäſt borde tala emot Tisdagen —
ej kunde, och ~~förſt~~ nu nyligen var döpt — ſkul
åt kyrkan, denna anhängare var gäſtens
n ~~er~~ kringſkickade ſin Fadderbjuda
la ~~och~~ att ~~bringa~~ utkora dem ſåſom faddrar til
kobok; men han tänkte, det är bättre a
en till fadder i ~~ne~~ ett närmare gr
o kyrkogångs Apoſtladagen, och h
hodag ſå vackert infallna på ſ
bret (det vackra) ~~ſå~~ ſkuffar 4 dag

n af Fredagsſekten var ock egen te
ir Hofkapplan ſjelf: Kapplanshus
tandom ſkulle hålla ſitt hoflager
med råttor, juſt ſom en dansſalon
, och dem ville nu kapplan b
corpus pium (heliga kroppar) ſa
hengsfoten i kroppen, och råttorn
öre ſå mycken ſtank, ſom
mot ~~då~~ Beſtarna. Med ~~ſå~~ ſå gan
vara i ſtånd, att icke utalla hof
intet Herr Heliclus, om ſå mycke
, ſom han hade kunnat ſäga ogen.
ir i ~~arreſt~~ arreſt och inträlade kings
h fiſktran, och ſläppte arreſtant
~~a~~ när hon ſprang opp och ned
! Nimbus tvinga råtter af ädlare
n ~~intet~~ icke i ſtort, tog i han icke en Bou
ade ingenting annat, än att han la
gade de beſvansade eremiterna; D
ſom förgäfves. —

— —

— Ty ſåen kann rekelgera råtter och jeſuiter! — Emellertid ~~man~~ presenterar folk redan på andra arket ~~för~~ moralen, den, nemligen, att emot de två* likaſom emot Tandverk, Själaſorger, och vägglös gifves tuſende kurer, ſom — intet hjelpa.

Nu vilje vi ſamtligen intränga i kapplanshuset, och ſå noga underrätta oſs om Ejmanska familiens Hiſtoria, ſom om vi ~~[illegible]~~ endaſt bodde tre hus derifrån. Horion, ty akſenten måſte ligga på förſta ſtafvelſen — eller Sebaſtian — eller förkortadt till Baſtian, ſom man kallade honom hos Ejmans, eller Viktor, ~~eller~~ ſom hans far Lord Horion kallade honom (ty jag kallar honom än ſå, än ſå, alltſom mitt proſaiſka ſtafvelſe-mått fordrar — Horion hade genom Italienaren Soſtato,+ ~~låtit till ſtälla präſtfolket~~ ſom var för hela ~~ne~~ trakten ett vandrande och ~~ſom~~ äfven ſprang till ſankt Lüno fått tillſtälla familien den lilla muntliga lögnen, att ~~ſk~~ han ſkulle komma om fredagen; för det förſta, ville han ~~sa~~ juſt öfverraſka dem, för det andra nå ett ſkamfullt ſätt binda händerna på dem, ſom för hans ſkulle ville laga ſig i ordning, tvätta, ſervera, och för det tredje tänkte han, en muntelig lögn är likväl mindre än en ſkrifven. Men till ſin far ſkref han ſanningen, utſatte ſitt inträde hos kaplan på den förſta maj eller Tisdagen. Lorden uppehöll ſig i Reſidensſtaden Flachſenfingen, hvareſt han på en gang påſatte furſten ~~en~~ moraliſka ögonledare och konſervationsglas, och på ~~en gång~~ tillika ſöjde och ~~ſtar~~ ſkärpte den ſammas blick; men ſjelf var han blind, ehuru endaſt fyſiſkt. Derföre måſte hans ſon ~~[illegible] med~~ hafva med ſig en okuliſt från Göttingen, ſom om Tisdagen ſkulle operera honom i kaplans hus. Då han ~~D~~ lät promovera ſin Viktor till Medicine Doktor, ſå undrades ſom jag vet många Göttingsboar derpå, att en ſå förnäm

yngling

12

Guntram ~~f~~
Bolbgrafsſo
en korp, ſom
aal.
Korpen dicteran
blott namn,
också han d
källa, ~~ty~~
Guntram: Ja
~~Riddare~~
Korpen. Godt.
Härmed uppr
Guntram. Ne
helſt i Londe
Korpen. J con
ju ~~[illegible]~~
i Tyſkland, o
affattar afſä
Guntram. Han
lands knektar
och marmor u
lappri. No, ä
Korpen. dicter
Eder har ſat
Guntram. Det
Korpen ~~huru~~ di
r begåfvad ~~me~~
Guntram. begåf
Korpen. dicteran
Guntram. ſlagr.
Korpen. ~~vis~~ di
förſtånd och h
Guntram. reſandt
~~och korpen [illegible]~~
båda händerne
framför honom
nen hvad angå
Korpen. Du k
dig ned.

ſatte på ſig doktorshatten, denna Plutos hjelm, ſom ej lik den
mythologiſka, gör bäraren, utan andra oſynliga, och ſtack på ſig
doktorsringen, denna Gygesring, ſom blott lånar andra oſynlighet
men var då ~~f~~ hans fars ögonſjukdom, obekannt eller obegriplig
för Göttingsboarne.

Lorden ſkref till hofkaplan, att han och hans ſon ſkulle ko
ma om morgon: Kaplan genomläſte tyſt tre gånger å rad den
Hjobspoſten, och ſtack den med en komiſk Reſignation tillba
ka i kuveret

— År 1428
ſkickad a
Så ſnart
England, e
ter, hva
underſåt
att ſky
detta, o
ſtor ma
Roy, ſ
inrymde
Loire, k
månad sa
och lät
deriti fu
+ Deſſa
Karl V
att göra
om Kn
det fran
gåſ in t

enna ſilntos hjelm, ſom ej lik ſten
tan andra oſynliga, och ſtack på ſig
ing, ſom blott lånar andra oſynlighe
nſjukdom, obekannt eller obegriplig

, att han och hans ſon ſkulle ko
nomblaſte tyſſt, tre gånger å rad den
ned en komiſk Reſignation tillba

Orleanska Jungfruns
Historia.

Utur gamla af Godefroy utgifna Memoirer. +

— År 1428 blef Riddar Thomas ~~von~~ af Montague Grefve af Salisbury ſkickad af Engelſka regeringen till Frankrike, att der utföra kriget. Så ſnart hertigen af Orleans, hwilken ännu satt fången i England, erfor detta, bad han grefven, ej föröfva några våldſamheter, hwarken emot hans länder, och ännu mindre emot hans underſåtare, emedan, han, i ſin fångenſkap, ej war i ſtånd att ſkydda dem. Man ſäger, att Grefven har bifallit detta, och lofvat ~~att~~ att göra så. Han drog med en ſtor magt öfver hafvet till frankrike; förſt till Nogent le Roy, ſom ſtraxt öfvergick till honom. Några dagar efteråt inrymde Franſoſerne honom [Små] ſtäderne Chateauneuf ſur Loire, Rambouillet, Berthencourth och Rochefort. I Julii månad samma år kom han till Puiſet, intog fäſtningen med ſtorm, och lät på ~~att~~ ~~[illegible]~~ det gruſligaſte ſätt, upphänga alla, ſom deruti funnos.

36 —
20 —
8
12
76 —
24
2|52|2

+ Deſſa Memoirer begynna egenteligen med år 1422; eller med Karl VI:s död, och Karl VII ~~[illegible]~~ uppträdande på thronen. Men då vi blott här, hafva att göra med allt, ſom rörer Johanna d'Arc, ſå förbigår jag Hiſtorien om Kriget emellan England, Frankrike och Burgund, hwilken, i det franska Originalet, ganska noga ~~[illegible]~~ och utförligen, genomgås [en tid af 6 år] ända till kort tid före Orleans belägring.

Tyſk. Öfverſ. Anm.

Gerhard af La Balliere låg vid Thüry i Beauſe; han flydde vid Grefve Salisburys ankomſt, och hans kamrater öfvergåfvo efter hans flykt ſtaden. Grefve Salisbury lät ſticka eld på den, och belägrade tillika Yenville. Oagtadt, denna Ort, var ganska illa befatt, förſvarade den ſig ~~[illegible]~~ med tapperhet. På Johannis halshuggnings-dag, den 29 Augusti, blef ſtaden beſtormad, och det ſå häſtigt, att en ſtor mängd blefvo ſårade, och ſtaden intagen. Några höllo ſig väl ännu i tornet, men de mäſta Slutelijen öfverlämna ſig, och det befäſtade ſlottet. Galois ~~af~~ Villier, Pregent af Coitivy, ſom ſedan blef Amiral af Frankrike, flera Adelsmens och borgarne i ſtaden blefvo fångna.

Grefven dröjde några dagar vid Yenville; emedlertid ſkickade invånarne i Meun ſur Loire till honom, för att underhandla med honom. Engelsmännerne beſatte det ſtraxt, tillika blef bryggan vid Meun öfverlämnad, hvilken de befäſtade. Sedan ſtaden och ſlottet Meun ſur Loire var intaget, lät Grefve Salisbury föra ſina fångar till Paris, för att gifva folket derſtedes ett ſkådeſpel, och uppfylla dem med nya förhoppningar. Från Meun gick han till Montpipeau, ~~hvilket~~ ſom ſtraxt kapitulerade, från ſamma ſtälle ſände han äfven en troupp till Baugenzy, hvilken beſatte den, utan att anfalla, då den var helt öde, emedan Franſoſerne, hade dragit ſig tillbaka i det ~~faſta~~ befäſtade ſlottet, och på bryggan.

Vid ſitt aftog från ſtaden Yenville, hade Grefven der lämnat efter ſig Kanonerne, munition och troſſen. Då han ej ville

våga

våga, att ~~låta~~ hämta detta, utan en ſtark betäckning, ſå höll han med en ansenlig krigsmagt utanför Orleans, för hindra franſoſerne, att möta hans ~~pack~~ Rustvagnar, under det han der bibehöll ſin ſtällning, foro deſſa förbi. Baſtarden af Orleans, La Hire, Poton af Saintrailles, flera ädlingar tillika med Borgarne i Orleans, kommo vid hans ankomſt ur ſtaden, och uppförde ſig tappert och ärofullt. Der höll en heftig Skermyſſel, ~~uti~~ hvilken Engländarne förlorade, och drogo ſig ſamma natt tillbaka till Meun. +

Den 12 October 1428. Ryckte Grefve Salisbury med hela ſin magt, åtföljd af La Poole, Glacidas, af Ros, Lancelot af Lisle Gilbert af Halſale, Thomas Guerard, af Scales, Wilhelm af Rochefort, och ännu flera Riddare och Adelsmän, ſå väl Engelsmän ſom otrogna upproriſka franſoſer, för Orleans och belägrade det. Äfven kommo Baſtarden af Orleans, Adelsmännerne och Borgarne tillika ut. De hade redan förut afbränt en del af förſtäderna, och begynt att uppkaſta en vall, på hvilken de arbetade dag och natt. Under det, att franſoſerne afbrände ſina förſtäder tillika med ~~Kyrk~~ Augustiner kyrkan, förblefvo Engelsmännerne i deras läger, utan att närma ſig bryggan. Emellertid Orleans invånadere förſtädernas murar, och fullbordade ſin vall. Mit emot dem upreſte Engländarne ett torn, vid Augustinernes kyrka, och kloster byggnader, hvilka ej voro aldeles förſtörda. De befäſtade detta torn förmedelſt djupa grafvar och och kommo ofta ~~ut~~ ~~der~~ ~~ned~~ Danföre det, för att ſkermytſla med dem på vallarne.

+ Här följa i Franſka Originalet beſkrifningar om flera ſkarmytſlar, och om intagandet af flera ſtäder och faſtningar.

Äfven bombarderade de ~~af a~~ oafbrutet dag och natt, ~~de små tornen~~ vallarne, och de små tornen, kallade Tumellerne. Grefve Salisbury begaf sig sjelf i tornet, och begynte att låta minera vallen. Invånarne i Orleans, hvilka märkte detta, läto conter-minera och man kom på båda sider temligen nära hvarandra. Derpå, lät Grefven förfärdiga Stormstegar, och annat tillbehör, för att bestorma vallen; Orleans-boarne deremot läto besätta vallen med beväpnadt manskap, och allt, som kunde tjena till försvar.

Den 21. October begynte stormen för bryggan vid Orleans. Den varade länge, och flera Engelsmänner blefvo dervid dödade och sårade. Fransoserne på vallen nedstötte dem af stegarne i grafven, och de kunde åter ej upprätta sig, emedan man på dem kastade flödande aska, brinnande kalk, och nedgjöt på dem smält fett och kokande vatten, hvilka saker Orleanska fruntimren frambåro. ~~Men~~ Men åt Fransmännen bragte dessa fruntimmer, Win, Kött, Ost, Winättika, och rena för att på allt sätt kunna uppfriska dem under deras hårda arbete, äfven framförde de stora stenar, och dessutom allt, som kunde tjena till försvar. Man såg många af dessa qvinnor med lansen nedstöta fienderne i grafven. Engländarne måste slutligen upphöra med stormen, emedan de lidit en stor förlust.

Vid denna storm blef Peter af la Chapelle sårad, han dog 2 dagar efter och blef ovanligt sörgd. Äfven Herrarne af Guitry af Conraze, af Villars, Nikolaus af Gireme och Poton af Saintrailles voro blesserade, men de blefvo återställde.

Nu begynte åter Engelsmännerne dag och natt att minera så att vallen blef helt och hållen undergräfd, och hvilade blott på de stötter, ~~hvilka befunno sig under den~~, hvilka man blott behöfde antända, för att omstörta hela vallen, och ~~fördärfva~~ krossa dem, som befunno sig under den. Men Orleansboarne, hvilka fullkomligt insågo detta, stucko sjelfve för Engländarnes ögon, verket i brand

bretet dag och natt, ~~de ſmå tornen~~,
kallade Tumellerne. Grefve Salis-
gynte att låta minera vallen. Twå-
detta, läto contre-minera och man
a hvarandra. Derpå, lät Grefven
at tillbehör, för att beſtorma vallen;
beſätta vallen med beväpnadt
e tjena till förſvar.
nte ſtormen för bryggan vid Orleans,
Engelsmänner blefvo dervid dödade och
ned ſtötte dem af ſtegarne i grafven,
ſig, emedan man ſå dem kaſtade
, brinnande kalk, och nedgjöt på
tten, hvilka ſaker Orleanska frun-
åt Fransmännen bragte deſſa frun-
ka, och rena
för att på
under deras hårda arbete, äfven
desſutom allt, ſom kunde tjena till
deſſa qvinnor med lanſen nedſtöta
arne måſte ſluteligen upphöra
en ſtor förluſt.
Peter af la Chapelle ſårad, han
nligt ſörgd! Äfven Herrarne af
s, Nikolaus af Gireme och Poton
men de blefvo återſtälde.
gelsmännerne dag och natt att minen
allen undergräfd, och hvilade blott
~~ſig underst~~, hvilka man blott
rta hela vallen, och ~~förderfva~~ kraſſa dem,
Men Orleansboarne, hvilka fullkom
lfve för Englandarnes ögon, verket i
brand

---

1. Anna Howe till Clariſſa Harlowe.

Jan. 10.

Min bäſta vän, Jag är högſt oroad i anſeende till det oväſende, ſom ~~ha~~ inträffat i Er familj. Jag vet huru mycket det måſte ſåra Er, att vara ett föremål för allmänhetens ſnack; och vid detta ſå allmänt kända händelſe, är det nödvändigt att allt ~~ſom~~ rörande ett ungt fruntimmer, hvars utmerkta förtjenſter tillvunnit henne allmänhetens vänſkap, ſkall fäſta hvar och ens uppmerkſamhet. Jag längtar att derom få underrättelſe ifrån Er ſjelf; och om det ſätt, på hvilket jag har hört att Ni bar en händelſe, ni ej kunnat undvikit; och i hvilken, ſå enligt hvad jag känner, den lidande var angripare.

~~Kir~~ Kirurgen Diggs, hvilken jag vid första underrättelſen om ſtriden, för Er ſkull efterſkickade för att fråga, huru Er bror mådde, ſade mig, att ſåret ej var farligt, om icke febern kunde bli det; hvilken ſynes förvärrats genom hans ſinnes-oro.

Hr Wyerly drack te med oſſ i går, och ehuru han, ſom Ni väl kan ſupponera, är långt ifrån att vara partiſk för Hr Lovelace, ſå taddlade likväl både han och Hr Symmes Er familj för ſitt uppförande, när han kom perſonligen för att underrätta ſig om Er brors hälſa, och förklara ſitt miſsnöje öfver det, ſom hade händt.

De ſade, att Hr Lovelace alldeles icke kunde undgå att dra värjan: och att antingen Er brors oſkicklighet eller hetta lemnade honom från första ſtöten i hans makt.

Jag har hört, att Hr Lovelace ſade angående det, under det han drog ſig tillbaka: "Akta Er, Hr Harlowe — Er häſtighet ſätter Er ur ſtånd att förſvara Er. Ni ger mig för ~~ſtor~~ fördel. För Er ſyſters ſkull, vill jag glömma ~~det~~ allt: — om —

Men detta retade ännu mera hans obetänkſamhet, att blotta ſig ſjelf för ſin fiende — Hvilken, ſedan han lindrigt ſårat honom i armen, borttog hans värja.

Det ges menniskor, ſom ej älſka Er bror, för hans naturliga myndighet ſamt ſträfva och oböjliga temperaments ſkull: Deſſa ſäga,

12

Guntram ~~fa~~
Wolbgraſoſe
en korp, ſom
aael.
Korpen diteran
dett namn,
ockſå kan d
titeln, ~~fr~~
Guntram: Ja
~~Riddaren~~
Korpen. Godt.
härmed uppre
Guntram. N
helſt i lönde
Korpen. J conv
pe ~~Styckets~~
i Engeland, o
affattar afh
Guntram. Nan
lands knektar
ch marcher un
lappre. No, v
Korpen. diter
tid har ſat
untram. Det
orpen ~~huru~~ de
r begåfvad ~~me~~
untram. — begåf
rpen. diteran
untram. — ſlags.
orpen. ~~[illegible]~~ de
förſtånd och hö
untram. reſan
~~at korpen b~~
båda händerne
ramför honom
rpen hvad angå
Korpen. Du ha
dig ned.

~~att den unga herrns paſsion ſvalnade när ſåg blodet rinna ymnigt från armen; och att han emottog ſin fiendes ädelmodiga biträde (hvilken hjelpte honom utaf rock och veſt, och förband armen tills fältſkärn kunde komma) med ett tålamod, ſom gjorde att en viſit af denna fiende, ſtt efterfråga hans helſa, hvarken ſyntes ſtörande eller opaſsande.—~~

~~Hur det helſt må vara, hvar och en ſomkar er. Så faſt, ſå jemn i ert uppförande, ſå långtande, ſom Ni alltid ſagt, att obemärkt ſmyga er genom lifvet till deſs ſlut; och,~~

5. 2

Vi ſkole nu ſe at upfoſtrings lagarna böra vara relativa till principen för hvar och en regerings form. De ſom Lagſtiftningen hela ſamhållet äro det ſamma. Detta lagarnas afseende ſpänner alla ſtyrelſens fjädrar och får deras i ſin förening ny ſtyrka, på ſamma ſätt, ſom i fyſiſka rörelſer hvarje verkan äs åtföljd af en motverkan. Vi ſkole nu granſka detta henseende i hvarje ſtyrelſe; och vi begynne med republicanſka ſtater ſom hafva dygden til princip.

när ſåg blodet rinna ommigt från
des ädelmodiga biträde, ſ hvilken hjelp
band armen lilla fältſkärn
om gjorde att en viſit af denna
; hvarken ſyntes ſtörande eller

en ſomkar er. Så faſt, ſå jemn
Ne alltid ſagt, att obemärkt
lat; och,

lagarna böra vara re-
l en regeringsform. De
llat äro det ſamma.
alla ſtyrelſens ſjädm
mma ſatt, ſom i fyſi-
åtföljd af en motver
ttad henseende i hvarje
republicanſka ſtater
ncipe.

12

Gund
Wolb
en k
aael.
Korpen
dett
ocksa
källn
Gund
~~Bild~~
Korpen
Härm
Gundr
helst
Korpen
gir ~~[illegible]~~
i Eng
affatta
Gundra
lands k
ch mar
lappri.
Korpen
tid h
Gundram.
Korpen
r Bego
undram.
orpen. a
undram.
Korpen.
förstånd
Gundram
~~ach [illegible]~~
båda g
framför
rpen göd
Korpen.
dig ne